Giới thiệu

Giữa cõi Hồng Hoang sơ khai, nơi vạn vật còn hỗn mang và các quy tắc của đất trời đang dần định hình, một linh hồn đến từ thế kỷ 21 đột ngột tỉnh dậy trong một thân xác không thể nào vĩ đại hơn: Đế Giang, người đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu, sinh ra từ tinh huyết của Bàn Cổ sau khi khai thiên lập địa.

Mang trong mình ký ức của một người hiện đại, Đế Giang biết trước số phận bi thảm của Vu tộc – một chủng tộc hùng mạnh, hiếu chiến nhưng cuối cùng sẽ bị hủy diệt trong đại kiếp Vu Yêu.

Anh không chấp nhận định mệnh đã an bài.

Với một ý chí sắt đá và một bí mật động trời – Hệ thống Cường hóa Vô hạn, có khả năng thôn phệ vạn vật để chuyển hóa thành sức mạnh – Đế Giang bắt đầu con đường nghịch thiên cải mệnh, quyết tâm đưa Vu tộc lên đỉnh cao của Hồng Hoang.

Sau một vạn năm âm thầm tu luyện trong Bàn Cổ Thần Điện, sức mạnh của Đế Giang đã đạt đến một cảnh giới không thể tưởng tượng.

Để kiểm chứng thực lực và khẳng định vị thế thủ lĩnh, anh đã một mình khiêu chiến mười một vị Tổ Vu còn lại – những huynh đệ, tỷ muội cũng là các đại năng kinh thiên động địa.

Trận chiến rung chuyển thần điện, pháp tắc không gian của anh va chạm với sức mạnh nguyên thủy của kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, thời gian… Cuối cùng, với thực lực vượt trội nhờ Hệ thống, Đế Giang đã giành chiến thắng tuyệt đối, khiến các Tổ Vu vừa kinh ngạc vừa khâm phục.

Anh không chỉ chứng minh sức mạnh mà còn gieo vào tâm trí họ một tư tưởng chiến lược hoàn toàn mới: Vu tộc không thể chỉ dựa

vào thân thể cường tráng và Cửu Chuyển Thần Công, mà phải lĩnh ngộ và làm chủ sức mạnh Pháp tắc – con đường duy nhất để tiến đến Thánh vị, để thực sự nắm giữ vận mệnh.

Mang theo tham vọng và trọng trách, Đế Giang một mình bước vào thế giới Hồng Hoang rộng lớn, nơi đang là thời kỳ Tam Tộc (Long, Lân, Phụng) tranh bá, nguy cơ và kỳ duyên cùng tồn tại.

Chuyến du hành của anh bắt đầu bằng việc cứu giúp tiểu công chúa của Phì Phì tộc, một thần thú mang lại may mắn, khỏi sự truy sát của Kỳ Lân tộc.

Anh không ngần ngại ra tay diệt sát cường giả Đại La Kim Tiên của Kỳ Lân tộc, lần đầu tiên thể hiện uy danh bá đạo của mình trước chúng sinh Hồng Hoang, đồng thời thu nạp Phì Phì tộc, bước đầu tích lũy khí vận cho Vu tộc.

Hành trình đưa anh đến Bất Chu Sơn, ngọn núi thiêng do xương sống Bàn Cổ hóa thành.

Dòng máu Bàn Cổ trong người giúp anh nhận được sự thừa nhận của ý chí Bàn Cổ còn sót lại.

Tại đây, anh đối đầu với mưu đồ của các Yêu tộc sơ khai, kết giao với hai đại năng tương lai là Nữ Oa và Phục Hy.

Bằng kiến thức vượt thời đại, anh giảng đạo, dẫn đến thiên hàng công đức, khiến các đại năng ẩn thế như Hồng Quân và La Hầu phải chú ý.

Cuộc chinh phục đỉnh Bất Chu Sơn là một thử thách ý chí tột cùng, và phần thưởng dành cho anh vô cùng xứng đáng: lĩnh ngộ được toàn bộ ba mươi sáu thức "Khai Thiên Thần Phủ" của Bàn Cổ và tìm thấy hai chí bảo – Tịnh Thế Bạch Liên hai mươi tư phẩm và Tam Quang Thần Thủy.

Hấp thụ Tịnh Thế Bạch Liên, Đế Giang đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, chính thức bước vào hàng ngũ những cường giả đỉnh cao nhất của Hồng Hoang.

Sức mạnh càng lớn, mưu đồ của Đế Giang càng trở nên táo bạo.

Anh lập một canh bạc động trời với Long Vương, đặt cược vào sự suy vong của Tam Tộc để đổi lấy sự thần phục và khí vận của Long tộc trong tương lai.

Anh ra tay cứu giúp Nữ Oa, Hậu Thổ và Huyền Minh khỏi Tứ Đại Hung Thú, thắt chặt mối quan hệ với những nữ thần quan trọng này.

Cơ duyên lại một lần nữa mỉm cười khi anh vô tình tìm thấy một mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đảo Bồng Lai, lĩnh ngộ được Pháp tắc Sức mạnh và thu được một luồng Hồng Mông Tử Khí – chìa khóa để thành Thánh.

Khi đại kiếp Long Hán lên đến đỉnh điểm, Tam Tộc tàn sát lẫn nhau, ma khí bao trùm, Đế Giang không vội can thiệp.

Anh như một thợ săn kiên nhẫn, chờ đợi thời khắc Hồng Quân và La Hầu lộ diện để tranh đoạt thành quả.

Đúng vào lúc then chốt nhất, anh xuất hiện với tư thế của một vị đế vương, đoạt lấy công đức lập lại trật tự, thu phục Long tộc và Phụng tộc, khiến mưu đồ của Hồng Quân bị phá vỡ.

Trong Tử Tiêu Cung, anh không ngần ngại đối đầu với Tam Thanh, thẳng tay trấn áp Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, thể hiện uy thế tuyệt đối của Vu tộc.

Đỉnh điểm trong kế hoạch của Đế Giang là việc anh dẫn dắt và bảo vệ Hậu Thổ hoàn thành sứ mệnh hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi.

Với sự chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước, anh không chỉ giúp Hậu Thổ

bảo toàn tính mạng mà còn giúp cô chứng đắc Thánh vị, trở thành một sự tồn tại siêu việt, không bị Thiên Đạo của Hồng Quân ràng buộc.

Cùng lúc đó, Đế Giang kiến lập Địa Phủ, tự phong làm Luân Hồi Đế Quân, thâu tóm toàn bộ khí vận và công đức vô lượng của sự kiện này.

Mặc dù có cơ hội để công đức thành Thánh, anh đã quyết đoán từ bỏ, lựa chọn con đường gian nan hơn nhưng cũng vĩ đại hơn: tích lũy đủ sức mạnh để tự mình chứng đắc Đại Đạo, siêu thoát khỏi mọi quy tắc.

Với việc Vu tộc có một vị Thánh nhân, lại nắm trong tay Lục Đạo Luân Hồi, thế cục Hồng Hoang đã hoàn toàn thay đổi.

Đế Giang đã đặt những viên gạch vững chắc nhất cho ngôi vị bá chủ thiên địa của Vu tộc, sẵn sàng đối mặt với sự trỗi dậy của Yêu tộc và những mưu tính sâu xa của các Thánh nhân tương lai.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 1

"Ha ha ha!" "Nam nhi, nắm đấm chính là nắm đấm!" "Huynh đệ, cùng lên cả đi!" Một tiếng cười bá đạo hào khí xông thẳng lên trời.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi mặt đầy vẻ kiêu ngạo đang đứng hiên ngang.

Thân hình y vạm vỡ cao lớn, trên người toát ra chiến ý vô tận.

Dù chỉ đứng ở đó, y cũng như một vầng thái dương rực rỡ, dường như chiếu rọi cả thế giới.

Trên mặt tuy mang vẻ cuồng ngạo, bá đạo nhưng lại không hề tỏ ra hung ác.

Ngược lại còn khiến người ta nảy sinh cảm giác, bậc hào kiệt nên là như thế.

Khí thế bá đạo toát ra từ toàn thân y, theo tiếng cười lớn tràn ngập đất trời.

Dường như y là đứa con cưng duy nhất của thiên địa.

Dường như y đang ép cả đất trời phải cười cùng mình.

Thật là một nam nhi bá đạo, cuồng ngạo.

Khiến người ta vừa nhìn đã biết là hạng người hào sảng nhiệt huyết.

Thậm chí chỉ nghe tiếng của y thôi cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Người này chính là Đế Giang!

Thủ lĩnh của Thập Nhị Tổ Vu, Không Gian Tổ Vu Đế Giang!

Thập Nhị Tổ Vu là do tinh huyết của Bàn Cổ sau khi khai thiên lập địa, thân thể tổn hại mà hóa thành.

Kế thừa ý chí của Bàn Cổ, có thể nói là những đại năng hiếm có trong thế giới Hồng Hoang!

Tên thật của y không phải Đế Giang, y là một thanh niên đến từ thế kỷ 21.

Chỉ là, giờ đây đã qua một vạn năm.

Y đã sớm quên đi tên gọi trước kia của mình.

Bây giờ, y tên là Đế Giang.

Một thành viên của Vu tộc!

Một vạn năm.

Từ lúc tỉnh lại trong Bàn Cổ Thần Điện đến nay đã tròn một vạn năm.

Một vạn năm qua, Đế Giang đều không ngừng tu luyện!

Để có thể rời khỏi Bàn Cổ Thần Điện càng sớm càng tốt, ra ngoài xông pha.

Bởi vì, đây là thế giới Hồng Hoang.

Lúc này đang là thời kỳ Tam tộc xưng bá.

Lúc này Hồng Hoang đang đầy rẫy nguy cơ, nhưng đồng thời cũng là Hồng Hoang cơ duyên đầy đất.

Đế Giang thân là người đời sau, biết rõ vận mệnh của Vu tộc.

Nhưng, đã trở thành Tổ Vu, y phải nghịch thiên cải mệnh!

Vu tộc, tuyệt đối không khuất phục trước vận mệnh!

Bên cạnh Đế Giang, có mười một người đang đứng.

Mười một người này có nam có nữ, mỗi người đều toát ra khí tức vô cùng kinh khủng.

Chính là mười một vị còn lại trong Thập Nhị Tổ Vu!

"Đại ca muốn chiến, ta tất nhiên sẽ phụng bồi!" "Không phải chứ, đại ca thật sự muốn một mình huynh đấu với bọn ta sao?" Một nam tử vạm vỡ, mặt mày nghiêm nghị, nhìn chằm chằm Đế Giang.

Y đang xác nhận xem Đế Giang có thật sự muốn một mình đấu với cả bọn không.

Phải biết rằng, Thập Nhị Tổ Vu, vì nguyên nhân căn nguyên, thực lực chênh lệch không quá lớn.

Đế Giang tuy tỉnh lại sớm nhất, cũng là người mạnh nhất trong mười hai người.

Nhưng một mình đấu với mười một người, e rằng cũng quá tự đại rồi.

"Nhị đệ, đại ca nói đùa bao giờ?" "Ta ở đây tu luyện một vạn năm, cảm thấy thực lực đã đạt đến bình cảnh!" "Nếu muốn đột phá lần nữa, trừ phi dùng thời gian dài đằng đẵng để tích lũy nội tình!" "Nhưng ta không muốn như vậy, ta muốn ra ngoài tìm kiếm cơ duyên!" "Cùng các ngươi một trận, có thể giúp ta hiểu rõ hơn về sức mạnh của mình!" Đế Giang ngạo nghễ nói.

Tổ Vu do tinh huyết của Bàn Cổ hóa thành, vừa sinh ra đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Dù không tu luyện, chỉ cần theo thời gian trôi qua, cũng có thể tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng quá trình này vô cùng chậm chạp, Đế Giang không muốn như vậy!

Thế giới Hồng Hoang, không thành Thánh cuối cùng cũng chỉ là con kiến!

Y muốn làm không chỉ Chuẩn Thánh, mà còn cả ngôi vị Thánh Nhân!

Vu tộc không tu Nguyên Thần, chỉ tu Nhục Thân!

Điều này khiến Vu tộc không thể giống như các tu sĩ khác, thông qua tu luyện pháp lực, cảm ngộ Thiên Đạo để thành Thánh!

Nhưng, Vu tộc có Pháp Tắc!

Pháp tắc là một loại sức mạnh cao cấp hơn, phải biết rằng, ba nghìn Thần Ma trong thế giới Hỗn Độn tu luyện chính là sức mạnh Pháp Tắc!

Bất kỳ loại sức mạnh Pháp Tắc nào tu luyện đến cực hạn, đều có thể thành Thánh!

Ở kiếp trước, Đế Giang chưa từng nghe nói Tổ Vu nào thành Thánh, người duy nhất có một tia hy vọng chính là Hậu Thổ.

Ban đầu, Đế Giang cho rằng Vu tộc hiếu chiến, không dụng tâm tu luyện sức mạnh Pháp Tắc.

Nhưng cho đến khi y trở thành Đế Giang!

Y mới hiểu ra, sức mạnh Pháp Tắc tuy cường đại, trực chỉ bản nguyên thế giới, nhưng đồng thời sức mạnh Pháp Tắc cũng cực kỳ khó tu luyện.

Loại sức mạnh này không phải chỉ dựa vào tu luyện là có thể tấn thăng.

Nó còn phụ thuộc vào tư chất, tài nguyên, cơ duyên các thứ.

Vu tộc hiếu chiến, thực tế cũng là một cách tu luyện Pháp Tắc.

Thông qua chiến đấu để không ngừng rèn luyện sức mạnh Pháp Tắc.

Chỉ là, phương pháp này mang đến một hậu quả nghiêm trọng.

Chiến đấu, có nghĩa là xung đột!

Ở thế giới Hồng Hoang, xung đột có nghĩa là Nhân Quả!

Sức mạnh Nhân Quả, nói không rõ đạo không minh, nhưng lại tồn tại mọi lúc mọi nơi, ảnh hưởng đến thế giới Hồng Hoang.

Truyền thuyết kiếp trước, Vu tộc tuy là nhân vật chính của một Lượng Kiếp.

Nhưng lại không tôn kính trời đất, đại chiến với Yêu tộc dẫn đến nghiệp lực quấn thân, khí vận tổn hao, cuối cùng vẫn lạc.

Chỉ là, đời này.

Y tuyệt đối không để Vu tộc vẫn lạc!

Bởi vì, y là thủ lĩnh Thập Nhị Tổ Vu, Đế Giang!

Bởi vì, những người đang đứng đây đều là huynh đệ tỷ muội của y!

Thân là đại ca, y có trách nhiệm, có nghĩa vụ bảo vệ người thân của mình!

Hơn nữa, Đế Giang có át chủ bài!

Bởi vì, y có Vô Hạn Cường Hóa Hệ Thống!

Vô Hạn Cường Hóa Hệ Thống có thể thôn phệ vạn vật trên đời hóa thành điểm cường hóa!

Sau đó, Đế Giang có thể dùng điểm cường hóa để cường hóa Nhục Thân, cường hóa Pháp Tắc!

Thậm chí, cường hóa bất cứ thứ gì y muốn!

Chỉ cần có đủ điểm cường hóa!

Một vạn năm, những nơi có thể thu được điểm cường hóa trong Bàn Cổ Thần Điện, đều bị Đế Giang vắt cạn.

Đây cũng là át chủ bài để y một mình khiêu chiến mười một Tổ Vu.

Bởi vì sự tồn tại của Vô Hạn Cường Hóa Hệ Thống, thực lực của Đế Giang đã mạnh hơn Đế Giang trong truyền thuyết gấp mấy lần không chỉ!

Chương 2

Cũng chính vì Vô Hạn Cường Hóa Hệ Thống, Đế Giang mới muốn ra ngoài tìm kiếm cơ duyên.

Dù cho Hồng Hoang hiện tại đang dưới sự thống trị của Tam tộc!

Y cần cơ duyên, cần thôn phệ để cường hóa!

Y muốn thành Thánh!

"Đại ca đã muốn chiến, vậy thì chiến!" Một nam tử vạm vỡ, da dẻ đỏ rực hét lớn.

Theo tiếng nói của y vừa dứt, chỉ thấy trên người y bốc lên ngọn lửa hừng hực.

Ngọn lửa này dường như muốn thiêu đốt cả đất trời, hung mãnh vô cùng.

E rằng Hỏa Thần ở trước mặt y cũng phải hổ thẹn.

Y mới là lão tổ khống hỏa thực sự, Hỏa Chi Tổ Vu, Chúc Dung!

"Không sai, chiến!" Đế Giang cười ha hả, hào khí xông thẳng lên trời.

Cùng với tiếng cười lớn, một ấn ký màu đỏ giữa hai hàng lông mày của y dường như sống lại.

Thật đúng là ta có hào khí xông tận mây xanh!

Nếu có người đời sau ở đây, nhất định sẽ phải thốt lên rằng thật là một kẻ bá đạo tuyệt thế!

Thật là một nam nhi tuấn tú bá đạo tuyệt thế!

Chỉ là, đây là Hồng Hoang, thế giới Hồng Hoang không nhìn tướng

mạo, chỉ công nhận thực lực.

Theo tiếng cười lớn của Đế Giang, trên người y toát ra một luồng khí tức vô cùng kinh khủng.

Luồng khí tức này như vạn mã phi nước đại, dường như thiên quân vạn mã sắp xông ra chiến trường!

Cùng lúc đó, nó mang theo uy áp vô tận.

Dù cùng là Thập Nhị Tổ Vu, các Tổ Vu khác cũng cảm nhận được áp lực cực lớn.

"Thực lực của đại ca lại tinh tiến rồi!" "Đúng là quái vật, tại sao chúng ta cố gắng thế nào cũng không đuổi kịp đại ca?" Các Tổ Vu nghị luận xôn xao, cảm khái không thôi.

Bọn họ gọi Đế Giang là quái vật, nhưng lại quên mất rằng tất cả bọn họ đều không phải người thường.

Có lẽ, trong mắt các sinh linh khác, Thập Nhị Tổ Vu mới là những quái vật thực sự.

Đế Giang nghe vậy, không khỏi cười ha hả: "Bởi vì ta là đại ca!" "Bởi vì ta gánh vác trách nhiệm bảo vệ các ngươi!" Giữa tiếng cười, khí thế trên người Đế Giang càng thêm ngưng thực.

E rằng, một ý niệm của y có thể hủy diệt tinh thần!

Thật đúng là vĩ lực cái thế!

Tuy nhiên, Đế Giang càng mạnh, các Tổ Vu khác cũng không hề sợ hãi!

Thậm chí, nhiệt huyết sôi trào, chiến ý ngút trời!

Vu tộc, chưa bao giờ biết sợ!

"Chiến!" Mười một Tổ Vu đồng thanh hét lớn, trên người toát ra

pháp lực vô tận!

Khoảnh khắc tiếp theo, mười một người đồng thời lao về phía Đế Giang.

Mỗi một Tổ Vu, đều dùng quyền.

Đối với Vu tộc mà nói, vũ khí tốt nhất chính là nắm đấm của họ.

Tất cả pháp bảo trên đời, đều không trực tiếp, sảng khoái bằng nắm đấm.

Đúng như lời Đế Giang đã nói, nam nhi, nắm đấm chính là nắm đấm!

Mười một người, mười một nắm đấm.

Mỗi một nắm đấm đều toát ra sức mạnh hủy thiên diệt địa, dường như một quyền có thể xuyên thủng vạn vật trên đời.

Có thể nói, công kích của mười một người trực tiếp bao phủ toàn thân Đế Giang.

Lên trời không lối, xuống đất không cửa!

Thật sự là không thể tránh, không thể đỡ.

Tuy nhiên, Đế Giang không hề sợ hãi.

Trong mắt y chỉ có chiến ý vô tận.

Đã không thể tránh, vậy thì không tránh!

Đã không thể đỡ, vậy thì không đỡ!

"Ta có một quyền, có thể chấn động vạn cổ!" Theo một hơi thở sâu của Đế Giang.

Chỉ thấy thân thể y phình to ra, khoảnh khắc tiếp theo một quyền đánh ra.

Một quyền như thế, một quyền xuất ra, trời đất đều kinh hãi.

Quyền này mang thế thần quỷ khó lường, khí nuốt vạn dặm như hổ.

Thật sự là một quyền xuất ra, khí bá đạo vô tận tràn ngập đất trời, dường như muốn nghiền nát tất cả mọi thứ trước mắt.

Một quyền đánh ra, thậm chí không gian trước người y cũng đang vỡ nát.

Một quyền có thể chấn động vạn thế, ngông cuồng đến mức nào.

Ầm!

Một quyền đánh ra, trực tiếp bao phủ bốn vị Tổ Vu phía trước.

Dùng sức một quyền cứng rắn chống lại quyền của bốn vị Tổ Vu.

Lập tức, kình lực kinh khủng bùng nổ, như sóng thần cuốn sạch đất trời.

Trong vòng vạn dặm, toàn bộ hóa thành phế tích.

Chỉ là, dưới thần uy của Bàn Cổ Thần Điện, phế tích lại nhanh chóng hồi phục.

Chương 3

Bàn Cổ Thần Điện là do trái tim của Bàn Cổ hóa thành, có thể nói là nơi kiên cố nhất thế gian.

Dù là Thánh Nhân, nếu không có sự cho phép của Thập Nhị Tổ Vu, cũng không thể xông vào nơi trấn áp của Bàn Cổ Thần Điện.

Chút phá hoại cỏn con này, việc hồi phục lại càng dễ dàng.

Chỉ là, Đế Giang tuy đã phá vỡ công kích của tứ đại Tổ Vu.

Công kích của bảy người còn lại đã đến gần!

Kình lực cuồn cuộn, hoàn toàn không có chút lưu tình.

Đối với Vu tộc mà nói, đã chiến, là phải chiến cho thống khoái!

Nếu không chính là đại bất kính với đối thủ!

Lập tức, Đế Giang nguy rồi!

Bảy quyền này, y không thể chống đỡ được nữa!

Bàn Cổ khai thiên lập địa, thân hóa vạn vật.

Trái tim của ngài hóa thành Bàn Cổ Thần Điện.

Trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang, những nơi có uy áp và di sản của Bàn Cổ chỉ có hai chỗ.

Một là Bất Chu Sơn, nơi này là tịnh thổ của Hồng Hoang.

Nhờ được ý chí của Bàn Cổ che chở, Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc tuy tranh bá Hồng Hoang.

Nhưng tuyệt đối không dám đem chiến trường đánh tới Bất Chu Sơn.

Vì thế, Bất Chu Sơn là tịnh thổ hiếm có của Hồng Hoang.

Một nơi khác, chính là Bàn Cổ Thần Điện.

Di uy của Bàn Cổ Thần Điện bao phủ ức dặm.

Trong vùng đất ức dặm này vạn cổ hoang lương.

Trừ Thập Nhị Tổ Vu, trong vòng ức dặm không còn sinh linh nào khác.

Thậm chí, nơi này còn bá đạo hơn cả Bất Chu Sơn một chút, trực tiếp che đậy thiên cơ.

Dù là Thánh Nhân, cũng khó lòng phá vỡ kết giới của Bàn Cổ Đại Điện mà xông vào.

Có thể nói, chỉ cần Vu tộc sống trong Bàn Cổ Đại Điện, thì có thể vô lo vô nghĩ.

Tuy nhiên, Vu tộc lại là một chủng tộc định sẵn không cam chịu tầm thường.

Giống như Bàn Cổ, họ có ý chí tự do, cuộn trào không ngừng.

Lúc này, bên ngoài Bàn Cổ Đại Điện.

Thập Nhị Tổ Vu đang đại chiến.

"Đại ca, nhận thua đi!" "Một mình huynh đấu với cả đám bọn muội, không được đâu!" Một nữ tử thân hình cao ráo, da trắng nõn, sở hữu dung nhan tuyệt thế mở đôi môi anh đào nhỏ nhắn.

Người này chính là Hậu Thổ.

Nàng là nữ tử xinh đẹp nhất trong Thập Nhị Tổ Vu.

Dung nhan của Hậu Thổ vừa có sự hiên ngang của Vu tộc, lại có một phần dịu dàng như nước.

Vì ra đời muộn nhất, hấp thu tiên thiên trọc khí ít nhất, nên nàng cũng là một Tổ Vu ôn hòa nhất trong Thập Nhị Tổ Vu.

“Nam nhân, không thể nói không được!” “Ta là Đế Giang, vĩnh viễn không nói bại!” Đối mặt với trọng quyền của bảy vị Tổ Vu, Đế Giang không thể né tránh.

Nhưng lời nói của y vẫn bá đạo như cũ.

Dường như giữa trời đất này, không có gì có thể cản được đường đi của y!

Ầm!

Quyền của bảy đại Tổ Vu giáng xuống, nhưng lại thấy nắm đấm của họ dường như xuyên thấu thời không.

Đế Giang trước mắt trở nên hư ảo.

“Đại ca, huynh chơi xấu!” “Dùng sức mạnh Pháp Tắc!” Lại một giọng nói trong trẻo vang lên.

Giọng nữ này như tiếng suối trong cốc sâu, uyển chuyển động lòng người.

Nhưng cũng mang theo hàn ý vô tận, dường như có thể đóng băng cả tâm hồn người khác.

Chính là một trong Thập Nhị Tổ Vu, Huyền Minh.

Nàng cũng là người sở hữu Pháp Tắc Mưa, chưởng khống mưa gió thiên hạ.

Lại được xưng là Băng Thần, chủ về sát lục.

“Binh bất yếm trá!” “Tổ Vu chúng ta không chỉ có nhục thân trời sinh cường đại, mà còn có sức mạnh Pháp Tắc!” “Sức mạnh Pháp Tắc là căn bản để chúng ta tồn tại!” “Đã đại chiến, ta sao có thể từ bỏ sức mạnh Pháp Tắc mà không dùng!” Đế Giang cười ha hả.

Vừa rồi chính là y đã vận dụng sức mạnh Pháp Tắc để độn vào hư không.

Thân là chủ của không gian và tốc độ, Đế Giang sở hữu thần thông chưởng khống Pháp Tắc không gian và tốc độ.

Một niệm có thể độn vào không gian, một niệm có thể đi vạn dặm.

Có thể nói, chỉ cần Đế Giang muốn đi, thế giới này không ai có thể ngăn cản.

Sử dụng sức mạnh Pháp Tắc, y đã đứng vào thế bất bại.

Một kẻ địch không thể bắt được, làm sao mà đánh?

Tuy nhiên, dù vậy, các Tổ Vu cũng không hề nản lòng.

Nghe lời Đế Giang nói, trên người từng người đều dao động Pháp Tắc.

"Đại ca, vậy huynh cũng thử sức mạnh Pháp Tắc của đệ đi!" Chỉ thấy một nam tử vạm vỡ hét lớn.

Hai tay vồ một cái, ngự vạn dòng nước hình thành hồng thủy ngập trời nhấn chìm vạn dặm.

Chương 4

Người này chính là Thủy Chi Tổ Vu, Cộng Công!

Cùng với việc Cộng Công thi triển sức mạnh Pháp Tắc.

Các Tổ Vu khác cũng không chịu thua kém.

"Xem Tổ Hỏa Liệu Nguyên của ta đây!" Chỉ thấy Chúc Dung có làn da đỏ rực hét lớn một tiếng.

Trong nháy mắt, ngọn lửa hừng hực từ trên trời giáng xuống.

Cả bầu trời đều bốc cháy, ngọn lửa hừng hực rơi xuống, giống như trời đang mưa.

Lửa này, không phải lửa thường!

Là Cửu Thiên Huyền Hỏa, một trong mười loại hỏa bản nguyên của thế giới Hồng Hoang.

Bao gồm Thái Dương Chân Hỏa, Thái Âm Chân Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, Tử Vi Thiên Hỏa, Cửu Thiên Huyền Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Hồng Liên Nghiệp Hỏa, Niết Bàn Chi Hỏa, Địa Ngục Chi Hỏa, U Minh Quỷ Hỏa.

Chúc Dung thân là Hỏa Chi Tổ Vu, chưởng khống vạn hỏa.

Chiêu gọi Cửu Thiên Huyền Hỏa cỏn con này, tất nhiên không thành vấn đề.

"Còn có ta!" Chỉ thấy một nam tử vạm vỡ, giữa trán có một ấn ký sấm sét đưa tay vồ một cái.

Giữa trời đất, trực tiếp bị lôi đình bao phủ.

Tiếng sấm này, vang dội đất trời.

Chính là Lôi Chi Tổ Vu, Cường Lương!

"Còn có ta!" "Ta nữa!" Các Tổ Vu nối tiếp nhau, trong phút chốc, mấy trăm vạn dặm của Bàn Cổ Thần Điện bị sức mạnh Pháp Tắc của Thập Nhị Tổ Vu bao phủ.

Giữa đất trời, cuồng phong gào thét, sấm chớp vang rền, lửa từ trên trời giáng xuống.

Trên mặt đất, hồng thủy lan tràn, hàn khí tỏa ra, từng tòa băng sơn hiện lên.

Vạn vật trên đời, thật sự quỷ dị vô cùng.

Vào khoảnh khắc này, toàn bộ lãnh địa của Bàn Cổ Thần Điện đều chìm trong thiên tai.

May nhờ có kết giới của Bàn Cổ Thần Điện che chở.

Nếu ở thế giới Hồng Hoang, e rằng lúc này đã có ức vạn tinh thần, vô tận đại địa bị phá nát.

Dưới chân Đế Giang, bùn đất cuộn lên hóa thành đầm lầy.

Trong đầm lầy, mọc ra từng sợi dây leo trực tiếp quấn chặt hai chân Đế Giang.

"Đại ca, với loại công kích này, dù huynh là chủ của không gian và tốc độ!" "Cũng tuyệt đối không có khả năng trốn thoát!" Một nam tử vạm vỡ da màu đồng cổ, trong mắt mang theo một tia nghiêm túc hét lớn.

Theo lời y vừa dứt, Đế Giang cảm thấy thời gian xung quanh mình dường như bị ngưng đọng.

Người này chính là một trong Thập Nhị Tổ Vu, Trọc Cửu Âm, chưởng quản thời gian.

Có thể nói, loại sức mạnh Pháp Tắc này không hề thua kém không

gian!

Chỉ là, Đế Giang thật sự sắp thua sao?

Mười một đại Tổ Vu liên thủ.

Sức mạnh của mười một vị Đại La Kim Tiên.

Trên đời, còn có ai đỡ nổi?

E rằng, Chuẩn Thánh cũng khó lòng chống lại mũi nhọn của họ.

Chỉ là, Đế Giang thật sự thua sao?

"Ta không cần trốn!" "Lão tử, là Đế Giang!" "Thủ lĩnh Thập Nhị Tổ Vu!" Đế Giang cười ha hả.

Tiếng cười hào sảng bá đạo, chấn động tâm hồn.

Đối mặt với sự vây công của mười một đại Tổ Vu, đối mặt với khí tức hủy diệt ngập trời.

Đối mặt với sự phong tỏa tuyệt vọng cả trên trời dưới đất.

Đế Giang không hề lùi bước một ly.

Trong lòng y chỉ có chiến ý vô tận đang bùng cháy.

Y tuyệt đối sẽ không thua!

Chỉ khi chiến thắng được mười một Tổ Vu liên thủ, y mới có năng lực yên tâm xông pha trong thế giới Hồng Hoang.

Dù đối mặt với Chuẩn Thánh cũng không sợ.

Vào khoảnh khắc này, hai tay Đế Giang dang ra hai bên, mười ngón tay co lại thành trảo.

Dường như cả không gian đều bị y tóm lấy, giống như một miếng giẻ bị nắm trong tay.

Từng lớp nếp gấp hiện ra.

“Động tác này?” “Đừng đùa nữa, huynh ấy sắp dùng chiêu đó rồi!” “Đại ca, huynh định hủy luôn nơi này sao!” Các Tổ Vu kinh hãi, tư thế quen thuộc này của Đế Giang, báo hiệu một đòn mạnh nhất của y.

“Ha ha ha!” “Các tiểu đệ, tiếp nhận sự sủng ái của đại ca đi!” Đế Giang cười ha hả.

Vào khoảnh khắc này, không gian bên cạnh y trực tiếp vỡ nát.

Theo hai tay y vung lên, dường như cả không gian cũng bị vung đi.

Rắc rắc.

Từng tiếng nén ép đến cực hạn, không gian như thủy tinh đang vỡ vụn.

Giống như một hòn đá được ném vào mặt ao tĩnh lặng, tạo nên từng vòng gợn sóng.

Vào khoảnh khắc này, thế gian dường như bị ngưng đọng.

Sau đó, đột nhiên bùng nổ, chỉ thấy những gợn sóng vỡ nát của không gian như sóng thần cuốn ra.

Nơi nó đi qua, tất cả đều hóa thành hư vô.

Chương 5

Bất kể là công kích lửa, công kích băng, cuồng phong, sấm chớp vang rền.

Dưới sự vỡ nát của không gian, tất cả đều hóa thành hư vô.

Thậm chí, cả mặt đất cũng đang rung chuyển.

Thập Nhị Tổ Vu cảm giác như một con búp bê rách, bị người ta hung hăng ném đi, rồi lại hung hăng đập xuống.

Trong phút chốc, trời long đất lở, như tận thế giáng lâm.

Bất kể là hữu hình hay vô hình.

Có sinh mệnh hay không có sinh mệnh.

Cây cối, đá tảng, thậm chí cả ánh sáng cũng vỡ nát dưới một đòn này.

Tia sáng duy nhất còn lại chính là Đế Giang.

Chỉ là, tia sáng này không mang chút ấm áp nào, chỉ có sự lạnh lẽo khiến người ta run sợ.

Vào khoảnh khắc này, dường như cả Bàn Cổ Đại Điện đều bị Đế Giang tóm lấy.

Sau đó hung hăng quật xuống, thậm chí, các Tổ Vu còn có cảm giác tuyệt vọng bị lật nhào.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, bụi bay mù mịt.

Đợi đến khi mọi thứ trở lại bình tĩnh, chỉ thấy trong vòng trăm vạn dặm lãnh địa của Bàn Cổ Đại Điện, tất cả đều hóa thành hư vô.

Chỉ có dưới chân mười một đại Tổ Vu, sừng sững một cột đá cao vạn trượng.

Trừ nơi cột đá dưới chân, tất cả đều là vực sâu vô tận.

"Chiêu này thật kinh khủng!" "Mỗi lần nhìn thấy chiêu này đều khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng!" Khóe miệng các Tổ Vu không khỏi nở nụ cười khổ.

Nhưng họ biết, Đế Giang đã lưu thủ.

Chiêu không gian chấn động vừa rồi, đủ để khiến họ bị trọng thương.

Nhưng Đế Giang chỉ hủy diệt đại địa và không gian.

Dưới thần lực của Bàn Cổ, vạn vật bị phá hoại lại bắt đầu hồi phục.

Giờ khắc này, các Tổ Vu không còn dục vọng chiến đấu nữa.

"Đại ca, huynh thắng rồi!" Hậu Thổ nhìn Đế Giang với vẻ mặt sùng bái.

Người đại ca này, thật sự mạnh đến quá đáng.

"Đại ca, lẽ nào huynh đã tấn thăng Chuẩn Thánh?" Chúc Dung tính tình nóng nảy, không nhịn được hỏi.

Những người khác cũng nhìn Đế Giang với vẻ mặt tò mò.

Có thể dùng sức một mình đánh bại mười một người liên thủ, chẳng lẽ đã tấn cấp Chuẩn Thánh?

Chỉ là, tại sao mọi người lại không phát hiện động tĩnh khi Đế Giang tấn cấp?

"Ha ha ha!" "Không phải, không phải!" "Đại ca ta vẫn chưa tấn thăng Chuẩn Thánh, nhưng đã lĩnh ngộ được sức mạnh Pháp Tắc sâu

hơn!" "Chư vị huynh đệ, Tổ Vu chúng ta sinh ra từ trời đất." "Tuyệt đối đừng mãi ham mê nhục thân cường đại, Pháp Tắc mới là căn bản của chúng ta!" "Không lĩnh ngộ Pháp Tắc, thì không thể thành Thánh!" "Không thành Thánh, thì là con kiến!" Đế Giang răn dạy các Tổ Vu.

Y nhớ rằng, ở thế giới Hồng Hoang, các Tổ Vu sau này người chết thì chết, người ẩn cư thì ẩn cư.

Vu tộc tuy truyền thừa không dứt, nhưng lại không thể gây ra sóng gió gì.

Tất cả, đều do Vu tộc ham mê nhục thân cường đại, không thật sự chưởng khống sức mạnh Pháp Tắc.

Chỉ có một mình Hậu Thổ, dùng Thổ Chi Pháp Tắc bổ toàn Thiên Đạo, hóa thân Luân Hồi.

Thực tế, mười hai đại Tổ Vu, Pháp Tắc của mỗi người đều là sức mạnh bản nguyên của thế giới này.

Hoặc là bị Thiên Đạo giết chết, bổ toàn Thiên Đạo.

Hoặc là lĩnh ngộ sức mạnh Pháp Tắc, chưởng ác Pháp Tắc trở thành Thánh Nhân của Thiên Đạo.

Tiến thêm một bước nữa, đó chính là siêu thoát Thiên Đạo, giống như Bàn Cổ chứng đắc Đại Đạo vô thượng kia.

Nhưng tất cả, đều cần lĩnh ngộ sức mạnh Pháp Tắc.

Chung sống vạn năm, Đế Giang biết, các Tổ Vu tuy chưởng ác sức mạnh Pháp Tắc.

Nhưng căn bản không dụng tâm tu luyện, mà thích tu luyện Cửu Chuyển Thần Công hơn!

Cửu Chuyển Thần Công, pháp môn tu luyện của Bàn Cổ, tu luyện Bất Hủ Thánh Khu, dùng sức mạnh để chứng Đạo.

Căn bản là một con đường chết!

Nếu Đế Giang không biết trước kịch bản, có lẽ cũng sẽ chọn Cửu Chuyển Thần Công.

Dù sao thì người mà Vu tộc kính trọng nhất chính là Bàn Cổ, kế thừa công pháp của ngài cũng là điều tự nhiên.

Nhưng Đế Giang là người đời sau, y biết, kế thừa ý chí của Bàn Cổ, chỉ có một con đường chết!

Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, chỉ độn một.

Một này chính là biến số, là một tia sinh cơ!

Đại diện cho vạn vật trên đời, đều có một tia sinh cơ.

Bàn Cổ khai thiên thân thể tổn hại, Nguyên Thần hóa thành Tam Thanh, tinh huyết hóa thành Thập Nhị Tổ Vu.

Thân thể hóa thành vạn vật, cũng là một cách tồn tại khác của Bàn Cổ.

Cửu Chuyển Thần Công mà Bàn Cổ tu luyện, chính là Lực Chi Đại Đạo.

Dùng sức mạnh để chứng Đạo.

Tại sao Thập Nhị Tổ Vu kế thừa từ Bàn Cổ, nhưng mỗi người lại chưởng ác một đạo sức mạnh Pháp Tắc?

Chính là vì Đại Đạo chí công, vạn sự đều có một tia sinh cơ.

Đế Giang cũng phải trải qua vạn năm tu luyện, cộng thêm sự hiểu biết về Hồng Hoang từ kiếp trước mới suy đoán ra được tất cả.

Chương 6

Thập Nhị Tổ Vu sở hữu mười hai đạo sức mạnh Pháp Tắc, thực tế chính là một tia sinh cơ của Vu tộc.

Chỉ cần Thập Nhị Tổ Vu dung hợp mười hai đạo sức mạnh Pháp Tắc mà họ chưởng khống, liền có thể hoàn toàn dung nhập vào Hồng Hoang.

Thậm chí trở thành tồn tại như Thánh Nhân của Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Nhưng, nếu tu luyện Cửu Chuyển Thần Công, đi con đường dùng sức mạnh để chứng Đạo giống như Bàn Cổ.

E rằng chỉ có một con đường là thân thể tổn hại.

Phải biết rằng, Thập Nhị Tổ Vu tuy kế thừa huyết mạch và công pháp của Bàn Cổ.

Nhưng con đường dùng sức mạnh để chứng Đạo bằng Cửu Chuyển Thần Công mà Bàn Cổ đi cũng đã kết thúc trong thất bại.

Đương nhiên, Bàn Cổ chứng đắc là Đại Đạo Thánh Nhân.

Còn Thánh Nhân của Hồng Hoang hiện nay chứng đắc là Thiên Đạo Thánh Nhân, không thể nói chung một ngày.

Nhưng đồng thời, nội tình của Thập Nhị Tổ Vu so với Bàn Cổ kém hơn không chỉ một chút.

Nếu đi con đường dùng sức mạnh để chứng Đạo, Chuẩn Thánh chính là cực hạn.

Ngôi vị Thánh Nhân, căn bản không thể cầu.

Hơn nữa, Đế Giang có thể cảm giác được, khi tu luyện Cửu

Chuyển Thần Công.

Sức mạnh huyết mạch có vẻ đang tăng cường, nhục thân đang tăng cường, nhưng lại có sự khác biệt bản chất với thân thể của Bàn Cổ.

Bàn Cổ hấp thu là Hỗn Độn Chi Lực, Tổ Vu hấp thu là Thần Sát Chi Khí.

Thậm chí, Đế Giang có thể suy đoán, nếu Tổ Vu tiếp tục tu luyện Cửu Chuyển Thần Công, từ bỏ tia sinh cơ của Pháp Tắc.

Sau này đại kiếp ập đến, chỉ có một con đường chết.

Không thành Thánh, cuối cùng vẫn là con kiến.

Đế Giang biết vận mệnh của Vu tộc, vì thế, y muốn đi một con đường mà chưa ai từng đi trong thế giới Hồng Hoang.

Con đường Pháp Tắc thành Thánh.

Chỉ cần có thể chưởng ác bản nguyên của mười hai đạo Pháp Tắc, Thiên Đạo muốn đối phó Vu tộc, cũng phải cân nhắc hậu quả.

Nếu Tổ Vu trực tiếp rút ra bản nguyên của mười hai đạo Pháp Tắc tự bạo, Hồng Hoang cũng sẽ không còn tồn tại.

Nhưng, tiền đề là Tổ Vu có thể tu luyện Pháp Tắc đến cảnh giới đó.

Nếu không, chỉ bị Thiên Đạo tính kế, thân thể tổn hại để bổ toàn Thiên Đạo!

Một vạn năm tu luyện, Đế Giang thông qua việc cường hóa Pháp Tắc, đã chia nó thành bốn giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất là cảnh giới Chưởng Ác, các Tổ Vu đang ở giai đoạn này.

Giai đoạn thứ hai là cảnh giới Chưởng Khống, Đế Giang đang ở cảnh giới này.

Giai đoạn thứ ba là cảnh giới Giác Tỉnh, giai đoạn thứ tư là cảnh giới Nhân Pháp Hợp Nhất.

Một khi đạt đến Nhân Pháp Hợp Nhất, Tổ Vu chính là Pháp Tắc, Pháp Tắc tồn tại do một ý niệm của Tổ Vu.

Pháp Tắc bất diệt, Tổ Vu bất diệt.

Tổ Vu diệt, thì Pháp Tắc diệt.

Nếu có thể đạt đến cảnh giới này, Thiên Đạo trừ phi muốn thế giới trở nên tàn khuyết không toàn vẹn.

Nếu không, chắc chắn không dám gây khó dễ cho Vu tộc.

Chỉ là, lý niệm này của Đế Giang, đối với các Tổ Vu mà nói, thực sự khó có thể tiếp nhận.

"Đại ca, sức mạnh Pháp Tắc khô khan khó hiểu!" "Ta thấy tu luyện Cửu Chuyển Thần Công mạnh hơn, là công pháp do Phụ Thần truyền lại, chúng ta sao có thể vứt bỏ!" "Sức mạnh Pháp Tắc, dùng để phụ trợ là được rồi!" Trọc Cửu Âm lắc đầu từ chối.

"Không sai, Vu tộc chúng ta đỉnh thiên lập địa!" "Chuyện gì, một quyền giải quyết!" "Cần gì phải lòng vòng nhiều tâm tư như vậy, mệt lắm!" Chúc Dung cũng không nhịn được phản bác.

"Mấy tên đầu toàn cơ bắp các ngươi, ta cũng không trông mong các ngươi hiểu được!" "Sau này, các ngươi sẽ hiểu thôi!" "Chỉ hy vọng không quá muộn!" Đế Giang thở dài một tiếng.

Tuy thân là đại ca, nhưng mấy tiểu đệ này, đâu có dễ dàng bị thay đổi như vậy!

Cửu Chuyển Thần Công, phù hợp nhất với tính cách của Vu tộc.

Trong nhận thức của họ, Vu tộc đều phải giống như Bàn Cổ, dùng sức mạnh để chứng Đạo.

Tu luyện sức mạnh Pháp Tắc, ngược lại đã rơi vào hạ thừa.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao trong thần thoại, chúng sinh chỉ biết nhục thân của Vu tộc cường đại.

Thậm chí khi chiến đấu, các Tổ Vu này chỉ biết dùng bạo lực nhục thân để giải quyết, kết cục là thảm bại trong đại chiến Vu Yêu.

Nếu đẩy sức mạnh Pháp Tắc đến cực hạn, một niệm xuất ra, mười hai đại Pháp Tắc trực tiếp trấn áp vạn thế.

Trận chiến Vu Yêu, Vu tộc sao có thể thua?

Nhìn vẻ mặt không mấy để tâm của các Tổ Vu, Đế Giang chỉ có thể nhìn về phía Hậu Thổ.

Theo y thấy, cũng chỉ có Hậu Thổ là có hy vọng thành Thánh nhất.

Hơn nữa, y cũng có thể giúp Hậu Thổ thành Thánh.

Đợi Hậu Thổ thành Thánh, mấy Tổ Vu này cũng nên dần dần tỉnh ngộ.

Đến lúc đó, cộng thêm mưu hoạch của y, chưa chắc không thể đánh bại Yêu tộc trở thành nhân vật chính của trời đất.

"Hậu Thổ, muội lại đây!" Đế Giang gọi.

"Đại ca, có chuyện gì sao ạ?" Hậu Thổ nhìn Đế Giang với vẻ mặt sùng bái.

Vu tộc sùng bái cường giả, huống chi cường giả này còn là thủ lĩnh của các Tổ Vu.

"Tính tình muội ôn hòa, trong khoảng thời gian ta không có ở đây, muội phải chăm sóc tốt cho các ca ca tỷ tỷ của mình!" "Bàn Cổ Thần

Điện, giao cho muội chưởng khống!" Đế Giang sắp xếp.

Mười hai Tổ Vu Đại La Kim Tiên liên thủ cũng không làm gì được y.

Hơn nữa, y đi đến Hồng Hoang cũng không có nguy hiểm gì lớn.

Chương 7

Đã đến lúc rời đi tìm kiếm cơ duyên rồi.

"Đại ca, huynh muốn rời đi sao?" Hậu Thổ kinh ngạc, các Tổ Vu khác nghe vậy cũng lần lượt vây quanh.

"Đại ca, huynh đi đâu vậy?" "Lẽ nào thật sự muốn bỏ lại bọn đệ sao?" Các Tổ Vu không hiểu, mười hai đại Tổ Vu từ lúc sinh ra đã luôn sống cùng nhau.

Bây giờ Đế Giang muốn tách ra, họ không thể hiểu được.

"Lẽ nào các ngươi nghĩ ta đang nói đùa sao?" "Mấy nghìn năm trước ta đã nói với các ngươi, ta sẽ đi du lịch thế giới do Phụ Thần để lại!" "Ta biết các ngươi lo lắng cho ta, không cần khuyên nữa!" "Ta gần đây đã ngộ ra thần thông không gian mới, trước khi rời đi ta sẽ để lại ấn ký không gian trên người các ngươi!" "Sau này, thông qua ấn ký không gian này, ta có thể triệu hoán các ngươi đến bên cạnh!" "Đồng thời, các ngươi cũng có thể ngược lại triệu hồi ta về Bàn Cổ Thần Điện!" "Như vậy, dù gặp phải cường địch, ta cũng sẽ không gặp nguy hiểm, yên tâm đi!" Hồng Hoang rộng lớn, không biết bao nhiêu ức vạn dặm.

Đế Giang sau khi để lại một đạo ấn ký không gian cho mỗi Tổ Vu tại Bàn Cổ Thần Điện, liền rời khỏi đó.

Vừa ra khỏi Bàn Cổ Thần Điện, Đế Giang cảm giác trong cõi u minh có một tiếng gọi đang triệu hoán y.

Đó là một mùi vị vô cùng quen thuộc.

Giống như huyết trì trong Bàn Cổ Thần Điện vậy.

"Lẽ nào là Bất Chu Sơn đang gọi?" Đế Giang suy đoán.

Ở thế giới Hồng Hoang, nơi có di uy của Bàn Cổ dường như cũng chỉ có Bất Chu Sơn và Bàn Cổ Thần Điện.

Không chút do dự, Đế Giang trực tiếp đi về phía tiếng gọi.

Dọc đường đi, Đế Giang thấy linh thảo, linh bảo liền trực tiếp thôn phệ hóa thành điểm cường hóa.

Sau đó gia trì lên Pháp Tắc và Nhục Thân.

Khi đi đến năm thứ ba trăm, Đế Giang đến một thung lũng.

Lại thấy ba con Kỳ Lân đang đuổi theo một con dị thú kỳ lạ.

Thân hình quái thú tựa con ly, mình phủ lông bờm, có một cái đuôi màu trắng.

Vừa giống hồ ly Bắc Cực, lại vừa giống một con ngựa nhỏ.

Thật sự ngoan ngoãn đáng yêu.

Hướng chạy của dị thú, chính là đang chạy về phía y.

Khi ánh mắt của Đế Giang và dị thú giao nhau.

Đế Giang thấy trong mắt dị thú tràn đầy tuyệt vọng, bi thương.

Còn có một tia không cam lòng, phẫn nộ.

Nhìn ánh mắt này, lòng Đế Giang không khỏi rung động.

Thế giới Hồng Hoang, vạn vật đều đang tranh giành một tia sinh cơ.

Dị thú lúc này, nào đâu không phải đang tranh giành tia sinh cơ mờ mịt đó.

Đế Giang không phải Thánh Nhân, ba trăm năm du lịch Hồng Hoang, y đã thấy đủ loại sinh linh thảm tử dưới cuộc tranh bá của Tam tộc.

Nhưng Đế Giang chưa bao giờ lộ diện tương trợ.

Chỉ là, khoảnh khắc này.

Tim Đế Giang lại đập mạnh.

Có lẽ là duyên phận trong cõi u minh.

Đế Giang vẫy tay một cái, Pháp Tắc không gian cường đại vận chuyển, trước người y xuất hiện một trận pháp truyền tống thứ nguyên.

Theo tay Đế Giang thò vào trong động, khoảnh khắc tiếp theo trước mặt dị thú đột nhiên xuất hiện một bàn tay.

Gần như trong nháy mắt, dị thú biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại đã ở bên cạnh Đế Giang.

Thậm chí, trong mắt dị thú còn mang theo một tia mờ mịt.

"Này tên đạo nhân kia, mau giao công chúa của Phì Phì tộc cho ta!" Con Kỳ Lân đang truy đuổi thấy vậy, trước tiên là sững sờ.

Sau đó nhìn Đế Giang, mắt lộ hung quang.

Kỳ Lân tộc là một trong Tam tộc khai thiên, là nhân vật chính của Lượng Kiếp này.

Có thể nói, Tam tộc tranh bá, các sinh linh khác đều phải lui nhường.

Chỉ là, Đế Giang ngay cả nhìn Kỳ Lân một cái cũng không thèm, ánh mắt của y vẫn đặt trên người dị thú.

"Tiểu đông tây, không có gì giống công chúa cả!" "Ngươi muốn theo mấy con Kỳ Lân kia, hay là theo bản tôn?" Đế Giang khẽ cười.

Chỉ là, ánh mắt của y, như một đế vương chúa tể thế giới.

Bễ nghễ chúng sinh, cuồng vọng, bá đạo trong ánh mắt đó được thể hiện một cách triệt để.

Dường như, ba con Kỳ Lân đang chạy kia chỉ là lũ kiến hôi mà thôi.

"Tiểu nữ tử nguyện ý đi theo đạo trưởng!" "Mong đạo trưởng cứu mạng!" Dị thú miệng nói tiếng người.

Giọng nói trong trẻo, như tiếng chim hoàng ly.

Khó tưởng tượng một con dị thú lại có giọng nói hay đến vậy.

Nếu không nhìn thân hình của dị thú, e rằng sẽ tưởng là một nữ tử ôn nhu khuynh quốc khuynh thành.

"Phì Phì tộc to gan!" "Kỳ Lân tộc ta là tôn chủ của tẩu thú, thống lĩnh tẩu thú thiên hạ!" "Lẽ nào Phì Phì tộc muốn phản bội sao!" Một con Kỳ Lân quát lớn, ánh mắt của nó, thì vẫn luôn đánh giá Đế Giang.

Chỉ là, dù nó đánh giá thế nào, cũng không thể nhìn ra sâu cạn của Đế Giang.

Thậm chí chỉ cảm giác trên người Đế Giang toát ra khí tức mênh mông như biển, nặng nề như núi.

Dường như, một ý niệm có thể là vĩnh hằng.

"Kỳ Lân tộc thật không biết xấu hổ!" "Chẳng phải các ngươi nhắm vào khí vận của Phì Phì tộc ta sao." "Phì Phì tộc ta không có ý tham gia vào tranh đoạt của Tam tộc, đừng có bắt ta để uy hiếp tộc nhân của ta!" "Dù có chết, ta cũng tuyệt đối không để các ngươi được như ý!" Dị thú mở miệng phản bác.

Giọng nói trong trẻo đó mang theo sự phẫn nộ, lo lắng.

"Chuyện này không do ngươi quyết định được!" "Đạo nhân, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng xen vào chuyện của người khác!" "Người mà Kỳ Lân tộc ta muốn, chưa từng có ai dám không đưa!" "Chuyện mà Kỳ Lân tộc ta muốn làm, chưa từng có ai dám cản trở!"

Một con Kỳ Lân khác mở miệng uy hiếp.

Chương 8

Trong lời nói, nó ngẩng cao đầu một cách kiêu ngạo.

Chỉ là, Đế Giang lại tỏ vẻ khinh thường.

"Kỳ Lân tộc thật ngông cuồng!" "Chẳng qua chỉ là hai con Kim Tiên, một con Đại La mà thôi!" "Biết điều thì cút cho ta, nếu không, bản tôn không ngại tiễn các ngươi về tây thiên!" Đế Giang vẻ mặt kiêu ngạo.

Nếu là trước đây, y đã sớm một quyền lấy mạng mấy con Kỳ Lân này.

Chỉ là, giờ khắc này.

Tay y đang vuốt ve trên người dị thú, chỉ cảm thấy sát khí trong lòng cũng nhạt đi mấy phần.

Điều này khiến Đế Giang khá kinh ngạc, con dị thú nhỏ bé này có thể hóa giải sát khí?

Mang lại sự bình hòa?

Chẳng lẽ là tường thụy chi thú (thú mang điềm lành)?

Đế Giang hồi tưởng lại ký ức về các dị thú Hồng Hoang trong kiếp trước.

Sau đó, ánh mắt y sáng lên.

Lẽ nào, con dị thú y cứu được là một trong những Tiên Thiên Thần Thai Thú, Phì Phì?

Tiên Thiên Thần Thai Thú, mỗi loại đều mang theo thần thông và đại khí vận.

Sơn Hải Kinh có ghi: (Ngưu Thủ Sơn) Lại đi về phía bắc bốn

mươi dặm, là Hoắc Sơn, trên núi có nhiều cây cốc, có một loài thú.

Hình dạng của nó như con ly, đuôi trắng, có bờm, tên là Phì Phì, nuôi nó có thể giải ưu sầu.

Phì Phì tộc là một trong những Tiên Thiên Thần Thai Thú, nuôi nó có thể giải ưu sầu, mang lại niềm vui, giảm bớt áp lực.

Chẳng trách Kỳ Lân tộc muốn hàng phục Phì Phì tộc, chắc chắn là đã nhắm vào khí vận của Phì Phì tộc.

Nếu Vu tộc nuôi Phì Phì làm thú cưng, một là có thể tăng thêm khí vận cho Vu tộc.

Hai là có thể để Phì Phì bầu bạn với Vu tộc, giảm bớt sát khí của Vu tộc.

Sau này, sẽ tăng thêm một tia sinh cơ cho Vu tộc!

"Tất cả cút hết cho bản tôn!" Đế Giang vẻ mặt bá đạo.

Giọng y trầm hùng, như sấm sét.

Biết được thân phận của Phì Phì tộc, tự nhiên y phải thu về cho mình dùng.

Dù có phải nhổ răng trên miệng hổ, y cũng không từ.

Cùng lúc đó, trong đầu Đế Giang cũng hiện lên một ý niệm.

Thế giới Hồng Hoang, suy cho cùng là cuộc tranh đoạt khí vận.

Ai có được khí vận càng nhiều, người đó càng có khả năng trở thành chúa tể Hồng Hoang.

Tam tộc tranh đoạt thiên địa, thứ tranh đoạt chính là khí vận.

Đại chiến Vu Yêu, thứ tranh đoạt cũng là khí vận.

Cuộc chiến Ma Đạo, cũng là cuộc chiến tranh giành khí vận.

Thậm chí, sau này nhân tộc đại kiếp, cuộc chiến của các Thánh

Nhân.

Thứ tranh đoạt đều là khí vận.

Ngay cả Đạo Tôn Hồng Quân, trong mắt Đế Giang, cũng đang tranh đoạt khí vận.

Chỉ là, người khác tranh giành công khai, còn Hồng Quân thì đi một con đường khéo léo.

Giống như Tam tộc, Vu Yêu, Thánh Nhân đều dùng sức mạnh để cướp đoạt khí vận của các tộc.

Nhưng Hồng Quân, lại chọn cách giáo hóa chúng sinh.

Trong truyền thuyết, Hồng Quân đã giáo hóa ba nghìn đại năng, gần như bao trùm toàn bộ những người mạnh nhất Hồng Hoang.

Thậm chí, có thể nói, những người mạnh nhất trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều là khách dưới cửa của Hồng Quân.

Những đại năng này bản thân đã có đại khí vận, thậm chí sau khi trở về thế giới Hồng Hoang, họ còn khai tông lập phái giáo hóa chúng sinh.

Thực tế, vì quan hệ nhân quả ràng buộc, Hồng Quân có thể dễ dàng thu được sức mạnh khí vận từ trên người họ.

Từ đó một bước trở thành Đạo Tổ, hưởng thụ khí vận của toàn bộ Hồng Hoang.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hồng Quân không thích việc Tây Phương Giáo được thành lập.

Bởi vì, Tây Phương Giáo được thành lập, giáo nghĩa của nó hoàn toàn khác với Hồng Quân.

Tương đương với việc Tây Phương Giáo là một phe khác, đang cướp đoạt khí vận của y.

Nhưng thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, y lại không thể ngăn cản.

Bởi vì, tất cả đều do trời định.

Vào khoảnh khắc này, tâm thần Đế Giang rung động.

Đã chúng sinh đều đang tranh đoạt khí vận, tại sao Vu tộc lại không thể?

Vu tộc trong thần thoại, không có Nguyên Thần, không biết thiên số.

Vu tộc tín ngưỡng duy ngã độc tôn, không tôn trời đất, chỉ tôn Bàn Cổ.

Gây ra đại sát kiếp trong thế giới Hồng Hoang, lãng phí khí vận của bản thân, cuối cùng suy tàn.

Cũng là, nếu khí vận của Vu tộc không tan đi, Thiên Đạo và các Thánh Nhân cũng không làm gì được Vu tộc.

Chỉ có thể âm thầm tính kế Vu tộc.

Nhưng đời này, Đế Giang đã biết rõ kịch bản.

Trong đầu y nảy ra một ý tưởng táo bạo, nếu cướp đoạt khí vận của các sinh linh Hồng Hoang, dung nhập vào Vu tộc.

Sau đó lại do y chủ đạo Vu tộc, cảnh giác với những âm mưu của Thánh Nhân.

Chương 9

Chẳng phải đời này, Vu tộc sẽ không suy tàn sao?

Ví dụ, có được khí vận của Tam tộc khai thiên, ví dụ như có được khí vận của nhiều thần thú hơn.

Ví dụ, cướp đoạt công đức của trời đất, vậy thì khí vận của Vu tộc sẽ khổng lồ đến mức nào?

E rằng, Thánh Nhân cũng phải ngước nhìn mà than thở.

Nghĩ đến đây, mắt Đế Giang sáng lên, có lẽ có thể thử xem.

Như vậy, y có thể đi hai con đường cùng lúc.

Một đường là thông qua Vô Hạn Cường Hóa, đi con đường Pháp Tắc thành Thánh.

Một đường là cướp đoạt khí vận của trời đất, hội tụ khí vận của chúng sinh Hồng Hoang vào Vu tộc, trấn áp vạn cổ.

Hai con đường cùng tiến, Vu tộc chưa chắc không thể tỏa sáng rực rỡ.

Chỉ là, cả hai con đường, e rằng đều gian nan.

Nếu Thiên Đạo và các sinh linh khác biết được mưu hoạch của y, e rằng sẽ tìm mọi cách để phá hoại.

Có lẽ, trước khi Vu tộc đủ lông đủ cánh, chỉ có thể âm thầm phát triển.

Trong lúc Đế Giang đang chìm vào suy tư, con Kỳ Lân thấy vậy không khỏi nổi giận đùng đùng.

Nó chưa từng thấy kẻ nào ngông cuồng đến vậy.

Coi thường Kỳ Lân tộc, thậm chí còn bảo bọn nó cút.

Bây giờ, còn ngẩn người ra.

Đối với Kỳ Lân mà nói, đây quả thực là sự sỉ nhục trần trụi.

Thậm chí là loại sỉ nhục công khai giẫm đạp lên mặt mũi của chúng.

Vào khoảnh khắc này, con Kỳ Lân đã nổi giận.

"Tên khốn đáng ghét, ta muốn ngươi chết!" Con Kỳ Lân cấp bậc Đại La Kim Tiên ra tay một cách dứt khoát.

Chỉ thấy nó nhấc chân phải lên, lập tức mây gió trên trời biến sắc.

Chỉ thấy một ấn Kỳ Lân khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao phủ vạn dặm.

Uy thế vô biên phá không, chấn nhiếp chúng sinh.

Một cước này, chính là Kỳ Lân Ấn.

Tam tộc khai thiên, đều có truyền thừa tu luyện hoàn thiện.

Mỗi con Kỳ Lân, đều sẽ rèn đúc pháp bảo của mình.

Đó cũng chính là Kỳ Lân Ấn.

Kỳ Lân Ấn là pháp bảo công kích mạnh nhất của Kỳ Lân tộc.

Nó dung luyện tất cả tài nguyên trên đời vào trong cơ thể, hình thành nên Kỳ Lân Ấn.

Kỳ Lân Ấn không gì không phá, không vật nào không xuyên.

Lại có thể trấn áp khí vận của bản thân, giống như Long Châu của Long tộc.

"Đại nhân, cẩn thận!" Phì Phì không nhịn được mở miệng nhắc nhở.

Đối mặt với công kích kinh khủng của Đại La Kim Tiên, trong phút chốc, trong lòng Phì Phì thậm chí còn lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Chỉ là, Đế Giang vẫn cười lạnh.

"Chỉ là một cái Kỳ Lân Ấn, phá cho bản tôn!" Giữa lời nói, Đế Giang một quyền đánh ra.

Một quyền, như sấm sét kinh thiên, xuyên thấu không gian.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, Kỳ Lân Ấn trong nháy mắt bị phá.

Cùng lúc đó, thân hình Đế Giang khẽ động, xuất hiện bên cạnh con Kỳ Lân Đại La Kim Tiên.

Sau đó, một quyền hung hăng đập xuống đầu con Kỳ Lân.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn.

Con Kỳ Lân trực tiếp bị đập bẹp dí trên mặt đất, đầu nở hoa mà chết.

Vào khoảnh khắc này, hai con Kỳ Lân còn lại không khỏi kinh hãi ngỡ ngàng.

Phải biết rằng, nhục thân của Kỳ Lân tộc cường đại vô cùng, nhục thân của Kỳ Lân cấp bậc Đại La Kim Tiên, dù là Tiên Thiên Linh Bảo cũng khó lòng lay động mảy may.

Bây giờ, lại bị một quyền đánh nổ đầu?

Sức mạnh quái dị đến mức nào?

"Ngươi, rốt cuộc là ai?" Kỳ Lân kinh hãi.

"Người khiến các ngươi cảm nhận được tuyệt vọng!" "Nhớ kỹ cái tên này, sau này sẽ là cái tên vang danh Hồng Hoang!" "Đế Giang!" Giữa lời nói, Đế Giang lại một quyền nữa đánh ra.

Nơi quyền kình đi qua, Kỳ Lân vong!

Trời đất một mảnh tĩnh lặng.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo từng cơn lạnh lẽo.

"Một quyền đánh chết Đại La Kim Tiên?" Phì Phì trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Mạnh!

Thật sự quá mạnh!

Người đàn ông trước mắt này, thật sự mạnh đến cực hạn!

Một quyền đánh chết Đại La Kim Tiên.

Chương 10

Càng kinh khủng hơn là đã đánh chết Đại La Kim Tiên của Kỳ Lân tộc.

Kỳ Lân tộc là một trong ba tộc thống trị, ở thế giới Hồng Hoang trừ Long tộc, Phượng tộc, không ai dám trêu chọc!

Bây giờ, lại bị một quyền diệt sát.

Trong phút chốc, Phì Phì kinh ngạc đến ngẩn người.

Thậm chí, quên cả mở miệng cảm ơn.

"Chỉ là Đại La Kim Tiên mà thôi, bản tôn đã cho nó cơ hội!" "Chỉ tiếc, nó vẫn chọn tìm chết!" "Nhưng cũng không tệ, bản tôn chưa từng ăn thịt Kỳ Lân, có lẽ là món ăn không tồi!" Đế Giang nói xong, trực tiếp thu thi thể Kỳ Lân vào không gian khác.

Như vậy, sau này có thể thưởng thức thịt Kỳ Lân bất cứ lúc nào.

Chỉ là, y không biết rằng, lời nói của y lại gây nên sóng gió trong đầu Phì Phì.

Có người lấy Kỳ Lân làm thức ăn!

Trong cơn kinh hãi vô hạn, Phì Phì hóa thành hình người.

Một thiếu nữ tai mèo, da trắng nõn, mặt đẹp như hoa, ánh mắt yếu đuối mang theo một tia quật cường.

Đôi gò bồng đảo thẳng tắp, đôi chân dài miên man, vòng eo thon nhỏ chỉ cần một vòng tay.

Cái đuôi dài và đôi tai mèo, lại mang đến cho người ta một cảm giác mỹ nhân manh sủng.

"Phì Phì tộc, Phi Sắc cảm tạ ơn cứu mạng của đạo trưởng." Phi

Sắc giọng nói mềm mại dễ thương.

Dường như sau khi hóa thành người, giọng nói của nàng càng thêm động lòng người, hoàn toàn khác với lúc còn ở dạng thú.

"Chỉ là nhấc tay mà thôi." "Nhưng đã là công chúa của Phì Phì tộc, tại sao Kỳ Lân tộc lại chỉ bắt một mình ngươi?" "Tộc nhân của ngươi đâu?" Đế Giang hỏi.

"Mong đạo trưởng cứu Phì Phì tộc của ta!" Phi Sắc nghe vậy, trực tiếp quỳ xuống đất, khẩn cầu.

Cảnh tượng này quá đột ngột, Đế Giang cũng không khỏi sững sờ.

"Ngươi đứng dậy trước, từ từ nói cho ta nghe!" Đế Giang đỡ Phi Sắc dậy.

Sau đó qua lời kể của Phi Sắc, y biết được Phì Phì tộc là Tiên Thiên Thần Thai Thú sống ở Ngưu Thủ Sơn.

Chỉ là, Phì Phì tộc bẩm sinh thích yên tĩnh, bình đạm, không thích chiến loạn.

Kỳ Lân tộc là thống lĩnh tẩu thú, vẫn luôn muốn chinh phục Phì Phì tộc.

Vì thế, Phi Sắc ra ngoài chơi, mới xảy ra cảnh bị Kỳ Lân tộc truy đuổi.

Bây giờ, Đế Giang đã giết người của Kỳ Lân tộc.

E rằng Phì Phì tộc và Kỳ Lân tộc đã rơi vào thế không đội trời chung.

Giữa lời nói, Đế Giang dưới sự dẫn dắt của Phi Sắc, đã đến lãnh địa của Phì Phì tộc.

Theo kết giới được mở ra, chỉ thấy bên trong có một bầy Phì Phì đang sinh sống.

Những con Phì Phì này đều ở dạng thú, chưa từng biến hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể.

Sau khi Phi Sắc và Phì Phì tộc giao tiếp, một con Phì Phì thân hình cao lớn hóa thành người.

Sau đó đi về phía Đế Giang nói: "Tộc trưởng Phì Phì tộc, Phi Đan, bái kiến Đế Giang đạo hữu!" "Đa tạ đạo hữu đã cứu con gái của ta!" Đế Giang nghe vậy khẽ cười, nói: "Không cần đa lễ, thế giới Hồng Hoang rộng lớn không biết bao nhiêu!" "Có thể tương phùng cũng là một loại duyên phận." Phi Đan nghe vậy, lập tức có hảo cảm lớn.

Y thấy khí tức của Đế Giang bá đạo, nhưng không ngờ lời nói cử chỉ lại có phong thái quân tử.

Đây chính là khí chất mà Phì Phì tộc thích nhất.

Hơn nữa, khí thế của Đế Giang mênh mông cuồn cuộn, không nhìn ra được căn nguyên.

Chắc chắn là đại năng thực sự của Hồng Hoang.

"Không biết Đế Giang đạo hữu tu hành ở đâu?" "Thực lực một thân thật sự kinh khủng đến cực điểm!" Phi Đan ca ngợi.

Điều này khiến Đế Giang không khỏi cảm thấy buồn cười.

E rằng, Phi Đan đang thăm dò căn nguyên của y.

Câu hỏi thực sự của y là có thực lực đối kháng với Kỳ Lân tộc hay không.

Dù sao thì, đã giết Đại La Kim Tiên của Kỳ Lân tộc.

Kỳ Lân tộc chắc chắn sẽ đến giết Phì Phì tộc để trút giận.

Hơn nữa, đây cũng là lựa chọn tốt nhất của Phì Phì tộc.

Nghĩ đến đây, Đế Giang mở miệng nói: "Bản tôn sinh ra ở Bàn Cổ

Đại Điện, là hậu duệ của Bàn Cổ!" "Bây giờ Bàn Cổ Đại Điện không hiện thế, người đời ở Hồng Hoang tự nhiên không biết đến Vu tộc của ta!" "Hậu duệ của Bàn Cổ?" Phi Đan không khỏi kinh ngạc.

Y không biết Vu tộc, nhưng sao có thể không biết Bàn Cổ?

Phải biết rằng, Bàn Cổ là đại năng thực sự đã khai phá thế giới Hồng Hoang.

Toàn bộ thế giới Hồng Hoang, ai dám không kính trọng Bàn Cổ?

Trong phút chốc, Phi Đan không khỏi lộ ra vẻ mặt ngưỡng mộ.

"Không ngờ đạo hữu là hậu duệ của Bàn Cổ, thất kính thất kính!" "Hơn nữa, Phì Phì tộc của ta và Bàn Cổ cũng có chút duyên phận!" "Tại nơi tộc ta canh giữ, có một viên Giải Ưu Thạch, đây là do răng của Bàn Cổ hóa thành." "Tính thời gian, bây giờ nó cũng sắp xuất thế, nghênh đón chủ nhân thực sự của mình!" "Đạo hữu mời đi theo ta!" Phi Đan nói xong, trực tiếp dẫn Đế Giang đến sâu trong thung lũng.

Vào khoảnh khắc này, Đế Giang nhìn Phi Đan, lộ ra một tia thú vị.

Giải Ưu Thạch, y chưa từng nghe qua, nhưng đã là do răng của Bàn Cổ hóa thành, chắc chắn không tầm thường.

Nghe lời Phi Đan nói, dường như muốn tặng Giải Ưu Thạch cho y.

Đây là một món hời lớn, cũng không biết Phi Đan rốt cuộc có ý đồ gì?

Nhưng, đã đến thì cứ yên tâm.

Đế Giang cũng muốn biết Giải Ưu Thạch rốt cuộc là vật gì, có thể cường hóa được không!

Sâu trong thung lũng.

Một vầng hào quang nhàn nhạt tỏa ra trong thung lũng.

Gần đó có một bầy Phì Phì đang tuần tra.

Chương 11

"Chào tộc trưởng!" Các con Phì Phì thấy Phi Đan, cung kính chào hỏi.

"Lui ra đi!" Phi Đan gật đầu, dẫn Đế Giang đi về phía nơi tỏa ra hào quang.

Khi đến gần, Đế Giang phát hiện một viên đá màu trắng.

Ánh sáng dịu dàng khiến tâm thần người ta ngưng tụ, chỉ cần tắm mình trong ánh thần quang, đã cảm thấy thân tâm thư thái.

Dường như trong lòng không còn bất kỳ phiền não nào.

Điều này lại tương xứng với Phì Phì tộc.

"Đây là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Giải Ưu Thạch." "Bảo vật này là do răng của Bàn Cổ hóa thành, có thể giải được phiền não và ưu sầu trên đời." "Đế Giang đạo hữu, ngài là hậu duệ của Bàn Cổ, bảo vật này xem như vật quy nguyên chủ!" Phi Đan nói xong, vẫy tay một cái.

Giải Ưu Thạch trực tiếp bay ra, sau đó lơ lửng về phía Đế Giang.

"Vu tộc ta tuy là hậu duệ của Bàn Cổ, nhưng cũng biết Phụ Thần thân thể tổn hại hóa thành vạn vật!" "Phì Phì tộc có thể giúp người ta giải ưu." "Giải Ưu Thạch cũng có thể giúp người ta giải ưu, đáng lẽ phải là chí bảo của Phì Phì tộc!" "Nhưng, bản tôn muốn đề thăng thực lực đúng là cần thêm nhiều pháp bảo." "Bảo vật này bản tôn nhận, ngươi có thể đưa ra một điều kiện." "Chỉ cần bản tôn có thể làm được, liền sẽ thỏa mãn ngươi!" Đế Giang cầm Giải Ưu Thạch trong tay mân mê.

Y có thể cảm nhận được trong Giải Ưu Thạch có một luồng sức

mạnh quen thuộc.

Vật này, đích thực là do răng của Bàn Cổ hóa thành.

Nếu dùng để cường hóa huyết mạch, cũng không tệ.

Giữa lời nói, ánh mắt y trực tiếp rơi vào người Phi Đan.

Phi Đan tặng bảo vật, chắc chắn có điều cầu xin.

Thế giới Hồng Hoang, nợ nhân tình, là khó trả nhất.Chi bằng xem xem yêu cầu của Phi Đan là gì.

"Thực không dám giấu, ta đích thực có điều cầu xin!" "Đạo hữu cứu con gái của ta, tru sát Kỳ Lân tộc." "Ta, Phi Đan, chỉ có cảm kích, không dám oán trách." "Nhưng Kỳ Lân tộc thế lực lớn, sau này chắc chắn sẽ tìm đến gây phiền phức cho Phì Phì tộc của ta." "Mong đạo hữu thu nhận tộc của ta." Phi Đan nói xong, ánh mắt nhìn thẳng vào Đế Giang.

Xem xem Đế Giang rốt cuộc có phản ứng gì.

Chỉ là, Đế Giang vẫn một vẻ cao thâm khó lường.

Phi Đan thấy vậy, nói: "Con gái của ta, Phi Sắc, nguyện làm tọa kỵ cho đạo hữu!" "Chỉ mong đạo hữu che chở cho Phì Phì tộc của ta qua đại kiếp!" Vào khoảnh khắc này, Đế Giang có phần bất ngờ nhìn Phi Đan một cái.

Không ngờ Phi Đan không chỉ tặng bảo bối, tặng chủng tộc mà còn tặng cả con gái.

Chuyện tốt như vậy, thật sự là bánh từ trên trời rơi xuống.

Hơn nữa, trong lòng Đế Giang sớm đã có ý định thu phục Phì Phì tộc.

Mọi chuyện thuận nước đẩy thuyền.

Nghĩ đến đây, Đế Giang lại nhìn thiếu nữ tai mèo Phi Sắc.

Lập tức nói: "Phi Sắc khá hợp mắt bản tôn, làm tọa kỵ thì thôi đi!" "Vừa hay bản tôn du lịch Hồng Hoang, cần một người bạn đồng hành!" "Thu nhận làm thú cưng vậy!" Đế Giang nhàn nhạt nói.

"Đa tạ Đế Giang đạo hữu!" Phi Đan vui mừng.

Làm thú cưng cho người ta, dù sao cũng tốt hơn là làm tọa kỵ.

Hơn nữa, người nhận chủ lại là một hậu duệ của Bàn Cổ như Đế Giang.

"Không cần tạ ta, đây cũng là duyên pháp của Phì Phì tộc và bản tôn!" "Phì Phì tộc gia nhập Vu tộc của ta, sau này tu hành tại Bàn Cổ Thần Điện." "Vu tộc ta hào sảng sùng thượng tự do, trời không sợ đất không sợ, hành sự cũng bốc đồng." "Hy vọng Phì Phì tộc trở thành thú cưng của Vu tộc, có thể giúp Vu tộc giảm bớt sát khí!" Đế Giang nói xong, tay y dùng sức, trực tiếp bóp nát Giải Ưu Thạch, hấp thu.

"Đinh, chúc mừng ký chủ phân giải Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Giải Ưu Thạch, nhận được 6000 điểm cường hóa, có cường hóa không?" Giọng nói của hệ thống vang lên, Đế Giang không chút do dự gia trì điểm cường hóa lên huyết mạch Bàn Cổ.

Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Huyết mạch Bàn Cổ (Độ cường hóa 76000/100000) Nguyên Thần: Không Nhục thân: Tổ Vu Chi Thể (Độ cường hóa 0/100000) Thần thông: Chưởng khống không gian, chưởng khống tốc độ, chưởng khống sức mạnh, chưởng khống nhục thân Pháp tắc: Pháp tắc không gian (Độ cường hóa 200/100000) Nhìn giao diện thuộc tính nhân vật, khóe miệng Đế Giang không khỏi lộ ra một nụ cười nhẹ.

Chỉ cần có thêm sáu món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nữa, y có thể cường hóa hoàn chỉnh huyết mạch Bàn Cổ.

Đến lúc đó, tư chất của y cũng sẽ lại được đề thăng, tu luyện sẽ càng nhanh hơn.

Vô Hạn Cường Hóa Hệ Thống, giúp y có thể cường hóa bản thân vô hạn.

Đế Giang sớm đã có kế hoạch, trước tiên cường hóa huyết mạch, sau đó tấn thăng Pháp Tắc, cuối cùng mới cường hóa Nhục Thân!

Đến lúc đó, dù không muốn thành Thánh cũng khó!

Chỉ là, tu vi ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, muốn có được điểm cường hóa cũng cực kỳ không dễ.

Ít nhất cũng phải là bảo bối cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo mới có thể thu được lượng lớn điểm cường hóa.

Những thứ khác, đối với Đế Giang mà nói, chỉ là muối bỏ bể.

Ở một phía khác, Phi Đan nhìn Đế Giang tiện tay bóp nát Giải Ưu Thạch, không khỏi trợn mắt há mồm.

Chí bảo của Phì Phì tộc, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cứ thế mà mất rồi?

Tuy trong lòng có chút tiếc, nhưng Phi Đan biết, chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không nên hỏi.

Trong ánh mắt của y, Đế Giang vận chuyển thần thông, chỉ thấy trước người y xuất hiện một cánh cổng truyền tống.

Có thể mơ hồ thấy phía bên kia toát ra khí tức cổ xưa hoang lương.

Sau đó, Hậu Thổ từ trong trận pháp truyền tống bước ra.

“Đại ca!” Hậu Thổ vừa xuất hiện liền hành lễ.

“Hậu Thổ, ta giới thiệu cho muội!” “Tiên Thiên Thần Thai Thú,

Phì Phì tộc, tộc trưởng Phi Đan!" "Sau này, Phì Phì tộc thần phục Vu tộc của chúng ta!" "Muội đưa họ đến Bàn Cổ Thần Điện an bài, nếu thích, có thể thu nhận làm thú cưng!" "Chung sống với họ, có thể giảm bớt sát tâm trong lòng Vu tộc!" Đế Giang sắp xếp.

Có lẽ các Tổ Vu xem thường Phì Phì tộc, nhưng sau này hậu bối của Vu tộc, sẽ có lúc dùng đến.

Hơn nữa, Phì Phì tộc thần phục Vu tộc, thứ Vu tộc có được chính là khí vận của Phì Phì tộc! 《Sơn Hải Kinh - Đại Hoang Tây Kinh》 có ghi: Ngoài biển Tây Bắc, ở góc Đại Hoang, có một ngọn núi không liền mạch, tên là Bất Chu.

Bất Chu Sơn, là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành.

Cũng là cột chống trời đất, đại diện cho ý chí bất khuất của Bàn Cổ.

Đế Giang sau khi chuyển Phì Phì tộc đến lãnh địa Vu tộc, liền mang theo Phi Sắc đến Bất Chu Sơn.

Trên đường đi, Tam tộc khai thiên sát lục không ngừng, khắp nơi đều là cướp bảo giết người!

Thậm chí, Đế Giang dọc đường còn thấy không ít Đại La Kim Tiên vẫn lạc.

Nhưng, trong cuộc sát lục điên cuồng, Đế Giang lại thu hoạch không ít.

Chương 12

Đối với những Đại La Kim Tiên dám trêu chọc mình, Đế Giang chưa bao giờ khách khí.

Phải biết rằng thân thể của Vu tộc cường đại vô cùng, dù không dùng sức mạnh Pháp Tắc, Đế Giang cũng có thể nghiền ép Đại La Kim Tiên cùng cấp.

Nhục thân của y, thậm chí có thể cứng rắn chống lại Tiên Thiên Chí Bảo.

Chỉ cần dám trêu chọc, Đế Giang trực tiếp một quyền đánh nổ.

Vừa đi vừa giết.

Vừa cướp đoạt pháp bảo, Đế Giang phát hiện chiến đấu thật sự là cách thu hoạch chiến lợi phẩm nhanh nhất.

Tuy pháp bảo cướp được trên đường đều là Hậu Thiên Chí Bảo, tốt nhất cũng chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng số lượng lại vô cùng lớn, cứng rắn tăng điểm cường hóa thêm hơn sáu nghìn điểm.

Tương đương với việc có được một món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hồng Hoang không biết ngày tháng, khoảng một nghìn năm sau.

Đế Giang cuối cùng cũng đến được Bất Chu Sơn.

Nơi đây, một luồng uy áp nồng đậm trấn áp trời đất.

Chưa bước vào Bất Chu Sơn, Đế Giang đã cảm giác nơi này so với sự chiến loạn của Hồng Hoang, có thêm một phần tĩnh mịch.

Dường như, nơi đây là một thế ngoại đào nguyên, mang lại cho

người ta cảm giác bình hòa.

"Cuối cùng cũng đến rồi!" Đế Giang ngẩng đầu nhìn lên, Bất Chu Sơn cao vời vợi, không thấy được đỉnh.

Hơn nữa, y có thể cảm giác được nơi đây cấm dùng pháp lực, cấm bay lượn.

Muốn vào Bất Chu Sơn, cần phải đi bộ như người phàm.

Ở đây, không dùng pháp bảo, không dùng pháp lực, chỉ có thể dựa vào Nhục Thân!

Ai có Nhục Thân mạnh, người đó là vua ở Bất Chu Sơn.

Cũng chẳng trách Tam tộc không muốn đến Bất Chu Sơn.

Phải biết rằng, sở dĩ Tam tộc xưng bá Hồng Hoang, là vì Tam tộc có truyền thừa tu đạo hoàn chỉnh.

Sinh linh Hồng Hoang lúc này, tu đạo không có cửa.

Vì thế căn bản không phải là đối thủ của Tam tộc.

Nhưng nếu Tam tộc mất đi pháp lực, pháp bảo.

Tuy Nhục Thân của Tam tộc cũng cực kỳ cường đại, nhưng khó tránh khỏi gặp phải tồn tại có Nhục Thân mạnh hơn.

Vì thế, Tam tộc không muốn vào Bất Chu Sơn.

Nhưng đối với Đế Giang mà nói, nơi đây, quả thực là thiên đường của Vu tộc!

"Chủ nhân, đây là Bất Chu Sơn sao?" "Thật hùng vĩ, nếu không đi theo chủ nhân, e rằng cả đời ta cũng không thể đến được nơi này!" Phi Sắc thu nhỏ thân hình đậu trên vai Đế Giang, vẻ mặt ngưỡng mộ.

"Lẽ nào ngươi chưa từng đến Bất Chu Sơn?" Đế Giang khẽ cười.

"Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, là cột

chống trời đất!" "Sinh linh Hồng Hoang, ai cũng kính ngưỡng Bàn Cổ đại thần, tự nhiên muốn đến Bất Chu Sơn chiêm ngưỡng một phen!" "Chỉ là, Tam tộc đại chiến, lại có ai có thể đột phá qua tầng tầng sát lục để đến Bất Chu Sơn chứ?" Phi Sắc cảm khái.

Sinh linh Hồng Hoang hướng về Bất Chu Sơn, giống như người Thiên Triều hướng về kinh đô vậy.

Là một loại chỗ dựa tinh thần.

Đế Giang nghe vậy, trong lòng khá cảm khái.

Lứa sinh linh đầu tiên khai thiên, trong lòng vẫn còn có Bàn Cổ.

Chỉ tiếc, trong thời gian sau này.

Ảnh hưởng của Bàn Cổ lại càng ngày càng nhỏ, chỉ có Thánh Nhân đương đạo.

"Có lẽ, sự tồn tại của Vu tộc chúng ta, không chỉ vì chính mình!" "Mà còn vì Bàn Cổ!" Đế Giang cảm khái, bước vào Bất Chu Sơn.

Khi chân y chính thức đặt lên mảnh đất Bất Chu Sơn.

Lập tức một luồng ý chí như thần uy ập về phía y.

Luồng ý chí này quen thuộc đến vậy, chính là khí tức đã chỉ dẫn y khi vừa ra khỏi Bàn Cổ Thần Điện.

Ý chí của Bàn Cổ, ý chí cường đại dám khiêu chiến Thiên Đạo.

Lập tức, Đế Giang chỉ cảm thấy sự uy nghiêm vô hạn.

Khí tức sâu thẳm, mênh mông như biển, thần uy như ngục.

Sự uy nghiêm này, còn mạnh hơn cả Bàn Cổ Thần Điện.

Dù sao thì ở Bàn Cổ Thần Điện, ý chí của Bàn Cổ thiên về che chở nhiều hơn.

Còn ý chí của Bàn Cổ ở Bất Chu Sơn, thiên về bất khuất, khiêu

chiến!

Một ý chí cuộn trào không ngừng.

Luồng ý chí này, cũng chỉ có Đế Giang sở hữu huyết mạch Bàn Cổ mới có thể cảm nhận được.

Giống như Phi Sắc, căn bản không hề hay biết, vẫn đang tò mò nhìn xung quanh.

Đế Giang cảm nhận luồng ý chí này, không khỏi cảm khái sự cường đại của Bàn Cổ.

Phải biết rằng, đây chỉ là một đạo tàn niệm mà thôi, nhưng lại khiến y không thể nảy sinh một tia phản kháng nào.

Gần như cùng lúc, khi Đế Giang dẫn động ý chí của Bàn Cổ.

Lập tức kinh động không ít đại năng ở Bất Chu Sơn.

Sâu trong Bất Chu Sơn, một nam một nữ trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt của họ dường như có thể xuyên thấu mọi thứ, nhìn về phía chân núi Bất Chu Sơn.

Chương 13

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Tại sao lại có người dẫn động được ý chí của Bàn Cổ?" Nam tử lẩm bẩm, thân người đầu rắn, khí tức mênh mông.

Nữ tử bên cạnh y, cũng thân người đầu rắn.

Thật kinh ngạc, một nam một nữ này chính là Nữ Oa và Phục Hy của đời sau.

"Có lẽ, Bất Chu Sơn đã có khách quý đến!" "Đại ca, chúng ta có nên đi nghênh đón không?" Nữ tử lẩm bẩm.

Bên trong Bất Chu Sơn.

Đế Giang vừa bước vào đã dẫn động ân trạch từ ý chí của Bàn Cổ, khiến cho sinh linh trên Bất Chu Sơn vô cùng kinh sợ.

Phải biết rằng, trên Bất Chu Sơn luôn tồn tại ý chí của Bàn Cổ.

Chính vì có ý chí này, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc mới không dám gây sự ở Bất Chu Sơn.

Cũng nhờ ý chí này mà toàn bộ sinh linh trên Bất Chu Sơn được che chở, biến nơi đây trở thành một miền đất hứa của Hồng Hoang.

Vô số năm tháng trôi qua, chưa từng có ai dẫn động được sự cộng hưởng từ ý chí của Bàn Cổ.

Nhưng hôm nay, các đại thần thông giả lại phát hiện có người được ý chí Bàn Cổ ban ân trạch.

Tất cả đại thần thông giả đều đang suy đoán rốt cuộc là tồn tại thế nào mới có thể dẫn phát ân trạch của Bàn Cổ.

"Nếu không có gì sai sót, người này chắc chắn có nhân quả rất lớn

với Bàn Cổ.” “Ta ở Bất Chu Sơn được ý chí Bàn Cổ che chở, e rằng đã kết nhân quả với người này rồi!” Phục Hy mình người đuôi rắn cảm thán nói.

“Vậy ta đi gặp y!” “Nếu có thể sớm ngày giải quyết nhân quả, đối với ta cũng là chuyện tốt!” Nữ Oa quả quyết nói.

Thật khó tưởng tượng, một nữ tử trông có vẻ yếu đuối lại có một trái tim quyết đoán đến vậy.

Nữ Oa và Phục Hy là người có đức, nguyện ý hóa giải nhân quả của Bàn Cổ trên người Đế Giang.

Nhưng trên Bất Chu Sơn, sinh linh nhiều đến hàng vạn ức.

Rừng lớn thì chim gì cũng có!

Có kẻ mang lòng biết ơn, có kẻ lấy oán báo ân, cũng có kẻ lấy oán báo đức!

Lúc này, liền có mấy ngàn yêu thú chặn đường Đế Giang.

Con yêu thú cầm đầu có chín cái đầu, màu đỏ, trông giống con vịt.

Đó chính là thượng cổ yêu thú, Quỷ Xa.

Quỷ Xa, tục xưng là chim chín đầu.

Tương truyền loài chim này vốn có mười đầu, bị chó cắn mất một.

Đến nay máu vẫn còn vấy bẩn nhà người, có thể gây ra tai họa.

Vì vậy người nghe thấy tiếng nó đều phải xua chó dập đèn để xua đuổi.

Từng có thơ rằng: Xưa Chu Công ở Đông Chu, ghét nghe tiếng chim này như kẻ thù.

Đêm gọi người nhà cầm cung tên, đuổi nó ra khỏi Cửu Châu.

Từ khi chó cắn rụng một đầu, đến nay đầu cụt vẫn tuôn máu tanh.

Đã gần ba ngàn năm, ngày ẩn đêm hiện như con cú mèo.

Mỗi khi trời tối âm u, chợt thấy ánh lửa là kinh hãi rơi xuống.

Có lúc máu thừa nhỏ giọt vấy bẩn, nhà nào dính phải tất sẽ tan nát.

Con yêu thú này là một loài vật bất tường.

Giờ khắc này, chim chín đầu dẫn theo một đám yêu thú chặn đường Đế Giang.

Trên người nó tỏa ra khí hung sát ngút trời.

Trong ánh mắt càng có tia sáng âm u khát máu.

Nó nhìn Đế Giang, giống như mãnh thú nhìn con mồi.

"Này đạo nhân kia, nơi này không phải chỗ ngươi nên đến!" Giọng chim chín đầu vừa a nhọn vừa trầm thấp.

Theo tiếng nói của nó, đám yêu thú đồng loạt gầm lên giận dữ.

Tiếng gầm tụ lại một chỗ, kinh thiên động địa, muốn đuổi Đế Giang rời khỏi Bất Chu Sơn.

"Bản tôn không nên đến?" "Chẳng lẽ Bất Chu Sơn là nhà của ngươi chắc?" "Lũ yêu thú quèn, cút ngay cho bản tôn, nếu không giết không tha!" Đế Giang lạnh lùng quát.

Ánh mắt y như chân thần trên chín tầng trời, coi thường chúng sinh.

Ánh mắt y lướt qua đám yêu thú, vẻ khinh thường khiến chúng bất giác cảm thấy mình thật nhỏ bé.

"Tên khốn đáng ghét, dám xem thường bọn ta!" "Huynh đệ, cho nó biết tay!" "Tuyệt đối không thể để người ngoài dương oai ở Bất Chu Sơn của chúng ta!" Trong mắt chim chín đầu lóe lên hung quang.

Phục Hy và Nữ Oa có thể cảm nhận được ý chí Bàn Cổ đang ban ân trạch cho Đế Giang.

Là một tồn tại không thua kém gì Phục Hy và Nữ Oa, nó tự nhiên cũng có thể cảm nhận được ý chí của Bàn Cổ.

Chỉ là, chim chín đầu sinh tính hung tàn, trước giờ chỉ biết chiếm lợi của người khác.

Muốn nó báo ân, cửa cũng không có.

Cách tốt nhất để kết thúc nhân quả, chính là đuổi Đế Giang đi, hoặc là giết chết Đế Giang.

Theo tiếng nói của nó, đám yêu thú gào thét lao về phía Đế Giang.

"Lũ không biết sống chết!" Đế Giang hừ lạnh một tiếng, tung ra một quyền.

Quyền kình hung mãnh cuồn cuộn, như dời non lấp biển, mang theo thế phá diệt tinh thần mà đánh ra.

Oanh oanh oanh!

Từng tiếng nổ lớn vang lên.

Từng con yêu thú bị đánh bay ra ngoài.

Chương 14

Đế Giang vung quyền, không một con yêu thú nào có thể chống lại quyền kình của y.

Nơi y đi qua, máu tươi vương vãi khắp nơi.

Giờ khắc này, Đế Giang như một chiến thần tuyệt thế, với khí thế bá tuyệt vũ trụ nghiền ép đám yêu thú.

"Mạnh quá!" Chim chín đầu nhìn thấy cảnh này, trong mắt lộ ra một tia kinh sợ.

Không một con yêu thú nào có thể chống đỡ nổi một quyền của Đế Giang.

Nhìn thân hình của Đế Giang, y bước đi về phía trước, nơi nào đi qua, yêu thú chết la liệt.

Cùng lúc đó, một luồng uy áp như bão táp sắp tới tỏa ra, trấn áp cả trời đất.

Vẻ khinh thường, cuồng ngạo trên mặt y càng thể hiện rõ sự bá đạo quyết đoán của Đế Giang.

Thậm chí, khí thế bá đạo của Đế Giang như mặt trời mới mọc, dương cương và mênh mông, bước đi ung dung khiến người khác sinh ra một cảm giác uy áp phải ngước nhìn.

Càng quan sát, sắc mặt chim chín đầu càng nghiêm trọng.

Mỗi một quyền của Đế Giang đều như đánh thẳng vào mặt nó.

Thật sự không thể tin được, mấy ngàn yêu thú dưới trướng nó, không một con nào có thể đỡ nổi một quyền của Đế Giang.

Nhục thân này mạnh mẽ đến mức nào!

“Chư vị, còn muốn tiếp tục xem kịch sao?” “Nếu nhân quả của ta và Bàn Cổ chuyển dời lên người này, sau này há chẳng phải chịu sự khống chế của người khác sao!” “Sao không cùng nhau liên thủ, trừ khử kẻ này!” “Bất Chu Sơn là vùng đất tự do!” “Nơi này không cần nhân quả!” Chín cái đầu của chim chín đầu đồng thanh hét lên.

Âm thanh truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

Giờ khắc này, Đế Giang cảm nhận được khí hung sát bên cạnh mình ngày càng thịnh vượng.

Một đạo, hai đạo, ba đạo, bốn đạo… Vô số luồng khí hung sát nối liền nhau, che trời lấp đất.

Y không biết từ lúc nào đã trở thành kẻ thù chung của Bất Chu Sơn.

Chuyện nhân quả với Bàn Cổ mà chim chín đầu nói, rốt cuộc là sao?

Đế Giang không biết chuyện gì đã xảy ra!

Nhưng, y chưa bao giờ sợ hãi bất kỳ kẻ địch nào.

“Những kẻ muốn đối địch với bản tôn!” “Cứ lên hết đi!” “Bất luận là đơn đấu hay hội đồng, bản tôn nhận hết!” “Đơn đấu, hội đồng!” “Bản tôn nhận hết!” Lời nói của Đế Giang quả thật bá khí vô song.

Thần thái phi dương trong mắt y càng khiến người khác không khỏi ngưỡng mộ.

Giữa những lời nói, một luồng khí thế cuồng bạo tỏa ra từ người Đế Giang.

Luồng ý chí này làm đất trời rung chuyển, dường như y là duy nhất giữa trời đất.

Sự cuồng ngạo, bá đạo vào giờ khắc này được thể hiện một cách triệt để.

"Tên kiêu ngạo thật!" "Ngươi tưởng mình giỏi lắm sao?" "Ở Bất Chu Sơn, rồng cũng phải cuộn mình, kỳ lân cũng phải nằm yên!" "Cho dù là phượng hoàng, cũng phải học tiếng gà gáy cho ta!" "Bất Chu Sơn không phải là nơi để ngươi giương oai!" Từng giọng nói bất mãn vang lên.

Chỉ thấy từng con yêu thú từ trong bóng tối xuất hiện.

Những con yêu thú này, trên người đều tỏa ra hung uy, trong mắt mang theo vẻ không thiện chí.

Những con yêu thú vốn chỉ đứng ngoài xem kịch, lúc này cũng đứng về phía đối lập với Đế Giang.

Tất cả, chỉ vì Đế Giang quá ngông cuồng, coi thường sinh linh trên Bất Chu Sơn.

"Ha ha, xem ra kẻ địch khá nhiều!" Đế Giang lướt mắt qua đám yêu thú, một tia sát ý hiện lên.

Thế giới Hồng Hoang có vô số sinh linh.

Một ngàn năm qua, y lang thang khắp Hồng Hoang, đã thấy đủ loại sinh linh.

Nhưng yêu thú, chỉ riêng Bất Chu Sơn là nhiều nhất.

E rằng, yêu tộc sau này đối kháng với Vu tộc, phần lớn sức mạnh đều đến từ Bất Chu Sơn.

Bởi vì, Đế Giang đã nhìn thấy chim chín đầu.

Nhìn thấy Hống có hình dáng như thỏ, hai tai nhọn, dài gần một thước.

Nhìn thấy Thử Thiết hình tựa trâu nước, nhưng có sừng lớn, lông

da đen tuyền, ăn sắt làm thức ăn.

Nhìn thấy Phi Liêm mình hươu, đầu chim sẻ, có sừng, đuôi rắn vằn báo.

Có thể nói, yêu thú vây quanh đây đâu chỉ trăm vạn.

Những con yêu thú cầm đầu, Đế Giang còn nhận ra mấy con chính là Thập Đại Yêu Thần của Yêu Đình sau này.

Tuy không thấy Nữ Oa và Phục Hy, nhưng hai người họ cũng là người của yêu tộc!

Giờ khắc này, ánh mắt Đế Giang trở nên băng lãnh.

Ai có thể ngờ, hai nơi có dư uy của Bàn Cổ sâu đậm nhất, lại che chở cho hai nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo.

Bàn Cổ Thần Điện che chở cho Vu tộc, Bất Chu Sơn che chở cho Yêu tộc.

Tuy nhiên, Yêu tộc lại không biết ơn Bàn Cổ, ngược lại còn muốn tranh giành cao thấp với Vu tộc.

Giờ khắc này, sát tâm của Đế Giang đã nổi lên.

Bất Chu Sơn lúc này cấm thần thông, pháp lực, chỉ có thể dựa vào nhục thân.

Nhìn bề ngoài có lợi cho yêu thú, nhưng nếu bàn về nhục thân, ai có thể so sánh với Vu tộc?

Đế Giang muốn nhân cơ hội này, tiêu diệt Yêu tộc!

Ít nhất, mấy Yêu Thần tương lai đều phải chết!

Đến lúc đó, xem Yêu tộc lấy gì để đấu với Vu tộc!

"Chư vị, xin hãy nghe huynh muội ta nói một lời!" Đúng lúc này, một giọng nói khác vang lên.

Giọng nói dịu dàng, dễ nghe.

Chương 15

Sau đó chỉ thấy Nữ Oa và Phục Hy từ xa đi tới.

Mái tóc đen của Nữ Oa xõa trước ngực, che đi đôi gò bồng đảo quyến rũ, nhưng thân hình yểu điệu khiến người ta khó quên.

Ngũ quan đó, thật sự không thể dùng lời nào để hình dung vẻ đẹp của nàng.

Quả thật là dung mạo khuynh quốc khuynh thành, không hề thua kém Hậu Thổ.

"Thì ra là Phục Hy và Nữ Oa hai vị đạo hữu, muốn cùng ta liên thủ đối phó tên cuồng đồ này sao?" Ánh mắt chim chín đầu lóe lên, cũng không biết rốt cuộc đang mưu tính điều gì.

Khi Phục Hy và Nữ Oa xuất hiện, đám yêu thú cũng yên tĩnh hơn nhiều, có thể thấy Phục Hy và Nữ Oa có uy vọng khá lớn ở Bất Chu Sơn.

"Chư vị đạo hữu, Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành." "Chúng ta có thể được ý chí của Bàn Cổ che chở, thực sự là một nhân quả lớn." "Người trước mắt này dẫn động ý chí Bàn Cổ, chắc chắn có quan hệ vô cùng lớn với Bàn Cổ." "Chúng ta không báo ân để kết thúc nhân quả, ngược lại còn đối địch với y." "Chẳng phải là không ổn sao?" Nữ Oa lên tiếng nhắc nhở.

Sau đó, ánh mắt nàng rơi vào người Đế Giang, hiện lên một tia thiện ý.

Đế Giang nghe vậy, khẽ gật đầu.

Y không ngờ sẽ gặp Nữ Oa và Phục Hy trong tình huống này.

Nhưng, hai người họ quả không hổ là thánh nhân tương lai, biết

ơn báo đáp, mạnh hơn nhiều so với đám yêu tộc tầm thường kia!

Cùng lúc đó, y cũng hiểu ra tại sao mọi người lại đối địch với mình như vậy.

Chỉ vì đám yêu tộc này không muốn gánh nhân quả mà thôi!

Theo tiếng nói của Nữ Oa, giọng nói âm u của chim chín đầu lại vang lên: "Nhân quả có nhiều cách!" "Nếu thế gian này không còn người này nữa, nhân quả cũng sẽ tự mất đi!" "Phải biết rằng, bọn ta ở Bất Chu Sơn đã quen tự do, sao có thể để một thanh đao treo trên cổ mình?" "Chư vị, phải không!?" Theo lời cổ động của chim chín đầu, đám yêu tộc nhìn nhau.

Sau đó, một luồng sát ý tỏa ra.

"Nói không sai, Bất Chu Sơn của chúng ta là nơi tự do không bị ràng buộc!" "Từ lúc bắt đầu, chúng ta không nợ ai ân tình gì cả!" "Nữ Oa, Phục Hy, các ngươi cũng là đại năng của Bất Chu Sơn, nếu không muốn ra tay, sao không đứng một bên quan sát." "Chúng ta ra tay giải quyết người này là được!" Đám yêu tộc đồng loạt hét lớn, hoàn toàn không coi Đế Giang ra gì.

Hoặc là, bọn chúng cho rằng đã nắm chắc phần thắng.

"Vong ân phụ nghĩa, ta không làm được!" "Nếu muốn chiến, dù cho thân xác tổn hại, ta cũng chỉ có thể cùng vị đạo hữu này đứng chung một chiến tuyến!" "Trả nhân quả." Phục Hy nghiêm túc nói.

Y muốn vì Đế Giang mà đối địch với đám yêu tộc.

Giờ khắc này, đám yêu tộc khá bất ngờ, không ngờ Phục Hy và Nữ Oa lại vì nhân quả mà làm đến mức này.

"Nếu muốn chết, ta thành toàn cho ngươi!" "Thế giới này, vốn không cần người tốt!" Giọng chim chín đầu băng lãnh.

Chỉ là, lời vừa dứt.

Lại nghe thấy tiếng cười bá đạo cuồng dại của Đế Giang vang vọng khắp trời đất.

"Chết đến nơi rồi, còn cười!" Chim chín đầu khó chịu nói.

Nó ghét cái vẻ không biết trời cao đất dày của Đế Giang.

"Bản tôn đang cười sự vô tri của ngươi!" "Lũ yêu thú quèn cũng muốn giết bản tôn, thật không biết điều!" "Phục Hy, Nữ Oa, hảo ý của hai vị bản tôn xin nhận!" "Chỉ là, các ngươi nên cảm thấy may mắn." "Không đối đầu với bản tôn, chính là lựa chọn tốt nhất!" "Còn chúng, đều phải chết!" Chữ "chết" vừa dứt, Đế Giang chủ động lao về phía đám yêu tộc.

Trong chốc lát, hung uy vô song!

Trên Bất Chu Sơn, gió lạnh thổi buốt da thịt.

Nơi này, vốn yên tĩnh và hòa bình.

Nhưng hôm nay, sự yên tĩnh đó đã bị phá vỡ.

Không khí tràn ngập mùi máu tanh, mặt đất nhuốm đầy máu tươi.

Thậm chí, cây cỏ cũng biến thành màu đỏ, không phân biệt được vốn dĩ chúng màu đỏ, hay là bị máu tươi nhuộm đỏ.

Trên mặt đất nằm la liệt thi thể, những thi thể này đều có một điểm chung, trên người có một cái lỗ lớn.

Rõ ràng là bị một quyền đánh nổ, tứ chi vương vãi khắp nơi.

Thậm chí trong mắt chúng còn tràn đầy vẻ tuyệt vọng, kinh hãi!

Nỗi sợ hãi của người chết, ta không thể biết, nhưng nỗi sợ hãi của người sống, ta có thể cảm nhận được phần nào.

Lúc này, chim chín đầu và các đại yêu khác, đều kinh hoàng nhìn

Đế Giang.

Trong lòng chỉ có ngọn lửa giận vô tận đang bùng cháy, mỗi một quyền của Đế Giang đều có yêu thú chết!

Hơn nữa, Đế Giang càng đánh càng hăng, giống như một cỗ máy giết chóc không biết mệt mỏi.

Một người, tàn sát trăm vạn yêu thú, hành vi như vậy khiến các đại yêu đau như cắt.

Những con yêu thú này, đều là vốn liếng mà chúng cẩn thận lôi kéo, bồi dưỡng để kiêu ngạo hống hách!

Nhưng lúc này, trước mặt Đế Giang, chúng lại như những con hổ giấy.

Mạnh, thật sự quá mạnh!

Thậm chí, các đòn tấn công của đám yêu thú, Đế Giang đều làm như không thấy, căn bản không thể làm y tổn hại một sợi lông.

"Tên này là quái vật, quá mạnh rồi!" "Căn bản không phải là tồn tại mà chúng ta có thể chiến thắng!" Lúc này, đám yêu thú đã sợ mất mật.

Trong mắt chỉ còn sự kính sợ và kinh hoàng vô tận.

Đế Giang mỗi khi bước tới một bước, đám yêu thú lại lùi lại một bước.

"Khốn kiếp, dừng tay!" Một đại yêu lạnh lùng quát.

Tim hắn đang rỉ máu, bộ hạ của hắn tổn thất nặng nề nhất!

Nếu còn giết nữa, e rằng yêu thú sẽ bỏ chạy hết.

Đế Giang trước mắt thật sự quá mạnh!

"Dừng tay?" Đế Giang ha ha cười lớn, bá đạo cuồng dã!

Cười xong, Đế Giang khinh thường nói: "Vừa nãy không phải kiêu ngạo lắm sao?" "Sao không tiếp tục kiêu ngạo nữa đi?" Lời nói mỉa mai, khiến các đại yêu mặt đỏ bừng.

Đây là vả mặt trần trụi, ngay trước mặt tiểu đệ.

Trước mặt hàng trăm vạn yêu thú, bị chà đạp một cách không thương tiếc.

Chương 16

Các đại yêu tuy phẫn nộ, nhưng cũng biết không làm gì được Đế Giang.

Nếu tiếp tục chiến đấu, sẽ tổn thất nặng nề.

"Các hạ đừng quá đáng quá!" "Chúng ta đều là cường giả cùng cảnh giới!" "Nếu chọc giận chúng ta, cùng lắm là chúng ta cùng ra tay!" "Ngươi mạnh, chẳng lẽ có thể một mình đánh mười người cùng cấp?" Chim chín đầu lên tiếng uy hiếp.

"Bản tôn quá đáng?" Đế Giang lại ha ha cười lớn, dường như nghe được một chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

"Quả nhiên, mang chữ 'yêu' trong người, đều có tài đổi trắng thay đen!" "Đừng nói là một đánh mười, lũ rác rưởi các ngươi!" "Một trăm, một vạn, một trăm triệu thì có thể làm gì!" "Bản tôn là hậu duệ Bàn Cổ!" "Chẳng lẽ lại sợ mấy con yêu vật quèn, hôm nay, tất cả các ngươi đều phải chết!" Đế Giang nói xong, chân dẫm một cái, mặt đất lập tức vỡ nát.

Nhờ lực phản chấn này, thân hình Đế Giang bùng nổ, trực tiếp lao về phía chim chín đầu.

Giết người phải giết tên cầm đầu.

Dùng sức một mình đối kháng với nhiều đại yêu như vậy, trong lòng Đế Giang cũng không chắc chắn.

Nhưng, thân là Vu tộc, chiến trời chiến đất!

Sao có thể cúi đầu trước lũ yêu tộc!

Càng nguy hiểm, chiến ý của Đế Giang lại càng bùng cháy.

Máu trong người y đang sôi sục.

Một luồng ý chí tỏa ra, với khí thế không thể ngăn cản, thần quỷ khó lường nghiền ép về phía chim chín đầu.

"Chạy!" "Không đánh nữa, ta muốn về tìm mẹ!" Đám lâu la yêu thú đang chắn trước mặt Đế Giang thấy vậy, lần lượt bỏ chạy.

Đế Giang, căn bản là một tồn tại không thể chiến thắng.

Số lượng hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa, Đế Giang là hậu duệ Bàn Cổ!

Đối với đám yêu thú mà nói, điều đó mang theo uy hiếp vô thượng.

Giờ khắc này, chúng chỉ hận không mọc thêm mấy cái chân.

Trong nháy mắt, giữa Đế Giang và chim chín đầu đã xuất hiện một lối đi trống, không còn gì cản trở.

"Tên khốn đáng ghét, đừng coi thường lão tử!" Chim chín đầu hét lớn, đối mặt với cú đấm bá đạo của Đế Giang, nó tỏa ra hung uy vô cùng.

Chín cái đầu của nó chủ động cắn về phía Đế Giang.

Tuy nhiên, trên mặt Đế Giang vẫn treo nụ cười khinh thường.

Đàn ông thì phải dùng nắm đấm!

Một quyền tung ra, trấn áp vạn thế.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn, một cái đầu của chim chín đầu bị đánh nổ tung.

Thân hình Đế Giang không dừng lại, vung quyền, đánh ra vô số quyền ảnh bao trùm lấy chim chín đầu.

Tiếng gió rít từ cú đấm thậm chí còn mang theo âm thanh sấm sét.

Tốc độ nhanh đến cực hạn, chỉ bằng nhục thân, Đế Giang đã trực tiếp đánh nổ chim chín đầu.

Giờ khắc này, các đại yêu đều kinh hãi.

Nhìn Đế Giang toàn thân tỏa ra hung uy vô tận, trong lòng càng thêm sợ hãi.

"Còn ai nữa, cùng lên đi!" "…" "…" Đế Giang hào khí vạn trượng, ánh mắt lướt đến đâu, các đại yêu lần lượt cúi đầu, không một ai dám đối mặt với y.

"Một lũ phế vật, lấy ra cái vẻ đắc ý lúc nãy đi chứ!" "Không phải muốn giết bản tôn, không phải muốn đuổi bản tôn ra khỏi Bất Chu Sơn sao?" "Chỉ bằng lũ phế vật các ngươi?" Giữa những lời nói, Đế Giang lại lao về phía một đại yêu khác.

Giờ khắc này, đại yêu đó quay người bỏ chạy.

"Đừng, đừng giết ta!" "Đều là chủ ý của chim chín đầu, ta không chơi nữa!" Chỉ là, y chạy nhanh, Đế Giang còn nhanh hơn.

Đế Giang thân là tổ vu của không gian và tốc độ, dù không thể dùng pháp tắc, tốc độ của y cũng có thể áp đảo cả đám đại yêu.

Khi đuổi kịp, y tung ra một quyền.

Oanh!

Lại một đại yêu nữa tử vong!

"Chạy!" Giờ khắc này, các đại yêu đến nhanh, đi cũng nhanh.

Đối mặt với hung uy ngút trời của Đế Giang, chúng không đỡ nổi, cũng không dám đỡ.

Ai biết người chết tiếp theo sẽ là ai?

Nỗi sợ hãi đang lan tràn.

Đế Giang, thật sự quá hung tàn!

Bất Chu Sơn, yêu tộc đến nhanh, đi cũng nhanh.

Bóng dáng chật vật tháo chạy của chúng càng khiến Đế Giang thêm khinh thường.

"Đạo hữu, đừng truy sát nữa!" "Sinh linh trên Bất Chu Sơn vô số, căn bản không thể giết hết!" Phục Hy trong lòng không nỡ, không nhịn được lên tiếng khuyên can.

"Tu sĩ chúng ta, hà cớ gì phải lòng dạ đàn bà!" "Ngươi không giết chúng, chúng sẽ giết ngươi!" "Thế giới này, vốn là cá lớn nuốt cá bé!" "Nếu không phải bản tôn mạnh, chúng sẽ tha cho bản tôn sao?" Đế Giang khinh thường nói.

Nhưng, sau khi chém giết thêm một đại yêu nữa, Đế Giang cũng dừng bước.

Chỉ bằng sức mạnh nhục thân, không thể thi triển thần thông.

Đám yêu này muốn chạy, y không thể giết hết được.

Chỉ có thể cố gắng hết sức chém giết yêu tộc, giảm bớt đối thủ cho Vu tộc sau này.

Mặt khác, Phục Hy thấy vậy tưởng Đế Giang đã nghe lời mình.

Lập tức tiến lên nói: "Đa tạ đạo hữu đã nương tay.

Chương 17

Bỉ nhân là Phục Hy, xá muội là Nữ Oa.” “Nữ Oa ra mắt đạo hữu!” Trong lúc nói, Nữ Oa vẫn luôn đánh giá Đế Giang.

Chỉ vì thực lực của Đế Giang thật sự mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa, y còn là hậu duệ của Bàn Cổ.

Thế giới Hồng Hoang là do Bàn Cổ khai thiên lập địa mà hình thành.

Hai chữ Bàn Cổ, đủ để khiến sinh linh Hồng Hoang kính ngưỡng.

Đế Giang tuy chỉ là hậu duệ Bàn Cổ, nhưng Nữ Oa và Phục Hy cũng vô cùng bội phục, kinh ngạc trước sự mạnh mẽ của y.

“Nữ Oa, Phục Hy!” “Tên hay, không sợ cường quyền, lòng mang ơn nghĩa.” “Sau này, hai người chắc chắn sẽ có thành tựu lớn!” Đế Giang lướt mắt qua người Phục Hy và Nữ Oa.

Hai người quả không hổ là những nhân vật đức cao vọng trọng trong Hồng Hoang.

Dù chưa thành thánh, tâm tính của họ cũng hơn xa các sinh linh khác.

Có lẽ, cũng chính vì sự lương thiện của hai người mà thế giới Hồng Hoang mới có thêm một phần sinh cơ.

Tuy Vu và Yêu không đội trời chung, nhưng lúc này Vu và Yêu chưa ra đời, làm gì có thù hận?

Hơn nữa, Nữ Oa và Phục Hy đều là người được Thiên Đạo ưu ái.

Vô duyên vô cớ chém giết hai người, không có bất kỳ lợi ích

nào.Chi bằng kết giao một phen, để hai người nợ mình một ân tình.

Ân tình của một thánh nhân và một nhân hoàng, món hời này không tệ!

"Đa tạ đạo hữu đã quá khen!" "Không biết đạo hữu xưng hô thế nào?" Phục Hy nói.

"Đế Giang!" "Đế Giang đạo hữu, tên hay!" "Phía trước không xa, là nơi tu đạo của hai chúng ta." "Hay là đạo hữu hạ cố ghé qua động phủ một chuyến, chúng ta cùng nhau giao lưu, luận bàn đại đạo?" Phục Hy đưa ra lời mời.

Y và Nữ Oa vốn vì nhân quả, nay lại được chứng kiến thực lực của Đế Giang, không khỏi nảy sinh ý định kết giao.

Phải biết rằng, lúc này chúng sinh Hồng Hoang cầu đạo vô môn, nếu có thể cùng nhau ấn chứng, thảo luận, cũng là một chuyện tốt.

Dưới lời mời của hai người, Đế Giang cũng không từ chối.

Đối với Phục Hy và Nữ Oa, y có chút hảo cảm.

Đặc biệt là Nữ Oa xinh đẹp, Đế Giang cũng khá rung động.

Nếu có thể theo đuổi được vị thánh nhân tương lai này, đoạt được khí vận của thánh nhân, Vu tộc sẽ có vị thế càng thêm vững chắc trong thế giới Hồng Hoang.

Men theo con đường, cả ba người đến động phủ tu đạo của Phục Hy và Nữ Oa.

Tuy là nơi tiềm tu của thánh nhân tương lai, nhưng nơi này lại khá đơn sơ.

Chỉ có một chiếc bàn đá, mấy cái ghế đá.

Sau đó, ba người bắt đầu giảng đạo cho nhau.

Ban đầu là Nữ Oa và Phục Hy giảng.

Nữ Oa tu luyện Tạo Hóa Chi Đạo, Phục Hy tu luyện Âm Luật Chi Đạo.

Một hồi giảng đạo, Đế Giang lắng nghe kỹ, phát hiện mình không thu hoạch được gì.

Có lẽ, là vì Vu tộc không có nguyên thần, căn bản không thể lĩnh ngộ thiên cơ.

Nhưng, điều này cũng không làm khó được Đế Giang.

Tuy không hiểu, nhưng y là người từ hậu thế đến.

Sự hiểu biết vượt xa người thường, tư duy linh hoạt.

Ban đầu chỉ im lặng lắng nghe, sau đó hoàn toàn là Đế Giang giảng.

Những lời y nói, lúc thì đơn giản dễ hiểu, lúc thì trúc trắc khó hiểu.

Nhưng mỗi lời mỗi chữ, đều ẩn chứa đạo lý chí cao của trời đất, cùng với nền tảng văn hóa mấy ngàn năm.

Trong chốc lát, Đế Giang nói năng lưu loát, Phục Hy, Nữ Oa và cả Phi Sắc đều nghe đến say mê.

Một buổi giảng đạo, kéo dài ba trăm năm.

Thậm chí, Đế Giang còn giảng cả Đạo Đức Kinh của Lão Tử.

Khi Đạo Đức Kinh giảng xong, chỉ thấy trên trời tỏa ra vạn trượng ánh sáng tốt lành.

Có công đức giáng xuống, sau đó nhập vào cơ thể Đế Giang.

Giờ khắc này, Phục Hy và Nữ Oa không khỏi lộ ra vẻ sùng bái.

“Đế Giang đại ca thật có cơ duyên, giảng đạo mà dẫn được trời

ban công đức!" "Xem ra, nhân quả của ta và Đế Giang đại ca càng sâu đậm hơn rồi!" "Đạo mà huynh ấy giảng, đủ để ta thụ dụng cả đời!" Lời nói của Nữ Oa lộ ra vẻ sùng bái.

Bàn Cổ khai thiên lập địa, trời ban công đức.

Nhưng từ sau đó, thế giới Hồng Hoang rất ít khi có công đức giáng lâm.

Lúc này, Đế Giang giảng đạo lại dẫn phát được lực lượng công đức.

Nữ Oa và Phục Hy làm sao không kinh ngạc.

Người kinh ngạc hơn cả là Đế Giang.

Lúc này, y cảm giác hệ thống trong đầu mình như muốn nổ tung.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được 9999 điểm công đức, có chuyển hóa thành điểm cường hóa không!" "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được 9999 điểm công đức, có chuyển hóa thành điểm cường hóa không!" "Chuyển hóa!" Đế Giang thầm niệm.

Lúc này, trong lòng y vui mừng khôn xiết.

Chém gió vài đạo lý của hậu thế cùng với Đạo Đức Kinh của Lão Tử mà cũng có thể nhận được điểm công đức?

Điểm công đức có thể chuyển hóa thành điểm cường hóa?

Vậy chẳng phải có nghĩa là sau này chỉ cần đoạt công đức là có thể cường hóa sao?

Cứ như vậy, thành thánh chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Chương 18

Không chút do dự, Đế Giang trực tiếp chuyển 9999 điểm công đức thành 9999 điểm cường hóa.

Sau đó lấy ra 9000 điểm để cường hóa huyết mạch.

Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Huyết mạch Bàn Cổ (Độ cường hóa 91000/100000) Nguyên thần: Không Nhục thân: Thân thể Tổ Vu (Độ cường hóa 0/100000) Thần thông: Không Gian Chưởng Khống, Tốc Độ Chưởng Khống, Sức Mạnh Chưởng Khống, Nhục Thân Chưởng Khống Pháp tắc: Không Gian Pháp Tắc (Độ cường hóa 200/100000) Điểm cường hóa: 999 điểm.

Ngọc Kinh Sơn.

Một lão giả thân hình gầy gò, tóc bạc trắng, râu bạc phơ bay theo gió đột nhiên mở mắt.

Ánh mắt của ông ta dường như xuyên thấu sương mù, nhìn về phía Bất Chu Sơn.

"Rốt cuộc là ai đã dẫn phát công đức giáng lâm!?" Lão giả nhíu mày bấm đốt ngón tay.

Chỉ là, thiên cơ mờ mịt.

Bất Chu Sơn lại càng hỗn độn, căn bản không thể tính ra được bất kỳ thông tin nào.

"Xem ra, phải đẩy nhanh tốc độ thành thánh!" Lão giả nhíu mày.

Ông ta chính là Đạo tổ Hồng Hoang Hồng Quân, con giun đầu tiên khai thiên đắc đạo.

Con giun này là do một sợi râu của Bàn Cổ hóa thành, sở hữu đại

khí vận.

Vừa ra đời đã chiếm được Tạo Hóa Ngọc Điệp bị tàn khuyết!

Tạo Hóa Ngọc Điệp là Hỗn Độn Chí Bảo, bên trong chứa ba ngàn pháp tu đạo và Hồng Mông Tử Khí.

Nó vốn là pháp bảo của Bàn Cổ, nhưng khi Bàn Cổ khai thiên thân thể tổn hại, Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng vì lực khai thiên mà trở nên tàn khuyết, cuối cùng rơi vào tay Hồng Quân.

Có thể nói, khi chúng sinh còn chưa biết tu luyện, Hồng Quân đã đang mưu cầu một thánh vị.

Lúc này, thấy trời giáng công đức, Hồng Quân có chút sốt ruột.

Ông ta không thích cảm giác không thể khống chế mọi thứ này.

Tây phương Linh Sơn.

Một nam tử bí ẩn toàn thân bị sương đen bao phủ đang ngồi trên một đóa sen đen.

Trên người y, tỏa ra ma diễm vô tận.

Dù chỉ ngồi đó, toàn thân y vẫn tỏa ra hung uy tuyệt thế.

"Xem ra thế giới này lại có biến số!" "Lực lượng công đức, thứ mà bản tọa ghét nhất!" "Ma La, đẩy nhanh kế hoạch của ta, thúc đẩy mâu thuẫn của tam tộc!" "Trước khi bản tọa thành thánh, tuyệt đối không được có thêm bất kỳ sự cố nào nữa!" Nam tử bí ẩn lạnh lùng quát.

Người này chính là Ma Tổ La Hầu.

Sau khi Ma La dưới trướng nhận lệnh rời đi, La Hầu lại độn xuống lòng đất bố trí một trận pháp.

Việc khiêu khích đại chiến tam tộc, dường như chỉ là một cái cớ.

Mục đích thực sự, xem ra không hề đơn giản. ...

Bất Chu Sơn, lúc này Đế Giang không biết vì lực lượng công đức mà mình đã bị các đại năng Hồng Hoang để mắt tới.

Thậm chí, còn gây ra sự lo lắng cho nhiều đại năng, khiến họ đẩy nhanh việc mở ra đại chiến tam tộc.

Nhưng, với tính cách của Đế Giang, dù biết cũng không hề sợ hãi.

Bởi vì, tính cách của y rất kiên định.

Từ lúc một mình dấn thân vào Hồng Hoang, bước trên con đường thành thánh, y chưa bao giờ lùi bước!

Đã chọn con đường này, y sẽ kiên định đi tiếp.

"Đế Giang đại ca, huynh thật sự muốn tiếp tục tiến lên sao?" Trên Bất Chu Sơn, lúc này Phục Hy và Nữ Oa đều thở hổn hển.

Sau khi giảng đạo kết thúc, họ cùng Đế Giang leo Bất Chu Sơn.

Chỉ là, Bất Chu Sơn càng đi lên cao, uy áp càng lớn.

Đi được hơn nửa đường, hai người không thể chịu nổi uy áp của Bàn Cổ nữa.

"Càng khó khăn trùng trùng, bản tôn càng phải leo lên!" "Ta không tin không chinh phục được Bất Chu Sơn!" Đế Giang nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt ngạo nghễ.

Uy áp Bàn Cổ trên Bất Chu Sơn sâu đậm đến mức đủ để nghiền ép tất cả sinh linh trên thế gian.

Chỉ là, uy áp Bất Chu Sơn càng lớn, ý chí của Đế Giang càng thêm kiên định.

Giữa những lời nói, y nhấc Phi Sắc từ trên vai xuống.

"Phục Hy, Nữ Oa, cảm ơn hai vị đã đi cùng ta một đoạn đường!"

“Chỉ là, con đường tiếp theo ta sẽ đi một mình!” “Phi Sắc giao cho hai vị chăm sóc!” Đế Giang giao Phi Sắc cho Nữ Oa.

“Chủ nhân, người phải cẩn thận!” Phi Sắc nghe vậy, sắc mặt tối sầm lại.

Nó biết mình đã cản bước Đế Giang.

Giờ khắc này, trong lòng nó nảy sinh ý muốn trở nên mạnh mẽ.

Phải trở nên mạnh mẽ, để giúp đỡ Đế Giang.

“Phi Sắc ngoan ngoãn đáng yêu, ta rất thích!” “Đế Giang đại ca, huynh yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc Phi Sắc thật tốt!” “Nếu không thể kiên trì được nữa, hãy lui xuống núi.” “Huynh không phải đã nói, có lúc lùi lại không phải là sợ hãi, mà là để đối mặt một cách thong dong hơn sao?” Nữ Oa dùng lại lời Đế Giang từng nói để khuyên y.

Đế Giang nghe vậy ha ha cười lớn, không nhịn được sờ sờ đầu Nữ Oa.

“Nữ Oa muội tử, yên tâm!” “Ta tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, dù sao, ta còn chờ xuống núi để tương phùng với muội!” Giữa những lời nói, Đế Giang trêu chọc Nữ Oa, khiến mặt nàng không khỏi đỏ ửng.

“Đế Giang đại ca, ta đợi huynh!” Giọng Nữ Oa nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, thậm chí nàng còn không nhịn được cúi đầu xuống.

Điều này khiến Đế Giang không khỏi ha ha cười lớn.

Có thể khiến thánh nhân Nữ Oa tương lai lộ ra vẻ tiểu nữ nhân như vậy, tổ vu này cũng ngầu phết!

Một ngày nào đó có thể cùng Nữ Oa kết thành bạn đời, đấu chí của Đế Giang càng thêm cao ngút!

“Huynh đệ, mọi việc cẩn thận!” Phục Hy không nhịn được đấm vào ngực Đế Giang một quyền.

Chương 19

"Đi đây!" Đế Giang khẽ mỉm cười, vẫy tay rồi đi lên núi.

Bước chân đó kiên định, quả quyết, khiến Nữ Oa và Phi Sắc trong mắt lộ ra vẻ sùng bái.

"Chủ nhân, nhất định sẽ khải hoàn trở về!" Giọng Phi Sắc kiên định.

"Không sai, chủ nhân của ngươi là một vị anh hùng cái thế!" "Ta cũng không thể tụt hậu, phải quay về bế quan tiềm tu!" Nữ Oa nói rồi, quay người đi về phía động phủ.

Đế Giang mạnh mẽ, Nữ Oa cũng không muốn bị bỏ lại phía sau.

Nàng muốn theo kịp bước chân của người đàn ông này!

Bất Chu Sơn cao không biết mấy vạn ức dặm, nối trời liền đất, quả thật hùng vĩ bao la.

Càng lên cao, uy áp của Bất Chu Sơn càng lớn.

Đế Giang leo ba ngàn năm, cuối cùng, mỗi một bước đi đều vô cùng gian nan.

Dường như trên chân y đang buộc hàng vạn ức thế giới, giống như người phàm bị buộc quả cầu sắt trăm cân.

Mỗi khi nhấc một bước, đều mất mười năm, thậm chí là trăm năm.

Uy áp vô cùng đó khiến trong lòng Đế Giang hiện lên vô tận tuyệt vọng.

Chỉ là, càng như vậy, Đế Giang vẫn không hề dao động.

Ý chí của y cứng như sắt thép, chỉ coi luồng uy áp này như một sự

rèn luyện ý chí.

Luồng uy áp này có thể bẻ cong mọi thứ, nhưng tuyệt đối không thể đè bẹp tinh thần, xương sống của y.

Có lẽ đã qua một vạn năm, có lẽ mười vạn năm, Hồng Hoang không tính năm tháng.

Khi gần đến đỉnh núi, Đế Giang cuối cùng không thể bước thêm một bước nào nữa.

Toàn thân run rẩy, môi khô nứt nẻ.

Cơ thể khô héo, hoàn toàn không còn vẻ hùng vĩ ngày xưa, đã đạt đến giới hạn.

"Chẳng lẽ cuộc đời ta, chỉ có thế này thôi sao?" "Chẳng lẽ con đường phía trước của ta chỉ dừng lại ở đây?" Từng câu hỏi hiện lên trong đầu Đế Giang.

Tất cả mọi thứ đều đang khuyên y lùi bước.

Trong đầu dường như có một giọng nói không ngừng khuyên nhủ, lui xuống đi.

Lui xuống đi, lùi một bước biển rộng trời cao.

Hà tất phải cố chấp leo lên Bất Chu Sơn?

Thậm chí, sâu trong nội tâm Đế Giang lần đầu tiên xuất hiện sự tự phủ nhận.

"Khốn kiếp, chẳng lẽ cuộc đời ta chỉ có thế này thôi sao?" "Không, tuyệt đối không!" Đế Giang gào thét.

Ta không thể chấp nhận bị đè bẹp.

Ta không thể chấp nhận dậm chân tại chỗ.

Ta phải chống đỡ.

Ta phải chiến đấu, ta phải tiến lên.

Ta muốn thiên hạ biết sức mạnh của ta!

Từng tiếng gào thét từ sâu thẳm tâm hồn vang lên.

"Rắc" một tiếng, Đế Giang cảm giác dường như có thứ gì đó trong cơ thể mình bị phá vỡ.

Giờ khắc này, sức mạnh cuồn cuộn không ngừng tiến vào cơ thể y.

Giờ khắc này, Đế Giang cảm giác thực lực đang hồi phục, thậm chí còn đang tăng lên.

Thân là tổ vu, sở hữu huyết mạch của Bàn Cổ.

Dưới ý chí kiên định, trong quá trình leo lên Bất Chu Sơn, y đã nhận được sự công nhận của ý chí Bàn Cổ còn sót lại.

Giờ khắc này, Đế Giang cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Tất cả uy áp, giam cầm trước đó đều biến mất.

Thậm chí, Đế Giang còn có một ý niệm, rằng mình đã nắm giữ cả Bất Chu Sơn.

Chỉ cần y muốn, mọi thứ trên Bất Chu Sơn đều không thể thoát khỏi pháp nhãn của y.

Khi đặt chân lên đỉnh Bất Chu Sơn, y lập tức cảm nhận được sự lạnh lẽo trên đỉnh núi.

Gió, đang gào thét.

Tuyết, đang bay lượn.

Mây, đang biến đổi.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, có một cảm giác sảng khoái, lạnh lẽo, xa rời trần thế, vô cùng thoải mái.

Đứng trên đỉnh núi, nhìn về phương xa.

Quả thật là nhìn xuống cõi đất bao la, trong lòng liền nảy sinh hùng tâm tráng chí.

Giống như đế vương quân lâm nhân gian, chủ tể sự thăng trầm của thế giới.

Dường như thiên hạ đều nằm trong tay ta.

"Thật là một tiên cảnh ngoại thế!" "Leo Bất Chu Sơn không uổng công!" Tâm trạng Đế Giang rất tốt.

Leo lên Bất Chu Sơn, thưởng thức mỹ cảnh.

Ý chí cũng được rèn luyện, thậm chí thực lực lại lần nữa tinh tiến.

Chỉ cần một bước nữa, y có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh!

"Phụ thần a phụ thần." "Người gọi ta, là muốn truyền đạt cho ta điều gì sao?" "Vu tộc, đầu đội trời chân đạp đất, không khuất phục trước gian nan hiểm trở?" Đế Giang ha ha cười lớn, cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Chương 20

Cùng với tiếng cười lớn, cả đỉnh Bất Chu Sơn đều tràn ngập tiếng cười cuồng vọng.

Dường như, cửu thiên thập địa, đều phải bái phục dưới chân y.

Giờ khắc này, Đế Giang cảm thấy mình chiến thắng không gì cản nổi.

Cùng lúc đó, sâu trong thức hải của y, hiện ra một thân ảnh khổng lồ.

Người này, tay cầm Khai Thiên Thần Phủ, thân cao trăm vạn trượng.

Chân đạp Tạo Hóa Thanh Liên, đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Chính là hư ảnh của Bàn Cổ!

Thân ảnh này vừa xuất hiện, Đế Giang chỉ cảm thấy vô cùng thân thiết.

"Ta là Bàn Cổ!" "Hôm nay, khai thiên tích địa!" Hư ảnh khổng lồ hét lớn một tiếng, thần phủ trong tay mạnh mẽ chém ra.

Chính là Bàn Cổ khai thiên tích địa!

Một phủ chém ra, quả thật huyền diệu vô cùng!

Đế Giang chìm đắm trong một phủ này.

Cảm giác phủ pháp đại xảo nhược chuyết (khéo léo mà trông vụng về), ẩn chứa ba mươi sáu thức biến hóa.

"Chẳng lẽ đây là Khai Thiên Tam Thập Lục Thức Thần Phủ?" "Ý chí của phụ thần muốn truyền đạo?" Đế Giang không khỏi vui mừng.

Nếu thật như vậy, chẳng phải là đại cơ duyên sao?

Giờ khắc này, Đế Giang động lòng.

Vu tộc tu luyện nhục thân và pháp tắc.

Do không có nguyên thần, cũng không thể như các đại thần thông giả khác điều khiển pháp bảo.

Vì vậy, các đòn tấn công của Vu tộc đều là quyền quyền đến thịt, chí cương chí dương.

Nhưng nếu học được Tam Thập Lục Thức Khai Thiên Thần Phủ, vậy thì tương đương với việc Vu tộc có vũ khí công phạt lợi hại.

Giống như một hiệp khách võ công cao cường, được trang bị thêm đao kiếm, thực lực tăng vọt!

Sau này, ai có thể địch lại?

Phải biết rằng, đây là Tam Thập Lục Thức Thần Phủ có thể khai thiên tích địa!

"Đạo của ta đã thành!" Hư ảnh Bàn Cổ hét lớn một tiếng.

Phủ pháp của ông huyền diệu, chém giết ba ngàn thần ma cản đường phía trước.

Khi phủ pháp chém xong, trời đất sơ khai.

Trên mặt hư ảnh, lộ ra vẻ vui mừng.

Niềm vui đó, thậm chí còn lây sang cả Đế Giang.

Chỉ là, đúng lúc này, trời đất bắt đầu khép lại, Sáng Thế Thanh Liên dưới chân Bàn Cổ không thể chịu đựng được lực khai thiên, trực tiếp vỡ nát.

Sau đó Bàn Cổ Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng bắt đầu vỡ nát.

Ba đại Hỗn Độn Chí Bảo của Bàn Cổ, tất cả đều vỡ nát!

Giờ khắc này, trên mặt Bàn Cổ không khỏi lộ ra một tia cười khổ.

Nhìn thế giới đang dần khép lại, Bàn Cổ dường như đã đưa ra quyết định.

Chỉ thấy thân thể ông nghênh phong mà lớn, dùng sức một mình chống trời đạp đất.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả hình ảnh đều biến mất.

Chỉ còn lại một ánh mắt tiếc nuối vương vấn mãi giữa đất trời.

Một ánh mắt, khiến Đế Giang cảm xúc vô cùng sâu sắc.

Đó là sự quyến luyến với thế giới mới sinh, sự yêu thương với thế giới mới sinh.

Giống như cha mẹ nhìn con cái với ánh mắt tiếc nuối, sủng ái.

Vì vậy, Bàn Cổ thà thân thể tổn hại cũng phải bảo toàn thế giới mới.

Thậm chí, Đế Giang mơ hồ dường như nghe thấy một giọng nói.

"Con trai, hãy thay ta bảo vệ thế giới này!" Chỉ là, giọng nói này rất nhẹ, lại dường như chỉ là ảo ảnh.

Giờ khắc này, Đế Giang thậm chí không biết có phải mình xuất hiện ảo giác hay không.

Chỉ có ba mươi sáu thức Bàn Cổ Khai Thiên Thần Phủ cứ vang vọng mãi trong đầu.

Giờ khắc này, Đế Giang như một pho tượng, đứng sừng sững trên đỉnh Bất Chu Sơn, mặc cho năm tháng phong hàn, mặc cho cuồng phong gào thét, sương tuyết bay lượn.

Cứ thế đứng thẳng tắp ở đó.

Không biết đã qua bao lâu, có lẽ một ngàn năm, có lẽ một vạn năm.

Đỉnh Bất Chu Sơn, một màu trắng bạc.

Chỉ có một người tuyết sừng sững.

"Rắc" một tiếng.

Đột nhiên, trên người tuyết xuất hiện vết nứt.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo thần quang vọt thẳng lên trời.

Chỉ thấy người tuyết trực tiếp nổ tung, thân hình Đế Giang hiện ra.

Trong tay y là một thanh Hư Không Thần Phủ do không gian pháp tắc ngưng tụ thành.

Tam Thập Lục Thức Khai Thiên Phủ thi triển, lập tức, trời đất phong vân biến sắc.

Chương 21

Uy lực của phủ pháp, xuyên suốt vũ trụ.

Chiêu nào chiêu nấy đều có sức mạnh phá diệt tinh thần.

Nếu bị chiêu thức chính diện đánh trúng, e rằng Chuẩn Thánh cũng phải tan thành tro bụi.

Thậm chí, Đế Giang có một cảm giác, nếu mình thành Chuẩn Thánh, chỉ cần mưu tính thỏa đáng, có thể đồ thánh nhân!

Đợi Tam Thập Lục Thức Khai Thiên Thần Phủ diễn luyện xong, ánh mắt Đế Giang trở nên thâm thúy.

"Phụ thần, cảm tạ ân truyền đạo!" "Người muốn bảo vệ thế giới này, sau này cứ giao cho Vu tộc chúng ta!" Đế Giang lẩm bẩm.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, cảm ngộ ý chí của Bàn Cổ.

Thân là hậu nhân Bàn Cổ, y có trách nhiệm và nghĩa vụ bảo vệ trời đất này.

Bất kỳ ai muốn hủy diệt thế giới này, đều là kẻ địch của Vu tộc.

Theo lời nói của y, Thiên Đạo có cảm ứng.

Giờ khắc này, Đế Giang cảm giác mối liên hệ giữa Vu tộc và trời đất dường như lại sâu thêm mấy phần.

Trong cõi u minh, Đế Giang cảm giác khí vận của Vu tộc càng thêm sâu dày.

Trong đầu y, không khỏi nảy ra một ý niệm.

Chẳng lẽ, chỉ cần bảo vệ Hồng Hoang, Vu tộc liền có thể tránh bị Thiên Đạo ám toán?

Thiên Đạo muốn một thế giới vạn vật sinh trưởng?

Chứ không phải một thế giới đơn nhất bị nô dịch, phá hoại?

Ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu Đế Giang.

Bất kể Thiên Đạo thay đổi thái độ với Vu tộc như thế nào, kế hoạch mưu đồ thành thánh, tăng cường khí vận Vu tộc của Đế Giang không thay đổi.

Thay vì gửi gắm tất cả hy vọng vào Thiên Đạo, chi bằng tăng cường thực lực của mình.

Hiểu rõ mọi chuyện, Đế Giang nhắm mắt lại bắt đầu cảm ngộ mọi thứ trên Bất Chu Sơn.

Thân là hậu duệ Bàn Cổ, được ý chí Bàn Cổ công nhận, y sở hữu uy năng khống chế Bất Chu Sơn!

Khi Đế Giang không ngừng cảm ngộ, y nhìn thấy một gốc cây hồ lô.

Trên cây có bảy quả hồ lô.

Chỉ là, những quả hồ lô này dường như chưa chín, chưa đến lúc hái.

Đế Giang tiếp tục cảm ngộ, thậm chí, nhìn thấy từng ngọn cỏ, từng cành cây trên Bất Chu Sơn.

Tất cả sinh linh đều không thoát khỏi mắt y.

Giờ khắc này, y dường như chính là Bất Chu Sơn.

Cách đỉnh Bất Chu Sơn không xa, có một đạo thần quang màu trắng đang tỏa ra.

Ở đó, mọc một đóa sen trắng.

Đóa sen này, trắng tinh không tì vết, dường như không nhiễm bụi

trần vạn vật.

"Chẳng lẽ là Nhị Thập Tứ Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên?" Đế Giang không khỏi vui mừng.

Tương truyền, Hỗn Độn sơ khai, sinh linh vạn vật đều không có, trời đất liền thành một mảnh.

Trong đó thai nghén một gốc Sáng Thế Thanh Liên, thanh liên có mười hai phiến lá, nở hoa hai mươi tư cánh, giữa tâm sen kết thành năm hạt sen.

Một trong số đó chính là Bàn Cổ đại thần, có thể xem là chí bảo hoàn mỹ nhất.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, hỗn độn khí tức tán loạn, Sáng Thế Thanh Liên nguyên khí đại thương vì không chịu nổi áp lực sáng tạo thế giới mà tổn hại.

Do không có công đức khai thiên, Sáng Thế Thanh Liên liền không được trời đất dung nạp, thế là phân hóa thành vạn bảo.

Một hạt sen chín hóa thành Nhị Thập Tứ Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Ba hạt sen chưa chín còn lại, một hạt rơi vào Bát Bảo Công Đức Trì ở Tây phương, thai nghén thành Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Một hạt rơi vào U Minh Huyết Hải, thai nghén thành Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Một hạt bị Ma Tổ La Hầu đoạt được, dùng ma khí của mình thai nghén thành Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Ba đóa sen này đều là chí bảo phòng ngự, chỉ kém Hỗn Độn Chung một chút.

Hai phiến lá sen lớn nhất hóa thành Hà Đồ Lạc Thư.

Năm phiến lá sen lớn dung hợp với tiên thiên ngũ hành chi khí hóa thành Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ: Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Ngũ kỳ liên hợp uy lực có thể sánh với Tiên Thiên Chí Bảo.

Năm phiến lá sen nhỏ hóa thành Ngũ Đại Linh Đăng: Bát Cảnh Cung Đăng, Khánh Vân Kim Đẳng, Bích Du Cung Đăng, Bảo Liên Đăng, Linh Thứu Cung Đăng.

Cánh hoa hóa thành hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

Đài sen hấp thu bản nguyên chi lực hóa thành Càn Khôn Đỉnh.

Rễ cành hấp thu tiên thiên sát lục chi khí hóa thành Thí Thần Thương, có thể làm tổn thương nguyên thần thánh nhân, nếu chỉ bàn về lực công kích còn mạnh hơn cả Bàn Cổ Phiên.

Nhị Thập Tứ Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, còn có biệt danh là Tịnh Thế Thanh Liên.

Vì không có công đức khai thiên, Nhị Thập Tứ Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên không được trời đất dung nạp.

Sau khi Hồng Quân giảng đạo lần đầu tiên, Tịnh Thế Bạch Liên sắp bị tổn hại, kết quả lại gặp được Tam Thanh.

Vì vậy nó phân thành ba.

Hoa sen hóa thành một cái biển treo, thuộc sở hữu của Lão Tử.

Ngó sen hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý, thuộc sở hữu của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lá sen hóa thành Thanh Bình Kiếm, thuộc sở hữu của Thông Thiên Giáo Chủ.

Chương 22

Vì vậy mới có câu hồng hoa lục diệp bạch liên ngẫu, tam giáo nguyên lai nhất gia (hoa đỏ lá xanh ngó sen trắng, Tam giáo vốn là một nhà).

Đế Giang không ngờ lại gặp được Tịnh Thế Bạch Liên ở Bất Chu Sơn!

Theo chỉ dẫn, Đế Giang trực tiếp đi đến nơi có Tịnh Thế Bạch Liên.

Không lâu sau, y đã thấy Tịnh Thế Bạch Liên trong một ao nước.

"Tam Quang Thần Thủy?" Đế Giang không khỏi kinh ngạc.

Cả một ao Tam Quang Thần Thủy, đây phải là cơ duyên lớn đến mức nào.

Tam Quang Thần Thủy lần lượt là Nhật Quang Thần Thủy màu vàng, Nguyệt Quang Thần Thủy màu bạc, và Tinh Quang Thần Thủy màu tím.

Nhật Quang Thần Thủy: Tiêu hủy huyết nhục xương cốt.

Nguyệt Quang Thần Thủy: Ăn mòn nguyên thần hồn phách.

Tinh Quang Thần Thủy: Nuốt chửng chân linh ý niệm.

Nhưng!

Một khi Nhật Quang Thần Thủy màu vàng, Nguyệt Quang Thần Thủy màu bạc, và Tinh Quang Thần Thủy màu tím hợp lại làm một, thì nó chính là thánh dược trị liệu đệ nhất!

Có thể giải trừ mọi loại độc, khắc chế mọi loại độc được cho là vô phương cứu chữa.

Có thể chữa lành mọi vết thương và bệnh tật.

Thậm chí có thể mọc thịt từ xương trắng, cứu sống người chết.

Nhìn thấy Tam Quang Thần Thủy, phản ứng đầu tiên của Đế Giang là phân giải nó thành điểm cường hóa!

Cứ như vậy, chắc chắn có thể thành Chuẩn Thánh!

Chỉ là, sau khi suy nghĩ một lát, Đế Giang bình tĩnh lại.

Tam Quang Thần Thủy, không thể độc chiếm!

Nuốt rồi, là hết!

Nhưng nếu biết lợi dụng, sau này sẽ có tác dụng lớn đối với Vu tộc.

Phải biết rằng Vu tộc không tu đạo pháp, bị thương cũng chỉ có thể dựa vào nhục thân cường đại tự chữa lành.

Nhưng nếu có Tam Quang Thần Thủy, thậm chí có thể sản xuất ra Tam Quang Thần Thủy, Vu tộc trên thế gian còn có gì phải sợ?

Vu tộc có Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công, nếu lấy Tam Quang Thần Thủy làm dẫn, lĩnh ngộ Thủy Chi Đại Đạo, sau này, Vu tộc sẽ không còn thiếu Tam Quang Thần Thủy nữa!

Giữ lại Tam Quang Thần Thủy, tốt hơn nhiều so với độc chiếm!

Nghĩ đến đây, Đế Giang bình tĩnh lại, nhìn về phía Nhị Thập Tứ Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Đây là một tồn tại cao hơn một bậc so với Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Công Đức Kim Liên, Diệt Thế Hắc Liên.

Phải biết rằng, nó là do một hạt sen hoàn chỉnh hóa thành.

Hai mươi tư phẩm, đủ để đạt đến cảnh giới Tiên Thiên Chí Bảo.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Diệt Thế Hắc Liên, Công Đức Kim Liên

bất quá chỉ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thậm chí, trong hậu thế, những bảo vật do Nhị Thập Tứ Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên phân hóa thành cho Tam Thanh cũng đều là Tiên Thiên Linh Bảo.

Có thể thấy Nhị Thập Tứ Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên mạnh mẽ đến mức nào.

"Không biết có thể mang lại cho ta bao nhiêu điểm cường hóa!" Khóe miệng Đế Giang lộ ra một nụ cười.

Được ý chí Bàn Cổ công nhận, được Bất Chu Sơn giải trừ giam cầm, ở đây y có thể vận dụng thần thông pháp tắc.

Vì vậy, Đế Giang đưa tay ra điểm một cái, chỉ thấy trước mặt y xuất hiện một không động thứ nguyên.

Khi Đế Giang đưa tay vào, phía trên Tịnh Thế Bạch Liên, một bàn tay khổng lồ xuất hiện, sau đó một tay bắt lấy Tịnh Thế Bạch Liên kéo vào không động thứ nguyên.

Đây là thuật tham nang thủ vật, một ứng dụng nhỏ của không gian thần thông.

Khi Đế Giang nuốt chửng Tịnh Thế Bạch Liên, chỉ thấy giọng nói hệ thống đã lâu không vang lên lại vang lên: "Chúc mừng túc chủ phân giải Tịnh Thế Bạch Liên, nhận được 12000 điểm cường hóa." "Một vạn hai ngàn điểm cường hóa?

Cao hơn Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo gấp đôi?" "Không tệ không tệ, với số điểm cường hóa ta cần bây giờ, chỉ cần mười kiện Tiên Thiên Chí Bảo là có thể cường hóa pháp tắc!" Khóe miệng Đế Giang lộ ra một nụ cười.

Nếu có thể không ngừng đoạt lấy Tiên Thiên Chí Bảo, con đường thăng cấp thánh nhân sẽ nhanh hơn rất nhiều!

Không chút do dự, Đế Giang trực tiếp lấy ra chín ngàn điểm đặt vào huyết mạch.

Lập tức, Đế Giang chỉ cảm thấy trong cơ thể tỏa ra một luồng sức mạnh cường đại.

Huyết mạch của y càng thêm tinh thuần, đã có được huyết mạch Bàn Cổ hoàn chỉnh.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức bàng bạc từ trong ra ngoài tỏa ra.

Cảnh giới Chuẩn Thánh thành!

Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Huyết mạch Hỗn Độn (Độ cường hóa 0/2000000) Nguyên thần: Không Nhục thân: Thân thể Tổ Vu (Độ cường hóa 0/100000) Thần thông: Không Gian Chưởng Khống, Tốc Độ Chưởng Khống, Sức Mạnh Chưởng Khống, Nhục Thân Chưởng Khống Pháp tắc: Không Gian Pháp Tắc (Độ cường hóa 200/100000) Điểm cường hóa: 3999 điểm.

"Huyết mạch Hỗn Độn là chỉ huyết mạch Hỗn Độn Ma Thần sao?" "Cần hai trăm vạn điểm cường hóa?

Chẳng phải cần tìm hai trăm kiện Tiên Thiên Chí Bảo?" "Thật đáng sợ!" "Xem ra, tiếp theo chỉ có thể cường hóa không gian pháp tắc." "Chỉ cần không gian pháp tắc và thân thể Tổ Vu tiến hóa, chưa chắc không thể thành thánh nhân!" Đế Giang nhìn bảng thuộc tính lẩm bẩm.

Thành Chuẩn Thánh, trong thế giới Hồng Hoang cũng đã bước vào đỉnh cao của kim tự tháp.

Nhưng, vẫn chưa đủ!

Cần phải tiếp tục tu luyện.

Thế giới Hồng Hoang, không thành thánh, cuối cùng cũng chỉ là

con kiến.

Nghĩ đến đây, Đế Giang không chút do dự, trực tiếp mở ra cửa dịch chuyển thứ nguyên.

Con đường thành thánh còn dài, nhưng có thể nâng cao thực lực của toàn bộ Vu tộc.

Hơn nữa, y không phải chiến đấu một mình.

Chương 23

Toàn bộ Vu tộc đang chiến đấu.

Chỉ cần Thập Nhị Tổ Vu đủ mạnh, đến lúc đó bố trí Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, chưa chắc không thể đồ thánh!

Đỉnh Bất Chu Sơn.

Gió lạnh buốt, sương tuyết bay lượn.

Một cánh cửa thứ nguyên sừng sững trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Sau đó, từ bên trong bước ra từng người khổng lồ vạm vỡ.

Chính là Thập Nhị Tổ Vu.

"Đại ca, đây là nơi nào?" "Thật khiến người ta sảng khoái tinh thần!" Vừa đến đỉnh Bất Chu Sơn, Thập Nhị Tổ Vu liền nghị luận sôi nổi.

Hít thở sâu, nhìn xuống thế gian, chỉ cảm thấy hào tình vô hạn.

Các tổ vu, đều thích nơi này.

Vì Đế Giang, ý chí Bàn Cổ cũng không làm khó Thập Nhị Tổ Vu, vì vậy họ cũng không biết đây là đâu.

"Đây là nơi do xương sống của phụ thần hóa thành, đỉnh Bất Chu Sơn!" Đế Giang lên tiếng.

"Do xương sống của phụ thần hóa thành?" Thập Nhị Tổ Vu kinh ngạc, vẻ mặt hi hi ha ha lập tức biến mất, từng người trở nên cung kính nghiêm túc vô cùng.

Bàn Cổ, trong lòng Thập Nhị Tổ Vu chính là duy nhất giữa trời đất.

Có thể không kính trời đất, nhưng nhất định phải kính Bàn Cổ.

"Nếu các ngươi thích nơi này, có thể ở đây tu hành!" "Nhưng, trước đó, ta cần giao phó một việc!" "Cộng Công, lại đây!" Đế Giang gọi.

"Đại ca, có chuyện gì?" Cộng Công đi đến bên cạnh Đế Giang, vẻ mặt cung kính.

Đối với vị đại ca rời khỏi Bàn Cổ Thần Điện một mình ra ngoài xông pha này, trong lòng Thập Nhị Tổ Vu chỉ có sự kính trọng.

Hơn nữa, Đế Giang ra ngoài xông pha, quả thực đã mang lại lợi ích cho Vu tộc.

Phì Phì nhất tộc, có thể giảm bớt sát lục chi khí của tổ vu, khiến họ bình hòa vui vẻ.

Vạn năm chung sống, các tổ vu đã cảm nhận được lợi ích mà Phì Phì nhất tộc mang lại.

Hơn nữa, tổ vu thích náo nhiệt, cũng thích sự sinh cơ mà đám Phì Phì mang đến cho Bàn Cổ Thần Điện.

"Tam Quang Thần Thủy, có thể giải mọi loại độc trên thế gian!" "Có thể chữa lành mọi vết thương trên nhục thân." "Ngươi sở hữu thủy chi pháp tắc, Tam Quang Thần Thủy liền giao cho ngươi quản lý!" "Ta hy vọng ngươi có thể lĩnh ngộ Thủy Chi Đại Đạo, thậm chí có thể tạo ra Tam Quang Thần Thủy." "Sau này, nếu tổ vu chúng ta chiến đấu với người khác, bị thương, cũng có thể được cứu chữa kịp thời." Giọng Đế Giang nghiêm túc.

Chỉ là, trên mặt Cộng Công lại tỏ vẻ không vui.

"Đại ca, chẳng lẽ ta nhất định phải lĩnh ngộ Thủy Chi Đại Đạo sao?" "Vu tộc chúng ta, chiến trời chiến đất, căn bản không sợ hãi gì cả!" "Vết thương, không phải đại diện cho vinh quang của Vu tộc

chúng ta sao?" Cộng Công không hiểu.

"Có thể tránh bị thương, tại sao lại phải bị thương?" "Vết thương là vinh quang của chiến sĩ, nhưng cũng là sự nhục nhã của kẻ thất bại!" "Chỉ có kẻ yếu, mới để mình bị thương!" "Cộng Công, ta biết ngươi không muốn!" "Thậm chí tất cả mọi người đều không muốn tu luyện pháp tắc chi lực!" "Một lòng dồn vào Cửu Chuyển Thần Công, nhưng đừng quên!" "Thế giới này không chỉ có Vu tộc chúng ta, chỉ riêng tam tộc khai thiên hiện tại của Hồng Hoang, đã mạnh hơn chúng ta!" "Nếu có một ngày chiến đấu, chúng ta bị trọng thương, thậm chí không thể dựa vào nhục thân hồi phục thì phải làm sao?" "Tam Quang Thần Thủy có thể cứu chữa chúng ta vào lúc then chốt!" Đế Giang vẻ mặt nghiêm túc.

Ánh mắt y lướt qua mọi người, vô cùng nghiêm túc.

Bởi vì y biết, các tổ vu từ trước đến nay không coi trọng pháp tắc chi lực.

Vì vậy, y mới phải thay đổi ý niệm này.

"Ta đã leo lên đỉnh Bất Chu Sơn, nhận được sự công nhận của ý chí phụ thần!" "Người đã truyền cho ta ba mươi sáu đạo Khai Thiên Thần Phủ!" "Đối với thế giới này, phụ thần muốn bảo vệ, Vu tộc chúng ta thừa hưởng ý chí, huyết mạch của phụ thần, không nên bảo vệ thế giới này sao?" Lời Đế Giang vừa dứt, các tổ vu không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi.

Đại ca của họ, đã nhận được sự công nhận của phụ thần, nhận được ba mươi sáu đạo Khai Thiên Thần Phủ!

Đây là cơ duyên và vinh quang đến mức nào?

"Phụ thần muốn bảo vệ thế giới này, Vu tộc chúng ta tự nhiên cũng sẽ bảo vệ!" "Chúng ta chưa bao giờ có ý niệm phá hoại Hồng

Hoang.” Các tổ vu cung kính nói.

“Vậy nếu bây giờ có người muốn hủy diệt Hồng Hoang, chúng ta không cần phải chiến đấu với họ sao?” Đế Giang quát.

“Hủy diệt Hồng Hoang, chính là kẻ địch của Vu tộc chúng ta!” “Giết không tha!” Các tổ vu lần lượt gào thét, sát khí tứ ngược.

Quả thật tính tình nóng nảy vô cùng!

Nhưng, Đế Giang biết, mượn danh nghĩa của Bàn Cổ, đủ để thay đổi các tổ vu!

Chỉ cần một chút thay đổi, sinh cơ của Vu tộc sẽ càng lớn!

“Ý chí không tồi!” “Nhưng thực lực, quá yếu!” Đế Giang nói xong, khí tức trên người phóng ra.

Lập tức, khí tức kinh khủng ập đến các tổ vu, khiến họ cảm thấy từng trận uy áp.

“Đại ca, huynh đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh?” Hậu Thổ kinh ngạc hô lên.

Ly biệt vạn năm, Đế Giang đã thành Chuẩn Thánh?

“Không sai, ta đã tu thành cảnh giới Chuẩn Thánh!” “Đại năng cảnh giới này, ở Hồng Hoang nhiều không kể xiết!” “Các ngươi lấy gì để bảo vệ thế giới của phụ thần?” “Chỉ bằng một bầu nhiệt huyết?” “Muốn bảo vệ thế giới của phụ thần, chúng ta sẽ có vô số trận chiến!” “Tam Quang Thần Thủy, là chỗ dựa của chúng ta khi còn yếu!” “Cộng Công, chẳng lẽ ngươi muốn vì sự tùy hứng của mình, mà mặc kệ an nguy của huynh đệ tỷ muội?” Đế Giang quở trách mọi người.

Y đưa các tổ vu đến đỉnh Bất Chu Sơn, là để họ cảm nhận được nguy cơ, để họ biết, thế giới này có vô số cường giả, để họ biết trách

nhiệm trên vai mình!

Vì Vu tộc, Đế Giang cũng đã lao tâm khổ tứ.

Giờ khắc này, Cộng Công cuối cùng cũng cúi đầu.

Y không thể để huynh đệ mình ra đi.

"Đại ca, ta biết rồi!" "An nguy của Vu tộc giao cho ta, sau này, ta sẽ là hậu thuẫn vững chắc nhất cho mọi người!" Cộng Công nắm chặt tay, y muốn lĩnh ngộ Thủy Chi Đại Đạo, muốn tạo ra Tam Quang Thần Thủy!

Y muốn bảo vệ Vu tộc!

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng Đế Giang lộ ra nụ cười.

Với tính cách hiếu chiến của các tổ vu, nếu thực lực của Cộng Công tăng lên, các tổ vu khác chắc chắn sẽ không cam tâm!

Nếm được lợi ích của pháp tắc chi lực, Đế Giang không sợ các tổ vu không thay đổi!

Bất Chu Sơn.

Lúc này gió lạnh gào thét, sương tuyết bay tán loạn, khiến nơi đây lạnh lẽo lạ thường.

Nhưng cái lạnh bên ngoài lúc này cũng không thể sánh bằng sự lạnh lẽo trong lòng các sinh linh ở Bất Chu Sơn.

Chương 24

Bởi vì từng đám yêu thú lớn bị tàn sát, đặc biệt là những đại yêu kia.

Tất cả chỉ vì Đế Giang!

Sau khi Đế Giang mang Tam Quang Thần Thủy về Bàn Cổ Thần Điện, y liền dẫn các Tổ Vu từ đỉnh núi đồ sát xuống.

Trên đường gặp yêu thú nào là trực tiếp đánh chết, đặc biệt là những đại yêu kia càng được Đế Giang quan tâm đặc biệt.

Có thể nói Bất Chu Sơn đã máu chảy thành sông.

Lũ yêu tộc đó chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng tộc bị tàn sát, nhưng lại không có bất kỳ khả năng nào để cứu giúp.

Thậm chí, bản thân chúng còn khó giữ.

Tuyệt vọng, phẫn nộ, không cam lòng hiện lên trong tâm trí.

Trên thế gian này, còn có chuyện gì đau khổ hơn thế không?

Trên thế gian còn có chuyện gì tuyệt vọng hơn thế không?

Phi Liêm và các đại yêu khác nhìn Thập Nhị Tổ Vu đang tỏa ra hung uy vô tận trước mắt, toàn thân run rẩy, gân xanh trên mặt nổi lên.

Thân là một trong những đại năng của Bất Chu Sơn, chúng đã từng phong quang biết bao.

Nhưng hiện tại, chúng chẳng khác gì một con chó mất chủ.

"Đế Giang, đừng quá đáng!" "Lẽ nào ngươi thật sự muốn cản tận giết tuyệt?" Phi Liêm gần như gào thét.

Trong lòng y chỉ còn lại sự phẫn nộ vô tận.

Nếu ánh mắt có thể giết người, lúc này Đế Giang đã chết vô số lần.

"Khi các ngươi tính kế bản tôn, nhân quả đã sớm kết hạ!" "Giết, vừa hay giải quyết nhân quả!" "Muốn trách thì chỉ có thể trách các ngươi tự tìm đường chết!" Đế Giang cười lạnh.

Trong thế giới Hồng Hoang, tàn sát bừa bãi quả thực sẽ phá hoại khí vận.

Nhưng trận chiến với các đại yêu ở Bất Chu Sơn chỉ là vì nhân quả.

Khi y vừa đến Bất Chu Sơn, đám đại yêu này đã vây công y.

Lúc đó, Đế Giang chưa hề truy sát chúng.

Nhưng, không ai có thể sống sót sau khi đắc tội với y.

Nắm trong tay Bất Chu Sơn, việc Đế Giang tìm ra đám đại yêu này dễ như trở bàn tay.

Tự nhiên y phải lần lượt đánh chết chúng.

Không chỉ để hả giận mà còn để làm suy yếu sức mạnh của Yêu tộc sau này.

"Đại ca, nói nhảm với chúng làm gì?" "Bất Chu Sơn là nơi do Phụ thần của chúng ta hóa thành, đám súc sinh này dám vây công huynh!" "Để chúng chết hết là được!" Dứt lời, các Tổ Vu lập tức ra tay.

Trong mắt họ không có một tia thương hại nào.

Cuộc tàn sát vẫn tiếp diễn, thực lực của các Tổ Vu đủ để hoành hành khắp Bất Chu Sơn.

Trong chốc lát, máu chảy thành sông.

Bất Chu Sơn đã biến thành một chiến trường còn thảm liệt hơn cả

thế giới Hồng Hoang.

Ai cũng không thể ngờ, chỉ vì một ý nghĩ riêng tư của các đại yêu mà đã gây ra sự hủy diệt cho yêu tộc ở Bất Chu Sơn.

Khi Thập Nhị Tổ Vu đang tàn sát khắp nơi.

Cuối cùng, để sống sót, đám yêu tộc kia đã lũ lượt chạy trốn khỏi Bất Chu Sơn, ẩn mình vào thế giới Hồng Hoang.

Động phủ của Nữ Oa và Phục Hy.

"Đại ca, đám yêu tộc này yếu quá!" "Chỉ là tàn sát một chiều, chúng ta không thể quay về Bàn Cổ Thần Điện được sao?" Chúc Dung không nhịn được mà phàn nàn.

Vu tộc thích chiến đấu, nhưng họ càng thích những trận chiến ngang tài ngang sức, khiêu chiến cường giả.

Tàn sát yêu tộc ở Bất Chu Sơn chẳng khác gì giẫm chết vài con kiến.

Các Tổ Vu chỉ cảm thấy vô vị.

"Đừng có động một chút là đòi đánh đòi giết!" "Lát nữa tất cả phải lễ phép một chút, chủ nhân động phủ này tuy cũng là yêu tộc." "Nhưng ngày trước lúc ta bị vây công đã ra tay tương trợ, là bằng hữu, không phải kẻ địch!" Đế Giang căn dặn.

"Biết rồi, bằng hữu của đại ca cũng là bằng hữu của chúng ta!" Các Vu tộc đồng thanh đáp.

Sau đó, chỉ thấy Phục Hy, Nữ Oa và Phi Sắc từ trong động phủ bước ra.

Khi nhìn thấy các Tổ Vu, thậm chí cảm nhận được khí tức cùng một nguồn gốc với Đế Giang.

Nữ Oa và Phục Hy có chút ngây người.

Hậu duệ của Bàn Cổ, lại có nhiều người như vậy sao?

“Phục Hy, Nữ Oa, đã lâu không gặp!” “Để ta giới thiệu, đây là các huynh đệ tỷ muội của ta!” “Trọc Cửu Âm, Cộng Công, Chúc Dung...” Đế Giang lần lượt giới thiệu Phục Hy, Nữ Oa với Thập Nhị Tổ Vu để họ làm quen.

Y hy vọng hai bên có thể kết giao, ít nhất sau này nếu thực sự có đại chiến Vu Yêu, cũng có thể bớt đi một đối thủ cấp Thánh nhân.

Chỉ là, Đế Giang không ngờ rằng, khi giới thiệu Hậu Thổ và Huyền Minh.

Y lại phát hiện trên người ba người phụ nữ tỏa ra một luồng khí tức kỳ quái và căng thẳng.

“Tỷ tỷ xinh đẹp quá.” “Ta là Hậu Thổ, muội muội của đại ca.” “Ta là Huyền Minh, cũng là muội muội của đại ca!” Hậu Thổ và Huyền Minh mỗi người ôm một cánh tay của Đế Giang, dường như đang thị uy với Nữ Oa.

“Hai vị tiểu muội muội cũng xinh đẹp lắm.” “,giống như Phi Sắc ngoan ngoãn vậy!” Nữ Oa vuốt ve bộ lông của Phi Sắc, nhưng ánh mắt lại lườm Đế Giang một cái thật sắc.

Ánh mắt đó tràn đầy tủi thân, bất đắc dĩ, thậm chí còn có một tia oán trách.

Dường như đang nói, nếu đã có hai muội muội, vì sao còn trêu chọc ta.

Lời nói lại ngầm chế giễu Hậu Thổ và Huyền Minh chỉ là con nít.

Cuộc chiến ngầm giữa những người phụ nữ lập tức khiến mọi người cảm thấy có điềm chẳng lành.

“Cái đó, ta...

Chương 25

ta có chút việc." "Ta xin về động phủ trước một bước!" Phục Hy bắt đầu viện cớ chuồn đi.

"Phục Hy đạo hữu, đợi đã!" "Chúng ta mới đến, huynh không dẫn chúng ta tham quan động phủ một chút sao?" Phục Hy không ngốc, các Tổ Vu khác cũng không ngốc.

Hai muội muội này luôn ngưỡng mộ Đế Giang.

Nay gặp Nữ Oa, một ý nghĩ hiện lên trong đầu họ.

Sắp lật thuyền rồi!

Đại ca, tự cầu phúc đi.

"Cái đó, ta, ta hình như cũng có chút việc!" Đế Giang cười gượng, chuẩn bị chuồn đi.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo, y lại cảm thấy hông mình đau nhói.

Rõ ràng Hậu Thổ và Huyền Minh đã dùng tới Long Trảo Thủ véo vào phần thịt mềm bên hông y.

Nữ Oa càng tiến lên một bước, chặn đường đi của Đế Giang.

"Đế Giang đại ca, huynh chuẩn bị đi đâu vậy!" Giọng của ba nàng gần như vang lên cùng lúc.

Khiến Đế Giang không khỏi rùng mình. , có vẻ như thật sự gặp rắc rối rồi!

Không phải trong thế giới Hồng Hoang, cường giả có thể có được mọi thứ sao?

Người khác xuyên không đều có thể lập hậu cung, mình có làm gì đâu!

Vì sao ánh mắt của ba người phụ nữ này như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy?

"Cái đó, cái đó..." Đế Giang cẩn thận liếc nhìn ba người.

Y phát hiện, hóa ra ba nàng cũng có một mặt hung tàn như vậy. , mình thật sự chưa làm gì cả mà!

"Câm miệng!" Ba người đồng thanh hét lớn.

Khoảnh khắc này, Đế Giang cảm thấy tủi thân.

Thấy không khí giữa ba người ngày càng căng thẳng.

Lẽ nào đại chiến Vu Yêu lần đầu tiên sắp bùng nổ ngay trước mắt mình?

Người ta đều là "trong nhà cờ đỏ không đổ, bên ngoài cờ màu phấp phới".

Mình còn chưa cắm được cờ đỏ nữa là!

Cảm nhận được sát khí của ba người, thấy ba người sắp lao vào đánh nhau.

Cuối cùng Đế Giang cũng hành động.

"Làm gì?" "Muốn tạo phản phải không!" "Lần này đến lần khác không coi ta ra gì!" "Một người bảo câm miệng, một người khác cũng bảo câm miệng!" "Lẽ nào ta không cần thể diện sao!" Đế Giang hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt giận dữ đó đã dọa được ba người.

Sau đó, nhân cơ hội tốt này, Đế Giang gạt tay Hậu Thổ và Huyền Minh ra, giả vờ tức giận rồi đi thẳng.

"Đế Giang đại ca..." "Đại ca..." Ba người nhìn bóng lưng của Đế Giang, không khỏi lo lắng.

Chỉ là, Đế Giang đi ngày càng nhanh, thậm chí còn sử dụng không

gian thần thông, trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

Ba người phụ nữ là một vở kịch, chuồn đi là thượng sách.

Đế Giang vừa rồi linh cơ khẽ động, không khỏi thầm khen mình thông minh.

Rõ ràng, Đế Giang đã giả vờ tức giận để viện cớ chạy trốn.

Y thực sự không biết dỗ con gái, đành phải chuồn trước là hơn.

"Đại ca giận rồi sao?

Có phải do chúng ta quá đáng không?" Hậu Thổ nhìn Huyền Minh, không nhịn được hỏi.

"Ai bảo đại ca ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt!" Huyền Minh tức giận nói.

Chỉ là, trong mắt nàng rõ ràng cũng lộ ra một tia sợ hãi.

Khoảnh khắc tiếp theo, ba người nhìn nhau.

Cuối cùng Nữ Oa lên tiếng: "Hai vị muội muội, có lẽ chúng ta thật sự đã quá đáng." "Tỷ tỷ xin lỗi hai muội!" "Không, Nữ Oa tỷ tỷ, người phải xin lỗi là chúng muội!" Hậu Thổ và Huyền Minh nghe vậy, cũng bắt đầu tự kiểm điểm.

Khoảnh khắc này, ba người nhìn nhau mỉm cười.

Phụ nữ là một loài động vật kỳ lạ, giây trước có thể là kẻ thù.

Nhưng giây sau, có thể đã trở thành bạn thân tri kỷ.

Đối mặt với cơn giận của Đế Giang, ba người cuối cùng cũng cải thiện quan hệ.

Thậm chí bắt đầu trò chuyện, và chủ đề họ nói nhiều nhất chính là Đế Giang...

Lúc này, Đế Giang tuy đã chạy đi, nhưng vẫn sợ ba người đánh

nhau.

Y vận dụng Không Gian Pháp Tắc, thông qua ấn ký trên người Hậu Thổ để bí mật quan sát tình hình.

Thấy ba người đã hòa thuận như xưa, Đế Giang không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Ba muội muội này thật đáng sợ!" "Bình thường đều dịu dàng hiền thục như vậy, sao vừa gặp nhau đã cãi nhau?" "Lẽ nào, Vu và Yêu thật sự không hợp nhau?" Đế Giang cảm khái vạn phần, sau đó lén nghe cuộc đối thoại của ba người.

Chỉ là, càng nghe, trên mặt Đế Giang không khỏi lộ ra nụ cười khổ.

Rõ ràng, ba người đã đạt được một sự đồng thuận!

Họ cho rằng một cường giả như Đế Giang chắc chắn sẽ thu hút sự yêu thích của vô số phụ nữ.

Vì thế, ba người phải liên hợp lại, phải ngăn cản những người phụ nữ khác tiếp cận Đế Giang.

Khoảnh khắc này, Đế Giang không khỏi cười khổ.

Chương 26

"Chuyện gì thế này?" "Ta còn chưa nắm tay các nàng, đã muốn quản lý tự do cuộc sống của ta rồi sao?" "Chuồn thôi, chuồn thôi!" Dứt lời, Đế Giang đã độn đi xa trăm vạn dặm.

Hướng thẳng về phía U Minh Huyết Hải.

Muốn mưu đồ công đức, pháp bảo trong thế giới Hồng Hoang, U Minh Huyết Hải là một nơi tốt để đến. , U Minh Huyết Hải là nơi Hậu Thổ thân hóa luân hồi.

Đời này, sao y có thể trơ mắt nhìn Hậu Thổ hóa luân hồi được?

Y cần phải mưu tính một phen, giúp Hậu Thổ thành Thánh vị!

Trên đường đi, Đế Giang phát hiện chiến tranh giữa tam tộc ngày càng điên cuồng!

Thế giới Hồng Hoang, thây chất đầy đồng.

Thấy cảnh này, Đế Giang không khỏi lắc đầu.

"Trời làm nghiệt, còn có thể sống!" "Tự làm nghiệt, không thể sống!" Đế Giang cảm khái, tam tộc đại chiến, tàn sát chúng sinh.

Đế Giang có thể cảm nhận được thế giới Hồng Hoang thây chất đầy đồng.

Khai thiên tam tộc tuy có đại khí vận, chỉ e rằng dưới sự oán hận của chúng sinh, ngày sụp đổ cũng không còn xa.

Đi về phía trước, không biết đã đi mấy trăm năm, Đế Giang đột nhiên phát hiện trên bầu trời không xa, mây sét cuồn cuộn.

"Chẳng lẽ có đại năng đang độ kiếp?" "Hay có linh bảo xuất thế?" Đế Giang thấy vậy không khỏi nổi lòng tò mò, sau đó đi về phía có lôi

kiếp.

Nếu linh bảo xuất thế, điểm cường hóa lại sắp tăng rồi!

Càng đi gần, Đế Giang phát hiện kiếp lôi càng lớn.

Nó bao phủ một vùng đất rộng vạn dặm, vị trí y đi không phải là trung tâm của kiếp lôi.

Đế Giang nghe thấy một tiếng cười ngạo mạn: "Tiểu công chúa, kiếp lôi cỡ này mùi vị thế nào?" "Ứng Long, ngươi thật bỉ ổi vô sỉ!" "Nếu để đại ca ta biết, huynh ấy sẽ không tha cho ngươi!" Một giọng nói phẫn nộ vang lên.

Chỉ là, giọng nói này tuy phẫn nộ, nhưng vẫn rất mềm mại, cho người ta cảm giác dịu dàng như nước.

Chưa thấy người, nhưng cũng cảm giác đây chắc chắn là một mỹ nhân tuyệt thế.

"Nếu không phải Băng Di cô nương từ chối bản long, ta cần gì phải dùng đến thủ đoạn này!" "Long tộc ta thống nhất thủy vực thiên hạ, hệ nước ngọt các ngươi lại không biết điều, hôm nay ta, Ứng Long, sẽ gạo nấu thành cơm!" "Ta xem Băng Di ngươi còn mặt mũi nào để từ chối Long tộc ta!" Giọng nói ngạo mạn lại vang lên lần nữa.

Đế Giang nghe vậy không khỏi nhíu mày, hai cái tên Ứng Long và Băng Di khiến y cảm thấy rất quen thuộc.

Theo hồi ức về kiếp trước, Đế Giang đã hiểu ra.

Ứng Long, còn được gọi là Hoàng Long.

Trong thần thoại là một con rồng có danh có đức, không, con rồng có đức đó là Hoàng Long Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Con Ứng Long trước mắt này, e rằng là một trong tứ tổ của Long tộc.

Trong thần thoại, Hoàng Long Chân Nhân của Xiển Giáo chính là Ứng Long, một trong tứ tổ của Long tộc chuyển thế.

Còn Băng Di, là thần thú ở vực sâu cực hàn.

Băng Di mặt người, thân rồng, ẩn mình trong vực sâu.

Thần thông của Băng Di cực lớn, nhưng tính tình rất nóng nảy, hỉ nộ vô thường.

Phạm vi thế lực của y từ băng xuyên Côn Luân đến tận bờ Đông Hải, nắm giữ các con sông nước ngọt trên thiên hạ, lại bị người đời gọi là "Hà Bá".

"Băng Di và Ứng Long, vậy là tranh chấp giữa hai lưu vực nước ngọt và nước mặn sao?" Đế Giang lộ ra vẻ mặt hứng thú.

Ứng Long thân là một trong Tứ Đại Tổ Long, trên người chắc chắn có không ít bảo bối.

Giết người đoạt bảo, một ý nghĩ hiện lên trong đầu Đế Giang. , giọng nói dịu dàng xinh đẹp kia.

Lại là công chúa của hệ nước ngọt, trong đầu Đế Giang hiện lên một cái tên mỹ lệ.

Lạc Thần, trong thần thoại thượng cổ là thủy thần cai quản sông Lạc.

Vì dung nhan tuyệt thế, lại được xưng là công chúa của hệ nước ngọt.

Cũng là người Băng Di yêu thích.

Trong thần thoại thượng cổ, Lạc Thần còn gọi là Mật Phi, là phối ngẫu của Hà Bá Băng Di.

Từng có rất nhiều văn nhân mặc khách ca ngợi Lạc Thần hết lời.

Trong Thiên Vấn của Khuất Nguyên có câu: Đế hàng Di Nghệ, cách nghiệt hạ dân.

Hồ xạ phu Hà Bá, thê bỉ Lạc tần?

Trong Thượng Lâm Phú có câu: Nhược phu Thanh Cầm Mật Phi chi đồ, tuyệt thù ly tục, giảo dã nhàn đô, tịnh trang khắc sức, tiện huyên xước ước.

Trong Hoài Nam Tử - Thục Chân Huấn có câu: Thiếp Mật Phi, thê Chức Nữ, thiên địa chi gian, hà túc dĩ lưu kỳ chí!

Trong Tư Huyền Phú có câu: Tái Thái Hoa chi ngọc nữ hề, triệu Lạc Phố chi Mật Phi.

Hàm giảo lệ dĩ cổ mị hề, tăng hộ nhãn nga mi.

Vào cuối thời Đông Hán, Tào Thực càng viết Lạc Thần Phú để ca ngợi Lạc Thần.

"Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long.

Vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng." "Phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết." "Viễn vọng chi, hiểu nhược thái dương thăng triêu hà; bách sát chi, chước nhược phù cừ xuất lục ba." Có thể thấy vẻ đẹp của Lạc Thần, quả thật là khuynh quốc khuynh thành.

Khi Đế Giang đi về phía trước, y nhanh chóng nhìn thấy Ứng Long có đôi cánh sau lưng đang dẫn theo hai Long tộc vây khốn một nữ tử mặc váy trắng.

Da nàng trắng hơn tuyết, mặt tựa hoa đào.

Mỗi tấc da thịt bên ngoài chiếc váy trắng đều như ngọc dương chi.

Đôi tay ngọc kia cũng hoàn mỹ đến cực điểm.

Đôi chân thon dài đầy đặn, tất cả đều hoàn mỹ không tì vết.

Chương 27

Đôi chân ngọc trần trụi kia, thon thả mỹ miều, e rằng đàn ông trên thế giới đều mơ ước sở hữu.

Khó có thể tưởng tượng, trên đời lại có thân hình hoàn mỹ đến vậy.

Quả thực là tuyệt tác của tạo hóa.

Thêm một phần thì thừa, bớt một phần thì thiếu.

Khoảnh khắc này, Đế Giang phát hiện những câu thơ của người xưa cũng không đủ để hình dung vẻ đẹp của Lạc Thần.

Vẻ đẹp của nàng, không chỉ đơn thuần là xinh đẹp.

Đó là một loại dịu dàng đến cực hạn.

Vẻ đẹp này khiến người ta tĩnh tâm, khiến người ta thương tiếc.

Dung mạo của nàng, có lẽ không bằng Nữ Oa, Hậu Thổ.

Nhưng khí chất của nàng đủ để bù đắp tất cả.

Tựa như cô em gái nhà bên.

Long tộc, thật là một đám khốn kiếp, một nữ tử xinh đẹp như vậy cũng muốn hủy hoại.

Đế Giang không khỏi cảm khái.

Lúc này, đối mặt với Ứng Long ngạo mạn, Lạc Thần vẻ mặt tuyệt vọng.

Nàng không ngờ ra ngoài du ngoạn lại bị Ứng Long ám toán.

Đối mặt với những lời lẽ bẩn thỉu của Ứng Long, Lạc Thần quả thật vô cùng phẫn nộ.

Chỉ là, trên trời có kiếp lôi, bên cạnh lại có kẻ địch như Ứng Long, quả thật là lên trời không lối, xuống đất không cửa.

Sự tuyệt vọng vô tận hiện lên trong lòng Lạc Thần.

Đúng lúc này, một giọng nói bá đạo hào sảng vang lên.

"Phụ nữ, là để yêu chiều!" "Không phải để uy hiếp!" "Đều nói Long tộc háo sắc, không ngờ Long tộc lại đói khát đến mức này!" Rõ ràng là Đế Giang đã lên tiếng chế giễu.

"Kẻ nào, dám quản chuyện của Long tộc?" "Lão tử thấy ngươi sống không kiên nhẫn rồi!" Ứng Long nghe vậy, ánh mắt lạnh đi.

Hai Long tộc phía sau thấy vậy, liền lao thẳng về phía Đế Giang.

"Kẻ cuồng đồ to gan, chịu chết đi!" Dứt lời, hai Long tộc trực tiếp tế ra long châu, tức thì, bảo khí chiếu rọi vạn dặm.

Long châu là nơi chứa đựng tinh hoa cả đời của Long tộc.

Có thể công có thể thủ, cũng là nơi chứa toàn bộ pháp lực của Long tộc.

Số lượng Long tộc đông đảo, dù là khai thiên tam tộc, cũng không thể trang bị pháp bảo lợi hại cho mỗi con rồng.

Vì thế, Long tộc giống như Kỳ Lân tộc, trực tiếp dùng vô thượng truyền thừa để luyện hóa nhục thân.

Kỳ Lân tộc luyện hóa Kỳ Lân Ấn, Long tộc thì luyện hóa long châu.

Hai Đại La Kim Tiên của Long tộc, long châu mang theo sức mạnh của các vì sao đập về phía Đế Giang.

Một đòn này, quả thật có thể phá diệt tinh thần, hủy diệt vũ trụ.

Chỉ là, trong mắt Đế Giang lại lộ ra vẻ khinh thường.

Hai tay y đưa về phía trước, chộp lấy long châu.

"Dùng sức mạnh nhục thân để chống lại long châu?" "Ta thấy ngươi tìm chết!" "Hãy tan thành tro bụi dưới long châu đi!" Hai Đại La Kim Tiên của Long tộc gầm thét.

Long châu tỏa ra vạn trượng hào quang, uy lực lại tăng lên.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo.

Chúng đều ngây người.

Đế Giang đưa ra hai bàn tay trắng như ngọc, vẻ mặt thản nhiên.

Thậm chí, có thể nói là phong khinh vân đạm.

Nhưng hai viên long châu rơi vào tay Đế Giang, lại không thể tiến thêm một phân nào.

Theo một cái siết tay của Đế Giang.

Chỉ nghe một tiếng "rắc".

Hai viên long châu trực tiếp vỡ nát!

Sau đó hai Long tộc cấp Đại La Kim Tiên vô lực ngã xuống đất.

"Đinh, chúc mừng túc chủ phân giải long châu, nhận được 600 điểm cường hóa!" "Đinh, chúc mừng túc chủ phân giải long châu, nhận được 600 điểm cường hóa!" "Long châu của Đại La Kim Tiên chỉ có 600 điểm cường hóa?" "Thật là rác rưởi!" Đế Giang bất mãn nói.

Long châu dù gì cũng là pháp bảo, không ngờ long châu của Đại La Kim Tiên chỉ tương đương với Hậu Thiên Linh Bảo.

Quả thật là bỏ thì tiếc, ăn thì không ngon.

Ở phía khác, Ứng Long thấy Đế Giang giơ tay đã diệt sát hai đại Long tộc.

Sát ý trong mắt không khỏi tuôn trào.

Ánh mắt y không ngừng đánh giá Đế Giang.

Chỉ là, khí tức toàn thân Đế Giang mênh mông, bá đạo.

Mặc cho Ứng Long đánh giá, cũng không thể thăm dò được chút nào.

"Hồng Hoang chưa từng xuất hiện một đại thần thông chi sĩ như các hạ!" "Nếu đã dám giết hai người của Long tộc ta, sao không báo danh?" "Bản tọa không giết kẻ vô danh!" Giọng nói của Ứng Long không thể không nói là cuồng ngạo.

Có thể được xưng là đại thần thông chi sĩ, cũng đủ thấy sự coi trọng của Ứng Long đối với Đế Giang.

Chỉ là, Ứng Long cuồng, Đế Giang còn cuồng hơn!

Long tộc xưng bá Hồng Hoang, là một trong khai thiên tam tộc.

Chương 28

Trong tam tộc, họ là tộc có thế lực mạnh nhất.

Những năm gần đây, Long tộc luôn đè ép Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, buộc hai tộc phải liên thủ.

Có thể nói, Long tộc có thế thống nhất thiên hạ.

Ứng Long lại là một trong tứ đại Long tộc Thiên Địa Huyền Hoàng.

Ở Long tộc, địa vị của y chỉ dưới Tổ Long.

Y luôn tự cao tự đại, xem thường sinh linh thiên hạ.

Từ miệng y nói ra một câu "đại thần thông chi sĩ", quả thật là một lời khen không nhỏ.

Phải biết rằng, những người được y khen là "đại thần thông chi sĩ" không quá mười người.

Chỉ là, Ứng Long ra vẻ, Đế Giang còn cuồng hơn.

"Ngươi không có tư cách biết tên của bản tôn!" "Con giun đất, cho ngươi một lựa chọn, quỳ xuống xin lỗi tiểu mỹ nhân rồi cút đi!" "Hoặc là, chết ở đây!" Lời nói của Đế Giang quả thật bá khí vô song.

Dường như Ứng Long chỉ là cá nằm trên thớt, tùy ý y xâu xé.

Khoảnh khắc này, Ứng Long phẫn nộ đến cực điểm.

"Lão tử thấy ngươi tìm chết!" Ứng Long gầm lên một tiếng, trực tiếp ném ra một chuỗi vòng tay.

Vòng tay được tạo thành từ hai mươi bốn viên châu tỏa ra hào quang ngũ sắc.

Mỗi một viên châu đều có thể huyễn hoặc linh thức ngũ cảm của kẻ địch, uy lực cực lớn như sức mạnh của tứ hải.

"Hai mươi bốn viên Định Hải Châu?" Đế Giang không khỏi vui mừng.

Quả nhiên, trên người Ứng Long có bảo bối.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu tuy chỉ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại ẩn chứa không gian pháp tắc.

Bên trong có hai mươi bốn thế giới, trong thần thoại, Triệu Công Minh bái dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ đã nhận được bảo vật này.

Sau đó trong Phong Thần đại chiến đã làm mất mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Trong trận chiến của các Thánh nhân, Nhiên Đăng còn dùng Định Hải Châu để đánh lén Thông Thiên và thành công.

Châu này, càng là pháp bảo chứng đạo của Nhiên Đăng, có thể hóa thành hai mươi bốn chư thiên.

Không ngờ lúc này lại xuất hiện trong tay Ứng Long.

Trong thần thoại, sau khi tam tộc đại chiến kết thúc, Hồng Quân đã lấy được kho báu của tam tộc và đặt ở Phân Bảo Nham.

Cuối cùng lại làm lợi cho Triệu Công Minh.

Chỉ đáng tiếc, bây giờ gặp phải y, Định Hải Châu này y đoạt chắc rồi.

Đối mặt với hai mươi bốn viên Định Hải Châu tấn công, Đế Giang vẫn đưa tay ra chộp lấy.

Khoảnh khắc này, khóe miệng Ứng Long lộ ra một tia khinh thường.

“Định Hải Châu mỗi viên đều có sức mạnh của tứ hải!” “Một chuỗi vòng tay là hai mươi bốn thế giới, lại dùng nhục thân để đối kháng!” “Thật không biết sống chết!” Dứt lời, Ứng Long dường như đã thấy Đế Giang biến thành một đống thịt nát dưới Định Hải Châu.

Nhưng, Đế Giang chỉ vươn tay ra chộp, Định Hải Châu đã vững vàng nằm trong tay y.

“Chỉ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà cũng muốn lay động Tổ Vu Chi Cảnh của bản tôn sao?” “Ít nhất, cũng phải lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo chứ!” Đế Giang nói, trực tiếp nắm lấy Định Hải Châu đưa vào miệng.

Rắc một tiếng.

Như ăn kẹo, trong ánh mắt kinh hãi của Ứng Long, Định Hải Châu trực tiếp bị cắn nát.

“Đinh, chúc mừng túc chủ phân giải Định Hải Châu, nhận được 8000!” Tiếng hệ thống lại vang lên, khóe miệng Đế Giang không khỏi mỉm cười.

Ánh mắt y nhìn về phía Ứng Long, đường đường là một trong Tứ Đại Tổ Long, không thể nào chỉ có một món Định Hải Châu chứ?

Ánh mắt này, khiến Ứng Long không khỏi rùng mình.

“, ngươi... ngươi đã ăn cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?” Trong mắt Ứng Long đầy vẻ không thể tin được.

“Tiên Thiên Chí Bảo bản tôn còn ăn, huống chi là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!” “Mùi vị không tệ, có bảo bối gì, cứ dùng ra hết đi!” “Nếu bản tôn ăn vui vẻ, có lẽ sẽ tha cho ngươi một mạng!” Đế Giang ngạo nghễ nói.

Lời nói phong khinh vân đạm, xem Ứng Long như không có gì.

Cảm giác sỉ nhục này khiến Ứng Long không khỏi gầm thét.

"Tìm chết!" Dứt lời, Ứng Long hiện ra chân thân, một con rồng khổng lồ che trời lấp đất.

Con rồng này cao đến mấy chục vạn trượng, hung diễm ngút trời.

Móng rồng vươn ra, với thế vô địch, tựa như các vì sao rơi xuống lao về phía Đế Giang.

Một móng này, có thể phá vỡ bầu trời.

Chỉ là, khóe miệng Đế Giang vẫn khinh thường.

Thân hình y lóe lên, tức thì biến mất tại chỗ.

Khiến Ứng Long lại kinh ngạc, người đi đâu rồi?

"Con giun đất, ngươi đang tìm ta sao?" Đúng lúc này, Ứng Long cảm giác trên người có một giọng nói vang lên.

Tức thì, y cảm thấy toàn thân lạnh toát, dựng cả tóc gáy.

Kẻ địch rốt cuộc đã xuất hiện trên người y như thế nào?

Tốc độ này, làm sao đánh?

"Chạy!" Một ý niệm hiện lên trong đầu Ứng Long, đây là một tồn tại không thể chiến thắng.

Không chút do dự, Ứng Long trực tiếp vận chuyển pháp lực bắt đầu tự bạo.

Chỉ là, chưa kịp bắt đầu, y cảm thấy cơ thể truyền đến một cơn đau dữ dội.

Chương 29

Cúi đầu nhìn, không biết từ lúc nào, thất thốn của y đã bị đánh xuyên.

Long châu bị Đế Giang nắm trong tay, sau đó rắc một tiếng.

Long châu vỡ nát.

Ứng Long chỉ cảm thấy sức mạnh toàn thân mất đi, vô lực ngã xuống đất.

Chỉ có một đạo nguyên thần, độn đi vạn dặm.

"Đinh, chúc mừng túc chủ phân giải long châu, nhận được 2000 điểm cường hóa." Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Hỗn Độn Huyết Mạch (độ cường hóa 0/2000000) Nguyên thần: Không Nhục thân: Tổ Vu Chi Thể (độ cường hóa 0/100000) Thần thông: Không Gian Chưởng Khống, Tốc Độ Chưởng Khống, Sức Mạnh Chưởng Khống, Nhục Thân Chưởng Khống Pháp tắc: Không Gian Pháp Tắc (độ cường hóa 200/100000) Điểm cường hóa: 13999 điểm.

"Ầm!" Trên bầu trời, một đạo kiếp lôi từ trên trời giáng xuống.

Mục tiêu của kiếp lôi chính là Lạc Thần.

Ầm.

Kiếp lôi giáng xuống, trên người Lạc Thần hiện lên vạn trượng thần quang, dễ dàng chặn lại.

Chỉ là, kiếp lôi không tan, lại một lần nữa giáng xuống.

Liên tiếp giáng xuống ba mươi sáu đạo.

Cuối cùng, trên người Lạc Thần hiện ra một lá cờ nhỏ.

Lá cờ này màu xanh, hào quang tỏa ra, chư tà lui tránh, vạn pháp bất xâm.

Chính là Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Lá cờ này do lá sen của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành, một lá cờ có thể là Tiên Thiên Linh Bảo.

Ngũ kỳ hợp lại sẽ là Tiên Thiên Chí Bảo.

Có bảo vật này, có thể ninh tâm tĩnh khí, chư tà lui tránh, vạn pháp bất xâm.

"Nền tảng không tệ, nhưng kiếp Đại La Kim Tiên có bảy bảy bốn mươi chín đạo." "Mỗi đạo đều hung hiểm hơn đạo trước, ngươi phải cẩn thận!" Đế Giang nhắc nhở.

Người tu đạo, biết số trời, độ kiếp khó khăn, mỗi lần thăng cấp đều có thiên kiếp giáng xuống.

Nếu không qua được sẽ tan thành tro bụi.

Vu tộc không tu nguyên thần, ngược lại không có họa thiên kiếp.

Cũng là trong họa có phúc.

Dứt lời, Đế Giang bắt đầu tìm kiếm Càn Khôn Đại trên người Ứng Long.

Người tu đạo đều thích để bảo bối trong Càn Khôn Đại, Đế Giang không tin Ứng Long chỉ có hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

Ầm ầm ầm!

Kiếp lôi từng đạo giáng xuống, vì có Tiên Thiên Linh Bảo, Lạc Thần độ kiếp khá dễ dàng.

Nhưng, nàng cũng không có dư thừa tinh lực để trả lời Đế Giang.

Thậm chí, Đế Giang đã giết Ứng Long, cứu nàng.

Nhưng dưới kiếp lôi, nàng ngay cả cơ hội cảm ơn cũng không có.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Bốn mươi tám đạo kiếp lôi giáng xuống.

Lạc Thần sắp độ xong kiếp Đại La Kim Tiên.

Chỉ là, đúng lúc này, Đế Giang cũng đã tìm thấy Càn Khôn Đại của Ứng Long.

"Hy vọng bên trong có đồ tốt!" Đế Giang trực tiếp dùng sức mạnh Không Gian Pháp Tắc để phá giải Càn Khôn Đại một cách bạo lực.

Chỉ là, những bảo bối bên trong có thể khiến Đế Giang để mắt tới lại chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Khi Đế Giang cầm một chiếc túi thơm mở ra.

Lạc Thần vừa độ xong đạo thiên kiếp thứ bốn mươi chín, nhìn về phía Đế Giang.

Ánh mắt không khỏi ngẩn ra, sau đó hét lớn: "Đừng!" Giọng nói cấp bách, hoảng hốt.

Chỉ là, đã muộn rồi!

Đế Giang trực tiếp xé rách túi thơm, tức thì một luồng sương mù màu hồng phấn tỏa ra.

Sương mù trong nháy mắt bao phủ toàn bộ phương viên trăm dặm.

"Độc?" Khóe miệng Đế Giang lộ ra một tia khinh thường.

Y không sợ độc!

"Không phải độc!" Trên mặt Lạc Thần lộ ra nụ cười khổ.

Long tộc háo sắc, trên đường đi gây họa khắp Hồng Hoang, không biết đã gian dâm bao nhiêu sinh linh.

Để khiến các sinh linh phối hợp thú dục, chúng đã nghiên cứu ra Âm Dương Chi Khí.

Âm Dương Chi Khí là khí giao hợp, người trúng phải không có thuốc giải.

Bất kể tu vi mạnh mẽ đến đâu, chỉ cần không phải là Thánh nhân, đều sẽ trúng chiêu.

Người trúng độc, phải trải qua giao hợp nam nữ mới có thể tiêu trừ ảnh hưởng của nó, nếu không sẽ bị dục niệm chi hỏa do khí giao hợp sinh ra thiêu chết, không còn tro cốt.

Lạc Thần vừa độ kiếp, thực lực chưa hồi phục.

Đế Giang lại xé rách túi thơm chứa Âm Dương Chi Khí.

Lúc này muốn phong bế ngũ thức cũng không kịp.

Chương 30

Sương mù màu hồng phấn trong nháy mắt theo hơi thở tiến vào mũi nàng.

Khoảnh khắc này, mặt nàng bị thiêu đốt đỏ bừng, thở hổn hển.

Ai ngờ lại hít thêm vài hơi khí giao hợp, tức thì, Lạc Thần lộ ra vẻ lười biếng.

Đôi mắt đó, như vọng xuyên thu thủy.

Khoảnh khắc này, Đế Giang chỉ cảm thấy Lạc Thần quyến rũ đến cực điểm.

"Xuân dược?" Đế Giang không ngốc, y không sợ độc.

Nhưng khí giao hợp không phải là độc, nó thúc đẩy dục vọng bản năng của sinh linh.

Khoảnh khắc này, Đế Giang cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt.

Khi nhìn về phía Lạc Thần, bốn mắt nhìn nhau.

Tức thì, dục hỏa thiêu đốt, chỉ cảm thấy Lạc Thần đẹp diễm lệ vô cùng.

"Không, không được!" Lạc Thần tuy trúng độc, nhưng trong đầu vẫn cố gắng duy trì một tia lý trí.

Chỉ là, một tiếng hét, lại trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người chỉ cảm thấy ý thức mơ hồ.

Chỉ thấy âm dương nhị khí tỏa ra, lan tỏa khắp đất trời.

Không biết đã qua bao lâu, Đế Giang cảm thấy mình như vừa có

một giấc mơ đẹp.

Một giấc mơ tuyệt diệu đến cực điểm.

Phải biết rằng, từ khi sinh ra ở thế giới Hồng Hoang đến nay, Đế Giang vì tu luyện mà đã lơ là chuyện nam nữ.

Nhưng dù sao y cũng từ hậu thế đến, trong giấc mơ đẹp, tự nhiên đã khơi dậy dục vọng nguyên thủy.

Trong giấc mơ, Đế Giang cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Chỉ là, khi tỉnh lại từ giấc mơ, lại cảm thấy trong lòng dường như có một vật mềm mại, ấm áp.

Theo một cái véo nhẹ, chỉ nghe một tiếng hừ quyến rũ vang lên.

Khoảnh khắc này, Đế Giang vội vàng tỉnh lại.

Khi mở mắt ra, chỉ thấy Lạc Thần với vẻ mặt đầy tủi thân nhưng lại mang theo sự dịu dàng vô hạn đang ở trong lòng mình.

Lạc Thần trong lòng dịu dàng như nước, khiến Đế Giang không nhịn được mà thương tiếc.

"Ta trúng độc rồi sao?" Đế Giang nhớ lại, mình đã mở túi thơm, sau đó trúng độc.

Vậy đó không phải là một giấc mơ đẹp, mà là chuyện thật sự xảy ra với mình.

"Ngươi là kiếp nạn của ta!" "Ngươi cứu ta, nhưng lại làm hỏng thanh bạch của ta." "Chúng ta không nợ nần gì nhau!" Lạc Thần đẩy Đế Giang ra, mắt đỏ hoe.

Nàng không ngờ câu đầu tiên nghe được lại là "ta trúng độc rồi".

Cái kiểu thoái thác trách nhiệm này khiến Lạc Thần không khỏi đau lòng.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo, nàng lại phát ra một tiếng kinh hô.

“Không nợ nần gì nhau!” “Ngươi là nữ nhân của ta!” “Ta đã cứu ngươi hai lần!

Cả đời này ngươi cũng không trả hết nợ!” Đế Giang vẻ mặt bá đạo.

Đàn ông, không thể để phụ nữ đau lòng.

Tuy là lên xe trước, nhưng đối với một người phụ nữ xinh đẹp, y không ngại lên xe trước rồi bồi dưỡng tình cảm sau.

Dứt lời, Đế Giang không nhịn được mà véo lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Thần, tức thì khiến Lạc Thần kinh hô không thôi.

Sau đó, Đế Giang không khỏi phá lên cười ha hả.

“Nếu trước đó cảm giác như một giấc mơ, vậy thì, bây giờ ta sẽ để giấc mơ đẹp tái hiện!” Sau một hồi mây mưa.

Lạc Thần nằm trên ngực Đế Giang, nói: “Đế Giang đại ca, ta phải đi rồi.” “Đi?

Đi đâu?” “Đừng quên, ngươi là nữ nhân của ta, không phải nên theo ta sao?” Đế Giang có chút không nỡ, dù sao, Lạc Thần là người phụ nữ đầu tiên của y.

Tuy y có cảm tình với Hậu Thổ, Huyền Minh, Nữ Oa và những người khác.

Nhưng những người đó dù sao cũng chưa có da thịt chi thân.

Lạc Thần thì đã hoàn toàn trao đi lần đầu tiên của mình.

Thậm chí còn khiến y phát huy hết mười tám thế võ nghệ.

Giữa nam và nữ, một khi đã xảy ra va chạm thể xác, tình cảm cũng sẽ vượt qua tầm thường.

“Ta phải trở về.” “Long tộc đã mưu đồ với hệ nước ngọt của ta từ lâu.” “Hà Bá đại ca đối với ta ân trọng như núi, ta cần phải trở về báo cho Hà Bá đại ca đề phòng Long tộc.” Giọng Lạc Thần dịu dàng, nhưng ngữ khí lại kiên định.

Đế Giang biết, người có tính cách mềm mỏng như thế này, một khi đã hạ quyết tâm, ngược lại còn kiên định hơn người thường.

“Nếu đã như vậy, ta cũng không cản ngươi!” “Nhưng, ta hiện tại có việc cần đến U Minh Huyết Hải.” “Ta để lại một ấn ký, sau này nếu có chuyện, có thể thông qua không gian ấn ký để triệu hoán ta!” Đế Giang nói, Không Gian Pháp Tắc vận chuyển.

Sau đó y điểm vào trán Lạc Thần, chỉ thấy trên trán Lạc Thần xuất hiện một đạo không gian ấn ký.

Khiến cho Lạc Thần càng thêm một phần quyến rũ.

Sau đó, Đế Giang dạy Lạc Thần cách sử dụng không gian ấn ký để liên lạc.

Hai người liền ôm nhau từ biệt...

Thế giới Hồng Hoang, rộng lớn vô cùng.

Sau khi Đế Giang và Lạc Thần từ biệt, y đi thẳng về phía U Minh Huyết Hải.

Chỉ là, trên đường cuối cùng cũng không yên bình.

Một ngày nọ, Đế Giang đang nghỉ ngơi trong một sơn cốc.

Chương 31

Đột nhiên, sắc mặt y trầm xuống.

Một cảm giác đầy uy áp, một sự rung động bất thường bao trùm toàn thân.

Sự lạnh lẽo, túc sát này khiến Đế Giang cảm thấy không ổn.

"Chẳng lẽ có cường giả tấn công?" Đế Giang đứng dậy.

Ánh mắt y nhìn về phía xa, chỉ thấy một luồng khí thế kinh khủng đang đè ép tới.

Gần như trong nháy mắt, y thấy trên bầu trời xuất hiện một đám Long tộc che trời lấp đất.

Long tộc dẫn đầu đến gần Đế Giang, tức thì hóa thành một nam tử khôi ngô.

Nam tử này toàn thân tỏa ra bá khí vô địch, thân hình vĩ ngạn.

Thân thể khôi ngô đó lơ lửng giữa không trung, ngay cả ánh mặt trời trên bầu trời cũng ảm đạm đi không ít.

Dường như, mặt trời cũng không chói lọi bằng nam tử bá đạo này.

", ngươi đã giết Hoàng Long!" Nam tử mở miệng, giọng nói bá tuyệt, tràn đầy uy nghiêm.

Sau đó, các Long tộc phẫn nộ đều hóa thành tiên thiên đạo thể, theo bước chân của nam tử phiêu nhiên đáp xuống đất.

Khoảnh khắc này, Đế Giang mới nhìn rõ toàn bộ diện mạo của nam tử.

Mặt chữ quốc, vẻ mặt đầy khí độ vương giả, bá đạo hung hãn.

Uy nghiêm trên người y, thậm chí không giận mà uy.

Quả thật như một đế vương, đi về phía Đế Giang, ánh mắt tràn đầy ngạo nghễ bá đạo.

Cùng lúc đó, một luồng uy áp kinh khủng đè ép về phía Đế Giang.

Dường như vạn vật trời đất đều phải bái lạy dưới chân y.

Uy lực như vậy, quả thật hãi nhân nghe thấy.

"Không có Long tộc nào mạnh mẽ như người này!" "Long Vương!" Đế Giang đoán ra thân phận của người này, có thể tỏa ra hung uy như vậy, chỉ có thể là phái thực quyền ngạo thế thiên hạ!

Long tộc, chỉ có một Long Vương!

"Đạo nhân to gan, dám gọi thẳng danh húy của Tổ Long, ta thấy ngươi tìm chết!" Một Long tộc gầm lên, tức thì trăm vạn Long tộc lộ ra hung sát chi khí!

Chỉ là, khóe miệng Đế Giang lộ ra một tia khinh thường, chỉ thấy y đưa tay ra chộp.

Phập một tiếng, đầu của Long tộc kia trực tiếp bị bóp nát.

"Chủ nhân nói chuyện, đến lượt ngươi xen vào sao!" Đế Giang lạnh lùng nói.

Một lời không hợp liền giết người, quả thật cuồng vọng đến cực điểm! , y giết chính là Long tộc của khai thiên tam tộc!

Thậm chí, còn giết ngay trước mặt Long Vương.

Không thể không nói, Đế Giang quả thật cuồng vọng đến cực điểm!

Một cái chộp này, quả thực là coi trăm vạn Long tộc như không có gì!

“Không gian thần thông sao?” “Thật phiền phức.” “Không sử dụng không gian thần thông, một đòn miểu sát Đại La Kim Tiên, xuất thân cũng không tầm thường!” “Tiểu tử, cho ngươi một lựa chọn.” “Thần phục Long tộc ta, lấy công chuộc tội, bản tọa có thể bỏ qua chuyện cũ!” “Nếu từ chối, vậy thì ngươi sẽ không thấy được mặt trời ngày mai!” Long Vương bình tĩnh nói.

Dường như người chết chỉ là một con kiến hôi.

Hoàn toàn không thể lay động một tia tâm tư của y.

Cũng đúng, đến cảnh giới của Long Vương, đã sớm xem nhẹ sinh tử.

Thân là Tổ Long, càng nắm giữ sinh tử của ức vạn Long tộc.

Chết một Đại La Kim Tiên, nhưng nếu có thể có được một cường giả Chuẩn Thánh.

Giao dịch này quá hời!

“Ta chọn điều thứ ba!” Đế Giang nhàn nhạt nói.

“Chỉ có hai lựa chọn, không có điều thứ ba!” Long Vương uy nghiêm vô hạn.

“Không, trong mắt bản tôn!” “Có điều thứ ba, ví dụ như, để ngươi thần phục bản tôn!” Đế Giang nhếch miệng cười nói.

Chỉ là, lời vừa dứt, tức thì khiến Long tộc phẫn nộ.

“Cuồng vọng, tìm chết!” “Ta thấy ngươi sống không kiên nhẫn rồi!” “Long Vương đại nhân, chúng thần xin mệnh đánh chết kẻ cuồng đồ!” Các Long tộc phẫn nộ, theo cái gật đầu của Long Vương.

Tức thì có hơn vạn tu sĩ Long tộc tế ra pháp bảo.

Trong chốc lát, cả bầu trời đều bị pháp bảo che lấp, dày đặc, che trời lấp đất.

“Đi chết đi!” Các Long tộc quả thật phẫn nộ đến cực điểm.

Thân là khai thiên tam tộc, trong Hồng Hoang có ai không nể mặt?

Luôn chỉ có họ khiến người khác thần phục, lúc này, Đế Giang lại muốn Long Vương thần phục.

Quả thật cuồng vọng đến cực điểm.

Vì thế, các Long tộc đã ra tay.

Chỉ thấy họ vung tay, pháp bảo che trời lấp đất trực tiếp bao phủ Đế Giang.

Pháp bảo của tu sĩ Long tộc phủ kín trời đất.

“Pháp bảo của các ngươi, bản tôn nhận!” Đế Giang phá lên cười ha hả, không chút sợ hãi.

Dường như pháp bảo đầy trời chỉ là gió nhẹ mưa phùn, theo sự vận chuyển của pháp tắc.

Trên không trung hiện ra một hắc động không gian.

Sau đó một luồng hấp lực kinh khủng tỏa ra, trực tiếp nuốt chửng pháp bảo của các Long tộc.

Chương 32

Trong chốc lát, tiếng thông báo của hệ thống vang lên không ngớt!

“Chúc mừng túc chủ nhận được 1 điểm cường hóa!” “Chúc mừng túc chủ nhận được 1 điểm cường hóa!” “Chúc mừng túc chủ nhận được 2 điểm cường hóa!”...

Tiếng thông báo của hệ thống vang lên không dứt, chỉ trong nháy mắt, Đế Giang đã thu hoạch hơn vạn pháp bảo.

Tuy đều là những pháp bảo rác rưởi hậu thiên, tuy giá trị tiến hóa thấp, nhưng không chịu nổi số lượng đông đảo.

Chỉ trong nháy mắt, đã có một vạn điểm cường hóa vào tài khoản.

Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Hỗn Độn Huyết Mạch (độ cường hóa 0/2000000) Nguyên thần: Không Nhục thân: Tổ Vu Chi Thể (độ cường hóa 0/100000) Thần thông: Không Gian Chưởng Khống, Tốc Độ Chưởng Khống, Sức Mạnh Chưởng Khống, Nhục Thân Chưởng Khống Pháp tắc: Không Gian Pháp Tắc (độ cường hóa 200/100000) Điểm cường hóa: 24789.

Điểm cường hóa lớn như vậy, Đế Giang cảm thấy thêm vài lần nữa có lẽ có thể cường hóa Không Gian Pháp Tắc rồi.

Nhưng, ý nghĩ này Đế Giang cũng chỉ nghĩ vậy thôi.

Dù sao, Long tộc mà Long Vương mang theo đều là tinh anh, pháp bảo của chúng mới có thể phân giải ra điểm cường hóa.

Bình thường, gặp phải tam tộc bình thường trong Hồng Hoang, pháp bảo của chúng căn bản không thể nhận được điểm cường hóa.

“, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “Tại sao pháp bảo của ta lại biến mất?” “Tên này rốt cuộc là ai?” “Tất cả bình tĩnh, không có pháp bảo,

chúng ta còn có nhục thân!" "Sinh linh thiên hạ không ai có thể so sánh nhục thân với Long tộc ta!" Tu sĩ Long tộc kinh hãi, bàn tán xôn xao.

Chuyện này, họ chưa từng gặp.

Nhưng, khai thiên tam tộc ngoài pháp bảo, nhục thân cũng vô cùng mạnh mẽ.

Không còn pháp bảo, các Long tộc trong cơn phẫn nộ liền lao thẳng về phía Đế Giang.

Họ muốn bắt đầu trận chiến nhục bác.

Chỉ là, câu trả lời vẫn là sự khinh thường của Đế Giang.

Chỉ thấy Đế Giang hít một hơi thật sâu, cơ thể y bắt đầu phình ra.

Toàn thân cơ bắp nổi lên, giống như một người khổng lồ bằng thép.

Đối mặt với Long tộc che trời lấp đất, Đế Giang tung một cú đấm mạnh ra.

Tức thì, quyền kình gào thét.

Không gian trực tiếp vỡ nát, giống như sóng thần không ngừng cuộn về phía trước.

Quyền kình mạnh mẽ với thế bài sơn đảo hải cuốn đi, trời đất vỡ nát.

Nơi quyền kình đi qua, những Long tộc chạm phải quyền kình đều trực tiếp bị đánh nổ.

"Không thể nào!" "Tên này là quái vật sao?" Các Long tộc quan sát kinh hãi.

Đế Giang một quyền đánh chết mấy nghìn tu sĩ Long tộc.

Thực lực cỡ nào.

Trước đó còn nói nhục thân không ai địch nổi.

Ai ngờ giây sau đã trực tiếp bị đánh nổ.

Khoảnh khắc này, sắc mặt Long Vương âm trầm.

Một quyền của Đế Giang, y nhìn rất rõ.

Tùy ý phát ra, nhưng đó là tinh nhuệ của Long tộc, lại không ai có thể cản được mũi nhọn của y.

Không chỉ vậy, khi Đế Giang chủ động tấn công.

Mỗi một chiêu thức, đều có Long tộc tử vong, ý chí tung hoành vũ trụ đó.

Khí khái hạo hãn vô địch thiên hạ đó, quả thật hãi nhân nghe thấy.

Khoảnh khắc này, lòng Long Vương đang phẫn nộ.

Đòn tấn công của Đế Giang, giống như mỗi một chiêu thức đều đánh vào mặt y.

"Tốt, tốt lắm!" "Người trẻ tuổi, ngươi gan lắm!" Giọng Long Vương, trong đôi mắt hiện lên sát ý vô tận.

Sau đó, y vươn một móng ra.

Chỉ thấy trên bầu trời hiện ra một cái móng khổng lồ.

Một trảo pháp từ trên trời giáng xuống, tinh thần vỡ nát, không gian xé rách.

Long Vương vừa ra tay, quả thật uy thế hãi nhân.

Một móng giáng xuống, Đế Giang chỉ cảm thấy một luồng áp lực khổng lồ đè xuống.

Thậm chí xung quanh y đều trở nên ngưng đọng, luồng uy áp đó chấn nhiếp linh hồn.

Thậm chí, giống như lúc y leo lên Bất Chu Sơn vậy.

Chỉ là, Đế Giang không kinh ngạc mà còn vui mừng, tán thưởng: "Không hổ là Long Vương, có chút bản lĩnh!" "Nhưng, ở đây quá nhỏ!" "Có bản lĩnh thì cùng ta đến hư không một trận!" Đế Giang nói, trên người tỏa ra một luồng khí thế kinh khủng.

Sức mạnh của cảnh giới Chuẩn Thánh tuôn ra, tức thì phá vỡ sự cấm cố của Long Vương.

Sau đó thân hình khẽ động, trực tiếp bay về phía hư không.

Trong lòng y đã có mưu đồ!

Chỉ là, trong thế giới Hồng Hoang, tai vách mạch rừng.

Chi bằng dẫn Long Vương vào hư không, tiến vào hỗn độn.

Nơi đó thiên cơ mờ mịt, không ai biết được rốt cuộc y đã làm gì, đã giết ai!

"Bất kỳ kẻ nào khinh thường Long tộc ta!" "Đều phải chết!" Long Vương bước một bước, tức thì đã đi mười vạn dặm.

Thân hình y, thẳng tắp đuổi theo Đế Giang.

Bất tử bất hưu!

Hư Không Chi Địa.

Chương 33

Cũng là nơi gần hỗn độn nhất, nằm ở rìa của thế giới Hồng Hoang.

Sau này các Thánh nhân, đại năng của Hồng Hoang chiến đấu, cơ bản đều chọn Hư Không Chi Địa.

Bởi vì nơi này hoang vắng không người, chiến đấu không cần lo lắng ảnh hưởng đến người vô tội, cũng có thể giảm bớt nhân quả nghiệp lực.

Lúc này, Đế Giang và Long Vương đang đại chiến ở hư không.

Hai người đều dùng nhục thân va chạm, quyền quyền đến thịt, chiêu chiêu thấy máu.

Nhưng càng như vậy, hai người ngược lại càng chiến ý dâng trào.

Bỏ qua pháp bảo, thần thông.

Chỉ bằng nhục thân, đơn giản thô bạo.

Nhưng dư âm từ đòn tấn công của hai người lan ra, lại hủy diệt hư không, phá diệt mấy vạn tinh thần.

Thậm chí, cả hư không đều đang chấn động.

Trận chiến giữa các Chuẩn Thánh, quả thật hãi nhân nghe thấy.

"Nữa đi!" Càng đánh, Đế Giang càng hưng phấn.

Giao đấu với cường giả, quả thật là một đại may mắn. , cái kiểu quyền quyền đến thịt này, là trận chiến giữa đàn ông với đàn ông.

Khoảnh khắc này, Đế Giang chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng trào.

Dù cảnh giới của Long Vương cao hơn y, Đế Giang cũng không

chút sợ hãi.

Những cú đấm điên cuồng đó thậm chí còn tạo thành những tiếng sấm sét liên miên không dứt.

Quyền ảnh đầy trời như bài sơn đảo hải nhấn chìm Long Vương.

"Các hạ rốt cuộc là ai?" "Vì sao lại có sức mạnh nhục thân kinh khủng đến vậy?" Long Vương càng đánh càng kinh hãi.

Y chưa từng thấy ai có nhục thân mạnh mẽ đến vậy.

Càng khiến y kinh hãi hơn là chiến ý điên cuồng của Đế Giang.

Giơ tay nhấc chân, hủy thiên diệt địa.

Đúng là một chiến sĩ bẩm sinh!

Nếu có thể thu phục Đế Giang, trong cuộc tranh bá tam tộc, y có tự tin đánh bại liên thủ của Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng.

"Bản tôn là hậu duệ của Bàn Cổ, Đế Giang!" Đế Giang ngạo nghễ nói.

Dứt lời, nắm đấm của y không hề dừng lại.

Mỗi một chiêu đều dốc toàn lực.

Mỗi một chiêu đều là chiêu thực chí cương chí dương, không một chút khéo léo.

Mỗi một chiêu trông có vẻ đều là đòn tấn công mạnh nhất, nhưng Đế Giang lại càng đấm càng mạnh.

Dường như không có điểm dừng.

"Hậu duệ của Bàn Cổ!" Sắc mặt vạn năm không đổi của Long Vương cuối cùng cũng đã thay đổi.

Thế giới Hồng Hoang, do Bàn Cổ khai tịch.

Long Phượng Kỳ Lân tuy là khai thiên tam tộc, nhưng xét về thân

phận cao quý, dường như không bằng hậu duệ của Bàn Cổ.

Phải biết rằng, đây là hậu nhân của người đã khai tịch thế giới này.

Nhưng càng như vậy, Long Vương càng muốn chiết phục Đế Giang.

Đại chiến Long Phượng Kỳ Lân, trong mắt người thường, chỉ là để tranh đoạt địa bàn.

Nhưng trên thực tế, ba đại thủy tổ đều vì một Thánh vị.

Trong truyền thừa của y, phương pháp thành Thánh của tam tộc chính là thống nhất Hồng Hoang, nhận được khí vận của cả thế giới.

Nếu có thể chiết phục Đế Giang, y liền có thể nhận được khí vận của hậu duệ Bàn Cổ.

Đang suy nghĩ, Long Vương một chiêu bức lui Đế Giang.

"Đế Giang, ta nể ngươi thần thông quảng đại, sao không gia nhập Long tộc ta?" "Chúng ta liên thủ, nhất định có thể khai sáng một hoàng triều bất thế!" "Chỉ cần ngươi gia nhập, bản tọa có thể cho ngươi một vị trí phó tộc trưởng, một người dưới, vạn người trên." Long Vương lại một lần nữa lên tiếng mời.

Chỉ là, Đế Giang vẫn vẻ mặt ngạo nghễ, nói: "Lời đó cũng là lời của bản tôn!" "Nếu ngươi thần phục ta, sau này, trong trời đất Hồng Hoang, Long tộc có thể sống!" "Nếu không, Long tộc sẽ hoàn toàn tan thành tro bụi trong dòng chảy lịch sử!" Long Vương nghe vậy nhíu mày: "Vậy là không có gì để nói nữa sao?" "Đế Giang, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ!" "Bản tọa thấy ngươi là một nhân tài có thể đào tạo, mới hết lần này đến lần khác mời ngươi!" "Ngươi đừng có được voi đòi tiên!" "Những người từ chối ta, không ai có thể sống sót để thấy mặt trời ngày mai!" Dứt lời, sát khí trên người Long Vương tuôn trào, hóa

thành dòng lũ ngút trời, dường như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Thứ không có được, vậy thì chỉ có thể hủy diệt!

Chỉ là, Đế Giang lại phá lên cười ha hả.

Tiếng cười cuồng ngạo bá đạo, chấn động vũ trụ.

“Long Vương, ngươi không phải quá tự cao sao?” “Cảnh giới của ngươi quả thực mạnh hơn ta, nhưng không có nghĩa là ngươi ăn chắc bản tôn!” “, ngươi thật sự nghĩ Long tộc có thể thống nhất Hồng Hoang sao?” “Thật sự nghĩ rằng mình có thể một bước thành Thánh sao?” “Đừng ngây thơ nữa!” Đế Giang không chút do dự mắng Long Vương.

Y sở dĩ dẫn Long Vương đến hư không, không phải để liều mạng một mất một còn.

Long Vương muốn y thần phục.

Nhưng Đế Giang nào có muốn Long Vương thần phục.

Y không ngại bắt đầu từ mưu đồ của Long Vương để đả kích, phá hoại đạo tâm của Long Vương.

Vu tộc, nếu có thể có được khí vận của tam tộc Long Phượng Kỳ Lân, vậy trong thế giới Hồng Hoang, có ai dám trêu chọc Vu tộc?

“Ngươi biết tất cả?” Sắc mặt Long Vương trầm xuống.

Thành Thánh, luôn là bí mật giữa các thủy tổ của tam tộc.

Nhưng bây giờ lại bị Đế Giang vạch trần, khoảnh khắc này, Long Vương càng cảm thấy Đế Giang cao thâm khó lường.

“Những gì các ngươi làm, ta đều biết!” “Chỉ là, bản tôn có thể nói cho ngươi biết!” “Ngày tháng của tam tộc không còn dài, không ai có thể thành Thánh!” “Thậm chí, tam tộc đều sẽ bị diệt tuyệt ở Hồng Hoang!” “Đương nhiên, nếu ngươi thần phục bản tôn, bản tôn có thể

bảo tồn huyết mạch cho Long tộc!" "Dù sao, Vu tộc chúng ta là hậu duệ của Bàn Cổ!" Khóe miệng Đế Giang lộ ra một tia hứng thú.

Chương 34

Tam tộc đại chiến, tam tộc tuy suy tàn, nhưng không đến mức diệt tuyệt.

Nhưng, Long Vương không biết.

Điều này không cản trở Đế Giang lừa Long Vương một phen.

"Không thể nào!" "Trên đời không ai có thể diệt được tam tộc của ta!" Long Vương quả nhiên mắc lừa, hừ lạnh một tiếng.

Chỉ là trong mắt y lại lộ ra sự kiêng kỵ sâu sắc.

"Vậy chúng ta đánh cược thì thế nào?" "Cược tam tộc không ai có thể thành Thánh!" "Cược tam tộc bị người khác mặc sức bắt nạt, thậm chí diệt tuyệt!" Nụ cười trên khóe miệng Đế Giang càng đậm.

Cá đã cắn câu!

"Cược, ta theo!" "Nhưng, ngươi có gì để làm tiền cược?" Trầm ngâm nửa ngày, Long Vương cuối cùng cũng mở miệng.

Tu vi đến cảnh giới này, y tự nhiên biết muốn hạ được Đế Giang không phải là chuyện dễ. , dù hạ được Đế Giang, e rằng cũng là lưỡng bại câu thương.

Hiện tại tam tộc đại chiến ngày càng cấp bách, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

E rằng tất cả những gì Long tộc có đều sẽ tan thành tro bụi.

Vì thế, Long Vương đã chọn dừng tay.

Những trận chiến không liên quan đến tranh bá, có thể tránh thì nên tránh. , những gì Đế Giang nói, quả thật có chút khó tin.

Long Vương tuy tự tin, nhưng trong lòng cũng có một tia do dự.

“Tiền cược sao, đơn giản!” “Chiết phục bản tôn, bản tôn cũng thu phục Long tộc!” “Nếu ngươi có thể thành Thánh, bản tôn tùy ngươi xử trí!” “Nếu mưu đồ thất bại, ngươi liền thần phục bản tôn.” “Đương nhiên với tư cách là chủ của Long tộc, ta tự nhiên sẽ bảo vệ một mạch của Long tộc!” “Vụ cược này ngươi không lỗ!” Đế Giang cười nói.

“Ha ha!” “Vụ cược này ta nhận!

Cứ ngoan ngoãn chờ trở thành phó nhân của ta đi!” “Thánh vị, ta lấy chắc rồi!” Long Vương cười lạnh.

Không ai có thể ngăn cản quyết tâm thành Thánh của y!

“Vậy sao?” “Ta mong chờ ngày đó!” “À đúng rồi, nếu ngươi cảm thấy có nguy cơ sinh tử tồn vong!” “Chỉ cần hướng về cái ấn ký này hét lớn ba tiếng, Chủ thượng Đế Giang, xin cứu mạng!” “Lúc đó bản tôn tự nhiên sẽ xuất hiện, cứu Long tộc!” Đế Giang dùng Không Gian Pháp Tắc ngưng tụ một khối không gian tinh thể ném về phía Long Vương.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người mỗi người một ngả trở về Hồng Hoang.

Một trận cược lớn, người thắng có thể có được mọi thứ của đối phương.

Người thua, sẽ không còn gì cả!...

Đại lục Hồng Hoang.

Lúc này, trong một thung lũng sâu.

Nữ Oa, Hậu Thổ, Huyền Minh đều bị vây khốn trong một trận pháp.

“Tên bỉ ổi, có bản lĩnh thì ra đây đơn đấu!” “Dùng trận pháp ám

toán, có bản lĩnh gì!" Giọng Huyền Minh lạnh như băng, theo sự vận chuyển của pháp tắc chi lực, mặt đất mọc lên vô tận băng hàn.

Băng hàn trong suốt đóng băng vạn dặm, thậm chí có thể đóng băng linh hồn.

"Tiểu nương tử, cứ giãy giụa đi!" "Xông vào Tứ Hung Trận, coi như các ngươi không may!" "Lão tử thích nhất là ăn não của những người phụ nữ xinh đẹp!" Trong Tứ Hung Trận, một con hung thú trông giống hổ, nhưng lại có cánh, hung mãnh, cười nham hiểm. , nó muốn ăn não của các nàng.

Nếu Đế Giang ở đây, nhất định sẽ nhận ra, hung thú này là Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ, một trong tứ hung cổ đại trong thần thoại Trung Hoa.

Theo Sơn Hải Kinh - Hải Nội Bắc Kinh, Cùng Kỳ có ngoại hình giống hổ, có một đôi cánh, thích ăn thịt người, và sẽ bắt đầu ăn từ đầu người, là một dị thú hung ác.

Tương truyền Cùng Kỳ thường bay đến hiện trường các cuộc đánh nhau, cắn đứt mũi của bên có lý.

Nếu có người phạm tội ác, Cùng Kỳ sẽ bắt dã thú tặng cho họ, và khuyến khích họ làm thêm nhiều việc xấu.

Là một trong tứ đại hung thú thượng cổ.

Trong đại trận này, còn có ba con hung thú khác có hình dạng kỳ dị.

Một con hung thú không có thân thể, chỉ có một cái đầu lớn và cái miệng lớn, ánh mắt tràn đầy tham lam.

Cái miệng lớn ngút trời của hung thú đó, dường như có thể nuốt chửng mọi thứ!

Một con hung thú mặt người, chân hổ, răng lợn, đuôi dài và cứng.

Một con hung thú hình dạng như chó, tựa gấu không có móng, có mắt không thấy, có hai tai không nghe, có bụng không ngũ tạng, đi lại chân không mở.

Chính là tứ đại hung thú, Cùng Kỳ, Thao Thiết, Hỗn Độn, Đào Ngột.

Tứ đại hung thú là do oán khí, cảm xúc tiêu cực của Hỗn Độn Ma Thần hình thành sau khi Bàn Cổ khai thiên.

Mỗi một con hung thú đều có thực lực cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Nhưng nếu chúng kết thành Tứ Hung Trận, vậy có thể phát ra thực lực Chuẩn Thánh!

Tứ hung thú bị phong ấn ở đây, từ khi khai thiên đến nay, không biết đã nuốt chửng bao nhiêu sinh linh Hồng Hoang.

Nữ Oa, Hậu Thổ, Huyền Minh vì tìm kiếm Đế Giang, ba người kết bạn rời khỏi Bất Chu Sơn.

Ai ngờ, tránh được tai họa tam tộc, kết quả lại rơi vào Tứ Hung Trận.

"Nữ Oa, Hậu Thổ tỷ tỷ, xin lỗi, là ta đã hại các tỷ!" Huyền Minh vẻ mặt áy náy.

Nếu không phải nàng đề nghị ra ngoài tìm Đế Giang, mọi người sẽ không rơi vào nguy cơ hiện tại!

"Muội muội, không sao!" "Chúng ta nhất định có cách đột phá đại trận này!" Hậu Thổ an ủi.

Ánh mắt nàng không ngừng đánh giá đại trận, chỉ là Tứ Hung Đại Trận quỷ dị vô cùng.

Hung sát chi khí trong đó lượn lờ, thậm chí có thể ăn mòn tâm hồn,

căn bản không thể tìm ra mắt trận.

"Đột phá Tứ Hung Trận?" "Thật không biết điều, những người phụ nữ ngu xuẩn, trận này là do tứ cực của trời đất sinh ra!" "Căn bản không ai có thể phá!" "Ta thấy các ngươi cứ ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi!" Giọng nói ồm ồm của Hỗn Độn vang lên.

Chương 35

Theo lời nói của nó, tứ đại hung thú thúc đẩy pháp trận.

Tức thì, trong Tứ Hung Trận nổi lên từng đợt âm phong.

Âm phong không phải là gió tầm thường, tựa như âm phong từ ma ngục, tiêu hủy thần hồn.

Rõ ràng, tứ hung thú định suy yếu thực lực của ba người trước, sau đó tiến hành nuốt chửng.

Không thể không nói những hung thú này giảo hoạt tàn nhẫn.

"Tỷ tỷ cẩn thận!" Huyền Minh hét lớn, nhìn âm phong thổi tới, lập tức thúc đẩy pháp tắc chi lực hình thành từng bức tường băng.

Chỉ là, dưới âm phong, tường băng trực tiếp vỡ nát.

Khoảnh khắc này, Huyền Minh rất hận!

Hận mình đã không nghe lời Đế Giang, không tu luyện pháp tắc chi lực cho tốt.

Nếu không cũng không đến mức bị người ta đánh không có sức chống cự.

"Muội muội, đừng lo, chúng ta liên thủ chưa chắc không thể phá trừ trận này!" Nữ Oa vận chuyển tạo hóa chi lực, pháp lực tỏa ra.

Ba người liên thủ, chống lại sự tấn công của tứ đại hung thú.

"Chặn được âm phong, vậy có chặn được thôn phệ chi khí không!" Tứ hung thú cười nham hiểm, trận thế thay đổi, thân ảnh của Thao Thiết hiện ra.

Sau đó nó lao về phía ba người, hung uy ngút trời tỏa ra, trấn áp vũ trụ.

Hung sát chi khí kinh khủng tỏa ra, chấn nhiếp tâm linh của ba người.

Trong Tứ Hung Trận, trong lòng ba người không khỏi hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Căn bản không thể chống lại Tứ Hung Trận.

Đối mặt với sự liên thủ của tứ đại hung thú, chỉ có sự tuyệt vọng vô tận.

"Đúng vậy, từ bỏ chống cự đi!" "Để ta cắn đứt đầu của ngươi!" Cùng Kỳ thấy vậy, hiện ra chân thân lao về phía ba người.

Nó không thể chờ đợi được nữa để nếm thử đầu của mỹ nhân.

Hút sạch não tủy bên trong.

Chỉ là, đúng lúc này.

Trên người ba người đột nhiên hào quang rực rỡ.

Sức mạnh không gian không ngừng dao động.

Sau đó, một tiếng hét lớn vang lên: "Dám động đến nữ nhân của bản tôn, bản tôn thấy các ngươi tìm chết!" Dứt lời, một thân ảnh vĩ ngạn từ trong truyền tống trận bước ra.

Giọng nói quen thuộc đó khiến ba người không khỏi vui mừng.

Đế Giang, thông qua không gian ấn ký, đã đến kịp lúc nguy nan!

"Dám động đến nữ nhân của bản tôn, chết!" Giọng nói trầm hậu của Đế Giang vang lên.

Âm thanh bá đạo, cực kỳ có sức chấn động!

Không gian gợn sóng như mặt nước, sau đó thân ảnh của Đế Giang hiện ra.

Một luồng bá khí tuyệt thế bá tuyệt hoàn vũ tỏa ra.

Bên trong Tứ Hung Trận, thân hình của Cùng Kỳ cũng bị cấm cố theo, không thể động đậy mảy may.

"Nữ nhân ngu ngốc, vì sao gặp nguy hiểm không gọi bản tôn?" Đế Giang vừa xuất hiện đã mắng ba người một trận.

"Đại ca!" "Ngài đã đến rồi!" Huyền Minh lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Nữ Oa và Hậu Thổ cũng lộ ra ánh mắt kinh ngạc, dường như không dám tin Đế Giang đã tới.

"Bản tôn nếu không đến, mặc cho người khác bắt nạt các ngươi sao?" "Thật ngu ngốc, vì sao không gọi bản tôn đến giúp!" Đế Giang thật sự hận rèn sắt không thành thép.

Nếu không phải sau khi chia tay Long Vương, y tò mò xem Hậu Thổ và những người khác đang làm gì.

Nếu không phải từ ấn ký không gian biết được mọi chuyện, chỉ e ba người đã thân vẫn đạo tiêu rồi.

Tuy ba người ở hậu thế đều rất mạnh, nhưng hiện tại là thời kỳ tam tộc tranh bá, ba người đều chưa trưởng thành.

Mà Hỗn Độn Tứ Hung Thú lại là những kẻ hung danh lừng lẫy.

"Ta không muốn làm liên lụy đại ca." Hậu Thổ lí nhí nói.

"Liên lụy?" "Các ngươi là nữ nhân của bản tôn, có gì mà liên lụy!" "Các ngươi đừng quá xem thường bản tôn!" "Chỉ là Tứ Hung Thú và Tứ Hung Trận mà thôi, phá chúng dễ như trở bàn tay!" Đế Giang cười lạnh một tiếng.

Lúc này trong lòng y thật sự phẫn nộ.

Nữ nhân mà y đã nhắm, lại xem thường y sao?

Dường như, nên cho các nàng xem bản lĩnh thật sự của mình.

Trong chốc lát, sát khí nồng đậm tỏa ra từ người Đế Giang, khiến Tứ Hung Thú không khỏi rùng mình một cái.

Dường như Đế Giang trước mắt còn giống hung thú hơn cả chúng!

Đối mặt với sự bá đạo của Đế Giang, sắc mặt ba người hơi ửng hồng.

Trong lòng không khỏi vui mừng kinh ngạc, mình có nghe lầm không?

Nữ nhân của Đế Giang?

Tâm tư của ba người tạm thời không bàn tới, ở một bên khác, Cùng Kỳ cuối cùng cũng thoát khỏi sự cấm cố.

Thân hình nó khẽ động, một lần nữa ẩn mình vào trong Tứ Hung Trận.

"Kẻ cuồng vọng nói năng ngông cuồng, phá Tứ Hung Trận ư!" "Ngươi thử xem!" Ánh mắt Cùng Kỳ tỏa ra hung quang vô tận.

"Nói nhảm nhiều làm gì, bất kể bao nhiêu kẻ xông vào Tứ Hung Trận, cũng chỉ là thức ăn dâng đến miệng cho chúng ta mà thôi!" "Không sai, ta ngửi thấy mùi vị của thức ăn rồi!" "Mấy tên này nhất định rất ngon!" Ba con hung thú còn lại cũng gầm thét liên hồi.

Cùng lúc đó, hung khí trong Tứ Hung Trận lan tràn, che trời lấp đất.

Chương 36

Chỉ là, Đế Giang vẫn cười lạnh như cũ.

“Đại ca, cẩn thận!” “Tứ Hung Trận có thể hội tụ Tứ Cực Chi Lực của Tứ Hung!” “Vượt xa...” Hậu Thổ nhắc nhở.

Chỉ là, Đế Giang lại phá lên cười ha hả, trực tiếp ngắt lời.

“Nữ nhân ngu ngốc, hôm nay hãy để các ngươi xem thực lực của bản tôn!” “Chỉ là Tứ Hung Trận cỏn con, xem bản tôn phá nó như thế nào!” Đế Giang giận quá hóa cười.

Bị nữ nhân của mình xem thường, Đế Giang phẫn nộ đến cực điểm.

Dứt lời, Đế Giang trực tiếp dùng không gian pháp tắc ngưng tụ thành một chiếc rìu.

Sau đó, Khai Thiên Tích Địa Tam Thập Lục Thức được thi triển.

Khai Thiên Tích Địa Phủ là công pháp chứng đạo của Bàn Cổ, uy lực vô cùng.

Ngay cả Hỗn Độn cũng bị bổ ra.

Tuy Đế Giang không bằng Bàn Cổ, nhưng Tứ Hung Thú cũng không phải là Hỗn Độn.

Chỉ thấy pháp tắc của rìu huyền diệu, mỗi một đạo kình phong từ rìu vung ra, không gian đều bị xé rách.

Gần như trong nháy mắt, Tứ Hung Trận đã bị Khai Thiên Tích Địa Phủ phá giải.

Tứ Hung Thú cũng hiện ra thân hình.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Cùng Kỳ kinh hãi thất sắc.

Tứ Hung Trận bị phá giải rồi?

Vừa rồi còn không ai phá được, giây tiếp theo đã bị phá giải dễ dàng?

Màn vả mặt này có phải quá nhanh rồi không?

"Người chết, không có tư cách biết tên của bản tôn!" Đế Giang cười lạnh, đối với Tứ Hung Thú sát tâm đã nổi!

Y cần phải thể hiện sức mạnh cho các nàng xem, để sau này các nàng gặp chuyện sẽ tìm y giúp đỡ ngay lập tức.

Dứt lời, thân hình Đế Giang khẽ động.

Lần nữa xuất hiện đã ở sau lưng Cùng Kỳ, sau đó tung ra một quyền.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Cùng Kỳ trực tiếp bị quyền kình cuồng bạo đập sâu xuống lòng đất.

Rắc một tiếng, mặt đất vỡ nát như mạng nhện, lan ra bốn phía.

Trong nháy mắt đã tạo thành một cái hố lớn cả ngàn mét.

Cảnh tượng này, khiến ba con hung thú còn lại càng thêm kinh hãi.

Hỗn Độn Tứ Hung, bây giờ lại bị Đế Giang dễ dàng diệt sát Cùng Kỳ?

"Tiếp theo, là các ngươi!" Giọng Đế Giang băng lãnh, thân hình khẽ động lại biến mất tại chỗ.

"Cẩn thận!" Thao Thiết kinh hô một tiếng.

Nhưng đã muộn, Đế Giang xuất hiện bên cạnh Đào Ngột.

Sau đó một quyền đánh xuống.

Ầm!

Lại một con hung thú nữa tử vong.

Vào giây phút này, sự tuyệt vọng vô tận hiện lên trên người Tứ Hung.

Ai có thể ngờ từ góc độ của kẻ đi săn, trong nháy mắt lại biến thành con mồi?

"Tên khốn kiếp!" "Tứ Hung chúng ta là do những cảm xúc tiêu cực của vạn vật thai nghén mà thành!" "Là thân bất tử bất diệt, ngươi không giết được ta đâu!" "Chỉ cần thế gian vẫn còn năng lượng tiêu cực, chúng ta sẽ phục sinh!" Hỗn Độn toát ra hung quang vô tận.

Nhưng nó không hề có vẻ sợ hãi, chủ động lao về phía Đế Giang.

"Bất tử bất diệt?" "Nực cười, ngươi dám phục sinh một lần, bản tôn giết một lần!" "Giết đến khi tâm ngươi nguội lạnh mới thôi!" Đế Giang quát lạnh, đối mặt với cú lao tới của Hỗn Độn, y vẫn ung dung tung ra một quyền.

Quyền kình gào thét, như ức vạn tinh thần rơi rụng.

Ầm!

Một quyền đánh tới, Hỗn Độn tan xương nát thịt.

Nơi quyền kình đi qua, mặt đất càng bị đánh nứt toác.

Phía sau Hỗn Độn, một vệt quyền kình thẳng tắp kéo dài mấy vạn cây số.

Một quyền, phá diệt mấy vạn dặm!

"Không, đừng giết ta!" Giây phút này, Thao Thiết sợ rồi!

Tuy nói là thân bất tử bất diệt, nhưng mỗi lần phục sinh lại cần một lượng kiếp.

Chỉ là, đáp lại nó là nắm đấm băng lãnh của Đế Giang.

Một quyền, có thể diệt vạn vật!

Trong sơn cốc, một mảnh tĩnh lặng.

Một cơn gió lạnh thổi qua, mang theo chút hơi lạnh.

"Đế đại ca!" Ba người nhìn Đế Giang giơ tay tiêu diệt Tứ Đại Hung Thú, không khỏi chấn kinh.

Kèm theo đó là sự kinh hỉ và ngưỡng mộ, người đàn ông mình thích thật mạnh mẽ.

"Còn có mặt mũi gọi ta là đại ca sao?" "Lúc nguy hiểm không gọi ta, các ngươi không tin tưởng bản tôn đến thế à?" Đế Giang lạnh giọng giáo huấn.

Tuy y biết ba người sợ làm liên lụy mình.

Nhưng cảm giác này khiến Đế Giang không thích.

Chương 37

"Xin lỗi, là lỗi của ta!" "Đại ca, ngài có thể tha thứ cho ta không?" Hậu Thổ tiến lên kéo tay áo Đế Giang.

Vẻ mặt đầy tủi thân, giống như một chú mèo con ngoan ngoãn.

Giây phút này, Đế Giang làm sao có thể tức giận được nữa, y thở dài một tiếng, rồi cùng ba người nói chuyện.

Nguyên lai, thủ phạm gây ra tội lỗi chính là y.

Ban đầu y giả vờ tức giận rời đi, ba người lo lắng, bèn đi ra ngoài tìm kiếm.

Mấy năm nay, dựa vào sức mạnh bản thân xông pha, cũng coi như bình an vô sự.

Cho đến khi nhìn thấy một cái hồ linh trong sơn cốc từ trên trời.

Phụ nữ vốn thích sạch sẽ, ba người bèn đến hồ linh tắm rửa một phen, kết quả lại trúng phải trận pháp của Tứ Đại Hung Thú.

Nếu không phải Đế Giang xuất hiện, hậu quả thật khó lường.

"Lần sau nhớ chú ý, gặp nguy hiểm phải gọi đại ca ngay lập tức!" "Nếu không, các ngươi mà xảy ra chuyện gì, ta sẽ rất đau lòng!" Đế Giang thở dài một hơi.

Ba người đối xử với y như vậy, tâm tư của các nàng làm sao y không hiểu.

Có được những người phụ nữ như vậy, còn cầu gì hơn!

"Đại ca thật sự sẽ đau lòng sao?" Huyền Minh tinh nghịch, nghiêng đầu hỏi.

"Đương nhiên, các ngươi là muội muội của ta mà!" Đế Giang vỗ

vỗ đầu Huyền Minh.

Khiến Huyền Minh không khỏi lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, thật sự giống như một con thú cưng đang làm nũng.

Nữ Oa thì tỏ vẻ hâm mộ, dù sao, Hậu Thổ và Huyền Minh trên danh nghĩa là muội muội của Đế Giang.

Còn nàng thì sao?

Nhận ra sự u sầu của Nữ Oa, Đế Giang tiến lên một bước, sau đó đưa tay xoa đầu Nữ Oa.

Khiến Nữ Oa không khỏi vui mừng, hoàn toàn là một cô gái nhỏ đang say đắm trong tình yêu.

Nào có dáng vẻ của thánh nhân hậu thế.

"Đi thôi, không phải các ngươi muốn xuống hồ linh tắm sao!" "Ca ca bảo vệ các ngươi!" Đế Giang đề nghị.

Chỉ là, lời vừa dứt, Đế Giang mới phát hiện có gì đó không ổn.

Mình vừa đề nghị cùng tắm sao?

Có phải hơi quá vô liêm sỉ rồi không!

Cùng tắm với ba đại nữ thần Hồng Hoang!

Chỉ là, điều khiến Đế Giang không ngờ tới là ba người chỉ đỏ mặt, rồi gật đầu đồng ý!

"Đi thôi, ca ca!" Ba người kéo Đế Giang đi về phía hồ linh.

Vẻ mặt vui vẻ đó, giống hệt như những cô bé con.

Giây phút này, Đế Giang không khỏi cảm thấy ấm áp.

Ba người, đã thật sự xem y là người nhà, mới có thể thoải mái như vậy.

"Đại ca, không được nhìn trộm đâu đấy!" Ba người đứng bên hồ

làm nũng nói.

Sau đó bảo Đế Giang quay lưng đi.

Giây phút này, Đế Giang chỉ cảm thấy huyết mạch sôi trào.

Không cho nhìn trộm?

Nếu không nói thì y đã chẳng có ý nghĩ gì.

Nhưng bây giờ, đây chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này sao?

Nghe tiếng sột soạt cởi đồ bên tai, Đế Giang cảm thấy trong đầu hiện lên hai giọng nói.

Một giọng nói vang lên, mau quay đầu lại, đây là cơ hội ngàn vàng!

Ba đại nữ thần Hồng Hoang, cơ duyên mà người thường không thể tìm được!

Một giọng nói khác lại vang lên, không được!

Phải tin tưởng các nàng!

Không thể phụ lòng tin của các nàng, mình đã hứa sẽ không nhìn trộm.

Hai giọng nói, vào giây phút này, Đế Giang cảm thấy đầu óc mình rối bời.

Trong lúc Đế Giang đang suy nghĩ miên man, đột nhiên nghe thấy tiếng hét kinh hãi của ba người.

Đế Giang nghe vậy, vội vàng chạy về phía ba người.

Chỉ là, khi đến nơi, lại thấy ba nữ tử da trắng như tuyết đang vây quanh một cây trà.

Đó chính là Ngộ Đạo Trà.

Ngộ Đạo Trà, cũng là một trong những Tiên Thiên Linh Căn.

Lá trà dùng để pha nước, có tác dụng tu tâm dưỡng tính, tăng cơ hội ngộ đạo.

Phải biết rằng, ngộ đạo là điều mà người tu đạo mơ ước.

Nhưng dùng trà này, liền có thể minh tâm tỉnh mục, thật sự thần kỳ vô cùng.

Cũng khó trách ba người la hét không thôi.

Lần đầu tiên gặp được Tiên Thiên Linh Căn.

Chỉ là, Đế Giang nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi ngây người.

Một người có thân hình yểu điệu, đầy đặn mà thon thả.

Chương 38

Một người cao ráo thanh tú, dáng vẻ tĩnh lặng nhàn nhã.

Một người eo nhỏ như eo vua Sở, đẹp như bóng hồng kinh diễm.

Ba người phụ nữ, ba loại phong tình, thật sự đẹp không sao tả xiết.

Thân thể ba người, chỗ cần lớn thì lớn, chỗ cần nhỏ thì nhỏ.

Thật sự là tuyệt tác của tạo hóa.

"Thật đẹp!" Giây phút này, Đế Giang không nhịn được mà than thở.

Chỉ là, một tiếng than lại làm kinh động ba người.

"Đại ca, ngài đến lúc nào vậy!" "A, đại ca sắc lang, vì sao lại nhìn trộm!" Ba người kinh hãi hét lên, che ngực rồi nhảy thẳng xuống nước, một lúc lâu sau mới ló đầu lên.

"Ta không cố ý, ta nghe thấy tiếng hét của các ngươi, tưởng các ngươi gặp nguy hiểm!" "Ta đến để giúp đỡ!" Đế Giang vội vàng giải thích.

Thật sự là đến giúp đỡ, ai ngờ lại gặp phải cảnh tượng hương diễm như vậy.

Thật sự quá bổ mắt.

Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, Đế Giang cảm thấy hưng phấn.

"Ai thèm ngài xem!" "Không mau đi đi!" Ba người hờn dỗi.

Giây phút này, Đế Giang không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Nếu chỉ có một người, y nhất định sẽ hóa thân thành sói.

Chỉ là, hiện tại có ba người cùng một lúc, muốn cứng rắn lên có vẻ không tiện lắm.

Mang theo một chút tiếc nuối, Đế Giang bèn đi thẳng lên hòn đảo nhỏ giữa hồ.

"Các ngươi cứ tắm tiếp đi, ta giúp các ngươi mang Ngộ Đạo Trà về Bàn Cổ Thần Điện trồng!" "Đến lúc đó mọi người đều có thể dùng!" Đế Giang nói, rồi trực tiếp nhổ Ngộ Đạo Trà lên.

Tiên Thiên Linh Căn, có thể phân giải thành điểm cường hóa.

Nhưng Đế Giang không làm vậy.

Dù sao Tiên Thiên Linh Căn không giống pháp bảo, pháp bảo chỉ có một người sử dụng.

Nhưng Tiên Thiên Linh Căn, giống như cây rụng tiền, có thể không ngừng tạo ra giá trị.

Sau này dùng để ban thưởng cho thuộc hạ, bồi dưỡng nhân tài cũng là một lựa chọn không tồi.

U Minh Huyết Hải.

Truyền thuyết kể rằng Bàn Cổ khai thiên tích địa, thân hóa Hồng Hoang.

Mắt trái thành mặt trời, mắt phải thành mặt trăng, tóc thành các vì sao lấp lánh.

Máu tươi biến thành sông ngòi hồ biển, cơ bắp biến thành ngàn dặm ruộng đồng.

Xương cốt biến thành cây cỏ, gân mạch biến thành đường đi.

Răng biến thành kim thạch, tinh tủy biến thành trân châu.

Hơi thở thành gió mây, tiếng nói thành sấm sét, mồ hôi thành mưa

móc.

Đầu và tứ chi hóa thành Ngũ Nhạc, sống lưng lại trở thành cột chống trời đất Bất Chu Sơn.

Rốn lại hóa thành một biển máu.

Huyết hải rộng trăm vạn dặm, bên trong sóng máu cuồn cuộn, cá tôm không sống, chim chóc không đến.

Toàn bộ lệ khí của trời đất đều tụ tập ở nơi này, chúng sinh Hồng Hoang gọi nơi này là U Minh Huyết Hải.

Đế Giang đưa các Tổ Vu trở về Bàn Cổ Thần Điện, lại đưa Nữ Oa về Bất Chu Sơn.

Đồng thời dặn dò mọi người, đại kiếp tam tộc chưa kết thúc thì không được xuất thế.

Y có một loại dự cảm, đại chiến tam tộc sắp sửa bùng nổ toàn diện.

Đến lúc đó, toàn bộ Hồng Hoang sẽ hóa thành một cái cối xay thịt, nghiền nát tất cả sinh linh.

Giao phó xong mọi việc, Đế Giang một mình đến U Minh Huyết Hải.

Tất cả chỉ vì U Minh Huyết Hải là nơi sau này Hậu Thổ thân hóa luân hồi.

Chỉ cần Hậu Thổ không chết, thậm chí Hậu Thổ thành thánh thoát khỏi sự trói buộc của luân hồi.

Vậy thì, trong thiên hạ, lại có ai có thể làm gì được Vu tộc?

Con đường thành thánh của Đế Giang cần thời gian, trong Vu tộc, người có thể thành thánh nhanh nhất chỉ có Hậu Thổ.

Vì thế, Đế Giang đã đến U Minh Huyết Hải để mưu hoạch.

Khi đến rìa huyết hải, Đế Giang cảm nhận được lệ khí hoành hành trên biển máu.

Đó là do đại chiến tam tộc, vô số sinh linh vô tội chết oan.

Sau khi chết hồn phách cũng không cam lòng, chỉ phiêu đãng giữa trời đất, muốn tìm một nơi nương tựa.

Ai ngờ lại dần dần bị lệ khí trời đất trong U Minh Huyết Hải hấp dẫn.

Dẫn đến trên không huyết hải, lệ khí ngày càng ngưng tụ.

"Nhiều oán khí vong hồn như vậy, chỉ e lâu dài Hồng Hoang sớm muộn cũng xảy ra chuyện!" Nhìn thấy cảnh này, Đế Giang không khỏi nhíu mày.

Trong lòng mơ hồ có chút giác ngộ.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, nhưng thế giới Hồng Hoang cũng không hoàn thiện.

Tổ Vu thân là hậu duệ Bàn Cổ, tự nhiên có trách nhiệm hoàn thiện thế giới Hồng Hoang.

Vì thế, mới có chuyện Hậu Thổ hóa luân hồi, bổ sung Thiên Đạo.

Không chỉ là kế sách của thánh nhân, mà còn là sứ mệnh của Vu tộc.

Chương 39

Thập Nhị Tổ Vu, chưởng khống mười hai đạo pháp tắc, hà cớ gì lại không cần bổ sung Thiên Đạo.

Vu tộc, định sẵn sẽ có mười hai vị thánh nhân.

Nhìn huyết hải, sự giác ngộ của Đế Giang ngày càng sâu sắc.

Mười hai đạo pháp tắc bản nguyên thế giới, chính là một tia sinh cơ của Vu tộc.

Chỉ tiếc là, Tổ Vu không tu nguyên thần, không rõ thiên số, chỉ biết chiến đấu, uổng phí một tia sinh cơ.

Cũng chính vì thế giới Hồng Hoang không có mười hai vị bản nguyên thánh nhân, nên Hồng Hoang cuối cùng đã vỡ nát.

Đi về phía suy tàn trong dòng chảy thời gian.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu thành thánh, Hồng Hoang có lẽ sẽ không bị hủy diệt.

Giây phút này, Đế Giang càng có thêm lòng tin bảo toàn Vu tộc.

Theo bước chân Đế Giang vào huyết hải, lập tức một luồng gió tanh sóng độc cuốn tới.

Bề mặt huyết hải sóng yên biển lặng, nhưng dưới huyết hải lại là sóng ngầm cuồn cuộn.

Cũng may Đế Giang là Vu tộc, không có nguyên thần, ở trong huyết hải như cá gặp nước, không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Trong lúc Đế Giang du ngoạn trong huyết hải, chớp mắt đã mấy trăm năm trôi qua.

Ở nơi sâu nhất của U Minh Huyết Hải lại có một người đang âm

thầm kêu khổ.

Người này tên là Minh Hà Lão Tổ, ở hậu thế cũng là một đại năng một phương.

Có thể nói là người mạnh nhất dưới thánh nhân.

Người này được thai nghén trong U Minh Huyết Hải, là một trong hai sinh linh lớn của huyết hải.

Vừa sinh ra đã có hai đại sát phạt chí bảo A Tỳ và Nguyên Đồ hộ thân.

A Tỳ Nguyên Đồ song kiếm, một xanh một trắng.

Lưỡi kiếm cực kỳ sắc bén, có thể phá vỡ nhục thân của Tổ Vu, kiếm khí còn mang theo khả năng ăn mòn nguyên thần liên tục và khó loại bỏ.

Quan trọng hơn là, hai thanh kiếm này giết người không dính nhân quả.

Trong thần thoại, Minh Hà Lão Tổ tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm, chân đạp Thập Nhị Phẩm Huyết Liên.

Luyện có bốn trăm tám mươi triệu phân thân Huyết Thần Tử, dưới trướng có bốn Ma Vương, vạn nghìn A Tu La tộc, bày được Huyết Hà Đại Trận.

Là một siêu cấp đại năng một phương, giáo phái do Minh Hà Lão Tổ sáng lập, tên là Sát.

Sát thiên, sát địa, sát chúng sinh, chỉ cần giết hết chúng sinh một lần, liền có thể thành thánh.

Minh Hà Lão Tổ tuy mạnh mẽ, nhưng khá khiêm tốn, biết rõ Hồng Hoang là nơi thị phi.

Từ khi sinh ra, đã tiềm tu trong huyết hải, chưa từng xuất thế.

Nếu không phải Đạo Tổ giảng đạo, chỉ e Minh Hà cũng sẽ không rời khỏi huyết hải nửa bước.

Chỉ là, lúc này, Minh Hà lại đau đầu.

Chỉ vì Đế Giang đang tìm kiếm khắp nơi trong U Minh Huyết Hải.

Phải biết rằng, huyết hải tuy vạn vật không tồn tại, nhưng lại có rất nhiều bảo bối.

Mấy năm nay Minh Hà Lão Tổ đã tìm được Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Nếu không phải mấy năm nay y vẫn đang luyện hóa hai món bảo vật này, chỉ e y đã lại đi tìm kiếm trong huyết hải lần nữa.

Lúc này, Đế Giang xuất hiện ở U Minh Huyết Hải, xem ra đang tìm kiếm thứ gì đó.

Minh Hà làm sao không gấp.

Chỉ khổ vì đang luyện hóa bảo bối, Minh Hà cũng chỉ có thể hy vọng Đế Giang không tìm được gì, sớm ngày rời đi.

Chỉ là, lời cầu nguyện của y cuối cùng cũng phải thất bại.

Đế Giang đang tìm kiếm ở nơi sâu trong huyết hải.

Một ngày nọ, y thấy phía trước bị một cơn lốc bao phủ.

Cơn lốc này uy lực cực mạnh, chỉ e Đại La Kim Tiên cũng sẽ bị nghiền nát đến hồn bay phách tán.

Nhưng càng như vậy, Đế Giang lại càng vui mừng.

"Trời đất có dị tượng, chẳng lẽ nơi này có dị bảo?" "Không biết là món bảo bối nào!" Khóe miệng Đế Giang lộ ra một nụ cười.

Trong thần thoại, khi Hậu Thổ hóa luân hồi, huyết hải có bảo bối xuất thế!

Hơn nữa, cho đến khi Hậu Thổ hóa luân hồi, món bảo bối đó cũng chưa từng bị ai tìm thấy!

Bây giờ, xem uy thế này, Đế Giang chỉ hy vọng đó là thứ y đang tìm!

Nếu vậy, mưu hoạch cho Hậu Thổ lại có thêm mấy phần chắc chắn!

U Minh Huyết Hải.

Huyết thủy hình thành một vòng xoáy nước khổng lồ, kéo giật mọi thứ xung quanh.

Một lực hút kinh khủng tỏa ra, bất cứ vật gì bị cuốn vào đều tan thành tro bụi.

Tuy nhiên, đối mặt với vòng xoáy máu kinh khủng như vậy, Đế Giang không hề có chút sợ hãi nào.

Y bước một bước ra, lập tức, dưới chân sinh ra từng đạo không gian xoáy nước.

Sau đó, y từng bước một đi về phía vòng xoáy máu.

Khi đến gần vòng xoáy, Đế Giang đưa hai tay ra xé vào hư không hai bên.

Lập tức, sức mạnh không gian kinh khủng tỏa ra, đừng nói là huyết hải, cả trời đất đều bị xé toạc.

Chiêu này, giống như xé một vết rách giữa đại dương, thật sự kinh người.

Chương 40

Bên trong vòng xoáy máu, một quyển sách tỏa ra kim quang đang lơ lửng!

"Tìm thấy rồi!" Đế Giang không khỏi phá lên cười ha hả.

Pháp bảo này chính là Nhân Thư Kim Diệp mà y khổ công tìm kiếm!

Bảo vật này là do một chiếc lá của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành.

Sáng Thế Thanh Liên hóa vạn bảo, trong đó ba chiếc lá chính hóa thành Thiên Địa Nhân Tam Thư!

Năm chiếc lá nhỏ hóa thành Ngũ Phương Kỳ Xí!

Thiên Thư còn được gọi là Vô Tự Thiên Thư, bên trong chứa Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên.

Địa Thư còn được gọi là Đại Địa Thai Mô, Địa Y, là của Trấn Nguyên Đại Tiên đồng thọ với trời.

Bảo vật này có lực phòng ngự cực cao, là linh bảo phòng ngự đỉnh cấp.

Thậm chí năng lực phòng hộ của nó không thua kém Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn, có thể dò xét chuyện tam giới.

Nhân Thư Kim Diệp, chính là quyển sách kỳ lạ cuối cùng.

Chia làm Sổ Sinh Tử và Bút Luân Hồi.

Sổ Sinh Tử và Bút Luân Hồi có thể phán định sinh tử của chúng sinh.

Chỉ cần không siêu thoát tam giới lục đạo, đều phải chịu sự quản lý của Nhân Thư Kim Diệp.

Lấy được bảo vật này, sau này liền có thể lập địa phủ, thậm chí chưởng khống địa phủ.

Nếu dùng sức mạnh của Vu tộc để chưởng khống địa phủ, với khí vận của địa phủ trong thế giới Hồng Hoang, ai dám động thủ với Vu tộc?

Chỉ là, khi Đế Giang đưa tay ra định lấy Nhân Thư Kim Diệp.

Một luồng khí tức kinh khủng cuốn tới.

Chỉ thấy nước biển trong huyết hải cuồn cuộn, hình thành mấy trăm con rồng máu.

Sau đó, những con rồng máu này với thế che trời lấp đất, thần không biết quỷ không hay cuốn về phía Đế Giang.

Nơi chúng đi qua, uy thế ngút trời, dường như muốn nghiền nát cả trời, đất, và mọi thứ trên thế gian.

Cùng lúc đó, một giọng nói bá đạo vang lên.

"Mong đạo hữu buông bảo vật này xuống!" "Bảo vật này sinh ra ở huyết hải, đương nhiên thuộc về Minh Hà ta!" Phía sau những con rồng máu, Minh Hà mặc huyết hồng trường bào bước tới.

Trên lưng y đeo hai thanh trường kiếm kỳ dị, chân đạp huyết sắc hồng liên.

Chính là Nguyên Đồ A Tỳ song kiếm và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Hồng liên này là do hạt sen chưa trưởng thành của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành.

Thập nhị phẩm liên đài công thủ toàn diện, là tồn tại đỉnh cấp nhất

trong số các Tiên Thiên Linh Bảo.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên có thể phóng ra nghiệp hỏa hồng liên vô tận, dùng sức mạnh của nhân quả nghiệp hỏa để đốt cháy tất cả.

Lực phòng ngự cũng là đỉnh cấp, ngồi trên đài sen vững như bàn thạch.

Con rồng máu kia, chính là do lá cờ trong tay y vung lên tạo ra.

Chính là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, lá cờ này có thể hỗn loạn âm dương, đảo ngược ngũ hành, chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm.

Có thể nói, Minh Hà Lão Tổ vừa xuất hiện, thật sự bá khí vô song.

Một mình y cầm bốn kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Nền tảng như vậy, nhìn khắp Hồng Hoang hiện nay, cũng hiếm thấy.

Phải biết rằng, pháp bảo từ Tiên Thiên Linh Bảo trở lên, đều chú trọng vào duyên phận.

Ngay cả Long Phượng Kỳ Lân tam tộc xưng bá thiên địa, cướp đoạt khắp nơi.

Nhưng nếu Tiên Thiên Linh Bảo không xuất thế, cũng không thể có được.

Ngay cả Long Vương, cũng không có ba bốn kiện Tiên Thiên Linh Bảo, có thể thấy nền tảng của Minh Hà sâu dày đến mức nào!

Chỉ là, Đế Giang vung tay một cái, mấy đạo không gian chi nhận cuốn ra trực tiếp chém đứt rồng máu.

Y vươn tay chộp lấy, Nhân Thư Kim Diệp dễ dàng rơi vào tay.

Sau đó, y thản nhiên nhìn về phía Minh Hà, giễu cợt nói: “Ta còn

tưởng là ai, hóa ra là Minh Hà đạo hữu!" "Tiên Thiên Linh Bảo, người có đức thì có được!" "Từ khi nào lại trở thành của Minh Hà ngươi?" Đế Giang suýt thì quên mất, trong huyết hải còn có một Minh Hà.

Không phải y tìm bảo vật trong huyết hải, thì Minh Hà đã được lợi rồi.

Nhưng, khi nhìn thấy pháp bảo trên người Minh Hà, ánh mắt Đế Giang sáng lên.

Minh Hà, quả thực là một cái máy rút trang bị sống!

Nếu đem toàn bộ pháp bảo trên người y phân giải, vậy sẽ nhận được bao nhiêu điểm cường hóa đây?

Một con cừu béo đang đi lại.

Trong chốc lát, ánh mắt của Đế Giang như kẻ đi săn nhìn con mồi khiến Minh Hà sởn gai ốc.

Chỉ là, Minh Hà cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

Nếu không y cũng sẽ không đi tu Sát Phạt Chi Đạo.

Tâm thần chấn động, Minh Hà chỉ coi Đế Giang là kẻ đến khiêu khích.

Y là chủ của huyết hải, lại có nhiều pháp bảo bạn sinh.

Đế Giang trước mắt tuy tỏa ra khí thế bá đạo vô tận, nhưng không thấy có pháp bảo gì.

Chưa chắc không thể đánh một trận!

Lập tức y lạnh giọng nói: "Huyết hải là địa bàn của Minh Hà ta!" "Nếu các hạ không giao ra pháp bảo, vậy đừng trách bần đạo không khách khí!" Dứt lời, Minh Hà trực tiếp tế ra Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Chỉ thấy Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đón gió căng phồng, che trời lấp đất, trong nháy mắt bao phủ phương viên mười vạn dặm.

Chương 41

Lập tức, cuồng phong gào thét, nước biển trong huyết hải dâng lên sóng lớn ngút trời.

Muốn dùng thế dời non lấp biển để nhấn chìm Đế Giang!

"Nói hay lắm!" "Đánh nhau, bản tôn xin phụng bồi đến cùng!" Đế Giang thấy tình hình này, không chút do dự lao ra.

Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ nhiễm lệ khí trời đất mà sinh ra.

Sinh ra đã tính tình nóng nảy, trời sinh là kẻ thích đánh nhau, thấy ai không vừa mắt đều muốn xông lên đấm mấy quyền.

Trong xương cốt Vu tộc chảy dòng máu phóng đãng, không chịu gò bó!

Tuy Đế Giang là người hậu thế, có thêm một phần trầm ổn và mưu lược của Nhân tộc.

Nhưng suy cho cùng, trong xương cốt y vẫn là máu của Vu tộc.

Hiếu chiến là sự thật không thể thay đổi!

Hơn nữa, Minh Hà đơn độc tế ra Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, chính là cơ hội tốt để thôn phệ bảo vật này!

Chỉ là, Đế Giang vừa bay ra, Minh Hà Lão Tổ lại tế ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Chỉ thấy nghiệp hỏa vô tận phóng ra, đốt cháy trời đất.

Nghiệp hỏa còn gọi là lửa địa ngục, có thể đốt cháy cả nhục thân và nguyên thần của người khác, lợi hại vô cùng.

Phía trước có nước biển tấn công, phía sau có nghiệp hỏa thiêu đốt.

Khiến Đế Giang không khỏi có chút phiền táo, đây là lần đầu tiên y gặp đối thủ có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy.

Minh Hà Lão Tổ thấy vậy, khóe miệng càng thêm đắc ý: "Đạo hữu, bây giờ giao pháp bảo ra còn kịp!" "Nếu không, Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm của ta vừa xuất ra, ngươi sẽ hồn đoạn huyết hải!" "Vậy sao?

Hy vọng lát nữa ngươi có thể tiếp tục đắc ý!" Đế Giang hừ lạnh một tiếng, đối mặt với nước biển, lửa cháy, y trực tiếp vung quyền đánh tới.

Nhục thân của Tổ Vu vốn mạnh mẽ vô cùng, của Đế Giang lại càng đủ sức lay động Tiên Thiên Chí Bảo.

Quyền pháp chí cường chí cương đánh xuống, lập tức đánh cho U Minh Huyết Hải thiên phiên địa phúc.

Thậm chí trên huyết hải còn dâng lên sóng cao vạn trượng.

"Thực lực không tồi!" "Có nhục thân mạnh mẽ như vậy, nhưng bản tọa còn chưa dùng toàn lực đâu!" Minh Hà Lão Tổ lần đầu tiên gặp cường giả như Đế Giang.

Nhưng y cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình, theo pháp lực vận chuyển, chỉ thấy Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ quang mang đại thịnh.

Sau đó trực tiếp cuốn về phía Đế Giang, dường như muốn bao bọc lấy Đế Giang!

"Hay lắm!" Chỉ thấy Đế Giang lại phá lên cười ha hả.

Minh Hà thật sự là người tốt, chủ động đưa pháp bảo đến bên cạnh y!

Không chút do dự, Đế Giang vận chuyển sức mạnh pháp tắc.

Hai tay y như một lưỡi dao sắc bén, hung hăng chộp về phía Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Xoẹt một tiếng, lá cờ trực tiếp bị xé rách.

"Sao, sao có thể!" Minh Hà không khỏi kinh ngạc, đó là Tiên Thiên Linh Bảo, lại bị người ta dùng sức mạnh nhục thân xé rách?

Phải biết rằng Tiên Thiên Linh Bảo là do ứng với quy tắc trời đất mà sinh ra, cứng rắn không thể phá hủy.

Nhưng bây giờ, lại có người dùng sức mạnh nhục thân xé rách Tiên Thiên Linh Bảo?

Kinh hãi tột độ, Minh Hà muốn thu hồi Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Chỉ là, đã muộn.

Đế Giang vung hai tay, trực tiếp xé nát Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

"Ting, chúc mừng ký chủ phân giải Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, nhận được 7500 điểm cường hóa!" Ở một bên khác, Minh Hà Lão Tổ không khỏi tức giận gầm lên: "Tên khốn kiếp, dám hủy pháp bảo của ta!" "Hôm nay không giết ngươi, thề không làm người!" Trong cơn phẫn nộ, Minh Hà Lão Tổ thôi động pháp lực.

Chỉ thấy trên huyết hải ngưng tụ ra từng Huyết Thần Tử.

Những Huyết Thần Tử này thân cao ngàn trượng, thân hình khủng bố.

Vừa xuất hiện, đã há cái miệng lớn như chậu máu cắn về phía Đế Giang.

Chính là phân thân Huyết Thần Tử của Minh Hà!

Dày đặc, vô số, chỉ e có đến hàng trăm vạn.

Đế Giang thấy vậy, khóe miệng lộ ra vẻ khinh thường.

"Thứ đồ chơi này, đối phó với bọn tiểu lâu la thì được!" "Ở trước mặt bản tôn, chỉ là lãng phí thời gian mà thôi!" Dứt lời, Đế Giang tỏ ra cuồng vọng không ai bì kịp.

Cùng lúc đó, một luồng khí thế bá tuyệt hoàn vũ tỏa ra từ người y.

Sau đó, một quyền đánh ra.

Quyền này mênh mông, như biển sao.

Một quyền đánh ra, vô số phân thân Huyết Thần Tử lần lượt rơi rụng.

Minh Hà không ngờ Đế Giang lại hung mãnh như vậy.

Nhưng y cũng không phải kẻ yếu, chỉ thấy y tay cầm Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm.

Trường kiếm vung lên, lập tức chỉ thấy một thanh cự kiếm xông thẳng lên trời.

Kiếm này vừa ra, nhật nguyệt tinh thần đều ảm đạm vô quang.

Sát khí vô tận bao phủ trên huyết hải, oan hồn gào thét không thôi.

Thật sự là song kiếm vừa ra, trời đất biến sắc.

"Song kiếm này là Nguyên Đồ A Tỳ, giết người không dính nhân quả!" "Có thể chết dưới hai thanh kiếm này, đủ để ngươi tự hào rồi!" "Đừng nói bản tọa không cho ngươi cơ hội, lấy pháp bảo và vũ khí của ngươi ra đi!" Minh Hà vẻ mặt ngạo nghễ.

Đế Giang mạnh, nhưng song kiếm bạn sinh của y còn mạnh hơn.

Chỉ cần bị chém trúng, không chết cũng trọng thương!

Chương 42

Y không tin Đế Giang có thể đỡ được công kích của song kiếm.

"Đối phó với ngươi, một đôi tay không là đủ!" Đế Giang vung vung nắm đấm.

"Cuồng vọng!" "Muốn tìm chết, bản tọa thành toàn cho ngươi!" Minh Hà thân hình khẽ động, song kiếm hóa thành hai luồng sát khí đen trắng quấn lấy nhau.

Sau đó với thế hủy thiên diệt địa đâm về phía Đế Giang.

Một kiếm này, ngay cả huyết hải cũng bị chia đôi.

Dường như, vạn vật thế gian, không gì có thể cản được!

Tuy nhiên, Đế Giang vẫn vung nắm đấm.

Dùng một đôi tay không trực tiếp tấn công song kiếm.

Trong truyền thuyết, A Tỳ Nguyên Đồ song kiếm có thể làm tổn thương Tổ Vu cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đế Giang cũng muốn xem thử, rốt cuộc có thể làm y bị thương hay không!

Ầm!

Nắm đấm khổng lồ và song kiếm giao phong.

Lập tức, một tiếng nổ lớn vang vọng cửu tầng thiên.

Cùng lúc đó, dư chấn từ cuộc giao chiến của hai người cuốn ra.

Nơi nó đi qua, huyết hải trực tiếp bị dư kình làm bốc hơi.

Thậm chí, trong phạm vi mấy vạn dặm quanh nơi hai người giao chiến, đều hóa thành hư vô.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Khí kình kinh khủng tỏa ra, mấy vạn dặm huyết hải trực tiếp bị xóa sổ.

Đế Giang có thể cảm nhận được cơn đau dữ dội truyền đến từ nắm đấm, quả nhiên, Nguyên Đồ A Tỳ song kiếm thật sự có thể làm tổn thương thân thể Tổ Vu.

Nắm đấm và song kiếm giao phong, vết thương sâu đến tận xương.

Uy lực như vậy, đâu còn là Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ e Tiên Thiên Chí Bảo cũng không bằng.

"Không hổ là sát phạt thánh khí, chỉ e trong số các bảo vật sát phạt, chỉ có Thí Thần Thương là trên song kiếm này!" Đế Giang lùi lại, nhìn vết thương trên hai nắm đấm không khỏi cảm thán.

Thế giới Hồng Hoang, pháp bảo sát phạt không dính nhân quả mà y biết có ba món, Càn Khôn Xích, A Tỳ Nguyên Đồ, Thí Thần Thương.

Thí Thần Thương tuy là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng lại có thể đồ thánh.

A Tỳ Nguyên Đồ tuy là Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại có thể làm tổn thương Tổ Vu cảnh giới Chuẩn Thánh.

Không thể không nói, uy lực của những pháp bảo sát phạt không dính nhân quả nghiệp lực này quả nhiên vô cùng.

"Cái giá phải trả cho sự cuồng vọng!" "Lần sau, song kiếm chém không phải là nắm đấm của ngươi, mà là đầu của ngươi!" "Chuẩn bị

chịu chết chưa?" Minh Hà vẻ mặt cuồng ngạo.

Trên người y tỏa ra khí thế cuồng ngạo bá đạo vô tận.

Ở huyết hải, y là thần chúa tể tất cả!

"Người muốn bản tôn chết, rất nhiều!" "Nhưng tuyệt đối không phải là một tên chưa đạt đến Đại La Kim Tiên như ngươi!" "Pháp bảo của ngươi cố nhiên không tệ, nhưng ngươi thật sự có thể phát huy được uy lực của nó sao?" Đế Giang vẫn vẻ mặt bình thản.

Trên hai nắm đấm của y, vết thương sâu thấy cả xương bắt đầu lành lại một cách quỷ dị.

Hoàn toàn không bị thương!

Chính là Đế Giang đã tốn một ngàn điểm cường hóa để chữa lành vết thương.

Điểm cường hóa không chỉ có thể cường hóa tu vi, nhục thể, huyết mạch.

Mà còn có thể chữa lành nhục thân, thậm chí cường hóa pháp bảo tu vi của người khác.

Chỉ cần có đủ điểm cường hóa, mọi thứ đều có thể.

Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Hỗn Độn Huyết Mạch (Độ cường hóa 0/2000000) Nguyên thần: Không Nhục thân: Tổ Vu Chi Thể (Độ cường hóa 0/100000) Thần thông: Không Gian Chưởng Khống, Tốc Độ Chưởng Khống, Sức Mạnh Chưởng Khống, Nhục Thân Chưởng Khống Pháp tắc: Không Gian Pháp Tắc (Độ cường hóa 200/100000) Điểm cường hóa: 31789.

Ở một bên khác, Minh Hà nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi kinh ngạc.

"Chướng nhãn pháp?

Huyễn thuật?" "Không thể nào!

Song kiếm của ta có thể phá hủy nhục thân của người khác, căn bản không thể chữa lành!" "Vì sao vết thương của ngươi lại biến mất?" Minh Hà vẻ mặt kinh hãi.

Uy lực của song kiếm y rất rõ ràng.

Nhưng lúc này, vết thương của Đế Giang lại hồi phục ngay trước mắt y?

Nếu nhục thân của một người có thể mạnh mẽ đến vậy, tiếp theo đánh thế nào?

Một chiêu của Đế Giang, đã trực tiếp chấn nhiếp Minh Hà.

"Trong mắt bản tôn!" "Trên thế giới này không có gì là không thể!" "Tiếp theo, chuẩn bị tiếp nhận sự 'yêu thương' của bản tôn đi!" Khóe miệng Đế Giang lộ ra một nụ cười tà mị.

Pháp bảo của Minh Hà rất mạnh!

Nhưng y còn mạnh hơn!

Hơn nữa, cú đấm vừa rồi chỉ là thăm dò mà thôi.

Để sau này đối phó với nhiều pháp bảo hơn mà thăm dò.

Bây giờ, biết được nhục thân của mình không phải là vô địch.

Đế Giang tự nhiên không còn nương tay.

Chỉ thấy y bước một bước, cả người trực tiếp biến mất tại chỗ.

Chương 43

Lần nữa xuất hiện đã ở sau lưng Minh Hà.

Nắm đấm khổng lồ đó đánh xuống.

Một quyền, có thể diệt tinh thần!

Chỉ là, dưới chân Minh Hà, Nghiệp Hỏa Hồng Liên lại quang mang đại thịnh.

Linh bảo hộ chủ, chỉ thấy nghiệp hỏa hừng hực bùng cháy, bao bọc lấy Minh Hà.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, thân thể Minh Hà bị chấn động, một kích mạnh mẽ trực tiếp đánh bay y ra ngoài.

Nhưng dưới sự bảo vệ của Nghiệp Hỏa Hồng Liên, y không hề bị thương.

"Phòng ngự không tệ!" "Vậy tiếp theo thử nhận thêm một quyền của bản tôn xem!" Khóe miệng Đế Giang lộ ra một nụ cười lạnh.

Thân hình lại động, nắm đấm lại lần nữa mạnh mẽ đánh ra.

Lần này, trong nháy mắt đánh ra đầy trời quyền kình, như sóng thần cuốn trôi Minh Hà.

"Vô dụng thôi!" "Ngồi trên đài sen hồng, có thể phòng vạn pháp, trừ tà không dính thân!" "Ngươi có mạnh, cũng không phá được phòng ngự của Nghiệp Hỏa Hồng Liên!" Minh Hà gào thét.

Lúc này, trong lòng y cũng phẫn nộ vô tận.

Đế Giang một quyền rồi lại một quyền, những ảnh quyền vô tận đó nhấn chìm y.

Bị áp đảo, từ khi xuất thế đến nay, y chưa từng gặp chuyện uất ức như vậy.

"Thiên hạ không có phòng ngự nào mà bản tôn không phá được!" "Ngươi nghĩ cái mai rùa của ngươi cứng lắm sao?" "Hôm nay bản tôn sẽ đập vỡ cái mai rùa này!" Dứt lời, Đế Giang đột nhiên ngừng công kích.

Chỉ thấy y bố trí tầng tầng sức mạnh không gian pháp tắc trước người.

Sau đó hít một hơi thật sâu, rồi lại thở ra thật sâu.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, hơi thở của y ngày càng lớn.

Tiếng hít thở hóa thành tiếng sấm, xung quanh y nổi lên một cơn cuồng phong dữ dội.

Cơ bắp trên người y cũng bắt đầu co rút và phồng lên.

Sức mạnh kinh khủng đó chấn cho không khí trực tiếp bị xé rách, chấn cho huyết hải sôi trào.

Âm thanh hít thở đó như thủy triều đè ép ra bốn phía, dường như Đế Giang đã hóa thành duy nhất của trời đất.

Thấy cảnh này, đồng tử Minh Hà co rút lại.

Y làm sao không biết Đế Giang đang vận sức cho một chiêu tuyệt thế mãnh liệt.

Không chút do dự, Minh Hà trực tiếp lao lên, lấy Nghiệp Hỏa Hồng Liên làm phòng ngự, lấy Nguyên Đồ A Tỳ làm công!

Giây phút này, Minh Hà dường như hóa thành một tia sét kinh thiên động địa.

Sát khí kinh khủng tỏa ra, sát thiên sát địa sát chúng sinh!

Chỉ là, giây tiếp theo, y đã kinh hãi.

"Ta có một quyền, có thể chấn vạn vật!" "Minh Hà, chịu chết đi!" Khí thế bá đạo vô tận tỏa ra.

Giọng của Đế Giang như sấm vang.

Sau đó, Minh Hà cảm thấy linh hồn của mình đang run rẩy.

"Ta có một quyền, có thể chấn vạn vật!" Giọng nói bá đạo vang vọng khắp trời đất.

Giây tiếp theo, thân thể Đế Giang hóa thành trăm vạn trượng.

Khí thế kinh khủng tỏa ra, bá tuyệt hoàn vũ.

Một quyền xuất ra, tinh thần phá diệt, thương khung vỡ nát.

Một quyền như vậy, dưới một quyền này, dường như tất cả mọi thứ đều mất đi màu sắc.

Một quyền như vậy, dưới một quyền này, dường như thời không đều bị đứng yên.

Một quyền xuất ra, sức mạnh kinh khủng tỏa ra, dường như ẩn chứa sức mạnh của tứ hải, chu thiên tinh thần.

Quyền kình mênh mông vô tận, quyền thế như sấm sét, quyền phong phá không.

Một quyền pháp từ trên trời giáng xuống.

Một quyền xuất ra, hư không vỡ nát.

Giây phút này, Minh Hà cảm thấy toàn thân đang run rẩy.

Y muốn giãy giụa, muốn động đậy.

Nhưng căn bản không có cách nào động.

Toàn thân dường như bị trói buộc, một luồng uy áp kinh khủng đè lên người y, chấn nhiếp linh hồn y.

Không đỡ được, không tránh được!

Không thể né, không thể chạy!

Giây phút này, sự tuyệt vọng sâu sắc hiện lên trong đầu Minh Hà.

Đây là người sao?

Một ý nghĩ hiện lên trong đầu Minh Hà.

Tại sao mình lại đi chọc vào một tồn tại mạnh mẽ như vậy.

Giây phút này, Minh Hà hối hận rồi.

Vừa rồi y còn cho rằng đài sen không vật nào có thể phá, nhưng lúc này, y sợ hãi.

Nắm đấm như vậy, không ai có thể đỡ được.

Chương 44

Không, trên thế gian không ai có thể đỡ được một quyền như vậy.

Minh Hà chỉ cảm thấy nắm đấm ngày càng gần, ngày càng lớn.

Thậm chí, y có thể thấy trên nắm đấm, không gian vỡ nát như thủy tinh.

Một cảm giác tuyệt vọng không khỏi hiện lên trong lòng.

Cuộc đời của mình, cứ thế kết thúc sao?

"Không!" "Ta tuyệt đối không chịu!" Minh Hà gầm lên một tiếng.

Là một cường giả, tự nhiên có sự kiêu ngạo của cường giả.

Đối mặt với tuyệt vọng, Minh Hà ngưng tụ ý chí của mình, cho dù chết, cũng phải dốc sức đánh một đòn.

Gầm lên một tiếng, Minh Hà vận chuyển toàn bộ pháp lực.

Chỉ là, giây tiếp theo, y nghe thấy một tiếng "rắc".

Nghiệp Hỏa Hồng Liên trực tiếp vỡ nát.

Sau đó, uy áp vô tận thổi đến khiến y da đầu tê dại.

Pháp lực vừa ngưng tụ đã bị trấn áp, chỉ còn lại một nắm đấm to lớn hiện ra trong mắt.

Giây phút này, Minh Hà không khỏi tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Chỉ là, quyền kình trong tưởng tượng không hề giáng xuống.

Khi Minh Hà mở mắt ra, chỉ thấy người khổng lồ, nắm đấm khổng lồ đã biến mất.

Chỉ còn lại Đế Giang lơ lửng trên không, vẻ mặt ngạo nghễ.

“Vì, vì sao không giết ta!” “Chẳng lẽ ngươi muốn sỉ nhục ta sao?” Minh Hà không nhịn được nói.

Cú đấm đó, y không cho rằng mình đỡ được.

Hơn nữa, Nghiệp Hỏa Hồng Liên đều đã bị hủy, chỉ cần Đế Giang không nương tay, y chết chắc rồi!

“Sỉ nhục thì không đến nỗi!” “Chỉ là, bản tôn muốn ngươi thần phục ta!” Đế Giang từ hư không bước xuống.

Lúc này, tâm trạng y rất tốt.

Phá hủy Nghiệp Hỏa Hồng Liên, nhận được 8000 điểm cường hóa.

Cộng thêm Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ 7500 điểm cường hóa.

Chỉ trên người Minh Hà Lão Tổ, y đã nhận được một vạn năm nghìn năm trăm điểm cường hóa.

Lúc này, điểm cường hóa đã lên đến 39789 điểm.

Lại gần hơn một bước đến việc tăng cường thực lực lần nữa.

Nếu gặp thêm mấy đại năng như vậy, y có thể nhanh chóng đạt đến vị trí thánh nhân.

Nghĩ đến đây, Đế Giang nhìn Nguyên Đồ A Tỳ song kiếm của Minh Hà, không khỏi lộ ra vẻ tiếc nuối.

Hai thanh sát phạt thánh khí này, cũng phải có bảy tám nghìn điểm cường hóa chứ.

Chỉ tiếc là, y lại muốn thu phục Minh Hà.

Pháp bảo cộng sinh nếu bị hủy, chỉ e hy vọng thu phục Minh Hà cũng không còn.

“Thần phục ngươi?” “Giết ta đi!” Minh Hà vẻ mặt kháng cự.

Trong lòng y chỉ có phẫn nộ vô tận.

Đế Giang muốn thu phục y, quả thực không biết trời cao đất dày.

Minh Hà, tuyệt đối không thần phục bất kỳ ai!

Chỉ là, Đế Giang vẫn cười nhạt: "Đừng từ chối nhanh như vậy!" "Giết ngươi, chỉ là một ý niệm của bản tôn!" "Chỉ là, bản tôn niệm ngươi tu hành không dễ, lại sinh ra trong huyết hải, cũng có chút duyên phận với tộc của ta!" "Nếu không, ngươi thật sự nghĩ mình có tư cách thần phục ta sao?" "Làm tùy tùng của bản tôn, ít nhất cũng phải có tu vi Đại La Kim Tiên!" Giây phút này, Minh Hà càng phẫn nộ.

Nhưng y cũng kinh ngạc trước sự cuồng vọng của Đế Giang.

Hiện tại chúng sinh cầu đạo không có lối, cảnh giới Đại La Kim Tiên, trừ phi là tam tộc khai thiên.

Nếu không, trên thế gian có mấy người tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên?

Đế Giang lại muốn lấy Đại La Kim Tiên làm tùy tùng, cuồng vọng đến mức nào!

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Minh Hà cảnh giác nói.

"Đế Giang!" "Minh Hà, tuy ngươi sinh ra ở huyết hải, nhưng cuối cùng không phải là chủ của huyết hải!" "Nếu ngươi thần phục bản tôn, bản tôn có thể cho ngươi thật sự trở thành chủ của huyết hải!" "Thậm chí bản tôn có thể ban cho ngươi một cơ duyên, đột phá Đại La dễ như trở bàn tay!" "Nếu ngươi nghe lời, chứng đắc Chuẩn Thánh cũng không phải là chuyện không thể!" "Nếu không muốn, thì tan thành tro bụi!" "Bản tôn biết U Minh Huyết Hải có một Văn Đạo Nhân, để hắn bảo vệ huyết hải cũng không tệ!" Đế Giang uy hiếp.

U Minh Huyết Hải, sau này là nơi có địa phủ.

Đế Giang không thể lúc nào cũng ở U Minh Huyết Hải, y cần Minh Hà bảo vệ U Minh Huyết Hải.

Theo lời Đế Giang dứt, sắc mặt Minh Hà biến đổi liên tục.

Chỉ là, y biết không thể ngăn cản Đế Giang.

Nói lý, đó là đặc quyền của kẻ mạnh.

Bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, Minh Hà cuối cùng cũng cúi cái đầu cao ngạo của mình xuống: "Đế Giang, ngươi thắng rồi!" "Minh Hà nguyện ý thần phục!" "Như vậy rất tốt!" "Vu tộc ta là hậu duệ của Bàn Cổ, huyết hải đương nhiên thuộc về Vu tộc ta!" "Sau này, nếu ngươi dám phản bội Vu tộc ta, ta nhất định sẽ rút gân lột xương ngươi, vĩnh thế không được siêu sinh!" Sơn mạch Hồng Hoang liên miên không dứt, không biết bao nhiêu ức vạn dặm.

Nhìn từ xa như những con rồng khổng lồ uốn lượn, thật sự hùng vĩ đến cực điểm.

Đế Giang sau khi thu phục Minh Hà Lão Tổ ở huyết hải, liền để Minh Hà Lão Tổ tiếp tục tu luyện và bố trí ở U Minh Huyết Hải, chờ đợi Vu tộc sau này.

Chỉ cần Hậu Thổ hóa luân hồi, đến lúc đó liền có thể nắm giữ toàn bộ huyết hải trong tay Vu tộc.

Bất kỳ thánh nhân nào cũng đừng hòng nhúng tay vào địa phủ.

Sắp xếp xong mọi việc, Đế Giang rời U Minh Huyết Hải, một đường du ngoạn Hồng Hoang.

Lần này, y nhắm đến ba hòn đảo tiên ở hải ngoại.

Chương 45

Hải ngoại tam tiên đảo, trong thần thoại luôn là một nơi thần kỳ.

Truyền thuyết nói rằng đó là do thiên thạch Hỗn Độn hóa thành, người có thể tìm thấy hải ngoại tam tiên đảo, đều cần có cơ duyên lớn.

Đế Giang đã đi Bất Chu Sơn, đi U Minh Huyết Hải.

Hải ngoại tam tiên đảo tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Suốt đường đi, Đế Giang đi khắp non sông vạn dặm.

Nhìn xuống dòng sông cuồn cuộn, ngước nhìn vạn ngọn núi cao.

Cảnh sắc Hồng Hoang thu hết vào đáy mắt.

Lần này, những nơi Đế Giang đi qua, đều cố ý tránh chiến trường đại chiến tam tộc.

Chuyên đi những nơi sơn dã hẻo lánh, chỉ hy vọng có thể gặp được cơ duyên.

Một ngày nọ, Đế Giang đến gần một ngọn núi vô danh.

Lại có một con quái thú kỳ dị chặn đường y.

Quái thú này có đầu hổ, một sừng, tai chó, thân rồng, đuôi sư tử, chân kỳ lân.

Trông như rồng không phải rồng, như hổ không phải hổ, như sư tử không phải sư tử, như kỳ lân không phải kỳ lân, như chó không phải chó.

Thực sự là cửu bất tượng!

“Này, này đạo nhân kia, đứng lại!” “Cướp, cướp đây!” Quái thú

nói tiếng người, trên mặt tỏ ra vô cùng căng thẳng.

"Đưa, đưa pháp bảo trên người ra đây, ta sẽ tha cho ngươi!" Vừa nói, đôi mắt to như chuông đồng của nó cứ nhìn chằm chằm vào Đế Giang.

Trời mới biết lúc này nó căng thẳng đến mức nào.

Đây là vụ làm ăn đầu tiên của nó ở đây, nhưng để có thể gia nhập Thú Minh, nó cũng đã liều mình.

"Đế Thính?" Đế Giang nhìn con quái thú cửu bất tượng trước mắt, tò mò hỏi.

"Ngươi, ngươi biết tên ta?" Đế Thính không khỏi kinh ngạc.

Đế Giang nghe vậy không khỏi cười, không ngờ, đây lại là Đế Thính, tọa kỵ của Địa Tạng Bồ Tát sau này.

Lúc này, lại nhát gan như vậy.

Đế Thính dù sao cũng là thần thú thông linh, có thể nhận biết vạn vật thế gian, đặc biệt giỏi nghe lòng người.

Bây giờ, lại nhát gan đến thế?

"Ngươi, ngươi cười gì?" Đế Thính không nhịn được hỏi.

Nó đã mai phục ở đây rất lâu rồi, thấy bộ dạng của Đế Giang, cảm thấy không giống cường giả mới chạy ra cướp.

Bây giờ, lại bị trêu cười?

"Cướp bóc không phải làm như vậy đâu!" "Hay là, để ta cướp ngươi nhé?" Đế Giang trêu chọc.

Nhìn Đế Thính nhát gan như vậy, trong lòng y không khỏi nảy sinh ý muốn trêu đùa.

Thấy Đế Thính lộ ra vẻ mặt mờ mịt, Đế Giang lại nói: "Xem

ngươi kìa, cướp bóc bây giờ quá nghiệp dư!" "Nếu đổi một câu khẩu hiệu khác, sẽ nâng cao mấy bậc đẳng cấp đấy!" "Vậy ta nên làm thế nào?" Đế Thính càng thêm mờ mịt.

Người không biết chuyện, còn tưởng Đế Giang đang cướp Đế Thính nữa.

Nhưng, càng như vậy, Đế Giang lại càng ham vui.

"Ta có thể dạy ngươi!" Đế Giang nói, rồi bắt chước một đoạn kịch hậu thế, quát lớn: "Cướp đây!" "Núi này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn qua đây!" "Để lại tiền mãi lộ!" Một tiếng quát, khiến Đế Thính không khỏi toàn thân run rẩy, tứ chi mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống đất.

"Thuật ngữ của ta thế nào?" "Mở núi, trồng cây, thu chút tiền mãi lộ không hợp lý sao?" Đế Giang đùa cợt.

"Nhưng núi và cây cũng không phải do ngươi mở mà!" Đế Thính nhíu mày nói.

"Ngu ngốc thật!" "Ngươi không nói, ta không nói, ai biết núi không phải do ta mở?" "Hơn nữa, đây chỉ là thuật ngữ cướp bóc thôi, cũng là cho người ta một chút thể diện!" "Nếu không vô duyên vô cớ bị cướp, đau lòng biết bao!" "Cướp bóc, là một môn nghệ thuật đấy!" Đế Giang giáo huấn.

"Đúng, ngài nói gì cũng đúng!" Đế Thính gật gật đầu.

"Vậy còn ngẩn ra đó làm gì, đưa tiền đây!" "Pháp bảo đều giao hết ra cho ta!" Đế Giang ra hiệu.

"Cái, cái gì?" Đế Thính có chút ngẩn người.

"Cướp đây!" "Núi này do ta mở, cây này do ta trồng!" "Muốn qua đây, để lại tiền mãi lộ!" Đế Giang nói, rồi tung một quyền vào bên cạnh.

Ầm ầm một tiếng, một ngọn núi trực tiếp bị đánh thành tro bụi.

Thậm chí, trên mặt đất còn có một vết quyền kình sâu không thấy đáy.

Lần này, Đế Thính hoàn toàn ngây người.

Người đi cướp, đáng lẽ là nó chứ.

Bây giờ lại biến thành người bị cướp rồi?

Giây phút này, Đế Thính có chút mông lung.

Hận không thể tự tát cho mình hai cái, sao lại tiện tay như vậy?

Chạy ra trước mặt Đế Giang cướp.

Nhìn vẻ mặt cười như không cười của Đế Giang, Đế Thính sợ hãi!

"Đạo trưởng tha mạng ạ!" "Ta nghèo lắm!" Dứt lời, Đế Thính không ngừng dập đầu, sợ mất mạng.

Nào có phong thái của một đại thần thú hậu thế.

"Nghèo?" "Chẳng lẽ ngươi không biết bản tôn tên là Chu Bái Bì sao?" "Có nghèo đến mấy ta cũng có thể vắt ra một lớp dầu!" "Thực sự không được, bản tôn sẽ nướng ngươi ăn!" Vừa nói, Đế Giang vừa liếm liếm môi.

Bộ dạng đó thật sự dọa chết Đế Thính.

Phịch một tiếng, Đế Thính quỳ xuống!

"Đạo trưởng, tiểu thú nguyện làm tọa kỵ cho ngài!" "Xin ngài hãy tha cho tiểu thú ạ!" Giây phút này, Đế Giang cũng có chút mông lung.

Chương 46

Đế Thính dù sao cũng là thần thú, sao lại không có chút tôn nghiêm nào?

Có cần mặt mũi không vậy!

Nhưng, nhìn Đế Thính đang cầu xin tha thứ, Đế Giang nảy ra một kế.

Có lẽ, có thể đào một cái hố, để Đế Thính gài bẫy Tây Phương giáo một phen!

Nghĩ đến đây, sau này Tây Phương giáo vào địa phủ, kết quả thần thú lại phản bội, vậy nhất định sẽ rất thú vị!

"Tọa kỵ thì miễn đi!" "Thế này đi, bản tôn tha cho ngươi không chết, ngươi làm cho ta một việc!" "Sau này, bản tôn có thể ban cho ngươi một cơ duyên!" Đế Giang thản nhiên nói.

Sinh linh Hồng Hoang động một chút là muốn làm tọa kỵ cho người khác.

Chỉ là, cũng không xem xét lai lịch.

Muốn làm tọa kỵ của y, cũng phải là Tiên Thiên Tam Tộc!

"Đạo trưởng, có việc gì, ngài cứ việc phân phó!" Đế Thính cung kính nói.

"Việc cụ thể sau này tự nhiên sẽ biết!" "Bây giờ, ngươi cứ làm việc của ngươi, sau này nếu có người thu ngươi làm tọa kỵ, cứ đồng ý!" "Nhưng phải nhớ, chỉ cần bản tôn ra lệnh một tiếng, ngươi phải làm việc cho bản tôn!" "Hiểu chưa?" Đế Giang vận dụng không gian pháp tắc, tiện tay đánh một đạo ấn ký vào cơ thể Đế Thính.

Sau này, nếu Đế Thính dám phản bội, y có thể thôi động sức mạnh pháp tắc lấy mạng nó trong nháy mắt!

Vu tộc, bây giờ nền tảng chưa đủ, Đế Giang chỉ có thể âm thầm mưu hoạch.

Sắp xếp xong mọi việc, Đế Giang tiếp tục đi tới, lại nghe thấy Đế Thính nói: "Chủ nhân, đừng đi về phía đó!" "Vì sao?" Đế Giang hỏi.

"Bên đó là địa bàn của Thú Thần, Thú Thần là trưởng lão của Kỳ Lân tộc." "Hắn đang ở đây triệu tập vạn thú, ngài nếu đi, sẽ bị xé thành từng mảnh!" Đế Thính nhắc đến Thú Thần, trong mắt đầy vẻ kính sợ.

Thiên hạ tẩu thú, Kỳ Lân vi tôn!

Thú Thần không phải Kỳ Lân tộc, nhưng lại có chức danh trưởng lão Kỳ Lân, có thể thấy thực lực của Thú Thần cao thâm.

Quan trọng hơn là, Thú Thần hung tàn!

Nếu không phải vì vậy, nó cũng sẽ không đi cướp Đế Giang, chuẩn bị đầu quân cho Thú Thần.

"Thú Thần?

Chưa nghe qua." Đế Giang lắc lắc đầu.

"Tóm lại, ngài đừng đi!" "Hơn nữa, tình hình bây giờ cũng không ổn, ta đoán Thú Hoàng đang ở gần đây." "Ngài tốt nhất nên đi đường vòng!" Đế Thính khuyên.

"Thú Hoàng?" Đế Giang nghe xong, không để ý.

Nhưng, Thú Thần là trưởng lão Kỳ Lân tộc, Thú Hoàng cũng không phải nhân vật nhỏ.

"Thú Hoàng là con trai của Thú Thần." "Hắn có sức phá hoại vô song!" "Đơn giản là mạnh đến biến thái, tóm lại, ngài tốt nhất nên

mau chóng rời khỏi đây!" "Không phải sinh linh nào cũng yếu ớt như ta đâu!" Đế Thính nói ra những thông tin mình biết.

"Vậy sao?" "Mấy tên đó có gì lợi hại?" Đế Giang vẻ mặt thản nhiên.

"Tuy ngài mạnh, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn!" Đế Thính vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Vậy sao?

Vậy hắn ở đâu?" "Hướng này à?" Đế Giang vẫn thản nhiên hỏi.

Thú Hoàng, Thú Thần, hoàn toàn chưa nghe qua.

Nhưng, trưởng lão Kỳ Lân tộc, trên người chắc có bảo bối!

Dùng để tăng điểm cường hóa cũng không tồi.

"Chẳng lẽ ngài không nghe lời ta sao?" "Mau rời đi!" Đế Thính vẻ mặt không thể tin nổi.

Chỉ vào lúc này, một giọng nói điên cuồng vang lên.

"Đế Thính, ngươi muốn ai rời đi?" Giọng nói này như điên cuồng, tàn khốc và lạnh lùng.

Sau đó một luồng hung khí ngút trời cuốn tới, đại địa rung chuyển.

"Xong rồi, đi không được nữa rồi!" Đế Thính tuyệt vọng.

Y thấy bốn con yêu quái hung thần ác sát đi tới.

Con yêu quái dẫn đầu có đầu sư tử, trên mặt có một vết sẹo dài.

Chính là Thú Hoàng mà nó nói.

"Thú Thần hay Thú Hoàng?" Đế Giang thản nhiên hỏi.

"Lão tử là Thú Hoàng!" "Đạo nhân, ngươi định chạy đi đâu?" "Ngoan ngoãn bó tay chịu trói, giao ra tất cả pháp bảo, gia nhập quân đội nô dịch!" "Nếu không, chết!" Thú Hoàng đầu sư tử thân người vẻ

mặt tàn khốc.

Quân đội nô dịch, là quân đội do tam tộc thành lập từ các sinh linh của các chủng tộc khác.

Cũng là quân đội bia đỡ đạn!

Gia nhập quân đội này, chỉ có một con đường chết.

"Ồ!" Đế Giang thản nhiên đáp một tiếng.

Sau đó bước một bước về phía trước, thần thái đó phong khinh vân đạm, căn bản không hề để Thú Hoàng vào mắt.

Biểu cảm này khiến Thú Hoàng không khỏi đại nộ.

"Tên khốn kiếp!" "Ta thấy ngươi tìm chết!" Gầm lên một tiếng, Thú Hoàng mạnh mẽ ra tay.

"Đạo nhân chết chắc rồi!" "Dám chọc giận Thú Hoàng đại nhân, quả thực không biết sống chết!" "Một quyền đấm nát đầu hắn!" "Thú Hoàng uy vũ!" Lũ yêu quái bên cạnh Thú Hoàng thấy vậy, lần lượt mở miệng trào phúng.

Dường như, Đế Giang chỉ là một con kiến tìm chết.

Chỉ là, thần tình của Đế Giang vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Thậm chí còn đưa tay ra, dường như muốn dùng nắm đấm nhỏ bé đó để đỡ lấy nắm đấm to hơn mấy lần của Thú Hoàng.

Giây phút này, khóe miệng Thú Hoàng không khỏi lộ ra vẻ khinh thường nồng đậm.

Chỉ là, khi nắm đấm của hắn và tay của Đế Giang gặp nhau.

Chương 47

Lại cảm thấy nắm đấm của mình như đập vào Tiên Thiên Chí Bảo.

Mặc cho hắn dùng sức, nhưng cuối cùng vẫn không thể tiến thêm một phân.

"Nắm đấm của ngươi?" "Đang gãi ngứa cho bản tôn đấy à?" Đế Giang khinh thường nói.

Sau đó tay dùng sức, lập tức tiếng hét thảm của Thú Hoàng vang lên.

"Còn ngẩn ra đó làm gì, tất cả lên cho ta!" Trong tiếng hét thảm, Thú Hoàng gào thét.

Lũ yêu quái thấy vậy lần lượt xông lên.

Chỉ là, trong lòng chúng kinh hãi vô hạn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đối thủ mà chúng cho rằng Thú Hoàng có thể giải quyết trong một chiêu, lại ngược lại áp đảo Thú Hoàng.

Trong lúc chúng xông lên, Đế Giang vẫn vẻ mặt cười lạnh.

Chỉ thấy thân hình y khẽ động, thân thể của đám đông trực tiếp bị đánh nổ.

Lần nữa xuất hiện, Đế Giang đã ở trên đầu Thú Hoàng.

"Không, không được giết ta!" "Ta là con trai của Thú Thần..." Thú Hoàng kinh hãi.

Tuy nhiên, Đế Giang vẫn vẻ mặt lạnh lùng.

Một quyền đánh xuống, Thú Hoàng trực tiếp bị nổ đầu, sau đó vô lực ngã xuống.

Giây phút này, Đế Thính không khỏi há to miệng.

Vị chủ nhân này, rốt cuộc là ai?

"Đúng là quỷ nghèo, đến một món pháp bảo cũng không có?" Đế Giang lục soát trên người Thú Hoàng, phát hiện đến cả túi càn khôn cũng không có.

Đúng là nghèo rớt mồng tơi.

Y nào biết, Thú Hoàng là huyết mạch của Thôn Phệ Ma Sư, chỉ tu luyện nhục thân.

Tất cả linh dược, linh bảo đều bị hắn nuốt chửng, hóa thành nguồn sức mạnh huyết nhục cho bản thân.

"Chủ, chủ nhân!" "Gây họa rồi, mau đi thôi!" "Giết Thú Hoàng rồi, Thú Thần sẽ nổi điên mất!" Đế Thính nhìn cảnh tượng trước mắt, tuyệt vọng rồi.

Vị chủ nhân mới này lại giết Thú Hoàng.

Lẽ nào không nghe thấy Thú Hoàng là con trai của Thú Thần sao?

"Thế ngươi chưa thấy bản tôn nổi điên à?" "Đế Thính, nếu ngươi sợ hãi thì đi đi!" Đế Giang vẫn giữ vẻ thản nhiên.

Thú Thần chó má gì chứ, trong mắt Đế Giang, đó chỉ là điểm cường hóa mà thôi!

Đế Thính nghe vậy, không khỏi nghẹn lời, sau đó nói: "Chủ nhân, xin đừng coi thường ta!" "Ta là Đế Thính tuy gan nhỏ, nhưng đã nhận chủ thì tuyệt đối không bỏ rơi chủ nhân mà chạy trốn!" "Thú Thần muốn giết, cứ bước qua xác ta trước đã!" Trong lời nói của Đế Thính toát ra vẻ nghiêm túc lạ thường, khiến Đế Giang phải nhìn nó bằng

con mắt khác.

"Tiểu tử, có cốt khí đấy, ta bắt đầu hơi thích ngươi rồi!" "Như vậy, cũng xứng đáng làm một quân cờ quan trọng của bản tôn!" "Nhưng mà, thực lực yếu quá!" Đế Giang vừa nói vừa đi về phía Đế Thính.

Sau đó, y vươn tay vỗ lên người nó!

Năm nghìn điểm cường hóa được truyền thẳng vào cơ thể Đế Thính.

Ngay lập tức, Đế Thính chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh vô tận tuôn trào trong cơ thể!

Luồng sức mạnh này khiến nó không kìm được mà ngửa mặt lên trời gầm dài!

Pháp lực hùng hậu dâng trào, đột phá cảnh giới Kim Tiên!

"Ta, ta đã trở thành Kim Tiên rồi sao?" Đế Thính gần như không thể tin vào cảm giác của mình.

Đế Giang chỉ tùy tay vỗ một cái mà nó đã đột phá thành Kim Tiên?

Thật không thể tin nổi!

Vị chủ nhân này, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Chỉ là, không đợi Đế Thính kịp cảm thán, một luồng hung sát khí kinh khủng từ xa truyền đến, cùng lúc đó, bầu trời trở nên âm u.

Sau đó, mặt đất rung chuyển, dường như có tiếng kim qua thiết mã vang lên.

Chỉ thấy phía xa, bụi bay mù mịt, tiếng gầm rú vang dội không dứt.

"Kẻ nào đã giết con trai ta!" Một tiếng hét lớn vang vọng khắp đất

trời.

Hung sát khí kinh khủng chấn động cả vũ trụ.

Chỉ thấy từ xa, một đám yêu thú lao thẳng tới.

Đi đầu là một con thú tê giác sắt khổng lồ, trên lưng nó có một yêu tộc khôi ngô to lớn.

Yêu tộc này đầu sư tử thân người, toàn thân tỏa ra hung sát khí vô tận.

Hung sát khí cuồn cuộn như mây đen che trời, dường như muốn nghiền nát vạn vật thế gian!

"Thú Thần!" "Chủ nhân, mau đi!" Đế Thính chắn trước người Đế Giang, hét lớn.

Mặc dù trong mắt lộ rõ vẻ sợ hãi, nhưng nó không hề chạy trốn.

Đế Thính cũng không biết tại sao, có lẽ là vì vinh quang.

"Đi à, không ai đi được đâu!" Thú Thần nhảy vọt lên, rồi như núi Thái Sơn đổ xuống, mang theo khí tức cuồng bạo lao thẳng về phía Đế Giang.

"Thú Thần đại nhân ra tay rồi?" "Trời ạ, lần trước Thú Thần đại nhân ra tay là mấy nghìn năm trước thì phải?" "Trận chiến đó, một mình ngài ấy đã đồ sát mười vạn Long tộc!" "Nói đúng ra, Thú Thần đại nhân đã ba nghìn năm chưa ra tay rồi!" "Ba nghìn năm dưỡng tinh súc nhuệ, không biết Thú Thần đại nhân đã mạnh đến cảnh giới nào!" "Tên kia chết chắc rồi!" Cùng lúc đó, vạn yêu theo sau bàn tán xôn xao.

Chỉ là, Đế Giang vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên.

"Một Thú Hoàng quèn, giết thì cũng đã giết rồi, thì làm sao?!" Đế Giang tùy tay đánh ra một quyền, quyền phong gào thét trong nháy mắt

nuốt chửng Thú Thần.

Chỉ là, một khắc sau, tiếng gầm của Thú Thần vẫn vang vọng.

"Chết cho bản tọa!" Trong tiếng gầm giận dữ, Thú Thần phá tan quyền kình của Đế Giang, từ trên trời giáng xuống.

Chương 48

Trong tay hắn hiện ra một cây búa lớn.

Trên cây búa tỏa ra sức mạnh sấm sét.

Oanh một tiếng, như một tia sét cuồng nộ giáng từ trên trời xuống.

Cảnh tượng này khiến Đế Giang có chút bất ngờ.

Một Đại La Kim Tiên quèn mà lại đỡ được quyền kình của mình?

Mặc dù chỉ là một quyền tùy tay, nhưng đủ để giết Chuẩn Thánh!

Sao nhục thân của một Đại La Kim Tiên lại có thể đỡ được một quyền này chứ?

Ngay lúc này, Đế Giang bắt đầu có hứng thú với Thú Thần.

Đối mặt với cú búa nhanh như chớp, tay phải Đế Giang xòe ra năm móng vuốt, tóm thẳng về phía cây búa lớn.

"Dám tay không bắt Thú Vương Chùy của ta!" "Quả là muốn chết!" Thú Thần cười lạnh, pháp lực trong tay tăng lên gấp mười lần, hung hăng bổ xuống.

Có thể nói, Thú Thần vừa ra tay đã dùng chiêu sát thủ mạnh nhất, không hề nương tay.

Phải biết rằng, Thú Vương Chùy là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cây búa này va phải thì chết, chạm phải thì bị thương!

Thực sự uy lực vô cùng.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Cả mặt đất lún sâu xuống, phương viên vạn dặm hóa thành một mảnh phế tích.

"Một con kiến hôi mà dám giết con trai ta!" "Không biết sống chết!" Thú Thần cười lạnh.

"Thế à?" "Ngươi đập ta một búa rồi, tiếp theo, ăn một quyền của bản tôn thì sao?" Chỉ là, đúng lúc này, giọng nói của Đế Giang vang lên từ dưới cây búa lớn.

Trong ánh mắt kinh hoàng của Thú Thần, cây búa lớn bị nâng lên từng chút một.

Dưới cây búa, năm ngón tay của Đế Giang đang nắm chặt lấy nó, toàn thân không một vết xước.

"Sao có thể!" Thú Thần đồng tử co rút lại.

Có kẻ dùng sức mạnh nhục thân để đỡ một búa của hắn sao?

"Trên đời này có gì là không thể?" "Một Đại La Kim Tiên quèn, chết cho bản tôn đi!" Đế Giang dùng sức năm ngón tay, trong nháy mắt nghiền nát cây búa lớn.

"Không!" "Vô Thiên, còn không mau ra tay!" "Ta mà chết, nhiệm vụ của La Hầu làm sao hoàn thành!" Cảm nhận được sức mạnh kinh khủng của Đế Giang, Thú Thần hét lớn.

"Đinh, chúc mừng túc chủ phân giải Thú Vương Chùy, nhận được 9000 điểm cường hóa!" Lúc này, điểm cường hóa của Đế Giang trừ đi năm nghìn cho Đế Thính, vẫn còn 43789 điểm!

Khi Đế Giang bóp nát Thú Vương Chùy, Thú Thần không khỏi co rút đồng tử.

Sức mạnh vô song cỡ này, hắn chỉ từng thấy ở một người.

Đó chính là Bàn Cổ!

“Vô Thiên, còn không mau hiện thân!” Ngay lúc này, cảnh tượng Bàn Cổ khai thiên trong ký ức của Thú Thần bất giác hiện về.

Linh hồn hắn run rẩy, vì thế, hắn không chút do dự gọi viện binh.

Vạn yêu xung quanh không khỏi ngây người.

Thú Thần vô địch trong mắt chúng, mới một chiêu đã phải gọi viện binh?

Lúc nãy còn hùng hồn đòi diệt Đế Giang cơ mà?

Mặt bị vả nhanh quá rồi đấy?

Chỉ là, Vô Thiên này là ai?

Sao lại đáng để Thú Thần cầu cứu?

“Ha ha ha!” “Không ngờ Thú Thần đường đường cũng có ngày cần đến Vô Thiên ta!” Một tiếng cười âm lãnh vang lên, chỉ thấy trong đám vạn yêu tỏa ra từng luồng hắc khí.

Hắc khí trong nháy mắt bao trùm lấy vạn yêu.

Không đợi chúng kịp phản ứng, hắc khí đã nuốt chửng mấy trăm con yêu thú.

Sau đó, hắc khí hội tụ lại, hình thành một hình người.

Người này, ánh mắt âm lãnh, da dẻ trắng bệch.

Ánh mắt hắn cứ nhìn chằm chằm vào Đế Giang.

Chỉ là, càng nhìn, hắn càng kinh hãi.

“Không ngờ ngoài Tam tộc khai thiên, lại có kẻ tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh!” “Xem ra, ngươi cũng là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế?” “Không biết các hạ xưng hô thế nào, là Ma Thần nào chuyển thân?” Vô Thiên mở miệng hỏi.

“Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế?” Thú Thần không khỏi kinh

ngạc, trong lòng mơ hồ lóe lên một tia bất an.

Sức mạnh của Đế Giang khiến hắn cảm thấy quen thuộc.

Nếu là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, chẳng lẽ… "Xem ra, Ma tộc và Kỳ Lân tộc đã cấu kết với nhau rồi?" "Lẻn vào Tam tộc, chuẩn bị châm ngòi đại chiến Tam tộc?" Đế Giang lướt mắt qua người Vô Thiên, đối với Vô Thiên, y đương nhiên đã nghe nói.

Là một trong những thủ hạ của Ma tổ La Hầu, vì vậy, Đế Giang có thể dễ dàng suy đoán ra âm mưu của Vô Thiên.

"Ngươi biết nhiều quá rồi đấy!" Vô Thiên lạnh lùng nói, "Nhưng, đã biết đến Ma tộc, vậy ngươi nên biết chủ nhân của ta là La Hầu!" "Cho ngươi một cơ hội, gia nhập Ma tộc của ta, sau này chủ thượng thành Thánh, có thể cho ngươi một Thánh vị!" "Nếu đối địch với Ma tộc ta, ngươi nên biết hậu quả!" Vô Thiên uy hiếp, theo hắn thấy, Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế nào cũng phải nể mặt chủ nhân của hắn!

Chỉ tiếc là, Đế Giang lại cười ha hả, tiếng cười tràn đầy vẻ khinh thường.

"Ngươi cười cái gì!" "Lẽ nào ngươi muốn tự tìm đường chết?" Vô Thiên lạnh giọng quát.

"Ta cười ngươi cuồng vọng vô tri!" "Một Đại La Kim Tiên quèn cũng dám uy hiếp bản tôn!" "Ngay cả Ma tổ La Hầu đứng đây, bản tôn cũng đánh cho hắn văng cả phân ra ngoài!" "Huống hồ chỉ là một Vô Thiên quèn?" "Còn về thành Thánh?" "Ta đường đường là hậu duệ Bàn Cổ, sao lại đi theo con đường hủy diệt để thành Thánh!" "Tộc của ta, chỉ có bảo vệ Hồng Hoang!" Lời vừa dứt, trên người Đế Giang tỏa ra sát lục khí ngút trời, kẻ nào muốn hủy diệt Hồng Hoang, đừng hòng.

Khí thế kinh khủng tỏa ra, trời đất đều kinh sợ.

“Hậu duệ Bàn Cổ!” Chúng sinh nghe vậy đều kinh ngạc.

Chương 49

Trong mắt Đế Thính không khỏi lộ ra vẻ sùng bái.

Chủ nhân của nó, là hậu duệ Bàn Cổ?

Còn những yêu thú kia, thì lại lộ ra vẻ kính sợ.

Sỉ nhục hậu duệ Bàn Cổ, là sống không muốn nữa rồi sao?

Thú Thần và Vô Thiên nhìn nhau, trong mắt lộ rõ vẻ kiêng kỵ sâu sắc.

Ai mà ngờ, lại gặp phải hậu duệ Bàn Cổ!

"Đi!" Không chút do dự, Vô Thiên và Thú Thần quay người bỏ chạy.

"Chạy à?" "Để lại pháp bảo của các ngươi đã!" Đế Giang cất bước đuổi theo.

Không ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay y.

Những yêu thú kia, vội vàng tránh né, không ai dám cản đường.

Thế giới này đều do Bàn Cổ tạo ra, ai dám ngăn cản hậu nhân của Bàn Cổ.

Một đường đuổi, một đường chạy.

Đế Giang nhanh chóng đuổi đến một sơn cốc bị sương mù dày đặc bao phủ.

"Hậu nhân Bàn Cổ, có bản lĩnh thì đuổi vào đây!" "Không có bản lĩnh thì ngoan ngoãn cút đi!" Giọng nói ngông cuồng của Thú Thần vang vọng trong sơn cốc.

"Muốn khích tướng bản tôn à?" Khóe miệng Đế Giang nhếch lên

một nụ cười khinh bỉ.

Vô Thiên và Thú Thần tiến vào đây, liền bắt đầu nói năng ngông cuồng, dường như đã quên mất bộ dạng thảm hại lúc chạy trốn trước đó.

Không cần nghĩ cũng biết, trong sơn cốc chắc chắn có thứ mà hai người chúng dựa vào.

Chỉ là, trước sức mạnh tuyệt đối!

Mọi chỗ dựa đều sẽ tan thành tro bụi!

Không chút do dự, Đế Giang trực tiếp bước vào.

Khi tiến vào sơn cốc, Đế Giang nhanh chóng phát hiện có điều không ổn.

Y cảm nhận được một trận không gian dao động.

"Lối vào của một tiểu thế giới?" Đế Giang không khỏi kinh ngạc.

Sơn cốc này là lối vào của một tiểu thế giới.

Nói cách khác, Thú Thần và những kẻ khác đang muốn dụ mình vào một tiểu thế giới?

Quả nhiên, khi Đế Giang tiếp tục tiến về phía trước, sương mù dần tan đi.

Khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, y không khỏi kinh ngạc đến ngây người.

Thế giới này rộng lớn vô biên, khắp nơi đều là thi thể của sinh linh Hồng Hoang.

Oán khí, tà khí vô biên tràn ngập cả thế giới, thậm chí còn nồng đậm hơn cả bầu trời trên Huyết Hải.

Khi Đế Giang xuất hiện, những thi thể của sinh linh Hồng Hoang

này lần lượt sống lại.

Giọng nói trầm thấp, như những xác sống, trên người bốc lên ma khí vô tận, hai mắt đỏ ngầu.

Thậm chí, trong đó còn không ít thành viên của Tam tộc đã bị ma hóa.

"Chẳng lẽ đây là một cứ điểm của Ma tộc?" Đế Giang nhíu mày, đối mặt với đám sinh linh bị ma hóa sống lại đang tấn công, Đế Giang vươn tay ra.

Không gian trực tiếp bị xé rách, giống như cả không gian bị nén lại, trong nháy mắt bóp nát tất cả sinh linh ma hóa trong tầm mắt.

"Ha ha ha!" "Ngươi thật sự dám xông vào!" "Xem ra, lịch sử lại một lần nữa tái diễn rồi!" "Trong Hỗn Độn, ba nghìn Ma Thần vây công Bàn Cổ!" "Hôm nay, những Ma Thần chuyển thế như chúng ta lại một lần nữa vây công hậu nhân của Bàn Cổ!" Tiếng cười ngông cuồng của Thú Thần vang lên.

Sau đó, lại vang lên từng tràng cười âm trầm.

"Hậu nhân của Bàn Cổ sao?" "Thú Thần, ngươi lại dẫn đến một món thức ăn thượng hạng đấy!" "Để ta nuốt chửng hắn, để thế giới Hồng Hoang nghênh đón Bảy Mươi Hai Hung Thần chúng ta giáng lâm!" "Bảy Mươi Hai Đại Hung Thần?" Sắc mặt Đế Giang hơi thay đổi.

Trong ký ức truyền thừa của y, đặc biệt là lúc Bàn Cổ khai thiên tích địa, dường như có một đám Hỗn Độn Ma Thần như vậy.

Bảy Mươi Hai Đại Hung Thần Hỗn Độn!

Trong thế giới Hỗn Độn, chúng sinh ra đời, không có thiện ác.

Tính bản thiện và tính bản ác đều không có cơ sở.

Bởi vì Đại Đạo chí công, cũng không phân thiện ác.

Bất kể Hỗn Độn Ma Thần làm gì, thiện hay ác đều được bao dung.

Vì thế, bất kể sức mạnh là chính hay tà, chỉ vì chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân.

Chỉ là, Đại Đạo Thánh Nhân đâu dễ dàng như vậy.

Sau một hồi tính toán, ba nghìn Ma Thần đều thân tử đạo tiêu, ngay cả Bàn Cổ cũng không ngoại lệ.

Sự vẫn lạc của Bàn Cổ, sao lại không nằm trong tính toán của Đại Đạo.

Ngài có thể không khai thiên tích địa, thậm chí sau khi khai thiên tích địa có thể mặc kệ.

Nhưng Bàn Cổ chí tình chí thánh, yêu thích việc khai mở thế giới mới.

Vì thế, ngài thà một mình chống đỡ trời đất, đến khi mệt mỏi thân hóa vạn vật cũng không hối tiếc.

Có thể nói, Bàn Cổ thật sự vì Hồng Hoang mà không màng sống chết.

Nếu Bàn Cổ không chống đỡ trời đất, ngài hoàn toàn có thể sống sót trong Hỗn Độn.

Thậm chí, Bàn Cổ có thể đợi pháp lực hồi phục rồi lại khai mở thế giới.

Dù sao thì ba nghìn Ma Thần chết thì chết, bị thương thì bị thương.

Tuy nhiên, Đại Đạo đã tính toán được sự chí tình chí thánh của Bàn Cổ.

Chương 50

Vì thế, con cưng của khí vận Đại Đạo chính là Bàn Cổ chứ không phải ai khác.

Trong Hỗn Độn không cần thiện ác.

Thế giới Hồng Hoang cũng không cần thiện ác, tất cả đều là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu.

Khi Đế Giang tiến lên, sắc mặt y càng lúc càng lạnh băng.

Bởi vì trong thế giới này, khắp nơi đều là cảnh tượng thê lương.

Ở rìa thế giới này, có bảy mươi hai cây cột kỳ dị.

Trên những cây cột đó khắc họa những pho tượng Ma Thần sống động như thật.

Bảy mươi hai cây cột nối liền trời đất, dưới mỗi cây cột đều có một tế đàn.

Trên tế đàn, chúng sinh đang gào thét.

Đau khổ, thảm thiết, suy nhược, vô thần… Vô số thảm án diễn ra ở đây, dưới sự dày vò của những tế đàn này, chúng sinh lần lượt tỏa ra ma khí, sau đó bị tà hóa.

Bảy mươi hai cây cột, bảy mươi hai tế đàn.

Nhìn cảnh này, sắc mặt Đế Giang càng thêm nghiêm trọng.

"Bảy mươi hai cột Đại Hung Thần, phong tỏa phương thiên địa này?" "Bọn Thú Thần muốn luyện hóa thế giới này?" Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Đế Giang.

Nếu để chúng luyện hóa tiểu thế giới này, e rằng, mục tiêu tiếp theo chính là thế giới Hồng Hoang.

Chẳng trách Vô Thiên lại ở cùng Thú Thần, e rằng Ma tổ La Hầu và Bảy Mươi Hai Hung Thần đang âm thầm mưu đồ con đường hủy diệt.

"Đã dụ bản tôn đến đây, có thủ đoạn gì thì cứ dùng ra đi!" Giọng Đế Giang lạnh như băng.

Thân là hậu duệ Bàn Cổ, y tuyệt đối không cho phép những Hung Thần này tiến vào Hồng Hoang.

Dù sao, nhìn tiểu thế giới trước mắt là có thể biết những Hung Thần này cũng giống La Hầu, đều đi theo con đường hủy diệt để thành Thánh.

"Đừng vội!" "Đợi ta luyện hóa xong thế giới này, rồi sẽ chơi với ngươi!" "Bây giờ, cứ chơi với đám nô dịch của ta trước đi!" Giọng nói hung tàn vang vọng khắp đất trời.

Ngay sau đó, bảy mươi hai cột Ma Thần tỏa ra hung sát khí vô tận.

Từng sợi xích sắt hư không từ cột Ma Thần tỏa ra, phong tỏa trời đất.

Rõ ràng, Bảy Mươi Hai Đại Hung Thần đã trực tiếp phong tỏa thế giới này, muốn rút lấy sức mạnh của thế giới này để thành sức mạnh của mình.

Đây chính là Thôn Phệ chi đạo!

Đế Giang tuy không có Nguyên Thần, không biết thiên số.

Nhưng dưới trận thế như vậy, y cũng có thể nhìn ra được vài phần.

Nếu không phá trừ sự giam cầm của Bảy Mươi Hai Đại Hung Thần, y cũng đừng hòng rời khỏi thế giới này.

Dưới đại trận của Bảy Mươi Hai Đại Hung Thần, thế giới này chỉ

có thể vào không thể ra.

Không chỉ vậy, trên mặt đất, trên không trung, vô số ma binh xuất hiện.

Rõ ràng, Bảy Mươi Hai Đại Hung Thần muốn dùng ma binh để cầm chân Đế Giang, dường như có âm mưu lớn hơn.

"Hừ!" "Bản tôn không quan tâm các ngươi giở trò gì!" "Đã chọc vào bản tôn, vậy thì bản tôn sẽ hủy diệt tất cả!" Toàn thân Đế Giang tỏa ra sát lục khí vô tận.

Bảy Mươi Hai Đại Hung Thần không hiện thân, vậy thì giết cho đến khi chúng hiện thân thì thôi.

Cách đơn giản nhất là phá hủy bảy mươi hai cột Ma Thần.

Không chút do dự, Đế Giang lao thẳng về phía một cột Ma Thần.

Trên đường đi, bất kỳ ma binh nào dám cản đường đều phải chết!

Đế Giang lao đi với thế không thể cản phá.

Mỗi lần vung quyền, đều có mấy vạn ma binh chết.

Không một ai có thể ngăn cản sức mạnh một quyền của y.

Cảm nhận được tất cả, trong mắt Thú Thần tỏa ra hung quang.

"Huynh đệ, phải tăng tốc lên thôi!" "Đám lính quèn này không cản được hậu nhân của Bàn Cổ đâu!" Thú Thần nói.

"Yên tâm đi, Hung Thần đại trận của ta đã thành, một Chuẩn Thánh quèn, muốn phá hủy cột Ma Thần, quả là si tâm vọng tưởng!" "Chỉ cần ta luyện hóa xong thế giới này, hấp thu Sát Lục chi đạo của Bạch Hổ nhất tộc, là có thể chứng đắc vị trí Chuẩn Thánh đó!" "Bảy mươi hai vị Chuẩn Thánh, đủ để hủy diệt thế giới do Bàn Cổ khai mở!" "Thành vô thượng Đại Đạo!" Bảy mươi hai Ma Thần cười lạnh.

Tất cả, đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Rõ ràng, thế giới này chính là tiểu thế giới của Bạch Hổ nhất tộc.

Cũng chẳng trách thế giới Hồng Hoang không có Bạch Hổ.

Mặt khác, Đế Giang một đường tàn sát.

Nhưng ma binh vô cùng vô tận, khiến Đế Giang không khỏi nhíu mày.

Vu tộc không có Nguyên Thần, không thể sử dụng pháp bảo, căn bản không thể một ý niệm phá diệt một thế giới.

Lẽ nào, đối phó với đám kiến hôi này mà phải hóa ra pháp thân?

Đế Giang nhíu mày.

Đúng lúc này, một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

"Tiên trưởng, xin hãy theo ta!" Đế Giang nghe vậy nhìn qua, chỉ thấy trong đám ma binh có lẫn một con hổ đen.

Con hổ này đang nói tiếng người.

"Tiên trưởng, mong đừng để lộ sơ hở!" "Xin hãy đi theo ta!" Hắc Hổ cung kính nói.

Vừa nói, thân hình nó đã len lỏi trong đám ma binh.

Đế Giang thấy vậy liền nhanh chóng đuổi theo, cũng không sợ có gian trá.

Khi chạy đến một vách núi, Hắc Hổ nhảy vọt lên.

Chương 51

Đế Giang theo sát phía sau, nhảy xuống vách núi, sau đó một gợn sóng lan tỏa.

Rõ ràng là một kết giới, xuyên qua kết giới, Đế Giang phát hiện cảnh sắc trước mắt thay đổi, mình đang ở trong một sơn cốc nhỏ.

Ở đây, có hơn một nghìn con Bạch Hổ.

Khi thấy Đế Giang xuất hiện, những con Bạch Hổ này đều tỏa ra hung sát khí.

"Các vị, đừng manh động!" "Đây là khách ta mời đến!" Hắc Hổ hô lên.

"Hắc Hổ, lẽ nào ngươi không biết đây là nơi trú ẩn cuối cùng của Bạch Hổ nhất tộc chúng ta sao?" "Tự tiện đưa người ngoài đến, lẽ nào ngươi muốn Bạch Hổ nhất tộc chúng ta đoạn tuyệt truyền thừa sao?" Một con Bạch Hổ lạnh giọng quát.

"Ngũ trưởng lão đừng có ngậm máu phun người!" "Ta là Hắc Hổ vì Hổ tộc, lẽ nào làm chưa đủ?" "Vị tiên trưởng này là cứu tinh ta mời đến!" "Chỉ có ngài ấy mới có thể cứu Bạch Hổ nhất tộc chúng ta!" Hắc Hổ lạnh giọng quát.

"Không ai có thể cứu Bạch Hổ nhất tộc chúng ta dưới tay Bảy Mươi Hai Hung Thần!" "Chúng ta chỉ cần bảo vệ nơi này, Bảy Mươi Hai Hung Thần sẽ không tìm được chúng ta!" "Chỉ cần chúng quậy đủ, tự nhiên sẽ rời đi!" "Nhưng bây giờ ngươi đưa người ngoài đến, nơi này sẽ có nguy cơ bị Hung Thần phát hiện!" Ngũ trưởng lão hét lớn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đế Giang đã hiểu ra.

Đây là nơi ẩn náu của Bạch Hổ nhất tộc, rõ ràng, Hắc Hổ ra ngoài tìm kiếm một tia hy vọng.

Còn những con Bạch Hổ này, lại chỉ chờ đợi ở đây, hy vọng kẻ địch sẽ tự động rút lui.

"Thật nực cười!" "Đều nói Bạch Hổ chủ sát phạt, không ngờ cũng chỉ là một đám tham sống sợ chết!" "Thế giới của các ngươi bị Hung Thần bao trùm, đến cả dũng khí phản kháng cũng không có?" "Hắc Hổ, ngươi muốn đưa bản tôn đến đâu?" Khóe miệng Đế Giang không khỏi lộ ra một tia khinh thường.

"Ngươi là ai, dám chế giễu Bạch Hổ nhất tộc chúng ta!" "Ta thấy ngươi sống không muốn nữa rồi!" Ngũ trưởng lão gầm lên.

Hắc Hổ thấy vậy lại lần nữa giận dữ quát, thấy hai bên sắp cãi nhau, chỉ nghe một giọng nói từ trong sơn cốc truyền ra: "Tiểu Hắc, đưa khách đến gặp ta!" Chúng Bạch Hổ nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

Chỉ có Tiểu Hắc cung kính đi đến trước mặt Đế Giang nói: "Tiên trưởng, Hổ Vương của chúng tôi có lời mời!" Vừa nói, trong ánh mắt thù địch của chúng Bạch Hổ, Tiểu Hắc dẫn Đế Giang đi sâu vào sơn cốc.

"Những con Bạch Hổ này, dường như không hoan nghênh ta!" Đế Giang nhàn nhạt nói.

"Có lẽ vậy, vì ta là dị loại.

Thân là Bạch Hổ nhất tộc, nhưng ta sinh ra lại có màu đen." "Nhưng, điều đó có quan hệ gì chứ, sớm đã mấy vạn năm trước, chúng đã định xử tử ta!" "Nếu không phải Hổ Vương cứu ta, thế gian này sớm đã không còn Hắc Hổ!" "Ta sống, không phải vì Bạch Hổ tộc, mà vì Hổ Vương!" Trong lời nói, Hắc Hổ mặt mày ảm đạm đi về phía trước.

Thân là dị loại, số phận đã định không được tộc nhân chấp nhận.

Nhưng cũng chính vì là dị loại, nên khi Bảy Mươi Hai Hung Thần xâm nhập, nó mới có thể trà trộn vào trong ma quân.

Chẳng mấy chốc, Đế Giang đã đến nơi phòng ngự nghiêm ngặt nhất của sơn cốc.

Ở đó, có một con Bạch Hổ khổng lồ đang nằm trên mặt đất.

Con Bạch Hổ này, sau lưng mọc hai cánh, mặt mày uy nghiêm bá đạo.

Thể hình của nó, to bằng mười con voi lớn.

Ánh mắt nó nhìn về phía Đế Giang, khẽ gật đầu.

Sau đó lại nhìn về phía Hắc Hổ, nói: "Hắc Hổ, ngươi về rồi?" "Tiểu công chúa đâu?" "Tiểu công chúa tôi đã đưa đến Tây Côn Luân!" "Nơi đó linh thú đông đúc, sự an nguy của công chúa sẽ không có vấn đề gì." "Nhưng tôi không yên tâm về Đại vương, nên tôi đã quay về!" Hắc Hổ cung kính nói.

"Ngươi không nên về!" "Bạch Hổ nhất tộc chúng ta gặp kiếp nạn, đã đến Hồng Hoang rồi thì thôi." "Không cần thiết phải quay về!" Hổ Vương thở dài nói.

"Bắt tôi nhìn đồng bào chết đi, tôi không làm được!" "Hơn nữa, trốn ở đây cũng không an toàn!" "Mấy nghìn năm nay, tôi vẫn luôn trà trộn trong ma quân, chúng chuẩn bị khởi động kế hoạch diệt thế!" "Cả thế giới này đều sẽ bị hủy diệt, trốn ở đây, chỉ là ngồi chờ chết!" "Hơn nữa, tôi đã mang hy vọng về rồi!" Hắc Hổ vừa nói vừa nhìn về phía Đế Giang.

Sau đó, nó quỳ rạp trên mặt đất, cung kính nói: "Tiên trưởng, xin hãy cứu Bạch Hổ nhất tộc!" "Hắc Hổ, vị này là?" Trong mắt Hổ Vương lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nó có thể cảm nhận được khí tức mạnh mẽ trên người Đế Giang.

Đó là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng nó cũng là Chuẩn Thánh, mà vẫn bị Bảy Mươi Hai Hung Thần trọng thương.

"Hậu nhân của Bàn Cổ!" Hắc Hổ cung kính nói.

"Hậu nhân của Bàn Cổ?" Bạch Hổ kinh ngạc, cố gắng đứng dậy.

Chỉ là, ho khụ một tiếng, Bạch Hổ lại phun ra một ngụm máu tươi.

"Không ngờ Bàn Cổ lại có hậu nhân!" "Nhưng cũng đúng thôi, Hỗn Độn Ma Thần chúng ta còn có thể chuyển thế, Bàn Cổ khai mở Hồng Hoang, có hậu nhân thì có gì lạ!" "Bạch Hổ Vương ra mắt hậu nhân Bàn Cổ, không biết tiểu ca xưng hô thế nào?" Bạch Hổ khí tức suy yếu.

"Đế Giang!" Đế Giang đánh giá con Bạch Hổ, có thể cảm nhận được sức mạnh quen thuộc trên người nó.

Bạch Hổ, hậu thế là thần thú phương Tây, chủ về sát phạt.

Thuộc Kim!

Bạch Hổ, chủ sát phạt.

Trong thần thoại là thần thú cát tường phương Tây.

Ngay lúc này, Đế Giang dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Tuy không có Nguyên Thần, không biết thiên cơ.

Nhưng, trong vô hình cũng có một loại cảm ứng, một tia sinh cơ của Thiên Đạo.

Một tia sinh cơ của Bạch Hổ nhất tộc.

Nhưng, đồng thời, Bạch Hổ tộc cũng có thể tăng cường sinh cơ

cho Vu tộc.

Trong sơn cốc, Đế Giang và Bạch Hổ Vương nói chuyện chi tiết.

Mới biết, thế giới mà Bạch Hổ Vương đang ở là Hổ giới.

Hổ giới là do Hỗn Độn Bạch Hổ trong thế giới Hỗn Độn hóa thành.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, ba nghìn Ma Thần vẫn lạc hóa thành dưỡng chất cho Hồng Hoang.

Nhưng có một số thi thể Ma Thần lại hình thành những thế giới độc lập với thế giới Hồng Hoang.

Hổ giới là một trong số đó.

Giống với thế giới Hồng Hoang, Hổ giới sau một thời gian dài phát triển cuối cùng đã sinh ra Bạch Hổ nhất tộc.

Chỉ là, những tiểu thế giới như Hổ giới không có Thiên Đạo hoàn chỉnh.

Cũng không giống Hồng Hoang có đủ loại sinh linh.

Chương 52

Ở đây chỉ có Bạch Hổ nhất tộc, không thể chứng đắc Thánh Đạo.

Muốn thành Thánh, trừ phi dung nhập Hổ giới vào Hồng Hoang, trở thành một phần của Hồng Hoang.

Đế Giang đoán rằng, nếu có thể dung nhập một số tiểu thế giới vào Hồng Hoang, mở rộng diện tích Hồng Hoang, nhất định là một đại công đức.

Giống như việc phá vỡ Hồng Hoang sẽ sinh ra nghiệp lực vậy.

"Ta có thể giúp ngươi thoát khỏi kiếp nạn này!" "Thậm chí, ta có thể cho ngươi một nơi đặt chân ở Hồng Hoang!" "Nhưng, ta có một yêu cầu!" Đế Giang sau khi hiểu rõ mọi chuyện, liền mở miệng nói.

Y có một ý tưởng táo bạo, đã biết Bạch Hổ sau này là thần thú phương Tây.

Vậy thì, dung nhập khí vận của Bạch Hổ vào khí vận của Vu tộc, chẳng phải có thể làm lớn mạnh Vu tộc sao?

Hơn nữa, Bạch Hổ chủ sát phạt, tu luyện Kim chi pháp tắc.

Đế Giang đoán Bạch Hổ có thể trở thành thần thú, cũng là vì một đạo Kim chi pháp tắc.

Dù sao, trong thần thoại, mười hai Tổ Vu tử vong, thế giới Hồng Hoang thiếu mất mười hai đạo bản nguyên pháp tắc chi lực.

Thân là Thiên Đạo, tự nhiên cần có biện pháp bổ sung.

Vì thế, mới có Tứ phương thần thú.

Phương Tây Kim chi pháp tắc, Bạch Hổ.

Phương Nam Hỏa chi pháp tắc, Phượng Hoàng.

Phương Đông Mộc chi pháp tắc, Thanh Long.

Phương Bắc Thủy chi pháp tắc, Huyền Vũ.

Bốn đại thần thú, bốn đại pháp tắc chi lực, có thể bảo vệ bốn phương Hồng Hoang.

Nhưng ở kiếp này, Đế Giang muốn bảo vệ Vu tộc.

Mười hai pháp tắc Thánh Nhân, Vu tộc chiếm giữ là đủ rồi, không có phần cho thần thú.

Nhưng mà, thu phục Tứ phương thần thú vào Vu tộc, làm tọa kỵ cho Tổ Vu, dường như cũng là một biện pháp không tồi.

"Tiểu hữu nếu có thể cứu Bạch Hổ nhất tộc chúng ta!" "Bất kỳ yêu cầu nào, đều có thể đề xuất!" Bạch Hổ Vương nói.

"Ta có một huynh đệ, tên là Nhục Thu, là người sở hữu Kim chi pháp tắc!" "Ta muốn ngươi nhận hắn làm chủ, cống hiến Kim chi pháp tắc của mình!" Đế Giang đưa ra yêu cầu.

"Hỗn đản, ngươi đang sỉ nhục Bạch Hổ nhất tộc chúng ta sao?" "Hắc Hổ, đây là người ngươi mang đến?" "Thề chết bảo vệ uy nghiêm của Hổ Vương!" Những con Bạch Hổ bên cạnh Bạch Hổ Vương nghe vậy, không khỏi gầm thét.

Phẫn nộ đến cực điểm, Đế Giang muốn thu phục Bạch Hổ tộc cho mình.

Quả là sự sỉ nhục trần trụi đối với Bạch Hổ tộc.

Chỉ là, đúng lúc này, sơn cốc đột nhiên rung chuyển.

Sau đó, giọng nói ngông cuồng hung tàn vang lên.

"Bạch Hổ Vương, cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi!" "Ngoan ngoãn hiến ra bản nguyên chi lực của ngươi đi!" "Trở thành hòn đá lót đường cho ta bước lên vô thượng Đại Đạo đi!" Lời vừa dứt, chỉ nghe

một tiếng "rắc".

Kết giới trực tiếp vỡ tan, sau đó vô số ma binh bao vây sơn cốc.

Giữa không trung, sừng sững bảy mươi hai Ma Thần tỏa ra hung uy ngút trời.

Những Ma Thần này thân hình kỳ lạ, sau lưng mọc hai cánh, không khác gì Hỗn Độn Ma Thần trong ký ức của Đế Giang.

Bảy mươi hai Ma Thần, chuyển thế mà chưa từng thay đổi hình dạng!

Bên cạnh bảy mươi hai Ma Thần, là Thú Thần và Vô Thiên.

"Ồ, chẳng phải là hậu nhân của Bàn Cổ sao?" "Không ngờ ngươi cũng xuất hiện ở đây, xem ra có thể giải quyết một lần luôn!" Thú Thần cười nham hiểm.

Nhìn Đế Giang, lòng hắn không khỏi phẫn nộ.

Đế Giang, kẻ đã giết con trai hắn, hủy Thú Vương Chùy của hắn!

"Hậu duệ Bàn Cổ." "Một Chuẩn Thánh quèn thôi, Thú Thần, ngươi đúng là càng sống càng thụt lùi!" "Bại dưới tay một Chuẩn Thánh quèn!" Một Hung Thần đầu sư tử nhưng trên trán mọc một sừng độc chế giễu.

Ánh mắt khinh thường đó khiến Thú Thần không khỏi gầm lên: "Đừng có coi thường tên này!" "Hắn có sức mạnh quái dị như Bàn Cổ, Thú Vương Chùy của ta bị hắn một tay bóp nát!" "Thế thì do ngươi quá rác rưởi thôi!" Hung Thần đầu sư tử cười lạnh.

"Có bản lĩnh, ngươi đi đơn đấu thử xem!" Thú Thần gầm lên.

"Đơn đấu à, chúng ta là một đám người đơn đấu một người!" "Đánh hội đồng, cũng là một đám người chúng ta đánh một người!" "Bảy mươi hai huynh đệ chúng ta, dù kẻ địch có bao nhiêu, từ trước

đến nay đều là bảy mươi hai người một thể!" Một Hung Thần mọc hai sừng ác ma, da đỏ như nham thạch cười lạnh nói.

"Hậu nhân Bàn Cổ, cho ngươi một cơ hội!" "Quỳ xuống, dập đầu, sám hối vì tội lỗi mà Bàn Cổ đã gây ra!" "Có lẽ, ta có thể cho ngươi chết một cách thống khoái hơn!" "Đúng vậy, quỳ xuống, cầu xin tha mạng!" Chúng Hung Thần lần lượt hét lớn.

Sát khí trên người tỏa ra, che trời lấp đất, thậm chí cả thế giới đều bị hung sát khí bao trùm.

"Xong rồi, không chạy thoát được rồi." Bạch Hổ nhìn đám ma binh dày đặc, nhìn bảy mươi hai Hung Thần cảnh giới Đại La Kim Tiên, tuyệt vọng rồi.

"Tiểu hữu, xem ra chúng ta chỉ có thể cùng nhau tác chiến thôi!" "Những tên này tuy là Đại La Kim Tiên, nhưng bảy mươi hai người liên thủ, có sức mạnh Chuẩn Thánh đỉnh phong!" "Lát nữa, ta sẽ tạo cơ hội cho ngươi, chạy khỏi đây!" "Về thế giới Hồng Hoang, xin hãy chăm sóc con gái của ta!" Bạch Hổ Vương cố gắng đứng dậy.

Gầm lên một tiếng, cưỡng ép vận dụng pháp lực, muốn cùng chúng Ma Thần một trận tử chiến.

Chỉ là, đúng lúc này, Đế Giang lại bước lên một bước, tức thì, một luồng khí thế bá tuyệt vũ trụ tỏa ra.

"Bản tôn chưa đến mức cần một kẻ bị thương giúp đỡ!" "Đã là thù oán với Phụ Thần, vậy thì để Vu tộc ta giải quyết!" "Bạch Hổ Vương, hãy suy nghĩ yêu cầu vừa rồi của bản tôn!" "Ngay lập tức, ngươi có thể thấy thần uy của huynh đệ ta!" "Triệu hoán Tổ Vu!" Đế Giang hét lớn một tiếng.

Trong tiểu thế giới, ma khí ngút trời.

Che trời lấp đất, cho người ta cảm giác tà ác, lạnh lẽo và tuyệt

vọng.

Bảy mươi hai Ma Thần bá tuyệt trời đất, thực sự thần quỷ khó lường.

Ngay lúc này, Bạch Hổ nhất tộc run rẩy.

Tuyệt vọng vô tận lan tỏa trong lòng.

Tuy nhiên, Đế Giang lại bước ra một bước.

Đối mặt với đông đảo Ma Thần, không hề có chút sợ hãi.

“Đơn đấu?

Chương 53

Đánh hội đồng?" "Bản tôn chỉ sợ lát nữa các ngươi khóc cũng không khóc nổi!" Đế Giang cười lạnh.

Ánh mắt y lại đang đánh giá pháp bảo trong tay chúng Ma Thần.

Bảy mươi hai Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, pháp bảo của chúng không tầm thường.

Nếu toàn bộ phân giải thành điểm cường hóa, nhục thân và pháp tắc đều có thể tiến hóa!

Chỉ không biết có thể đạt tới Thánh Nhân chi vị hay không!

Lời vừa dứt, chúng Ma Thần không khỏi cười ha hả.

Tiếng cười ngông cuồng khinh bỉ.

"Thực lực thì không bằng Bàn Cổ!" "Nhưng cuồng ngạo thì còn hơn cả Bàn Cổ!" "Tiểu quỷ, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội!" "Nhường ngươi ba chiêu, dùng hết sức bình sinh ra đi!" "Ha ha ha, ta thấy không nên nhường, mười chiêu đi." "Mười chiêu, trăm chiêu thì có sao, một Chuẩn Thánh quèn thôi mà!" "Các vị, thù mới hận cũ, nhớ để lại cái đầu của tên này cho ta!" "Ta muốn hút cạn não tủy của hắn, lấy đi đựng phân!" Chúng Ma Thần lần lượt chế nhạo Đế Giang, Thú Thần kia còn tuyên bố muốn cái đầu của Đế Giang.

Trong sự chế giễu của mọi người, Đế Giang vẫn giữ vẻ mặt bình thản.

"Hy vọng lát nữa các ngươi còn cười được!" "Chư vị Tổ Vu nghe lệnh, cùng ta kề vai tác chiến!" "Mở ra đi, truyền tống trận!" Đế Giang hét lớn, sức mạnh không gian vận chuyển.

Bên cạnh y hiện ra mười một cánh cửa truyền tống.

Bảy Mươi Hai Hung Thần phong tỏa thế giới này, chỉ cho vào không cho ra, vừa hay không cản trở Đế Giang dùng sức mạnh không gian triệu hoán Tổ Vu.

Đây chính là một tia sinh cơ của Đế Giang!

Chuẩn Thánh đỉnh phong ư?

Khóe miệng Đế Giang lộ ra nụ cười khinh bỉ sâu sắc.

Nếu ở thế giới Hồng Hoang, y còn phải kiêng dè vài phần, dù sao Vu tộc hiện tại nội tình không đủ, sớm bại lộ Vu tộc là không khôn ngoan.

Nhưng ở trong tiểu thế giới này, Đế Giang không còn bất kỳ e ngại nào!

Hãy để thế giới này xem sức mạnh của Vu tộc!

"Sức mạnh không gian, tên này tinh thông Không Gian Pháp Tắc!" "Không ổn, ngăn hắn lại!" Vô Thiên thấy cảnh này không khỏi hét lớn.

Chỉ là, căn bản không ai để ý.

"Viện binh sao?" "Cứ gọi đi, gọi càng nhiều, ta thôn phệ càng nhiều!" "Tiên huyết của Bàn Cổ nhất tộc, lão tử chưa từng nếm qua đâu!" Bảy Mươi Hai Hung Thần cười nham hiểm.

Cuồng vọng tự tin, căn bản không sợ Đế Giang có viện binh.

Trong lúc nói chuyện, mười một Tổ Vu bước ra từ mười một truyền tống trận!

Hào khí ngút trời, vừa xuất hiện đã hô lớn: "Đại ca, có chuyện gì mà triệu tập huynh đệ chúng ta?" "Tất nhiên là cùng đại ca lên trận giết địch!" "Những Hung Thần này là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, cần phải kết thúc nhân quả với Phụ Thần!" Đế Giang nhàn nhạt nói.

“Đánh nhau à?

Ta thích!” “Một câu thôi, chiến!” Chúc Dung và Cộng Công không nhịn được nói.

Còn đám ma binh dày đặc và Bảy Mươi Hai Hung Thần bên cạnh, trực tiếp bị xem như không có.

“Những tên này cũng là hậu duệ Bàn Cổ?” “Mười một Đại La Kim Tiên?” “Chậc, ta còn tưởng ghê gớm lắm chứ!” “Mười một Đại La Kim Tiên quèn, lẽ nào tưởng có thể lật kèo sao!” Bảy Mươi Hai Hung Thần khinh thường nói.

Chúng có bảy mươi hai Đại La Kim Tiên, bảy mươi hai người hợp lực lâu dài, bày ra đại trận đủ để sánh ngang với cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Luận thực lực, luận nhân số, đều nghiền ép mười hai Tổ Vu.

Chỉ là, Đế Giang vẫn nhàn nhạt nói: “Chư vị huynh đệ, kẻ sỉ nhục Vu tộc ta thì phải làm sao?” “Kẻ sỉ nhục Vu tộc ta, giết không tha!” Các Tổ Vu đồng thanh hét lớn.

Khí thế tương liên, tiếng hét vang trời.

Thực sự là hào hùng bá đạo vô song.

“Nếu có kẻ sỉ nhục Phụ Thần, lại phải làm sao?” Đế Giang lại hỏi.

“Giết không tha!” “Tốt, hôm nay, hãy để huynh đệ chúng ta liên thủ, giết một trận cho thống khoái!” “Bày Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Trận!” Đế Giang không chút do dự, trực tiếp hóa ra pháp thân.

Chỉ thấy sau lưng y mọc ra bốn cánh, sáu tay.

Các Tổ Vu khác thấy vậy cũng lần lượt hiện hóa pháp thân.

Mặc dù không biết tại sao Đế Giang lại trực tiếp muốn bày Đô

Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận.

Nhưng lời của đại ca, chỉ có tuân theo.

Tức thì, khí tức của mọi người tương liên, chỉ thấy pháp tắc chi lực trên người họ hội tụ lại.

"Gào!!!" Mười hai Tổ Vu gầm lên một tiếng, khí huyết toàn thân sôi trào.

Sát khí vô tận như sóng thần phun ra, che trời lấp đất.

Sát khí này, không phải sát khí bình thường, mà là tiên thiên sát khí khi mười hai Tổ Vu ra đời.

Dù Đại La Kim Tiên dính phải một chút, cũng đủ để sống không bằng chết.

Khi khí tức của mười hai người tương liên, từng đạo pháp tắc chi lực xông thẳng lên trời.

Không gian vỡ vụn, cuồng phong gào thét, mưa lớn như trút nước, lửa cháy ngút trời.

Thậm chí, giữa trời đất xuất hiện một ngọn núi băng, một dãy núi vĩnh hằng… Mười hai đạo pháp tắc chi lực, đều cụ tượng hóa.

Giữa trời đất, sát khí vô tận ngưng tụ, che trời lấp đất.

Cùng lúc đó, một ý chí mênh mông tỏa ra từ trong sát khí vô tận.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, lá bài tẩy cuối cùng của Vu tộc!

Cũng là một lá bài tẩy mà không ai trong thế giới Hồng Hoang biết đến.

Thậm chí, là lá bài tẩy để Vu tộc đối kháng Thánh Nhân!

Bởi vì, lá bài tẩy này triệu hoán Bàn Cổ!

“Gào!” Khí tức cổ xưa tang thương tỏa ra.

Mơ hồ có thể thấy một uy nghiêm vô cùng mạnh mẽ lan tỏa.

Chương 54

"Là, là Bàn Cổ!" Bảy Mươi Hai Hung Thần không khỏi kinh hãi.

"Gào!" Tiếng gầm đầy uy nghiêm vang vọng khắp đất trời.

Một luồng khí tức cổ xưa tang thương, tràn đầy bá đạo vô tận tỏa ra.

Cùng lúc đó, bóng dáng của mười hai Tổ Vu dần dần mờ đi rồi biến mất.

Giữa trời đất, một hư ảnh Ma Thần đội trời đạp đất, ngẩng đầu gầm dài ngưng tụ thành.

Đó chính là hư ảnh Bàn Cổ.

Hư ảnh vừa xuất hiện, tức thì một khí thế kinh thiên động địa, vĩnh hằng tỏa ra.

Cả trời đất rung chuyển như sóng nước!

"Bàn Cổ!" Chúng sinh thấy vậy không khỏi cảm thấy kinh hoàng.

Đặc biệt là bảy mươi hai Ma Thần kia, ai mà ngờ Bàn Cổ đã chết lại sống lại dưới sự trợ giúp của mười hai Tổ Vu.

Ngài là cơn ác mộng của ba nghìn Ma Thần!

Trong thế giới Hỗn Độn, Bàn Cổ một mình một rìu, giết ba nghìn Ma Thần không còn manh giáp.

Lúc này, trong lòng chúng chỉ còn lại tuyệt vọng vô tận.

Một cảm giác nguy cơ cực lớn khiến chúng sởn gai ốc.

Không ai ngờ mười hai Tổ Vu lại có lá bài tẩy mạnh mẽ đến vậy, mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

“Không ngờ năm đó ta vẫn lạc dưới rìu Bàn Cổ!” “Hôm nay, lại được Bàn Cổ cứu!” Bạch Hổ Vương nhìn cảnh này, không khỏi suy nghĩ miên man.

Ngay lúc này, nó cuối cùng cũng hiểu được sự tự tin của Đế Giang.

Ngay lúc này, Bạch Hổ Vương cúi cái đầu cao quý của mình xuống.

Nếu trong cơ thể không có Tiên Thiên chi Canh Kim, e rằng Đế Giang cũng không thèm để ý.

Có thể nói, Bàn Cổ vừa xuất thế, phản ứng của mọi người đều khác nhau, thậm chí, Vô Thiên trực tiếp muốn chạy trốn.

Chỉ tiếc là, bảy mươi hai Ma Thần đã phong tỏa trời đất.

Nhà tù vốn dĩ để vây giết người khác, giờ lại trở thành mồ chôn của chính mình.

“Gào!” Hư ảnh Bàn Cổ vừa hiện thân, trong mắt tỏa ra uy nghiêm bá đạo vô tận.

Sau đó đánh ra một quyền.

Bầu trời trực tiếp bị xé rách, từng gợn sóng như sóng nước rung chuyển.

Một quyền, tràn đầy sức mạnh bá đạo.

Một lực phá vạn pháp, một quyền nghiền nát hư không, mang theo ý chí phá diệt vạn vật vô thượng, trực tiếp hạ xuống.

Cùng lúc đó, sắc mặt của bảy mươi hai Hung Thần không khỏi đại biến.

Pháp lực vận chuyển, bảy mươi hai cột Ma Thần kết nối với nhau, hình thành một tấm lưới khổng lồ bao trùm lấy Bàn Cổ.

Chỉ tiếc là, một quyền hạ xuống.

Ầm một tiếng!

Bảy mươi hai cột Ma Thần trực tiếp vỡ tan.

Một lực phá vạn pháp.

"Cảnh giới Ngụy Thánh!" Thú Thần không khỏi kinh hô.

Hư ảnh Bàn Cổ đã vượt qua sự tồn tại của Chuẩn Thánh đỉnh phong, vô hạn tiếp cận Thánh Nhân.

Có thể nói, dưới Thánh Nhân không có đối thủ!

Một quyền phá diệt bảy mươi hai cột Ma Thần, Bàn Cổ chân đạp đại địa, đầu đội tinh không.

Khí thế bàng bạc bá tuyệt vũ trụ lan tỏa khắp thế giới.

Trong mắt ngài, hung hãn tàn bạo.

"Huynh đệ đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn!" "Tụ pháp tắc của ta, Hung Thần tái hiện!" Ở phía khác, bảy mươi hai Ma Thần sau khi dùng bảy mươi hai cột Ma Thần chống đỡ một quyền, lập tức kết thành trận pháp.

Chỉ thấy cơ thể của chúng dung hợp một cách quỷ dị.

Từng người một, cơ thể của chúng Hung Thần dung hợp lại.

Hình thành một người khổng lồ cao trăm vạn trượng.

Người khổng lồ này sau lưng mọc sáu cánh, trên đầu có một sừng độc.

Bầu trời tinh tú mênh mông cũng khó lòng chống đỡ được hung uy của nó.

"Thật nực cười, chẳng phải nói nhường Đế Giang ba chiêu sao?" "Bây giờ mới một chiêu, đã không nhịn được rồi!" Bạch Hổ Vương

không nhịn được châm biếm.

Ngay lúc này, Lục Dực Ma Thần không khỏi phẫn nộ.

Lời châm chọc trần trụi của Bạch Hổ Vương.

Những lời nói trước đó, giờ lại vả mặt đau như vậy!

Phẫn nộ vô tận bùng cháy trong lòng Lục Dực Ma Thần, nhưng nó biết, lúc này, kẻ địch của nó là Bàn Cổ.

"Đừng quá kiêu ngạo, chỉ là hư ảnh Bàn Cổ thôi!" "Dù sao cũng không phải Bàn Cổ thật sự, để ta thu thập Bàn Cổ xong, rồi sẽ thu thập ngươi!" Lục Dực Ma Thần gầm lên.

Tay phải nó đánh ra một quyền, rung chuyển cả hư không.

Chỉ thấy nơi quyền kình đi qua, tinh tú vỡ vụn, không gian nứt ra như mạng nhện lan rộng.

Một quyền ra, hư không lan rộng ức vạn trượng vết nứt.

Thậm chí, thế giới này cũng đang rung chuyển.

Chương 55

"Rìu!" Tuy nhiên, hư ảnh Bàn Cổ triệu hồi một tiếng, trời đất rung chuyển.

Trong thế giới Hồng Hoang, nhiều đại năng đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh không rõ lý do, thậm chí pháp bảo trong tay cũng không cầm chắc.

Dường như những pháp bảo này muốn bay đi vậy.

Sợ đến mức vội vàng dùng vô thượng pháp lực trấn áp.

Tại Hổ giới, Bàn Cổ Phủ cuối cùng không xuất hiện.

Nhưng trong tay Bàn Cổ lại xuất hiện một cây rìu lớn hư ảnh.

Đối mặt với nắm đấm của Lục Dực Ma Thần, Bàn Cổ bổ một rìu xuống.

Ầm một tiếng!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, nắm đấm của Lục Dực Ma Thần trực tiếp bị hư ảnh Bàn Cổ một rìu chém đứt.

"Đáng ghét!" Lục Dực Ma Thần gầm lên, chỉ đáp lại là một nhát rìu nữa của Bàn Cổ.

Khai Thiên Tích Địa Tam Thập Lục Phủ!

Một rìu chém xuống, cả Hổ giới trực tiếp bị bổ đôi.

Thế giới bị bảy mươi hai Ma Thần phong bế trực tiếp bị phá vỡ.

Rìu kình bá đạo, nhanh như sấm sét.

Ầm một tiếng!

Trong mắt Lục Dực Ma Thần lộ ra vẻ không thể tin nổi.

“Không ngờ, ta lại bại dưới tay ngươi!” Lời vừa dứt, cơ thể Lục Dực Ma Thần trực tiếp nổ tung thành mưa máu.

“Chết rồi?” “Ma Thần Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không chịu nổi một chiêu?” “Bàn Cổ mạnh quá rồi!” Vô Thiên nhìn cảnh này, không khỏi kinh hãi.

Ngay sau đó, Vô Thiên vội vàng quay người bỏ chạy thảm hại.

Thú Thần theo sát phía sau, Ma Thần Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng chết rồi, ở lại chỉ có con đường chết.

Chỉ là, một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Ầm!

Thú Thần, Vô Thiên trực tiếp bị đánh nát!

Bàn Cổ hiện thân, kết thúc trận chiến đơn giản như vậy.

Những ma binh kia, trực tiếp tan vỡ dưới khí tức của hư ảnh Bàn Cổ.

Khi bảy mươi hai Ma Thần chết, thế giới này bắt đầu khôi phục sự trong sáng.

Tuy nhiên, hư ảnh Bàn Cổ không tan đi.

Trong mắt ngài vẫn tỏa ra thần quang.

“Khai thiên tích địa!” Rõ ràng, sau khi giết chết chúng Thần Ma, Bàn Cổ lại lần nữa khai thiên tích địa!

“Khai thiên tích địa!” Tại Hổ giới, hư ảnh Bàn Cổ dùng Tam Thập Lục Thức Khai Thiên Phách Địa Phủ quét ra.

Từng luồng bóng rìu huyền diệu, cả Hổ giới trực tiếp bị xé rách.

“Không, ngài đang làm gì vậy!” “Ngài sẽ hủy diệt thế giới này!” Ngũ trưởng lão gầm lên, trong lòng chỉ còn lại tuyệt vọng vô hạn.

Hổ giới vỡ vụn rồi, họ biết đi đâu?

“Không, ngài đang phá vỡ quy tắc của thế giới này!” “Ngài muốn dung nhập Hổ giới vào Hồng Hoang!” Bạch Hổ Vương giải thích.

Nhìn thân ảnh vĩ ngạn bá tuyệt trước mắt, nó tự nhiên biết Bàn Cổ đang làm gì.

Thế giới Hồng Hoang, là một đại thiên thế giới.

Nhưng thế giới này không hoàn thiện, đồng thời cũng có tính trưởng thành cực cao.

Chỉ cần thế giới Hồng Hoang không ngừng thôn phệ các thế giới khác, nó sẽ không ngừng lớn mạnh.

Thậm chí, giới hạn của thế giới Hồng Hoang cũng sẽ ngày càng cao.

Nhưng đồng thời, thế giới Hồng Hoang cũng sẽ vỡ vụn, hủy diệt thậm chí tiêu vong.

Thôn phệ tiến hóa, không chỉ là bản năng của sinh vật, mà còn là bản năng của thế giới.

Bạch Hổ Vương cũng có ý nghĩ như vậy, sau khi đại chiến Tam tộc kết thúc, sẽ dung nhập Hổ giới vào Hồng Hoang.

Có lẽ có thể được Thiên Đạo Hồng Hoang công nhận, được Thiên Đạo che chở.

Chỉ là, ý định của nó lúc này lại bị Bàn Cổ thực hiện.

Khi Hổ giới và Hồng Hoang kết nối, hư ảnh Bàn Cổ gầm lên một tiếng.

Tức thì, cả Hồng Hoang rung chuyển.

Tất cả sinh linh đều cảm thấy kinh hãi, có một loại bản năng khiến

chúng không kìm được mà thần phục, quỳ lạy.

Một tiếng gầm khiến các đại năng Hồng Hoang lần lượt nhìn về phía Bàn Cổ.

Chỉ là, trên bầu trời, công đức chi lực ngưng tụ.

Thần thức của họ căn bản không thể xuyên qua nơi bị công đức bao trùm.

Cùng lúc đó, hư ảnh Bàn Cổ bắt đầu tan đi, mười hai Tổ Vu khôi phục lại chân thân.

Thiên địa diệu kỳ, tử khí đông đến mười vạn dặm.

Hỗn giới triệt để dung nhập vào Hồng Hoang, mở rộng lãnh thổ Hồng Hoang, tăng cường linh khí Hồng Hoang.

Công đức chi lực chia làm mười hai phần, trực tiếp giáng xuống người các Tổ Vu.

Tức thì, mười hai Tổ Vu cảm thấy thực lực đang tăng trưởng!

Chương 56

"Chư vị huynh đệ, đừng dùng công đức để tăng thực lực!" "Chúng ta cần ngưng tụ công đức, hóa thành vũ khí trấn áp khí vận của bản thân!" Đế Giang lên tiếng nhắc nhở.

Vu tộc, không tu Nguyên Thần, không thể sử dụng pháp bảo.

Nhưng, không có nghĩa là Vu tộc không thể sử dụng vũ khí.

Tu luyện Tam Thập Lục Thức Khai Thiên Tích Địa Phủ, Đế Giang biết, Tổ Vu hoàn toàn có thể chế tạo vũ khí của mình như võ giả hậu thế.

Chỉ là, vũ khí tầm thường cũng khó lọt vào mắt của Tổ Vu.

Vì thế, Đế Giang đề nghị dung hợp công đức chi lực và pháp tắc chi lực, hình thành vũ khí thuộc về Tổ Vu!

Chúng Tổ Vu nghe vậy, tuy có chút không hiểu.

Nhưng đều biết, vị đại ca này luôn thông minh, mưu sâu kế xa.

Vì thế, tất cả đều kiềm chế dục vọng dùng công đức chi lực để tăng thực lực.

"Đại ca, chúng ta làm sao để ngưng tụ công đức thành vũ khí?" Hậu Thổ tâm tư tinh tế, mở miệng hỏi.

"Pháp tắc chi lực!" "Chúng ta có thể dùng pháp tắc chi lực ngưng tụ thành vũ khí để thi triển Tam Thập Lục Thức Khai Thiên Tích Địa Phủ của Phụ Thần!" "Chỉ là pháp tắc chi lực cần tiêu hao sức mạnh của chúng ta." "Nếu chúng ta dung hợp công đức chi lực và pháp tắc chi lực, lại dùng tâm huyết ôn dưỡng, có thể ôn dưỡng ra một món thần binh thích hợp với chúng ta!" Đế Giang nói.

Công đức chi lực, là sức mạnh mà chúng sinh Hồng Hoang đều ao ước.

Thậm chí, người có đại công đức, Thiên Đạo không thể đụng đến.

Thậm chí có thể dùng công đức để thành Thánh Nhân chi vị.

Như Nữ Oa!

Tuy nhiên, công đức thành Thánh, là phương thức yếu nhất của Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hơn nữa, công đức do Thiên Đạo ban cho, một khi đã thành Thiên Đạo Thánh Nhân, sau này khó lòng siêu thoát.

Đế Giang trong vô hình có một cảm giác, vì thế không muốn chúng Tổ Vu dùng công đức chi lực để tăng thực lực.

Y hy vọng chúng Tổ Vu dùng công đức chi lực ngưng tụ thành công đức pháp bảo.

Như vậy, vừa có thể trấn áp khí vận, lại có thể tăng cường thực lực.

Còn về sau này Vu tộc sẽ đi về đâu, điểm này, Đế Giang cũng không rõ.

Nhưng y chỉ có thể cố gắng hết sức bảo toàn Vu tộc.

Hơn nữa, khi cùng mười hai Tổ Vu ngưng tụ thành Bàn Cổ, y có rất nhiều cảm xúc.

Trong hư ảnh Bàn Cổ, y có thể cảm nhận được sức mạnh mênh mông đó.

Sức mạnh vô địch đó.

Hóa thân Bàn Cổ, ý thức của Đế Giang vẫn tỉnh táo, nhưng lại không thể chi phối hành vi của Bàn Cổ.

Có thể nói, hư ảnh Bàn Cổ chỉ hành động theo bản năng, không phải do ý chí của mười hai Tổ Vu điều khiển, cảm giác này không ổn.

Sau này nếu họ lại hóa thân Bàn Cổ, Bàn Cổ có sống lại không?

Lúc đó các Tổ Vu sẽ đi về đâu?

Mơ hồ, ý niệm dùng công đức chi lực luyện chế pháp bảo cho các Tổ Vu của Đế Giang càng thêm kiên định.

Một khi pháp bảo luyện thành, sau này lại dung nhập tâm huyết vào những pháp bảo này.

Như vậy, chỉ cần những pháp bảo này là có thể bày ra Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận.

Như vậy Vu tộc có thêm một lá bài tẩy, cũng giảm đi một phần nguy hiểm.

Đến đây, Đế Giang càng thêm thông suốt.

Y có thể cảm giác con đường phía trước dường như ngày càng rõ ràng.

Không giống như lúc mới ra đời, mọi thứ đều phải mò mẫm.

Bây giờ, có quá nhiều suy đoán đã được chứng thực.

Chỉ là, khi Đế Giang nhìn vào giá trị phá hủy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Huyết mạch Hỗn Độn (Độ cường hóa 0/2000000) Nguyên Thần: Không Nhục thân: Thể Tổ Vu (Độ cường hóa 0/100000) Thần thông: Không Gian Chưởng Khống, Tốc Độ Chưởng Khống, Sức Mạnh Chưởng Khống, Nhục Thân Chưởng Khống Pháp tắc: Không Gian Pháp Tắc (Độ cường hóa 200/100000) Điểm cường hóa: 43789 Bày ra Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, đánh nát bảy mươi hai Ma Thần và

pháp bảo của chúng.

Chỉ là, những thứ đó bị hư ảnh Bàn Cổ đánh nát, không phải do y phân giải.

Chỉ có hai vạn điểm công đức là thu hoạch duy nhất của trận chiến này.

"Thật quá đáng tiếc!" Đế Giang không khỏi cảm thán, hư ảnh Bàn Cổ mạnh mẽ, nhưng chung quy không phải sức mạnh của y.

Y chuyển hóa hai vạn điểm công đức thành điểm cường hóa.

Lúc này, điểm cường hóa của Đế Giang đạt 63789.

Tại Ngọc Kinh Sơn, Hồng Quân không khỏi nhíu chặt mày.

Lại một lần nữa trời giáng công đức!

Sự cố ngoài tầm kiểm soát này thực sự khiến Hồng Quân phát điên.

"Lẽ nào là sức mạnh của biến số?" Lúc này Hồng Quân chưa thành Thánh, chung quy không thể kiểm soát mọi thứ ở Hồng Hoang.

Nhưng ngay lúc này, ý niệm thành Thánh của Hồng Quân càng mãnh liệt hơn.

Tại Đông Hải, trong mắt Long Vương lóe lên vẻ điên cuồng.

"Lão Nhị, kế hoạch của ta, thực hiện thế nào rồi?" "Bẩm Long Vương, chúng ta đã nắm trong tay tám phần tộc có vảy ở Hồng Hoang!" "Chỉ có con Băng Di kia đang ngoan cố chống cự…" Địa Long mở miệng trả lời.

"Tám phần không đủ!" "Tốc độ quá chậm, Hoàng Long đã chết, Băng Di để Huyền Long đi giải quyết!" "Kẻ không thần phục, giết!" "Công đức chi lực trên thế gian quá nhiều rồi, phải thống trị Hồng Hoang trước khi mọi chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát của ta!" Giọng

Long Vương lạnh như băng, uy nghiêm.

Không phải vì lời hẹn ước với Đế Giang, lẽ nào, càng về sau, biến cố càng nhiều?

Lẽ nào Tam tộc thật sự không thể thành Thánh?

Long Vương không phải là người dễ dàng nhận thua.

Chương 57

Dù trời đất ngăn cản, không đạt được mục đích thề không bỏ cuộc!

Tại núi Bất Tử phía Nam, trên một cây cổ thụ chọc trời, có một cung điện hoa lệ.

Trong cung điện có một nữ tử tuyệt sắc, chỉ thấy nữ tử này mở mắt ra, trong mắt tỏa ra một luồng thần quang.

"Người đâu, truyền lệnh của ta, đi mang người này về đây!" Nữ tử ngưng tụ ra một bức họa trong không trung.

Người trong bức họa, chính là Đế Giang.

Rõ ràng, nữ tử này là tộc trưởng của Phượng Hoàng nhất tộc, Nguyên Phượng!

Nguyên Phượng pháp lực thông thiên, còn có một thần thông có thể biết được thiên cơ.

Thân là tộc yếu nhất trong Tam tộc, Nguyên Phượng biết liên thủ với Kỳ Lân tộc cũng là đang chơi với hổ.

Vì thế, nàng đã tiêu hao một phần năm bản nguyên chi lực để thi triển thần thông.

Cuối cùng đã tìm được mấu chốt của một tia sinh cơ – Đế Giang.

Có thể nói, việc mười hai Tổ Vu nhận được công đức chi lực đã khiến các đại năng trong thế giới Hồng Hoang kiêng kỵ không thôi.

Vì thế, họ càng điên cuồng hơn trong việc thúc đẩy dòng chảy vận mệnh, chỉ hy vọng nắm giữ nhiều quyền chủ động hơn.

Tại Kỳ Lân Nhai ở trung bộ, Thủy Kỳ Lân nói: "Kỳ Lân nhất tộc

chúng ta là thủ lĩnh của loài tẩu thú!" "Thú Thần là người Kỳ Lân tộc chúng ta cử đi chinh phạt, nhưng nay lại thân tử đạo tiêu, các ngươi có ý kiến gì?" "Chắc chắn là Long tộc làm!" "Ta thấy đã đến lúc chúng ta phát động đại chiến, báo thù cho Thú Thần rồi!" Một con Ngọc Kỳ Lân gầm lên.

Thấy Thủy Kỳ Lân trầm mặc không nói, một con Hắc Kỳ Lân khác đứng ra nói: "Tộc trưởng, ta cho rằng có lý!" "Trong thế giới Hồng Hoang, ai mà không biết Thú Thần là trưởng lão của Kỳ Lân tộc chúng ta?" "Dám giết Thú Thần, ngoài Long tộc ra, không còn ai khác!" "Không sai, chắc chắn là Long tộc!" "Giết người của Kỳ Lân tộc ta, phải bắt chúng trả giá đắt!" "Chiến đi, tộc trưởng đại nhân!" Khi Ngọc Kỳ Lân và Hắc Kỳ Lân khiêu khích, các Kỳ Lân khác lần lượt nổi giận.

Không ai để ý trong mắt Ngọc Kỳ Lân và Hắc Kỳ Lân lóe lên một tia hồng quang.

Lấy cái chết của Thú Thần làm mồi nhử, Kỳ Lân tộc cuối cùng đã phát động chiến tranh toàn diện.

Tức thì, cả Hồng Hoang chìm vào trận chiến điên cuồng hơn.

Tiên huyết, lệ khí bao trùm cả Hồng Hoang.

Khác với những trận chiến Tam tộc trước đây, lần này, Kỳ Lân tộc trực tiếp tung ra chiến lực cấp cao.

Liên tiếp đánh chiếm mấy địa bàn của Long tộc.

Trận quyết chiến thực sự, dường như sắp bắt đầu… Tại điện thần Bàn Cổ, mười hai Tổ Vu đang ngồi cùng nhau.

Trước mặt mỗi người đều đặt một tách trà Ngộ Đạo.

Trà hương thoang thoảng, cho người ta cảm giác thanh tịnh, xa xăm.

“Đại ca, lần này triệu tập chúng ta là có chuyện gì?” Chúc Dung tính tình nóng nảy, phá vỡ sự im lặng trước tiên.

“Uống trà đi, hạ hỏa!” “Lớn từng này rồi, sao cứ nóng như lửa đốt vậy!” Đế Giang nâng tách trà Ngộ Đạo, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hương thơm lan tỏa khắp miệng.

Mặc dù Đế Giang không có Nguyên Thần, uống trà Ngộ Đạo cũng không có tác dụng gì nhiều.

Nhưng, y thích hương vị này, cũng thích tận hưởng khoảnh khắc tĩnh lặng.

Chỉ là, Chúc Dung không quan tâm nhiều như vậy.

Hắn trực tiếp nâng tách trà uống một hơi cạn sạch, như uống rượu vậy.

Nếu các đại năng khác ở Hồng Hoang mà có mặt, nhất định sẽ mắng Chúc Dung lãng phí.

Trà Ngộ Đạo quý giá, lại bị uống như nước lã.

“Đại ca, bây giờ được chưa?” Chúc Dung vẫn không kìm được.

Hắn là Hỏa, thiên tính như vậy.

“Trà không uống như thế!” “Đây là Tam Quang Thần Thủy và trà Ngộ Đạo, quả là lãng phí!” Cộng Công chế giễu, sau đó nâng tách trà lên ngửi một hơi, rồi từ từ thưởng thức.

Rõ ràng, nước pha trà Ngộ Đạo là Tam Quang Thần Thủy.

“Cộng Công, xem ra Thủy chi đại đạo của ngươi có tiến bộ!” Đế Giang mỉm cười, Cộng Công cuối cùng không làm y thất vọng.

“Tính mạng của huynh đệ đều gánh trên vai ta, ta có thể không nỗ lực sao?” Cộng Công cười khổ.

Dùng toàn bộ Tam Quang Thần Thủy để cảm ngộ Thủy chi đại đạo, lúc này Cộng Công mới phát hiện ra pháp tắc chi lực, diệu dụng vô cùng.

Không hề thua kém sức mạnh của Cửu Chuyển Thần Công.

Cũng chính vì vậy, hắn mới hiểu được khổ tâm của Đế Giang.

"Vất vả cho ngươi rồi!" "Vậy pháp tắc chi lực của các huynh đệ khác tu luyện thế nào?" Đế Giang mặt không biểu cảm, nghiêm túc nói.

"Đại ca, ta thật sự đã dụng tâm rồi!" "Ta lại không giống Cộng Công được Tam Quang Thần Thủy." "Cũng không giống Nhục Thu thu phục được Bạch Hổ Vương." "Ta thực sự tư chất có hạn, hay là đại ca cho ta chút tài nguyên?" Chúc Dung gãi đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

"Nếu tư chất của Tổ Vu mà kém, thì sinh linh thiên hạ đều là kẻ ngu ngốc rồi!" "Đừng tưởng ta không biết tâm tư nhỏ nhen của ngươi, không dồn tâm huyết vào pháp tắc nhất đạo!" "Đúng là, tìm được sức mạnh cùng nguồn gốc với pháp tắc, có thể nhanh chóng giúp pháp tắc chi lực tinh tiến." "Nhưng ngoại lực chỉ là phụ trợ, chung quy vẫn cần tự mình tham ngộ Đại Đạo." Đế Giang không nhịn được mắng.

Chỉ là nhìn biểu cảm của các Tổ Vu, Đế Giang không khỏi thở dài, "Thôi, ta cũng không trông mong các ngươi hiểu được!" "Sau này ta sẽ giúp các ngươi mưu tính pháp tắc chi lực." "Đa tạ đại ca!" Chúng Tổ Vu không khỏi mừng rỡ.

"Ai bảo chúng ta là huynh đệ!" "Thế giới Hồng Hoang, đại chiến Tam tộc đang bắt đầu." "Là kiếp nạn đầu tiên của thế giới do Phụ Thần tạo ra." "Trong thời gian này, không được tự ý rời khỏi điện thần Bàn Cổ." "Tất cả đều phải lĩnh ngộ pháp tắc chi lực cho ta, dung

hợp công đức tạo ra công đức vũ khí!" "Sau đại chiến Tam tộc, Vu tộc ta sẽ quật khởi!" "Ta hy vọng, sau khi Vu tộc xuất thế, sau này Hồng Hoang sẽ không còn kiếp nạn nữa!" Đế Giang nói ra dã tâm của mình.

Thế giới Hồng Hoang, có rất nhiều đại kiếp.

Nhưng Đế Giang hy vọng Vu tộc quật khởi, đã như vậy, những đại kiếp sau này không cần thiết phải tồn tại nữa!

Chúng Tổ Vu nghe vậy, không khỏi hưng phấn.

Sớm đã muốn xuất thế, nhưng so với Tam tộc, nội tình quả thực không đủ.

Chỉ là, trong lúc mọi người đang hưng phấn, Đế Giang đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ.

"Chịu chết đi, ngươi dám!" Núi Côn Luân.

Nơi đây là linh sơn thứ hai của Hồng Hoang, chỉ xếp sau núi Bất Chu.

Núi Côn Luân lại chia thành Đông Côn Luân và Tây Côn Luân.

Tại rìa Đông Côn Luân, trong một vực băng sâu vạn trượng, có một tộc Hà Thần sinh sống.

Người thống trị nơi đây tên là Băng Di, hay còn gọi là Hà Bá.

Chương 58

Lúc này, tại Vực Băng Cực Địa, trăm vạn Long tộc đang vây công.

Trên không trung, một con băng long màu trắng và một con huyền long đang đại chiến.

Đó chính là Băng Di và Huyền Long, một trong Tứ Long Thiên Địa Huyền Hoàng.

"Huyền Long, đừng quá đáng!" "Ta cho các ngươi cơ hội cuối cùng để rút khỏi Vực Băng Cực Địa, nếu không ta nhất định sẽ khiến Long tộc phải trả giá đắt!" Băng Di gầm lên.

"Dựa vào ngươi?" Huyền Long khinh miệt.

"Ngươi tưởng đánh ngang tay với Hoàng Long là có thể làm càn trước mặt bản tọa sao?

Bản tọa không yếu đuối như Hoàng Long đâu.

Hôm nay, Vực Băng Cực Địa không thần phục thì sẽ bị hủy diệt!" Vừa dứt lời, Huyền Long phun ra một ngụm long tức, tức khắc đánh Băng Di bị thương rơi xuống Vực Băng Cực Địa.

Không chỉ vậy, thân hình y khẽ động, định thừa thắng xông lên giết chết Băng Di.

Chỉ là, đúng lúc này, một lá cờ đón gió căng phồng, bảo vệ Băng Di.

"Cờ Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc sao!

Để bản tọa hôm nay phá vỡ cái mai rùa này!" Huyền Long hét lớn.

"Đại chiến tam tộc sắp sửa triển khai toàn diện, những thế lực không thần phục, tất cả đều phải bị diệt tuyệt!

Băng Di, cho ngươi cơ hội cuối cùng!

Thần phục, hoặc hủy diệt!" Cùng lúc đó, trên chiến trường, các Hà Thần bắt đầu chết la liệt.

Trăm vạn Long tộc, không ai có thể cản nổi!

Hôm nay, Vực Băng Cực Địa chắc chắn sẽ bị diệt!

"Khốn kiếp..." Băng Di phẫn nộ, y là vua của Vực Băng Cực Địa, vậy mà giờ đây lại không thể bảo vệ thần dân của mình!

"Đại ca, huynh yên tâm!" Lạc Thần chậm rãi lên tiếng, giọng điệu vô cùng kiên định.

"Muội nhất định sẽ bảo vệ Vực Băng Cực Địa!" "Dựa vào ngươi?" Huyền Long nhếch mép khinh thường.

"Chỉ là một Đại La Kim Tiên mà thôi ư?" Ở Long tộc, Đại La Kim Tiên nhiều không đếm xuể!

Bản thân y còn là một tồn tại vô hạn tiếp cận Chuẩn Thánh!

"Không sai, dựa vào ta." Giọng Lạc Thần vẫn kiên định, pháp lực của nàng được thúc đẩy, cờ Thanh Liên Bảo Sắc tỏa ra ánh sáng vạn trượng.

Khí tức của lòng nhân từ bao trùm cả vực băng, tạo thành một kết giới vững chắc không thể phá vỡ.

"Không biết sống chết!

Vậy thì tiễn ngươi về Tây Thiên!" Huyền Long cười lạnh.

Long châu trong tay y mang theo sức mạnh của tứ hải, với thế hủy thiên diệt địa đập thẳng vào cờ Thanh Liên Bảo Sắc.

Ầm!

Tiếng va chạm kinh hoàng vang vọng khắp đất trời, kết giới của

cờ Thanh Liên Bảo Sắc xuất hiện những vết nứt.

Huyền Long không ngừng tấn công, khóe miệng cười lạnh liên hồi: "Chết đi!" Trong khoảnh khắc, long châu trong tay Huyền Long tỏa sáng rực rỡ.

Ánh sáng chói lòa tràn ngập thiên địa, dường như muốn trấn áp vạn vật.

Dưới áp lực khủng khiếp ấy, không thể chống đỡ nổi!

Rắc, rắc.

Kết giới của cờ Thanh Liên Bảo Sắc trực tiếp bị phá vỡ.

"Không!" Giây phút ấy, Băng Di không khỏi tuyệt vọng.

Chỉ có Lạc Thần hét lớn: "Phu quân!" Cùng với tiếng gọi, ấn ký không gian trên trán Lạc Thần bừng lên vạn đạo thần quang.

Một luồng khí tức kinh hoàng tỏa ra từ người nàng.

Không gian chấn động, một bóng người vĩ ngạn dần dần hiện ra.

"Kẻ nào dám bắt nạt nữ nhân của ta!" Một giọng nói uy nghiêm vang lên, khí tức kinh hoàng lan tỏa, vừa hùng hậu như núi cao, lại vừa mênh mông như biển rộng.

Chúng sinh chỉ cảm thấy linh hồn đang run rẩy.

Trong khoảnh khắc, Huyền Long chỉ cảm thấy linh hồn mình run lên, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

Long châu vốn định đập xuống lần nữa vội thu về tư thế phòng ngự, bởi vì y cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng khủng bố.

Chuẩn Thánh!

"Phu quân!" Lạc Thần nhìn Đế Giang xuyên qua không gian, nhìn bóng người vĩ ngạn ấy, trong mắt ánh lên niềm vui sướng.

Người đàn ông nàng chờ đợi cuối cùng đã đến.

“Xin lỗi, ta đến muộn!” Đế Giang mỉm cười.

“Tiếp theo cứ giao cho ta!” Ánh mắt y quét qua Long tộc, cuối cùng dừng lại trên người Huyền Long.

“Ngươi là kẻ chủ sự ở đây?” Đế Giang nhìn về phía Huyền Long.

“Ta là Huyền Long của Long tộc!

Ngươi là ai?” Huyền Long quát.

“Đây là ân oán giữa Long tộc chúng ta và Vực Băng Cực Địa, mong các hạ đừng nhúng tay vào!” “Phu quân ca ca, xin ngài hãy bảo vệ Vực Băng Cực Địa của chúng ta!” Lạc Thần khẩn cầu.

“Phu quân?” Sắc mặt Băng Di biến đổi.

Người phụ nữ mình yêu thầm lại gọi một người đàn ông khác là phu quân?

Trong khoảnh khắc, lòng Băng Di trào dâng phẫn nộ.

Nhưng đại địch trước mắt, y chỉ có thể nhẫn nhịn.

Chương 59

Tính tình y nóng nảy, nhưng không có nghĩa là kẻ ngốc.

“Huyền Long sao?” Đế Giang thản nhiên nói.

“Ngươi cũng thấy rồi, đây là nữ nhân của ta!

Muốn bảo vệ Vực Băng Cực Địa, ta không thể không ra tay!

Hay là thế này, cho bản tôn một chút mặt mũi thì sao?

Long tộc các ngươi lui binh, ta có thể bỏ qua chuyện cũ!” Đế Giang có giao ước với Long Vương, Long tộc sau này cũng là sức mạnh của y, không thể vì chuyện này mà đồ sát Long tộc.

“Mặt mũi?” Một Đại La Kim Tiên của Long tộc không nhịn được mà chế giễu.

“Ngươi có mặt mũi gì mà đòi Long tộc lui binh?” “Đúng vậy, ngươi tưởng mình là Nguyên Phượng hay Thủy Kỳ Lân chắc?!

Đồ không biết sống chết, trước mặt ngươi là Huyền Long đại nhân, mặt mũi của ngươi đáng mấy đồng!” “Đại nhân, hạ lệnh đi, hãy để trăm vạn Long tộc chúng ta xé xác hắn ra!” Người của Long tộc liên tục chế nhạo, dường như đang cười nhạo Đế Giang không biết trời cao đất rộng.

Chỉ có Huyền Long, ánh mắt y vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Đế Giang.

Y không thể nhìn thấu Đế Giang, chỉ có thể tin vào cảm giác của mình.

Cảm giác này đã giúp y vượt qua vô số nguy cơ.

“Không biết các hạ xưng hô thế nào?” Huyền Long mở lời.

“Tên ta, Đế Giang!” Đế Giang nhàn nhạt nói.

“Đế Giang?” Một con rồng khác tiếp tục mỉa mai.

“Cái tên chó má gì thế, nghe còn chưa từng nghe qua!

Ngươi có tư cách gì đòi Long tộc chúng ta nể mặt!” Thậm chí, trong mắt Băng Di cũng lộ ra vẻ khinh thường.

Đế Giang, y chưa từng nghe qua.

Dựa vào một cái tên xa lạ như vậy mà đòi Long tộc nể mặt?

Đúng là không biết tự lượng sức mình!

Tuy nhiên, Đế Giang vẫn giữ vẻ mặt phong khinh vân đạm.

“Huyền Long đại nhân, để ta đi giết hắn!” Một Đại La Kim Tiên của Long tộc xin lệnh.

Chỉ là, giây tiếp theo, Huyền Long đã vung một cái tát vào mặt tên Đại La Kim Tiên đó.

“Khốn kiếp, đến lượt ngươi làm chủ từ khi nào thế!” Huyền Long quát.

“Còn không mau xin lỗi Đế Giang đại nhân!” Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều ngây ra.

Huyền Long đánh người của mình, còn bắt phải xin lỗi?

Thế giới này điên rồi sao?

Giữa thiên địa, một mảnh tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Ta có nhìn lầm không vậy?” Một thành viên Long tộc không nhịn được dụi dụi mắt.

“Huyền Long đại nhân vì một người đàn ông mà đánh Long Ngao đại nhân?” “Không, ngươi không nhìn lầm đâu, ta cũng thấy rồi!” Một

thành viên Long tộc khác bất giác trả lời.

"Đế Giang rốt cuộc là ai?" Có thể nói, tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tin nổi.

Huyền Long đường đường của Long tộc, chỉ vì một cái tên mà đánh người của mình.

Vậy thì, người đàn ông tên Đế Giang này, rốt cuộc là thần thánh phương nào.

"Thị lực không tệ!" Đế Giang nhàn nhạt nói.

"Huyền Long, dẫn người của ngươi rời đi đi!" Dùng sức một người, ép trăm vạn Long tộc rời đi.

Thật ngông cuồng biết bao.

Thế nhưng, Huyền Long không chút do dự, nói: "Được!

Hôm nay cho Đế Giang đạo hữu một chút mặt mũi!

Hy vọng Đế Giang đạo hữu đừng đối địch với Long tộc chúng ta!" Nói xong, Huyền Long trực tiếp hạ lệnh cho trăm vạn Long tộc lui binh.

Đế Giang, cái tên này đương nhiên y biết.

Thân là một trong Tứ Long Thiên Địa Huyền Hoàng, những con rồng khác có thể không biết Đế Giang, nhưng y làm sao có thể không biết!

Đó là người đàn ông mà chính miệng Long Vương đã dặn không được trêu chọc!

Trăm vạn Long tộc sát khí đằng đằng, thậm chí đã đẩy Vực Băng Cực Địa vào tình thế nguy hiểm.

Ai ngờ chỉ vì một câu nói của Đế Giang mà lại nhẹ nhàng rút quân.

Trong khoảnh khắc, chúng sinh ở Vực Băng Cực Địa không khỏi nhìn Đế Giang với ánh mắt kính ngưỡng.

Không động thanh sắc, chỉ một câu nói đã đẩy lui trăm vạn Long tộc.

Đây là điều mà ngay cả thủ lĩnh Băng Di của họ cũng chưa từng làm được.

Người đàn ông trước mắt này, quả thực quá thần kỳ!

"Ngươi là người của Long tộc?" Chỉ là, khi mọi người còn đang kinh ngạc và ngưỡng mộ, giọng nói lạnh lùng của Băng Di vang lên.

Nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ mà Lạc Thần dành cho Đế Giang, ngọn lửa ghen tuông trong lòng y bùng cháy.

"Không phải!" Đế Giang lắc đầu.

Lạc Thần cũng vội vàng giải thích: "Đại ca, Đế Giang đại ca không phải người của Long tộc, thậm chí còn là kẻ thù của Long tộc!

Chính huynh ấy đã giết Hoàng Long và cứu muội!" "Nói bậy!" Chỉ là, Lạc Thần càng giải thích, Băng Di càng phẫn nộ.

Ngọn lửa giận dữ trong lòng y bùng cháy dữ dội, thiêu rụi cả lý trí.

Chương 60

"Ngươi coi ta là kẻ ngốc sao?

Các ngươi và Long tộc đang hợp tác diễn một vở kịch chứ gì!

Nếu hắn đã giết người của Long tộc, Huyền Long sẽ tha cho hắn sao?

Đừng có đùa, âm mưu của ngươi và Long tộc không lừa được ai đâu!

Chúng tướng nghe lệnh, cùng ta bắt lấy kẻ này!" Băng Di hét lớn.

Các Hà Thần nghe vậy, đưa mắt nhìn nhau.

Chỉ là, họ cũng cảm thấy lời của Băng Di có lý.

"Băng Di đại nhân nói không sai!" "Huyền Long là một trong Tứ Đại Tổ Long!

Trăm vạn Long tộc cộng thêm Huyền Long, lần này đến Vực Băng Cực Địa, sao có thể dễ dàng rời đi như vậy!" "Chắc chắn là âm mưu của Long tộc, để kẻ này trà trộn vào Vực Băng Cực Địa, ám hại tộc ta!" "Đúng vậy, đúng vậy!" Các Hà Thần hét lớn, trong khoảnh khắc, họ nhìn Đế Giang với ánh mắt đầy địch ý.

"Ha ha ha!" Đế Giang cười lớn trong giận dữ.

"Lạc Thần, đây là tộc nhân của ngươi sao?

Đây là cách họ báo đáp ân cứu mạng của bản tôn sao?" Y đã từng gặp những kẻ vong ân bội nghĩa, nhưng chưa từng gặp loại người lấy oán báo ân như thế này.

"Phu quân ca ca, muội..." Lạc Thần không biết giải thích thế nào, quay người nhìn Băng Di, nói: "Đại ca, huynh thật sự hiểu lầm rồi!

Muội dám dùng tính mạng để đảm bảo, Đế Giang đại ca không phải người xấu!" "Ngươi đã bị tên đàn ông này tẩy não rồi!" Băng Di lạnh lùng nói.

"Lạc Thần, đừng quên, ngươi là người của Vực Băng Cực Địa!

Bây giờ, tránh ra!

Nếu không, sẽ xử ngươi tội thông đồng với địch!" Người phụ nữ không có được, chỉ có thể hủy hoại!

Hơn nữa, Long tộc tại sao phải nể mặt Đế Giang?

Mặt mũi của Băng Di còn không có tác dụng, một tên Đế Giang từ đâu chui ra lại có thể dọa lui Long tộc?

Nhất định là âm mưu!

Dưới sự ghen tuông, Băng Di càng thêm khẳng định Đế Giang là người của Long tộc.

"Ngu muội, ngu xuẩn!" Đế Giang lạnh lùng nói.

"Đại khái là vậy!

Long tộc muốn hủy diệt các ngươi, cần phải chơi âm mưu quỷ kế sao?

Đừng quên, nếu bản tôn không xuất hiện, các ngươi đã chết rồi!

Lạc Thần, xem ra tộc nhân của ngươi không chào đón bản tôn!

Ta chỉ có thể lấy làm tiếc, giữa ta và họ, ngươi chọn ai?" Những kẻ ở Vực Băng Cực Địa này đã không biết điều, vậy thì y cũng không cần khách khí.

Y có thể cứu họ khỏi tay Long tộc, cũng có thể hủy diệt họ.

Chỉ có Lạc Thần, lúc này đang ngây người, không biết nên lựa chọn thế nào.

“Đại ca, huynh thật sự muốn làm vậy sao?” Lạc Thần nhìn Băng Di, không khỏi đau lòng.

“Đừng quên, Đế Giang đại ca đã cứu muội, cứu tất cả chúng ta!

Huynh... huynh quá làm muội thất vọng!” Đây là nhà của nàng, nơi có những ký ức tốt đẹp.

Chỉ là, tại sao, người đại ca mà nàng kính trọng lại có thể vong ân bội nghĩa như vậy?

Lạc Thần không biết rằng, tình yêu và sự ghen tuông có thể hủy hoại một con người!

Đặc biệt là một người đàn ông tính tình nóng nảy!

“Người làm ta thất vọng là ngươi mới đúng!” Băng Di gào thét.

“Ta đối với ngươi thế nào, chẳng lẽ ngươi không biết?

Ngươi lại đi cấu kết với loại người này?

Đúng là gian phu dâm phụ!

Người đâu, đưa Lạc Thần về cho ta, những người khác, theo ta giết địch!” Các Hà Thần nghe lệnh liền hành động.

Chỉ là, tiếng cười ha hả của Đế Giang lại một lần nữa vang lên.

“Ra là, ngươi ghen sao?” Đế Giang cười lạnh.

“Hôm nay, bản tôn muốn xem xem, có kẻ nào dám động đến Lạc Thần!” Nói rồi, Đế Giang đột nhiên tung ra một quyền.

Kẻ sỉ nhục nữ nhân của y, chỉ có chết!

Lập tức, quyền kình kinh hoàng trực tiếp nhấn chìm toàn bộ kẻ địch phía trước Lạc Thần.

Cuộc tàn sát bắt đầu!

Vực Băng Cực Địa, máu chảy thành sông.

Trong khoảnh khắc, Băng Di càng thêm phẫn nộ.

Chỉ là, khi y vừa gào thét, Đế Giang lại tung ra một quyền nữa.

Giây tiếp theo, thời gian dường như ngừng lại.

Chỉ có thân thể Băng Di vô lực ngã xuống.

"Thủ lĩnh, chết rồi?" Các Hà Thần kinh hãi.

Thần tượng của họ, Băng Di, chết chỉ bằng một quyền?

Lúc này, cuối cùng mọi người cũng hiểu, tại sao Long tộc lại lui binh.

Chương 61

Bởi vì, Đế Giang thế không thể đỡ!

Chỉ là, cuộc tàn sát đã bắt đầu, Vực Băng Cực Địa, định sẵn máu chảy thành sông.

Kẻ không phục, chỉ có giết!

Đó là tín niệm của Đế Giang!

Sau khi tắm máu Vực Băng Cực Địa, Đế Giang mang theo Lạc Thần du ngoạn Hồng Hoang.

Chuyến đi này y lại thu được thêm một ít điểm cường hóa, đạt tới 75389 điểm, ngày càng gần đến lúc thăng cấp.

Du ngoạn Hồng Hoang, Đế Giang một mặt đưa Lạc Thần đi giải khuây, mặt khác là tìm kiếm Tiên Thiên Pháp Bảo, y muốn cường hóa thực lực trước khi đại chiến tam tộc kết thúc.

Một ngày nọ, Đế Giang đi đến phía nam Hồng Hoang, đột nhiên một luồng hào quang từ một ngọn núi lửa ở xa phun ra.

Cùng với đó là từng đợt tiên âm vang vọng.

"Có linh bảo xuất thế!" Đế Giang đối với chuyện này đã quá quen thuộc.

Y vội vàng mang Lạc Thần hướng về phía miệng núi lửa.

Thân là Tổ Vu Không Gian, Đế Giang trong nháy mắt đã đến gần núi lửa.

Chỉ là lại phát hiện lúc này ở miệng núi lửa đã có một nhóm người ở đó từ sớm.

Khi thấy Đế Giang mang theo Lạc Thần, những người này rõ ràng

lộ ra địch ý.

“Phu quân ca ca, muội...” Lạc Thần có phần căng thẳng.

Dù sao nàng cũng chưa từng gặp cảnh tượng như vậy.

“Yên tâm, mọi chuyện có ta!” Đế Giang ôm lấy vòng eo thon của Lạc Thần, ghé vào tai nàng nhẹ giọng nói.

“Chúng ta cứ yên lặng chờ linh bảo xuất thế!” Linh bảo chưa xuất thế, cũng không cần thiết phải ra tay cướp đoạt.

Còn về những địch ý kia, Đế Giang cũng không để tâm.

Ở thế giới Hồng Hoang, Tiên Thiên Linh Bảo xuất thế, lần nào mà không cần kinh qua một trận gió tanh mưa máu?

Hy vọng người khác khách sáo là chuyện không thực tế.

Ôm Lạc Thần, Đế Giang đi đến bên một tảng đá lớn rồi nằm xuống.

Lạc Thần thấy vậy vội vàng ngồi xuống để đầu Đế Giang gối lên đùi mình.

Mỹ nhân làm gối, hương thơm phảng phất, thật không còn gì sung sướng bằng.

Cảnh tượng này, không khỏi khiến những người bên cạnh ghen tị.

Thậm chí, trong mắt vài người còn lộ ra ánh mắt tham lam.

Chỉ là, cân nhắc linh bảo sắp xuất thế, họ không thể không nhẫn nại.

Ai ngờ, mấy ngày trôi qua, linh bảo vẫn chưa xuất thế.

Thậm chí, động tĩnh gây ra ngày càng lớn.

Hào quang nhuộm cả bầu trời thành bảy sắc cầu vồng, người đến ngày càng đông.

Động tĩnh lớn như vậy, muốn không gây chú ý cũng khó!

Đế Giang có thể thấy, từ mười mấy người ban đầu, nay đã lên đến con số vạn.

Trong đó Đại La Kim Tiên cũng có mấy vị.

Tuy nhiên, dị tượng của linh bảo ngày càng lớn, thậm chí cả bầu trời trên núi lửa đều như bị thiêu đốt.

Không khí tràn ngập một luồng hơi nóng, không cần nói cũng biết, linh bảo sắp xuất thế rồi.

Hơn nữa, linh bảo này e rằng không phải tầm thường.

Trong khoảnh khắc, tâm tình của tất cả mọi người đều kích động.

Linh bảo người có năng lực thì được!

Bảo bối, tất cả mọi người đều có hy vọng có được.

Thế nhưng, hy vọng càng lớn, thất vọng cũng càng lớn.

Lúc này, một Đại La Kim Tiên đứng ra, nói: "Chư vị đạo hữu, tại hạ là Hãm Không Lão Tổ của núi Hãm Không!

Chư vị đạo hữu xin nhận một lễ!" Nói xong, Hãm Không Lão Tổ quét mắt nhìn xung quanh.

Ánh mắt đó khinh thường chúng sinh, dường như y là chúa tể cao cao tại thượng.

"Hãm Không Lão Tổ danh tiếng quả thật lớn." Một Đại La Kim Tiên vạm vỡ nói, trong tay y có một tòa bảo tháp, tỏa ra thần quang bảy màu.

Đó cũng là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo!

"Thế nhưng, kiện linh bảo này không quản vạn dặm triệu hoán bản tọa đến đây, hợp lẽ nên có duyên với bản tọa!

Mong chư vị đạo hữu thành toàn!" Chỉ là, Đại La Kim Tiên có mặt ở đây nào chỉ có hai vị.

Các Đại La Kim Tiên khác cũng lần lượt phóng ra khí thế, lập tức, cả chiến trường trở nên căng như dây đàn.

"Nếu mọi người đều không chịu nhượng bộ, vậy thì, trước tiên dọn dẹp đám cá tạp này đi thì sao?" Hãm Không Lão Tổ lấy ra một cây trường thương, trên đó có ngọn lửa đang bùng cháy.

"Đến lúc đó chúng ta lại mỗi người tự dựa vào bản lĩnh!" "Như vậy rất tốt!" Mấy Đại La Kim Tiên khác gật đầu.

Cảnh tượng này, không khỏi khiến chúng tiên phẫn nộ.

Tiên Thiên Linh Bảo, có thể tự mình chọn chủ, tất cả mọi người có mặt đều có cơ duyên!

Nhưng bây giờ, đám Đại La Kim Tiên này lại muốn dọn sân, cắt đứt tia hy vọng trong lòng họ.

Mọi người sao không giận.

Chỉ là, bị thực lực của chúng Đại La Kim Tiên chấn nhiếp, mọi người giận mà không dám nói.

Chương 62

“Phu quân, ngài định khi nào ra tay?” Lạc Thần nhìn cảnh này, không nhịn được hỏi.

“Linh bảo không phải chưa xuất thế sao?” Đế Giang thản nhiên nói, thậm chí còn hít mạnh một hơi vào đùi Lạc Thần.

“Cứ để chó cắn chó một trận đã.” Trong khoảnh khắc, Đế Giang lại có chút rục rịch.

Lạc Thần, quả là mỹ nhân cực phẩm.

Chỉ là, giọng của Đế Giang tuy không lớn, nhưng những người có mặt đều là cấp bậc tiên nhân.

Sự khinh thường trần trụi, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

“Các hạ là ai, chưa kể quá ngông cuồng rồi!” Hãm Không Lão Tổ lạnh giọng quát.

“Chẳng lẽ ngươi coi quần tiên thiên hạ như không có gì?

Không sợ chọc giận mọi người sao?” Trong mắt y lóe lên một tia sát cơ, thậm chí còn muốn khiêu khích tất cả mọi người địch thị Đế Giang.

“Chọc giận mọi người, dựa vào đám rác rưởi các ngươi?!” Đế Giang chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt rơi vào người Hãm Không Lão Tổ, khóe miệng càng thêm khinh thường.

Cảnh tượng này, khiến quần tiên không khỏi cảm thấy hả hê.

Hãm Không Lão Tổ trước đó kiêu ngạo vô cùng, lúc này lại bị mắng là rác rưởi.

Đúng là nhân quả báo ứng.

"Các hạ chưa kể quá thô lỗ rồi!" Đại La Kim Tiên cầm bảo tháp uy hiếp.

"Cho dù ngươi có thực lực, chúng ta cùng lên, ngươi cũng không chiếm được chỗ tốt đâu!" Linh bảo sắp xuất thế, thiếu một người là thiếu một phần cạnh tranh.

"Cùng lên?" Đế Giang khinh thường nói.

"Xem ra các ngươi chưa hiểu rõ!

Ý của bản tôn là, tất cả những kẻ có mặt ở đây đều là rác rưởi!" Lập tức, quần tiên không khỏi xôn xao.

Đế Giang thực sự quá ngông cuồng!

"Ta nói, tất cả các vị có mặt ở đây đều là rác rưởi!" Khóe miệng Đế Giang lộ ra một tia khinh thường.

Trong khoảnh khắc, mọi người không khỏi phẫn nộ.

Đế Giang mắng tất cả mọi người là rác rưởi, chưa kể quá ngông cuồng.

Người cần một tấm da mặt, cây cần một lớp vỏ.

Quần tiên đều nổi giận!

"Người trẻ tuổi, đừng quá ngông cuồng!" Diễm Không Lão Tổ lạnh lùng quát.

"Tin hay không ta trong phút chốc dạy ngươi cách làm người!" Các Đại La Kim Tiên khác cũng vận chuyển pháp lực, thậm chí còn không nói lời nào.

Nhưng ý tứ rõ ràng, bất cứ lúc nào cũng sẽ ra tay dạy dỗ Đế Giang.

“Ồ, vậy thì thử xem.” Đế Giang vẫn giữ vẻ mặt bình thản.

Dường như những Đại La Kim Tiên trước mắt đều là lũ kiến hôi!

Trong khoảnh khắc, sát cơ lan tỏa, chúng tiên định ra tay dạy dỗ kẻ cuồng vọng Đế Giang.

Chỉ là, đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo như chim hoàng anh vang lên: “Ta khuyên các ngươi tốt nhất nên dừng tay.” “Đối với người đàn ông này mà nói!” Giọng nói tiếp tục.

“Tất cả mọi người, xác thực đều là rác rưởi!” Mọi người nghe danh nhìn lại, chỉ thấy trên trời bay đến một đàn phượng hoàng, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống hóa thành tiên thiên đạo thể.

Người do Phượng tộc hóa thành, toàn bộ đều là phụ nữ, mỗi người trên thân tiên khí phiêu phiêu, mỹ diễm động lòng người.

“Phượng tộc!” Sắc mặt Diễm Không Lão Tổ và những người khác đại biến.

Rốt cuộc, chuyện đáng lo nhất đã xảy ra.

Tiên Thiên Tam Tộc!

Trên thế giới này, từ trước đến nay không ai dám tranh đoạt pháp bảo với Tiên Thiên Tam Tộc.

Cùng lúc đó, chúng tiên cũng nhận ra.

Một người đàn ông có thể khiến Phượng tộc mở lời khen ngợi, rốt cuộc là ai?

Dường như nhìn ra được thắc mắc của mọi người, tu sĩ đứng đầu Phượng tộc nói: “Còn ngẩn ra đó làm gì?

Tất cả cút hết cho ta!

Vị đại nhân này là khách quý của Nguyên Phượng đại nhân, là

người đàn ông một mình đẩy lùi Huyền Long và trăm vạn Long tộc!

Chẳng lẽ, các ngươi còn mạnh hơn Huyền Long và trăm vạn Long tộc?" "Cái gì!" Mọi người nghe vậy không khỏi kinh hãi thất sắc.

Đế Giang một mình đẩy lùi trăm vạn Long tộc?

Đó là thực lực gì?

Hơn nữa, Đế Giang còn là khách quý của Nguyên Phượng?

Phải biết Nguyên Phượng là thủ lĩnh của Phượng tộc!

Bọn họ lại định đối địch với Đế Giang?

Chẳng phải là tìm chết sao!

Trong khoảnh khắc, chúng tiên không khỏi xấu hổ, thậm chí hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Đế Giang thì vẻ mặt đầy hứng thú nhìn cảnh tượng trước mắt, muốn xem xem Phượng tộc làm gì!

"Đạo hữu, xin lỗi, chúng ta có mắt không thấy Thái Sơn!

Linh bảo thuộc về ngài!

Chúng ta lập tức cút!" Diễm Không Lão Tổ cung kính nói.

Trong khoảnh khắc, y rốt cuộc cũng sợ hãi, không còn vẻ ngông cuồng như trước.

Chương 63

Quả thực hèn mọn như con kiến.

Các Đại La Kim Tiên khác nghe vậy cũng rối rít xin lỗi, sau đó chuẩn bị rời đi.

Chỉ là, Đế Giang lại nhàn nhạt nói: "Linh bảo này, vốn dĩ đã là vật trong túi của bản tôn, cần các ngươi nhượng bộ sao!

Hơn nữa, bản tôn có đồng ý cho các ngươi rời đi không?" Lời vừa dứt, chúng tiên không khỏi ngẩn ra.

"Đại nhân, chúng tôi không có ý đối địch với ngài!" Diễm Không Lão Tổ sắc mặt trầm xuống.

"Pháp bảo, chúng tôi chắp tay nhường!

Nếu lời nói trước đó của chúng tôi có đắc tội ngài, chúng tôi nguyện ý xin lỗi!

Chẳng lẽ, không được sao?" "Để lại tất cả pháp bảo của các ngươi, sau đó, cút!" Đế Giang bá đạo nói.

Lời vừa dứt, sắc mặt chúng tiên lại lần nữa đại biến.

Đế Giang muốn tất cả pháp bảo của họ, đúng là cạn tàu ráo máng!

Ở thế giới Hồng Hoang, nếu không có pháp bảo, giống như hổ bị nhổ răng.

Đúng là trộm gà không thành lại mất nắm gạo.

"Chẳng lẽ các ngươi không nghe thấy, Đế Giang đại nhân bảo tất cả mọi người để lại pháp bảo!" Tu sĩ Phượng tộc đứng đầu lạnh lùng quát.

"Chẳng lẽ, các ngươi muốn đối địch với Phượng tộc chúng ta

sao!" Lập tức, các Phượng tộc đều lộ ra hung sát khí.

Tuy là nữ nhi, nhưng khí thế lại không thể xem thường!

Mặc dù số lượng Đại La Kim Tiên của Phượng tộc không bằng phía Diễm Không Lão Tổ.

Nhưng, đám Đại La Kim Tiên này lại không một ai dám động.

Bởi vì, Phượng tộc là Tiên Thiên Tam Tộc.

"Được, pháp bảo của ta đưa cho ngươi!

Hy vọng có thể cho ta rời đi!" Một Đại La Kim Tiên rất thẳng thắn, dâng pháp bảo của mình lên.

Chỉ là, Đế Giang nhàn nhạt liếc một cái rồi nói: "Hậu Thiên Chí Bảo?

Ngươi tưởng bản tôn thu gom rác rưởi sao?

Cút cho ta!" Nói xong, Đế Giang vung tay một cái, như đuổi muỗi trực tiếp đánh bay Đại La Kim Tiên kia đi.

Trong khoảnh khắc, mọi người lại lần nữa xôn xao.

Đế Giang, ngay cả Hậu Thiên Chí Bảo cũng không thèm nhìn?

Hơn nữa, một Đại La Kim Tiên, bị một cái tát đánh bay?

Lúc này, mọi người càng thêm sợ hãi.

Thậm chí cảm thấy hành vi của mình trước đó đối địch với Đế Giang thật đáng buồn cười.

Nhưng bây giờ mới biết, bọn họ đúng là châu chấu đá xe, nực cười không tự lượng sức.

Cảm nhận được sự kính sợ của mọi người, Đế Giang nhàn nhạt nói: "Bản tôn cũng là người độ lượng, chỉ cần pháp bảo từ Tiên Thiên Linh Bảo trở lên!

Những người không có, có thể cút rồi!" Lời vừa dứt, ánh mắt y lại rơi vào mấy Đại La Kim Tiên.

Tiên Thiên Linh Bảo, cực kỳ hiếm có.

Nếu có, cũng chỉ có trên người mấy Đại La Kim Tiên này.

Trong khoảnh khắc, quần tiên không khỏi cảm tạ trời đất.

Đế Giang, đúng là đại nhân đại lượng!

Chỉ có đám Đại La Kim Tiên, trong lòng phẫn nộ không thôi.

Mẹ nó độ lượng, độ lượng đến mức muốn lột da rút xương của họ.

Chỉ là, mọi người trong lòng tuy phẫn nộ, nhưng không dám nói ra, chỉ có thể giao ra pháp bảo trong tay.

Đế Giang nhận pháp bảo, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp bóp nát những pháp bảo đó.

Trong khoảnh khắc, mọi người không khỏi phun ra một ngụm máu tươi.

Tiên Thiên Linh Bảo, cứ thế bị hủy rồi sao?

Lại không biết, lúc này, giọng nói của hệ thống lại lần nữa vang lên.

"Đinh, chúc mừng túc chủ phân giải Liệt Diễm Thương, nhận được 5000 điểm cường hóa." "Chúc mừng túc chủ phân giải Chấn Sơn Tháp, nhận được 5000 điểm cường hóa." "Chúc mừng túc chủ nhận được Càn Khôn Đoạt, nhận được 4500 điểm cường hóa." "Đế Giang đại nhân thật bá khí!" Nữ tu sĩ đứng đầu Phượng tộc tên Phượng Tiên vẻ mặt kinh ngạc nói.

"Tiên Thiên Linh Bảo mà nói hủy là hủy, tiểu nữ tử Phượng Tiên kính bội vô cùng!" Đó là Tiên Thiên Linh Bảo, Đế Giang lại nói hủy là

hủy!

Phải biết, số lượng pháp bảo từ Tiên Thiên trở lên có hạn chế, mỗi kiện Tiên Thiên Pháp Bảo đều cực kỳ quý giá.

Trong cùng một lượng kiếp, Tiên Thiên Pháp Bảo hủy đi một kiện là thiếu một kiện.

Phải đến lượng kiếp tiếp theo, thiên địa mới tự động thai nghén bổ sung pháp bảo mới.

Nhưng tổng số tuyệt đối không vượt quá hạn ngạch.

Cũng có nghĩa là, hủy diệt một kiện Tiên Thiên Pháp Bảo là sẽ thiếu một kiện, người thường muốn có Tiên Thiên Pháp Bảo, chỉ có thể chờ lượng kiếp tiếp theo.

"Phượng Tiên sao?" Đế Giang nhìn về phía linh bảo chưa xuất thế, ánh mắt lại rơi vào người Phượng tộc.

"Tên hay, nhưng bản tôn hình như lần đầu gặp Phượng tộc?

Chẳng lẽ các ngươi cũng muốn tranh bảo bối với bản tôn?" Vô sự bất đăng tam bảo điện.

Đám Phượng tộc này ra mặt giúp y, Đế Giang không tin họ không có mục đích gì.

"Đồ vật Đế Giang đại nhân đã để mắt tới, chúng ta không dám dòm ngó." Phượng Tiên thẳng thắn nói.

"Chúng ta và đại nhân lần đầu gặp mặt, nhưng ta lại ngưỡng mộ Đế Giang đại nhân đã lâu!

Chương 64

Nguyên Phượng đại nhân còn dặn dò Phượng Tiên đến tìm Đế Giang đại nhân!

Mong Đế Giang đại nhân nể mặt, đến Phượng tộc một chuyến!" "Nguyên Phượng sao?" Đế Giang cười cười, vì Vu tộc, y từng muốn thu phục Tiên Thiên Tam Tộc, giành lấy khí vận của họ.

Bây giờ đã định xong giao ước với Long Vương, còn lại chính là Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Y còn chưa tìm đến cửa, Nguyên Phượng đã tự động tìm đến.

Thật thú vị vô cùng.

Đối mặt với lời mời của Phượng Tiên, Đế Giang tự nhiên không từ chối.

"Đợi linh bảo xuất thế, bản tôn sẽ đến Phượng tộc một chuyến!" Đế Giang cười nói.

"Ta cũng muốn biết, Nguyên Phượng vì sao lại tìm bản tôn!" Đúng lúc này, linh bảo tỏa ra vạn trượng quang mang.

Chính là linh bảo đã xuất thế.

Đợi quang mang tan hết, chỉ thấy trên trời lơ lửng một đồng tiền hình tròn lỗ vuông.

Đồng tiền hai bên có cánh trắng, ẩn hiện có thể thấy thiên đạo phù văn.

"Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?" Phượng Tiên không khỏi lộ ra vẻ ngưỡng mộ, chỉ là nàng biết, pháp bảo này cho dù là Phượng tộc cũng không thể tranh đoạt.

Bởi vì, đây là bảo vật mà Đế Giang đã để mắt tới.

Pháp bảo vừa xuất hiện, hóa thành một luồng linh quang định bay đi.

Chỉ là, Đế Giang thân hình khẽ động, trực tiếp cấm cố không gian nơi pháp bảo này đang ở.

Sau đó vung tay một cái, dễ dàng cầm pháp bảo trong tay.

"Lạc Bảo Kim Tiền?" Đế Giang mân mê pháp bảo trong tay, không khỏi cảm khái.

"Ta thật có chút không nỡ hủy đi!" Y không ngờ, pháp bảo gặp được ở đây lại là Lạc Bảo Kim Tiền.

Lạc Bảo Kim Tiền là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là đồng tiền đầu tiên của trời đất.

Có thể đánh rụng tất cả bảo vật dưới Tiên Thiên Chí Bảo, cũng có thể diễn hóa huyền cơ thiên đạo.

Trong Phong Thần Bảng, tán nhân Tiêu Thăng ở núi Ngũ Di, Tào Bảo đã dùng nó để thu Phược Long Tác và Định Hải Châu của Triệu Công Minh.

Sau khi Tiêu Thăng, Tào Bảo chết, Nhiên Đăng Đạo Nhân đã dâng bảo vật này cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Có thể nói, đây là một bảo bối cực kỳ hiếm có.

"Chúc mừng Đế Giang đại nhân đoạt được chí bảo!" Phượng Tiên chúc mừng.

Chỉ là, trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Giây tiếp theo, Đế Giang vung tay một cái, Lạc Bảo Kim Tiền trực tiếp hóa thành bột phấn.

“Trời ạ, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cứ thế mà mất?” Trong khoảnh khắc, mọi người không nhịn được mà chửi thầm.

Đó là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó, nói hủy là hủy sao?

Mọi người nhìn Đế Giang không khỏi vẻ mặt oán hận.

Một ý nghĩ hiện lên trong lòng, đúng là sát thủ linh bảo!

Ngài không cần pháp bảo thì cho chúng tôi đi!

“Đinh, chúc mừng túc chủ phân giải Lạc Bảo Kim Tiền, nhận được 10000 điểm cường hóa!” Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Huyết mạch Hỗn Độn (Độ cường hóa 0/2000000) Nguyên thần: Không Nhục thân: Thân thể Tổ Vu (Độ cường hóa 0/100000) Thần thông: Không gian chưởng khống, Tốc độ chưởng khống, Sức mạnh chưởng khống, Nhục thân chưởng khống Pháp tắc: Không gian pháp tắc (Độ cường hóa 200/100000) Điểm cường hóa: 99389 “Khốn kiếp, còn thiếu gần bảy trăm!” Đế Giang nhìn điểm cường hóa, chỉ còn thiếu gần bảy trăm điểm.

“Ta nên đi đâu tìm một cái Tiên Thiên Linh Bảo đây?” Trong khoảnh khắc, Đế Giang không khỏi nhìn về phía Phượng Tiên.

Ánh mắt đó, khiến Phượng Tiên không khỏi rùng mình.

Đế Giang tùy tay hủy diệt Tiên Thiên Pháp Bảo, Phượng Tiên vội vàng chuyển hướng nhìn đi chỗ khác, nói: “Đế Giang đại nhân, Nguyên Phượng đại nhân đang đợi gấp, mời ngài!” “Nguyên Phượng sao?

Đi thôi!” Đế Giang nói, ra hiệu cho Phượng Tiên dẫn đường.

Đến Phượng tộc, tìm một kiện Tiên Thiên Linh Bảo vô cùng đơn giản.

Như vậy, thực lực của y liền có thể tiến thêm một bước.

Lại không biết, lúc này, Phượng Tiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thực sự sợ rồi, Đế Giang cái tên sát thủ linh bảo này!

Phía nam, núi lửa Bất Tử.

Nơi đây có một cây ngô đồng, chạm trời nối đất, cổ kính hùng vĩ.

Nơi đây, có Phượng Hoàng nhất tộc vang danh thiên hạ.

Đế Giang và mọi người đến nơi, lập tức có tu sĩ Phượng tộc ra nghênh tiếp.

Những tu sĩ này, thân mặc áo giáp vàng, dáng người yểu điệu.

Làn da trắng nõn, càng khiến người ta rục rịch.

Khi đến một đại điện Hỏa Tinh, thị vệ ở cửa đã chặn mọi người lại.

"Phượng Tổ có việc quan trọng cần thương lượng với Đế Giang đại nhân, những người khác không được vào!" Thị vệ vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Nữ nhân của ta, không phải người ngoài!" Đế Giang từ chối.

"Đại nhân, xin đừng làm khó chúng tôi!" Thị vệ vẻ mặt khó xử.

Lạc Thần tính tình ôn nhu, không khỏi nói: "Phu quân ca ca, huynh vào đi!

Em ở bên ngoài đợi huynh, đừng quên, trên người em có ấn ký của huynh, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!" Lời vừa dứt, thị vệ Phượng tộc không khỏi nhìn Lạc Thần với ánh mắt cảm kích.

Đế Giang thấy vậy gật đầu, bước lớn vào thần điện.

Bên trong, cổ kính mà khí thế, cả thần điện đều do Hỏa Tinh chế tạo, dường như cả đại điện đều đang bùng cháy.

Màu đỏ nhiệt tình, phóng khoáng cho người ta một cảm giác hoang dã.

Chương 65

Hai bên đại điện, đứng hai hàng tu sĩ Phượng tộc.

Những tu sĩ này đều trạc mười bảy, mười tám tuổi, xinh đẹp vô song.

Quan trọng hơn, những tu sĩ này mặc rất ít, giống như khoác một lớp sa mỏng màu đỏ.

Thực sự tràn đầy hoang dã và nhiệt tình.

Chính giữa đại điện, có một vương tọa.

Trên vương tọa ngồi một nữ tử phong vận.

Nữ tử xinh đẹp vô song, da trắng, môi hồng, mắt phượng.

Giữa trán có một đóa hỏa vân đang bùng cháy.

Thực sự là một thục nữ, ngự tỷ.

Dưới chiếc váy đỏ, một đôi chân ngọc ẩn hiện, khiến người ta càng thêm tò mò.

Nữ tử này, chính là tộc trưởng Phượng tộc.

Nguyên Phượng!

Ở thế giới Hồng Hoang, thống trị phi cầm nhất tộc, chiếm một phần ba khí vận, là một tồn tại mạnh mẽ.

Đế Giang đang đánh giá Nguyên Phượng, Nguyên Phượng cũng nào không đang đánh giá Đế Giang.

Thân là tồn tại cấp bậc này, có thể từ lời nói, hành động, thậm chí hơi thở, động tác của người khác mà nhìn ra được nội tình của một người.

Chỉ là càng nhìn, Nguyên Phượng càng kinh hãi.

Đế Giang đứng đó, giống như một tôn viễn cổ ma thần.

Càng nhìn, càng cảm thấy uy nghiêm trên người Đế Giang càng nặng.

Dường như, y là duy nhất trong cửu thiên thập địa này.

Khí thế bá đạo không giận mà uy trên người y, Nguyên Phượng chỉ thấy trên một người.

Đó là Long Vương!

Trong thiên hạ, cũng chỉ có Long Vương mới sở hữu loại khí thế uy nghiêm bá đạo không ai bì kịp như Đế Giang.

Nhưng, khác với khí thế uy nghiêm của Long Vương.

Khí thế bá đạo của Đế Giang cho người ta một cảm giác như mặt trời ban mai, không sinh ra một chút chán ghét nào.

Ngược lại còn khiến người ta cảm thấy ấm áp, dường như muốn chiếu rọi mọi thứ trên đời, khiến người ta không nhịn được mà sinh hảo cảm.

"Đế Giang đạo hữu, con người thật của ngài còn vĩ ngạn hơn hình tượng trong mộng của ta!" Nguyên Phượng mở lời tán dương.

"Nguyên Phượng xin ra mắt!" "Trong mộng?" Đế Giang trêu chọc.

"Tình cảm bản tôn đã trở thành tình nhân trong mộng của ngươi sao?

Vậy thì, trong mộng, chúng ta đang làm gì?

Ngươi làm ta, hay ta làm ngươi?" "Phóng tứ!

Dám trêu chọc Phượng Tổ!" Hầu như cùng lúc, lời Đế Giang vừa dứt, các tu sĩ Phượng tộc trong đại điện đồng thanh hét lớn.

Chỉ là, Nguyên Phượng lại lắc đầu, ra hiệu cho mọi người lui xuống.

"Đạo hữu thật thích nói đùa!" Nguyên Phượng vẻ mặt tiếc nuối.

"Đáng tiếc, ta Nguyên Phượng lại không có phúc phận đó." Giọng nói mê hoặc đó, thực sự người gặp người yêu.

Nhìn Đế Giang, Nguyên Phượng không khỏi nhớ lại giấc mộng kia.

Cả thế giới đều là máu tươi, tam tộc suy vong, kẻ chết thì chết, kẻ bị thương thì bị thương.

Từ đó về sau, tam tộc không gượng dậy nổi.

Chỉ có một người đàn ông, hoành không xuất thế, thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Uy lực cái thế đó, thậm chí khiến Nguyên Phượng mê mẩn.

Chỉ là, thân là chủ của Phượng tộc, nàng không thể tùy ý quyết định tình cảm của mình.

Bởi vì, sau lưng nàng là cả Phượng tộc.

Nếu không, Nguyên Phượng không ngại hạ mình lôi kéo Đế Giang.

Rốt cuộc, một người đàn ông mạnh mẽ, luôn khiến người ta yêu thích.

"Vậy ngươi tìm bản tôn có việc gì?" Đế Giang nhàn nhạt nói.

Nguyên Phượng quả thực là một nữ nhân xinh đẹp, một thục nữ xinh đẹp.

Mỗi cử chỉ đều toát ra khí tức mê người như quả đào mọng nước.

Nhưng, càng như vậy, Đế Giang ngược lại càng cảnh giác.

Phụ nữ, là độc dược nguy hiểm.

Đặc biệt là một người phụ nữ mạnh mẽ và xinh đẹp.

Trừ phi, người phụ nữ này là nữ nhân của mình, nếu không, Đế Giang đều giữ tâm cảnh giác.

"Ta hy vọng ngài có thể cứu Phượng tộc của ta!" Thần sắc Nguyên Phượng trở nên nghiêm túc.

Giọng nói ôn hòa, thậm chí mang theo một tia thỉnh cầu.

"Cứu Phượng tộc?" Đế Giang không khỏi cười nói.

"Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, chiếm cứ Hồng Hoang, là một trong ba nhà thống trị!

Uy nghiêm của Phượng tộc càng lan tỏa khắp Hồng Hoang, cần gì phải cầu cứu bản tôn?" "Đế Giang đạo hữu, đừng trêu chọc ta nữa!" Nguyên Phượng khổ sở cười.

Chương 66

"Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc xưng bá Hồng Hoang, nhưng cũng vì thế mà tạo ra vô biên nghiệp lực!

E rằng, ngày tam tộc suy tàn cũng không còn xa!

Ngược lại là Vu tộc, thân là hậu duệ của Bàn Cổ, định sẵn là nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo!

Nếu ngài không thể cứu Phượng tộc, thế gian không ai có thể cứu được." Trong giấc mộng kia, nàng đã thấy quá nhiều, quá nhiều.

Trong khoảnh khắc, Đế Giang cũng không khỏi ngẩn ra.

Nguyên Phượng biết kết cục của tam tộc?

Thậm chí, Nguyên Phượng còn biết thân phận của y?

Gã này, chẳng lẽ cũng là người xuyên không?

"Nguyên Phượng đạo hữu nếu đã biết kết cục của tam tộc?

Vì sao còn muốn tranh bá Hồng Hoang?" Đế Giang lại hỏi.

"Vì mệnh!" Nguyên Phượng nói.

"Ban đầu, tam tộc chúng ta chỉ tranh đoạt khí vận, vì thánh vị!

Giữa tam tộc tuy có ma sát, nhưng đa phần chỉ là ma sát ở tầng thấp.

Ta cũng coi đó là cơ hội để rèn luyện đệ tử tinh anh của tam tộc.

Chỉ là, theo thời gian trôi đi, mọi chuyện đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của ta.

Giống như một con thuyền đi vào một dòng sông xiết, mọi chuyện, thân bất do kỷ!

Muốn giải được thế cục này, trừ phi ta có thể thành thánh!

Ta tin Thủy Kỳ Lân và Long Vương cũng nhìn ra được điểm này, nên mới càng điên cuồng lao vào chiến đấu.

Chỉ là, ta biết, không một ai trong chúng ta có thể thành thánh!

Nhưng ta không thể rút lui khỏi ván cờ này, một khi rút lui, kẻ chết đầu tiên chính là Phượng tộc ta!

Đế Giang đạo hữu, ta cầu xin ngài, hãy vì Phượng tộc ta mà bảo lưu một chút mầm mống!

Chín mươi chín thiếu nữ trong đại điện, là thế hệ có thiên tư nhất của tộc ta!

Họ có thể nhận ngài làm chủ, chỉ cầu Đế Giang đạo hữu bảo vệ chu toàn!" Đại chiến tam tộc, một bánh xe răng cưa khổng lồ.

Một khi bị cuốn vào trong đó, khó mà thoát thân.

Trừ phi, bản thân hoặc ngoại lực phá vỡ sự cân bằng.

Lúc này, chiến trường tam tộc đã hóa thành một cối xay thịt khổng lồ.

Mỗi ngày, tinh anh của tam tộc đều không ngừng tử vong.

Tộc trưởng của tam tộc đều là tồn tại đỉnh phong Chuẩn Thánh, nếu nói họ không biết tai họa mà đại chiến tam tộc mang lại, cũng không thực tế.

Chỉ là, trong một bánh xe răng cưa, không ai dám dừng lại.

Bởi vì, tất cả mọi người đều sợ hãi, sợ hãi một khi dừng lại sẽ là ngày tận số của mình.

Nguyên Phượng cũng vậy.

Nhưng, Nguyên Phượng thân là phụ nữ, so với Thủy Kỳ Lân và

Long Vương cuối cùng cũng có một ưu thế.

Phụ nữ, thiếu đi một phần sức mạnh, dã tâm tự nhiên cũng không kiên định bằng.

Sự việc đến nước này, Nguyên Phượng không còn cầu mong thánh vị.

Điều nàng cầu là bảo lưu một tia sinh cơ cho Phượng tộc.

Tia sinh cơ này, chính là Đế Giang.

Vì thế, nàng không chút do dự chọn ra hậu bối trẻ tuổi trong tộc.

Chín mươi chín hậu bối Phượng tộc cấp bậc Kim Tiên.

"Đế Giang đạo hữu, trong đại điện có chín mươi chín xử nữ!" Nguyên Phượng thỉnh cầu.

"Họ có thể nhận ngài làm chủ, ngày sau mặc ngài sai khiến!

Thậm chí, có thể thu họ làm nữ nhân của ngài, chỉ cần ngài có thể bảo vệ chu toàn!

Vì Phượng tộc ta bảo lưu một tia sinh cơ!" "Phượng Tổ!" Trong đại điện, chín mươi chín nữ tu Phượng tộc không khỏi ngẩn ra.

Họ không ngờ Nguyên Phượng lại sắp xếp như vậy.

"Không cần nói!" Nguyên Phượng giơ tay trực tiếp cắt ngang lời nói của chúng nữ tu Phượng tộc.

"Ngày sau, Đế Giang đạo hữu là người các ngươi trung thành!

Vì sự truyền thừa của Phượng tộc, ta hy vọng các ngươi chấp nhận sứ mệnh này!" Sau đó, nàng nhìn về phía Đế Giang, vẻ mặt mong chờ đợi câu trả lời của y.

Phải biết, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, cao quý vô cùng.

Trong lời tiên tri, Nguyên Phượng thấy tam tộc bị người ta nô

dịch, nhưng dù vậy, chúng sinh cũng tự hào vì sở hữu sinh linh tam tộc.

Đó là biểu tượng của thân phận.

Nguyên Phượng tin rằng, chín mươi chín nữ tu Phượng tộc xinh đẹp như hoa, Đế Giang không thể chống lại được.

"Ta từ chối!" Tuy nhiên, Đế Giang lại quả quyết từ chối.

"Vì sao?" Nguyên Phượng ngẩn ra, không thể tin vào tai mình.

"Chẳng lẽ người của ta không đủ đẹp?" "Không, người của ngươi rất đẹp!" Đế Giang không chút do dự nói.

"Nhưng, quá yếu để làm phó nhân của bản tôn!

Ít nhất cũng phải là Đại La Kim Tiên!

Chương 67

Chín mươi chín Kim Tiên, quá yếu!" Trong khoảnh khắc, chín mươi chín nữ tu sĩ Phượng tộc không khỏi phẫn nộ.

Họ là thế hệ trẻ xuất sắc nhất của Phượng tộc, là thiên chi kiêu tử.

Lúc này lại bị Đế Giang cho là quá yếu!

"Gã khốn kiếp!" Một nữ tu không nhịn được quát.

"Chúng ta còn nhỏ, tu luyện chưa đủ mấy vạn năm!

Với tư chất của ta, chỉ cần cho ta thêm mấy chục vạn năm, một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, ta bất cứ lúc nào cũng có thể tấn thăng!" "Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, là lứa sinh linh đầu tiên của khai thiên!" Đế Giang không chút do dự từ chối.

"Tu luyện mấy vạn năm, so với việc thống trị Hồng Hoang hàng tỷ năm mà nói, quả thực không dài!

Nhưng, bản tôn tu luyện cũng chưa đến mấy vạn năm!

Các ngươi có tư cách gì để kiêu ngạo?

Có tư cách gì làm phó nhân của bản tôn?" Chúng nữ tu nghe Đế Giang tu luyện cũng chưa đến mấy vạn năm, đều ngây người.

Họ quả thực là thiên tài của Phượng tộc, nhưng so với Đế Giang, lại quá yếu.

"Đế Giang đạo hữu là thiên tài bất thế!" Nguyên Phượng lại lần nữa dụ dỗ.

"Điểm này không cần nghi ngờ, chỉ là, ngài thật sự không cân nhắc sao?

Nữ tử Phượng tộc chúng ta, trung thành nhiệt liệt, một khi đối với

ngài trung thành, ngày sau sẽ là trợ thủ tốt nhất!" Đế Giang nghe vậy, lại lần nữa cười.

"Nguyên Phượng, không phải nữ nhân nào ngươi tặng bản tôn cũng nhận!" Đế Giang nói lửng.

"Trừ phi..." Ánh mắt y quét qua người Nguyên Phượng.

"Trừ phi?" Nguyên Phượng không nhịn được hỏi.

"Trừ phi, ngươi làm nữ nhân của ta!" Đế Giang thân hình khẽ động, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Nguyên Phượng.

Cảnh tượng này, khiến chúng nữ tu Phượng tộc lại lần nữa kinh hãi.

Họ bản năng muốn bảo vệ Nguyên Phượng, nhưng Đế Giang vung tay một cái, không gian pháp tắc vận chuyển, trực tiếp cấm cố chúng nữ tu.

"Thế nào, có muốn cân nhắc lời đề nghị của bản tôn không?" Đế Giang nâng cằm Nguyên Phượng lên, vẻ mặt tà cười.

"Làm nữ nhân của bản tôn, dâng khí vận của Phượng tộc cho bản tôn, Phượng tộc có thể sống!" Các nữ tu trong đại điện, không khỏi vì thế mà phẫn nộ.

Đó là vương của họ, tộc trưởng của họ!

Là tồn tại cao quý nhất thế giới Hồng Hoang, lúc này, lại bị Đế Giang trêu ghẹo!

"Ta có thể từ chối không?" Nguyên Phượng lạnh giọng nói.

"Có thể!" Đế Giang tà cười.

"Ta và Long Vương có một giao dịch, trong đại chiến tam tộc, nếu y nhận ta làm chủ, ta sẽ cứu Long tộc!

Nhưng, mỹ nhân như ngươi, nếu làm phó nhân thì quả thực lãng phí!

Làm nữ nhân của bản tôn, không thiệt thòi cho ngươi đâu!" "Ngươi, đừng như vậy!" Nguyên Phượng trong khoảnh khắc, lòng hoảng loạn.

Quý là tồn tại tôn quý nhất, nào từng tiếp xúc gần gũi như vậy với người khác giới.

Sự bá đạo của Đế Giang, sự cuồng vọng của Đế Giang, khiến Nguyên Phượng lòng hoảng loạn.

Thậm chí, dường như quên mất mình là một cường giả tuyệt thế.

"Thực ra, ngươi cũng không kháng cự trở thành nữ nhân của bản tôn." Đế Giang càng đến gần hơn.

"Nếu không, ngươi có thể một chưởng đánh bay ta rồi!" "Đừng!" Nguyên Phượng không khỏi kinh hô.

"Ở đây có người!" Y cảm giác một luồng dương cương khí, ập thẳng vào mặt.

Trong khoảnh khắc, trái tim bất động hàng triệu năm, lại như con nai nhỏ hoảng loạn.

Đại điện Phượng tộc.

Một khung cảnh lộng lẫy.

"Đừng như vậy, ở đây có người!" Nguyên Phượng cảm thấy toàn thân vô lực, dường như quên mất mình là Chuẩn Thánh.

Nếu muốn thoát ra, bất cứ lúc nào cũng có thể.

Hoặc có lẽ, ngay từ khoảnh khắc gặp Đế Giang, nàng đã mất đi khả năng kháng cự.

Cường giả, luôn khiến người ta mê mẩn.

Đế Giang nhìn Nguyên Phượng trong lòng kiều diễm như sắp chảy ra nước, tà niệm trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Nhìn khắp thế giới Hồng Hoang, có ai có bản lĩnh ôm Nguyên Phượng?

Có ai dám tuyên bố để Nguyên Phượng trở thành nữ nhân của mình?

Trong khoảnh khắc, trong lòng Đế Giang nảy sinh một dục vọng chinh phục.

Chinh phục một người phụ nữ như Nguyên Phượng, cực kỳ có cảm giác thành tựu.

"Nguyên Phượng, đừng kháng cự!" Đế Giang ghé sát vào tai Nguyên Phượng, nhẹ giọng nói.

"Thực ra, ngươi căn bản không thể chống lại ta phải không?

Ta đoán, có lẽ ngươi đã không thể chờ đợi được nữa rồi!" Thời gian thoáng qua, lại nghìn năm.

Đại kiếp Long Hán triệt để bùng phát.

Một trận lượng kiếp, còn nghiêm trọng hơn tất cả mọi người tưởng tượng.

Trên bầu trời, mặt trời biến thành màu đỏ tươi, đó là dấu hiệu của lượng kiếp bắt đầu.

Vô số nghiệp lực hội tụ, che trời lấp đất, thậm chí che khuất cả ánh huy hoàng của mặt trời.

Môi trường sinh tồn mà chúng sinh Hồng Hoang dựa vào bị phá hoại nghiêm trọng, thậm chí không còn thích hợp để sinh tồn và truyền thừa.

Chương 68

Để sống sót, để đảm bảo tộc nhân có thể sinh tồn, ngoài tam tộc, các sinh linh khác cũng bắt đầu chủ động gia nhập chiến trường, vì để giành giật một tia sinh cơ.

Đại kiếp Long Hán, không có đúng sai, đó là một kiếp nạn cuốn vào chúng sinh.

"Gầm!" "Hú!" "Hống!" Tiếng gầm của tam tộc vang vọng khắp thiên địa.

Cả Hồng Hoang, đều run rẩy dưới tiếng gầm, sinh linh của tam tộc cũng lần lượt bay về tộc địa của mình.

Nhưng, chúng sinh đều biết, đây không phải là hưu chiến, mà là sự yên tĩnh trước cơn bão.

Một cơn bão lớn hơn, sẽ nhấn chìm tất cả.

Trên Đông Hải, hàng tỷ tu sĩ Long tộc hội tụ.

Ở nơi cao nhất, Long Vương lơ lửng trên không.

Tóc y không gió mà bay, trên người còn bao trùm một lớp màu máu, như điên như ma!

"Kỳ Lân tộc, Phượng tộc khi nhục Long tộc ta quá đáng!" Long Vương gầm thét.

"Không chỉ liên thủ đối kháng Long tộc ta, còn ra tay tập kích Long tộc ta!

Đây là tội đại bất kính, thân là huyết mạch cao quý nhất trong Hồng Hoang!

Chúng ta nên làm thế nào?" Đám rồng càng thêm phẫn nộ: "Kẻ sỉ

nhục Long tộc ta, giết!" Tiếng hưởng ứng của hàng tỷ Long tộc chấn động thiên địa, vang vọng không dứt.

Long Vương nghe vậy gật đầu, nói: "Nói không sai!

Kẻ dám phạm uy nghiêm của Long tộc, giết không tha!

Ta rất vui vì mọi người không quên tôn nghiêm của Long tộc!

Nếu đã như vậy, ta sẽ cho Kỳ Lân, Phượng tộc một bài học máu!

Ta muốn cho chúng biết, rốt cuộc ai mới là chủ nhân của Hồng Hoang!

Trận chiến này, ta muốn giết sạch Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, thống nhất Hồng Hoang!" Thần tình Long Vương khí khái hào hùng, bá đạo vô song.

"Giết sạch Kỳ Lân tộc, thống nhất Hồng Hoang!" "Đúng vậy, giết sạch Kỳ Lân tộc, giết sạch Phượng tộc, ta muốn giẫm chúng dưới chân." Hàng tỷ tu sĩ Long tộc gào thét.

Bị ý chí của Long Vương lây nhiễm, từng người một điên cuồng gầm lên.

Âm thanh chấn động mây xanh, vang vọng khắp thiên địa!

Giây tiếp theo, theo pháp thuật của Đại La Kim Tiên Long tộc, trên bầu trời Đông Hải hiện ra một trận pháp truyền tống khổng lồ.

Tu sĩ Long tộc như châu chấu tràn vào, mục tiêu, chiến trường phía Tây!

Thiên địa một mảnh tiêu điều, không biết từ khi nào, tuyết rơi dày đặc, hàn khí bao trùm thiên địa.

"Nhị lang, lần này, nhất định diệt Long tộc!

Kỳ Lân nhất tộc ta, mới là chí tôn của Hồng Hoang!" Thánh địa Kỳ

Lân, theo tiếng gầm của Thủy Kỳ Lân, hàng tỷ Kỳ Lân cũng đang hành động.

Xuyên qua trận pháp truyền tống, không ngừng hội tụ về phía Tây.

Núi lửa phía Nam.

Nguyên Phượng cảm nhận được tất cả, không khỏi thở dài một tiếng: "Rốt cuộc không thể tránh khỏi một trận chiến." "Chiến đấu, có lẽ là phương pháp kết thúc mọi chuyện nhanh nhất!" Đế Giang vỗ vỗ vào mông Nguyên Phượng, ra hiệu an tâm.

"Nguyên Phượng, cứ buông tay mà đánh một trận đi!

Mọi chuyện, có ta!" Một vạn năm qua, Đế Giang vẫn luôn ở núi lửa Bất Tử.

Một mặt dạy dỗ các nàng, mặt khác lợi dụng Phượng tộc thu thập Tiên Thiên Pháp Bảo.

Nhìn điểm tiến hóa đã lên đến 12 vạn, Đế Giang biết, đã đến lúc nâng cao thực lực.

Nhục thân hay pháp tắc?

Trong khoảnh khắc, Đế Giang chìm vào suy tư.

Mặt khác, phượng hoàng che trời lấp đất như một dòng thủy triều màu đỏ, tràn về phía chiến trường phía Tây.

Một tướng công thành vạn cốt khô, đại chiến tam tộc cuối cùng đã triệt để bùng phát.

Rất nhiều đại thần thông trong Hồng Hoang, lần lượt phóng ra thần thức, xem nội tình mà tam tộc thể hiện.

Chúng đại thần thông đều chấn động không thôi.

Tam tộc xưng bá thiên địa, quả nhiên nội tình kinh người.

Nhưng cùng lúc đó, trong mắt những đại thần thông này lại lóe lên tinh quang.

Rõ ràng, một khi tam tộc lưỡng bại câu thương, những đại thần thông này nhất định sẽ chen ngang một tay.

Đến lúc đó, triệt để đánh tam tộc xuống thần đàn, nghênh đón một thời thịnh thế.

Sự tàn sát đẫm máu bao trùm cả thế giới.

"Giết!" Tiếng hò hét giết chóc không ngớt bên tai.

Đại chiến tam tộc, ba dòng lũ lớn va chạm trên chiến trường phía Tây.

Tiếng than khóc khắp nơi, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, cả chiến trường phía Tây hóa thành một đống hoang tàn.

Mỗi thời mỗi khắc, đều có vô số sinh linh đang tử vong.

"Bố Thần Long đại trận!" Long Vương nhìn cảnh này, ra lệnh một tiếng.

Chỉ thấy các Long tộc phía sau thân hình lần lượt chuyển động, tạo thành từng trận pháp bá đạo.

Những trận pháp này liên kết với nhau, lại tạo thành một đại trận.

Trên đại trận, hiện ra một pháp tướng cự long.

Con rồng này đằng vân giá vũ, hô phong hoán vũ, thần uy tỏa ra bao trùm thiên địa.

"Bố Kỳ Lân đại trận!" "Bố Phượng Hoàng đại trận!" Hầu như cùng lúc, Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng cũng hét lớn.

Chương 69

Phượng tộc, Kỳ Lân cũng kết thành đại trận.

Lập tức, trên bầu trời chiến trường phía Tây, một con phượng hoàng, kỳ lân, thần long đối đầu nhau.

Uy lực của trận pháp do tam tộc hội tụ vô cùng lớn, khi ba pháp tướng thần thú nghiền ép nhau, mỗi lần nghiền ép, bầu trời đều trực tiếp bị xé rách.

Mặt đất, càng sinh ra những vết nứt sâu hàng trăm vạn trượng.

Khi pháp tướng tam tộc không ngừng nghiền ép, cả chiến trường lập tức rơi vào trạng thái giằng co.

Cùng lúc đó, pháp lực của sinh linh tam tộc cũng trực tiếp bị rút đi, tiêu hao cực lớn.

"Giết!" Khi pháp tướng không ngừng va chạm, pháp tướng tam tộc không làm gì được đối phương, ngược lại pháp lực tiêu hao nhanh chóng.

Sinh linh tam tộc rút bỏ pháp trận, trực tiếp đánh giáp lá cà.

Chỉ thấy trên trời hiện ra vô số chân thân Long tộc, thân thể như núi cao xông thẳng vào.

Kỳ Lân tộc, Phượng tộc cũng hiện ra chân thân, đại địa đang rên rỉ!

Trong khoảnh khắc, tam tộc đã giết đến đỏ mắt.

Vô số pháp bảo, thần thông uy lực cự đại che trời lấp đất.

Từng cỗ thi thể rơi xuống, từng dãy núi sụp đổ, đại địa vỡ nát, tinh thần hủy diệt.

Thậm chí, thế giới phía Tây cũng đang sụp đổ.

Chỉ là, không ai chú ý, máu tươi của tam tộc đang kỳ dị dung nhập vào mặt đất.

Sâu dưới lòng đất trăm vạn dặm, có một pháp trận khổng lồ.

Bốn phương pháp trận, đặt bốn thanh trường kiếm.

Những thanh trường kiếm này đều tỏa ra khí tức khủng bố, thậm chí trên mỗi thanh kiếm đều khắc ba chữ.

Chính là Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm.

Đó chính là Tru Tiên Tứ Kiếm!

Chính giữa huyết trận, lại có một tấm kiếm phổ đồ.

Chính là Tru Tiên Kiếm Trận Đồ.

Tru Tiên Kiếm Trận là đệ nhất sát trận thượng cổ, khí thế sắc bén, uy lực mạnh mẽ không ai có thể cản nổi.

Tru Tiên Tứ Kiếm càng sát cơ vô cùng, có thể nói, Tru Tiên Kiếm Trận thành, phi tứ thánh bất khả phá!

Trên tế đàn của huyết trận, La Hầu hai mắt lóe lên hung quang.

"Giết đi, giết đi!" Y cười ha hả.

"Tất cả hãy giết cho ta đến trời đất tối tăm!

Để ta phá trừ cấm chế cuối cùng của Tru Tiên Tứ Kiếm!

Đến lúc đó, thế giới này còn ai là đối thủ của bản tôn!" La Hầu mưu hoạch đại chiến tam tộc, thậm chí đặt nơi đại chiến ở phía Tây, chính là vì để phá trừ cấm chế cuối cùng của Tru Tiên Tứ Kiếm.

Nực cười cho lão già Hồng Quân kia tưởng rằng có thể lợi dụng y để trừ khử tam tộc, lại không biết cuối cùng lại bị y chơi một vố.

Sát chiêu thực sự, chính là Tru Tiên Tứ Kiếm!

Trên chiến trường phía Tây, tam tộc chiến đấu quên mình.

Máu tươi chảy ngang, tiếng hò hét giết chóc tấu lên một khúc bi ca tuyên cổ!

Thảm!

Thảm không nỡ nhìn!

Chỉ là, chúng sinh đều đã điên cuồng.

Cuối cùng, Long Vương cũng ra tay.

Chỉ thấy y bay vào chiến trường, khí thế khủng bố tỏa ra từ người y.

Lập tức, cả không gian vỡ nát, khắp nơi là hắc động hư không.

"Long Vương, đừng có lớn hiếp nhỏ!

Đối thủ của ngươi là ta!

Nguyên Phượng, chúng ta liên thủ, ngăn cản Long Vương!" Thủy Kỳ Lân gào thét một tiếng, trực tiếp lao về phía Long Vương.

Nguyên Phượng theo sát phía sau, luận về thực lực, hai người đơn đấu đều không phải đối thủ của Long Vương.

Chỉ có liên thủ, mới có thể mưu cầu sinh cơ cho chủng tộc.

Khi thủy tổ của tam tộc gia nhập chiến đấu, cả chiến trường triệt để điên cuồng.

Không ai phát hiện, trên trời bắt đầu mưa máu.

Một trận mưa máu đổ xuống, tam tộc càng thêm hung hãn.

Ngay cả Long Vương và những người khác cũng không ngoại lệ, lúc này, sát ý lan tỏa trong lòng.

“Hống!” Một tiếng gầm giận dữ, Long Vương hóa thành chân long chi khu dài mấy chục vạn trượng.

Cửu trảo thần long, trong đôi mắt y, màu đỏ tươi như máu.

“Hống!!” Thủy Kỳ Lân cũng hóa thành chân thân, hai mắt đỏ ngầu.

Thân thể khổng lồ đó vừa xuất hiện đã giẫm chết không biết bao nhiêu sinh linh.

Nguyên Phượng lúc này đầu óc tương đối tỉnh táo, nhưng nhìn cảnh này, cũng chỉ có thể hóa ra chân thân.

Nhưng trong đầu lại đang nghĩ, phu quân à phu quân, rốt cuộc khi nào ngài mới kết thúc trận chiến này.

Lập tức, ba cường giả đỉnh phong Chuẩn Thánh toàn lực khai chiến, sức sát thương đó mạnh mẽ, trong nháy mắt khiến chiến trường thiếu đi một phần năm tu sĩ.

Chương 70

Dư chấn của trận chiến làm sụp đổ đại lục phía Tây, khiến nơi vốn phồn hoa này trở thành hoang vu.

Một trận chiến, kéo dài cả trăm năm.

Không ngừng tàn sát, đại bộ phận tinh anh của tam tộc đều đã ngã xuống.

Lúc này, tộc trưởng của tam tộc cũng lưỡng bại câu thương.

Người bị thương nặng nhất không ai khác ngoài Long Vương, rốt cuộc y lấy một địch hai.

Dù thực lực vô hạn tiếp cận thánh nhân, nhưng cùng là thủy tổ tam tộc, Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng cũng không thể xem thường.

"Long Vương, dừng tay đi!" Nguyên Phượng không nhịn được nói.

"Ngươi đã thua rồi!" Nhìn những tộc nhân không ngừng ngã xuống, trong lòng nàng cuối cùng cũng đang rỉ máu.

Một tiếng hét lớn, khiến Thủy Kỳ Lân và Long Vương ngẩn ra, khi nhìn thấy số tộc nhân còn lại không nhiều, hai người cũng đang rỉ máu.

"Hừ, chẳng lẽ ngươi tưởng mình thật sự thắng rồi sao?" Long Vương lạnh hừ, bản tính cao ngạo, không muốn thừa nhận thất bại.

"Chẳng lẽ ngươi muốn tam tộc chúng ta đều chết hết sao?" Nguyên Phượng đại nộ.

"Nguyên Phượng, câm miệng!" Thủy Kỳ Lân lạnh lùng quát.

“Chỉ cần ta thành thánh, bất cứ lúc nào cũng có thể tạo hóa tộc nhân!

Một trận chiến đấu, căn bản không thể dừng lại!

Ba người chúng ta chỉ có một người có thể sống sót, giành được thánh vị!” Rõ ràng, y muốn tiếp tục chiến đấu.

Long Vương nghe vậy, cười ha hả, “Không sai, chỉ cần thành thánh, chết bao nhiêu tộc nhân, ta đều có thể tái tạo!

Từ đầu, chúng ta không phải đã quyết định như vậy sao?

Sao, ngươi sợ rồi?” Nguyên Phượng giận dữ nói: “Ta sợ, ta sợ ba người chúng ta cuối cùng chỉ làm áo cưới cho người khác!” “Vậy sao?” Thủy Kỳ Lân lạnh lùng quát.

“Chỉ là, thế giới này lại có ai có thể mưu hại ba người chúng ta?

Nguyên Phượng, đừng tìm lý do cho sự yếu đuối của mình, chiến đấu đi!” “Ta nói, các ngươi nói nhảm thật nhiều!” Đúng lúc này, một tiếng cười cuồng vọng âm trầm vang lên.

“Muốn chiến thì chiến, bản tôn vẫn luôn chờ đợi màn biểu diễn nực cười của các ngươi đây!” Giọng nói này không sớm không muộn xuất hiện, lại đúng lúc Thủy Kỳ Lân cuồng ngôn không ai dám mưu hại ba người họ thì xuất hiện, quả thực là một cái tát trần trụi vào mặt.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Thủy Kỳ Lân trở nên âm trầm.

“Cút ra đây cho ta!” Thủy Kỳ Lân không khỏi gầm thét.

Có kẻ dám tát vào mặt hắn, lửa giận bùng cháy trong lòng.

“Bản tôn, La Hầu!” “Ba con sâu bọ, đã chuẩn bị ngoan ngoãn chịu chết chưa?” Chỉ thấy giữa đất trời, ma khí tỏa ra rồi hội tụ thành hình.

Người đó, chính là La Hầu!

La Hầu ẩn mình sâu trong hắc bào, trường bào không gió mà bay.

Y hệt một vị ma thần hủy thiên diệt địa, toàn thân tỏa ra tà khí và hủy diệt chi khí vô tận.

Thật sự khiến người ta kinh hãi.

La Hầu vừa xuất hiện đã dùng thần niệm khóa chặt ba người Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân.

Sát ý lạnh lẽo tỏa ra khiến cả ba không khỏi kinh hãi.

"La Hầu, trận huyết vũ này là do ngươi giở trò phải không!" "Chỉ là, ngươi nghĩ chỉ dựa vào chút thủ đoạn nhỏ nhặt này mà có thể giết được ba người bọn ta sao?" "Cũng quá cuồng vọng rồi!" Long Vương lạnh lùng nói.

Huyết vũ có điều kỳ quái, sao hắn lại không phát hiện ra.

Chỉ là, ý nghĩ đánh bại hai người kia, thôn phệ khí vận để thành Thánh đã khiến hắn bỏ qua tất cả.

"Cuồng vọng ư?" "Ngươi nghĩ ba người các ngươi đang ở thời kỳ đỉnh cao à?" "Bây giờ, pháp lực của các ngươi còn lại được mấy phần?" "Trong mắt bản tôn, các ngươi chỉ là lũ kiến hôi!" "Thật nực cười cho Khai Thiên Tam Tộc, một lòng mưu đồ Thánh đạo!" "Thánh đạo, là thứ các ngươi có thể nhúng chàm sao?" "Thế gian này, người thành Thánh chỉ có bản tôn mà thôi!" Lời nói của La Hầu tràn ngập vẻ khinh thường.

Thậm chí y còn phá lên cười ha hả, quả thật cuồng vọng đến cực điểm.

Bất Tử Hỏa Sơn.

"Chủ nhân, người không ra tay sao?" Chín mươi chín nữ tu Phượng tộc nhìn Đế Giang, vẻ mặt đầy cung kính.

“Không vội, vở kịch hay vẫn chưa bắt đầu!” “Những kẻ diễn kịch kia còn chưa lên sân khấu, ta cần gì phải vội ra tay!” “Lúc này, Thủy Kỳ Lân và Long Vương vẫn chưa đến lúc tuyệt vọng!” “Gấm thêm hoa cố nhiên không tệ, nhưng tuyết rơi đưa than mới khiến người ta biết ơn!” Đế Giang nhìn vào không gian gợn sóng trước mặt.

Rõ ràng, không gian gợn sóng này giống như một chiếc tivi đang phát trực tiếp mọi thứ trên chiến trường.

Đại chiến tam tộc, kẻ đứng sau giật dây cuối cùng vẫn là La Hầu và Hồng Quân.

Hồng Quân chưa xuất hiện, Long Vương chưa cầu xin, người thợ săn này sao có thể ra tay được. … Chiến trường phía Tây.

Lửa giận trong lòng Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng đang bùng cháy.

Nếu không phải một lòng muốn thành Thánh, sao có thể để La Hầu nhặt được món hời này.

Thủy Kỳ Lân nói: “Long Vương, chúng ta bị coi thường rồi!” “Hay là liên thủ, trước tiên giải quyết tên này, sau đó chúng ta lại quyết cao thấp!” “Được!” Long Vương gật đầu, rồi nhìn sang Nguyên Phượng, người sau chỉ có thể đồng ý.

Lập tức, cả ba người đều tế ra pháp bảo của mình.

Chỉ thấy Long Vương phun ra Long Vương Châu, Long Vương Châu đón gió căng phồng, giống như một vầng thái dương rực rỡ tỏa ra những luồng sóng lửa nóng bỏng.

Long Vương Châu là chí bảo của Long Vương, có thể trấn áp khí vận Long tộc, công thủ vô song.

Thủy Kỳ Lân nhấc chân, một chiếc chân kỳ lân khổng lồ từ trên trời giáng xuống, thương khung vỡ nát.

Nguyên Phượng thì cất tiếng kêu dài, lông phượng trên người như những thanh kiếm sắc bén bắn ra, trong nháy mắt bao trùm lấy tất cả yếu hại trên người La Hầu.

Ba người tuy là đối thủ, nhưng một khi gặp ngoại lực, lại đoàn kết đến lạ thường.

Chỉ là, dưới thân La Hầu hiện ra một đóa hắc liên, trên đầu hiện ra một tòa bảo tháp.

Hắc liên này nở rộ, từng luồng hủy diệt chi khí tỏa ra quanh thân y.

Dưới luồng khí tức khủng bố đó, tòa bảo tháp cũng phóng ra ma khí vô tận.

Chương 71

Đó chính là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thập Bát Tầng Ma Tháp.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, do một hạt sen chưa trưởng thành của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành.

Ngồi trên đài sen, phòng ngự kinh người, có thể hấp thu khí tức bạo ngược.

Thập Bát Tầng Ma Tháp, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là pháp bảo cộng sinh của La Hầu, có thể trấn áp khí vận.

Lực phòng ngự của bảo vật này cực kỳ mạnh mẽ, có thể nói là nghịch thiên, một khi tế ra liền lập tức ở thế bất bại.

Bất luận là Diệt Thế Hắc Liên hay Thập Bát Tầng Ma Tháp, đều là chí bảo phòng ngự.

Có thể thấy nội tình của La Hầu sâu đến mức nào.

Công kích của Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng rơi xuống trên đó, chỉ làm gợn lên từng vòng sóng gợn.

"Chậc chậc chậc, đúng là ba tên phế vật!" "Nếu là thời kỳ toàn thịnh, lão tử còn phải kiêng dè một hai!" "Bây giờ liên thủ, ngay cả một cọng lông của lão tử cũng không chạm tới được!" "Bản tôn cho các ngươi cơ hội cuối cùng!" "Ngoan ngoãn bó tay chịu trói, để bản tôn thôn phệ khí vận, ta có thể tha cho tộc nhân của các ngươi!" "Nếu không, Kỳ Lân, Long, Phượng tam tộc không cần thiết phải tồn tại nữa!" La Hầu nói, trong tay lại xuất hiện một cây trường thương.

Toàn thân y tỏa ra hung uy vô tận, từng luồng khí tức hủy diệt

dường như muốn phá diệt thương sinh.

Cây thương này, chính là Thí Thần Thương!

Thí Thần Thương do thân sen của Hỗn Độn Thanh Liên kết hợp với hung sát chi khí giữa trời đất hóa thành, có thể làm bị thương Thánh Nhân.

Nó là Thiên Đạo hung sát dị bảo.

Bảo vật này vừa xuất hiện, sát khí mạnh mẽ khiến sắc mặt ba người Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân càng thêm khó coi.

Lửa giận trong lòng dường như muốn đốt cháy cả trời đất.

Chỉ là nếu bọn họ liên thủ cũng không đánh bại được La Hầu, vậy thì, truyền thừa của tam tộc e rằng thật sự phải đoạn tuyệt.

Nhưng nếu đồng ý với La Hầu, lại sợ La Hầu nói không giữ lời.

Dù sao, thủ đoạn của La Hầu âm hiểm, nếu y nuốt lời họ cũng không làm gì được.

Vào khoảnh khắc này, cả ba người đều do dự.

Nguyên Phượng thì nhìn về phía nam, trong lòng nàng đang lo lắng.

Tại sao, Đế Giang vẫn chưa ra tay.

"Ba người các ngươi, mau đưa ra quyết định!" "Lão tử không có tâm tình để dây dưa mãi với các ngươi!" "Không đồng ý, vậy thì đi chết đi!" La Hầu nhìn thấy dáng vẻ do dự của ba người, lại lần nữa gây áp lực.

Thực tế, La Hầu cũng không muốn liều mạng một mất một còn với tam tộc.

Bởi vì, đối thủ thực sự mà y đang chờ đợi vẫn chưa đến.

Trước đó, y phải bảo toàn thực lực!

Vì vậy, y mới dọa dẫm ba người Long Vương.

Đúng lúc này, Long Vương nhìn Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, cuối cùng cả ba không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng đúng lúc này, lại có một tiếng cười lớn vang lên.

"La Hầu, đại chiến tam tộc kết thúc, tiếp theo là ân oán giữa ta và ngươi!" "La Hầu, ngươi khơi mào đại chiến tam tộc, làm loạn Hồng Hoang!" "Tự đoạn sinh cơ, chỉ có một con đường chết!" "Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng, đại chiến tam tộc đã kết thúc rồi!" "Cùng bản tôn diệt La Hầu, trả lại cho thiên hạ một sự thái bình!" Đúng lúc này, một lão giả bước ra từ hư không.

Rõ ràng đó là Hồng Quân.

Bên cạnh Hồng Quân, còn có hai vị đạo nhân đi theo.

Hai vị đạo nhân này, đều tỏa ra khí thế bá tuyệt vô song.

Tất cả đều là Chuẩn Thánh!

"Ha ha ha, Hồng Quân, ngươi vẫn giả tạo như mọi khi!" "Chẳng lẽ khơi mào đại chiến tam tộc không phải là điều ngươi mong đợi sao?" "Nếu ngươi thật sự bi thiên mẫn nhân, thì đã sớm ngăn cản đại chiến tam tộc rồi!" "Chứ không phải xuất hiện vào lúc này!" "Rốt cuộc, cả ta và ngươi đều vì thành Thánh mà mỗi người dùng một thủ đoạn thôi!" La Hầu khinh thường nói.

Chỉ là, trong lòng y lại đang thầm vui mừng, con cá cuối cùng cũng đã cắn câu.

Lời y vừa dứt, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân và Long Vương nghe vậy liền trở nên cẩn thận, trong lòng đề phòng cả hai bên.

Mưu đồ con đường thành Thánh, kết quả lại liên tục bị xem như quân cờ.

"Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu! (Trời đất vô tình xem vạn vật như chó rơm!)" "Quả nhiên, tam tộc chúng ta không thể thành Thánh đạo!" "Đã từng có người nói với ta, nhưng ta lại lựa chọn không tin!" "Hôm nay mới biết đó chỉ là một giấc mộng!" Long Vương không nhịn được ngửa mặt lên trời hú dài, giọng nói tràn đầy bi thương.

Mấy ức năm mưu đồ, cuối cùng cũng thành công cốc.

"Long Vương đạo hữu!" Thủy Kỳ Lân thấy vậy, cũng không khỏi lộ ra vẻ bi ai.

Ai mà ngờ được, tam tộc xưng bá thiên địa, mà trong bóng tối lại có nhiều đại năng đến vậy.

Chung quy là tam tộc đã quá sơ suất.

"Lũ kiến hôi, đừng có lải nhải nữa!" "Hiến ra khí vận, lão tử có thể không đoạn tuyệt truyền thừa của tam tộc!" La Hầu lại lần nữa uy hiếp.

"Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đạo hữu, đừng nghe hắn nói bừa, La Hầu tu luyện Hủy Diệt chi đạo, muốn hủy diệt thế giới này để thành Thánh!" "Ngày hắn thành Thánh, cũng là lúc sinh mệnh Hồng Hoang diệt tuyệt!" "Sao không giúp ta một tay, tiêu diệt La Hầu!" "Ta cũng có thể bảo vệ truyền thừa tam tộc không bị đoạn tuyệt!" Hồng Quân đưa ra lời mời.

Chỉ là, Long Vương lại phá lên cười ha hả: "Ngươi thật sự nghĩ mình là hoàng tước sao?" "Thôn phệ khí vận của ta, rồi bảo ta diệt La Hầu!" "Rốt cuộc, cũng đều vì lợi ích của ngươi!" "Chẳng lẽ, ngươi thật sự nghĩ ta đã đi vào đường cùng?" "Chẳng lẽ, ngươi thật sự nghĩ

ta không có hậu thủ sao!" Long Vương càng nói càng tức giận.

Bất luận là La Hầu hay Hồng Quân, đối với hắn, đều không phải người tốt!

Hắn không tin ai cả!

Chỉ có bóng hình đó!

Một người đã từng có giao ước với hắn!

Vào khoảnh khắc này, Long Vương gầm lên một tiếng: "Đế Giang, ta nguyện ý thần phục ngươi!" "Xin hãy giúp Long tộc ta truyền thừa bất diệt!" Một tiếng rồng gầm, thanh chấn Hồng Hoang, kinh thiên động địa.

Vào khoảnh khắc này, tất cả các đại năng đều kinh ngạc, Đế Giang rốt cuộc là ai?

"Cái thá gì Đế Giang, Long Vương không thần phục bản tôn, vậy thì đi chết đi!" La Hầu nói, Thí Thần Thương trong tay sắp sửa đâm ra.

Chỉ là, đúng lúc này, trên người Long Vương tỏa ra một luồng không gian phong bạo khủng bố.

Chỉ thấy hắn gầm lên một tiếng, ấn ký không gian trên trán lao thẳng lên trời cao.

Chương 72

Đất trời rung chuyển, một không gian truyền tống trận xuất hiện.

Một luồng khí tức cổ xưa, tang thương tỏa ra.

Chỉ thấy từ trong truyền tống trận, bay ra chín mươi chín con phượng hoàng cảnh giới Kim Tiên.

Phía sau chúng kéo một cung điện khổng lồ.

Cửu Thập Cửu Phượng Kéo Cung!

Khung cảnh này thật sự bá khí vô cùng.

Vào khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều không tự chủ được mà nhìn vào cảnh tượng đó.

Dùng Phượng tộc làm phu xe, người này rốt cuộc có lai lịch gì?

"Long Vương, thỉnh cầu của ngươi bản tôn đã nghe thấy!" "Đại chiến tam tộc đến đây là kết thúc!" Trong cung điện trên bầu trời, một giọng nói bá đạo vang lên.

Ngay sau đó, thân ảnh bá đạo của Đế Giang hiện ra, toàn thân y tỏa ra khí thế bá đạo tột cùng.

Khí tức cổ xưa chấn động cả vũ trụ, dường như cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn!

Y vừa xuất hiện, lập tức thu hút ánh mắt của vô số đại năng Hồng Hoang.

Bởi vì, một sinh linh không thuộc tam tộc, lại có thể điều khiển Phượng tộc!

Không chỉ vậy, còn khiến Long Vương nhận chủ!

Uy phong đến nhường nào!

Có thể nói, Đế Giang vừa xuất hiện đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Vào khoảnh khắc này, Hồng Quân nhíu mày, mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Theo kế hoạch, vốn dĩ là liên hợp tam tộc đánh bại La Hầu, sau đó để ba tộc trưởng lui về hậu trường.

Nhưng bây giờ, Đế Giang đột nhiên xuất hiện, lại khiến y có cảm giác mất kiểm soát.

Chưa đợi Hồng Quân mở miệng kết thúc Long Hán đại kiếp.

Đế Giang lại lần nữa lên tiếng.

"Long Vương, tuy ngươi gây chiến loạn Hồng Hoang, nhưng lại có cơ duyên khác!" "Bản tôn ra lệnh cho ngươi suất lĩnh Long tộc rút khỏi đại địa Hồng Hoang, vĩnh viễn trấn thủ Đông Hải hải nhãn!" "Nguyên Phượng, Phượng tộc từ nay vĩnh viễn trấn thủ hỏa sơn phía Nam, Thiên Đạo giám chi!" "Cẩn tuân chủ thượng pháp chỉ!" Long Vương và Nguyên Phượng lĩnh mệnh, lập tức trên trời xuất hiện ánh sáng tường thụy.

Công đức từ trên trời giáng xuống, chia làm ba phần bay về phía ba người Nguyên Phượng, Long Vương, Đế Giang.

Nhận được lực công đức, vết thương trên người Long Vương và Nguyên Phượng tốt lên, đồng thời cũng hiểu ra thiên cơ.

Hướng về Đế Giang bái một cái, hai người bay về phía hải nhãn phía Đông và hỏa sơn phía Nam.

Từ đó về sau, Long Vương trấn áp Đông Hải hải nhãn, Nguyên Phượng trấn áp hỏa sơn phía Nam.

Khi Nguyên Phượng bay về phía hỏa sơn phía Nam, một quả trứng do âm dương nhị khí của nàng và Đế Giang hội tụ lại bị ngũ hành chi khí nhiễm vào, rơi xuống Hồng Hoang.

Chỉ là, Nguyên Phượng lại không hề hay biết.

Vào khoảnh khắc này, sắc mặt La Hầu và Hồng Quân đều tái mét.

Một phen mưu đồ, ai ngờ lại có kẻ nhặt được món hời!

Đặc biệt là Hồng Quân, ý định ban đầu của y là sau khi vắt kiệt giá trị cuối cùng của tam tộc, mới ra lệnh cho Nguyên Phượng, Long Vương trấn áp tổ địa.

Ai ngờ, lời thoại lại bị Đế Giang giành trước.

Lực công đức đó cũng bị Đế Giang thu lấy.

Có thể nói, hành động này của Đế Giang khiến Hồng Quân phải chịu một vố đau điếng.

Thủy Kỳ Lân thấy vậy, trong lòng có cảm ngộ: "Kỳ Lân nhất tộc ta từ nay rút khỏi cuộc tranh đoạt Hồng Hoang, trở thành thụy thú (thú cát tường)!" Lời vừa dứt, hắn liền đi về phía Kỳ Lân Nhai ở trung ương.

Chỉ là, La Hầu hung ác, một thương đâm ra.

Bất chấp công đức giáng xuống, trực tiếp trọng thương, đánh nổ Thủy Kỳ Lân.

Nhưng máu tươi của kỳ lân lại vương vãi khắp Hồng Hoang.

Một luồng công đức tại Kỳ Lân Nhai nhiễm phải máu tươi của Thủy Kỳ Lân, hóa ra một con kỳ lân nhỏ.

Từ đó về sau, Kỳ Lân tộc trở thành loài thú cát tường.

Chỉ là, số lượng lại cực kỳ hiếm hoi.

Thiên địa tiêu điều, thiên cơ mờ mịt.

Cùng với sự rút lui của tam tộc, thế giới Hồng Hoang vẫn chưa hồi phục sự trong sáng.

Thậm chí, thiên cơ càng thêm bế tắc.

Long Phượng đại kiếp tuy đã qua, nhưng Ma Đạo chi tranh mới bắt đầu!

Tiếp theo chính là cuộc chiến giữa La Hầu và Hồng Quân.

Ma Đạo chi tranh, là kiếp thứ hai của Hồng Hoang!

Chỉ là, thời gian của một kiếp không phải là một lượng kiếp.

Thời gian kéo dài có thể ngắn, có thể dài, tất cả đều xem trận chiến giữa La Hầu và Hồng Quân khi nào kết thúc!

Hai bên bắt buộc phải có một bên thất bại!

Hồng Hoang sẽ đi đến hủy diệt trở thành ma quốc, hay bắt đầu một kỷ nguyên mới đi đến đạo thống.

Tất cả đều là ẩn số!

Nhìn La Hầu và Hồng Quân, Đế Giang lúc này trong đầu đang điên cuồng tính toán.

Cướp được công đức của Hồng Quân rồi, tiếp theo nên làm thế nào để mở rộng chiến quả.

Công đức cướp được, chuyển thành điểm cường hóa có đủ ba vạn.

Chương 73

Tại Phượng tộc đã cường hóa nhục thân một lần, đạt đến Hỗn Độn Bất Diệt Thể.

Vốn dĩ chỉ còn lại hai vạn điểm cường hóa, nhưng lúc này điểm cường hóa lại lần nữa tích lũy đến năm vạn điểm.

Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Hỗn Độn huyết mạch (Độ cường hóa 0/2000000) Nguyên Thần: Không Nhục thân: Hỗn Độn Bất Diệt Thể (Độ cường hóa 0/2000000) Thần thông: Không gian chưởng khống, Tốc độ chưởng khống, Sức mạnh chưởng khống, Nhục thân chưởng khống Pháp tắc: Không gian pháp tắc (Độ cường hóa 200/100000) Điểm cường hóa: 50000 Nhìn vào năm vạn điểm cường hóa, ánh mắt Đế Giang lóe lên.

Nếu trong trận Ma Đạo chi tranh này mưu đồ thỏa đáng, chưa chắc đã không thể hoàn thành thêm một lần cường hóa nữa.

Tại Phượng tộc cường hóa Tổ Vu Thể thành Hỗn Độn Bất Diệt Thể, Đế Giang tuy chưa bước vào cảnh giới Thánh Nhân.

Nhưng chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân, đã đạt đến Chuẩn Thánh trung cấp.

Thậm chí, Tiên Thiên Chí Bảo thông thường, nếu không phải loại chuyên công phạt sát khí, khó mà phá vỡ được nhục thân của y.

Đế Giang ước tính, nếu nâng cấp lực pháp tắc, có thể đạt đến cảnh giới Thánh Nhân.

Hoặc là cảnh giới Chuẩn Thánh cao giai.

Đế Giang đang trầm tư, La Hầu và Hồng Quân cũng cảnh giác đánh giá y.

Đế Giang xuất hiện từ hư không, thu phục Long Phượng hai tộc, không rõ lai lịch, thực sự là một biến số cực lớn.

Nhìn Đế Giang toàn thân tỏa ra khí thế bá đạo, La Hầu đảo mắt một vòng, cười nói: "Đế Giang đạo hữu thủ đoạn thật cao tay!" "Không động thanh sắc đã khiến tiểu nhi Hồng Quân ăn một vố đau!" "Hay là chúng ta liên thủ, cùng nhau đánh bại Hồng Quân, sau này lại phân cao thấp!" "Kẻ thắng, có thể thành Thánh?" "Chúng ta liên thủ?" Khóe miệng Đế Giang lộ ra một nụ cười tà dị.

Lời vừa dứt, sắc mặt ba người Hồng Quân đại biến.

Nếu Đế Giang, một kẻ lai lịch không rõ, lại thu phục được Long Phượng hai tộc, liên thủ với La Hầu.

E rằng, cán cân thắng lợi của trận chiến này sẽ nghiêng về phía La Hầu.

"Không sai, chúng ta liên thủ!" "Thế giới Hồng Hoang trong tầm tay!" Nụ cười trên khóe miệng La Hầu càng thêm rạng rỡ.

Chỉ là, giây tiếp theo, sắc mặt y không khỏi âm trầm.

Bởi vì, Đế Giang vẻ mặt cuồng ngạo nói: "Liên thủ, ngươi không xứng!" Không xứng!

Ba chữ, như một cây búa tạ giáng xuống tim La Hầu.

Thân là Ma Tổ, La Hầu cao cao tại thượng.

Chưa từng có ai dám bất kính với y, cho dù là đối thủ như Hồng Quân.

Hồng Quân cũng chưa từng hạ thấp y một cách trần trụi như vậy.

Vào khoảnh khắc này, Đế Giang nói y không xứng!

Sát cơ, hiện lên trong lòng La Hầu.

Hồng Quân nghe vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy Đế Giang đạo hữu có bằng lòng giúp ta thu phục La Hầu không?" "Sau này tất có trọng báo!" Không ai ngờ rằng, Đế Giang lại trở thành nhân vật quan trọng mà cả hai bên trong cuộc tranh phong Ma Đạo đều muốn mời gọi.

Chỉ là, Đế Giang vẫn không hề động lòng.

Trận chiến thành Thánh giữa La Hầu và Hồng Quân.

Nội tình của y cũng không thể xen vào tranh đoạt ngôi vị Thánh Nhân đầu tiên của trời đất.

Còn về việc giúp đỡ?

La Hầu tu Hủy Diệt chi đạo.

Thân là hậu nhân Bàn Cổ, y phải bảo vệ Hồng Hoang.

Tự nhiên không thể giúp La Hầu.

Còn về việc giúp đỡ Hồng Quân.

Có thể thành Thánh Nhân, e rằng không có kẻ nào đơn giản.

Bên cạnh Hồng Quân có hai đạo nhân.

Nhưng trong truyền thuyết hậu thế, lại không có truyền thuyết về hai đạo nhân này.

E rằng, kết cục của hai đạo nhân này cũng bi thảm.

Cho nên, thật sự muốn giúp đỡ, tuyệt đối không phải bây giờ!

Nghĩ đến đây, Đế Giang cười ha hả nói: "Hai vị tranh đoạt vị trí Thánh Nhân, cứ tiếp tục đi!" "Ta chỉ là người xem kịch thôi!" Nói xong, Đế Giang để chín mươi chín con phượng hoàng kéo cung điện rời xa chiến trường.

Cảnh tượng này khiến sát ý trong mắt La Hầu càng thêm đậm, Đế

Giang xem y như một con hát, thật sự cuồng vọng đến cực điểm!

Hồng Quân cũng không khỏi nhíu mày.

"Vị đạo hữu này, thật sự không giúp bên nào sao?!" "Tiếp tục đục nước béo cò?" "Đợi chúng ta lưỡng bại câu thương, rồi mới ra tay?" Một lão đạo bên cạnh Hồng Quân nói.

"Ngươi là con mèo con chó từ đâu ra, người trong cuộc còn chưa có ý kiến, đến lượt ngươi nói sao?" Đế Giang cười lạnh.

"Tiểu tử cuồng vọng!" "Bản tôn là Thời Thần Đạo Nhân!

Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế!" "Bản tôn khuyên ngươi nói chuyện nên tôn trọng một chút, nếu không sẽ khiến ngươi hối hận cả đời!" Thời Thần Đạo Nhân không khỏi tức giận quát.

"Vậy sao?" "Bản tôn ngược lại muốn xem xem rốt cuộc ai sẽ hối hận cả đời!" "Đi chết cho bản tôn!" Nói xong, thân hình Đế Giang khẽ động, tung một quyền về phía Thời Thần Đạo Nhân.

Lập tức, quyền kình hung mãnh, bàng bạc đó dường như muốn phá diệt tất cả.

Với thế không thể cản phá, nó nghiền ép về phía Thời Thần Đạo Nhân.

Ai cũng không ngờ Đế Giang lại điên cuồng như vậy, một lời không hợp đã ra tay.

"Thời gian luân bàn, chuyển!" Đối mặt với một quyền của Đế Giang, Thời Thần Đạo Nhân vội vàng tế ra pháp bảo của mình.

Chỉ là, đúng lúc này, La Hầu cũng động thủ.

"Tru Tiên Kiếm Trận, lục tiên thí thần!" "Hủy thiên diệt địa, Tru Tiên Kiếm Trận!" Chỉ thấy đại địa rung chuyển, bốn thanh trường kiếm từ đại lục phía Tây bay ra.

Ngay sau đó một tấm kiếm trận đồ cổ xưa từ trên người La Hầu bay ra.

Kiếm trận đồ cổ xưa tỏa ra sát ý khủng bố.

Vào khoảnh khắc này, Hồng Quân và những người khác không khỏi biến sắc.

Chương 74

Chỉ là, Đế Giang lại nở một nụ cười quỷ dị, thân hình lóe lên, biến mất không dấu vết.

Cú đấm kia dường như chỉ là ảo giác, khi xuất hiện trở lại, Đế Giang đã mang theo chín mươi chín tu sĩ Phượng tộc rời xa chiến trường!

Một ý niệm vạn dặm!

Sau đó y ngồi trong hư không, lạnh lùng nhìn chiến trường phía Tây.

Cú đánh vừa rồi, là để cho tên tiểu nhân âm hiểm La Hầu ra tay.

Hồng Quân không biết La Hầu có Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng Đế Giang thân là người hậu thế, lại biết rõ!

Vì vậy, y không chút do dự đấm về phía Thời Thần Đạo Nhân, tạo cơ hội cho La Hầu ra tay.

Quả nhiên, tất cả đều như y dự liệu.

Khi y công kích Thời Thần, La Hầu đã ra tay!

"Đồ tiên lục thần!" "Tru Tiên Kiếm Trận, khởi!" Theo La Hầu thi pháp, chỉ thấy trên chiến trường phía Tây bốn thanh bảo kiếm từ mặt đất bay lên.

Mỗi một thanh bảo kiếm đều tỏa ra sát khí ngút trời, những sát khí này lao thẳng lên trời cao, bốn thanh kiếm từ xa tương ứng phong tỏa toàn bộ chiến trường phía Tây.

Từ trong cơ thể La Hầu, bay ra một tấm kiếm đồ cũ nát.

Tấm kiếm đồ này vừa xuất hiện, đã tỏa ra sát khí vô tận, che trời

lấp đất, khiến người ta không rét mà run.

Đó chính là Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Kiếm Đồ.

Kiếm ý sát lục cổ xưa, khủng bố khiến sắc mặt Hồng Quân và những người khác không khỏi trầm trọng.

Tru Tiên Kiếm Đồ xoay tròn trên không, tỏa ra sát lục chi khí vô tận.

Trong nháy mắt, kiếm đồ hóa thành ức vạn trượng, trực tiếp bao phủ Hồng Quân và những người khác vào trong.

Bốn thanh trường kiếm ở bốn hướng Đông Nam Tây Bắc, sát khí càng thêm đậm.

Sát lục chi khí vô tận đó cho người ta cảm giác tru tiên lục thần, hủy thiên diệt địa, phá diệt vạn vật.

Thậm chí, sát khí màu đen hội tụ lại, hình thành bốn cây cột, nối liền trời đất.

Biến hóa vẫn chưa dừng lại, chỉ thấy đại địa rung chuyển.

Bên cạnh những cột đá, lại xuất hiện bốn đạo môn.

Mỗi một đạo môn đều treo một thanh trường kiếm.

Chính là Tru Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên, Lục Tiên tứ kiếm.

"Tru Tiên Kiếm Trận!" Hồng Quân không khỏi kinh hãi thất sắc, vào khoảnh khắc này, trong lòng y hiện lên một cảm giác nguy cơ cực lớn.

"Không hổ là Hồng Quân, có chút kiến thức!" "Ngươi thật sự nghĩ ta không có mưu đồ sao?" "Ngươi thật sự nghĩ bản tôn nói nhiều lời vô nghĩa với tam tộc như vậy sao?" "Tất cả, bản tôn đều là để dẫn ngươi ra!" La Hầu phá lên cười ha hả, tiếng cười ngông cuồng bá đạo.

“Cạm bẫy của ngươi?” Thời Thần Đạo Nhân sắc mặt đại biến, sau đó ánh mắt nhìn về phía Hồng Quân.

“Nhìn cũng vô dụng thôi!” “Tru Tiên Kiếm Trận của ta vốn không hoàn mỹ, nhưng Hồng Quân lại lợi dụng bản tôn để tàn sát tam tộc!” “Lại không biết, bản tôn lại dùng máu tươi tam tộc làm dẫn, phá vỡ cấm cố của Tru Tiên Kiếm Trận!” “Cho nên, ta phải cảm ơn Hồng Quân!” “Nếu không phải ngươi, Tru Tiên Kiếm Trận của ta sao có thể phát huy ra uy lực như hiện tại!” “Tiếp theo, mời các ngươi đi chết đi!” Lời La Hầu vừa dứt, chỉ thấy trong đôi mắt y huyết quang lóe lên.

Sau đó tay vồ một cái, bốn đạo kiếm khí cuồn cuộn lao về phía ba người.

Kiếm khí khủng bố đó thậm chí còn mang theo bốn cơn lốc xoáy, hủy thiên diệt địa.

Nơi nó đi qua, mọi thứ đều bị cắt nát, vô số không gian bị nghiền nát.

“Không hay rồi, là Hỗn Độn Hủy Diệt chi khí!” Thời Thần Đạo Nhân hai tay nhanh chóng kết ấn, đánh ra vô số pháp trận huyền diệu.

Chỉ thấy dưới chân y tỏa ra từng luồng thanh quang, trong tay còn tế ra bản mệnh pháp bảo, Thời Gian Luân Bàn.

Từng lớp đạo pháp bảo vệ toàn thân.

Hồng Quân và một đạo nhân khác cũng không dám lơ là, lần lượt tế ra pháp bảo của mình.

Chỉ thấy trên người Hồng Quân hiện ra một tấm Bát Quái Đồ, kim quang tỏa ra, hắc bạch nhị khí bao bọc lấy Hồng Quân.

Đó chính là Thái Cực Đồ!

Một đạo nhân khác thì tế ra một chiếc gương.

Gương tỏa ra âm dương nhị khí, rõ ràng là Hỗn Độn Âm Dương Kính.

Người này tên là Âm Dương Lão Tổ, là người nắm giữ Âm Dương pháp tắc.

Bản thể của y là do âm dương nhị khí trong hỗn độn sinh ra, bạn sinh Hỗn Độn Linh Bảo Hỗn Độn Âm Dương Kính.

Khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, Âm Dương Lão Tổ thân tổn nhập Hồng Hoang, pháp bảo cũng bị hạ cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Âm Dương Kính, một chiếu sinh, một chiếu vong.

Công phòng nhất thể, uy lực vô cùng.

Ầm!

Kiếm khí rơi xuống pháp bảo của mọi người, lập tức phát ra tiếng vang kinh thiên.

Khí kình khủng bố cuốn ra, hủy thiên diệt địa.

Thậm chí, mặt đất dưới chân Hồng Quân và những người khác trực tiếp bị gọt đi vạn mét.

"Bỏ cuộc chống cự đi!" "Tru Tiên Tứ Kiếm đã thành, phi tứ Thánh bất khả phá!" "Các ngươi căn bản không phá được!" La Hầu cười lạnh nói.

Công kích trong tay không ngừng, từng đạo sát khí được triệu hoán ra.

Sau đó cuốn về phía Hồng Quân và những người khác.

Tru Tiên Kiếm Trận là sát lục chi trận, lún sâu vào trong đó, không phá trận không thể ra.

Phá trận, lại nói dễ vậy sao!

Đây chính là Thượng Cổ đệ nhất sát trận!

“La Hầu, đừng có ngông cuồng!” “Tru Tiên Tứ Trận, phi tứ Thánh bất khả phá!” “Đó là khi có Thánh Nhân chủ trì, hiện tại ngươi không phải Thánh Nhân, bốn người chúng ta vừa đủ để phá!” Hồng Quân hét lớn một tiếng.

Chương 75

Thời Thần Đạo Nhân không khỏi nói: "Đạo hữu, chúng ta chỉ có ba người, đâu ra bốn người?" "Không, chúng ta có bốn người!" Hồng Quân nói, tay vung lên, một luồng sáng từ trong cơ thể bay ra.

Chỉ thấy người này tay cầm Bàn Cổ Phiên, hướng Hồng Quân bái một cái, "Kiến quá bản tôn!" "Chúng ta là một thể, cần gì phải như vậy!" "Ngươi đi phá Lục Tiên Trận!" "Thời Thần đạo hữu phá Tuyệt Tiên Trận!" "Âm Dương đạo hữu phá Hãm Tiên Trận!" "Bần đạo phá Tru Tiên Trận!" Hồng Quân sắp xếp.

"Hai vị đạo hữu, đây là Phân Thân chi pháp, ngày phá trận, ta sẽ truyền thụ cho hai vị!" Hồng Quân thấy Âm Dương, Thời Thần Đạo Nhân lộ ra vẻ cảnh giác, lại lần nữa mở miệng.

"Đạo hữu đại thiện!" Thời Thần Đạo Nhân và Âm Dương Đạo Nhân nghe vậy, liền bước vào trận pháp của mình.

Tru Tiên Tứ Kiếm Trận, không phá sẽ chết!

Chỉ là thủ đoạn Hồng Quân đột nhiên sử dụng khiến họ nảy sinh kiêng dè.

Một tôn phân thân có thực lực không kém bản tôn bao nhiêu!

Nếu có được pháp này, chẳng khác nào hai đánh một!

Nghe Hồng Quân bằng lòng truyền thụ, hai người tự nhiên không còn bất mãn.

Ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, một nữ tu Phượng tộc đang xoa bóp đùi cho Đế Giang, nói: "Chủ thượng, người thật sự không ra tay sao?" "Nếu hai người họ thành Thánh, người sẽ ứng phó thế nào?!" Trong hư không, một cung điện khổng lồ lơ lửng.

Trên cung điện có chín mươi chín nữ tu Phượng tộc!

Những tuyệt sắc nữ tử mà sinh linh Hồng Hoang khó cầu, lúc này đều vây quanh một người đàn ông!

Một người đàn ông bá tuyệt thiên hạ.

Đế Giang!

"Nếu hai người họ thành Thánh, bản tôn sẽ ứng phó thế nào?" Đế Giang phá lên cười ha hả, tiếng cười chấn động hư không.

Tiếng cười cuồng ngạo bá đạo đó tràn ngập trời đất, dường như ép cả cửu thiên thập địa phải cùng cười theo.

Y hệt như vị quân vương duy nhất của trời đất.

Vào khoảnh khắc này, các nữ tu không khỏi lộ ra ánh mắt sùng bái.

Cười xong, Đế Giang mở miệng nói: "La Hầu và Hồng Quân đại chiến!" "Nếu La Hầu thành Thánh, bản tôn quả thực có chút phiền phức!" "Nhưng, trận chiến này, La Hầu không phải đối thủ của Hồng Quân!" "Còn về việc Hồng Quân thành Thánh, hắn có dám đối phó bản tôn không?" "Bản tôn hội tụ khí vận của Long, Phượng, Bạch Hổ, Phì Phì tứ tộc, lại là nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo!" "Nếu Hồng Quân không e ngại đại khí vận của ta mà ra tay, đã sớm ra tay với Long Phượng Kỳ Lân tam tộc rồi!" "Đương nhiên nếu hắn giở trò sau lưng, vậy bản tôn cũng hết cách!" "Nhưng, bản tôn cũng không phải dễ chọc!" "Thật sự phải đi đến bước đó, bản tôn trực tiếp hủy diệt thế giới này!" Đế Giang nói, trong mắt sát cơ lóe lên.

"Chủ thượng đã biết Hồng Quân sẽ thắng, vậy tại sao không ra tay giúp đỡ Hồng Quân?" "Như vậy cũng có thể khiến Hồng Quân nợ người một ân tình!" Một nữ tu Phượng tộc tò mò hỏi.

"Giúp đỡ Hồng Quân?" "Đừng đùa nữa, những kẻ có thể thành Thánh, không có một ai là đơn giản!" "Thấy phân thân kia không, đó là

Trảm Tam Thi chi đạo!" "Đáng lẽ hắn phải có ba cỗ phân thân, nhưng lại chỉ thả ra một cỗ!" "Còn nữa, trong tay hắn hẳn là có chí bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp!" "Bây giờ, Hồng Quân con bài tẩy còn chưa xuất, cũng chỉ có hai tên ngốc Âm Dương và Thời Thần bị che mắt thôi!" "Bản tôn nếu ra tay tương trợ, e rằng sẽ bị hắn lừa đến xương cốt cũng không còn!" "Chẳng thà ngồi trên núi xem hổ đấu, sau đó nhặt chút lợi lộc!" Đế Giang nói, nhìn chiến trường không khỏi cười tà.

Đại chiến tam tộc, y giành trước định ra nhiệm vụ trấn áp cho Long Vương, Nguyên Phượng, cướp được một đợt công đức.

Đắc tội Hồng Quân chắc chắn không thoát được.

Nhưng, với khí vận hiện tại, cho dù Hồng Quân thành Thánh cũng không sợ.

Dù sao, Thánh Nhân Thiên Đạo như Hồng Quân, nếu ra tay với y, chắc chắn sẽ bị phản phệ.

Đế Giang cược Hồng Quân sẽ không dám mạo hiểm.

Hơn nữa, nếu y mang theo Long Phượng, Vu tộc hủy thiên diệt địa, thế giới Hồng Hoang e rằng sẽ vì vậy mà trực tiếp hủy diệt.

Với tính cách của Hồng Quân, ít nhất bề ngoài không dám gây phiền phức.

Nếu sắp xếp đám đồ tử đồ tôn, Vu tộc lại có gì phải sợ.

Vì vậy, Ma Đạo chi tranh, y tuyệt đối không giúp đỡ bất kỳ ai.

Hơn nữa, y còn muốn nhặt chút lợi lộc trong trận đại chiến này.

Còn về nhân quả, Đế Giang cũng không quan tâm.

Sở hữu khí vận khổng lồ như vậy, tổn hao một chút cũng không sao.

Bây giờ trước tiên tìm cơ hội cường đại bản thân, cường đại Vu

tộc rồi tính.

Nghĩ đến đây, Đế Giang lại nhìn về phía Thời Thần Đạo Nhân.

Nhị đệ Chúc Cửu Âm của y tu luyện Thời Gian pháp tắc, có lẽ, có thể bắt lấy Thời Thần Đạo Nhân.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận.

La Hầu một mình chống lại bốn người.

Cùng với pháp lực của La Hầu thúc đẩy, uy lực Tru Tiên Kiếm Trận lại lần nữa bùng nổ.

Chỉ thấy kiếm khí bay lượn, bao trùm toàn bộ đại trận, khiến bốn người lập tức rơi vào tình thế hiểm nghèo.

"Hai vị đạo hữu, đừng giữ sức nữa!" "Chỉ cần bần đạo không chết, nhất định sẽ phong cho hai vị đạo hữu một ngôi vị Thánh!" "Chỉ cần chân linh bất diệt, bần đạo sẽ giúp các ngươi phục sinh!" Hồng Quân hét lớn, lại lần nữa cổ vũ hai người chiến đấu quên mình.

Quả nhiên, nghe Hồng Quân sắp xếp, pháp lực của Âm Dương và Thời Thần Đạo Nhân được thúc đẩy đến cực hạn.

Liên thủ với Hồng Quân, là vì những lợi ích mà Hồng Quân hứa hẹn.

Chỉ cần Hồng Quân không chết thành Thánh, họ có thể thành Thánh!

Hơn nữa, bảo toàn một đạo chân linh bất diệt, tự hỏi cũng dễ như trở bàn tay.

Cùng với hai người thúc đẩy pháp lực, lập tức pháp bảo bùng nổ uy lực hung mãnh.

"Lấy máu làm dẫn, âm dương phân cắt!" Thậm chí, Âm Dương Lão Tổ trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết.

Chỉ thấy Hỗn Độn Sinh Tử Kính bùng nổ hung uy tuyệt thế.

Chỉ là, Âm Dương Lão Tổ thực sự đã quá đánh giá cao bản thân, cũng đã xem thường La Hầu.

Khi y thúc đẩy pháp bảo, La Hầu trực tiếp hội tụ toàn lực tấn công Âm Dương Lão Đạo.

Hỗn Độn Hủy Diệt chi kiếm trong Tru Tiên Tứ Kiếm vừa xuất, Hỗn Độn Âm Dương Kính trực tiếp bị chém vỡ.

Lập tức, Âm Dương Lão Tổ chịu lực phản phệ, cả người như một con búp bê rách bị đánh bay.

La Hầu một kích đắc thủ, lại lần nữa phát động công kích.

Hủy Diệt kiếm khí muốn giết luôn cả nguyên thần của Âm Dương Lão Tổ.

Dưới khí tức hủy diệt, Âm Dương Lão Tổ không khỏi phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Chương 76

Tiếng kêu thảm thiết này, khiến Hồng Quân và Thời Thần Đạo Nhân không khỏi rợn tóc gáy.

Rõ ràng, họ cũng đã đánh giá thấp sự hung tàn của La Hầu.

Vào khoảnh khắc này, trong mắt Hồng Quân lộ ra một tia hung ác.

"Các vị đạo hữu, liều mạng với La Hầu!" "Xem ta tự bạo!" Rõ ràng phân thân của Hồng Quân trực tiếp thúc đẩy pháp lực, tự bạo.

Chuẩn Thánh đỉnh phong tự bạo, trong nháy mắt rung chuyển trời đất, Lục Tiên Trận rung chuyển một hồi.

Sức mạnh cường đại khiến La Hầu không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Đúng lúc này, Âm Dương Lão Đạo nhân cơ hội thoát khỏi hủy diệt chi khí, cũng phát ra tiếng nói hung ác.

"La Hầu, phá hoại nhục thân của ta!" "Chết đi cho ta!" Âm Dương Lão Đạo gầm thét, tự bạo pháp bảo.

Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn.

Tuyệt Tiên Trận cũng bắt đầu rung chuyển, chỉ là, La Hầu cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

Cố gắng chịu đựng thương thế do phản phệ, tâm niệm khẽ động, trực tiếp dập tắt nguyên thần của Âm Dương Lão Đạo.

Nhìn thấy cảnh này, Thời Thần Đạo Nhân không khỏi cảm thấy đồng bệnh tương lân.

Tru Tiên Kiếm Trận không phá, e rằng cũng khó thoát một kiếp.

Chỉ có bây giờ cùng nhau công phá Tru Tiên Kiếm Trận.

Nghĩ đến đây, Thời Thần Đạo Nhân cũng đốt cháy tinh huyết.

"Hồng Quân, đừng quên giao hẹn của chúng ta!" Rõ ràng, Thời Thần Đạo Nhân cũng tự bạo nhục thân.

Nguyên thần thì ký thác trên pháp bảo, nhân lúc phá vỡ Hãm Tiên Trận, trực tiếp chạy ra ngoài trời.

Ầm ầm ầm!

Tru Tiên Kiếm Trận từng tấc sụp đổ.

Ba vị Chuẩn Thánh tự bạo, trực tiếp khiến La Hầu trọng thương.

Hồng Quân càng nhân cơ hội phá trận.

Trong hư không, Đế Giang nhìn pháp bảo và nguyên thần của Thời Thần Đạo Nhân.

Khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười.

Lúc này, Hồng Quân đại phá Tru Tiên Kiếm Trận, chính là lúc La Hầu và Hồng Quân đại chiến căng thẳng nhất.

Lại có ai sẽ chú ý đến Thời Thần Đạo Nhân.

Không thể không nói, Thời Thần Đạo Nhân đã chọn một thời cơ tốt.

Chỉ tiếc là, y lại gặp phải Đế Giang.

"Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại xông vào!" "Chịu chết cho bản tôn!" Nói xong, thân hình Đế Giang khẽ động, trực tiếp xuất hiện trước Thời Gian Ma Bàn.

"Là ngươi!" Thời Thần Đạo Nhân không khỏi kinh ngạc.

Ai mà ngờ được kẻ đầu sỏ gây ra cuộc đại chiến trực tiếp giữa La Hầu và Hồng Quân lại ẩn nấp trong hư không.

“Không sai, là ta!” Đế Giang cười tà nói.

“Ngươi muốn làm gì?” Thời Thần Đạo Nhân kinh hãi, thúc đẩy pháp bảo muốn bỏ chạy.

Chỉ là, lúc này Đế Giang đã cấm cố không gian, sao có thể để y chạy thoát.

Trong nụ cười tà dị của Đế Giang, Thời Thần Đạo Nhân chỉ cảm thấy một đôi tay khổng lồ tóm lấy mình.

Sau đó y mất đi ý thức.

“Ầm ầm ầm!” “Ầm ầm ầm!” “Ầm ầm ầm!” Trong Tru Tiên Kiếm Trận, liên tiếp ba tiếng nổ lớn.

Bên trong đại trận, đất rung núi chuyển.

Bị ba vị Chuẩn Thánh tự bạo, Tru Tiên Kiếm Trận lung lay sắp đổ.

Từ trên người Hồng Quân bay ra hai phân thân, chính là hai cỗ khác trong Tam Thi chi pháp.

Chỉ thấy một cỗ phân thân đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, một cỗ phân thân chân đạp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Bản thể Hồng Quân càng có Thái Cực Đồ hộ thể, tay cầm Bàn Cổ Phiên.

Nội tình như vậy, một trận tấn công mãnh liệt, Tru Tiên Kiếm Trận triệt để vỡ nát.

“Đáng ghét!” “Hồng Quân, tâm địa thật âm hiểm!” La Hầu không khỏi tức giận.

Không ngờ Hồng Quân lại có Tam Thi chi pháp!

Càng không ngờ Hồng Quân lại dùng một cỗ phân thân làm mồi

nhử, lừa Thời Thần và Âm Dương Đạo Nhân tự bạo.

Khiến cho y, người chủ trì Tru Tiên Kiếm Trận, bị trọng thương.

Bây giờ muốn bố trí lại Tru Tiên Kiếm Trận đã không kịp.

"Con đường thành Thánh, có ai mà không đạp lên biển máu núi thây mà đi?" "Ít nhất, ta đã hứa cho họ một ngôi vị Thánh!" "La Hầu, ngoan ngoãn nhận thua đi!" "Tru Tiên Kiếm Trận đã phá, ngươi lấy gì đấu với ta!" Hồng Quân cười lạnh nói.

Thân là người nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp, y tự nhiên biết Thời Thần và Âm Dương Đạo Nhân tu luyện pháp tắc là thứ mà Hồng Hoang cần.

Vì vậy, hai người đã định sẵn phải thân tổn để bổ sung cho Thiên Đạo Hồng Hoang.

Vị trí Thánh Nhân, đâu có dễ lấy như vậy.

"Hồng Quân, đừng quá đắc ý!" "Chỉ bằng ngươi cũng muốn chém giết lão tử, si tâm vọng tưởng!" "Nổ cho lão tử!" La Hầu gầm lên giận dữ.

Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, phản phệ trọng thương.

La Hầu biết lúc này không thể chiến thắng Hồng Quân đã toàn lực.

Chương 77

Nhưng y độc ác đến cực điểm, không chút do dự, trực tiếp tự bạo Tru Tiên Kiếm Trận Đồ.

Lập tức, một tiếng nổ kinh thiên, Tru Tiên Kiếm Trận Đồ bạo tạc.

Khí tức hủy diệt khủng bố cuốn về phía Hồng Quân.

Sức mạnh kinh khủng trong nháy mắt nhấn chìm tất cả, Hồng Quân thấy vậy không khỏi thúc đẩy pháp bảo.

Tuy Hồng Quân có Thái Cực Đồ, Tạo Hóa Ngọc Điệp hộ thân, nhưng dưới sức mạnh tự bạo khổng lồ.

Ba cỗ thân thể đều không tự chủ được bay ngược ra ngoài.

Nhưng Hồng Quân cũng là kẻ tàn nhẫn, liều mạng để một cỗ phân thân trọng thương để chống lại phần lớn sát thương từ vụ nổ.

Bàn Cổ Phiên trong tay bản thể trực tiếp đánh xuống La Hầu.

Bàn Cổ Phiên do lưỡi rìu của Khai Thiên Thần Phủ hóa thành, sở hữu uy năng xé rách hồng mông hỗn độn, sức mạnh nghiền nát chư thiên thời không, công năng thống ngự vạn pháp áo nghĩa, năng lực khai tịch thiên địa hoàn vũ.

Đồng thời có thể thao túng thiên địa chi uy, công phạt, tạo hóa có thể phá vỡ hỗn độn, đơn thể công kích chỉ đứng sau Khai Thiên Thần Phủ.

Thậm chí, Thánh Nhân bất tử bất diệt cũng phải kiêng dè Bàn Cổ Phiên vài phần.

Bảo vật này tế ra, La Hầu không khỏi kêu thảm một tiếng.

Một cánh tay của y trực tiếp bị đánh nổ.

Chỉ là, sóng này chưa qua sóng khác lại tới, trong tiếng kêu thảm, La Hầu tự bạo nhục thân.

Nguyên thần thì trốn trong Diệt Thế Hắc Liên, mượn sức mạnh của vụ nổ trực tiếp đào thoát.

Ai mà ngờ La Hầu lại tàn nhẫn đến vậy, nổ một kiện Tru Tiên Kiếm Trận Đồ, ngay cả nhục thân cũng dám tự bạo.

Phải biết rằng, nhục thân của La Hầu là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Uy lực không thua kém Tiên Thiên Chí Bảo.

Một lần bạo tạc, Hồng Quân chỉ có thể điều động một cỗ phân thân khác ra cản trở.

Ầm một tiếng!

Hồng Quân lại một cỗ phân thân trực tiếp bị nổ tan.

Bản thể Hồng Quân nhân cơ hội tiến lên một bước, quát: "La Hầu, sớm đã liệu ngươi sẽ bỏ chạy rồi!" "Hủy hai thi của ta, hôm nay đừng hòng đi!" Nói xong, chỉ thấy một cây cầu vàng trực tiếp lao về phía hắc liên.

Cầu vàng vừa xuất, địa phong thủy hỏa hỗn loạn do tự bạo đều trở nên bình tĩnh.

Cầu vàng càng vây khốn Diệt Thế Hắc Liên, khiến nó không còn nơi nào để trốn.

Chính là Thái Cực Đồ hiển uy, Thái Cực Đồ nghịch chuyển ngũ hành, thao túng tứ tượng.

Vào khoảnh khắc này, La Hầu mới biết thủ đoạn của Hồng Quân nhiều đến như vậy.

Một trận chiến này, quả thật đã thua triệt để.

Nghĩ đến đây, La Hầu không khỏi chửi ầm lên: "Hồng Quân, ngươi thật ti bỉ vô sỉ!" "Có nhiều thủ đoạn như vậy mà không dùng, lại đi lừa Âm Dương, Thời Thần Đạo Nhân làm pháo hôi phá Tru Tiên Tứ Kiếm của ta!" "Lão tử thua, không phải thua ở thực lực!" "Mà thua ở sự vô sỉ của ngươi!" Hồng Quân cười lạnh nói: "Ngươi chửi càng hăng, chỉ càng chứng tỏ ngươi bất tài!" "La Hầu, cuồng vọng tự phụ, đó là nhược điểm của ngươi!" "Ngay từ đầu đã đánh ra con bài tẩy, đã định sẵn sẽ thất bại!" Nói xong, Công Đức Kim Liên của Hồng Quân tỏa ra vạn trượng quang mang, ma khí trong nháy mắt bị tịnh hóa.

Chỉ là, càng như vậy, La Hầu càng điên cuồng bạo ngược.

"Tốt, Hồng Quân!" "Ngươi độc ác, nhưng lão tử có chết, cũng tuyệt đối không để ngươi sống tốt!" "Sẽ có một ngày, ta sẽ trở lại diệt thế!" Nói xong, La Hầu trực tiếp liều mạng.

Hồng Quân độc ác, đó là độc ác với người khác.

Nhưng La Hầu độc ác, ngay cả bản thân y cũng sợ!

Hồng Quân tài phú ngút trời, pháp bảo tầng tầng lớp lớp, nhưng La Hầu dám liều mạng.

Chỉ thấy Thập Bát Tầng Ma Tháp trên đỉnh đầu bay ra, sau đó dùng Tru Tiên Tứ Kiếm trực tiếp chém đứt thiên mạch, địa mạch, long mạch của thế giới phương Tây.

Lập tức, toàn bộ thế giới phương Tây đều sụp đổ, hung sát hủy diệt chi khí khủng bố cuốn ra.

Một chiêu này, khiến Hồng Quân không khỏi sắc mặt trắng bệch vô cùng.

Một trận đại chiến, phương Tây bị tàn sát, sinh linh lầm than, là đại nhân quả.

Nhưng sau ức vạn năm, thế giới phương Tây chưa chắc đã không thể hồi phục.

Nhưng lúc này, La Hầu chém đứt tam mạch, biến thế giới phương Tây triệt để thành tử địa.

Từ đó về sau, phương Tây sẽ thật sự là nơi không một cọng cỏ.

Một chiêu này, có thể nói La Hầu sẽ phải gánh chịu nghiệp lực trời đất, bị Thiên Đạo triệt để vứt bỏ.

Có thể nói hành động này của La Hầu hoàn toàn là liều mạng, nhưng càng như vậy, Hồng Quân ngược lại càng kiêng dè.

Bởi vì La Hầu chết đi, y sẽ phải gánh chịu nghiệp lực trời đất cho La Hầu.

Sau này nhân quả với phương Tây sẽ không thể gỡ rối.

Đây cũng là lý do tại sao Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn xuất thân từ phương Tây, tuy sáng lập Tây Phương Giáo, nhưng Hồng Quân cũng không làm gì được.

Bởi vì Hồng Quân nợ sinh linh phương Tây.

Hơn nữa, La Hầu nổi điên như vậy, cho dù y chém giết La Hầu, khí vận gia trì lên thân, e rằng cũng khó thành Vô Thượng Thánh Đạo.

Nhưng không giết La Hầu, lực tự bạo của La Hầu lại sẽ giết chết y.

Triệt để rơi vào thế cục chết.

"Chết!" Hồng Quân lạnh lùng quát, y cũng là người quyết đoán.

Đã đi đến bước này, vậy thì mưu đồ theo cách khác, thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hồng Quân không quên, còn có một biến số là Đế Giang.

Tuy không thể một bước chứng đắc Vô Thượng Đại Đạo, nhưng cũng chỉ có thể từ từ tính toán.

Ngay cả Đế Giang cũng không ngờ, lý do Hồng Quân giảng đạo, là vì trong trận Ma Đạo chi tranh bị La Hầu bức bách.

Thánh Đạo không hoàn mỹ.

Chương 78

Đương nhiên, trong đó Đế Giang cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Đế Giang đã mang đến cho Hồng Quân cảm giác nguy cơ.

Ầm!

Cùng với Hồng Quân toàn lực bùng nổ, thế giới phương Tây triệt để hủy diệt.

La Hầu cũng vào khoảnh khắc này triệt để tiêu vong.

Nhưng Hồng Quân cũng không khá hơn, thân thể y thậm chí còn xuất hiện những vết nứt.

Cú đánh lúc chết của La Hầu, trực tiếp khiến y trọng thương.

Thậm chí, những pháp bảo đó cũng bị trọng thương, chỉ có thể tu phục trong dòng sông thời gian.

Ai mà ngờ Ma Đạo chi tranh lại kịch liệt như vậy, vượt xa đại chiến tam tộc.

"Tuyệt vời, tuyệt vời!" Khi Hồng Quân định thu pháp bảo của La Hầu, giọng nói của Đế Giang vang lên.

Chuyện y lo lắng nhất cuối cùng cũng đã xảy ra!

Sơn hà băng nát, trời đất rách toạc.

Trên bầu trời, huyết nhật dần tan đi, đại kiếp cuối cùng cũng đã qua.

Toàn bộ phương Tây, trăm ngàn lỗ thủng.

Đế Giang không ngờ Ma Đạo chi tranh lại thảm liệt đến vậy.

Chỉ có thể nói Hồng Quân, La Hầu đều là những kẻ tàn nhẫn.

Nếu lúc đầu y mạo muội xen vào, e rằng đã thi cốt không còn.

Nhưng, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi!

Y cuối cùng đã cười đến cuối cùng.

"Hồng Quân đạo hữu, bản lĩnh thật cao!" Thân hình Đế Giang hiện ra ở chỗ Thí Thần Thương.

Y vừa hiện thân, đã khiến sắc mặt Hồng Quân ngưng lại.

"Đạo hữu thủ đoạn thật cao, công kích Thời Thần để Tru Tiên Đại Trận của La Hầu có cơ hội lợi dụng!" "Bây giờ, lại muốn nhặt lợi lộc sao?" Trong mắt Hồng Quân lóe lên một tia lửa giận.

Sau đó ho khan một tiếng, máu tươi phun ra.

Những pháp bảo kia dường như cũng vì vậy mà ảm đạm vô quang.

Nhưng, ai biết được Hồng Quân có thật sự không còn hậu thủ, hay đang giả vờ?

Đế Giang không cho rằng Hồng Quân không có.

Y quen thuộc thần thoại, có thể đùa giỡn với La Hầu và Hồng Quân, nhưng nếu vì vậy mà xem thường những sinh linh này thì thảm rồi.

Hơn nữa, y biết rõ uy lực tự bạo của pháp bảo La Hầu.

Hồng Quân thật sự trọng thương vô lực, chỉ dựa vào những Tiên Thiên Chí Bảo kia cũng đủ cho y ăn đủ.

"Hồng Quân đạo hữu nói đùa rồi, bản tôn không giúp bên nào cả." "Con đường thành Thánh của ngươi, không phải con đường thành Thánh của ta." "Ngươi thắng rồi, Thánh Nhân đầu tiên của trời đất

chính là ngươi!" Đế Giang nhàn nhạt nói, sau đó tay thò vào dị không gian.

Khi xuất hiện trở lại, trong tay đã có thêm một phần Tam Quang Thần Thủy.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Hồng Quân, Đế Giang ném bình ngọc đựng Tam Quang Thần Thủy về phía Hồng Quân.

"Tam Quang Thần Thủy, có thể chữa lành thương thế của ngươi!" "Ân cứu mạng, ngươi có thể nợ ta một ân tình lớn nhất thiên hạ!" Đế Giang nhàn nhạt nói.

Hồng Quân nghe vậy lại lần nữa ngẩn người, thực sự có chút không hiểu Đế Giang.

Chẳng lẽ Đế Giang không nên giết y, mưu đồ ngôi vị Thánh sao?

Đế Giang biết con bài tẩy của y?

Chỉ là, đưa Tam Quang Thần Thủy lại là vì sao?

Hồng Quân quả thật có chút mơ hồ, không hiểu hành vi của Đế Giang.

Thậm chí có thể nói có chút trước sau mâu thuẫn.

"Đạo hữu, rốt cuộc là vì sao?" Hồng Quân ngửa đầu uống hết Tam Quang Thần Thủy.

Bảo vật như vậy, không thể làm giả được.

Tam Quang Thần Thủy vào bụng, thân thể y nhanh chóng hồi phục.

"Không ngờ Thánh Nhân Hồng Quân tương lai cũng sẽ tò mò!" "Sao ư?" "Ma Đạo chi tranh, Thánh Nhân sinh ra từ ngươi và La Hầu." "Bản tôn không tranh với ngươi, không có ý nghĩa." "Hơn nữa, ta tò mò, một ân tình của Thánh Nhân, rốt cuộc có thể mang lại cho ta

lợi ích gì!" "Đúng rồi, pháp bảo của La Hầu thuộc về ta, không có ý kiến gì chứ?" Đế Giang nhàn nhạt nói, sau đó thu toàn bộ pháp bảo của La Hầu vào dị không gian.

Còn về ngôi vị Thánh Nhân, không phải y không muốn tranh.

Đế Giang biết mình không có nội tình để tranh.

Hơn nữa, nếu thần thoại không sai, Hồng Quân thành Thánh, chung quy cũng chỉ là bổ sung cho Thiên Đạo.

Ngôi vị Thánh Nhân mà y cầu, là ngôi vị Thánh Nhân tự do thật sự.

Y không muốn giống như Hồng Quân trở thành Thánh Nhân bị Thiên Đạo trói buộc.

"Pháp bảo của La Hầu đổi lấy một cơ hội tránh chiến đấu, bần đạo dường như đã lời rồi!" "Hơn nữa, Đế Giang đạo hữu lại chữa lành vết thương cho bần đạo, nhường ra ngôi vị Thánh." "Nhân quả giữa chúng ta lớn rồi, ngươi rốt cuộc đang mưu đồ gì?" Hồng Quân trăm bề không giải thích được.

Lúc này, y chưa thành Thánh Nhân, sự tình không rõ ràng như Đế Giang.

Thậm chí, ngay cả xuất thân của Đế Giang y cũng không đoán ra được.

"Có những chuyện, ngươi không cần phải biết!" "Nhưng bản tôn có thể nói cho ngươi biết, bản tôn là hậu duệ Bàn Cổ!" "Tuân theo ý chí của phụ thần, bảo vệ Hồng Hoang, không phải hủy diệt Hồng Hoang!" "Ngươi có thể hiểu được chưa?" Đế Giang nhàn nhạt nói.

Trong mắt y tỏa ra một đạo thần quang.

Y luôn có một suy đoán, Hồng Quân và Bàn Cổ rốt cuộc có liên hệ

gì không?

Chẳng lẽ Bàn Cổ thật sự đã chết?

Chương 79

Vậy tại sao Hồng Quân lại thành Thánh?

Chỉ là, chung quy y đã thất vọng, Hồng Quân chỉ hơi ngẩn người một chút.

"Không ngờ đạo hữu là hậu duệ Bàn Cổ!" "Ta đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi!" "Bảo vệ Hồng Hoang, chỉ là, thiên địa lượng kiếp vô số, không biết có thể bảo vệ đến khi nào…" Hồng Quân than thở, tuy chưa thành Thánh.

Nhưng dù sao cũng là người tu đạo, biết bất kỳ thế giới nào, đều có kiếp nạn.

Vượt qua được, thế giới có thể tiếp tục.

Không vượt qua được, thế giới sẽ đi đến hủy diệt.

"Vô số lượng kiếp sao?" "Đối với ta, có lẽ trên thế giới này, chỉ có lần lượng kiếp cuối cùng!" Đế Giang nhàn nhạt cười, thu pháp bảo của La Hầu rồi rời đi.

Sau Ma Đạo chi tranh, chính là Vu Yêu đại chiến.

Một lượng kiếp đó, Hồng Hoang sẽ vỡ nát.

Chỉ là, Đế Giang tuyệt đối không muốn để Vu tộc rút lui!

Lượng kiếp đó, phải lấy Vu tộc làm tôn!

Không, phải là thế giới Hồng Hoang, phải lấy Vu tộc làm tôn!

Vu tộc là hậu duệ Bàn Cổ, tự nhiên phải hưởng thụ thế giới này.

Nếu Vu tộc luôn thống trị Hồng Hoang, tự nhiên cũng không tồn tại những lượng kiếp sau này.

“Chỉ có một lần lượng kiếp sao?” Hồng Quân nhìn bóng lưng của Đế Giang, lắc đầu.

Y đã nhận ra, Đế Giang không có nguyên thần, không biết thiên số.

Vì vậy, mới có thể hành sự theo tâm niệm của mình.

Chỉ là, có những chuyện, khi thật sự đối mặt, mới phát hiện ra nó nực cười đến mức nào.

Giống như cuộc Ma Đạo chi tranh với La Hầu, lại để Đế Giang nhặt được món hời.

“Trước tiên thành Thánh đã!” “Đế Giang, hy vọng sau này chúng ta sẽ không trở thành đối thủ!” Hồng Quân cảm khái, kéo lê thân thể tàn tạ rời khỏi phương Tây.

Y phải trở về chuẩn bị một phen, sắp thành Thánh vị rồi. … Đại chiến tam tộc kết thúc với kết quả tam tộc đều thất bại thảm hại.

Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là sau đó còn có Ma Đạo chi tranh, cuối cùng La Hầu thân tổn, kết thúc lượng kiếp.

Một lần đại chiến, sinh linh Hồng Hoang tổn thất thảm trọng, rất nhiều đại năng ẩn nấp trong bóng tối cũng tan thành tro bụi.

Có thể nói, Hồng Hoang thời kỳ tam tộc, Đại La Kim Tiên đi đầy đất.

Bây giờ, cùng với sự suy tàn của tam tộc, chúng sinh không biết tu hành.

Thế giới Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên cực kỳ hiếm hoi, thậm chí không đủ một nghìn.

So với thời kỳ tam tộc, Hồng Hoang lúc này thật quá yếu.

Nhưng, Hồng Hoang này lại náo nhiệt hơn thời kỳ tam tộc rất nhiều.

Chúng sinh đều ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, thế giới Hồng Hoang sinh cơ bừng bừng.

Có lẽ, chỉ cần có người chỉ dẫn chúng sinh tu hành, khôi phục thịnh thế tam tộc, thậm chí vượt qua thời kỳ tam tộc cũng dễ như trở bàn tay.

Lúc này, tại Bất Tử Hỏa Sơn.

Đế Giang đang ở dưới cây ngô đồng thổ nạp, trên người tỏa ra một luồng vĩ lực khổng lồ.

"Nguyên Phượng, bản tôn đi trước đây." "Sau này lại đến thăm!" Đế Giang thở dài một tiếng.

Trong Ma Đạo chi tranh, Đế Giang đã nhận được Tru Tiên Tứ Kiếm, Thí Thần Thương, Thập Bát Tầng Ma Tháp của La Hầu.

Chỉ có Diệt Thế Hắc Liên lại không biết tung tích.

Sau khi nhận được những bảo bối này, Đế Giang trực tiếp đến hỏa sơn phía Nam.

Y muốn khôi phục thân tự do cho Nguyên Phượng, chỉ là, muốn Nguyên Phượng khôi phục tự do lại khó hơn y tưởng.

Đế Giang muốn phân giải pháp bảo của La Hầu, lại bị Nguyên Phượng ngăn cản.

Nguyên nhân là Thập Bát Tầng Ma Tháp và Đế Giang có nhân duyên, sau này có tác dụng lớn.

Còn về Tru Tiên Tứ Kiếm, Đế Giang không nỡ phá hủy.

Vu tộc không tu nguyên thần, nhưng nữ nhân của y có nguyên thần!

Y có thể tặng Tru Tiên Tứ Kiếm cho nữ nhân, sau này cũng có thêm một thủ đoạn công địch.

Cuối cùng, Đế Giang chỉ có thể phân giải Thí Thần Thương, nhận được một vạn tám nghìn điểm cường hóa.

Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Hỗn Độn huyết mạch (Độ cường hóa 0/2000000) Nguyên Thần: Không Nhục thân: Hỗn Độn Bất Diệt Thể (Độ cường hóa 0/2000000) Thần thông: Không gian chưởng khống, Tốc độ chưởng khống, Sức mạnh chưởng khống, Nhục thân chưởng khống Pháp tắc: Không gian pháp tắc (Độ cường hóa 200/100000) Điểm cường hóa: 68000 Đảo Bồng Lai, Tạo Hóa Ngọc Điệp Hồng Hoang không biết ngày tháng.

Đế Giang rời khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, liền đi về phía Đông Hải.

Y cần gặp Long Vương, hội tụ khí vận Long tộc vào thân.

Hơn nữa, Vu tộc không tu nguyên thần, cần những cường giả như Long Vương và Nguyên Phượng để suy đoán thiên cơ.

Lúc này, sinh linh Hồng Hoang so với thời kỳ tam tộc đã có thêm một phần yên tĩnh.

Tuy có đánh nhau, nhưng chỉ là những cuộc ẩu đả nhỏ lẻ, cũng không ảnh hưởng đến hòa bình trời đất.

Cũng chính vì sự bình hòa này, yêu thú giữa trời đất dần dần nhiều lên.

Đế Giang đi một mạch, không biết đã đi bao nhiêu trăm năm, cuối cùng cũng đến bờ Đông Hải.

Chỉ là, Đông Hải vốn náo nhiệt vô cùng, lúc này lại vắng vẻ vô cùng.

Khiến cho Đế Giang muốn tìm Long tộc hỏi đường cũng trở nên khó khăn.

Không còn cách nào, Đế Giang chỉ có thể lang thang không mục

đích ở Đông Hải, không biết đã đi bao nhiêu năm.

Chương 80

Đế Giang đột nhiên phát hiện vùng biển phía trước bị một mảng hỗn độn bao phủ, khắp nơi đều là sương mù.

Tuy Đế Giang không hiểu thiên cơ, nhưng với kinh nghiệm của y, nơi này khá bất phàm.

"Chẳng lẽ là Hải Ngoại Tam Tiên Đảo?" Đế Giang đã từng muốn tìm Hải Ngoại Tam Tiên Đảo.

Truyền rằng Tam Tiên Đảo ở ngoài biển, thiên cơ mờ mịt, cũng không thuộc về Hồng Hoang.

Ba hòn đảo tiên này quỷ bí kỳ lạ, hư vô phiêu miểu.

Mây mù che giấu diện mạo, sóng biển che lấp hành tung.

Người không có phúc duyên sâu dày, khó mà đặt chân lên Hải Ngoại Tam Tiên Đảo.

Đế Giang đã từng muốn tìm, chỉ tiếc là vẫn không có duyên để thực hiện.

Lâu dần, y cũng quên mất chuyện Tam Tiên Đảo.

Bây giờ xem ra, đúng là có lòng trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu liễu lại xanh.

Không chút do dự, Đế Giang trực tiếp xông vào trong màn hỗn độn khí.

Hỗn độn chi khí, đối với người tu tiên mà nói, có hại vô cùng.

Dù sao, sinh linh Hồng Hoang hấp thu là tiên thiên linh khí.

Nhưng, Tổ Vu lại là hấp thu tiên thiên trọc khí, sát khí và tinh huyết Bàn Cổ mà sinh ra.

Hỗn Độn linh khí xâm thực đối với Đế Giang mà nói, có thể trực tiếp bỏ qua.

Đế Giang dựa vào nhục thân vô địch trực tiếp phá vỡ sương mù, đặt chân lên đảo tiên.

Lập tức, chỉ thấy một hòn đảo tràn đầy sinh cơ, khắp nơi chim hót hoa thơm hiện ra trước mắt.

Ở rìa ngoài của hòn đảo, có một tấm bia đá khổng lồ.

Trên đó viết hai chữ Bồng Lai.

"Quả nhiên là một trong Hải Ngoại Tam Tiên Đảo!" "Xem ra khí vận của ta càng ngày càng mạnh rồi!

Tùy tiện đi một vòng cũng gặp được đảo tiên!" Khóe miệng Đế Giang không khỏi lộ ra một nụ cười.

Y càng ngày càng cảm nhận được lợi ích của khí vận chi lực.

Nếu như trước đại chiến tam tộc, y chỉ có khí vận Vu tộc, khí vận Vu tộc không rõ ràng.

Nhưng bây giờ, đại chiến tam tộc kết thúc, y đã hội tụ khí vận của Bạch Hổ, Phì Phì, Phượng tộc vào thân.

Cộng thêm khí vận nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo, quả thật kinh người vô cùng.

Tùy tiện đi một vòng cũng gặp được đảo tiên.

Nếu gặp được Long Vương, quy khí vận Long tộc về mình, thế giới Hồng Hoang, e rằng trừ Thánh Nhân ra, không còn ai có thể sánh bằng khí vận!

Nghĩ đến đây, Đế Giang càng thêm hưng phấn.

Y tò mò, trên Tam Tiên Đảo rốt cuộc sẽ có kỳ ngộ gì.

Trên Tam Tiên Đảo, chỉ thấy linh khí dồi dào, là động thiên phúc địa thượng đẳng!

Cùng với việc Đế Giang không ngừng dạo chơi trên đảo Bồng Lai, y phát hiện một vấn đề đáng buồn.

Một vấn đề vốn không được cho là vấn đề.

Đó là nguyên thần!

Nếu y có nguyên thần, hoàn toàn có thể cảm tri hòn đảo này có linh bảo hay không.

Cũng có thể cảm tri có cơ duyên hay không.

Nhưng không có nguyên thần, chỉ có thể dựa vào đại khí vận mà tìm kiếm mù quáng.

"Có lẽ, sau này ta cần mang theo một tu sĩ bên cạnh?" "Lạc Thần?

Nữ Oa?" Đế Giang vừa trầm tư vừa tiến về phía trước.

Đúng lúc này, y đột nhiên cảm thấy đầu ngón chân truyền đến một cơn đau dữ dội.

Dường như đã va phải vật cứng, cả người loạng choạng, trực tiếp ngã xuống đất.

Điều này khiến Đế Giang không khỏi kinh ngạc, phải biết rằng, y là Hỗn Độn Bất Diệt Thể, Tiên Thiên Chí Bảo cũng khó làm thương.

Với sức mạnh nhục thân của y, đáng lẽ vật bị va phải, đều phải vỡ nát.

Nhưng lúc này, y lại ngã.

Chẳng lẽ là Tiên Thiên Chí Bảo?

Đế Giang không khỏi nhìn về phía vật đã làm mình vấp ngã, chỉ thấy dưới đất, một mảnh lăng giác thủy tinh màu lục đang tỏa ra ánh

sáng yếu ớt.

Lăng giác rất nhỏ, nếu không chú ý, căn bản không nhìn thấy vật này.

“Linh vật?

Pháp bảo?” Đế Giang đi tới, bới đất ra.

Lập tức, chỉ thấy một luồng lục quang tỏa ra.

Một mảnh ngọc bích vỡ nát đang ẩn dưới đất, lăng giác chính là chỗ vỡ của ngọc bích.

“Thứ gì đây?” Đế Giang tò mò, chưa từng nghe Hồng Hoang có pháp bảo giống như ngọc bích.

Quan trọng nhất là, đây là một thứ tàn khuyết.

Thậm chí, Đế Giang còn đưa tay sờ vào mảnh vỡ sắc nhọn.

Chỉ là, đột nhiên một cơn cuồng phong nổi lên.

Đế Giang không kịp đề phòng, mảnh vỡ trực tiếp cắt vào ngón tay y.

Chương 81

Máu tươi rỉ ra, mảnh vỡ nhiễm máu tươi dường như biến thành một con quỷ hút máu, điên cuồng hấp thu máu tươi của Đế Giang.

Như cá kình nuốt nước, vào khoảnh khắc này, Đế Giang cảm giác thể lực của mình đang không ngừng mất đi.

Tốc độ trôi đi cực nhanh, chưa đợi Đế Giang kịp phản ứng hất mảnh vỡ đi.

Mảnh vỡ hóa thành một luồng sáng chui vào cơ thể Đế Giang.

Ngay sau đó, Đế Giang chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Một luồng sức mạnh mới đang sinh ra trong cơ thể.

Đồng thời, một truyền thừa mới hiện ra trong đầu Đế Giang.

Khi mọi thứ trở nên rõ ràng, Đế Giang không khỏi hoàn toàn kinh ngạc.

Bởi vì lai lịch của mảnh vỡ này, không hề tầm thường.

Một mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Một cú ngã, lại ngã ra mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Vận may chó ngáp phải ruồi gì đây!

Chẳng lẽ tác dụng của khí vận mạnh mẽ, đến mức ngã sấp mặt cũng có thể nhặt được bảo bối.

Phải biết rằng, đây là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, là Hỗn Độn Chí Bảo!

Bên trong ẩn chứa Tam Thiên Đại Đạo, nội hàm Hồng Mông Tử Khí.

Mỗi một đạo đều là chân lý trời đất, có thể thành Thánh!

Chỉ là, khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ nát.

Phần lớn bị Hồng Quân đoạt được, đồng thời Hồng Quân nhận được bảy đạo Hồng Mông Tử Khí.

Những mảnh vỡ còn lại không biết tung tích, có cái lạc trong hỗn độn, có cái rơi xuống Hồng Hoang chờ đợi duyên chủ.

Mảnh của Đế Giang, chính là rơi xuống một hòn đá hỗn độn trong hỗn độn, cuối cùng rơi xuống Hồng Hoang.

Đại Đạo ẩn chứa trong đó là Lực chi Pháp tắc!

Không chỉ vậy, trong mảnh vỡ, còn có một đạo Hồng Mông Tử Khí!

Hồng Mông Tử Khí còn được gọi là Đại Đạo chi cơ, sở hữu Hồng Mông Tử Khí, liền có khả năng thành Thánh!

Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Hỗn Độn huyết mạch (Độ cường hóa 0/2000000) Nguyên Thần: Không Nhục thân: Hỗn Độn Bất Diệt Thể (Độ cường hóa 0/2000000) Thần thông: Không gian chưởng khống, Tốc độ chưởng khống, Sức mạnh chưởng khống, Nhục thân chưởng khống Pháp tắc: Không gian pháp tắc (Độ cường hóa 200/100000), Sức mạnh pháp tắc (Độ cường hóa 0/1000) Điểm cường hóa: 68000 Đảo Bồng Lai.

Nhìn thành quả mới, Đế Giang vui mừng khôn xiết.

Mặc dù Tạo Hóa Ngọc Điệp đã nuốt chửng phần lớn tinh huyết khiến thực lực giảm xuống, nhưng y lại có thêm một đạo pháp tắc và Hồng Mông Tử Khí.

So với chút tinh huyết có thể khôi phục trong vài vạn năm, món hời này quá xứng đáng.

Đó là Sức mạnh Pháp tắc mà Bàn Cổ chủ tu!

Không chút do dự, Đế Giang trực tiếp tiêu một ngàn điểm cường hóa để tu luyện Sức mạnh Pháp tắc.

Ngay lập tức, y cảm nhận được sức mạnh của mình có chút tăng lên.

Để cường hóa Sức mạnh Pháp tắc lần nữa thì cần đến một vạn điểm.

Đế Giang suy nghĩ một lát, lại bỏ ra một vạn điểm cường hóa để tiếp tục cường hóa Sức mạnh Pháp tắc.

Tức thì, một luồng sức mạnh cuồn cuộn lan tỏa trong cơ thể y.

Đế Giang đột ngột mở bừng mắt, sau đó tung một quyền lên trời.

Sức mạnh hung hãn gào thét, xé toạc cả bầu trời.

Thậm chí, vết rách do quyền kình tạo ra kéo dài hàng vạn dặm, rất lâu sau vẫn không thể khép lại. "Sức mạnh Pháp tắc quả nhiên bá đạo!" "Chỉ một quyền tùy ý đã có uy lực thế này!" "Thực lực được tăng lên hẳn ba tầng!" Đế Giang cảm thán.

Không có Sức mạnh Pháp tắc, y tung quyền chỉ dựa vào sức mạnh của nhục thân, không thể phát huy hoàn hảo toàn bộ sức mạnh cơ thể.

Có được Sức mạnh Pháp tắc, Đế Giang cảm thấy mỗi cử động đều tràn ngập vĩ lực.

Thứ sức mạnh kinh khủng này, dường như một quyền có thể đánh nổ cả một tiểu thiên thế giới.

Y nhìn lại, muốn cường hóa Sức mạnh Pháp tắc thêm lần nữa, lúc này cần tới 100.000 điểm cường hóa, giống hệt như cường hóa Không gian Pháp tắc.

Điểm cường hóa chỉ còn lại 57.000 điểm. "Ta đúng là nghèo thật!"

"Xem ra phải đẩy nhanh tốc độ tìm kiếm Tiên Thiên Pháp Bảo và điểm công đức thôi!" Đế Giang cười khổ.

Sở hữu sức mạnh của hai loại pháp tắc, nhu cầu về điểm cường hóa của y càng trở nên cấp thiết.

Thời gian tiếp theo, Đế Giang đưa thẳng Lạc Thần đến đảo Bồng Lai.

Đồng thời, y cũng đưa một số tộc Bạch Hổ, Phì Phì và Phượng tộc đến cư ngụ trên đảo.

Từ đó, hòn đảo này hoàn toàn thuộc về Đế Giang.

Làm xong mọi việc, Đế Giang để Lạc Thần quản lý đảo Bồng Lai, rồi lại một lần nữa rời đi. ...

Khi Đế Giang tiếp tục du ngoạn ở Đông Hải, vừa rời Bồng Lai không bao lâu, một con thanh long xuất hiện trong tầm mắt y.

Con thanh long này toàn thân đầy vết thương, máu tươi đầm đìa.

Thậm chí một chiếc sừng rồng trên đầu cũng bị gãy, trông thảm hại vô cùng!

Phía sau con thanh long là mấy con yêu tộc đang đuổi theo với vẻ mặt trêu tức, dường như việc săn đuổi thanh long là một chuyện vô cùng khoái trá. "Thanh long, ngươi không chạy thoát được đâu!" "Ngoan ngoãn giao long châu ra đây!" "Nhìn bộ dạng thảm hại của ngươi kìa, chẳng khác nào một con chó!" Đám yêu tộc chế nhạo, lời lẽ đầy vẻ giễu cợt.

Chương 82

"Lũ yêu tộc đáng ghét, đừng quá ngông cuồng!" "Đừng quên, các ngươi từng là binh lính bị Long tộc ta nô dịch!" Thanh long gầm lên, ánh mắt tràn ngập hận thù!

Nếu không phải Long tộc đã suy yếu, sao nó có thể rơi vào kết cục thảm hại thế này. "Chậc chậc chậc, tiếc thật, Long tộc đã lụi tàn rồi!" "Mà ngươi cũng chỉ là một con rồng tạp chủng của Long tộc mà thôi!" "Long tộc bây giờ, chẳng phải là chuột chạy qua đường ai cũng muốn đánh sao!" "Đúng vậy, đợi ta chơi chán, ta sẽ lột da, rút gân ngươi!" "Uống máu rồng, ăn thịt rồng!" Đám yêu tộc cười ha hả, cảm giác lật mình làm chủ này thật tuyệt vời!

Đế Giang liếc nhìn, mấy con yêu quái này mạnh nhất cũng chỉ là Kim Tiên.

Loại này trong trận đại chiến tam tộc chỉ là bia đỡ đạn, ngay cả tư cách bước vào chiến trường cũng không có.

Nhưng cũng chính vì vậy mà chúng thoát được một kiếp, giờ đây lật mình làm chủ, đi bắt nạt Long tộc đã suy tàn.

Đúng là bốn biển không còn chân long, lũ giun dế cũng lộng hành.

Con thanh long kia, Đế Giang nhận ra huyết mạch của nó không thuần khiết, có lẽ là huyết mạch còn sót lại từ thời kỳ Long tộc hoang dâm.

Nếu là trước đây, Đế Giang chắc chắn sẽ chỉ đứng xem kịch vui, nhưng bây giờ y muốn thu phục Long tộc.

Long tộc là một phần sức mạnh của y, hơn nữa Đế Giang cần Long tộc dẫn đường để tìm hải nhãn Đông Hải.

Vì thế, Đế Giang thoáng động thân, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt thanh long, than thở: "Không ngờ Long tộc từng uy chấn Hồng Hoang, lại rơi vào kết cục thế này!" "Thật đáng buồn, đáng tiếc!" Thanh long nghe vậy không khỏi ngẩn ra, Đế Giang trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt nó.

Khí thế vô song kia không cần nói cũng biết, chắc chắn là một đại năng của Hồng Hoang.

Nhìn đám yêu tộc đang đuổi ngày càng gần, thanh long trực tiếp khấu đầu quỳ lạy: "Đạo trưởng từ bi, xin hãy cứu thanh long!" "Ta nguyện ý làm tùy tùng cho ngài, trở thành tọa kỵ của ngài!" Nói ra những lời này, nó không hề do dự.

Đế Giang không khỏi bật cười: "Cũng lanh lợi đấy!" "Nhưng thực lực của ngươi yếu quá!" Đế Giang nhìn thanh long, trực tiếp lấy ra một vạn điểm cường hóa đánh vào cơ thể nó.

Dù sao thì, trong thế giới Hồng Hoang y chưa từng thấy thanh long.

Trong thần thoại, thanh long là thần thú phương Đông, một dị chủng của Hồng Hoang.

Đế Giang không ngại đầu tư một chút.

Ngay lập tức, thanh long cảm nhận được sức mạnh gào thét trong cơ thể.

Nó biết mình đã gặp được cơ duyên, một sức mạnh to lớn đang lan tỏa khắp người.

Cảm giác sung sướng tột độ khiến nó không kìm được mà ngửa cổ hú dài.

Tức thì, một luồng long uy kinh khủng tỏa ra.

Vết thương trên người nó nhanh chóng lành lại, thậm chí khí tức còn trở nên mạnh mẽ hơn!

Huyền Tiên, đột phá!

Cửu Thiên Huyền Tiên!

Đột phá!

Kim Tiên!

Đột phá!

Kim Tiên trung cấp!

Trong khoảnh khắc này, thanh long kinh hãi tột độ, đây là uy năng của một tu sĩ đại thần thông sao?

Chỉ giơ tay một cái đã giúp nó tăng liền hai đại cảnh giới và một tiểu cảnh giới?

Thần uy đến mức nào đây?

Rốt cuộc nó đã nhận một vị chủ nhân như thế nào?

Nghĩ đến đây, thanh long hoàn toàn bái phục: "Đa tạ chủ nhân ban thưởng, thanh long vạn tử bất từ!" Ở phía bên kia, đám yêu tộc thấy khí tức của thanh long từ Huyền Tiên đột phá lên Kim Tiên thì không khỏi kinh ngạc.

Đồng thời, chúng cũng tràn đầy ghen tị, tại sao người được Đế Giang ban phước lại không phải là chúng. "Kim Ngư Yêu bái kiến tiền bối, ta nguyện ý trở thành tọa kỵ tùy tùng của tiền bối!" Con yêu tộc cầm đầu trực tiếp quỳ xuống trước mặt Đế Giang.

Các yêu tộc khác nghe vậy, không khỏi thầm mắng Kim Ngư Yêu xảo quyệt, nhưng sau đó cũng lần lượt quỳ xuống, chỉ cầu Đế Giang nhận làm tọa kỵ.

Chỉ là, Đế Giang mặt không biểu cảm, nói: "Bản tôn không thu nhận rác rưởi!" "Thanh long, giải quyết chúng đi!" Đám yêu tộc nghe vậy không khỏi phẫn nộ, Đế Giang lại gọi chúng là rác rưởi!

Thanh long nghe lệnh, gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía đám yêu tộc.

Có Đế Giang chống lưng, đối với những kẻ dám truy sát mình, thanh long không chút nương tay.

Trong chốc lát, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt biển.

Đám yêu tộc vốn có thể đánh một trận với thanh long vừa đột phá, tiếc là chúng kiêng dè Đế Giang, lá gan đã nguội lạnh.

Gần như trong nháy mắt, thanh long đã tàn sát hết đám yêu tộc.

Sau đó, nó hóa thành một thiếu nữ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mặc váy xanh, sở hữu một khuôn mặt xinh đẹp câu hồn.

Đôi mắt nàng long lanh, đôi môi đỏ mọng như quả anh đào, đúng là môi son hé mở, răng trắng lấp lánh.

Làn da nàng trắng hơn cả tuyết đầu mùa, tinh khiết không tì vết.

Mỗi cử động đều tràn đầy vẻ phong tình linh động. "Thanh Long Ngạo Lệ bái kiến chủ nhân!" Ngạo Lệ cung kính nói, giọng nói trong trẻo, mang lại cảm giác ấm áp. "Được rồi, hải nhãn Đông Hải ở đâu?" "Nếu biết thì dẫn ta đến đó!" Đế Giang gật đầu, không ngờ thanh long lại là con cái!

Nhưng so với một con rồng đực và một mỹ nữ rồng bắt mắt, Đế Giang quả quyết chọn mỹ nữ rồng.

Dù sao thì khác giới hút nhau mà! ...

Hải nhãn Đông Hải.

Nơi đây là khởi nguồn của mọi thủy hoạn trong thiên hạ.

Một khi xảy ra thủy hoạn, sẽ nhấn chìm chúng sinh, khiến sinh linh lầm than.

Đế Giang cưỡi thanh long đến đây, liền thấy Long tộc ở gần đó nhiều hơn.

Chương 83

"Kẻ nào, dám xông vào lãnh địa Long tộc ta!" "Không mau lui ra!" Chỉ thấy mấy con rồng cấp bậc Kim Tiên gầm lên.

Khi nhìn thấy thanh long, ánh mắt chúng càng lộ vẻ không thiện chí. "Thanh long, thân là Long tộc, lại làm tọa kỵ cho tu sĩ, đúng là sỉ nhục của Long tộc ta!" "Mau mang con người của ngươi rời khỏi lãnh địa Long tộc ta!" "Nếu không, chết!" một con kim long gầm lên.

Nhưng rõ ràng, khí thế của nó không đủ.

Nhìn cảnh này, Đế Giang không khỏi lắc đầu, "Chó cắn người không sủa, chó sủa bậy không cắn người!!" "Khai thiên tam tộc, cuối cùng cũng đã lụi tàn rồi!" "Nếu là trước đây, đã sớm xông lên giết rồi." Lời nói của Đế Giang xem Long tộc như chó, đúng là cuồng vọng đến cực điểm! "Đạo nhân kia, đừng có sỉ nhục Long tộc ta!" "Long tộc ta tuy đã lụi tàn, nhưng không đến lượt ngươi tới cửa bắt nạt!" Các Long tộc phẫn nộ.

Cùng với sự phẫn nộ, chúng trực tiếp vây lấy Đế Giang.

Ánh mắt hung quang dường như muốn nuốt chửng y.

Long tộc, đó là một tồn tại uy phong đến nhường nào.

Năm xưa tung hoành Hồng Hoang, ai dám trêu chọc?

Bây giờ đại chiến tam tộc kết thúc chưa đầy vạn năm, Long tộc lại trở thành trò cười. "Ý chí không tồi!" "Ta còn tưởng Long Vương trấn áp hải nhãn, Long tộc không còn ai nữa chứ!" "Khí phách này không tệ, có sự ngạo khí của Long tộc!" "Cũng chỉ có Long tộc như vậy mới có tư cách trở thành phó nhân của bản tôn!" Đế Giang nhìn đám Long tộc, hài lòng gật đầu. "Tên khốn kiếp, thu ta làm phó nhân?" "Thật

ngang ngược!

Ngươi có biết Long tộc ta đã có chủ không?" một Long tộc cười lạnh nói. "Ồ, Long tộc có chủ rồi sao?" "Là ai?" Đế Giang tò mò hỏi. "Hậu duệ Bàn Cổ, Đế Giang!" "Đó là tồn tại vô thượng đã kết thúc đại chiến tam tộc!" "Nếu không có Đế Giang đại nhân, Long tộc ta đều đã vẫn lạc rồi!" "Muốn thu Long tộc ta làm phó nhân, đúng là si tâm vọng tưởng!" "Đúng thế, đạo nhân ngươi là cái thá gì!" "Có bản lĩnh thì đến trước mặt Đế Giang đại nhân mà ngông cuồng!" "Ta cảnh cáo ngươi, bây giờ rời đi còn kịp, nếu không Đế Giang đại nhân nổi giận, ngươi sẽ thi cốt vô tồn!" Các Long tộc lần lượt gào thét.

Đế Giang nghe vậy không khỏi bật cười.

Tiếng cười vang dội mây xanh, cười một cách thống khoái, một cách ngông cuồng. "Cười cái gì?" "Đạo nhân, cho ngươi cảnh cáo cuối cùng, mau rời đi!" "Nếu không, dù thực lực của ngươi ngút trời, Long tộc ta thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành!" một tu sĩ Long tộc gầm lên.

Pháp lực vận chuyển, dường như chỉ cần Đế Giang nói một lời không phải, chúng sẽ lập tức tấn công.

Lúc này, từ trong nước biển, một con ngũ trảo kim long bay ra. "Tất cả dừng tay cho ta!" "Vị đại nhân trước mặt các ngươi chính là Đế Giang đại nhân!" Ngũ trảo kim long hét lớn, sau đó hóa thành một tu sĩ.

Chỉ là, trên đầu y vẫn còn hai chiếc sừng rồng.

Sau khi kim long bay ra, lại có ba con rồng khác hóa hình xuất hiện.

Kinh ngạc thay, cả bốn con rồng đều có tu vi Đại La Kim Tiên. "Đông Hải Long Vương, Tây Hải Long Vương, Nam Hải Long

Vương, Bắc Hải Long Vương bái kiến Đế Giang đại nhân!" "Tổ Long đã chờ đợi trong cung từ lâu!" Tứ Đại Long Vương cung kính quỳ trước mặt Đế Giang.

Trong khoảnh khắc này, trời đất dường như hóa thành một khoảng không tĩnh lặng. "Người, người là Đế Giang đại nhân!" Các Long tộc không thể tin nổi.

Người đàn ông trước mắt này chính là Đế Giang đại nhân mà chúng tôn sùng?

Mà chúng lại vừa gầm thét với Đế Giang đại nhân.

Nghĩ đến đây, các Long tộc không khỏi toát mồ hôi lạnh. "Xin lỗi, Đế Giang đại nhân!" "Chúng ta có mắt không thấy Thái Sơn, xin ngài đừng bỏ rơi Long tộc chúng ta!" "Xin lỗi, Đế Giang đại nhân, miệng lưỡi ta không sạch sẽ, ta nguyện ý lấy cái chết để tạ tội!" Các Long tộc lần lượt quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Chúng thực sự sợ Đế Giang vì chuyện này mà nổi giận với Long tộc.

Long tộc bây giờ không còn như xưa, không có Long Vương che chở, Long tộc chẳng là gì cả!

Đó cũng là lý do tại sao Long tộc đều tập trung tại hải nhãn Đông Hải.

Bởi vì, địa bàn của chúng đã bị các sinh linh khác chiếm đoạt.

Nếu tiếp tục ở lại, chỉ có nhục nhã vô tận. "Đứng dậy cả đi!" "Không biết thì không có tội, có tội gì đâu!" "Các ngươi làm vậy là vì bảo vệ uy nghiêm của bản tôn!" "Bản tôn vui mừng còn không kịp, sao lại trách tội các ngươi!" Đế Giang mỉm cười, nụ cười như ánh nắng ban mai khiến người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp.

Sự độ lượng của y càng khiến các tu sĩ Long tộc vui mừng khôn

xiết.

Nhìn Tứ Hải Long Vương dẫn Đế Giang vào hải nhãn Đông Hải, các Long tộc không khỏi lộ ra ánh mắt kính sợ vô tận.

Trong khoảnh khắc này, chúng cảm thấy Đế Giang cao lớn uy nghiêm vô hạn.

Thậm chí chúng bắt đầu ghen tị với thanh long, ghen tị vì thanh long trở thành tọa kỵ của Đế Giang.

Dường như chúng đã quên mất, trước đó còn đang mắng chửi thanh long nhận chủ.

Dường như chúng đã quên mất, vừa rồi còn căm phẫn ngút trời, thề chết không theo.

Tất cả, chỉ vì tên của người đàn ông này là Đế Giang! ...

Hải nhãn Đông Hải.

Long Vương bị giam cầm tại đây. "Long Vương bái kiến chủ thượng!" "Xin chủ thượng thứ lỗi cho ta hành động bất tiện, không thể hành lễ với chủ thượng!" Đế Giang vừa vào hải nhãn, liền thấy vô số phù văn Thiên Đạo hình thành những sợi xích sắt trói buộc Long Vương.

Đó là sức mạnh của Thiên Đạo.

Long Vương trấn áp hải nhãn Đông Hải, trong một lượng kiếp không thể ra ngoài. "Không sao!" "Long Vương, bản tôn tuy cứu ngươi, nhưng lại để ngươi trấn áp hải nhãn ở đây." "Không biết trong lòng ngươi có oán hận không!" Đế Giang quan sát Long Vương.

Hơn vạn năm không gặp, Long Vương so với trước đây đã sa sút rất nhiều, không còn vẻ ý khí phấn chấn ngày nào. "Chủ thượng nói đùa rồi!" "Tất cả đều do ta tự làm tự chịu, năm xưa chủ thượng đã

nhắc nhở ta." "Chỉ tiếc ta một lòng cầu thánh đạo, cuối cùng bị người ta tính kế!" "Bây giờ, tất cả đều do trời định." "Chỉ khổ cho đám con cháu Long tộc của ta." Long Vương cảm khái không thôi.

Bây giờ trấn áp tại hải nhãn Đông Hải, có thể nhận được sức mạnh công đức.

Chương 84

Y cũng biết mình nhỏ bé và nực cười đến mức nào.

Trên đời này, điều duy nhất khiến y cảm thấy có lỗi chính là Long tộc.

Mặc dù Long Vương không thể rời khỏi hải nhãn, nhưng Tứ Đại Long Vương và Long tộc đều tập trung tại đây.

Long Vương làm sao không biết tình hình gần đây của Long tộc.

Có thể nói Long tộc đang vô cùng thê thảm. "Long tộc, bản tôn tự có sắp xếp!" "Sau này cũng sẽ giúp ngươi thoát khốn!" "Nhưng lần này bản tôn đến đây, hy vọng ngươi sẽ hội tụ khí vận của Long tộc vào thân bản tôn!" "Sau này, bản tôn sẽ để Long tộc hưởng thụ địa vị chí tôn của bốn biển!" Đế Giang nhàn nhạt nói. "Đa tạ chủ thượng!" Long Vương nghe vậy, vẻ mặt cung kính.

Sau đó y phun ra một viên long châu, chính là Long Vương Châu! "Chủ thượng, đây là Hỗn Độn Châu!" "Bị ta luyện hóa thành Long Vương Châu để trấn áp khí vận Long tộc!" "Ta thấy chủ thượng tu luyện sức mạnh Không gian Pháp tắc, có lẽ viên châu này có thể giúp chủ thượng một tay!" ... "Nằm trên chín tầng mây, ngồi nệm bồ đoàn thấy đạo chân.

Ngoài càn khôn huyền hoàng, ta nắm quyền chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh Thái Cực, Lưỡng Nghi Tứ Tượng tuần hoàn; Một đạo truyền ba hữu, hai giáo Xiển Tiệt phân.

Huyền môn đều lĩnh tụ, một khí hóa Hồng Quân." Trên bầu trời, đột nhiên dị tượng liên tiếp xuất hiện.

Một luồng uy áp kinh khủng bốc lên từ hướng Ngọc Kinh Sơn.

Ngay sau đó, một dải tử khí dài trăm trượng từ phía đông kéo đến, trên bầu trời vang lên từng trận tiên âm.

Vô số linh khí ngưng tụ thành kim hoa rơi xuống, các loại dị tượng huyền diệu kéo dài một lúc lâu.

Áng mây tím phủ kín bầu trời, linh khí ngưng tụ thành tiên hạc, thú lành chạy nhảy bay lượn.

Trong khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều nhìn về hướng Ngọc Kinh Sơn.

Sau đó, một giọng nói đầy uy nghiêm vang lên. "Ta là Hồng Quân, nay đã thành Thánh!" "Sẽ lập Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, ngoài tầng trời thứ ba mươi ba!" "Người có duyên đều có thể đến nghe đạo!" "Hồng Quân thành Thánh?" Tại hải nhãn Đông Hải, Đế Giang vừa nhận được Long Vương Châu, liền nghe được tin tức Hồng Quân thành Thánh.

Ngay lập tức, Đế Giang rời khỏi hải nhãn, tìm chín con kim long để quay về Bàn Cổ Thần Điện.

Y cần phải dẫn Thập Nhị Tổ Vu đến Tử Tiêu Cung.

Khi Đế Giang chuẩn bị đến Tử Tiêu Cung, các đại năng Hồng Hoang cũng lần lượt xuất động.

Hồng Quân thành Thánh, điều đó có nghĩa là trong tay ông ta có phương pháp đột phá Đại La Kim Tiên.

Vì thế, các đại năng Hồng Hoang lần lượt hướng về Tử Tiêu Cung.

Chỉ là, muốn vào Tử Tiêu Cung, đâu có dễ dàng như vậy.

Lúc này, trong Hỗn Độn.

Một dải hỗn độn thiên tiệm như con hổ chắn đường, nằm ngang

trước Tử Tiêu Cung.

Trong thiên tiệm, hỗn độn âm phong, địa hỏa không ngừng.

Tu sĩ bình thường nếu bước vào, e rằng sẽ tan thành tro bụi trong nháy mắt.

Bên cạnh thiên tiệm, đang đứng rất nhiều tu sĩ. "Tại hạ là Phục Hy ở Bất Chu Sơn, đây là xá muội Nữ Oa, xin chào chư vị đạo hữu!" Phục Hy hào sảng, là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng. "Tại hạ là Hồng Vân ở Hỏa Vân Động, đây là huynh trưởng Trấn Nguyên Tử!" "Xin chào Phục Hy, Nữ Oa, và chư vị đạo hữu!" Một tu sĩ mặc hồng bào ngay sau đó nhiệt tình chào hỏi.

Chính là Hồng Vân, người được mệnh danh là đại hảo nhân số một Hồng Hoang.

Bên cạnh Hồng Vân là Trấn Nguyên Tử. "Bần đạo là Bàn Cổ chính tông, Nguyên Thủy!" "Đây là đại ca ta Lão Tử, tam đệ Thông Thiên!" Nguyên Thủy thấy vậy cũng mở miệng giới thiệu.

Bốn chữ "Bàn Cổ chính tông" vừa thốt ra, lập tức chấn kinh các vị đại thần thông.

Bất kể là thời kỳ tam tộc hay hiện tại, hai chữ "Bàn Cổ" đều mang theo uy nghiêm vô tận.

Nữ Oa lộ vẻ tò mò, nói: "Ba vị là hậu duệ Bàn Cổ?" "Vậy không biết có phải là huynh đệ của Đế Giang đại ca không?" "Đế Giang?

Là người nào, chúng ta không quen biết!" Nguyên Thủy nhíu mày nói. "Ba người chúng ta do Nguyên Thần của Bàn Cổ hóa thành, chư vị đừng để kẻ khác lừa gạt!" "Thiên hạ này, Bàn Cổ chính tông chỉ có ba người chúng ta!" Thông Thiên tính tình nóng nảy, cũng không nhịn được nói. "Vậy sao?" "Thế tại sao ta lại cảm thấy ba người các ngươi mới là hàng giả?" Đúng lúc này, một giọng nói khác vang lên.

Chỉ thấy một giọng nói âm trầm vang lên, chính là Minh Hà từ U Minh Huyết Hải đã đến.

Sau Minh Hà, Côn Bằng Lão Tổ cũng bắt đầu xuất hiện. "Ai là hàng giả!" "Chẳng lẽ thế gian này còn có Bàn Cổ chính tông khác sao!" giọng Nguyên Thủy lạnh đi.

Y luôn tự xưng là Bàn Cổ chính tông, bây giờ bị người khác xem thường, làm sao không tức giận. "Đương nhiên!" "Và ta tin rằng các ngươi sắp được thấy rồi!" Minh Hà Lão Tổ nhếch mép cười.

Đúng lúc này, trong Hỗn Độn, truyền đến một tiếng long ngâm phượng hót. "Kia là gì?" "Cửu long cửu phượng làm phu xe?" "Trời ơi, là người nào mà có dàn xếp lớn như vậy!" Mọi người nghe vậy nhìn sang, chỉ thấy trong Hỗn Độn, chín con kim long và chín con phượng hoàng đang kéo một chiếc cự hạm hoa lệ vô cùng từ xa đến.

Trên mũi cự hạm, đứng một người đàn ông bá khí phi phàm.

Sau lưng người đàn ông đó, lại đứng một nhóm nam nữ.

Những người này, toàn thân đều tỏa ra vĩ lực kinh thế, dường như nhật nguyệt tinh thần cũng phải ảm đạm trước mặt họ.

Trong khoảnh khắc này, các vị đại thần thông không khỏi lộ ra ánh mắt ghen tị.

Dùng long phượng làm phu xe, nội tình đến mức nào.

Phải biết rằng, long phượng là khai thiên tam tộc.

Chương 85

Mặc dù long phượng đã lụi tàn, nhưng có thể dùng long phượng làm tọa kỵ, vẫn là vinh diệu vô thượng, là biểu tượng của thân phận.

Thậm chí, trong khoảnh khắc này, mọi người đều có ý định đi tìm long phượng nhị tộc để làm tọa kỵ. "Thấy chưa, đó mới là Bàn Cổ chính tông!" "Ba người các ngươi, là cái thá gì!" Minh Hà cười lạnh nói.

Mọi người nghe vậy không khỏi kinh hô, "Cũng là Bàn Cổ chính tông?" "Những người này không lẽ định trực tiếp lái cự hạm đến Tử Tiêu Cung sao?" "Nội tình thật thâm hậu, không hổ là Bàn Cổ chính tông!" Nghe tiếng bàn tán của các vị đại thần thông, sắc mặt Tam Thanh không khỏi khó coi.

Bọn họ tự xưng là Bàn Cổ chính tông, nhưng lại không ai để ý.

Bây giờ, đối phương vừa xuất hiện đã khiến mọi người kinh ngạc.

So về nội tình, cửu long cửu phượng quả thực hoành tráng hơn! "Khốn kiếp, đám người này là ai!?" "Dựa vào đâu mà dám xưng là Bàn Cổ chính tông!" "Đại ca, để ta đi dạy dỗ đám cuồng đồ này, để chúng biết sự lợi hại của Bàn Cổ chính tông!" Nguyên Thủy đại nộ.

Y quan tâm nhất là gốc gác, lúc này thân phận của mình lại bị người khác trực tiếp tước đoạt, dường như y chỉ là một kẻ tiểu nhân vô tri, trộm danh hiệu Bàn Cổ chính tông. "Nhị đệ, đừng vọng động!" "Người này quả thực có liên quan đến Bàn Cổ đại thần." "Ta có thể cảm nhận được huyết mạch trên người y, có thể ngang dọc Hỗn Độn, Cửu Chuyển Huyền Công đã tiểu thành!" "Ngươi chắc chắn có thể đỡ được thần lực của y không?" Lời của Lão Tử vừa dứt, Nguyên Thủy

không khỏi ngẩn ra.

Y thực sự chưa xem xét vấn đề này.

Bây giờ nghĩ lại, không khỏi thầm nói: Nguy hiểm thật!

Nếu thật sự lên khiêu khích, e rằng thể diện cũng mất hết! "Những người này không đơn giản!" "Sau này ít xung đột với họ, bây giờ Thánh nhân giảng đạo, là cơ duyên trời ban!" "Chúng ta đi trước đến Tử Tiêu Cung, cũng là để tôn trọng Thánh nhân!" Lão Tử tâm tư kín đáo, dạy dỗ Nguyên Thủy một phen.

Sau đó trong tay y hiện ra một tòa bảo tháp màu huyền hoàng, chính là Công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Chỉ thấy y tung tay một cái, bảo tháp trong nháy mắt biến lớn, sau đó từng luồng huyền hoàng chi khí bao phủ ba người. "Chư vị đạo hữu, chúng ta đi trước một bước!" Nói xong, cũng không để ý đến mọi người, trực tiếp hướng về phía thiên tiệm.

Cảnh này, không khỏi khiến mọi người nhìn đến nóng mắt, trong nhất thời, mọi người lại cảm thấy Tam Thanh mới là Bàn Cổ chính tông.

Có thể nói, Lão Tử một tay, binh không nhận huyết đã thay đổi cách nhìn của mọi người đối với họ.

Cũng có thể thấy tâm tư của Lão Tử thâm trầm đến mức nào.

Khi cự hạm ngày càng gần, chỉ thấy trên đó vang lên một giọng nói: "Nữ Oa muội muội, Phục Hy, Minh Hà đạo hữu, sao không lên thuyền, ta đưa các ngươi đến Tử Tiêu Cung!" "Đa tạ Đế Giang đại ca!" Nữ Oa và Phục Hy không khỏi vui mừng, chính đang đau đầu vì làm sao vượt qua thiên tiệm.

Không ngờ lại nhận được lời mời của Đế Giang.

Khi Nữ Oa, Phục Hy, Minh Hà lên cự hạm hướng về Tử Tiêu Cung, các vị đại thần thông không khỏi lộ ra ánh mắt ghen tị.

Hận không thể lên cự hạm, ngắm một phen phong cảnh Hỗn Độn!

...

Tử Tiêu Cung.

Tọa lạc giữa Hỗn Độn, cửu long cửu phượng kéo cự hạm đến ngoài Tử Tiêu Cung.

Đế Giang liền dẫn mọi người trực tiếp tiến vào bên trong.

Chỉ thấy Tử Tiêu Cung khí thế hùng hồn, uy thế ngút trời.

Đế Giang nhìn quanh, trong đại điện có sáu chiếc bồ đoàn.

Tam Thanh đã ngồi trên ba chiếc đầu tiên.

Toàn bộ đại điện Tử Tiêu Cung, ước chừng chỉ có thể chứa được ba ngàn người.

Cũng có nghĩa là Tử Tiêu Cung chỉ thu nhận ba ngàn đại năng!

Đế Giang thấy vậy khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười.

Người khác không biết huyền cơ của sáu chiếc bồ đoàn, nhưng y thì biết rõ.

Chúng đại diện cho sáu ngôi vị Thánh nhân! "Nữ Oa, Hậu Thổ, hai người ngồi lên đi!" Đế Giang sắp xếp.

Nữ Oa và Hậu Thổ nghe vậy, liền ngồi lên vị trí thứ tư và thứ năm.

Sau đó, Đế Giang nhìn lướt qua các Tổ Vu.

Bây giờ, vị trí thứ sáu nên để ai ngồi?

Chỉ là, đúng lúc này, lại có một nhóm đại năng xông vào.

Trong đó một bóng người màu đỏ cười nói: "Chào chư vị đạo

hữu!" "Ở đây còn một vị trí, ta không khách khí nữa nhé!" Vừa nói, bóng người màu đỏ đã ngồi lên chiếc bồ đoàn.

Người này chính là Hồng Vân.

Ngay lập tức, ánh mắt của các Tổ Vu đều hướng về phía Hồng Vân, sát khí lan tràn.

Trong khoảnh khắc này, Hồng Vân chỉ cảm thấy ngồi như trên đống lửa.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy vội vàng xin lỗi: "Chư vị đạo hữu, Hồng Vân tính tình nóng vội, không hiểu quy củ!" "Mong các vị lượng thứ, mong các vị lượng thứ!" Phải biết rằng, Đế Giang và những người khác đến Tử Tiêu Cung trước, bây giờ sắp xếp hai nữ tử ngồi lên.

Vị trí cuối cùng chắc chắn đang cân nhắc xem ai ngồi.

Kết quả lại bị Hồng Vân chiếm mất, nếu Đế Giang và những người khác nổi giận, e rằng cả y và Hồng Vân đều sẽ tan thành tro bụi.

Vì thế, Trấn Nguyên Tử trực tiếp xin lỗi, thậm chí còn cúi đầu chào Đế Giang.

Hồng Vân thấy vậy cũng không khỏi lúng túng.

Lúc này, đúng là ngồi cũng không được, không ngồi cũng không xong.

Đúng lúc này. "Phanh" một tiếng.

Chỉ thấy hai tu sĩ đầu bù tóc rối xông vào Tử Tiêu Cung.

Cả hai đều có vẻ mặt đau khổ.

Chương 86

Một người trong số đó nhìn quanh đại điện một vòng, không khỏi khóc lớn: "Sư huynh ơi!" "Chúng ta từ Tây phương xa xôi đến đây, lòng như lửa đốt!" "Trải qua vô số kiếp nạn, không ngờ cuối cùng ngay cả một chỗ ngồi cũng không có!" Tiếng khóc quả thực bi thương đến tột cùng, khiến người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ.

Người còn lại có vẻ mặt đau khổ, lúc này trên mặt càng thêm cay đắng, dường như mọi ma nạn trên thế gian đều đổ dồn lên người y, khiến người ta không khỏi xót xa.

Các tu sĩ trong Tử Tiêu Cung, có người đồng tình, có người khinh bỉ, có người thờ ơ, xem kịch cũng không ít.

Duy chỉ có Đế Giang, khóe miệng lộ ra một tia khinh thường.

Hai người này, không cần nói cũng biết là cặp đôi mặt dày nhất Hồng Hoang: Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

Tây phương bị hủy diệt, cũng không biết hai người này làm sao sống sót được.

Đúng là so với phương Đông, Tây phương rất khổ.

Nhưng trong đại điện có bao nhiêu người không có chỗ ngồi, hai người này lại khóc lóc vì một chỗ ngồi.

Chỉ có thể nói, diễn xuất quá nhiều.

Cũng có thể thấy tâm tư của hai người này thâm trầm.

Hồng Vân đang ngồi trên chiếc bồ đoàn thứ sáu thấy vậy, vội vàng đứng dậy nói: "Vị huynh đệ này, hay là ngồi chỗ của ta đi!" Dù sao, ngồi ở vị trí này, đúng là như ngồi trên đống lửa.

Sát ý trần trụi của Tổ Vu và ánh mắt xem kịch của mọi người, rõ ràng trước mắt.

Để tránh bị mọi người gây áp lực, y vội vàng nhân cơ hội rời khỏi chỗ ngồi.

Lời vừa dứt, chỉ thấy tu sĩ đang khóc lớn như một cơn gió lốc, trong nháy mắt đã ngồi vào vị trí của Hồng Vân.

Sau đó y lau mặt, kết thúc tiếng khóc.

Ánh mắt y lướt qua mọi người, chắp tay nói: "Tại hạ là Chuẩn Đề từ Tây phương, xin chào chư vị đạo hữu!" "Vị này là sư huynh ta, Tiếp Dẫn!" Vừa nói, Tiếp Dẫn cũng chắp tay chào mọi người.

Chỉ là, vẻ khổ sở trên mặt y không hề giảm bớt.

Chuẩn Đề thấy vậy, mắt đảo một vòng, lại nhìn về phía các tu sĩ trên những chiếc bồ đoàn khác.

Ở phía trước nhất, Tam Thanh khí tức nhất trí, vừa nhìn đã biết là một phe!

Ba tên này không thể trêu vào!

Sau đó, Chuẩn Đề nhìn về phía Nữ Oa và Hậu Thổ.

Cuối cùng, ánh mắt y dừng lại trên người Hậu Thổ, dù sao Hậu Thổ cũng ở gần y nhất. "Vị đạo hữu này, huynh trưởng nhà ta chưa có chỗ ngồi, có thể nhường chỗ của ngươi cho sư huynh nhà ta được không!" Tiếp Dẫn nói với Hậu Thổ.

Lời vừa dứt, không khí trong đại điện không khỏi trầm xuống.

Gần như đa số đại năng đều nhìn Chuẩn Đề với vẻ mặt quái dị.

Phải biết rằng, người đang ngồi ở vị trí đó là Hậu Thổ của Thập Nhị Tổ Vu, hậu duệ của Bàn Cổ!

Hồng Vân chỉ vì không biết mà ngồi lên, đã lập tức phải nhường ra.

Hai người Tây phương này không biết điều thì thôi, lại còn đòi Hậu Thổ nhường chỗ.

Trong nhất thời, mọi người đều mang vẻ mặt xem kịch.

Chỉ là, mọi người biết Tổ Vu đáng sợ, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại không biết!

Chỉ thấy Chuẩn Đề mặt dày nói: "Vị đạo hữu này, ta thấy ngươi không tu Nguyên Thần, ở đây nghe giảng cũng vô nghĩa." "Hay là nhường chỗ ra thì sao?" Tam Thanh từ lúc ở hỗn độn thiên tiệm đã bị Thập Nhị Tổ Vu áp chế.

Nghe lời của Chuẩn Đề, Nguyên Thủy cũng không nhịn được nói: "Các ngươi không tu Nguyên Thần, không hiểu đạo pháp, có tư cách gì ngồi cùng ta?" Lời vừa dứt, sắc mặt Lão Tử không khỏi đại biến, thầm nghĩ: Không ổn, Nguyên Thủy gây họa rồi!

Quả nhiên, chỉ thấy Đế Giang cười ha hả.

Tiếng cười ngông cuồng bá đạo. "Đúng vậy, chúng ta thân là hậu duệ Bàn Cổ, không tu Nguyên Thần!" "Các ngươi quả thực không có tư cách ngồi cùng ta!" "Chuẩn Đề, bây giờ ngươi học tiếng chó sủa cho ta, rồi cút khỏi vị trí đó!" "Bản tôn có thể tha cho ngươi không chết!" "Nếu không thì tan thành tro bụi!" "À phải, còn có ba người các ngươi nữa!" "Tất cả cút hết cho lão tử, sáu chỗ ngồi này, Vu tộc ta bao hết!" Vừa nói, các Tổ Vu toàn bộ phóng ra khí thế của mình.

Tức thì, sát khí kinh khủng tràn ngập trong Tử Tiêu Cung.

Trong khoảnh khắc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm sao không biết mình đã gây ra đại phiền phức.

Vẻ khổ sở trên mặt không khỏi càng nặng nề hơn.

Những người không giành được sáu chỗ ngồi, trên mặt đều hiện lên vẻ chế giễu.

Trong đó Đế Tuấn và Thái Nhất thần tình càng thêm bất định.

Chúng cảm thấy Tổ Vu sẽ là đại địch của mình!

Thái Nhất còn nói: "Huynh trưởng, lần này có chuyện vui rồi!" "Bàn Cổ chính tông đối đầu Bàn Cổ chính tông, rốt cuộc ai mới là chính tông thực sự đây?" Khi Thái Nhất nhắc đến Bàn Cổ chính tông.

Trên mặt các Tổ Vu, sát ý càng thêm đậm đặc. "Kẻ nào dám xưng Bàn Cổ chính tông trước mặt Vu tộc ta?" "Sống không kiên nhẫn nữa rồi sao?" Chúc Dung tính tình nóng nảy, càng không nhịn được gầm lên. ... "Kẻ nào dám mạo xưng Bàn Cổ chính tông!" Chúc Dung gầm lên một tiếng, ánh mắt hung ác lướt qua mọi người. "Là ngươi?" Trọc Cửu Âm chỉ vào các vị đại thần thông.

Chỉ là, hễ tay y chỉ đến đâu, mọi người đều vội vàng né tránh.

Hung uy ngút trời của Thập Nhị Tổ Vu, vừa nhìn đã biết là hạng không dễ trêu chọc. "Vậy là hai ngươi?" Trọc Cửu Âm lại nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Chúng ta chỉ là tu sĩ từ Tây phương!" Tiếp Dẫn vội vàng giải thích.

Trong khoảnh khắc này, Tam Thanh và những người khác biết rằng giả ngốc cũng không được nữa.

Nếu để Tổ Vu tiếp tục làm loạn, sau này còn mặt mũi nào? "Ba huynh đệ chúng ta do Nguyên Thần của Bàn Cổ hóa thành!" "Đương nhiên là hậu duệ Bàn Cổ, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên xin chào chư vị đạo hữu." Lão Tử dẫn theo Nguyên Thủy và Thông Thiên đứng dậy nói. "Do Nguyên Thần của Phụ thần hóa thành?" "Vậy thì đúng là hậu duệ Bàn Cổ, chúng ta do tinh huyết từ trái tim của Phụ thần hóa thành!" "Kế thừa ý chí và công pháp của Phụ thần, cũng là

hậu duệ chính tông của Bàn Cổ!" "Nếu đã như vậy, vậy thì ta nhận thêm ba người đệ đệ này!" "Nhưng mà, tiểu đệ trông có vẻ hơi già trước tuổi nhỉ." "Hóa hình chưa được bao lâu, lại đã là một lão già xấu xí!" Cũng không biết Chúc Dung cố ý hay vô tình, lại đi trêu chọc Lão Tử.

Chương 87

Đế Giang nghe vậy không khỏi cố nén cười. "Tam Thanh thành đệ đệ!" "Chúc Dung quả thực quá có tài!" "Có cả Lão Tử, bị trêu thành lão già xấu xí!" Đế Giang phát hiện Chúc Dung đôi khi thật đáng yêu.

Ở phía bên kia, sắc mặt Tam Thanh và những người khác lại âm trầm.

Bọn họ tự nhận là Bàn Cổ chính tông, nếu thật sự thừa nhận là đệ đệ của Tổ Vu, sau này còn mặt mũi nào? "Vị đạo hữu này nói sai rồi!" "Ba người chúng ta do Nguyên Thần hóa thành, người tu đạo, Nguyên Thần là quan trọng nhất!" "Phải là ba người chúng ta làm huynh trưởng, các ngươi làm đệ đệ!" Nguyên Thủy hét lên.

Chỉ là, y dường như đã xem thường sự nóng nảy của Chúc Dung. "Nói láo như chó!" "Phụ thần là thân thể bất hủ, đi con đường dĩ lực chứng đạo!" "Thậm chí công pháp Phụ thần tu luyện cũng là Cửu Chuyển Thần Công!" "Nguyên Thần là cái quái gì!" "Gọi ta một tiếng ca ca, các ngươi là đệ đệ!" Chúc Dung mắng một tràng.

Nhưng mà, Thập Nhị Tổ Vu cũng là những người thật sự tính tình.

Mặc dù có tranh chấp với Tam Thanh, nhưng lại không hề lộ ra địch ý.

Dường như bọn họ sẵn lòng chấp nhận Tam Thanh, chỉ cần Tam Thanh nhận danh hiệu đệ đệ này.

Đế Giang nhìn cảnh này, không khỏi thở dài.

Vu tộc quả thật tính tình, nhận Tam Thanh, nhưng chưa chắc Tam Thanh sẽ nhận Tổ Vu.

Nếu không, sau này Tam Thanh cũng sẽ không giúp người khác tính kế Vu tộc.

E rằng, trong mắt Tam Thanh, Bàn Cổ chính tông chỉ có ba người họ.

Quả nhiên, lời Chúc Dung vừa dứt, Thông Thiên hét lên: "Không tu Nguyên Thần, không hiểu thiên số!" "Cuối cùng cũng không có lối thoát, dựa vào đâu mà đòi làm huynh trưởng của ta!" "Theo ta thấy, các ngươi thậm chí không có tư cách xưng là Bàn Cổ chính tông!" "Vậy sao?" Đế Giang cũng nổi giận.

Tam Thanh thực sự không biết điều.

Vừa nói, Đế Giang trực tiếp vung một cái tát.

Y muốn dạy dỗ ba kẻ không biết trời cao đất rộng này.

Một cái tát, tốc độ như sấm sét, thậm chí Thông Thiên còn chưa kịp phản ứng. *Bốp* một tiếng.

Tiếng tát giòn tan vang lên, cùng lúc đó, cả người Thông Thiên bị đánh bay ra ngoài. "Không biết điều!" "Cho mặt không biết giữ!" "Nếu đã không muốn làm đệ đệ, vậy thì đi chết cho bản tôn đi!" Đế Giang lạnh lùng hét.

Các Tổ Vu khác nghe vậy, sát khí đều tỏa ra.

Tức thì khí thế kinh khủng trấn áp trời đất, những đại năng kia thậm chí dưới sức mạnh này mà run lẩy bẩy.

Đó là sức mạnh vượt qua Đại La Kim Tiên.

Trong số những người có mặt, ngoài Tổ Vu ra, không một ai sở hữu sức mạnh Chuẩn Thánh.

Lão Tử thấy vậy trực tiếp tế ra Công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Huyền hoàng chi khí rủ xuống, bảo vệ ba người trong đó.

Có thể nói, bảo vật này treo trên đỉnh đầu, liền lập tức bất bại.

Nhưng dù vậy, trong lòng Lão Tử cũng không có chút tự tin nào.

Thái Nhất và Đế Tuấn, với tư cách là người khơi mào cho thảm họa này, lúc này đang thầm sướng rơn.

Tam Thanh, Vu tộc, dù sao cũng đều là những người không thể lôi kéo.

Nếu đã vậy, tất cả đi chết đi!

Như vậy, sáu chiếc bồ đoàn sẽ có chỗ trống!

Các đại năng cũng không ngốc, sáu chiếc bồ đoàn đột ngột xuất hiện trong đại điện, chắc chắn có huyền diệu.

Thấy Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu sắp đại chiến, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng mở miệng: "Vu tộc các ngươi quả thật uy phong!" "Chẳng qua là cậy đông hiếp yếu mà thôi!" "Hai huynh đệ chúng ta không ưa chuyện nhiều người bắt nạt ít người!" "Ba vị đạo hữu, hai huynh đệ chúng ta nguyện ý giúp một tay!" Hóa ra, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng muốn đuổi Thập Nhị Tổ Vu đi.

Dù sao, Đế Giang vừa rồi bắt Chuẩn Đề học tiếng chó sủa, cút ra ngoài.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu thắng, hai người họ cũng không có kết cục tốt đẹp. "Nhiều người bắt nạt ít người?" "Cái cớ hay lắm!" "Các huynh đệ, tất cả lui ra!" "Hôm nay, bản tôn sẽ cho đám giun dế này biết, ai mới là cường giả thực sự!" "Đối phó đám giun dế này, một mình bản tôn là đủ!" Đế Giang lạnh lùng hét.

Sau đó thân hình y thoáng động, quỷ dị xuất hiện sau lưng Chuẩn Đề. "Cẩn thận!" Tiếp Dẫn không khỏi kinh hô một tiếng.

Nhưng đã quá muộn!

Chỉ thấy Đế Giang một tay tóm lấy cổ Chuẩn Đề, hung hăng đập xuống đất.

Giống như một con búp bê vải rách bị ném xuống đất.

Tức thì, Chuẩn Đề bị đập đến đầu rơi máu chảy.

Nhưng không chỉ có vậy.

Ánh mắt Đế Giang nhìn về phía Tiếp Dẫn, tức thì dọa cho người sau vội vàng tế ra pháp bảo.

Chỉ là, chưa kịp phản ứng, Đế Giang đã hung hăng tung một quyền vào mặt Tiếp Dẫn. *Bốp!* Tiếp Dẫn trực tiếp bị đánh bay!

Trong khoảnh khắc này, các vị đại thần thông không khỏi kinh hãi.

Tốc độ của Đế Giang thực sự quá nhanh!

Hai chiêu đã đánh bay hai cường giả! "Tiếp theo, là ba người các ngươi!" "Bảo làm đệ đệ không làm, lại còn phản kháng?" "Nếu đã không muốn thừa nhận thân phận hậu duệ Bàn Cổ, vậy thì sau này đừng có treo danh hiệu Bàn Cổ chính tông nữa!" Đế Giang bẻ khớp tay, tức thì xương cốt vang lên răng rắc.

Sắc mặt Tam Thanh không khỏi đại biến, cho dù được bảo vệ bởi Huyền Hoàng Bảo Tháp, cũng cảm thấy bất an.

Thực lực của Đế Giang thực sự quá kinh khủng!

Chương 88

Nếu Đế Giang phát động tấn công, bọn họ thực sự không có tự tin chống đỡ.

Trong khoảnh khắc này, trong lòng Tam Thanh khổ sở không thôi.

Bọn họ đã trêu chọc phải người không nên trêu chọc.

Vu tộc quả thực quá bá đạo, quá mạnh mẽ!

Khi Đế Giang chuẩn bị ra tay lần nữa, đột nhiên một luồng uy áp kinh khủng lan tỏa trong đại điện.

Không biết từ lúc nào, Hồng Quân đã xuất hiện ở trung tâm đại điện.

Ánh mắt ông ta dừng lại trên người Đế Giang, không khỏi thở dài: "Đế Giang đạo hữu, trong Tử Tiêu Cung nghiêm cấm ồn ào đánh nhau." "Nể mặt ta một lần được không?" Các đại năng nghe vậy không khỏi kinh ngạc, Đế Giang lại được Thánh nhân gọi là đạo hữu?

Thập Nhị Tổ Vu, thân phận rốt cuộc cao đến mức nào?

Đế Giang nghe vậy nhếch miệng cười: "Mặt mũi của Thánh nhân, tự nhiên phải nể!" "Nhưng, đừng quên, ngươi lại nợ ta một món nhân tình!" Hóa ra, Đế Giang đang tống tiền Thánh nhân!

Đơn giản là to gan lớn mật! ...

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đứng đó, nhưng lại cho người ta cảm giác không hề tồn tại.

Thậm chí, Hồng Quân xuất hiện từ lúc nào, mọi người cũng không hề hay biết!

Duy chỉ có uy áp kinh khủng trấn áp cả trời đất!

Đế Giang biết, nếu không phải vì nhân quả giữa y và Hồng Quân trong trận chiến Ma Đạo, e rằng Hồng Quân đối với y sẽ không khách khí như vậy.

Nhưng cũng chính vì thế, Đế Giang không ngại tống tiền Hồng Quân một phen.

Vừa nói, Đế Giang vừa quan sát Hồng Quân, có thể cảm nhận rõ ràng uy áp của ông ta.

Luồng uy áp này cực mạnh, khiến người ta tự thấy hổ thẹn, vừa nhìn đã biết là uy thế của Thánh nhân.

Nhưng Đế Giang tin rằng, lúc này Hồng Quân tuy đã thành Thánh, nhưng chắc chắn là Thánh nhân yếu nhất!

Phải biết rằng trong thần thoại, Hồng Quân phải giảng đạo ba lần mới hợp đạo, mà hợp đạo cũng chỉ là Thánh nhân mạnh nhất dưới Thiên Đạo Hồng Hoang mà thôi!

Nhưng điều đó không có nghĩa là Hồng Quân có thể đại diện cho Thiên Đạo!

Khi Đế Giang quan sát Hồng Quân, Hồng Quân cũng đang quan sát Đế Giang.

Chưa thành Thánh, có nhiều chuyện không biết, nhưng lúc này, thế giới Hồng Hoang còn có gì có thể che giấu được ông ta.

Khi biết Đế Giang và Vu tộc đều không có Nguyên Thần, Hồng Quân không khỏi lắc đầu.

Không có Nguyên Thần, không hiểu thiên số, cuối cùng cũng không gây ra được sóng gió lớn. "Chư vị, vào chỗ ngồi đi!" "Trong Tử Tiêu Cung nghiêm cấm đánh nhau!" Hồng Quân nói, thân hình thoáng

động, đã ngồi trên chiếc bồ đoàn ở trung tâm đại điện.

Các đại năng trong Tử Tiêu Cung nghe vậy lần lượt ngồi xuống, Tam Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ cũng ngồi trên bồ đoàn.

Thậm chí Chuẩn Đề mặt mũi sưng vù cũng mặt dày ngồi trên chiếc bồ đoàn bên cạnh Hậu Thổ.

Hồng Quân liếc nhìn mọi người một lượt, nói: "Các ngươi sau này cứ ngồi theo thứ tự này, không được tự ý thay đổi!" Vừa nói, ánh mắt Hồng Quân liếc qua Hậu Thổ và Hồng Vân một cái.

Mặc dù hành động này rất nhỏ, nhưng cuối cùng Hồng Quân không hề có biểu hiện gì khác.

Đế Giang biết, y giúp Hậu Thổ giành được vị trí, chuyện đã định.

Sau này Hậu Thổ nếu có được Hồng Mông Tử Khí, thân hóa luân hồi thành Thánh lại có thêm một tia sinh cơ!

Hồng Quân ngồi vững xong liền bắt đầu giảng đạo. "Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Danh khả danh, phi thường danh." "Vô danh thiên địa chi thủy.

Hữu danh vạn vật chi mẫu." "Cố thường vô dục dĩ quan kỳ diệu.

Thường hữu dục dĩ quan kỳ kiếu.

Thử lưỡng giả đồng xuất dị danh, đồng vị chi huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn." "Hữu vật hỗn thành tiên thiên địa sinh.

Tịch hề liêu hề độc lập bất cải, chu hành bất đãi, khả dĩ vi thiên hạ mẫu." "Ngô bất tri kỳ danh, cường tự chi viết đạo.

Cường vi chi danh viết đại." "Đại viết thệ, thệ viết viễn, viễn viết phản.

Cố đạo đại, thiên đại, địa đại, nhân diệc đại.

Vực trung hữu đại, nhân cư kỳ nhất yên.

Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên!" Thánh nhân giảng đạo, quả thực miệng phun kim liên.

Trong Tử Tiêu Cung càng dị tượng liên tiếp, chỉ thấy từng đóa kim hoa bay lượn trên không.

Dưới đất càng trồi lên kim liên, vô số linh khí hóa thành thú lành của trời đất, để các tu sĩ hấp thu.

Ba ngàn khách trong Tử Tiêu Điện, lúc này đều chìm đắm trong ý cảnh huyền diệu.

Hồng Quân giảng về thuở sơ khai của trời đất, giảng về đạo của Đại La Kim Tiên.

Khiến chúng sinh Hồng Hoang có pháp môn tu hành, đạo của Đại La Kim Tiên thông tục dễ hiểu, các tu sĩ cũng đều có thể lĩnh ngộ.

Trong quá trình này, lại không ngừng sửa chữa những con đường tu đạo mò mẫm trước đây, khiến họ có nhận thức mới về các cảnh giới.

Có thể nói, các tu sĩ đều có thu hoạch.

Duy chỉ có Tổ Vu, ở đó cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Thậm chí, ngay cả Đế Giang cũng không khỏi gãi đầu.

Không có Nguyên Thần, căn bản không thể tham ngộ đại đạo mà Hồng Quân giảng.

Chương 89

Có thể nói, đối với Tổ Vu, buổi giảng đạo này quả thực vô dụng.

Điều này khiến Thập Nhị Tổ Vu không khỏi ngáp liên tục, Hồng Quân thấy vậy càng không để ý.

Buổi giảng đạo này kéo dài ba ngàn năm.

Thập Nhị Tổ Vu cũng ngủ suốt ba ngàn năm.

Điều này khiến các vị đại thần thông lại bớt đi vài phần kính sợ đối với Vu tộc.

Dù sao, Vu tộc tuy mạnh, nhưng lại không biết tu hành.

Mọi người được Hồng Quân truyền thụ đạo pháp, sau này thực lực chỉ ngày càng mạnh.

Thậm chí, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề còn không ngừng nhìn Thập Nhị Tổ Vu mà tính kế.

Đối với tất cả những điều này, Đế Giang tự nhiên có cảm nhận, thân là Tổ Vu Không Gian, mọi biểu cảm của mọi người trong Tử Tiêu Cung đều không thoát khỏi sự khống chế của y.

Cũng chính vì vậy, Đế Giang càng thêm tin tưởng vào con đường pháp tắc thành Thánh.

Vu tộc, nếu không có con đường thành Thánh, vậy thì tự mình mở ra một con đường!

Ba ngàn năm giảng đạo nhanh chóng trôi qua.

Các đại năng Hồng Hoang trong buổi giảng đạo của Hồng Quân đã tu sửa lại đại đạo, khí vận cũng bị Hồng Quân hấp thu.

Cùng với việc tu vi của các vị đại thần thông ngày càng mạnh mẽ

sau này, Hồng Quân cũng có thể nhận được vô tận công đức.

Một cuộc giao dịch, dùng công đức giáo hóa chúng sinh để rửa sạch nghiệp lực của đại chiến tam tộc và trận chiến Ma Đạo. "Buổi giảng đạo lần này đến đây là kết thúc!" "Các ngươi trở về hãy chuyên tâm tham ngộ, buổi giảng đạo tiếp theo sẽ được định vào ba ngàn năm sau!" "Ngoài ra, Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công là thủ lĩnh của nam tiên và nữ tiên trong Hồng Hoang." "Thay bần đạo giáo hóa chúng sinh Hồng Hoang." Lời vừa dứt, Hồng Quân trực tiếp biến mất không thấy.

Để lại một đám chúng sinh ngơ ngác.

Trong đó ngơ ngác nhất chính là Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công.

Nhưng sau kinh ngạc là hưng phấn, đây là được Đạo tổ đích thân điểm danh làm thủ lĩnh nam tiên nữ tiên.

Dường như họ không nhìn thấy hàn quang tỏa ra trong mắt Đế Tuấn và Thái Nhất. "Tỉnh dậy, tỉnh dậy!" "Giảng đạo kết thúc rồi!" Hậu Thổ gọi các Tổ Vu dậy.

Chúc Dung dụi dụi mắt, "Ngủ thật thoải mái, Đạo tổ giảng xong rồi à?" "Giảng xong rồi, các ca ca cũng ngủ xong rồi!" Hậu Thổ bất đắc dĩ nói. "Giảng đạo cái quái gì, hoàn toàn nghe không hiểu!" "Theo ta thấy, Hồng Quân Đạo tổ cố làm ra vẻ huyền bí, sau này không đến nữa!" "Đúng vậy, không đến nữa, quả thực lãng phí thời gian!" Các Tổ Vu mắng mỏ, nghe Hồng Quân giảng bài, quả thực là tra tấn. "Được rồi, đừng phàn nàn nữa!" "Sau này các ngươi không cần đến, nhưng Hậu Thổ cần phải nghe đạo!" "Đó là cơ duyên của muội ấy!" Đế Giang phân phó.

Vu tộc không tu Nguyên Thần, quả thực không thích hợp nghe đạo.

Nhưng có pháp tắc và Cửu Chuyển Thần Công, cũng đủ rồi!

Trong lúc Đế Giang và những người khác nói chuyện, Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã lén lút chuồn đi.

Chạy nhanh hơn bất cứ ai!

Dù sao, ai bảo bọn họ đắc tội với Thập Nhị Tổ Vu!

Trong Tử Tiêu Cung nghiêm cấm đánh nhau, mọi người thực sự sợ ra khỏi Tử Tiêu Cung sẽ bị Vu tộc truy sát.

Nhưng họ cũng đã đánh giá quá cao mình.

Trong mắt Tổ Vu, đó chỉ là một tình tiết nực cười mà thôi.

Cố ý đi nhằm vào, chỉ có thể nói Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không xứng!

Sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, Đế Giang đưa Nữ Oa và Phục Hy trở về Bất Chu Sơn, sau đó quay lại Bàn Cổ Thần Điện.

Chỉ là, vừa quay về, các Tổ Vu đã vây lại. "Đại ca, huynh luôn thông tuệ!" "Chúng ta có vấn đề muốn hỏi huynh!" Huyền Minh làm đại diện, hỏi Đế Giang. "Vấn đề gì?" Đế Giang nói. "Mấy ngày nay chúng ta đi Tử Tiêu Cung nghe đạo, lại được thấy đủ loại người!" "Thế giới Hồng Hoang lớn như vậy, chỉ dựa vào 12 người chúng ta bảo vệ dường như không xuể." "Chúng ta có cách nào để tăng thêm số lượng người của mình không?" Nghe câu hỏi của Huyền Minh, lại nhìn ánh mắt tò mò của các Tổ Vu.

Đế Giang biết, vận mệnh cuối cùng cũng đã xảy ra.

Vu tộc một khi mở rộng, có nghĩa là tranh đoạt sẽ đến.

Vu Yêu đại kiếp sắp bắt đầu!

Chỉ là, đời này có y ở đây, thế giới Hồng Hoang, Vu tộc phải là tôn quý nhất!

Yêu tộc, mưu đồ của Thánh nhân!

Tất cả đều sẽ bị nghiền nát!

Nghĩ đến đây, Đế Giang nói: "Ta có cách để mở rộng số lượng người của chúng ta!" ...

Bàn Cổ Thần Điện.

Trong huyết trì, chỉ thấy nước bên trong không ngừng sôi sục.

Thập Nhị Tổ Vu chia thành mười hai phương vị đứng bên cạnh.

Đế Giang chậm rãi nói: "Thập Nhị Tổ Vu chúng ta được sinh ra từ tinh huyết của Phụ thần." "Nếu muốn mở rộng tộc nhân, tại sao không học theo Phụ thần, dùng tinh huyết của chúng ta tạo ra Vu tộc!" Lời vừa dứt, Thập Nhị Tổ Vu lần lượt gật đầu.

Sau đó mỗi người tự ép ra một giọt tinh huyết rơi vào trong huyết trì.

Tức thì, chỉ thấy nước trong huyết trì càng sôi sục hơn, dường như có những bọt khí khổng lồ nổi lên từ đáy huyết trì.

Trong ánh mắt mong đợi của Thập Nhị Tổ Vu, chỉ thấy mười hai cái kén máu hiện ra. "Sắp thành công rồi sao?" Chúc Dung tính tình nóng vội, không nhịn được nói. "Đừng căng thẳng, huyết trì có thể có dị động như vậy, chắc chắn sẽ thành công!" "Tính tình của ngươi, bao nhiêu năm rồi vẫn không sửa, hấp tấp vội vàng như con nít!" Đế Giang cười nói. "Ta sao có thể không vội?" "Thế giới của Phụ thần, chỉ có mười hai huynh đệ chúng ta, quá cô đơn!" "Có thêm một chút tộc nhân, sau này ta có thể tùy lúc đánh nhau rồi!" Chúc Dung nói, không nhịn được xoa xoa tay.

Chương 90

Đế Giang thấy vậy không khỏi lắc đầu, nói: "Chư vị huynh đệ, ta có một chuyện muốn giao phó!" "Sau này Vu tộc cường đại, e rằng cũng không dễ quản lý." "Chư vị huynh đệ có dự định quản lý Vu tộc như thế nào?" Cộng Công cười nói: "Đại ca, huynh lo lắng hơi xa rồi!" "Tính cả mười hai tộc nhân này, chúng ta cũng mới có hai mươi bốn người thôi!" "Vu tộc chúng ta tôn sùng tự do, cần gì quản lý!" "Đại ca, mối liên hệ giữa những cái kén máu này và ta dường như ngày càng mạnh mẽ!" Trọc Cửu Âm tâm tư kín đáo, thần tình nghiêm túc. "Không sai, ta cũng cảm nhận được!" Hậu Thổ gật đầu.

Các Tổ Vu nghe vậy thần tình càng thêm nghiêm túc, chăm chú nhìn vào huyết trì.

Lúc này, các Tổ Vu đều vô cùng hưng phấn.

Ngay cả Đế Giang cũng không ngoại lệ, Vu tộc cuối cùng cũng sắp xuất thế!

Trách nhiệm trên vai y cũng nhiều thêm một phần. "Phanh!" "Phanh!" "Phanh!" Mười hai cái kén máu phát ra âm thanh kinh thiên động địa, như một trái tim khổng lồ đang đập. *Rắc!* Đột nhiên, trên kén máu xuất hiện từng vết nứt, một luồng khí tức cổ xưa hoang dã tỏa ra. "Hống!" "Hống!" Tiếng gầm vang lên, chỉ thấy từ trong kén máu thò ra từng cánh tay đầy gân xanh.

Sau đó một tiếng *rắc*, kén máu trực tiếp bị xé rách.

Mười hai người đàn ông cường tráng như ma thần từ trong đó bước ra. "Hậu Nghệ!" "Hình Thiên!" "Khoa Phụ!" "Cửu Phượng!" "Phong Bá!" "Vũ Sư!" "Tướng Liễu!" "Phi Liêm!" "Bình Ế!" "Bạch Khởi!" "Xi Vưu!" "Đế Mang!" "Xin ra mắt Tổ Vu!" Mười hai người

đàn ông vừa xuất hiện liền bái kiến Thập Nhị Tổ Vu.

Vừa sinh ra đã có tu vi cấp bậc Kim Tiên, quả thực phi phàm.

Thập Nhị Tổ Vu thấy vậy, cảm nhận được sức mạnh huyết mạch lôi kéo, đều vô cùng hưng phấn.

Tạo Vu đã thành công!

Duy chỉ có Đế Giang, khi nghe đến hai cái tên Xi Vưu và Bạch Khởi, lông mày nhíu lại.

Xi Vưu, không phải là Vu tộc xuất hiện trong thời kỳ tranh bá với Hiên Viên Hoàng Đế sao?

Còn có Bạch Khởi, không phải là mãnh tướng của Tần triều thời Chiến Quốc sao?

Tại sao bây giờ lại trở thành lứa Vu tộc đầu tiên?

Hay là, trong thần thoại Xi Vưu và Bạch Khởi cũng không đơn giản như vậy?

Vu tộc chuyển thế?

Trong khoảnh khắc này, trong lòng Đế Giang hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

Nhưng dù sao, tất cả đều là hậu bối của y, bất kể sau này thế nào!

Thân là một thành viên của Vu tộc, y có trách nhiệm bảo vệ! "Đại ca, thì ra cảm giác làm trưởng bối sướng như vậy!" "Hay là chúng ta tạo thêm một ít Vu tộc nữa đi!" Chúc Dung nhìn Đế Giang, cẩn thận hỏi. "Tạo một người cũng là tạo, tạo một trăm người cũng là tạo!" "Vậy thì hãy để Vu tộc tràn ngập trời đất đi!" Đế Giang cũng không ngăn cản nữa, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Nếu đã bước một bước, chỉ có không ngừng trở nên mạnh mẽ!

Cùng với lời nói vừa dứt, lần này, các Tổ Vu trực tiếp cắt cổ tay của mình.

Máu tươi cuồn cuộn chảy vào huyết trì.

Cho đến khi sắc mặt Thập Nhị Tổ Vu tái nhợt, cảm thấy cơ thể không chịu nổi mới ngừng phóng huyết.

Tinh huyết mất đi, khiến các Tổ Vu vô cùng suy yếu.

Vết thương này, cho dù là Tam Quang Thần Thủy cũng không thể chữa lành, chỉ có thể chờ thời gian chậm rãi tái tạo tinh huyết.

Cùng lúc đó, huyết trì gần như sôi trào.

Chỉ thấy bên trong từng người Vu tộc một bước ra, dày đặc khắp cả Bàn Cổ Thần Điện.

Mỗi một người Vu tộc đều tỏa ra khí tức cực kỳ kinh khủng, người yếu nhất cũng có tu vi Thiên Tiên.

Mạnh nhất chính là mười hai Vu tộc được tạo ra từ giọt tinh huyết đầu tiên. "Xin ra mắt Tổ Vu!" Hơn mười tỷ Vu tộc quỳ trên mặt đất, ánh mắt cung kính. "Tốt tốt tốt!" "Đứng dậy cả đi!" "Có nhiều con cháu như vậy, Vu tộc ta chắc chắn sẽ đứng trên đỉnh Hồng Hoang!" Trong khoảnh khắc này, ngay cả Đế Giang cũng không khỏi hào tình vạn trượng.

Các Vu tộc nghe vậy, không khỏi lần lượt hô lớn. "Vu!" "Vu!" "Vu!" Thiên Đạo có cảm ứng, chỉ thấy trên không Bàn Cổ Thần Điện tử khí bay lượn.

Sau đó công đức kim quang hiện hóa, trời ban công đức chia thành mười hai phần rơi xuống người các Tổ Vu.

Tức thì, Thập Nhị Tổ Vu pháp thân hiện hóa, những công đức kia được dung hợp vào sức mạnh pháp tắc.

Trong khoảnh khắc này, pháp khí riêng của Thập Nhị Tổ Vu cuối cùng cũng hình thành!

Đế Giang cũng nghe thấy giọng nói của hệ thống vang lên: "Chúc mừng túc chủ phân giải công đức, nhận được bốn vạn điểm cường hóa!" Ngay cả Đế Giang cũng không ngờ, tạo ra Vu tộc lại có thể nhận được nhiều công đức như vậy.

Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Hỗn Độn Huyết Mạch (Độ cường hóa 0/2.000.000) Nguyên Thần: Không Nhục thân: Hỗn Độn Bất Diệt Thể (Độ cường hóa 0/2.000.000) Thần thông: Không gian chưởng khống, tốc độ chưởng khống, sức mạnh chưởng khống, nhục thân chưởng khống Pháp tắc: Không gian Pháp tắc (Độ cường hóa 200/100.000), Sức mạnh Pháp tắc (Độ cường hóa 0/100.000) Điểm cường hóa: 87.000 Thời gian tiếp theo, các Tổ Vu bắt đầu sắp xếp các Vu tộc.

Chỉ là, hơn mười tỷ Vu tộc tràn vào, Bàn Cổ Thần Điện trở nên vô cùng chật chội.

Mười năm sau, các Tổ Vu khác tìm đến Đế Giang. "Đại ca, chúng ta muốn dẫn dắt Vu tộc tiến ra Hồng Hoang!" "Mấy ngày nay, chúng ta cũng đã hiểu ra, không nên cứ để một mình đại ca gánh vác tất cả!" "Chúng ta cũng muốn thành Thánh!" "Tiến ra Hồng Hoang, để Vu tộc thống trị Hồng Hoang, nhận được công đức và khí vận, đó là cách thành Thánh nhanh nhất của chúng ta!" Trọc Cửu Âm đưa ra ý kiến của mình.

Đế Giang nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

Đây là lần đầu tiên y nghe các Tổ Vu muốn thành Thánh.

Không biết là do ảnh hưởng của Hồng Quân, hay là do sự ra đời của Vu tộc đã mang lại cho các Tổ Vu áp lực và trách nhiệm.

Đế Giang đoán rằng phần lớn là vế sau.

Nhưng y cũng vui mừng, các Tổ Vu cuối cùng cũng đã trưởng thành.

Nếu đã muốn thành Thánh, người đại ca này sẽ giúp các ngươi thành Thánh!

Cũng chỉ có như vậy, Vu tộc mới có thể trường tồn trong trời đất!

Chương 91

"Chư vị huynh đệ có chí thành Thánh!" "Là ca ca, ta nhất định sẽ hết lòng ủng hộ!" "Chúng ta lấy Bàn Cổ Thần Điện làm trung tâm, chia binh thành mười hai đường tiến vào Hồng Hoang!" "Nếu gặp chuyện, hãy dùng không gian ấn ký liên lạc với ta!" ...

Thập Nhị Tổ Vu chia binh thành mười hai đường, xuất phát từ Bàn Cổ Thần Điện, nơi nào đi qua, đều hóa thành địa bàn của Vu tộc.

Tức thì, cả Hồng Hoang đều kinh động.

Trong khoảnh khắc này, mọi người mới phát hiện thế lực của Vu tộc lớn mạnh đến mức nào.

Một số đại năng viễn cổ đã trải qua đại chiến tam tộc, trong khoảnh khắc này, mơ hồ cảm nhận được một bá chủ mới đang trỗi dậy.

Có lẽ, thế giới này sẽ trở thành thế giới của Vu tộc, giống như long phượng kỳ lân tam tộc xưng bá Hồng Hoang vậy.

Các Tổ Vu chia thành mười hai bộ lạc, mỗi bộ lạc đều do tinh huyết của mỗi Tổ Vu hình thành.

Bộ lạc của Đế Giang có số tộc nhân ít nhất, nguyên nhân là Đế Giang từng luyện hóa Tạo Hóa Ngọc Điệp dẫn đến tinh huyết đại tổn.

Không có nhiều tinh huyết để tạo hóa tộc nhân, vì thế, tất cả Vu tộc mang huyết mạch của Đế Giang chỉ có một vạn người.

Một vạn người này, Đế Giang trực tiếp dẫn đến đảo Bồng Lai.

Cùng với việc Thập Nhị Tổ Vu chia nhà, tranh bá Hồng Hoang, người đau đầu nhất chính là Hồng Quân Đạo tổ.

Trong trận chiến Ma Đạo, Hồng Quân đại chiến với La Hầu, vốn dĩ đã chứng được ngôi vị Thánh nhân hợp đạo.

Nhưng Đế Giang đã cướp mất công đức ngăn cản tam tộc.

Sau đó La Hầu lại hủy diệt Tây phương, khiến ông ta nghiệp lực quấn thân, chỉ chứng được ngôi vị Thánh nhân Thiên Đạo.

Thánh nhân Thiên Đạo chia làm hai đại cảnh giới: Thánh nhân Thiên Đạo, Thánh nhân hợp đạo.

Lúc này, ngôi vị Thánh nhân mà Hồng Quân chứng được chính là Thánh nhân Thiên Đạo, cũng là tiêu chuẩn chứng đạo của Tam Thanh sau này.

Muốn hợp đạo, phải thanh trừ nghiệp lực của bản thân.

Vì thế, ông ta đặt ra sáu chiếc bồ đoàn, chỉ cần thu Tam Thanh làm đệ tử, có thể nhận được khí vận Bàn Cổ trên người Tam Thanh.

Nữ Oa có đại công đức, cũng có thể thu làm đệ tử.

Về phần Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Tây phương và ông ta có nhân quả, nên giúp hai người thành Thánh để trả nhân quả.

Các đại năng khác của Hồng Hoang, nhờ ân truyền thụ cũng có thể chia sẻ khí vận.

Duy chỉ có Vu tộc!

Hồng Quân đau đầu không thôi, lần giảng đạo trước, Thập Nhị Tổ Vu trực tiếp ngủ gật trong đạo trường của ông ta.

Hoàn toàn coi thường công sức của ông ta, duy chỉ có Hậu Thổ là có thể giáo hóa.

Chỉ là, hành vi như vậy của Thập Nhị Tổ Vu, lại không biết làm sao để có được khí vận của Vu tộc.

Huống chi, lúc này các Tổ Vu đang mở rộng địa bàn, muốn giống như tam tộc cướp đoạt khí vận và công đức của trời đất.

Như vậy, thế tất sẽ ảnh hưởng đến việc thống nhất toàn bộ khí vận Hồng Hoang.

Muốn hợp đạo, Vu tộc phải vẫn lạc.

Nhưng Vu tộc lại mang trên mình đại công đức khai thiên của Bàn Cổ, lại nhận được sự che chở của công đức Thiên Đạo.

Thậm chí, Đế Giang còn trói buộc khí vận của long phượng hai tộc vào Vu tộc.

Lúc này khí vận của Vu tộc mạnh mẽ đến mức, Hồng Quân cho dù là Thánh nhân cũng không dám ra tay.

Hơn nữa, còn có đại nhân quả giữa y và Đế Giang. "Vu tộc nếu ngoan ngoãn ở trong Bàn Cổ Thần Điện thì tốt biết bao!" "Bây giờ cướp đoạt khí vận Hồng Hoang, ta làm sao hợp đạo?" Hồng Quân thở dài một tiếng.

Ông ta biết, nếu Vu tộc không diệt, ba lần giảng đạo căn bản không thể ngưng tụ khí vận Hồng Hoang.

Nếu đã như vậy, chỉ có thể thay đổi kế hoạch.

Trong mắt Hồng Quân lộ ra một tia lạnh lẽo.

Vì cầu ngôi vị Thánh nhân chí cao vô thượng, mưu đồ là điều khó tránh khỏi.

Dưới Thánh nhân đều là giun dế! ...

Thái Dương Tinh.

Lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất đang mưu đồ. "Đại ca, Đạo tổ nhậm mệnh Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công làm thủ lĩnh của nam tiên nữ tiên Hồng Hoang." "Lại có Vu tộc tàn phá Hồng Hoang,

chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy mà lãng phí cả đời sao?" Thái Nhất không cam tâm.

Y còn nhớ lời thề khi hai người xuất thế, đời này nhất định phải làm nên một phen bá nghiệp. "Tây Vương Mẫu, Đông Vương Công là cái thá gì!" "Chẳng qua sinh ra sớm, tu vi mạnh hơn một chút mà thôi!" "Bọn họ không chỉ khiến ta khó chịu, các đại năng khác cũng sẽ không để ý!" "Cần gì phải vội!" Đế Tuấn nhàn nhạt nói.

Ánh mắt y lóe lên, dường như sớm đã có mưu đồ.

Thái Nhất và Đế Tuấn thân là huynh đệ, tự nhiên hiểu được lòng của huynh trưởng.

Lập tức cung kính nói: "Đại ca có phải đã có mưu đồ gì không?" "Vu tộc tàn phá Hồng Hoang, Yêu tộc chết trong bụng mẹ không biết bao nhiêu!" "Chúng ta tiên thiên có đại công đức, lại có Đông Hoàng Chung trấn áp khí vận!" "Có lẽ ta có thể thu phục những Yêu tộc đó!" "Sau này, ta sẽ là Yêu Vương!" Đế Tuấn nhàn nhạt nói.

Đột nhiên, y cảm thấy dường như có thứ gì đó hấp dẫn mình.

Bèn gọi Thái Nhất cùng hướng về Bất Chu Sơn.

Cũng chính vì dã tâm của Đế Tuấn và Thái Nhất, Yêu tộc bắt đầu tập hợp. ...

Đảo Bồng Lai.

Các Vu tộc đang xây dựng đại điện.

Cả hòn đảo Bồng Lai có thể nói là chim hót hoa thơm, sinh cơ bừng bừng.

Lúc này, Đế Giang đang cùng Lạc Thần uống trà dưới gốc cây Ngộ Đạo Trà.

Chương 92

Đông Hải Long Vương thì cung kính đứng một bên. "Long Vương, ta bảo ngươi tìm tung tích của tam tiên đảo thế nào rồi?" Đông Hải Long Vương cung kính nói: "Chủ thượng, ta đã phái Long tộc đi tìm kiếm nhiều lần." "Hiện tại chỉ tìm được tung tích của đảo Phương Trượng." "Chỉ là, đảo Phương Trượng..." Đông Hải Long Vương ngập ngừng, dường như sợ chọc giận Đế Giang. "Có chuyện gì thì nói, đừng ấp a ấp úng!" Đế Giang quát. "Vâng!" "Ta đã tìm thấy đảo Phương Trượng, nhưng đảo Phương Trượng đã có chủ!" "Đảo chủ của nó tên là Đông Vương Công, đã tập hợp một nhóm tiên nhân trên đảo." "Chúng ta đã mấy lần tấn công cũng không thể công hạ được hòn đảo!" Đông Hải Long Vương vẻ mặt xấu hổ nói.

Sau đại chiến tam tộc, Long tộc suy tàn, thậm chí không gian sinh tồn cũng bị chèn ép.

Trên Đông Hải mọc lên rất nhiều đại năng.

Mặc dù sau này có Đế Giang, Long tộc được y che chở, thu phục lại một lượng lớn hải vực.

Nhưng chung quy sức mạnh có hạn, không thể thống nhất bốn biển.

Đảo Phương Trượng chính là bị Đông Vương Công chiếm cứ.

Đông Vương Công là thủ lĩnh nam tiên do Đạo tổ đích thân điểm danh, nghe theo chỉ lệnh của Đạo tổ mà phát triển thế lực.

Hiện nay đã trở thành một bá chủ ở Đông Hải. "Đông Vương Công sao?" Khóe miệng Đế Giang không khỏi lộ ra một tia khinh thường.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, mặc dù được Đạo tổ đích thân điểm danh.

Nhưng hai người này, vừa không có thực lực như Tam Thanh, lại không có pháp bảo như Đế Tuấn và Thái Nhất.

Lại không giống Vu tộc sở hữu đại khí vận.

Treo cái danh hão ra ngoài, chỉ là tự tìm đường chết. "Chủ thượng, có cần tập hợp Long tộc bốn biển san bằng đảo Phương Trượng không?" Đông Hải Long Vương thử hỏi.

Nếu có thể san bằng đảo Phương Trượng, uy nghiêm của Long tộc chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều. "Chỉ một tên Đông Vương Công mà cần phải tập hợp sức mạnh của Long tộc bốn biển sao!?" "Hơi quá coi trọng Đông Vương Công rồi!" "Long tộc bốn biển cứ thu phục bốn biển, không cần vọng động!" "Đông Vương Công, bản tôn đi một chuyến, nếu không thần phục, tan thành tro bụi!" Đế Giang cười lạnh.

Chỉ là, đúng lúc này, y cảm nhận được Nữ Oa đang gọi mình.

Lập tức nói: "Long Vương, ngươi cứ đi tìm một trong hai tam tiên đảo còn lại đi!" "Đông Vương Công, sau này ta tự có sắp xếp!" Vừa nói, Đế Giang vung tay một cái, một trận pháp truyền tống không gian xuất hiện.

Y cần phải đến nơi Nữ Oa đang ở.

Chỉ không biết, Nữ Oa rốt cuộc vì sao lại gọi y!

Bất Chu Sơn.

Trụ chống trời của thế giới Hồng Hoang.

Sau đại chiến Tam tộc, uy áp của Bàn Cổ dần dần tan đi.

Vì lý do đó, thần thông và pháp bảo không còn bị cấm chế, sinh linh lại trở nên đông đúc.

Lúc này, tại nơi sâu trong Bất Chu Sơn.

Trước một cây hồ lô đằng, đang có rất nhiều đại năng đứng đó!

Có Tam Thanh, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa, Phục Hy, Đông Hoàng, Đế Tuấn.

"Chư vị đạo hữu, hồ lô có bảy cái!" Thái Nhất nhàn nhạt nói, ánh mắt y lại đảo qua người Hồng Vân, Nữ Oa và những người khác: "Nhưng chúng ta lại có nhiều người như vậy, chia thế nào đây?" "Bảo vật này có duyên với ta, ta cần ba cái!" Lão Tử lạnh nhạt mở miệng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng gật đầu, ba người là một thể, khí vận tương liên.

Khí tức của họ tỏa ra, đã có sức mạnh của Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Có thể thấy khí vận của ba người sâu dày đến mức nào!

"Ba vị đạo hữu thật có phúc khí, mấy trăm năm không gặp mà đã có tu vi như vậy!" Đế Tuấn mở miệng nói: "Vậy huynh đệ hai người chúng ta lấy hai cái!" Cùng lúc đó, y cũng phóng ra khí tức của bản thân, không khác gì Tam Thanh, đều là thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Hồ lô có tổng cộng bảy cái, cứ như vậy đã mất đi năm cái.

"Bảo vật này có duyên với ta!" Hồng Vân không nhịn được nói.

"Huynh muội ta sống ở Bất Chu Sơn đã lâu, bảo vật này nên thuộc về huynh muội ta!" Nữ Oa cũng không nhượng bộ.

Trong phút chốc, không khí trở nên căng như dây đàn.

"Chuyện thiên hạ, liên quan gì đến một nữ nhi như ngươi!" Đế Tuấn nói: "Theo ta thấy, hai người các ngươi rút lui là vừa!" Nữ Oa và Phục Hy tuy là Yêu tộc, nhưng lại có quan hệ tốt với Vu tộc.

Đế Tuấn tự nhiên không muốn thấy Nữ Oa trở nên mạnh hơn.

Tam Thanh lại càng bị Đế Giang vả mặt, nghe Đế Tuấn nói vậy cũng ngầm đồng ý.

"Dựa vào đâu mà bắt ta rời đi!" Nữ Oa không khỏi nổi giận.

"Dựa vào Đông Hoàng Chung của ta!" Thái Nhất lạnh lùng nói, thậm chí còn tế ra Đông Hoàng Chung.

Đông Hoàng Chung là Tiên Thiên Chí Bảo.

Có uy lực trấn áp thế giới hồng mông, sức mạnh xoay chuyển thời không chư thiên, công năng diễn hóa huyền cơ thiên đạo, năng lực luyện hóa địa thủy hỏa phong.

Thân chuông màu huyền hoàng hỗn độn, bên ngoài có nhật nguyệt tinh thần, địa thủy hỏa phong quấn quanh, bên trong có sơn xuyên đại địa, vạn tộc Hồng Hoang ẩn hiện.

Ngũ sắc hào quang chiếu rọi chư thiên, thánh uy hỗn độn chấn nhiếp hoàn vũ.

Đông Hoàng Chung huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng.

Có thể giam cầm thời gian, trấn áp không gian.

Phản lại mọi đòn tấn công của bảo vật thần binh và tất cả thương tổn từ thần thông pháp thuật.

Công thủ hợp nhất, đội trên đầu là tiên thiên bất bại.

Chuông này vừa xuất hiện, tiếng chuông vang vọng, vũ trụ mênh mông, trời đất thất sắc, càn khôn rung chuyển, uy lực của Hỗn Độn Chí Bảo hiển lộ không thể nghi ngờ.

Nữ Oa chỉ cảm thấy một luồng uy áp ập tới, ngay cả Tam Thanh cũng không khỏi liếc mắt nhìn.

“Thái Nhất đạo hữu thật có nội tình thâm hậu!” Nguyên Thủy ánh mắt nóng rực: “Lại sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo!” Ba người Tam Thanh mới có một kiện Công Đức Chí Bảo, trong khi Đế Tuấn Thái Nhất không chút tiếng tăm lại có Tiên Thiên Chí Bảo.

Chương 93

"Chỉ là Tiên Thiên Chí Bảo quèn mà cũng dám khoe khoang uy thế!" "Ta thấy lũ súc sinh lông lá các ngươi đúng là không biết sống chết!" Ngay lúc này, ấn ký không gian trên trán Nữ Oa bỗng tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Sau đó, thân hình Đế Giang xuất hiện trước mặt mọi người.

"Nữ Oa muội muội, lũ rác rưởi này đang bắt nạt muội sao?" Đế Giang đưa mắt quét qua mọi người, ánh mắt khinh miệt chúng sinh.

Dường như trong mắt y, tất cả chỉ là lũ kiến hôi.

Trong lời nói, y còn gọi thẳng Đế Tuấn Thái Nhất là súc sinh lông lá, khiến Đế Tuấn Thái Nhất hai mắt tóe ra lửa giận vô tận.

"Ngươi!" Đế Tuấn phẫn nộ, sắc mặt vô cùng giằng co, luồng sát khí đó dường như hận không thể nuốt sống Đế Giang.

"Thì sao nào?" Đế Giang bá đạo vô cùng: "Lũ rác rưởi các ngươi dám bắt nạt Nữ Oa muội muội của bản tôn.

Tự tát một trăm cái, rồi cút!" Dường như trong mắt y, những người trước mặt đều là rác rưởi!

Điều này càng khiến Đế Tuấn thêm phẫn nộ.

"Chết đi cho ta!" hét lớn một tiếng, Đế Tuấn ngang nhiên ra tay.

Ở Tử Tiêu Cung, thực lực Đế Giang thể hiện ra rất mạnh.

Nhưng sau khi Đạo Tổ giảng đạo, thực lực của mọi người đã không còn như xưa.

Theo cú ra tay của Đế Tuấn, chỉ thấy ngọn lửa hừng hực bùng cháy, dường như cả bầu trời đều bị thiêu đốt.

Chính là Thái Dương Chân Hỏa.

Chỉ có điều, đối mặt với ngọn lửa nóng rực, Đế Giang hoàn toàn không để tâm!

Thậm chí, y chỉ nhẹ nhàng nắm tay lại, sức mạnh không gian bạo động, trực tiếp dập tắt ngọn lửa.

"Sao có thể!" Đế Tuấn có chút không thể tin nổi: "Thái Dương Chân Hỏa của ta sao lại có thể bị dập tắt dễ dàng như vậy?" Y biết rõ sự kinh khủng của Thái Dương Chân Hỏa.

Nhưng Đế Giang lại dập tắt nó không tốn chút sức lực nào?

Tam Thanh và những người khác thấy Đế Giang xuất hiện cũng lộ vẻ kiêng dè.

Trực tiếp xuyên qua không gian đến bên cạnh Nữ Oa, thần thông bực này quả thực khó mà tưởng tượng.

Hơn nữa, xem ra giao tình giữa Nữ Oa, Phục Hy và Đế Giang cũng không hề tầm thường.

Nhất thời, Tam Thanh nhìn nhau, không biết đang tính toán điều gì.

"Chỉ là ngọn lửa quèn, trước mặt không gian pháp tắc của bản tôn thì có là gì!" Đế Giang nói: "Bản tôn rất công bằng, ngươi tấn công ta một chiêu!

Bản tôn cũng sẽ đáp lại một chiêu!" Vừa nói, Đế Giang đột nhiên tung một quyền.

Trong nháy mắt, quyền kình hung mãnh, bá khí vô tận càn quét trời đất.

Một quyền này không thua gì Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không gian dưới một quyền vỡ nát.

Với Lực Chi Pháp Tắc, uy lực một quyền đủ để đánh nổ một tiểu

thiên thế giới.

Thấy một quyền này, sắc mặt Đế Tuấn đại biến.

"Đừng có càn rỡ, xem Đông Hoàng Chung của ta đây!" Thái Nhất và Đế Tuấn là huynh đệ, không chút do dự, trực tiếp ra tay tương trợ.

Chỉ thấy sóng âm kinh khủng chấn động lan ra, một luồng sóng âm mắt thường có thể thấy được như sóng thần cuồn cuộn ập về phía Đế Giang.

Nơi sóng âm đi qua, không gian vỡ nát, kinh khủng đến nhường nào.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, quyền kình và sóng âm va chạm, tức thì bùng nổ ra những con sóng khổng lồ kinh hoàng.

"Đế Giang đại ca, để ta giúp huynh!" Nữ Oa thấy Đế Tuấn và Thái Nhất liên thủ, định tiến lên giúp đỡ.

"Không cần!" Đế Giang ngạo nghễ nói: "Chỉ là hai con súc sinh lông lá thôi, xem ta vặt sạch lông của chúng nó!" Y không cần đến mức phải để phụ nữ giúp đỡ.

"Cuồng vọng!" Đế Tuấn và Thái Nhất thấy Đế Giang coi thường mình như vậy, lửa giận trong lòng càng bùng cháy dữ dội.

Sắc mặt họ âm trầm như có thể vắt ra nước.

Trong lúc nói chuyện, Đế Tuấn hai tay kết ấn, chỉ thấy một trận đồ khổng lồ hiện ra trên bầu trời.

Trong đó có thể thấy sông núi chảy xiết, từng luồng khí huyền diệu tỏa ra.

Chính là Lạc Thư Hà Đồ, một Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Bảo vật này vừa xuất hiện, mọi người lại một lần nữa kinh ngạc.

Ai có thể ngờ Đế Tuấn Thái Nhất lại có nội tình sâu dày đến vậy.

Ngay cả Tam Thanh cũng không khỏi lộ vẻ hâm mộ, một ý nghĩ hiện lên trong đầu họ: "Tên Đế Giang này, chết chắc rồi!" Chỉ thấy Đế Giang vẫn cười lạnh không thôi.

"Cuồng vọng?" Đế Giang ngạo nghễ vô cùng: "Lúc bản tôn tung hoành Hồng Hoang!

Còn không biết các ngươi đang bú sữa ở đâu đâu!

Chỉ là Đại La Kim Tiên, dựa vào hai món pháp bảo mà cũng dám khiêu khích bản tôn!

Đúng là không biết sống chết, hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết!

Trong mắt bản tôn, các ngươi chỉ là hai con kiến hôi mà thôi!

Chênh lệch giữa Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh, không phải là thứ pháp bảo có thể bù đắp được!" Đế Tuấn Thái Nhất trước mắt, so với Long Vương năm đó còn kém xa!

Hai kẻ này sau này sẽ là Yêu Đế, là đại địch của Vu tộc.

Đã gặp ở đây rồi, vậy thì giết luôn!

Cây hồ lô đẳng tiên thiên có bảy cái bảo hồ lô, nếu toàn bộ dùng để cường hóa, y có thể đột phá!

Mặt khác, Hồng Vân, Tam Thanh và những người khác nghe vậy trong lòng kinh hãi.

Đế Giang từng tranh đấu với Tam tộc, thực lực phải đến mức nào?

Chẳng trách sâu không lường được.

Chương 94

"Thì ra là một lão già từ thời Thượng cổ!" Đế Tuấn gầm lên: "Nếu đã như vậy, thì hãy cùng thời đại Thượng cổ kết thúc đi!

Bây giờ là thời đại của ta!" Pháp lực của y được thúc đẩy đến cực hạn, nghe nói Đế Giang từng tung hoành thời Tam tộc, lúc này y đã đề cao cảnh giác vạn phần.

Phải biết, lão quái vật có thể sống sót trên chiến trường Tam tộc, chắc chắn có thủ đoạn thông thiên.

Nếu không cẩn trọng, cái giá phải trả chỉ có thể là cái chết.

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy Lạc Thư Hà Đồ tỏa ra vạn trượng thanh quang, linh khí vô tận bị hút vào trong trận đồ.

Sông núi trong Hà Đồ dường như sống lại, trải ra trên bầu trời, sau đó hội tụ sức mạnh tinh thần đè xuống Đế Giang.

Thái Nhất cũng không nhiều lời, phối hợp ăn ý với Đế Tuấn.

Chỉ thấy pháp lực thúc đẩy, Đông Hoàng Chung tỏa ra sóng âm kinh người.

Sóng âm kinh khủng vô cùng, không chỉ trấn áp vạn vật, mà còn hủy diệt vạn vật.

Ngay cả sự dày nặng của Bất Chu Sơn cũng bắt đầu nứt vỡ, dường như không chịu nổi tiếng chuông hỗn độn.

Vào khoảnh khắc này, Lão Tử không khỏi phóng ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp để bảo vệ bản thân.

"Không ngờ Đế Tuấn Thái Nhất lại có thủ đoạn như vậy!" Nguyên Thủy Thông Thiên cảm khái không thôi: "Tiên Thiên Chí Bảo

a!" Tam Thanh là do Nguyên Thần của Bàn Cổ hóa thành, xuất thân cao quý.

Nhưng cũng chỉ có Lão Tử sở hữu Công Đức Chí Bảo, còn Nguyên Thủy và Thông Thiên hai tay trống trơn.

Không ngờ Đế Tuấn Thái Nhất vốn không có danh tiếng lại sở hữu pháp bảo như vậy.

Chỉ có điều, Đế Giang vẫn vẻ mặt khinh thường.

"Công phu mèo cào!" Đế Giang thẳng người đứng dậy, không có ý định né tránh chút nào: "Phá cho ta!" Dường như đòn tấn công của Đế Tuấn và Thái Nhất chỉ là mưa bụi.

Mặc cho sông núi nghiêng trời lệch đất, mặc cho sóng âm càn quét.

Trước mặt nhục thân cường đại, tất cả đều vô dụng!

Thậm chí không thể gây ra dù chỉ một vết xước.

Không ai ngờ nhục thân của Đế Giang lại mạnh mẽ đến vậy!

Ngay cả đòn tấn công của Tiên Thiên Chí Bảo cũng không làm gì được y.

Tên này là quái vật sao?

Một ý niệm hiện lên trong đầu mọi người.

Đế Tuấn và Thái Nhất càng không có phòng bị, trực tiếp bị Đế Giang tung một quyền đánh bay.

Ầm!

Thân thể hai người như diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Trong phút chốc, máu tươi nhuộm đỏ bầu trời!

Trong đó, Đế Tuấn càng thê thảm vô cùng, máu tươi chảy đầm đìa, cánh tay cũng bị đánh gãy.

Thái Nhất nhờ có Đông Hoàng Chung nên tuy bị Đế Giang hai quyền đánh trúng, nhưng chỉ hoa mắt chóng mặt, không có gì đáng ngại.

Một quyền của Đế Giang có thể nói là bá đạo đến cực điểm, gọn gàng dứt khoát.

"Quái vật sao?" Khóe miệng Nguyên Thủy co giật, nhìn Đế Giang đầy vẻ kiêng dè: "Một quyền đánh bay hai vị Đại La Kim Tiên sở hữu chí bảo?" May mà mình không đắc tội với Đế Giang, nếu không e rằng người gặp xui xẻo chính là mình!

"Lũ kiến hôi, một quyền cũng không đỡ nổi, mà dám hỗn xược!" Đế Giang khinh miệt nói: "Tiếp theo, mời các ngươi đi chết đi!" Vừa nói, y vừa bước về phía Đế Tuấn.

Thái Nhất sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo, nhất thời khó mà giết được!

Nhưng Đế Tuấn đã bị trọng thương.

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, cùng với đó là bá khí vô tận càn quét ra.

Vào khoảnh khắc này, sắc mặt Đế Tuấn không khỏi tái nhợt, cảm thấy vô cùng nặng nề.

Thậm chí, y cảm nhận được uy áp vô tận theo từng bước chân của Đế Giang.

Uy áp này trấn áp trời đất, khiến y không thể động đậy.

Sắp chết rồi!

Sớm biết tên khốn Đế Giang này kinh khủng như vậy, tuyệt đối sẽ không trêu chọc Nữ Oa!

Vào khoảnh khắc này, Đế Tuấn vạn niệm tro tàn.

Mặt khác, Thái Nhất thấy huynh trưởng rơi vào tình thế nguy hiểm.

Trên mặt y lộ ra vẻ tàn nhẫn, đốt cháy tinh huyết, có thể thấy tình cảm của Đế Tuấn và Thái Nhất sâu đậm đến mức nào.

"Ầm!" Một tiếng chuông trầm hùng vang vọng khắp đất trời.

"Đông Hoàng Chung xuất, chấn vạn thế!" Thái Nhất gầm lên: "Trấn áp cho ta!" Một tiếng gầm vang lên, theo tinh huyết thúc đẩy, tức thì một tiếng chuông vang vọng khắp vũ trụ.

Sóng âm đó mang theo sức mạnh hủy diệt thương sinh cuồn cuộn ập về phía Đế Giang.

Dùng tinh huyết để thúc đẩy Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực kinh người.

Ngay cả sự dày nặng của Bất Chu Sơn cũng bắt đầu nứt vỡ, dường như không chịu nổi tiếng chuông hỗn độn.

Tiếng chuông vang vọng, địa phong thủy hỏa tứ nguyên tố bạo động.

Trời đất hóa thành hư vô, một đòn, kinh khủng đến nhường nào, trời đất rung chuyển!

Mọi người đứng xem bên cạnh càng biến sắc.

Đông Hoàng Chung còn có tên là Hỗn Độn Chung, là do rìu của Bàn Cổ thần hóa thành, uy lực kinh người.

Lúc này, được tinh huyết thúc đẩy, quả thực có thể hủy thiên diệt địa.

"Đế Giang đại ca, cẩn thận!" Nữ Oa không nhịn được nhắc nhở.

Chương 95

Chỉ có điều, Đế Giang vẫn vẻ mặt thản nhiên.

"Nếu là Thánh Nhân thúc đẩy bảo vật này, bản tôn còn phải kiêng dè vài phần!" Đế Giang cười lạnh một tiếng: "Chỉ là một Đại La Kim Tiên?

Không biết sống chết!!" Đối mặt với sóng âm của Hỗn Độn Chung, y hung hăng tung một quyền.

Cùng lúc đó, Sức Mạnh Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc được phát huy tối đa.

Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn, sóng âm trực tiếp bị Đế Giang đánh nát.

Sau đó, Đế Giang bước một bước, cả người nháy mắt xuất hiện bên cạnh Thái Nhất.

Tay y trực tiếp chộp về phía Đông Hoàng Chung.

"Đưa cho lão tử!" Vừa nói, tay Đế Giang đã chộp lấy đỉnh của Đông Hoàng Chung.

Chỉ có điều, pháp bảo có linh, nó chấn động, sông núi, trăm thú trên thân chuông dường như sống lại.

"Lấy tinh huyết của ta làm dẫn!" Chỉ nghe thấy giọng nói tàn độc của Đế Tuấn vang lên: "Nổ cho ta!" Y điên cuồng thúc đẩy Lạc Hà Đồ Thư tự bạo về phía Đế Giang.

Y biết, nếu Hỗn Độn Chung rơi vào tay Đế Giang, hai người họ thực sự sẽ mất đi vốn liếng để tung hoành Hồng Hoang!

Vì thế, Đế Tuấn không do dự tự bạo Lạc Thư Hà Đồ!

Phải nói, Đế Tuấn cũng là một kẻ tàn nhẫn!

Vụ nổ hủy thiên diệt địa càn quét tới, Thái Nhất cũng theo đó bùng nổ.

Vào khoảnh khắc này, ngay cả Đế Giang cũng không khỏi biến sắc.

Y chỉ có thể thúc đẩy pháp lực để bảo vệ bản thân!

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, núi sông rung chuyển.

Trong cơn hỗn loạn, Thái Nhất đốt cháy tinh huyết thúc đẩy Hỗn Độn Chung bay khỏi chiến trường, tiện tay mang theo Đế Tuấn!

Có thể nói, bộ dạng chạy trốn của họ thực sự thảm hại đến cực điểm!

Khi bụi bặm lắng xuống, thân hình Đế Giang hiện ra trước mặt mọi người.

Trong tay y đang cầm một cuốn sách và một tấm bản đồ.

Chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Lạc Đồ Hà Thư!

Chỉ là bị Đế Tuấn tự bạo, pháp bảo này bị chia làm hai, uy lực giảm đi rất nhiều.

"Hai con chim này thật tàn nhẫn, có chút phong thái của La Hầu!" Đế Giang nhìn Lạc Đồ Hà Thư than thở.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, y trực tiếp ném pháp bảo cho Nữ Oa, như thể Lạc Thư Hà Đồ chỉ là rác rưởi.

"Đế Giang đại ca, cái này?" Nữ Oa nhận lấy Lạc Đồ Hà Thư không khỏi kinh ngạc.

"Pháp bảo bị hủy cũng đáng tiếc, tặng muội để phòng thân!" Đế

Giang hào phóng nói.

Lạc Thư Hà Đồ, dù có cường hóa cũng chỉ được mấy ngàn điểm, chi bằng tặng cho Nữ Oa.

Quen biết Nữ Oa một phen, bây giờ Nữ Oa lại trở mặt với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Tặng một món pháp bảo để tăng thêm tình cảm cũng đáng.

Tam Thanh và những người khác nghe vậy càng thêm kinh ngạc.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tuy bị tổn hại, nhưng uy lực vẫn vô cùng lớn.

Hơn nữa, tác dụng thực sự của Lạc Đồ Hà Thư không phải dùng để tấn công mà là để suy diễn.

Pháp bảo như vậy, Đế Giang nói tặng là tặng?

Tên này giàu đến mức nào vậy?

Nhất thời, mọi người hận không thể biến thành Nữ Oa.

Có thể quen biết một tồn tại như Đế Giang, quả thực quá hạnh phúc!

Lúc này, cây hồ lô đằng đột nhiên tỏa ra vạn trượng thần quang.

Một mùi hương lạ lan tỏa trong không khí.

"Ha ha ha, Tiên Thiên Linh Bảo đã chín rồi!" Hồng Vân không nhịn được cười nói: "Đế Tuấn và Thái Nhất bị Đế Giang đạo hữu đánh chạy rồi, vừa hay bảy người chúng ta mỗi người một cái!" Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, quả là bảo bối tốt!

"Vậy ba huynh đệ chúng ta xin lấy trước một cái!" Lão Tử nói rồi định đi lấy hồ lô.

Chỉ có điều, Đế Giang lại nhàn nhạt nói: "Ai nói Tiên Thiên hồ lô

mỗi người một cái?" Giọng nói tuy nhẹ nhàng, bình thản.

Nhưng bàn tay vươn ra của Lão Tử lại cứng đờ giữa không trung.

Lấy cũng không được, mà không lấy cũng không xong.

Rốt cuộc, sự hung hãn của Đế Giang vừa rồi họ đã được chứng kiến.

Dù Lão Tử có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, lúc này cũng không dám đối địch với Đế Giang.

"Đế Giang đạo hữu, bảy cái hồ lô, mỗi người một cái chẳng phải là vừa đẹp sao?" Hồng Vân không nhịn được nói: "Bảo vật này đều có duyên pháp với chúng ta...." "Nói nhảm!" Đế Giang nói, giọng điệu quả thực bá khí vô song: "Duyên pháp, bản tôn không hiểu!

Bản tôn chỉ biết, những hồ lô này, bản tôn lấy hết!" Mở miệng đòi bảy cái hồ lô, sắc mặt các đại năng lại một lần nữa đại biến.

"Đế Giang, ngươi chưa thấy quá tham lam rồi sao!" Sắc mặt Lão Tử âm trầm.

Bảy cái Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Tam Thanh cũng không dám độc chiếm.

Đế Giang vừa xuất hiện đã đòi hết?

Quá mức càn rỡ rồi.

"Đúng vậy, ta tham lam đấy!" Đế Giang lạnh lùng nói: "Tam Thanh các ngươi, nếu các ngươi là đệ đệ của bản tôn, bản tôn sẽ tặng mỗi người một cái!

Chương 96

Nhưng các ngươi không thừa nhận thân phận hậu duệ Bàn Cổ, dựa vào đâu mà đòi ta đưa cho?" Sự khinh thường trong lời nói càng khiến Tam Thanh phẫn nộ.

Sao lại không thừa nhận thân phận hậu duệ Bàn Cổ chứ?

Ở thế giới Hồng Hoang, nếu không thừa nhận thân phận Bàn Cổ, sẽ mất đi bao nhiêu cơ duyên?

Chỉ là, họ không muốn làm đệ đệ của Tổ Vu!

Vì thế, Đế Giang trực tiếp tước đoạt thân phận hậu duệ Bàn Cổ của họ.

Vào khoảnh khắc này, Tam Thanh phẫn nộ.

Hận không thể chửi chết Đế Giang, nhưng cũng chỉ dám nghĩ trong lòng.

Đối địch với Đế Giang, trừ phi không muốn sống nữa.

Còn Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử thì càng thêm cay đắng.

Tam Thanh còn không có tư cách sở hữu bảo hồ lô, huống chi là họ.

"Vu tộc không tu luyện Nguyên Thần, lấy bảo hồ lô cũng vô dụng!" Nguyên Thủy nói: "Tặng cho ta, ta có thể nợ ngươi một ân tình!" "Ân tình?" Đế Giang nói, ánh mắt khinh miệt khiến Nguyên Thủy không khỏi phẫn nộ: "Ân tình của ngươi đáng giá mấy đồng?

Bảo hồ lô ta quả thực không dùng đến!

Nhưng bản tôn thích nhìn bộ dạng tức tối mà không làm gì được của các ngươi đấy!

Sao nào, cắn ta đi?" Nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng Nguyên Thủy đã giết Đế Giang vô số lần.

"Đúng là một tên khốn tùy tiện!" Nguyên Thủy gầm thét.

Nhưng cũng chỉ dám mắng thầm trong lòng, căn bản không dám nói ra.

Trong ánh mắt phẫn nộ của mọi người, Đế Giang đi đến bên cạnh cây hồ lô đằng.

Sau đó vươn tay chộp lấy một quả hồ lô màu tím.

"Rắc" một tiếng!

Quả hồ lô màu tím trực tiếp bị bóp nát.

"Ting, chúc mừng ký chủ phân giải Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhận được 9000 điểm cường hóa!" Nghe vậy, nụ cười trên khóe miệng Đế Giang càng rạng rỡ, "Rắc" một tiếng, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, y lại bóp nát một quả hồ lô khác.

Vào khoảnh khắc này, Tam Thanh, Hồng Vân và những người khác chỉ cảm thấy trong lòng có một vạn con ngựa cỏ bùn chạy qua.

Đế Giang, tay không bóp nát Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?

"Điên rồi, điên rồi!" Hồng Vân chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch: "Không được rồi, tim ta chịu không nổi.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà cứ thế hủy đi, Trấn Nguyên Tử đạo huynh, chúng ta đi thôi!" Mẹ nó, quá kích thích.

Lần đầu tiên thấy Tiên Thiên Linh Bảo bị bóp nát trực tiếp.

Sắc mặt Tam Thanh càng thêm lạnh lẽo.

Họ đã nói rõ lấy bảo hồ lô sẽ nợ một ân tình.

Nhưng Đế Giang thà hủy bảo hồ lô cũng không chịu đưa cho họ.

Đây là sự coi thường đến mức nào.

Lẽ nào ân tình của họ thực sự không bằng rắm chó?

Hành động của Đế Giang quả thực là sự miệt thị trắng trợn, trực tiếp đem tôn nghiêm của họ đặt xuống đất mà chà đạp.

"Không thể nói lý!" Lão Tử vung tay, không quay đầu lại mà trực tiếp rời đi: "Chúng ta đi!" Thực sự sợ ở lại nữa, tim sẽ nổ tung mất.

Nguyên Thủy và Thông Thiên thấy vậy, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Lão Tử đã đi rồi, họ càng không phải là đối thủ của Đế Giang.

Rắc, rắc!

Liên tiếp mấy tiếng, bảy cái hồ lô toàn bộ bị phá hủy.

Vào khoảnh khắc này, trong lòng Đế Giang chỉ cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Chưa bao giờ bóp nát Tiên Thiên Linh Bảo thống khoái như vậy.

Bảy cái Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nghe điểm cường hóa không ngừng tăng lên, cảm giác này thực sự quá đã!

Rất nhanh, điểm cường hóa của Đế Giang đã đạt tới 11 vạn.

Chỉ cần y muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể nâng cấp Sức Mạnh Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc.

Nhưng Đế Giang không làm vậy, ánh mắt y nhìn về phía cây hồ lô đằng.

Có thể sinh ra bảy bảo vật như hồ lô, cây hồ lô đằng chắc chắn không phải là vật tầm thường.

Quả nhiên, sau khi nhổ cây hồ lô đằng lên, giây tiếp theo, y phát

hiện cây hồ lô đằng cũng là một Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Dưới cùng của cây hồ lô đằng, còn có Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

"Ha ha ha, phát tài lớn rồi!" Đế Giang cười ha hả, vô cùng thống khoái: "Không ngờ lại gặp nhiều pháp bảo như vậy!" Không ngờ hôm nay lại thu được nhiều pháp bảo đến thế.

Tuy đã đắc tội với Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất và các đại năng khác.

Nhưng ai quan tâm chứ?

Đế Giang ngay cả Hồng Quân còn dám tống tiền, huống chi là mấy Đại La Kim Tiên.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Bầu trời như lửa cháy.

Mây tầng như một dải lụa trắng bay phấp phới.

Ánh nắng xuyên qua tầng mây chiếu xuống đỉnh Bất Chu Sơn, như khoác lên cho nó một chiếc áo ngũ sắc.

Chương 97

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, Đế Giang lúc này đang tĩnh tọa trên một tảng đá lớn.

Theo nhịp thở của y, chỉ thấy sương trắng bị nuốt vào, rồi lại được thở ra.

Một hít một thở, mây mù bao phủ.

Cùng với nhịp thở của Đế Giang, chỉ thấy lồng ngực y phập phồng.

Âm thanh hô hấp đó như sấm sét, vang vọng khắp Bất Chu Sơn.

Phanh phanh phanh!

Dường như, Đế Giang là động mạch của trời đất, là trái tim của Bất Chu Sơn.

Vào khoảnh khắc này, toàn bộ đỉnh Bất Chu Sơn đều là tiếng tim đập của Đế Giang.

Âm thanh vang vọng khắp Bất Chu Sơn, dường như vạn vật trời đất đều phải đập theo nhịp tim của y.

Uy thế kinh khủng tỏa ra từ trên người y, không gian xung quanh gợn sóng kỳ dị.

Dường như vỡ nát, nhưng lại dường như đang tái tổ hợp.

"Thực lực của Đế Giang đại ca dường như lại sắp tinh tiến rồi!" Nữ Oa và Phục Hy ở trong động phủ trên Bất Chu Sơn, nghe thấy âm thanh này không khỏi cảm thấy áp lực: "Chẳng lẽ huynh ấy đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong?

Vậy thì, Thánh Nhân rốt cuộc là tồn tại như thế nào?" Thậm chí,

những kẻ thực lực yếu hơn, trực tiếp ngất xỉu dưới nhịp tim này.

Có thể nói, thanh thế từ đỉnh Bất Chu Sơn truyền khắp cả ngọn núi, có thể thấy sự bá đạo trong lúc luyện công của Đế Giang.

"Đế Giang huynh là một thần nhân!" Phục Hy nói với Nữ Oa: "Muội muội, người đàn ông mạnh mẽ như vậy, muội phải nắm chắc lấy!

Nếu bị nữ nhân khác cướp mất, sẽ có lúc phải hối hận đấy!" Tuy thân phận hai người khác nhau, một là Yêu tộc, một là Vu tộc.

Nhưng với tình bạn bao năm, họ căn bản không quan tâm đến sự khác biệt về thân phận.

Huống chi, lúc này sự phân biệt giữa Vu và Yêu không rõ ràng.

"Ca ca!" Nữ Oa nghe vậy mặt đỏ bừng, không khỏi nũng nịu.

Khiến Phục Hy cười ha hả.

Ngay lúc này, đột nhiên, Bất Chu Sơn chấn động.

Chỉ thấy Đế Giang trên đỉnh Bất Chu Sơn đột nhiên mở mắt. 11 vạn điểm cường hóa, y đã dùng hết mười vạn vào Không Gian Pháp Tắc.

Lúc này, thực lực cuối cùng đã được hấp thu hoàn toàn.

Cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong đã thành!

Không chỉ vậy, sau khi pháp tắc chi lực được cường hóa đã hình thành không gian lĩnh địa.

Trong không gian lĩnh địa này, Đế Giang chính là thần!

Khi y đột ngột mở mắt, chỉ thấy một đôi đồng tử đen tuyền tỏa ra vạn trượng thần quang.

Sau đó, Đế Giang hít một hơi thật sâu.

Thân thể y phình to ra.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, theo nhịp thở của y, thân thể khẽ rung động.

Không gian xung quanh vỡ nát như thủy tinh.

"Quyền Cức Hư Không!" hét lớn một tiếng, Đế Giang đột nhiên ra tay.

Chiêu này là quyền chiêu do y tự sáng tạo.

Một chiêu dung hợp sức mạnh không gian, một quyền tung ra, tinh hà vỡ nát.

Có thể nói, quyền này thực sự thần quỷ khó lường, trời đất phong vân biến sắc.

Trong phút chốc, quyền phong vang vọng khắp trời đất, một quyền tung ra, trời đất kinh động.

Quyền kình mênh mông như biển sao.

Quyền thế ngút trời với tư thế vô địch, bá đạo hào hùng tung ra.

Trong nháy mắt, bầu trời trực tiếp bị xé rách, như thể tận thế.

Dưới một quyền này, các đại năng Hồng Hoang lần lượt đưa mắt về phía Bất Chu Sơn, kinh hãi trước một quyền này.

"Không ngờ Vu tộc không có Nguyên Thần cũng có thể đi đến bước này." Bên ngoài Tử Tiêu Cung, Hồng Quân vẫn luôn quan sát Vu tộc: "Hậu duệ Bàn Cổ quả nhiên là một biến số!" Khi thấy Đế Giang tung ra một quyền kinh thiên, ông ta đã kinh hãi.

Nếu Đế Giang cứ tiếp tục trưởng thành với tư chất thiên nhân này, e rằng, thực sự sẽ uy hiếp đến thánh vị của ông.

Vào khoảnh khắc này, trong lòng Hồng Quân không khỏi hiện lên

một ý niệm, có lẽ, nên sớm giải quyết nhân quả với Đế Giang.

Sau này đối phó với Vu tộc, cũng không cần nương tay.

Nghĩ đến đây, Hồng Quân quyết định thay đổi nội dung của lần giảng đạo thứ hai.

Ông muốn nâng cao thực lực của tu sĩ thế giới Hồng Hoang, để họ có khả năng đối kháng với Vu tộc.

E rằng Đế Giang cũng không ngờ một quyền của mình lại khiến Hồng Quân sinh lòng kiêng dè.

Chỉ có thể nói, sự trưởng thành của Đế Giang đã vượt ngoài dự liệu của Hồng Quân.

Biến số không thể khống chế này, chỉ có thể bị hủy diệt!

Mối đe dọa bắt đầu giáng xuống Vu tộc! ...

Nhân vật: Đế Giang Tộc: Vu tộc Huyết mạch: Hỗn Độn Huyết Mạch (Độ cường hóa 0/2000000) Nguyên Thần: Không Nhục thân: Hỗn Độn Bất Diệt Thể (Độ cường hóa 0/2000000) Thần thông: Không Gian Chưởng Khống, Tốc Độ Chưởng Khống, Sức Mạnh Chưởng Khống, Nhục Thân Chưởng Khống Pháp tắc: Không Gian Pháp Tắc (Độ cường hóa 0/2000000), Sức Mạnh Pháp Tắc (Độ cường hóa 0/100000) Điểm cường hóa: 10000 Sau khi tấn thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, Đế Giang lại trò chuyện với Nữ Oa và Phục Hy một phen.

Có thể nói, tâm trạng của Đế Giang lúc này rất tốt.

Rốt cuộc sức mạnh hiện tại của y chỉ còn cách Thánh Nhân một bước chân.

Chương 98

Chỉ cần nâng cấp Sức Mạnh Pháp Tắc là có thể thành Thánh Nhân.

Nếu không, thì tích lũy 2.000.000 điểm cường hóa, một bước thành Thánh.

Phải biết, trong tay Đế Giang nắm giữ mấy phương pháp để thu được đại công đức.

Chỉ cần tham gia vào đó, 2.000.000 điểm cường hóa cũng không nhiều.

Sau khi từ biệt Nữ Oa, Đế Giang bắt đầu du ngoạn Hồng Hoang.

Nhân lúc tâm trạng tốt, y muốn đi xem có cơ duyên nào không.

Rời khỏi Bất Chu Sơn, Đế Giang tiện tay mở một trận pháp dịch chuyển không gian.

Còn có thể dịch chuyển đến đâu, tất cả đều là ẩn số.

Nhưng Đế Giang lại thích cảm giác này.

Khi bước vào trận pháp dịch chuyển, thân hình Đế Giang lóe lên.

Khi xuất hiện lại, đã ở một nơi không biết tên.

Nơi đây hương đào hoa ngào ngạt, đập vào mắt là một cây đào khổng lồ.

Bên cạnh cây đào có một hồ nước tràn đầy linh khí.

"Chẳng lẽ là Tiên Thiên Linh Căn, cây Bàn Đào Nhâm Thủy Tiên Thiên!" Nhìn cây đào trước mắt, trong đầu Đế Giang không khỏi hiện lên một ý niệm.

Vận khí thực sự tốt đến vậy sao?

Tùy tiện dịch chuyển là có thể gặp được Tiên Thiên Linh Căn?

Nhìn những quả đào treo đầy trên cây, Đế Giang trực tiếp vươn tay hái một quả.

Sau đó cắn một miếng, vào miệng tươi ngon, ngọt lịm.

Giòn tan xen lẫn hương thơm, quả thực là mỹ vị tuyệt vời.

"Thứ tốt, chắc chắn là cây Bàn Đào Nhâm Thủy Tiên Thiên!" Đế Giang khóe miệng không khỏi nở một nụ cười: "Tuy đối với ta không có tác dụng lớn, nhưng dùng để ăn vặt cũng không tệ!

Hơn nữa, sinh linh Bồng Lai nhiều như vậy, dùng làm phần thưởng ban cho cũng tốt!" Chỉ có điều, ngay lúc này.

Trong ao nước, đột nhiên nổi lên những bong bóng ùng ục.

Đế Giang lập tức bị thu hút, khi nhìn về phía hồ nước, chỉ thấy nước hồ đột nhiên nổ tung.

Sau đó, một mỹ nhân như ngọc từ dưới nước hiện ra.

Mái tóc đen tuyền vung lên, quả thực tràn đầy phong tình.

Giây tiếp theo, bốn mắt nhìn nhau.

"A!" Một tiếng hét chói tai vang vọng khắp trời đất.

Chỉ thấy nữ tử luống cuống tay chân che trước người, sau đó lặn xuống nước, chỉ dám ló đầu ra.

"Ngươi là ai?

Tại sao lại xông vào cấm địa Tây Côn Luân của ta!" Tây Côn Luân.

Là đạo trường của Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu là nữ tiên đứng đầu do Đạo Tổ Hồng Quân đích thân điểm định.

Đế Giang nghe tiếng hét kinh hãi của nữ tử, không khỏi bừng tỉnh.

Chẳng lẽ đây là đạo trường của Tây Vương Mẫu.

Nữ tử trước mắt, không lẽ là Tây Vương Mẫu sao?

Tùy tiện dịch chuyển, lại gặp một cuộc gặp gỡ diễm lệ?

Đối với Tây Vương Mẫu, nữ tiên đứng đầu trong truyền thuyết, Đế Giang khá tò mò.

Vì vậy, y tò mò đánh giá Tây Vương Mẫu.

Quả thực mỹ nhân như ngọc, tóc ướt đẫm nước, mang một phong tình khác biệt.

Chỉ có điều, gương mặt Tây Vương Mẫu rõ ràng chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Rõ ràng chỉ là một thiếu nữ!

"Đạo nhân, ngươi thật vô lễ!" Tây Vương Mẫu vừa thẹn vừa giận nói: "Còn nhìn nữa!

Coi chừng ta móc mắt ngươi ra!" Lúc này, trong đầu nàng cũng là một mớ hỗn độn.

Tây Côn Luân là đạo trường của nàng, nơi này lại có thần thú Lục Ngô trấn giữ.

Người ngoài căn bản không thể xông vào, vì thế nàng mới có thể yên tâm vui đùa trong linh hồ.

Nhưng bây giờ, trong lúc nàng lặn xuống, dưới cây bàn đào lại có thêm một nam nhân!

Rốt cuộc là chuyện gì?

"Vương Mẫu đại nhân, đã xảy ra chuyện gì!?" Ngay lúc này, từ phía không xa truyền đến một giọng nữ.

“Ta....” Tây Vương Mẫu vừa mở miệng, lại thấy Đế Giang vung tay, trực tiếp phong tỏa cả không gian này.

Sau khi tấn thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, lĩnh ngộ ra không gian lĩnh địa, Đế Giang thao túng pháp tắc càng ngày càng thành thạo.

Tức thì, người bên trong không ra được, người bên ngoài không vào được.

“Ngươi, ngươi định làm gì?” Tây Vương Mẫu kinh hãi la lên: “Ta là Tây Vương Mẫu do Đạo Tổ đích thân điểm định!” Nàng có thể cảm nhận được Đế Giang rất mạnh!

Giơ tay nhấc chân đã phong bế không gian, thủ đoạn bực này chưa từng nghe thấy.

Đế Giang nhìn Tây Vương Mẫu, nhất thời nảy lòng trêu chọc.

Chỉ thấy y cười gian tà nói: “Ta định làm gì ư?

Chương 99

Cô nam quả nữ ở chung một chỗ, mỹ nhân lại còn ướt thân quyến rũ.

Ngươi nói ta có thể làm gì?" Vừa nói, Đế Giang lại cười hắc hắc mấy tiếng, như một ác ma đang hãm hại thiếu nữ vô tội.

Tức thì dọa Tây Vương Mẫu hét lên liên tục.

Vào khoảnh khắc này, Tây Vương Mẫu đâu có một chút dáng vẻ của đại thần thông, trông hệt như một cô bé hàng xóm chưa trải sự đời.

Đế Giang trêu chọc đủ rồi, nhìn Tây Vương Mẫu cứ trốn dưới nước không ra, cuối cùng vẻ mặt cũng trở lại bình thường: "Được rồi, Tây Vương Mẫu, bản tôn không đùa nữa, ra đi!" "Vậy, vậy ngươi quay người đi, không được nhìn trộm!" Tây Vương Mẫu quát.

"Nhìn vóc dáng nhỏ bé của ngươi, có gì đáng xem!" Đế Giang nhún vai, quay người đi: "Bản tôn đã xem những thứ lớn hơn của ngươi nhiều rồi!" Chỉ có điều, giây tiếp theo.

Y cảm thấy một luồng sát ý ập đến từ phía sau.

"Dâm tặc, chịu chết đi!" Hóa ra, Tây Vương Mẫu đã mặc xong y phục, trong tay xuất hiện một cây roi tiên, lao về phía Đế Giang.

"Tiểu mỹ nhân, bản tôn chỉ là đi lạc vào đây thôi, cần gì phải hung tàn như vậy!" Thân hình Đế Giang khẽ động, dường như có mắt sau lưng, một tay bắt lấy cây roi tiên, sau đó dùng sức kéo một cái, trực tiếp kéo Tây Vương Mẫu vào lòng.

"Buông ta ra!" Tây Vương Mẫu giãy giụa, chỉ là càng giãy giụa, Đế Giang lại càng lộ vẻ hưởng thụ.

Thậm chí, Tây Vương Mẫu cũng cảm thấy cơ thể truyền đến cảm giác kỳ lạ, nhất thời, dọa nàng không dám động đậy nữa.

"Ngươi, đồ xấu xa!" Tây Vương Mẫu bật khóc: "Hu hu hu, ngươi bắt nạt người ta!" "Này, dù sao cũng là nữ tiên đứng đầu, sao lại như một đứa trẻ con vậy, khóc lóc cái gì?" Đế Giang hết cách, Tây Vương Mẫu này đâu có chút dáng vẻ nào của Vương Mẫu, rõ ràng là một cô bé chưa lớn.

Hồng Quân để một người như vậy làm nữ tiên đứng đầu, chẳng trách sau hai lần giảng đạo lại bị Đế Tuấn và Thái Nhất xử lý.

Hồng Quân định ra nữ tiên đứng đầu, không phải là giúp nàng, mà là hại nàng.

"Được rồi, đừng khóc nữa!" Đế Giang chịu không nổi phụ nữ khóc lóc, không khỏi giơ tay đầu hàng: "Ta, Đế Giang, sợ ngươi rồi, lần này thực sự là hiểu lầm!

Bản tôn vô tình dịch chuyển đến đây, xin bồi tội với ngươi, thế nào?" Lời của Đế Giang vừa dứt, Tây Vương Mẫu không khỏi ngẩn người.

Đế Giang!

Cái tên này có thể nói là lừng lẫy!

Tại Tử Tiêu Cung, Đế Giang đánh đập Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, thậm chí còn tống tiền Đạo Tổ.

Mỗi hành động của y đã sớm chấn động thế nhân.

Tây Vương Mẫu là một trong những khách của Tử Tiêu Cung, tự nhiên đối với cái tên Đế Giang này như sấm bên tai.

Chỉ là, lúc đó đứng quá xa, không nhìn rõ dung mạo của Đế Giang.

Bây giờ nghe tên của Đế Giang, Tây Vương Mẫu cũng không khóc

nữa.

Nhìn về phía Đế Giang, khi thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của y.

Tây Vương Mẫu không khỏi nín khóc mỉm cười.

Sau đó, đôi mắt long lanh đảo một vòng, nói: "Ngươi cảm thấy bồi tội là đủ sao?" "Vậy ngươi muốn thế nào?" Đế Giang không nhịn được hỏi.

"Ngươi phải chịu trách nhiệm với ta!" Tây Vương Mẫu nói: "Cha ta dạy ta, chỉ cần có người nhìn thấy thân thể của ta, người đó chính là phu quân của ta!" Vào khoảnh khắc này, Đế Giang có chút mông lung.

Giây trước Tây Vương Mẫu còn đòi đánh đòi giết, thậm chí khóc trời gọi đất.

Bây giờ lại muốn y chịu trách nhiệm?

Thay đổi chưa thấy quá nhanh rồi sao?

Thậm chí, Đế Giang còn cảm thấy như mình bị ảo giác thính giác.

Ánh mắt y lại đảo qua người Tây Vương Mẫu.

Phải nói, Tây Vương Mẫu quả thực là một mỹ nhân, cả người tràn đầy khí tức thanh xuân.

Chỉ không biết một thiếu nữ, tại sao lại bị người ta gọi là Tây Vương Mẫu.

Cảm nhận được ánh mắt của Đế Giang, Tây Vương Mẫu vẻ mặt kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

"Tiểu nha đầu, lúc ở dưới nước, ta có thấy gì đâu!" Đế Giang nói: "Hay là, cứ coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra, được không?

Bản tôn lập tức rời đi, được chứ?" "Vậy còn bây giờ thì sao?"

Quần áo trên người Tây Vương Mẫu đột nhiên tuột xuống.

Bên trong, trống không.

Vào khoảnh khắc này, Đế Giang có chút mông lung?

Chuyện này đảo ngược chưa thấy quá nhanh rồi sao?

Trước đó, Tây Vương Mẫu không phải đòi đánh đòi giết y sao?

Bây giờ là tình huống gì?

"Là một con bạch hổ!" Đế Giang không nhịn được buột miệng.

"Ngươi biết ta là bạch hổ?" Tây Vương Mẫu không khỏi kinh ngạc: "Ngươi đã gặp tộc nhân của ta?" Tây Vương Mẫu vội vàng hỏi: "Ngươi có gặp người của tộc Bạch Hổ chúng ta không?" "Chờ đã, người của tộc Bạch Hổ?" Đế Giang dường như đã hiểu ra chuyện gì.

Y nhớ lại lúc thu phục Bạch Hổ Vương ở Hổ Giới, Bạch Hổ Vương từng có lời dặn dò.

Con gái của lão đã trốn khỏi Hổ Giới, nếu có thể tìm được con gái của lão, hy vọng có thể chiếu cố một hai.

Chẳng lẽ đây là cái gọi là duyên phận?

Tây Vương Mẫu là người của tộc Bạch Hổ?

"Ta là con gái của Bạch Hổ Vương." Tây Vương Mẫu vội vàng hỏi: "Xin hãy cho ta biết, tộc Bạch Hổ bây giờ ra sao?" Vào khoảnh khắc này, Đế Giang thực sự kinh ngạc.

Chẳng lẽ, đây là cái gọi là duyên phận?

Vì vậy, Đế Giang bắt đầu kể cho Tây Vương Mẫu nghe mọi chuyện ở Hổ Giới, cũng như tình hình của tộc Bạch Hổ sau khi thần phục Vu tộc.

Vận mệnh thật là khúc chiết ly kỳ, ai có thể ngờ Tây Vương Mẫu

lại là bạch hổ.

Trên đỉnh Tây Côn Luân.

Lúc này, bên ngoài cấm địa tập trung rất nhiều linh thú và nữ tiên.

Dẫn đầu là một con thần thú.

Chương 100

Thần thú này mặt người, thân hổ, có chín cái đuôi.

Chính là Khai Minh Thú Lục Ngô, cũng là thần thú bảo vệ Tây Côn Luân.

"Tấn công cho ta, nhất định phải phá vỡ kết giới cứu Vương Mẫu đại nhân ra!" Lục Ngô gầm lên một tiếng, dẫn đầu lao về phía kết giới.

Tây Vương Mẫu là thủ lĩnh của linh thú Tây Côn Luân, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Nếu không, kết cục của linh thú sẽ rất thê thảm.

Chỉ có điều, khi Lục Ngô lao tới, kết giới đột nhiên biến mất.

Lục Ngô nhất thời không để ý, trực tiếp ngã lăn ra đất.

"Tiểu đông tây, tại sao lại hành đại lễ ngũ thể đầu địa này?" Gần như cùng lúc, một giọng nói bá đạo trêu chọc vang lên.

Lục Ngô ngẩng đầu, nhìn thấy Đế Giang cao lớn, và Tây Vương Mẫu vẻ mặt ngoan ngoãn trước mặt y.

Dáng vẻ hiện tại của nó, chẳng phải là đang quỳ lạy ngũ thể đầu địa sao?

"Mẹ kiếp!" Lục Ngô gầm lên một tiếng: "Ai muốn hành lễ với ngươi, mau buông Vương Mẫu đại nhân ra!" Ai thèm hành lễ chứ.

Nó chỉ muốn phá vỡ kết giới để cứu Tây Vương Mẫu.

Theo tiếng gầm của Lục Ngô, các linh thú và nữ tiên đều lộ vẻ đích ý.

"Nếu ta không thì sao!" Đế Giang cố ý ôm Tây Vương Mẫu vào

lòng chặt hơn.

Ngọc mềm trong lòng quả thực quyến rũ vô cùng.

Vào khoảnh khắc này, Đế Giang thậm chí muốn trực tiếp "ăn" Tây Vương Mẫu.

Đặc biệt là Tây Vương Mẫu trong lòng y, vẻ mặt lười biếng như một con mèo nhỏ.

Thậm chí, cái liếc mắt đó vạn chủng phong tình, dường như đang trách Đế Giang tại sao lại đùa giỡn với Lục Ngô.

Quả nhiên, lời của Đế Giang vừa dứt, Lục Ngô phẫn nộ gầm thét: "Dám bất lợi với Tây Vương Mẫu, đừng hòng rời khỏi Tây Côn Luân!" Vừa nói, một luồng hung uy ngút trời tỏa ra.

Lông trên người nó dựng đứng lên, dường như chỉ cần một lời không hợp là sẽ lao vào Đế Giang.

"Đúng là một con thần thú trung thành!" Đế Giang khóe miệng nở một nụ cười trêu chọc: "Không tệ!

Nhưng ngươi đối đãi với chủ nhân mới của mình như vậy sao?" "Chủ nhân mới?" Lục Ngô ngẩn người.

"Đúng vậy, từ nay về sau, bản tôn là vua của Tây Côn Luân!" Đế Giang lớn tiếng tuyên bố: "Tây Vương Mẫu, là nữ nhân của bản tôn!" Trong phút chốc, chúng sinh linh Tây Côn Luân đều lộ vẻ không thể tin nổi.

Không thể tin, thần mẫu của họ, Tây Vương Mẫu, đột nhiên thần phục một nam nhân.

Nhưng vẻ mặt thuận tùng của Tây Vương Mẫu, từng giây từng phút đều đang nói với họ rằng, lời của nam nhân này là thật.

"Đại nhân, hãy nói cho ta biết, tất cả đều không phải là thật?" Lục

Ngô nhìn về phía Tây Vương Mẫu: “Nếu ngươi dám uy hiếp người, Tây Côn Luân chúng ta thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành!” “Không, là thật!” Tây Vương Mẫu mở miệng nói: “Ta đã tìm thấy tộc nhân của mình, ta muốn theo phu quân ca ca đến Bồng Lai!

Lục Ngô, ngươi nên cảm thấy may mắn, phu quân ca ca là thủ lĩnh của Vu tộc Tổ Vu, Đế Giang!

Có huynh ấy che chở Tây Côn Luân, trong một lượng kiếp sẽ không ai dám trêu chọc chúng ta!” Sau đó, nàng rời khỏi lòng Đế Giang.

Giây tiếp theo, chỉ thấy nàng hiện ra pháp thân, trên mặt xuất hiện những hoa văn.

Trên đầu mọc ra một đôi tai hổ, trên mông mọc ra đuôi hổ, trông hệt như một hổ nhĩ nương.

Nhưng cùng lúc đó, một luồng uy nghiêm tỏa ra.

Vào khoảnh khắc này, trông nàng khá phù hợp với danh xưng Tây Vương Mẫu.

“Từ hôm nay, Tây Côn Luân chúng ta gia nhập Vu tộc!” Tây Vương Mẫu hét lớn một tiếng, Thiên Đạo có cảm ứng: “Trở thành một nhánh của Tổ Vu Đế Giang, khí vận cùng hưởng, sinh tử cùng chung!

Thiên Đạo chứng giám!” Từ nay về sau, khí vận của Tây Vương Mẫu và Tây Côn Luân liên kết với Vu tộc.

Chúng linh thú nghe thấy thân phận của Đế Giang, thủ lĩnh Vu tộc!

Không khỏi từng người một lộ vẻ kính sợ, ai mà không biết Thập Nhị Tổ Vu chứ.

Cái tên Vu tộc vang dội khắp Hồng Hoang.

Có thể nói, Vu tộc hiện nay đã chiếm một phần tư lãnh thổ Hồng Hoang, đang mở rộng với tốc độ chóng mặt, còn đáng sợ hơn cả thời Tam tộc.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân không khỏi thổi râu trừng mắt.

Sở dĩ ông ta bổ nhiệm nam tiên và nữ tiên là để hai người thống lĩnh khí vận Hồng Hoang.

Hơn nữa, Tây Vương Mẫu là bạch hổ, chủ về sát phạt, tiên thiên có đại khí vận!

Ai ngờ chưa ra trận đã thần phục Đế Giang.

Vào khoảnh khắc này, Hồng Quân cảm thấy đau đầu.

Mưu kế của ông ta, sao lại dễ dàng bị phá giải như vậy? ...

Trên đỉnh Tây Côn Luân.

Một nam tiên run rẩy dưới sự bao vây của chúng linh thú.

"Không, không thể như vậy!" Nam tiên ai oán: "Ta là sứ giả do Đông Vương Công phái đến, mang theo thành ý!

Các ngươi không thể đối xử với ta như vậy!" "Sứ giả của Đông Vương Công?" Đế Giang lạnh lùng nói: "Đúng là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga!

Ngay cả nữ nhân của bản tôn cũng dám để ý!

Thật sự nghĩ mình là nhân vật gì sao?

Phế vật, bản tôn không giết ngươi!

Cút về nói với Đông Vương Công, bảo hắn rửa sạch cổ chờ đó!

Bản tôn sẽ tắm máu đảo Phương Trượng!" Y vừa mới thu phục Tây Côn Luân, đã có sứ giả của Đông Vương Công đến cầu hôn.

Lý do là hai người đều là nam tiên và nữ tiên đứng đầu do Hồng Quân điểm định.

Chương 101

Nếu liên hợp lại, có thể thống trị Hồng Hoang!

"Phu quân ca ca, không cần vì một con kiến hôi mà động khí!" Tây Vương Mẫu dịu dàng nói: "Tây Vương Mẫu một đời một kiếp chỉ theo phu quân ca ca thôi!" "Chỉ là một Đông Vương Công mà cũng dám mơ tưởng đến Hồng Hoang!" Đế Giang nói: "Bản tôn vốn định để hắn sống thêm mấy ngày!

Bây giờ không cần thiết nữa!

Vương Mẫu, trấn thủ Tây Côn Luân, bản tôn đi một chuyến đến Phương Trượng!" Vừa nói, Đế Giang đã biến mất không tăm tích.

Vốn dĩ y muốn giải quyết Đông Vương Công trên đảo Phương Trượng từ lâu.

Kết quả vì chuyện của Nữ Oa mà trì hoãn, bây giờ Đông Vương Công lại dám để ý đến nữ nhân của y.

Đúng là tự tìm đường chết! ...

Đảo Phương Trượng.

Khi sứ giả trở về, cả đảo Phương Trượng chấn động.

Tây Vương Mẫu bị Đế Giang thu phục, họ đã chọc giận Đế Giang.

"Đông Vương Công đại nhân, bây giờ phải làm sao?" Một nam tiên không nhịn được nói: "Đế Giang đó là một hung thần!" Lúc này, sắc mặt Đông Vương Công cũng thay đổi liên tục.

Nhưng cuối cùng, dường như đã hạ quyết tâm.

"Chư vị, đừng sợ!" Đông Vương Công an ủi: "Đừng quên, ta là

nam tiên đứng đầu do Đạo Tổ điểm định!

Đế Giang có mạnh đến đâu, chẳng lẽ dám không nể mặt Đạo Tổ?

Chỉ là nói dối để hù dọa thôi!" "Ngài nói đúng!" "Chủ thượng là do Đạo Tổ điểm định!" "Đế Giang tuy mạnh, đó là vì lúc đó chúng tiên chưa có pháp tu luyện!" "Sau khi Đạo Tổ giảng đạo, thực lực của chúng ta đã không còn như xưa!" "Cần gì phải sợ một Đế Giang!" "Đúng vậy, đảo Phương Trượng của chúng ta dễ thủ khó công, cần gì phải sợ một Đế Giang!" "Không, ta thấy nên cẩn thận một chút thì hơn!" "Rốt cuộc đó là cường giả đã ngược đãi Tam Thanh!" Chúng tiên nghị luận sôi nổi.

Ngay lúc này.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn.

Cả đảo Phương Trượng rung chuyển.

Sau đó một giọng nói kinh khủng vang lên.

"Đông Vương Công, cút ra đây chịu chết!" "Đông Vương Công, cút ra đây chịu chết cho ta!" Một tiếng gầm vang lên.

Sau đó, chỉ thấy hòn đảo rung chuyển dữ dội.

"Rắc" một tiếng, không gian vỡ nát.

Kết giới của đảo Phương Trượng trực tiếp bị phá vỡ.

Sau đó, một thân ảnh bá đạo ngông cuồng, cả người tràn đầy khí tức vô địch hiện ra trước mặt mọi người.

Vào khoảnh khắc này, mọi người không khỏi cảm thấy rợn tóc gáy.

Thân ảnh này là ai?

Đế Giang?

"Hắn đến rồi!" "Đế Giang!" "Phá vỡ kết giới của đảo Phương Trượng, tên này là quái vật sao?" Nhìn Đế Giang cả người tràn đầy khí tức hủy diệt, chúng tiên kinh hãi.

Linh hồn đang run rẩy.

Đây là đại năng đã ngược đãi Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Tử Tiêu Cung!

"Đế Giang, đừng có hỗn xược!" Đông Vương Công hét lớn: "Ta là nam tiên đứng đầu do Đạo Tổ điểm định!

Ngươi tấn công đảo Phương Trượng của ta, không sợ Đạo Tổ trách tội sao?" Trong lòng y đang phẫn nộ, lúc này, nếu y không đứng ra, e rằng danh hiệu tiên vương này sẽ chỉ còn trên danh nghĩa.

Vì thế, y không do dự lôi Đạo Tổ ra làm chỗ dựa.

"Nam tiên đứng đầu do Đạo Tổ điểm định?" Đế Giang cười lạnh.

Ánh mắt y như một Hỗn Độn Ma Thần ngạo nghễ nhìn hỗn độn, khinh miệt chúng sinh.

Dường như những người trước mắt chỉ là lũ kiến hôi.

Cảm giác bị coi như không có gì này khiến Đông Vương Công trong lòng không khỏi phẫn nộ.

"Đúng vậy, ta là nam tiên đứng đầu, giáo hóa Hồng Hoang!" Đông Vương Công cũng liều mạng rồi: "Đế Giang, ngươi dám phạm thượng, có biết tội không!" Y đang cược, cược rằng Đế Giang không dám đắc tội với Đạo Tổ.

Rốt cuộc, Đạo Tổ là Thánh Nhân.

"Thật đáng sợ quá, tiên vương của ta!" Giọng nói của Đế Giang vang lên bên tai Đông Vương Công: "Vậy thì, tại sao chân của ngươi

lại đang run rẩy vậy?" Vào khoảnh khắc này, Đông Vương Công không khỏi rợn tóc gáy, cả người lạnh toát.

Không biết từ lúc nào, Đế Giang đã ở bên cạnh y.

Thậm chí, Đông Vương Công còn không hề phát hiện ra.

Tốc độ gì đây, thần thông gì đây?

Đông Vương Công chỉ cảm thấy cả người đang run rẩy, từ sâu trong linh hồn đã kiêng dè.

Đế Giang!

Một con hung thú khoác da người.

"Ta, ta...." Đông Vương Công muốn giải thích, nhưng lời đến miệng lại không nói ra được.

"Chậc chậc chậc!" Đế Giang chế nhạo: "Không ngờ Đông Vương Công lại là một người nói lắp!

Chỉ với cái bộ dạng chó má của ngươi mà cũng dám để ý đến Tây Vương Mẫu?

Chỉ với đức hạnh của ngươi mà cũng dám vọng tưởng xưng bá Hồng Hoang?

Thật không biết tự lượng sức mình, dường như ngươi vẫn chưa biết mình nhỏ bé đến mức nào a!" "Khốn kiếp!" "Bản tọa liều mạng với ngươi!" Trong cơn phẫn nộ vô tận, trong sự chế nhạo vô tận.

Đông Vương Công cuối cùng đã bùng nổ!

Chỉ thấy một tiếng gầm vang lên, vượt qua sự sợ hãi.

Chương 102

Hoặc là, không bùng nổ trong im lặng, thì sẽ diệt vong trong im lặng.

Đông Vương Công đã phải chịu đựng quá nhiều phẫn nộ, cuối cùng đã bùng nổ.

Theo tiếng gầm, chỉ thấy thân thể y tỏa ra một luồng thần quang.

Sau đó tiên lực kinh khủng kích động, thân hình lóe lên, nháy mắt biến mất trước mặt Đế Giang.

Khi xuất hiện lại, đã ở trên không trung của đảo Phương Trượng.

Trên mặt y hiện lên một luồng tử khí, một thanh phi kiếm từ trong miệng bay ra.

Theo Đông Vương Công kết ấn, chỉ thấy phi kiếm nháy mắt hóa thành vạn kiếm.

Trong đó một luồng kiếm khí càng xông thẳng lên trời.

Chính là Thiếu Hạo Kiếm!

Kiếm này là Tiên Thiên Linh Bảo, là kiếm của đế quân!

Có thể dung nạp hạo nhiên chính khí của trời đất, có thể diệt trừ tà ma.

Theo Đông Vương Công thi pháp, pháp lực toàn thân kích động.

Thiếu Hạo Kiếm hóa thân vạn trượng hung hăng chém xuống, cùng lúc đó, vô số kiếm khí càn quét toàn thân Đế Giang.

Lấy linh bảo làm chủ, lấy kiếm khí làm phụ, thề sẽ một kiếm chém Đế Giang thành hai đoạn.

Chỉ có điều, đối mặt với một chiêu này.

Đế Giang chỉ nhàn nhạt đưa ra hai ngón tay.

Ngón tay như ngọc trắng, lại nhẹ nhàng kẹp lấy Thiếu Hạo Kiếm.

Còn những luồng kiếm khí kia, Đế Giang thậm chí lười biếng chống đỡ.

Mặc cho kiếm khí gào thét, ngay cả da thịt cũng không thể phá vỡ.

"Không thể nào!" Đông Vương Công kinh hãi.

"Chuyện đáng kinh ngạc hơn còn ở phía sau!" Đế Giang khẽ cười, ngón tay dùng sức.

"Rắc" một tiếng, Thiếu Hạo Kiếm trực tiếp bị kẹp gãy.

"Ting, chúc mừng ký chủ hủy diệt Tiên Thiên Linh Bảo, nhận được 6000 điểm cường hóa!" Vào khoảnh khắc này, Đế Giang không khỏi cười.

Tất cả những gì Đông Vương Công có được trên đảo Phương Trượng, đều phải trả lại gấp bội!

Nụ cười này, trong mắt chúng tiên, như một ác ma đang nhe nanh.

"Ngươi hủy linh bảo của ta!" Đông Vương Công gào thét, hai mắt đỏ ngầu: "Tên khốn kiếp, ta muốn ngươi chết a!" Y đã rơi vào trạng thái điên cuồng, áp lực mà Đế Giang gây ra thực sự quá lớn!

Hơn nữa, Đông Vương Công biết giữa y và Đế Giang không chết không thôi!

Dưới cơn phẫn nộ, Đông Vương Công nhập ma!

Chỉ thấy ma khí cuồn cuộn tỏa ra từ trên người y, gương mặt tuấn tú ban đầu trở nên dữ tợn.

Dưới sự ma hóa, Đông Vương Công cảm thấy sức mạnh của

mình không ngừng dâng trào!

"Ha ha ha, chính là như vậy!" Đông Vương Công gào thét, thậm chí hai mắt y nhìn về phía chúng tiên trên đảo: "Cảm giác tràn đầy sức mạnh này!

Ta muốn nhiều hơn nữa, nhiều sức mạnh hơn nữa!" Ánh mắt đó khiến chúng tiên không khỏi sợ hãi.

Nhưng Đông Vương Công vươn tay chộp một cái, ma diễm vô tận từ không trung nhanh chóng biến đổi, nháy mắt nhốt một đám tiên nhân.

Sau đó rút đi tiên linh chi khí để lớn mạnh bản thân.

Cảnh tượng này khiến chúng tiên không khỏi kinh hãi.

"Đông Vương Công nhập ma rồi!" "Đông Vương Công mau tỉnh lại, chúng ta là người của ngài!" Chúng tiên kinh hãi, gào thét.

Trong mắt họ tràn đầy sợ hãi.

"Đúng vậy, là người của ta!" Đông Vương Công cười ha hả: "Vì sự lớn mạnh của bản tôn, hãy cống hiến sức mạnh của các ngươi đi!" Tức thì, chỉ thấy dưới đảo Phương Trượng nổi lên ma diễm vô tận.

Những ma diễm này đang luyện hóa sức mạnh của tiên nhân trên đảo, nuốt chửng huyết nhục của họ.

Trong phút chốc, trên đảo Phương Trượng, tiếng la hét thảm thiết vang lên liên tục.

Những tiên nhân đó giãy giụa, chạy trốn.

Thậm chí, cầu cứu Đế Giang.

"Đế Giang đại nhân, cứu chúng tôi!" "Tên này là ác ma, Đế Giang đại nhân, cầu xin ngài, cứu chúng tôi!" Chỉ có điều, Đế Giang vẫn không hề động lòng.

Y có thể cảm nhận được, sự ma hóa của Đông Vương Công không hề bình thường.

Nếu là ma hóa, làm sao có thể có được huyết luyện chi pháp của ma đạo hoàn mỹ như vậy.

Quả nhiên, dưới sự chú ý của Đế Giang, chỉ thấy dưới chân Đông Vương Công nở ra một đóa sen đen.

Đóa sen đen đó tỏa ra khí tức hủy diệt, dường như muốn diệt tận thương sinh.

Chẳng phải đây là Diệt Thế Hắc Liên đã biến mất không tăm tích trong cuộc tranh đoạt ma đạo sao?

Không ngờ lại xuất hiện trên người Đông Vương Công.

Chẳng trách vừa ma hóa đã có huyết luyện chi pháp để hút sức mạnh của đảo Phương Trượng.

Theo sự hấp thu sức mạnh của tiên nhân trên đảo, thân thể Đông Vương Công càng ngày càng mạnh mẽ.

"Ha ha ha!" Đông Vương Công cười ha hả: "Cảm giác vô địch!

Đế Giang, ngươi chuẩn bị chịu chết chưa?" Vừa nói, Đông Vương Công hóa thân vạn trượng, hung hăng đạp về phía Đế Giang.

Chỉ có điều, Đế Giang vẫn vẻ mặt khinh thường.

Y tiện tay tung một quyền.

Chương 103

Phanh!

Máu tươi như mưa rơi, thân thể Đông Vương Công trực tiếp bị một quyền đánh nổ.

Chỉ còn lại một đóa Diệt Thế Hắc Liên lơ lửng giữa không trung, sau đó định độn tẩu về phía xa!

"Vèo!" Diệt Thế Hắc Liên hóa thành một luồng sáng, độn tẩu về phía xa.

Đế Giang tự nhiên sẽ không để miếng thịt béo đến miệng chạy mất, thân hình khẽ động.

Đế Giang nháy mắt bay đến bên cạnh Diệt Thế Hắc Liên, vươn tay chộp lấy.

Sức mạnh không gian phong tỏa bốn phương, sau đó "rắc" một tiếng.

Chỉ thấy Diệt Thế Hắc Liên trực tiếp bị Đế Giang bóp nát.

"Ting, chúc mừng hủy diệt Tiên Thiên Linh Bảo, nhận được 5000 điểm cường hóa." "Hửm?

Tiên Thiên Linh Bảo, điểm cường hóa có 5000 điểm?" Đế Giang nghe vậy không khỏi ngẩn người.

Diệt Thế Hắc Liên đường đường chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo, 5000 điểm cường hóa?

Ngay cả Thiếu Hạo Kiếm cũng không bằng?

Đây thực sự là Diệt Thế Hắc Liên sao?

Trong đầu Đế Giang hiện lên một dấu chấm hỏi.

Cùng lúc đó, dưới lòng đất phía Tây.

Có một tế đàn rất lớn.

Trên tế đàn, cúng phụng một đóa Diệt Thế Hắc Liên giống hệt đóa mà Đế Giang đã hủy diệt.

Dưới tế đàn, một nam tử mặc áo choàng đen lộ vẻ dữ tợn.

"Lại là Đế Giang?" Nam tử áo choàng đen cười điên cuồng: "Tên khốn kiếp, đã hủy một hạt sen của ta!

Nhưng không sao, chỉ cần tà niệm của thế giới này không dứt.

Ta cuối cùng có thể gieo trồng Hắc Liên, sớm muộn gì, ta cũng sẽ làm cho Ma Tổ phục sinh!" Chỉ thấy nam tử áo choàng đen cười điên cuồng, theo thi pháp.

Diệt Thế Hắc Liên trên tế đàn nuốt chửng lệ khí, máu tươi.

Sau đó, lại có một hạt sen bay về phía Hồng Hoang.

Không biết hạt sen này sẽ rơi vào tay ai, cuối cùng lại mọc ra Diệt Thế Hắc Liên. ...

Trên Thái Dương Tinh.

"Ha ha ha, tên khốn Đế Giang, ngay cả Đông Vương Công do Đạo Tổ điểm định cũng giết rồi!" Thái Nhất nhe răng cười: "Ta xem ngươi giải thích với Đạo Tổ thế nào!" "Đông Vương Công rơi vào ma đạo, bị giết Đạo Tổ cũng không thể ra tay trừng phạt!" Đế Tuấn yếu ớt nói: "Ngược lại, chúng ta có thể nhân cơ hội này lôi kéo Yêu tộc Hồng Hoang, và những thế lực phản đối Vu tộc, thành lập liên minh chống Vu!" Lần trước ở Bất Chu Sơn giao chiến với Đế Giang.

Hai người tuy thoát được một mạng, nhưng lại mất đi Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Lạc Đồ Hà Thư.

Hai người càng bị trọng thương, trốn trong Thái Dương Tinh chữa

thương không dám ra ngoài.

Nhưng, dã tâm trong lòng chưa bao giờ dứt.

Hận ý đối với Đế Giang chưa bao giờ dứt.

Họ muốn liên hợp Yêu tộc, liên hệ với những sinh linh bất mãn với Vu tộc, hình thành liên minh chống Vu! ...

Thế giới Hồng Hoang, Vu tộc một nhà độc đại.

Nhưng đó chỉ là sự bình yên trên bề mặt, ngầm dưới đó, sóng ngầm cuộn trào.

Nháy mắt, đã đến thời gian giảng đạo lần thứ hai của Đạo Tổ Hồng Quân.

Lần này, Đế Giang không đi.

Rốt cuộc, Hồng Quân giảng đạo đối với y không có tác dụng gì.

Con đường thành Thánh của y là điểm cường hóa!

Ba ngàn năm thời gian, hoàn toàn có thể làm những việc khác, tìm kiếm các loại pháp bảo trong thế giới Hồng Hoang.

Các Tổ Vu khác cũng không đến Tử Tiêu Cung, trừ Hậu Thổ.

Vu tộc không tu luyện Nguyên Thần, Hồng Quân giảng đạo đối với họ mà nói, hoàn toàn vô dụng.

Hậu Thổ tiếp tục đến Tử Tiêu Cung nghe giảng, là vì yêu cầu của Đế Giang, phải chiếm được vị trí trên bồ đoàn đó.

Để có được Hồng Mông Tử Khí!

Thái Dương Tinh.

Đế Giang lúc này đang ở đây.

Y muốn giết Đế Tuấn và Thái Nhất, cướp đoạt pháp bảo của chúng.

Chỉ đáng tiếc, Đế Giang không tìm thấy Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Mình đúng là đồ ngốc!

Lại quên mất chuyện quan trọng như vậy!" Đế Giang không khỏi lắc đầu: "Hồng Quân giảng đạo, Đế Tuấn và Thái Nhất đã sớm đến Tử Tiêu Cung rồi!

Ai rảnh rỗi như Vu tộc chúng ta chứ!" Nhưng sau đó, ánh mắt y lóe lên.

Đã đến núi báu, sao có thể về tay không.

Trên Thái Dương Tinh có lẽ có bảo bối!

Không chút do dự, Đế Giang trực tiếp tìm kiếm trên Thái Dương Tinh.

Vì Đế Tuấn và Thái Nhất vốn không phải là đối thủ của mình, Đế Giang có thể nói là vặt lông không chừa.

Chương 104

Cả Thái Dương Tinh bị y làm cho tan hoang.

Cuối cùng, ở sâu trong Thái Dương Tinh, y phát hiện ra một cây Phù Tang.

Cây Phù Tang là một trong mười đại Tiên Thiên Linh Căn.

Cây này mọc nhiều trong rừng, lá như lá dâu.

Lại có châm, cây cao hai ngàn trượng, rộng hơn hai ngàn ôm.

Cây mọc từng cặp cùng gốc, nương tựa vào nhau, nên có tên là Phù Tang.

Nhìn cây Phù Tang, khóe miệng Đế Giang nở một nụ cười.

Y vươn tay chộp lấy cây Phù Tang, đột nhiên dùng sức.

"Ting, phân giải Tiên Thiên Linh Căn, nhận được 10000 điểm cường hóa!" Nhân vật: Đế Giang Tộc: Vu tộc Huyết mạch: Hỗn Độn Huyết Mạch (Độ cường hóa 0/2000000) Nguyên Thần: Không Nhục thân: Hỗn Độn Bất Diệt Thể (Độ cường hóa 0/2000000) Thần thông: Không Gian Chưởng Khống, Tốc Độ Chưởng Khống, Sức Mạnh Chưởng Khống, Nhục Thân Chưởng Khống Pháp tắc: Không Gian Pháp Tắc (Độ cường hóa 200/100000), Sức Mạnh Pháp Tắc (Độ cường hóa 0/100000) Điểm cường hóa: 31000 Sau khi quậy phá một trận ở Thái Dương Tinh, Đế Giang lại hướng về Thái Âm Tinh.

Rốt cuộc, đã đến Thái Dương Tinh, tự nhiên không thể bỏ qua Thái Âm Tinh.

Hơn nữa, trên Thái Âm Tinh cũng có bảo bối!

Thái Âm Tinh, còn gọi là mặt trăng.

Là một trong mười bốn chủ tinh cấp Giáp của Tử Vi, thuộc Thủy, không thuộc Nam Bắc Đẩu.

Ở trên trời là tinh tú của mặt trăng, có thể hóa thành phúc lộc chi khí, giống như Thái Dương Tinh, là trung thiên cát tinh.

Thái Âm nhập mệnh, chủ thông minh, văn nhã, hòa khí, độ lượng lớn.

Ngự trên xe báu long phượng, Đế Giang rất thuận lợi đến được Thái Âm Tinh.

Thái Âm Tinh lúc này cho người ta một cảm giác yên tĩnh, thần bí, lạnh lẽo.

Thái Âm chi lực nồng đậm trên Thái Âm Tinh hình thành nên rất nhiều thực vật kỳ dị.

Những thực vật này như tượng băng, dường như đều là giả.

Nhưng Đế Giang có thể cảm nhận được, những thực vật này đều sống.

Căn bản không giống như trong truyền thuyết trơ trụi không có bất kỳ sinh linh nào.

Ngược lại càng giống một thế giới đồng thoại băng tinh, mặt đất băng tinh, thực vật như băng tinh.

Đi trên Thái Âm Tinh, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh xa rời trần thế, khiến người ta sảng khoái tinh thần.

Đi một mạch về phía trước, rất nhanh, Đế Giang nhìn thấy một cung điện băng tinh.

Cung điện này tỏa ra từng luồng hàn khí, mỹ lệ tuyệt trần.

Bên ngoài cung điện có một cây quế tỏa hương.

Có thể nói, trong thế giới băng tinh này, đây là cây bình thường duy nhất.

"Một trong mười đại linh căn, cây Nguyệt Quế sao?" Đế Giang mỉm cười đi về phía cây quế: "Xem ra điểm cường hóa lại có chỗ rồi!" Chỉ có điều, khi y chuẩn bị phá hủy cây quế.

Đột nhiên, không gian dị động.

Đế Giang có thể cảm nhận được không gian xung quanh mình bị phong tỏa.

Sau đó một con mãnh khuyển khổng lồ xuyên qua không gian.

Mở cái miệng lớn như chậu máu trực tiếp cắn về phía Đế Giang.

"Thuộc tính không gian?

Vô thị không gian pháp tắc?" Đế Giang kinh ngạc, lần đầu tiên gặp sinh vật có thuộc tính không gian.

Nếu là tu sĩ bình thường, e rằng không tránh được cú vồ cắn của Thiên Cẩu.

Nhưng, không gian pháp tắc của Đế Giang rõ ràng mạnh hơn con thần cẩu này.

Chỉ thấy y điểm một ngón tay, cả không gian dường như bị tĩnh lặng lại.

Giống như một tấm ảnh đen trắng, tất cả mọi thứ đều bị giam cầm, ngay cả thần cẩu cũng không ngoại lệ.

Thậm chí, không gian bên trong hỗn loạn, cho người ta một cảm giác loang lổ.

Chỉ có Đế Giang, một mình có thể bước đi trong đó.

"Đừng làm hại Thiên Cẩu!" Cùng lúc đó, một giọng nói dịu dàng

vang lên.

Đế Giang nghe vậy nhìn qua, chỉ thấy trong cung điện có hai nữ tử.

Dung nhan hai người kinh diễm, một người dịu dàng cho người ta cảm giác ấm áp.

Một người lạnh lùng, như suối sâu trong thung lũng.

Tương truyền, trên Thái Âm Tinh có hai nữ thần, tên là Thường Hi và Vọng Thư.

Thường Hi dịu dàng như một tiểu thư khuê các, thân hình mềm mại uyển chuyển, kết hợp với dung mạo thanh tú, đẹp tựa sao trời.

Vọng Thư thì lạnh lùng tinh nghịch, đôi môi anh đào nhỏ nhắn toát lên vẻ quyến rũ thanh xuân.

Nghe một tiếng "Đừng làm hại Thiên Cẩu", Đế Giang nhìn thấy hai nữ tử xinh đẹp tuyệt trần.

Chính là Thường Hi và Vọng Thư. "Hai vị tiên nữ, có phải có hiểu lầm gì không?" Đế Giang mỉm cười, nụ cười khiến người ta như được tắm trong gió xuân. "Chỉ là con Thiên Cẩu này tấn công ta, không phải ta làm hại nó!" Tương truyền, vẫn luôn có lời đồn Thiên Cẩu ăn mặt trời, xem ra Thiên Cẩu sở hữu không gian thần thông, vì thế mới có thể nuốt được mặt trời. "Ngươi tự tiện xông vào Thái Âm Tinh của bọn ta, Thiên Cẩu mới tấn công!" Vọng Thư chu môi, vẻ mặt bất mãn nói. "Nó chỉ đang bảo vệ bọn ta mà thôi!" "Tiền bối, mong người lượng thứ." Thường Hi lên tiếng tạ lỗi. "Muội muội ta không hiểu chuyện, mong người đừng trách tội!" "Tỷ tỷ, tại sao phải xin lỗi chứ!" Vọng Thư hét lên. "Rõ ràng là hắn tự ý xông vào Thái Âm Tinh, giống như hai con chim lửa trên Thái Dương Tinh vậy!

Chương 105

Chẳng có chút lễ phép nào, ta thấy đều là kẻ xấu cả!" "Tiểu nha đầu, phải cẩn thận họa từ miệng mà ra đấy!" Đế Giang nói. "Miệng thì cứ một câu kẻ xấu, hai câu kẻ xấu!

Xin hỏi, bản tôn đã làm gì ngươi?

Hay là ngươi mong chờ ta làm gì ngươi đây?" Nói rồi, y thong thả bước về phía cung điện.

Nhưng khi đến trước đại điện, y lại phát hiện nơi này tỏa ra một luồng tiên linh chi khí, có kết giới đang bảo vệ Thái Âm Tinh.

Tình huống này chỉ có thể nói lên một điều, đó là hai nữ thần của Thái Âm Tinh vẫn chưa đến lúc xuất thế, vì thế Thiên Đạo đã lập kết giới để bảo vệ hai nàng. "Vào không được rồi chứ gì!" Vọng Thư khiêu khích. "Tên xấu xa!

Có bản lĩnh thì vào đi!" Đôi mắt to tròn của nàng ánh lên vẻ đắc ý. "Chỉ dựa vào cái kết giới này thôi sao?" Đế Giang không khỏi bật cười.

Y tiếp tục bước tới, chỉ nghe một tiếng "Rắc", kết giới trực tiếp vỡ tan.

Sau đó, Đế Giang nghênh ngang bước vào. "Sao... sao có thể!" Vọng Thư kinh ngạc. "Thái Âm Huyền Giới lại có thể bị phá vỡ?" Thái Âm Huyền Giới vốn kiên cố không thể phá vỡ.

Ngay cả hai con chim lửa trên Thái Dương Tinh cũng không thể công phá được.

Vậy mà bây giờ, lại bị Đế Giang trước mắt dễ dàng xé nát như vậy?

Khoảnh khắc đó, Vọng Thư chết lặng.

Chưa kịp phản ứng, Đế Giang đã xuất hiện bên cạnh nàng. "A... quỷ!" Vọng Thư sợ hãi hét lên.

Nhưng Đế Giang đã một tay tóm lấy Vọng Thư. "Tiểu nha đầu, dám gọi bản tôn là kẻ xấu sao?" Đế Giang nói. "Hôm nay, bản tôn sẽ xấu cho ngươi xem!" Nói rồi, Đế Giang tóm lấy Vọng Thư, đánh mạnh vào mông nàng một trận.

Bốp bốp bốp!

Tiếng tát giòn giã vang lên.

Bị đánh một trận, Vọng Thư lập tức hai mắt đỏ hoe, nước mắt tuôn rơi. "Tiền bối, xin hãy tha cho muội muội ta..." Thường Hi lúc này mới phản ứng lại, vội vàng cầu xin. "Nó chỉ là một đứa trẻ..." Nàng biết, người có thể phá vỡ kết giới thì có thể lấy mạng các nàng bất cứ lúc nào.

Chỉ có thể cầu xin tha thứ, tỏ ra yếu thế. "Ồ, vậy là lỗi của ta sao?" Đế Giang hỏi. "Tại hạ không dám!" Thường Hi dịu dàng đáp. "Thôi được rồi!" Đế Giang buông Vọng Thư ra. "Ta mà lại đi bắt nạt hai nữ lưu yếu đuối!

Đế Giang ta không gánh nổi cái tội danh này đâu!" Đồng thời y cũng giải trừ trói buộc không gian, Thiên Cẩu lập tức ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Lúc này, Thiên Cẩu đã sợ hãi tột độ.

Thuộc tính không gian vốn trước nay chưa từng thất bại của nó, trước mặt Đế Giang lại hoàn toàn vô dụng. "Đa tạ tiền bối!" Thường Hi cảm tạ Đế Giang, rồi quay sang trách Vọng Thư: "Muội muội, còn không mau xin lỗi!" "Con không sai!" Vọng Thư oan ức nói. "Thôi bỏ đi, ta cũng không thèm chấp nhặt với tiểu nha đầu!" Đế Giang nhún

vai, không hơi đâu mà đi so đo với một vị Thái Âm Nữ Thần.

Chuyện này quả thật không phù hợp với phong cách trước đây của y chút nào. "Ta không phải tiểu nha đầu!" Vọng Thư nhỏ giọng cãi lại. "Rõ ràng là ngươi tự tiện xông vào Thái Âm Tinh của ta!" "Sự thật là vậy, nhưng muội cũng không nên nói ra!" Thường Hi nhỏ giọng giáo huấn.

Chỉ là, mặt Đế Giang có chút lúng túng, với thực lực của y, chẳng lẽ lại không nghe được tiếng nói nhỏ sao?...

Trong cung Thái Âm. "Đế Giang tiền bối, mời ngài thử rượu hoa quế do ta tự tay ủ!" Thường Hi cung kính nói. "Cứ gọi ta là Đế Giang đại ca là được rồi!" Đế Giang nâng một bình rượu được đựng trong hồ lô huyền tinh.

Nhẹ nhàng ngửi một cái, hương rượu nồng nàn lập tức xộc vào mũi.

Uống một ngụm, vị ngọt thơm lập tức lan tỏa khắp cổ họng. "Rượu ngon, vào miệng ngọt thơm!" Đế Giang không tiếc lời khen ngợi. "Hậu vị thuần hậu, Thường Hi muội muội thật khéo tay!" "Hừ, đương nhiên là ngon rồi!" Vọng Thư xen vào. "Đó là do tỷ tỷ ta dùng hoa trên cây Nguyệt Quế Tiên Thiên làm đấy!

Cây Nguyệt Quế mười vạn năm mới ra nụ, mười vạn năm mới nở hoa!

Quý giá lắm đấy!" "Ồ, đa tạ mỹ tửu của Thường Hi muội muội!" Đế Giang lấy ra một ít Ngộ Đạo Trà tặng cho Thường Hi. "Ta có một ít Ngộ Đạo Trà, xem như quà đáp lễ tặng cho muội muội!" Vọng Thư thấy vậy, mắt không khỏi đảo một vòng, "Tên xấu xa, ta cũng làm một ít bánh hoa quế!

Ta tặng cho ngươi ăn, ngươi cũng tặng cho ta chút quà được

không?" Nói rồi, Vọng Thư lấy ra bánh hoa quế mình làm đặt trước bàn Đế Giang.

Chương 106

"Muội muội!" Thường Hi không khỏi quát. "Không sao, hiếm khi Vọng Thư tiểu nha đầu có lòng!" Đế Giang nói. "Có rượu, có bánh ngọt, quả thật là một chuyện vui lớn trong đời!" Nói rồi, y mở hộp ra.

Nhưng khi vừa cắn một miếng bánh hoa quế, sắc mặt y không khỏi biến đổi.

Đây là thuốc độc sao!

Không, còn khó ăn hơn cả thuốc độc!

Đế Giang cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Thật kinh khủng, y chưa từng ăn thứ gì kinh khủng đến thế.

Vậy mà Vọng Thư vẫn ngây thơ nhìn y, "Tên xấu xa, có ngon không?

Ta nói cho ngươi biết, đây là món ngon mà ta đã vất vả lắm mới làm được đấy!

Ngoài tỷ tỷ ta ra, ngươi là người đầu tiên được nếm thử đó!" Nghe lời Vọng Thư, sắc mặt Đế Giang càng thêm tái nhợt. "Ngươi chưa ăn sao?" Đế Giang hỏi. "Đồ ngon đương nhiên phải chia sẻ cho người khác rồi." Vọng Thư nói, hai mắt long lanh như sắp khóc. "Tên xấu xa, ngươi không thích à?" "Thích, thích chứ!" Đế Giang cố gắng nuốt miếng bánh hoa quế xuống. "Thích thì ăn thêm chút nữa đi!" Vọng Thư lại lấy thêm một miếng.

Khoảnh khắc đó, mặt Đế Giang trắng bệch!

Y đột nhiên hiểu ra tại sao Thường Hi lại ngăn cản Vọng Thư.

Hóa ra, đây chính là thuốc độc! "Cái đó, Vọng Thư muội muội!"

Đế Giang viện cớ. "Món ngon như vậy, sao có thể ăn hết một lần được chứ?

Ta mang về cho huynh đệ tỷ muội của ta ăn cùng!" "Tên xấu xa ngươi cũng có huynh đệ tỷ muội sao?" Vọng Thư cười hì hì, nụ cười rạng rỡ như hoa, vô cùng xinh đẹp. "Không sao, dù sao ta ở trong cung Thái Âm cũng không đi đâu được.

Ta có nhiều thời gian lắm, nếu ngươi thích, ta ngày nào cũng làm cho ngươi ăn!" Từ khi sinh ra, nàng và Thường Hi đã bị giam trong cung Thái Âm.

Thái Âm Huyền Giới bảo vệ các nàng, nhưng cũng giống như một chiếc lồng giam cầm tự do của các nàng.

Vô số năm qua, bầu bạn với các nàng chỉ có Thiên Cẩu và một cây Nguyệt Quế.

Thậm chí, việc đi đến dưới cây Nguyệt Quế ngắm hoa cũng là một điều xa xỉ.

Chỉ có Thiên Cẩu có không gian thần thông mới có thể ra vào tự do. "Ặc..." Khoảnh khắc đó, Đế Giang thật sự hận không thể tự tát cho mình hai cái.

Đúng là cái miệng hại cái thân, ngày nào cũng phải ăn thứ này, thà chết còn hơn!

Cuối cùng, Thường Hi không thể nhìn nổi nữa, bèn hỏi: "Đế Giang đại ca, ngài đến Thái Âm Tinh lần này, không biết có chuyện gì?" "Thật ra, ta đến để cướp bảo vật..." Đế Giang nói. *** Hồng Quân lần thứ hai giảng đạo kéo dài ba nghìn năm.

Lần này, Hồng Quân không chỉ giảng pháp tu luyện của Đại La Kim Tiên mà còn giảng cả pháp tu luyện của Chuẩn Thánh.

Thánh nhân giảng đạo, trời tuôn hoa rơi, khí lành bao trùm khắp

Tử Tiêu Cung.

Lần giảng đạo này sâu sắc hơn nhiều so với lần đầu.

Các tu sĩ trong Tử Tiêu Cung nghe giảng, lúc thì nhíu mày, lúc lại hoan hô.

Khi đại đạo ngày càng sâu sắc, tư chất của ba nghìn khách mời trong Tử Tiêu Cung bắt đầu có sự phân biệt rõ ràng.

Những sinh linh có căn nguyên kém hơn cảm thấy đạo của Hồng Quân khó hiểu, khô khan.

Các đại thần thông như Tam Thanh hấp thu linh khí do buổi giảng đạo triệu tập, bắt đầu đột phá!

Hồng Quân thấy vậy, ánh mắt lộ ra vẻ hài lòng, sau đó vận chuyển pháp lực, điều động linh khí chư thiên.

Lập tức, các đại thần thông như Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất dưới sự giúp đỡ của Hồng Quân đã đột phá Đại La Kim Tiên, tiến lên Chuẩn Thánh.

Tất cả chỉ để nâng cao thực lực của các đại năng Hồng Hoang, đối kháng với Vu tộc! ...

Lúc này, Đế Giang đã rời khỏi Thái Âm Tinh.

Bánh hoa quế của Vọng Thư thật sự quá đáng sợ, khiến Đế Giang không thể nào ở lại được nữa.

Ở Hồng Hoang, Đế Giang không hiểu vì sao lại cảm thấy trong lòng bất an, dường như có chuyện lớn sắp xảy ra.

Theo lý mà nói, Vu tộc không tu Nguyên Thần, không thể cảm nhận được thiên cơ, sẽ không có dự cảm bất an này.

Nhưng cùng với việc tu vi tăng cường, đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, Đế Giang dường như có thể lờ mờ dò xét thiên cơ.

Chỉ là, hành vi này không phải chủ động mà là bị động.

Ví dụ như bây giờ, y cảm thấy phía nam dường như có chuyện lớn.

Vì thế, Đế Giang quyết định một mình đi về phía nam.

Theo cảm giác đó, Đế Giang đi đến một sơn cốc, phát hiện trên không trung của sơn cốc có kiếp lôi. "Có sinh linh hóa hình?" Đế Giang nhíu mày, bước vào sơn cốc. "Chẳng lẽ sinh linh này có duyên với ta?" Chưa đi sâu vào, y đã nghe một tiếng hét lớn. "Khổng Tuyên, mau ngoan ngoãn thần phục ta!

Trở thành tọa kỵ cho đại bộ của ta, nếu không hóa hình thiên kiếp này sẽ khiến ngươi hồn bay phách tán!" "Khổng Tuyên?" Đế Giang nhíu mày.

Chương 107

Tương truyền, Khổng Tuyên là một quả trứng do Nguyên Phượng kết hợp với ngũ hành nguyên khí sinh ra.

Khổng Tuyên vừa sinh ra đã có Ngũ Sắc Thần Quang, Ngũ Sắc Thần Quang không gì không quét được, quả là phi phàm!

Thậm chí, có thể được coi là người mạnh nhất dưới Thánh Nhân!

Ngay cả Nhiên Đăng cũng không chiếm được ưu thế trước mặt Khổng Tuyên.

Bây giờ, Nguyên Phượng đã là nữ nhân của y.

Cảm giác rung động trong lòng này, lẽ nào Khổng Tuyên có liên quan đến y?

Nghĩ đến đây, Đế Giang vội vàng ẩn thân, muốn đi xem xét một phen.

Khi đi sâu vào, Đế Giang thấy một con công ngũ sắc đang độ kiếp.

Bên ngoài, đứng một lão đạo nhân tóc bạc phơ.

Lão đạo nhân nhìn Khổng Tuyên, hai mắt sáng rực, rõ ràng là muốn thu phục Khổng Tuyên làm tọa kỵ. "Lão đạo nhân đáng ghét, nhân lúc ta hóa hình mà ám toán ta!" Con công ngũ sắc nói tiếng người. "Ta có chết cũng không thần phục kẻ tiểu nhân bỉ ổi như ngươi!" Tính cách của nó vô cùng cương liệt, dù đối mặt với nghịch cảnh cũng không hề khuất phục.

Điểm này rất hợp khẩu vị của Đế Giang.

Hơn nữa, Đế Giang luôn cảm thấy trên người Khổng Tuyên có một cảm giác quen thuộc, dường như có huyết mạch tương liên.

Cảm giác này khiến Đế Giang khá kinh ngạc, nhưng sau đó nghĩ lại, có lẽ là do duyên cớ với Nguyên Phượng. "Khổng Tuyên, đừng có được cho mặt mũi mà không biết điều!" Lão đạo sĩ nói. "Để ngươi làm tọa kỵ của lão phu, đó là coi trọng ngươi!

Nếu không phục, thì đừng trách lão phu ra tay độc ác!" Lão đạo sĩ nói rồi, tay vung lên, chỉ thấy một pháp bảo hình cây búa bay ra.

Trên cây búa này, điện quang lấp loé.

Chính là Tiên Thiên Linh Bảo Tử Điện Chùy!

Bị ảnh hưởng bởi pháp bảo này, một đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống.

Một tiếng "Ầm" vang lên, đánh thẳng về phía Khổng Tuyên.

Nhưng, Ngũ Sắc Thần Quang sau lưng Khổng Tuyên lóe lên, kiếp lôi trực tiếp biến mất không dấu vết. "Thần thông thật lợi hại!" Lão đạo nhân hai mắt sáng rực. "Nếu đã không thần phục, vậy thì để thiên kiếp đánh chết ngươi!

Ta sẽ luyện xác ngươi thành pháp bảo!" Theo pháp lực của lão, trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, sấm chớp rền vang.

Mây đen bị kiếp lôi ảnh hưởng, quỷ dị dung nhập vào trong kiếp lôi.

Lập tức, uy lực của hóa hình thiên kiếp càng mạnh hơn.

Phải biết rằng, hóa hình thiên kiếp của sinh linh bình thường chỉ có bảy tầng.

Với tu vi của Khổng Tuyên, độ kiếp này vốn dĩ rất dễ dàng.

Nhưng vì lão đạo nhân gây khó dễ, hóa hình thiên kiếp đã biến thành chín tầng, uy lực mỗi tầng đều tăng lên không ít.

Khi từng đạo kiếp lôi giáng xuống, đến đạo thứ bảy, Khổng

Tuyên đã hơi thở yếu ớt.

Nhưng trong mắt Khổng Tuyên vẫn đầy vẻ bất khuất.

Nó có sự kiêu ngạo, quật cường của riêng mình.

Chỉ là, uy nghiêm của Thiên Đạo chưa bao giờ thay đổi vì ý chí của con người.

Chỉ thấy mây kiếp trên trời hội tụ, thiên kiếp tầng thứ tám từ trên trời giáng xuống.

Tiếng sấm vang dội trời đất, dường như muốn biến Khổng Tuyên thành tro bụi!

Khoảnh khắc đó, lão đạo nhân nở nụ cười tàn nhẫn.

Nhưng, Khổng Tuyên vẫn một mực kiên cường.

Nó đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, Ngũ Sắc Thần Quang sau lưng bay ra.

Ầm!

Kiếp lôi lại một lần nữa bị đánh tan, nhưng sau một đòn này, Khổng Tuyên đã ngã quỵ trên mặt đất.

Chỉ có ánh mắt không cam lòng vẫn nhìn về phía trước.

Ý chí kiên cường bất khuất này khiến Đế Giang không khỏi động lòng.

Ý chí này, sao mà giống với Vu tộc đến thế. "Khổng Tuyên, hết cách rồi chứ gì!" Lão đạo nhân vung Tử Điện Chùy trong tay, định đánh chết Khổng Tuyên, luyện hóa thi thể nó. "Hết cách thì đi chết đi!" Khoảnh khắc đó, Khổng Tuyên không khỏi tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nhưng, đòn tấn công trong tưởng tượng lại không giáng xuống người nó.

Thay vào đó là tiếng kinh hãi của lão đạo nhân vang lên: "Là ai!" Khổng Tuyên mở mắt ra, thấy trước mặt mình là một bóng người vĩ đại.

Bóng người này cao lớn khôi ngô, đội trời đạp đất.

Trong tay người đó đang nắm Tử Điện Chùy, một tiếng "Rắc", Tiên Thiên Linh Bảo trực tiếp vỡ nát. "Nhân lúc người khác độ kiếp mà ra tay đánh lén!" Đế Giang cười lạnh. "Tu sĩ Hồng Hoang thật càng ngày càng thụt lùi rồi!" "Ngươi là ai?

Dám hủy pháp bảo của ta!" Lão đạo nhân trong lòng phẫn nộ, Đế Giang đã hủy pháp bảo của lão. "Kẻ yếu, không có tư cách biết tên của bản tôn!" Đế Giang nói rồi, tay nắm chặt lại.

Chương 108

Pháp tắc chi lực vận chuyển, một tiếng "Bụp", lão đạo nhân trực tiếp bị bóp nát.

Cùng lúc đó, kiếp lôi tầng thứ chín từ trên trời giáng xuống. "Cẩn thận!" Khổng Tuyên nhắc nhở. "Chỉ là thiên kiếp quèn, tan cho bản tôn!" Đế Giang hét lớn một tiếng, một quyền đánh về phía thiên kiếp.

Một tiếng "Ầm" vang lên, thiên kiếp trực tiếp bị đánh tan, thậm chí bầu trời cũng bị quyền kình xé nát.

Khoảnh khắc đó, Khổng Tuyên không khỏi kinh hãi.

Cảm nhận được sức mạnh kinh thiên động địa trên người Đế Giang, cảm nhận được mùi vị quen thuộc trên người Đế Giang, Khổng Tuyên không khỏi lẩm bẩm: "Phụ thân đại nhân?" "Phụ thân?" Đế Giang không khỏi ngẩn người.

Y đoán Khổng Tuyên có duyên với mình, nhưng Khổng Tuyên lại gọi y là phụ thân đại nhân?

Chuyện quái quỷ gì vậy?

Khoảnh khắc đó, Đế Giang có chút mơ hồ! *** Phụ thân!?

Đế Giang lúc này thật sự có chút mơ hồ.

Khổng Tuyên lại trở thành con trai của y?

Nhưng cảm giác huyết mạch tương liên đó quả thực không sai được.

Nhìn Khổng Tuyên trước mắt đã hóa thành một đứa trẻ ba, bốn tuổi, Đế Giang lại đưa nó đến núi lửa phía nam.

Sau một hồi suy diễn của Nguyên Phượng, Đế Giang và Nguyên

Phượng mới phát hiện ra Khổng Tuyên quả thực là con trai của họ.

Hơn nữa, đứa con trai này không hề tầm thường, là huyết mạch của Vu tộc và Nguyên Phượng, vừa có nhục thân của Vu tộc, lại vừa có Nguyên Thần.

Không chỉ vậy, Khổng Tuyên vì lúc Nguyên Phượng trở về phía nam đã nhiễm phải Tiên Thiên Ngũ Hành chi khí, nên sở hữu Ngũ Sắc Thần Quang.

Có thể nói, lúc này căn nguyên của Khổng Tuyên vô cùng đáng sợ.

Tại núi lửa phía nam, sau khi nhận được truyền thừa của Nguyên Phượng, Đế Giang liền mang theo đứa con trai Khổng Tuyên bắt đầu du ngoạn Hồng Hoang.

Mặc dù Đế Giang chưa chuẩn bị sẵn sàng để làm cha, nhưng nếu đã có con trai, lại có Nguyên Thần, y nhất định sẽ cố gắng hết sức bồi dưỡng.

Y định tìm vài món pháp bảo lợi hại trong thế giới Hồng Hoang để cho Khổng Tuyên.

Trong lúc Đế Giang du ngoạn Hồng Hoang, buổi giảng đạo của Đạo Tổ đã kết thúc.

Lúc này, rất nhiều đại năng ở Hồng Hoang đều đã có cảnh giới Chuẩn Thánh sơ giai.

Đế Tuấn và Thái Nhất bắt đầu chiêu mộ Yêu tộc ở Hồng Hoang, dựa vào Đông Hoàng Chung để thu phục một lượng lớn Yêu tộc và những kẻ chống lại Vu tộc.

Sau đó, họ bắt đầu phản kháng Vu tộc, ma sát giữa Vu và Yêu không ngừng xảy ra.

Lại nói, Đế Giang và Khổng Tuyên đang đi trên đường.

Bỗng nhiên, họ phát hiện trong sơn cốc phía trước có vạn đạo thần quang tỏa ra, chắc chắn có dị bảo xuất thế. "Cha, có linh bảo xuất thế sao?" Khổng Tuyên nhìn thần quang phía trước, vẻ mặt tò mò.

Chưa từng thấy linh bảo xuất thế, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó lộ vẻ háo hức muốn thử. "Đi, cha giúp con lấy pháp bảo!" Đế Giang nói rồi dẫn Khổng Tuyên đi về phía sơn cốc.

Chỉ thấy bên trong thấp thoáng có một cây thước màu đỏ tím đang tỏa ra thần quang.

Chính là cây thước đầu tiên của trời đất, Càn Khôn Xích!

Cây thước này chứa đựng Càn Khôn nhất khí, được hình thành từ sự hợp nhất của âm dương càn khôn trong thế giới.

Trong thần thoại, Nhiên Đăng đã dùng cây thước này đánh lén Triệu Công Minh, trực tiếp đánh Triệu Công Minh trọng thương.

Có thể thấy, uy lực của cây thước này cực mạnh.

Quanh Càn Khôn Xích, có một đám tu sĩ vây quanh.

Trong mắt đám tu sĩ này tràn đầy vẻ tham lam.

E rằng linh bảo vừa xuất thế, những tu sĩ này sẽ không thể chờ đợi mà ra tay, chiếm pháp bảo làm của riêng.

Soạt!

Đúng lúc này, Càn Khôn Xích tỏa ra vạn trượng thần quang, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đã xuất thế!

Gần như cùng lúc, các tu sĩ xung quanh đồng loạt ra tay, lao thẳng về phía Càn Khôn Xích. "Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lão tổ ta nhận!" Một đạo nhân có lông mày dài trực tiếp phóng ra lông mày của mình.

Lông mày như rắn linh bay lượn, ba nghìn sợi lông mày trực tiếp

đánh ngã các tu sĩ phía trước.

Sau đó, chúng tạo thành một cái lồng bao bọc Càn Khôn Xích. "Bảo vật này là của ta!" Vừa dứt lời, một tu sĩ khác ra tay, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một cây trường đao.

Cây đao này mang theo thế bá tuyệt thiên hạ chém ra, ánh đao dường như muốn hủy diệt chúng sinh.

Chính là Tiên Thiên Linh Bảo, Thất Khẩu Thiên Mang Thần Đao.

Thất Khẩu Thiên Mang Thần Đao không gì không phá được, sắc bén vô cùng.

Ngay cả Kim Tiên cũng phải ôm hận dưới lưỡi đao này. "Thế giới Hồng Hoang, Tiên Thiên Linh Bảo vô cùng quý giá!" Đế Giang giáo dục Khổng Tuyên. "Thế giới này cá lớn nuốt cá bé, ai có sức mạnh thì người đó quyết định tất cả!

Khổng Tuyên, sau này hành tẩu Hồng Hoang, phải chú ý nhiều hơn!

Đặc biệt là lòng người!" Y cũng không vội ra tay, chỉ nhìn các tu sĩ trước mắt loạn đả, lại mở miệng giáo dục Khổng Tuyên. "Cha, con biết rồi!" Khổng Tuyên nói giọng non nớt.

Chương 109

Đúng lúc này, một ngọn lửa màu xanh lam bay về phía các tu sĩ.

Ai dính phải ngọn lửa này, lập tức biến thành tro bụi.

Sau đó, một giọng nói âm trầm vang lên: "Chư vị, linh bảo dành cho người có đức!

Theo ta thấy, bảo vật này nên thuộc về ta!" Vừa dứt lời, một luồng uy áp mạnh mẽ bao trùm.

Người đến là một đạo nhân gầy gò, thân hình kỳ dị.

Gương mặt người này cổ quái, toàn thân tỏa ra một luồng khí tịch diệt.

Tu vi của hắn, kinh ngạc thay, đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Người này vừa xuất hiện, các tu sĩ không khỏi ngẩn người, nhưng mấy tu sĩ mạnh nhất rõ ràng không cam tâm. "Ngươi là ai?" Tu sĩ cầm đao quát. "Bần đạo Nhiên Đăng, kính chào chư vị đạo hữu, bảo vật này có duyên với ta, mong chư vị đạo hữu thành toàn!" Đạo nhân nói giọng ôn hòa, lễ phép. "Nhiên Đăng, kẻ mặt dày thứ hai thiên hạ." Khóe miệng Đế Giang không khỏi lộ ra một tia khinh thường.

Nhiên Đăng là do một ngọn đèn trong Linh Thứu Cung hóa hình, còn được gọi là "quan tài nam".

Người này gian trá, mặt dày vô sỉ.

Trong thần thoại, trong ba nghìn khách mời ở Tử Tiêu Cung, Tam Thanh đều đắc đạo thành Thánh Nhân.

Nhiên Đăng mãi không đắc đạo, liền mặt dày bái nhập môn hạ của Nguyên Thủy.

Cùng là ba nghìn khách mời, cùng cầu đạo ở Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy không nỡ thu Nhiên Đăng làm đồ đệ, đồng thời cũng không nhận người đã có sư phụ, nhưng lại không tiện từ chối, bèn cho một chức Phó giáo chủ.

Ai ngờ Nhiên Đăng trong trận chiến Phong Thần, vì muốn tu thành chính quả, đã câu kết với Tây Phương giáo.

Cuối cùng, hắn đã lừa đi hơn nửa đệ tử của Nguyên Thủy, có thể nói là mặt dày vô sỉ.

Sự bỉ ổi của hắn không thua gì Chuẩn Đề.

Vì thế Đế Giang mới gọi hắn là kẻ mặt dày vô sỉ thứ hai thiên hạ. "Cha, mặt dày vô sỉ là sao ạ?" Khổng Tuyên hỏi giọng non nớt. "Mặt dày vô sỉ à?

Ừm, là không có liêm sỉ.

Giống như một đống phân chó, kinh tởm vô cùng, rất không được yêu thích!" "Vậy người thứ nhất là ai ạ?" "Người thứ nhất tên là Chuẩn Đề, sau này gặp phải nhớ tránh xa ra." Đế Giang giáo dục Khổng Tuyên.

Chỉ là, lúc nói chuyện với Khổng Tuyên, y không hề che giấu giọng nói của mình.

Lời nói của y rõ ràng truyền vào tai tất cả mọi người có mặt.

Lập tức khiến mọi người cười lớn, làm cho Nhiên Đăng mất hết mặt mũi. "Các hạ có ý gì!" Nhiên Đăng cố nén cơn giận trong lòng. "Con trai à, thấy chưa?" Đế Giang xoa đầu Khổng Tuyên nói. "Sau này tuyệt đối đừng học theo loại người này, không chỉ mặt dày vô sỉ, mà còn khá ngốc!" "Con biết rồi, phụ thân!" Khổng Tuyên nghiêng đầu, nói chắc nịch. "Tên xấu xí đó đúng là ngốc thật!" Khoảnh khắc đó, Nhiên Đăng không khỏi phẫn nộ tột độ.

Từ khi xuất đạo đến nay, chưa bao giờ bị người ta coi thường như vậy!

Hắn thường làm những chuyện vô sỉ trong bóng tối, nhưng bị người ta nói ra trước mặt các tu sĩ, quả thực là một sự sỉ nhục trần trụi. "Tìm chết!" Nhiên Đăng phẫn nộ, trực tiếp phóng ra ngọn lửa màu xanh lam về phía Đế Giang và Khổng Tuyên.

Ngọn lửa này, chính là đèn lửa của Linh Cữu Đăng - U Minh Quỷ Hỏa! "Xem Ngũ Sắc Thần Quang của ta đây!" Nhưng, Khổng Tuyên không hề có vẻ sợ hãi.

Mặc dù chỉ là một đứa trẻ ba bốn tuổi, nhưng ra tay lại hung hãn như Vu tộc.

Chỉ thấy Ngũ Sắc Thần Quang sau lưng nó lóe lên, U Minh Quỷ Hỏa trực tiếp bị quét tắt.

Khoảnh khắc đó, mặt Nhiên Đăng không giữ được nữa.

Một Đại La Kim Tiên đường đường, lại bị một đứa trẻ Kim Tiên kỳ đánh bại.

Lửa giận bùng cháy trong lòng.

Hắn phải giết Khổng Tuyên! *** "Tiểu quỷ đáng ghét, xem bần đạo dạy ngươi cách làm người!" Nhiên Đăng nổi giận đùng đùng.

Bị người ta chế giễu không nói, đòn tấn công của mình lại bị một tiểu quỷ ba, bốn tuổi chặn lại.

Có thể nói, đây là một cái tát trần trụi vào mặt.

Lửa giận bùng cháy, tràn ngập nội tâm Nhiên Đăng.

Khoảnh khắc đó, trong mắt hắn chỉ có Khổng Tuyên.

Pháp lực của hắn vận chuyển, chỉ thấy U Minh Quỷ Hỏa như thủy triều phun ra từ Linh Cữu Đăng.

Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt cả bầu trời, dưới uy thế kinh khủng đó, mọi người trong sơn cốc phải lùi lại liên tục. "Lần này, hai người đó thảm rồi!" "Đó là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cộng với thực lực Đại La Kim Tiên đấy!" "Có kịch hay để xem rồi!" Mọi người bàn tán xôn xao, vẻ mặt xem kịch vui.

Khoảnh khắc đó, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Khổng Tuyên cũng hiện lên vẻ ngưng trọng.

Dù sao nó cũng mới hóa hình, tuy căn nguyên sâu dày, nhưng chỉ có thực lực Kim Tiên, làm sao có thể chống lại đòn tấn công toàn lực của Nhiên Đăng. "Cha, hắn bắt nạt con!" Khi Nhiên Đăng tấn công toàn lực, cuối cùng, "Oa" một tiếng, Khổng Tuyên khóc lên, cầu cứu Đế Giang! "Rắc!" Không gian vỡ nát, một luồng uy áp kinh khủng lan tỏa khắp trời đất.

Khoảnh khắc đó, mọi người phát hiện thân hình mình bị giam cầm.

Chương 110

Ngay cả Nhiên Đăng, cũng toàn thân sợ hãi không thôi.

Hắn phát hiện người đàn ông đứng cùng Khổng Tuyên đột nhiên trở nên vô cùng đáng sợ.

Một luồng bá khí ngút trời tỏa ra, U Minh Quỷ Hỏa trực tiếp tắt ngấm. "Sức mạnh này?" Nhiên Đăng kinh hãi, hắn đã từng thấy sức mạnh này ở Tử Tiêu Cung. "Chuẩn Thánh!

Lúc Tam Thanh tấn thăng Chuẩn Thánh, chính là sức mạnh này.

Không, sức mạnh này còn mạnh hơn cả Tam Thanh." "Tại sao lại có Chuẩn Thánh!" Nhiên Đăng gào thét. "Rốt cuộc là ai?" Hắn dám cá, ở Tử Tiêu Cung tuyệt đối không thấy Đế Giang.

Vì không tham gia lần nghe giảng đầu tiên ở Tử Tiêu Cung, Nhiên Đăng căn bản không nhận ra Đế Giang. "Ngươi không có tư cách biết danh hiệu của bản tôn!" Đế Giang nói. "Dạy con trai của bản tôn cách làm người ư?

Bằng cái gì?" Nói rồi, một luồng uy áp mênh mông hướng về phía Nhiên Đăng.

Trong nháy mắt, Nhiên Đăng chỉ cảm thấy như bị một đòn nặng, ngực như bị đè nén, không khỏi phun ra một ngụm máu tươi.

Khoảnh khắc đó, sắc mặt Nhiên Đăng đại biến.

Trong lòng run sợ, hồn bay phách lạc.

Hắn tưởng rằng từ Tử Tiêu Cung nghe giảng trở về, mình cũng là một đại năng ở Hồng Hoang.

Càn Khôn Xích có duyên với hắn, vì thế mới đến tìm bảo vật.

Nhưng người đàn ông trước mắt này lại kinh khủng đến vậy, chỉ bằng khí tức đã đánh hắn bị thương.

Một người đàn ông như vậy, hắn lại muốn dạy con trai của người đó cách làm người?

Chẳng phải là chán sống rồi sao. "Hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm!" Nhiên Đăng nói rồi, quay người muốn đi. "Càn Khôn Xích thuộc về ngươi, ta lập tức rời đi!" "Càn Khôn Xích từ khi nào thuộc về ngươi?

Bản tôn cần ngươi nhường sao?" Đế Giang cười lạnh. "Sỉ nhục con ta, rồi cứ thế rời đi là được sao?" Dưới sự bao phủ của sát ý ngút trời, Nhiên Đăng cảm thấy linh hồn mình cũng lạnh buốt. "Bịch" một tiếng, Nhiên Đăng trực tiếp quỳ xuống. "Tiền bối, tha mạng!" Nhiên Đăng cầu xin, không còn chút tôn nghiêm nào của một tu sĩ. "Ta, ta thật sự không cố ý!" Khoảnh khắc đó, các tiên nhân không khỏi lộ ra vẻ không thể tin được.

Chưa động thủ, Nhiên Đăng đã quỳ xuống? "Không cố ý?" Giọng Đế Giang lạnh băng. "Vậy là có ý rồi?" "Không, không!" Nhiên Đăng muốn khóc mà không có nước mắt.

Sao lại xui xẻo thế này, gặp phải một kẻ hung ác.

Các tu sĩ khác thấy vậy, càng cảm thấy kinh nghiệm thê thảm của Nhiên Đăng thật đáng buồn.

Nhưng cũng không thể không thừa nhận, Nhiên Đăng quả thật vô sỉ.

Tu sĩ tu đạo, nghịch thiên cải mệnh, hung hãn hiếu chiến là bản tính.

Nhưng Nhiên Đăng lại trực tiếp quỳ xuống cầu xin tha mạng.

Người không biết xấu hổ như vậy, e rằng cả Hồng Hoang cũng cực kỳ hiếm thấy. "Cha, tên này đáng thương quá." Cuối cùng, Khổng

Tuyên có chút không nỡ. "Hay là, chúng ta tha cho hắn đi?" "Con trai ta nhân từ." Đế Giang cũng không từ chối. "Nhưng, không giết hắn, sau này nhân quả với hắn, con phải tự giải quyết!" Khổng Tuyên dù sao cũng mới nhập thế chưa sâu, không hiểu sự hiểm ác của thế gian.

Y không ngại dùng cơ hội này để Khổng Tuyên nhận rõ hiện thực.

Nói rồi, Đế Giang lấy Càn Khôn Xích, trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người giao cho Khổng Tuyên, sau đó hai người trực tiếp rời đi. ...

Lại nói, Đế Tuấn và Thái Nhất sau khi chứng đắc Chuẩn Thánh chi đạo, liền du ngoạn khắp Hồng Hoang, thu phục Yêu tộc thiên hạ.

Một ngày, hai người lại đến Bất Chu Sơn, cảm thấy nơi này có cơ duyên.

Khi hai người đi sâu vào Bất Chu Sơn, đột nhiên thấy một đạo hà quang tỏa sáng.

Khi Đế Tuấn và Thái Nhất đến gần, phát hiện có một cánh cửa trời khổng lồ lơ lửng trên không, bên trong kết nối với một tiểu thế giới khổng lồ, linh khí trong tiểu thế giới vô cùng nồng đậm.

Thậm chí, bên trong còn có những cung điện tuyệt đẹp.

Trên cánh cửa lớn, viết ba chữ lớn: Nam Thiên Môn. "Ha ha ha, quả nhiên trời hưng Yêu tộc ta!" Đế Tuấn nhìn nơi này, không khỏi cười lớn. "Nơi phúc địa như vậy, nếu đưa Yêu tộc đến đây tu luyện, chắc chắn sẽ làm ít công to!" Hắn có một cảm giác, mình sẽ là chủ nhân của nơi này.

Thái Nhất cũng không ngoại lệ, chỉ thấy vẻ mặt vui mừng nhìn nơi này nói: "Có nơi này, đại ca và ta có thể chính thức bắt đầu xưng hoàng!" "Được, chúng ta nhanh chóng đưa các Yêu tộc di chuyển đến đây." Đế Tuấn và Thái Nhất hào khí ngút trời. "Chờ thời cơ chín muồi,

ta sẽ thỉnh cầu Đạo Tổ, thành lập Thiên Đình, thống lĩnh Hồng Hoang!" Lúc này, Đế Giang mang theo Khổng Tuyên tiếp tục du ngoạn Hồng Hoang, để Khổng Tuyên được thấy tất cả mọi thứ trong thế giới Hồng Hoang, dù tốt đẹp hay tàn khốc.

Khổng Tuyên còn hóa ra nguyên hình, chở Đế Giang bay lượn.

Một ngày, đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai Đế Giang: "Tỷ tỷ, mau nhìn kìa, con công thật đẹp!

Ta bắt nó làm tọa kỵ được không!

Chương 111

Ai da, trên đó có người, ta đi trao đổi với hắn được không?" Giọng nói tinh nghịch vui vẻ, khiến người ta tâm tình vui vẻ.

Đế Giang nghe vậy không khỏi bật cười, trên đời lại có người muốn bắt con trai mình làm tọa kỵ?

Quả thật là chuyện lạ đời.

Nhưng nghe nói muốn trao đổi, bản tính cũng không xấu.

Vì thế Đế Giang cũng không tức giận.

Vừa dứt lời, chỉ thấy trước mặt Khổng Tuyên xuất hiện ba thiếu nữ.

Một thiếu nữ mặc váy dài màu hồng, dịu dàng lương thiện.

Một thiếu nữ mặc váy dài màu xanh lá, tinh nghịch hoạt bát, lanh lợi đáng yêu.

Một thiếu nữ mặc váy dài màu vàng, tú lệ đoan trang.

Ba người mỗi người một vẻ, đều xinh đẹp không gì sánh bằng.

Ngay cả Đế Giang từng trải cũng không khỏi nhìn thêm vài lần.

Khiến cho thiếu nữ mặc váy xanh không khỏi tức giận nói: "Này, tên háo sắc nhìn cái gì!

Cẩn thận bản tiểu thư khoét mắt ngươi!" "Dựa vào ngươi mà cũng đòi khoét mắt phụ thân ta?" Khổng Tuyên nghe vậy không khỏi phóng ra Ngũ Sắc Hào Quang quét về phía ba nữ tử. "Ta thấy ngươi muốn ăn đòn!" Ba nữ tử vừa xuất hiện đã muốn thu nó làm tọa kỵ, lại còn đòi khoét mắt Đế Giang, Khổng Tuyên có thể nói là tức giận tột độ! *** Ngũ Sắc Thần Quang, không gì không quét được.

Khổng Tuyên vừa ra tay, lập tức khiến ba nữ tử chật vật không thôi.

Trong nháy mắt, nữ tử mặc váy xanh, vốn là người trời không sợ đất không sợ, đã bị chọc giận.

Bị Khổng Tuyên quét một cái, khiến nàng khá chật vật, lửa giận cũng bùng lên. "Con công chết tiệt, dám đánh ta, thật không biết lễ phép!" Vừa nói, nữ tử lấy ra một kiện pháp bảo.

Nữ tử mặc váy dài màu hồng nói: "Muội muội không được!" Sau đó, ánh mắt nàng nhìn về phía Đế Giang nói: "Đạo hữu, xá muội ngang ngược, mong người lượng thứ.

Vân Tiêu đại muội muội xin lỗi ngài!" Đế Giang nghe vậy không khỏi ngẩn người, Vân Tiêu?

Vậy ba nữ tử này là Tam Tiêu nương nương sau này, Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu?

Đệ tử của Thông Thiên sau này?

Đều nói Tam Tiêu căn nguyên sâu dày, không ngờ lại xuất thế vào thời kỳ Vu Yêu.

Nhìn lướt qua Tam Tiêu, Đế Giang phát hiện ba người đều có tu vi Kim Tiên, dùng làm đối thủ cho Khổng Tuyên cũng không tồi.

Lập tức nói: "Không sao, đều là trẻ con đánh nhau, cứ để chúng nó chơi đi!" Vừa dứt lời, Khổng Tuyên hóa thành một đứa trẻ ba, bốn tuổi, Bích Tiêu thấy vậy không khỏi ngẩn người.

Ai cũng không ngờ con công này lại là một đứa trẻ. "Thằng nhóc hôi sữa này!" Bích Tiêu nói. "Tỷ tỷ tha cho ngươi, lại đây để tỷ tỷ véo má nào!" Nói rồi, nàng thậm chí còn đưa tay ra làm điệu bộ, dường như đang trêu chọc Khổng Tuyên. "Con nhóc tóc vàng, muốn ta gọi ngươi là tỷ tỷ!" Khổng Tuyên nói giọng non nớt. "Nằm mơ đi, muốn

đánh thì đánh, nói nhảm nhiều thế làm gì!" Khổng Tuyên nói không kiêng nể, trực tiếp lấy ra Càn Khôn Xích.

Mặc dù bảo vật này chưa được luyện hóa hoàn toàn, nhưng khí tức của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo lộ ra, lập tức khiến sắc mặt Bích Tiêu và những người khác đại biến. "Sợ rồi à?" Khổng Tuyên đắc ý nói. "Đây là Càn Khôn Xích cha ta tìm cho ta, là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đấy!

Bảo vật này công phạt sát lục, không dính nhân quả!" Thậm chí nó còn giơ Càn Khôn Xích lên giới thiệu, hoàn toàn giống như một đứa trẻ khoe đồ chơi.

Càng nghe, Bích Tiêu và những người khác càng cảm thấy rợn tóc gáy.

Họ mới hóa hình không lâu, tu vi không cao, pháp bảo cũng không nhiều.

Khổng Tuyên tuy còn nhỏ, nhưng thực lực không hề thua kém, lại thêm Càn Khôn Xích.

Thắng bại đã rõ ràng. "Tiểu quỷ đầu, mang theo sát khí như vậy!" Bích Tiêu mắt đảo một vòng, dù sao cũng không muốn chịu thua. "Ngươi không nghe cha ngươi nói, chúng ta chỉ đùa giỡn thôi sao?" "Vậy sao?" Khổng Tuyên nói giọng non nớt, đôi mắt đen láy cũng đảo liên tục.

Khoảnh khắc đó, Đế Giang không khỏi cảm thấy buồn cười.

Bích Tiêu là một nha đầu không chịu thua, lại bốc đồng, tự cho rằng mình có nhiều mưu mẹo.

Nhưng Khổng Tuyên tuy còn nhỏ, thủ đoạn chơi người lại càng nhiều không kể xiết.

Đặc biệt là sau khi được Đế Giang, một người đến từ hậu thế, rèn

giữa, có thể nói, sự hung hãn của Khổng Tuyên vượt xa sức tưởng tượng của người thường.

Quả nhiên, chỉ thấy Khổng Tuyên ra vẻ người lớn, học theo lời Đế Giang nói: "Bản tôn cũng không bắt nạt ngươi!

Như vậy đi, ta cất Càn Khôn Xích đi!

Nhưng, nếu ngươi đánh không lại ta, thì phải đồng ý với ta một điều kiện!" "Được!" Bích Tiêu không khỏi vui mừng.

Chỉ cần Khổng Tuyên cất Càn Khôn Xích đi, nàng không tin không dạy dỗ được thằng nhóc không biết trời cao đất dày này. "Ở núi lửa Bất Tử, mẫu thân đại nhân đã tìm cho cha ta người hầu rồi!" Khổng Tuyên nói giọng già dặn. "Đi suốt quãng đường này, ta và cha không có người hầu hạ.

Ta thấy ba người các ngươi cũng không tệ, hầu hạ ta và cha ta đi!" Đế Giang nghe vậy không khỏi ngẩn người, thằng nhóc gấu chó này lại tìm người hầu cho y?

Để Tam Tiêu làm người hầu?

Ý tưởng hay đấy!

Nhưng, Bích Tiêu nghe vậy nổi giận đùng đùng: "Thằng nhóc ngông cuồng, xem ta đánh ngươi!" Nói rồi, Bích Tiêu phóng ra một kiện pháp bảo.

Chương 112

Nhưng, Khổng Tuyên Ngũ Sắc Thần Quang quét một cái, trực tiếp thu đi pháp bảo của Bích Tiêu.

Cảnh này khiến sắc mặt Bích Tiêu không khỏi cứng đờ. "Nhị tỷ, cho ta mượn pháp bảo!" Nói rồi, Bích Tiêu không cần biết ba bảy hai mốt, lấy một kiện pháp bảo từ Quỳnh Tiêu đánh về phía Khổng Tuyên.

Nhưng, Khổng Tuyên chỉ tay một cái, lại thu đi pháp bảo.

Ngũ Sắc Thần Quang đó, thuộc về Tiên Thiên Ngũ Hành, pháp bảo ngũ hành không gì không thu được.

Bích Tiêu chỉ có tu vi Kim Tiên, Khổng Tuyên tuy mới hóa hình nhưng căn nguyên sâu dày, Bích Tiêu làm sao là đối thủ của Khổng Tuyên.

Thấy cảnh này, Bích Tiêu vốn được nuông chiều từ nhỏ không khỏi đỏ hoe mắt. "Đại tỷ, hắn bắt nạt ta!" Bích Tiêu khóc lóc với Vân Tiêu. "Tỷ phải làm chủ cho ta!" "Xấu hổ quá, chỉ biết khóc nhè!" Khổng Tuyên thấy vậy, không khỏi làm mặt quỷ. "Có đánh nữa không!" Đế Giang thấy vậy không khỏi cảm thấy buồn cười, quả thật là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Bích Tiêu dù tinh ranh quỷ quái, nhưng lại không phải là đối thủ của thằng nhóc gấu chó Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên lúc này đâu có chút tư thái của một cao nhân đắc đạo ở hậu thế.

Lúc này hoàn toàn là một thằng nhóc gấu chó trời không sợ đất không sợ.

Mặt khác, Vân Tiêu lấy ra một cái kim đấu. "Con trai của đạo hữu thật có bản lĩnh!" Vân Tiêu nói. "Giơ tay một cái đã thu đi hai kiện pháp bảo của muội muội ta, hay là chúng ta so tài một trận.

Nếu ta thắng, mong đạo hữu trả lại pháp bảo cho muội muội ta!" Vân Tiêu tính tình ôn thuận, lại hiểu chuyện.

Nàng biết một lớn một nhỏ trước mắt chắc chắn cực mạnh, nhưng muội muội bị bắt nạt, cuối cùng cũng không nỡ.

Vừa nói, pháp bảo trong tay nàng phóng ra vạn trượng kim quang, trong nháy mắt biến lớn đến mấy trăm trượng. "Bảo vật này là Hỗn Nguyên Kim Đấu, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Vân Tiêu giới thiệu. "Là vật chí âm chí tà, nếu bị bảo vật này bắt được, chỉ cần xoay một vòng, có thể tước đi nghìn năm đạo hạnh của đối phương!

Đạo hữu, xin hãy lượng bảo!" Vân Tiêu nói ra cả lai lịch, có thể thấy, tính tình Vân Tiêu ôn hòa, thực sự không muốn kết oán.

Huống hồ, ân oán lần này cuối cùng cũng là do muội muội gây ra.

Vì thế Vân Tiêu chỉ muốn dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu để dọa lui Đế Giang, đổi lại hai kiện pháp bảo là xong.

Nhưng, trên mặt Đế Giang lại lộ ra vẻ cổ quái. "Trên người bản tôn không có pháp bảo!" Đế Giang nói. "Ta là Vu tộc, tu nhục thân, chứng pháp tắc.

Pháp bảo đối với ta chỉ là ngoại lực.

Nếu Vân Tiêu cô nương muốn chiến!

Vậy thì chiến đi, nếu có thể làm ta bị thương một sợi lông, pháp bảo Khổng Tuyên thu của các ngươi đương nhiên sẽ trả lại!" Lời vừa dứt, Vân Tiêu không khỏi ngẩn người, một cảm giác bị sỉ nhục hiện lên. "Vậy đắc tội rồi!" Nói rồi, Vân Tiêu xoay Hỗn Nguyên Kim Đấu, hướng về phía Đế Giang.

Nhưng, Đế Giang không hề nhúc nhích, mặc cho Hỗn Nguyên Kim Đấu phóng ra thần uy, căn bản không thể đột phá phạm vi mười trượng quanh thân y.

Sau đó, Đế Giang tay vươn ra, Vân Tiêu chỉ cảm thấy không gian chấn động, Hỗn Nguyên Kim Đấu mất kiểm soát bay vào tay Đế Giang. "Múa rìu qua mắt thợ rồi!" Đế Giang mỉm cười. "Đạo hữu thật có bản lĩnh!" Vân Tiêu nói một cách nghiêm túc. "Không biết ngài là thân phận gì, sau này khi ba tỷ muội chúng ta học thành tài trở về, sẽ đến đòi lại pháp bảo." Hỗn Nguyên Kim Đấu trong các trận đấu trước đây luôn giành thắng lợi, hôm nay lại thất bại. "Cha ta là thủ lĩnh Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, Không Gian Tổ Vu Đế Giang!" Khổng Tuyên nói giọng non nớt. "Các ngươi không phải nên làm người hầu của ta sao?

Chẳng lẽ nói không giữ lời?" Tam Tiêu nghe vậy không khỏi biến sắc lần nữa. "Đồng ngôn vô kỵ!" Đế Giang nói rồi trực tiếp trả lại Hỗn Nguyên Kim Đấu cho Vân Tiêu. "Ba vị cô nương không cần để ý!

Pháp bảo trả lại cho các ngươi, cũng là kết một thiện duyên!

Vu tộc ta đội trời đạp đất, không thèm bắt nạt nữ lưu yếu đuối!" Khổng Tuyên nghe vậy chỉ có thể giao ra pháp bảo.

Nhưng, ai ngờ Tam Tiêu thực lực không mạnh, nhưng lại khá kiêu ngạo. "Đừng có coi thường phụ nữ!" Vân Tiêu không cam lòng nói. "Chỉ là, chúng ta có việc phải xử lý!

Một vạn năm!

Một vạn năm sau, ta sẽ tìm ngươi, thực hiện lời hứa!" Đế Giang nghe vậy chỉ cười cười, ánh mắt y nhìn vào người Vân Tiêu.

Chỉ thấy Vân Tiêu một thân váy lụa màu hồng, gió núi thổi qua,

quả thật đẹp như nữ thần. "Một vạn năm sao, bản tôn chờ!" Đế Giang mỉm cười. "Khổng Tuyên, chúng ta đi!" Khổng Tuyên hóa thành công, chở Đế Giang bay đi.

Vân Tiêu thấy vậy không khỏi ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Đế Giang, chỉ có Bích Tiêu ở đó hét lên: "Tỷ tỷ, hoàn hồn đi!

Còn nhìn gì nữa?" *** Bộ lạc Hậu Thổ.

Lúc này, bộ lạc Hậu Thổ có mấy trăm vạn Vu tộc, chiếm cứ phía tây nam, là một thế lực siêu cấp.

Người Vu tộc yêu tự do, thích chiến đấu.

Chương 113

Nhưng bộ lạc Hậu Thổ, vì lý do của Hậu Thổ, Vu tộc ở đây tương đối ôn hòa.

Khi Đế Giang đến đây, Hậu Thổ lập tức ra nghênh đón. "Đại ca, huynh cuối cùng cũng đến rồi!" Hậu Thổ cung kính nói.

Nhìn Khổng Tuyên đang đứng bên cạnh Đế Giang nhìn đông ngó tây, trong mắt nàng không khỏi lộ ra một tia yêu thương. "Con trai của ta!" Đế Giang dặn dò. "Khổng Tuyên, mau gặp Hậu Thổ cô cô của con đi!" "Cô cô?" Khổng Tuyên tò mò hỏi. "Con không nên gọi là tiểu nương sao?" Câu nói này khiến mặt Hậu Thổ không khỏi ửng hồng, nàng lén nhìn Đế Giang một cái, rồi cúi người nói: "Khổng Tuyên ngoan quá, con đi chơi trước đi.

Tiểu nương và phụ thân con có chuyện cần bàn!" Nhưng, Khổng Tuyên lại chìa tay ra, đòi quà gặp mặt.

Hậu Thổ thấy vậy không khỏi ngẩn người, đương nhiên nàng biết thủ thế này.

Ở Bàn Cổ Thần Điện, Đế Giang đã dạy Thập Nhị Tổ Vu.

Chỉ là, Vu tộc không tu Nguyên Thần, cũng không dùng pháp bảo, lấy gì cho Khổng Tuyên đây?

Suy nghĩ một lát, Hậu Thổ nói: "Hậu Nghệ, ngươi dẫn Khổng Tuyên đến bảo khố của ta đi!

Thích gì cứ lấy!" Rõ ràng, Vu tộc xưng bá Hồng Hoang, cũng cướp đoạt không ít bảo bối.

Họ không dùng đến, nhưng cũng không thể để Yêu tộc được lợi, vì thế toàn bộ đều được cất giữ trong bảo khố của Vu tộc.

Khổng Tuyên thấy vậy liền lon ton đi theo.

Hậu Thổ và Đế Giang vào đại điện, sau đó Hậu Thổ đưa tay ra, chỉ thấy một đạo Hồng Mông Tử Khí hiện ra trên tay nàng. "Hồng Mông Tử Khí, ở đâu ra vậy?" Đế Giang không khỏi kinh ngạc.

Tại sao Hậu Thổ lại có Hồng Mông Tử Khí? "Đại ca quả nhiên nhận ra vật này!" Hậu Thổ mở miệng nói. "Sau khi Hồng Quân giảng đạo xong, đã đặc biệt giữ ta lại, tặng riêng cho ta món quà này!

Nói đây là một tia sinh cơ của Vu tộc ta.

Chỉ là, từ nay về sau, nhân quả giữa ngài ấy và đại ca sẽ xóa bỏ hoàn toàn!" "Lão già Hồng Quân?" Đế Giang nhíu mày, có chút không hiểu.

Theo tình tiết phát triển, Hồng Quân lẽ ra phải sau lần giảng đạo thứ ba mới phân phát Hồng Mông Tử Khí.

Bây giờ lại cho Hậu Thổ, có ý gì?

Một đạo Hồng Mông Tử Khí để kết thúc nhân quả với y?

Đế Giang luôn cảm thấy không đúng, nhưng Vu tộc không tu Nguyên Thần, không rõ thiên số.

Chuyện ngoài tình tiết, Đế Giang nhất thời không đoán được ý đồ của Hồng Quân. "Đại ca, từ khi nhận được vật này, ta luôn có một dự cảm." Hậu Thổ giải thích. "Dường như có cơ duyên của ta đang chờ đợi ở phương xa.

Vì thế lần này mới đặc biệt mời đại ca đến." Từ khi nhận được Hồng Mông Tử Khí, nàng luôn cảm thấy bất an.

Trong lòng vô cùng phiền não, sự bất an này thậm chí khiến nàng khó ngủ.

Nhưng Hồng Quân đã nói rõ Hồng Mông Tử Khí là một tia sinh cơ

sau này của Vu tộc, Hậu Thổ không dám vứt bỏ. "Cơ duyên ở phương xa sao?" Đế Giang nhíu mày. "Chẳng lẽ Hồng Quân muốn chia rẽ Vu tộc ta?" Hiện tại ở Hồng Hoang, thế lực Vu tộc hùng mạnh, một nhà độc bá.

Hồng Quân dùng một đạo Hồng Mông Tử Khí để kết thúc nhân quả, sau đó lại tách Hậu Thổ ra khỏi Vu tộc.

Hậu Thổ thành Thánh xem ra có lợi cho Vu tộc, nhưng trong thần thoại, Hậu Thổ vì không có Nguyên Thần, không thể thành Thánh.

Cũng không thể rời khỏi Địa Phủ, đối với Vu tộc mà nói, hại nhiều hơn lợi. "Đại ca, Đạo Tổ muốn hại Vu tộc ta sao?" Hậu Thổ nghe vậy kinh hãi. "Không cần biết lão ta làm gì!" Đế Giang nói. "Đây quả thực cũng là cơ duyên của Vu tộc ta!

Đây là dương mưu, chúng ta không thể từ chối!

Chỉ là, ta đã có mưu tính từ nhiều năm trước rồi!

Đi thôi, Hậu Thổ, ta giúp muội thành Thánh!" Đế Giang không biết rốt cuộc Hồng Quân đang nghĩ gì!

Nhưng không sao, y đã sớm mưu tính tất cả.

Bây giờ chỉ là thuận nước đẩy thuyền, mưu tính của Hồng Quân cuối cùng cũng sẽ là công dã tràng! ...

Huyết Hải, do máu bẩn của Bàn Cổ hóa thành, là một nơi hung sát nổi tiếng ở Hồng Hoang.

Khi Đế Giang đưa Hậu Thổ đến đây, Hậu Thổ cảm thấy cảm giác đó càng lúc càng mãnh liệt.

Khi nhìn thấy oan hồn và lệ khí tràn ngập trên không trung Huyết Hải, Hồng Mông Tử Khí và Hậu Thổ quỷ dị dung hợp, từng đạo minh ngộ hiện lên trong đầu Hậu Thổ.

Cơ duyên vốn dĩ phải đợi sau khi Nhân tộc ra đời Hậu Thổ mới hiểu ra, dưới tác dụng của Hồng Mông Tử Khí, đã được lĩnh ngộ trước.

Khoảnh khắc đó, Hậu Thổ hai mắt nhìn trời, lệ rơi đầy mặt. "Hậu Thổ, muội sao vậy?" Đế Giang không khỏi kinh ngạc, nhưng Hậu Thổ cũng không nói gì.

Chỉ là, trên người nàng lờ mờ tỏa ra một đạo thánh quang, thậm chí khiến người ta muốn quỳ lạy. "Đại ca, nếu em không còn nữa, huynh có nhớ em không?" Hậu Thổ nhìn Đế Giang, vẻ mặt quyến luyến.

Lúc này, nàng đã hiểu ra sứ mệnh của mình.

Chương 114

Bàn Cổ khai thiên tích địa, thân tổn hóa vạn vật.

Nhưng thế giới Hồng Hoang, cuối cùng Thiên Đạo vẫn còn thiếu sót, vạn vật không có nơi luân hồi.

Chúng sinh không nơi nương tựa, sau khi chết liền tụ tập ở U Minh Huyết Hải.

Nhân quả lớn như vậy, phải do Tổ Vu bù đắp.

Trách nhiệm này, đã rơi vào người Hậu Thổ, người nắm giữ Thổ chi pháp tắc.

Chỉ có Thổ chi pháp tắc của Hậu Thổ mới có thể bù đắp Thiên Đạo.

Đồng thời, cũng chỉ có Hậu Thổ lương thiện mới có dũng khí, có lòng thiện tâm này để bù đắp Thiên Đạo. "Nha đầu ngốc, ta sẽ không quên muội!" Giọng Đế Giang nghiêm túc. "Xem ra, muội đã biết sứ mệnh của mình rồi!" Chuyện Hậu Thổ hóa luân hồi, y đã sớm biết.

Vì điều này, y đã mưu tính suốt những năm qua.

Chỉ là, mưu tính này liệu có thể thành công hay không, tất cả đều là ẩn số.

Ngay cả Đế Giang cũng không khỏi cảm thấy nặng nề. "Minh Hà, còn không mau cút ra đây gặp bản tôn!" Đế Giang hét lớn, thủ đoạn y bố trí, đã đến lúc khởi động.

Chỉ thấy Huyết Hải cuồn cuộn, không lâu sau, Minh Hà Lão Tổ cưỡi Huyết Hải xuất hiện trước mặt Đế Giang. "Minh Hà bái kiến chủ thượng!" Minh Hà Lão Tổ cung kính nói. "Đại ca, hắn?" Hậu Thổ kinh ngạc.

Minh Hà Lão Tổ, một trong những khách mời của Tử Tiêu Cung, nàng đương nhiên biết.

Nhưng nàng không biết, Minh Hà là người hầu của đại ca. "Nha đầu ngốc, ta đã sớm biết sứ mệnh của muội rồi!" Đế Giang nói. "Vì thế, sớm từ thời Tam tộc ta đã bắt đầu mưu tính!

E rằng Hồng Quân cũng không biết ta đã sớm có bố trí!

Minh Hà, chuyện ta bảo ngươi chuẩn bị làm đến đâu rồi?" Đế Giang nói, ánh mắt nhìn về phía Minh Hà. "Chủ thượng, tất cả đã chuẩn bị xong!" Minh Hà cung kính đáp. "Tốt, tất cả toàn lực phối hợp với bản tôn!" Đế Giang nắm chặt nắm đấm, tuyệt đối không để Hậu Thổ ngã xuống trước mặt mình. "Hậu Thổ, đi làm chuyện của muội đi!

Mọi chuyện cứ giao cho đại ca, ta sẽ không để muội xảy ra chuyện gì đâu!" "Đại ca, cảm ơn huynh!" Hậu Thổ tiến lên một bước, nhẹ nhàng hôn lên má Đế Giang.

Khoảnh khắc đó, nàng đã có dũng khí. *** "Đại Đạo ở trên, con tên Hậu Thổ, là huyết mạch của Bàn Cổ!" Hậu Thổ hét lớn. "Hôm nay Hậu Thổ cảm thấy chúng sinh Hồng Hoang đều khổ, nguyện ý lấy thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, vì chúng sinh mưu cầu một tia sinh cơ!

Mong Đại Đạo công nhận, Lục Đạo Luân Hồi hiện!" Chỉ thấy cơ thể nàng tỏa ra từng đạo phù văn màu vàng, luân hồi chi lực mênh mông, khuấy động cả Huyết Hải.

Khoảnh khắc đó, một luồng khí tức cổ xưa, vĩnh hằng xuyên qua hư không. "Ầm!" Cả Hồng Hoang đều rung chuyển.

Một luồng thiên uy tối cao từ trên trời giáng xuống, khoảnh khắc đó, chúng sinh Hồng Hoang đều cảm thấy kính sợ vô tận.

Trên bầu trời, hiện ra những đám mây lành, những dải màu vàng

trên người Hậu Thổ giao thoa, hình thành một tấm lưới lớn.

Đại Đạo có cảm ứng, một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống người Hậu Thổ.

Tổ Vu chân thân của Hậu Thổ bắt đầu tan rã, cùng lúc đó, Lục Đạo Luân Hồi bắt đầu hiện hình.

Khi Tổ Vu chân thân của Hậu Thổ hoàn toàn tan rã, Lục Đạo Luân Hồi hoàn thành.

Lập tức, vô tận máu trong Huyết Hải bị Lục Đạo Luân Hồi nuốt chửng.

Cùng lúc đó, Lục Đạo Luân Hồi chìm sâu vào Huyết Hải.

Trên bầu trời, công đức từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi vào cơ thể sắp tiêu tan của Hậu Thổ.

Lập tức, khai thiên công đức của Hậu Thổ với tư cách là hậu duệ của Bàn Cổ được dẫn ra, uy áp kinh khủng bao trùm cả trời đất. "Chính là lúc này!" Đế Giang hét lớn. "Minh Hà, còn không động thủ!" Tay y vươn ra, trực tiếp từ không gian khác lấy ra Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Luân Hồi Bút.

Cùng lúc đó, Minh Hà thi triển pháp lực, chỉ thấy từ sâu trong Huyết Hải bay ra một giọt tinh huyết.

Giọt tinh huyết này tỏa ra một luồng sát khí kinh khủng, chính là Bàn Cổ tinh huyết.

U Minh Huyết Hải do nhau thai của Bàn Cổ hóa thành, cũng là nơi chứa máu bẩn của Bàn Cổ.

Những năm qua, Minh Hà nhận lệnh của Đế Giang luyện hóa Huyết Hải, ngưng tụ toàn bộ tinh khí của Huyết Hải thành một giọt Bàn Cổ tinh huyết.

Vì một giọt tinh huyết này, uy lực của cả Huyết Hải đã giảm đi một nửa. "Lục Đạo Luân Hồi đã lập, muội muội lúc này không quy vị, còn đợi đến khi nào!" Đế Giang trực tiếp đánh tinh huyết vào trong công đức, sau đó cũng ném Thiên Thu Luân Hồi Bút và Sổ Sinh Tử ra. "Ta tên Đế Giang, cảm thấy Lục Đạo Luân Hồi chưa hoàn thiện!" Đế Giang hét lớn. "Hôm nay tại đây thành lập Địa Phủ, là Luân Hồi Đế Quân!

Có thể nắm giữ sinh tử của vạn vật thiên hạ, Hậu Thổ hiện!

Dùng Thiên Thu Luân Hồi Bút, Sổ Sinh Tử, Địa Ngục Thập Bát Tầng Ma Tháp trấn áp khí vận Địa Phủ!

Thập Bát Tầng Địa Ngục hiện!" Theo lời Đế Giang, Thiên Đạo lại giáng công đức.

Hậu Thổ vốn sắp tiêu tan, dưới lượng lớn công đức đã sinh ra Nguyên Thần.

Chương 115

Sau đó bay vào Bàn Cổ tinh huyết, khoảnh khắc tiếp theo, một luồng sức mạnh cổ xưa hùng vĩ tỏa ra.

Chỉ thấy tinh huyết dưới sức mạnh công đức khổng lồ nhanh chóng trưởng thành, lại hình thành dáng vẻ của Hậu Thổ.

Hậu Thổ vừa xuất hiện, liền tay cầm Thiên Thu Luân Hồi Bút, Sổ Sinh Tử, đầu đội Địa Ngục Thập Bát Tầng Ma Tháp! "Ta là Hậu Thổ, thành lập Lục Đạo Luân Hồi!" Hậu Thổ tuyên bố. "Cùng Luân Hồi Đế Quân chưởng quản luân hồi Hồng Hoang, dùng Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút trấn áp Lục Đạo Luân Hồi!

Thập Bát Tầng Ma Tháp công bằng thưởng phạt tất cả sinh linh, Địa Phủ lập!" Lời này của Hậu Thổ vừa nói ra, chỉ thấy Hồng Mông Tử Khí lập tức bị Hậu Thổ hấp thu.

Toàn bộ công đức đều quay trở lại cơ thể mới của Hậu Thổ, một luồng uy áp mạnh mẽ từ Huyết Hải lan ra khắp Hồng Hoang.

Tử khí lan xa mười vạn dặm.

Khoảnh khắc đó, tất cả sinh linh đều quỳ xuống đất, lệ rơi đầy mặt.

Tất cả sinh linh đều biết, Hậu Thổ thân hóa luân hồi, từ nay linh hồn có nơi an nghỉ. "Đa tạ Hậu Thổ nương nương từ bi!" Chúng sinh quỳ lạy.

Hậu Thổ cũng vì đại công đức mà thành Thánh.

Một vị Thánh Nhân, trực tiếp hợp với Thiên Đạo.

Lượng công đức khổng lồ này chỉ ít hơn khai thiên có năm phần.

Hậu Thổ tuyên thệ với Đại Đạo, chứ không phải Thiên Đạo, do âm sai dương thác, Hậu Thổ sau khi thành Thánh, đã trở thành một tồn tại vô cùng kỳ lạ.

Vừa không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng lại có thể ngang hàng với Thiên Đạo.

Hậu Thổ chứng đạo, vẫn là huyết mạch Bàn Cổ, khí vận tương liên với Vu tộc.

Khoảnh khắc đó, tất cả đại năng Hồng Hoang đều kinh ngạc.

Ngay cả Hồng Quân cũng không khỏi biến sắc.

Ngàn vạn lần không ngờ, Đế Giang lại luôn có mưu tính.

Theo lý, Hậu Thổ dù không chết, cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của Lục Đạo Luân Hồi.

Nhưng bây giờ, Hậu Thổ thành Thánh, trở thành Thánh Nhân tự do nhất Hồng Hoang, thậm chí có thể không bị Thiên Đạo Hồng Hoang ảnh hưởng.

Chỉ riêng điểm này, đã mạnh hơn cảnh giới của Hồng Quân lúc này.

Có thể nói, trăm phương ngàn kế cuối cùng lại làm áo cưới cho Vu tộc.

Nhưng Hồng Quân dù tức giận, cuối cùng cũng không thể không buông bỏ.

Dù sao Hậu Thổ thành Thánh, cũng có thể chiếm đoạt một phần khí vận của Vu tộc.

Hơn nữa, Lục Đạo Luân Hồi được thành lập, đối với thế giới Hồng Hoang có ý nghĩa to lớn.

Sau khi hợp đạo, thực lực của lão cũng sẽ tăng lên tương ứng!

Chỉ là, Hồng Quân có thể chấp nhận, nhưng không có nghĩa là người khác có thể chấp nhận.

Ví dụ như Tam Thanh.

Nguyên Thủy không khỏi gào thét: "Không thể nào!

Vu tộc không có Nguyên Thần, tại sao lại chứng đắc được vị trí Thánh Nhân đó!" Tam Thanh tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, luôn coi thường Vu tộc, cho rằng Vu tộc không biết thiên số.

Nhưng lúc này, Vu tộc lại trở thành vị Thánh Nhân thứ hai của trời đất!

Trong sự kinh ngạc của chúng sinh Hồng Hoang, lúc này, dị biến của Lục Đạo Luân Hồi vẫn chưa hoàn thành.

Sau khi Hậu Thổ thành Thánh, đã hiểu rõ thiên cơ.

Chỉ là, nàng không tiếp tục hoàn thiện Lục Đạo Luân Hồi, mà nhìn Đế Giang tiếp tục mưu tính.

Thành lập Lục Đạo Luân Hồi là một công trình khổng lồ, Hậu Thổ thành lập Lục Đạo Luân Hồi chỉ là một phác thảo sơ bộ.

Trong thần thoại hậu thế, mặc dù Hậu Thổ thành lập Lục Đạo Luân Hồi, nhưng việc thành lập Địa Phủ lại là do sáu đại Thánh Nhân hợp sức.

Họ sắp xếp thế lực của mình vào Lục Đạo Luân Hồi, hoàn thiện Địa Phủ.

Vì thế, Địa Phủ cũng trở thành nơi có thế lực phức tạp nhất.

Nhưng lúc này, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa đều chưa thành Thánh.

Công việc hoàn thiện Địa Phủ liền rơi vào tay Đế Giang.

Hơn nữa, phần công đức này, Đế Giang cũng tuyệt đối không giao cho bất kỳ ai!

Vì ngày này, y đã mưu tính từ rất lâu! "Ta tên Đế Giang, Không Gian Chi Tổ Vu!

Đại đế của Lục Đạo Luân Hồi!" Đế Giang tuyên bố. "Hôm nay thành lập Lục Đạo Không Gian, Thập Bát Tầng Địa Ngục!

Sinh linh thiên hạ, làm thiện thì được thiện chung, làm ác thì bị ác chung!

Nhân đạo, A Tu La đạo, Thiên đạo, Địa Ngục đạo, Ngạ Quỷ đạo, Súc Sinh đạo hiện!" Đế Giang thôi động không gian pháp tắc, sau đó tế ra Hỗn Độn Châu.

Tiếp theo, trong tay y hiện ra một cây búa lớn pháp tắc, chỉ thấy ba mươi sáu thức khai thiên tích địa được thi triển.

Lập tức, Hỗn Độn Châu bị bổ ra.

Khoảnh khắc đó, những bảo bối Đế Giang thu thập được đều có đất dụng võ.

Hỗn Độn Châu sau khi bị bổ ra, lập tức hóa thành một thế giới.

Thế giới này liên kết với Hồng Hoang, nuốt chửng Lục Đạo Luân Hồi.

Ầm ầm ầm!

Chương 116

Lục Đạo Luân Hồi trong thế giới do Hỗn Độn Châu khai mở không ngừng mở rộng, hoàn thiện.

Bên trong hiện ra từng cái xoáy nước, những xoáy nước này dường như kết nối với vô tận thời không, vô tận vận mệnh.

Xung quanh các xoáy nước, Thập Bát Tầng Ma Tháp của La Hầu hóa thành mười tám không gian.

Bên trong các loại hình cụ bay lượn, Cắt Lưỡi địa ngục, Kéo địa ngục, Cây Sắt địa ngục, Gương Nghiệt địa ngục, Lồng Hấp địa ngục, Cột Đồng địa ngục, Núi Đao địa ngục, Núi Băng địa ngục, Vạc Dầu địa ngục, Hố Bò địa ngục, Đá Đè địa ngục, Cối Xay địa ngục, Bể Máu địa ngục, Chết Uổng địa ngục, Trách Hình địa ngục, Núi Lửa địa ngục, Cối Đá địa ngục, Cưa địa ngục lần lượt hiện ra.

Sau đó, trên Huyết Hải, một tòa thành khổng lồ mọc lên, kết nối Hồng Hoang và Địa Phủ trong thế giới Hỗn Độn.

Trên cổng thành in hai chữ Âm Gian.

Từ nay về sau, Địa Phủ chính thức được thành lập.

"Minh Hà, ta mệnh ngươi làm Diêm La Vương của Địa Phủ!" "Ngươi hãy tạo ra tộc A Tu La để củng cố và bảo vệ Địa Phủ!" "A Tu La, xuất hiện!" Giọng của Đế Giang không ngừng vang lên, một luồng thần thức được bắn thẳng vào thức hải của Minh Hà.

Ngay lập tức, trong lòng Minh Hà có cảm ứng, chỉ thấy biển máu cuộn trào sóng dữ.

Sau đó, những giọt máu tươi đó nuốt chửng các oan hồn lơ lửng trên không trung, từng sinh linh một bắt đầu được sinh ra.

Những sinh linh này, nam thì hung tàn xấu xí, nữ thì mỹ diễm yêu dã.

"Ta tên Minh Hà, là Diêm La Vương của Địa Phủ!" "Hôm nay sáng lập tộc A Tu La!" "Đời đời canh giữ Địa Phủ, A Tu La, lập!" "Ầm!" Thiên Đạo có cảm ứng, lại một luồng công đức mới hạ xuống.

Một nửa công đức tiến vào thế giới Địa Phủ được hình thành từ Hỗn Độn Châu.

Nửa còn lại, bốn phần năm tiến vào cơ thể Đế Giang, một phần năm tiến vào cơ thể Minh Hà.

Công đức từ việc kiến lập Địa Phủ vô cùng to lớn, chỉ đứng sau công đức khai thiên tích địa của Bàn Cổ.

Hơn nữa, Đế Giang lại khai mở Hỗn Độn Châu dung hợp với Hồng Hoang, mở rộng diện tích và khí vận của Hồng Hoang.

Thậm chí, khí vận khổng lồ đã giúp Minh Hà trực tiếp trảm ra thiện thi, sau đó y bái lạy Đế Giang một cái rồi bay về Địa Phủ.

Cùng lúc đó, Đế Giang cảm thấy thực lực tăng vọt, công đức khai thiên cũng bị luồng công đức khổng lồ này dẫn dắt tuôn ra.

Ngay khoảnh khắc ấy, trời đất lại một lần nữa chấn động, hồng mông tử khí hoàn toàn dung hợp với Đế Giang, một tia nguyên thần được sinh ra trong cơ thể y.

Đồng thời, Đế Giang cảm giác dường như mình có một mối liên hệ với Thiên Đạo.

Vô số quy tắc Thiên Đạo như thủy triều tràn vào thức hải của y.

Sau đó, lực lượng công đức đổ về phía nguyên thần mới sinh của Đế Giang, muốn làm lớn mạnh nguyên thần của y.

Chỉ cần nguyên thần của Đế Giang ký thác vào hư không, y có thể

trở thành Thánh Nhân thứ ba của Hồng Hoang!

"Công đức thành Thánh?" "Nếu như vậy, những mưu tính trước đây của bản tôn chẳng phải là công dã tràng sao!" Đế Giang nhíu mày.

Dựa vào công đức để thành Thánh sẽ trở thành loại Thánh Nhân yếu nhất trong thế giới Hồng Hoang.

Tất nhiên, nếu công đức đủ lớn, ở thế giới Hồng Hoang cũng không thua kém Thánh Nhân trảm tam thi thành Thánh.

Nhưng một khi rời khỏi Hồng Hoang, Thánh Nhân công đức cũng chẳng khác gì người thường.

Cách thành Thánh này quá phụ thuộc vào Thiên Đạo, không vững chắc.

Ngôi vị Thánh Nhân mà Đế Giang theo đuổi là ngôi vị Thánh Nhân siêu thoát khỏi Thiên Đạo.

Một ngôi vị Thánh Nhân độc lập bên ngoài Thiên Đạo!

Những cảnh tượng cướp đoạt pháp bảo của người khác, tìm kiếm công đức để hóa thành điểm cường hóa trước đây hiện lên trong đầu, Đế Giang nhanh chóng đưa ra quyết định.

Y muốn từ bỏ cơ hội thành Thánh lần này!

Không thể vì công đức thành Thánh mà từ bỏ cơ hội chứng đắc Vô Thượng Đại Đạo sau này.

"Hệ thống, chuyển hóa toàn bộ công đức thành điểm cường hóa cho ta!" Đế Giang hét lớn, chỉ thấy trên người y đột nhiên tỏa ra vô tận thần quang.

Toàn bộ công đức đều bị hệ thống hấp thu.

Chỉ nghe một giọng nói vang lên.

“Chuyển hóa công đức thành điểm cường hóa, nhận được 10,000 điểm cường hóa!” “Chuyển hóa công đức thành điểm cường hóa, nhận được 10,000 điểm cường hóa!” ...

Âm thanh của hệ thống vang lên dày đặc, và khi mọi thứ trở lại bình tĩnh, tử khí trên bầu trời dần tan biến, ngôi vị Thánh Nhân thứ ba đã bị Đế Giang cứng rắn cắt đứt.

Nhưng đồng thời, Đế Giang cũng thu hoạch được rất nhiều.

Là một Tổ Vu, y đã sinh ra nguyên thần, từ nay về sau có thể biết được thiên số.

Cùng lúc đó, cơ thể của Đế Giang cũng xảy ra biến đổi lớn dưới tác dụng của lực lượng công đức.

Thân thể y trở nên cường tráng và tràn đầy sức sống hơn.

Pháp lực ban đầu cũng bành trướng gấp vô số lần, tuy không phải Thánh Nhân, nhưng Đế Giang tự tin không thua kém bất kỳ Thánh Nhân nào ở Hồng Hoang.

Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Huyết mạch Hỗn Độn (Độ cường hóa 0/2,000,000) Nguyên Thần: Cảnh giới Huyền Tiên Nhục thân: Hỗn Độn Bất Diệt Thể (Độ cường hóa 0/2,000,000) Thần thông: Chưởng khống Không gian, Chưởng khống Tốc độ, Chưởng khống Sức mạnh, Chưởng khống Nhục thân Pháp tắc: Pháp tắc Không gian (Độ cường hóa 200/2,000,000), Pháp tắc Sức mạnh (Độ cường hóa 0/2,000,000) Điểm cường hóa: 3,000,000 “3,000,000 điểm cường hóa ư?” “Chẳng trách bản tôn lại có cảm giác sắp công đức thành Thánh!” “Vậy chẳng phải có nghĩa là nếu ta gom đủ 8,000,000 điểm, đồng thời tiến hóa huyết mạch, nhục thân và pháp tắc, ta có thể siêu thoát khỏi ngôi vị Thánh Nhân sao?” Đế Giang lẩm bẩm một mình, lần tạo hóa Địa Phủ này, công đức đã mang lại cho y gần 3,000,000 điểm.

Nếu cường hóa huyết mạch, nhục thân hay pháp tắc bất kỳ một hạng nào, cũng đủ để y trở thành Thánh Nhân.

Nhưng Đế Giang không làm vậy, vì vừa rồi trong lúc sắp thành Thánh, y mơ hồ có một cảm giác.

Trở thành Thánh Nhân sẽ trở thành một phần của Thiên Đạo, nếu như vậy, có lẽ sẽ lại phát sinh thêm biến cố.

Vì thế, Đế Giang giữ lại điểm cường hóa để dự phòng, sau này gom đủ 8,000,000 rồi cường hóa một lần, trực tiếp trở thành Thánh Nhân siêu thoát Thiên Đạo.

Bây giờ y đã có nguyên thần, được trời đất thừa nhận.

Y cũng đã trở thành người đầu tiên có nghiệp vị, một nghiệp vị được trời đất che chở, đương nhiên sẽ có đại khí vận.

Hấp thu xong công đức, Đế Giang nhìn Địa Phủ, lúc này trong Địa Phủ tối tăm vô cùng.

Thấy vậy, Đế Giang đưa tay ra tóm, tức thì hai ngôi sao trong thế giới Hồng Hoang bị y tóm vào trong tay.

"Ta là Luân Hồi Đế Quân!" "Chưởng quản tạo hóa Địa Phủ, nhật nguyệt hiện!" Theo tiếng hét lớn của Đế Giang, chỉ thấy hai ngôi sao trực tiếp tiến vào Địa Phủ hóa thành mặt trời và mặt trăng.

Chỉ có điều, mặt trời và mặt trăng lại có cùng một màu sắc, đỏ tươi như máu.

"U Minh Địa Phủ đã thành, từ nay chúng sinh Hồng Hoang đều có nơi nương tựa!" "Đại kiếp không xuất, Luân Hồi Đế Quân không hiện, do Diêm La Vương thống lĩnh Địa Phủ!" Đế Giang tuyên bố.

Chương 117

Cùng lúc đó, trời cao có cảm ứng, chín con hắc long từ chân trời bay tới.

Sau đó chín con hắc long bay về phía Đế Giang hóa thành một bộ đế bào.

Cửu Long Luân Hồi Bào, cực phẩm Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo!

Do trời đất thừa nhận, do hắc long tạo hóa mà thành, có thể trấn áp khí vận Địa Phủ, uy hiếp Địa Phủ.

Vạn pháp bất xâm, tà ma tránh lui.

"Diêm La Vương, Hậu Thổ ra mắt Luân Hồi Đế Quân!" Minh Hà và Hậu Thổ cung kính nói.

Trên mặt Hậu Thổ nở một nụ cười, tuy nàng đã thành Thánh nhưng không phải là một Thánh Nhân vô tình vô nghĩa.

Nàng nương tựa vào Lục Đạo Luân Hồi, nhưng lại siêu thoát khỏi Thiên Đạo.

Không thể can dự vào đại sự Hồng Hoang, đồng thời cũng không bị Thiên Đạo trói buộc.

Có thể nói là tồn tại tự do nhất.

Nếu không có Đế Giang, nàng dù không chết cũng sẽ bị Lục Đạo Luân Hồi trói buộc, phải trơ mắt nhìn Địa Phủ rơi vào tay Lục Đại Thánh Nhân.

Bây giờ, có thể nói là kết cục tốt nhất.

Còn Minh Hà thì vẻ mặt cung kính, trong mắt tràn đầy sự sùng bái.

Là một lão cổ đổng đã sống vô số năm, bị Đế Giang chấn nhiếp thu làm phó nhân.

Nhưng những năm qua, Đế Giang không hỏi han gì đến y, trong lòng ít nhiều cũng có chút oán hận.

Nhưng giờ khắc này, y nhận được công đức khổng lồ, thậm chí còn tạo ra được bộ lạc của riêng mình.

Lại được trời đất ban cho nghiệp vị Diêm La Vương, từ nay bất tử bất diệt!

Dù là Thánh Nhân cũng không thể tùy tiện ra tay sát hại, thu hoạch như vậy đủ khiến y vui mừng khôn xiết.

Y cũng ngày càng cung kính với Đế Giang!

Chỉ là, một nhà vui vẻ mấy nhà sầu!

Vu tộc vui mừng, nhưng các sinh linh khác lúc này lại vô cùng bi thương.

Tại Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân nhíu chặt mày.

Mọi chuyện ở Địa Phủ ông đều thấy rõ.

Tuy việc Đế Giang thành Thánh không nằm trong dự tính, nhưng nếu y thật sự thành Thánh, Hồng Quân cũng sẽ chấp nhận.

Dù sao thì cuối cùng ông cũng phải hợp đạo, chưởng khống Hồng Hoang.

Nhưng, Đế Giang lại từ bỏ việc thành Thánh.

Điểm này, Hồng Quân có chút mông lung.

Tính toán về Đế Giang, lúc này Đế Giang được trời đất che chở, ông cũng không thể tính ra bất kỳ thông tin nào.

“Chẳng lẽ, tên này muốn làm chuyện đó...” Hình ảnh Bàn Cổ của Hồng Hoang hiện lên, ông bất giác lắc đầu.

Vô Thượng Đại Đạo đâu có dễ chứng đắc như vậy!

Thôi vậy, Hậu Thổ thành Thánh, Địa Phủ được kiến lập.

Đây là chuyện đại công đức, cần phải đến Địa Phủ chúc mừng một phen.

Nghĩ đến đây, Hồng Quân chọn vài món pháp bảo, đi về phía Địa Phủ. …...

“Ha ha ha!” “Vu tộc chúng ta không có nguyên thần, sao có thể thành Thánh!” “Hậu Thổ chỉ là biến số, Đế Giang muốn thành Thánh, cuối cùng cũng thất bại rồi!” Nguyên Thủy cười ha hả, cảm thấy vô cùng hả giận.

Nếu Đế Giang thành Thánh, đó thật sự là tát vào mặt Tam Thanh.

Từ đó về sau, người trong thiên hạ đều biết Bàn Cổ chính tông là Thập Nhị Tổ Vu.

Chỉ tiếc là, Nguyên Thủy không biết, Đế Giang không phải không thể thành Thánh, mà là chủ động từ bỏ thánh vị.

“Tuy Đế Giang không thành Thánh!” “Nhưng việc kiến lập Luân Hồi là chuyện đại công đức, Hậu Thổ đã thành Thánh Nhân!” “Chúng ta nên đến chúc mừng!” Lão Tử bình thản nói, không ai biết rốt cuộc ông đang nghĩ gì.

Lúc này, các đại năng ở Hồng Hoang đều đang đi về phía Địa Phủ.

Cần phải chúc mừng Hậu Thổ thành Thánh.

Trong Địa Phủ, Đế Giang, Hậu Thổ, Minh Hà tiến vào bên trong.

Do Địa Phủ được khai mở từ Hỗn Độn Châu, nên ở Địa Phủ, Đế Giang chính là Sáng Thế Chủ!

Chỉ cần tiến vào Địa Phủ, mọi thứ đều thuộc quyền quản lý của Đế Giang.

Đây quả là một niềm vui bất ngờ.

"Ca ca, bây giờ Địa Phủ mới thành lập, không biết sau này huynh có kế hoạch gì không?" Hậu Thổ nói.

Nàng đã đạt được ngôi vị Thánh Nhân, biết được rất nhiều thiên cơ.

Vì thế, nàng âm thầm lo lắng cho Vu tộc, cũng lo lắng cho Đế Giang, nhưng lại không thể nói ra!

Trừ phi, nàng rời khỏi Hồng Hoang!

"Địa Phủ mới thành lập, hiện tại nhân lực còn thiếu!" "Các chức năng của Địa Phủ cũng chưa hoàn thiện, thời gian tới, bản tôn định sẽ du lịch Hồng Hoang!" "Đi tìm những vật phẩm để hoàn thiện Địa Phủ." "Ngoài ra, bây giờ nhục thân, pháp tắc, huyết mạch của ta đều đã đạt đến đỉnh cao nhất." "Chỉ có nguyên thần là yếu ớt, thời gian tới bản tôn cần phải rèn luyện nguyên thần!" Đế Giang lên kế hoạch cho hành động sau này.

Trước hết, với thân phận Luân Hồi Đế Quân, trong kế hoạch của Đế Giang, nơi đây sẽ là thiên đường của Vu tộc.

Vì thế, y cần phải không ngừng hoàn thiện Địa Phủ.

Cho nên cần phải đến Hồng Hoang tìm kiếm những vật phẩm để hoàn thiện Địa Phủ.

Đồng thời, nhục thân, huyết mạch, pháp tắc của y đều đã đạt đến đỉnh cao.

Chương 118

Muốn tiếp tục đột phá chỉ có thể thành Thánh!

Nhưng đột phá theo hướng này chỉ là Thánh Nhân Thiên Đạo!

Đế Giang muốn chứng đắc ngôi vị Vô Thượng Thánh Nhân!

Vì điểm cường hóa, y cần nhiều pháp bảo và công đức hơn!

Vì thế, du lịch Hồng Hoang là điều tất yếu.

Chỉ là, nếu muốn mưu cầu Vô Thượng Thánh Vị, vậy Nhân tộc phải làm thế nào?

Đế Giang bất giác trầm tư.

Y muốn Vu tộc thống trị trời đất, nhưng nếu Vu tộc thống trị trời đất, phương pháp mưu đồ công đức mà y biết sẽ mất đi tác dụng.

Vì Đế Giang biết công đức còn lại đều nằm trên người Nhân tộc.

Nhân tộc không xuất hiện, y không thể tiếp tục mưu đồ công đức.

Nhưng nếu Nhân tộc ra đời, Vu tộc lại phải làm sao?

Trong nhất thời, Đế Giang trầm mặc.

Trên đời, rốt cuộc có phương pháp nào vẹn cả đôi đường không?

Vừa có thể để Vu tộc thống trị thế giới, vừa có thể mưu đồ công đức của Nhân tộc?

Chẳng lẽ, đại thế thật sự không thể thay đổi?

Đúng lúc này, bên ngoài Địa Phủ truyền đến từng tràng cười lớn.

"Đại ca, Hậu Thổ muội muội, chúng ta đến rồi!" Giọng nói hào sảng, hùng hậu.

Không cần đoán, chắc chắn là các Tổ Vu.

Quả nhiên, khi Đế Giang rời khỏi Địa Phủ đến Âm gian, y nhìn thấy bên ngoài thành trì đứng đầy người Vu tộc.

Người dẫn đầu chính là Thập Đại Tổ Vu.

Mọi người vừa gặp mặt, lập tức ôm nhau một cái thật chặt.

"Đại ca, Hậu Thổ muội muội!" "Lần này chơi lớn quá nha!" Chúc Dung cười hì hì nói.

"Thế giới mà Phụ Thần kiến lập không hoàn thiện, chúng ta là Tổ Vu, thân là hậu duệ của Bàn Cổ!" "Có trách nhiệm hoàn thiện thế giới của Phụ Thần, các ca ca!" "Hậu Thổ có trách nhiệm của Hậu Thổ, ca ca cũng có trách nhiệm của ca ca!" "Tất cả, đều nằm ở pháp tắc chi lực." "Mong các ca ca đừng phụ lòng khổ tâm của đại ca!" "Thánh Nhân bất tử bất diệt, không thành Thánh cuối cùng cũng chỉ là con kiến!" Hậu Thổ nói, nàng thành Thánh nên biết thiên cơ.

Vì thế nàng cũng hiểu được tất cả những gì Đế Giang đã làm.

Nàng cũng muốn nhắc nhở các ca ca của mình, chỉ là, Hậu Thổ còn chưa nói xong, Thiên Đạo đã bắt đầu cảnh báo, một con mắt thiên phạt đang ngưng tụ.

Vì thế, Hậu Thổ chỉ có thể thở dài một tiếng, không nói nữa.

Dù là Thánh Nhân, cũng không thể tiết lộ quá nhiều thiên cơ.

"Hậu Thổ muội muội, chúc mừng thành Thánh!" Đúng lúc này, lại một giọng nói chúc mừng vang lên.

Hóa ra là Nữ Oa và Phục Hy đã đến.

Cùng lúc đó, Nữ Oa dâng lên một món pháp bảo, tên là Tam Sinh Thạch.

Đế Giang thấy vậy bất giác có cảm xúc.

“Trên Tam Sinh Thạch còn vương vấn tinh hồn cũ, chuyện thưởng nguyệt ngâm phong chẳng cần bàn luận.” “Thẹn vì cố nhân từ xa đến thăm, thân này tuy khác nhưng tính vẫn còn đây.” “Chuyện trước và sau khi chết mênh mang, muốn nói nhân duyên lại sợ đứt đoạn.” “Ta đã tìm khắp non sông, lại chèo thuyền quay về bến cũ.” “Nữ Oa muội muội, sao không mượn Tam Sinh Thạch trảm đi một thi, gia nhập Địa Phủ của ta để hưởng một phần khí vận!” Đế Giang đề nghị.

Địa Phủ mới thành lập, hiện tại ngoài vị trí Diêm La Vương, các nghiệp vị khác đều trống.

Trong thần thoại, Hậu Thổ hóa thành Mạnh Bà.

Nhưng bây giờ rõ ràng là không thực tế, Nữ Oa mang đến Tam Sinh Thạch, đây chính là duyên pháp của Nữ Oa.

Quả nhiên, Nữ Oa nghe vậy trong lòng có cảm ứng.

“Đại Đạo ở trên, ta tên Nữ Oa!” “Hôm nay dùng Tam Sinh Thạch trảm thiện thi, nguyện nhập Địa Phủ, bảo vệ luân hồi!” Theo lời thề của Nữ Oa hạ xuống, Thiên Đạo có cảm ứng.

Tức thì công đức từ trên trời giáng xuống, chia thành hai phần, một phần mười rơi vào Địa Phủ.

Một phần mười tiến vào người Đế Giang, giúp y lại nhận được 10,000 điểm cường hóa.

Công đức còn lại tiến vào cơ thể Nữ Oa, tức thì hóa ra một tôn thiện thi.

Thiện thi là một bà lão già nua, tay cầm Tam Sinh Thạch, bái lạy Nữ Oa và Đế Giang một cái.

“Ta tên Mạnh Bà, mong Đế Quân sớm ngày tạo ra Vong Xuyên.” Nói xong, Tam Sinh Thạch trong tay Mạnh Bà trực tiếp rơi vào Địa Phủ, hình thành một Vọng Hương Đài.

Mạnh Bà thì rơi xuống Địa Phủ, tìm một nơi thanh tu.

"Vong Xuyên ư?" Khóe miệng Đế Giang lộ ra một nụ cười.

Nếu Vong Xuyên được thành lập, Mạnh Bà có thể chính thức nhậm chức.

Một bát canh Mạnh Bà, quên hết tiền kiếp và kim sinh!

"Chúc mừng Nữ Oa sư muội trảm được thiện thi!" "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đến muộn, mong Hậu Thổ nương nương và Luân Hồi Đế Quân thông cảm!" Sau khi thiện thi của Nữ Oa tiến vào Địa Phủ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của phương Tây, Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân và các đại năng khác đều đã đến trên biển máu.

"Chúc mừng Hậu Thổ nương nương chứng đắc ngôi vị Thánh Nhân!" "Chúng tôi không mời mà đến, mong đừng trách!" Các đại thần thông sĩ cung kính nói.

"Chúc mừng đạo hữu thành Thánh!" "Ta thấy Địa Phủ chưa hoàn thiện, có một đóa Bỉ Ngạn Hoa có thể hoàn thiện Địa Phủ!" "Ngoài ra, dâng lên một phần lễ mọn, tỏ chút lòng thành!" Chỉ thấy giọng nói của Hồng Quân vang lên.

Ông hiện ra chân thân ở cửa Địa Phủ, sau đó tặng một món quà.

"Đa tạ đạo hữu!" Hậu Thổ gật đầu, với thân phận hiện tại của nàng, xứng đáng được Hồng Quân gọi một tiếng đạo hữu, cũng xứng đáng nhận quà của Hồng Quân.

"Không sao, chúng ta đều là Thánh Nhân." "Vì sự ổn định của thế giới Hồng Hoang, mong đạo hữu đừng can dự nhiều vào chuyện Hồng Hoang." "Tất cả đều có định số, nếu tiết lộ thiên cơ chắc chắn sẽ bị trời phạt!" Hồng Quân dường như tốt bụng cảnh báo một phen, sau đó trở về Tử Tiêu Cung.

"Lão già Hồng Quân có ý gì!" "Đến đây để cảnh cáo à?" "Tưởng

mình là cái thá gì!" Các Tổ Vu thấy vậy không khỏi bàn tán xôn xao.

Hậu Thổ lắc đầu nói: "Các ca ca, uy nghiêm của Thánh Nhân không thể suy đoán, hãy nhớ kỹ, nhớ kỹ!" Nói xong, Hậu Thổ đi về phía Địa Phủ.

Thấy cảnh này, mắt các thần thông sĩ không khỏi sáng lên.

Chương 119

Lời của Đạo Tổ và thái độ của Hậu Thổ, chẳng phải đã cho họ một kết cục rõ ràng sao.

Hậu Thổ tuy đã thành Thánh, nhưng lại không thể can dự vào Hồng Hoang, không thể tùy tiện ra tay.

Vậy thì, Thập Nhị Tổ Vu chẳng phải đã thiếu một người sao?

Họ không biết, Hậu Thổ không phải là không thể can dự vào Hồng Hoang, mà là không muốn!

Hậu Thổ tính tình thiện lương, Vu tộc lại kế thừa di chí của Bàn Cổ là bảo vệ Hồng Hoang.

Vì thế, nàng mới khai mở Lục Đạo Luân Hồi.

Thánh vị mà nàng đạt được, không bị Thiên Đạo can thiệp, nhưng đồng thời cũng không thể can thiệp vào Thiên Đạo.

Nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sợ Thiên Đạo.

Hậu Thổ chỉ là không nỡ từ bỏ mọi thứ ở Hồng Hoang, ví dụ như chúng sinh Hồng Hoang, ví dụ như Vu tộc.

Vì thế, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Hậu Thổ cũng không muốn đối đầu với Thiên Đạo.

Bởi vì, điều đó không có ý nghĩa.

Bởi vì, nàng không muốn nhìn thấy một thế giới tan nát.

Nhưng nếu Thiên Đạo thật sự dồn Vu tộc vào đường cùng, Hậu Thổ chắc chắn sẽ ra tay.

Khi đó, sẽ là cá chết lưới rách.

“Địa Phủ của ta mới thành lập, có nhiều chỗ chưa hoàn thiện!” “Không chiêu đãi các vị được rồi, lòng tốt của các vị ta xin nhận!” “Tiếp theo, ta sẽ tiếp tục hoàn thiện Địa Phủ!” “Chư vị, xin mời về cho!” Nói rồi, Đế Giang không thèm để ý đến mọi người nữa, nhìn về phía các Tổ Vu khác.

Cảnh này khiến các đại thần thông sĩ không khỏi tức giận.

Trong lòng họ lần lượt chửi rủa Đế Giang không biết lễ số, để họ đứng phơi nắng ở đây.

Thậm chí, ngay cả ý muốn cho họ vào Địa Phủ xem một chút cũng không có.

Chỉ là, mọi người tuy tức giận, nhưng lại không làm gì được.

Hung uy của Đế Giang vang danh bên ngoài, Địa Phủ lại có Thánh Nhân Hậu Thổ, dám ở đây gây sự trừ phi sống không kiên nhẫn nữa.

Trong lúc mọi người đang phỉ báng trong lòng, Đế Giang lại một lần nữa lên tiếng: “Các vị huynh đệ, Địa Phủ mới được tạo ra!” “Bây giờ đang thiếu nhân lực, hôm nay các huynh đệ mang theo người Vu tộc nào thì hãy gia nhập Địa Phủ của ta, trở thành binh lính của Địa Phủ!” “Từ nay có thể hưởng nghiệp vị của trời đất, hưởng khí vận của Địa Phủ ta!” “Ca ca nói rất đúng!” Trọc Cửu Âm gật đầu.

Tuy y không biết thiên số, nhưng cũng biết Địa Phủ không tầm thường.

Vu tộc tiến vào Địa Phủ, có thể nhận được khí vận của Địa Phủ!

Đối với Vu tộc mà nói, trăm lợi không một hại!

“Đế Giang đạo hữu, ta có một đệ tử, tên là Địa Tạng Vương!” “Hẳn là có duyên với Địa Phủ, nguyện ý gia nhập Địa Phủ!” “Vì Địa Phủ siêu độ vong linh!” Đúng lúc này, Tiếp Dẫn đột nhiên lên tiếng.

Khiến các đại thần thông sĩ không khỏi sững sờ, lần lượt cảm thấy Tiếp Dẫn mặt dày vô sỉ.

Lại dùng cách này để tiến vào Địa Phủ.

Nhưng đồng thời, tâm tư của họ cũng hoạt động.

Công đức khổng lồ khi kiến tạo Địa Phủ, mọi người đều đã thấy.

Quan trọng hơn là nghiệp vị của Địa Phủ được Thiên Đạo che chở, nếu người của mình tiến vào Địa Phủ, vừa có thể hưởng nghiệp vị, vừa có thể chia một phần khí vận của Địa Phủ.

Chỉ là, chưa kịp lên tiếng, Đế Giang đã cười ha hả.

Tiếng cười bá đạo cuồng ngạo, nhìn Tiếp Dẫn ánh mắt cũng tràn đầy khinh thường.

"Địa Tạng Vương muốn vào Địa Phủ của ta, cũng không tệ!" "Địa Phủ của ta bây giờ tuy mới thành lập, nhưng bản tôn cũng muốn kiến lập một Địa Phủ hoàn chỉnh!" "Để Địa Tạng Vương làm một Bật Mã Ôn có được không?" Cười xong, Đế Giang nói.

"Dám hỏi Bật Mã Ôn là chức gì?" Tiếp Dẫn hỏi.

"Chức phu ngựa, vì nhân viên Địa Phủ xuất hành mà nuôi ngựa, chuẩn bị ngựa!" Đế Giang bình thản nói.

"Hả, Đế Giang, ngươi đang sỉ nhục ta sao!" "Đệ tử của Tiếp Dẫn ta chỉ có thể làm phu ngựa cho Địa Phủ?" Tiếp Dẫn đại nộ.

"Đúng, đệ tử của Tiếp Dẫn chỉ có thể làm phu ngựa ở Địa Phủ!" "Đừng nói là đệ tử của ngươi, ngay cả ngươi, Tiếp Dẫn, cũng chỉ có thể làm phu ngựa!" "Thích thì làm, không làm thì cút!" Đế Giang khinh thường nói.

Ngay lập tức, không khí không khỏi ngưng đọng.

Trong lòng Tiếp Dẫn lúc này có thể nói là phẫn nộ tột cùng, đường

đường là cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh, ở Hồng Hoang cũng là nhân vật có tiếng tăm, Đế Giang lại nói y chỉ có thể làm phu ngựa.

Quả thực là sỉ nhục trần trụi.

Chỉ là, mặc dù trong lòng Tiếp Dẫn phẫn nộ, nhưng lại không dám ở Địa Phủ làm càn.

"Nếu đạo hữu không đồng ý, vậy cứ coi như bần đạo chưa từng nói, cáo từ!" Tiếp Dẫn nói rồi, xoay người bỏ đi.

Chỉ là, Đế Giang vẫn bình thản cười nói: "Nếu đạo hữu đã đề xuất Địa Tạng Vương vào Địa Phủ, sao lại phải nuốt lời!" "Địa Tạng Vương, ở lại đi!" Theo lời Đế Giang vừa dứt, chỉ thấy một trận tiếng thú hí vang lên.

Sau đó một giọng nói kinh hãi vang lên: "Đế Thính, ngươi làm gì vậy, mau dừng lại cho ta!" Hóa ra, Đế Thính đang chở Địa Tạng Vương đi về phía Âm gian.

Đế Giang thấy vậy, đưa tay ra tóm, trực tiếp cấm cố Địa Tạng Vương ném vào Địa Phủ.

"Đạo hữu, không khỏi quá khi người quá đáng!" "Trả lại đệ tử cho ta!" Tiếp Dẫn gào thét, phương Tây nghèo nàn, nhân tài hiếm hoi.

Địa Tạng Vương là đệ tử mà y hài lòng nhất.

Bây giờ, bị bắt đi làm phu ngựa, sao không nổi giận!

"Hừ, nói không giữ lời!" "Chẳng lẽ muốn đùa giỡn bản tôn!" "Ngươi phải biết rõ, ngươi có thể chịu được cơn thịnh nộ của bản tôn không!" Đế Giang nói rồi, một luồng khí tức kinh khủng xông lên trời, hủy thiên diệt địa.

Tức thì, các đại thần thông sĩ chỉ cảm thấy linh hồn run rẩy.

Ngay lúc này, họ mới phát hiện sự trưởng thành của mình, ở trước

mặt Đế Giang, nhỏ bé đến nực cười.

"Ta đi!" Tiếp Dẫn phất tay áo bỏ đi, chuyến đi Địa Phủ, mất cả chì lẫn chài, thật sự tức giận tột cùng!

Các đại thần thông sĩ khác cũng lần lượt cáo lui.

Đối mặt với sự cường thế của Đế Giang, không một ai dám có ý đồ với Địa Phủ.

Cuộc khủng hoảng đầu tiên của Địa Phủ, dễ dàng được hóa giải.

Chương 120

Đế Giang tát vào mặt các đại thần thông sĩ Hồng Hoang, đồng thời trực tiếp bắt giữ đệ tử của Tiếp Dẫn làm phu ngựa.

Tức thì, hung uy của y lại một lần nữa truyền khắp Hồng Hoang, danh tiếng của Địa Phủ vang dội.

Trong một thời gian, một lượng lớn sinh linh đầu quân cho Địa Phủ.

Trong mắt họ, Địa Phủ có Hậu Thổ và Đế Giang, lại là nơi chúng sinh luân hồi.

Vu tộc cũng đã nhập trú vào đó, đó là một tồn tại vô địch.

Nếu có thể được Địa Phủ che chở, đối với bản thân cũng là một chuyện tốt.

Bây giờ Vu Yêu tranh chấp không ngừng, giữa các đại thần thông cũng tranh chấp không ngừng.

Vì địa bàn, linh bảo, Hồng Hoang lại một lần nữa bắt đầu rơi vào chiến loạn.

Chỉ là, tất cả những điều đó, trong mắt Vu tộc, lại càng cảm thấy hưng phấn.

Hoàn toàn không nhận ra điều gì khác thường, chỉ cảm thấy thế giới như vậy càng thêm đặc sắc.

Mất một ngàn năm để ổn định Địa Phủ, Đế Giang lại một lần nữa bước lên cuộc hành trình.

Lần này, y cần tìm kiếm linh bảo, công đức để tăng điểm cường hóa, cũng cần tìm kiếm những vật phẩm cần thiết cho Địa Phủ.

Khi đang du ngoạn ở Hồng Hoang, một ngày nọ, Đế Giang lại phát hiện có sinh linh đang hóa kiếp.

Hóa hình chi kiếp, cửu trọng thiên kiếp.

Kiếp này, không thua kém gì Khổng Tuyên.

Trong một thời gian, Đế Giang không khỏi tò mò.

Bây giờ các đại năng Hồng Hoang sớm đã xuất thế, sao lại có người đang hóa hình?

Hơn nữa, căn nguyên sâu dày không thua kém Khổng Tuyên.

Khi Đế Giang đi tới, lại phát hiện một con khỉ đang hóa hình.

Chỉ thấy trên bầu trời bao phủ bởi vạn trượng lôi vân, từng đạo sấm sét to bằng miệng bát tung hoành, tỏa ra uy thế kinh người.

Ầm!

Thiên lôi từ trên trời giáng xuống, mang theo thiên uy bá đạo hạ xuống.

Lại thấy con khỉ hiện hóa vạn trượng pháp thân, dùng sức mạnh chống lại thiên lôi.

Loại thần uy này, hoàn toàn không giống tu sĩ, ngược lại càng giống Vu tộc.

"Thông Tí Viên Hầu?" Đế Giang bấm ngón tay tính toán, không khỏi kinh ngạc.

Hóa ra, con khỉ này chính là một trong Tứ Đại Linh Hầu, Thông Tí Viên Hầu.

Thông Tí Viên Hầu, cầm nhật nguyệt, thu thiên sơn, biện hưu cữu, càn khôn ma lộng.

Mệnh vị không thuộc địa thủy hỏa phong.

Là linh vật trong truyền thuyết ngoài Lục Đạo chúng sinh.

Ba con khỉ còn lại cũng có năng lực riêng, không nằm trong ngũ hành.

Đệ nhất là Linh Minh Thạch Hầu, thông biến hóa, biết thiên thời, hiểu địa lợi, di tinh hoán đẩu.

Đệ nhị là Xích Khào Mã Hầu, hiểu âm dương, biết nhân sự, giỏi xuất nhập, tránh chết kéo dài sự sống.

Đệ tứ là Lục Nhĩ Mi Hầu, giỏi nghe âm, có thể tra xét lý, biết trước sau, vạn vật đều rõ.

Thông Tí Linh Hầu chính là đệ tam.

Trong truyền thuyết hậu thế, Thông Tí Linh Hầu và Khổng Tuyên có thể tỏa sáng rực rỡ.

Trong một thời gian, Đế Giang không khỏi hứng thú, liền ngồi trên một tảng đá lớn bên cạnh quan sát.

Ầm!

Một đạo rồi lại một đạo lôi kiếp từ trên trời giáng xuống, nhưng Thông Tí Viên Hầu không hề có vẻ sợ hãi.

Trong mắt nó, chỉ có chiến ý vô tận.

Chiến ý này dường như muốn chiến thiên chiến địa!

Quả thực không khác gì Vu tộc.

Thậm chí, cửu trọng thiên kiếp cũng không làm gì được Thông Tí Viên Hầu.

Nó có thể rất dễ dàng vượt qua hóa hình chi kiếp.

Sau đó Thông Tí Viên Hầu hóa thành một thanh niên, chỉ thấy hắn trực tiếp đi về phía Đế Giang.

Nhìn Đế Giang trực tiếp quỳ xuống bái lạy: “Mong tiên trưởng thu ta làm đồ đệ!” Đế Giang nghe vậy, không khỏi cười nói: “Ngươi tên họ là gì?

Vì sao lại bái ta làm sư?” Thông Tí Viên Hầu nghe vậy, không khỏi gãi gãi đầu, nói: “Thưa tiên trưởng, ta tên là Thông Tí Viên Hầu!” “Ta vẫn luôn lang thang ở gần đây, bái sư vô môn!” “Hôm nay ta độ kiếp ở đây, tiên trưởng thấy ta thiên kiếp không tránh, lại không ra tay gia hại!” “Hành vi phong thái như vậy chắc chắn là đại năng!” “Hơn nữa, tiên trưởng ở lại đây, chẳng phải là để đợi ta sao?” Thông Tí Viên Hầu nói có lý có cứ, vừa khen ngợi Đế Giang, vừa thể hiện sự phi phàm của mình.

Đế Giang nghe vậy không khỏi cười nói: “Khỉ con, ngươi cũng có chút tâm cơ đấy!” “Ngươi là Yêu tộc, ta là Vu tộc.” “Pháp môn tu đạo của chúng ta hoàn toàn khác nhau, ngươi muốn bái bản tôn làm sư?” Thông Tí Viên Hầu nghe vậy không những không thất vọng, ngược lại còn vui mừng.

“Bẩm tiên trưởng, ta tuy là Yêu tộc, nhưng lại khinh thường phương pháp tu luyện của Yêu tộc!” “Vu tộc đỉnh thiên lập địa, dùng một đôi nắm đấm sắt chiến thiên hạ, chính hợp ý ta!” “Yêu tộc lòng người không còn như xưa, ba ngàn năm trước, có đại yêu muốn ăn thịt ta!” “Một đại ca Vu tộc đã cứu ta một mạng!” “Ta nguyện ý thoát ly Yêu tộc, gia nhập Vu tộc!” Thông Tí Viên Hầu nói, trong lòng không khỏi phẫn nộ.

Yêu tộc, cá lớn nuốt cá bé, hoàn toàn không có tình nghĩa đồng bào.

Tu hành vô môn, uổng phí một thân thiên phú mà lại một đường gập ghềnh, đến giờ mới hóa hình.

Năm đó nếu không có Vu tộc cứu giúp, sớm đã chết rồi.

Từ khoảnh khắc đó, sự hào sảng, đại khí, đoàn kết của Vu tộc đã

in sâu vào lòng Thông Tí Viên Hầu.

Thậm chí, từ đó về sau, nó đã từ bỏ yêu pháp, chuyên tu nhục thân!

Đế Giang nghe vậy không khỏi động lòng, không ngờ Thông Tí Viên Hầu lại có cơ duyên như vậy.

Hơn nữa, Thông Tí Viên Hầu ở hậu thế cũng lợi hại vô cùng, bằng sức một mình, đã chặn đứng mấy triệu đại quân do Tây Chu bát bách chư hầu dẫn đầu không thể tiến lên nửa bước.

Chương 121

Mãi đến khi Nhị Lang Thần mượn được Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa mới thu phục được.

Nếu Thông Tí Viên Hầu trở thành đệ tử của y, lấy thân phận Yêu tộc gia nhập Vu tộc, chẳng phải cũng có thể chứng minh cho sinh linh Hồng Hoang thấy Vu tộc hải nạp bách xuyên, giảm bớt ý chí phản kháng của các sinh linh khác sao.

Dù sao, Vu tộc muốn trở thành bá chủ, chỉ dựa vào vũ lực sẽ chỉ tăng thêm sát lục, làm hỏng khí vận.

Hơn nữa, sứ mệnh của Vu tộc là bảo vệ, không phải hủy diệt.

Thế giới Hồng Hoang, Vu tộc làm tôn, điều họ cần cũng là một Hồng Hoang bách tộc cùng tồn tại, không phải chỉ có một chủng tộc Vu tộc.

Nghĩ đến đây, Đế Giang lên tiếng: "Nếu ngươi có lòng, bản tôn thu ngươi làm đệ tử!" "Vu tộc chúng ta tuy không tu nguyên thần, nhưng lại có phương pháp tu luyện nhục thân." "Pháp môn này do Bàn Cổ sáng tạo, tên là Cửu Chuyển Thần Công!" "Nhưng pháp môn này không phải Vu tộc thì không thể luyện, bản tôn sẽ truyền thụ cho ngươi bản giản lược của Cửu Chuyển Thần Công!" "Sau này sẽ sáng tạo cho ngươi một môn công pháp phù hợp!" Thông Tí Viên Hầu nghe vậy không khỏi vui mừng, có thể được Bàn Cổ đại thần tu luyện Cửu Chuyển Thần Công, đây là tạo hóa trời ban.

Tuy là bản giản lược, đó cũng là vinh hạnh vô cùng.

Trong một thời gian, Thông Tí Viên Hầu chỉ cảm thấy Đế Giang càng thêm cao thâm khó lường.

“Đa tạ sư tôn!” Thông Tí Viên Hầu dập đầu thật mạnh, hành lễ bái sư.

Đế Giang gật đầu nói: “Thông Tí Viên Hầu, ngươi là đại đệ tử dưới trướng bản tôn!” “Bản tôn là Không Gian Tổ Vu Đế Giang trong Thập Nhị Tổ Vu, hôm nay ban cho ngươi tên là Viên Hồng!” “Bái bản tôn làm sư, gia nhập Vu tộc, có mấy điểm cần phải ghi nhớ, nếu không chắc chắn sẽ khiến ngươi hồn bay phách tán!” Đế Giang dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Thứ nhất, sư trưởng là tôn, đồng môn là thân!” “Người thiện không bắt nạt, người ác không sợ!” “Không được khi sư diệt tổ, không được bội tín bạc nghĩa!” Viên Hồng nghe vậy, không khỏi kinh hãi.

Vạn vạn không ngờ sư tôn mà mình bái lại là thủ lĩnh Thập Nhị Tổ Vu, Đế Giang!

Càng là người chưởng khống Địa Phủ, Luân Hồi Đại Đế!

Tuy Viên Hồng tu vi nông cạn, nhưng thanh thế của Địa Phủ lại có ai không biết!

Uy danh của Hậu Thổ, Đế Giang sớm đã truyền khắp Hồng Hoang.

Trong một thời gian, Viên Hồng chỉ cảm thấy vô cùng vinh diệu, không khỏi lại một lần nữa quỳ bái: “Đệ tử Viên Hồng xin ghi nhớ trong lòng!” Nói đến việc Đế Giang thu nhận Viên Hồng, hai người liền cùng nhau đi khắp Hồng Hoang.

Thực lực của Đế Giang đã đạt đến cảnh giới mạnh nhất của Chuẩn Thánh, trừ phi thành Thánh, nếu không không thể thăng cấp nữa.

Vì thế, Đế Giang bắt đầu tu luyện nguyên thần vừa mới sinh ra.

Dù sao nguyên thần còn rất yếu ớt.

Chỉ là, tu luyện nguyên thần, không thể sử dụng lực lượng cường hóa, cần phải không ngừng đi cảm ngộ.

Cũng may là đã thu nhận được Viên Hồng, Đế Giang một mặt dạy dỗ Viên Hồng, một mặt tu luyện nguyên thần chi đạo.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, chớp mắt đã ngàn năm trôi qua.

Lúc này, nguyên thần của Đế Giang đã có tu vi Kim Tiên, Viên Hồng cũng đã đạt đến cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên.

Trong ngàn năm thời gian, Đế Giang đã đến Địa Phủ, lại đến Bồng Lai Đảo.

Kinh doanh hai địa bàn, quả thực là phân thân thiếu thuật, cũng may Lạc Thần và Minh Hà dần dần theo kịp tiết tấu, mới khiến áp lực giảm bớt.

Một ngàn năm thời gian, vì lượng lớn Vu tộc tiến vào Địa Phủ, có thể nói bây giờ Vu tộc đã hoàn toàn nắm giữ toàn bộ địa bàn của Địa Phủ.

Cùng lúc đó, trên đại lục Hồng Hoang bóng dáng Vu tộc dần ít đi, Yêu tộc Hồng Hoang bắt đầu náo nhiệt.

Đặc biệt là sau hai lần giảng đạo của Đạo Tổ, các đại năng ở Hồng Hoang truyền lại đạo thống, càng khiến thực lực của tu sĩ tăng mạnh!

Thậm chí, thế giới Hồng Hoang đã hình thành mấy thế lực lớn, trong đó đương nhiên không thể thiếu Vu tộc!

Thứ hai là Đế Tuấn và Thái Nhất trên Thái Dương Tinh, hai người dã tâm bừng bừng, chiếm cứ Thiên Đình, lôi kéo một lượng lớn Yêu tộc.

Thậm chí có tin đồn Thiên Đình có Thập Đại Yêu Thánh, đều có tu vi Đại La Kim Tiên.

Tiếp theo là Côn Bằng ở Bắc Hải, Côn Bằng thống trị thủy vực Bắc Hải, ức vạn thủy quân tung hoành thiên hạ, không ai có thể ngăn cản!

Thế lực thứ ba là Tây Vương Mẫu, thủ lĩnh của nữ tiên Hồng Hoang, Tây Côn Luân hội tụ linh thú, nữ tiên, cũng là một thế lực lớn.

Chỉ là người đời không biết, Tây Vương Mẫu cũng là nữ nhân của Đế Giang, Tây Côn Luân cũng là thế lực của Đế Giang.

Một ngàn năm trôi qua, đột nhiên một luồng uy nghiêm kinh khủng lại một lần nữa truyền khắp Hồng Hoang.

"Ta là Hồng Quân, người có duyên mau đến Tử Tiêu Cung nghe đạo!" Giọng nói của Hồng Quân vừa dứt, các đại năng Hồng Hoang liền vội vàng đi về phía Tử Tiêu Cung.

"Hồng Quân giảng đạo lần thứ ba ư?" "Vậy thì nên hợp đạo rồi?" Đế Giang biết Hồng Quân giảng đạo lần thứ ba, nên là phân thánh vị và phân bảo bối rồi.

Đi cướp đoạt một phen, có thể tăng thêm lượng lớn điểm cường hóa.

Dù sao nghe đồn trên Phân Bảo Nhai có mấy ngàn linh bảo?

Nghĩ đến đây, Đế Giang mang theo Viên Hồng và Khổng Tuyên đi về phía Tử Tiêu Cung.

Vừa có thể cướp bảo bối, cũng có thể để hai người mở mang tầm mắt.

Còn những người khác của Vu tộc, thì không đến Tử Tiêu Cung, nguyên nhân là không có ý nghĩa gì.

Trước khi đi, Hậu Thổ nói: "Đại ca, có cần em đi cùng đến Tử Tiêu Cung không?" "Bây giờ Hồng Hoang Chuẩn Thánh đầy rẫy, kẻ thù của huynh lại nhiều như vậy, lại phải chăm sóc Khổng Tuyên và Viên Hồng, nếu xảy ra chuyện thì không hay!" Đế Giang nghe vậy cười ha hả: "Không cần đâu!" "Bất kỳ âm mưu quỷ kế nào trước mặt thực lực tuyệt đối cũng chỉ là hổ giấy!" "Hơn nữa, ở thế giới Hồng Hoang, không phải ta khoác lác, Hồng Quân ra tay cũng chưa chắc chiếm được lợi thế!" "Thực sự không được, ta sẽ dùng không gian ấn ký triệu hoán các huynh đệ!" "Ai dám tính kế bản tôn, bản tôn sẽ khiến hắn hồn bay phách tán!" Lời nói của Đế Giang có thể nói là vô cùng bình tĩnh.

Nhưng sự tự tin và sát khí trong đó, lại vô cùng bá đạo.

Đối với Đế Giang mà nói, Vu tộc tuy bảo vệ Hồng Hoang, nhưng người không phạm ta, ta không phạm người!

Người nếu phạm ta, ta tất tru diệt!

Hơn nữa, với thực lực hiện tại, y thật sự không sợ kế sách của bất kỳ ai.

Nếu thật sự bị dồn đến bước cuối cùng, trực tiếp cưỡng hóa thành Thánh! …...

Khi Đế Giang mang theo Khổng Tuyên và Viên Hồng đến Ngoại Thiên của Tử Tiêu Cung, lúc này, đã có rất nhiều người tụ tập ở đây, chờ đợi Tử Tiêu Cung mở ra một lần nữa.

Khi Đế Giang vừa xuất hiện, sắc mặt các đại thần thông sĩ không khỏi khó coi.

Dù sao, Đế Giang từng ở Địa Phủ trần trụi coi thường mọi người.

Ở một phía khác, Thái Nhất và Đế Tuấn nhìn Đế Giang, quả thực là kẻ thù gặp nhau, hai mắt đỏ ngầu.

Hơn nữa, nhìn thấy Đế Giang bên cạnh mang theo Khổng Tuyên và Viên Hồng, một người tu vi Kim Tiên, một người tu vi Cửu Thiên Huyền Tiên.

Trong một thời gian, ác niệm nảy sinh.

Thực lực của hai người bọn họ đã tăng mạnh, bây giờ đạt đến Chuẩn Thánh trung giai, liền muốn báo thù nỗi nhục ngày đó!

Chương 122

"Hừ, Đạo Tổ giảng bài, từ khi nào, mèo chó cũng có thể đến?" "Không có nguyên thần nghe không hiểu Đạo Tổ giảng đạo thì thôi, còn mang theo Kim Tiên, Huyền Tiên, quả thực mất mặt vô cùng!" "Ta thấy ngươi mau cút đi!" Thái Nhất cười lạnh.

Y muốn trở thành Thiên Đình chi chủ, phải lấy Đế Giang để lập uy.

"Đa đa, con nghe có tiếng chó sủa." "Có cần hài nhi vì người mà đánh chó không?" Chỉ là, Thái Nhất cuồng vọng, Khổng Tuyên còn ác liệt hơn.

Trực tiếp châm biếm Thái Nhất là chó.

Trong nháy mắt, không khí trở nên căng thẳng, các đại thần thông sĩ khác đều đứng xem.

Một bên là bá chủ Vu tộc, một bên là đại đế mới nổi của Yêu tộc.

Cả hai bên đều không dễ chọc, chỉ có thể xem kịch.

"Sư đệ, đánh chó cần gì đệ ra tay!" "Để sư huynh là được!" Viên Hồng nói rồi, ánh mắt nhìn về phía Thái Nhất, nói: "Này con súc sinh lông lá kia!" "Đừng ở trước mặt sư tôn nhà ta mà sủa bậy, biết điều thì mau cút đi!" "Nếu không lão tử vặt sạch lông gà của ngươi, mang đi làm gà quay!" Không thể không nói, Viên Hồng quả thực là nghé con không sợ cọp.

Tu vi Cửu Thiên Huyền Tiên, mắng chửi Chuẩn Thánh.

Cuồng, quả thực cuồng không có giới hạn!

Tức thì khiến Thái Nhất thất khiếu sinh khói.

“Nghiệt súc, chịu chết đi!” Nói xong, Thái Nhất ra tay.

Chỉ thấy trên người y bốc lên vô tận hỏa diễm, vung tay thiêu về phía Viên Hồng.

“Oa, ra tay rồi, ra tay rồi!” “Súc sinh, súc sinh, không biết lễ nghĩa liêm sỉ!” “Sư phụ, cứu mạng a!” Viên Hồng chế nhạo, nhìn thấy Thái Dương Chân Hỏa ngày càng gần, không khỏi lớn tiếng cầu cứu.

Tức thì, một nắm đấm khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Ngay lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy linh hồn run rẩy.

Một luồng bá khí vô địch tràn ngập giữa trời đất.

“Thái Nhất, ngươi càng sống càng thụt lùi rồi!” “Đường đường Chuẩn Thánh lại ra tay với Huyền Tiên!” “Ta thấy, ngươi cũng không còn mặt mũi nào để tiếp tục sống nữa!” Nói rồi, nắm đấm của Đế Giang đột nhiên công tới.

Một lời không hợp liền ra tay, Thái Nhất không khỏi sắc mặt đại biến.

Chỉ là, y cũng không thể trách Đế Giang không có phong độ cao thủ.

Dù sao là y tấn công Viên Hồng trước!

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, Thái Nhất hừ một tiếng, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Một kích thành công, Đế Giang không hề lưu tình.

Y luôn ân oán phân minh, Thái Nhất và Đế Tuấn, sớm đã có sát tâm.

Lần trước đến Thái Dương Tinh để hai người trốn thoát một kiếp,

hôm nay tất phải chết!

Sau khi Thái Nhất bị đánh bay, thân hình Đế Giang khẽ động, lại một quyền nữa đánh ra.

"Viên Hồng, nhìn cho rõ!" "Tu luyện nhục thân, chỉ có quyền quyền đến thịt!" "Tuyệt đối không cho kẻ địch một chút cơ hội thở dốc!" Đế Giang vừa vung quyền vừa dạy dỗ Viên Hồng.

Cái cảm giác coi thường mọi thứ này quả thực khiến người ta xấu hổ tột cùng.

Ngay lúc này, mọi người mới phát hiện, ở Địa Phủ Đế Giang quả thực đã đủ ôn hòa rồi.

Ngay lúc này, mới phát hiện sự hung tàn của Đế Giang, quả thực bá đạo tột cùng.

Loại hung tàn này, thậm chí không có bất kỳ lý do nào, một quyền đánh nổ kẻ địch.

Thậm chí, trong quá trình đánh nổ kẻ địch còn dạy dỗ đệ tử của mình.

Loại cảm giác bị coi thường này khiến Đế Tuấn không khỏi đại nộ.

"Đế Giang, đừng quá cuồng vọng!" "Còn có lão tử!" Nói rồi, Đế Tuấn ngang nhiên ra tay tương trợ.

Chỉ thấy vô tận Kim Ô Chi Hỏa thiêu đốt trời đất, từng con Tam Túc Kim Ô cuốn về phía Đế Giang và Khổng Tuyên, Viên Hồng.

Một chiêu vây Ngụy cứu Triệu!

Kim Ô thiêu đốt trời đất.

Vì Đế Tuấn ra tay, Đế Giang không thể không buông Thái Nhất, bảo vệ Khổng Tuyên và Viên Hồng.

Thái Nhất vì thế không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thoát một kiếp.

Nhưng ở trước mặt các Tử Tiêu Khách mất mặt, không khỏi gào thét: "Đế Giang, quá ti bỉ, ra tay lén lút!" Hóa ra, Thái Nhất lại cào ăn vạ.

"Mất mặt quá, rõ ràng là ngươi lén lút tấn công sư huynh của ta!" "Người của Yêu tộc, thật không biết xấu hổ!" Khổng Tuyên non nớt đáp trả.

Cậu bé chịu không nổi nhất là có người sỉ nhục Đế Giang.

"Con trai, cần gì phải chấp nhặt với chó điên!" "Gặp loại chó điên này, một quyền đánh chết là được!" Đế Giang vuốt đầu Khổng Tuyên, sau đó quét mắt trong đám đông.

Cái thần thái coi thường chúng sinh đó khiến mọi người không khỏi phẫn nộ.

Khi thấy Phục Hy, Nữ Oa từ xa đi tới, Đế Giang hét lên: "Nữ Oa, Phục Hy, giúp ta trông chừng bọn trẻ!" "Hôm nay, bản tôn muốn vặt sạch lông của hai con súc sinh lông lá này!" "Sau đó xiên que làm gà quay!" Lời vừa dứt, Đế Giang vỗ tay một cái trực tiếp truyền tống Khổng Tuyên và Viên Hồng đến bên cạnh Nữ Oa.

Sau đó, sát khí ngút trời tỏa ra.

Cổ sát khí này, dường như muốn giết trời, giết đất, giết chúng sinh.

Ngay lúc này, khí tức hủy thiên diệt địa khiến linh hồn mọi người run rẩy, thậm chí không nhịn được muốn thần phục.

Khí phách của Vu tộc.

"Đế Giang, đừng cuồng vọng!" "Hôm nay, huynh đệ hai người chúng ta nhất định phải lấy mạng ngươi!" Thái Nhất gào thét, Hỗn

Độn Chung trực tiếp tế ra.

Một phía khác, Đế Tuấn cũng không cam chịu yếu thế, trong tay hiện ra một thanh đao, đầu đội một tòa bảo tháp.

Thanh đao này chính là Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao, bảo đao này là vật Tiên Thiên, huyền thông tạo hóa.

Dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng phải sợ bảo đao này ba phần, Đại La Kim Tiên tu hành dưới vạn năm gặp phải bảo đao này cũng sẽ hồn bay phách tán.

Thực sự là thần binh vô thượng trong tam giới.

Chương 123

Tòa bảo tháp kia, là Trấn Yêu Tháp, tháp này không chỉ trấn yêu hàng ma, còn có hiệu quả phòng ngự.

Không thể không nói Đế Tuấn quả thực vận khí, mất đi Lạc Thư Hà Đồ, nhưng lại nhận được Trảm Tiên Đao và Trấn Yêu Tháp.

"Hai ngươi dựa vào cái này để khiêu khích bản tôn à?" "Thứ không biết sống chết, chết đi cho bản tôn!" Đế Giang nói rồi, cơ thể đột nhiên tăng tốc!

Khoảnh khắc tiếp theo xuất hiện bên cạnh Thái Nhất, sau đó một quyền đánh ra, không gian vỡ nát.

Quyền này trấn áp trời đất, có thể phá nát tinh thần.

Với thực lực ở cảnh giới của Đế Giang, mỗi cử động đều mang theo uy năng to lớn.

Thậm chí mỗi chiêu mỗi thức đều tùy ý thi triển, mỗi chiêu đều uy lực cực mạnh.

Dưới pháp tắc lực lượng, quả thực thần quỷ khó lường!

Ầm!

Hỗn Độn Chung vang lên một tiếng nổ lớn, áp lực kinh khủng tràn ra bốn phương tám hướng.

Sức mạnh Chuẩn Thánh được phát huy đến triệt để, một quyền thậm chí trực tiếp đánh Thái Nhất đang cầm Hỗn Độn Chung đến hộc máu.

Một quyền, sắc mặt nhiều đại thần thông sĩ đại biến.

Đặc biệt là Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, không lúc nào

không tìm phiền phức cho Đế Giang.

Sau khi chứng đắc Chuẩn Thánh, tự tin ngày càng vững chắc.

Nhưng lúc này, chứng kiến một quyền của Đế Giang, họ phát hiện, bọn họ đã xem thường Đế Giang.

Tuy Đế Giang chứng thánh thất bại, nhưng thực lực đó vẫn còn đó.

Dù Đế Giang không tu nguyên thần, sức mạnh của y cũng vượt xa tưởng tượng của họ.

"Vu tộc vì sao lại khủng bố như vậy?" "Trước có Hậu Thổ thành Thánh, bây giờ thực lực của Đế Giang cũng mạnh mẽ như vậy!" "Nếu cứ như vậy, ta làm sao có thể chứng danh?" Nguyên Thủy lẩm bẩm.

Lão Tử cũng không khỏi hít sâu một hơi: ",Hiện tại không phải là tồn tại chúng ta có thể đắc tội!" "Lão sư lần này giảng đạo, sẽ giảng Thánh Nhân chi đạo, đến lúc đó chúng ta không cần phải sợ!" Thông Thiên nghe vậy ai oán nói: "Vậy phải đợi đến khi nào?" "Nếu ta thành Thánh, e rằng tên này cũng đã thành Thánh rồi!" "Dù sao, Vu tộc bây giờ có một Thánh Nhân!" Lão Tử lắc đầu, nói: "Tam đệ đừng có tăng chí khí người khác, diệt uy phong của mình!" "Trước khi có thực lực tuyệt đối, chúng ta cần phải khiêm tốn!" "Sau này, tên này sớm muộn cũng không có kết cục tốt!" "Ba ngàn Tử Tiêu Khách, có mấy người phục hắn!" Tam Thanh ở đó thì thầm, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng ánh mắt lóe lên không ngừng.

Một phía khác, Đế Tuấn, Thái Nhất và Đế Giang đối đầu, lúc này trong lòng hai người vô hạn phẫn nộ, trên mặt càng thêm dữ tợn.

"Tên khốn đáng chết, đi chết đi!" Gào thét, Đế Tuấn và Thái Nhất lại một lần nữa tế ra pháp bảo của mình.

Chỉ thấy Hỗn Độn Chung không ngừng biến ảo, một tiếng chuông vang vọng trời đất.

Đế Tuấn trường đao vung lên, đao khí kinh khủng với thế phá diệt tinh thần cuốn ra, dường như muốn chém Đế Giang thành hai đoạn.

Đối mặt với tất cả, Đế Giang vẻ mặt khinh thường, thậm chí đưa tay ra trực tiếp đi tóm bảo đao.

Chỉ là, khi người và đao tiếp cận, dị biến đột ngột xảy ra!

Chỉ thấy từ ống tay áo của Đế Tuấn bắn ra một sợi xích, như thần long cuốn về phía Đế Giang.

Sợi xích này màu vàng kim, hai bên khắc những minh văn thiên đạo quỷ dị.

Dưới xích có ba sợi xích bạch ngọc.

Bảo vật này vừa xuất hiện, tức thì phóng ra chín sợi xích hắc ngọc.

Đế Giang nhất thời không phòng bị, trực tiếp bị khóa lại.

"Ha ha ha!" "Trúng chiêu rồi, đây là Tỏa Tâm Liên!" "Người trúng chiêu đỉnh thượng tam hoa đều diệt, hung trung ngũ khí đều tiêu!" "Tam hồn thất phách và ngũ tạng lục phủ cũng bị khóa chặt không thể động đậy, khiến người trúng chiêu thống khổ dị thường, cầu sinh không được, cầu tử không xong!" "Dù là Chuẩn Thánh cũng khó thoát khỏi ách này, chịu chết đi!" Đế Tuấn cười ha hả, trường đao chém xuống.

Chỉ là khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng "keng" vang lên.

Thần đao vô địch rơi xuống người Đế Giang, lại phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Đầu của Đế Giang không hề hấn gì!

“Sao có thể!” Sắc mặt Đế Tuấn đại biến.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không thể làm tổn thương Đế Giang chút nào?

“Chỉ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bản tôn không biết đã hủy bao nhiêu!” “Vỡ cho ta!” Đế Giang cười lạnh một tiếng, chỉ thấy y hít sâu một hơi.

Cơ thể phồng lên, Tỏa Tâm Liên mà ngay cả Chuẩn Thánh cũng không làm gì được trực tiếp đứt gãy.

Khiến Đế Tuấn lại một lần nữa trợn mắt há mồm.

“Đại ca, tránh ra, xem pháp bảo của ta!” Cùng lúc đó, Thái Nhất hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy y thúc giục Hỗn Độn Chung, trực tiếp ném cái chuông này về phía Đế Giang.

Uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo trong nháy mắt tỏa ra, hư không vỡ nát.

Chỉ là, Đế Giang vẫn vẻ mặt khinh thường.

“Hỗn Độn Chung, bản tôn nhận lấy!” Nói rồi, trên người Đế Giang pháp tắc không gian dao động.

Theo tay y vung ra, tức thì từng trận pháp tắc không gian huyền diệu chấn động trong lòng bàn tay.

Sau đó dùng sức mạnh nhục thân tóm lấy Hỗn Độn Chung.

“Đó là Tiên Thiên Chí Bảo, tìm chết!” Thái Nhất cười lạnh.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, Thái Nhất trợn mắt há mồm.

Tiên Thiên Chí Bảo bị Đế Giang tóm trong tay!

Sự cường đại của nhục thân, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng

không thể làm hại!

Hơn nữa, Thái Nhất cảm thấy Hỗn Độn Chung không thể bị thu hồi.

"Tên này muốn cướp Hỗn Độn Chung của ta!" Thái Nhất kinh hãi.

"Ngươi muốn cướp Hỗn Độn Chung của ta!" Thái Nhất kinh hãi, liều mạng thi triển pháp lực.

Đế Tuấn nghe vậy công kích càng thêm điên cuồng, chỉ là, Đế Giang chỉ coi công kích của mọi người như gió thoảng mưa bay.

Thậm chí, ngay cả đỡ cũng lười đỡ, nhục thân của y là vô địch!

Chương 124

"Tiểu gà con, Hỗn Độn Chung loại bảo vật này rơi vào tay ngươi quả thực lãng phí!" "Tổ Vu chúng ta là hậu duệ Bàn Cổ, bảo vật vật quy nguyên chủ, đúng lúc!" Đế Giang cười ha hả, bá khí vô song.

Tay y dùng sức, cuối cùng cũng đột phá phòng ngự của linh bảo, một tay tóm chặt linh bảo.

Ngay lúc này, sắc mặt Tam Thanh đại biến.

"Đế Giang tên khốn, không có nguyên thần cướp Hỗn Độn Chung làm gì!" "Ta mới là hậu duệ Bàn Cổ chính tông!" "Quá cuồng vọng rồi, vật quy nguyên chủ cũng nên thuộc về ta!" Nguyên Thủy không nhịn được thấp giọng mắng.

"Nghe nói tên này có một cái tên là Linh Bảo Hủy Diệt Giả!" "Linh bảo bị hắn phá hủy không đếm xuể!" "Vu tộc không tu nguyên thần, nhưng Đế Giang tên khốn dường như đã phá hủy tất cả linh bảo!" "Nếu như vậy, sau này lấy gì đấu với Vu tộc!" Thông Thiên nói ra những gì mình nghe được.

Họ không biết, Đế Giang đã có nguyên thần.

Tuy nguyên thần yếu ớt, nhưng sẽ có một ngày, nguyên thần của Đế Giang sẽ trở nên vô cùng cường đại!

Nhưng, Tam Thanh tuy bàn tán xôn xao, nhưng lại không dám nói lớn tiếng.

Sự cuồng vọng, bá đạo của Đế Giang, họ đã có kinh nghiệm sâu sắc.

"Chư vị, không ra tay sao?" "Nếu để Đế Giang có được Hỗn Độn Chung, sau này không chỉ Yêu tộc chúng ta phải xong đời!" "Các

ngươi cũng sẽ xong đời!" Thái Nhất hét lớn.

Các đại thần thông sĩ nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

Đúng như Thái Nhất nói, thân là môn đồ của Tử Tiêu Cung, tự có sự kiêu ngạo của mình.

Vu tộc hoành hành Hồng Hoang, mọi người sớm đã bất mãn.

Nếu Hỗn Độn Chung thật sự bị cướp đi, sau này, Vu tộc sẽ càng thêm cường đại.

Chuẩn Đề trầm giọng nói: "Sư huynh, xem ra chúng ta không thể đứng ngoài cuộc!" "Vu tộc tàn ngược Hồng Hoang, chúng ta căn bản không thể độ hóa!" "Sau này, chúng ta làm sao phục hưng phương Tây?" Tiếp Dẫn thở dài một tiếng: "Đệ nói không sai, tuyệt đối không thể để Đế Giang tên khốn đó có được Hỗn Độn Chung!" "Chúng ta phải ngăn cản!" Y đâu không biết sự nguy hiểm khi đối địch với Đế Giang.

Nhưng, đối địch với Vu tộc, là sự thật không thể thay đổi!

Hơn nữa, đồ đệ mà y tự hào nhất, bây giờ còn bị giam ở Địa Phủ làm phu ngựa.

Nghĩ đến đây, lòng Tiếp Dẫn âm ỉ đau.

Phương Tây nghèo nàn, muốn phục hưng, phải không có Vu tộc!

Lúc này, họ không còn lựa chọn.

Nếu Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung rơi vào tay Đế Giang, phiền phức lớn rồi!

Nghĩ đến đây, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đi về phía Tam Thanh.

Muốn chiến, cần phải kéo Tam Thanh xuống nước, như vậy, bảy Chuẩn Thánh, chắc chắn có thể hạ được Đế Giang.

Thực tế, người lo lắng không chỉ có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Tam Thanh cũng vậy.

Thậm chí, Nguyên Thủy còn xúi giục: "Đại ca, chúng ta mới là Bàn Cổ chính tông!" "Hỗn Độn Chung tuyệt đối không thể rơi vào tay Đế Giang!" "Nếu ba huynh đệ chúng ta lấy về bảo quản, sau này còn có gì phải sợ!" Không thể không nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn tương đối gian trá.

Y muốn món pháp bảo này, nhưng lại nói là bảo quản.

Lão Tử nghe vậy cũng khá động lòng, y có Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Nếu lại có được Hỗn Độn Chung, Tam Thanh sau này còn sợ gì Vu tộc!

Chỉ là, Lão Tử dù sao cũng trầm ổn, trong lòng ít nhiều có chút e dè, dù sao thực lực của Đế Giang cũng bày ra ở đó.

"Ba vị, chúng ta liên thủ thì sao?" "Không thể trơ mắt nhìn Đế Tuấn, Thái Nhất bị một tu sĩ không có nguyên thần đánh bầm dập chứ?" "Hơn nữa, nếu Đế Giang có được Hỗn Độn Chung, e rằng sau này danh hiệu Bàn Cổ chính tông của Vu tộc, sẽ ngồi vững!" Chuẩn Đề đi đến bên cạnh Tam Thanh mở lời.

"Đại ca, Chuẩn Đề nói không sai!" "Chúng ta ra tay đi, chẳng lẽ bảy người chúng ta liên thủ, không trị được một Đế Giang?" Thông Thiên cũng không nhịn được nữa.

"Không sai, Đế Giang cũng chỉ là Chuẩn Thánh thôi!" "Bảy người chúng ta liên thủ, sợ cái gì!" Chuẩn Đề nói.

Thực tế, lúc này Thái Thượng Lão Quân khá động lòng.

Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, lại có ai không tham lam?

Chỉ là… "Đế Giang không đáng lo, nhưng chúng ta lần này động thủ, đối chiến không chỉ là Đế Giang!" "Mà là cả Vu tộc, còn có Hậu Thổ nương nương!" "Đó là Thánh Nhân!" Lão Tử trầm giọng nói.

Mọi người nghe vậy sắc mặt cũng không khỏi trầm xuống, Vu tộc có Thánh Nhân!

"Hậu Thổ tuy thành Thánh, nhưng Thánh Nhân không thể chà đạp quy tắc trời đất!" "Chúng ta đại chiến với Đế Giang, nàng ấy làm sao có thể xen vào?" "Đừng quên cảnh cáo năm đó của Lão sư!" Tiếp Dẫn mở lời.

"Không sai, ba vị, cơ hội không thể bỏ lỡ, thời gian không trở lại!" "Dựa vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử, chỉ cần cướp được Hỗn Độn Chung!" "Với thực lực của Bàn Cổ chính tông, chẳng lẽ lại sợ một Đế Giang?" Chuẩn Đề mê hoặc.

"Hai vị đạo hữu phương Tây không xen vào việc cướp đoạt Hỗn Độn Chung chứ?" Lão Tử liếc nhìn hai người.

"Chúng ta không có phúc phận đó!" Chuẩn Đề cảm khái, sau đó tiếp tục nói: "Hơn nữa, chúng ta ra tay chỉ là thấy Đế Giang tên khốn đó không thuận mắt!" "Mối thù sỉ nhục chúng ta ngày đó, hôm nay cũng nên để hắn nếm thử mùi vị!" "Ba vị đạo hữu xin yên tâm, huynh đệ hai người chúng ta, đối với Hỗn Độn Chung tuyệt không tham lam!" "Chúng ta cầu chỉ là để Đế Giang mất mặt, tốt nhất là giết chết tên khốn đó!" Nói xong, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lộ ra vẻ mặt sát khí!

"Đại ca, cơ hội hiếm có!" "Bảy Chuẩn Thánh, Đế Giang có nghịch thiên cũng phải nằm xuống!" Nguyên Thủy ngữ khí vội vàng.

Tam Thanh chỉ có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nếu có được Hỗn Độn Chung, khả năng lớn nhất là sẽ phân cho y!

Đối với Tiên Thiên Chí Bảo, Nguyên Thủy khao khát không phải

một hai ngày!

Hơn nữa, Lão Tử có Linh Lung Tháp, muốn vượt qua Lão Tử, nhất định phải có Tiên Thiên Chí Bảo!

"Vậy thì giết!" Ngay lúc này, Lão Tử cuối cùng cũng động lòng.

"Đế Giang, đừng cuồng vọng!" "Đây là ngoài Tử Tiêu Cung, nghiêm cấm đánh nhau!" "Nếu còn ở đây gây sự, đừng trách chúng ta không dung!" Nói xong, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngang nhiên ra tay.

Tức thì, thần quang đầy trời tỏa ra, chỉ thấy năm người trực tiếp thúc giục pháp bảo.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, ngay cả Đế Giang cũng không khỏi thân thể run lên.

"Tìm chết!" Ánh mắt Đế Giang lạnh lẽo, sát khí tỏa ra.

Y không ngờ Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề dám ra tay.

Chẳng lẽ thật sự cho rằng chứng đắc Chuẩn Thánh chi đạo là có thể không kiêng nể gì sao?

Hôm nay, y sẽ cho đám người này biết, Chuẩn Thánh cũng phân cảnh giới!

Họ đã đắc tội với một tồn tại không nên đắc tội!

Sẽ trở thành ác mộng cả đời của họ!

Chương 125

"Đế Giang, đừng cuồng vọng!" "Bây giờ ngươi ngang ngược phóng túng như vậy, chẳng lẽ thật sự cho rằng không ai có thể chế phục ngươi sao?" "Chuẩn Thánh, đừng quên chúng ta đều là Chuẩn Thánh!" "Ta thấy ngươi ngoan ngoãn giao Hỗn Độn Chung cho ba huynh đệ chúng ta bảo quản!" "Nếu không, đừng trách chúng ta ra tay vô tình!" Lão Tử lạnh lùng quát.

Thái Nhất nghe vậy trong lòng càng chửi ầm lên.

Ban đầu tưởng Lão Tử và mọi người thật lòng giúp đỡ, kết quả cũng là vì Hỗn Độn Chung.

Đúng là vừa ra khỏi hang sói lại vào hang hổ.

Chỉ là, Đế Giang chỉ cười lạnh: "Tốt cho một Tam Thanh, nói nhiều như vậy!" "Chỉ là vì Hỗn Độn Chung mà thôi!" "Có bản lĩnh thì lấy, chỉ cần mạng của ngươi đủ cứng!" Nói xong, ánh mắt Đế Giang lạnh lẽo điên cuồng.

Bảy Chuẩn Thánh, quả thực đã cho y áp lực cực mạnh.

Nhưng càng như vậy, Đế Giang ngược lại càng chiến ý bành trướng.

Vu tộc, chiến thiên, chiến địa!

Vĩnh viễn không khuất phục!

Chỉ cần Tam Thanh và mọi người dám xông lên, y bỏ Hỗn Độn Chung cũng phải cho mọi người một bài học.

Cái tư thế cuồng vọng đó, tức thì khiến Nguyên Thủy đại nộ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn là người sĩ diện, bây giờ lại có sự

cám dỗ của Hỗn Độn Chung.

"Đế Giang, Tam Thanh chúng ta do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, đương nhiên là Bàn Cổ chính tông!" "Hỗn Độn Chung là do búa của Bàn Cổ hóa thành, lý ra phải do ta chưởng quản!" Một tiếng gầm giận dữ, Nguyên Thủy ra tay.

Chỉ là, Đế Giang vẫn cười lạnh, khinh thường.

Tam Thanh tuy do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, nhưng căn bản không có một chút ý chí nào của Bàn Cổ!

Ngược lại là Vu tộc, kế thừa công pháp của Bàn Cổ, kế thừa ý chí của Bàn Cổ!

Nguyên thần tuy tốt, nhưng công pháp và ý chí mới là quan trọng nhất!

Hơn nữa Bàn Cổ tu luyện chính là Cửu Chuyển Thần Công thành Thánh, dùng sức mạnh chứng đạo!

So với nguyên thần, Vu tộc càng thích hợp với Bàn Cổ hơn!

Luận xuất thân, Vu tộc không kém Tam Thanh.

Luận ý chí, Vu tộc càng mạnh hơn Tam Thanh.

Luận công đức, Vu tộc chỉ vì xuất thế muộn mới bị Tam Thanh chiếm đoạt lượng lớn công đức, thậm chí là cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp!

Nhưng Vu tộc có Bàn Cổ Thần Điện!

Dù là Thánh Nhân, cũng không thể xâm nhập Bàn Cổ Thần Điện!

Cái danh hiệu Bàn Cổ chính tông này, bất luận từ đâu nhìn đều thuộc về Vu tộc.

Hơn nữa, theo quan điểm của Đế Giang, danh hiệu Bàn Cổ chính

tông chỉ là chấp niệm của các Tổ Vu.

Đối với Đế Giang mà nói, y quan tâm hơn đến thực lực.

Thế giới Hồng Hoang, cá lớn nuốt cá bé, không có thực lực, tất cả đều vô ích.

Đối mặt với sự ra tay của Nguyên Thủy, Đế Giang cười lạnh một tiếng.

Sau đó, đột nhiên một quyền đánh vào Hỗn Độn Chung, sức mạnh khổng lồ đó trực tiếp ném Hỗn Độn Chung về phía Nguyên Thủy.

Cảnh này, dọa Nguyên Thủy không khỏi lùi lại.

"Không phải muốn Hỗn Độn Chung sao?" "Ngay cả nhận cũng không dám nhận?" Đế Giang chế nhạo, chân bước một bước, thân hình bùng nổ.

Sau đó một quyền đánh về phía Nguyên Thủy.

Quyền phong kinh khủng trong nháy mắt bao trùm Nguyên Thủy.

"Xem Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của ta đây!" "Còn có ta!" Chỉ là, Đế Giang đối mặt với các Thánh, không phải một người!

Chỉ thấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử tỏa ra từng đạo huyền hoàng chi khí, trực tiếp bảo vệ Nguyên Thủy.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề càng đánh ra Thất Bảo Diệu Thụ, Chuẩn Đề đánh ra Lục Căn Thanh Tịnh Trúc!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, là do huyền hoàng khí của Hồng Hoang và công đức khai thiên của Bàn Cổ ngưng kết thành một tòa bảo tháp chín tầng.

Được coi là chí bảo phòng ngự đệ nhất Hồng Hoang.

Thất Bảo Diệu Thụ là chí bảo tiên gia, không gì không quét được.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc càng có thể phong bế lục cảm của người, mặc người ta chém giết.

Đế Tuấn, Thái Nhất thấy vậy, càng điên cuồng thúc giục pháp lực, một người điên cuồng chém đao, một người điên cuồng triệu hoán Hỗn Độn Chung.

Có thể nói, vừa ra tay, mọi người đều đã dùng toàn lực.

Từ đó có thể thấy sự e dè của họ đối với Đế Giang.

"Ca ca, em muốn đi giúp Đế Giang đại ca!" Nữ Oa mở lời.

Chỉ là, Phục Hy lắc đầu, nói: "Đừng gây thêm phiền phức cho Đế Giang đạo hữu!" "Muội từng thấy Đế Giang đạo hữu chịu thiệt khi nào chưa?" "Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn, Thái Nhất là một cỗ sức mạnh, nếu Đế Giang không đỡ nổi, muội đi cũng vô dụng!" "Hơn nữa, Vu tộc mà ta biết, đều là những kẻ điên cuồng chiến đấu!" "Lúc này, Đế Giang có vẻ điên cuồng ở đâu?" "Sức mạnh của y chưa hoàn toàn khai mở đâu!" Phục Hy khuyên ngăn Nữ Oa, một phía khác, Hồng Vân nhìn thấy cũng đang rục rịch.

Tuy y cũng không thích Đế Giang, nhưng bảy Chuẩn Thánh vây công một mình Đế Giang, y nhìn không quen.

"Trấn Nguyên Tử đạo huynh, Tam Thanh và mọi người quá vô sỉ!" "Chúng ta cần phải giúp đỡ Đế Giang một chút!" Hồng Vân lạnh lùng quát.

Chỉ là, Trấn Nguyên Tử lại không bốc đồng như Hồng Vân, kéo Hồng Vân lại lắc đầu.

Tình thế trước mắt, y nhìn rất rõ.

Hiện tại trông có vẻ Đế Giang và mọi người chiến đấu, nhưng đâu

không phải là tứ phương hỗn chiến.

Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, một bên bảo vệ, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và mọi người lại cướp đoạt.

Đây là một vòng xoáy, một khi bị cuốn vào, muốn thoát thân khó rồi!

Trên chiến trường, đối mặt với sự vây công của mọi người, Đế Giang cười ha hả.

Kẻ địch càng mạnh, y càng hưng phấn.

Chương 126

Bất luận pháp bảo của kẻ địch có mạnh đến đâu, y đều dùng song quyền công phá!

Tất cả mọi thứ, đều dựa vào nhục thân để chống đỡ!

Chiến đến hứng, Đế Giang hét lớn một tiếng: "Xem ta quyền kích hư không!" Tức thì, chỉ thấy trên người Đế Giang pháp tắc chi lực cuộn trào.

Pháp tắc sức mạnh, pháp tắc không gian đều gia trì dưới song quyền.

Một quyền xuất ra, trời đất đều kinh ngạc, thậm chí hư không cũng trực tiếp bị một quyền đánh vỡ.

Người đầu tiên hứng chịu chính là Lão Tử!

Ai cũng không ngờ Đế Giang đột nhiên từ bỏ tất cả, bùng nổ ra một đòn tất sát!

Dưới một quyền này, Đế Giang thậm chí để lộ sơ hở, từ bỏ tất cả phòng ngự.

Mặc cho pháp bảo của mọi người rơi xuống người y.

Chỉ là, những pháp bảo này lại không thể làm rung chuyển Đế Giang chút nào.

Người đầu tiên hứng chịu, Lão Tử hét lên một tiếng thảm thiết, cánh tay cầm Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trực tiếp bị sức mạnh khổng lồ đánh nát.

Ngay lúc này, mọi người không khỏi kinh hãi!

Phải biết, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp là chí bảo

phòng ngự thiên hạ!

Dù là công kích của Tiên Thiên Chí Bảo cũng khó làm tổn thương!

Nhưng lúc này, Đế Giang lại đánh nát cánh tay của Lão Tử!

Có thể thấy sự hung tàn của một quyền này!

"Không gian sức mạnh!" "Mọi người cẩn thận, công kích của Đế Giang có thể xuyên qua pháp bảo phòng ngự!" "Cố gắng đừng đối đầu trực diện với hắn!" Tiếp Dẫn hét lớn một tiếng, gia trì thần xử đột nhiên đập vào đầu Đế Giang.

Ầm!

Một đòn, tức thì một tiếng nổ lớn.

Chỉ là, Đế Giang chỉ lắc lắc đầu, thân hình khẽ động, trực tiếp đánh về phía Tiếp Dẫn.

Thế quyền hung hãn đó, dọa Tiếp Dẫn sợ đến vãi cả ra quần, vội vàng bỏ chạy.

Có bài học của Lão Tử, không ai biết nắm đấm của Đế Giang sẽ bùng nổ thần uy gì.

Vì thế, không ai dám đỡ nắm đấm của Đế Giang.

"Rác rưởi, ngay cả nắm đấm của bản tôn cũng không dám đỡ!" "Dựa vào các ngươi cũng đòi cướp bảo vật!" Đế Giang cười lạnh một tiếng, lại một lần nữa đi về phía Thái Thượng Lão Quân.

Đôi nắm đấm đó mang theo một thế giới sức mạnh, hung hăng đập tới.

Dường như một quyền muốn đánh nổ Thái Thượng Lão Quân.

Đây mới gọi là hung tàn, đây mới gọi là hung tàn!

Ngay lúc này, Thái Thượng Lão Quân hối hận rồi!

Đối mặt với một quyền hung hãn đó của Đế Giang, y chỉ có thể thúc giục bảo tháp!

Từng trận huyền hoàng chi khí bảo vệ toàn thân, sau đó bắt đầu lùi lại!

Dù sao, Đế Giang có thể cách pháp bảo làm tổn thương người, quá quỷ dị rồi!

Cuồng ngạo!

Tàn nhẫn!

Vô úy!

Đây mới là sự cuồng ngạo, tàn nhẫn và vô úy thật sự!

Vào giây phút này, mọi người mới biết, Đế Giang trước kia dịu dàng đến mức nào.

Lúc này, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng không còn tâm tư để mà tiếc nuối Hỗn Độn Chung nữa.

Đại ca của họ là Lão Tử đang nguy hiểm sớm tối.

Bây giờ điều cần làm là cứu Lão Tử!

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy cũng không quên lôi kéo người khác xuống nước.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn, Thái Nhất!" "Nếu không dùng toàn lực, lỡ như ta bại, các ngươi lấy gì để chống đỡ!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy không khỏi cười khổ.

Nhưng họ biết, lúc này thật sự là thời khắc nguy nan nhất!

Chỉ thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phun ra một ngụm tinh huyết, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc và Thất Bảo Diệu Thụ tức thì tỏa ra vạn trượng thần quang.

Dưới sự thúc đẩy của tinh huyết, uy lực pháp bảo tăng vọt.

Trong chốc lát, ngũ quan và lục thức của Đế Giang đã bị phong bế, khiến thân hình y không khỏi khựng lại.

Dù sao ngũ quan lục thức bị phong ấn, y căn bản không thể phân biệt được đông nam tây bắc, cũng không thể biết được vị trí của kẻ địch.

"Chư vị, lục thức của Đế Giang đã bị phong bế!" "Nhưng ta cũng không biết có thể phong ấn được bao lâu, mong các vị thi triển toàn lực để đánh giết hắn!" Tiếp Dẫn lớn tiếng hét lên.

Vào giây phút này, Thái Thượng Lão Quân không khỏi mừng rỡ, sự hung uy vừa rồi của Đế Giang thật sự khiến ông ta sợ hãi!

Ông ta hoàn toàn không có chút tự tin nào để chống đỡ, bây giờ lục thức của Đế Giang bị phong ấn, chính là thời cơ tốt nhất!

Chỉ thấy Thái Thượng Lão Quân thúc đẩy tinh huyết, một ngụm tinh huyết phun lên bảo tháp.

Trong chốc lát, một luồng khí tức kinh khủng tỏa ra.

Thái Thượng Lão Quân dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đâm thẳng về phía Đế Giang.

Phòng ngự chí bảo, lúc này lại được dùng như công kích chí bảo!

Cùng lúc đó, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng phun ra một ngụm tinh huyết!

Đế Giang thân là Không Gian Tổ Vu, pháp bảo của họ căn bản không thể làm y bị thương dù chỉ một chút!

Chương 127

Chỉ có thể dùng tinh huyết để kích phát toàn bộ uy lực!

Nhân lúc Đế Giang bị khống chế, thi triển một đòn tất sát!

Mặc dù hiến tế máu cho pháp bảo sẽ làm tổn thương đến bản nguyên, nhưng lúc này mọi người không còn lựa chọn nào khác.

Nếu không, một khi Đế Giang hồi phục, họ thậm chí sẽ không có sức để chống trả.

Trong chốc lát, chỉ thấy Hỗn Độn Chung tỏa ra lực lượng âm ba kinh khủng, âm ba như sóng thần cuốn ra.

Hư không vỡ nát, nhưng Hỗn Độn Chung sau khi phá vỡ không gian giam cầm của Đế Giang lại không đập về phía y.

Nó trực tiếp hóa thành một luồng sáng độn đi về phía xa!

Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột!

Không ai ngờ được rằng, đương sự của sự việc, Đế Tuấn và Thái Nhất lại chạy trốn một cách thảm hại như vậy!

Không để lại một lời nào.

Vào giây phút này, sắc mặt của Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều trở nên âm trầm.

Ai mà ngờ được Đế Tuấn lại chạy trốn một cách gọn gàng dứt khoát như thế, bây giờ chỉ còn năm người đối phó với Đế Giang.

Ở một bên quan sát, Phục Hy và Nữ Oa thì ánh mắt lóe lên.

"Kẻ của Yêu tộc đúng là vô sỉ!" "Sau này, hai huynh muội ta tuy cũng là Yêu tộc, nhưng phải cố gắng tránh xa bọn tiểu nhân vô sỉ này!" Phục Hy khinh bỉ nói.

Tuy nhiên, người mà trong lòng y khinh bỉ không chỉ có Đế Tuấn và Thái Nhất.

Mà còn có Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Chính vì muốn cướp đoạt pháp bảo của Đế Tuấn và Thái Nhất, mới dẫn đến việc hai người họ bỏ chạy.

Ầm!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp va vào người Đế Giang, ngay lập tức, Đế Giang cảm giác như cơ thể bị một trung thiên thế giới va phải.

Hỗn Độn Bất Diệt Thể của y kêu lên một tiếng "rắc", trực tiếp bị va nứt, máu tươi tuôn ra.

Nhưng cũng may Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp chỉ là phòng ngự chí bảo, nếu không Đế Giang chắc chắn sẽ bị trọng thương.

"Hôm nay, tất cả các ngươi đều phải chết!" Đế Giang phẫn nộ đến cực điểm.

Từ khi xuất thế đến nay, y đã tung hoành khắp Hồng Hoang.

Từ đại chiến Tam tộc đến tranh đoạt cơ duyên trong cuộc chiến Ma Đạo.

Nhưng chưa bao giờ y phải chịu thương tích nghiêm trọng như vậy!

Lúc này, y lại bị Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đánh bị thương.

Trong chốc lát, ngọn lửa giận hừng hực bùng cháy trong lòng y.

Theo một tiếng gầm của Đế Giang, một luồng khí tức hủy thiên diệt địa tỏa ra.

Đế Giang hai tay chộp về hai bên.

Toàn bộ không gian đều bị y tóm lấy, giống như một miếng giẻ lau bị nắm trong tay.

Từng lớp không gian gấp khúc hiện ra.

Trong chốc lát, trong lòng mọi người không khỏi dâng lên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Nhưng không đợi họ suy nghĩ nhiều, Đế Giang đã phát động công kích!

Chỉ thấy y vung hai tay, toàn bộ hư không đều bị vung theo!

Rắc rắc rắc.

Từng tiếng ép đến cực hạn vang lên, không gian vỡ nát như thủy tinh.

Giống như một viên đá được ném vào mặt hồ yên tĩnh, tạo ra từng vòng sóng gợn.

Vào giây phút này, thế gian dường như đã bị ngưng đọng.

Sau đó, nó bùng nổ dữ dội, chỉ thấy những gợn sóng không gian vỡ nát như sóng thần cuốn ra.

Nơi nó đi qua, tất cả đều hóa thành hư vô.

Thậm chí, hư không cũng đang vỡ vụn.

Vào giây phút này, các đại năng chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, sụp đổ.

Dường như tận thế đã đến.

Tất cả những gì hữu hình, vô hình.

Có sinh mệnh, không có sinh mệnh.

Tất cả đều vỡ nát dưới một đòn của Đế Giang.

Vào giây phút này, Đế Giang dường như trở thành duy nhất giữa trời đất.

Đem lại cho người ta một cảm giác bá đạo đến cực điểm và tuyệt vọng.

Một chiêu này, chính là Đế Giang đã phát huy sức mạnh không gian đến cực hạn.

Không gian xung quanh y hoàn toàn vỡ nát, phong ấn của Lục Căn Thanh Tịnh Trúc và Thất Bảo Diệu Thụ trực tiếp bị phá vỡ.

Vào giây phút này, Đế Giang đã tìm lại được ánh sáng!

Vừa phá vỡ phong ấn lục thức, việc đầu tiên y làm là chộp lấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

Vào giây phút này, Thái Thượng Lão Quân không khỏi kinh hãi.

Nhưng đối mặt với cú chộp của Đế Giang, ông ta thu hồi pháp bảo cũng không kịp.

Trong chốc lát, một cỗ hối hận, oán hận dâng lên trong lòng ông ta.

Chương 128

Vào giây phút này, Thái Thượng Lão Quân không khỏi oán hận Đế Tuấn, Thái Nhất, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, thậm chí cả Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nếu không phải Đế Tuấn, Thái Nhất khiêu khích Đế Giang, nếu không phải Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nguyên Thủy khuyên bảo, sao ông ta lại ra tay với Đế Giang chứ.

Lúc này, ông ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Đế Giang cướp đi pháp bảo của mình.

Vào giây phút này, Thái Thượng Lão Quân đã nổi giận.

Nếu Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp bị đoạt đi, tổn thất đó quả thực quá lớn!

"Khốn kiếp, Đế Giang đừng có khinh người quá đáng!" "Nếu ngươi cướp pháp bảo của ta, ta thà tự bạo cũng không để ngươi được như ý!" Thật bất ngờ, Lão Tử đã dùng tự bạo để uy hiếp Đế Giang.

"Tự bạo?

Vậy thì thử xem, có lẽ ngươi có thể tự bạo giết chết ta đấy!" Đế Giang khinh thường nói, y không tin Lão Tử nỡ tự bạo.

Nếu Lão Tử có sự tàn nhẫn như La Hầu, ông ta căn bản sẽ không la hét như vậy!

Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để tự bạo!

Nhưng Lão Tử chung quy không tàn độc như La Hầu!

Gần như trong chớp mắt, Đế Giang trực tiếp phong tỏa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

Nhưng đúng lúc này, một cỗ uy nghiêm của Thánh Nhân tỏa ra.

Mọi người đánh nhau bên ngoài Tử Tiêu Cung, Hồng Quân sao có thể không biết!

Chỉ là ông ta không ngờ, Đế Tuấn và Thái Nhất lại bỏ chạy!

Nếu Đế Tuấn và Thái Nhất không chạy, dùng Hỗn Độn Chung thúc đẩy huyết tế, chưa chắc không thể đánh bại Đế Giang.

Ai ngờ Đế Tuấn và Thái Nhất lại vô dụng đến vậy, thậm chí còn khiến Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử bị Đế Giang trấn áp.

Lúc này, Hồng Quân sao có thể không ra mặt!

"Đế Giang, ngươi đã quậy đủ chưa!" "Không mau trả lại pháp bảo cho Thái Thượng Lão Quân!" "Hử?" Đế Giang không khỏi cười nhạt, "Hồng Quân, ngươi đang nói đùa sao?

Đây là lần đầu tiên ngươi biết đến bản tôn à?" "Món đồ bản tôn khó khăn lắm mới cướp được, dựa vào đâu mà ngươi đòi?" "Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề dám vây công bản tôn, tất phải trả giá xứng đáng!" Đế Giang cười lạnh, ngay cả pháp bảo công đức của Hồng Quân y cũng đã cướp rồi.

Nhưng đã trả lại chưa?

Vu tộc, thứ đã cướp được tuyệt đối sẽ không nhường ra!

"Vu tộc ta thân là hậu duệ Bàn Cổ, bảo vệ Hồng Hoang!" "Sao có thể để mấy kẻ mèo ba chân khiêu khích!" "Vì vậy, chúng phải trả giá!" "Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp chính là cái giá cho việc vây công ta!" "Đương nhiên, còn có các ngươi!" Đế Giang vừa nói, ánh mắt vừa lướt qua người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Ánh mắt điên cuồng đó khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề toàn thân run

rẩy, bắp chân không khỏi run lên.

Họ thật sự sợ hãi, hối hận rồi!

Họ không ngờ Đế Giang lại ngang ngược đến vậy, dám ngang nhiên làm càn trước mặt Hồng Quân Đạo Tổ!

"Đế Giang, ngươi quá đáng!" "Vô lễ trước mặt lão sư, chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ rằng lão sư không làm gì được ngươi sao!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lớn tiếng hét lên, kéo gần quan hệ với Hồng Quân.

Đồng thời cũng dùng Hồng Quân làm lá chắn, không thể không nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự vô sỉ.

Nhưng Đế Giang lại lười liếc nhìn Nguyên Thủy một cái, vẻ khinh thường coi như không có gì đó khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm phẫn nộ.

"Vậy rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới chịu từ bỏ Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp?" Hồng Quân hỏi.

"Đơn giản, ngươi muốn thay Thái Thượng Lão Quân lấy lại bảo tháp, thì dùng Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ của ngươi để đổi!" Đế Giang vừa mở miệng, đã trực tiếp đòi chí bảo của Hồng Quân.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt Hồng Quân không khỏi trầm xuống, nói: "Đế Giang, ngươi đừng quá tham lam!" "Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ đều là Tiên Thiên Chí Bảo, ngươi một lúc đòi cả hai sao?" Đế Giang cười nói: "Vậy dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp của ngươi thì thế nào?" Đế Giang từng bước ép sát, y muốn xem xem Hồng Quân vì Tam Thanh có thể làm đến mức nào.

Dù sao, Hồng Quân muốn hợp đạo, tất phải dùng khí vận của Tam Thanh.

Hơn nữa, Đế Giang cũng muốn biết, khoảng cách giữa y và Hồng

Quân hiện tại rốt cuộc lớn đến đâu.

Nếu Hồng Quân muốn động thủ, y cũng không ngại đánh một trận.

"Đế Giang, sự kiên nhẫn của ta có giới hạn!" "Đừng ép ta ra tay, một luồng Hồng Mông Tử Khí tặng cho Hậu Thổ, nhân quả giữa chúng ta đã sớm tiêu tan!" "Ta không ra tay, chỉ là không muốn tạo ra sát nghiệt!" Hồng Quân lạnh lùng nói.

"Không tạo ra sát nghiệt, là vì ngươi không gánh nổi nghiệp lực của việc giết chóc?" "Hồng Quân, đại chiến Tam tộc, Tây phương bị hủy diệt, nghiệp lực của ngươi vẫn chưa hoàn toàn tiêu trừ phải không?" "Nếu muốn chiến, Vu tộc ta tuyệt đối không sợ chiến đấu!" "Cùng lắm thì ta trực tiếp phá nát cả Hồng Hoang này!" Đế Giang cười lạnh nói.

Một câu nói, tức thì đã điểm trúng tử huyệt của Hồng Quân.

Thậm chí, vào giây phút này, sắc mặt Hồng Quân cũng co giật.

Bởi vì Vu tộc là hậu duệ Bàn Cổ, thân mang công đức khai thiên, cho dù là Hồng Quân cũng không được tùy ý giết hại.

Nếu không, cộng thêm nghiệp lực từ đại kiếp Tam tộc, linh mạch Tây phương bị hủy diệt, đủ để đánh bật ông ta khỏi vị trí Thánh Nhân.

Trừ phi, ông ta có thể hợp đạo!

Nhưng, nếu Vu tộc thật sự muốn hủy diệt thế giới này, đó cũng là một phiền phức lớn.

Những người khác nhìn thấy cảnh này, không khỏi kinh ngạc.

Thánh Nhân, lại chịu thiệt trước mặt Đế Giang!

Thì ra, Thánh Nhân cũng không phải vạn năng?

Thánh Nhân cũng có chỗ kiêng dè?

Vào giây phút này, sắc mặt Hồng Quân Đạo Tổ vô cùng khó coi.

Dùng vũ lực để ép Đế Giang giao ra pháp bảo, căn bản là không thể!

Hơn nữa, Đế Giang còn có một thân phận, Luân Hồi Đại Đế!

Địa Phủ, nơi đó tồn tại trong Hồng Hoang, nhưng lại độc lập với Hồng Hoang.

Ở đó, có một vị Thánh Nhân, Hậu Thổ!

"Được, được!" "Chỉ là, hai kiện pháp bảo này đều đã có chủ nhân của nó!" "Tạo Hóa Ngọc Điệp càng là bảo vật thành Thánh của ta, không thể cho ngươi!" "Ngươi có thể chọn thứ khác để trao đổi với ta!" Hồng Quân âm trầm nói.

"Ngươi còn bảo bối gì khác sao?" "Không phải là cây Huyền Môn Cửu Long Kim Trượng đó chứ, thứ đó ta không coi ra gì!" Đế Giang khinh thường cười nói.

Vào giây phút này, y biết mình đã cược thắng!

Chương 129

Thánh Nhân cũng không phải vạn năng, ít nhất là Thánh Nhân chưa hợp đạo!

"Nếu ngươi không có pháp bảo nào khác, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp sẽ thuộc về ta!" "Đương nhiên, bản tôn cũng không phải người không biết điều như vậy, thể diện của ngươi đương nhiên phải cho!" "Chuyện của Tam Thanh ta đại nhân đại lượng tha thứ cho họ!" Trong lời nói, Đế Giang dường như thật sự rất rộng lượng.

Khiến Tam Thanh và những người khác da mặt co giật, cái gì gọi là thể diện?

Cướp bảo tháp không trả, cũng gọi là cho người ta thể diện?

Hồng Quân Lão Tổ cũng tức đến xanh mặt, cái này gọi là biết điều sao?

Trên đời này không có người nào không biết điều hơn y đâu.

Đương nhiên, mọi người cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, tuyệt đối không dám phỉ báng Đế Giang.

Cũng tuyệt đối không dám chế giễu Hồng Quân.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Hồng Quân nhìn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, trong lòng không ngừng tính toán.

Phải làm thế nào mới có thể thỏa mãn tên khốn Đế Giang này.

Phải biết rằng, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp là do Huyền Hoàng Chi Khí kết hợp với công đức khai thiên tạo thành.

Kiện công đức chi bảo này hội tụ công đức khai thiên, có thể trấn áp khí vận.

Nếu thật sự bị Đế Giang đoạt được, kết hợp với khí vận khổng lồ của Vu tộc, e rằng cả Hồng Hoang sẽ không còn ai là đối thủ của Vu tộc nữa.

Như vậy, khí vận của Tam Thanh cũng sẽ bị Vu tộc áp chế, điều này Hồng Quân không muốn thấy.

Cố nén lửa giận, cuối cùng, Hồng Quân mở miệng nói: "Ta có thể cho ngươi năm kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đổi lấy bảo tháp, thế nào?!" Đế Giang nghe vậy cười ha hả: "Hồng Quân, ngươi đang bắt nạt bản tôn sao?" "Ta dùng năm kiện linh bảo ở đâu để đổi lấy Tiên Thiên Chí Bảo đây?" "Tiên Thiên Chí Bảo sở dĩ được gọi là Tiên Thiên Chí Bảo, là vì cho dù bao nhiêu kiện linh bảo cũng không thể thay thế được!" "Hơn nữa, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp là do Huyền Hoàng Chi Khí hội tụ công đức khai thiên của Phụ Thần tạo thành!" "Bảo vật này không chỉ có thể vạn pháp bất xâm, trấn áp khí vận!" "Mà còn có thể nhận được công đức khai thiên của Phụ Thần!" "Bảo vật này, có thể tạo ra một vị Thánh Nhân!" Lời Đế Giang vừa dứt, mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Tức thì nhìn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp với ánh mắt tham lam, ai mà ngờ bảo vật này lại có lai lịch như vậy!

Có thể tạo ra một Thánh vị!

Vào giây phút này, ngay cả Tam Thanh cũng không khỏi sắc mặt lạnh băng.

Sắc mặt Tam Thanh lạnh băng là vì Thái Thượng Lão Quân có bảo vật thành Thánh, nhưng chưa bao giờ nói với Thông Thiên và Nguyên Thủy.

Lời này của Đế Giang, nhất định sẽ tạo ra rạn nứt giữa ba người họ.

Vào giây phút này, sắc mặt Hồng Quân cũng càng thêm nghiêm túc.

Ông ta phát hiện ra rằng tên Đế Giang này, hoàn toàn là một biến số, những gì y biết còn nhiều hơn ông ta nghĩ.

Thời đại chiến Tam tộc, tên này đã cướp đoạt công đức.

Cuộc chiến Ma Đạo, tên này đã cướp đoạt pháp bảo của La Hầu.

Thậm chí còn khiến ông ta nợ một ân tình, không thể không dùng Hồng Mông Tử Khí để trả.

Hồng Quân phát hiện, mỗi lần Đế Giang ra tay, chưa bao giờ chịu thiệt.

Vào giây phút này, trong lòng Hồng Quân không khỏi mắng Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác một trận tơi bời.

Không có việc gì lại đi gây sự với Đế Giang làm gì, bây giờ thì hay rồi, làm sao để kết thúc đây?

Đương nhiên, Hồng Quân cũng chỉ dám nghĩ vậy thôi.

Nếu để Tam Thanh và những người khác biết bị Hồng Quân mắng chửi, nhất định sẽ cảm thấy vô tội.

Bởi vì, tất cả đều do Đế Tuấn và Thái Nhất khiêu khích, nhưng hai người đó chỉ bị thương rồi chạy mất.

Nếu không phải vì Đế Tuấn và Thái Nhất, sao họ lại đối địch với Đế Giang.

Suy nghĩ hồi lâu, Hồng Quân cuối cùng cũng bất đắc dĩ, lấy ra một kiện pháp bảo, nói: “Ta dùng Càn Khôn Đỉnh để trao đổi với ngươi lấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!” “Càn Khôn Đỉnh

sao?" "Cái đỉnh này là vật gì?" Đế Giang giả vờ không biết, nhưng trong lòng y đã sớm có mưu tính.

Y cần cái đỉnh này!

Phải biết rằng, Càn Khôn Đỉnh có thần hiệu nuôi dưỡng Hậu Thiên Linh Bảo trở về Tiên Thiên.

Y cần một lượng lớn điểm cường hóa, nhưng pháp bảo Hậu Thiên, cho dù đánh vỡ một vạn kiện cũng không có điểm cường hóa.

Nhưng một khi tấn cấp thành Tiên Thiên Linh Bảo, thì hoàn toàn khác.

Có thể nói, Càn Khôn Đỉnh là thứ được tạo ra riêng cho y.

Nhưng sự tồn tại của hệ thống là lá bài tẩy cuối cùng của Đế Giang, y tuyệt đối không muốn để Hồng Quân biết.

Vì vậy, y giả vờ không biết Càn Khôn Đỉnh là vật gì.

"Càn Khôn Đỉnh là Tiên Thiên Chí Bảo!" "Vật này có thể nghịch chuyển bản nguyên, có thể luyện chế Tiên Thiên Linh Bảo." "Đồng thời cũng có thể trấn áp khí vận của bản thân!" Hồng Quân giải thích, trong lời nói, các đại năng không khỏi lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Là Tiên Thiên Chí Bảo!

Ngay cả Hồng Quân, lúc này cũng đang đau như cắt ruột.

Nhưng, Đế Giang vẫn lắc đầu nói: "Vu tộc ta không tu Nguyên Thần!" "Càn Khôn Đỉnh dù có luyện chế ra bao nhiêu bảo bối đi nữa đối với ta cũng vô dụng!" Hồng Quân nghe vậy không khỏi mừng rỡ, thứ ông ta cần chính là thứ vô dụng đối với y!

Nếu thứ gì cũng có ích với y, sau này làm sao sống nổi?

Nhưng ông ta không biết, Càn Khôn Đỉnh chính là bảo bối mà Đế Giang cần nhất.

Chỉ cần có Càn Khôn Đỉnh, y hoàn toàn có thể tìm các loại Hậu Thiên Linh Bảo bỏ vào đó bồi dưỡng.

Sau này, sẽ có nguồn cung cấp Tiên Thiên Linh Bảo vô tận để y cường hóa.

Hơn nữa, đây là giao dịch giữa Hồng Quân và Đế Giang.

Một người giữ quan điểm không để Đế Giang được lợi, một người giữ quan điểm phải xé thêm một miếng thịt từ người Hồng Quân Lão Tổ.

Hai người âm thầm đấu trí.

"Đế Giang, đây là Tiên Thiên Chí Bảo!" "Thứ này đối với bất kỳ tu sĩ nào cũng là bảo bối khó tìm, nếu không ngươi muốn thế nào?" Hồng Quân mở miệng nói.

Thậm chí, trên mặt ông ta còn treo một vẻ mặt đau đớn.

Nhưng trong lòng lại cười như hoa nở.

Chương 130

Thực tế, trong lòng Đế Giang cũng cười như hoa nở, nhưng y vẫn phải giả vờ ra vẻ khinh bỉ.

"Xem ra thân là Đạo Tổ ngươi cũng không có thứ gì tốt!" "Thế này đi, hình như ngươi có một lá cờ Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, lấy nó làm đồ tặng kèm đi!" "Ta sẽ miễn cưỡng chấp nhận cuộc giao dịch không công bằng này!" Đế Giang thở dài nói.

"Được, vậy giao dịch!" Lần này, Hồng Quân không có bất kỳ do dự nào.

Dù sao Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ tuy không tệ, nhưng không có đủ năm lá cờ, cũng không có tác dụng lớn.

Theo đó hai người tiến hành trao đổi, Hồng Quân đưa Càn Khôn Đỉnh và Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cho Đế Giang.

Người sau trả lại Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Chỉ thấy Hồng Quân Đạo Tổ phất tay một cái, mọi người đã xuất hiện bên trong Tử Tiêu Cung.

"Lần giảng đạo này chính thức bắt đầu!" Trong lời nói, Hồng Quân không thể chờ đợi được nữa mà bắt đầu giảng đạo.

"Người thuận theo Đất, Đất thuận theo Trời, Trời thuận theo Đạo, Đạo thuận theo tự nhiên, vạn vật đều có thể là Đạo." "Đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, vạn vật đều mang âm ôm dương, dung hòa khí mà thành." "Có Thánh Nhân, Thánh Nhân là người thay trời hành đạo, thay trời quản lý sự việc." "Thánh Nhân bất nhân, coi trăm họ như chó rơm. ....." Hồng Quân nói không ngừng nghỉ, đây là lần thứ ba giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Lần đầu tiên giảng về phương pháp tu luyện Đại La Kim Tiên, tất cả mọi người đều có thể nghe hiểu.

Lần thứ hai giảng về phương pháp tu luyện Chuẩn Thánh.

Lần này, giảng về phương pháp tu luyện Thánh Nhân.

Nội dung lần này, khó hiểu và phức tạp, trong Tử Tiêu Cung có tuyệt đại đa số người không thể lý giải.

Theo tiếng đạo âm vang lên, các tu sĩ có người gãi tai gãi đầu, có người tức giận dậm chân.

Bởi vì Thánh Nhân giảng đạo, mỗi lần đều là cơ duyên lớn, nhưng họ lại không thể nghe hiểu.

Chỉ có Tam Thanh và các đại năng khác, lúc thì nhíu mày, lúc thì mỉm cười.

Trong lần giảng đạo này, vì Đế Giang đã có Nguyên Thần, nên cũng có thể nghe hiểu.

Khi hiểu ra, y phát hiện ba ngàn đại đạo mà Hồng Quân giảng thực ra chỉ là cách gọi tắt.

Vạn pháp thế gian, đâu chỉ có ba ngàn con đường.

Trong lúc giảng đạo, Nguyên Thần của y hấp thụ linh khí trời đất, bắt đầu tấn thăng lên Đại La Kim Tiên.

Mặt khác, Viên Hồng và Khổng Tuyên cũng thu hoạch không ít.

Họ vốn là những người có tư chất cực tốt, bây giờ vì Đế Giang mà có may mắn vào Tử Tiêu Cung nghe giảng, đối với họ cũng là một cơ duyên.

"Bàn Cổ khai thiên, thân hóa Hồng Hoang ~!" "Trời đất có chúng sinh, bần đạo đã dùng thế giới này để thành đạo!" "Hợp lẽ giảng đạo giáo hóa chúng sinh!" "Lần giảng đạo này kết thúc, nhân quả của bần

đạo đã xong!" "Không lâu nữa sẽ hợp đạo, đại thế không đổi, Hồng Quân không xuất hiện!" "Các vị có nghi vấn gì không?" Hồng Quân giảng đạo ba ngàn năm, sau đó nói rõ duyên do.

Chỉ thấy Lão Tử đứng dậy hỏi: "Thế nào là Thánh Nhân?" "Thánh Nhân là người dùng đại nghị lực, đại trí tuệ tinh luyện tinh khí thần hồn ý, thành người đại viên mãn, có thể chứng được Hỗn Nguyên Đạo Quả!" Hồng Quân giải đáp, Lão Tử nghe vậy gật đầu, câu trả lời này ông ta hài lòng.

Ngay sau đó, Nguyên Thủy lại hỏi: "Thế nào là Thánh Nhân!" "Thánh Nhân là người thay trời hành đạo, giáo hóa chúng sinh!" "Là Thánh Nhân, phải định tam cương ngũ thường, điều lý âm dương, vô nhân vô quả, vô tai vô nạn." Nguyên Thủy nghe vậy cũng hài lòng gật đầu.

Tiếp theo là Thông Thiên, cũng một mặt kích động hỏi: "Thế nào là Thánh Nhân!" "Thánh Nhân, là người nắm giữ thiên cơ, mưu cầu một tia sinh cơ!" "Dưới Thánh Nhân, đều là con kiến!" Thông Thiên nghe vậy, cũng hài lòng ngồi xuống.

Đế Giang nghe vậy, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia khinh thường.

Tam Thanh, một câu hỏi mà hỏi ba lần.

Mặc dù nhận được ba câu trả lời khác nhau, nhưng vào giây phút này, Tam Thanh đã định sẵn sẽ đi trên ba con đường khác nhau.

Cuối cùng, Tam Thanh sẽ phân gia.

Tiếp Dẫn nghe vậy càng không thể kiên nhẫn, hỏi: "Dám hỏi Đạo Tổ, đại đạo ba ngàn, bàng môn bốn vạn tám, làm thế nào để thành Thánh?" "Đạo trong thiên hạ, nắm giữ một là có thể chứng đạo!!!" Chuẩn Đề hỏi: "Thánh Nhân có định số không?" Đế Giang nghe vậy,

ánh mắt căng thẳng, y biết, vấn đề chính đã đến.

Có lẽ, Hồng Quân đang chờ đợi giây phút này!

Tuy nhiên, Hồng Quân có bảy vị trí Thánh Nhân, nhưng có một luồng Hồng Mông Tử Khí đã thuộc về Hậu Thổ.

Y muốn xem Hồng Quân sẽ sắp xếp như thế nào!

Chỉ thấy Hồng Quân nói: "Đại đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, còn lại một!" "Thiên Đạo có năm mươi Thánh vị, trong tay ta có được tám vị!" "Bần đạo thành Thánh chiếm một, nên trong tay ta còn bảy vị Thánh vị!" Nữ Oa nghe vậy hỏi: "Người nào có thể thành Thánh?" Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn Hồng Quân.

Điều này có thể liên quan đến việc liệu họ có thể thành Thánh hay không.

Chỉ có Đế Giang, ánh mắt lóe lên, năm mươi Thánh vị, Hậu Thổ đã thành Thánh.

Tổ Vu có tổng cộng mười hai người, cần mười hai Thánh vị.

Cộng thêm Tam Hoàng Ngũ Đế, Ngũ Phương Thần Thú của đời sau, v.v.

Số Thánh vị còn lại không nhiều.

Trong lúc Đế Giang suy đoán, Hồng Quân tiếp tục nói: "Bần đạo thành Thánh, là Đạo Tổ!" "Huyền môn của ta nên có sáu vị Thánh Nhân!" "Tam Thanh là do Nguyên Thần của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, có đại khí vận, đại công đức, có thể thành Thánh Nhân!" "Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, các ngươi có bằng lòng nhập vào Huyền môn của ta không?" "Trở thành đệ tử thân truyền của ta?" Tam Thanh nghe vậy không khỏi mừng rỡ nói: "Bái kiến lão sư!" "Vèo!" Hồng Quân phất tay một cái, ba luồng Hồng Mông Tử Khí bay vào cơ thể Tam Thanh.

Tức thì khiến các tu sĩ khác ngưỡng mộ không thôi, đây là vị trí Thánh Nhân đã chắc như đinh đóng cột.

Làm xong mọi việc, Hồng Quân lại lấy ra Thái Cực Đồ nói: "Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, rìu khai thiên phá vỡ hóa thành pháp bảo!" "Thái Cực Đồ chính là do rìu Bàn Cổ hóa thành!" "Lão Tử, ngươi là người đứng đầu Tam Thanh, Thái Cực Đồ có thể định địa phong thủy hỏa, ta liền tặng cho ngươi để trấn áp khí vận!" Lão Tử nghe vậy mừng rỡ nói: "Đa tạ lão sư!" "Nguyên Thủy!" Hồng Quân nhìn về phía Nguyên Thủy, người sau không khỏi mừng rỡ: "Đệ tử có mặt!" "Đây là Bàn Cổ Phiên, có thể khai mở hồng mông hỗn độn, có thể trấn áp khí vận, ngay cả Thánh Nhân cũng phải kiêng dè!" "Bảo vật này thuộc về ngươi!" Hồng Quân nói.

"Đa tạ lão sư!" Nguyên Thủy cung kính nhận pháp bảo.

Trên mặt không khỏi đắc ý, từ nay về sau, hắn cũng là người có Tiên Thiên Chí Bảo!

"Còn về phần Thông Thiên!" Hồng Quân nhìn Thông Thiên, sau đó lấy ra một thanh trường kiếm.

Thanh kiếm này tỏa ra khí hỗn độn vô tận, một cảm giác rợn tóc gáy hiện lên trong lòng mọi người.

"Kiếm này tên là Hồng Mông Thánh Kiếm!" "Hồng Mông sinh sau có Hỗn Độn, ta tình cờ có được khi du ngoạn trong Hỗn Độn." "Tuy thanh kiếm này đã bị tàn khuyết, nhưng vẫn có uy lực của Cực phẩm Tiên Thiên Chí Bảo!" "Kiếm này có thể đồ Thánh, nhưng vì kiếm này là vật của Hồng Mông, không được Thiên Đạo che chở!" "Trừ khi vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không được sử dụng thanh kiếm này!" Hồng Quân nghiêm túc nói.

Vào giây phút này, mọi người trong Tử Tiêu Cung không khỏi kinh hãi.

Hồng Mông Thánh Kiếm, có thể đồ Thánh!

Ai ngờ Thông Thiên lại được bảo vật này.

Chỉ là, họ không biết, thanh kiếm này không thể trấn áp khí vận.

Mặc dù có sức mạnh sát phạt, nhưng không thể trấn áp khí vận, giống như Tru Tiên Tứ Kiếm, hại nhiều hơn lợi!

"Đa tạ lão sư!" Tuy nhiên, Thông Thiên lại không quan tâm nhiều như vậy.

Chương 131

Cung kính nhận lấy Hồng Mông Thánh Kiếm.

"Nữ Oa sau này có đại công đức phải làm!" "Có thể thành Thánh Nhân chi vị, ngươi có bằng lòng làm đệ tử ký danh của ta không?" Hồng Quân sắp xếp xong cho Tam Thanh, lại nhìn về phía Nữ Oa.

Nữ Oa nghe vậy gật đầu, bái lạy: "Bái kiến lão sư!" "Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ." "Cùng với một luồng Hồng Mông Tử Khí ban cho ngươi, hy vọng ngươi sẽ sử dụng tốt!" Mặc dù là đệ tử ký danh, nhưng Hồng Quân vẫn tặng pháp bảo và Hồng Mông Tử Khí.

Vào giây phút này, các đại năng làm sao không hiểu tác dụng của sáu chiếc bồ đoàn.

Sáu chiếc bồ đoàn, Đạo Tổ đã nói môn hạ có sáu Thánh vị.

E rằng sáu chiếc bồ đoàn chính là sáu đệ tử!

Thậm chí, không đợi Hồng Quân mở miệng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã trực tiếp quỳ lạy, hô lên: "Bái kiến lão sư!" Vào giây phút này, trong đầu mọi người chỉ có một suy nghĩ, thật vô sỉ!

Đồng thời cũng ngưỡng mộ không thôi, Hậu Thổ thành Thánh không ở Tử Tiêu Cung.

Chiếc bồ đoàn đó không có người ngồi, ai ngờ Tiếp Dẫn lại không biết xấu hổ mà ngồi lên.

Hồng Vân càng thêm hối hận không thôi, nếu lúc đầu không nhường chỗ, Thánh vị đã là của mình!

Chỉ là, bây giờ lại làm áo cưới cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

“Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, bái kiến lão sư!” “Mong lão sư thương xót Tây phương nghèo nàn, thu chúng con làm đồ đệ!” Tiếp Dẫn một mặt bi thương nói.

Vào giây phút này, Hồng Quân không khỏi thở dài một hơi nói: “Hai người các ngươi quả thật có nghị lực!” “Thôi được, thiên ý như thế, nếu đã hai người có đại trí tuệ và nghị lực, có thể thành Thánh vị!” “Ta liền thu hai người làm đệ tử ký danh!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy không khỏi mừng rỡ, cung kính nói: “Bái kiến lão sư!” Sau đó ánh mắt mong chờ nhìn Hồng Quân, dường như đang chờ đợi được ban pháp bảo.

Vào giây phút này, mọi người đều khinh bỉ sự vô sỉ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

Chỉ là, Hồng Quân lại thản nhiên nói: “Hai người các ngươi là một thể, Hồng Mông Tử Khí có thể giúp các ngươi thành Thánh!” “Đa tạ lão sư!” Tiếp Dẫn nhận lấy Hồng Mông Tử Khí, cùng với Chuẩn Đề cũng không phân biệt đối xử.

Điểm này mạnh hơn Tam Thanh rất nhiều.

Tiếp Dẫn vừa nhận Hồng Mông Tử Khí, Chuẩn Đề lại quỳ lạy nói: “Lão sư, Tây phương chúng con nghèo nàn!” “Chúng đệ tử trên tay không có pháp bảo, mong lão sư ban bảo!” Vào giây phút này mọi người cuối cùng cũng biết thế nào mới là vô sỉ.

Đơn giản là vô sỉ đến cực điểm.

Vậy mà Hồng Quân lại chịu, chỉ thấy ông ta lấy ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, nói: “Bảo vật này là do hạt sen của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành!” “Lấy đi!” Lúc này, môn hạ của Hồng Quân đã có đủ sáu Thánh vị.

Những người có tâm tư linh hoạt, trước đó nghe Hồng Quân nói

trong tay có tám Thánh vị.

Lại chứng kiến hành vi vô sỉ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, không khỏi bắt chước: "Lão sư từ bi, mong thu con làm đệ tử!" Trong chốc lát, mọi người trong Tử Tiêu Cung lần lượt yêu cầu.

Tử Tiêu Cung giống như một cái chợ rau ồn ào vô trật tự.

Thậm chí, Nữ Oa không khỏi nói: "Lão sư, đại ca của con phúc duyên sâu dày, có thể được một Thánh vị!" Chỉ là, Hồng Quân vẫn không để ý.

Chỉ có Đế Giang, một mặt thản nhiên, thậm chí còn mang theo một tia khinh bỉ.

Đám đại tu sĩ, lúc này có khác gì con kiến trong mắt y?

Cuối cùng, không thành Thánh, đều là con kiến.

Thành Thánh, vẫn là con kiến!

Chỉ là từ vòng kiến nhỏ nhảy sang vòng kiến lớn hơn mà thôi.

Điểm cuối của thế giới này rốt cuộc ở đâu, không ai biết.

Bởi vì, không ai đạt đến được độ cao đó.

Ba ngàn khách Tử Tiêu, trong Tử Tiêu Cung loạn thành một đống.

Vẻ do dự trên mặt Hồng Quân, càng khiến các tu sĩ cảm thấy có hy vọng.

Tranh đoạt càng thêm điên cuồng.

Nhìn một lúc lâu, cuối cùng, Hồng Quân mở miệng: "Luồng Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, xem tạo hóa của mỗi người!" Nói rồi, Hồng Quân lấy ra luồng Hồng Mông Tử Khí cuối cùng và thả ra.

Trong chớp mắt, Hồng Mông Tử Khí trực tiếp bay vào đám đông, các đại tu sĩ muốn cướp đoạt, nhưng căn bản không bắt được Hồng

Mông Tử Khí.

Ngược lại, Hồng Mông Tử Khí luồn lách, trực tiếp tiến vào cơ thể Hồng Vân.

Vào giây phút này, Hồng Vân thật sự vui mừng từ trên trời rơi xuống!

Bỏ lỡ vị trí đệ tử của Thánh Nhân, nhưng bây giờ lại được Hồng Mông Tử Khí, chẳng lẽ là bồi thường sao?

Không đợi Hồng Vân mở miệng, Hồng Quân nói: "Hồng Vân có đại khí vận, là người có đức lớn ở Hồng Hoang, nên được một Thánh vị!" Chỉ là, trong Hồng Hoang, người đáng được một Thánh vị đâu chỉ có Hồng Vân.

Hơn nữa, Hồng Quân căn bản không thu Hồng Vân làm đệ tử, cũng không tặng bảo vật!

Vào giây phút này, những tu sĩ có tâm, lúc này nhìn Hồng Vân với ánh mắt lóe lên.

Đặc biệt là Côn Bằng, ở Bắc Hải làm lão tổ sung sướng, nhưng bây giờ Vu Yêu hoành hành, khiến áp lực của hắn tăng lên.

Một Thánh vị, đủ để hắn giảm bớt áp lực, thậm chí xưng bá Hồng Hoang.

"Lão sư, con đã không có duyên với Thánh vị, không biết lão sư có thể thương xót chúng con, ban cho một ít pháp bảo!" Nén lại lòng tham đối với Hồng Mông Tử Khí, Côn Bằng mở miệng cầu xin.

Vào giây phút này, tất cả các đại năng đều lộ ra vẻ khao khát.

"Bần đạo chỉ nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp, hành sự giáo hóa!" "Bây giờ sắp hợp đạo, linh bảo đối với ta cũng vô dụng!" "Ta đã đem những pháp bảo thu thập được trong những năm qua đặt ở Phân Bảo

Nham sau núi, tặng cho các ngươi!" "Còn về việc có thể được bao nhiêu, xem duyên pháp!" Hồng Quân mở miệng nói.

Chỉ là lời vừa dứt, trong chớp mắt, sáu đệ tử dưới trướng đã biến mất không tăm tích.

Các đại năng khác cũng lần lượt theo sau.

Vào giây phút này, khóe miệng Đế Giang không khỏi lộ ra một nụ cười.

Đây mới là ý nghĩa của việc nghe giảng lần thứ ba!

Pháp bảo ở Phân Bảo Nham, y đều muốn!

Phân Bảo Nham, rộng lớn vô cùng.

Trong đó bảo khí ngút trời, các tu sĩ lần đầu tiên đến đây đã thấy pháp bảo đầy trời.

Chỉ là, những pháp bảo này đều có cấm chế bảo vệ.

Muốn được bảo vật, phải phá vỡ cấm chế.

Chương 132

Không nghi ngờ gì, tu vi càng cao thì cướp đoạt pháp bảo càng nhiều.

Ba ngàn khách Tử Tiêu, những người thực lực kém có thể nhận ra thực lực của mình, chọn một kiện bảo vật không ngừng tiêu hao cấm chế, cũng có thể có được chút gì đó.

Những người không nhận ra thực lực của mình, nhìn thấy pháp bảo đầy đất, lòng tham nổi lên, kết quả một kiện pháp bảo cũng không có được.

Trong đó, Chuẩn Thánh cướp đoạt pháp bảo tốc độ nhanh nhất, trực tiếp dùng pháp bảo trong tay bạo lực phá giải cấm chế, cướp đoạt một lượng lớn pháp bảo.

Vào giây phút này, khóe miệng Đế Giang không khỏi lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Chỉ thấy y hóa ra Vu Tổ pháp thân, trong chốc lát một người khổng lồ cao mấy chục vạn trượng đứng lên.

Một cỗ khí tức cổ xưa, hoang vu, bá đạo tuyệt đối tỏa ra.

"Đế Giang lại làm gì vậy?" Các đại năng không khỏi kinh ngạc.

Chỉ là giây tiếp theo, họ đã thấy một nắm đấm từ trên trời giáng xuống!

Thật bất ngờ, Đế Giang trực tiếp dùng sức mạnh vô thượng tấn công Phân Bảo Nham!

Y muốn phá nát tất cả những Tiên Thiên Linh Bảo vô chủ này, biến chúng thành điểm cường hóa!

Ầm!

Một quyền giáng xuống, mấy chục kiện Tiên Thiên Linh Bảo trực tiếp bị đánh vỡ, hóa thành điểm cường hóa!

"Mẹ kiếp, tên này điên rồi!" "Tiên Thiên Linh Bảo mà trực tiếp phá hủy?" "Điên rồi, điên rồi!" "Đế Giang, ngươi dám!" "Đây là đạo trường của lão sư!" Các đại năng lần lượt gầm lên, nếu cứ theo tốc độ phá hoại của Đế Giang, e rằng pháp bảo trên Phân Bảo Nham sẽ không còn!

Mặt khác, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác, lần này đã quyết định không gây sự với Đế Giang.

Nhân lúc người khác chất vấn Đế Giang, họ điên cuồng phá giải cấm chế.

Cuối cùng, Tam Thanh nhận được hơn năm trăm kiện Tiên Thiên Linh Bảo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhận được hơn ba trăm kiện.

Có thể nói, những người này đã đổi đời.

Đế Giang còn kinh khủng hơn, Tiên Thiên Linh Bảo bị hủy diệt dưới nắm đấm của y lên tới hơn tám trăm kiện.

Lúc này, điểm cường hóa của Đế Giang đã đạt đến một con số kinh khủng.

Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Huyết mạch Hỗn Độn (Độ cường hóa 0/2000000) Nguyên Thần: Cảnh giới Đại La Kim Tiên Nhục thân: Hỗn Độn Bất Diệt Thể (Độ cường hóa 0/2000000) Thần thông: Chưởng khống Không gian, chưởng khống Tốc độ, chưởng khống Sức mạnh, chưởng khống Nhục thân Pháp tắc: Pháp tắc Không gian (Độ cường hóa 200/2000000), Pháp tắc Sức mạnh (Độ cường hóa 0/2000000) Điểm cường hóa: 6500000 Chỉ cần có thêm 1500000 điểm cường hóa, y có thể trực tiếp cường hóa lại

toàn bộ thuộc tính!

Nhìn thấy cảnh này, Đế Giang không khỏi cảm thấy đây là một vụ thu hoạch lớn.

Lần thứ ba giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, quả thực không uổng công!

Khi pháp bảo trên Phân Bảo Nham bị phân chia hết, toàn bộ Phân Bảo Nham trở nên lỗ chỗ.

Mọi người cũng chuẩn bị rời đi, dù sao, ở nơi có Đế Giang luôn mang lại một cảm giác bất an.

Tuy nhiên, Đế Giang lúc này lại không giải trừ pháp thân, mặc dù trên Phân Bảo Nham không còn pháp bảo nào nữa.

Chỉ thấy Đế Giang trực tiếp ôm lấy Phân Bảo Nham.

"Tên này làm gì vậy?" "Không phải hắn nghĩ rằng tảng đá vỡ này cũng là pháp bảo chứ?" "Vu tộc không tu Nguyên Thần, quả nhiên đều là những con thú ngu xuẩn!" Các đại năng nhìn thấy cảnh này, không khỏi lộ ra vẻ khinh bỉ.

Họ vốn đã có ý kiến rất lớn với Đế Giang, lúc này thấy Đế Giang đi lấy Phân Bảo Nham, không khỏi nhỏ giọng chế giễu.

Chỉ có Đế Giang không hề bị lay động, chỉ thấy hai tay y nắm chặt Phân Bảo Nham, đột nhiên dùng sức.

Rắc một tiếng, vô số đá vụn bay loạn, nhưng Phân Bảo Nham lại không vỡ.

Vào giây phút này, mọi người không khỏi ngạc nhiên.

"Phân Bảo Nham cũng là pháp bảo?" Thông Thiên không nhịn được nói.

"Đúng rồi, có thể chứa được nhiều linh bảo như vậy, Phân Bảo

Nham sao có thể đơn giản!" "Sơ suất quá, đáng lẽ phải biết phá giải cấm chế của Phân Bảo Nham." Mọi người bàn tán xôn xao, không ai ngờ Phân Bảo Nham cũng là pháp bảo.

Những người trước đó bàn tán Đế Giang là kẻ ngốc, vào giây phút này, họ phát hiện ra, mình mới là kẻ ngốc thật sự.

Phân Bảo Nham chứa sáu ngàn linh bảo, có thể là phàm phẩm sao?

Trong sự ngạc nhiên của mọi người, Đế Giang không ngừng dùng sức, rắc một tiếng, Phân Bảo Nham trực tiếp bị phá vỡ.

"Chúc mừng Túc chủ phá vỡ Thiên Đạo Dị Bảo, nhận được một vạn điểm cường hóa!" … Sau khi phân bảo kết thúc, Đế Giang trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Mục đích của y đã đạt được, tiếp theo, y sẽ tiếp tục tìm kiếm linh bảo và công đức trị.

Chỉ là, càng về sau, việc nhận được linh bảo và công đức trị càng khó.

Dù sao, những sự kiện như Lục Đạo Luân Hồi và giảng đạo ở Tử Tiêu Cung ngày càng ít.

Trong ký ức của Đế Giang, đại công đức trong truyền thuyết đời sau dường như đều liên quan đến Nhân tộc.

Khoan đã, có lẽ, Vu tộc cũng có thể nhận được công đức!

Ví dụ như tạo chữ!

Nghĩ đến đây, lòng Đế Giang không khỏi nóng lên.

Khi chuẩn bị trở về Bồng Lai đảo, một giọng nói vang lên.

"Đế Giang đạo hữu, xin dừng bước!" Đế Giang nghe vậy quay người lại, chỉ thấy Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân từ xa đuổi theo.

“Có việc gì?” Đế Giang lúc này tâm tình không tệ, thản nhiên liếc nhìn hai người một cái.

Cảnh tượng này, khiến Trấn Nguyên Tử thở phào một hơi.

Hắn thật sự sợ Đế Giang không nói lý lẽ, trực tiếp đánh hắn một trận.

Đi đến bên cạnh Đế Giang, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cung kính cúi đầu, nói: “Đế Giang đạo hữu, tại hạ là Trấn Nguyên Tử, đây là huynh đệ của tại hạ, Hồng Vân!” Trấn Nguyên Tử mở miệng giới thiệu, thấy Đế Giang không trả lời, Trấn Nguyên Tử tiếp tục nói: “Lần này mạo muội làm phiền đạo hữu, là muốn mời đạo hữu đến Ngũ Trang Quán một chuyến.” “Chúng tại hạ có việc muốn thỉnh giáo đạo hữu!” “Không rảnh!” Đế Giang trực tiếp từ chối.

Trấn Nguyên Tử không khỏi cười khổ nói: “Tại hạ biết đạo hữu bận trăm công nghìn việc!” “Đây là những pháp bảo tại hạ vừa nhận được ở Phân Bảo Nham, nếu Đế Giang đạo hữu có thể giải đáp thắc mắc cho chúng tại hạ, những pháp bảo này, tại hạ nguyện ý tặng cho đạo hữu!” “Cũng biết điều đấy!” Đế Giang liếc nhìn pháp bảo trong tay Trấn Nguyên Tử, lại nhìn Trấn Nguyên Tử một mặt cung kính.

“Bản tôn tâm tình không tệ, đồng ý yêu cầu của ngươi rồi!” “Dẫn đường đi!” Đế Giang vừa nói, vừa ra hiệu cho hai người dẫn đường.

Hơn nữa, Đế Giang cũng tò mò, hai người tìm y, thật sự chỉ để giải đáp thắc mắc?

Không phải nên đi tìm đạo tổ để giải đáp thắc mắc sao, lại tìm y?

Chương 133

Thật thú vị!

Ngũ Trang Quán, đạo trường của Trấn Nguyên Tử.

Cổng sơn trang viết: Trường sinh bất lão thần tiên phủ, dữ thiên đồng thọ đạo nhân gia.

Thấy Đế Giang lẩm nhẩm câu đối, Trấn Nguyên Tử hiếm khi đỏ mặt, nói: "Tại hạ múa rìu qua mắt thợ trước mặt đạo hữu rồi!" "Tại hạ sẽ xé nó xuống!" Nói rồi, Trấn Nguyên Tử làm bộ muốn xé câu đối.

Đế Giang lắc đầu nói: "Không cần thiết, đó là tự do của ngươi!" "Ta đến đây chỉ là một cuộc giao dịch với ngươi mà thôi!" Trấn Nguyên Tử lúng túng nói: "Đạo hữu, mời vào trong!" "Thanh Phong, Minh Nguyệt, đi hái mấy quả Nhân Sâm Quả!" Nhân Sâm Quả, là quả của cây Nhân Sâm Quả.

Cây Nhân Sâm Quả là linh căn của trời đất, ba ngàn năm mới ra hoa, ba ngàn năm mới kết quả, lại ba ngàn năm mới chín.

Quả kết ra gặp vàng thì rơi, gặp gỗ thì khô, gặp nước thì tan, gặp lửa thì cháy, gặp đất thì chui vào.

Có thể nói là thần kỳ vô cùng.

Ngồi dưới cây Nhân Sâm Quả, vừa thưởng thức, vừa uống trà, cũng là một thú vui.

"Vị của quả không tệ!" Đế Giang ăn Nhân Sâm Quả, quả thực mỹ vị vô cùng.

Món ngon như vậy, thế gian thật khó tìm.

“Nếu đạo hữu thích, có thể ăn thêm một chút!” “Sau này, nếu đạo hữu thèm, cứ đến Ngũ Trang Quán của tại hạ là được!” Trấn Nguyên Tử ra lệnh hái thêm mấy quả Nhân Sâm Quả.

“Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?” “Bản tôn thích người thẳng thắn, không cần phải vòng vo tam quốc!” Sau khi ăn mấy quả Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử, Đế Giang cuối cùng cũng mở miệng nói.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy không khỏi liếc nhìn Hồng Vân, chỉ thấy người sau lộ ra nụ cười gượng gạo, nói: “Thực ra, Trấn Nguyên Tử đạo huynh là vì ta mới đi tìm Đế Giang đạo hữu!” “Thứ nhất, Hồng Vân không có dũng khí đi tìm Đế Giang đạo hữu để nhận lỗi.” “Ở đây, ta xin vì hành động ở Tử Tiêu Cung lần đầu tiên mà nhận lỗi với đạo hữu!” Hồng Vân một mặt cung kính, hóa ra là vì chuyện chỗ ngồi ở Tử Tiêu Cung mà nhận lỗi.

Năm đó, sáu chiếc bồ đoàn, Đế Giang và những người khác đến trước, kết quả lại bị Hồng Vân cướp mất một chỗ ngồi.

Cuối cùng, Hồng Vân sợ chuyện, lại nhường cho Chuẩn Đề.

Mặc dù Đế Giang đã đánh Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, nhưng cũng vì thế mà để Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có được một chỗ ngồi.

Hồng Vân áy náy.

Bây giờ lại thấy chỗ ngồi trên bồ đoàn liên quan đến việc thành Thánh, Hồng Vân càng sợ hãi Đế Giang tìm thù.

Phải biết rằng, Vu tộc thế lớn, thậm chí Hậu Thổ đã thành Thánh.

Nếu lúc đầu không chiếm vị trí đó, ai biết Vu tộc có thêm một Thánh Nhân nữa hay không?

Lại qua sự chỉ điểm của Trấn Nguyên Tử, chứng kiến hành động của Đế Giang coi Thánh Nhân như không có gì, vì vậy, Hồng Vân càng ngày càng sợ.

Thậm chí, còn dâng hiến Hồng Mông Tử Khí.

Đế Giang không ngờ, Hồng Vân lại sợ hãi Vu tộc, sợ hãi y đến vậy.

Thậm chí, còn chủ động tặng Hồng Mông Tử Khí.

Đây là một niềm vui bất ngờ, Hồng Mông Tử Khí, đại diện cho cơ sở của đại đạo.

Chỉ cần mưu tính thỏa đáng, Vu tộc có thể có thêm một vị Thánh Nhân.

Đế Giang vừa định mưu tính đại công đức của trời đất, bây giờ đã có Hồng Mông Tử Khí.

Thật đúng là trời lạnh có người tặng quần áo, trời nóng có người tặng quạt máy.

Nhưng y không biết, hành vi của y ở Tử Tiêu Cung, thật sự khiến mọi người sợ hãi.

Điên cuồng, hai chữ này có lẽ là để chỉ Đế Giang.

Không chút do dự, Đế Giang trực tiếp nhận lấy Hồng Mông Tử Khí, nói: "Nhân quả của chúng ta đã hết!" "Bần tôn cũng không ngại nói cho ngươi biết!" "Luồng Hồng Mông Tử Khí này, đối với ngươi, thực ra là một đạo sát cơ!" "Bần tôn không biết vì sao Hồng Quân muốn hại ngươi, nhưng ngươi là người chắc chắn sẽ chết." Hồng Vân nghe vậy, sắc mặt không ngừng thay đổi.

Trấn Nguyên Tử tò mò hỏi: "Đạo hữu, không biết lời này có ý gì?" "Đơn giản!" "Hồng Vân không gánh nổi một Thánh vị, nhưng Hồng Hoang có vô số đại năng, chỉ dựa vào một người tốt bụng có thể đảm nhận vị trí Thánh Nhân sao?" "Trong một thế giới mạnh được yếu thua, làm người tốt vô dụng!" "Hơn nữa, sáu Thánh vị trước đó của Hồng Quân đều được thu làm đệ tử, ban cho pháp bảo!" "Hồng Vân

đã không phải là đồ đệ của Đạo Tổ, lại không có pháp bảo, một khi chưa thành Thánh, lấy gì để bảo vệ Hồng Mông Tử Khí!" "Tuy ngươi vô tình tặng bảo vật này cho ta, nhưng ngươi lại tránh được một trận sát cơ!" "Ta chỉ tò mò, tại sao Hồng Quân lại muốn hại ngươi!" Đế Giang thản nhiên giải thích.

Y tò mò, tại sao Hồng Quân không hại bao nhiêu người, lại muốn hại một Hồng Vân.

"Có lẽ là vì Đạo Tổ đã phát hiện ra lực lượng bản nguyên của ta." Hồng Vân lẩm bẩm.

"Lực lượng bản nguyên?" "Huynh đệ, không phải ngươi là đám mây hồng đầu tiên ở chân trời hóa hình sao?" Trấn Nguyên Tử kinh ngạc.

Chẳng lẽ huynh đệ này có một mặt không ai biết?

Hồng Vân nghe vậy, thần sắc tối sầm: "Xin lỗi, Trấn Nguyên Tử đạo huynh." "Có một số chuyện, ta không nói rõ với ngươi." "Không phải ta không tin ngươi, mà thực sự là vì chuyện này liên quan đến sinh tử của ta." "Vì vậy, ta không dám nói." "Nhưng, nếu đã Đạo Tổ muốn hại ta, hôm nay ta sẽ nói hết!" Hồng Vân nói, bắt đầu giải thích duyên do.

Thì ra, Hồng Vân xuất thân cũng không tầm thường, là một sinh vật trong Hỗn Độn.

Trong thời kỳ Hỗn Độn, Hồng Vân là hóa thân của một đám mây linh Hỗn Độn, thần hồn bất diệt.

Sau đó lại thông qua việc các linh vân thôn phệ lẫn nhau mà sản sinh ra thần trí.

Khi Bàn Cổ khai thiên, linh vân Hỗn Độn bị tổn thương.

Nhưng do đặc tính thần hồn bất diệt của linh vân Hỗn Độn, ở

Hồng Hoang, lại chuyển thế thành Hồng Vân!

Nhưng Hồng Vân vừa sinh ra, cũng giống như linh vân Hỗn Độn, bản thân mang đặc tính ma diệt và sinh sinh bất tức của Hỗn Độn.

Cũng chính vì vậy, đại đạo bản tôn của Hồng Vân là Thôn Phệ Chi Đạo.

Thôn phệ các sinh linh khác để tiến hóa, cuối cùng thôn phệ Thiên Đạo.

Vì vậy, Hồng Vân biết, mình chắc chắn sẽ gặp kiếp nạn.

Y từ bỏ đại đạo thôn phệ, tu lại Nguyên Thần, chỉ để che giấu đại đạo thôn phệ.

Xem ra, bây giờ đã bị Hồng Quân phát hiện.

Hoặc có lẽ, Hồng Quân chỉ cảm thấy có gì đó không ổn, liền muốn tiêu diệt y từ trong trứng nước.

Nghe xong lời Hồng Vân, Đế Giang bừng tỉnh ngộ.

Chẳng trách trong thần thoại, Hồng Vân sau khi bị Đại Bàng ám hại thân tổn, lại chuyển thế thành các Vân Trung Tử.

Đó là vì căn bản của linh vân Hỗn Độn là bất tử bất diệt, chỉ là mỗi lần chết, lại phải tái sinh thôn phệ các linh vân khác mới có thể đản sinh.

Đây là một con đường mạnh mẽ, nhưng cũng là một con đường bị Thiên Đạo kiêng kỵ.

Định sẵn, Hồng Vân không thể tu luyện thành Thánh.

Chương 134

"Trấn Nguyên Tử đạo huynh, xin lỗi, ta không nên lừa dối ngươi!" Hồng Vân bày tỏ áy náy.

"Ta thà ngươi lừa dối ta cả đời!" "Hồng Vân, nếu đã bây giờ Đạo Tổ đã phát hiện, vậy phải làm sao?" "Đế Giang đạo hữu, xem như Hồng Vân đã hiến ra Hồng Mông Tử Khí, không biết ngài có cách nào cứu hắn một mạng không?" "Hồng Vân tuy tu luyện Thôn Phệ Đại Đạo, nhưng chưa từng thôn phệ sinh linh vô tội." Trấn Nguyên Tử hướng về phía Đế Giang cầu cứu.

"Có lẽ có thể tu luyện Phiến Chi Đạo." Đế Giang nhìn hai người chậm rãi mở miệng.

Mặc dù không thích Hồng Vân, một người tốt bụng, nhưng tình cảm giữa Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử quả thực khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Dùng lời của đời sau, một đôi bạn tốt!

Đế Giang làm người, người không phạm ta, ta không phạm người.

Hồng Vân đã hiến ra Hồng Mông Tử Khí, vì vậy Đế Giang không ngại chỉ điểm một hai.

"Phiến Chi Đạo?" Nghe từ này, Hồng Vân ngẩn người, thậm chí còn nghĩ rằng Đế Giang đang nói đùa.

"Không sai, đại đạo ngàn vạn con đường, con đường nào cũng dẫn đến thành Rome!" "Nếu đã như vậy, tại sao không thể tu luyện Phiến Chi Đạo?" Đế Giang thản nhiên nói.

Trong lời nói, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử không khỏi rơi vào trầm tư.

Phiến Chi Đạo, quả thực chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Nhưng, trong lòng Hồng Vân có cảm giác, không khỏi nói: "Mong Đế Giang đạo hữu chỉ điểm!" "Thế nào là Phiến Chi Đạo?" "Thế nào là Phiến Chi Đạo?" Hồng Vân không nhịn được hỏi.

Y cảm giác như đã nắm được chút gì đó, nhưng dường như lại chẳng nắm được gì.

"Cái gọi là Phiến Chi Đạo, là lừa mình, lừa người, lừa quỷ, lừa thần, lừa trời đất!" "Thực tế, ngươi đã đi trên con đường của Phiến Chi Đạo, chỉ là không tự biết mà thôi!" Đế Giang chỉ điểm.

"Tiền bối sao lại nói vậy?" Hồng Vân lại một lần nữa kinh ngạc.

"Ngươi cho rằng mình không tu luyện Thôn Phệ Đại Đạo, vì thiện duyên mà kết giao với chúng sinh Hồng Hoang." "Đó há chẳng phải là đang lừa dối sao, há chẳng phải là một loại của Phiến Chi Đạo sao." "Chỉ là bây giờ ngươi chưa nhập môn, ngay cả lừa mình cũng không làm được!" "Nếu thật sự có thể lừa được trời đất, tự nhiên có thể thành Thánh Nhân!" Đế Giang chỉ điểm.

"Con đường này không phải quá bỉ ổi sao?" Hồng Vân thân là người tốt, tự nhiên có chút không thể chấp nhận được.

"Hồng Vân, ngươi vẫn chưa ngộ ra à!" "Con đường cầu đạo vốn dĩ vô cùng gian hiểm, chỉ cần đi được đến thành Thánh là tốt rồi!" "Không có gì là bỉ ổi hay không bỉ ổi, tất cả, chỉ để sống sót mà thôi!" Đế Giang cảm khái.

Một đời này, mặc dù y không tu luyện Phiến Chi Đạo, nhưng tu sĩ thiên hạ nào có khác gì.

Đều đang tìm kiếm một tia sinh cơ, ngay cả Hồng Quân cũng không ngoại lệ.

Con đường cầu đạo, gian nan hiểm trở, nếu không có tâm quả

cảm, làm sao thành đạo?

Thấy Hồng Vân có vẻ động lòng, Đế Giang lại nói: "Con đường tu đạo gian nan vô cùng!" "Phiến Chi Đạo càng gian nan hơn!" "Nếu không ngừng lừa dối, sẽ có rất nhiều kẻ địch." "Thậm chí, một chút sơ sẩy sẽ vạn kiếp bất phục!" "Con đường này cực kỳ gian nan, đương nhiên, cũng là con đường tốt nhất của ngươi hiện tại!" "Chỉ có lừa được trời đất, mới có một tia sinh cơ!" Hồng Vân nghe vậy rơi vào trầm tư, nói: "Đa tạ tiền bối chỉ điểm, Hồng Vân đã hiểu!" "Ta sẽ tu luyện Phiến Chi Đạo, sau này sẽ lừa hết chúng sinh." "Sẽ có một ngày, ta sẽ lừa được trời đất!" Trong lời nói, Hồng Vân lại cúi đầu lạy Đế Giang.

Thậm chí, y còn không biết, ban đầu chỉ gọi Đế Giang là đạo hữu, nhưng bây giờ lại gọi Đế Giang là tiền bối.

Không biết từ lúc nào, Đế Giang đã khuất phục Hồng Vân, trong lòng chỉ còn lại sự cung kính.

"Vẫn không hiểu!" Đế Giang lắc đầu.

"Tiền bối, lời này có ý gì?" Hồng Vân nhíu mày.

"Phiến Chi Đạo, lừa mình, lừa người, lừa quỷ, lừa thần, lừa trời đất đại đạo để đắc đạo." "Nếu không ngừng lừa người, nhân quả quấn thân, cuối cùng khó cầu đại đạo." Đế Giang nói.

"Vậy cũng không được, vậy cũng không được, ta phải làm sao?" Hồng Vân gãi đầu, khó khăn lắm mới có một tia sinh cơ, kết quả lại không được.

"Thật ngu xuẩn!" "Cái gọi là Phiến Chi Đạo, nếu chỉ một mực đi lừa dối, chung quy sẽ rơi vào hạ thừa!" "Có câu nói thật cũng là giả khi giả cũng là thật, thật thật giả giả không thể phân biệt!" "Kẻ lừa đảo thật sự, không chỉ lừa người khác, mà còn lừa cả chính mình."

“Thật thật giả giả, không thể phân biệt.” “Chính là cái gọi là giả là thật khi thật cũng là giả, thật là giả khi giả cũng là thật.” “Đại đạo lừa dối, tốt nhất là một lần thành Thánh!” “Không thể để người khác phát hiện ra đại đạo của ngươi.” “Vì vậy, ngươi cần phải học cách chân thành!” “Chân thành đối đãi với người, một đời không lừa dối!” “Lần lừa dối cuối cùng, lừa trời đất chúng sinh, cuối cùng siêu thoát vận mệnh!” “Bây giờ nếu đã có danh xưng là người tốt nhất Hồng Hoang, tại sao không tiếp tục phát huy?” Đế Giang chỉ điểm.

Theo lời y vừa dứt, ánh mắt Hồng Vân càng ngày càng sáng.

Dường như đã hiểu ra!

“Ầm!” Chỉ thấy pháp lực trên người Hồng Vân đột nhiên phun trào.

Trên bầu trời, từng đạo khí tường thụy rơi xuống, sau đó bị Hồng Vân hấp thụ.

Tu vi của y, trực tiếp tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

“Đột phá rồi?” Trấn Nguyên Tử kinh hô.

“Hồng Vân quả thực có khí vận không tồi!” “Tuy nhiên, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại cá nhân!” “Hồng Vân có thể vượt qua kiếp nạn này hay không, còn phải xem tạo hóa của hắn!” Đế Giang cảm khái.

“Trấn Nguyên Tử thay mặt Hồng Vân cảm tạ tiền bối!” Trấn Nguyên Tử cung kính nói.

“Không cần, bản tôn thiện ác phân minh!” “Hồng Vân đã hiến ra Hồng Mông Tử Khí, vì vậy bản tôn cứu hắn một mạng!” “Tuy nhiên, chung quy đã bị Đạo Tổ để ý, hy vọng sau này ngươi sẽ tự lo liệu!” Đế Giang nói rồi, trực tiếp đi về phía Bàn Cổ Thần Điện.

Y muốn triệu tập chúng Vu tộc, bắt đầu sáng tạo văn tự!

Thiên địa lúc này, chưa có văn tự, nếu Vu tộc tạo chữ chắc chắn sẽ nhận được đại công đức, tăng cường khí vận!

Hơn nữa, Đế Giang đã có Hồng Mông Tử Khí, mơ hồ có một kế hoạch!

Nếu kế hoạch thành công, Vu tộc có thể tăng thêm năm vị Thánh Nhân!

Lúc đó, Hồng Quân dù hợp đạo, cũng chỉ có thể bất lực.

Đế Giang không biết, thành Thánh mặc dù có thể trấn áp khí vận, nhưng chung quy không thể can thiệp vào đại sự Hồng Hoang.

Nếu các Thánh Nhân đều đánh nhau ở Hồng Hoang, e rằng Hồng Hoang sẽ tan thành tro bụi trong chớp mắt.

Chỉ là, Đế Giang không phải Thánh Nhân, không hiểu rõ quy củ của Thánh Nhân.

Hậu Thổ tuy đã thành Thánh, nhưng có một số chuyện cũng không thể nói.

Chính là cái gọi là thiên cơ bất khả lộ.

Trừ phi, Hậu Thổ cùng Thiên Đạo quyết liệt, trực tiếp rời khỏi Hồng Hoang.

Nếu không, ngay cả Hậu Thổ, cũng phải tuân thủ quy tắc của Thiên Đạo.

Đương nhiên, Thiên Đạo cũng phải nể mặt Hậu Thổ vài phần.

So với các Thánh Nhân khác, tự tại hơn rất nhiều.

Bàn Cổ Thần Điện.

Từ khi các Tổ Vu phân gia, nơi đây bắt đầu trở nên hoang vắng.

Vu tộc ở lại đây cũng không nhiều.

Chương 135

Lần này, nhận lời mời của Đế Giang, các Tổ Vu lại một lần nữa được triệu hồi về Bàn Cổ Thần Điện.

Sở dĩ chọn Bàn Cổ Thần Điện, là vì mười hai Tổ Vu tụ họp lại, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của những người có tâm.

Ví dụ như Hồng Quân.

Hơn nữa, Hậu Thổ thân là Thánh Nhân, nhất cử nhất động lại bị Thiên Đạo chú ý.

Đây cũng là lý do tại sao các Thánh sau khi thành Thánh đều thích đến Hỗn Độn mở đạo trường.

Nơi đó xa rời Hồng Hoang, cũng không cần chịu sự ràng buộc của Thiên Đạo.

Vì vậy, Đế Giang chọn Bàn Cổ Thần Điện làm nơi tập hợp.

Bàn Cổ Thần Điện có ý chí còn sót lại của Bàn Cổ, có thể che đậy mọi sự dò xét của sức mạnh.

Ngay cả Hồng Quân, Thiên Đạo cũng không thể biết được mọi chuyện bên trong.

Vì vậy, mưu tính tương lai của Vu tộc ở đây là an toàn nhất!

"Đại ca, huynh đệ chúng ta đã lâu không tụ họp!" "Lần này triệu tập chúng ta, không biết có phải lại có kế hoạch lớn gì không?" Chúc Cửu Âm hỏi.

"Ta còn tưởng người đầu tiên mở miệng sẽ là Chúc Dung chứ!" "Từ khi nào mà nhị đệ cũng trở nên nóng tính vậy!" Đế Giang trêu chọc.

“Không thể không vội sao!” “Hậu Thổ muội muội đã thành Thánh rồi, chúng ta làm ca ca mà vẫn là Chuẩn Thánh!” “Ra ngoài mất mặt quá!” Chúc Cửu Âm gãi đầu, một mặt cảm khái.

Hậu Thổ nghe vậy cười nói: “Thành Thánh quả thực có cái tốt của thành Thánh!” “Không thành Thánh chung quy là con kiến!” “Nhưng, thành Thánh cũng có cái xấu của thành Thánh!” “Trở thành Thánh Nhân, tuy bất tử bất diệt, nhưng lại không thể tùy ý can thiệp vào sự việc của Hồng Hoang.” “Dù sao, một ý niệm của Thánh Nhân có thể phá hủy Hồng Hoang.” “Nơi đây, không chịu nổi sức mạnh của Thánh Nhân, nếu là trước đây, với tính cách của ta, sinh linh nào không vừa mắt ta trực tiếp một tát đánh bay rồi!” Chúc Cửu Âm nói: “Muội muội, chúng ta là Tổ Vu, làm gì có nhiều người phải đánh như vậy chứ!” “Bây giờ không giống trước, mỗi bộ lạc của chúng ta có nhiều người như vậy, có chuyện gì đều có Đại Vu giải quyết rồi!” Chúc Dung nói: “Đúng vậy, bây giờ ta mỗi ngày chỉ có thể tìm Cộng Công đánh nhau!” “Chán chết đi được!” Đế Giang cười nói: “Vu tộc ta kế thừa ý chí của Phụ Thần, bảo vệ Hồng Hoang!” “Thành Thánh, có thể bảo vệ Hồng Hoang tốt hơn!” “Hơn nữa, Hậu Thổ muội muội chỉ có một vị trí Thánh Nhân, năng lực có hạn!” “Nếu mười hai người chúng ta đều thành Thánh!” “Thậm chí ta chứng được vô thượng đại đạo, chưa chắc không thể trực tiếp đến Hỗn Độn khai phá thế giới mới!” “Hoặc là đạt thành thỏa thuận với Thiên Đạo Hồng Hoang, lúc đó chúng ta sẽ là những Thánh Nhân tự do nhất!” “Mười hai vị Thánh Nhân, Thiên Đạo cũng phải kiêng dè!” “Vậy đại ca có cách nào thành Thánh không?” Nghe Đế Giang muốn tạo ra mười hai vị Thánh Nhân, mắt các Tổ Vu sáng lên.

“Đại ca, huynh có cách nào thành Thánh không?” Mọi người nhìn Đế Giang với vẻ mặt đầy mong chờ.

Nếu là trước đây, ý niệm thành Thánh của các Tổ Vu cũng không

mãnh liệt đến vậy.

Nhưng Hậu Thổ, muội muội nhỏ nhất, đã thành Thánh, điều này đã kích thích sâu sắc đến mọi người.

Giờ đây Vu tộc đã lập nên Địa Phủ, mọi hành động của Đế Giang đều được tính toán vô cùng kỹ lưỡng.

Mười một Tổ Vu còn lại vốn kiên trì tu luyện Cửu Chuyển Thần Công, nhưng sau khi đạt đến Chuẩn Thánh, họ cũng phát hiện Cửu Chuyển Thần Công khó có thể tiến thêm một bước nào nữa, bị huyết mạch chi lực trói buộc.

Các Tổ Vu là hậu duệ của Bàn Cổ, căn nguyên của họ không thể nào tu luyện Cửu Chuyển Thần Công đến cực hạn được.

Ngược lại, những người như Cộng Công, Chúc Dung tu luyện pháp tắc thì thực lực lại có tiến bộ.

Việc tu luyện pháp tắc chi lực và tu luyện Cửu Chuyển Thần Công không hề xung đột.

Vì thế, dưới sự dẫn dắt từ từ của Đế Giang, các Tổ Vu cuối cùng cũng bắt đầu xem trọng thánh vị kia.

"Chư vị huynh đệ muốn thành Thánh, đó là chuyện tốt!" "Không biết pháp bảo mà bản tôn yêu cầu các vị luyện chế đã hoàn thành chưa?" Đế Giang hỏi.

"Chuyện đại ca giao phó, chúng ta đương nhiên đã hoàn thành." "Chỉ là pháp bảo này tuy có thể tăng cường thực lực của chúng ta, nhưng dường như cũng không nhiều lắm!" Trọc Cửu Âm nói.

"Đủ rồi!" "Pháp bảo này được luyện thành từ công đức chi lực và tinh huyết của các vị." "Các vị không dung nhập công đức vào trong pháp bảo, uy lực của nó tự nhiên không thể hiện ra được!" "Lần này triệu tập mọi người, ta muốn mưu cầu công đức cho các vị huynh

đệ!" "Nếu kế hoạch thỏa đáng, Vu tộc chúng ta có thể thêm được năm vị Thánh Nhân!" Lời của Đế Giang vừa dứt, các Tổ Vu không khỏi ngỡ ngàng.

Lúc này, thế giới Hồng Hoang tổng cộng mới chỉ có hai vị Thánh Nhân.

Đế Giang một lần muốn tạo ra năm vị Thánh Nhân, thực sự không thể tin nổi!

Dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, Đế Giang lại lên tiếng: "Ta quan sát thấy trời đất này, việc truyền đạo không hề thuận tiện!" "Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo, cũng chỉ dựa vào sức mạnh của lời giảng!" "Sau này chúng sinh nếu muốn cầu đạo, chỉ có thể truyền thừa theo từng dòng dõi, thậm chí là không có cửa mà cầu!" "Hiện nay bộ lạc của Vu tộc chúng ta rất lớn mạnh, việc liên lạc giữa các bộ lạc cũng có nhiều bất tiện!" "Nếu có thể sáng tạo ra một loại văn tự, dùng nó làm vật trung gian để truyền đạt thông tin ta muốn biểu đạt." "Chắc chắn sẽ là một công đức lớn!" Hóa ra, Đế Giang triệu tập các Tổ Vu là để bắt đầu sáng tạo văn tự.

Y vốn có thể một mình nuốt trọn phần công đức này, nhưng y không muốn làm vậy, bởi vì Thập Nhị Tổ Vu là một thể, đều là huynh đệ tỷ muội của y.

Các Tổ Vu nghe vậy không khỏi chấn kinh trước lời nói của Đế Giang.

"Đại ca không hổ là đại ca!" "Sự xuất hiện của văn tự không chỉ có thể biểu đạt thông tin của chúng ta." "Nó có thể đóng vai trò như cầu nối, sau này nếu ta muốn truyền lại đạo thống, cũng có thể dùng văn tự để ghi chép!" Huyền Minh tâm tư tinh tế, nhanh chóng hiểu ra sự xuất hiện của văn tự sẽ mang lại sự thay đổi trời long đất lở cho cả thế giới.

“Chỉ là, công đức để thành Thánh, muốn tạo ra năm vị Thánh Nhân e là có chút khó khăn!” Hậu Thổ trầm tư, sau đó bấm ngón tay tính toán.

“Tạo ra văn tự, ta chỉ muốn để các huynh đệ tỷ muội đều nhận được công đức!” “Chỉ để trải đường cho việc thành Thánh mà thôi!” “Hồng Quân truyền xuống bảy thánh vị, Hồng Vân đã dâng cho ta Hồng Mông Tử Khí.” “Ta cần năm vị huynh đệ đồng lòng, cùng nhau chia sẻ Hồng Mông Tử Khí này!” “Nhưng, phương pháp thành Thánh này, tuy có được thánh vị bất tử bất diệt!” “Nhưng lại có một vấn đề!” Đế Giang nói.

“Không biết là vấn đề gì?” “Đại ca cứ nói thẳng!” Chúc Dung đáp.

“Pháp pháp thành Thánh này, chính là thánh vị Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ!” “Bản thân các vị gánh vác đại công đức thủ hộ Hồng Hoang, hiện tại ta đã thu phục được Bạch Hổ, Chu Tước, Thanh Long, nhưng Kỳ Lân và Huyền Vũ vẫn chưa quy vị!” “Cần phải tìm hai thần thú này và thu phục chúng!” “Thứ hai, thánh vị này tuy bất tử bất diệt, nhưng thực lực tương đối yếu hơn.” Đế Giang nói xong, ánh mắt nhìn về phía năm vị Tổ Vu chưởng quản Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Thập Nhị Tổ Vu mỗi người chưởng quản một đạo pháp tắc, trong đó pháp tắc Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ là những pháp tắc cơ bản nhất của thế giới Hồng Hoang.

Vì thế, Ngũ Hành Thánh Nhân chính là thánh vị do Thiên Đạo định sẵn.

Dùng thân thể Tổ Vu kết hợp với năm đại thần thú, có thể thành Thánh.

Sau một hồi bàn bạc giữa Đế Giang và các Tổ Vu, cuối cùng, mọi người quyết định tranh đoạt thánh vị.

Thêm một thánh vị, khí vận của Vu tộc liền có thể tăng thêm một phần.

Tại Bàn Cổ Thần Điện, các Tổ Vu ở lại suốt ba ngàn năm.

Trong ba ngàn năm, thế giới Hồng Hoang đã thay đổi rất nhiều.

Nhưng tất cả những điều đó đều không liên quan đến các Tổ Vu, họ đang mưu đồ một cơ duyên kinh thiên động địa.

Khi Thập Nhị Tổ Vu bước ra khỏi Bàn Cổ Thần Điện, họ bắt đầu sáng tạo ra phương pháp tế tự.

Vu tộc không tu Nguyên Thần, nhưng pháp tắc chi lực lại trực thông với bản nguyên của trời đất.

Đó là một loại sức mạnh cảm ngộ thấu triệt hơn cả Nguyên Thần, nhưng cũng cần phải trả giá.

Đây cũng là thu hoạch của các Tổ Vu trong ba ngàn năm.

Tế tự chi đạo, cần phải tắm gội, đốt hương, cầu nguyện, còn vật tế phẩm chính là Yêu tộc.

Chỉ riêng điểm này, mối quan hệ giữa Vu và Yêu đã không thể hòa giải.

Nhưng Đế Giang cũng chẳng quan tâm, Tế tự chi đạo là thủ đoạn mà Vu tộc dùng để đoạt lấy thiên cơ.

Hi sinh Yêu tộc thì đã sao, nếu như trong thế giới Hồng Hoang, Vu tộc không có kẻ địch, tự nhiên cũng không cần tế tự.

Theo lệnh của Đế Giang, các Tổ Vu bắt đầu tế tự.

Lễ tế tự này có phần tương tự với phương pháp tế tự của Miêu tộc, là một loại Vu vũ được sáng tạo riêng cho Vu tộc.

Truyền thuyết kể rằng, tổ tiên của Miêu tộc chính là Vu tộc, cũng

không biết có thật hay không.

Chương 136

Vu vũ cổ xưa thần bí, mỗi một động tác đều tỏa ra đạo vận huyền diệu.

Ngay lúc này, Bàn Cổ Thần Điện tỏa ra một đạo thần quang, sau đó rơi vào người Đế Giang.

"Ta tên Đế Giang, là hậu duệ của Bàn Cổ!" "Cảm thấy thiên hạ không có vật để truyền thừa giao lưu, hôm nay sáng tạo ra một loại văn tự!" "Tên là Vu tự!" "Văn tự lập!" Theo tiếng hét lớn của Đế Giang, chỉ thấy trời đất phong vân biến sắc.

Quỷ khốc thần hào, chữ này vừa xuất hiện, quả thật khiến trời đất ảm đạm thất sắc, giống như bầu trời đổ lệ máu.

Khi chữ vừa xuất hiện, các Tổ Vu khác đồng loạt hô lớn: "Vu văn lập!" "Từ nay về sau, Vu tộc ta dùng Vu văn để giao tiếp với trời đất, vạn vật!" "Phàm những ai có linh trí, đều có thể học tập văn tự của Vu tộc ta!" Tức thì, một tiếng sấm nổ vang trời.

Sau đó, vô tận công đức từ trên trời rơi xuống, chia thành mười hai phần rơi vào cơ thể các Tổ Vu.

Phần công đức của Đế Giang được y trực tiếp đánh vào bên trong chữ Vu đầu tiên.

Tức thì, chỉ thấy chữ này hóa thành một quyển kinh thư.

Khi Đế Giang mở quyển sách này ra, trời đất lập tức mưa giông sấm chớp, giống như quỷ khóc!

Dưới đất cũng gió lớn cuồng phong, hệt như thần gào, chính là quỷ khốc thần hào!

Rõ ràng, việc Vu tộc tạo chữ tuy là một đại công đức.

Nhưng từ đây về sau, một khi thế gian có văn tự, trời đất liền giống như có thêm một món vũ khí lợi hại nhất!

Duyên khởi từ ngôn ngữ, văn tự, vết thương tuy không ở trên thân người, nhưng lại đau trong lòng người!

Có những lúc, văn tự nếu không được dùng cho chính đạo, liền sẽ biến thành vũ khí đáng sợ nhất, chí mạng nhất!

Tương tự, có văn tự, những điều ảo diệu và bí mật trong trời đất này, cũng tất sẽ vì có văn tự mà được ghi chép lại, càng có khả năng bị thế nhân truyền bá rộng rãi...

Những bí ẩn của cửu thiên thập địa, liền không còn cách nào giữ kín được nữa!

Vì thế, tuy là đại công đức, nhưng lại khiến trời xanh đổ lệ máu!

Quyển kinh thư hình thành từ Vu tự, được gọi là Vu Thiên Kinh, trở thành chí bảo công đức trấn áp khí vận văn tự của Vu tộc.

Chuyện Vu tộc sáng tạo văn tự là một đại công đức, Vu tộc lại có thêm Vu Thiên Kinh để trấn áp khí vận, quả là bảo vật công đức.

Về phía Yêu tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất không khỏi lo lắng, muốn xưng bá Hồng Hoang.

Trong ba ngàn năm các Tổ Vu biến mất, chúng đã mở rộng thế lực, vốn đang mừng thầm.

Nhưng lúc này, Vu tộc trực tiếp sáng lập văn tự, thu được lượng lớn công đức.

Điều này khiến Đế Tuấn và Thái Nhất lòng như lửa đốt, trong cơn nóng vội đã đến Tử Tiêu Cung cầu cứu Đạo Tổ.

Thực tế, không chỉ Đế Tuấn và Thái Nhất lo lắng, mà Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng nóng lòng.

Đế Giang là cái gai trong lòng họ, Vu tộc càng lớn mạnh, họ càng cảm thấy bất lực.

Thậm chí, họ còn không thể yên tâm đi du ngoạn Hồng Hoang.

Vu tộc không có Nguyên Thần, không biết thiên số, nhưng Đế Giang lại luôn có những kế hoạch giúp tăng cường khí vận của Vu tộc một cách đáng kể.

Kể từ khi Vu tộc xuất thế, chinh chiến tứ phương, khí vận không những không giảm mà còn tăng.

Vì thế, những người này bắt đầu liên hợp, chuẩn bị làm lớn mạnh Yêu tộc, để Yêu tộc trở thành mũi nhọn chống lại Vu tộc.

Hồng Hoang đang dậy sóng, lúc này, Đế Giang đã đến Kỳ Lân Nhai.

Nơi đây vốn là thánh địa của Kỳ Lân tộc, một trong tam tộc năm xưa.

Nhưng lúc này, toàn bộ Kỳ Lân Nhai, số lượng kỳ lân Đế Giang có thể nhìn thấy hết trong nháy mắt.

"Đạo nhân, ngươi là ai?" "Vì sao lại xông vào thánh địa của Kỳ Lân tộc ta?" Một con tiểu kỳ lân màu vàng gầm gừ với Đế Giang.

Đế Giang mỉm cười, đi xuống Kỳ Lân Nhai, lập tức một đám kỳ lân vây lại.

"Tiểu tử, đường đường là Kỳ Lân tộc, bây giờ chỉ còn lại mấy con thôi sao?" Đế Giang lướt mắt qua đám kỳ lân, phát hiện Kỳ Lân tộc hiện tại ngay cả một Đại La Kim Tiên cũng không có.

Thật đáng buồn, đáng tiếc.

Năm đó, Kỳ Lân tộc quý là một trong khai thiên tam tộc, phong quang biết bao.

Giờ đây, lại chỉ còn lèo tèo vài con.

Trong chốc lát, Đế Giang không khỏi cảm thấy phiền muộn.

Nếu Vu tộc suy tàn, chắc cũng sẽ như thế này.

Hoặc có lẽ, còn thảm hơn cả Kỳ Lân tộc, dù sao, y đã đắc tội hết ba ngàn đại thần thông trong Tử Tiêu Cung.

Dường như, trong số các tu sĩ đó, không có mấy người không ghi hận y.

Nghĩ đến đây, Đế Giang không khỏi che mặt cười ha hả.

"Đạo nhân đang làm gì vậy?" "Tự nói tự cười, đang cười ngây ngô cái gì thế?" "Chẳng lẽ bị bệnh thần kinh?" Đám kỳ lân xì xào bàn tán.

Điều này càng khiến Đế Giang cười lớn hơn, đường đường là Không Gian Tổ Vu!

Thậm chí còn là người khiến ba ngàn khách Tử Tiêu Cung kiêng dè, lại bị một đám Kỳ Lân tộc chế giễu.

Nhưng y không hề buồn, ngược lại còn có chút vui vẻ.

"Trở thành kẻ địch của chúng sinh thì đã sao!" "Ai dám cản đường ta, giết không tha!" Đế Giang đã hiểu ra, nếu kẻ thù đã đầy trời, vậy thì tuyệt đối không được thất bại!

Chỉ cần không thất bại, cả thế giới đều là kẻ thù thì đã sao?

Ai có thể làm gì được y?

Nghĩ đến đây, Đế Giang không khỏi cười ha hả.

Tức thì, khí thế kinh khủng theo đó mà phóng ra, cả trời đất đều bị uy áp bao trùm.

Tựa như trời và đất đều phải thần phục dưới cỗ uy áp này, hệt

như Đế Giang đang muốn ép cả trời đất này phải cười cùng y.

"Ngươi đến Kỳ Lân Nhai ta có việc gì?" Khi Đế Giang dứt tiếng cười, một giọng nói trầm hậu vang lên.

Chỉ thấy một con kỳ lân từ sâu trong Kỳ Lân Nhai bước ra, con kỳ lân này chính là Thủy Kỳ Lân!

Chương 137

Chỉ là, Thủy Kỳ Lân hiện tại chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên.

"Ngươi chưa chết sao?" "Bản tôn đến đây để ban cho Kỳ Lân tộc một cơ duyên!" Đế Giang liếc nhìn Thủy Kỳ Lân, tự nhiên đoán được lai lịch của nó.

"Long Vương, Nguyên Phượng còn chưa chết, ta sao có thể chết được!" "Năm đó ngươi gây nhiễu loạn chiến trường tam tộc, thu phục Long Vương và Nguyên Phượng, nhưng lại bỏ mặc ta!" "Bây giờ, lại đến ban cho ta một cơ duyên?" Khóe miệng Thủy Kỳ Lân hiện lên vẻ dửng dưng.

"Ta và ngươi vốn không có giao tình, Nguyên Phượng là nữ nhân của ta, Long Vương là thuộc hạ của ta!" "Ta nên giúp ai?" "Không phải cũng nhờ vậy mà ngươi cảm ngộ được cách sống sót hay sao?" "Tuy rằng hoàn cảnh của Kỳ Lân tộc khá thảm." Đế Giang nhàn nhạt nói.

Y không phải thánh mẫu, không thể nào đi cứu Kỳ Lân tộc không chút quan hệ.

Hơn nữa, ai biết chúng có phải là loại vong ân bội nghĩa hay không?

"Vậy rốt cuộc ngươi ban cho Kỳ Lân tộc ta cơ duyên gì?" Thủy Kỳ Lân hỏi.

Trải qua đại chiến tam tộc, Thủy Kỳ Lân bây giờ cũng không còn vẻ ngạo khí như xưa.

Điều nó muốn chính là khôi phục Kỳ Lân tộc.

"Một cơ hội liên kết khí vận với Vu tộc ta!" "Một cơ hội trở thành

bạn đồng hành của Ngũ Hành Thánh Nhân!" "Cơ duyên này đủ lớn chưa?" Đế Giang cười hỏi, không sợ Thủy Kỳ Lân không đồng ý.

Bởi vì điều kiện của y, căn bản không ai có thể từ chối.

Quả nhiên, đúng như y nói, Thủy Kỳ Lân suy nghĩ một hồi liền đồng ý yêu cầu của Đế Giang.

Trở thành tọa kỵ của một Thánh Nhân, liên kết khí vận với Vu tộc.

Bất kể là điểm nào, đối với Kỳ Lân tộc hiện tại mà nói, đều là lợi ích cực lớn.

Thu phục được Thủy Kỳ Lân, Đế Giang liền đi về phía bắc.

Tiếp theo, nên tìm Huyền Vũ.

Huyền Vũ, trong thế giới Hồng Hoang, y vẫn chưa từng thấy.

Chỉ có một khả năng, Huyền Vũ cũng giống như Thanh Long, đều là dị loại.

Vì thế, Đế Giang hồi tưởng lại ký ức kiếp trước, cuối cùng khoanh vùng được Bắc Minh Huyền Quy.

Nếu thế giới này thật sự có Huyền Vũ, vậy thì nơi Huyền Quy ở chính là nơi có khả năng sinh ra Huyền Vũ nhất.

Đế Giang cứ thế đi thẳng về phía trước, một ngày nọ, y đến một sơn cốc, lại cảm thấy tâm tư khẽ động.

Giống như nơi này có cơ duyên của y vậy.

Nghĩ vậy, Đế Giang bèn ngồi xuống một tảng đá lớn, y muốn thử tính toán một phen, xem rốt cuộc là vật gì đã lay động tâm tư của mình.

Đúng lúc này, chỉ thấy một con khỉ chạy ra, con khỉ này có sáu tai.

Vừa thấy Đế Giang liền quỳ lạy: "Mong tiên trưởng thu con làm

đồ đệ!" Đế Giang nhìn con khỉ trước mắt, trông khá giống Viên Hồng, có lẽ, mấy con khỉ này đều trông na ná nhau.

Nhưng sáu cái tai cũng đã tiết lộ thân phận của con khỉ này, Lục Nhĩ Mi Hầu.

Y liền nói: "Khỉ con, căn nguyên của ngươi không tệ, vì sao lại muốn bái bản tôn làm thầy?" Lục Nhĩ Mi Hầu nghe vậy cung kính nói: "Thật không dám giấu, con xuất thế từ lúc Đạo Tổ giảng đạo." "Thân có sáu tai, có thể nghe lén trời đất." "Nhưng vì tu vi thấp kém không đến được Tử Tiêu Cung, nên đã dùng thần thông nghe lén đạo pháp." "Không ngờ lại chọc giận Đạo Tổ, ngài truyền lệnh 'pháp bất truyền lục nhĩ'." "Những năm nay, con đi khắp Hồng Hoang tìm kiếm đại năng, nhưng cầu sư không được!" "Tiên trưởng ngài thì khác, ngài là tổ của Vu tộc, không màng vương pháp trời đất!" "Ngài là người có đại từ bi, đại thần thông thực sự, vì thế, Lục Nhĩ đã ở đây chờ đợi rất lâu!" "Để làm lễ bái sư, Lục Nhĩ đã chuẩn bị hai món quà, chắc chắn sẽ khiến tiên trưởng hài lòng!" Đế Giang nghe vậy không khỏi có vẻ mặt kỳ quái, Lục Nhĩ Mi Hầu thông minh đến vậy sao?

Biết tìm y bái sư không nói, còn biết mang theo lễ bái sư?

Trong chốc lát, Đế Giang cũng tò mò, lẽ nào cơ duyên lại ở trên người Lục Nhĩ Mi Hầu?

"Thiên địa có tứ hầu, đều là dị loại!" "Bản tôn đã thu nhận Thông Tí Viên Hầu, theo lý, thu nhận ngươi cũng không sao." "Nhưng bản tôn không thích bị người khác uy hiếp, ngươi hiểu không?" Đế Giang lướt mắt nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu.

Điều này khiến Lục Nhĩ Mi Hầu linh hồn run rẩy, vội vàng quỳ rạp xuống đất.

"Xin lỗi, tiên trưởng!" "Con vì cầu đạo mà hoảng hốt không chọn đường, con nguyện ý dẫn ngài đến nơi thần bí đó!" "Chỉ cầu tiên

trưởng từ bi, cho con một cơ hội!" Thiên địa có tứ hầu.

Mỗi con khỉ đều có đại thần thông.

Lục Nhĩ Mi Hầu thì giỏi nghe âm, có thể tra xét lý lẽ, biết trước biết sau, vạn vật đều thông suốt.

Theo Lục Nhĩ Mi Hầu dẫn đường, chỉ thấy phía trước là một sơn động.

"Tiên trưởng, sau sơn động này là một thế giới khác." "Bên trong có ác quỷ oan hồn, mong ngài hết sức cẩn thận!" Lục Nhĩ Mi Hầu cung kính nói.

"Ồ, một phương tiểu thế giới sao?" Đế Giang có thể cảm nhận được dao động không gian ở nơi này.

Không cần nghĩ cũng biết, đây là một tiểu thế giới giống như Hổ Giới.

Khi Đế Giang bước vào, chỉ thấy cảnh vật trước mắt thay đổi.

Bên trong phương thế giới này, có một ngọn núi lớn.

Trên núi, có một dòng sông màu vàng chảy xuống, giống như ngân hà.

Khi dòng sông rơi xuống đất, nó biến thành màu máu, rồi chảy khắp phương thế giới này.

Đi cùng với nó là sự âm u và uy nghiêm mênh mông.

Thậm chí, có thể thấy trong dòng sông, vô số oan hồn đang chìm nổi.

Chỉ là, mặc cho những oan hồn này giãy giụa, chúng vẫn không thể siêu thoát khỏi dòng sông.

"Tiên trưởng, đây là Vong Xuyên." "Lần trước khi Địa Phủ mới

thành lập, con nghe nói ngài muốn hoàn thiện Địa Phủ, nên đã đi khắp Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên." "Cho đến khi phát hiện ra nơi này, con đã luôn ở đây chờ đợi." "Con tin rằng một ngày nào đó, con sẽ gặp được ngài." Lục Nhĩ Mi Hầu giải thích.

Hóa ra, dòng sông trước mắt chính là Vong Xuyên Hà.

Trong thần thoại, người sau khi chết phải qua Quỷ Môn Quan, đi qua Hoàng Tuyền Lộ.

Giữa Hoàng Tuyền Lộ và Minh Phủ, có Vong Xuyên Hà làm ranh giới.

Nước Vong Xuyên Hà có màu vàng máu.

Trên Vong Xuyên Hà có cầu Nại Hà, đầu cầu có Mạnh Bà canh giữ, muốn qua cầu phải uống canh Mạnh Bà.

Bà sẽ hỏi mỗi linh hồn muốn qua cầu Nại Hà, có uống canh Mạnh Bà không.

Nếu uống, sẽ quên hết mọi chuyện kiếp trước, đầu thai chuyển kiếp.

Nếu không uống canh Mạnh Bà, sẽ không được qua cầu Nại Hà.

Nếu đi qua Vong Xuyên Hà, sẽ trở thành vong hồn trên Vong Xuyên Hà, vĩnh viễn không được siêu thoát.

Chương 138

Đế Giang không ngờ, món quà mà Lục Nhĩ Mi Hầu dâng lên lại là Vong Xuyên Hà.

Nếu thu dòng sông này vào Địa Phủ, việc hoàn thiện Địa Phủ lại tiến thêm một bước.

Nghĩ đến đây, Đế Giang trực tiếp đi về phía Vong Xuyên Hà.

Sau đó, y thi triển đại pháp lực, muốn di chuyển cả dòng sông này vào Địa Phủ.

Chỉ là, đúng lúc này, chỉ thấy trên Vong Xuyên Hà nổ tung một con sóng khổng lồ.

Sau đó, một giọng nói uy nghiêm vang lên: "Kẻ nào, dám làm phiền bản tôn ngủ say!" Giọng nói này bá tuyệt thiên địa, cùng lúc đó, một cỗ uy áp kinh khủng tỏa ra.

Đợi sóng yên biển lặng, chỉ thấy một bộ xương trắng nửa nổi trên Vong Xuyên Hà.

Bộ xương này tỏa ra sát khí ngút trời, tựa như muốn hủy diệt thương sinh.

Vừa xuất hiện, nó liền vung cây tam kích xoa trong tay.

Tức thì, một con sóng máu ngút trời lao về phía Đế Giang, giống như sóng thần cuốn tới, hủy thiên diệt địa.

"Tiên trưởng, cẩn thận!" "Đó là chủ nhân của Vong Xuyên Hà!" "Người này là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, có tu vi Chuẩn Thánh!" Lục Nhĩ Mi Hầu giải thích.

Chỉ là, Đế Giang căn bản không hề lay động, chỉ thấy y vung tay,

một lỗ đen không gian lập tức xuất hiện trước mặt.

Con sóng máu ngút trời trực tiếp bị lỗ đen nuốt chửng.

"Chủ nhân Vong Xuyên Hà, bản tôn cho ngươi một cơ hội!" "Gia nhập Địa Phủ của ta, có thể bảo toàn tính mạng, nếu không sẽ hồn bay phách lạc!" Đế Giang phá được đòn tấn công của chủ nhân Vong Xuyên Hà, liền lên tiếng mời gọi.

Chỉ là, trong lời nói của y, lại mang theo mệnh lệnh không cho phép nghi ngờ.

"Địa Phủ chó má gì!" "Lúc bản tôn tung hoành Hỗn Độn, ngươi còn không biết đang ở đâu chơi bùn đâu!" "Xông vào địa bàn của ta, chịu chết đi!" Là một Chuẩn Thánh, chủ nhân Vong Xuyên Hà sao có thể dễ dàng khuất phục như vậy.

Chỉ thấy y hét lớn một tiếng, tức thì, cả dòng Vong Xuyên Hà cuộn trào.

Vô số oan hồn từ trong dòng sông gào thét bay ra.

Dày đặc, che trời lấp đất, tựa như muốn nhấn chìm mọi thứ trên thế gian.

Tiếng gào thét kinh khủng của oan hồn, từng tràng tiếng quỷ kêu làm tiêu tan thần hồn.

Nước Vong Xuyên Hà càng hung hãn dâng trào, nước chạm vào da thịt liền hóa thành xương, kinh khủng vô cùng.

"Thứ không biết sống chết!" Đế Giang cười lạnh một tiếng, tung ra một quyền.

Ầm!

Dưới một quyền này, không gian trực tiếp bị xé rách.

Sức mạnh Chuẩn Thánh đỉnh phong tuôn ra, một quyền này, hủy

thiên diệt địa.

Nơi quyền kình đi qua, tức thì đánh tan những vong hồn và nước Vong Xuyên Hà thành tro bụi.

Thậm chí, bầu trời của thế giới này cũng bị Đế Giang trực tiếp xé rách.

Chủ nhân Vong Xuyên Hà càng là người chịu đòn đầu tiên, thân thể bị một quyền đánh nổ tung.

Cảnh tượng này, khiến Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn đến trợn mắt há mồm.

"Chuẩn Thánh, bị một quyền giết chết trong nháy mắt?" "Đây...

đây là người sao?" "E rằng Thánh Nhân cũng không được như vậy?" Lục Nhĩ Mi Hầu không nhịn được lẩm bẩm.

Quả thật nắm đấm của Đế Giang, quá mức kinh người.

Một Chuẩn Thánh, lại chết đơn giản như vậy sao?

Giết chết chủ nhân Vong Xuyên Hà, Đế Giang vận chuyển không gian pháp tắc.

"Lấy thân phận Luân Hồi Đại Đế của ta, mệnh lệnh Địa Phủ mở ra!" "Vong Xuyên Hà, vào Địa Phủ của ta!" Đế Giang hét lớn một tiếng, chỉ thấy một thông đạo hư không xuất hiện.

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy Vong Xuyên Hà trực tiếp bị thông đạo hư không nuốt chửng.

Cùng lúc đó, ở giữa Địa Phủ và Âm gian, hiện ra một dòng sông máu.

Chính là Vong Xuyên Hà.

“Chúc mừng đạo hữu đã có được Vong Xuyên Hà.” “Chỉ là, Hoàng Tuyền Lộ và cầu Nại Hà chưa hiện, lão bà tử cũng không có đất dụng võ!” Trong Địa Phủ, giọng của Mạnh Bà vang lên.

“Không vội!” “Vong Xuyên Hà đã hiện, cầu Nại Hà và Hoàng Tuyền Lộ cũng không xa nữa!” “Nhưng trên Vong Xuyên Hà, thiếu một vật để tiếp dẫn!” “Theo ý bản tôn, Mạnh Bà sao không luyện chế một chiếc thuyền, sau này dùng để độ người hữu duyên?” Đế Giang truyền lời qua hư không.

“Thuyền trên Vong Xuyên Hà?” “Vậy ai sẽ là người chèo đò?

Thân già xương cốt của lão bà tử này không chịu nổi đâu.” Mạnh Bà nói.

“Nếu là người hữu duyên, tự nhiên sẽ tự độ!” “Luyện chế thuyền, chỉ có thể ngồi hai người, mỗi lần chỉ có thể xuống một người!” “Như vậy, sẽ không cần người chèo đò!” Đế Giang chỉ điểm.

Mạnh Bà nghe vậy, tức thì hiểu ra.

Ý của Đế Giang rất rõ ràng, Vong Xuyên Hà là nơi quên đi kiếp trước kiếp này, không ai có thể độ được.

Nhưng trời đất luôn có một tia sinh cơ, luôn có một số người hữu duyên.

Nếu không muốn quên đi kiếp trước kiếp này, có thể dùng thuyền nhỏ để qua sông.

Chỉ là, thuyền nhỏ mỗi lần chỉ có thể ngồi hai người, và chỉ có một người được xuống.

Như vậy, người trên thuyền muốn xuống thuyền, phải tìm một người khác lên thuyền cùng.

Chỉ như vậy mới có thể xuống thuyền.

Cứ thế, sẽ hình thành một vòng tuần hoàn.

Tất cả mọi người vừa độ người lại vừa độ mình, Vong Xuyên Hà sẽ không còn oán thán.

Tự nhiên cũng không cần tốn sức đi tìm người chèo đò.

"Đại Đế tài trí!" "Mạnh Bà khâm phục!" "Chỉ là, dược liệu để luyện chế bảo thuyền, cần Đế quân ban cho!" "Được, được!" "Ta ở đây có một số Tiên Thiên Linh Bảo, vừa hay không dùng đến, cứ lấy đi luyện thuyền!" Đế Giang nói xong, trực tiếp lấy ra những Tiên Thiên Linh Bảo mà Trấn Nguyên Tử tặng ném vào Địa Phủ.

Chương 139

Những linh bảo này, vốn y định hóa thành điểm cường hóa.

Nhưng bây giờ Địa Phủ cần, liền ưu tiên cho Địa Phủ.

Dù sao, hơn một trăm vạn điểm cường hóa, chỉ dựa vào mấy món linh bảo cũng không có tác dụng lớn.

Chi bằng sau này làm thêm vài việc công đức!

Ví dụ như, Ngũ Phương Thánh Nhân, chắc chắn sẽ có thu hoạch!

Bắc Hải.

Nơi này ở Hồng Hoang có tiếng tăm không mấy tốt đẹp.

Ngay từ thời tam tộc, Bắc Hải đã nhờ một nhân vật mà tránh được đại chiến tam tộc.

Người này tên là Côn Bằng Lão Tổ, một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung.

Năm đó Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc tranh bá thiên địa.

Bắc Hải sở dĩ được gọi là hải, vì nơi đây đều là thủy vực.

Vì thế, nơi này cũng có thể gọi là thủy tộc.

Do đó, trong thời kỳ tam tộc tranh bá, Côn Bằng đầu quân cho Long tộc, trở thành thủy tộc, tránh được sự tàn hại của Long tộc.

Vì Côn Bằng có thể hóa thành chim, y lại đầu quân cho Phượng tộc, nói rằng thủy vực Bắc Hải là phi cầm, lại tránh được sự tàn hại của Phượng tộc.

Thậm chí, Côn Bằng còn đầu quân cho Kỳ Lân tộc, tẩu thú nhất tộc.

Có thể nói, Côn Bằng chính là kẻ gió chiều nào che chiều nấy, tuy nhiên, cũng chính vì vậy mà Bắc Hải đã thoát được một kiếp trong đại chiến tam tộc.

Mặc dù mọi người đều khinh thường hành vi của Côn Bằng, nhưng y quả thực đã giành được một tia sinh cơ cho Bắc Hải.

Thậm chí, thủy tộc ở thủy vực Bắc Hải còn vô cùng lớn mạnh.

Lúc này, Côn Bằng Lão Tổ đột nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh, đôi mắt không khỏi lóe lên tinh quang.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" "Kể từ khi ta chứng đạo Đại La đến nay, chưa từng có cảm giác này." "Dường như Bắc Hải sắp xảy ra biến cố lớn?" Nghĩ đến đây, sắc mặt Côn Bằng càng thêm âm trầm.

Ra khỏi động phủ, y liền cảm nhận được một cỗ khí tức hùng hồn từ xa truyền đến.

Người đó đứng ngược chiều hoàng hôn, thân hình cao lớn, bá đạo khôn tả.

Tựa như cả trời đất trước mặt y đều phải ảm đạm thất sắc.

Phía sau y, đi theo một con khỉ.

Không sai, một con khỉ!

"Là ngươi!" Khi người đó càng lúc càng gần, sắc mặt Côn Bằng Lão Tổ không khỏi tái nhợt.

Bởi vì, người này, là ác mộng của các tu sĩ Tử Tiêu Cung!

Luân Hồi Đại Đế, Không Gian Tổ Vu Đế Giang!

Một tên điên thậm chí còn dám đối đầu với Đạo Tổ!

"Không biết Đế Giang đạo hữu giá lâm, có thất lễ từ xa, có thất lễ từ xa!" Mặc dù trong lòng có ngàn vạn lần không cam tâm, không

muốn.

Nhưng Côn Bằng vẫn phải ra nghênh đón.

“Ngươi là ai?” Đế Giang nhìn Côn Bằng Lão Tổ trước mắt, dửng dưng hỏi.

Điều này khiến Côn Bằng Lão Tổ không khỏi sững sờ, trên mặt không khỏi lộ ra một tia lạnh lẽo.

Dù sao y cũng là một tu sĩ có danh tiếng ở Hồng Hoang, bây giờ đứng trước mặt Đế Giang, đối phương lại hỏi y là ai.

Tựa như y chỉ là một tên lính vô danh vậy.

Điều này khiến Côn Bằng vô cùng phẫn nộ, nhưng người này là Đế Giang, y không thể không cung kính nói: “Ta tên Côn Bằng!” “Là chủ nhân của vùng đất Bắc Hải, không biết Đế Giang đạo hữu đến đây có việc gì?” “Côn Bằng, kẻ ba phải trong đại chiến tam tộc năm đó?” Đế Giang liếc nhìn Côn Bằng.

Bắc Minh có cá, tên là Côn.

Côn lớn, không biết mấy ngàn dặm.

Hóa thành chim, tên là Bằng.

Lưng Bằng, không biết mấy ngàn dặm.

Nổi giận bay lên, cánh như mây che trời.

Con chim này, khi biển động sẽ dời về Nam Minh.

Nam Minh chính là Thiên Trì.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, Đế Giang đối với danh tiếng của Côn Bằng đều như sấm bên tai.

Y đến Bắc Hải tìm Huyền Vũ, lại gặp Côn Bằng cản đường.

“Ta là Côn Bằng, trong đại chiến tam tộc, ta chỉ vì Bắc Hải mưu

cầu một tia sinh cơ." "Vì thế đã dùng một chút thủ đoạn, nhưng sao lại có lời nói là kẻ ba phải?" Côn Bằng phẫn nộ, người ta thường nói giơ tay không đánh người mặt cười.

Kẻ ba phải là vết đen cả đời y, nhưng trong thời kỳ tam tộc, ngoài cách này ra, ai có thể giành được một tia sinh cơ?

Lúc này, Đế Giang lại cười nhạo y là kẻ ba phải ngay trước mặt, Côn Bằng sao có thể không tức giận.

Nếu là người thường, Côn Bằng đã sớm tát một bạt tai, nhưng người trước mắt là Đế Giang!

Cho y một vạn lá gan cũng không dám trêu chọc.

"Được rồi, cũng không cần giải thích!" "Thế giới này kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh, có thể sống sót trong đại chiến tam tộc không phải là chuyện dễ!" "Còn ngươi sống sót bằng cách nào, bản tôn cũng không quan tâm!" "Bản tôn hỏi ngươi, có biết Bắc Hải có Huyền Vũ không?" Đế Giang hỏi với vẻ mặt không kiên nhẫn.

Y đến vì Huyền Vũ, gặp Côn Bằng cản đường, không trực tiếp ra tay hạ sát đã là đại từ bi.

"Huyền Vũ?" Côn Bằng hồi tưởng, sau đó lắc đầu nói: "Chưa từng nghe, chỉ nghe danh Huyền Quy!" "Huyền Quy, ở đâu?" Đế Giang hỏi.

"Ở nơi sâu nhất của Bắc Hải!" "Nếu đạo hữu muốn tìm, ta có thể dẫn đường!" Côn Bằng tính toán, Đế Giang là thủ lĩnh của Vu tộc, lại là Luân Hồi Đại Đế.

Sự tồn tại chí cao vô thượng như vậy, không thể đắc tội.

Chương 140

Dưới sự dẫn dắt của Côn Bằng, đoàn người đi sâu vào Bắc Hải.

Rất nhanh, mọi người nhìn thấy một sinh vật khổng lồ.

Thân thể của nó to lớn như một hòn đảo, phải biết rằng hòn đảo ở Hồng Hoang không giống như hòn đảo ở hậu thế.

Hòn đảo ở đây lớn không biết bao nhiêu mà kể.

Đế Giang nhìn con rùa này, trong lòng có chút lĩnh ngộ.

Con Huyền Quy này, vì thân thể quá to lớn, di chuyển còn khó khăn, đừng nói đến hóa hình.

Thân thể cường đại trói buộc, khiến nó muốn ngưng tụ Nguyên Thần cũng vô cùng khó khăn.

Con rùa này ở vùng đất Bắc Hải, nuốt chửng lượng lớn sinh linh, khiến cho sinh linh gần con rùa khổng lồ này thưa thớt, thậm chí gần như trở thành một tử vực.

Có thể nói nơi đây oán khí ngút trời, đều là tội của Huyền Quy.

Khiến cho sau này Huyền Quy phải chịu kiếp nạn vá trời.

Nhưng cũng chính vì vậy, Huyền Quy có đại công đức, đại khí vận.

"Tiểu tử, bản tôn là Đế Giang, hôm nay ban cho ngươi một cơ duyên!" "Ngươi có nguyện ý bái bản tôn làm thầy không?" Đế Giang trong lòng có lĩnh ngộ, liền mở miệng hỏi.

Lời vừa dứt, Lục Nhĩ Mi Hầu không khỏi kinh ngạc.

Phải biết rằng, nó bái sư Đế Giang cũng đã phải trải qua muôn vàn khó khăn, trên đường đi cùng, nó cũng biết nhãn quan của Đế Giang

cao đến mức nào.

Bây giờ, lại chủ động thu Huyền Quy làm đồ đệ?

"Huyền Quy nguyện ý!" "Chỉ là thưa sư tôn, con trời sinh thân thể to lớn, không thể hóa hình cũng không thể siêu thoát." "Phải làm sao đây?" Huyền Quy nghe vậy mừng rỡ, khí thế trên người Đế Giang phi phàm.

Vừa nhìn đã biết là người có đại thần thông, được Đế Giang thu nhận làm đồ đệ, đó là vận khí lớn lao.

"Ta dạy cho ngươi một pháp, có thể giải thoát khỏi sự trói buộc của thân xác." "Sau này sẽ được đại công đức, thành tựu vô hạn." Nói xong, Đế Giang vẫy tay, trực tiếp bắt một con rắn khuê gần đó.

Sau đó, một đạo điểm cường hóa rơi vào thức hải của Huyền Quy, khiến Huyền Quy hơi sững sờ, sau đó trong mắt lộ ra vẻ kinh hỉ.

Dưới tác dụng của điểm cường hóa, Huyền Quy chặt đứt sự giam cầm của nhục thân, ngưng tụ một giọt tinh huyết bay vào cơ thể rắn khuê.

Ngay sau đó, Nguyên Thần của Huyền Quy ngưng tụ, lập tức nhập vào cơ thể rắn khuê.

Tức thì, chỉ thấy rắn khuê phát ra tiếng gầm gừ đau đớn.

Sau đó, thân thể của nó bắt đầu biến dị, chỉ thấy một luồng thần quang bao phủ, khi thần quang tan đi, một sinh vật nửa rùa nửa rắn xuất hiện trước mặt mọi người.

"Từ nay, ngươi là Huyền Vũ!" "Là đệ tử thứ ba của bản tôn!" Đế Giang nói.

"Đa tạ sư tôn!" "Vậy còn nhục thân cũ của con?" Huyền Vũ cung kính nói.

“Nhục thân cũ đó, ta đã dùng sức mạnh không gian phong tỏa.” “Sau này sẽ có cơ duyên khác.” Đế Giang dặn dò, Lục Nhĩ thấy vậy cũng tiến lên chào hỏi Huyền Vũ.

Chỉ là, đúng lúc này.

Trên bầu trời, truyền đến một tiếng chấn động.

“Ta là Đế Tuấn, Thái Nhất!” “Chúng ta tuân theo chỉ dẫn của Đạo Tổ, thành lập Thiên Đình, dẫn dắt chúng sinh!” “Từ nay Yêu tộc quản lý trời đất, từ hôm nay bản nhân tự nhận là Thiên Đế, em trai ta Thái Nhất hiệu là Đông Hoàng...” “Thiên Đình, xem ra Vu tộc nhiều năm không động tĩnh, mấy tên này không biết trời cao đất rộng rồi!” “Nơi nào có Vu tộc ta, khi nào đến lượt Yêu tộc xưng đế!” Ngay lúc này, nghe tin Thiên Đình thành lập, Đế Giang nổi giận.

Y muốn đánh lên Thiên Đình, diệt Yêu tộc! ---Thích thì cho một cái tự định toàn định ---- Trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Phía trên có một Nam Thiên Môn, bên trong cung điện san sát, tử khí lượn lờ.

Lúc này, vô số Yêu tộc xếp hàng chỉnh tề.

Vô tận yêu khí hội tụ thành một, vô số cờ xí bay phấp phới trong gió, kêu vù vù.

Giống như một đại dương mênh mông, mặc dù số lượng đông đảo, nhưng vẫn không có một tiếng động.

Chỉ có uy nghiêm và sự tĩnh lặng bao trùm toàn bộ Nam Thiên Môn.

Bên trong Nam Thiên Môn, có một tiểu thế giới khổng lồ, linh khí dồi dào.

Trong đó, bảo điện lớn nhất tên là Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất đang đứng ngay trước Lăng Tiêu Bảo Điện.

Có thể nói, lúc này Đế Tuấn và Thái Nhất quả thực khí thế ngút trời, giấc mơ bao năm, cuối cùng đã thành hiện thực vào lúc này.

Đạo Tổ nói với y, những chuyện nhỏ nhặt này, không cần phiền đến ngài.

Cũng có nghĩa là, kế hoạch của y đã được Đạo Tổ chấp thuận.

Nhìn ức vạn tướng sĩ Yêu tộc, nhìn những đại năng Yêu tộc đứng hai bên, Đế Tuấn và Thái Nhất không khỏi sinh ra một cảm giác thiên hạ duy ngã độc tôn.

Cảm giác nắm giữ mọi thứ, ra lệnh cho mọi thứ, là chúa tể của vạn vật, chúa tể của trời đất khiến người ta say đắm.

Thậm chí, bóng ma mà Đế Giang để lại trong lòng cũng bị xua tan.

"Ta là Đế Tuấn!" "Ta là Thái Nhất!" "Hai người chúng ta tôn sùng pháp chỉ của Đạo Tổ, thành lập Thiên Đình dẫn dắt chúng sinh!" "Từ nay Yêu tộc quản lý trời đất, từ hôm nay bản tôn là Thiên Đế!" "Em trai ta Thái Nhất là Đông Hoàng, Thiên Đình lập!" Đế Tuấn và Thái Nhất dùng ánh mắt đầy uy nghiêm quét qua Yêu tộc, bá khí quyết đoán.

Lời vừa dứt, vô số Yêu tộc gầm lên.

"Thiên Đế thần uy!" "Thiên Đế thần uy!" "Đông Hoàng vạn thọ!" Các Yêu tộc đồng thanh hô vang, lúc này, nhiệt huyết sôi trào.

Làn sóng âm thanh khổng lồ cuốn qua toàn bộ Thiên Đình, Yêu tộc vạn chúng một lòng.

Đế Tuấn thấy vậy, cười ha hả: "Thiên Đình lập, Thiên Đạo giám chi!" Ầm!

Theo lời của Đế Tuấn, Thiên Đạo có cảm ứng.

Chỉ thấy trên trời hào quang chiếu xuống, nhân uân tử khí rơi xuống, dị tượng vô số.

Tức thì, cả bầu trời đều bị nhuộm thành màu vàng, linh khí từ trời giáng xuống.

Một cảnh tượng hoành tráng, Thiên Đạo đã rất nể mặt.

Đế Tuấn thấy vậy không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, tiếp tục nói lớn: "Bản hoàng dùng Hỗn Độn Chung trấn áp khí vận Thiên Đình, Thiên Đình lập." Tức thì vô số kim hoa bay múa, một khối công đức khổng lồ rơi xuống, thuận tay chia thành vô số phần.

Chương 141

Đế Tuấn và Thái Nhất là người chịu ảnh hưởng lớn nhất, nuốt chửng hai phần ba trong số đó.

Dưới ảnh hưởng của công đức chi lực, hai người tỏa ra khí tức khổng lồ.

Ngay lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, biết rằng, cơ duyên đã đến.

Lập tức vận dụng pháp bảo, mượn sức pháp bảo để trảm thi.

Gần như cùng lúc, hai người giống hệt Đế Tuấn và Thái Nhất xuất hiện trước mặt họ.

"Kiến bản tôn!" Hóa ra, chính là Đế Tuấn và Thái Nhất mượn công đức để trảm xuất tam thi.

Ngay lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất đã đạt đến tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nếu có Hồng Mông Tử Khí kia, cách thành Thánh cũng không xa nữa! ...

Khi Đế Tuấn và Thái Nhất thành lập Thiên Đình, chuyện này lập tức truyền khắp Hồng Hoang.

"Không ngờ Đế Tuấn và Thái Nhất đã trở thành Chuẩn Thánh đỉnh phong." "Con đường thành Thánh của ta rốt cuộc ở đâu?" Nguyên Thủy không nhịn được cảm thán, sắc mặt vô cùng u ám.

"Thiên Đình thành lập, lại được hưởng khí vận của Thiên Đạo." "Đây là chuyện tốt, nên đến đó chúc mừng!" Lão Tử híp mắt nói.

Thiên Đình càng lớn mạnh, càng thích hợp để làm một quân cờ đủ

tư cách.

Nếu không, Thiên Đình lấy gì để chống lại Vu tộc?

Hơn nữa, với sự hiểu biết của Lão Tử về Đế Giang, Thiên Đình thành lập, Vu tộc không thể nào không động!

Tây phương.

Chuẩn Đề nhìn công đức vô tận đó mà lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

"Sư huynh, khi nào hai người chúng ta mới có thể có được nhiều công đức như vậy?" Chuẩn Đề hỏi.

"Ta không biết, nhưng chỉ cần hai người chúng ta đồng lòng, sớm muộn gì cũng sẽ khôi phục linh mạch Tây phương!" "Đến lúc đó giáo hóa chúng sinh, chắc chắn sẽ có công đức!" "Chỉ là, trước đó, chúng ta cần đến Thiên Đình chúc mừng một phen, kết một thiện duyên!" Tiếp Dẫn nhàn nhạt nói.

"Hai con chim ngốc đó?" "Có tư cách gì mà xưng đế!" Chuẩn Đề khinh thường.

"Ngốc hay không, ta không biết, chỉ là, ta cần Yêu tộc đóng vai trò là đối thủ của Vu tộc." "Đủ rồi!" Tiếp Dẫn tính toán.

Rõ ràng, Thiên Đình thành lập, các đại thần thông đều đến chúc mừng.

Còn thật lòng hay giả dối, ai mà biết được?

Bàn Cổ Thần Điện.

"Chỉ là Yêu tộc, cũng dám xưng đế!" "Đại ca, ta lập tức dẫn dắt nhị lang của Vu tộc, san bằng Thiên Đình!" "Xem chúng có dám nói năng ngông cuồng, chưởng khống Hồng Hoang không!" Chúc Dung tính tình nóng nảy, không nhịn được gầm lên.

"Đúng vậy, Vu tộc chúng ta thừa hưởng ý chí của Phụ Thần, bảo

vệ Hồng Hoang!" "Thế giới này ai mà không biết lấy Vu tộc chúng ta làm tôn, Yêu tộc là cái thá gì?" "Chẳng qua chỉ là lương thực của Vu tộc chúng ta mà thôi!" Cộng Công cũng không nhịn được gầm lên.

"Đại ca, huynh nói gì đi chứ!" "Chỉ cần một tiếng ra lệnh, nhị lang của Vu tộc chúng ta sẽ trực tiếp san bằng Thiên Đình!" Huyền Minh hét lên.

Các Tổ Vu lúc này đều vô cùng phẫn nộ.

Vu tộc là chúa tể của trời đất, khi nào đến lượt Yêu tộc.

Hơn nữa, Yêu tộc chẳng qua chỉ là thức ăn của Vu tộc.

Nếu không sợ diệt Yêu tộc sẽ không có thức ăn, sớm đã từ vạn năm trước, Vu tộc đã diệt Yêu tộc rồi.

Bây giờ, đám Yêu tộc này lại dám phóng túng như vậy!

"Người ta thường nói, đứng càng cao, ngã càng đau!" "Chư vị huynh đệ, đừng vội!" "Yêu tộc dám thành lập Thiên Đình xưng bá trời đất, vậy lần này phải cho chúng một bài học nhớ đời!" "Vào lúc chúng đắc ý nhất, hãy để chúng rơi xuống từ thần đàn." "Để nỗi đau đó thấm sâu vào xương tủy, cũng để cho thế nhân ghi nhớ!" "Trời đất này, là trời đất của Vu tộc ta!" Đế Giang nhàn nhạt nói.

Yêu tộc thành lập Thiên Đình, Đế Giang cũng phẫn nộ.

Y muốn công đánh Thiên Đình, nhưng chỉ công đánh là đủ sao?

Đế Giang muốn Yêu tộc lần này phải nhận một bài học!

Để chúng lần này đau đến tận cùng.

"Đại ca, vậy khi nào chúng ta xuất phát!?" Chúc Dung hỏi.

"Sắp xuất phát, nhưng, Chúc Dung, Cộng Công, Cú Mang, Nhục Thu ở lại!" "Ngũ phương thần thú đã quy thuận, ta cần cùng các vị rèn luyện một phen!" "Đợi ta công đánh Thiên Đình trở về, chính là lúc

thành Thánh!" ...

Thiên Đình, tường thụy bao trùm.

Toàn bộ Thiên Đình đèn lồng kết hoa, khắp nơi đều là linh thú chạy nhảy, vô số tiên cầm ngậm tiên hoa bay múa.

Thậm chí, cả bầu trời trên Bất Chu Sơn đều bị Yêu tộc dùng đại thần thông nhuộm mây thành năm màu sặc sỡ.

Trong Thiên Cung, lại có từng hàng chiến sĩ Yêu tộc không ngừng tuần tra.

Những chiến sĩ Yêu tộc này, đều có tu vi Kim Tiên.

Sát lục chi khí tỏa ra trên người, có thể thấy là những binh lính tinh nhuệ trăm trận.

"Tây phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề!" "Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên Tam Thanh đạo nhân!" "Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân!" ...

Từng tiếng hô lớn vang lên, các đại thần thông của Hồng Hoang lần lượt đến chúc mừng.

Vô số yêu nữ xinh đẹp xen lẫn vào đó, náo nhiệt vô cùng.

"Hoan nghênh chư vị đạo hữu!" Đế Tuấn chào hỏi mọi người, chỉ là khí tức tỏa ra từ người y lại khiến sắc mặt của các đại thần thông trong Tử Tiêu Cung hơi biến đổi.

Thậm chí, trong mắt Tam Thanh và các đại năng khác còn lóe lên một tia u ám.

Khí vận của Thiên Đình quá sâu dày!

Thậm chí còn sâu dày hơn tất cả mọi người có mặt.

Thất bại rồi!

Các đại thần thông đột nhiên cảm thấy việc họ giúp đỡ Yêu tộc,

giống như lấy đá đập vào chân mình.

Lúc này khí vận của Yêu tộc quá sâu dày!

Chương 142

Yêu tộc sau khi thành lập Thiên Đình so với trước đây quả thực như hai người khác nhau.

Chỉ là, đúng lúc này.

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng long ngâm phượng hót.

Chỉ thấy chín con rồng chín con phượng kéo một chiếc thuyền khổng lồ bay lên.

Chín con rồng chín con phượng đều có tu vi Đại La Kim Tiên, toàn thân tỏa ra uy nghiêm vô tận.

"Mẹ kiếp, mạnh quá!" "Long Phượng tộc làm tọa kỵ, đều là tu vi Đại La Kim Tiên, thế lực nào vậy?" "Ra tay lớn thật, lợi hại lợi hại!" Mọi người không khỏi cảm thán.

Kỳ Lân, Phượng tộc, Long tộc.

Khai thiên tam tộc tuy đã suy tàn, nhưng vẫn là danh từ cao quý.

Ban đầu các đại thần thông Hồng Hoang cũng muốn bắt tam tộc làm tọa kỵ.

Nhưng cuối cùng đều không thành.

Nguyên nhân là, Long tộc là thuộc hạ của Đế Giang, Phượng tộc cũng là thuộc hạ của Đế Giang.

Còn về Kỳ Lân tộc, bây giờ chỉ còn lại vài con, là thụy thú của trời đất, không có đại công đức thì không thể dễ dàng bắt được.

Vì thế, có thể dùng Long Phượng làm tọa kỵ, là một việc vô cùng vinh quang.

Lúc này, có người dùng chín con rồng chín con phượng kéo

thuyền, nội tình như vậy, quả thực kinh khủng đến cực điểm.

"Rốt cuộc là thế lực nào, mạnh quá đi!" "Quá mạnh, ta chưa từng thấy ai dùng Long Phượng làm tọa kỵ cả?" "Ta cũng vậy, chín con rồng chín con phượng, đều là tu vi Đại La Kim Tiên!" "Vậy chủ nhân trên thuyền đó tu vi phải mạnh đến mức nào?" Những Kim Tiên của Yêu tộc xì xào bàn tán, họ từng thấy cảnh tượng như vậy bao giờ.

Duy chỉ có những đại thần thông kia, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Nhìn khắp Hồng Hoang, chỉ có một người có nội tình như vậy.

Dùng chín con rồng chín con phượng làm tọa kỵ, tung hoành bát phương.

Một cái tên khiến chúng sinh đều sợ hãi!

Thậm chí, ngay lúc này, sắc mặt của Đế Tuấn và Thái Nhất cũng tái mét.

Bị sự hưng phấn làm cho mờ mắt, lại quên mất một chuyện.

Vu tộc, Đế Giang!

Một cái tên bị người ta kiêng dè, một truyền thuyết sống.

Đồng thời cũng là Luân Hồi Đại Đế của Địa Phủ!

Quả nhiên, khi chín con rồng chín con phượng càng lúc càng gần, một cỗ uy áp kinh khủng tỏa ra từ trên thuyền.

Chỉ thấy trên chiếc thuyền khổng lồ đó, đầu thuyền đứng một nam tử thân hình vĩ ngạn.

Dù chỉ đứng đó, cả người cũng tỏa ra bá khí vô tận, không giận mà uy.

Tuy không phải là đế vương, nhưng lại hơn cả đế vương.

Phía sau người này, đứng sáu vị Tổ Vu.

Khi chiến hạm càng lúc càng gần, thậm chí binh lính của Yêu tộc còn không đứng vững.

Dưới uy thế kinh khủng, hai chân mềm nhũn, kẻ thực lực yếu hơn còn quỳ rạp xuống đất.

"Quả nhiên là hắn!" "Xem ra Thiên Đình có nạn rồi." "Một mình Đế Giang đã có thể đại náo Tử Tiêu Cung, bây giờ còn có thêm sáu đại Tổ Vu!" "Xem ra, việc thành lập Thiên Đình đã xúc phạm đến uy nghiêm của Vu tộc!" "Vu tộc chưởng quản trời đất, tuy Vu tộc không tuyên bố, nhưng đó là sự thật không thể chối cãi ở Hồng Hoang." "Thiên Đình thành lập thì thôi đi, còn muốn chưởng quản Hồng Hoang, đúng là vuốt râu hùm." Các đại thần thông bàn tán xôn xao, đều mang vẻ mặt xem kịch vui.

Chỉ là, lời nói của họ sao có thể qua mắt được Đế Tuấn và Thái Nhất!

Lúc này, sắc mặt của hai người âm trầm đến mức có thể vắt ra nước.

Lúc này, là thời khắc đỉnh cao của cuộc đời họ, nhưng bây giờ tất cả sự chú ý lại đổ dồn về phía Vu tộc.

"Vu tộc!" "Thiên Đình của ta thành lập, đã được Thiên Đạo công nhận, cũng là do Đạo Tổ đích thân chỉ định!" "Các ngươi đến đây làm gì?" Đế Tuấn hét lớn.

Cùng lúc đó, thập đại yêu thần, Thái Nhất đều theo sau Đế Tuấn tiến ra rìa Thiên Đình.

Toàn thân yêu khí tỏa ra, đối đầu từ xa với Đế Giang và những người khác.

Chỉ là, dù có ngàn quân vạn mã, đối mặt với bảy đại Tổ Vu của Đế Giang, họ không có chút tự tin nào.

“Thiên Đình thành lập, Thiên Đạo công nhận?” “Đạo Tổ đích thân chỉ định?” “Ha ha ha!” “Nếu đã như vậy, Vu tộc chúng ta đến dâng một phần lễ mọn, có gì không được?” Đế Giang cười ha hả, tiếng cười bá đạo cuồng vọng.

Mọi người nghe vậy lại một lần nữa kinh ngạc, Vu tộc đến tặng quà?

Chẳng lẽ họ nghe nhầm?

Thậm chí, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Nhưng nghĩ lại, Thiên Đạo công nhận, công đức giáng xuống, Vu tộc cũng biết điều.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Đế Tuấn không khỏi lộ ra nụ cười.

“Lễ vật, ta nhận!” “Nếu Vu tộc cũng biết Thiên Đình của ta là do Thiên Đạo công nhận, do Đạo Tổ thành lập!” “Hy vọng Vu tộc sau này có thể sửa đổi tâm tính, thay đổi lỗi lầm!” “Thiên Đình chúng ta nguyện ý tiếp nhận!” Đế Tuấn nói lớn.

Chỉ là, các Tổ Vu lại cười càng vui vẻ hơn.

“Đại ca, xem kìa, Đế Tuấn tưởng thật!” “Quả nhiên, hai con chim ngốc không có não!” “Mau nhìn kìa, biến sắc rồi, Đế Tuấn trông như một con chó vậy!” Các Tổ Vu cười ha hả, phóng túng chế giễu.

Sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất càng lúc càng khó coi.

“Đế Giang, rốt cuộc ngươi có ý gì?” “Chẳng lẽ ngươi muốn nghịch thiên hành sự!” Thái Nhất gầm lên.

“Nghịch thiên?” “Vu tộc ta chính là trời, nghịch thiên cái gì!” “Ngược lại là Yêu tộc các ngươi, không biết thiên số, còn đòi chưởng khống Hồng Hoang!” “Nếu đã vậy, bản tôn và mấy vị huynh đệ xin

tặng một món quà lớn!" "Một món quà lớn đưa toàn bộ các ngươi xuống địa ngục, thế nào!" Nói xong, Đế Giang tung ra một quyền.

Ra tay là ra tay, không một chút do dự!

Một quyền xuất ra, bầu trời trực tiếp bị xé rách, tinh thần vỡ nát.

Thế quyền như núi lở biển gầm cuốn tới, thanh thế kinh khủng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Ầm!

Chương 143

Thái Nhất trực tiếp tế ra Hỗn Độn Chung, không chút do dự, có thể thấy y kiêng dè Đế Giang đến mức nào.

Rõ ràng chỉ là một quyền tùy tay, lại khiến y phải dùng toàn lực chống đỡ.

Quyền kình rơi xuống Hỗn Độn Chung, tức thì khí kình kinh khủng lan ra bốn phía.

Lập tức, các Yêu tộc xung quanh trực tiếp bị khí kình cuốn vào, kẻ thực lực yếu hóa thành tro bụi.

Thiên Cung càng rung chuyển, vô số kiến trúc sụp đổ, hư không vỡ nát.

Một chiêu, Thiên Cung đã bị tổn thương nghiêm trọng, Yêu tộc càng bị dư chấn làm chết mấy vạn.

Ai ngờ được Vu tộc trở mặt nhanh như vậy, ngay lúc này, tim của Đế Tuấn và Thái Nhất đang rỉ máu.

Những người chết đi, đều là sức mạnh của chúng!

"Đế Giang, ngươi tìm chết!" "Chẳng lẽ ngươi tưởng mình là Chuẩn Thánh đỉnh phong sao?" "Ta là chúa tể Thiên Đình do Đạo Tổ đích thân chỉ định, ngươi dám phóng túng!" Đế Tuấn gầm lên, pháp bảo trực tiếp phóng ra.

Thái Nhất càng gõ vang Hỗn Độn Chung, tiếng chuông kinh khủng khóa chặt tứ diện bát phương.

Dưới sự thúc đẩy của thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong, uy lực của pháp bảo vô cùng lớn.

Những đại thần thông kia, đều lùi lại rồi lại lùi.

Sự điên cuồng của Đế Giang vẫn còn rõ mồn một, vào lúc này, không ai dám dễ dàng ra tay tương trợ.

"Hồng Quân Đạo Tổ đích thân chỉ định?" "Thật không biết điều!" "Chỉ bằng các ngươi cũng xứng thống lĩnh trời đất, đứng trên đầu Vu tộc ta?" "Thật không biết sống chết!" "Năm đó ta có thể giết Đông Vương Công, hôm nay cũng có thể giết các ngươi!" "Dù là đế quân do Thiên Đạo định sẵn, cũng không có tư cách đứng trên Vu tộc!" "Bất kỳ ai khiêu khích uy nghiêm của Vu tộc ta, chỉ có một con đường!" "Đó là con đường chết!" Lời vừa dứt, các đại thần thông không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Cuồng!

Đế Giang thực sự quá cuồng!

Ngay cả Đạo Tổ, Thiên Đạo cũng không đặt vào mắt.

Sự cuồng vọng này, cử thế vô song!

Thiên hạ này cũng không tìm ra được người nào cuồng hơn Đế Giang!

Trời đất chìm vào một khoảng lặng.

Không ai ngờ được Đế Giang lại cuồng vọng đến vậy.

Phải biết rằng, dưới Thánh Nhân đều là con kiến.

Thiên Đạo càng khó lường, người tu đạo, tu chính là một tia sinh cơ dưới Thiên Đạo.

Lúc này, Đế Giang coi thường cả Thiên Đạo và Thánh Nhân.

Hành động cuồng vọng này, tức thì khiến trời đất chấn động.

"Chẳng lẽ đại ca ta nói sai sao!" "Vu tộc ta đội trời đạp đất, thừa

hưởng ý chí của Phụ Thần bảo vệ Hồng Hoang!" "Lũ Yêu tộc, dám đứng trên đầu Vu tộc ta!" Huyền Minh cũng hét lớn một tiếng, đứng bên cạnh Đế Giang tỏa ra sát khí vô tận.

"Nói nhảm nhiều làm gì, trực tiếp giết!" "Hôm nay, giết cho trời đất tối tăm, giết cho máu chảy thành sông!" "Để cho lũ Yêu tộc ranh con biết, rốt cuộc ai mới là trời của thế giới này!" "Giết!" Xa Bỉ Thi hét lớn một tiếng, các Tổ Vu khác cũng lần lượt tỏa ra sát khí vô tận.

"Bất kỳ ai khiêu khích Vu tộc ta, đều phải chết!" Đế Giang bộc phát sát khí vô tận, sát khí này tràn ngập trời đất.

Chiến!

Ngay lúc này, bảy đại Tổ Vu nhiệt huyết sôi trào.

Không chút do dự, bảy đại Tổ Vu đồng loạt ra tay, không có bất kỳ mưu kế nào.

Chỉ có sức mạnh tuyệt đối.

Tức thì, nơi bảy đại Tổ Vu đi qua, vạn vật đều bị giết.

Đế Giang muốn dùng sát lục để nói cho Hồng Hoang biết, rốt cuộc ai mới là chủ nhân của trời đất!

Tất cả những kẻ khiêu khích Vu tộc đều phải chết!

Bất kể hậu đài của ngươi có lớn đến đâu, bất kể bối cảnh của ngươi có mạnh đến đâu.

Chọc vào Vu tộc ta, giết không tha!

Tức thì, cả Thiên Đình chấn động, máu chảy thành sông.

"Khốn kiếp!" "Đế Giang, ngươi tìm chết!" "Nhị lang của Yêu tộc nghe lệnh, giết cho ta!" Đế Tuấn gầm lên, hai tay kết pháp quyết.

Chỉ thấy đại đao trong tay y bay múa, thần quang vô tận tỏa ra, sau

đó bao phủ lấy bảy đại Tổ Vu.

"Đông!" Thái Nhất cũng ra tay, chỉ thấy y ném Hỗn Độn Chung.

Vô tận linh khí hội tụ về phía Hỗn Độn Chung, sau đó một tiếng vang lớn, âm ba cuốn ra.

Từng đạo phù văn huyền diệu tỏa ra, nơi âm ba đi qua, mang theo sức mạnh tinh thần.

Uy áp vô tận rơi xuống, hư không vỡ nát.

Dưới sự thúc đẩy của thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong, tức thì, các Tổ Vu cảm thấy áp lực.

Đế Giang thấy vậy, cười lạnh một tiếng.

"Chuẩn Thánh đỉnh phong, hôm nay bản tôn cho ngươi biết, cảnh giới cũng có cao thấp!" "Xem ta quyền kích hư không!" Nói xong, Đế Giang tung một quyền về phía Hỗn Độn Chung.

Cú đấm khổng lồ cuốn theo bão linh khí, không gian bạo động.

Rắc rắc rắc, nơi quyền kình đi qua, không gian vỡ nát như thủy tinh.

Thái Nhất thấy vậy không khỏi tức giận, y đã từng chịu thiệt lớn trong tay Đế Giang.

Lập tức Hỗn Độn Chung rung lên, cả biển mây cuộn trào, vô số âm ba cuồng bạo tỏa ra, hình thành từng con mãnh thú, với thế không thể cản phá lao về phía cú đấm khổng lồ.

Ở bên cạnh, Tam Thanh và các đại thần thông khác ánh mắt lóe lên.

"Đại ca, Đế Tuấn và Thái Nhất có thể cản được Đế Giang không?" Nguyên Thủy nhìn Hỗn Độn Chung, lộ ra một tia tham lam.

“Chuyện này không ổn, bây giờ Đế Tuấn và Thái Nhất đều có thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong.” “Đế Giang tuy mạnh, nhưng Đế Giang không có pháp bảo.” “Nhưng, tên Đế Giang này trước nay không theo lẽ thường.” “Bây giờ, Thập Nhị Tổ Vu chỉ có bảy vị, e rằng Đế Giang không đánh trận không có nắm chắc!” Lão Tử cau mày nói.

Y và Đế Giang giao tiếp không nhiều, nhưng y biết, Đế Giang tuyệt đối không phải là người sẽ đặt mình vào tình thế nguy hiểm.

Chương 144

Thông Thiên nghe vậy không khỏi nói: "Đại ca trả lời thế nào?

Chúng ta có nên ra tay tương trợ Thiên Đình không?" "Nếu ở đây giữ lại được bảy đại Tổ Vu, Vu tộc không đáng lo ngại!" "E rằng ngươi đã quên lần trước Đế Tuấn và Thái Nhất đã lừa chúng ta như thế nào?" Lão Tử trừng mắt nhìn Thông Thiên.

Y bị Đế Tuấn và Thái Nhất lừa đến sợ rồi.

Lần đó, nếu không phải Hồng Quân ra mặt, e rằng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đã đổi chủ.

"Nhưng đại ca, nay đã khác xưa." "Chúng ta có ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo, nếu liên hợp với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chưa chắc không thể hạ được bảy đại Tổ Vu!" Nguyên Thủy ánh mắt lóe lên.

Chỉ là, Lão Tử im lặng không nói.

Y đã học được bài học, không đến phút cuối tuyệt đối không dễ dàng động thủ.

Dù sao, Đế Giang là một người không nên trêu chọc.

Hơn nữa, trong lòng Lão Tử luôn có một dự cảm bất an.

Đế Giang mạnh mẽ càn quét Yêu tộc như vậy, lẽ nào con bài tẩy thực sự chỉ dựa vào bảy Tổ Vu?

Chuyện này quá kỳ lạ, một người thông minh như Đế Giang, tuyệt đối không đặt mình vào tình thế nguy hiểm.

Thực tế, không chỉ Lão Tử không hiểu, mà các đại thần thông khác cũng không hiểu.

Dù sao họ không phải là Tổ Vu, căn bản không biết Đế Giang rốt

cuộc đang làm gì!

Trên chiến trường, Đế Giang một mình đối kháng Đế Tuấn và Thái Nhất, sáu vị Tổ Vu còn lại căn bản không ai có thể cản được.

Dù là thập đại yêu thần của Yêu tộc, tuy có thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng sao có thể là đối thủ của Tổ Vu.

Mười hai Tổ Vu, mười hai Chuẩn Thánh!

Tuy chỉ có bảy vị, nhưng cũng đủ để càn quét Thiên Đình.

"Đế Giang, ngươi thật sự muốn đuổi cùng giết tận sao!" "Thiên Đình của ta được Thiên Đạo công nhận, chẳng lẽ ngươi không sợ gánh nghiệp lực!" Đế Tuấn gào thét.

Thăng cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong, vốn tưởng có thể đại triển quyền cước.

Không ngờ vẫn không chống lại được uy thế của Đế Giang.

Chỉ là, Đế Tuấn và Thái Nhất dù sao cũng là cường giả thành lập Thiên Đình.

Yêu tộc có thể đi đến ngày hôm nay, cũng là nhờ sự mạnh mẽ mà có được.

Đối mặt với sự đàn áp của Đế Giang, Đế Tuấn tìm được một cơ hội chém ra một đao.

Trên đao ẩn chứa sát lục chi khí vô tận.

Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao, vốn không phải là vật tầm thường, dưới sự bao phủ của sát khí của Đế Tuấn, hung hãn chém về phía cú đấm bá đạo của Đế Giang.

Cùng lúc đó, Hỗn Độn Chung của Thái Nhất trực tiếp đè xuống Đế Giang, trấn áp không gian xung quanh y.

Chỉ là, đối với đòn tấn công của hai người, Đế Giang như không thấy.

Nắm đấm của y vẫn như cũ!

"Chỉ cần chém giết Yêu tộc, nghiệp lực trời đất sau này từ từ trả!" "Dù là Đạo Tổ thành Thánh, nghiệp lực gánh trên người e rằng còn nhiều hơn ta!" Nói xong, lực chi pháp tắc được thúc đẩy đến cực hạn, tuy không bằng Bàn Cổ, nhưng thanh thế vẫn không thể cản phá.

Một quyền, thế giới vì nó mà hủy diệt!

Tất cả mọi thứ dưới một quyền này đều sụp đổ.

Ầm!

Hỗn Độn Chung rơi xuống người Đế Giang, thân thể Đế Giang không khỏi run lên, khóe miệng rỉ ra một tia máu tươi.

Nhưng đòn tấn công của y vẫn không dừng lại, cứng rắn chống lại đòn tấn công của Hỗn Độn Chung, một quyền rơi xuống đại đao của Đế Tuấn.

Rắc một tiếng, Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao trực tiếp vỡ nát.

Dư kình không giảm, trực tiếp lao về phía Đế Tuấn.

"Không!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng, một quyền, không thể cản được.

Ngay lúc này, Đế Tuấn không khỏi kinh hãi.

Trước quyền kình mạnh mẽ của Đế Giang, y nhỏ bé như một đứa trẻ.

Bành!

Thân thể Đế Tuấn như diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Thân hình Đế Giang không dừng lại, thân kinh bách chiến, kinh

nghiệm lão luyện.

Chỉ thấy y bước một bước, trực tiếp vượt qua không gian đến trước mặt Đế Tuấn.

Thậm chí không cho Đế Tuấn bất kỳ thời gian phản ứng nào, một quyền mạnh mẽ tung ra.

Ầm!

Quyền kình bành trướng, không gian trực tiếp bị vỡ nát.

"Không, mau dừng tay cho ta!" Thái Nhất gào thét.

Hỗn Độn Chung trong tay y lại một lần nữa tế ra.

Chỉ là, bên cạnh y một giọng nói cuồng vọng vang lên.

"Thái Nhất, đừng có đánh lén đại ca ta!" "Đối thủ của ngươi là ta!" Hóa ra, không biết từ lúc nào, Huyền Minh đã đến trước mặt Thái Nhất.

Pháp tắc chi lực vận chuyển, một mũi gai băng trực tiếp đâm về phía Thái Nhất.

Phía bên kia, nắm đấm của Đế Giang rơi xuống.

Ầm một tiếng!

Đế Tuấn trực tiếp bị đánh nổ tung!

Một quyền, đánh nổ Đế Tuấn!

Chương 145

Ngay lúc này, tất cả mọi người đều sắc mặt đại biến!

Thiên địa hóa thành một mảnh tĩnh mịch.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

"Chuẩn Thánh đỉnh phong bị một quyền đánh nổ?

Giả phải không?

Hay là ta hoa mắt rồi?" "Không, không có hoa mắt, ta… ta cũng thấy!" "Nhưng Chuẩn Thánh đỉnh phong không phải là… Đế Giang là quái vật sao?" "Thật đáng sợ, Yêu Đế được Thiên Đạo công nhận mà lại bị một quyền đánh nổ ư?" Các vị thần bàn tán xôn xao.

Trong khoảnh khắc này, họ nhận ra, dù đã cố gắng đánh giá Đế Giang cao nhất có thể, nhưng bây giờ xem ra, họ vẫn đã xem thường y.

Một quyền đánh nổ Chuẩn Thánh đỉnh phong, thực lực của Đế Giang phải mạnh đến mức nào?

Giống như năm xưa Bàn Cổ đại chiến ba ngàn Thần Ma, vào lúc này, Đế Giang cũng có thể chiến với rất nhiều Chuẩn Thánh!

"Đại ca!" Thái Nhất bi phẫn, y và Đế Tuấn là huynh đệ một phen, vậy mà giờ đây lại phải trơ mắt nhìn đại ca bị Đế Giang đánh nổ tan xác.

"Ta không phục, Đạo Tổ, Thiên Đạo!" "Ta là Thiên Đế được công nhận, vì sao Đế Giang có thể ngang ngược như vậy!" "Nếu cứ như thế, sau này còn ai tin vào thiên mệnh nữa!" Thái Nhất gào thét, nhất thời thiên địa phong vân biến sắc, sấm chớp rền vang.

Dường như, Thiên Đạo cũng đang mặc niệm!

"Bản tôn đã nói, không ai có thể đứng trên Vu tộc của ta!" "Ngươi có di ngôn gì cần dặn dò không!" Đế Giang hung uy vô hạn, chỉ cần giết Thái Nhất, sau này trong thế giới Hồng Hoang sẽ không còn ai có thể tranh phong với y.

Đúng lúc này, chỉ thấy tử khí lan tỏa khắp Thiên Đình.

"Đế Giang, đủ rồi!" Bất ngờ thay, không biết từ lúc nào, Hồng Quân đã xuất hiện!

Trong khoảnh khắc, mọi người không khỏi kinh hãi, Thánh Nhân quả nhiên thần quỷ khó lường.

Chỉ là, Đế Giang vẫn cất tiếng cười ha hả, dưới uy áp của Hồng Quân, y lộ vẻ mặt khinh thường.

"Đủ rồi?" "Yêu tộc cưỡi lên đầu lên cổ Vu tộc ta, sỉ nhục Vu tộc ta, như vậy là đủ rồi sao?" "Hôm nay, Yêu tộc phải diệt!" Đế Giang cười lạnh.

Các Tổ Vu khác cũng tụ tập lại sau lưng Đế Giang.

Ngay cả Thánh Nhân, Vu tộc cũng không hề sợ hãi!

"Yêu tộc lập Thiên Đình, là thiên mệnh!" "Vu tộc có thể cai quản đại địa, chuyện này kết thúc ở đây, thế nào?" Hồng Quân nghiêm túc nói.

Tim y đang co rút, Thánh Nhân cũng có lửa giận!

Hành động của Đế Giang không chỉ tát vào mặt Yêu tộc, mà còn tát vào mặt Hồng Quân và Thiên Đạo.

Sau chuyện này, uy nghiêm của Đạo Tổ sau này còn đâu?

Nếu ai cũng giống như Đế Giang, sau này Thiên Đạo còn đâu?

Nhưng có thể làm gì được?

Bây giờ chính là thời kỳ mấu chốt để y hợp đạo, khí vận Vu tộc lại đang ngút trời, dù là y, nếu muốn tiêu diệt Vu tộc cũng phải trả một cái giá vô cùng thảm khốc.

Thậm chí có khả năng rơi khỏi Thánh vị.

Vì thế, Hồng Quân chỉ có thể để Vu - Yêu cùng cai trị Hồng Hoang.

Để Vu - Yêu đời đời tranh đấu, cho đến khi khí vận hai tộc tiêu hao hết, giống như đại chiến Tam tộc vậy.

Nhưng, Đế Giang lại cười ha hả.

Hồng Quân có mưu tính của Hồng Quân, nhưng Đế Giang cũng có mưu tính của Đế Giang.

Vu tộc quản đất, Yêu tộc quản trời.

Người khác xem ra thì không tệ, nhưng Đế Giang biết, Vu - Yêu không đội trời chung.

Chỉ cần một bên không diệt vong, cuộc chiến giữa hai tộc sẽ không ngừng lại.

Giống như Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc năm xưa.

Một núi không thể có hai hổ, Hồng Hoang có một Vu tộc là đủ rồi!

"Ta từ chối!" "Thế giới Hồng Hoang, là do Phụ thần Bàn Cổ của ta khai thiên lập địa!" "Lẽ ra phải do Vu tộc ta chưởng khống, Yêu tộc là cái thá gì!" Đế Giang ngạo nghễ nói.

Lời vừa dứt, các bậc đại thần thông lại một lần nữa kinh hãi.

Đế Giang đã từ chối yêu cầu của Đạo Tổ!

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của các bậc đại thần thông lóe lên, lẽ

nào Thánh Nhân cũng không phải là vạn năng?

"Đế Giang, đừng quá càn rỡ!" "Bần đạo nếu muốn giết ngươi, chỉ trong một ý niệm!" "Đừng tưởng mình là hậu duệ Bàn Cổ thì hay lắm, cản trở Thiên Đạo vận hành, là hành động nghịch thiên!" "Phải bị tru diệt!" Sắc mặt Hồng Quân nghiêm nghị.

Y biết Đế Giang to gan lớn mật, nhưng không ngờ Đế Giang lại không biết điều đến thế.

Ngay cả y ra mặt cũng không nể nang.

Trong khoảnh khắc, Hồng Quân đã nổi sát tâm.

Có lẽ, cái giá phải trả sẽ rất lớn, nhưng nếu tiếp tục để Đế Giang phát triển.

Hậu quả còn lớn hơn.

Nghĩ đến đây, Hồng Quân hừ lạnh một tiếng: "Nghịch thiên, đáng bị tru diệt!" Thánh Nhân ngôn xuất pháp tùy, theo lời nói vừa dứt, chỉ thấy một đạo kiếp lôi hiện ra trên bầu trời.

Một đạo cuồng lôi từ trên trời giáng xuống.

"Thiên phạt sao, Bản tôn chính là muốn nghịch thiên!" "Hồng Quân, ngươi dám ra tay, vậy thì cá chết lưới rách!" "Hậu Thổ!" Đế Giang hét lớn một tiếng, một quyền đánh thẳng về phía kiếp lôi trên trời.

Cùng lúc đó, Đế Giang hỏa lực toàn khai.

Đối mặt với công kích của Thánh Nhân, y không dám có chút nào giữ lại!

Khi lời vừa dứt, chỉ thấy một luồng uy áp kinh khủng lan tỏa ra.

"Hồng Quân, ngươi dám làm tổn thương đại ca ta!" "Xem quyền đây!" Chỉ thấy Hậu Thổ xuyên qua không gian, sau đó một quyền đấm

thẳng về phía Hồng Quân.

Thế công cuồn cuộn, mãnh liệt, khó mà tưởng tượng đây là công kích của một Thánh Nhân.

Chương 146

Nàng vẫn dùng nhục thân để chiến đấu.

Một quyền tung ra, sắc mặt Hồng Quân không khỏi đại biến.

Chỉ là, y không dám lùi bước.

Nếu lùi lại, e rằng toàn bộ Thiên Đình sẽ bị một quyền này đánh nát.

Y chỉ có thể thi triển diệu pháp để chống lại công kích của Hậu Thổ.

Nhưng, Hồng Quân dù sao cũng mạnh hơn Hậu Thổ, tuy kinh ngạc trước đòn tấn công của Hậu Thổ, nhưng y cũng đỡ được một đòn của nàng.

"Hậu Thổ, thân là Thánh Nhân, lẽ nào ngươi cũng không hiểu thiên số?" "Còn đấu với ta, cẩn thận ta trấn áp ngươi vĩnh thế không được siêu thoát!" Hồng Quân đỡ đòn của Hậu Thổ, lên tiếng uy hiếp.

"Thiên số?" "Đại ca ta chính là trời!" "Chống lại đại ca ta, chính là chống lại Hậu Thổ ta!" "Thiên số chó má!" "Chọc giận Vu tộc ta, cùng lắm thì đánh nát Hồng Hoang!" "Bọn ta không sống tốt, các ngươi cũng đừng hòng sống tốt!" Hậu Thổ lạnh lùng quát.

Nắm đấm của nàng không chút do dự, trực tiếp đấm về phía đỉnh đầu Hồng Quân.

Quyền chiêu dường như ẩn chứa sức mạnh của cả một đại thiên thế giới, có thể nói là bá khí ngút trời.

Chỉ tiếc, sức mạnh của Hồng Quân đâu phải Thánh Nhân tầm thường có thể so bì.

Đối mặt với công kích của Hậu Thổ, Hồng Quân khinh thường cười lạnh nói: "Nếu bần đạo vừa mới thành Thánh, có lẽ sẽ kiêng dè các ngươi!" "Bây giờ, bần đạo sắp hợp đạo, chỉ dựa vào một mình Hậu Thổ?" Hồng Quân cười lạnh, lúc này, y sắp hợp đạo, có thể tùy thời điều động sức mạnh của Thiên Đạo.

Tự nhiên không xem công kích của Hậu Thổ ra gì, chỉ là, y cũng xem thường Hậu Thổ.

Hậu Thổ tuy không thể điều động sức mạnh của Thiên Đạo, nhưng nàng là Thánh Nhân được chứng giám dưới Đại Đạo.

Một quyền hạ xuống, trực tiếp đánh mạnh lên đầu Hồng Quân.

Nhất thời, một đòn trực tiếp đánh cho Hồng Quân đầu vỡ máu chảy, nhưng Hậu Thổ cũng bị pháp lực hộ thể phản chấn bay ra ngoài.

Một đòn này, đã triệt để khiến Hồng Quân phẫn nộ.

Y thực sự đã quá sơ suất, sơ suất để Hậu Thổ làm bị thương.

Sơ suất để mất mặt trước mặt mọi người.

"Các ngươi muốn chết!" "Vu tộc thật sự cho rằng có một Thánh Nhân là hay lắm sao?" "Hôm nay, ta nhất định phải trấn áp Vu tộc!" Hồng Quân nổi giận.

Chỉ thấy Đế Giang vẫn một vẻ không sợ hãi.

"Một Thánh Nhân ngươi không coi ra gì, vậy năm Thánh Nhân thì sao?" Đế Giang cười lạnh.

"Ngươi có ý gì?" Hồng Quân ngẩn ra.

Chỉ thấy Đế Giang hét lớn một tiếng, "Ta tên Đế Giang, là hậu duệ Bàn Cổ!" "Nay thấy Thiên Đạo chưa hoàn thiện, nguyện ý bổ sung Ngũ Hành cho thiên địa, chúng sinh có thể dựa vào Ngũ Hành để tu

luyện!" Ngũ Hành Thánh vị.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, mười hai đạo bản nguyên pháp tắc đã bị thiếu sót.

Mười hai đạo pháp tắc này dung hợp với tinh huyết của Bàn Cổ, hóa thành Thập Nhị Tổ Vu.

Vì thế, Thập Nhị Tổ Vu nếu tu luyện lực lượng pháp tắc, đều có thể thành Thánh.

Chỉ là, Thiên Đạo cho Tổ Vu một tia sinh cơ, đồng thời cũng lưu lại hậu thủ.

Ngoài Thập Nhị Tổ Vu sở hữu mười hai đạo bản nguyên pháp tắc, còn có mười hai dị chủng cũng sở hữu mười hai đạo bản nguyên pháp tắc.

Như Đông chi Mộc Thanh Long, Tây chi Kim Bạch Hổ, Nam chi Hỏa Chu Tước, Bắc chi Thủy Huyền Vũ, Trung bộ Thổ Kỳ Lân.

Thậm chí, Phong, Vũ, Lôi, Điện cũng có dị chủng tương ứng.

Chỉ là, những dị chủng này chỉ là phương án dự phòng sau khi Tổ Vu không muốn thành Thánh.

Đế Giang đã đoạt được một luồng Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, chính là để mưu đồ cho Ngũ Hành Thánh vị.

Đây cũng là nguyên nhân y để các Tổ Vu khác ở lại Bàn Cổ Thần Điện, bởi vì họ cần dung hợp với bản nguyên của các dị thú.

Có thể nói, Đế Giang chưa bao giờ đánh trận mà không nắm chắc phần thắng.

Lần phạt Thiên này, không chỉ phạt Đế Tuấn, Thái Nhất, mà còn phạt cả Hồng Quân và Thiên Đạo.

Y muốn xem xem thái độ của Hồng Quân đối với Vu tộc rốt cuộc

là như thế nào.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, y cũng không muốn bây giờ thành tựu Ngũ Hành Thánh vị.

Bởi vì, thành tựu Ngũ Hành Thánh Nhân cũng phải trả giá rất lớn.

Đó là sau khi thành Ngũ Hành Thánh vị, Ngũ Hành Thánh Nhân sẽ bị phong ấn trong một tiểu thế giới.

Trừ phi Hồng Hoang gom đủ năm mươi Thánh Nhân, nếu không bản thể của Ngũ Hành Thánh Nhân không thể rời khỏi tiểu thế giới.

Chỉ là Ngũ Hành Thánh Nhân, chính là thủ đoạn duy nhất của Vu tộc hiện tại để đối kháng Hồng Quân!

Bây giờ không thể không khởi động!

"Năm vị Thánh Nhân, Hồng Quân định thế nào?" Theo lời Đế Giang vừa dứt.

Chỉ thấy trong Hồng Hoang truyền đến những âm thanh như sấm sét.

"Ta là Đông phương Mộc chi Tổ Vu Cú Mang, cùng Đông phương Mộc chi Thần thú Thanh Long, chưởng quản Mộc chi Giáp Ất!" "Bổ sung Thiên Đạo Hồng Hoang, Thiên Đạo giám chi!" Chỉ thấy từ trong Bàn Cổ Thần Điện, Cú Mang chân đạp Thanh Long bay về phía Đông.

Nhất thời, uy áp vô tận bao trùm toàn bộ Hồng Hoang, công đức hiện hóa trên bầu trời, rơi xuống người Cú Mang và Thanh Long.

Sau đó, tử khí tràn về phía đông, Cú Mang và Thanh Long đều tỏ ra cao ngạo và tôn quý.

"Bái kiến Cú Mang Thánh Nhân, bái kiến Thanh Long Thánh Thú!" "Nguyện Cú Mang Thánh Nhân vạn thọ vô cương!" Hồng Hoang sinh linh quỳ lạy bái phục, bất kể thật tâm hay giả ý.

Uy của Thánh Nhân, không ai có thể chống lại.

Cùng lúc đó, tại Bất Tử Hỏa Sơn bay ra một con phượng hoàng.

Sau đó Chúc Dung từ Bàn Cổ Thần Điện bay ra.

"Ta là Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung, cùng Nam bộ Hỏa chi Thần thú Chu Tước, chưởng quản Hỏa chi Bính Đinh!" "Bổ sung Thiên Đạo Hồng Hoang, Thiên Đạo giám chi!" Nhất thời, lại một luồng công đức bay ra, chúng sinh Hồng Hoang còn chưa kịp bái xong Cú Mang, lại một lần nữa quỳ xuống.

"Bái kiến Hỏa chi Thánh Nhân Chúc Dung, bái kiến Hỏa chi Thần thú Chu Tước!" "Nguyện Chúc Dung Thánh Nhân vạn thọ vô cương!" Sau đó, một luồng khí tức tràn đầy sát phạt bao trùm Hồng Hoang.

Chỉ thấy Nhục Thu cưỡi Bạch Hổ bay về phía Tây.

Chương 147

"Ta là Kim chi Tổ Vu Nhục Thu, cùng Tây bộ Kim chi Thần thú Bạch Hổ, chưởng quản Kim chi Canh Tân." "Bổ sung Thiên Đạo Hồng Hoang, Thiên Đạo giám chi!" Giọng nói tràn đầy uy nghiêm, sát lục.

Lại một luồng công đức hạ xuống, chúng sinh Hồng Hoang lại quỳ lạy.

"Bái kiến Kim chi Thánh Nhân Nhục Thu, bái kiến Kim chi Thần thú Bạch Hổ!" "Nguyện Nhục Thu Thánh Nhân vạn thọ vô cương!" Trong khoảnh khắc, sắc mặt Hồng Quân càng lúc càng âm trầm.

Không ai ngờ Vu tộc lại có thể sản xuất Thánh Nhân hàng loạt.

Lúc này, khí vận của Vu tộc càng ngày càng mạnh.

Các đại năng Hồng Hoang cũng trợn mắt há mồm, Đế Tuấn xưng đế, Đế Giang công phá Thiên Đình.

Bây giờ, lại một ngày ba Thánh!

Thật là không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng, không phải ba Thánh!

Trên bầu trời, dị biến vẫn chưa dừng lại.

Chỉ thấy Hậu Thổ trầm giọng nói: "Ta là Luân Hồi Thánh Nhân Hậu Thổ, cùng Trung bộ Thổ chi Kỳ Lân Thần thú!" "Cùng chứng Thổ chi đại đạo, Thiên Đạo giám chi!" Nhất thời, Thủy Kỳ Lân từ xa vượt qua không gian, công đức rơi xuống người Hậu Thổ và Thủy Kỳ Lân.

Tu vi của Hậu Thổ Thánh Nhân lại một lần nữa tăng lên.

“Ta là Thủy chi Tổ Vu Cộng Công, cùng Bắc phương Thủy chi Huyền Vũ, chưởng quản Thủy chi Nhâm Quý.” “Bổ sung Thiên Đạo Hồng Hoang, Thiên Đạo giám chi!” Trên bầu trời lại có một luồng công đức hạ xuống, chúng sinh Hồng Hoang lại quỳ lạy.

“Bái kiến Thủy chi Thánh Nhân Cộng Công, bái kiến Thủy chi Thần thú Huyền Vũ!” “Nguyện Cộng Công Thánh Nhân vạn thọ vô cương!” Theo Ngũ Hành Thánh Nhân vào vị trí, dị tượng trên bầu trời cuối cùng cũng biến mất.

Trong khoảnh khắc này, chúng sinh Hồng Hoang không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Một ngày năm Thánh, không, phải là bốn Thánh.

Bởi vì Hậu Thổ đã sớm thành Thánh!

Quỳ lạy cũng đủ mệt rồi!

Hồng Quân, lúc này sắc mặt âm trầm đến mức có thể vắt ra nước.

Ngũ Hành Thánh vị, chưởng quản Ngũ Hành.

Ngũ Hành lại phân Âm Dương, tổ thành Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý, là Thập Thiên Can.

Từ nay về sau, sinh linh Hồng Hoang có thể tu đạo thuộc tính Ngũ Hành.

Sau khi trở thành Ngũ Hành Thánh Nhân, thế giới Hồng Hoang càng thêm vững chắc, linh khí cũng càng thêm dồi dào.

Đông, Nam, Tây, Bắc, Trung, lại có năm cây cột trời sừng sững giữa thiên địa, chống đỡ trời đất.

Thuộc tính Ngũ Hành hình thành một lớp rào chắn, bao trùm Hồng Hoang.

Từ đó, ngoại tà ma khó có thể xâm nhập Hồng Hoang, giới hạn

trưởng thành của sinh linh nội bộ Hồng Hoang cũng cao hơn.

Năm vị Thánh vị, năm đạo pháp tướng hiện hóa.

"Hồng Quân, ngươi dám làm tổn thương Vu tộc ta!" "Vậy thì một trận chiến!" Chỉ thấy pháp tướng năm phương cất tiếng nói.

Tuy bản thể của Thánh Nhân năm phương không thể xuất thế, nhưng pháp tướng lại tự do!

Nếu thật sự chọc giận Thánh Nhân năm phương, cùng lắm là phá diệt thế giới năm phương, đối với Hồng Hoang mà nói, đó là một tai họa!

Trong khoảnh khắc, ngay cả Hồng Quân cũng không khỏi sinh lòng e sợ.

Nếu y đã hợp đạo, tự nhiên không sợ Ngũ Hành Thánh Nhân, nhưng trớ trêu thay y lại chưa hợp đạo.

Nếu Ngũ Hành Thánh Nhân muốn chiến, e rằng Hồng Hoang thật sự sẽ vỡ nát!

Trong khoảnh khắc, Hồng Quân phiền muộn, "Rốt cuộc phải làm sao?" "Đừng quên, các ngươi là Thánh Nhân, lẽ nào muốn nghịch thiên hành sự?" "Nghịch thiên thì đã sao?" Đế Giang cười ha hả, "Hồng Quân, ngươi thật sự nghĩ rằng Tổ Vu chúng ta thành Thánh là phải chịu sự trói buộc của Thiên Đạo sao?" "Chúng ta có thể lựa chọn kháng cự, nghịch thiên cải mệnh!" "Nếu muốn chiến, ta phụng bồi tới cùng!" "Thế giới này do Phụ thần của ta sáng tạo, ta cũng có thể hủy diệt thế giới này!" "Vu tộc ta, đầu đội trời chân đạp đất, kẻ nào sỉ nhục tất phải chết!" Giữa thiên địa, một mảnh tĩnh mịch, không ai ngờ Đế Giang có thể tạo ra năm vị Thánh Nhân.

Nội tình của Vu tộc, mạnh đến mức khiến người ta sợ hãi!

Cuối cùng, Hồng Quân bắt đầu thỏa hiệp, "Ngươi muốn thế nào?"

Đế Giang ngạo nghễ nói: "Thế giới Hồng Hoang, Vu tộc ta vi tôn!" "Yêu tộc, có tư cách gì thống lĩnh Hồng Hoang!" Hồng Quân bất đắc dĩ nói: "Đây là thiên số!" "Thiên số thì ta nghịch thiên!" "Đi nói với Thiên Đạo, Vu tộc ta tuyệt không chịu người sỉ nhục!" Đế Giang bá đạo.

Đúng lúc này, trên bầu trời, một vòng xoáy khổng lồ hiện ra.

Dường như có một con mắt đang mở ra.

"Thiên Đạo chi nhãn!" Hồng Quân kinh hô.

Thiên Đạo chi nhãn, đại diện cho ý chí của Thiên Đạo.

Thiên Đạo chi nhãn một khi xuất hiện, đại biểu cho ý chí Thiên Đạo đã hóa hình.

Đôi mắt lạnh lùng vô tình đó quét qua Hồng Hoang, tràn đầy uy nghiêm.

Trong khoảnh khắc, chúng sinh chỉ cảm thấy mình như con kiến, ngay cả Thánh Nhân cũng cảm nhận được uy nghiêm vô hạn.

"Thiên Đạo chi nhãn!" Sắc mặt Hồng Quân lạnh băng.

Không siêu thoát khỏi Thiên Đạo, cuối cùng tất cả đều nằm trong sự khống chế của Thiên Đạo.

Cuối cùng, Thiên Đạo chi nhãn nhìn chằm chằm vào Đế Giang, một đạo thần quang từ trên trời giáng xuống.

"Đại ca, cẩn thận!" Hậu Thổ và các Thánh Nhân khác kinh hô.

Họ muốn ra tay, nhưng không kịp.

"Thiên phạt sao?" "Bản tôn không hề sợ hãi!" Đế Giang gầm lên một tiếng, trực tiếp hiển hóa ra Tổ Vu chân thân cao trăm vạn trượng.

Cùng lúc đó, Lực chi pháp tắc, Không gian pháp tắc được thúc đẩy

đến cực hạn.

Trong khoảnh khắc, Đế Giang dường như hóa thành một Kẻ Phá Hoại Hư Không.

Hư không xung quanh y toàn bộ vỡ nát.

Sau đó một quyền đánh ra, cứng rắn đối đầu với Thiên Đạo chi nhãn.

Chỉ là, khi nắm đấm của y và thần quang va chạm.

Lại không hề tạo ra tiếng nổ hủy thiên diệt địa.

Chương 148

Thậm chí, cả thế giới như ngừng lại, trong khoảnh khắc đó, không gian, thời gian toàn bộ dừng lại.

Chỉ có Thiên Phạt chi nhãn và Đế Giang đối đầu.

Thần quang đó rơi vào cơ thể Đế Giang, nhất thời nguyên thần của Đế Giang bắt đầu lớn mạnh.

Cảnh giới Chuẩn Thánh sơ giai, thành!

Cùng lúc đó, vô số thiên đạo huyền văn gột rửa sát khí của Đế Giang.

Trên bầu trời, linh khí lượn lờ, tiên hạc bay lượn, kim quang lấp lánh.

Khi thần quang tan hết, Thiên Đạo chi nhãn cũng tan đi.

Đế Giang thì vẻ mặt phức tạp.

Không sai, Thiên Đạo chi nhãn xuất hiện không phải để giết y.

Mà là truyền thừa những bí ẩn của cửu thiên thập địa cho y.

Thực tế, Thiên Đạo giống như một chiếc siêu máy tính, tác dụng của nó là duy trì sự vận hành của thế giới Hồng Hoang.

Những sinh linh nghịch thiên cải mệnh, thậm chí phá hoại Hồng Hoang chính là virus.

Thiên Đạo có trách nhiệm loại bỏ những virus này.

Thập Nhị Tổ Vu và Yêu tộc, trong mắt Thiên Đạo, đều là virus.

Đều nên bị loại bỏ và khống chế, giống như Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc vậy.

Nhưng vạn vật đều có một tia sinh cơ, Thập Nhị Tổ Vu lại có năm vị thành Thánh.

Những Thánh Nhân này là công cụ mà Thiên Đạo dùng để duy trì sự vận hành của Hồng Hoang, giống như các phần mềm bảo mật vậy.

Ngay cả Thiên Đạo cũng sợ hãi Thánh Nhân của Vu tộc phá diệt Hồng Hoang.

Vì thế, nó đã tiến hành giao tiếp với Đế Giang.

Có thể nói, Đế Giang là sinh linh thứ hai trên thế giới này giao tiếp với Thiên Đạo.

Người đầu tiên chính là Hồng Quân, vì thế y mới có cơ hội hợp đạo thành Thánh.

Người thứ hai là Đế Giang.

Y không phải Thánh Nhân, nhưng lại có thể giao tiếp với Thiên Đạo.

Nguyên nhân là, Thiên Đạo biết vận mệnh của Vu tộc đã thay đổi, từ virus đã tiến hóa thành một phần không thể thiếu của thế giới Hồng Hoang.

Hơn nữa, Vu tộc muốn bảo vệ Hồng Hoang, điểm này phù hợp với Thiên Đạo.

Vì thế, Thiên Đạo đã tiến hành giao tiếp với Đế Giang, để Đế Giang biết những bí mật mới của thế giới Hồng Hoang.

Đồng thời, đã thực hiện một giao dịch với Đế Giang.

Cũng chính vì điểm này, Thiên Đạo mới công nhận sự tồn tại của Vu tộc.

"Trong lượng kiếp này, sẽ lấy Vu tộc vi tôn!" "Thiên Đình trong lượng kiếp này không được xuất thế!" "Thái Nhất miệt thị Vu tộc,

trấn áp một lượng kiếp!" "Ta sắp hợp đạo, không phải đại thế thay đổi sẽ không xuất hiện!" Hồng Quân tiếp nhận thông tin từ Thiên Đạo, vẻ mặt phức tạp.

Không ngờ, Đế Giang nghịch thiên, đã thành công!

Thậm chí, còn được Thiên Đạo công nhận.

Vu tộc, vì là một biến số, cuối cùng đã thoát khỏi số mệnh đã định.

Thậm chí, còn ép buộc Thiên Đạo và y phải thừa nhận Vu tộc là chúa tể của thiên địa.

Các bậc đại thần thông nghe vậy càng thêm kinh ngạc.

Tổ Vu, nghịch thiên thành công?

"Ta không phục!" "Thái Nhất ta là kẻ sinh ra thuận theo thiên mệnh, cũng là hưởng ứng thiên mệnh để kiến lập Thiên Đình!" "Vì sao phải sợ hãi Vu tộc!" "Đạo Tổ, ngài thật quá vô năng!" Thái Nhất gào thét, lòng đầy phẫn nộ.

Ban đầu y tưởng rằng Hồng Quân ra tay, có thể chống lưng cho Yêu tộc.

Ai ngờ, cuối cùng lại biến thành Vu tộc vi tôn!

Y không phục!

Chỉ là, Hồng Quân lười để ý đến y, trực tiếp phất tay, Thái Nhất bị trấn áp trong Thiên Cung.

Sau đó thiên cơ bị che lấp, Thiên Đình trực tiếp bị ẩn đi.

Qua chuyện này, uy danh của Vu tộc truyền khắp Hồng Hoang.

Thiên Đạo, Đạo Tổ công nhận họ là người thống trị Hồng Hoang, là tôn chủ của một lượng kiếp!

Vì thế, không còn ai dám chọc vào Vu tộc nữa. … Bàn Cổ Thần

Điện.

"Đại ca, thật hả giận!" "Lần phạt Thiên này, chúng ta đại thắng!" "Nhìn sắc mặt của Hồng Quân kìa, thật khó coi đến cực điểm!" "Lần này thật thống khoái, thống khoái!" Huyền Minh cười hì hì nói.

"Lần này, thực ra cũng rất nguy hiểm!" "Một canh bạc, cược thắng thì nghịch thiên cải mệnh, trở thành chí tôn của thiên địa!" "Nếu thua, Vu tộc ta vĩnh viễn không ngóc đầu lên được!" Đế Giang vẫn còn sợ hãi.

Y thật sự đã to gan lớn mật, khiêu khích Thiên Đạo và Hồng Quân.

Chỉ là, đối mặt với số mệnh, chỉ có thể liều mạng tranh đấu.

Nếu không, vận mệnh của Vu tộc cũng giống như hậu thế, kẻ chết người tàn.

Vu tộc đường đường, lại biến mất giữa thiên địa.

May mắn vạn lần, y đã cược thắng.

Sau bao phen mưu tính, cuối cùng đã khiến Thiên Đạo phải e sợ.

"Thiên uy khó lường!" "Đại ca, ta tuy đã đắc Thánh vị, thiên địa bất diệt, ta bất tử bất diệt!" "Nhưng đồng thời, ta cũng nên lui về ở ẩn rồi!" "Sau này, không thể lại vì huynh mà chiến đấu!" Thần sắc Chúc Dung phức tạp.

Thành Thánh vị, y biết được nhiều hơn.

Chương 149

Cũng biết rằng Thập Nhị Tổ Vu trong thiên mệnh chỉ có con đường vẫn lạc.

Đế Giang nghịch thiên cải mệnh, đã giúp y thành Thánh vị.

Y có thể vì Đế Giang mà đối kháng với Thiên Đạo, nhưng thực tế, việc phá diệt Hồng Hoang chỉ là để uy hiếp Thiên Đạo mà thôi.

Vu tộc, kế thừa ý chí của Bàn Cổ, bảo vệ Hồng Hoang.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, y cũng không muốn hủy diệt Hồng Hoang.

Hòa bình chung sống, Vu tộc và Thiên Đạo không xung đột lẫn nhau, là kết cục tốt nhất.

Thiên Đạo cũng chính vì thấy điểm này, mới hòa hoãn với Đế Giang.

"Đó là quyết định của Thiên Đạo!" Cộng Công trả lời.

"Đại ca, Vu tộc chúng ta không có nguyên thần, không biết thiên mệnh!" "Nếu không có nhiều phen mưu tính, e rằng lượng kiếp này Vu tộc ta sẽ gặp nguy hiểm!" "Nhưng bây giờ Vu tộc đã trở thành chủ nhân của lượng kiếp này!" "Ta hy vọng đại ca sau này đừng hành sự nghịch thiên nữa." Hậu Thổ nhân từ, không nhịn được khuyên nhủ.

Nàng vì Đế Giang mà đối kháng với Thiên Đạo, thật sự sợ sẽ hủy diệt thế giới do Bàn Cổ sáng tạo.

"Ta hành sự nghịch thiên, là vì Vu tộc!" "Bây giờ nguy cơ của Vu tộc đã được giải trừ, ta tự nhiên không cần thiết tiếp tục nghịch thiên." "Hơn nữa, ta tuy chưa thành Thánh, nhưng những gì ta biết không ít hơn các ngươi đâu." "Đừng quên, Thiên Đạo và ta có giao

dịch.” Đế Giang mỉm cười, mọi mưu tính của y đều là vì Vu tộc.

Bây giờ, Vu tộc đã trở thành chúa tể của thiên địa, không còn nguy cơ sinh tồn.

Chỉ cần trong thời gian tới, các Tổ Vu ngưng tụ khí vận là có thể thành Thánh.

Vậy cần gì phải mạo hiểm làm chuyện nghịch thiên đó.

Hơn nữa, về giao dịch với Thiên Đạo, khóe miệng Đế Giang không khỏi nhếch lên cười.

Thứ y cầu, là Đại Đạo Thánh Nhân!

Hồng Hoang, làm sao có thể thỏa mãn y!

“Đại ca, trước khi ta rời đi, có thể cho ta biết, huynh đã giao dịch gì với Thiên Đạo không?” Chúc Dung tò mò hỏi.

Đối mặt với con ngưu yêu mạnh mẽ như vậy, cùng với ngày càng nhiều tiểu yêu xung quanh, Đế Giang cũng không khỏi bắt đầu thở dốc.

Con ngưu yêu đó sức lực cực lớn, các tiểu yêu xung quanh cũng không ngừng công kích, một mình y đã có chút không chống đỡ nổi.

“Gầm!” Con ngưu yêu lại một lần nữa xông tới, Đế Giang không rảnh để ý đến những con khác, vung kiếm bắt đầu chống đỡ đòn tấn công của ngưu yêu.

Tốc độ của ngưu yêu cực nhanh, sức lực lại vô cùng ngang ngược, Đế Giang vừa hơi chiếm được thế thượng phong, đám tiểu yêu xung quanh liền chớp thời cơ tấn công.

Lúc này trán Đế Giang đã lấm tấm mồ hôi, toàn thân trên dưới cũng dính không ít máu, có của y và cũng có của yêu quái.

Trong sơn cốc vẫn không ngừng tuôn ra không ít tiểu yêu, Đế

Giang lần này mới biết thế lực của Yêu Vương lại không thể xem thường như vậy.

"Ngưu yêu!

Chết đi!" Nhìn con ngưu yêu trước mặt, Đế Giang trầm giọng nói, sau đó liền bấm một pháp quyết.

Nhìn người trước mặt đột nhiên biến mất, con ngưu yêu rõ ràng ngẩn ra, sau đó bắt đầu ngửi mùi trong không khí.

Nhưng lần này trận chiến kịch liệt như vậy, trong không khí đều là mùi máu tanh nồng nặc.

"Ở đây." Đế Giang lạnh lùng nói, sau đó một kiếm đâm vào ngực con ngưu yêu, rồi lại bấm một pháp quyết, một đạo kim quang lóe lên, con ngưu yêu gầm lên một tiếng rồi tan thành mây khói.

Một kiếm này cũng đã tiêu hao không ít pháp lực của Đế Giang, các tiểu yêu xung quanh lại một lần nữa xông lên, Đế Giang lơ là một chút, lại bị con lang yêu phía sau cào bị thương cánh tay.

Móng vuốt của con lang yêu lại có tẩm độc, Đế Giang vung kiếm về phía con lang yêu, sau đó nhảy lên, giữa không trung bấm một pháp quyết ép độc trên tay ra ngoài.

"Tôn Ngộ Không!" Yêu Vương hét lớn một tiếng, nắm chặt cây kim cô bổng và Tôn Ngộ Không giằng co.

Tôn Ngộ Không trong lòng niệm một đạo pháp quyết, cưỡng ép nâng cao tu vi hiện tại, sau đó dồn ép về phía Yêu Vương.

Con Yêu Vương đó vô cùng âm hiểm, sau đó lại một lần nữa dùng chiêu đánh lén, hắc khí xung quanh đột nhiên tấn công về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không không khỏi hừ một tiếng, sau đó chửi Yêu Vương

vô sỉ.

Một đòn này quả thực đã gây tổn thương lớn cho Tôn Ngộ Không, loạng choạng một cái, Tôn Ngộ Không lại rơi thẳng từ trên không trung xuống, lúc này Yêu Vương lại một lần nữa bay về phía Tôn Ngộ Không, chuẩn bị tung thêm một đòn nữa.

Đúng lúc này, trên không trung đột nhiên lóe lên một luồng ánh sáng chói mắt, sau đó một đạo thánh quang hiện ra.

Một đạo thánh quang lại xuất hiện ngay trước mặt Tôn Ngộ Không.

Nhìn rõ luồng sáng trước mặt, Tôn Ngộ Không trong lòng không khỏi kinh ngạc, lại là Bồ Tát.

"Bồ Tát?" Đợi Yêu Vương nhìn rõ người đến là ai, trong lòng kinh hãi, không ngờ lại kinh động đến Bồ Tát, nhưng như vậy thì sao, Yêu Vương có gì phải sợ?

Nghĩ vậy, Yêu Vương lại một lần nữa vung cây hổ nha bổng, yêu khí đen kịt lại một lần nữa bao vây lấy Bồ Tát.

Luồng thánh quang vừa rồi, Đế Giang tự nhiên cũng chú ý tới, luồng sáng đó vừa nhìn đã biết là của Bồ Tát, như vậy đã có một cứu viện cực lớn rồi.

"Tôn Ngộ Không, đi tìm Đế Giang." Bồ Tát quay đầu nói với Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không tự nhiên cũng là người hiểu chuyện, biết rằng trọng điểm bây giờ là đám người Vương Tiễn, liền gật đầu, sau đó đi về phía Đế Giang.

Yêu Vương đương nhiên không chịu để Tôn Ngộ Không đi, vừa định ra tay ngăn cản Tôn Ngộ Không, lại bị một sợi phất trần của Bồ Tát chặn lại.

“Hổ yêu, hôm nay ngươi thật to gan.” Bồ Tát lạnh giọng nói, liền ra tay bấm một quyết, tức thì sau lưng lại vươn ra mười mấy sợi phất trần, đánh về phía Yêu Vương.

Một đòn này đã cản trở được đòn tấn công của Yêu Vương vào Tôn Ngộ Không.

“Bồ Tát, bản vương chưa chắc đã thua đâu.” Dù sao cũng là vua của loài yêu, Yêu Vương trong lòng rõ ràng thực lực của mình, nhưng vừa rồi giao đấu với Tôn Ngộ Không đã tiêu hao không ít yêu lực, e rằng trận chiến với Bồ Tát lần này, sẽ phải chịu chút thiệt thòi.

“Cẩn thận!” Thấy một tiểu yêu bên cạnh Đế Giang đang định đánh lén, Tôn Ngộ Không liền vung kim cô bổng một gậy đánh chết con xà yêu bên cạnh, sau đó nói với Đế Giang: “Bồ Tát đến rồi, chúng ta đi cứu Vương Tiễn trước đi.” Đế Giang gật đầu, sau đó vung kiếm cùng Tôn Ngộ Không giết ra ngoài.

Tôn Ngộ Không danh hiệu Đấu Chiến Thắng Phật không phải là hư danh, có Tôn Ngộ Không giúp đỡ, Đế Giang tự nhiên nhanh chóng xông ra khỏi đám yêu quái.

“Phì!” Tôn Ngộ Không hung hăng phun ra một ngụm máu bẩn nói: “Máu của yêu giới thật bẩn thỉu, vừa nhìn đã biết đã hấp thực không ít tâm của ác nhân, lại làm bẩn mũi của Lão Tôn ta.” Đế Giang cũng không khỏi nhăn mũi, mùi máu tanh quả thực không dễ ngửi.

“Đi bên kia.” Đế Giang bấm một quyết, sau đó xác định vị trí cụ thể của Vương Tiễn, liền lập tức xông tới.

“Ây!

Đợi Lão Tôn với.” Tôn Ngộ Không cưỡi Cân Đẩu Vân lập tức theo sau Đế Giang.

Đến một sơn cốc, Đế Giang lại phát hiện yêu lực ở đây cũng

không yếu, binh lính bên trong cũng bị nhốt trong yêu trận.

Chương 150

"Phá!" Đế Giang ra tay bấm quyết, quát một tiếng, tức thì phá vỡ yêu trận ở đây.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, sáng tạo ra thế giới Hồng Hoang.

Năm đó ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần bị hủy diệt, Bàn Cổ vẫn lạc.

Nhưng ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma không hề biến mất, ý chí để lại có hủy diệt, có chưởng khống, có siêu thoát.

Ý chí của Bàn Cổ là bảo vệ, do Vu tộc kế thừa.

Ý chí của Thiên Đạo là chưởng khống.

Ba loại ý chí này giao tranh tại Hồng Hoang, vì thế, Hồng Hoang mới có tranh đoạt lượng kiếp.

Mỗi khi trải qua một lượng kiếp, thế giới Hồng Hoang lại ổn định thêm một phần.

Trải qua bảy lần lượng kiếp, thế giới Hồng Hoang mới có thể thực sự ổn cố hình thành một thế giới hoàn chỉnh.

Nếu không, bảy lần lượng kiếp không thể vượt qua, Hồng Hoang sẽ bị hủy diệt.

Thiên Đạo tuy đi theo con đường chưởng khống, nhưng lúc này không xung đột với ý chí bảo vệ của Bàn Cổ.

Vì thế, Thiên Đạo mới tiến hành một cuộc giao dịch với Đế Giang.

Trong lượng kiếp này, Vu tộc vi tôn!

Thậm chí, Thiên Đạo còn để Vu tộc ngưng tụ khí vận, thành tựu vị trí Thập Nhị Tổ Vu Thánh Nhân.

Nhưng, Vu tộc không được hủy diệt Hồng Hoang.

Đối với Đế Giang mà nói, tuy y cuồng vọng, bá đạo.

Nhưng thật sự đi hủy diệt Hồng Hoang, Đế Giang cũng không muốn.

Vì thế, giao dịch này, Đế Giang sẵn lòng chấp nhận.

Hơn nữa, trong những điều huyền diệu mà Thiên Đạo Hồng Hoang ban cho, Đế Giang biết rằng bên ngoài Hồng Hoang còn có thế giới rộng lớn hơn.

Trong thế giới Hồng Hoang lại có các tiểu thế giới khác nhau.

Nếu có thể dung hợp toàn bộ những tiểu thế giới do các Hỗn Độn Ma Thần hóa thành vào Hồng Hoang, có thể tăng thêm nội tình cho thế giới Hồng Hoang.

Thậm chí, có thể giải quyết được tranh đoạt lượng kiếp.

Vì thế, trong cuộc tranh đoạt lượng kiếp này, Đế Giang và Thiên Đạo là đồng đội trên cùng một chiến tuyến.

Chỉ là, nếu nguy cơ từ Hỗn Độn Thần Ma được giải trừ, thì y và Thiên Đạo sẽ trở thành đối thủ.

Bởi vì, Đế Giang không phải là người cam chịu bị Thiên Đạo chưởng khống.

Y muốn siêu thoát Thiên Đạo, thành tựu Đại Đạo.

Bản năng của Thiên Đạo là chưởng khống, giữa hai người đã định sẵn có một trận chiến.

Hoặc có lẽ, biểu hiện trực tiếp nhất chính là giữa Đế Giang và Hồng Quân, tất có một trận chiến.

Nếu thắng, siêu thoát Thiên Đạo.

Nếu bại, tro bay khói tan.

E rằng, Hồng Quân cũng không biết, y cũng chỉ là quân cờ của Thiên Đạo.

Chưa hợp đạo, còn có một chút tự do.

Một khi hợp đạo, Hồng Quân tức là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải là Hồng Quân, từ đó Hồng Quân không thể thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo.

Thậm chí, việc can thiệp vào Hồng Hoang cũng trở nên khó khăn.

Đế Giang từng chút một kể lại chuyện giao lưu với Thiên Đạo cho các Tổ Vu nghe.

Nghe xong, các Tổ Vu đều kinh ngạc.

Vạn vạn lần không ngờ, bên ngoài Hồng Hoang còn có thế giới khác.

Thậm chí, bên trong Hồng Hoang, còn có ba ngàn tiểu thế giới của Ma Thần.

"Vậy đại ca, sau lượng kiếp này, phải làm sao?" "Làm một Thánh Nhân của Thiên Đạo, hay là siêu thoát Thiên Đạo?" Hậu Thổ không nhịn được hỏi.

"Các ngươi thì sao, thành Thánh!" "Chấp nhận tất cả hiện tại, hay là muốn triệt để thoát khỏi Thiên Đạo?" Đế Giang hỏi ngược lại.

"Vu tộc chúng ta kế thừa ý chí của Phụ thần, là bảo vệ!" "Thực ra, sự trói buộc của Thiên Đạo đối với ta không lớn lắm!" "Nếu không cần thiết, ta cảm thấy thành Thánh là được rồi!" Cộng Công gãi đầu.

"Ha ha, thành Thánh là được rồi ư!" "Vậy các ngươi có biết, sau này có phương pháp nào khác không?" "Kế hoạch không bao giờ theo kịp biến hóa, không phải sao?" Đế Giang mỉm cười.

Thứ y cầu đương nhiên là Đại Đạo Thánh Nhân.

Nếu chỉ là Thiên Đạo Thánh Nhân, y đã sớm thành Thánh rồi.

Nhưng, sau khi biết được những bí mật của thiên địa, Đế Giang cũng cảm thấy buồn cười cho sự vô tri của mình.

Nghịch thiên cải mệnh, trời nào có dễ nghịch như vậy.

Lần này là vận khí tốt, mèo mù vớ cá rán.

Biết càng nhiều, Đế Giang lại phát hiện mình càng không có cơ sở.

Bàn Cổ vì chứng Đại Đạo Thánh Nhân mà thân tử đạo tiêu, liệu có thật sự có thể thành Đại Đạo Thánh Nhân không?

Có lẽ, từ lúc bắt đầu giao dịch, bề ngoài là hợp tác với Thiên Đạo cùng bảo vệ Hồng Hoang.

Nhưng ngầm bên trong, cuộc giao tranh với Thiên Đạo đã bắt đầu rồi chăng!

Nghĩ đến đây, Đế Giang không khỏi cười ha hả.

Tiếng cười khiến các Tổ Vu ngơ ngác.

Nhưng Đế Giang biết, y đã đưa ra quyết định.

Đạo tâm đã vững, Vu tộc không cần phải lo lắng nữa.

Chương 151

Tiếp theo, là con đường chứng đạo của một mình y.

Thành công, thì siêu thoát Thiên Đạo.

Thất bại, thì tro bay khói tan.

Chỉ là, vậy thì đã sao, đời người đâu có nhiều do dự như vậy.

Đã sống một kiếp, thì phải sống cho oanh oanh liệt liệt.

Hơn nữa, chỉ có siêu thoát, mới có thể thực sự bất tử bất diệt.

Nếu không, Hồng Hoang diệt, Thánh Nhân vong! … Hồng Hoang không biết năm tháng, Vu tộc thống trị Hồng Hoang một lượng kiếp, Thập Nhị Tổ Vu lần lượt thành Thánh.

Trừ Đế Giang!

Những năm này, Đế Giang đã đẩy các Tổ Vu lên Thánh vị, để y không còn vướng bận.

Còn về Vu tộc, ai muốn ở lại Hồng Hoang thì ở lại Hồng Hoang, ai muốn theo các Tổ Vu đến tiểu thế giới do họ lập ra thì đến tiểu thế giới.

Đế Giang thì du ngoạn Hồng Hoang, bắt đầu tìm kiếm cơ duyên cho mình.

Điểm cường hóa, vì đẩy các Tổ Vu thành Thánh, trong một lượng kiếp, điểm cường hóa cứ tăng rồi lại giảm.

Bây giờ vẫn chưa đạt được bốn hạng thuộc tính toàn mãn, vì thế, Đế Giang cần phải tìm kiếm cơ duyên.

Cách tốt nhất, là tìm kiếm những tiểu thế giới đó, vừa có thể tăng nội tình cho Hồng Hoang, lại có thể tăng điểm cường hóa.

Một ngày nọ, Đế Giang đi đến một sơn cốc, lại thấy trong sơn cốc bị một luồng tạo hóa chi khí bao trùm.

Khi Đế Giang đi vào, lại thấy trong sơn cốc tràn ngập các loại động vật, chỉ là những động vật này đều tỏa ra âm khí.

Tiếp tục đi về phía trước, Đế Giang thấy một nữ tử đang ngồi bên bờ suối, chau mày ủ dột.

Thậm chí, nàng còn cứ lẩm bẩm một mình, "Tại sao nhỉ?" "Tại sao cứ cảm thấy không đúng?" Bất ngờ, nữ tử này chính là Nữ Oa, ngay cả Đế Giang đến gần bên cạnh nàng cũng hoàn toàn không hay biết.

"Khụ khụ!" Đế Giang khẽ ho một tiếng.

Nữ Oa nghe vậy giật mình, khi thấy người đến là Đế Giang, Nữ Oa không khỏi mừng rỡ nói: "Đế Giang đại ca, sao ngài lại đến đây?" "Sao, thấy đại ca không vui à?" Đế Giang bước tới, búng vào trán Nữ Oa một cái.

Nhất thời, khiến Nữ Oa oan ức nói: "Đế Giang đại ca, bao nhiêu năm không gặp, vừa gặp đã bắt nạt muội!" "Ta bắt nạt muội sao?" "Ta chỉ thấy muội chau mày ủ dột, nói cho đại ca nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Đế Giang mỉm cười nói.

Với Nữ Oa, đã lâu không gặp rồi.

Qua một hồi trò chuyện, Đế Giang cuối cùng cũng hiểu ra, nguyên nhân là Nữ Oa cảm nhận được cơ duyên thành Thánh, vì thế mới đến đây ngộ đạo.

Chỉ là, không biết vì sao, luôn cảm thấy thiếu thiếu một chút gì đó.

Đế Giang nghe vậy, biết rằng lượng kiếp này sắp qua, Vu tộc thống trị Hồng Hoang một lượng kiếp, đã tạo ra mười một vị Thánh.

Lượng kiếp tiếp theo, Vu tộc nên lui về ở ẩn rồi.

Thực tế, những năm này, Vu tộc ở Hồng Hoang ngày càng ít.

Ở thế giới này, Vu tộc độc tôn, đối với thế hệ Vu tộc lớn tuổi mà nói, Hồng Hoang không còn gì vui thú.

Vì thế, đại đa số Vu tộc đều đã theo các Tổ Vu khác đến tiểu thế giới.

Cuối cùng, lượng kiếp mới sắp đến, Nhân tộc có lẽ nên xuất thế rồi!

Nghĩ đến đây, Đế Giang nói: "Muội tử, thiên địa phân Âm Dương." "Diễn hóa chi đạo của muội, tạo hóa ra sinh linh đều là Âm." "Chính cái gọi là cô âm bất trưởng, cô dương bất sinh." "Có lẽ, muội nên xem xét đến việc Âm Dương cùng tồn tại." "Âm Dương cùng tồn tại?" Nữ Oa rơi vào trầm tư, chỉ thấy tạo hóa chi khí trên người nàng biến hóa.

Biến thành hai con chim giống hệt nhau.

Theo Nữ Oa thổi vào một ngụm tiên khí, nhất thời đôi chim trở nên thần thái rạng rỡ, bay lượn trên bầu trời.

"Uyên ương?" Đế Giang ngơ ngác, uyên ương được hình thành như vậy sao?

"Uyên ương à?" "Cái tên này không tệ!" "Một trống một mái, thu hút lẫn nhau, nương tựa lẫn nhau, cùng nhau sinh tồn." "Nếu một bên chết đi, thì Âm Dương không thể hòa hợp, bên còn lại cũng sẽ chết." Nữ Oa nhìn vào cặp sinh vật Âm Dương cùng tồn tại đầu tiên mà mình tạo ra.

Uyên ương trống mái khác màu, chim trống mỏ đỏ, chân vàng cam, lông vũ sặc sỡ hoa lệ.

Đầu có mào lông lộng lẫy, sau mắt có vệt lông mày trắng rộng.

Trên cánh có một đôi lông vũ màu nâu hạt dẻ dựng thẳng như cánh buồm, rất đặc biệt và bắt mắt.

Uyên ương vì được tiên khí của Nữ Oa tạo ra, trực tiếp hóa thành một nam một nữ hai đồng tử, nói: "Bái kiến Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương!" "Đa tạ nương nương tạo hóa chi ân!" "Tạo hóa!" Nữ Oa vừa nói vừa nhìn về phía Đế Giang, nói: "Đế Giang đại ca, tuy muội đã tạo hóa ra uyên ương." "Nhưng vẫn cảm thấy thiếu thiếu một chút." Đế Giang nói: "Uyên ương tuy không tệ, nhưng căn nguyên không đủ sâu dày." "Muội xem chúng sinh trong thế giới Hồng Hoang đều cầu Tiên Thiên Đạo Thể, vì sao không tạo ra một sinh linh có Tiên Thiên Đạo Thể?" "Tiên Thiên Đạo Thể?" Nữ Oa kinh ngạc, cảm giác dường như đã nắm bắt được gì đó.

Sau đó hai tay linh động, không bao lâu hai người đất sét xuất hiện trước mặt Đế Giang.

Một nam một nữ, dung mạo không khác mấy so với Nữ Oa và Đế Giang.

Đối với một nam một nữ này, Nữ Oa rất hài lòng, sau đó thổi ra một ngụm tiên khí.

Chỉ là, hai người đất sét lại trực tiếp ngã xuống đất, dường như không thể chịu đựng được một ngụm tiên khí của Nữ Oa.

"Đế Giang đại ca, đây là chuyện gì?" Nữ Oa không hiểu.

"Tiên Thiên Đạo Thể không phải sinh linh bình thường, có lẽ nên đổi nguyên liệu khác thử xem!" Đế Giang nói, từ trong không gian dị thứ nguyên lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng là vật y đoạt được ở Bất Chu Sơn khi tranh giành hồ lô.

Vì trong một lượng kiếp Vu tộc vi tôn, Đế Giang cũng không định đưa Cửu Thiên Tức Nhưỡng cho Nữ Oa.

Nhưng bây giờ, lượng kiếp sắp kết thúc, Nhân tộc cũng đến lúc xuất thế rồi.

Y có mấy món đại công đức cần phải mưu đồ trên người Nhân tộc.

Nữ Oa nghe vậy, cầm Cửu Thiên Tức Nhưỡng bắt đầu nặn ra một nữ tử, sau đó lại dựa theo dáng vẻ của Đế Giang nặn ra một nam tử.

Sau đó thổi vào một ngụm tạo hóa chi khí, nhất thời, một nam một nữ sống lại.

Khoảnh khắc này, Nữ Oa trong lòng thông suốt, biết rằng cơ duyên thành Thánh của mình nằm ở những vật mình nặn ra.

Thế là nàng lại bắt đầu nặn.

Đế Giang nhìn Nữ Oa nặn người, nặn hết người này đến người khác, mỗi người đều thổi vào một ngụm tạo hóa chi khí.

Chương 152

Sau đó người đất sét hóa thành Nhân tộc, nhìn Nhân tộc ra đời, Đế Giang vô cùng cảm xúc.

Kiếp trước, y là Nhân tộc, kiếp này tuy là Tổ Vu, nhưng khi thật sự thấy Nhân tộc, y luôn cảm thấy một sự thân thiết.

Giống như, những người này là con của y vậy.

Nữ Oa một hơi nặn ba ngàn người, cuối cùng cũng có chút mệt mỏi.

Đế Giang thấy vậy, ném dây hồ lô ra, Nữ Oa nắm lấy dây hồ lô, chấm vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng rồi quất một cái.

Nhất thời, những điểm bùn dày đặc bay ra, những điểm bùn này hấp thụ tạo hóa chi khí, rơi xuống đất hóa thành Nhân tộc.

Nữ Oa thấy vậy, dây hồ lô trong tay vung vẩy càng mạnh.

Khi Cửu Thiên Tức Nhưỡng sắp dùng hết, trong sơn cốc đã đầy ắp Nhân tộc.

Tổng cộng có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm người, vừa khớp với số của một nguyên.

"Bái kiến Thánh Mẫu, bái kiến Thánh Phụ!!!" Trong sơn cốc, Nhân tộc đồng thanh hô vang.

Khí thế như hồng, nhất thời chấn động cả đất trời.

Nữ Oa nghe vậy, mặt không khỏi ửng hồng, lén nhìn Đế Giang một cái, phong tình vô hạn.

Chỉ là, lúc này Đế Giang lại đang rơi vào trầm tư.

Nhân tộc xuất thế, vậy sau này y nên đối mặt thế nào?

Kiếp trước làm người, kiếp này làm Vu.

Thậm chí, vì để mưu đồ cho Vu tộc trở thành chúa tể của thiên địa, Đế Giang đã cố ý né tránh việc Nhân tộc xuất thế.

Bởi vì Đế Giang không biết, nếu Nhân tộc xuất thế, y nên giúp Vu tộc hay giúp Nhân tộc.

Chỉ là, bây giờ một lượng kiếp sắp kết thúc, Nhân tộc cuối cùng cũng đã xuất thế.

Nghe Nhân tộc gọi mình là Thánh Phụ, Đế Giang cảm khái vô vàn.

Nhưng sau đó, y bắt đầu dần dần giác ngộ, kiếp trước làm người, kiếp này làm Vu.

Nhưng bất kể là người hay Vu, với cảnh giới tu vi hiện tại của y, thân phận không còn quan trọng.

Quan trọng nhất là làm theo ý mình, cầu đắc vô thượng đại đạo.

Hiểu ra điểm này, Đế Giang dường như cảm thấy mình sắp đốn ngộ, nhưng lại không thể phá vỡ lớp màng ngăn cách đó.

Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc, tạo hóa chi đạo của nàng cuối cùng cũng viên mãn.

Chỉ thấy một luồng thần quang tỏa ra từ người nàng, trông thánh khiết không thể xâm phạm.

Nhất thời, Nhân tộc thấy vậy tiếng hô càng vang dội hơn.

"Từ hôm nay, các ngươi được gọi là 'Nhân'" Nữ Oa hét lớn.

Nhất thời trên bầu trời, kim vận công đức hiện ra.

Nữ Oa tạo người, thiên cơ hiển hóa.

Nhất thời, vận mệnh của Nhân tộc liên kết với Thiên Đạo.

Từ đó về sau, Hồng Hoang có thêm một loại sinh linh, tên là Nhân.

Trên bầu trời, lực lượng công đức khổng lồ giáng xuống, phần lớn đi vào cơ thể Nữ Oa.

Một phần đi vào người Đế Giang và dây hồ lô.

"Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được điểm công đức, chuyển hóa thành mười hai vạn điểm cường hóa!" Mười hai vạn điểm cường hóa?

Xem ra công đức tạo người quả nhiên mạnh mẽ, chỉ nhắc nhở Nữ Oa một câu đã có mười hai vạn.

Đế Giang cảm khái.

Mặt khác, Ầm ầm ầm!

Dị tượng không ngừng, Nữ Oa hấp thu vô lượng công đức, thiên địa nguyên khí hội tụ về phía Nữ Oa.

Nhất thời, một luồng uy áp tỏa ra từ người Nữ Oa, trong chốc lát, chúng sinh Hồng Hoang đều bị uy áp đè quỳ xuống đất.

Sau đó, trên đỉnh đầu Nữ Oa hiện ra một con đường tạo hóa đại đạo, Nữ Oa thì bước từng bước lên con đường tạo hóa đại đạo đó.

Mỗi bước đi ra, khí thế của Nữ Oa lại mạnh thêm một phần.

Khi đi đến hư không, khí thế trên người Nữ Oa đã tỏa ra đến cực hạn.

"Bần đạo Nữ Oa, hôm nay chứng đắc tạo hóa chi đạo!" "Sáng lập một tộc, tên là Nhân!" "Hôm nay tại đây thành Thánh, sẽ khai tịch đạo trường trong hỗn độn." "Trăm năm sau, người có duyên đều có thể đến nghe giảng!" Giọng Nữ Oa nhàn nhạt vang lên, nhất thời toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang đều nghe rõ.

Trên bầu trời, tử khí tràn về phía đông mười vạn dặm, thiên hoa rơi lả tả, linh quang đầy trời.

Mỗi một sinh linh được linh quang chiếu rọi, tu vi tức khắc tăng lên, trí tuệ tăng gấp bội.

"Cung chúc Nữ Oa nương nương thành Thánh!" "Chúc Nữ Oa nương nương vạn thọ vô cương!" Chúng sinh Hồng Hoang bắt đầu quỳ lạy.

Trên núi Côn Luân, Tam Thanh đang luận đạo sắc mặt không khỏi đại biến.

Uy áp kinh khủng đè xuống, khiến Tam Thanh vội vàng tế ra pháp bảo.

"Nữ Oa thành Thánh?" Nguyên Thủy vẻ mặt không thể tin nổi.

Đột nhiên có một vấn đề, dường như chỉ cần người có quan hệ tốt với Đế Giang, đều có cơ duyên to lớn.

Thập Nhị Tổ Vu thành Thánh, bây giờ lại đến lượt Nữ Oa.

Nữ Oa, người chỉ là đệ tử ký danh của Hồng Quân, đã thành Thánh!

Trong chốc lát, Nguyên Thủy có chút hối hận, hối hận vì đã đắc tội với Đế Giang.

Nếu có quan hệ tốt với Đế Giang, có lẽ, người đầu tiên thành Thánh trong số các đệ tử của Đạo Tổ phải là y!

Núi Côn Luân.

Chương 153

Sắc mặt Tam Thanh đều âm trầm vô cùng, không biết vì sao Nữ Oa lại thành Thánh.

Phải biết rằng, trong lượng kiếp này, Vu tộc vi tôn.

Cơ duyên thành Thánh đã bị cắt đứt, nhưng lúc này Nữ Oa lại thành Thánh.

Không cần nghĩ cũng biết, điểm này chắc chắn không thoát khỏi quan hệ với Vu tộc.

Thế giới Cực Lạc phương Tây.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng tu một luồng Hồng Mông Tử Khí, vì nội tình không đủ, hai người chỉ có thể tìm con đường khác.

Họ đã khai phát ra Nhân Quả chi đạo và Hư Huyễn chi đạo.

Nhân Quả chi đạo, chính là nhân lúc hỗn loạn, đục nước béo cò, mò cá trong lửa.

Đây cũng là căn bản của Tây Phương Giáo, vì thế Chuẩn Đề mới có câu cửa miệng "vật này có duyên với ta".

Thực ra là để kết hạ nhân quả, nhằm mưu đồ sau này.

Hư Huyễn chi đạo, còn được gọi là Đại Mộng chi đạo.

Tây phương linh khí khô cạn, sông núi bị hủy diệt, chỉ có Đại Mộng chi đạo, lấy giả loạn thật, lấy thật loạn giả.

Hư hư thực thực, tái tạo một thế giới mới.

Chỉ là, họ vừa chuẩn bị đi sâu vào, đã cảm nhận được uy áp kinh khủng giáng xuống.

Đối với luồng uy áp này, họ không thể quen thuộc hơn.

"Lẽ nào tên khốn Đế Giang đó chứng đạo rồi?" "Nếu vậy, chẳng phải Thập Nhị Tổ Vu đều thành Thánh đạo sao?" Chuẩn Đề không nhịn được nói.

"Là Nữ Oa sư muội!" Sắc mặt Tiếp Dẫn đau khổ.

"Nữ Oa??" Chuẩn Đề kinh ngạc.

Trong sáu người sư huynh muội, người ít có khả năng thành Thánh nhất là Nữ Oa, bây giờ ngược lại lại là Nữ Oa thành Thánh?

Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Bắc Minh Côn Bằng và các đại thần thông khác cũng lần lượt ngẩng đầu nhìn lên trời.

Thời đại này, là thời đại tốt nhất, nhưng cũng là thời đại tồi tệ nhất.

Thời đại tốt nhất, vì Vu tộc thống lĩnh thiên địa, cả thế giới Hồng Hoang không còn chiến loạn.

Thời đại tồi tệ nhất, là vì thời đại này, Thánh Nhân xuất hiện lớp lớp.

Tổ địa Nhân tộc.

Nữ Oa đã thành Thánh Nhân, uy nghiêm vô hạn.

Nhưng nhìn ánh mắt của Đế Giang, vẫn mang theo một tia nhu tình.

"Đại, đại ca!" "Muội sẽ đến Hỗn Độn khai tịch đạo trường, huynh có muốn đi cùng muội không?" Nữ Oa hỏi.

"Muội cứ đi trước đi, những người này mới sinh ra, không có sức mạnh sinh tồn." "Ta sẽ ở đây trông coi họ trăm năm, trăm năm sau, ta sẽ đến chúc mừng muội." Đế Giang lắc đầu, cuối cùng cũng hiểu vì

sao trong truyền thuyết Nữ Oa tạo ra người nhưng lại không quản Nhân tộc.

Bởi vì, tâm của Nữ Oa thật sự quá lớn.

Có lẽ, các đại năng Hồng Hoang đều cho rằng tất cả sinh mệnh đều giống như họ, có đại thần thông.

Bất kể là uyên ương trước đó, hay Nhân tộc bây giờ.

Nữ Oa đều không để ý đến đạo sinh tồn của họ.

Sau khi Nữ Oa rời đi, Đế Giang bắt đầu xây dựng tế đàn tại tổ địa Nhân tộc.

Y đã xây dựng mười hai tòa tế đàn, mười hai tòa tế đàn đại diện cho sự truyền thừa của Vu tộc.

Nhân tộc bẩm sinh yếu ớt, ngay cả cặp Nhân tộc đầu tiên cũng chỉ mới đạt trình độ Thiên Tiên.

Ba ngàn Nhân tộc kia thì đạt trình độ Địa Tiên.

Còn những Nhân tộc bẩm sinh khác, ngay cả thực lực Tiên Nhân cũng không có.

Tại Hồng Hoang đầy rẫy nguy cơ, những người này ngay cả sức mạnh tự vệ cũng không có.

Vì thế, Đế Giang đã xây dựng mười hai tòa tế đàn Vu tộc để che chở cho sơn cốc này.

Chỉ cần ở trong sơn cốc, Nhân tộc sẽ được Vu tộc che chở, cũng sẽ không có ai xâm nhập vào đây.

Trong lòng Đế Giang có một chút nhân tính, những gì y có thể làm cho Nhân tộc chỉ có vậy.

Chỉ cần Nhân tộc không rời khỏi tổ địa, sẽ không có nguy hiểm.

Còn nếu Nhân tộc rời khỏi tổ địa, muốn phát triển.

Thì Nhân tộc tất sẽ phải trải qua kiếp nạn, đa tai đa nạn chính là hình ảnh của Nhân tộc sau này.

Những kiếp nạn này, Đế Giang sẽ không can thiệp nhiều, không trải qua ma nạn, làm sao có thể kích phát được ý chí chiến đấu của Nhân tộc.

Hơn nữa, Đế Giang hy vọng Nhân tộc thông qua mười hai tế đàn có thể kế thừa ý chí của Vu tộc, tự cường không ngừng.

Như vậy, họ nhất định có thể trong những tai nạn và sự tự cường không ngừng để xây dựng nên một thời thịnh thế.

Đồng thời, Nhân tộc nhận được ý chí của Vu tộc, thậm chí Nhân tộc và Vu tộc còn lại ở Hồng Hoang sẽ dung hợp.

Nhân tức là Vu, Vu tức là Nhân.

Khí vận của Vu Nhân tương liên, cũng có thể giải quyết được tâm bệnh của Đế Giang.

Nhưng, sự truyền thừa của mười hai tòa tế đàn, không phải ai cũng có thể nhận được.

Bởi vì Thiên Đạo không cho phép, chỉ có khi Nhân tộc đối mặt với khó khăn, người có duyên mới có thể kích hoạt mười hai phương tế đàn.

Từ đó nhận được phương pháp giải quyết.

Vì thế, sự phát triển của Nhân tộc một khi bị hạn chế, một khi gặp khốn cảnh.

Nhất định sẽ có bậc đại hiền năng sĩ tiếp nhận truyền thừa để giải quyết nguy cơ của Nhân tộc, mở ra con đường phát triển cho Nhân tộc.

Chương 154

Tương ứng với các Tổ Vu, cũng có thể nhờ đó mà nhận được công đức, khí vận của Nhân tộc!

Đế Giang làm xong tất cả, dung hợp tinh thần tự cường không ngừng của Vu tộc vào ý chí của Nhân tộc.

Nhưng Nhân tộc không biết, chỉ thấy cặp Nhân tộc đầu tiên quỳ lạy Đế Giang nói: "Mong Thánh Phụ thương chúng con yếu đuối, xin dạy chúng con đạo sinh tồn." Đế Giang nhìn đám người đen nghịt, trong lòng vô cùng cảm xúc.

Chủng tộc có thể xưng bá thế giới này, lúc này lại yếu đuối như vậy, thậm chí một Huyền Tiên cũng có thể tiêu diệt họ.

"Các ngươi đứng lên đi!" "Bản tôn đã xây dựng mười hai phương tế đàn Vu tộc ở đây, chưởng khống sức mạnh của mười hai phương pháp tắc như Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Ngũ Hành và Điện, Phong, Lôi!" "Chỉ cần không ra khỏi sơn cốc này, sinh tồn có thể vô ưu!" "Nhân tộc đã lập, muốn phát triển, phải tự cường không ngừng!" "Nếu gặp nguy nan, có thể quỳ lạy mười hai Vu Thần trụ, người có duyên tự nhiên sẽ có được duyên pháp!" "Ngoài ra, Bản tôn ban cho Nhân tộc Tạo Nhân Tiên, có thể chưởng quản tạo hóa của Nhân tộc!" Đế Giang lấy ra dây hồ lô đã nhuốm đầy công đức, dây hồ lô tức khắc hóa thành công đức pháp bảo.

Tạo Nhân Tiên!

Cây roi này có thể trấn áp khí vận của Nhân tộc, chỉ cần là Nhân tộc, bị roi này đánh trúng, đều sẽ tan thành tro bụi.

"Đa tạ Thánh Phụ!" Nhân tộc quỳ lạy.

“Thánh Phụ, mong ngài cũng chỉ cho chúng con một con đường sáng!” “Chúng con mới sinh, thậm chí không biết nên sống thế nào!” Lúc này, đồng tử do uyên ương hóa thành không nhịn được thỉnh cầu.

“Hai ngươi sao?” Đế Giang khẽ nhíu mày, sau đó dường như nghĩ ra điều gì, liền nói: “Bản tôn thấy các ngươi đồng sinh đồng tử, nương tựa vào nhau, phù hợp với hôn giá nhân luân.” “Hôm nay Bản tôn hướng Thiên Đạo thảo phong các ngươi làm Hôn Giá Thần Thú của Hồng Hoang!” “Các ngươi có thể đi khắp Hồng Hoang thế linh giới truyền bá chế độ hôn giá, tượng trưng cho đạo tình yêu!” Uyên ương nghe vậy không khỏi vui mừng, “Đa tạ Thánh Phụ từ bi!” “Được!” “Hôm nay ta phong các ngươi làm Hôn Giá Thần Thú, Thiên Đạo giám chi, Hồng Tú Cầu có thể làm pháp bảo cho hai ngươi, trấn áp khí vận!” Đế Giang ngôn xuất pháp tùy, nhất thời Thiên Đạo chấn động.

Uyên ương trở thành Hôn Giá Thần Thú của Hồng Hoang, hóa thành Nguyệt Lão và Hồng Nương!

Nữ Oa có cảm ứng, trực tiếp ném ra Hồng Tú Cầu, từ đó uyên ương trở thành đại diện của tình yêu.

Làm xong tất cả, Đế Giang lại nhìn về phía cặp Nhân tộc đầu tiên, nói: “Hai người, là cặp Nhân tộc đầu tiên của thiên địa!” “Bản tôn ban cho một cái tên, nam là Toại Nhân thị, nữ là Hữu Sào thị!” “Đừng quên dẫn dắt Nhân tộc lớn mạnh!” “Một trăm năm, Bản tôn sẽ ở đây, nếu gặp khó khăn có thể thỉnh giáo Bản tôn!” Đế Giang nói xong, liền không nói nữa.

Sau đó y xây một căn nhà nhỏ trong sơn cốc, rồi bắt đầu nhắm mắt tu hành ở đó.

Y cần phải suy nghĩ về những mưu đồ sau này.

Tuy đã hòa bình với Thiên Đạo, nhưng ai biết sau này Thiên Đạo

có lật mặt không.

Đáng tin cậy nhất vẫn là siêu thoát Thiên Đạo.

Hơn nữa, y mơ hồ cảm thấy, Nhân tộc dường như có cơ duyên của y.

Trăm năm thời gian, đối với người tu đạo mà nói, chỉ là một cái chớp mắt.

Nhưng đối với Nhân tộc mà nói, lại là một khoảng thời gian dài đằng đẵng.

Một ngày nọ, trong tổ địa truyền ra những tiếng gào thét tê tâm liệt phế, âm thanh bi thảm vang vọng mãi không dứt.

Khiến người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ.

Thậm chí, Đế Giang đang bế quan cũng bị luồng sức mạnh này lây nhiễm, không khỏi bước ra khỏi nơi ở bế quan.

Trong sơn cốc, Nhân tộc một vẻ thê thảm.

Trên mặt đất, một vùng bùn lầy, vừa nhìn đã biết là do mưa lớn gây ra, đã phá hủy tất cả của Nhân tộc.

"Thánh Phụ!" "Thánh Phụ ra rồi!" Khi thấy Đế Giang, ánh mắt của Nhân tộc sáng lên.

Dường như, Đế Giang là cột trụ tinh thần của họ.

Thấy Đế Giang, dường như đã thấy hy vọng.

"Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, đã xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt Đế Giang tràn đầy uy nghiêm.

"Khải bẩm Thánh Phụ, tổ địa đã gặp một trận mưa lớn!" "Trận mưa bão quá lớn, mồi lửa của Nhân tộc đều bị dập tắt hết rồi." "Không có mồi lửa, Nhân tộc chúng con không thể sưởi ấm, không

thể nấu cơm.” “Thậm chí, ban đêm chúng con còn phải lo lắng dã thú tấn công.” “Lần này, không biết phải đi đâu mới có thể tìm được thiên hỏa.” “Ra khỏi tổ địa, bên ngoài nguy cơ trùng trùng, không biết lại phải hy sinh bao nhiêu nhi lang!” Toại Nhân thị vẻ mặt thê thảm.

Mồi lửa, Nhân tộc vẫn luôn tôn thờ như thần minh.

Không có lửa, Nhân tộc như mất đi một cánh tay.

Mồi lửa mà Nhân tộc sử dụng, là lôi hỏa do sét trời đánh vào cây tạo ra, còn được Nhân tộc gọi là thiên hỏa.

Đế Giang nghe vậy, không khỏi thở dài một tiếng.

Người Thánh Phụ này cuối cùng cũng đã thất trách, che chở cho tổ địa, khiến Nhân tộc không có nguy cơ từ yêu quái hung thú.

Nhưng lại quên rằng, sinh tồn của Nhân tộc không chỉ cần giải trừ nguy cơ.

Nhân tộc còn cần phải cải thiện điều kiện sống của chính mình.

Hơn nữa, cuối cùng y đã phạm phải sai lầm giống như Nữ Oa.

Nhưng, đây chưa chắc đã không phải là thử thách của Thiên Đạo đối với Nhân tộc.

Nghĩ đến đây, Đế Giang nói: “Nếu Nhân tộc cần mồi lửa, vì sao không tự tạo ra mồi lửa?” Toại Nhân thị nghe vậy, ánh mắt sáng lên, nhưng sau đó lại chán nản nói: “Mồi lửa là thiên hỏa, do trời đất ban cho, Nhân tộc chúng con làm sao có thể tạo ra được?” Một trăm năm, Nhân tộc kế thừa tinh thần tự cường không ngừng của Vu tộc, không sợ gian khổ.

Nhưng, khác với Vu tộc, Nhân tộc đối với Thiên Đạo cuối cùng vẫn có thêm một phần kính sợ.

“Chưa từng thử, làm sao biết?” “Toại Nhân thị ta hỏi ngươi, mười

hai đạo truyền thừa Vu tộc mà ta truyền lại, các ngươi đã có được chưa?" Đế Giang hỏi.

Toại Nhân thị nghe vậy, ánh mắt sáng lên.

Lập tức triệu tập Nhân tộc, bày biện lễ vật rồi bắt đầu nhảy múa Vu vũ.

Đó chính là đạo tế tự của Vu tộc mà Đế Giang đã truyền lại.

"Ta tên Toại Nhân thị!" "Ta tên Hữu Sào thị!" "Vợ chồng ta, là thủ lĩnh của Nhân tộc, nay cảm thấy Nhân tộc gặp nạn, sinh hoạt không dễ dàng." "Mong thiên thần thương xót, ban cho Nhân tộc mồi lửa bất diệt." Theo sự tế tự của Hữu Sào thị và Toại Nhân thị, họ đã giao tiếp với Thập Nhị Tổ Vu.

Chỉ thấy cột trụ đại diện cho Hỏa chi Thánh Nhân Chúc Dung và Thổ chi Thánh Nhân Hậu Thổ tỏa ra vạn trượng thần quang.

Sau đó một đạo thần quang rơi xuống người Toại Nhân thị và Hữu Sào thị.

Nhất thời, trí tuệ của hai người tăng gấp bội.

Toại Nhân thị nhặt hai khúc gỗ mục.

Sau đó bắt đầu mài, càng mài ánh mắt y càng kiên định.

Trong khoảnh khắc, khóe miệng Đế Giang không khỏi nở một nụ cười.

Những huynh đệ này quả nhiên hiểu ý y, không trực tiếp truyền lại Hỏa Thần chi đạo.

Ngược lại đã truyền lại phương pháp tạo ra mồi lửa, như vậy, việc Nhân tộc tạo ra lửa sẽ là đại công đức, Vu tộc cũng có thể chia được một phần.

Toại Nhân thị không ngừng khoan gỗ lấy lửa, tay y đã rớm máu,

thậm chí que gỗ cũng đã bốc khói xanh.

Chương 155

Nhưng càng như vậy, ánh mắt của Toại Nhân thị càng sáng hơn.

Bởi vì, khói đó chính là khói của lửa.

Cảnh tượng này, khiến toàn bộ Nhân tộc đều nín thở, trợn to mắt nhìn.

Thần tình kích động, nhìn ngọn lửa đó hai mắt sáng rực, thậm chí, họ còn không dám thở.

Sợ rằng vì hơi thở mà thổi tắt mồi lửa.

Trong khoảnh khắc, trong đầu chúng Nhân tộc hiện ra một ý nghĩ, thiên hỏa thật sự có thể do con người tạo ra?

Dưới sự chứng kiến của mọi người, một tia lửa lóe lên, sau đó bùng lên thành một ngọn lửa.

Nhất thời Nhân tộc điên cuồng la hét, nước mắt lưng tròng, vội vàng quỳ xuống đất bái lạy Toại Nhân thị và mồi lửa.

Không có gì quan trọng hơn mồi lửa, mồi lửa do Nhân tộc tạo ra.

Chỉ là, đúng lúc này.

Ngọn lửa vừa bùng cháy đột nhiên nhỏ lại, thậm chí có dấu hiệu sắp tắt.

"Đừng!" Toại Nhân thị lo lắng, trong chốc lát, cơ thể vốn đã mệt mỏi vì tạo lửa, phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi dính lên khúc gỗ mục, nhất thời một luồng kim quang tỏa ra.

Toại Nhân thị là Nhân tộc đầu tiên của thiên địa, trong cơ thể có tạo hóa chi khí của Nữ Oa.

Phun ra một ngụm tinh huyết, cả người Toại Nhân thị đều suy yếu, nhưng mồi lửa lại bắt đầu bùng cháy dữ dội.

Thậm chí, khúc gỗ khô cũng có sự thay đổi.

Cảnh tượng này, khiến ánh mắt của Toại Nhân thị sáng lên.

Chỉ thấy y trực tiếp cắt cổ tay, nhất thời máu tươi như suối phun.

Được máu tươi tưới vào, ngọn lửa càng ngày càng vượng, thậm chí khúc gỗ mục bắt đầu tỏa ra kim quang.

Đế Giang thấy vậy mày không khỏi nhíu lại.

Không ngờ tạo lửa lại gian nan như vậy, trong đầu y, Nhân tộc tạo lửa chỉ là lĩnh ngộ được Toại Mộc Thủ Hỏa (Khoan Gỗ Lấy Lửa).

Không ngờ bây giờ, lại phải dùng máu tươi của Nhân tộc để tưới.

Nhưng, Đế Giang cũng biết, sở dĩ như vậy là vì Toại Nhân thị được tạo ra từ ngụm tạo hóa chi khí đầu tiên của Nữ Oa.

Trong cơ thể có đại tạo hóa, tinh huyết tràn đầy linh tính.

Chỉ là, trong cơ thể một người có bao nhiêu máu tươi?

Toại Nhân thị lại có bao nhiêu máu tươi để tưới cho mồi lửa?

Lúc này, trong ánh mắt của Toại Nhân thị lộ ra một tia quyết liệt, đột nhiên y trực tiếp nhảy vào ngọn lửa đang bùng cháy.

Nhất thời, mồi lửa càng vượng hơn, được ngọn lửa hừng hực bao bọc, Toại Nhân thị không có một chút đau đớn.

Thậm chí, y còn hét lớn một tiếng: “Lấy thân ta khống chế mồi lửa, tinh thần ta bất diệt, mồi lửa bất diệt!” “Tinh thần Nhân tộc bất diệt, mồi lửa bất diệt!” “Ta, Toại Nhân thị, nguyện cống hiến thân mình, chỉ chưởng mồi lửa bất diệt của Nhân tộc!” Thiên Đạo có cảm ứng, nhất thời giáng xuống vô tận công đức.

Chỉ thấy trên người Toại Nhân thị tỏa ra vô tận thần quang, ngọn đuốc cũng bùng cháy dữ dội, hóa thành ngọn lửa bất diệt.

Dị tượng như vậy, Nhân tộc vừa bi vừa hỉ, lần lượt quỳ lạy.

Họ hướng về ngọn lửa, hướng về Toại Nhân thị hô lớn: "Nhân tộc tạo thánh hỏa, sinh sôi không ngừng diệt." Nhất thời, chỉ thấy vô số tín ngưỡng chi lực từ người Nhân tộc tỏa ra, rơi xuống người Toại Nhân thị.

Đế Giang thấy vậy, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười.

"Ta là Luân Hồi Đại Đế, Không chi Tổ Vu Đế Giang!" "Nay thấy Nhân tộc tạo lửa, kế thừa tinh thần tự cường của Vu!" "Nhân tộc đáng lập, Toại Nhân thị công đức vô lượng, có thể nhập Thần Hỏa chi đạo!" "Thiên Đạo giám chi!" Theo lời Đế Giang vừa dứt, Thiên Đạo có cảm ứng, lại một lần nữa giáng xuống công đức.

Nhất thời, thực lực của Toại Nhân thị tăng mạnh, cảnh giới Đại La Kim Tiên, thành!

"Đa tạ Thánh Phụ từ bi!" Toại Nhân thị quỳ lạy, Nhân tộc cũng theo đó quỳ lạy.

"Thánh Phụ từ bi!" Nhất thời, tiếng hô hội tụ thành một, kinh thiên động địa.

Toại Nhân Thị chứng được nghiệp vị Thần Hỏa, từ đó về sau, Nhân tộc có thể chế tạo ra lửa.

Toại Nhân Thị tuy chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên nhưng lại được hưởng nghiệp vị của trời đất, sống lâu cùng trời đất.

Kế sau Toại Nhân Thị, trên người Hữu Sào Thị cũng tỏa ra một đạo thần quang.

Chỉ thấy y dùng bùn đất tạo ra một mô hình nhà cửa, rồi nói:

“Nhân tộc đã có lửa!

Ta tên Hữu Sào Thị, nay thấy Nhân tộc sống không nơi ở cố định, không thể chống lại mưa gió và dã thú tấn công.

Nay ta tạo ra một ngôi nhà, Nhân tộc có thể dựa theo mô hình này để xây cất nhà cửa!” Tiếng của Hữu Sào Thị vừa dứt, một luồng công đức giáng xuống, Nhân tộc lại một lần nữa cúi đầu bái tạ.

Đế Giang thấy vậy, khẽ điểm một ngón tay, lại một đạo thần quang nữa đi vào thức hải của Hữu Sào Thị.

Đồng thời y dùng pháp lực vô thượng dệt nên một bộ quần áo trên người Hữu Sào Thị.

“Thứ này gọi là quần áo, có thể chống gió rét giữ ấm.

Cũng có thể chống lại sự tổn thương của côn trùng, chim thú.

Ngươi có thể dựa theo vật này mà dệt quần áo cho Nhân tộc sử dụng!” Hữu Sào Thị nghe vậy, lại lần nữa quỳ lạy.

Đến đây, vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại của Nhân tộc đều được giải quyết, Nhân tộc đã có những phương tiện sinh hoạt cơ bản, Thiên Đạo có cảm ứng lại lần nữa giáng xuống công đức.

Ân đức chỉ điểm của Đế Giang đã chuyển hóa thành hơn một vạn Điểm cường hóa.

Từ đó, Nhân tộc kế thừa tinh thần của Vu tộc, chính thức bắt đầu cuộc sống trên đại địa Hồng Hoang.

Trong vòng một trăm năm, Nhân tộc nhận được ba lần công đức, cũng khiến cho những kẻ có lòng chú ý.

Ví dụ như Lão Tử, chỉ là Nữ Oa sắp giảng đạo, Lão Tử chỉ có thể tạm thời không đi quan sát Nhân tộc.

Trăm năm thời gian, chớp mắt đã qua.

Đế Giang sắp xếp cho Viên Hồng, Lục Nhĩ và Khổng Tuyên bảo vệ Nhân tộc để mưu cầu công đức, còn bản thân thì đi về phía Hỗn Độn.

Chương 156

Nữ Oa mở đạo trường, y sao có thể vắng mặt. … Trong Hỗn Độn, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Côn Bằng, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác đã sớm đến nơi Nữ Oa mở đạo trường.

Cảm nhận được sự uy nghiêm của Oa Hoàng Cung, mọi người không khỏi kinh hãi.

Uy nghiêm của Thánh nhân, không thể ngăn cản.

Vào giây phút này, ý niệm thành Thánh của mọi người càng thêm bức thiết.

Theo sau Oa Hoàng Cung mở ra, Tam Thanh lập tức đi vào, gặp Nữ Oa liền hành lễ nói: "Không ngờ Nữ Oa sư muội lại là người đầu tiên thành Thánh!

Thật khiến cho các sư huynh như chúng ta đây phải hổ thẹn!" Nữ Oa điềm đạm nói: "Ba vị sư huynh khách sáo rồi, tư chất và phúc duyên của các vị đều hơn xa Nữ Oa.

Việc thành Thánh chỉ là sớm muộn, hà tất phải tự xem nhẹ mình!" Sau một hồi đối thoại, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng tiến vào.

"Nữ Oa sư muội thành Thánh rồi, không biết Thánh đạo của chúng ta ở phương nào!" Chuẩn Đề mặt dày vô sỉ, trực tiếp mở miệng hỏi.

Chỉ là Nữ Oa vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên, uy nghiêm vô tận tỏa ra.

Đã thành Thánh vị, tự nhiên phải có uy nghiêm của Thánh nhân, chưa thành Thánh thì cuối cùng cũng chỉ là con kiến hôi.

Nhất thời, mọi người chỉ dám im lặng vì thấy mất mặt.

Theo sau các đại thần thông chi sĩ của Hồng Hoang tiến vào đạo trường, nhưng Nữ Oa vẫn chưa bắt đầu giảng đạo.

Mọi người tuy nghi hoặc nhưng không dám lên tiếng hỏi.

Đúng lúc này, trong Hỗn Độn đột nhiên náo nhiệt hẳn lên.

Chỉ thấy chín con rồng, chín con phượng hoàng kéo một chiếc chiến hạm khổng lồ ngao du trong hư không.

Trên thuyền tiếng trống tiếng chiêng vang dội, vô cùng náo nhiệt.

Cảnh tượng này khiến mọi người không khỏi kinh hãi.

"Lại là hắn!" "Mỗi lần xuất hiện đều mang đến cho người ta sự chấn động vô tận!" "Rồng phượng tộc cấp Đại La Kim Tiên à, ta cũng muốn quá, dù chỉ một con thôi cũng đủ rồi!" "Nằm mơ đi, ai mà không biết Long tộc và Phượng tộc được Vu tộc che chở!" "Cũng chỉ có Nữ Oa Thánh nhân mới có mặt mũi lớn như vậy, khiến Đế Giang đến ủng hộ!" "Thật đáng thương cho Hồng Quân Đạo Tổ, người đàn ông này ngay cả Thiên Đạo cũng dám đối đầu!" "Lượng kiếp này, Vu tộc là bá chủ!" "Bây giờ lượng kiếp sắp qua, ta đoán hắn cũng chẳng sợ Vu tộc gặp kiếp nạn trong lượng kiếp tiếp theo đâu!" "Nói nhiều, Hồng Hoang chỉ là nơi Vu tộc họ chơi chán rồi thôi!" "Xem bây giờ Hồng Hoang còn bao nhiêu Vu tộc, người ta sớm đã chuyển trận địa đến nơi khác chơi rồi!" "Haizz, hận không phải là người Vu tộc, thật là sinh không gặp thời!" "Chỉ cần Vu tộc muốn, e rằng việc trở thành chủ nhân của trời đất trong lượng kiếp tiếp theo cũng là chuyện dễ như trở bàn tay!" Các đại thần thông chi sĩ bàn tán xôn xao, ánh mắt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

Cách xuất hiện đầy uy nghiêm và hoành tráng như vậy, cả Hồng Hoang không ai có thể bắt chước được.

Chỉ có một người đàn ông duy nhất, sở hữu cách xuất hiện bá đạo

như thế.

Đó chính là Đế Giang.

Nữ Oa thấy vậy không khỏi vui mừng, chỉ thấy cả Oa Hoàng Cung trong nháy mắt được kim quang bao phủ.

Vô số tiên hoa khoe sắc, tiên hạc cất tiếng hót dài.

Thậm chí Nữ Oa còn bước chân nở sen vàng, trực tiếp đi về phía cửa Oa Hoàng Cung.

Tại cửa Oa Hoàng Cung, một con đường ánh sáng vàng óng trải dài về phía chiến hạm của chín rồng chín phượng.

Thánh nhân ra cửa nghênh đón, thậm chí còn dùng pháp lực vô thượng để tạo ra một bầu không khí nghênh đón nồng hậu như vậy.

Nhất thời, ánh mắt của Tam Thanh và các đại thần thông chi sĩ khác càng thêm ngưỡng mộ.

Thậm chí, trong mắt Lão Tử còn có thêm một phần âm trầm.

Y là Thánh nhân do Đạo Tổ đích thân chỉ định, sau này chắc chắn sẽ thành Thánh.

Nhưng Nữ Oa lại đối xử với y cực kỳ lạnh nhạt.

Bây giờ, đối với Đế Giang, Nữ Oa lại nhiệt liệt chào đón.

Sự so sánh rõ ràng như vậy, quả thực là tát thẳng vào mặt các thần thông chi sĩ.

Nhưng họ vẫn phải nở nụ cười nghênh đón, bởi vì người ta là bá chủ của trời đất.

Theo sau chín rồng chín phượng đáp xuống con đường ánh sáng vàng, chỉ thấy một người từ trên chiến hạm bay xuống.

Phía sau người này là một đám nữ tu la xinh đẹp quyến rũ, khiêng

từng chiếc rương báu.

Người mặc trường bào màu đỏ máu đó, chính là Minh Hà của Huyết Hải.

"Bản vương đại biểu Địa Phủ đến chúc mừng Nữ Oa đạo hữu thành Thánh!

Chút lễ mọn, mong Nữ Oa đạo hữu vui lòng nhận cho!" Minh Hà sải bước đi về phía Oa Hoàng Cung.

Trước mặt các đại thần thông chi sĩ, Minh Hà lúc này quả thực vô cùng đắc ý.

Ban đầu bị ép nhận chủ tuy không phục, nhưng bao năm qua, y đã sớm chấp nhận thân phận của mình.

Bởi vì là thuộc hạ của Đế Giang, y mới có được vinh quang vô thượng.

Dù đối mặt với Thánh nhân, y cũng không hề nao núng.

Lúc này, Minh Hà có thể cảm nhận được sự ngưỡng mộ của các tu sĩ đối với mình.

Khi lễ vật của Địa Phủ được dâng lên, các đại thần thông chi sĩ lại một lần nữa chìm trong im lặng vô tận.

Đây mà gọi là lễ mọn ư?

Vào giây phút này, họ mới phát hiện nội tình của Địa Phủ quả thực sâu dày đến kinh người.

Nếu lễ vật của Địa Phủ mà gọi là lễ mọn, thì trên thế giới này không còn lễ vật nào nữa.

Lúc này, mọi người phát hiện những người như Tam Thanh vẫn chưa tặng quà.

Màn ra tay của Địa Phủ, quả thực là tát thẳng vào mặt họ.

Chỉ là, sự chấn động vẫn chưa kết thúc.

Chỉ thấy trên chiến hạm lại đi xuống một đám Vu tộc.

Dẫn đầu là bốn vị Đại Vu, cả bốn người đều có tu vi Chuẩn Thánh.

Chính là Hậu Nghệ, Khoa Phụ, Hình Thiên và Xi Vưu!

Ba người Hậu Nghệ vì quyến luyến Hồng Hoang nên vẫn luôn sống ở đây chưa từng rời đi.

Chương 157

"Hậu Nghệ!" "Khoa Phụ!" "Hình Thiên!" "Xi Vưu!" "Đại diện Vu tộc đến chúc mừng, chúc Nữ Oa Thánh nhân vạn thọ vô cương!" Tiếng nói vừa dứt, các Vu tộc phía sau cũng dâng lên lễ vật.

Điều này khiến nụ cười trên mặt Nữ Oa càng thêm rạng rỡ.

Địa Phủ và Vu tộc đã cho Thánh nhân là nàng đây đủ mặt mũi.

Thân là bá chủ trời đất, lễ vật mà Vu tộc tặng đi sao có thể kém được.

Điều này khiến mọi người càng thêm ngưỡng mộ, kết giao với Đế Giang quả thực quá có thể diện.

Theo sau sự xuất hiện của Địa Phủ và Vu tộc, chỉ thấy chín rồng chín phượng cung kính đứng hai bên con đường ánh sáng vàng.

Sau đó, Đế Giang chậm rãi bước ra, phía sau y là mấy chục tu sĩ Long tộc và Phượng tộc.

"Nữ Oa muội muội, chúc mừng nàng thành Thánh!

Đại ca cũng không có lễ vật gì tốt để tặng!

Ta thấy nàng còn thiếu một con thú cưỡi, ta tặng nàng một rồng một phượng!

Thải Phượng, Long Ngạo, còn không mau bái kiến chủ nhân mới của các ngươi!" Đế Giang điềm đạm nói, lập tức một con rồng và một con phượng hoàng bay ra, sau đó hóa thành một nam một nữ trẻ tuổi.

"Thải Phượng, Long Ngạo bái kiến chủ nhân!" "Được rồi!

Sau này các ngươi cứ ở Oa Hoàng Cung nghe đạo." Nữ Oa gật

đầu.

Nhưng rõ ràng, niềm vui trên mặt nàng không thể che giấu.

Có thể sở hữu rồng phượng làm tọa kỵ là một việc vô cùng có thể diện.

Pháp bảo đối với Thánh nhân mà nói, ý nghĩa không lớn.

Nhưng thể diện, lại là thứ mà Thánh nhân quan tâm nhất!

Sau này, Thánh nhân nào có thể có được sự hoành tráng như Nữ Oa khi thành Thánh?

E rằng cả Hồng Hoang, cũng chỉ có một lần này.

Theo sau sự xuất hiện của Đế Giang, Nữ Oa cuối cùng cũng bắt đầu giảng đạo.

Thánh nhân giảng đạo, quả thực dị tượng liên tiếp xảy ra, có thể nói ra hoa sen vàng, hương thơm bay xa vạn dặm.

Đạo mà Nữ Oa giảng là đạo của tạo hóa, nhất thời, các đại thần thông chi sĩ chỉ cảm thấy trong lòng có điều lĩnh ngộ.

Trăm năm thời gian, chớp mắt đã qua.

Nữ Oa thành Thánh, không giống Hồng Quân cần phải truyền bá ba ngàn đại đạo, chỉ cần giảng ra đạo của tạo hóa là được!

Mặt khác, Nhân tộc trong một trăm năm này, lại sinh sôi thêm mấy thế hệ.

Do tổ địa của Nhân tộc an toàn, vấn đề ăn mặc ở đi lại được giải quyết, dân số Nhân tộc tăng lên nhanh chóng.

Vu tộc thống trị Hồng Hoang, Yêu tộc không dám xuất hiện, mà Vu tộc lại vì mối duyên của Đế Giang và Nữ Oa nên đối với Nhân tộc khá có thiện cảm.

Vì thế, Nhân tộc phát triển quả thực vô cùng thuận lợi, với khả năng sinh sản đáng sợ, số lượng tăng vọt. … Thiên Đình!

Lượng kiếp sắp tới, trên Thiên Đình, Thái Nhất đôi mắt như điện, uy nghiêm vô hạn.

“Chuyện ta giao cho các ngươi đã hoàn thành chưa?

Đây là đại sự liên quan đến Yêu tộc ta, nếu xảy ra vấn đề, chỉ có hỏi tội các ngươi!” Ánh mắt Thái Nhất lạnh băng, một lượng kiếp bị giam cầm trên Thiên Đình.

Mặc dù hoàn cảnh Thiên Đình không tệ, linh khí dồi dào, Yêu tộc được nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nhưng, y chưa bao giờ quên mối thù của mình!

Vu tộc!

Vu tộc đã đẩy y từ vị trí cao cao tại thượng xuống địa ngục.

Thậm chí, Vu tộc còn giết chết đại ca của y!

Nghĩ đến đây, trái tim Thái Nhất lại âm ỉ đau nhói!

Cơn phẫn nộ vô tận bùng cháy trong lòng, ngọn lửa giận dữ này có thể thiêu rụi cả trời đất chúng sinh.

“Khải bẩm Yêu Hoàng, trải qua một lượng kiếp nỗ lực.

Hiện nay đã luyện chế được ba trăm sáu mươi lăm cây cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo Tinh Thần Kỳ!” Yêu vương Anh Chiêu cung kính nói.

Các yêu tộc nghe vậy, không khỏi lộ ra một tia nhẹ nhõm.

Có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, họ đã có sự chuẩn bị để tái xuất giang hồ.

Lúc này, trên đại địa Hồng Hoang, phần lớn Vu tộc đã rời đi, đã

đến lúc để Yêu tộc thống lĩnh trời đất, diệt sát Vu tộc.

"Ba trăm sáu mươi lăm viên tinh thần bản nguyên chi lực, tốt lắm, lần này ta muốn Vu tộc phải nợ máu trả bằng máu!

Nhưng, chỉ như vậy là không đủ, ta cần phải luyện chế thêm một vạn tiểu Tinh Thần Kỳ.

Ta muốn phát huy ra Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận hoàn thiện nhất!" Ánh mắt Thái Nhất lóe lên hai đạo hung quang tàn bạo.

Vì ngày này, y đã mưu hoạch cả một lượng kiếp.

Sau khi phân phó xong mọi việc, thân hình Thái Nhất khẽ động, biến mất khỏi Thiên Đình. … Nơi sâu thẳm của Bắc Minh.

Côn Bằng vừa từ Oa Hoàng Cung trở về đột nhiên cảm thấy trong lòng bất an.

Điều này khiến y không khỏi nhíu mày.

"Kẻ nào dám tính kế lão phu!

Cút ra đây cho ta!" Côn Bằng là đại thần thông tu sĩ, một lão quái vật tồn tại từ thời Tam tộc.

Y nhanh chóng hiểu ra mình đã bị tính kế, trong lòng không khỏi tỏa ra từng trận sát ý.

Chương 158

“Ha ha ha!

Không hổ là Côn Bằng lão tổ!

Bần đạo Thái Nhất, có lễ rồi!” Trong hư không, chỉ thấy một trận gợn sóng, sau đó thân hình Thái Nhất hiện ra.

“Thái Nhất, ngươi làm gì?!” Ánh mắt Côn Bằng lạnh đi, Thái Nhất đáng lẽ phải bị trấn áp ở Thiên Đình, sao bây giờ lại xuất hiện?

Chỉ là y và Thái Nhất không có giao tình gì, tên này vì sao lại mai phục mình?

Trí tuệ của Côn Bằng sâu không lường được, không khỏi suy đoán mục đích của Thái Nhất.

“Ha ha ha!

Chỉ là muốn mời Côn Bằng đạo hữu gia nhập Thiên Đình của ta mà thôi!

Thiên Đình của ta nguyện ý ban cho Côn Bằng đạo hữu một tôn vị Yêu Sư!” Thái Nhất đưa ra lời mời.

“Chỉ tiếc là, lão tổ đây quen tự do rồi!

Ý tốt của ngươi ta xin nhận!” Ánh mắt Côn Bằng lạnh băng, y là bá chủ của Bắc Minh.

Thái Nhất muốn thu phục y làm thuộc hạ, quả thực không biết trời cao đất rộng.

“Mọi người đều là người thông minh.

Trên thế giới này không có ai có thể từ chối lời mời của bản hoàng!

Côn Bằng, nếu ngươi không muốn cống hiến một phần sức mạnh cho Yêu tộc của ta, vậy thì chỉ có thể mời ngươi đi chết!" Nói rồi, Thái Nhất trực tiếp gõ vào Hỗn Độn Chung.

Lập tức, linh khí vô tận hội tụ vào Hỗn Độn Chung.

Sau đó từng đạo phù văn huyền diệu tỏa ra từ Hỗn Độn Chung, những làn sóng âm khủng bố quét ra.

Không gian trực tiếp bị phá vỡ, sau một lượng kiếp bế quan, tu vi của Thái Nhất đã mạnh hơn.

Chỉ tiếc là, y cuối cùng vẫn không thể chứng được Thánh nhân chi vị.

"Muốn ta chết ư!

Bằng ngươi?

Bây giờ Vu tộc đang nắm quyền, Thiên Đình bị giam cầm, lại muốn tro tàn lại cháy!

Ta thấy ngươi chán sống rồi!" Dưới sức ép của Hỗn Độn Chung, Côn Bằng cảm thấy như đang gánh cả một thế giới.

Điều này khiến sắc mặt Côn Bằng càng thêm lạnh lẽo.

Hai tay y vung lên, chỉ thấy không gian bạo động, sau đó cả mặt biển cuộn lên những con sóng ngất trời.

Từng con mãnh thú khổng lồ được hình thành từ nước biển mang theo hung uy vô tận lao về phía Hỗn Độn Chung.

Ầm!

Mặt biển chấn động, hải thú trực tiếp vỡ tan, sau đó hóa thành mưa lớn rơi xuống.

"Vu tộc, sẽ kết thúc sau lượng kiếp này!

Yêu tộc của ta sẽ hưng thịnh!

Vu tộc, là cái thá gì!" Ánh mắt Thái Nhất dữ tợn, chính vì Vu tộc mà Yêu tộc mới thê thảm như vậy.

Bây giờ bị Côn Bằng tát vào mặt trước công chúng, y không khỏi nổi trận lôi đình.

Lập tức, theo sự thúc giục pháp lực của y, chỉ thấy Hỗn Độn Chung không ngừng lớn lên.

Giống như một thác nước tinh thần trải dài ức vạn dặm, nghiền ép về phía Côn Bằng.

Rắc một tiếng!

Không gian không thể chịu đựng được uy lực của Hỗn Độn Chung, trực tiếp vỡ tan.

Vào giây phút này, sắc mặt Côn Bằng không khỏi đại biến.

"Phiền phức rồi!" Côn Bằng không khỏi cay đắng, nếu y có Tiên Thiên Chí Bảo, hà cớ gì phải sợ Thái Nhất.

Nhưng, y căn bản không có chí bảo.

Vào giây phút này, Côn Bằng không khỏi cắn răng, trực tiếp nhảy xuống Bắc Hải.

Giây tiếp theo, chỉ thấy một con Côn khổng lồ xuất hiện trong nước, đuôi nó quất một cái, lập tức tạo ra từng đạo thủy tiễn gào thét về phía Hỗn Độn Chung.

Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn, nhưng thế công của Hỗn Độn Chung không thay đổi.

Côn Bằng thấy vậy, hóa thành một con chim khổng lồ, con chim

lớn không biết bao nhiêu, e rằng có đến mấy vạn trượng.

Chỉ thấy đôi cánh nó vung lên, xé rách hư không.

Thật kinh ngạc, Côn Bằng khi hóa thành chim cũng có sức mạnh không gian.

Chỉ trong nháy mắt, Côn Bằng xuất hiện bên cạnh Thái Nhất, hai móng vuốt mang theo khí thế vô địch phá nát tất cả lao về phía Thái Nhất.

Một vuốt tung ra, trời đất diệt vong.

Chỉ là, Thái Nhất vẫn cười lạnh.

"Nếu ngươi có thể phá được công kích của Tiên Thiên Chí Bảo.

Ngôi vị Yêu Hoàng này ta nhường cho ngươi!" Nói rồi, trên người y hiện ra hư ảnh của Hỗn Độn Chung.

Thật kinh ngạc, Thái Nhất và Hỗn Độn Chung sớm đã người và bảo vật hợp nhất.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, tiếng va chạm truyền khắp Bắc Hải.

Lập tức, những làn sóng âm khủng bố hạ xuống, sinh linh Bắc Hải chết vô số.

Chương 159

Vô số dãy núi trong khoảnh khắc vỡ nát, cả vùng biển hóa thành một biển máu.

Côn Bằng thì hóa thành hình người bay ngược ra ngoài, hai tay y máu tươi đầm đìa, thảm không nỡ nhìn.

"Tốt, tốt lắm!

Dám ép lão tử đến bước này!

Chết đi!" Tiếng gầm gừ tàn bạo của Côn Bằng vang lên.

Chỉ thấy y lại lần nữa hóa thành Côn khổng lồ, sau đó há cái miệng lớn ngập trời.

Lập tức một luồng hấp lực vô tận từ trong miệng tỏa ra, bao trùm toàn bộ Bắc Hải.

Côn là thôn phệ, Bằng là không gian.

Có thể nói, nội tình của Côn Bằng quả thực sâu dày.

Lập tức, cả Bắc Hải đều sụp đổ, dưới luồng sức mạnh thôn phệ khủng bố này, bầu trời trở nên âm u vô cùng.

Tất cả những gì hữu hình và vô hình, đều hóa thành hư vô.

Lực hút khủng bố thôn phệ vạn vật, dường như cả thế giới bị cắn mất một miếng.

Vào giây phút này, Thái Nhất không khỏi sắc mặt đại biến.

Ai có thể ngờ Côn Bằng lại có chiêu độc ác như vậy.

Một chiêu này, e rằng cả Bắc Hải sẽ hóa thành tử địa!

Sông núi, biển cả, nhật nguyệt tinh thần đều bị thôn phệ!

Rắc rắc!

Trời đất trực tiếp bị thôn phệ.

Cả khu vực tan nát, như thể tận thế giáng lâm.

Trong hư không, một đôi mắt lạnh lùng vô tình nhìn chằm chằm Thái Nhất.

Giống như những ngôi sao cổ xưa, mang lại cho người ta cảm giác bị áp bức.

Ý chí thôn phệ lạnh lùng vô tình đó, dường như muốn nuốt chửng cả trời đất này.

Sức mạnh kinh khủng hình thành một cái lồng không gian, thôn thiên diệt địa!

"Chết tiệt!

Lại có thủ đoạn như vậy!" Thái Nhất không khỏi kinh ngạc, không ngờ Côn Bằng có thể thôn phệ vạn vật.

Y muốn nuốt sống mình!

Mình sẽ chết!

Một cảm giác nguy cơ lan tỏa trong lòng Thái Nhất.

Không chút do dự, Thái Nhất trực tiếp tung ra toàn lực.

Lập tức vô tận Thái Dương Chân Hỏa phun trào ra, từng con Kim Ô lớn như núi hiện ra, sau đó lao về phía Hỗn Độn Chung.

Nhận được pháp lực của Thái Nhất, Hỗn Độn Chung lập tức tỏa ra thần uy vô tận.

Chỉ thấy từng ngọn núi, từng con sông lớn, vô số mãnh thú, tinh không hiện ra trên Hỗn Độn Chung.

Lúc này, Thái Nhất như chúa tể vô thượng của thế giới, dùng uy

lực mênh mông thúc đẩy Hỗn Độn Chung.

Chuông vang, thần uy vô tận.

"Gầm!" Một tiếng gầm vang lên, mặt biển nổ tung, một bóng đen thôn phệ trời đất.

Từng vết nứt khổng lồ xuất hiện ở nơi bóng đen đi qua, hư không lộ rõ.

"Hỗn Độn Chung xuất, chấn vạn vật!" Cùng lúc đó, Thái Nhất cũng không nương tay.

Hỗn Độn Chung mang theo sức mạnh của một thế giới, oanh sát về phía bóng đen.

Giống như một ngôi sao khổng lồ rơi xuống, trấn áp tất cả những vật hữu hình và vô hình trên thế giới.

Khi bóng đen và Hỗn Độn Chung gặp nhau, thời gian dường như ngưng đọng lại.

Hỗn Độn Chung trực tiếp bị bóng đen nuốt chửng.

Chỉ là, chưa đợi bóng đen hành động tiếp, dị biến đột ngột xảy ra.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, trên người bóng đen xuất hiện từng vết nứt.

Giống như mạng nhện lan ra bốn phía.

"Dám nuốt Hỗn Độn Chung, quả thực không biết sống chết!" Thái Nhất cười lạnh, nhưng trên mặt y cũng có thể thấy một tia lo lắng.

Rõ ràng, cú va chạm vừa rồi, y cũng không dễ chịu.

Theo sau tiếng "rắc rắc" không ngừng vang lên, bóng đen trực tiếp vỡ tan.

Sau đó, Côn Bằng hiện ra hình người.

“Ta không cam tâm!

Nếu không phải vì Tiên Thiên Chí Bảo, Thái Nhất là cái thá gì!

Chẳng qua chỉ là một tên bị Vu tộc đánh cho đến nỗi không dám kêu gào!” Côn Bằng miệng phun máu tươi, mặt đầy vẻ không cam tâm.

Nếu không có Hỗn Độn Chung, y không thể nào thua!

“Không cam tâm ư?

Có bản lĩnh thì ngươi cũng đi tìm một cái Tiên Thiên Chí Bảo đi!

Chương 160

Có được bảo bối như vậy cũng là do phúc duyên của bản hoàng sâu dày!

Cho ngươi cơ hội cuối cùng, thần phục hoặc hủy diệt!" Ánh mắt Thái Nhất hung tàn, Hỗn Độn Chung lại lần nữa rung lên, trực tiếp giam cầm Côn Bằng, e rằng Côn Bằng lại ra tay độc ác.

"Lão tử có chết, ngươi cũng đừng hòng sống yên!" Côn Bằng cao ngạo đến mức nào, sao có thể khuất phục trước Thái Nhất.

Chỉ là, trong lúc y nói, Thái Nhất lại rung một tiếng chuông nữa, sau đó nhân lúc Côn Bằng bị phản phệ, trực tiếp rút ra một tia nguyên thần của Côn Bằng đánh vào Chiêu Yêu Phiên.

"Bây giờ, không phải do ngươi quyết định nữa rồi!

Ngươi có tự bạo, ta cũng có thể hủy diệt nguyên thần của ngươi!" Thái Nhất cười lạnh.

Vào giây phút này, Côn Bằng lão tổ chỉ cảm thấy vô cùng uất ức.

Nguyên thần bị người ta khống chế, dù liều mạng cũng không làm gì được.

Cuối cùng, Côn Bằng chỉ có thể cúi cái đầu cao quý của mình, nén tất cả hận thù vào đáy lòng.

"Bái kiến Đông Hoàng!" Côn Bằng cúi đầu.

"Ha ha ha, tốt, tốt lắm!

Yêu Sư, hoan nghênh ngươi!

Có ngươi gia nhập, đại nghiệp Yêu tộc của ta có thể thành!" Thái Nhất cười ha hả, thu phục được một cường giả như Côn Bằng, đủ để

bù đắp rất nhiều chiến lực cho Yêu tộc.

Còn về việc Côn Bằng có phục hay không, bản mệnh nguyên thần nằm trong tay Chiêu Yêu Phiên, không phục thì chỉ có con đường hồn bay phách tán. … Thời gian trôi qua, lại một ngàn năm nữa.

Nhân tộc ngày càng lớn mạnh, phân tán khắp nơi trên thế giới.

Trong quá trình này, Khổng Tuyên, Viên Hồng, Lục Nhĩ và những người khác vì buồn chán nên thường xuyên chiến đấu.

Họ tu luyện Cửu Chuyển Thần Công của Vu tộc, vì thế chiến đấu đều là cận chiến.

Điều này lại khiến Nhân tộc cảm thấy ý chí chiến đấu dâng trào, học được một chút da lông, diễn luyện ra một số chiêu thức võ học.

Mặc dù nông cạn, nhưng để đối phó với một số dã thú thì cũng đủ.

Vì thế, nhân loại bắt đầu cuộc thanh tẩy tự nhiên, vạn vật.

Nhìn vạn vật trời đất vận chuyển, trong đầu họ lóe lên linh quang, có thể lĩnh ngộ được một số điều huyền bí.

Thậm chí, Nhân tộc bắt đầu chế tạo vũ khí, dùng gậy gỗ và đá để chống lại dã thú.

Trong quá trình này, ba người Khổng Tuyên, Viên Hồng, Lục Nhĩ cũng không ngừng nhận được công đức.

Trên núi Côn Luân, Lão Tử càng quan sát Nhân tộc, càng cảm thấy không đúng.

Y luôn cảm thấy Nhân tộc là một chủng tộc kỳ lạ.

Cuối cùng có một ngày, y không nhịn được nữa liền hạ phàm đến địa bàn của Nhân tộc.

Rất nhanh, y đã phát hiện sự tồn tại của Khổng Tuyên và những

người khác, lại thấy Nhân tộc và Vu tộc sống chung hòa bình.

Càng nhìn, y càng cảm thấy kinh hãi.

Thế là, Lão Tử hóa thành một ông lão Nhân tộc, chống gậy đi vào một bộ lạc Nhân tộc.

Sau đó y cẩn thận quan sát từng hành động của Nhân tộc.

Y phát hiện Nhân tộc tuy thực lực thấp kém, thậm chí sinh tồn khó khăn.

Nam nữ già trẻ mặc da thú, thậm chí có người quấn lá cây.

Vũ khí của họ cũng chỉ là gỗ và đá.

Nhưng dù vậy, Nhân tộc vẫn luôn mỉm cười, sống vui vẻ hòa thuận.

Nhìn thấy cảnh này, Lão Tử không khỏi chấn động trong lòng.

Y chỉ cảm thấy dường như mình đã hiểu ra điều gì đó, nhưng lại không hiểu gì cả.

Đúng lúc này, một thanh niên Nhân tộc thấy y, cảm thấy ông lão đáng thương, liền kéo y đến bên đống lửa.

Thậm chí, cậu ta còn lấy một miếng thịt từ trên đống lửa đưa cho Lão Tử.

Lão Tử thân là Chuẩn Thánh, sao có thể ăn thịt của những con dã thú này.

Nhưng bây giờ đã hóa thân thành ông lão Nhân tộc, y liền nhận lấy miếng thịt chuẩn bị ăn.

Chỉ là, y phát hiện những đứa trẻ Nhân tộc, mặt mày thèm thuồng nhìn chằm chằm vào y, nước miếng chảy ròng ròng.

Nhân tộc lúc này, tuy đã bắt đầu lớn mạnh, nhưng vẫn chưa được

ăn no mặc ấm.

Thịt của dã thú là thức ăn hiếm có.

“Lão nhân gia, ngài ở bộ lạc nào vậy?

Vì sao lại một mình chạy lung tung?

Thế giới này nguy hiểm lắm đấy!” thanh niên nói.

Nhân tộc lúc này, đã sớm phân bố khắp nơi trên Hồng Hoang.

Mỗi bộ lạc có mấy trăm người, họ cùng nhau di cư, cùng nhau hoạt động, giống như một ngôi làng.

Lão Tử nghe vậy, nói: “Tộc nhân của ta đã chết trong lần đi săn dã thú trước đó!

Bây giờ ta không nơi nương tựa, muốn tìm một nhóm người khác để cùng sinh tồn!” Thanh niên nghe vậy liền nói: “Lão nhân gia, ngài hãy ở cùng chúng tôi đi!

Chỉ cần người trẻ tuổi như tôi còn sức lực, sẽ luôn nuôi sống ngài!” Nói rồi, thanh niên bắt đầu kéo Lão Tử vào nhóm.

Đối với Nhân tộc mà nói, bất kể nam nữ già trẻ, đều đáng được đối xử bình đẳng.

Hơn nữa, người già kiến thức cũng nhiều, có thể dùng kinh nghiệm để dẫn dắt người trẻ tuổi, giúp họ ít phạm sai lầm.

Thế là Lão Tử ở lại trong Nhân tộc, đóng vai trò như một bậc trí giả.

Chương 161

Điều này cũng khiến Nhân tộc càng thêm tôn trọng Lão Tử.

Thời gian trôi qua, lại một năm nữa.

Một ngày nọ, Lão Tử kéo người thanh niên sắp đi săn lại và nói: "Chàng trai trẻ, ta hỏi ngươi một câu." "Trí giả, mời ngài hỏi." thanh niên nói.

"Ta thấy bên ngoài nguy hiểm, trong một năm, cũng đã có tộc nhân chết đi.

Vì sao các ngươi vẫn phải ra ngoài đi săn, chẳng lẽ không sợ sao?" Thanh niên nghe vậy sững sờ, nhìn Lão Tử với vẻ mặt kỳ lạ, nói: "Không đi săn, tộc nhân sẽ không có thịt ăn!

Nhân tộc chúng ta tự cường không ngừng, cho dù bên ngoài gian nan nguy hiểm đến đâu.

Chỉ cần chúng ta có niềm tin vững chắc, không có khó khăn nào có thể cản được chúng ta!

Chúng ta tuy nhỏ yếu, nhưng chúng ta đang không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn!

Có thể tôi sẽ chết, nhưng Thánh Phụ đã từng nói, con người ai cũng có một lần chết!

Hoặc nhẹ tựa lông hồng, hoặc nặng tựa Thái Sơn!

Tôi sao có thể vì sợ hãi mà không làm!

Nếu tôi không đi, tất cả mọi người đều không đi, chẳng phải Nhân tộc sẽ diệt vong sao?

Tinh thần của Nhân tộc là vĩnh viễn không khuất phục!

Ta ngã xuống, sẽ có hàng ngàn vạn người Nhân tộc khác đứng lên!

Nếu chúng ta vì sợ hãi mà không làm gì cả, vậy thì Nhân tộc sẽ đi đến bờ diệt vong!

Nhân tộc chúng ta là do Thánh Nữ Nữ Oa nương nương tạo ra, lại có Thánh Phụ vì chúng ta mà xây dựng nên nền tảng và tinh thần của con người!

Truyền thụ kiến thức cho chúng ta, có Thánh Phụ Thánh Mẫu che chở, Nhân tộc chúng ta nhất định sẽ lớn mạnh!" Thanh niên nói một cách hùng hồn.

Nhân tộc kế thừa tinh thần của Vu tộc, tự cường không ngừng, ngoan cường bất khuất!

Đồng thời, Nhân tộc cũng hải nạp bách xuyên, lĩnh ngộ ra tư tưởng của riêng mình.

Trong thời kỳ này, Nhân tộc là "mình vì mọi người, mọi người vì mình"!

Thậm chí khi nói, đôi mắt của người thanh niên còn lóe lên thần quang.

Đó là sự kiên định đối với tương lai.

Vào giây phút này, Lão Tử trong lòng có điều lĩnh ngộ.

Tâm thần y chấn động, trên người tỏa ra vạn trượng thần quang.

Trong thần quang, Lão Tử trở lại diện mạo ban đầu.

Vào giây phút này, người thanh niên làm sao không biết mình đã gặp được đại năng.

Nhìn Lão Tử tóc hạc da hồng, tiên khí phiêu diêu, người thanh niên không khỏi cúi đầu lạy xuống đất, "Bái kiến tiên nhân!" "Được rồi, đây là duyên phận của ta!

Nếu ta giảng đạo xong, ngươi còn ở đây, ta sẽ nhận ngươi làm đồ đệ!" Nói rồi, Lão Tử bắt đầu giảng đạo.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Danh khả danh, phi thường danh.

Vô danh, thiên địa chi thủy; hữu danh, vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô, dục dĩ quan kỳ diệu; thường hữu, dục dĩ quan kỳ khiếu.

Thử lưỡng giả, đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn." Thật kinh ngạc, Lão Tử bị Nhân tộc cảm hóa, đã biến lời nói và hành động của Nhân tộc thành kinh văn.

Trong lúc giảng đạo, trong cơ thể Lão Tử lại xuất hiện một đạo nhân nữa.

Thật kinh ngạc, Lão Tử đã chém đi luồng thiện thi cuối cùng!

Nhưng Lão Tử vẫn không ngừng giảng đạo.

"Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu.

Thánh nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cẩu.

Thiên địa chi gian… Hư nhi bất khuất, động nhi dũ xuất…" Lão Tử không ngừng giảng đạo, vừa giảng cho Nhân tộc, cũng vừa giảng cho vạn vật.

Càng là để hệ thống lại đạo của mình, lập tức, trời giáng tử khí, đất nở sen vàng.

Y vừa giảng, vừa hệ thống lại đại đạo.

Kinh văn này đã trở thành Đạo Đức Kinh.

Lúc này, có người trong Nhân tộc nghe xong liền có điều lĩnh ngộ.

Có người nghe nửa ngày cũng không hiểu, liền trực tiếp rời đi.

Người thanh niên kia, trong lòng có cảm ứng, không ăn không uống quỳ trước mặt Lão Tử nghe giảng.

Không ăn không uống, cơ thể dần dần mục nát, nhưng lại phục hồi trong linh khí.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, người thanh niên đã bước vào con đường tu hành.

Một lần giảng đạo, kéo dài ba trăm năm.

Vì có Lão Tử giảng đạo, khí trường tỏa ra, bộ lạc này lấy Lão Tử làm trung tâm không ngừng phát triển, mở rộng.

Ban đầu chỉ có mấy trăm người, trải qua không ngừng sinh sôi và sự gia nhập của các bộ lạc khác.

Ba trăm năm sau, bộ lạc này đã có hơn một triệu người.

Trong ba trăm năm, triệu người Nhân tộc sống an nhàn, không còn thiên địch.

Thanh niên đi săn, phụ nữ hái quả may vá, trẻ con nhặt củi đốt lửa.

Một khi về già, họ liền đến nơi Lão Tử giảng đạo để nghe, khai mở trí tuệ.

Chương 162

Những người già này một khi có được điều gì, sẽ ghi chép lại để truyền thừa.

Vì sự tồn tại của Vu văn, kiến thức của Nhân tộc được kế thừa, Vu tộc cũng nhận được công đức trong đó.

"Thánh nhân bất tích, ký dĩ vi nhân kỷ dũ hữu.

Ký dĩ dữ nhân kỷ dũ đa.

Thiên chi đạo, lợi nhi bất hại.

Thánh nhân chi đạo, vi nhi bất tranh." Theo sau Lão Tử giảng xong toàn bộ Đạo Đức Kinh, lập tức, từ xa bay đến hai ông lão.

Chính là hai thi thể mà Lão Tử đã chém đi, cộng với thiện thi hóa thành từ việc giảng đạo, tam thi dung hợp với Lão Tử.

Giây tiếp theo, một luồng uy nghiêm khủng bố truyền khắp Hồng Hoang.

Chỉ thấy Lão Tử mở mắt ra, đôi mắt nhìn thấu hư không, nhìn về phía tương lai của Nhân tộc.

Giây tiếp theo, chỉ thấy y lớn tiếng nói: "Ta là Đạo Đức Thiên Tôn Lão Tử của Bàn Cổ Tam Thanh, nay tại đây lập một giáo!

Tên là Nhân Giáo, Nhân Giáo sẽ giáo hóa đạo đức văn minh cho Nhân tộc, dùng Thái Cực Đồ để trấn áp khí vận Nhân tộc!

Thiên Đạo chứng giám, Nhân Giáo, lập!" Lập tức, chỉ thấy Thái Cực Đồ tỏa ra vạn trượng kim quang, một cây cầu vàng từ trong Thái Cực Đồ bay ra, kết nối khí vận của Nhân tộc với Lão Tử.

Thiên Đạo có cảm ứng, giáng xuống vô số công đức, sau đó rơi

vào đỉnh đầu Lão Tử.

Lập tức, dưới sự dẫn dắt của luồng công đức này, công đức khai thiên của Bàn Cổ mà Lão Tử kế thừa được dẫn ra, hình thành nên vô lượng công đức kim vân.

Dưới công đức kim vân, khí thế của Lão Tử tăng vọt, sau đó y bước một bước, đứng trên cầu vàng.

Lập tức, tử khí bay về phía đông mười vạn dặm, khí lành lan tỏa khắp bầu trời.

Trên người Lão Tử tỏa ra uy thế vô tận, thần uy như biển, thần ân như ngục.

Chúng sinh Hồng Hoang có cảm ứng, lần lượt quỳ lạy nói: "Bái kiến Lão Tử Thánh nhân, chúc Thánh nhân vạn thọ vô cương!" Ầm!

Ầm!

Ầm!

Thiên lôi vang chín tiếng, chúc mừng Thánh nhân.

Khi mọi thứ trở lại bình tĩnh, Lão Tử nhìn về phía người thanh niên, nói: "Ngươi đã thúc đẩy bần đạo thành Thánh!

Bần đạo đã giảng đạo cho ngươi ba trăm năm, ngươi có nguyện ý trở thành đồ đệ của ta không?" Người thanh niên nghe vậy vui mừng nói: "Bái kiến sư tôn!" "Tốt, ta nhận ngươi làm đồ đệ, bần đạo ban cho ngươi một cái tên.

Tên là Huyền Đô!" Lão Tử gật đầu, lấy ra một viên kim đan ban cho Huyền Đô.

Chỉ thấy sau khi Huyền Đô uống xong, tu vi tăng nhanh, đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên. … Địa Phủ.

Đế Giang nhìn thế giới Hồng Hoang, khẽ cảm khái, "Lão Tử cuối

cùng cũng thành Thánh!

Xem ra, thời đại của các Thánh nhân sắp đến rồi!" Hậu Thổ nghe vậy không khỏi cười nói: "Đại ca, thời đại của các Thánh nhân chẳng phải đã sớm đến rồi sao?

Chính là do một tay huynh tạo ra đó!" Đế Giang nghe vậy không khỏi cảm khái: Ừ nhỉ, thời đại của các Thánh nhân đã sớm đến rồi.

Y đã thay đổi Hồng Hoang, tạo ra mười hai vị Thánh nhân cho Vu tộc.

Đúng lúc này, chỉ thấy Minh Hà tiến đến báo cáo: "Chủ thượng, Thông Thiên đến bái kiến!" Lão Tử thành Thánh, cách Nữ Oa thành Thánh không đến ngàn năm.

Theo sau Lão Tử thành Thánh, cả Hồng Hoang lại lần nữa chấn động.

Đầu tiên là Nguyên Thủy và Thông Thiên, cùng là Tam Thanh, thấy Lão Tử thành Thánh, họ bắt đầu sốt ruột.

Mặc dù ba người là huynh đệ, nhưng lý niệm của ba người không giống nhau, theo sau thực lực tăng cường, ba người ngầm cạnh tranh với nhau.

Vì thế, Thông Thiên trực tiếp xuống núi Côn Luân, muốn đi tìm một người.

Linh Sơn phía Tây.

"Sư huynh, Lão Tử cũng thành Thánh rồi!

Nguyên Thủy, Thông Thiên cũng sắp rồi!" Chuẩn Đề bi khổ nói.

Vì duyên cớ của Đế Giang, y và Tiếp Dẫn chỉ có thể cùng nhau tu một luồng hồng mông tử khí.

Bây giờ tuy đã ở bên bờ lĩnh ngộ, nhưng cuối cùng vì nội tình

không đủ nên không thể thành Thánh.

"Thế giới phương Đông, vật tư phong phú.

Phương Tây chúng ta nghèo nàn, tự nhiên phúc duyên không đủ.

Nhưng, lão sư nói chúng ta có đại nghị lực, đại trí tuệ có thể thành Thánh!

Sư đệ, chúng ta phải kiên trì!" Tiếp Dẫn điềm đạm nói, rồi lại tiếp tục ngủ say.

Đạo của hư huyễn, không ngừng xây dựng thế giới trong mơ.

Sẽ có một ngày, thế giới của y sẽ hóa thành hiện thực.

Lão Tử thành Thánh, cả Hồng Hoang đều kinh ngạc. … Địa Phủ.

Thông Thiên tiến vào Địa Phủ, càng đi sâu càng kinh hãi.

Thế giới Hồng Hoang, Vu tộc ngày càng ít đi, nhưng lại ở trong Địa Phủ.

Y nhìn thấy Vu tộc, những Vu tộc này thực lực cao thâm, Vu tộc cấp Đại La Kim Tiên có thể đi đầy đường.

Nhưng tất cả những điều này, chỉ là một phần sức mạnh của Vu tộc mà thôi.

Vu tộc có mười hai thế giới, nếu luồng sức mạnh này xuất thế, đủ để lật đổ thế giới Hồng Hoang.

Quả nhiên, bất kỳ thế lực nào trước mặt Vu tộc cũng chỉ là đàn em.

"Thông Thiên, Tam Thanh các ngươi và Vu tộc của ta không hợp nhau!

Chương 163

Vì sao lại đến Địa Phủ!" Trong điện Luân Hồi, ánh mắt Đế Giang uy nghiêm, nhìn về phía Thông Thiên.

"Tam Thanh chúng ta là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, Vu tộc là do tinh huyết của Bàn Cổ hóa thành!

Chúng ta vốn là một nhà, chỉ là có chút hiểu lầm!

Tiểu đệ không hiểu chuyện, lần này đặc biệt đến xin lỗi đại ca!" Thông Thiên cung kính nói.

Một tiếng "đại ca", quả thực vô cùng thân thiết.

Cảnh này, khiến cho Đế Giang, Minh Hà và những người khác không khỏi khóe miệng co giật.

Thậm chí, trong đầu Đế Giang không khỏi nảy ra một ý nghĩ: Tên này, có thật là Thông Thiên không?

Nhưng, nếu Tam Thanh chịu nhận tổ quy tông, công nhận Vu tộc là lão đại, đối với Vu tộc cũng có lợi.

Nghĩ đến đây, Đế Giang nói: "Biết sai mà sửa, không gì tốt hơn, Thông Thiên, ngươi có thể hiểu được điểm này là tốt rồi!

Cũng không uổng công bản tôn ngày trước đã dạy dỗ các ngươi bằng tình yêu thương!

Nhưng, bây giờ xem ra chỉ có một mình ngươi nhận ra được một chút.

Xem ra, ngày đó bản tôn dạy dỗ các ngươi, vẫn chưa đủ sâu sắc!" Thông Thiên nghe vậy, không khỏi cười khổ.

Dạy dỗ bằng tình yêu thương, đó đâu phải là dạy dỗ, quả thực là

đánh cho đến chết.

Nhưng, Đế Giang lại rộng lượng hơn y tưởng, ít nhất Thông Thiên cho rằng mối quan hệ giữa Tam Thanh và Tổ Vu sẽ không dễ dàng hòa hoãn như vậy.

Không ngờ Đế Giang chỉ nhẹ nhàng cho qua.

Có lẽ, đây mới là tấm gương mà một người huynh trưởng nên có!

Có thể giúp huynh đệ của mình thành Thánh, nhưng bản thân lại không thành Thánh.

Tâm thái này, e rằng cả Hồng Hoang cũng chỉ có một mình Đế Giang.

Dù sao, có thể thúc đẩy mười một vị Tổ Vu thành Thánh, Đế Giang không thể thành Thánh, nói ra ai cũng không tin.

Nghĩ đến đây, Thông Thiên đối với Đế Giang càng thêm cung kính.

Ban đầu chỉ là bị ép bởi tình thế, nhưng vào giây phút này, y thật lòng công nhận Đế Giang là đại ca.

Sau một hồi trao đổi, Đế Giang cuối cùng cũng nghiêm túc nói: "Thông Thiên, ngươi đến đây là để cầu pháp thành Thánh ư?" Trên mặt Thông Thiên lộ ra một tia ngượng ngùng nói: "Đại ca soi xét." "Chúng ta là huynh đệ một nhà!

Nếu đã nhận Vu tộc ta làm ca ca, ta làm ca ca cũng không keo kiệt!

Hôm nay ta lấy pháp thành Thánh làm quà nhận tổ quy tông cho ngươi!" Đế Giang nói.

"Đa tạ đại ca!

Không biết làm thế nào để thành Thánh?" Thông Thiên không khỏi vui mừng, quả nhiên đã đi đúng đường.

Sớm biết như vậy, nên sớm nhận đại ca.

Như vậy, có lẽ người đầu tiên trong Tam Thanh thành Thánh chính là y.

"Hồng Quân giảng đạo, giáo hóa chúng sinh, mới có thể hợp đạo.

Người muốn thành Thánh, cuối cùng vẫn là vì khí vận và công đức.

Vu tộc ta thống trị Hồng Hoang, mới có thể tạo ra mười một vị Thánh vị!

Lão Tử giáo hóa Nhân tộc, nhân cơ hội Nhân tộc thành Thánh, vạn vật thế gian đều có một tia sinh cơ!

Thông Thiên, ngươi hiểu chưa?" Đế Giang chỉ điểm.

Thông Thiên nghe vậy, trong đầu lóe lên tinh quang.

Lập tức, chỉ thấy một đạo kiếm khí trên người y lao thẳng lên trời.

Nhất thời, Hồng Mông Thánh Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí mạnh mẽ khiến trời đất nhật nguyệt vô quang.

"Ta là Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, nay tuân theo Thiên Đạo lập một giáo, tên là 'Tiệt', vì chúng sinh mà đoạt lấy một tia sinh cơ từ Thiên Đạo.

Dùng hồng mông tử khí trấn áp khí vận, Tiệt Giáo, lập!" Thông Thiên hét lớn một tiếng, lập tức tử khí bay về phía đông, trời giáng linh khí.

Một luồng sát khí lan tràn khắp Hồng Hoang.

Một con đường thành Thánh, giống như con cá bơi ngược dòng, dường như muốn nghịch thiên mà đi, vì chúng sinh đoạt lấy thiên cơ.

Khiến chúng sinh không thể không quỳ xuống đất khấu đầu, "Bái kiến Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, thánh thọ vô cương." Cùng lúc đó, trên núi Côn Luân.

Nguyên Thủy thấy Lão Tử lập Nhân Giáo thành Thánh, Thông Thiên lập Tiệt Giáo thành Thánh, trong lòng có điều lĩnh ngộ.

Chỉ thấy y đứng dậy, Bàn Cổ Phiên trong tay khuấy động phong vân, sau đó lớn tiếng nói: "Ta là Nguyên Thủy của Tam Thanh, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nay lập một giáo, tên là Xiển, thuận theo thiên mệnh, giải thích thiên uy.

Dùng Bàn Cổ Phiên làm trấn giáo chi bảo.

Xiển Giáo, lập!" Lập tức, trời đất chấn động, công đức từ trên trời giáng xuống.

Công đức vừa vào đỉnh đầu, dẫn ra công đức khai thiên của Bàn Cổ, trong nháy mắt thành Thánh vị.

Uy áp vô tận tỏa ra, chúng sinh Hồng Hoang vừa bị Thông Thiên áp xuống lại chỉ có thể quỳ xuống bái lạy: "Bái kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Chúc Thánh nhân vạn thọ vô cương!" Nguyên Thủy đắc đạo, trên đỉnh đầu y vạn mẫu kim hoàng khánh vân bao phủ, khánh vân nở hoa vàng, kim đằng vạn trản.

Bàn Cổ Phiên khuấy động trên không trung, tiếp dẫn thiên địa nguyên khí, hóa hư hợp đạo.

Chỉ là, đạo của Nguyên Thủy, thanh quang lưu chuyển, giống như thác nước từ trên trời đổ xuống, mênh mông như thiên uy.

Đạo của y và đạo của Thông Thiên, hoàn toàn khác nhau.

Có thể nói, Nguyên Thủy thuận thiên mà đi, mang theo hoàng hoàng uy thế của Thiên Đạo để ước thúc chúng sinh.

Thông Thiên nghịch thiên mà đi, vì chúng sinh đoạt lấy thiên cơ.

Lập tức, đại đạo của hai người va chạm vào nhau, Nguyên Thủy chỉ cảm thấy Thông Thiên đang khiêu khích mình.

Chương 164

Thông Thiên cũng cảm thấy Nguyên Thủy cố ý đàn áp, y lập Tiệt Giáo, Nguyên Thủy liền lập Xiển Giáo.

Lý niệm của hai người, không thể hòa giải.

"Đủ rồi!" Đúng lúc này, lại một luồng tử khí lan tràn, trực tiếp xuyên qua đạo của Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Đạo này thanh tĩnh vô vi, giống như một dòng suối trong chảy qua thánh đạo của hai người, lập tức ranh giới rõ ràng.

Đến đây, thánh đạo của Tam Thanh tiêu tán, chúng sinh Hồng Hoang không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Uy nghiêm của Thánh nhân, thật quá đáng sợ!

Thông Thiên và Nguyên Thủy thành Thánh, Tam Thanh trở nên căng thẳng.

Mặc dù chỉ là một khoảnh khắc, nhưng Chuẩn Đề ở phương Tây lại nhìn thấy cơ hội.

Y khuấy động dòng sông vận mệnh, nhân lúc thiên cơ hỗn loạn, đục nước béo cò.

Tiếp Dẫn cũng từ trong mộng tỉnh lại, hai người nhìn nhau một cái, nói: "Bắt đầu đi!" Sau đó, chỉ thấy Tiếp Dẫn ném ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, ngửa mặt lên trời hét lớn: "Ta và Chuẩn Đề hôm nay tại Tây phương Cực Lạc lập giáo!

Dùng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên làm căn bản lập giáo, Phật Giáo, lập!" Nói rồi, Thiên Đạo chấn động, công đức giáng xuống.

Những công đức này tiến vào cơ thể Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lập tức pháp lực của hai người đại tăng.

Chỉ thấy Tiếp Dẫn hiện ra kim thân vạn trượng, đỉnh đầu có đại xá lợi, tỏa ra vạn trượng thần quang.

Dưới thần quang, thế giới phương Tây bắt đầu xuất hiện hư ảnh Phật quốc.

Chuẩn Đề càng hóa thành kim thân mười tám tay hai mươi bốn đầu, chỉ thấy y đưa tay nắm lấy, ba ngàn sợi tóc xanh đều tiến vào đại đạo của Tiếp Dẫn.

Dưới sự lôi kéo của nhân quả chi lực, lập tức trời giáng sen vàng nở rộ, Phật quốc nửa ảo nửa thật, giống như một giấc mơ đẹp.

Cảnh tượng thiên long thiện xướng, hòa bình đó càng khiến người ta khao khát.

Chỉ là, sau khi hai người hấp thu cạn kiệt công đức, vẫn chưa thành Thánh.

Thậm chí Phật quốc cũng khó có thể duy trì.

Thánh nhân, sở hữu năng lực thông thiên triệt địa, bởi vì đại đạo của Thánh nhân có thể giao tiếp và mượn bản nguyên của trời đất, thậm chí mượn uy thế của Thiên Đạo.

Nhưng lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ mới một chân bước vào Thánh đạo.

Vào giây phút này, vẻ vui mừng vừa xuất hiện trên mặt hai người lại bị vẻ cay đắng thay thế.

Tam Thanh thành Thánh, cho họ biết cơ duyên lập giáo thành Thánh, chỉ là hai người không có công đức khai thiên của Bàn Cổ.

Chỉ dựa vào công đức lập giáo căn bản không thể thành Thánh.

Nếu cơ duyên lần này mất đi, cơ duyên thành Thánh lần sau không biết phải đến ngày nào.

Nghĩ đến đây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, sắc mặt trở nên tàn nhẫn.

Chỉ thấy đại đạo của hai người hợp hai làm một, chỉ thấy đại đạo nhân quả và đại đạo hư huyễn kết hợp.

Lập tức nhân quả chi lực kéo theo không gian mộng cảnh, thế giới mộng cảnh của Tiếp Dẫn vô cùng vô lượng, dường như có đến ba ngàn thế giới.

Chính là cái gọi là Tây phương giáo ba ngàn thế giới, chính là từ đây mà ra.

Theo sau hai người sáng tạo ra Phật quốc phương Tây, lập tức sen vàng hiện ra, dường như cả phương Tây đều bị sen vàng bao phủ.

Trong những đóa sen vàng này, mỗi một đóa sen vàng đều là một thế giới.

Chính là cái gọi là một hoa một thế giới, một lá một bồ đề.

Nhưng, dù làm đến mức này, hai người vẫn chưa thành Thánh, chỉ có thể hét lớn: "Khi ta thành Phật, trong cõi Phật của ta không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, cho đến các loài côn trùng, nếu không được như nguyện, thề không thành Phật, đây là nguyện thứ nhất. … Khi ta thành Phật, chúng sinh trong cõi của ta đều có cùng một thiện tâm, không có hoài nghi, không có vọng niệm, ý muốn nói ra đều biết trước ý nhau, nếu không được như nguyện, thề không thành Phật, đây là nguyện thứ tám. … Khi ta thành Phật, chúng sinh trong cõi của ta đều ở trong chính tín vị, xa lìa điên đảo, xa lìa phân biệt, các căn thanh tịnh, chỗ đến đều là Niết Bàn, nếu không được như nguyện, thề không thành Phật, đây là nguyện thứ mười sáu. … Khi ta thành Phật, Bồ tát

trong cõi của ta có thể diễn giải tất cả các pháp, trí tuệ biện tài không thể hạn lượng, nếu không được như nguyện, thề không thành Phật, đây là nguyện thứ ba mươi tám. … Khi ta thành Phật, Bồ tát ở các thế giới khác nghe danh hiệu của ta, quy y tinh tiến, liền đạt đến địa vị bất thoái chuyển, nếu không được như nguyện, thề không thành Phật, đây là nguyện thứ bốn mươi bảy.

Khi ta thành Phật, Bồ tát ở các thế giới khác nghe danh hiệu của ta, quy y tinh tiến, liền đạt đến đệ nhất nhẫn, đệ nhị nhẫn, đệ tam nhẫn, đối với các pháp của chư Phật vĩnh viễn không thoái chuyển, nếu không được như nguyện, thề không thành Phật.” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trực tiếp phát ra hoành nguyện, mỗi khi phát ra một đạo hoành nguyện, Thiên Đạo lại giáng xuống công đức tương ứng.

Khi bốn mươi tám đạo hoành nguyện phát xong, lập tức vô lượng công đức hội tụ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, hấp thu vô lượng công đức, hét lớn một tiếng: “Tây phương giáo, lập!” Lập tức, tử khí bay về phía đông, Phật quốc phương Tây từ hư hóa thực.

Cả Linh Sơn phương Tây đều được bao phủ trong sự hòa bình, từ bi, một viễn cảnh không có tranh đấu.

Khiến chúng sinh không khỏi hiện lên vẻ khao khát.

Có thể nói, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liên tiếp phát hoành nguyện, cuối cùng cũng thành Thánh vị.

Con đường thành Thánh này, độc đáo một mình, xuất phát từ Huyền Môn nhưng lại thoát ly Huyền Môn.

Thánh địa Cực Lạc phương Tây, từ hư hóa thực, tràn ngập vô lượng công đức quang, trí tuệ quang.

Mượn uy nghiêm thành Thánh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trực tiếp

độ hóa một nhóm sinh linh phương Đông.

Lập tức, vô số Bồ tát, Kim Cương La Hán, Cát Tường Thiên Nữ, Hộ Pháp Thiên Long xuất hiện.

Nhất thời, chúng sinh Hồng Hoang quỳ lạy: "Bái kiến Thánh nhân, nguyện Thánh nhân vạn thọ vô cương!" Nhân lúc chúng sinh quỳ lạy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái.

Do Tiếp Dẫn lại lần nữa hóa ra thế giới Cực Lạc, tiếng Phật thiền xướng, lập tức thiên nữ tỏa hương mở đường cho chúng sinh.

Thiên long bát bộ tiếp dẫn chúng sinh.

Dưới cây bồ đề, Phật quang phổ chiếu, khắp nơi là tịnh thổ lưu ly.

Quả thực là một thế giới Cực Lạc.

Nhất thời, vô số sinh linh Hồng Hoang bị hấp dẫn, bị tiếng Phật tẩy não, hóa giải ba ngàn phiền não, độn nhập Tây phương Cực Lạc.

Cảnh này khiến bốn vị Thánh nhân phương Đông không khỏi không vui, phải biết phương Tây vốn là nơi nghèo nàn, sinh linh rất ít.

Bây giờ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cưỡng ép độ hóa sinh linh phương Đông, chẳng phải là muốn cắt đứt truyền thừa của phương Đông sao.

Chương 165

Đúng lúc này, trên bầu trời, pháp tướng của Đế Giang hiện ra.

Chỉ thấy tiếng nói như sấm: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, các ngươi từ đâu tới thì cút về đó cho ta!

Bây giờ chưa đến lượt các ngươi làm càn!" Tiếng nói bá đạo uy nghiêm, thậm chí Đế Giang còn tung một quyền về phía phương Tây.

Rắc một tiếng, vô số Phật quốc phương Tây vỡ nát.

Lập tức, các tu sĩ phương Đông đột nhiên tỉnh táo, nghĩ lại hành động vừa rồi, không khỏi tự kiểm điểm bản tâm, cảnh giác với Tây phương giáo.

"Đế Giang, ngươi có ý gì!

Vì sao lại cản trở chúng ta thành đạo!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không khỏi lạnh lùng quát.

Họ không ngờ vừa mới thành Thánh, đã bị Đế Giang làm mất mặt.

Lúc này, tu sĩ phương Đông đã ngầm cảnh giác với phương Tây, khiến cho việc Tây phương giáo lớn mạnh thêm khó khăn.

Chính là cái gọi là Phật cũng có lửa giận, lúc này, hai người đã vô cùng tức giận.

Phải biết, bốn mươi tám đạo hoành nguyện là vay trước công đức từ Thiên Đạo, vốn đã uất ức vô cùng.

Bây giờ lại bị Đế Giang làm mất mặt, thật muốn một phát tát chết Đế Giang.

"Các ngươi thành đạo, bản tôn không quản được!

Nhưng ta, Vu tộc, thống lĩnh trời đất, nếu dám độ hóa sinh linh

dưới sự thống trị của bản tôn!

Chính là đối địch với Vu tộc ta!

Người khác không quản được, bản tôn quản chắc!" Đế Giang ngạo nghễ nói.

Dù đối mặt với hai vị Thánh nhân phương Tây, y cũng không hề có chút sợ hãi.

"Đế Giang, đừng quên, chúng ta thành Thánh là được Thiên Đạo công nhận!" Tiếp Dẫn quát.

"Thánh nhân thì sao, ở trên địa bàn của bản tôn!

Thánh nhân cũng phải nằm xuống cho ta, huống hồ chỉ là hai tên Thánh nhân công đức quèn!" Đế Giang mặt đầy vẻ khinh thường.

Điều này khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vô cùng tức giận.

Họ định ra tay, lại thấy bốn vị Thánh nhân phương Đông xuất hiện.

"Phương Tây bàng môn, mê hoặc chúng sinh, không phải chính tông của Huyền Môn.

Các ngươi không được dùng Phật pháp thu đồ đệ của phương Đông chúng ta!" Lão Tử lạnh lùng nói.

Mặc dù không thích Đế Giang, nhưng y không thể không đứng ra bênh vực Đế Giang.

Bởi vì, điều này liên quan đến thể diện của phương Đông.

Thánh nhân bất tử bất diệt, thứ họ quan tâm chính là khí vận và thể diện.

Tiếp Dẫn cười lạnh: "Xem ra các ngươi đều cùng một ý!

Nếu các vị cảm thấy Tây phương giáo của chúng ta là bàng môn,

vậy Tây phương giáo chúng ta thoát ly Huyền Môn thì sao!

Thiên Đạo ở trên, Tây phương giáo chúng ta hôm nay thoát ly Huyền Môn, tự lập Phật Giáo, từ nay không thuộc Huyền Môn, không bái Hồng Quân!" Hồng Quân ba lần giảng đạo, thu nhận sáu vị đệ tử, truyền xuống bảy vị Thánh vị.

Bây giờ, sáu vị đệ tử đều đã thành Thánh, lập tức, cả thiên hạ đều kinh ngạc.

Hồng Hoang bước vào thời đại của các Thánh nhân.

Một lượng kiếp, cũng từ đây mà qua đi.

Đảo Bồng Lai.

Đế Giang từ Địa Phủ ra, trực tiếp đến đảo Bồng Lai.

Nơi đây có Lạc Thần và hậu duệ của Vu tộc không gian nhất mạch sinh sống.

Chỉ là, Đế Giang vừa bước vào đảo Bồng Lai, lại nghe thấy một tiếng chó sủa.

Thật kinh ngạc, Thiên Cẩu trên Thái Âm Tinh trực tiếp lao về phía Đế Giang.

"Đế Giang đại nhân, cứu mạng a!" Thiên Cẩu nói tiếng người.

"Sao, có người dám ở đảo Bồng Lai của ta bắt chó ăn thịt à!" Đế Giang cười ha hả, trêu chọc.

"Không, không phải tôi cầu cứu!

Là Thường Hi, Vọng Thư hai vị chủ nhân!" Thiên Cẩu mặt đầy vẻ lo lắng nói.

Đế Giang nghe vậy nhíu mày, Thường Hi, Vọng Thư, là hai nữ thần trên Thái Âm Tinh.

Đế Giang vẫn nhớ Thường Hi dịu dàng như nước, Vọng Thư thông minh lém lỉnh.

Đặc biệt là bánh quế hoa và rượu quế hoa, càng khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Bao năm qua, y vẫn luôn mưu hoạch con đường thành Thánh cho các Tổ Vu, lại quên mất hai vị nữ thần trên Thái Âm Tinh.

"Thường Hi, Vọng Thư sống trên Thái Âm Tinh, có nguy hiểm gì chứ?" Đế Giang hỏi.

"Thái Nhất!" Thiên Cẩu nói, trong mắt lộ ra một tia hận thù.

Thật kinh ngạc, Thái Nhất thấy trời đất xuất hiện sáu vị Thánh nhân, liền muốn mưu cầu công đức và khí vận.

Qua sự suy đoán của Yêu tộc, Thái Dương Tinh thuộc dương, Thái Âm Tinh thuộc âm.

Nếu âm dương kết hợp, có thể nhận được sự chúc phúc của Thiên Đạo, là Thiên Hôn.

Người định ra hôn nhân cho thế giới Hồng Hoang, có thể nhận được đại công đức.

Vì để thành Thánh, Thái Nhất đã cưỡng ép tấn công Thái Âm Tinh, ép hai nữ thần gả cho y làm vợ.

Chỉ là, Thường Hi và Vọng Thư từ sau khi gặp Đế Giang, liền vẫn luôn nhớ nhung Đế Giang.

Bây giờ thấy Thái Nhất bá đạo vô sỉ như vậy, càng thà chết không chịu khuất phục.

Chương 166

Chỉ là, cuối cùng hai tay khó địch bốn tay, cuối cùng bị Thái Nhất bắt đi.

Thiên Cẩu đặc biệt đến đây cầu cứu.

Đế Giang nghe vậy, không khỏi nhíu mày.

Lạc Thần nói: "Phu quân, hiếm khi các nữ thần có lòng.

Thái Nhất hành sự quả thực quá ngông cuồng, hai vị muội muội nếu rơi vào tay Thái Nhất, cuối cùng cũng là một kiếp nạn!

Phu quân sao không cứu Thường Hi và Vọng Thư muội muội về, như vậy em cũng có thêm một người bạn!" Lạc Thần tâm địa thiện lương, không chịu nổi Thường Hi và Vọng Thư bị bắt nạt.

Hơn nữa, Yêu tộc, vẫn luôn là kẻ thù của Vu tộc.

"Thái Nhất ư?

Bản tôn nếu ra tay, ngược lại là bắt nạt kẻ yếu!

Đi thông báo cho Hình Thiên, Khoa Phụ, bảo họ theo ta đến Thiên Đình!

Hôm nay, hãy để Vu tộc chúng ta lại một lần nữa san bằng Thiên Đình!

Cứu hai vị nữ thần về!" Đế Giang lạnh lùng quát.

Lập tức, các Đại Vu của Vu tộc theo đó hành động, muốn lại một lần nữa tấn công Thiên Đình!

Lượng kiếp kết thúc, lúc để Vu tộc lui về ở ẩn, hãy đại náo một trận.

Để cả thế giới này nhớ kỹ, đây là thế giới của Vu tộc. … Thiên Đình, một ngày nắng đẹp, đèn lồng kết hoa.

Yêu Hoàng đại hôn, thực sự là một đại sự vui mừng.

Mặc dù Thái Nhất với tư cách là hoàng giả của Yêu tộc, đã nhiều lần mất mặt.

Nhưng trong mắt vô số tu sĩ, y vẫn là một tồn tại cao không thể với tới.

Vẫn có vô số tu sĩ muốn có một chút quan hệ với Thiên Đình.

Dù sao, thế giới Hồng Hoang là một thế giới vô cùng tàn khốc.

Có thêm một chỗ dựa, là có thêm một lá bùa hộ mệnh.

Nhưng đối với các tu sĩ cấp Đại La Kim Tiên mà nói, đại hôn của Thiên Đế dường như có cũng được không có cũng không sao.

Thậm chí vô số đại thần thông chi sĩ nhận được thông báo cũng chỉ khịt mũi coi thường.

Lượng kiếp vừa qua, Yêu tộc đã không nhịn được mà nhảy ra.

Quả thực không biết sống chết!

"Trấn Nguyên Đại Tiên!" "Hồng Vân Đạo Nhân!" "Đa Bảo Đạo Nhân!" … Trên Thiên Đình, không ngừng có người đến chúc mừng, người phụ trách tiếp đãi bên ngoài không ngừng xướng danh.

Vô số mỹ nữ Yêu tộc xinh đẹp quyến rũ bưng rượu tiên, hoa tiên đi lại giữa đám đông, quả thực náo nhiệt phi thường.

"Hoan nghênh các vị đạo hữu!" Thái Nhất nhìn mọi người khẽ chắp tay.

Chỉ là, khi thấy không có một vị Chuẩn Thánh nào, trong mắt y không khỏi lộ ra một tia lạnh lẽo.

Thậm chí sự phẫn nộ bùng cháy trong lòng: Lũ khốn kiếp đáng ghét, Yêu Hoàng đại hôn, mà dám không đến chúc mừng.

Đợi ngày ta thành Thánh, sẽ là ngày chết của các ngươi!

Vẻ âm trầm trên mặt Thái Nhất lóe lên rồi biến mất, y lại nở nụ cười tiêu chuẩn, sau đó dẫn mọi người vào Thiên Cung.

Chỉ là, đúng lúc này.

Nam Thiên Môn lại đại loạn.

Bởi vì họ đã nhìn thấy chín con rồng, chín con phượng hoàng!

Thế trận này, khiến họ nhớ lại một lượng kiếp trước, Tổ Vu phạt trời!

Trận chiến đó, Yêu tộc chết vô số, Yêu Đế Đế Tuấn còn thân vong.

Người đàn ông đó, là ác mộng trong lòng họ!

"Vu, Vu tộc!" Nhìn chín con rồng, chín con phượng hoàng uy vũ hùng tráng, Yêu tộc canh giữ Nam Thiên Môn lập tức đại loạn.

Vu tộc, là ác mộng trong lòng Yêu tộc.

"Yêu tộc, ông nội Vu tộc của các ngươi đến rồi đây!

Mau cút ra đây nghênh tiếp!" Hình Thiên hét lớn một tiếng, đấu chí dâng trào, cây Kiền Thích trong tay va vào nhau, uy thế vô cùng tỏa ra.

"Thiên Đình là đại bản doanh của Yêu tộc sao?

Chậc chậc chậc, thật là tinh xảo, lần trước Đế Giang đại nhân tấn công Thiên Đình, ta không có duyên được chứng kiến!

Hôm nay, hãy để ta giết sạch Yêu tộc, lấy đầu của Thái Nhất để tế các Thánh nhân Vu tộc!" Xi Vưu cười lạnh, trong mắt y, hung quang lóe lên.

“Giết!” Các Vu tộc đồng thanh hét lớn, sau đó, các Vu tộc đi theo Hình Thiên và Xi Vưu xông vào Thiên Đình.

Hai vị Đại Vu dẫn đầu, thế không thể cản, trong nháy mắt, Nam Thiên Môn trực tiếp sụp đổ.

Hình Thiên tay cầm Kiền Thích, thế không thể cản.

Những tên nhị lang Vu tộc, miệng hô “Vu Vu Vu”.

Binh khí trong tay họ trực tiếp thu hoạch sinh mệnh của Yêu tộc, không ai có thể cản.

Lập tức, chuông báo động của Thiên Đình vang lên inh ỏi.

Một Yêu Thần dẫn theo Yêu tộc xông ra.

“Vu tộc, vì sao lại đánh Thiên Đình của chúng ta!” Yêu Thần hét lớn.

Chỉ là, Hình Thiên căn bản không trả lời.

Chương 167

Chỉ thấy y ném cây Kiền Thích trong tay, thanh thế khủng bố trong nháy mắt chém Yêu Thần làm hai đoạn!

"Một búa chém chết Yêu Thần ư?" "Vu tộc quá khủng bố rồi, mau chạy!" "Mau thông báo cho Yêu Hoàng!" Yêu tộc lần lượt bại lui.

Giây tiếp theo, chỉ nghe thấy trong Thiên Đình truyền ra một tiếng gầm giận dữ khủng bố.

"Vu tộc, lại là các ngươi!

Lần này, ta và các ngươi không thù không oán, vì sao lại tấn công Thiên Đình của ta!" Chỉ thấy Thái Nhất mang theo lửa giận từ Thiên Cung đi ra.

Vu tộc, lại là Vu tộc!

Lúc này, ngọn lửa hừng hực trong lòng Thái Nhất có thể thiêu rụi cả trời đất.

"Bởi vì Yêu tộc các ngươi đã cướp người không nên cướp!

Thường Hi và Vọng Thư hai vị nữ thần, là người mà Đế Giang đại nhân của chúng ta đã để mắt tới!

Yêu tộc dám động vào chủ ý của ngài ấy, thực sự là tội đại bất kính!

Giao ra Thường Hi và Vọng Thư, sau đó dập đầu nhận lỗi, ta có thể tha cho ngươi không chết!" Hình Thiên hét lớn.

"Phóng tứ!

Vu tộc là chủ nhân của trời đất, lượng kiếp đã qua rồi!

Bây giờ, Hồng Hoang không còn là trời đất của Vu tộc nữa!

Đế Giang đâu, bảo hắn cút ra đây!" Thái Nhất gầm lên.

"Muốn gặp Đế Giang đại nhân của ta ư?

Ha ha ha, ngươi không xứng!

Huynh đệ, xông lên cho ta!" Xi Vưu cười lạnh, lập tức Vu tộc trực tiếp xông lên.

Điều này khiến Thái Nhất càng thêm phẫn nộ, bây giờ ngay cả tư cách gặp Đế Giang y cũng không có?

Phải tiếp đãi thế hệ thứ hai của Vu tộc sao?

Vu tộc, quá phóng túng rồi!

"Vu tộc, đừng quá càn rỡ!" "Lẽ nào thật sự cho rằng Thiên đình ta sợ các ngươi chắc!" Thái Nhất gầm lên, lửa giận bùng cháy dữ dội.

"Miệng thì nói không sợ, nhưng cơ thể lại rất thành thật mà." Hình Thiên trào phúng.

Muốn chiến thì chiến, Thái Nhất lắm lời như vậy, rõ ràng là Yêu tộc đang sợ hãi Vu tộc.

"Cùng bọn chúng nói nhảm làm gì!" "Hủy diệt Thiên đình, giết Thái Nhất!" "Lấy đầu người dâng lên cho Đế Giang đại nhân!" Xi Vưu tính tình nóng nảy, trực tiếp cầm Hổ Phách Đao lao về phía Thái Nhất.

"Muốn bất kính với Yêu Hoàng, qua ải của ta trước đã!" Yêu thần Kế Mông xông ra, tức thì cuồng phong bão táp cuốn tới.

Sau Kế Mông, lại có mấy Yêu thần khác xông lên.

Thiên đình có tổng cộng Thập Đại Yêu Thần, mỗi một Yêu thần đều có thực lực Đại La Kim Tiên.

Chỉ là, bị các Yêu thần vây công, Xi Vưu và Hình Thiên không hề

có chút sợ hãi.

Hình Thiên thi triển Khai Thiên Thần Phủ tam thập lục thức, thế không thể đỡ.

Xi Vưu thì ở bên cạnh yểm trợ, đầu đồng mình sắt, mặt mày hung ác.

Hổ Phách Đao trong tay vung lên chém xuống, cây đao này vừa xuất hiện, khí tức hung ác vô tận liền lan tỏa.

Đúng là quỷ khóc sói gào, một đao chém ra, Kế Mông lập tức cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Chưa kịp phản ứng, Xi Vưu đã một đao chém bay đầu Kế Mông, nguyên thần trực tiếp bị dập tắt.

"Ha ha ha!" "Hổ Phách Đao của ngươi lợi hại thật, không hổ là thần binh của tộc Bạch Hổ!" Hình Thiên không khỏi cảm thán.

Dù đối mặt với sự vây công của đông đảo Yêu tộc, y vẫn không hề sợ hãi.

Xi Vưu hừ lạnh nói: "Không có Hổ Phách Thần Đao, ta vẫn có thể chém giết bọn chúng!" Dứt lời, Xi Vưu lại chém về phía một Yêu thần khác.

"Ha ha ha, nói không sai!" "Yêu thần trong mắt ta, chẳng khác gì gà đất chó sành!" "Hôm nay để ta giết cho đã tay!" Hình Thiên ha hả cười lớn.

Vu tộc vốn dĩ thích chiến đấu.

Chỉ là, trong thế giới Hồng Hoang, Vu tộc là bá chủ, không ai dám trêu chọc.

Vì vậy, các Vu tộc cảm thấy Hồng Hoang quá nhàm chán nên mới rời khỏi Hồng Hoang đến các tiểu thế giới.

Giờ đây, Hình Thiên và Xi Vưu đã khai sát giới, giống như mèo ngửi thấy mùi cá tanh.

Chỉ cảm thấy sát ý dâng trào, hận không thể giết một trận cho thống khoái.

Thái Nhất thấy vậy, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Lúc này, Yêu tộc vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để hoàn toàn trở mặt với Vu tộc.

Nhưng nếu không ra tay, e rằng Thiên đình sẽ lại một lần nữa gặp kiếp nạn.

Dù sao Hình Thiên và Xi Vưu đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh, còn những Yêu thần kia chỉ là Đại La Kim Tiên.

"Vu tộc, các ngươi thật sự muốn hủy Thiên đình của ta!" "Vậy đừng trách ta ỷ lớn hiếp nhỏ!" Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung, uy hiếp.

"Thiên hạ này, Yêu tộc vốn không nên tồn tại!" "Lần phạt Thiên trước, là Đạo Tổ đã cứu các ngươi!" "Lần này, ta xem ai có thể cứu Yêu tộc!" Hình Thiên cười gằn.

Lời vừa dứt, sắc mặt đám người Yêu tộc đều đại biến.

Thái Nhất càng tức đến run cả người, nói: "Tốt, tốt lắm!" "Nếu Vu tộc muốn diệt Yêu tộc của ta, vậy đừng trách Yêu tộc ta tàn sát các ngươi đến tận diệt!" "Tất cả xông lên cho ta!" Thái Nhất gầm lên một tiếng.

Lập tức, chúng Yêu tộc không sợ chết mà lao về phía Vu tộc.

Miệng còn hét lớn: "Giết!" Thậm chí, có Yêu tộc còn trực tiếp lao vào Vu tộc tự bạo.

Những đòn tấn công tự sát này lập tức khiến Vu tộc chịu tổn thất.

“Đáng ghét!” “Xem Khai Thiên Thần Phủ của ta đây!” Hình Thiên đột nhiên vung búa chém xuống, tức thì chém chết toàn bộ Yêu tộc phía trước.

Chương 168

Chỉ là, lại có một đám Yêu tộc khác xông ra, trong đó một Yêu thần hét lớn: "Tất cả tránh ra cho ta!" "Xem Thiên Yêu Giải Thể Đại Pháp của ta đây!" "Yêu tộc bất diệt, Yêu thần ta bất diệt!" Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn, một Yêu thần trực tiếp tự bạo.

Một luồng nguyên thần bay về phía Chiêu Yêu Phiên.

Cú tự bạo của một Đại La Kim Tiên trong nháy mắt đã thổi bay Hình Thiên ra ngoài.

Lập tức, vô số Yêu tộc lao về phía Hình Thiên.

"Tàn sát hết Vu tộc!" "Báo thù cho Yêu thần!" Yêu tộc coi cái chết như không, xả thân quên mình, chỉ để giết chết các Vu tộc.

"Không biết sống chết!" "Ăn một đao của ta!" Xi Vưu thấy vậy, một đao chém ra.

Tức thì, đao khí kinh khủng như sóng biển cuộn trào, trong nháy mắt chém hàng vạn Yêu tộc thành hai đoạn!

"Đi, mau đi, xem Thiên Yêu Giải Thể Đại Pháp của ta!" Lại một Yêu thần nữa trực tiếp tự bạo.

Trong chốc lát, hết Yêu thần này đến Yêu thần khác nối tiếp nhau tự bạo.

Vu tộc đã tàn sát Yêu tộc, thậm chí còn đè đầu cưỡi cổ Yêu tộc suốt một lượng kiếp.

Trong lòng những Yêu tộc này, Vu tộc là cái gai trong tim.

Giờ đây, nhìn thấy Yêu tộc lớp trước ngã xuống lớp sau lại tiến lên, muốn cùng Vu tộc đồng quy vu tận.

Trong phút chốc, các Yêu tộc càng thêm đồng lòng căm thù, chỉ mong tàn sát hết Vu tộc.

"Đại nhân, ta có cần ra tay không?" "Hình Thiên và Xi Vưu có lẽ không chống đỡ nổi!" Trên chiến hạm khổng lồ, Hậu Nghệ và Khoa Phụ cung kính đứng bên cạnh Đế Giang.

"Không cần." "Trận chiến này là duyên pháp của Xi Vưu và Hình Thiên!" "Nếu có thể mượn trận chiến này để đột phá, thực lực của Xi Vưu và Hình Thiên có thể tăng mạnh!" Đế Giang lắc đầu, thản nhiên nói.

Hiện tại Vu tộc có mười một Thánh nhân, tự nhiên có thể tính toán được vận mệnh của nhiều người trong tộc.

Hình Thiên là cao thủ số một của Vu tộc, nhưng những năm gần đây lại khó có thể tiến thêm một bước.

Trận chiến phạt Thiên này, vừa là vì Thường Hi và Vọng Thư, cũng là để nâng cao thực lực của Hình Thiên.

"Nổ!" "Nổ!" "Nổ!" "Đông Hoàng đại nhân, hãy đồ diệt Yêu tộc đi a!" "Yêu tộc bất diệt, Yêu Hoàng nhất định sẽ báo thù cho ta." Lúc này, Yêu tộc liên tiếp tự bạo, cảnh tượng thảm liệt đến mức những người tham gia hôn lễ của Đế Tuấn cũng không khỏi chấn động.

Đồng thời, họ cũng kinh ngạc trước thực lực của Vu tộc.

Đây chỉ mới là Đại Vu thế hệ thứ hai của Vu tộc mà thôi.

Mới chỉ xuất động hai người, phải biết dưới Tổ Vu của Vu tộc, còn có mười hai Đại Vu.

Hai người đã khiến Yêu tộc tổn thất nặng nề.

Nếu mười hai người cùng xuất hiện, sẽ như thế nào?

"Vu tộc...

Vu tộc...

Tàn sát hết Vu tộc...

Tàn sát hết Vu tộc...

A!" "Hình Thiên, ta muốn ngươi chết!" Cuối cùng, Thái Nhất đã ra tay.

Y vẫn luôn kiêng dè Đế Giang trên chiến hạm, nhưng lúc này, đối mặt với sự tàn sát điên cuồng của Vu tộc, Thái Nhất cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Chỉ thấy y thúc giục Hỗn Độn Chung trong tay, tiếng chuông lập tức vang vọng khắp trời đất.

Trong khoảnh khắc đó, Hình Thiên và Xi Vưu chỉ cảm thấy không gian bị phong tỏa.

"Thái Nhất!" Hình Thiên gầm lên, không ngừng giãy giụa, nhưng lại không thể thoát khỏi sự trấn áp của Hỗn Độn Chung.

"Hình Thiên, cao thủ số một của Vu tộc ngoài Thập Nhị Tổ Vu?" "Ngươi thật sự nghĩ mình lợi hại lắm sao?" Trong mắt Thái Nhất mang theo vẻ khinh thường, lạnh lẽo.

Nếu y ra tay sớm hơn, các Yêu thần đã không phải chết!

"Lợi hại hay không!" "Dù sao cũng đã đè đầu cưỡi cổ các ngươi cả một lượng kiếp!" "Ngươi thật sự cho rằng Vu tộc ta chỉ có hai người bọn ta sao?" Hình Thiên cười lạnh, ngay lập tức, trên chiến hạm, Hậu Nghệ và Khoa Phụ trực tiếp xông ra.

"Hừ, chỉ là mấy con kiến Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi!" "Trước mặt Chuẩn Thánh đỉnh phong, căn bản không chịu nổi một đòn!" Thái Nhất vẫn khinh thường.

Hỗn Độn Chung trong tay trực tiếp đập về phía Hình Thiên.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, đầu của Hình Thiên trực tiếp bị đập nát!

"Không!" "Hình Thiên!" Xi Vưu không khỏi gào thét, đó là huynh đệ bao nhiêu năm của y.

Bây giờ lại phải nhìn Hình Thiên bị giết ngay trước mắt, làm sao không tức giận.

"Tiếp theo, đến lượt ngươi!" "Bản hoàng sẽ tàn sát toàn bộ Vu tộc!" Ánh mắt Thái Nhất lạnh băng.

Chỉ là, đúng lúc này, giọng nói của Hình Thiên lại một lần nữa vang lên.

"Yêu Hoàng, đừng hòng làm hại huynh đệ của ta!" "Trận chiến của ta, vẫn chưa kết thúc!" Thật kinh ngạc, đầu của Hình Thiên đã bị phá hủy, nhưng ý chí chiến đấu bất khuất đó không để y gục ngã.

"Vu tộc ta đầu đội trời chân đạp đất, hôm nay lấy vú làm mắt, lấy rốn làm miệng." "Múa can qua, Thái Nhất, nhận một chiêu của ta!" Đáng kinh ngạc, đầu của Hình Thiên bị phá hủy nhưng lại sống lại.

Tay múa can thích, lao về phía Thái Nhất.

Thực lực còn tiến thêm một bước!

"Hình Thiên múa can qua, ý chí mãnh liệt vẫn còn đó." "Ha ha ha ha, không hổ là dũng sĩ Vu tộc ta!" "Để ta cùng ngươi giết địch!" Xi Vưu gầm lên một tiếng, trực tiếp đốt cháy tinh huyết lao về phía Thái Nhất.

Trên Thiên đình, tiếng chém giết vang vọng trời đất.

Vu tộc không sợ chết, vĩnh viễn không biết sợ hãi.

Dù đối mặt với kẻ địch mạnh hơn mình, tinh thần của họ, xương sống của họ vĩnh viễn không cong.

Càng bị áp bức, ý chí chiến đấu của Vu tộc càng hung mãnh.

Sắc mặt Thái Nhất âm trầm, giận dữ nói: "Vu tộc bị chặt đầu vẫn có thể sống, vậy ta sẽ thiêu ngươi thành tro tàn!" "Ta xem ngươi tái sinh thế nào, Thái Dương Chân Hỏa, không gì không thiêu được!" "Thiêu cho ta!" Thái Nhất gầm thét, tức thì từng con Kim Ô từ trên người y bay ra.

Chương 169

Một Chuẩn Thánh đỉnh phong nổi giận, thanh thế kinh người.

Sự việc đã đến bước này, các Đại Vu biết rằng chỉ bằng sức mạnh của mình không thể chống lại Thái Nhất nữa.

Nhưng, mọi người không hề sợ hãi, chỉ thấy Hình Thiên hét lớn một tiếng.

"Khoa Phụ, lúc này không động thủ, còn đợi đến khi nào!" "Bày Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Tiếng gầm của Hình Thiên vang vọng trời đất, Khoa Phụ nghe vậy liền lấy ra một túi Càn Khôn do Đế Giang luyện chế.

Sau đó vừa mở ra, một luồng khí tức kinh khủng liền tỏa ra.

Chỉ thấy trong túi vải bay ra mười hai kiện công đức chí bảo.

Mười hai kiện pháp bảo này đều là pháp khí chứng đạo do các Tổ Vu luyện chế năm xưa.

Được luyện chế từ tinh huyết và công đức, khí vận cũng như pháp tắc của chính các Tổ Vu.

Đó là sức mạnh cuối cùng trong tay các Tổ Vu năm đó, nếu không thể thành Thánh, họ sẽ dùng trận pháp này để chống lại Hồng Quân và Thiên Đạo.

Kết quả, năm đó các Tổ Vu không chỉ thành Thánh, mà còn chiếm lĩnh khí vận Hồng Hoang, trở thành chủ nhân của trời đất.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vì thế mà chưa từng xuất hiện ở Hồng Hoang.

Thập Nhị Tổ Vu hóa thân thành Thánh nhân, pháp bảo của họ tự

nhiên được giao cho Đế Giang.

Đế Giang lại trong một lần xuất chinh đã giao nó cho Khoa Phụ.

Trước tiên giúp Hình Thiên và Xi Vưu đột phá cảnh giới hiện có.

Nếu gặp nguy hiểm thì trực tiếp khởi động đại trận!

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận!" Hình Thiên hét lớn một tiếng, lấy thân thể mình làm vật chứa, vô tận sức mạnh lập tức hội tụ vào bản thân.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận không chỉ có thể triệu hồi Bàn Cổ, mà sau khi cải tiến còn có thể dung hợp sức mạnh của Bàn Cổ vào thân thể một người.

Nhưng, người này phải có sức mạnh Chuẩn Thánh, nếu không sẽ bạo thể mà chết.

Theo sự hình thành của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, khí vận Hồng Hoang toàn bộ hội tụ về phía Hình Thiên.

Ý chí còn sót lại của Bàn Cổ Đại Thần bắt đầu trỗi dậy.

Tức thì, một luồng sức mạnh cổ xưa, bá đạo, uy nghiêm tỏa ra.

Sức mạnh của Hình Thiên trực tiếp tăng vọt, chỉ bằng khí tức đã dập tắt Thái Dương Chân Hỏa.

"Lấy huyết mạch làm dẫn, triệu hoán Phụ Thần chân thân giáng lâm!" "Bàn Cổ chân thân, xuất!" Hình Thiên gầm lên một tiếng.

Lập tức, toàn bộ Hồng Hoang đều cảm nhận được sự uy nghiêm vô tận.

Lấy huyết mạch làm dẫn, ý chí Bàn Cổ còn sót lại ở Hồng Hoang cuối cùng cũng bị đánh thức, một hư ảnh người khổng lồ ngất trời hiện ra phía trên Hình Thiên.

Thân thể Hình Thiên cũng lớn nhanh như thổi, trực tiếp dung hợp với hư ảnh Bàn Cổ.

Cuối cùng, một người khổng lồ đầu đội trời chân đạp đất, ngẩng đầu gầm dài, thân hình vạm vỡ như thần như ma ngửa mặt lên trời gầm thét.

Một luồng khí thế hằng cổ kinh thiên tỏa ra, giống như sóng gợn lan ra bốn phía, lan khắp toàn bộ Hồng Hoang.

"Sao có thể!" "Bàn Cổ!" Thái Nhất kinh hãi thất sắc, vạn lần không ngờ Vu tộc có thể triệu hồi Bàn Cổ.

Những người có đại thần thông kia cũng không khỏi kinh hãi, đây là thực lực của Vu tộc sao?

Trong khoảnh khắc này, sắc mặt Thái Nhất có chút tái nhợt, tuyệt vọng.

Một cảm giác nguy cơ không tên hiện lên trong lòng.

Không ai ngờ Vu tộc lại có con bài tẩy kinh khủng như vậy, kinh khủng đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

"Hống!" Hình Thiên gầm lên một tiếng, ánh mắt của y sau khi dung hợp với hư ảnh Bàn Cổ trở nên bạo ngược, nắm đấm to như núi đột nhiên đấm ra.

Tức thì không gian chấn động từng đợt gợn sóng, ngay sau đó nắm đấm khổng lồ khiến hư không vỡ nát.

Một lực phá vạn pháp, lực lượng khổng lồ hàng nghìn vạn tỷ tấn trực tiếp nghiền nát từng mảng hư không.

Một quyền đánh ra, với tốc độ thần quỷ khó lường, phá diệt tất cả sức mạnh, trong nháy mắt nghiền nát vô số Yêu tộc.

Trên núi Côn Lôn.

Tam Thanh cũng vẫn luôn chú ý trận chiến này.

"Không ngờ Vu tộc lại có con bài tẩy như vậy!" "Mười hai kiện công đức pháp bảo, hội tụ Bàn Cổ chân thân!" "Sức mạnh này, đủ để giao chiến với Thánh nhân!" Ánh mắt Lão Tử phức tạp, ông ta hiểu rõ tác dụng của công đức pháp bảo.

Bây giờ Vu tộc vừa ra tay đã là mười hai kiện, chưa kể đến Bàn Cổ cấp Thánh nhân, Thái Nhất không thể chống lại được.

Dù Thái Nhất có thể chống lại, phá trừ Bàn Cổ chân thân, cũng sẽ bị sức mạnh công đức phản phệ.

Nghiệp lực của mười hai kiện công đức pháp bảo đủ để khiến Thái Nhất phải trả giá đắt.

"Vu tộc, không hổ là tổ của trời đất!" "Tổ Vu chưa xuất hiện, chỉ bằng Đại Vu đã khiến Yêu tộc bó tay!" "Thái Nhất trêu ai không tốt, lại đi trêu Vu tộc!" Thông Thiên không ngừng lắc đầu.

Ánh mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ.

Linh Sơn phương Tây.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn thấy cảnh này, nói: "Cơ hội của chúng ta đến rồi!" "Đại ca, lời này là sao?" Chuẩn Đề tò mò.

"Tổ Vu đã thành Thánh, bây giờ bị mắc kẹt ở tiểu thế giới không thể tùy ý xuất hiện." "Xem lần công đánh Thiên đình này, cũng chỉ là vài con mèo con chó nhỏ của Vu tộc." "Sức mạnh của Vu tộc chung quy đã suy tàn, chúng ta có thể đến Địa Phủ tìm lại đồ nhi của ta!" "Sức mạnh của Địa Phủ, Tây Phương Giáo chúng ta phải chia một chén canh!" Rõ ràng, Tiếp Dẫn đã nhắm đến Địa Phủ.

Hoặc có lẽ, vẫn luôn nhắm đến Địa Phủ, chỉ là thực lực không đủ.

Bây giờ đã thành Thánh nhân, lại thấy Vu tộc không có một Tổ Vu

nào ra tay.

Không khỏi ôm tâm lý may mắn chuẩn bị đến Địa Phủ đòi người.

Sau đó thuận thế chiếm giữ Địa Phủ.

Phải nói, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quả thật vô sỉ đến cực điểm, không lúc nào là không nhòm ngó phương Đông.

Trên Thiên đình, theo sự dung hợp của Bàn Cổ chân thân và Hình Thiên.

Uy áp kinh khủng bao trùm trời đất, thậm chí những yêu binh trên Thiên đình còn bị áp chế đến mức quỳ rạp trên mặt đất.

Chương 170

"Sức mạnh, sức mạnh cuồn cuộn không dứt!" "Đây là sức mạnh của Phụ Thần sao?

Thái Nhất, không phải ngươi muốn giết ta sao?" "A, Thái Nhất!" Hình Thiên hét lớn.

Uy áp vô tận tỏa ra, tiếng gầm bá tuyệt vũ trụ khiến chúng sinh đều run rẩy.

Trong khoảnh khắc này, ánh mắt Thái Nhất lạnh băng.

Sức mạnh của Bàn Cổ không thể chống lại, lẽ nào Yêu tộc chỉ có vậy thôi sao?

Lẽ nào đời người là một bi kịch, hết thất bại này đến thất bại khác?

"Vu tộc đáng ghét, đừng quá ngông cuồng!" "Lẽ nào thật sự cho rằng Thiên đình ta không có ai sao!" "Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!" Theo tiếng gầm của Thái Nhất, chỉ thấy trong thiên cung, các Yêu tộc chủ trì Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận hiện thân.

Ba trăm sáu mươi Yêu Thánh, lưng đeo Tụ Tinh Phiên, bước vào trong trận.

"Tứ vạn bát thiên Tinh Đấu Tinh Quân, còn không mau vào vị trí!!!" Cùng với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Thái Nhất lại hét lớn một tiếng.

Lại có bốn vạn tám ngàn Yêu Vương vào trận, nhất thời Yêu tộc nhị lang tay cầm Tụ Tinh Phiên phất cờ hò hét.

Tức thì, tinh thần hội tụ, khí thế Yêu tộc tăng mạnh.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, yêu khí bao trùm hơn nửa bầu trời sao.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đối đầu với Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Trận.

Vu Yêu đại chiến, cuối cùng lại một lần nữa bắt đầu!

Chư thiên tinh thần, sao dời vật đổi.

Uy nghiêm vô tận bao trùm bầu trời.

Vu Yêu đại chiến tái diễn, lần này, hai tộc trực tiếp sử dụng đại trận.

Mặc dù Vu tộc chỉ có bốn Đại Vu chủ trì Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Trận, nhưng mười hai kiện công đức pháp khí lại là vật của Thánh nhân.

Vì vậy, uy lực của Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Trận là vô cùng lớn.

Hình Thiên đầu đội trời chân đạp đất, nhật nguyệt không dám lại gần, tinh thần vì thế mà đảo ngược.

Chúng sinh quan chiến, không khỏi kinh hãi.

Vu Yêu đại chiến, lợi dụng đại thế của trời đất, trận thế của cả hai bên đều đủ để sánh ngang với Thánh nhân.

Tinh thần rơi xuống, đại địa dâng lên, cả thế giới dường như sắp hợp lại làm một, một cảnh tượng tận thế.

Trong khoảnh khắc này, chúng sinh đều sợ hãi, lẽ nào Vu Yêu đại chiến muốn hủy thiên diệt địa?

Một trận chiến vượt xa Tam Tộc đại chiến.

Ngay cả các Thánh nhân cũng không khỏi liếc mắt nhìn.

Theo sự vận chuyển của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, từng luồng sức mạnh tinh thần ngưng tụ.

Khoảnh khắc tiếp theo, chúng như những mũi tên sắc bén lao về phía Hình Thiên, thế công hung mãnh, thần phật đều sợ hãi.

Chỉ là, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận tuy mạnh, nhưng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận được tạo thành từ mười hai kiện công đức pháp khí lại càng mạnh hơn!

Nó có thể điều động sức mạnh bản nguyên của thế giới Hồng Hoang.

Đáng sợ hơn là trong đó có ý chí còn sót lại của Bàn Cổ.

Mặc cho sức mạnh tinh thần như mưa rơi, Hình Thiên vẫn không hề lay động.

Thậm chí còn ha hả cười lớn nói: "Thái Nhất, đây là thực lực của Yêu tộc sao?" "Nếu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận là con bài tẩy của ngươi, vậy ngươi chết chắc rồi!" Thái Nhất lạnh lùng quát: "Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng chẳng ra gì!" Dứt lời, Hình Thiên và Chu Thiên Tinh Thần không ngừng đối đầu.

Sức mạnh hai bên giằng co, nghiền ép lẫn nhau, phá vỡ hàng tỷ hư không.

Theo sự tiếp cận không ngừng của hai bên, trời đất không ngừng hợp lại, hạo kiếp tận thế, chúng sinh bi ai.

"Phu quân, người không ra tay sao?" Lạc Thần không nhịn được hỏi.

Vu Yêu đại chiến, sinh linh lầm than, nàng chung quy có chút không nỡ.

"Đây là trận chiến phạt Thiên của Hình Thiên!" "Sức mạnh của

Phụ Thần đang quán triệt trong thân thể Hình Thiên!" "Chỉ cần Hình Thiên lĩnh ngộ được sức mạnh này, Vu tộc ta sẽ có thêm một vị Chiến Thần!" "Đây là cơ duyên của Hình Thiên, đến phút cuối ta không thể ra tay!" Đế Giang lắc đầu.

Nếu y thúc đẩy Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Trận, một quyền có thể phá diệt Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Nhưng, đây là trận chiến của Hình Thiên.

Trên chiến trường, bàn tay khổng lồ của Hình Thiên xé rách bầu trời sao, trở tay phá diệt tinh thần.

Mọi cử chỉ đều mang theo uy năng to lớn, có thể nói, sau khi dung hợp với hư ảnh Bàn Cổ, Hình Thiên thế không thể đỡ!

Lúc này, dù Yêu tộc đã hội tụ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, cũng đều mang vẻ mặt kinh khủng.

Ánh mắt sợ hãi đó nhìn vào người khổng lồ duy nhất giữa trời đất, không biết phải đối phó thế nào.

Ánh mắt Thái Nhất lạnh băng, Hỗn Độn Chung trong tay được gõ vang, theo sự trấn áp vạn vật của Hỗn Độn Chung, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận lại một lần nữa ổn định.

"Yêu Hoàng, nhục thân của Vu tộc mạnh mẽ, một lực phá vạn pháp." "Bây giờ lại dung hợp sức mạnh của Bàn Cổ, muốn đánh bại y, chỉ dựa vào sức mạnh tinh thần thông thường là không được!" "Chỉ có thể dùng sức mạnh của Đế Tinh!" Côn Bằng nhắc nhở trong đại trận.

Chỉ là không ai chú ý, đôi mắt hẹp dài của Côn Bằng lóe lên một tia độc ác.

Theo lời nhắc nhở của Côn Bằng, trong mắt Thái Nhất lóe lên một tia hung tàn.

Đế Tinh, còn có tên là Tử Vi Tinh.

Chính cái gọi là Tử Vi không xuất, nhật nguyệt vi tôn.

Tử Vi Tinh là thủ lĩnh của các vì sao, nhưng lại chưa từng xuất hiện.

Lúc này, Côn Bằng đề nghị sử dụng Đế Tinh.

Nếu trận này thắng, nghiệp lực từ Đế Tinh cũng đủ để y phải trả giá đắt.

Nhưng đối mặt với sự cường thế của Hình Thiên, Thái Nhất cũng không có lựa chọn nào khác!

"Nhị lang Yêu tộc!" "Hôm nay ta phá diệt Vu tộc, Tử Vi Tinh xuất!" "Duy ngã độc tôn!" Dứt lời, Thái Nhất trực tiếp tế ra một lá cờ, chính là tinh thần kỳ của Tử Vi Tinh.

Chương 171

Đông Hoàng, là hoàng đế chí tôn, Tử Vi cũng là ngôi sao chí tôn.

Hai người hợp làm một, Hỗn Độn Chung vang lên, chấn động cả vũ trụ.

Sau đó một luồng tử khí lan tỏa trên bầu trời sao, chỉ thấy một ngôi sao tôn quý bá khí, tràn đầy phong thái vương giả xuất hiện.

Dường như cả trời đất đều bị nhuộm thành màu tím.

Tử Vi Tinh vừa vào Tinh Thần Đại Trận, nhật nguyệt lập tức lu mờ, Chu Thiên Tinh Thần đều vây quanh.

Uy lực của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận lập tức tăng mạnh.

Sinh linh của Yêu tộc dường như cũng đã tìm thấy trụ cột, sĩ khí lập tức tăng cao.

"Lũ Yêu tộc cỏn con, đừng quá càn rỡ!" Hình Thiên gầm lên một tiếng, nắm đấm lại một lần nữa đánh ra.

Khi rơi xuống Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, tử quang lập tức tỏa ra.

Chu Thiên Tinh Thần rung chuyển một hồi, nhưng lại không bị phá, ngược lại tử quang còn rực rỡ hơn.

"Tử Vi Tinh là do Tử Phủ của Bàn Cổ hóa thành, bản hoàng muốn xem thử!" "Rốt cuộc là Bàn Cổ chân thân lợi hại, hay Bàn Cổ Tử Phủ lợi hại!" "Tinh thần trụy lạc, Tử Vi trụy lạc!" Thái Nhất lòng dạ độc ác, một chiêu xuất ra, Tử Vi Tinh lập tức liên kết với các vì sao.

Sau đó, vô số tinh thần rơi xuống, ngay cả Hình Thiên cũng không khỏi cảm thấy nguy cơ.

“Khai Thiên Phủ!” Hét lớn một tiếng, Hình Thiên đưa tay ra, vô số nguyên khí trong hư không hội tụ, lập tức hình thành một chiếc búa lớn.

Hình Thiên tay cầm hư ảnh Bàn Cổ Phủ, một búa chém xuống.

Ầm!

Lưỡi búa và Tử Vi Tinh va chạm, sức mạnh kinh khủng lập tức tỏa ra.

Trời đất chấn động, nhật nguyệt vô quang.

Khí kình kinh khủng đó tỏa ra, trực tiếp phá diệt những sinh linh không vào trong đại trận!

Ngay cả những người có đại thần thông như Trấn Nguyên Tử cũng vội vàng triệu hồi pháp bảo phòng ngự.

Có thể nói, cú va chạm này, uy lực thật sự vô cùng.

Sau một đòn, trên người Hình Thiên hiện ra những vết nứt, sức mạnh của Chu Thiên Tinh Thần, sao có thể một mình chống đỡ.

Mặt khác, bị một búa của Hình Thiên, sức mạnh của Chu Thiên Tinh Thần bị rút cạn, đại trận lập tức bị hủy diệt!

Một đòn, có thể nói là lưỡng bại câu thương.

“Ha ha ha!” “Đô Thiên Thần Sát Trận đã bị phá!” “Ngươi lấy gì đấu với ta!” “Hỗn Độn Chung xuất, chấn vạn vật!” Thái Nhất điên cuồng cười lớn, tuy Chu Thiên Tinh Thần Trận đã bị phá.

Nhưng Đô Thiên Thần Sát Trận cũng bị phá rồi!

Bây giờ, Vu tộc còn ai có thể cản được y!

Ngay lập tức tế ra Hỗn Độn Chung, trực tiếp nghiền ép về phía Hình Thiên.

Một đòn, thề phải khiến Hình Thiên tan xương nát thịt!

Chỉ đúng lúc này, một luồng uy áp khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

"Hỗn Độn Chung, bản tôn nhận lấy!" Chỉ thấy phía trước Hình Thiên, xuất hiện một trận pháp truyền tống không gian.

Một bàn tay khổng lồ từ bên trong hiện ra, sau đó trực tiếp tóm lấy Hỗn Độn Chung.

Bốp!

Khi bàn tay khổng lồ và Hỗn Độn Chung gặp nhau, sóng âm kinh khủng lập tức cuốn ra.

Khu vực bị sóng âm bao phủ, gần chục triệu Yêu tộc biến mất.

"Đế Giang!" Sắc mặt Thái Nhất đại biến.

Giọng nói này, quen thuộc, là cơn ác mộng của y bao nhiêu năm!

Đế Giang!

Bàn tay này, đã từng muốn cướp Hỗn Độn Chung của y, thậm chí còn cướp Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử!

Chạy!

Một ý niệm hiện lên trong đầu.

Thái Nhất vốn tưởng rằng mình đã có vốn liếng để đối kháng với Đế Giang.

Nhưng trong khoảnh khắc này, Đế Giang vừa ra tay, Thái Nhất phát hiện linh hồn mình theo bản năng kính sợ.

Chạy!

Không chút do dự, Thái Nhất xoay người muốn bỏ chạy!

"Chạy?

Bản tôn đã ra tay, ngươi chạy đi đâu?" Đế Giang cười lạnh, một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trực tiếp trấn áp toàn bộ Thiên đình.

Ầm!

Tức thì, Yêu tộc lại một lần nữa chết vô số, một bàn tay khổng lồ rơi xuống, Thiên đình trở nên tan hoang.

"Đáng ghét, ta không sống được!" "Ngươi cũng đừng hòng!" Thái Nhất nhìn bàn tay khổng lồ đang trấn áp, trực tiếp bay về phía dưới Thiên đình.

Mục tiêu của y, chính là Bất Chu Sơn!

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, Thái Nhất trực tiếp đâm vào Bất Chu Sơn.

Một luồng chân linh hồn quy về trời.

Sau đó một tiếng "rắc", Bất Chu Sơn sụp đổ!

Trời sập rồi!!!

Chương 172

Không ai ngờ Thái Nhất lại đâm vào Bất Chu Sơn.

Trong khoảnh khắc này, Đế Giang cũng có chút ngơ ngác.

Trong thần thoại, người đâm sập Bất Chu Sơn là Cộng Công, bây giờ Cộng Công đã thành Thánh.

Đế Giang cứ ngỡ Bất Chu Sơn sẽ không sụp đổ nữa, bây giờ Thái Nhất lại thay Cộng Công làm việc đó ư?

Đế Giang cũng không ngờ Thái Nhất lại quyết liệt như vậy, y vừa ra tay đã khiến hắn trực tiếp đâm vào Bất Chu Sơn.

Có thể nói, trong khoảnh khắc này, tim của các đại năng Hồng Hoang đều thắt lại.

Vu Yêu đại chiến quả thật quá hung hiểm.

Máu chảy thành sông, Thiên đình vỡ nát.

Bây giờ ngay cả Bất Chu Sơn cũng bị đâm sập, trên bầu trời, khe nứt thời không mãi không tan.

Nước sông Thiên Hà lập tức đổ xuống đại địa Hồng Hoang, nước Thiên Hà vô tận nhấn chìm Hồng Hoang.

Sinh linh gần Bất Chu Sơn trong nháy mắt gặp phải tai họa diệt vong, đặc biệt là những người Nhân tộc.

Trong khoảnh khắc này, các Thánh nhân cũng ngây người.

Sự việc đã vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người, cả Hồng Hoang đều đang đối mặt với một tai nạn khổng lồ.

Trên Thiên đình, Yêu tộc cũng không khá hơn, vô số Yêu tộc trực tiếp bị nước sông Thiên Hà cuốn đi rơi xuống Hồng Hoang.

Kẻ thực lực yếu trực tiếp bị lực lượng khổng lồ hóa thành huyết vụ.

Tức thì, Đế Giang phát hiện nghiệp lực nhân quả cường đại rơi xuống người mình.

Khí vận của y đang trôi đi.

Trong khoảnh khắc này, Đế Giang không khỏi cười khổ.

Mặt khác, Côn Bằng cuốn lấy Chiêu Yêu Phiên rồi lập tức bỏ trốn.

"Thái Nhất à Thái Nhất!" "Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn thống trị Hồng Hoang, đúng là tự tìm đường chết!" "Yêu tộc, sau này sẽ do ta thay ngươi quản lý!" Nước từ trời đổ xuống, lan khắp cả Hồng Hoang.

Mặc dù Thiên Đạo đại thế là vậy, nhưng Hồng Quân vẫn không khỏi thở dài một hơi.

"Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, mau đến Bất Chu Sơn gặp ta!" Theo sự xuất hiện của Hồng Quân dưới chân Bất Chu Sơn.

Sau đó, bóng dáng của Nữ Oa, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác cũng lần lượt hiện ra.

Trong khoảnh khắc này, thánh uy vô hạn, Đế Giang thấy vậy liền vội vàng vận dụng đại thần thông di chuyển Vu tộc trở về Địa Phủ.

Sau đó để Tổ Vu che đậy thiên cơ.

Yêu tộc thì không may mắn như vậy, những Yêu tộc chưa kịp chạy thoát, trong nháy mắt đã bị nước sông Thiên Hà nhấn chìm, thi cốt không còn.

Dòng nước dữ dội từ trên trời đổ xuống, Bất Chu Sơn gãy, trời đất thiếu đi vật chống đỡ cân bằng.

Từ sau đó, đại lục Hồng Hoang phía tây cao phía đông thấp, cũng đã ảnh hưởng đến hậu thế.

"Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, bảo vệ sinh linh Hồng Hoang!" "Nữ Oa, phụ trách luyện đá vá trời!" Hồng Quân sắp xếp, sau đó ánh mắt nhìn về phía Đế Giang.

"Đạo hữu, tai họa trời nghiêng lần này là do ngươi gây ra, có muốn ra tay tương trợ không?" Lời nói của Hồng Quân mang ý tứ hỏi han.

Khoảnh khắc này, khiến Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không khỏi nhíu mày.

Hồng Quân đối xử với họ theo cách ra lệnh, nhưng với Đế Giang lại dùng giọng điệu thương lượng.

Lẽ nào Thánh nhân không bằng một Chuẩn Thánh?

Trong khoảnh khắc này, các Thánh nhân không khỏi không vui.

Đế Giang nghe vậy nói: "Tai họa trời nghiêng đã do ta gây ra!" "Vậy tai họa này do ta bù đắp, không phiền chư vị!" Tai họa trời nghiêng, nghiệp lực vô tận.

Đế Giang tự nhiên biết vá trời là đại công đức, có lẽ có thể bù đắp nghiệp lực.

Càn Khôn Đỉnh đang ở trong tay y, không sợ Hồng Quân không đồng ý.

"Đạo hữu tùy ý!" "Nhưng hy vọng ngài hiểu rõ, nếu Hồng Hoang vì thế mà hủy diệt!" "Vu tộc cũng không thể trường tồn trong trời đất!" Hồng Quân nói xong, thân hình khẽ động rồi trực tiếp biến mất trước mắt mọi người.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy Hồng Quân vừa đi, liền không nhịn

được nói: "Đế Giang, ngươi gây ra họa!" "Vậy thì tự mình gánh chịu!

Sư đệ chúng ta đi!" Nói xong, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề xoay người rời đi.

Tai họa trời nghiêng là đại công đức, nhưng Đế Giang đã sớm thông báo cho các Tổ Vu che đậy thiên cơ.

Mười một Thánh nhân ra tay, các Thánh nhân khác làm sao biết được đây là đại công đức.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa đi, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng đi.

"Đại ca, thật sự không cần ta giúp sao?" Thông Thiên không nhịn được hỏi.

"Đi bảo vệ chúng sinh Hồng Hoang đi!" "Nữ Oa, đi luyện chế Ngũ Sắc Thạch để vá trời, Càn Khôn Đỉnh sẽ trợ giúp ngươi một tay!" Đế Giang nói, chỉ thấy một chiếc đỉnh cổ xưa bay thẳng vào tay Nữ Oa.

Chính là tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh!

Nữ Oa thấy vậy liền lập tức bỏ ba trăm sáu mươi mốt viên Ngũ Sắc Thạch trong tay vào Càn Khôn Đỉnh.

Tức thì, Ngũ Sắc Thạch tỏa ra từng luồng thần quang, qua sự chuyển hóa của Càn Khôn Đỉnh, Ngũ Sắc Thạch lập tức hóa thành tiên thiên linh bảo.

Chỉ là, tuy có Càn Khôn Đỉnh tương trợ, nhưng lúc này luyện hóa Ngũ Sắc Thạch cũng cần đến bảy bảy bốn mươi chín ngày công phu.

Nhân lúc Nữ Oa luyện đá, Vu tộc và Thông Thiên bắt đầu bảo vệ sinh linh Hồng Hoang.

Nhưng, đúng lúc này.

Đế Giang lại nhận được lời cầu cứu từ Địa Phủ.

Nhìn Nữ Oa đang luyện chế đá vá trời một cái, thân hình Đế Giang khẽ động, vượt qua không gian trở về Địa Phủ.

Lúc này, chỉ thấy ở Âm gian, Minh Hà tay cầm A Tỳ và Nguyên Đồ song kiếm, dẫn theo binh lính Địa Phủ đối đầu với hai người.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề to gan, dám xông vào Địa Phủ của ta!" "Đừng tưởng rằng Địa Phủ ta dễ bắt nạt!" Minh Hà hét lớn, quả nhiên, hai người đó chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Chương 173

"Minh Hà, đừng lấy Địa Phủ ra dọa ta!" "Hai huynh đệ ta đến đây, chỉ để đưa Địa Tạng về!" "Mau giao Địa Tạng ra đây, nếu không Thánh nhân nổi giận, sẽ san bằng Địa Phủ!" Tiếp Dẫn lạnh lùng nói.

"Không sai, không thành Thánh chung quy vẫn là kiến hôi!" "Minh Hà, đừng tưởng làm Diêm La Vương là có thể tùy ý làm càn trước mặt Thánh nhân!" "Tin ta trấn áp ngươi vạn vạn thế không!" Chuẩn Đề cũng lên tiếng uy hiếp.

Tức thì, uy nghiêm của Thánh nhân tỏa ra, sức mạnh cường đại ép đến mức linh hồn của các tướng sĩ Địa Phủ run rẩy.

Nhưng dù vậy, những tướng sĩ Vu tộc này cũng không hề quỳ xuống.

Vu tộc, tôn kính Phụ Thần, kính trọng Tổ Vu, ngoài ra, không ai có thể khiến họ khuất phục.

Kể cả Thánh nhân!

"Xương cốt thật cứng!" "Không thả người, vậy đừng trách ta!" Chuẩn Đề nhìn các tướng sĩ Địa Phủ cười lạnh.

Tướng sĩ Địa Phủ, thực lực cao thâm, nền tảng sâu dày.

Phương Tây nghèo nàn, vừa hay nhân cơ hội này độ hóa một phen.

Nghĩ đến đây, trên người Chuẩn Đề tỏa ra vạn đạo kim quang, một xá lợi tử khổng lồ hiện ra giữa không trung.

Tức thì, Phật âm vi diệu, thiên long vây quanh, tiên nữ rải hoa.

Vô tận khí tường thụy, bình hòa khiến người ta sinh lòng hướng về.

Những oan hồn ở Âm gian chưa vào Địa Phủ, dưới sức mạnh này trực tiếp phát ra tiếng hét thảm thiết.

Sau đó tan thành tro bụi.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn!" "Chết đi!" Đúng lúc này, một giọng nói bá đạo vang lên.

Sau đó một luồng khí thế kinh khủng tỏa ra, chỉ thấy một nắm đấm khổng lồ trực tiếp đấm về phía Chuẩn Đề.

Quả nhiên, Đế Giang đã đến!

Vừa xuất hiện, không chút do dự đã hạ sát thủ!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dám nhân lúc y vá trời mà đến Địa Phủ gây sự, đáng giết!

Một quyền xuất ra, đúng là trời đất kinh ngạc.

Sức mạnh bộc phát từ trên người Đế Giang, quả thật bá tuyệt thiên hạ.

Sức mạnh này, đã phát huy Lực chi Pháp tắc đến cực hạn.

Sức mạnh có thể đồ Thánh!

Đồ Thánh, sức mạnh cấm kỵ!

Trong khoảnh khắc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không khỏi kinh hãi, không ngờ lại cảm thấy nguy hiểm từ một Chuẩn Thánh.

"Dĩ lực chứng đạo!" Tiếp Dẫn thân là Thánh nhân, lập tức hiểu ra!

Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ đã chứng đắc Thánh đạo, chỉ có Đế Giang không thành Thánh!

Bây giờ lại chứng kiến sức mạnh vĩ đại như vậy của Đế Giang, chỉ có một khả năng!

Y muốn dĩ lực chứng đạo, đi con đường của Bàn Cổ!

Tại Địa Phủ.

Đế Giang nhận được lời cầu cứu của Minh Hà, quay trở về.

Không chút do dự, trực tiếp đánh ra một quyền.

Một quyền, thật sự thần quỷ khó lường, một quyền trấn áp vạn thế.

Dưới một quyền này, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đại biến, cảm nhận được nguy hiểm.

Đặc biệt là Chuẩn Đề, người bị một quyền này bao phủ, sắc mặt càng thêm âm trầm, lộ ra vẻ kinh hãi.

Công Đức Kim Liên càng tỏa ra vạn trượng thần quang, vạn pháp bất xâm, tà ma lui bước.

Ầm!

Một quyền của Đế Giang đánh lên thần quang của Công Đức Kim Liên, tức thì một vết nứt hiện ra.

Kinh ngạc thay, một quyền này ngay cả Công Đức Kim Liên cũng không thể phòng ngự!

Có thể thấy sức mạnh một quyền của Đế Giang thật sự kinh người.

Lão Tử và Nguyên Thủy ở Côn Lôn Sơn xa xôi cũng không khỏi biến sắc.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề xông vào Địa Phủ, họ tự nhiên biết, vốn chỉ muốn xem một vở kịch hay.

Không ngờ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngay cả cửa lớn của Địa Phủ cũng chưa xông vào được.

Bây giờ lại được chứng kiến thần quyền vô thượng của Đế

Giang!

Một quyền này khiến mọi người thực sự nhận ra, hóa ra nhục thân của một người có thể mạnh mẽ đến vậy.

Sức mạnh này khác với sức mạnh vô thượng của pháp bảo.

Một quyền vô hiệu, Đế Giang lại đánh ra một quyền nữa.

Trong khoảnh khắc này, Chuẩn Đề không khỏi sắc mặt âm trầm, y là Thánh nhân.

Đế Giang lại dám tấn công Thánh nhân!

Đúng là đang vả mặt y trước mặt chúng sinh thiên hạ!

Phải biết hai người họ đến Địa Phủ, vốn định mượn uy danh Thánh nhân để lập uy.

Vì vậy hai người không hề che đậy thiên cơ, có thể nói các đại thần thông của Hồng Hoang đều biết hai người họ xông vào Địa Phủ!

Nhưng lúc này, bị vả mặt lại đau đến thế!

"Đế Giang to gan, chưa kể quá càn rỡ!" "Dám tấn công Thánh nhân của trời đất!" "Chẳng lẽ không coi thể diện của Thiên Đạo ra gì!" Chuẩn Đề âm trầm nói.

Chỉ tiếc, đó chỉ là lời nói nhảm, giữa trời đất này ai mà không biết đây không phải lần đầu Đế Giang tấn công Thánh nhân.

Chương 174

Năm xưa trong cuộc chiến Vu Yêu, Vu tộc còn dám tấn công cả Hồng Quân.

Thậm chí, Đế Giang càng không đặt Hồng Quân và Thiên Đạo vào mắt.

Nhưng kết quả thì sao?

Vu tộc trở thành chí tôn của trời đất, thống trị Hồng Hoang một lượng kiếp, tạo ra mười một vị Thánh.

"Thánh nhân?" "Loại như các ngươi mượn công đức của Thiên Đạo để thành Thánh, là thứ gì chứ!" "Dám xông vào Địa Phủ của ta, lẽ nào thật sự cho rằng thành Thánh là có thể muốn làm gì thì làm!" "Nơi này, là địa bàn của bản tôn!" "Lũ ranh con, để ta nói cho các ngươi biết, bản tôn là ai!" Đế Giang khinh thường nói, ánh mắt của y, như vị quân vương nhìn xuống trời đất.

Dường như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng trước mặt y chỉ như kiến hôi.

"Luân Hồi Đại Đế, Đế Giang!" "Thiên địa bất diệt, Địa Phủ ta bất diệt!" "Dù là Thánh nhân, cũng đừng hòng ở Địa Phủ của ta làm càn!" Các tướng sĩ Địa Phủ đồng thanh hét lớn.

Danh xưng Luân Hồi Đại Đế vang vọng khắp trời đất.

Trong khoảnh khắc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thật sự nổi danh rồi.

Đường đường là Thánh nhân, không chỉ bị Đế Giang coi thường, mà còn bị một đám sinh linh của Địa Phủ coi thường.

Sau này, làm sao có thể lập uy trước mặt chúng sinh Hồng Hoang!

Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phẫn nộ đến cực điểm.

"Đế Giang, ngươi tự tìm đường chết!" "Để ta xem ngươi có tư cách gì để ngông cuồng!" Dứt lời, Chuẩn Đề trực tiếp tế ra Thất Bảo Diệu Thụ.

Năm xưa ở Tử Tiêu Cung, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị Đế Giang đánh cho một trận.

Nhưng lúc đó hai người chỉ là Đại La Kim Tiên.

Khi Địa Phủ thành lập, y lại cướp đi đồ đệ của họ làm mã phu.

Bây giờ, thành Thánh lại bị trào phúng, thù mới hận cũ vừa hay tính chung một lượt!

Thánh nhân bất tử bất diệt, nguyên thần ký thác vào hư không, vì vậy, thứ họ quan tâm nhất chính là thể diện.

Chỉ là, Đế Giang không hề sợ hãi, vẫn đánh ra một quyền!

"Người không có tư cách chính là ngươi!" Tức thì, quyền kình mênh mông như tinh thần, quyền thế như sấm sét.

Không Gian Pháp Tắc và Sức Mạnh Pháp Tắc giao hòa làm một, trong nháy mắt phá tan đòn tấn công của Thất Bảo Diệu Thụ.

Thậm chí, sát khí trong mắt Đế Giang hiện rõ, khí thế kinh khủng bộc phát, như một Hỗn Độn Ma Thần nhắm thẳng vào Chuẩn Đề.

Sát khí vô biên dung hợp với sức mạnh của nắm đấm, Đế Giang đã đánh ra một quyền toàn lực!

Một quyền, thậm chí còn lay động đến rìa của Đại Đạo.

Khiến sắc mặt Chuẩn Đề biến đổi liên tục, đòn tấn công của Thánh nhân bị chặn lại rồi sao?

Nhưng, Chuẩn Đề tuy kinh hãi, lại nảy ra một ý nghĩ khác.

Đế Giang càng mạnh càng tốt, y sẽ đạp lên Đế Giang để nói cho chúng sinh Hồng Hoang biết, Chuẩn Đề rất mạnh.

Phương Tây có Đại Đạo!

Dù là chủ nhân của trời đất Đế Giang, cũng phải ngã dưới chân y.

Vì vậy, Chuẩn Đề tâm niệm khẽ động, Thất Bảo Diệu Thụ quét một cái để cản đòn tấn công của Đế Giang.

Đồng thời, y phóng ra pháp bảo thứ ba, chính là Gia Trì Thần Xử!

Bảo vật này, đánh một phát là trúng, thậm chí có thể đánh Chuẩn Thánh trở về nguyên hình.

Không chút lưu tình, Gia Trì Thần Xử trực tiếp rơi xuống người Đế Giang.

Chỉ là, Chuẩn Đề tuy tấn công thành công, nhưng lại xem thường sự cường đại của nhục thân Đế Giang.

Nhục thân của Đế Giang mạnh đến mức, lượng biến đã dẫn đến chất biến.

Đòn tấn công của Chuẩn Đề không những không làm Đế Giang bị thương nặng, ngược lại còn khiến Đế Giang càng thêm hung hãn.

Chỉ thấy Đế Giang gầm lên một tiếng: "Chuẩn Đề, ngươi tìm chết!" Dứt lời, thân hình Đế Giang khẽ động, Không Gian Pháp Tắc trực tiếp phong tỏa xung quanh Chuẩn Đề.

Tức thì, Chuẩn Đề chỉ cảm thấy như bị Hỗn Độn Ma Thần khóa chặt, sát khí kinh khủng đó khiến y không khỏi sinh ra một ảo giác.

Dù là Thánh nhân, cũng không thể cản được thế công mạnh mẽ của Đế Giang!

Nguy hiểm!

Thánh nhân bất tử bất diệt, nhưng lúc này Chuẩn Đề lại cảm nhận được nguy cơ!

Quả nhiên, chỉ thấy Đế Giang dung hợp Không Gian Pháp Tắc và Lực chi Pháp tắc.

Tức thì, không gian lĩnh vực và lực chi lĩnh vực giao nhau, kết hợp hoàn hảo làm một, hình thành một lĩnh vực mới!

Sau đó, Đế Giang hít một hơi thật sâu, chỉ thấy cơ thể y phình to.

Tức thì, khí thở ra hóa thành sấm sét, trong hơi thở, trời đất chấn động.

Khí thế kinh khủng tỏa ra từ trên người Đế Giang.

"Ta có một quyền, có thể khai xuân thu!" "Chuẩn Đề, chịu chết đi!" Hét lớn một tiếng, Đế Giang hiên ngang ra tay.

Một quyền xuất ra, khiến các đại năng Hồng Hoang phải liếc mắt nhìn.

Trên Côn Lôn Sơn, Lão Tử không khỏi kinh hãi nói: "Gã này quả là một kẻ điên!" "Sức mạnh này đã ở cấp Thánh nhân rồi!" "Dùng sức mạnh Chuẩn Thánh đánh ra đòn tấn công cấp Thánh nhân, gã này là một con quái vật!" Nguyên Thủy cũng nói: "Gã này quả nhiên vẫn khó chọc như trước!" "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề định đạp lên Địa Phủ để lập uy, đúng là tự tìm đường diệt vong!" Các đại thần thông của Hồng Hoang cảm khái không thôi, sự mạnh mẽ và bá đạo của Đế Giang, đã từng khắc sâu vào tâm trí mọi người.

Một lượng kiếp, Đế Giang gần như không ra tay.

Thậm chí, trong cuộc chiến Vu Yêu, cũng chỉ có Hình Thiên và các Đại Vu khác chiến đấu.

Mọi người dường như đã quên đi sự kinh khủng của Đế Giang.

Nhưng một quyền này, khiến chúng sinh biết rằng, Đế Giang vẫn kinh khủng như thế!

Dù là Thánh nhân, cũng đừng hòng ngông cuồng trước mặt y!

Một quyền, có thể khai sáng xuân thu!

Chương 175

Đế Giang một quyền xuất ra, đúng là thần quỷ khó lường.

Một quyền này, không chỉ như sấm sét, mà còn dung hợp cả Không Gian và Sức Mạnh pháp tắc.

Quyền xuất ra như thế bài sơn đảo hải bao trùm lấy Chuẩn Đề, phong tỏa toàn bộ không gian quanh người y.

Nơi nắm đấm đi qua, không gian trực tiếp bị nghiền nát.

Dưới một quyền này, Chuẩn Đề không khỏi phát ra một tiếng hét thảm, một cánh tay của y trực tiếp bị đánh gãy.

Cả người y bay ngược ra ngoài, thậm chí, trên kim thân cường đại đó còn xuất hiện những vết nứt rõ ràng.

Uy lực hung hãn của một quyền, có thể nói là kinh người đến cực điểm.

Chuẩn Thánh, có thể đồ Thánh!

Trong khoảnh khắc này, chúng sinh Hồng Hoang ngỡ ngàng.

"Không thể nào!" "Sao Đế Giang lại có sức mạnh cường đại như vậy!" "Dưới Thánh nhân, đều là kiến hôi, Chuẩn Đề lại còn có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên hộ thể!" "Vì sao lại không cản được một quyền của Đế Giang!" Nguyên Thủy không nhịn được kinh hô.

Một quyền của Đế Giang, thật sự quá kinh thế hãi tục.

Uy lực hung hãn ngút trời thậm chí khiến một Thánh nhân như y cũng cảm thấy sợ hãi.

Đế Giang có thể đánh bị thương Chuẩn Đề, vậy không có nghĩa là cũng có thể đánh bị thương Nguyên Thủy sao.

Thánh nhân, không phải là bất tử bất diệt sao?

Trong khoảnh khắc này, Nguyên Thủy cũng nảy sinh cảm giác nguy cơ, thậm chí còn nghi ngờ sự tồn tại của Thánh nhân.

"Sức mạnh của Đế Giang mạnh ngang với Bàn Cổ chân thân được triệu hồi từ mười hai kiện công đức thần khí!" "Nhưng, Chuẩn Đề cũng đã quá sơ suất!" "Nếu không phải vì Chúc Cửu Âm mang trong mình Không Gian Pháp Tắc, một quyền này căn bản không đánh trúng Chuẩn Đề!" Lão Tử hít một hơi thật sâu, giải thích.

Chỉ là, trong lòng y cũng đang điên cuồng suy tính.

Hồng Quân đã từng nói, không thành Thánh chung quy vẫn là kiến hôi.

Mọi người cứ ngỡ Thánh nhân là tồn tại mạnh nhất, nhưng khi thành Thánh rồi, lại phát hiện Hồng Quân vẫn như một ngọn núi cao.

Bây giờ, Đế Giang với sức mạnh Chuẩn Thánh lại có thể làm bị thương Thánh nhân!

Thái độ của Hồng Quân đối với Đế Giang, trong lòng Lão Tử cũng đã hiểu.

Y chưa chắc không thể tiến thêm một bước, thậm chí còn vượt lên trên cả Hồng Quân.

Nhưng, cần phải nắm giữ sức mạnh cường đại hơn!

Người đời nói Lão Tử vô vi, lại không biết dưới sự vô vi của Lão Tử chính là hữu vi.

Vô vi, không phải là không tranh, mà là vì không có sức mạnh để tranh.

Nhưng trong khoảnh khắc này, tâm tư của Lão Tử đã hoạt động trở lại.

Không ai muốn ở dưới người khác.

Trên chiến trường, Đế Giang một đòn đánh nát cánh tay của Chuẩn Đề, chân đạp một bước, lại một lần nữa lao về phía Chuẩn Đề.

Thừa thắng xông lên, lấy mạng ngươi!

Đế Giang lại một lần nữa ra đòn hung mãnh, bá đạo cuồng vọng tàn nhẫn, trong khoảnh khắc này được thể hiện một cách triệt để.

"Đế Giang, đừng ngông cuồng!" "Nhận một đòn của ta!" Chỉ thấy Tiếp Dẫn trực tiếp đánh ra Đăng Ma Xử và Tiếp Dẫn Thần Tràng.

Tức thì, hai kiện chí bảo trực tiếp với thế tinh thần rơi xuống mà hung hăng đập về phía Đế Giang.

Ầm!

Thân hình Đế Giang chấn động, bị Tiếp Dẫn đánh lén, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

"Thật bỉ ổi!" "Dám đánh lén bản tôn!" Ánh mắt Đế Giang lóe lên, không ngờ Tiếp Dẫn lại ra tay.

Với sức một mình đối chiến với hai đại Thánh nhân.

Trong khoảnh khắc này, Đế Giang cảm thấy áp lực.

Nhưng càng như vậy, y càng hưng phấn.

Khí huyết toàn thân sôi sục, chiến ý hiện lên.

"Đại Đế, có cần ta ra tay không!" Minh Hà không nhịn được lên tiếng hét.

Trận chiến của Đế Giang, khiến y nhiệt huyết sôi trào.

Đó là Thánh nhân, lại trực tiếp bị Đế Giang đánh nát một cánh tay.

Thánh nhân, dường như cũng không đáng sợ đến thế!

Dưới hành động của Đế Giang, Địa Phủ đối với Thánh nhân căn bản không hề có chút kính sợ nào.

Chỉ là, Đế Giang lại lắc đầu nói: "Đây là trận chiến của ta!" "Một người cũng tốt, hai người cũng vậy!" "Bản tôn nhận hết!" "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cùng lên đi!" "Hôm nay, để bản tôn đập nát đầu chó của các ngươi!" Đế Giang nói xong ha hả cười lớn, thật sự sảng khoái vô cùng.

Dám lấy thân Chuẩn Thánh đối chiến với hai đại Thánh nhân.

Theo tiếng cười lớn, một luồng khí thế kinh khủng tỏa ra từ trên người y.

Tức thì, trời đất vì thế mà chấn động, khí vận vô tận hội tụ trên người Đế Giang.

Một đạo pháp tướng trực tiếp hiện ra trên người Đế Giang, đầu đội trời chân đạp đất, thân cao trăm vạn trượng.

Trong ánh mắt đó là sự thờ ơ bá đạo, dường như muốn tàn sát chúng sinh!

"Ngông cuồng!" "Vừa rồi bần đạo không chú ý, xem Thất Bảo Diệu Thụ của ta đây!" Chuẩn Đề gầm lên một tiếng, trực tiếp hóa thành Thánh nhân kim thân.

Chỉ thấy y hóa thành mười tám cánh tay hai mươi bốn đầu, mỗi cánh tay đều cầm một kiện pháp khí.

Có anh lạc, tán cái, hoa quán, ngư tràng, kim cung, ngân kích, bạch việt, phiên tràng, gia trì thần xử, bảo tỏa, ngân bình và các vật khác.

Diệu pháp của phương Tây vừa xuất, vô số bảo vật liền đập về phía Đế Giang.

Trong vô số bảo vật đó, một luồng khí kim sắc sắc bén cắt không

gian, trực chỉ Đế Giang.

Chương 176

Vừa ra tay, không hề có chút bảo lưu.

Luồng khí kim sắc sắc bén đó, chính là bản nguyên chi khí của Thất Bảo Diệu Thụ.

Gần như cùng lúc, Tiếp Dẫn cũng hóa ra Thánh nhân pháp thân, chỉ thấy trên đầu y tỏa ra vạn trượng thần quang.

Trong tay cầm một xá lợi khổng lồ.

Thậm chí, hai người còn trực tiếp phóng ra Đại Đạo, chỉ thấy Hư Huyễn chi Đạo và Nhân Quả chi Đạo quấn lấy nhau.

Tức thì, uy áp của Thánh nhân nghiền ép cả thế giới.

Chỉ là, hành động như vậy lại khiến các đại năng Hồng Hoang trong lòng khinh bỉ không thôi.

Hai người đều là Thánh nhân, lại cùng lúc ra tay đối phó một Chuẩn Thánh.

Thậm chí, còn dùng hết toàn lực, dù thắng, cũng là thắng không vẻ vang!

Mặc dù Hồng Hoang đề cao thực lực chí tôn, nhưng cũng không thể chấp nhận hành vi tiểu nhân như vậy.

Đối mặt với đòn tấn công của song Thánh, Đế Giang không khỏi hít một hơi thật sâu.

Khoảnh khắc tiếp theo lại đánh ra một quyền, không chút do dự.

Khí chất vô địch bá đạo tỏa ra từ trên người y, giống như một Ma Thần bước ra từ Hỗn Độn.

Khí huyết khổng lồ theo quyền kình của y gào thét ra.

Một quyền chí cương chí dương, không có một chiêu thức hư ảo, không có một chút khéo léo.

Quyền kình cường đại trực tiếp rơi xuống đòn tấn công của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, tức thì, quyền thế kinh khủng phá tan đòn tấn công của hai người.

Đế Giang cũng không nhịn được lùi lại vạn dặm.

Sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ là càng như vậy, Đế Giang càng điên cuồng!

"Hống!" Chỉ thấy Đế Giang gầm lên một tiếng, ngửa mặt lên trời gầm dài.

Tức thì, giữa trời đất bay ra mười hai luồng khí tức kinh khủng đến cực điểm.

Quả nhiên là mười hai kiện công đức chí bảo!

"Hôm nay, bản tôn muốn đồ Thánh!" "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, chuẩn bị quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ đi!" Dứt lời, Đế Giang hai tay vung lên, mười hai kiện công đức chí bảo tản ra xung quanh.

Tức thì, trời đất dịch chuyển.

"Gã này muốn triệu hồi Bàn Cổ chân thân!" "Mau, mau ngăn lại!" Tiếp Dẫn kinh hãi thất sắc.

Một mình Đế Giang đã có thể đối đầu với hai người họ.

Nếu triệu hồi Bàn Cổ chân thân, sẽ đáng sợ đến mức nào!

Trong khoảnh khắc này, Tiếp Dẫn sợ rồi!

Nếu để Đế Giang dung hợp Bàn Cổ chân thân, y nhất định sẽ có sức mạnh vượt qua Thánh nhân!

Lúc đó, lấy gì để chống lại Đế Giang?

Trong khoảnh khắc này, Tiếp Dẫn không khỏi cay đắng không thôi.

Ai mà ngờ, Đế Giang lại điên cuồng như vậy!

Chỉ là muốn đòi lại Địa Tạng thôi mà!

Sớm biết sẽ như vậy, đã không nên trêu chọc Đế Giang!

"Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận!" "Lấy tiên huyết của ta làm dẫn, Bàn Cổ chân thân hiện!" Theo tiếng hét lớn của Đế Giang.

Tức thì, mười hai kiện công đức thần khí che trời lấp đất.

Một luồng sát khí kinh khủng tỏa ra, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận hình thành.

Bên trong đại trận, mười hai đạo dị tượng xuất hiện.

Bầu trời bị xé rách, cây cối vạn cổ trường thanh, cuồng phong gào thét, bão táp bay múa.

Sương tuyết kinh thiên, lửa cháy ngút trời, giữa điện chớp sấm giật, mười hai đạo quy tắc tương ứng với mười hai thần thông của Tổ Vu.

Ầm!

Khí tức kinh khủng hoang vu tỏa ra, một luồng ý chí tràn đầy uy nghiêm được triệu hồi từ khắp nơi trong Hồng Hoang.

Khí tức cổ xưa hoang vu đang hiện hóa, trong đại trận, một tiếng gầm vô cùng sâu thẳm uy nghiêm vang lên.

Sau đó một hư ảnh đầu đội trời chân đạp đất, bá tuyệt vô song hiện ra.

"Lại là Bàn Cổ!" Sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chút tái nhợt.

Nhìn tôn hư ảnh Bàn Cổ này, họ chỉ cảm thấy vô cùng kinh

khủng.

Phải biết, Đại Vu Hình Thiên triệu hồi Bàn Cổ đã có sức mạnh vô hạn tiếp cận Thánh nhân.

Lúc này, do Đế Giang thúc đẩy Bàn Cổ chân thân, sức mạnh càng cường đại hơn!

Có thể nói, sức mạnh của mười hai kiện công đức thần khí đã được thúc đẩy đến cực hạn.

"Lấy chân thân của ta, dung nạp vạn vật!" "Thu cho ta!" Chân thân trăm vạn trượng của Đế Giang gầm lên một tiếng, tức thì Bàn Cổ chân thân trực tiếp bị nuốt chửng.

Khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh của Đế Giang tăng vọt!

Trong đôi mắt y bộc phát ra hung quang bạo ngược, sau đó nắm đấm khổng lồ như tinh thần trực tiếp đánh xuống.

Một quyền, mang theo ý chí phá diệt tất cả, nghiền ép chúng sinh!

"Không!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không khỏi gầm lên.

Không ngờ Đế Giang lại có chiêu này.

Chương 177

Vốn tưởng xông vào Địa Phủ có thể lập uy, nhưng bây giờ xem ra, đừng nói là lập uy.

E rằng ngay cả thể diện cũng không giữ được!

Dưới một quyền này, Chuẩn Đề thậm chí chỉ có thể phóng ra xá lợi kim thân để chặn ở trước mặt.

Không còn cách nào khác, y không dám lấy bản tôn mạo hiểm, sức mạnh nguyên bản của Đế Giang đã có thể đồ Thánh.

Bây giờ hấp thu sức mạnh của Bàn Cổ, càng kinh khủng dị thường.

Tiếp Dẫn cũng thúc đẩy Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, chỉ hy vọng bảo vật này có thể phong bế lục thức của Đế Giang, để Chuẩn Đề thoát một kiếp.

Nhưng, một quyền của Đế Giang rơi xuống, một tiếng "ầm".

Kim thân của Chuẩn Đề trực tiếp bị đánh nát.

Một khắc đó, chúng sinh không khỏi kinh hãi.

Chuẩn Đề là Thánh nhân, kim thân thậm chí có thể sánh ngang tiên thiên chí bảo.

Bây giờ bị Đế Giang một quyền đánh nát rồi!

Trong khoảnh khắc này, sức chiến đấu của Đế Giang sau khi dung hợp với Bàn Cổ lập tức chấn kinh tất cả mọi người.

Kinh khủng, kính sợ!

Trong khoảnh khắc này, dù chúng sinh Hồng Hoang không thích sự bá đạo kiêu ngạo của Đế Giang.

Nhưng cũng không thể không vì uy lực hung hãn của Đế Giang mà cảm thấy chấn kinh.

Hai đại Thánh nhân liên thủ, bị Đế Giang một quyền đánh nát một kim thân của Thánh nhân.

Không phải Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không mạnh, phải biết hai người đều là Thánh nhân.

Chỉ có thể nói, Đế Giang càng mạnh hơn!

Lúc này, Đế Giang không phải Thánh nhân, nhưng mạnh hơn cả Thánh nhân!

Ngay cả Tam Thanh, cũng không thể không thừa nhận điều này.

Lão Tử nhìn đòn tấn công của Đế Giang, âm thầm suy nghĩ nếu là mình có thể cản được đòn tấn công đó không.

Đáp án là không.

Tôn uy của Thánh nhân, cũng chưa chắc đã áp chế được Đế Giang.

Có lẽ, chỉ có Hồng Quân mới có thể!

Chỉ là, Hồng Quân cũng gọi Đế Giang là đạo hữu, e rằng Hồng Quân cũng không muốn đắc tội với Đế Giang.

Dù sao, Vu tộc có mười một tôn Thánh nhân, những Thánh nhân này đều sẽ vì Đế Giang mà phát điên!

Chỉ có thể nói, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đúng là đầu óc toàn bã đậu, lại đi nhắm vào Địa Phủ!

"Đúng là hai tên ngốc trời sinh!" "Tưởng rằng Thánh nhân có thể khiến Đế Giang kiêng dè!" "Bây giờ, xem chúng thu dọn thế nào!" Nguyên Thủy không nhịn được khinh thường nói.

Trong lòng y thầm vui mừng, thực tế sau khi thành Thánh nhân, Nguyên Thủy cũng coi thường chúng sinh thiên hạ.

Thậm chí còn muốn tìm Đế Giang một phen để lấy lại thể diện đã mất ngày đó.

May mắn thay, trong khoảnh khắc này, hai tên xui xẻo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã lên thay.

Khiến Nguyên Thủy không khỏi có cảm giác hả hê.

Cùng lúc đó, chúng sinh Hồng Hoang đột nhiên cảm thấy thân thể như của Vu tộc thật đáng ngưỡng mộ.

Pháp bảo tuy mạnh, nhưng chung quy là ngoại lực.

Pháp bảo có hạn, không phải ai cũng có thể sở hữu.

Nhưng thân thể mạnh mẽ như của Vu tộc, gần như người Vu tộc nào cũng có.

Trên chiến trường, Chuẩn Đề thảm không nỡ nhìn, một kim thân bị đánh nát.

Tuy Thánh nhân bất tử bất diệt, nhưng sẽ làm suy yếu khí vận và thực lực của y.

Như vậy, Chuẩn Đề đã trở thành Thánh nhân yếu nhất trong các Thánh nhân.

Có thể nói, lần này Chuẩn Đề lỗ nặng rồi.

Chỉ là, dù phẫn nộ thì có thể làm gì, nếu không tìm đến Địa Phủ gây phiền phức, sao lại có tổn thất như vậy.

"Không biết ngươi có mấy cái kim thân!" "Khoảnh khắc tiếp theo, bản tôn sẽ đánh nát nhục thân của ngươi!" "Thánh nhân bất tử bất diệt, không có nhục thân ta xem ngươi làm thế nào tung hoành ở Hồng Hoang!" Đế Giang một quyền đánh nát Chuẩn Đề, vẻ mặt cuồng ngạo

càng thêm rõ.

Thánh nhân, không có gì đáng sợ!

Dung hợp sức mạnh của Bàn Cổ, hội tụ sức mạnh của Thập Nhị Tổ Vu, chỉ cần Hồng Quân không ra tay, y căn bản không sợ gì cả.

Còn nếu Hồng Quân dám ra tay, mười một Tổ Vu cũng không phải để trưng.

Đến lúc đó, mười một Thánh nhân cộng thêm Đế Giang hội tụ Bàn Cổ chân thân, ngay cả Thiên Đạo cũng có thể bị nghiền nát.

Đối mặt với sự bá đạo của Đế Giang, Tiếp Dẫn không khỏi cay đắng vô cùng, nói: "Đế Giang đạo hữu, chúng ta chỉ đến đón đồ nhi Địa Tạng về." "Không có ý trêu chọc Địa Phủ, chuyện này bỏ qua như thế nào?" Rõ ràng, Tiếp Dẫn đã nhượng bộ.

Chuẩn Đề tuy phẫn nộ, nhưng cũng không thể làm gì được.

Đế Giang có thể một quyền đánh nát kim thân, pháp bảo của y lại không thể làm Đế Giang bị thương nặng.

Nếu tiếp tục đánh tiếp, e rằng hai người thật sự sẽ tổn lạc ở đây.

Trong lòng dù có vạn phần không cam tâm, cũng chỉ có thể uất ức nhẫn nhịn.

"Bỏ qua?" Đế Giang ha hả cười lớn, tiếng cười bá đạo ngông cuồng.

Khí thế kinh khủng tỏa ra, dường như ép cả trời đất cũng phải cười theo y.

"Địa Phủ, là nơi để ngươi đến rồi đi sao?" "Mẹ nó chứ, nói chuyện tử tế với ngươi không được à?" Đế Giang khinh thường nói.

Thấy sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề âm trầm, Đế Giang lại nói: "À phải rồi, ta quên mất hai ngươi không có mẹ!" "Đồ tạp chủng!"

Nói xong, các tướng sĩ Địa Phủ không khỏi ha hả cười lớn.

Chương 178

Dám mắng Thánh nhân là tạp chủng, đây là lần đầu tiên trong trời đất Hồng Hoang.

"Sĩ khả sát bất khả nhục!" "Đế Giang, ngươi tìm chết!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gầm lên một tiếng, hai người trực tiếp biến mất trước mặt mọi người.

Tốc độ này là thần thông nhất niệm sinh, nhất niệm diệt của Phật gia.

Cũng là biểu hiện của tốc độ nhanh đến cực hạn.

Chỉ là, Đế Giang vẫn không thèm quan tâm.

"So tốc độ sao?" "Bản tôn là lão tổ tông của tốc độ!" Đế Giang vẻ mặt khinh thường, tốc độ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rất nhanh.

Nhưng trong mắt y, đó chỉ là múa rìu qua mắt thợ.

Đế Giang là tổ của không gian và tốc độ, còn có ai có thể nhanh hơn y?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại xuất hiện, đã ở sau lưng Đế Giang, hai người tay cầm các loại pháp khí hung hăng đập về phía đầu Đế Giang.

Một đòn này nếu đập trúng, dù là Thánh nhân cũng phải đầu vỡ máu chảy.

Chỉ là, khóe miệng Đế Giang vẫn khinh thường, hai tay y chộp một cái.

"Tuyệt Đối Không Gian!" "Tuyệt đối không gian!" Đế Giang cười lạnh một tiếng, hai tay chộp mạnh sang hai bên.

Lập tức, khi pháp khí của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hạ xuống, chúng

phát hiện pháp khí dường như đã bị định trụ.

Cơ thể của Đế Giang cũng trở nên hư ảo giao thoa.

Không gian đang vỡ vụn, nhưng sự vỡ vụn này khác với việc dùng sức mạnh đánh nổ không gian.

Đây là sức mạnh của pháp tắc.

Mọi thứ xung quanh Đế Giang đều bị giam cầm, một sức mạnh vô hình thậm chí còn khóa chặt cơ thể của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Cảm giác hư ảo đó là do Đế Giang đã vượt qua vô số không gian.

Sau đó, một tiếng "rắc" vang lên.

Từ cực tĩnh chuyển sang cực động, giống như mặt nước phẳng lặng đột nhiên nổi sóng thần dữ dội.

Lập tức, sức mạnh không gian cuồn cuộn lan tỏa.

"Không!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thảm thiết hét lên, sau đó điên cuồng thúc đẩy pháp bảo.

Một đòn của Đế Giang quá nguy hiểm!

Thậm chí, Chuẩn Đề còn tự bạo Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Rầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Công Đức Kim Liên tự bạo, lực lượng kinh khủng lập tức phá vỡ phong tỏa không gian.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chật vật tháo chạy.

Công Đức Kim Liên vì thế mà hạ phẩm giai, trở thành Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên.

Cả cõi Âm gian đều chấn động, bầu trời bị sức mạnh tự bạo xé

toạc.

Ngay cả Đế Giang cũng phải ngưng tụ một tấm chắn không gian trước người.

Khi mọi thứ trở lại yên tĩnh, bóng dáng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã biến mất từ lâu.

"Chạy rồi sao?" Minh Hà lộ vẻ không thể tin nổi.

Hai đại Thánh Nhân đại chiến Luân Hồi Đại Đế, lại phải tự bạo pháp bảo để chạy trốn?

Uy nghiêm của Thánh Nhân đâu rồi?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không cần mặt mũi nữa ư?

Cùng lúc đó, mọi người cũng phấn khích trước sự cường đại của Đế Giang.

Dùng thân Chuẩn Thánh đánh chạy hai đại Thánh Nhân, đây là một chiến tích quang vinh biết bao.

Mặc dù Đế Giang đã mượn sức mạnh của pháp bảo cấp Thánh Nhân, nhưng trong các trận chiến ở Hồng Hoang, người ta chỉ nhìn vào kết quả!

Bên trong Tử Tiêu Cung, vẻ mặt bình tĩnh của Hồng Quân lại thêm một phần xúc động.

Y đã hiểu rõ con đường mà Đế Giang theo đuổi, đó là con đường của Bàn Cổ!

Vượt qua cả sự tôn quý của Thánh Nhân Hồng Hoang!

Ngay lúc này, ngay cả Hồng Quân cũng không khỏi bị dã tâm của Đế Giang làm cho chấn động.

Đáng tiếc, y đã hợp đạo, không còn cách nào siêu thoát được nữa.

Vào khoảnh khắc này, Hồng Quân không còn địch ý với Đế Giang nữa.

Thậm chí, y còn có một chút tò mò và kỳ vọng đối với Đế Giang, liệu trên thế gian này có thật sự tồn tại người có thể siêu thoát không?

Tây phương, Linh Sơn.

Chuẩn Đề nổi trận lôi đình.

"Đế Giang đáng ghét, hắn đã đánh nổ một cỗ kim thân của ta!" "Hắn đã hủy Công Đức Kim Liên của ta!" Chuẩn Đề tức giận đến cực điểm, một trận đại chiến ở Địa Phủ, có thể nói là trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Không chỉ mất mặt mũi, mà còn tổn thất cả pháp bảo.

"Nội tình của Vu tộc quá sâu dày!" "Trước khi tìm được pháp bảo có thể phá vỡ nhục thân của Vu tộc, tuyệt đối không thể tiếp tục đối địch với họ!" Ánh mắt Tiếp Dẫn lóe lên.

Nếu muốn đối kháng với Đế Giang, họ cần một pháp khí có thể phá vỡ được nhục thân của Vu tộc!

Nếu không, nhục thân của Vu tộc bất hoại, căn bản không thể nào chiến thắng được. ...

Bất Chu Sơn.

Khi Đế Giang quay trở lại, lúc này Nữ Oa đã luyện xong Ngũ Sắc Thạch.

Chương 179

Chỉ thấy trong Càn Khôn Đỉnh, từng viên Ngũ Sắc Thạch bay ra lấp kín lỗ thủng trên Thiên Hà.

Chỉ là, sau khi vá trời xong, trong Càn Khôn Đỉnh vẫn còn lại bốn khối đá cứng.

Nữ Oa thấy vậy thì nhíu mày, bốn khối đá này giữ lại cũng vô dụng, bèn tiện tay vứt đi.

Chỉ có Tiếp Dẫn ở phương Tây là liếc nhìn một cái đầy suy tư, các Thánh Nhân khác cũng chỉ chú ý rồi thôi.

Cùng với việc Nữ Oa vá trời hoàn thành, trời đất vẫn có xu thế sụp đổ.

Đế Giang thấy vậy, tay chộp một cái, trực tiếp vượt không gian.

Ngay sau đó, bốn chi của Huyền Quy mà y đã giữ lại khi độ hóa Huyền Vũ ngày đó được lấy ra.

Dưới sự thúc đẩy của đại pháp lực, bốn chi Huyền Quy lập tức hóa thành bốn cây cột chống trời khổng lồ, chống đỡ trời đất.

Đến đây, việc vá trời mới hoàn thành.

Ầm ầm ầm!

Thiên Đạo cảm ứng, giáng xuống vô lượng công đức, đến lúc này các Thánh Nhân mới hiểu ra, việc vá trời có đại công đức như vậy, sao trời đất có thể không có biểu hiện gì.

"Đế Giang đáng ghét, lại bị hắn tính kế một vố!" Chuẩn Đề không khỏi tức giận mắng.

Công đức vá trời vốn dĩ phải có một phần của hắn, kết quả lại vì

Đế Giang che giấu thiên cơ, khiến hắn từ bỏ việc vá trời.

Trên núi Côn Lôn, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng có vẻ mặt không vui.

Nhìn Thông Thiên thu hoạch được công đức, trong lòng lại càng thêm bài xích.

Ai mà ngờ được, tai họa trời nghiêng do Đế Giang gây ra, nhưng công đức y vẫn nhận được!

Đương nhiên, trong đó công lao vá trời của Nữ Oa là lớn nhất, nên nàng nhận được nhiều công đức nhất.

Đế Giang, Thông Thiên và Vu tộc thì nhận được bốn phần công đức.

Thậm chí, nhục thân của con Huyền Quy đã chết cũng nhận được một phần công đức, cái mai rỗng đó đã hóa thành một con rùa nhỏ.

Đó chính là Quy Linh Thánh Mẫu sau này.

Chuyện này tạm thời không nhắc đến.

Vá trời hoàn thành, Nữ Oa cúi người nói với Đế Giang: "Đa tạ đại ca!" Thông Thiên cũng nói: "Đa tạ đại ca!" Họ đều hiểu rõ, nếu không có Đế Giang, họ căn bản không thể nhận được công đức vá trời.

Phải biết rằng, Đế Giang là một kẻ tàn nhẫn, chẳng thèm để ý đến các Thánh Nhân.

Chuyện y không cho tham gia, thì đừng hòng nhúng tay vào nửa phần.

"Duyên pháp!" "Là do bản tôn gây ra tai họa trời nghiêng, nay nhận được công đức cũng khó mà bù đắp!" "Xem ra, sau này cần phải làm thêm vài chuyện công đức nữa rồi!" Đế Giang không nhịn được cảm thán.

Thiên Đạo cảm ứng, lập tức kết xuống nhân quả, khoảnh khắc đó Đế Giang không khỏi cười khổ.

Chỉ một ý niệm tùy tiện, Thiên Đạo đã cảnh báo, dường như sợ y sẽ đổi ý vậy. ...

Chuyện Nữ Oa vá trời xong.

Thực lực của Yêu tộc tổn thất nặng nề, Hình Thiên của Vu tộc sau khi tấn thăng lên Chuẩn Thánh trung giai liền đi đến tiểu thế giới.

Có thể nói, số lượng Vu tộc ở lại Hồng Hoang ngày càng ít, thậm chí Đại Vu cũng chỉ còn lại Khoa Phụ và Hậu Nghệ.

Hồng Hoang nghênh đón một thời kỳ hòa bình.

Trong Ngũ Trang Quán, Hồng Vân thấy Hồng Hoang yên tĩnh, liền quyết tâm rời khỏi Ngũ Trang Quán.

Sau lần gặp gỡ với Đế Giang, y tu luyện "phiến chi đạo" (đạo lừa gạt), nhưng nếu cứ ở mãi trong Ngũ Trang Quán, thì biết đi lừa ai?

Chuyện này liên quan đến việc chứng đạo của y, Hồng Vân không thể không rời đi.

Đối với chuyện này, Trấn Nguyên Tử cũng chỉ có thể dặn dò Hồng Vân phải hết sức cẩn thận, dù sao các Thánh Nhân do Hồng Quân điểm danh đều đã thành Thánh.

Chỉ còn lại Hồng Vân là Chuẩn Thánh, mặc dù đã đưa Hồng Mông Tử Khí cho Đế Giang, nhưng chúng sinh trong Hồng Hoang lại không hề biết chuyện này.

Chỉ là Hồng Vân lại có ý nghĩ của riêng mình, y nói: "Trấn Nguyên Tử đạo huynh không cần phải để ý, lần này ta ra ngoài nếu thật sự gặp kiếp nạn, đó lại chính là cơ duyên của ta!" Dứt lời, Hồng Vân liền xoay người rời đi.

Hồng Vân rời khỏi Ngũ Trang Quán không lâu, cũng không biết là vô tình hay cố ý, y lại đâm đầu vào một ngọn núi.

Trong ngọn núi, bầu trời trong xanh vô tận, thậm chí còn có một vùng biển rộng lớn mênh mông.

Không cần nói cũng biết, Hồng Vân hiểu rằng mình đang ở trong một tòa trận pháp.

"Không biết là vị đạo hữu nào đang thanh tu ở đây!" "Bần đạo Hồng Vân, vô tình đi lạc vào bảo địa." "Mong đạo hữu ra tay tương trợ, thả Hồng Vân đi." Hồng Vân chắp tay, lớn tiếng nói.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo, không gian lưu chuyển.

Bóng dáng Côn Bằng từ trong đó hiện ra.

"Hồng Vân đạo hữu, còn nhớ lão phu không!" Dứt lời, Côn Bằng nhìn Hồng Vân với ánh mắt đầy tham lam.

"Nguyên lai là Côn Bằng đạo hữu, chúng ta đều là khách trong Tử Tiêu Cung, mong ngài mở trận pháp, thả Hồng Vân đi!" Hồng Vân thản nhiên nói.

"Ha ha ha!" "Thả ngươi đi?" "Cũng không phải là không thể!" "Chỉ là..." Côn Bằng ngập ngừng.

"Chỉ là?" Hồng Vân hỏi.

"Ngươi cần phải để lại Hồng Mông Tử Khí!" Côn Bằng nói thẳng không kiêng dè.

"Hồng Mông Tử Khí?" Hồng Vân không khỏi cười khổ, quả nhiên có người vẫn nhòm ngó Hồng Mông Tử Khí.

"Không sai, chính là Hồng Mông Tử Khí!" "Đạo Tổ ban sáu luồng Hồng Mông Tử Khí, bảy ngôi vị Thánh Nhân!" "Đến nay, ngươi vẫn chưa thành Thánh, theo ta thấy, ngươi cũng không có tư cách thành

Thánh!" "Sao không giao Hồng Mông Tử Khí cho lão phu, sau này nếu lão phu thành Thánh, có thể ban cho ngươi một hồi cơ duyên!" Côn Bằng nghiêm túc nói.

"Chỉ tiếc rằng, ngươi đã chậm một bước!" Hồng Vân lắc đầu.

"Ý gì?" Ánh mắt Côn Bằng lạnh đi.

"Hồng Mông Tử Khí, ta sớm đã dâng cho Đế Giang rồi!" "Nếu ngươi muốn, có thể đi tìm Đế Giang!" Hồng Vân cười nói.

"Cái gì!" Giọng Côn Bằng không khỏi cao lên.

Chương 180

"Đế Giang, Hồng Vân!" "Ngươi không phải đang đùa với lão tổ đấy chứ??" "Ngươi nghĩ rằng lôi Đế Giang ra, lão tổ sẽ tin sao?" "Giao ra Hồng Mông Tử Khí, lão tổ lập tức rời đi!" "Nếu không, đừng trách lão tổ tâm ngoan thủ lạt, chém giết ngươi rồi cướp lấy thánh vị!" "Thời gian của lão tổ có hạn, lựa chọn đi!" Côn Bằng càng nói, sát ý càng đậm.

Hồng Vân biết rằng, kiếp nạn này không thể tránh khỏi.

Chỉ là, đây chưa hẳn không phải là mưu tính của y.

Nếu có thể dùng thân tổn hại để lừa gạt Thiên Đạo, cho dù không có Hồng Mông Tử Khí, cũng có thể lừa được một ngôi vị Thánh Nhân!

Nghĩ đến đây, Hồng Vân tức giận hét lớn: "Côn Bằng, muốn ta giao ra thánh vị, si tâm vọng tưởng!" "Chẳng lẽ ngươi nghĩ lão tổ sợ ngươi chắc!" Côn Bằng âm trầm nói: "Vậy thì đi tìm chết!" Dứt lời, y đột nhiên ra tay.

Hồng Vân trong mắt y, sớm đã là một miếng mồi ngon.

Nếu Hồng Vân không rời khỏi Ngũ Trang Quán, y cũng đành chịu.

Nhưng Hồng Vân đã rời khỏi Ngũ Trang Quán, Hồng Mông Tử Khí, y phải có được!

Nếm trải nỗi khổ của Yêu tộc, chứng kiến sự cường đại của Vu tộc, Côn Bằng chỉ muốn siêu thoát!

Chỉ thấy Yêu Sư Cung không ngừng biến lớn, sau đó trấn áp về phía Hồng Vân.

Yêu Sư Cung là do Côn Bằng sau khi vào Thiên Đình, thu thập các

loại dược liệu luyện chế thành.

Tuy là Hậu Thiên Chí Bảo, nhưng uy lực còn lợi hại hơn nhiều Tiên Thiên Linh Bảo.

"Côn Bằng, ngươi dám!" Hồng Vân hét lớn một tiếng, hai tay bấm pháp quyết, pháp bảo trong tay tuy là Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại không thể chống đỡ được Yêu Sư Cung của Côn Bằng.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Hồng Vân bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ là, Côn Bằng không tiếp tục tấn công, mà nói: "Hồng Vân, ta cho ngươi thêm một cơ hội!" "Giao ra Hồng Mông Tử Khí, nếu không thì chết!" "Ngươi phải nghĩ cho kỹ, vì Hồng Mông Tử Khí mà mất cả mạng, có đáng không?" Rõ ràng, Côn Bằng đang dùng kế.

Lời nói này có thể làm giảm xác suất liều mạng của Hồng Vân, đồng thời y có thể âm thầm mưu tính tung ra một đòn chí mạng.

Nếu không, một Chuẩn Thánh như Hồng Vân mà liều mạng, cho dù Côn Bằng có thể áp chế, cũng sẽ bị trọng thương.

Chỉ là, Hồng Vân lại không có một chút ý định thỏa hiệp nào.

"Côn Bằng, muốn cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, cứ xem ngươi có bản lĩnh đó không!" Dứt lời, Hồng Vân chủ động tấn công Côn Bằng.

Chỉ là, Côn Bằng lại trực tiếp dùng Yêu Sư Cung làm vũ khí, một lần nữa đập về phía Hồng Vân.

Dưới một đòn, Hồng Vân mượn sức mạnh của pháp bảo trực tiếp bay ngược ra xa.

Côn Bằng thấy vậy liền đuổi theo sát nút, Hồng Vân bèn lớn tiếng hét: "Côn Bằng, ngươi dám đuổi theo ta?" "Chẳng lẽ không sợ Vu tộc

tìm đến gây phiền phức sao?" Côn Bằng âm trầm nói: "Sống chết của lão tổ không cần ngươi phải lo!" "Bây giờ, bản tôn chỉ muốn giết ngươi, những chuyện khác đều không nằm trong sự cân nhắc của bản tôn!" Dứt lời, Côn Bằng giang cánh bay lên, một lần nữa chặn giết Hồng Vân.

Đã dám chặn giết Hồng Vân, y sớm đã chuẩn bị sẵn vạn toàn kế sách.

Nếu Hồng Vân dũng cảm tiến lên, có lẽ còn một tia sinh cơ.

Nhưng y lại xoay người bỏ chạy, vừa hay bước vào cạm bẫy mà Côn Bằng đã chuẩn bị sẵn.

Lập tức, Chu Thiên dịch chuyển, Hồng Vân trực tiếp bị nhốt trong Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Lấy Yêu Sư Cung làm chủ trận, lập tức vô số ánh sao chém về phía Hồng Vân.

Hồng Vân chỉ lo chạy trốn, làm sao biết được hậu thủ của Côn Bằng tầng tầng lớp lớp, trong nháy mắt nhục thân đã bị sức mạnh của các vì sao hủy diệt.

"Xem ra, Hồng Vân khó thoát kiếp này!" "Sư huynh, ta có nên ra tay không?

Sau này có thể tăng thêm một phần sức mạnh cho Huyền Môn của chúng ta!" Nguyên Thủy cảm ứng được, không khỏi lên tiếng hỏi.

Thông Thiên nghe vậy, vẻ mặt hăm hở muốn thử, dù sao, Côn Bằng trong mắt y chỉ là một nhân vật không đáng nhắc đến.

"Chúng ta thân là Thánh Nhân, sao phải đi làm chuyện ti bỉ vô sỉ như vậy!" "Mọi chuyện tự có Thiên định!" Lão Tử vẻ mặt lạnh nhạt.

Tây phương Cực Lạc.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn cảnh tượng trước mắt, nói: "Chuẩn Đề sư đệ, Hồng Vân năm đó có ân nhường chỗ cho ta!" "Nhân quả chưa trả, nên cứu một lần!" Chuẩn Đề nói: "Sư huynh nói có lý, chỉ là hai chúng ta khó khăn lắm mới thoát khỏi tay Đế Giang." "Hiện tại kim thân của ta bị hủy, nếu mạo muội đến phương Đông, chỉ sợ Vu tộc..." Chuẩn Đề ngập ngừng, rõ ràng là sợ đến phương Đông tương trợ sẽ bị Vu tộc tính kế.

Dù sao kim thân đã bị hủy, lúc này y thật sự sợ Đế Giang rồi.

Tiếp Dẫn nghe vậy, không khỏi thở dài một hơi nói: "Hy vọng Hồng Vân đạo hữu cát nhân thiên tướng, có thể vượt qua kiếp này!" Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa nhìn vào Kính Hoa Thủy Nguyệt trước mặt, nói: "Đế Giang đại ca, huynh thật sự muốn ra tay cứu Hồng Vân sao?" "Đương nhiên, Hồng Vân đã tặng cho Vu tộc chúng ta Hồng Mông Tử Khí." "Đây là đại nhân quả, cứu lấy nguyên thần của y, giúp y lừa gạt Thiên Đạo." "Cũng coi như đã trả nhân quả, còn về tạo hóa sau này, phải xem chính y rồi!" Đế Giang thản nhiên nói.

Rõ ràng y muốn cứu Hồng Vân, vì thế đã đến tìm Nữ Oa giúp đỡ.

Bởi vì y không tiện ra tay, mà cũng chỉ có Thánh Nhân mới có thể che đậy thiên cơ.

Nếu không có Thánh Nhân tương trợ, một vài mưu tính của y cũng sẽ trở nên vô dụng.

Nữ Oa nghe vậy, thi triển diệu pháp, lập tức thiên cơ bị che lấp.

Trên chiến trường, nhục thân của Hồng Vân bị hủy, không khỏi gào thét: "Đáng ghét!" "Côn Bằng, ngươi khinh người quá đáng!" "Muốn chết, chúng ta cùng chết!" Rõ ràng, trong cơn đại nộ, Hồng Vân đã thúc đẩy pháp bảo tự bạo.

Ầm một tiếng nổ lớn.

Dùng Tiên Thiên Linh Bảo tự bạo, uy lực lập tức phá vỡ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Côn Bằng tâm tư cẩn thận, cảnh giác, nghe vậy liền lập tức di chuyển ra xa.

Một lần vỗ cánh đã bay xa mấy vạn dặm, nhưng dù vậy, Côn Bằng cũng chật vật không chịu nổi.

Đợi Côn Bằng quay lại, mọi thứ ở đó đều đã bị phá hủy.

Côn Bằng tìm kiếm hồi lâu, nhưng không tìm thấy Hồng Mông Tử Khí, không khỏi chửi bới rồi rời đi.

Oa Hoàng Cung.

Nguyên thần của Hồng Vân quỳ lạy Đế Giang và Nữ Oa, "Đa tạ Nữ Oa Thánh Nhân, Đế Giang tiền bối đã ra tay tương trợ!" "Đi đi, nhân quả của chúng ta đã trả xong!" "Hiện tại Nữ Oa đã giúp ngươi che giấu thiên cơ, hãy tự mình sắp xếp hậu sự đi!" "Ta chỉ có thể giúp ngươi đến đây, con đường còn lại phải tự mình đi!" Đế Giang thản nhiên nói.

Dứt lời, đột nhiên nguyên thần của y rung động.

Chỉ nghe thấy giọng của Hồng Quân vang lên: "Đạo hữu, mời đến Tử Tiêu Cung một chuyến!" Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đã hợp đạo, không có đại sự sẽ không xuất hiện.

Đế Giang không ngờ Hồng Quân lại mời mình.

Chương 181

Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là Nữ Oa cũng được gọi đến Tử Tiêu Cung.

Khi Đế Giang và Nữ Oa đến Tử Tiêu Cung, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Tam Thanh rõ ràng cũng đã có mặt.

Trong đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn thấy Đế Giang, không nhịn được cúi đầu, dường như muốn tìm một chỗ để trốn.

Dù sao thì, cách đây không lâu họ mới bị Đế Giang cho một trận!

"Không biết sư tôn gọi chúng con đến có việc gì?" Thông Thiên tính tình thẳng thắn, tò mò hỏi.

Đạo Tổ triệu tập các Thánh Nhân thì có thể hiểu được, nhưng bây giờ lại gọi cả Đế Giang, luôn cảm thấy có chuyện lớn sắp xảy ra.

"Có một chuyện đại công đức cần các ngươi đi làm!" Ánh mắt Hồng Quân lướt qua mọi người.

"Không biết là chuyện đại công đức gì?" Chuẩn Đề nghe vậy mắt không khỏi sáng lên, hiện tại hắn đang rất cần các loại công đức.

Chỉ có công đức và khí vận mới có thể giúp hắn tu phục kim thân.

"Nguy cơ từ ngoài Vực Hồng Hoang!" Hồng Quân nghiêm túc nói.

Ngay lập tức, các Thánh Nhân đều kinh ngạc, nguy cơ từ ngoài Vực Hồng Hoang.

Chẳng phải là Hỗn Độn sao?

"Chư vị hãy xem!" "Đối thủ lần này rất mạnh, nếu ta không đoán sai, hẳn là Quang Ám Song Tử Ma Thần, Thượng Đế!" Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân tỏa ra thần quang.

Lập tức, mọi người nhìn thấy thế giới Hỗn Độn rộng lớn bên ngoài Hồng Hoang.

Thế giới Hỗn Độn vô biên vô tế, sâu trong Hỗn Độn, có một tinh cầu khổng lồ đang di chuyển về phía Hồng Hoang.

Tinh cầu đó tỏa ra uy năng vô tận, tuy trông nhỏ hơn Hồng Hoang, nhưng khí tức tỏa ra lại không hề thua kém Hồng Hoang chút nào.

Hình ảnh chỉ hiện ra trong một khắc, rồi một ánh mắt băng giá lướt qua.

Hình ảnh do Tạo Hóa Ngọc Điệp tạo ra lập tức biến mất.

Các Thánh Nhân không khỏi kinh ngạc, phải biết rằng có thể phá được sự dò xét thiên cơ của Hồng Quân, chỉ có một khả năng!

Thực lực của đối phương không hề thua kém Hồng Quân!

"Đó là ai?" Đế Giang chưa thành Thánh, có nhiều chuyện không hiểu.

"Bàn Cổ khai thiên lập địa, ba ngàn Ma Thần thân thể tổn hại." "Thực tế, Hồng Hoang cũng chỉ do hơn một ngàn thi thể Ma Thần tạo thành." "Có một số Ma Thần sớm đã chạy xa vào Hỗn Độn, một số Ma Thần thì chuyển thế vào Hồng Hoang." "Trong ba ngàn Ma Thần, có Quang Chi Hỗn Độn Ma Thần là Thượng Đế, Ám Chi Hỗn Độn Ma Thần là Tát Đán!" "Hai người là huynh đệ, một quang một ám, cũng đại biểu cho một âm một dương của thế giới Hồng Hoang chúng ta." "Thế giới kia, ta đoán là thế giới do Thượng Đế sáng tạo!" "Chỉ sợ không lâu nữa hai thế giới sẽ gặp nhau." "Tát Đán giỏi hủy diệt, Thượng Đế giỏi sáng tạo!" "Từng ở thời kỳ Hỗn Độn, khi Bàn Cổ chưa khai thiên, Thượng Đế đã sáng tạo ra một chủng tộc!" "Chỉ là, chủng tộc được sáng tạo ra lại âm hiểm độc ác, giỏi truyền bá tín ngưỡng để gây ra chiến tranh!" "Một khi tín ngưỡng bị hấp thu, nơi

đó sẽ trở thành một vùng đất chết." "Sau đó sẽ do Tát Đán triệt để hủy diệt!" Hồng Quân kể lại những gì thu được từ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Thượng Đế là Ma Thần tồn tại từ thời kỳ Hỗn Độn, gian trá độc ác.

Vì tín ngưỡng mà có thể hủy diệt tất cả.

Khi Bàn Cổ khai thiên, Thượng Đế cảm nhận được nguy hiểm, sớm đã trốn vào sâu trong Hỗn Độn.

Nhưng không ngờ, tên này cuối cùng cũng quay trở lại!

Hai thế giới hoàn toàn khác nhau gặp nhau, định sẵn sẽ bùng nổ một trận chiến tranh.

Hoặc là Hồng Hoang bị hủy diệt, hoặc là thế giới của Thượng Đế bị hủy diệt.

Sau đó, Thiên Đạo của bên thắng sẽ thôn phệ bên thua, thúc đẩy thế giới tiến hóa.

Đế Giang nghe vậy, mày không khỏi nhíu lại.

Ở kiếp trước, trên Trái Đất có đủ loại thần thoại và tín ngưỡng.

Nhưng ở Hồng Hoang, y chỉ thấy tu sĩ và tín ngưỡng phương Đông.

Thần thoại phương Tây, những thiên sứ, Thượng Đế, Jesus đó, y chưa từng thấy.

Đế Giang vốn nghĩ rằng có thể là do các đại năng Hồng Hoang sau này đến phương Tây diễn hóa ra những sinh linh đó.

Không ngờ lại là Hỗn Độn Ma Thần!

Như vậy dường như cũng thông suốt rồi.

Vì sao ở hậu thế lại có những truyền thuyết về thiên sứ và ác ma.

Trong hậu thế, phương Đông chiếm cứ vùng đất Thăng Long màu mỡ, phương Tây thì là dân ngoại hóa, bị các vị thần phương Tây như thiên sứ thống trị.

Trong ký ức kiếp trước của y, thần phương Tây không mạnh bằng thần phương Đông.

Điều đó không có nghĩa là trong trận chiến lần này, Hồng Hoang sẽ không thất bại sao?

Đế Giang hồi tưởng lại những truyền thuyết thần thoại ở kiếp trước, tuy trong lòng có suy đoán, nhưng cũng không dám xem nhẹ.

Hai thế giới gặp nhau, với tính cách của đám điểu nhân phương Tây kia, chắc chắn sẽ tiến vào Hồng Hoang để truyền bá tín ngưỡng.

Như vậy, Hồng Hoang và Thiên Sứ định sẵn sẽ có một trận chiến.

Nghĩ đến đây, Đế Giang lên tiếng: "Vậy ý của Hồng Quân đạo hữu là?" Hồng Quân nói: "Thiên Đạo có bản năng muốn tiến hóa, vì thế nó muốn thôn phệ thế giới đối phương!" "Nhưng nếu đó là Thượng Đế, chỉ sợ thực lực phi thường!" "Nếu hai thế giới va chạm rồi mới chiến đấu, sẽ gây ra cảnh sinh linh đồ thán!" "Thế giới Hồng Hoang của chúng ta vừa trải qua đại kiếp, không thích hợp để động binh đao!" "Vì thế, ta hy vọng có người có thể đến thế giới của hắn!" "Tìm hiểu sức mạnh, thế lực của hắn, tốt nhất là có thể hủy diệt sức mạnh của hắn ngay tại đó!" "Như vậy, Hồng Hoang của chúng ta có thể không tốn một binh một tốt mà hấp thu thế giới đối phương để tiến hóa!" Đế Giang nghe vậy, đã hiểu.

Hồng Quân đang muốn gieo họa sang phương đông, nếu Thượng Đế xâm nhập Hồng Hoang, lấy Hồng Hoang làm chiến trường, thì tổn hại sẽ là thế giới Hồng Hoang.

Nếu đặt chiến trường ở thế giới của Thượng Đế, nếu đại chiến

thật sự nổ ra, thì bị hủy diệt cũng là thế giới của Thượng Đế.

Cho dù Hồng Hoang không thể thôn phệ thế giới của Thượng Đế, cũng có thể giải quyết được nguy cơ Thượng Đế xâm nhập.

Quả nhiên, thần hệ phương Đông tâm cơ hơn thần hệ phương Tây nhiều.

Chỉ là, muốn tiến vào thế giới của Thượng Đế cũng vô cùng khó khăn.

Trong một quốc gia mà chúng sinh đều tín ngưỡng Thượng Đế, sinh linh Hồng Hoang trà trộn vào đó sẽ trở thành dị tộc.

Đừng nói là tìm ra điểm yếu của thế giới Thượng Đế, ngay cả việc đứng vững cũng không dễ dàng.

Còn có một vấn đề lớn nhất, muốn sinh tồn trong Hỗn Độn, cho dù là Chuẩn Thánh cũng chỉ có thể tồn tại trong một thời gian ngắn.

Nếu muốn từ Hồng Hoang du hành đến thế giới của Thượng Đế, phi Thánh Nhân không thể làm được.

“Dám hỏi Lão sư, thực lực của Thượng Đế có ngang bằng với ngài không?” Tiếp Dẫn lên tiếng hỏi.

“Thượng Đế là một trong những Hỗn Độn Thần Ma, ít nhất cũng có thực lực của Thiên Đạo Thánh Nhân!” “Nhưng cũng không cần phải sợ, mạnh đến đâu cũng không thể vượt qua Bàn Cổ!” Hồng Quân nói.

Chương 182

Tiếp Dẫn nghe vậy không nhịn được đảo mắt một cái, yếu nhất cũng có thực lực của Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nếu Thượng Đế thật sự dễ bắt nạt như vậy, tại sao Đạo Tổ không tự mình ra tay?

Chỉ sợ thực lực của Thượng Đế phi thường.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không phải kẻ ngốc, có thể thành Thánh Nhân, lại có mấy ai là kẻ ngốc?

Nhưng Tam Thanh cũng không ngốc, nhất thời các Thánh Nhân đều im lặng.

"Nếu có thể thôn phệ thế giới của Thượng Đế, đối với thế giới Hồng Hoang là chuyện đại công đức!" "Thiên Đạo sẽ có ban thưởng!" "Ai đi?" Hồng Quân nhìn các Thánh Nhân.

"Khải bẩm Lão sư, con và sư huynh vừa bị Đế Giang đánh nổ kim thân." "Hiện tại thực lực suy giảm nghiêm trọng, chỉ sợ khó có thể đảm nhận nhiệm vụ này." Chuẩn Đề trực tiếp từ chối, thậm chí còn lấy lý do thực lực bị tổn hại.

Tam Thanh thấy vậy, nhìn nhau.

Cuối cùng Lão Tử đại diện nói: "Khải bẩm Lão sư." "Chúng con cũng nguyện ý đi, chỉ là chúng con là Thánh Nhân Hồng Hoang, một khi rời khỏi Hồng Hoang thực lực sẽ giảm xuống." "Khi đó thực lực chỉ như Chuẩn Thánh, muốn sống sót dưới tay Thánh Nhân của đối phương, dường như có chút khó khăn." Tiếp Dẫn nghe vậy nói: "Thái Thanh Thánh Nhân nói không sai." "Chúng ta tiến vào Hỗn Độn, giống như cá rời khỏi nước." "Nếu ở trong Hồng Hoang, chúng ta tất nhiên

không sợ!" "Nhưng rời khỏi Hồng Hoang, thật sự không có nắm chắc!" "Ngược lại là Đế Giang, thực lực không thua kém Thánh Nhân, lại không bị Hồng Hoang hạn chế." "Là người được chọn tốt nhất!" "Đế Giang đạo hữu thực sự là lựa chọn tốt nhất!" "Đúng vậy, Vu tộc là chủ nhân của Hồng Hoang, hiện tại Hồng Hoang gặp nguy cơ." "Đế Giang đạo hữu chẳng lẽ lại muốn khoanh tay đứng nhìn sao?" Tiếp Dẫn gieo họa sang phương đông, trực tiếp đổ mọi chuyện lên đầu Đế Giang.

Hồng Quân nghe vậy, liền nhìn thẳng về phía Đế Giang.

Ngay lúc này, Đế Giang không khỏi bật cười.

Đúng vậy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Tam Thanh, Nữ Oa đều là Thánh Nhân.

Nhưng là Thánh Nhân của Hồng Hoang.

Một khi thoát ly khỏi Hồng Hoang, thiếu đi sự hỗ trợ của thế giới Hồng Hoang, thực lực sẽ giảm mạnh.

Điểm này, đúng là một vết thương chí mạng.

Còn y, tuy là Chuẩn Thánh, nhưng thực lực không hề thua kém Thánh Nhân.

Hơn nữa, y tu luyện nhục thân và pháp tắc, cho dù ở trong Hỗn Độn, thực lực cũng sẽ không giảm đi nửa phần.

Thậm chí, Cửu Chuyển Thần Công ở trong Hỗn Độn còn như cá gặp nước.

Hồng Quân gọi y đến, chỉ sợ cũng là có ý đồ này.

Còn những kẻ như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Tam Thanh, ý nghĩa của sự có mặt của họ, chỉ là để có người truyền đạt lại lời của Hồng Quân mà thôi.

“Lũ Thánh Nhân các ngươi!” “Ngày thường tranh giành công đức, khí vận, kẻ nào cũng tích cực hơn ai!” “Đến bây giờ, tất cả đều rụt đầu như rùa?” Đế Giang nhìn các Thánh Nhân, lộ ra một tia khinh bỉ.

Thế giới của Thượng Đế, y phải đi!

Y cũng đúng là người thích hợp nhất, nếu hai thế giới khai chiến, sức mạnh của các Thánh Nhân này ở lại thế giới Hồng Hoang, như vậy Thượng Đế muốn xâm lược cũng sẽ khó khăn hơn vài phần.

Chỉ là, muốn đi, cũng tuyệt đối không thể đơn giản đồng ý như vậy.

Trên thế giới này, người có thể tính kế y, còn chưa ra đời đâu!

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không được!

Chuẩn Đề nghe vậy không khỏi phản bác: “Ngươi không phải cuồng vọng vô song sao?” “Vu tộc không phải là chủ nhân của trời đất Hồng Hoang sao?” “Sao, bây giờ bảo ngươi ra ngoài đối địch, cũng sợ rồi à?” “Hay Vu tộc chỉ là hữu danh vô thực?” “Cũng chỉ biết vênh váo ở nhà, ra ngoài là mềm nhũn?” Dứt lời, Chuẩn Đề dường như muốn trút hết oán hận bao năm đối với Đế Giang ra.

Nguyên Thủy thấy vậy cũng không nhịn được nói: “Nếu không phải Vu tộc chiếm cứ khí vận trời đất, đám Thánh Nhân chúng ta sao lại thê thảm như vậy?” “Nói cho cùng, chính ngươi đã khiến thực lực của chúng ta suy giảm.” “Đế Giang, lấy ra bá đạo cuồng vọng thường ngày của ngươi ra đi!” “Hồng Hoang gặp nguy cơ, khí phách của Vu tộc ở đâu?” Lập tức, cả Tử Tiêu Cung loạn thành một đoàn, mọi người thi nhau đổ nước bẩn lên người Đế Giang.

“Đủ rồi!” “Đế Giang, ngươi quả thực là người thích hợp nhất để đi Hỗn Độn.” “Ta biết ngươi không phải là kẻ tham sống sợ chết.” “Dù sao, một người muốn chứng đắc vô thượng đại đạo, sao có thể vì

chuyện nhỏ này mà lùi bước!" "Nói đi, ngươi muốn gì!" Hồng Quân đã giao tiếp với Đế Giang vài lần.

Y biết, Đế Giang không phải là loại người sẽ lùi bước.

Nhưng, Đế Giang cũng là một kẻ hám lợi.

Nếu là huynh đệ, Đế Giang sẽ dũng cảm quên mình, không cần bất kỳ lợi ích nào mà tương trợ.

Nhưng hiện tại, với Lục Thánh, dường như họ không phải là huynh đệ của Đế Giang.

Mối quan hệ này, chỉ sợ không có đủ lợi ích, khó mà khiến Đế Giang động lòng.

Đế Giang nghe vậy, không khỏi mỉm cười.

"Đạo Tổ không hổ là Đạo Tổ, trình độ nói chuyện hơn mấy người kia nhiều!" "Đây mới giống lời người nói, những kẻ khác quả thực chỉ là tiếng chó sủa!" Rõ ràng, Đế Giang đã coi Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Tam Thanh như chó.

Ngay lập tức, các Thánh Nhân không khỏi phẫn nộ, nếu không phải Hồng Quân đang ở đây, nếu không phải cần Đế Giang đi đến thế giới của Thượng Đế, chỉ sợ họ đã xé xác Đế Giang ra thành vạn mảnh.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Đế Giang đã chết vô số lần.

Chỉ là, đối với ánh mắt giết người của các Thánh Nhân, Đế Giang coi như không thấy.

Ánh mắt y lướt qua các Thánh Nhân, nói: "Lũ Thánh Nhân các ngươi, cũng chỉ biết đấu đá nội bộ!" "Nếu các ngươi đều không dám đi, thì việc đến thế giới chưa biết kia, bản tôn xin nhận vậy!" "Nhưng mà, tuy mấy người các ngươi thực lực thấp kém, nhưng dù sao cũng

có chút bản lĩnh.” “Thế này đi, mỗi người đưa cho ta một món bảo bối, ta sẽ miễn cưỡng chấp nhận!” Lời của Đế Giang vừa dứt, các Thánh Nhân lại lần nữa mặt mày khổ sở.

Trong thế giới Hồng Hoang, ai mà không biết nội tình của Vu tộc sâu dày.

Tuy họ là Thánh Nhân, nhưng so với Vu tộc, nội tình không biết kém bao nhiêu.

Hơn nữa, Đế Giang đây là đang trắng trợn cướp bóc.

Nhưng họ lại không thể làm gì được.

“Pháp bảo các loại, Luân Hồi Đại Đế cũng không coi trọng!” “Bần đạo giỏi thuật luyện đan, đã luyện chế ra một viên Bất Diệt Đan.” “Viên đan này có thể chứa đựng một cỗ phân thân, nếu bản thể bị hủy, nguyên thần có thể quay về phân thân.” “Lần này đến Hỗn Độn, viên đan này cũng có thể giảm bớt một phần rủi ro cho đạo hữu.” Lão Tử lấy ra một bình đan dược đưa cho Đế Giang.

Bất Diệt Đan là tác phẩm vô ý trong lúc luyện đan.

Chỉ là, nguyên thần của Thánh Nhân ký thác vào hư không, bất tử bất diệt, đối với họ cũng không có ý nghĩa.

Hơn nữa, viên đan này tuy có kỳ hiệu, nhưng cũng phải nguyên thần có thể chạy thoát mới được.

Trước mặt Thánh Nhân hợp đạo như Hồng Quân, một khi thân thể bị đánh nổ, nguyên thần căn bản không có nơi nào để trốn.

“Ta không giỏi luyện đan!” “Nhưng ta có một món kỳ vật, có thể khiến người ta thiên biến vạn hóa.” “Đối với việc lẻn vào trận địa của địch cũng có trợ giúp.” Nguyên Thủy lấy ra một chiếc mặt nạ da người.

Chính là kỳ vật Thần Hành Bách Biến, đeo vào có thể che giấu khí tức của người sử dụng, thiên biến vạn hóa.

"Ta cũng không có đồ tốt gì tặng cho đại ca." "Thế này đi, ta tặng một đạo nguyên thần cho đại ca!" "Đại ca chỉ cần lúc cần thiết, đạo nguyên thần này có thể hóa thành một tôn phân thân của ta." "Có thể tạm thời có được sức mạnh một đòn của Thánh Nhân!" Thông Thiên tặng lên một đạo nguyên thần.

Mọi người thấy vậy không khỏi ngẩn ra, Thông Thiên từ khi nào đã nhận Đế Giang làm đại ca?

Lại còn tặng ra kỳ vật như phân thân nguyên thần.

Phải biết rằng, phân liệt nguyên thần, đối với Thánh Nhân cũng sẽ tạo thành tổn thương vĩnh viễn.

Chương 183

Thậm chí, nếu có người cầm đạo nguyên thần đó làm chuyện bất lợi với Thông Thiên, Thông Thiên sẽ bị trọng thương.

Nhưng Thông Thiên lại không chút do dự tặng ra một đạo nguyên thần.

Tuy chỉ có sức mạnh một đòn của Thánh Nhân, nhưng nếu sử dụng hợp lý, đủ để thay đổi cục diện chiến trường.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thấy vậy, tiến lên một bước nói: "Tây phương nghèo khó, hai chúng tôi xin tặng lên một nhánh Lục Căn Thanh Tịnh Trúc." "Bảo vật này có thể phong bế lục thức của người khác, sẽ có lúc dùng đến!" Đợi Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tặng xong pháp bảo, Nữ Oa nói: "Đại ca, muội sẽ cùng huynh đi!

Sinh tử có nhau!" "Muội muội tốt!" "Chỉ là, lần này đi nguy hiểm trùng trùng, hảo ý của muội ta xin nhận!" "Chỉ là một Hỗn Độn Ma Thần, một mình ta là đủ!" "Đợi ta khải hoàn trở về nhé!" Đế Giang ha ha cười một tiếng, Nữ Oa nguyện ý đồng hành cùng y, Đế Giang khá cảm động.

Chỉ là, càng như vậy, y lại càng không muốn Nữ Oa đi cùng.

Nhưng y đã xem thường quyết tâm của một người phụ nữ.

Mặc cho y khuyên can thế nào, Nữ Oa vẫn không lay động, muốn cùng y đồng sinh cộng tử.

Hồng Quân thấy cảnh này nói: "Đế Giang, Nữ Oa đi cùng, cũng có thêm một người chiếu ứng." "Theo tốc độ của chúng, năm ngàn năm nữa sẽ đến Hồng Hoang." "Nhưng bây giờ chúng đã phát hiện ra ta dò xét, thời gian có thể sẽ có chút thay đổi." "Hy vọng các ngươi có thể

sớm tìm hiểu rõ nội tình đối phương, nếu có thể tiêu diệt chúng ngay tại Hỗn Độn thì tốt nhất." "Sau khi thành công, đạo hữu có thể trở thành Cứu Thế Chủ của Hồng Hoang." "Sau này siêu thoát, Thiên Đạo sẽ không cản trở!" Thiên Đạo ý chí, thích khống chế chúng sinh.

Ngay cả Hồng Quân cũng khó thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo.

Giờ phút này, để đối phó với Thượng Đế, Thiên Đạo nguyện ý từ bỏ việc khống chế Đế Giang.

Ngay lúc này, Đế Giang cũng không khỏi động lòng.

Phải biết rằng, Thiên Đạo là chúa tể của thế giới Hồng Hoang.

Giống như một công ty, Thiên Đạo là ông chủ lớn nhất.

Tất cả mọi người trong công ty đều bị ông chủ khống chế, nếu có nhân viên nào muốn chiếm đoạt vị trí của ông chủ, ông chủ sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Thiên Đạo cũng như vậy.

Giờ phút này, Thiên Đạo nguyện ý phong Đế Giang làm Cứu Thế Chủ của Hồng Hoang.

Sau này nếu Đế Giang chứng đạo, Thiên Đạo sẽ không cản trở.

Vô hình trung, độ khó chứng đạo của Đế Giang sẽ giảm đi rất nhiều.

Ngay lúc này, các Thánh Nhân không khỏi lộ ra ánh mắt ghen tị.

Chỉ là, họ biết, phần thưởng của Thiên Đạo này chỉ dành cho Đế Giang.

Còn họ, cho dù Thiên Đạo không quản thúc, cũng không có nội tình để siêu thoát Thiên Đạo.

Không thành Thánh, cuối cùng vẫn là con kiến.

Thành Thánh, cũng chỉ từ con kiến biến thành quân cờ mà thôi.

Trong ánh mắt ghen tị của mọi người, Đế Giang quay trở lại Địa Phủ.

Y quyết định nhận nhiệm vụ này.

Cho dù hiện tại có lẽ không thể đối kháng với Thượng Đế, nhưng cũng không thể lùi bước.

Bởi vì, y không chỉ là người duy nhất trong Hồng Hoang có thể tung hoành trong Hỗn Độn, mà còn là chúa tể của Hồng Hoang.

Thân là Vu tộc, đạo mà y tu là con đường một đi không trở lại.

Con đường của y tuyệt đối sẽ không lùi bước, và y cũng sẽ không lùi bước.

Trái tim y càng không thích lùi bước, dũng giả vô úy!

Rời khỏi Tử Tiêu Cung, Đế Giang trở lại Địa Phủ.

Đầu tiên y sử dụng Bất Diệt Đan của Lão Tử, sau đó đặt nhục thân ở tổ địa của Nhân tộc.

Ở đó, có tượng thần mà Nhân tộc thờ cúng y.

Lượng kiếp đã qua, Vu tộc sẽ từ từ rút lui, phân thân này sẽ là hậu thủ liên hệ với Hồng Hoang.

Đế Giang có dũng có mưu, tuy không sợ hãi gì, nhưng cũng không đánh trận không có sự chuẩn bị!

Y cũng tuyệt đối sẽ không đẩy mình vào tuyệt cảnh!

Bố trí xong mọi hậu thủ, Đế Giang triệt để luyện hóa Hỗn Độn Chung, sau đó tiến vào Hỗn Độn.

Lúc này, trong Hỗn Độn.

Trên Thiên Sứ Tinh có một tòa thần điện khổng lồ, ánh sáng của thần điện chiếu rọi, trấn áp hư không.

Ở vị trí cao nhất của thần điện, ngồi một nam tử cao gầy có ba mươi sáu cánh.

Nam tử này toát lên vẻ thánh khiết, từ bi, bên cạnh y, vô số tiểu thiên sứ ánh sáng bay lượn, vô lo vô nghĩ hát những bài thánh ca.

Cả tòa thánh điện đều được bao trùm trong một bầu không khí tường hòa, yên tĩnh.

Ở hai bên thần điện, đứng hai hàng thiên sứ hai mươi bốn cánh.

Chỉ có một thiên sứ tay cầm một cuốn sách dày cộp, đó chính là Thánh Kinh!

Thiên sứ ba mươi sáu cánh, chính là chúa tể của thế giới này, Thượng Đế!

Thượng Đế có tu vi cấp Thánh Nhân, thiên sứ hai mươi bốn cánh thì có thực lực Chuẩn Thánh.

Trong thần thoại phương Tây, thiên sứ được chia làm chín cấp.

Thượng tam cấp - Thần thánh giai cấp: Sí Thiên Sứ, Trí Thiên Sứ, Tọa Thiên Sứ.

Trung tam cấp - Tử đích giai cấp: Chủ Thiên Sứ, Lực Thiên Sứ, Năng Thiên Sứ.

Hạ tam cấp - Thánh linh đích giai cấp: Quyền Thiên Sứ, Đại Thiên Sứ (Tổng lãnh thiên sứ), Thiên Sứ.

Ngoài ra còn có Hồng Y Thiên Sứ, Quang Thiên Sứ, Thanh Thiên Sứ, Thực Tập Thiên Sứ...

Nhìn từ đôi cánh, cấp bậc của thiên sứ từ thấp (Thánh linh giai) lên cao (Thần thánh giai).

Mỗi khi tăng hai cấp thì cánh tăng thêm một đôi (Angel thì cánh là một đôi).

Sau khi lên đến cao giai (Thần thánh giai), mỗi khi tăng một cấp thì cánh tăng thêm một đôi.

Chương 184

Tức là, Sí Thiên Sứ có sáu đôi cánh, là thiên sứ mười hai cánh.

Nhưng ở nơi này, những thiên sứ này có hai mươi bốn cánh và ba mươi sáu cánh, quả thực kinh khủng đến cực điểm.

Những tiểu thiên sứ đang hát thánh ca trước mặt Thượng Đế cũng có tám cánh.

Dường như, đó là những thiên sứ yếu nhất!

Những thiên sứ này tương đương với Địa Tiên của thế giới Hồng Hoang.

Cùng với sự trưởng thành không ngừng của những thiên sứ này, cuối cùng có thể hình thành nên lực lượng chiến đấu của Thiên Sứ Giới.

Thiên Sứ Giới đang tiến về phía Hồng Hoang, chỉ là vào lúc này, Thượng Đế đột nhiên mở mắt.

Đôi mắt đó băng giá vô tình, cho người ta một cảm giác lạnh lùng đến cực điểm.

Khó mà tưởng tượng được, một Thượng Đế cho người ta cảm giác từ bi, tường hòa như vậy, lại có một đôi mắt vô tình đến thế!

Người ta thường nói mắt là cửa sổ tâm hồn, có lẽ, bản thân Thượng Đế là một kẻ vô tình lạnh lùng.

Vẻ mặt từ bi, hòa bình đó chỉ là để thu hút tín đồ?

"Phụ Thần, đã xảy ra chuyện gì sao?" Thiên sứ tay cầm Thánh Kinh lên tiếng.

Người này tên là Da Hòa Hoa, là thiên sứ đầu tiên do Thượng Đế

tạo ra!

Cũng là tín đồ cuồng nhiệt nhất của Thượng Đế!

"Thế giới do Bàn Cổ khai sáng đã chú ý đến ta!" "Không hổ là Ma Thần mạnh nhất trong ba ngàn Ma Thần!" "Chỉ tiếc rằng, lấy lực chứng đạo, cuối cùng cũng chỉ là một con đường chết!" Thượng Đế lạnh lùng nói.

"Phụ Thần, nếu Bàn Cổ đã chết!" "Vậy thế giới đó chẳng phải là vật trong lòng bàn tay của chúng ta sao!" "Chỉ cần chiếm lĩnh được thế giới đó, chúng ta sẽ có nguồn tín ngưỡng vô tận!" "Khi đó nhất định có thể giúp Phụ Thần thành tựu Đại Đạo Thánh Nhân chi vị!" Da Hòa Hoa cung kính nói.

"Thế giới đó không đơn giản như vậy!" "Thế giới Hồng Hoang là do Bàn Cổ khai thiên chém giết chúng Ma Thần mà luyện thành!" "Nội tình vô cùng sâu dày, ta đã cướp đoạt nhiều năm như vậy, nhưng cũng chưa chắc có thể so được với nội tình của thế giới do Bàn Cổ khai sáng!" "Hơn nữa, có thể cách xa mấy ngàn năm cự ly mà dò xét được ta, thực lực không thể xem thường!" "Sẽ là một trận chiến cam go!" "Nếu thành công, ta liền có thể trở thành người đầu tiên của phương Hỗn Độn này!" Trong mắt Thượng Đế lóe lên tinh quang.

Khuôn mặt đó đầy tham lam, nếu có thể chinh phục Hồng Hoang, nhất định có thể siêu thoát Đại Đạo!

Da Hòa Hoa nghe vậy nói: "Phụ Thần, vậy chúng ta chuẩn bị trực tiếp công đánh, chiếm lĩnh sao?" Thượng Đế nghe vậy cười, nói: "Trận chiến phải đánh!" "Nhưng càng phải đánh cho đẹp, ta muốn chúng sinh của Bàn Cổ biết được uy nghiêm của Thượng Đế ta!" "Tuy chúng đã phát hiện ra hành tung của ta, nhưng muốn cắt đuôi ta cũng không dễ dàng!" Thượng Đế nói, rồi lại nhắm mắt lại không biết đang làm gì.

Hồi lâu sau, y mới mở mắt, nói: "Thế giới đó nội tình phong phú, ta không nhất định có thể trực tiếp chiếm được!" "Mễ Già Lặc, ngươi là chiến đấu trưởng của ta!" "Dẫn binh đi trinh sát tình hình địch, tri kỷ tri bỉ, bách chiến bất đãi!" "Ta cần phải tìm hiểu thông tin về thế giới đó, nếu có thể, hãy phủ kín thế giới đó bằng ánh sáng của bản thần!" "Nếu có thể ở thế giới đó thu phục được một số sinh linh, khi đó thôn phệ Thiên Đạo cũng sẽ không có nhiều phản phệ!" Thượng Đế ung dung sắp xếp mọi thứ.

Lại không biết rằng, Hồng Hoang cũng đã phái Đế Giang đi điều tra.

Có thể nói, hai bên đều không phải dạng vừa.

Cùng với sự sắp xếp của Thượng Đế, Mễ Già Lặc dẫn một đội thiên sứ rời khỏi Thiên Sứ Giới, bay về phía Hồng Hoang.

Thường xuyên chinh chiến trong thế giới Hỗn Độn, tuy là Chuẩn Thánh, nhưng dòng khí Hỗn Độn lại không làm gì được y.

Mặt khác, Đế Giang dẫn theo Nữ Oa, cũng đang tiến về phía Thiên Sứ Giới.

Một cỗ sức mạnh của Hồng Hoang, một cỗ sức mạnh của Thiên Sứ Giới, cuối cùng cũng sẽ gặp nhau!

"Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu!" Trong Hỗn Độn, Đế Giang và đội quân thiên sứ do Mễ Già Lặc dẫn đầu đã gặp nhau.

Nhìn một đám thiên sứ mặt mày kiều mị, lưng mang cánh chim, khóe miệng Đế Giang lộ ra một nụ cười tàn khốc.

Lũ thiên sứ này sẽ là nguồn tin tức đầu tiên mà y có được.

Mặt khác, Mễ Già Lặc cũng nhìn thấy Đế Giang và Nữ Oa.

“Đứng lại!” “Ta là Tổng lãnh thiên sứ chiến đấu Mễ Già Lặc dưới trướng Thượng Đế!” “Nhân danh Thần, ra lệnh cho các ngươi lập tức giơ tay đầu hàng, đầu nhập vào vòng tay của Phụ Thần!” Mễ Già Lặc hét lớn một tiếng, trên người y tỏa ra ánh sáng thánh khiết.

Trong Hỗn Độn, dường như đó là một tia sáng bình minh.

Quả thực thần thánh bất khả xâm phạm.

“Sinh linh của thế giới mà chúng ta sắp xâm lược, thật yếu ớt a!” “Ngay cả cánh cũng không có, đúng là rác rưởi!” “Có thể du hành trong Hồng Hoang, trên người nhất định có thánh khí!” “Đúng vậy, nhất định là cái chuông cổ quái kia!” “Tổng lãnh thiên sứ chiến đấu thật may mắn, trên đường cũng có thể nhặt được công lớn.” Các thiên sứ phía sau Mễ Già Lặc bàn tán xôn xao.

Trong mắt họ, thực lực được thể hiện qua đôi cánh.

Những thế giới mà họ đã hủy diệt, những sinh linh đó đều có cánh.

Hẳn là, đại đa số sinh linh đều lấy Hỗn Độn Ma Thần làm khuôn mẫu, giữ lại đôi cánh.

Thế giới Hồng Hoang, là do thi thể của Hỗn Độn Ma Thần và Bàn Cổ hóa thành, sinh linh tự tiến hóa phân thành ba loại lân giáp, tẩu thú, phi cầm.

Càng có Tiên Thiên Đạo Thể, Vu tộc, Yêu tộc và các loại sinh linh khác.

“Lũ điểu nhân này thật đúng là tự đại như trong ấn tượng của ta.” Đế Giang nghe các thiên sứ nói vậy thì khinh thường cười một tiếng.

“Đại ca, huynh biết lũ điểu nhân này sao?” Nữ Oa nói.

“Hồng Quân không phải đã nói rồi sao?” Đế Giang vội vàng đổ cái nồi này lên người Hồng Quân, việc y là người hậu thế, là bí mật lớn

nhất của y.

Tuy thực lực hiện tại đã đến cảnh giới này, không còn quan tâm đến xuất thân của mình, thậm chí không quan tâm đến bất kỳ quá khứ nào, nhưng Đế Giang vẫn theo bản năng muốn bảo vệ bí mật này.

Chỉ là dáng vẻ nhàn tình tán gẫu của hai người lại khiến Mễ Già Lặc đại nộ.

"Những kẻ không nguyện hiến dâng tín ngưỡng đầu nhập vào vòng tay của Phụ Thần!" "Là dị tộc, ta đại diện Phụ Thần phán xét các ngươi!" "Thẩm Phán Chi Quang!" Mễ Già Lặc thân là Tổng lãnh thiên sứ chiến đấu, nơi y đến, chúng sinh đều run rẩy kính sợ.

Ngay cả Da Hòa Hoa, y cũng không để vào mắt.

Chỉ có một Thượng Đế!

Có thể nói, Mễ Già Lặc kiêu ngạo đến cực điểm, thậm chí kiêu ngạo đến mức yếu đuối.

Có lẽ đây cũng là bệnh chung của điểu nhân, bởi vì điểu nhân dựa vào việc cướp đoạt tín ngưỡng khắp nơi, giống như bèo không rễ.

Nô dịch, chiếm đoạt gia viên của sinh linh khác, cướp đoạt tín ngưỡng của họ, nhưng bản thân lại giống như chó hoang không nhà.

Thậm chí, Thiên Sứ Giới hiện tại mà họ đang ở cũng là cướp đoạt từ thế giới của thần minh khác.

Vì thế, Thiên Sứ nhất tộc cao ngạo tự đại, nhưng nội tâm thực tế lại vô cùng yếu đuối.

Dùng thủ đoạn tàn bạo để che đậy sự thấp hèn trong nội tâm.

Cùng với việc Mễ Già Lặc thi triển quang minh pháp thuật, lập tức, tay y phóng ra một tia sét trắng.

Thẩm Phán Chi Quang là cấm chiêu của Thiên Sứ nhất tộc.

Chương 185

Chiêu này uy lực vô cùng, do thiên sứ hai mươi bốn cánh sử dụng, uy lực thậm chí có thể hủy diệt một tiểu thế giới.

Chỉ là, đối mặt với chiêu này, Đế Giang thậm chí không hề động đậy.

"Ha ha ha, tên này bị dọa đứng hình rồi!" "Động cũng không dám động, đúng là rác rưởi a!" "Một chiêu của Tổng lãnh thiên sứ chiến đấu, đủ để khiến hắn hoàn toàn tan thành tro bụi!" Rầm!

Thẩm Phán Chi Quang rơi xuống người Đế Giang, lập tức dấy lên sóng lớn, ngay cả khí tức Hỗn Độn cũng bị khuấy động.

Chỉ là, khi bụi bặm lắng xuống, các thiên sứ không khỏi lộ ra ánh mắt không thể tin nổi.

"Sao có thể?" "Vì sao tên này lại không hề hấn gì?" "Chẳng lẽ Tổng lãnh thiên sứ chiến đấu đã nương tay?" Các thiên sứ chỉ cảm thấy mặt mình bị tát bôm bốp đến đỏ bừng.

Lời lẽ cuồng vọng trước đó, giờ phút này đã bị phá giải một cách im lặng.

Ngay lúc này, sắc mặt Mễ Già Lặc không khỏi âm trầm.

Uy lực của một chiêu Thẩm Phán Chi Quang mạnh đến đâu, y hiểu rõ, nhưng hiện tại lại không thể làm tổn thương Đế Giang dù chỉ một chút.

"Sức mạnh không tồi!" "Ở trong Hỗn Độn mà vẫn có sức mạnh tương đương Chuẩn Thánh, quả thực không tầm thường!" "Nhưng mà, nếu ở thế giới Hồng Hoang, sức mạnh của ngươi ước chừng cũng chỉ ở mức Chuẩn Thánh sơ giai thôi nhỉ!" "Sức mạnh như vậy,

ở thế giới Hồng Hoang có cả đống!" Đế Giang khinh thường nói.

Y cố ý đỡ lấy một đòn của Mễ Già Lặc để xem thực lực của Thiên Sứ tộc rốt cuộc mạnh đến đâu.

Có thể nói, ở trong Hỗn Độn, thực lực của Mễ Già Lặc có thể mạnh hơn Chuẩn Thánh cùng cấp của Hồng Hoang.

Nhưng một khi tiến vào Hồng Hoang, lại sẽ bị Chuẩn Thánh Hồng Hoang ngược đãi.

Dù sao, sức mạnh của Chuẩn Thánh Hồng Hoang ngoài pháp thuật của bản thân, còn có đủ loại linh bảo.

Đây là một chủng tộc giỏi tác chiến trong Hỗn Độn!

Nhưng không, Đế Giang cũng hiểu rằng không thể đặt chiến trường ở Hồng Hoang.

Thứ nhất là vì trận chiến của Chuẩn Thánh, Thánh Nhân, đủ để hủy diệt Hồng Hoang.

Thứ hai chính là tín ngưỡng chi đạo của Thiên Sứ tộc.

Có thể nói, Thiên Sứ tộc chinh chiến trong Hỗn Độn, để thu được tín ngưỡng, sớm đã ngụy trang bằng một bộ mặt giả thiện.

So với Tây phương giáo, họ càng giỏi ngụy trang, mê hoặc hơn.

So với Tây phương giáo, họ càng trắng trợn hơn, giống như hung thú nguyên thủy, dựa vào bạo lực để chinh phục tín ngưỡng.

Nhưng lại mang một bộ mặt giả thiện, nếu những thiên sứ này tiến vào Hồng Hoang, với tính bao dung của Hồng Hoang, rất nhanh sẽ phát triển ra tín đồ của mình.

Đó sẽ là một trận chiến tranh kéo dài!

Chỉ có thể giải quyết trận chiến ở Thiên Sứ Giới, hủy diệt tận

gốc!

Sự khinh thường, cuồng vọng trong lời nói của Đế Giang khiến Mễ Già Lặc càng thêm phẫn nộ.

Chỉ thấy y gầm lên một tiếng: "Tên cuồng vọng!" "Thế giới của ngươi gọi là thế giới Hồng Hoang sao?" "Bản thần đại diện Phụ Thần thu nhận thế giới của ngươi!" "Tận thế thẩm phán!" Rõ ràng, chỉ thấy trên người Mễ Già Lặc hiện ra một cây thập tự giá khổng lồ!

Khí tức Hỗn Độn bị phá vỡ, thập tự giá dường như muốn nghiền nát tất cả.

Chỉ là, vào lúc này, Đế Giang đã động!

"Bản tôn đã đỡ của ngươi một chiêu!" "Ngươi cũng đỡ một chiêu của bản tôn thử xem!" Dứt lời, Đế Giang trực tiếp xé mở Hỗn Độn, hung hăng tung một quyền xuống.

Một quyền này, dứt khoát không chút lưu tình.

Đế Giang đã biết được sức chiến đấu của Thiên Sứ tộc, tiếp theo là thử sức phòng ngự!

Rầm!

Một quyền hạ xuống, trấn áp vạn vật.

Tận thế thẩm phán còn chưa kịp phát ra, Đế Giang đã trực tiếp đánh nát phòng ngự của Mễ Già Lặc.

Rầm!

Một quyền trực tiếp rơi xuống người Mễ Già Lặc, trong nháy mắt trấn áp Mễ Già Lặc đến mức máu thịt be bét.

"Sức phòng ngự không tồi!" "Tuy bản tôn chưa dùng toàn lực, nhưng có thể đỡ được một quyền, cũng có sức phòng ngự của Tiên Thiên Linh Bảo rồi!" Đế Giang thản nhiên nói.

Các thiên sứ phía sau Mễ Già Lặc, mặt mày ngơ ngác.

Mễ Già Lặc mà họ cho là vô địch, ngay cả một quyền cũng không đỡ nổi!

Đế Giang mà họ cho là rác rưởi, lại có thể một quyền trấn áp Mễ Già Lặc.

Rốt cuộc đây là quái vật gì?

Ngay lúc này, các thiên sứ sợ hãi!

Một quyền này, đã cho các thiên sứ biết, lời nói trước đó của họ sai lầm đến mức nào!

Mà vì điều này, họ phải trả giá bằng tính mạng của mình!

Chỉ thấy trong Hỗn Độn, một quả Hồng Tú Cầu trực tiếp đập xuống.

Tuy sức mạnh của Nữ Oa trong Hỗn Độn đang từ từ trôi đi, nhưng sức mạnh của Thánh Nhân vẫn không thể chống đỡ.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn, Thiên Sứ tộc toàn diệt.

Chỉ còn lại Mễ Già Lặc máu thịt be bét dưới nắm đấm của Đế Giang, đang thoi thóp.

“Lũ dân ngoại hóa đáng ghét!” “Dám làm ta bị thương, Phụ Thần của ta nhất định sẽ đòi lại công đạo cho ta!” Mễ Già Lặc điên cuồng gào thét, trong mắt tràn đầy phẫn nộ.

Y đã bị một quyền nghiền nát.

“Phụ Thần?

Cái gọi là Thượng Đế điểu nhân của ngươi sao?” Đế Giang nói, rồi lại một quyền đánh xuống.

“Đừng vội, ta sẽ từ từ chơi với ngươi, cho ngươi cơ hội hồi phục thân thể!” “Nghe nói điểu nhân các ngươi giỏi trị liệu, sinh mệnh lực dồi dào!” “Đợi ngươi bình tĩnh lại, rồi ta sẽ từ từ hỏi!” Đế Giang vừa nói, vừa để Mễ Già Lặc hồi phục thân thể, sau đó lại một phát tát xuống.

Một người hồi phục, một người đánh.

Chương 186

Cứ như vậy đánh suốt một trăm năm, cuối cùng Mễ Già Lặc không chịu nổi nữa.

Chỉ thấy thân hình y biến đổi, hóa thành một nữ thiên sứ tuyệt sắc.

Sau đó, với vẻ mặt uất ức nói: "Dừng lại, đừng đánh nữa!" "Ngươi cứ đánh ta mãi, có gì muốn hỏi thì hỏi đi chứ!" "Ngươi không hỏi gì cả, chỉ biết đánh ta!" "Hu hu hu!" Mễ Già Lặc nói, chỉ cảm thấy vô cùng uất ức, không nhịn được mà khóc.

"Nữ?" "Tính cách cũng thay đổi rồi?" Đế Giang lúc này mặt mày ngơ ngác.

Trong truyền thuyết, Mễ Già Lặc là chiến sĩ hàng đầu bên cạnh Thượng Đế, là tổng tư lệnh tối cao của quân đội thiên sứ. 《Thánh Kinh》 có rất nhiều miêu tả và ca ngợi về y.

Không chỉ có dũng khí mà người phàm không có và uy lực không gì sánh bằng, mà còn có dung mạo xinh đẹp nhất, vô cùng anh tuấn.

Tính tình dũng mãnh quả cảm, hiếu chiến, đối với những việc ác thì giữ thái độ phủ định tuyệt đối và tiêu diệt không nương tay.

Là hóa thân của "tuyệt đối chính nghĩa", không hề có một chút hắc ám nào.

Nhưng về giới tính của y, có người nói là nam, có người nói là nữ, cũng có người nói là lưỡng tính.

Giới tính của y luôn là một ẩn số.

Lại có truyền thuyết, thiên sứ đều là lưỡng tính, nếu gặp phải người mình yêu, có thể biến thành nam hoặc nữ.

Khi còn mộng mơ vô tri, đều là lưỡng tính.

Lúc này, nhìn một người đàn ông sống sờ sờ biến thành một người phụ nữ, Đế Giang có chút ngơ ngác, chuyển đổi lưỡng tính trong truyền thuyết, sư tổ của người chuyển giới trong truyền thuyết?

"Ngươi hỏi đi chứ!" Mễ Già Lặc khóc lóc, lúc này không còn vẻ cứng rắn như trước nữa.

"Ta chưa hỏi sao?" Đế Giang nhìn Nữ Oa.

"Hình như chưa hỏi." Nữ Oa cũng khá lúng túng, bọn họ muốn lấy thông tin, kết quả lại cứ im lặng không hỏi.

"Chưa hỏi!" Mễ Già Lặc nước mắt lưng tròng.

Sao số phận của ta lại khổ thế này, gặp phải một sát tinh như vậy, không nói không rằng đã cho một trận đòn.

Chết, chết không được.

Sống, còn khó chịu hơn chết.

"Chưa hỏi thì cũng là vấn đề của ngươi!" "Ai bảo ngươi lúc đầu ra vẻ?" "Phụ Thần của ngươi đâu, bây giờ Phụ Thần của ngươi có cứu được ngươi không?" Đế Giang hét lớn.

"Không được nữa rồi, không được nữa rồi!" Mễ Già Lặc khóc lóc.

Cùng với câu hỏi của Đế Giang, y biết gì nói nấy.

Ngay lúc này, Đế Giang mới biết, thế giới này lớn hơn y tưởng tượng.

Thượng Đế thường xuyên lang thang trong Hỗn Độn, vì thế thông tin mà Thiên Sứ nhất tộc biết được nhiều hơn chúng sinh Hồng Hoang.

Theo lời kể, Thượng Đế từng có được một di tích phế tích.

Ở đó, Thượng Đế đã có được một truyền thừa thượng cổ, vì thế Thượng Đế mới điên cuồng thu thập tín ngưỡng.

Dùng tín ngưỡng chi lực để luyện Thiên Sứ Chuyển Sinh Trì, chỉ cần Chuyển Sinh Trì không diệt, Thiên Sứ nhất tộc sẽ không diệt.

Có thể nói, sinh linh của Thiên Sứ tộc đều có thể bất tử bất diệt như Thánh Nhân.

Chỉ là, qua một lần chuyển sinh, thực lực sẽ giảm xuống một cảnh giới.

Chỉ cần tín ngưỡng không ngừng, Thượng Đế có thể vô hạn cường đại, thậm chí chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân.

Đại Đạo Thánh Nhân có thể khống chế một thế giới Hỗn Độn.

Thế giới Hỗn Độn có ba ngàn thần ma, bên trong có đủ loại thế giới, thế giới Hồng Hoang là thế giới có nội tình sâu dày nhất trong thế giới Hỗn Độn này.

Thực tế, trên thế giới Hỗn Độn, còn có một vũ trụ.

Vũ trụ này là Hồng Mông Vũ Trụ.

Hồng Mông Vũ Trụ là nơi bắt đầu, là cội nguồn của trời đất vạn vật.

Trong Hồng Mông Vũ Trụ có rất nhiều Đại Đạo Thánh Nhân, vì tranh đoạt vị trí Hồng Mông Chí Tôn mà đã lao vào chém giết.

Cuối cùng Hồng Mông vỡ nát, hóa thành vô số thế giới Hỗn Độn.

Thế giới Hỗn Độn nơi Hồng Hoang tọa lạc là một trong vô số thế giới Hỗn Độn đó.

Trải qua quá trình phát triển lâu dài, thế giới Hỗn Độn nơi Hồng

Hoang tọa lạc lại sinh ra ba ngàn thần ma.

Câu chuyện lại tái diễn, giống như Đại Đạo Thánh Nhân muốn chứng đắc Hồng Mông Chí Tôn, Hỗn Độn Thần Ma cũng muốn chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân.

Cuối cùng, Bàn Cổ khai thiên chém giết đại lượng ma thần hóa thành Hồng Hoang.

Các Hỗn Độn Ma Thần khác chạy xa vào Hỗn Độn, khai sáng thế giới của riêng mình.

Thượng Đế thì lang thang trong Hỗn Độn, dựa vào việc cướp bóc các thế giới mới sinh, cướp đoạt tín ngưỡng.

Bởi vì các Hỗn Độn Ma Thần khai sáng thế giới của riêng mình về cơ bản đều đã thân thể tổn hại, khiến cho việc Thượng Đế cướp đoạt tín ngưỡng ngày càng lớn mạnh.

Bàn Cổ thân hóa Hồng Hoang, dung nhập đại lượng thi thể Hỗn Độn Ma Thần, có thể nói Hồng Hoang là thế giới có nội tình sâu dày nhất trong toàn bộ thế giới Hỗn Độn.

Vì thế, Thượng Đế muốn thôn phệ Hồng Hoang.

Nhưng đồng thời, Hồng Hoang cũng muốn thôn phệ thế giới của Thượng Đế.

Tiến hóa, không chỉ là bản năng của sinh vật, mà còn là bản năng của Thiên Đạo.

Sinh linh Hồng Hoang chứng Thánh Nhân chi đạo, sinh linh Hỗn Độn chứng Đại Đạo, Đại Đạo Thánh Nhân lại chứng Hồng Mông Chí Tôn chi đạo.

Quả thực vạn vật nhân quả tuần hoàn, tiến hóa không ngừng.

Ngay lúc này, Đế Giang tò mò, bên ngoài Hồng Mông Vũ Trụ, liệu

có thế giới nào khác không?

Chỉ tiếc rằng, thực lực của y quá yếu, mọi thứ đều là ẩn số.

Cùng với việc giao tiếp không ngừng với Mễ Già Lặc, Đế Giang cũng ngày càng hiểu rõ về Thiên Sứ Giới.

Chương 187

Thiên Sứ Giới thực tế là thế giới do năm đại Hỗn Độn Ma Thần liên thủ khai sáng.

Có thể nói là một thế giới không tồi trong Hỗn Độn, năm đại Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế thành chúa tể tối cao của thế giới này, là năm đại thần minh Phong, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ!

Chỉ tiếc rằng, thế giới này bị Thượng Đế nhắm trúng, vì thế, y đã để huynh đệ của mình là Tát Đán xâm nhập thế giới này.

Thượng Đế thì giả vờ làm người tốt đến giúp đỡ, đuổi Tát Đán đi để giành được sự tín nhiệm của thế giới này.

Chỉ là, cuối cùng khi năm đại thần minh đại chiến với Tát Đán, Thượng Đế đã hạ độc kịch độc cho năm đại thần minh, từ đó giam cầm năm đại thần minh, trở thành chúa tể của thế giới này.

Sau đó trong một thời gian dài, chuyển hóa thiên sứ, tiêu diệt thổ dân của thế giới này.

Năm đại thần minh càng bị phong ấn, bị rút lấy sức mạnh bản nguyên để làm động lực thúc đẩy thế giới này tiến lên.

"Thượng Đế thật tàn nhẫn!" "Vì tín ngưỡng, không có một chút tự giác của cường giả!" Nữ Oa không nhịn được nói.

Nàng không thích phong cách làm việc của Thượng Đế, vì tín ngưỡng mà không việc ác nào không làm.

Thậm chí giả thiện lừa gạt người khác, sau lưng đâm dao.

"Âm mưu, chỉ là đặc quyền của kẻ yếu!" "Xem ra thực lực của Thượng Đế không mạnh như ta tưởng, nếu không cũng sẽ không đi ám toán năm đại thần minh!" "Đi thôi, để chúng ta trà trộn vào Thiên

Sứ Giới, tìm hiểu thêm thông tin của chúng!" Đế Giang trực tiếp trói Mễ Già Lặc lại, sau đó giam vào dị không gian.

Thiên sứ cấp bậc như Mễ Già Lặc chết đi có thể chuyển sinh, nếu để lộ thông tin của y thì không hay!

Chỉ có thể giam cầm.

Về phần công lược Thiên Sứ Giới lần này, Đế Giang lại có thêm vài phần nắm chắc!

Dù sao, Thiên Sứ Giới đang giam cầm năm đại thần minh, có lẽ, họ có thể trở thành trợ lực!

Tại Thế giới Thiên Sứ.

Lúc này, một đám người mặc áo choàng đang liều mạng chạy trốn trong rừng núi.

Phía sau lưng, một đám thiên sứ đang truy kích.

"Dư nghiệt của Thủy tộc, ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi, các ngươi không chạy thoát được đâu!" Thiên sứ mười tám cánh dẫn đầu hét lớn.

"Công chúa, người đi trước đi!" "Ta đi cản chúng!" Một người mặc áo choàng nói rồi dẫn theo mấy thuộc hạ trực tiếp lao về phía đám thiên sứ.

Trong lúc di chuyển, hắn trực tiếp hóa thành người khổng lồ nguyên tố nước, lập tức dâng lên sóng lớn cuồn cuộn cuốn về phía đám thiên sứ.

Những sinh linh này chính là tàn đảng dưới trướng Thủy Thần, một trong năm vị thần nguyên tố của thế giới này.

Vị công chúa kia chính là con gái của Thủy Thần.

Thế nhưng, các thiên sứ chỉ cười lạnh, thiên sứ mười tám cánh

còn triệu hồi vạn đạo thánh quang.

Thánh quang chiếu đến đâu, vạn vật đều tan biến.

"Chỉ là Thần Vương cảnh mà cũng dám đến tìm chết!" "Không biết sống chết!" "Mau đuổi theo cho ta, diệt cỏ không trừ tận gốc, gió xuân thổi lại mọc!" Thiên sứ mười tám cánh chém giết người của Thủy tộc xong, lại lần nữa lao về phía công chúa Thủy tộc.

Chẳng mấy chốc, một đám thiên sứ đã đuổi kịp công chúa Thủy tộc và những người khác.

Một cuộc tàn sát bắt đầu!

Nhìn tộc nhân của mình lần lượt ngã xuống, trái tim công chúa Thủy tộc như rỉ máu.

"Công chúa, mau đi đi!" Người của Thủy tộc gào thét.

"Đi à, hôm nay không ai được đi cả!" Thiên sứ mười tám cánh cười lạnh.

"Khốn kiếp, ai cứu ta với!" Trái tim công chúa Thủy tộc đau đớn.

Đây là nhóm chiến sĩ cuối cùng của Thủy tộc, nếu họ chết hết, hy vọng phục hưng Thủy tộc sẽ không còn nữa.

Đúng lúc này, một giọng nói bá đạo vang lên.

"Không Gian Lãnh Địa, mở!" Chỉ thấy trời đất đảo lộn, mọi người chỉ cảm thấy xung quanh bị giam cầm.

Giây tiếp theo, một người đàn ông thân hình vạm vỡ, cao lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Bên cạnh người đàn ông là một tiên nữ nghiêng nước nghiêng thành, chính là Đế Giang và Nữ Oa.

Hai người từ Hỗn Độn lẻn vào Thế giới Thiên Sứ, vì Thượng Đế

chưa hoàn toàn nắm giữ thế giới này, nên đã cho Đế Giang cơ hội lẻn vào.

Không Gian Lãnh Địa vừa mở ra, chỉ cần đối thủ ở trong lãnh địa của y, y sẽ có ưu thế tuyệt đối.

Một ý niệm có thể hủy diệt trời đất, một ý niệm có thể lật đổ bát hoang.

Có thể nói, trong Không Gian Lãnh Địa, Đế Giang có thể tuyệt sát đám thiên sứ, không cho một ai chạy thoát.

"Người nào, dám cản trở Thiên Sứ tộc ta làm việc?" "Kẻ Phệ Thần?

Giết cho ta!" Thiên sứ mười tám cánh hét lớn.

Lập tức, sức mạnh quang minh của các thiên sứ hội tụ lại, hình thành từng sợi pháp liên quang minh, giống như những con rắn linh hoạt cuốn về phía Đế Giang.

Pháp liên quang minh là chiến trận của Thiên Sứ tộc.

Nó có thể dung hợp sức mạnh của các thiên sứ, vì sức mạnh của họ cùng một nguồn gốc, nên có thể dung hợp hoàn hảo với nhau.

Có thể nói, sợi xích ánh sáng này chém giết không hết, chỉ cần lơ là sẽ bị trói chặt.

"Kẻ nhiều chuyện, hôm nay ta sẽ xé ngươi thành năm mảnh!" Giọng nói cao ngạo của thiên sứ mười tám cánh vang lên.

Các thiên sứ phía sau kéo hàng ngàn sợi pháp liên trói chặt Đế Giang.

Sau đó đột ngột kéo mạnh, lập tức pháp liên phát ra tiếng kẽo kẹt, dường như thật sự muốn xé y ra làm năm mảnh.

Trong khoảnh khắc đó, tộc nhân Thủy Thần không khỏi kinh hãi.

Ai rơi vào pháp liên của Thiên Sứ tộc cũng chỉ có một con đường chết.

"Lũ kiến hôi mà cũng dám cản trở Thiên Sứ tộc ta hành sự." "Đúng là không biết điều!" Một thiên sứ không nhịn được cười lạnh.

"Chỉ là mấy sợi pháp liên mà tưởng có thể trói được bản tôn sao?" "Hôm nay, ta sẽ cho các ngươi thấy thế nào là sức mạnh tuyệt đối!" Đế Giang không hề để tâm, thậm chí không chút hoảng loạn, ngược lại còn ra vẻ thản nhiên.

Khi dứt lời, Đế Giang vung hai tay, lập tức những kẻ đang kéo pháp liên bị kéo bay thẳng về phía y.

Chương 188

"Diệt cho ta!" Đế Giang hét lớn, tung ra một quyền.

Những sợi pháp liên kia đừng nói là ngũ mã phanh thây, ngay cả kéo cũng không kéo nổi.

Đế Giang tung một quyền, quyền kình mạnh mẽ, tựa như sóng thần cuộn trào, mang theo sức mạnh của một tiểu thế giới trực tiếp nhấn chìm đám thiên sứ.

Ầm!

Quyền kình vô tình bá đạo bao trùm trời đất, trong khoảnh khắc đó, quyền kình hủy diệt cả thế giới.

Một quyền này có thể trấn áp cửu thiên thập địa, phá hủy vũ trụ thương khung.

Bất kỳ sinh linh nào dưới một quyền này đều phải tan thành tro bụi.

Một quyền này không có bất kỳ chiêu thức nào, chỉ là một quyền tùy tâm sở dục của Đế Giang.

Thế nhưng, một quyền tung ra, đám thiên sứ hét lên một tiếng thảm thiết rồi bị đánh nổ tung.

Trong khoảnh khắc đó, chúng sinh đều trợn mắt há mồm, thiên sứ mười tám cánh kia càng biến sắc.

Nắm đấm của Đế Giang, y không đỡ nổi.

"Cảnh giới Sí Thiên Sứ!" Thiên sứ mười tám cánh lộ vẻ kinh hoàng.

Một quyền của Đế Giang khiến y nghĩ đến những vị Sí Thiên Sứ

kia.

Những đại nhân đó, ai nấy cũng đều sở hữu sức mạnh vô địch.

Ngay lập tức, thiên sứ mười tám cánh muốn bỏ chạy.

Nhưng ánh mắt của Đế Giang quét qua người y, khiến y cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Ánh mắt đó, bá đạo và vô tình.

Giống như một vị thần minh cao cao tại thượng, uy áp vô tận khiến thiên sứ mười tám cánh không thể động đậy.

Cảm giác như đang đối mặt với Đấng Tạo Hóa, với Thượng Đế vậy.

"Mạnh quá!" Chúng nhân Thủy tộc nhìn thấy cảnh này, hai mắt không khỏi sáng lên.

Công chúa Thủy tộc lại càng ánh mắt long lanh.

Trong lúc tuyệt vọng nhất, Đế Giang đã từ trên trời giáng xuống, cứu giúp họ!

Thậm chí, thiên sứ mười tám cánh mạnh như quái vật trong mắt nàng, giờ phút này lại không dám động đậy.

Trên thế giới này, sao lại có người đàn ông mạnh mẽ như vậy?

Công chúa Thủy tộc từng gặp qua đủ loại hào kiệt, nhưng nàng dám chắc, chưa từng thấy ai bá đạo và vĩ đại như Đế Giang.

Trong khoảnh khắc đó, trời đất đều tĩnh lặng, mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Dường như không thể tin nổi, Thiên Sứ tộc vừa rồi còn kiêu ngạo như thế, bây giờ lại trở nên nhỏ bé đến vậy.

"Sí Thiên Sứ à?" "Là Michael của các ngươi sao?" "Đúng là có

chút thực lực, có thể chịu được một quyền của bản tôn!" "Không biết ngươi có chịu được một quyền này của ta không!" Đế Giang nói rồi bước lên một bước.

Sau đó, một nắm đấm khổng lồ giáng xuống, tựa như một vầng thái dương từ trên trời rơi xuống.

"Không!" Thiên sứ mười tám cánh kinh hãi hét lớn, một quyền này y không đỡ nổi.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, thiên sứ mười tám cánh tan thành tro bụi.

Trong chốc lát, cả hiện trường trở nên tĩnh lặng đến cực điểm, mọi người không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đế Giang vừa ra tay đã chém giết Thiên Sứ tộc, một quyền tung ra, thiên sứ mười tám cánh chết ngay tại chỗ.

Đây là sức mạnh vĩ đại nhường nào!

"Hay!" Công chúa của tộc Thủy Thần không nhịn được reo lên.

Thiên Sứ tộc truy kích khiến họ phải chật vật chạy trốn.

Lúc này, Đế Giang lại dễ dàng đánh giết Thiên Sứ tộc, quả thật vô cùng hả giận.

"Tiểu nữ tử tên là Đại Lan Na, là con gái của Thủy Thần!" "Đa tạ đại nhân đã ra tay tương trợ!" "Không biết đại nhân xưng hô thế nào?" Công chúa Thủy tộc thi lễ nói.

Sau đó nàng cởi bỏ áo choàng, lộ ra một mỹ nhân tuyệt sắc có một đôi cánh vũ.

Mặc dù đang trên đường chạy nạn, nhưng vẫn không thể che giấu được vẻ cao quý của nàng.

Trong mắt nàng, quả thật chứa chan vô hạn nhu tình.

“Bản tôn, Đế Giang!” Đế Giang nhàn nhạt nói, ánh mắt y quét qua người của tộc Thủy Thần.

Thế giới Thiên Sứ được tạo thành từ việc cướp đoạt thế giới do năm vị thần nguyên tố sáng tạo ra.

Nữ tử này đã là con gái của Thủy Thần, vậy chẳng phải có nghĩa là các thần tộc khác trên thế giới này cũng đang phản kháng Thượng Đế sao?

Nội hoạn chưa giải quyết, Thượng Đế đã dám tấn công Hồng Hoang?

Quả thật cuồng vọng đến cực điểm.

Có lẽ, có thể bắt đầu từ những người này để tìm hiểu về thế giới này. ...

Chuyện kể rằng Đế Giang từ Tử Tiêu Cung rời đi đến Thế giới Thiên Sứ.

Giờ đây, trong nháy mắt đã một nghìn năm trôi qua.

Tại Hồng Hoang, trên núi Côn Luân.

Tam Thanh đang ngồi cùng nhau luận đạo, thì nghe thấy bên ngoài có tiếng gọi.

Tam Thanh nhìn ra, đó chính là đệ tử của Lão Tử, Huyền Đô.

Huyền Đô là một tu sĩ Nhân tộc, được Lão Tử thu nhận khi xuống nhân gian.

Chương 189

Nhân tộc vốn là Tiên Thiên Đạo Thể, lại được kim đan của Lão Tử tạo hóa, nên giờ đây đã là cao thủ số một trong Tam Giáo, với tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Huyền Đô kính trọng sư trưởng, tâm tính cực tốt, khiến cả Tam Thanh đều yêu mến.

Ngay cả Nguyên Thủy kén chọn cũng không nói nửa câu phàn nàn.

Huyền Đô đến trước mặt Tam Thanh, quỳ lạy hành lễ: "Bái kiến lão sư, bái kiến hai vị sư thúc!" Lão Tử hỏi: "Huyền Đô, có chuyện gì sao?" Huyền Đô đáp: "Bẩm lão sư, đại hội luận đạo nghìn năm một lần của núi Côn Luân chúng ta sắp bắt đầu rồi!" "Xin sư phụ và hai vị sư thúc di giá, chủ trì đại hội luận đạo!" Tam Thanh nghe vậy liền nhìn nhau, sau đó cùng đến đạo trường.

Đây vừa là phúc lợi cho đệ tử của ba người, cũng là phúc lợi cho các sinh linh trên núi Côn Luân.

Thánh nhân giảng đạo, chỉ thấy tam hoa tụ đỉnh, thần quang vạn trượng.

Lập tức, một lượng lớn sinh linh đến núi Côn Luân nghe giảng.

Đến những chỗ vi diệu, Tam Thanh lần lượt mở miệng giảng thuật đại đạo.

Lập tức khiến chúng sinh nghe như lạc vào trong mây mù, chỉ cảm thấy chìm đắm trong biển cả của đại đạo.

Những sinh linh đó, cùng với Huyền Đô và mười hai môn đồ dưới trướng Nguyên Thủy, đều nghe đến tâm hoa nộ phóng, chỉ ước có thể ngao du trong đại đạo mãi mãi.

Còn về Thông Thiên, y chủ trương hữu giáo vô loại, môn đồ dưới trướng đâu chỉ vạn ngàn.

Tư chất của những môn đồ này khác nhau, người phúc duyên sâu dày thì nghe đến nhập mê.

Những môn đồ không hiểu thì chỉ cảm thấy lòng dạ phiền muộn, rối loạn.

Thông Thiên vốn ít khi ràng buộc môn đồ.

Dưới đại đạo như vậy, lập tức chúng sinh trăm thái, cả núi Côn Luân trở nên hỗn loạn.

Có thể nói, những môn đồ này đã biến Côn Luân thành nơi ô yên chướng khí.

Việc này khiến Nguyên Thủy không khỏi lộ vẻ không vui, đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng "phụt" vang lên.

Chính là một tu sĩ mập mạp đánh ra một cái rắm thối, lập tức, cả bầu trời trên núi Côn Luân đều lan tỏa mùi hôi.

Nguyên Thủy vốn đang giảng đạo, không cẩn thận hít phải một hơi.

Lập tức, sắc mặt trở nên tái mét, y hét lớn: "Súc sinh, tìm chết!" Trong lời nói, uy thế của Thánh nhân tỏa ra, lập tức uy áp kinh khủng đè bẹp chúng sinh trên núi Côn Luân xuống đất.

Tu sĩ mập mạp kia càng bị đè bẹp trên mặt đất, toàn thân mồ hôi lạnh tuôn ra.

Thông Thiên thấy vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống, nhưng cũng biết đệ tử mình đuối lý, liền nói: "Sư huynh, hậu bối vô lễ, mong huynh tha cho một lần!" Tu sĩ mập mạp nghe vậy, càng cầu xin tha thứ không ngớt.

Cứ như vậy, Nguyên Thủy cũng không tiện hạ sát thủ nữa.

Nhưng trong lòng vẫn không vui, từ trước đến nay, y đã cực kỳ không vừa mắt với đám đệ tử của Thông Thiên.

Lần này, y dứt khoát nói thẳng: "Thông Thiên sư đệ, ta không quan tâm đến thể diện của ngươi.

Nhưng đám đệ tử này của ngươi đều là loài thấp sinh noãn hóa, căn cơ nông cạn.

Theo ta thấy, hãy để chúng đi đi, chỉ nên chọn lựa những kẻ có căn nguyên sâu dày là được!

Cứ như vậy, Côn Luân vừa có thể khôi phục sự thanh tịnh, cũng có thể dạy dỗ đệ tử cho tốt!" Đệ tử của Thông Thiên nghe vậy không khỏi biến sắc, khó khăn lắm mới bái nhập môn hạ của Thánh nhân.

Nếu thật sự vì chuyện này mà mất đi danh phận đệ tử Thánh nhân, thì quả thật là bỏ lỡ cơ duyên vạn năm.

Trong chốc lát, đệ tử của Thông Thiên không khỏi lần lượt dập đầu cầu xin.

Lúc này, sắc mặt Thông Thiên cũng không tốt, y nói: "Ta lập Tiệt giáo là để giành lấy một tia sinh cơ!

Noi gương lão sư hữu giáo vô loại, chẳng lẽ ta đường đường là Thánh nhân chí tôn lại phải làm ra hành vi đuổi môn đồ sao?" Nguyên Thủy giận dữ nói: "Thông Thiên, ngươi có cần mặt mũi không!

Nhìn xem Côn Luân bây giờ bị đám đệ tử của ngươi làm cho ô yên chướng khí!

Đây là nơi tiên gia trọng địa, không phải nơi cho lũ mèo hoang chó dại hoành hành!" Thông Thiên bị Nguyên Thủy mắng chửi, cũng nổi giận, tính tình y vốn nóng nảy, không khỏi gầm lên: "Chẳng phải chỉ

là núi Côn Luân thôi sao?

Ta đây không thèm, ta đi tìm một động phủ khác, đỡ phải nhìn mà chướng mắt!" Lão Tử thở dài một hơi nói: "Lão sư nói không sai.

Khí vận của núi Côn Luân không thể dung nạp ba Thánh nhân chúng ta!

Nếu lý niệm của chúng ta không thống nhất, đạo cũng bất đồng, chi bằng tách ra.

Nếu cứ kéo dài, tất sẽ làm tổn thương tình huynh đệ!" Thông Thiên nghe vậy không khỏi kinh ngạc, Nguyên Thủy cũng sững sờ, hai người gần như đồng thời nhìn về phía Lão Tử.

Chỉ thấy Lão Tử thở dài nói: "Không sai, Tam Thanh chúng ta cuối cùng cũng đi đến bước này!

Thôi vậy, ta là huynh trưởng, núi Côn Luân nhường cho các ngươi!" Lão Tử nói rồi định rời khỏi Côn Luân, Nguyên Thủy không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Lão Tử không tranh, y đã bớt đi một đối thủ.

Nhưng dù vui mừng, trong lòng y cũng có chút áy náy, dù sao cũng là huynh đệ đã đắc đạo nhiều năm.

Nói không có tình cảm cũng là giả.

Chỉ là, chính vì một tia áy náy này mà Lão Tử đã đi.

Nhưng lại mang đi một nửa linh vật, tiên thảo của núi Côn Luân.

Lão Tử không tranh, nhưng lại lấy lùi làm tiến, để lại Nguyên Thủy và Thông Thiên đang ngẩn ngơ.

Không tranh?

Chủ động rút khỏi Côn Luân để lại một danh tiếng tốt, nhưng

quay lưng đã mang đi hết bảo bối của Côn Luân.

Quả thật là đại diện cho trường phái mặt dày tâm đen.

“Ai, người nên đi thì không đi.

Người không nên đi thì lại đi!” Nguyên Thủy không nhịn được cảm khái.

Thông Thiên nghe vậy không khỏi tức giận: “Vậy là ta nên đi sao?

Tốt lắm Nguyên Thủy, nếu ngươi muốn Côn Luân, ta nhường cho ngươi!

Ta không tin Hồng Hoang không có đạo trường cho ta!” Nói rồi, Thông Thiên xoay người bỏ đi.

Chỉ là, vừa đi được mấy bước, dường như lại nghĩ ra điều gì, liền quay người lại.

Chương 190

Nguyên Thủy nói: "Sao, không nỡ đi à?" "Ai không nỡ?" Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, rồi gầm lên với môn đồ: "Tất cả nghe cho ta!

Từ nay về sau, Côn Luân thuộc về Xiển giáo, ta rời đi tìm đạo trường khác!

Sau này không được bước vào Côn Luân một bước, để tránh làm ô uế tiên sơn, biết chưa?" Đệ tử của Thông Thiên đều là những kẻ kiệt ngạo, nhưng cũng rất có nghĩa khí.

Mặc dù không nỡ rời tiên sơn Côn Luân, nhưng cũng biết quyết định của sư tôn.

Liền trừng mắt nhìn đám người Xiển giáo một cái, nhưng miệng lại cung kính nói: "Cẩn tuân pháp chỉ của lão sư!" "Vậy thì đi thôi, còn đứng ngây ra đó làm gì?

À phải rồi, trước khi đi, mang theo một ít đồ vật trang trí động phủ của ta đóng gói mang đi!" Thông Thiên giận dữ gầm lên.

Lập tức, sắc mặt Nguyên Thủy không khỏi trầm xuống.

"Sư tôn, có cần ngăn cản không?" Nam Cực Tiên Ông không nhịn được truyền âm hỏi.

"Thôi, Tam Thanh phân gia dù sao cũng không phải chuyện vẻ vang!

Ta được núi Côn Luân, để y lấy đi!" Nguyên Thủy thở dài, cuối cùng, y sợ Thông Thiên sẽ giành Côn Luân với mình.

Mất đi một ít bảo vật, nhưng được Côn Luân cũng đáng.

Thông Thiên càn quét một vòng núi Côn Luân, rồi trực tiếp đi về phía Đông Hải.

Y định đi tìm Lạc Thần, người phụ nữ của Đế Giang.

Trong thế giới Hồng Hoang, Vu tộc là tôn quý nhất, mặc dù lượng kiếp đã qua.

Nhưng nếu muốn tìm tiên sơn phúc địa, Vu tộc là rõ nhất.

Dựa vào thân phận tiểu đệ của Đế Giang, muốn một tòa tiên sơn cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Rõ ràng, Thông Thiên cũng có tính toán của riêng mình. ...

Tại thế giới Hồng Hoang.

Cùng lúc Tam Thanh phân gia, sau thảm họa trời nghiêng đất lở từ đại chiến Vu Yêu.

Yêu tộc có Yêu Hoàng thân vong, Thiên Đình suy tàn.

Một lượng lớn Yêu tộc rơi xuống Hồng Hoang, bắt đầu sinh tồn trên đại địa.

Thế giới Hồng Hoang, Nhân tộc sinh sôi ngày càng nhanh, số lượng ngày càng nhiều.

Mặc dù so với các sinh linh khác, tuổi thọ của Nhân tộc cực kỳ ngắn ngủi, nhưng cũng vì thế mà tốc độ sinh sôi lại vô cùng nhanh chóng.

Không chỉ vậy, một số Nhân tộc còn di cư đến nơi sinh sống của Vu tộc.

Sau khi kết hợp với Vu tộc, họ phát hiện ra rằng, hậu duệ sinh ra vừa có huyết mạch Vu tộc lại vừa có Nguyên Thần.

Trong một thời gian, việc kết hợp với Nhân tộc khiến cho tàn dư

Vu tộc ở Hồng Hoang vô cùng vui mừng.

Cứ như vậy, họ có thể tạo ra một thời đại Vu tộc mới.

Hậu duệ sinh ra từ sự kết hợp giữa Vu tộc và Nhân tộc được gọi là Vu Nhân.

Vu Nhân có tuổi thọ gấp đôi Nhân tộc, sinh ra đã có sức lực vô cùng lớn, thân hình vạm vỡ.

Lại có Nguyên Thần, ngoài thực lực không bằng Vu tộc, quả thật là hậu duệ hoàn hảo nhất của Vu tộc.

Cũng nhờ sự che chở của Vu tộc, số lượng Nhân tộc càng tăng trưởng điên cuồng.

Họ dung hợp với Vu tộc, bắt đầu học cách sinh sống theo kiểu bộ lạc của Vu tộc, và học tập Vu thuật của Vu tộc.

Thậm chí mỗi bộ lạc Nhân tộc đều sẽ mời Vu tộc hoặc Vu Nhân làm Vu sư.

Sự phát triển của Nhân tộc bước vào một giai đoạn mới.

Cũng vì số lượng tăng lên, Nhân tộc cần nhiều địa bàn hơn.

Họ bắt đầu khai phá lãnh địa của mình, và bắt đầu tiếp xúc với các chủng tộc khác ở Hồng Hoang.

Chỉ là, các chủng tộc khác lại không thân thiện như Vu tộc, thường xuyên bắt nạt Nhân tộc.

Theo thời gian, kiếp nạn của Nhân tộc cuối cùng cũng bắt đầu xuất hiện.

Sau khi Vu tộc phạt thiên, Thiên Đình suy yếu, một lượng lớn Yêu tộc rơi xuống đại địa Hồng Hoang.

Đối với những Yêu tộc này mà nói, đây là một tai họa diệt vong.

Phải biết rằng, Vu tộc thích nhất là ăn thịt Yêu tộc, mặc dù số lượng Vu tộc ở Hồng Hoang không nhiều.

Nhưng những Yêu tộc này một khi bị Vu tộc phát hiện, chỉ có con đường chết.

Những đại yêu kia có thể không ăn không uống, trốn đi để bảo toàn tính mạng.

Nhưng những tiểu yêu quái lại không làm được điều đó.

Để sinh tồn, những tiểu yêu này bắt đầu nhắm vào Nhân tộc đang phát triển điên cuồng.

Ai ngờ, vừa động vào Nhân tộc, mọi chuyện liền không thể cứu vãn.

Bởi vì các tiểu yêu phát hiện ra, nuốt chửng huyết nhục của Nhân tộc không chỉ có thể chữa lành vết thương của chúng, mà còn có thể nâng cao tu vi.

Biết được kết quả này, Yêu tộc trên đại địa Hồng Hoang đã phát điên.

Chúng mạo hiểm tính mạng để tiến hành hết lần này đến lần khác săn bắt Nhân tộc.

Một số bộ lạc nhỏ của Nhân tộc vì thế mà bị diệt tộc, vô số Nhân tộc đã ngã xuống dưới sự tàn sát của Yêu tộc.

Thậm chí, khi một tiểu yêu cấp Địa Tiên vì nuốt chửng Nhân tộc mà tấn thăng lên Kim Tiên, các đại năng của Yêu tộc cũng động lòng.

Theo họ thấy, nếu Yêu tộc không ngừng nuốt chửng Nhân tộc, đến lúc đó Yêu tộc người người đều là Đại La Kim Tiên.

Khi đó thực lực sẽ được nâng cao cực lớn, Vu tộc lại là cái thá gì.

Thiên Đình.

Chương 191

“Ngươi nói có thật không?” Côn Bằng đứng trong Thiên Cung, ánh mắt lấp lóe.

“Tại đại địa Hồng Hoang, Yêu tộc chúng ta có tin tức!” “Linh hồn của Nhân tộc có một luồng sức mạnh khó tả, nuốt chửng linh hồn Nhân tộc có thể tu phục thương tổn linh hồn, còn có thể nâng cao thực lực!” Một đại thánh Yêu tộc cung kính nói.

Đế Tuấn và Thái Nhất vừa chết, Côn Bằng liền mạnh mẽ chiếm lấy Thiên Đình.

Mặc dù Thiên Đình đã suy tàn, nhưng Côn Bằng cũng không quan tâm.

Trong tay y có Chiêu Yêu Phiên!

Còn về Hi Hòa, vợ của Đế Tuấn, chỉ là một phụ nữ, chỉ có thể hy vọng mười đứa con trai của mình lớn lên khỏe mạnh.

Sau này lật đổ sự thống trị của Côn Bằng, trở lại làm Thiên Đế.

“Có thể tu phục bản nguyên, nâng cao thực lực sao?” Ánh mắt Côn Bằng lấp lóe bất định.

Trong lòng y nảy sinh lòng tham.

Yêu thần kia có chút chột dạ nói: “Yêu Sư đại nhân.

Mặc dù Nhân tộc yếu đuối, đủ để Yêu tộc chúng ta nâng cao thực lực.

Nhưng nếu săn bắt quy mô lớn, không biết có chọc giận Vu tộc và Nữ Oa không?

Dù sao, Nhân tộc cũng do Nữ Oa và Đế Giang tạo ra.” Nhắc đến

Đế Giang, trong Thiên Cung lại im lặng.

"Nhân tộc, Nữ Oa, Đế Giang..." Côn Bằng nhắm mắt lại, chìm vào trầm tư.

Bảo y từ bỏ cơ duyên có thể đột phá, y không làm được!

Chúng Yêu tộc cũng vắt óc suy nghĩ, làm thế nào để vừa nâng cao thực lực Yêu tộc, vừa không đắc tội Nữ Oa và Đế Giang.

"Đúng rồi!" "Ta từng đến bái phỏng Oa Hoàng Cung, nghe đồng tử dưới trướng nói, Nữ Oa và Đế Giang đã đi ra ngoài Hỗn Độn." "Đến nay đã một nghìn năm trôi qua, không có tin tức gì, có lẽ đã sớm chết trong Hỗn Độn rồi!" "Còn về Lão Tử, ta đi bái phỏng một chuyến!" Côn Bằng mở mắt ra, trong mắt lóe lên vẻ hung ác.

Sau đó, thân hình y khẽ động, trực tiếp đi về phía Côn Luân, giữa đường lại gặp Thông Thiên đang hùng hổ dẫn theo một đám đệ tử.

Lúc này, Côn Bằng mới biết Tam Thanh đã phân gia.

Sau một hồi hỏi thăm, cuối cùng y cũng tìm được núi Thủ Dương.

Chỉ là, khi đến núi Thủ Dương, y lại không gặp được Lão Tử, mà chỉ gặp một con trâu xanh.

Con trâu xanh dường như đã sớm đợi ở cổng núi, thấy Côn Bằng liền nói: "Phía trước có phải là Côn Bằng của Yêu tộc không?" Côn Bằng nói: "Chính là bần đạo, bần đạo muốn bái kiến Thái Thanh Thánh nhân, mong thông báo một tiếng.

Một chút lễ mọn, không thành kính ý." Nói rồi, Côn Bằng liền tặng quà cho con trâu xanh, chỉ thấy nó lắc đầu nói: "Lão gia đã sớm biết Yêu sư sẽ đến!

Thôi, quà của Yêu sư không thể nhận!" Côn Bằng nghe vậy nói: "Vậy mong ngươi truyền lời giúp ta đến Thánh nhân." Trâu xanh nói:

“Lão gia của ta đã đi đến Hỗn Độn để khai phá đạo trường rồi.

Nhưng ngài có một câu muốn ta truyền lại cho Yêu sư.” Côn Bằng mừng rỡ, hỏi: “Không biết là lời gì?” Trâu xanh bắt chước giọng của Lão Tử nói: “Lão gia nhà ta nói, chuyện của ngươi, ta đã biết!

Nhưng vạn sự không thể cưỡng cầu, mọi hậu quả phải tự gánh vác, Yêu tộc hãy tự lo liệu!” Côn Bằng nghe vậy không khỏi vui mừng, lập tức bay về Thiên Đình.

Còn về hậu quả sau này, y đã sớm ném ra sau đầu.

Trong đầu y, chỉ có một ý nghĩ, Yêu tộc có thể quật khởi rồi!

Y có thể đột phá cảnh giới hiện tại rồi!

Khi Côn Bằng trở về Thiên Đình, Yêu tộc bắt đầu săn bắt Nhân tộc.

Kiếp nạn đầu tiên của Nhân tộc cuối cùng cũng xuất hiện.

Tây phương Linh Sơn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy cảnh này, phát hiện Nhân tộc bị Yêu tộc săn bắt.

Nghiệp lực khổng lồ bao trùm lên Yêu tộc, nuốt chửng khí vận của chúng.

Mà oán lực của Nhân tộc lại có thể phá vỡ nhục thân của Vu tộc.

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sáng lên.

Nếu thu thập đủ oán lực của Nhân tộc để luyện thành pháp khí, sau này chiến đấu với Đế Giang còn sợ gì nữa?

Không thể không nói, các Thánh nhân Hồng Hoang đấu đá nội bộ cũng là một tay cự phách.

Dường như họ đã quên, lúc này, Đế Giang đang vì sự an nguy của Hồng Hoang mà lẻn vào dị thế giới. … Thế giới Thiên Sứ.

Đế Giang cứu con gái của Thủy Thần, giành được sự tôn trọng của một nhóm người.

Thậm chí, Đại Lan Na còn dẫn Đế Giang và Nữ Oa đến một căn cứ bí mật.

Một ngôi làng nhỏ vô danh.

Trên đường đi, Đế Giang biết được Thiên Sứ tộc nô dịch nhân viên của năm tộc, cướp đoạt tín ngưỡng của họ, còn coi họ như nô lệ.

Vì vậy, nhân viên của năm tộc không ngừng phản kháng trong bóng tối, hy vọng cứu được các vị thần của mình và lật đổ sự thống trị của Thượng Đế. ...

Tại Thế giới Thiên Sứ.

Ngôi làng vô danh.

Nhìn bề ngoài, đây là một ngôi làng bình thường không thể bình thường hơn, khó mà tin được đây lại là một cứ điểm phản đối Thượng Đế.

Có lẽ cũng chính vì lớp ngụy trang này mà họ mới có thể trốn tránh sự vây quét của thiên sứ.

“Đại Lan Na, tại sao cô lại ở đây?” Chưa đợi Đại Lan Na vào làng, lập tức có một người đàn ông trẻ tuổi dẫn theo một đám tu sĩ tóc đỏ xông ra.

Người đàn ông trẻ tuổi đó còn có một cái chân què.

Trong mắt hắn lại tràn đầy cảnh giác.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Đế Giang và Nữ Oa, ánh mắt không khỏi lạnh đi.

“Người ngoại vực??” “Nơi này không chào đón các ngươi, mau cút đi!” Tu sĩ tóc đỏ dẫn đầu quát lên, trên người hắn tỏa ra ngọn lửa hừng hực.

Chương 192

Rõ ràng là tu sĩ hệ hỏa.

"Hách Phỉ Tư Thác Tư!" "Đừng hiểu lầm, đây là ân nhân của Thủy tộc ta!" "Họ là người tốt, đã cứu ta khỏi tay Thiên Sứ tộc!" Đại Lan Na giải thích.

"Người ngoại tộc không có ai tốt cả!" "Đại Lan Na, chẳng lẽ cô đã quên Thượng Đế đã lừa dối phụ thần của chúng ta như thế nào sao?" "Giả vờ làm người tốt, sau đó lại trở mặt." "Đối với những kẻ ngoại nhân này mà nói, chuyện đó quá đơn giản!" "Hơn nữa, người của Thiên Sứ tộc dễ giết vậy sao?" "Ta thấy hắn và Thiên Sứ tộc là một phe, cố ý cứu cô, là để tìm ra nơi ẩn náu của Ngũ tộc chúng ta!" "Sau đó sẽ tóm gọn chúng ta một mẻ!" "Thủ đoạn nhỏ nhặt này, đừng hòng lừa được Hách Phỉ Tư Thác Tư ta!" Hách Phỉ Tư Thác Tư cười lạnh nói.

Trong lúc nói, các tu sĩ bên cạnh hắn lần lượt hóa thành những người khổng lồ lửa.

Nhiệt độ cao nóng rực dường như muốn thiêu đốt cả trời đất.

"Hách Phỉ Tư Thác Tư, ngươi làm gì vậy?" "Đây thật sự là một sự hiểu lầm!" Đại Lan Na hét lớn.

Ngũ tộc vì âm mưu của Thượng Đế mà tràn đầy địch ý với người ngoại tộc.

Nhưng Đại Lan Na biết, Đế Giang không phải!

Bởi vì, Đế Giang đã đánh nổ một thiên sứ mười tám cánh ngay trước mặt nàng!

Nếu Đế Giang và thiên sứ có cấu kết, cái giá đó có vẻ quá lớn!

Tàn đảng của Ngũ tộc không có tư cách để một cường giả như Đế Giang phải mưu tính.

Chỉ là, tu sĩ Hỏa tộc căn bản không nghe lệnh của Đại Lan Na.

Người họ trung thành là con trai của Hỏa Thần, Hách Phỉ Tư Thác Tư!

Trên người hắn, ngọn lửa hừng hực bùng cháy, trong tay hiện ra một cây hỏa thương.

"Chết đi!" Hách Phỉ Tư Thác Tư cười lạnh, thuộc hạ của hắn trực tiếp ra tay, hỏa thương đâm thẳng vào yếu huyệt của Đế Giang, phong tỏa không gian xung quanh y.

Hỏa thương hình thành từ ngọn lửa nóng rực, vừa có nhiệt độ cao của lửa, lại có uy lực vô cùng, có thể xuyên thủng mọi thứ!

Đây chính là thủ đoạn quen thuộc của tu sĩ Hỏa tộc!

"Xem ra, sinh linh của thế giới này đều không đủ thông minh!" "Bản tôn nếu muốn giết các ngươi, còn cần phải nhiều lời sao?" Đế Giang không khỏi thở dài một hơi.

Đối mặt với sự tấn công của các tu sĩ Hỏa tộc, y không hề động đậy.

Nhưng hỏa thương của các tu sĩ Hỏa tộc chỉ còn cách y ba trượng, lại không thể tiến thêm một phân nào nữa.

Đó chính là tấm khiên không gian được hình thành bởi không gian pháp tắc!

Với thực lực hiện tại của Đế Giang, y căn bản không thèm ra tay.

Đối với sự lĩnh ngộ về pháp tắc chi lực, một niệm sinh, một niệm diệt!

Thậm chí, Đế Giang chỉ liếc mắt một cái, một luồng uy nghiêm vô

tận tỏa ra.

Lập tức, các tu sĩ Hỏa tộc chỉ cảm thấy bị trọng thương, trực tiếp bị trấn áp xuống mặt đất.

"Đế Giang đại ca, mong huynh thủ hạ lưu tình!" Đại Lan Na vội vàng cầu xin.

"Ừm, bản tôn phải suy nghĩ một chút!" Đế Giang nhấc Hách Phỉ Tư Thác Tư lên, có thể cảm nhận được sát ý của hắn.

Sát ý đó tuyệt đối không phải vì là người ngoại tộc.

Đế Giang thân là chúa tể của Hồng Hoang, ở địa vị cao đã lâu, bất kỳ ai ở trước mặt y, chỉ một biểu cảm, một động tác nhỏ, Đế Giang đều có thể đoán được lời nói và hành động của họ.

Đối với Hách Phỉ Tư Thác Tư, Đế Giang cảm thấy hắn thật sự muốn giết mình, thậm chí còn có cảm giác nóng lòng không đợi được.

Dường như giết được mình là lập được công lớn!

Với loại người này, Đế Giang không ngại bóp chết từ trong trứng nước.

Y cần sức mạnh của Ngũ tộc, nhưng cũng không thích những chuyện bất ngờ!

"Vừa rồi, ngươi hỏi bản tôn có đáng chết không!" Đế Giang xách Hách Phỉ Tư Thác Tư lên, nhàn nhạt nói.

Trong khoảnh khắc đó, Hách Phỉ Tư Thác Tư không khỏi dựng tóc gáy.

Trong lòng hắn, quả thật đã sợ hãi!

"Ngươi, ngươi dám giết ta!" "Cả Hỏa tộc sẽ không đội trời chung với ngươi!" "Huyết mạch Hỏa tộc của ta sẽ không tha cho ngươi!" "Nếu phụ thần của ta trở về, ngươi sẽ chết không có chỗ chôn!" Hách

Phỉ Tư Thác Tư không khỏi hét lên trong sợ hãi.

Bị ánh mắt của Đế Giang dọa cho không nhẹ, hắn vội vàng đưa thế lực của mình ra để uy hiếp Đế Giang.

Chỉ là, hắn lại quên mất, Hỏa tộc đã không còn là Hỏa tộc của ngày xưa.

Hỏa Thần vẫn còn là tù nhân!

Không chỉ vậy, dù Hỏa tộc ở thời kỳ đỉnh cao, Đế Giang cũng sẽ không chút do dự mà giết chết đối phương!

Bởi vì, y không thích để lại kẻ thù!

"Hỏa Thần à, đúng là một tên ngốc vừa ngu xuẩn vừa đáng thương!" "Chỉ là, Hỏa tộc và Hỏa Thần thì là cái thá gì!" "Dựa vào ngươi mà cũng dọa được bản tôn sao?" Đế Giang cười lạnh.

Trong khoảnh khắc đó, Đại Lan Na không khỏi thở dài, nàng biết, Hách Phỉ Tư Thác Tư chết chắc rồi.

Ai nói cũng không cứu được, bởi vì người đàn ông trước mắt này không chấp nhận bất kỳ sự uy hiếp nào.

"Không, phụ thần của ta vẫn còn đó!" "Nếu ngươi giết ta, dù có trốn đến chân trời góc bể cũng chắc chắn sẽ chết!" Hách Phỉ Tư Thác Tư hét lớn.

Chỉ là, Đế Giang vẫn một vẻ thản nhiên nói: "Đúng là ngu xuẩn!" "Bản tôn không biết vì sao ngươi lại có địch ý lớn như vậy với ta!" "Nếu ngươi không uy hiếp bản tôn, bản tôn cũng lười để ý đến ngươi!" "Nhưng bây giờ, ngươi đã dọa ta rồi, ta không bóp chết ngươi thì thật không tốt!" Chỉ đúng lúc này.

Thánh quang từ xa bay đến vạn dặm.

Một thiên sứ hai mươi bốn cánh đạp không mà đến, lập tức thánh

quang mở ra, che chở chư thiên.

Y bước từng bước, nhưng uy nghiêm vô hạn, tựa như thần minh giáng thế.

“Ta khuyên ngươi tốt nhất nên thả hắn ra!” Thiên sứ hai mươi bốn cánh ngạo nghễ nói.

Trên người y, thánh quang lấp lánh, thân hình thon dài, trong mắt mang theo một tia âm hiểm.

Đôi mắt đó, dường như có sức mê hoặc vô tận.

Thật là một thiên sứ xinh đẹp.

“Ô Lợi Nhĩ!” Người này vừa xuất hiện, Đại Lan Na không khỏi biến sắc.

Chương 193

Bởi vì người này chính là thiên sứ cai quản lửa địa ngục, thống trị các thiên sứ địa ngục.

Y cầm kiếm lửa thi hành các hình phạt như thiêu đốt vĩnh viễn những kẻ tội lỗi nặng nề trong địa ngục.

Ô Lợi Nhĩ vừa là đại diện cho mọi trật tự của thần ở nhân gian, vừa cai quản ánh sáng trí tuệ.

Mà hai mươi bốn cánh chính là một Sí Thiên Sứ không hơn không kém, trên y chỉ còn Thượng Đế.

Từng có lời đồn rằng, Thượng Đế không xuất hiện, ai dám tranh phong.

Trong chốc lát, chúng sinh Thủy tộc đều biến sắc.

Chỉ có các tu sĩ Hỏa tộc, dường như đã sớm dự liệu, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt được cứu.

"Thú vị rồi đây!" "Một người của Thiên Sứ tộc, lại muốn cứu vương tử của Hỏa tộc!" "Rốt cuộc là vì sao?" Đế Giang nhìn cảnh này, đã hiểu vì sao tu sĩ Hỏa tộc muốn giết mình.

Chỉ sợ là giết mình rồi bắt giữ Thủy tộc, sau đó lập công trước mặt Thiên Sứ tộc.

"Hách Phỉ Tư Thác Tư, ngươi đã phản bội vinh quang của phụ thần?" "Đầu quân cho Thiên Sứ tộc!" Sắc mặt Đại Lan Na lạnh băng.

Vạn lần không ngờ, người trước mắt một mực chống lại Đế Giang này, lại là kẻ phản bội thực sự của Ngũ tộc! ...

Ô Lợi Nhĩ, cường giả thực sự của Thiên Sứ tộc.

Trong chốc lát, các tu sĩ Thủy tộc không khỏi tuyệt vọng.

Ô Lợi Nhĩ, một ngọn núi cao không thể vượt qua, trong Ngũ tộc, không ai có thể chiến thắng một thiên sứ hai mươi bốn cánh.

Một sự tồn tại khiến Ngũ tộc nghe đến đã biến sắc.

Không biết đã có bao nhiêu người của Ngũ tộc bị đánh vào địa ngục, hóa thành bản nguyên chi lực cho Thiên Sứ trì.

Từng có một câu nói lưu truyền trong Ngũ tộc, Thượng Đế không xuất hiện, không ai có thể cản được ánh hào quang của Sí Thiên Sứ.

Sí Thiên Sứ chính là bảy vị Sí Thiên Sứ cao cao tại thượng kia.

Ô Lợi Nhĩ là một trong số đó!

Từng có người rảnh rỗi xếp hạng cho bảy đại Sí Thiên Sứ, Ô Lợi Nhĩ xếp hạng thứ tư!

"Sí Thiên Sứ đều là những tồn tại chí cao vô thượng!" "Bình thường sẽ không dễ dàng xuất động, ngươi đã phản bội Ngũ tộc!" Ánh mắt Đại Lan Na lạnh băng.

Nàng không ngờ con trai của Hỏa Thần lại phản bội Ngũ tộc!

Hỏa tộc, thẳng thắn và bốc đồng, trong mắt nàng là chủng tộc ít có khả năng phản bội nhất!

Nếu không, nàng tuyệt đối sẽ không đến đây.

Nhưng nàng đã quên, người bốc đồng và thẳng thắn cũng là người dễ bị dụ dỗ nhất.

"Ha ha ha, cái gì gọi là phản bội!" "Ta đây là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt!" "Ô Lợi Nhĩ đại nhân đã đồng ý với ta, chỉ cần tóm gọn Ngũ tộc, Hỏa tộc của ta có thể bảo toàn mọi thứ, chuyển sinh thành thiên sứ!" "Giết ta đi, sau lưng ta chính là Thiên Sứ tộc..." Hách Phỉ Tư Thác Tư cười điên cuồng, dường như vì Ô Lợi Nhĩ xuất hiện

mà không sợ hãi gì cả.

Bởi vì, không ai có thể làm càn trước mặt Thiên Sứ tộc.

Chỉ là, lời của hắn chưa nói xong, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhói.

Cổ họng không thể thở được.

Rõ ràng, Đế Giang lười nghe hắn nói nhảm, trực tiếp bóp cổ hắn.

"…" Đồng tử của Hách Phỉ Tư Thác Tư co rút lại, cảm thấy hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

Thậm chí, lời cũng không thể nói ra.

Cái bóp tưởng chừng đơn giản của Đế Giang lại phong tỏa toàn bộ nhục thân và nguyên thần của hắn.

"Tiểu tử, ngươi thật cuồng!" "Dám giết người ngay trước mặt bản thần!" "Thả hắn ra, sau đó thần phục Thiên Sứ tộc của ta, ta có thể tha cho ngươi không chết!" Ánh mắt Ô Lợi Nhĩ như đuốc, lập tức thánh quang tỏa ra, dị tượng phân trình.

Ánh mắt chiếu đến đâu, vạn vật đều tự hổ thẹn.

Trong khoảnh khắc đó, mọi người đều không khỏi nín thở, ánh mắt họ hướng về phía Đế Giang.

Đại Lan Na càng không khỏi lo lắng cho Đế Giang.

Mặc dù Đế Giang đã nghiền nát thiên sứ mười tám cánh, nhưng bây giờ đứng trước mặt mọi người là một thiên sứ hai mươi bốn cánh.

Trong Thế giới Thiên Sứ, trừ khi Thượng Đế và Ngũ Đại Thần ra tay, nếu không, không ai có thể đánh bại được y.

Nhưng đồng thời, Đại Lan Na cũng không khỏi hiện lên một tia bi thương.

Có lẽ, trước nguy cơ sinh tử, mọi người đều sẽ lựa chọn sinh tồn, đầu quân cho Thiên Sứ tộc.

Dù sao, thiên sứ hai mươi bốn cánh, là một sự tồn tại mạnh mẽ đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Những ai là kẻ thù của thiên sứ đều không có kết cục tốt đẹp.

Giống như Thủy tộc, vô số sinh linh, giờ chỉ còn mấy chục người, gần như bị diệt tộc.

Chỉ là, Đế Giang vẫn thản nhiên, thậm chí còn liếc nhìn y một cách khinh thường.

Sau đó thong thả nói: "Nếu bản tôn không thả thì sao?" "Vậy thì giết không tha!" Ô Lợi Nhĩ nói, một đạo thần uy như núi lửa phun trào, lập tức thần quang phun ra.

"Thả ta ra!" "Tên khốn này, dám chống lại Ô Lợi Nhĩ đại nhân, ngươi sẽ bị rút gân lột da, vĩnh thế không được siêu thoát!" Hách Phỉ Tư Thác Tư giãy giụa.

Chỉ là, giây tiếp theo, một tiếng "rắc" vang lên.

Đế Giang nhún vai, trực tiếp bẻ gãy cổ của Hách Phỉ Tư Thác Tư.

Đơn giản như bóp chết một con kiến.

"Thật không may, tay trượt thôi!" "Bản tôn đã nói rồi, ta không chịu được dọa dẫm, tại sao ngươi cứ phải dọa ta chứ!" Đế Giang thản nhiên nói.

Chỉ là, ai cũng có thể nghe ra ý giễu cợt trong lời nói của y.

Trong khoảnh khắc đó, mọi người đều không thể tin nổi nhìn Đế Giang.

Hách Phỉ Tư Thác Tư không dám tin có người dám giết người ngay trước mặt Thiên Sứ tộc.

Chương 194

Chỉ là hối hận cũng đã muộn, Đế Giang trực tiếp bóp nát hắn.

Thậm chí nguyên thần cũng theo đó tan thành tro bụi.

Dưới sự có mặt của Ô Lợi Nhĩ, thậm chí với Thiên Sứ tộc làm chỗ dựa, cuối cùng cũng không thể khiến Đế Giang không giết người.

Thậm chí, dưới ánh mắt của mọi người, Đế Giang lại tỏ ra thản nhiên như vậy.

Hành vi kiêu ngạo này, quả thật cuồng vọng vô song.

Dù Ô Lợi Nhĩ có cuồng đến đâu, trước mặt Đế Giang cũng không đáng nhắc đến.

Đây là một cái tát thẳng vào mặt Ô Lợi Nhĩ.

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt Đại Lan Na càng lúc càng sáng, cảm giác lòng mình dâng trào.

Nếu không có người ở đây, nàng chỉ muốn lao vào lòng Đế Giang, chủ động ngả vào lòng.

Người đàn ông như vậy, mới thực sự là nam nhân chân chính!

"Tốt, tốt lắm!" "Bản thần đã lâu không thấy một con kiến thú vị như vậy!" "Hy vọng ngươi có thể làm cho bản tôn vui vẻ một chút!" Khóe miệng Ô Lợi Nhĩ lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Ánh mắt y, dường như mãnh thú đang nhìn chằm chằm vào con mồi của mình.

Trong lời nói, từng luồng sức mạnh quang minh dâng trào.

Sức mạnh quang mang giống như ngọn lửa bùng cháy, thần uy cuồn cuộn, khiến người ta phải kính sợ.

“Quang Mang Thẩm Phán!” “Tuyệt chiêu của Ô Lợi Nhĩ!” Đại Lan Na kinh hô một tiếng, Quang Mang Thẩm Phán là tuyệt chiêu của Ô Lợi Nhĩ với tư cách là thẩm phán trưởng.

Một chiêu này là cấm chiêu!

Dưới một chiêu này, chúng sinh không khỏi run rẩy, chỉ có Sí Thiên Sứ mới có thể sử dụng cấm thuật.

“Gã này chết chắc rồi!” “Dám giết thần tử của ta, Quang Mang Thẩm Phán vừa ra, chỉ có con đường chết!” Người của Hỏa Thần tộc âm hiểm nói.

Đế Giang đã giết thần tử của họ, là kẻ thù không đội trời chung.

Thế nhưng, Đế Giang vẫn một vẻ thản nhiên, nói: “Ngươi đang bắn pháo hoa cho ta xem à?

Nhưng mà, pháo hoa lại hơi đơn điệu!” “Pháo hoa?” “Vậy hãy dùng tràng pháo hoa này làm lễ tang cho ngươi!” Ô Lợi Nhĩ đã từng gặp những kẻ cuồng vọng, nhưng chưa từng thấy ai cuồng vọng như Đế Giang.

Y hét lớn một tiếng, lập tức vạn trượng thần quang bao trùm trời đất.

Bản thân Ô Lợi Nhĩ còn mượn sức mạnh này lao về phía Đế Giang.

Tốc độ đó, quả thật khiến người ta kinh ngạc.

Dưới sự tấn công của cả pháp thuật và võ kỹ, Ô Lợi Nhĩ tự tin không ai có thể né được đòn tấn công của mình.

Lần này, nhất định sẽ xé nát trái tim của Đế Giang.

Thế nhưng, Đế Giang vẫn đứng yên bất động.

Thậm chí ánh mắt y lạnh băng, Hỗn Độn Bất Diệt Thể trực tiếp

được kích phát, trấn áp trời đất.

Pằng!

Khi đòn tấn công của Ô Lợi Nhĩ rơi xuống người Đế Giang, lập tức máu tươi tuôn ra.

Chỉ là, người bị thương không phải là Đế Giang, mà là Ô Lợi Nhĩ!

Hỗn Độn Bất Diệt Thể, ở Hồng Hoang, Đế Giang ít khi dùng.

Dù sao, người có thể cận thân y không nhiều, đương nhiên trong lúc giao đấu với Thánh nhân, y cũng đã dùng Hỗn Độn Bất Diệt Thể.

Ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng khó lòng làm y bị thương.

Ô Lợi Nhĩ dù mạnh cũng chỉ là Chuẩn Thánh mà thôi, làm sao có thể chống lại thần uy của Hỗn Độn Bất Diệt Thể.

Chỉ trong lần giao phong đầu tiên, Ô Lợi Nhĩ đã bị chấn thành trọng thương.

Lập tức, thần thể bị phá hủy, thánh quang trên người trở nên lúc sáng lúc tối, dường như có thể tắt ngấm bất cứ lúc nào.

"Mạnh quá!" Sắc mặt Ô Lợi Nhĩ đại biến, thân hình khẽ động muốn bỏ chạy.

Chỉ là, Đế Giang lại chỉ cười nhạt: "Muốn chạy trốn trước mặt bản tôn sao?

Sự cuồng vọng trước đó của ngươi đâu rồi?" ...

"Chạy?" Đế Giang cười lạnh, ngay khi Ô Lợi Nhĩ định bỏ chạy, y bước một bước.

Thân là Tổ Vu không gian, lập tức cả trời đất bị ngưng tụ.

Thần uy vô hạn, trấn áp vạn vật.

Không Gian Lãnh Địa, thành!

Ô Lợi Nhĩ không khỏi biến sắc, sức mạnh của lãnh địa y tự nhiên biết.

Dù sao Thượng Đế tu luyện cũng là pháp tắc chi lực.

Trong lãnh địa, duy ngã độc tôn, mọi thứ trên thế giới đều nằm trong lòng bàn tay.

Sở hữu lãnh địa, có nghĩa là người đàn ông trước mắt này là một tồn tại cùng cấp bậc với Thượng Đế.

Biết được kết luận này, Ô Lợi Nhĩ sợ đến hồn bay phách lạc.

Y phải quay về báo cho Thượng Đế biết, có người xâm nhập Thế giới Thiên Sứ!

Chỉ là, y vừa bay lên trời.

Đế Giang đưa tay ra nắm lấy, dường như cả trời đất đều bị nắm trong tay y.

Trong khoảnh khắc này, dù Ô Lợi Nhĩ có liều mạng thế nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Đế Giang.

Điều khiến Ô Lợi Nhĩ càng kinh hoàng hơn là, y bản năng muốn tế ra pháp khí.

Chỉ là, Đế Giang lại nắm chặt tay, một tiếng "rắc", thân thể Ô Lợi Nhĩ trực tiếp bị bóp nát.

Chương 195

Máu tươi cuồng trào, như mưa rơi.

"Chết rồi?" "Sí Thiên Sứ lại không chịu nổi một đòn như vậy sao?" Chúng nhân nhìn cảnh này, không khỏi dựng tóc gáy.

Đặc biệt là âm thanh giòn tan đó, càng khiến họ cảm thấy xương cốt của mình như bị bóp nát vậy.

"Thật đáng sợ!" "Thật mạnh mẽ!" "Chẳng lẽ là cảnh giới Chủ Thần?" Chúng nhân bàn tán xôn xao, không thể tin nổi nhìn Đế Giang.

Chỉ có Chủ Thần mới có thể miểu sát Sí Thiên Sứ.

Trong lúc mọi người đang bàn tán, chỉ thấy khối huyết nhục kia quỷ dị ngưng tụ lại.

Giây tiếp theo, thân thể Ô Lợi Nhĩ hồi phục với tốc độ không thể tưởng tượng.

"Thuật phục sinh của Sí Thiên Sứ?" Đại Lan Na lại một lần nữa kinh hãi.

"Khốn kiếp, ngươi đã chọc giận ta!" "Ta muốn ngươi chết!" "Đại Thiên Sứ Triệu Hoán Chi Thuật!" Ô Lợi Nhĩ vừa phục sinh đã gầm lên một tiếng.

Theo tiếng hét, lập tức lông vũ của Ô Lợi Nhĩ bay lượn khắp trời đất, sau đó biến thành những thiên sứ giống hệt y.

Ngọn lửa hừng hực bùng cháy trên người những thiên sứ này, giống như những ma thần lửa.

Ô Lợi Nhĩ che kín cả bầu trời, khiến người ta không thể phân biệt được thật giả.

“Huyễn thuật sao?” Nữ Oa không khỏi kinh ngạc, không ngờ Thiên Sứ tộc lại có bí thuật như vậy.

Nó giống với thuật trảm tam thi đến mức nào, nhưng không phải, Ô Lợi Nhĩ đã hóa thân thành ngàn vạn.

Mỗi một khí tức đều giống hệt nhau, dường như còn mạnh hơn cả trảm tam thi.

Nếu Thiên Sứ tộc có bí thuật như vậy, sau này còn đánh đấm gì nữa.

Thượng Đế vừa xuất hiện, vạn ngàn Thánh nhân, đánh thế nào?

Chỉ có một khả năng, đó là huyễn thuật.

“Không, không phải huyễn thuật!” “Ô Lợi Nhĩ vốn là sinh linh của thế giới khác.” “Chỉ là bị Thượng Đế độ hóa thành thiên sứ, pháp khí kết hợp với thần thông bản tộc, mới có Đại Thiên Sứ Triệu Hoán Chi Thuật.” “Những thiên sứ này tồn tại trong thời gian ngắn, sử dụng chiêu này, Ô Lợi Nhĩ sẽ bị ép rơi xuống một cảnh giới!” Đại Lan Na giải thích.

Nàng từng nghe những lời đồn về Ô Lợi Nhĩ.

Thực tế, các Sí Thiên Sứ của Thượng Đế đều là những sinh linh bị nô dịch trong Hỗn Độn.

Ngài dùng sức mạnh tín ngưỡng cuồng nhiệt để tẩy não những sinh linh này, biến họ thành tay sai của Thượng Đế.

Nhưng đồng thời, những người này vẫn giữ lại thần thông bản mệnh của mình, vô cùng lợi hại.

Thuật triệu hồi Đại Thiên Sứ của Ô Lợi Nhĩ chính là được ngưng tụ từ thần thông bản mệnh và thần khí.

“Khốn kiếp, chịu chết đi!” Vạn ngàn Ô Lợi Nhĩ gào thét, kết nối

thành một đạo trận pháp.

Lập tức, khí tức kinh khủng trấn áp trời đất.

Trong lãnh địa, tự thành không gian, dùng nó để thoát khỏi sự trấn áp của Đế Giang.

"Cũng có chút thú vị!" Đế Giang lộ vẻ hứng thú, y có thể cảm nhận được thực lực của những phân thân này thực tế yếu hơn bản thể của Ô Lợi Nhĩ.

Nhưng trận pháp vừa thành, thực lực của các phân thân liên kết lại với nhau, lại nâng cao thực lực lên.

Trong khoảnh khắc này, tổng hợp thực lực của chúng lại mạnh hơn Ô Lợi Nhĩ trước đó gấp mười lần không chỉ.

Thần thông như vậy, quả thật lợi hại.

Nhưng Đế Giang có thể cảm nhận được, thần thông này chỉ có sức mạnh của một đòn.

Một đòn không thành, dù không giết Ô Lợi Nhĩ, y cũng sẽ suy yếu không chịu nổi.

Thần thông trông có vẻ mạnh mẽ, thực tế lại yếu hơn rất nhiều so với trảm tam thi của thế giới Hồng Hoang.

Phải biết rằng, trảm tam thi là tồn tại vĩnh cửu, thậm chí có thể tự tu luyện.

Ầm ầm ầm!

Vô số thiên sứ che kín cả bầu trời bay về phía Đế Giang.

Thần hỏa bao trùm, khiến cả trời đất sôi trào.

Dường như muốn thiêu đốt cả thế giới!

Cả Không Gian Lãnh Địa dường như đều bị ngọn lửa bao trùm.

Dù Đế Giang ở đâu, cũng sẽ bị vô số thiên sứ bao vây.

Nhìn cảnh này, trên mặt Đại Lan Na không khỏi lại lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Nàng bị dọa đến ngây người, đòn tấn công này quá bá đạo.

Đế Giang, liệu có được không?

Một câu hỏi hiện lên trong đầu nàng.

"Châu chấu đá xe, buồn cười không biết tự lượng sức!" "Ngươi tưởng đông người có thể bù đắp được chênh lệch thực lực sao?" "Hãy để ta cho ngươi thấy thế nào là sức mạnh thực sự!" Đế Giang cười lạnh không ngớt.

Giây tiếp theo, trên người y tỏa ra khí thế kinh khủng, ý chí đó chấn động cả vũ trụ.

Sau đó, Đế Giang đưa hai tay ra hai bên nắm lấy, lập tức, dường như cả không gian đều bị nắm lấy.

Sau đó chỉ thấy Đế Giang hai tay đột ngột vỗ về phía trước, lập tức không gian phát ra từng gợn sóng.

Không gian hai bên giống như nước biển bị ép vào giữa.

Sóng gợn đi đến đâu, hóa thân của Ô Lợi Nhĩ lần lượt bị đánh nát.

Căn bản không thể chống cự.

Phải biết rằng, sức mạnh của Đế Giang đủ để đồ thánh!

Sí Thiên Sứ chẳng qua chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh mà thôi, trước mặt Đế Giang, chẳng khác nào con kiến.

"Không!" Ô Lợi Nhĩ kinh hãi hét lớn, đòn tấn công mà y tự hào.

Chương 196

Trong mắt Đế Giang lại nhỏ bé đến vậy.

Theo sự ép nén của không gian, Ô Lợi Nhĩ trực tiếp bị đánh nổ.

Một đạo chân linh bay về phía Thiên Sứ Chuyển Sinh Trì.

"Lần này, chết thật rồi sao?" Đại Lan Na một vẻ không thể tin nổi, cảm giác tâm trạng của mình như sóng vỗ.

Cứ giật mình thon thót, thực sự không chịu nổi.

Trong lúc hưng phấn, nàng trực tiếp lao về phía Đế Giang.

Lập tức, Đế Giang cảm thấy trước ngực mình sóng cả cuồn cuộn.

"Đại ca, huynh hưởng thụ lắm sao?" Giọng Nữ Oa lạnh băng.

Tình cảm giữa nàng và Đế Giang, vẫn luôn không rõ ràng.

Lúc này, thấy nữ tử dị vực chủ động ngả vào lòng, trong lòng Nữ Oa không vui.

Nàng ghen rồi!

"Nàng ta chủ động lao vào!" Đế Giang nhún vai, cũng không ngờ Đại Lan Na lại táo bạo như vậy.

Có lẽ, thần phương Tây đều táo bạo như thế.

Giống như người phương Tây vậy.

Trong lúc nói, Đế Giang đẩy Đại Lan Na ra, trong mắt nàng không khỏi lộ ra một tia thất vọng.

Nàng là thiên chi kiêu nữ, bao nhiêu đàn ông đã ngã dưới chân nàng.

Lúc này, chủ động ngả vào lòng lại không thể lay động được Đế

Giang.

Sau đó, dường như nàng nghĩ ra điều gì đó.

“Gay go, chúng ta mau đi thôi!” “Sí Thiên Sứ có thể chuyển sinh trong Thiên Sứ Trì, nếu Thượng Đế biết được mọi chuyện!” “Ngài ấy nhất định sẽ phái đại quân đến, lúc đó chúng ta không thể chống cự được!” Đại Lan Na kinh hô. ...

Thiên Sứ Chuyển Sinh Trì.

Lúc này, một đạo thần quang vụt qua, một quả trứng khổng lồ vỡ ra, sau đó Ô Lợi Nhĩ từ trong đó bò ra.

“Tên ngoại tộc khốn kiếp, dám giết ta, ta muốn ngươi chết!” Lúc này Ô Lợi Nhĩ không khỏi gào thét, đôi cánh của y đã biến thành 18 cánh.

Chuyển sinh và triệu hồi thiên sứ đã khiến y rơi liền hai cấp.

Khi Ô Lợi Nhĩ bước vào thần điện, đối mặt với uy áp ngút trời của Thượng Đế, y trực tiếp quỳ xuống nói: “Bái kiến Phụ Thần!” Thượng Đế nhìn Ô Lợi Nhĩ, im lặng một lúc lâu rồi nói: “Nói đi, có chuyện gì?” “Người ngoại tộc!” “Thủy tộc đã cấu kết với hai người ngoại tộc, một trong số đó e rằng có sức mạnh của Phụ Thần!” Ô Lợi Nhĩ nghĩ đến ánh mắt không coi ai ra gì của Đế Giang, trong lòng không khỏi tức giận.

“Có sức mạnh của Phụ Thần?” “Không thể nào, nếu Chủ Thần tiến vào thế giới của chúng ta, không thể nào qua mắt được Phụ Thần!” Một Sí Thiên Sứ quát lên.

Người này chính là Sí Thiên Sứ kỳ tích, Gia Bách Lợi.

“Chẳng lẽ ta nói dối sao!” Ô Lợi Nhĩ hừ lạnh một tiếng.

“Ai biết được, dù sao thì ngươi cũng khá yếu!” “Đây là thần điện,

chỉ là mười tám cánh, Ô Lợi Nhĩ, ngươi không có tư cách đứng ở đây!" Một thiên sứ hai mươi bốn cánh nhàn nhạt nói.

"Lạp Quý Nhĩ, ngươi bỏ đá xuống giếng!" Ô Lợi Nhĩ không khỏi gào thét.

"Ta chỉ nói một sự thật mà thôi!" "Thần điện là nơi chí cao vô thượng, không phải hai mươi bốn cánh thì không được vào!" "Ngươi đã phá vỡ quy tắc này!" "Ngươi, kẻ chiến bại, còn mặt mũi nào đối diện với Phụ Thần!" Lạp Quý Nhĩ cười lạnh.

Bảy đại Sí Thiên Sứ tuy trung thành với Thượng Đế.

Nhưng giữa họ lại có những bất hòa, điểm này Thượng Đế lại làm như không thấy.

Có lẽ, điều Thượng Đế cần cũng là bảy đại Sí Thiên Sứ không nên đoàn kết một lòng.

Dù sao, bảy đại Sí Thiên Sứ đều là những kẻ bị cướp đoạt từ thế giới khác, bị tẩy sạch ký ức.

Ai cũng không thể đảm bảo vạn vô nhất thất!

"Tất cả im miệng!" "Thế giới Thiên Sứ của ta du hành trong Hỗn Độn, nếu có ngoại Chủ Thần xâm nhập, tuyệt đối không thể qua mắt ta!" "Có lẽ, lại là thủ đoạn của Ngũ tộc." "Chủ Thần một ý niệm có thể trấn áp tất cả, không đến lượt chân linh của ngươi quay về Thiên Sứ Chuyển Sinh Trì!" "Mà, ta không cảm nhận được khí tức của Chủ Thần!" Thượng Đế lạnh lùng nói, uy nghiêm vô hạn.

"Phụ Thần, có thể là sinh linh của thế giới do Bàn Cổ khai thiên không?" Gia Hòa Hoa nói.

"Bất kể là ai!" "Dám ra tay trong Thế giới Thiên Sứ của ta, chỉ có chết!" "Gia Hòa Hoa, ngươi đi trấn áp nơi của Ngũ Thần, không được có bất kỳ sai sót nào xảy ra!" "Đợi khi chiếm được thế giới Hồng

Hoang, không cần những mầm họa này nữa." "Còn nữa, Lạp Quý Nhĩ, ngươi mang theo người ngựa." "Mấy Sí Thiên Sứ liên thủ, dù đối mặt với Chủ Thần cũng có thể một trận chiến!" "Đi tìm người đó ra cho ta, bất kỳ dị tộc nào, đều phải chết!" Thượng Đế một vẻ uy nghiêm, sắp đặt mọi thứ.

Ngài tuyệt đối không cho phép bất kỳ con kiến nào làm loạn kế hoạch của mình.

Thế giới Hồng Hoang, đó là thế giới có nội tình sâu dày nhất.

Chỉ cần đến được Hồng Hoang, không cần phải lấy bản nguyên chi lực của Ngũ Thần để thúc đẩy Thế giới Thiên Sứ!

Khi đó, sẽ chém giết toàn bộ Ngũ Thần, để trừ hậu hoạn. … Đế Giang giết Ô Lợi Nhĩ, Đại Lan Na sợ Thiên Sứ tộc báo thù, liền dẫn Đế Giang rời khỏi sơn thôn của Hỏa tộc.

Trên đường đi, Đại Lan Na trực tiếp giải tán Thủy tộc, để họ ẩn nấp chờ tin tức.

Còn nàng thì dẫn Đế Giang và Nữ Oa vào một con sông bằng phẳng.

Con sông rộng đến mức sợ rằng có đến mấy vạn dặm.

Cuối con sông là một dãy núi non trùng điệp.

Dãy núi đó nhấp nhô, mây mù bao phủ, trông vô cùng hùng vĩ.

"Phía trước là nơi ẩn náu của Thổ tộc!" "Trên tay họ có manh mối về nơi phụ thần bị giam giữ." "Thổ tộc giỏi phòng thủ và ẩn nấp, đến đó, chúng ta sẽ an toàn!" Đại Lan Na chỉ vào cánh rừng bên kia sông nói.

"Ngũ tộc đúng là biết trốn, chỉ là, dù có được nơi Ngũ Đại Thần bị giam giữ, thì làm sao giải cứu?" Đế Giang nhàn nhạt nói.

Người của Ngũ tộc, trong mắt y, đều là rác rưởi.

Dù là cái gọi là công chúa, thần tử, cũng chỉ có tu vi Kim Tiên.

Quá yếu!

Thậm chí, Đế Giang còn nghi ngờ, Ngũ tộc chỉ là do Thiên Sứ tộc cố ý để ở bên ngoài.

Chương 197

Sau đó lấy việc săn bắn Ngũ tộc làm trò chơi.

Hoặc có lẽ… Đế Giang vừa suy nghĩ, vừa tiến về phía trước.

Nhưng y biết, y quả thực cần phải giải cứu các vị thần của thế giới này.

Cứ như vậy, có thể có thêm người giúp đỡ để chống lại Thượng Đế.

Khi đi được một đoạn, Nữ Oa đột nhiên nói: "Phía trước có mùi máu tanh, có chiến loạn xảy ra!" Đại Lan Na nói: "Chẳng lẽ Thổ tộc xảy ra chuyện?" "Đi xem là biết!" Đế Giang nói, rồi trực tiếp ẩn thân, dẫn hai nữ tử đi về phía trước.

Chẳng mấy chốc, họ đã thấy mấy chục vạn quân đoàn thiên sứ.

Trên bầu trời phía trước, bốn thiên sứ hai mươi bốn cánh tỏa ra thần uy vô tận.

"Lạp Quý Nhĩ, Gia Bách Lợi, Lạp Phỉ Nhĩ, Sa Lợi Nhĩ!" Đại Lan Na kinh hô.

Nàng không khỏi kinh hãi, bốn người này là Tứ Đại Sí Thiên Sứ.

Cùng với mấy chục vạn quân đoàn thiên sứ.

Sinh linh bị họ tấn công chính là người của Thổ tộc.

Chỉ thấy trên mặt đất, người của Thổ tộc hóa thành những người khổng lồ, chân đạp đại địa, pháp lực vô hạn.

"Gia Bách Lợi, người mà các ngươi tìm, ta không biết!" "Các ngươi tàn sát tộc nhân của ta, dù ta có biết, ta cũng sẽ không nói cho các ngươi!" Trong Thổ tộc, một người khổng lồ vạm vỡ hét lớn.

Chỉ là, giọng nói của hắn tràn đầy phẫn nộ, Thổ tộc là chủng tộc có số người còn sót lại nhiều nhất trong Ngũ tộc.

Trong sơn lâm này có đến mười vạn người.

Nhưng lúc này, bị Thiên Sứ tộc vây công, sinh linh lầm than.

Bây giờ, cả Thổ tộc không còn đủ một vạn người.

"Xem ra Thổ tộc đã chọn tìm đến cái chết!" "Vốn định giữ lại mạng sống của các ngươi để chơi từ từ, nhưng người của Thủy tộc lại cấu kết với ngoại tộc!" "Bây giờ, bản thần không còn nhiều kiên nhẫn nữa!" Gia Bách Lợi lạnh lùng nói, thần quang trên người càng lúc càng rực rỡ.

"Nói nhảm nhiều làm gì!" "Trực tiếp giết hết, giết sạch tàn đảng của Ngũ tộc!" "Thủy tộc tìm được ngoại viện thì sao?" "Bây giờ chúng ta đã tìm được thế giới Hồng Hoang, chỉ cần Thế giới Thiên Sứ giáng lâm Hồng Hoang, Ngũ Thần cũng không cần thiết tồn tại nữa!" "Huống hồ chỉ là Ngũ tộc!" Lạp Phỉ Nhĩ âm trầm nói.

Trong lúc nói, y chỉ tay một cái, lập tức vô số quang đạn trực tiếp bắn về phía các sinh linh Thổ tộc.

Sí Thiên Sứ ra tay, Thổ tộc không ai có thể cản được.

"Các ngươi đang tìm ta sao?" Chỉ là, đúng lúc này.

Giọng của Đế Giang vang lên.

Sau đó, Đế Giang hiện thân.

"Ngươi là người ngoại tộc mà Ô Lợi Nhĩ nói sao?" "Trông cũng chẳng ra sao cả?" Sa Lợi Nhĩ một vẻ khinh thường nói, thần quang trên người y, vung ra vô số lợi kiếm.

Giống như cuồng phong bão táp cuốn về phía Đế Giang.

"Lũ người chim, đều kiêu ngạo như vậy sao?" Đế Giang cười

lạnh, Hỗn Độn Bất Diệt Thể được kích phát.

Lập tức, khí thế kinh khủng cuốn ra.

Trấn áp trời đất. ...

Hỗn Độn Bất Diệt Thể!

Khí thế của Đế Giang tỏa ra, lập tức, uy áp kinh khủng trấn áp trời đất.

Đòn tấn công của Sí Thiên Sứ còn chưa đến gần đã bị nghiền nát.

Trong khoảnh khắc đó, các thiên sứ không khỏi biến sắc.

Có thể không động thanh sắc mà phá giải đòn tấn công của Sa Lợi Nhĩ, phóng ra khí thế như vậy.

Đế Giang trước mắt rất mạnh!

"Chẳng trách có thể đánh bại Ô Lợi Nhĩ!" "Chúng ta cùng ra tay!" "Thần, cần có ánh sáng!" Giọng nói uy nghiêm của Gia Bách Liệt vang vọng khắp trời đất.

Không chút do dự, y trực tiếp sử dụng Luật Lệnh Chi Thuật.

Luật Lệnh Chi Thuật tương tự như ngôn xuất pháp tùy của Thánh nhân Hồng Hoang.

Lập tức, vô số thần quang chiếu rọi cửu thiên thập địa, Đế Giang nhíu mày.

Lúc này, Nữ Oa ra tay.

"Trời đất có đêm đen!" Lập tức, bóng tối vô tận nuốt chửng ánh sáng.

Nữ Oa tu hành tạo hóa chi đạo, ngôn xuất như pháp.

Chỉ trong chốc lát, hai bên đã giao chiến với nhau, sau đó mấy chục vạn thiên sứ cũng theo đó động thủ.

Chỉ là, đám thiên sứ này tuy đông, nhưng dù là Nữ Oa hay Đế Giang, đều là cường giả vô song.

Nữ Oa tuy mất đi sự gia trì của Hồng Hoang trong Hỗn Độn, nhưng dù sao cũng có cảnh giới của Thánh nhân.

Nàng ném Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra, lập tức biến hóa thành mấy vạn trượng, vô tận sông núi hiện hóa.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ cuốn một vòng, mấy vạn thiên sứ trực tiếp bị cuốn vào trong đó.

Một khi đã vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đám thiên sứ này căn bản không có khả năng thoát ra!

Chúng thiên sứ định tấn công, chỉ thấy Đế Giang tế ra Hỗn Độn Chung, tiếng chuông vang lên.

Lập tức diệu pháp hiện ra, âm ba như sóng thần, với thế bài sơn đảo hải cuốn ra.

Một khi bị âm ba cuốn vào, thiên sứ trực tiếp tan thành tro bụi!

Có thể nói, đây là sự nghiền ép, nghiền ép hoàn toàn.

Trong khoảnh khắc đó, chúng sinh đều sợ hãi.

"Đó là quân đoàn thiên sứ do Tứ Đại Sí Thiên Sứ dẫn đầu…" "Thực lực thật đáng sợ, giơ tay nhấc chân đã khiến mấy chục vạn thiên sứ tan thành tro bụi!" "Chúng ta được cứu rồi!" Tu sĩ Thổ tộc không khỏi kinh hỉ.

Chương 198

Họ cũng kinh ngạc trước thực lực của Đế Giang và Nữ Oa.

Phải biết rằng, thực lực của Tứ Đại Sí Thiên Sứ rất mạnh, thậm chí có thể chống lại một vị Chủ Thần.

Nhưng lúc này, đòn tấn công của họ ngay cả đến gần Đế Giang cũng không thể.

Thậm chí, quân đoàn thiên sứ còn tổn thất thảm trọng.

Trong khoảnh khắc đó, sắc mặt của các Sí Thiên Sứ âm trầm.

Cũng gần như đồng thời, những Sí Thiên Sứ này dường như tâm linh tương thông.

Chỉ thấy họ niệm chú, lập tức một luồng dao động thần bí lan tỏa khắp thế giới.

"Phụ Thần tại thượng, tế hiến!" Chỉ thấy Gia Bách Liệt hét lớn một tiếng.

Lập tức, quân đoàn thiên sứ còn lại trên người tỏa ra từng đạo bạch quang.

Sức mạnh tín ngưỡng, tế hiến tín ngưỡng của quân đoàn thiên sứ.

"Mau ngăn lại, họ muốn triệu hồi Thượng Đế!" Đại Lan Na kinh hô một tiếng.

Tế hiến chi đạo, là cấm chiêu áo nghĩa của Thiên Sứ tộc.

Một khi bị tế hiến, những thiên sứ này sẽ không còn nữa.

Nhưng đồng thời, chiêu này cũng vô cùng mạnh mẽ.

Có thể triệu hồi Thượng Đế!

Lập tức, chỉ thấy một con đường quang minh hiện ra, một người đàn ông mặc áo trắng, mặt mày từ bi, vạm vỡ hiện ra trên không trung.

Thân thể của ngài như một hư ảnh, nhưng lại không thể khiến người ta coi thường.

Bởi vì, đạo hư ảnh đó tỏa ra uy nghiêm vô tận.

"Thượng Đế!" "Phụ Thần tại thượng, mong ngài tiêu diệt dị tộc!" Tu sĩ Thổ tộc kinh hãi, các thiên sứ thì lần lượt quỳ xuống cầu xin Thượng Đế tiêu diệt Đế Giang.

"Trên người ngươi có khí tức của Bàn Cổ, ngươi là sinh linh của thế giới do Bàn Cổ khai thiên?" Ánh mắt Thượng Đế uy nghiêm vô hạn.

Sinh ra từ Hỗn Độn, ngài tự nhiên nhớ khí tức của Bàn Cổ.

Dù sao đó cũng là một tên điên dám dùng sức mạnh để chứng đạo.

Trên người Đế Giang, ngài cảm nhận được khí tức của Bàn Cổ.

Trong chốc lát, Thượng Đế chỉ muốn độ hóa Đế Giang, biến y thành Sí Thiên Sứ.

Cứ như vậy, sau này xâm nhập Hồng Hoang, lại có thêm một phần trợ lực.

"Ngươi biết Phụ Thần của ta!" "Cũng có chút nhãn lực, nhưng mà, chỉ bằng ngươi mà cũng muốn xâm nhập Hồng Hoang?" "Đúng là không biết điều!" Đế Giang lạnh lùng nói, dù đối mặt với Thượng Đế, y cũng một vẻ khinh thường.

Điều này khiến ánh mắt Thượng Đế không khỏi ngẩn ra.

Từ trước đến nay, người khác nhìn thấy ngài đều cung kính, thậm chí sợ đến hai chân mềm nhũn, chỉ muốn chạy thật xa.

Nhưng lúc này, Đế Giang không những không sợ hãi, ngược lại

còn sỉ nhục ngài trước mặt mọi người.

Cảm giác này khiến Thượng Đế phẫn nộ!

"Lũ kiến hôi, đừng quá phóng túng!" "Cho ngươi một cơ hội, thần phục ta, nếu không, tan thành tro bụi!" Trong lời nói của Thượng Đế, uy nhiếp vô tận lại lần nữa phóng thích.

Lập tức, cả trời đất nhật nguyệt vô quang, dường như trên đời chỉ còn một mình ngài.

Bất kỳ ai chống lại ý chí của ngài, đều sẽ vạn kiếp bất phục!

"Chẳng qua chỉ là một phân thân mà thôi!" "Ngươi thật sự cho rằng mình lợi hại sao?" "Có bản lĩnh thì cứ ra tay, không có bản lĩnh thì cút cho ta!" "Đừng ở đây lãng phí thời gian của bản tôn!" Đế Giang khinh thường nhìn Thượng Đế.

Lời nói của y khiến chúng sinh không khỏi nhìn nhau.

Trong chốc lát, mọi người đều cảm thấy, Đế Giang quá cuồng rồi!

Tồn tại như Thượng Đế, nhìn khắp cả Hỗn Độn, lại có mấy người dám cuồng vọng khiêu khích.

Trong khoảnh khắc đó, sắc mặt Thượng Đế trở nên khó coi đến cực điểm.

Ngài chưa bao giờ gặp phải kẻ dám khiêu khích uy nghiêm của mình như vậy!

"Thứ không biết sống chết!" "Vậy thì đi chết đi!" Thượng Đế trừng mắt, lập tức vô tận thần quang tỏa ra.

Khí thế ngút trời đó tỏa ra, ngay cả không gian cũng bị chấn động.

Trong chốc lát, chúng sinh chỉ cảm thấy linh hồn đang run rẩy.

"Cẩn thận!" Ngay cả Nữ Oa cũng không nhịn được lên tiếng nhắc

nhở Đế Giang.

Mặc dù chỉ là một phân thân, nhưng đó là cảnh giới Thánh nhân thật sự!

Không phải Thánh nhân tầm thường!

Nhưng hiện tại, Nữ Oa tuy là Thánh nhân, nhưng lại thiếu sự gia trì của Hồng Hoang, không thể phát huy được sức mạnh của Chuẩn Thánh.

Đế Giang, lại càng không phải Thánh nhân!

Nguy cơ ập đến!

Thế nhưng, Đế Giang chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay Nữ Oa vỗ nhẹ, ý bảo nàng yên tâm.

"Chỉ là một đạo phân thân mà thôi, hôm nay để bản tôn một quyền đánh nổ nó!" Đế Giang tỏa ra bá khí vô địch, sau đó tung ra một quyền.

Một quyền này, mang theo ý chí của một thế giới, bá khí phi phàm.

Phân thân của Thượng Đế, chính là cơ hội tốt nhất để tìm hiểu thực lực của hai bên.

Để Đế Giang xem, y có cần phải đánh ra lá bài tẩy cuối cùng không.

Giao chiến với phân thân của Thượng Đế là cách tốt nhất để tìm hiểu sức mạnh của địch ta!

"Thần, cần có thần phạt!" Đối mặt với một quyền bá đạo của Đế Giang, trong tay Thượng Đế hiện ra một cây quyền trượng.

Chương 199

Chính là pháp bảo chứng đạo, Quyền Trượng Thượng Đế!

Ngôn xuất như pháp, thiên uy vô tận tỏa ra.

Ầm!

Lập tức, Thượng Đế và Đế Giang giao phong, dâng lên một luồng khí lãng kinh khủng.

Khí lãng đi đến đâu, đại địa nứt ra, không gian vỡ nát.

Thậm chí, những thiên sứ và tu sĩ kia trực tiếp bị thổi bay ra ngoài.

"Hóa ngoại chi dân, cũng có chút thực lực!" "Nhưng ngươi có thể đỡ được mấy chiêu của ta?" Thượng Đế một vẻ cuồng ngạo, Quyền Trượng Thượng Đế trong tay hung hăng đập về phía Đế Giang.

Chỉ là, trong khoảnh khắc quyền trượng rơi xuống, thân hình Đế Giang khẽ động.

Trực tiếp biến mất tại chỗ.

Lại xuất hiện sau lưng Thượng Đế.

"Tốc độ của ngươi quá chậm rồi!" Nói rồi, Đế Giang tung ra một quyền.

Quyền chấn thiên hạ!

"Tốc độ của ngươi quá chậm!" Giọng nói lạnh như băng của Đế Giang vang lên bên tai Thượng Đế.

Ngay khoảnh khắc đó, Thượng Đế chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Nhanh, thực sự quá nhanh!

Thượng Đế vốn là kẻ ngôn xuất pháp tùy, một ý niệm sinh, một ý niệm diệt.

Y tự cho rằng tốc độ của mình đã nhanh, nhưng trước mặt Đế Giang, lại cảm thấy thật nhỏ bé và nực cười.

Tốc độ của Đế Giang thực sự đã nhanh đến cực hạn.

Để tạo ra được tốc độ này, chỉ có thể là pháp tắc không gian.

Một ý niệm xuyên qua không gian, một ý niệm đi xa mười vẹn dặm.

Có thể nói, tu sĩ có pháp tắc không gian là người chạy trốn lợi hại nhất.

Chỉ cần muốn chạy, rất khó bắt được.

Nhưng cũng là kẻ săn mồi đáng sợ nhất.

Chỉ cần muốn bắt người, ai có thể trốn thoát?

Mà Đế Giang chính là tổ tông của pháp tắc không gian!

Giữa lúc Thượng Đế còn đang kinh hãi, Đế Giang đã tung ra một quyền.

Cú đấm này vừa tung ra, bá đạo tuyệt luân, thần quỷ cũng phải kinh sợ.

Một quyền trấn áp cả trời đất.

Thượng Đế chỉ cảm thấy tấm khiên pháp thuật bảo vệ cơ thể "rắc" một tiếng rồi vỡ tan.

Chưa kịp phản ứng, y chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhói.

Trái tim đã bị Đế Giang đấm xuyên qua.

“Sao... có thể!” Thượng Đế tỏ vẻ không thể tin nổi.

Cơ thể này tuy chỉ là phân thân, nhưng cũng có cảnh giới Chủ

Thần.

Tương đương với Thánh Nhân của thế giới Hồng Hoang.

Lại bị một kẻ chưa phải Thánh Nhân như Đế Giang đấm nát nhục thân chỉ bằng một quyền?

Chỉ tiếc là, giữa sự kinh ngạc và không thể tin nổi, cơ thể của Thượng Đế đã hóa thành một vệt sáng tiêu tan giữa đất trời.

"Không thể nào!" "Phụ Thần bị một quyền giết chết?" "Gã này rốt cuộc là ai?" Gabriel và những người khác đều trợn mắt há mồm.

Thượng Đế, vị thần toàn năng trong mắt họ, lại bị giết chết dễ dàng như vậy.

Dù đó chỉ là một phân thân.

"Trên đời này không có gì là không thể!" "Tiếp theo, mời các ngươi đi chết được chứ?" Ánh mắt Đế Giang lướt qua những thiên sứ còn sót lại.

Lập tức, chỉ một ánh mắt quét qua, các thiên sứ đều không nhịn được mà lùi lại.

Sự hung tàn của Đế Giang khiến họ sợ hãi.

"Vì vinh quang của Phụ Thần!" "Kẻ ngoại lai, muốn giết thì cứ giết!" "Chẳng bao lâu nữa, chân thân của Phụ Thần sẽ giáng lâm, tất cả các ngươi đều phải chết!" Gabriel gầm lên một tiếng, chỉ thấy ánh sáng thần thánh trên người y tỏa ra rực rỡ.

Dù phải chết, y cũng phải ép Đế Giang tung ra vài lá bài tẩy.

Y phải thăm dò thực lực của kẻ địch cho Phụ Thần.

Chỉ có điều, đáp lại y là Hỗn Độn Chung của Đế Giang.

Hỗn Độn Chung vang lên, trấn áp vạn vật.

Với huyết mạch Bàn Cổ của Đế Giang thôi động Hỗn Độn Chung, tất cả đều bị trấn áp.

Sau đó, những tiếng "bùm bùm bùm" vang lên không ngớt.

Các thiên sứ trực tiếp bị nghiền nát, bầu trời như đổ mưa máu. ...

"Hậu duệ Bàn Cổ, ta phải băm ngươi thành vạn mảnh!" Trong thần điện, ánh mắt Thượng Đế tỏa ra thần quang vô tận.

Một luồng khí thế kinh hoàng tỏa ra từ người y, lập tức, tất cả thiên sứ đang bay lượn xung quanh đều nổ thành sương máu.

Y, một Hỗn Độn Ma Thần!

Chương 200

Kể từ khi ra đời chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy, lúc này lại bị Đế Giang đánh nổ một phân thân.

Ngọn lửa vô danh bùng cháy trong lòng, ngọn lửa hừng hực dường như muốn thiêu rụi tất cả.

Trong hồ chuyển sinh, các thiên sứ cũng được tái sinh.

Chỉ có điều, thực lực đã giảm xuống một cảnh giới.

"Ta phán, phải có ánh sáng!" "Vạn vật phải sinh sôi!" Thượng Đế vung tay, vô tận tín ngưỡng chi lực rót vào hồ chuyển sinh thiên sứ.

Lập tức, những Sí thiên sứ bị đánh tụt một cấp bậc đều khôi phục lại thực lực.

Những thiên sứ mới sinh cũng trực tiếp tiến hóa.

"Phụ Thần, chúng con chờ mệnh lệnh!" Gabriel và những người khác bay vào thần điện, vẻ mặt cung kính.

Chỉ cần Thượng Đế không chết, chỉ cần hồ thiên sứ không diệt, thì thiên sứ là tồn tại bất tử bất diệt.

"Triệu tập quân đội!" "Theo ta đi diệt trừ kẻ xâm phạm!" Thượng Đế uy nghiêm vô hạn, quả thực đã tức giận đến cực điểm.

Lúc này, trong đầu y chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là giết chết hậu duệ Bàn Cổ.

Vì điều này, dù phải tiêu hao tín ngưỡng chi lực bản nguyên y cũng không tiếc!

Tu luyện tín ngưỡng chi lực, mỗi lần chiến đấu, thi triển thần thông cấp cao đều tiêu hao tín ngưỡng chi lực.

Vừa rồi nâng cấp cho các sinh linh trong hồ chuyển sinh thiên sứ đã tiêu hao không ít tín ngưỡng.

Nhưng, chỉ cần có thể đánh bại hậu duệ Bàn Cổ, tất cả đều đáng giá!

Thượng Đế đoán rằng, Đế Giang chắc chắn là cường giả mạnh nhất thế giới Hồng Hoang.

Chỉ cần đánh bại kẻ mạnh nhất, thậm chí nô dịch hắn, đến lúc đó thế giới Hồng Hoang sẽ nằm trong tầm tay!

Vì điều này, Thượng Đế không tiếc bất cứ giá nào.

"Phụ Thần, những kẻ đó vô cùng giảo hoạt, giỏi thuật ẩn thân!" "Trước đó thuộc hạ bị tiếp cận mà không hề hay biết!" "Bây giờ đến nơi ở của đám tàn dư Thổ tộc, e rằng chúng đã sớm chạy trốn rồi!" Gabriel trầm giọng nói.

"Chạy rồi sao?" Thượng Đế khẽ nhíu mày, quả thực, việc Đế Giang và những người khác xâm nhập mà không ai hay biết.

Mặc dù sự khống chế của y đối với thế giới này chưa đạt đến trăm phần trăm, nhưng có thể qua mặt được y, năng lực ẩn thân chắc chắn cực mạnh.

Khi Thượng Đế thi triển pháp nhãn, lập tức, trên bầu trời Thiên Sứ Giới, một đôi mắt uy nghiêm quét qua khắp nơi.

Chỉ có điều, cuối cùng Thượng Đế vẫn không thu được gì.

"Trốn rồi sao?" "Vậy thì ta sẽ chơi trò ôm cây đợi thỏ với các ngươi!" Thượng Đế nở một nụ cười tàn nhẫn trên môi.

Đế Giang dám đến Thiên Sứ Giới, mục đích chắc chắn không đơn giản.

Hắn lại ở cùng với người của Ngũ tộc, vậy thì chắc chắn sẽ đến

giải cứu Ngũ Thần!

Có thể bố trí thiên la địa võng!

Mời quân vào tròng! .....

Dưới lòng đất của thế giới Thổ tộc.

Đế Giang cảm nhận được thần thức của Thượng Đế đang quét qua bầu trời.

"Thượng Đế quả không hổ là Hỗn Độn Ma Thần đi cướp đoạt các thế giới!" "Nền tảng sâu dày, không ngờ nhanh như vậy đã bắt đầu tìm kiếm tung tích của ta!" Đế Giang trầm giọng nói.

Việc có thể bắt đầu dò xét toàn bộ thế giới chỉ có thể có nghĩa là một điều.

Việc đánh nổ phân thân của Thượng Đế không hề ảnh hưởng gì đến y.

Hơn nữa, Thượng Đế nóng lòng tìm kiếm như vậy, chứng tỏ bản thể của y rất mạnh.

Ít nhất, y không cho rằng việc đánh nổ phân thân có thể chiến thắng được bản thể của mình.

Nếu không sẽ không vội vàng tìm kiếm như vậy.

"Đại ca có chắc chắn không?" Nữ Oa trầm giọng hỏi.

Nàng đã cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của Thượng Đế.

Ít nhất, nàng không có khả năng đánh bại Thượng Đế, chỉ có thể trông cậy vào Đế Giang.

"Muội biết ta trước nay không bao giờ đánh trận không chắc thắng!" "Ta là người có át chủ bài đấy!" "Nhưng, trước đó, ta cần các ngươi cho ta biết, Ngũ Thần rốt cuộc có thực lực thế nào?" "Tính tình

ra sao?" "Nếu ta cứu họ ra, họ có thể trở thành trợ lực cho ta không?" Ánh mắt Đế Giang quét về phía Đại Lan Na và thần tử Thổ tộc.

Thượng Đế rất mạnh, y cần người giúp đỡ.

Dù sao thì, lá bài tẩy kia, nếu không phải lúc cần thiết, y sẽ không sử dụng.

Vì lá bài tẩy đó liên quan đến việc chứng đạo của y!

Vì thế, y cần biết Ngũ Thần có thể giúp đỡ được không!

Nếu chỉ là một đám Chuẩn Thánh, Đế Giang sẽ không lãng phí thời gian.

Thực tế, Đế Giang không thể hiểu nổi cái thế giới thiên sứ này.

Ban đầu y tưởng rằng Thiên Sứ Giới do Thượng Đế sáng tạo, và Thượng Đế trong thế giới này là một tồn tại giống như Thiên Đạo.

Kết quả là, thế giới này do năm đại Hỗn Độn Ma Thần thuộc năm hệ Phong Mộc Thủy Hỏa Thổ tạo ra!

Thượng Đế không thể khống chế toàn bộ Thiên Sứ Giới như Hồng Quân.

Năm Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế lại không đánh lại một mình Thượng Đế thì thôi.

Hậu duệ của họ, chỉ là một đám Huyền Tiên, Kim Tiên.

Cũng quá yếu rồi!

Vì vậy, Đế Giang rất cần biết thực lực của Ngũ Thần, nếu chỉ là những con kiến cảnh giới Chuẩn Thánh, y sẽ không lãng phí thời gian!

Sau khi tìm hiểu sâu hơn, Đế Giang cuối cùng cũng hiểu rằng Ngũ Thần quả thực có thực lực Thánh Nhân.

Chương 201

Năm đó họ bị Thượng Đế hạ độc ám toán mới bị phong ấn, còn về việc người của Ngũ tộc thực lực yếu.

Đó là vì cường giả đã sớm bị giết, bị cướp đoạt.

Thế giới này, vì do năm đại Hỗn Độn Thần tạo ra, nên chứa đựng bản nguyên chi lực của năm phương pháp tắc.

Nếu dùng cho các Tổ Vu khác hấp thụ, có thể nâng cao thánh vị của họ.

Thượng Đế, thân mang Tạo Hóa chi đạo, đối với Nữ Oa cũng là một cơ duyên lớn.

Thế giới này, vì Ngũ Thần và Thượng Đế giao đấu, Thiên Đạo không hiển hiện.

Nếu dùng nền tảng của thế giới này để bồi đắp cho Hồng Hoang, quả thực có thể làm tăng thêm nền tảng của Hồng Hoang.

Chẳng trách Thiên Đạo lại nguyện ý đưa ra phần thưởng hậu hĩnh như vậy.

So với việc trở thành một quả bom hẹn giờ, Thiên Đạo đương nhiên càng muốn có người giúp mình tiến hóa.

Hồng Quân tuy là Thánh Nhân hợp đạo, người đại diện cho Thiên Đạo, nhưng lại không thể giúp Thiên Đạo tiến hóa.

Hồng Quân chỉ có thể là một người đại diện cho Thiên Đạo, thay mặt Thiên Đạo cai quản Hồng Hoang.

Nhưng đồng thời, Hồng Quân từ đó cũng không thể rời khỏi Hồng Hoang.

Còn y là thân tự do, có thể không bị ràng buộc mà mưu đồ cho Thiên Đạo tiến hóa.

Cuộc mua bán này quả thực đôi bên đều không thiệt!

"Năm vị Chủ Thần, hy vọng các ngươi đừng làm ta thất vọng!" Đế Giang không khỏi cảm thán.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Thổ tộc, mọi người tiến về nơi giam giữ Ngũ Thần. ...

Thiên Sứ Giới, chưa bao giờ thiếu những nơi cấm địa.

Trong một thế giới băng giá, phạm vi trăm vạn dặm hoang vu không một bóng người.

Thậm chí, rắn rết, côn trùng, kiến cũng không dám đến gần.

Có thể nói là hoang tàn vạn năm.

Tất cả chỉ vì trong thế giới băng giá này có một thung lũng.

Cấm địa của tộc Thiên Sứ.

Còn có tên là Thí Thần Cốc.

Không có sự cho phép của tộc Thiên Sứ, bất kỳ sinh linh nào cũng không được đến gần.

Một khi bước vào, giết không tha!

Tất cả, chỉ vì nơi đây phong ấn năm vị thần minh.

Những người chủ trước đây của Thiên Sứ Giới, năm vị Thần Chủ!

Tương truyền, năm đó Thiên Sứ Giới được gọi là Ngũ Hành Nguyên Tố Giới.

Năm phương Chủ Thần cùng nhau thống trị thế giới này.

Mãi cho đến khi Thượng Đế xâm nhập, thế giới Ngũ Hành đã bùng

nổ cuộc chiến giữa các thế giới.

Giữa chừng, họ lại nhận được sự giúp đỡ của tộc Thiên Sứ.

Chỉ có điều, không ai ngờ rằng, cuối cùng Thiên Sứ lại âm thầm phản bội.

Trận chiến đó, máu chảy thành sông, các cao tầng Ngũ tộc chết và bị thương vô số.

Năm đại Chủ Thần còn bị giam cầm.

Trong Thí Thần Cốc, có thể thấy năm tế đàn.

Trên mỗi tế đàn, có năm người bị trói, trên người họ cắm những sợi xích pháp tắc.

Những sợi xích pháp tắc này đang rút lấy sức mạnh của họ, từ đó thúc đẩy Thiên Sứ Giới không ngừng du hành trong Hồng Hoang.

"Mấy vị lão hữu, xem ra các vị ở đây không được vui vẻ cho lắm!" Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang lên.

Sau đó, một bóng người hiện ra trong Thí Thần Cốc.

"Thượng Đế!" "Tên khốn kiếp, ngươi còn mặt mũi xuất hiện trước mặt ta!" "Vô sỉ, bỉ ổi!" Nhìn thấy bóng người này, năm vị thần suy yếu không khỏi tức giận gầm lên.

Trong lòng họ, ngọn lửa giận dữ vô tận đang bùng cháy.

Nếu không phải vì kẻ trước mắt này, họ đâu đến nỗi rơi vào kết cục thê thảm như vậy.

"Một hội nguyên đã trôi qua rồi!" "Các vị vẫn còn địch ý lớn như vậy, ta làm vậy không phải là để thế giới của chúng ta phát triển tốt hơn sao?" "Giác ngộ của các vị chưa đủ!" Người đến tỏ vẻ trêu tức.

"Thượng Đế, bớt ở đây giả nhân giả nghĩa đi!" "Bọn ta sẽ không

bị ngươi lừa nữa, muốn giết thì giết!" "Đừng ở đây nói nhảm nữa!" Hỏa Thần tính tình nóng nảy, không nhịn được quát lên.

Người đến, chính là Thượng Đế.

"Đừng vội như vậy?" "Có lẽ, chúng ta có thể nói chuyện." Thượng Đế thản nhiên nói.

Khóe miệng y nở một nụ cười nham hiểm. ...

Bên ngoài Thí Thần Cốc.

Thánh quang bao phủ, khắp nơi đều là thiên sứ tuần tra.

Ở trung tâm, một thiên sứ đang nhắm mắt dưỡng thần, xung quanh là đủ loại nữ thiên sứ bay lượn múa hát.

Có thể nói là hưởng thụ tột cùng, người này chính là thần tử của Thiên Sứ Giới, Jehovah.

Bên cạnh Jehovah, mười hai thiên sứ hai mươi cánh đang đứng cung kính.

Chính là các quân đoàn trưởng của mười hai quân đoàn bảo vệ Thí Thần Cốc.

Chương 202

"Thánh Tử, xin yên tâm, có thuộc hạ bảo vệ Thí Thần Cốc." "Một con ruồi cũng đừng hòng bay vào, năm tên loạn tặc, tuyệt không nương tay!" Một quân đoàn trưởng quát lên.

"Thực lực của kẻ đó không hề tầm thường!" "Không thể khinh địch!" Jehovah từ từ mở mắt, chỉ là, không ai biết y đang nghĩ gì.

"Bất kể là ai, tuyệt đối không thể xông qua sự trấn thủ của mười hai quân đoàn chúng ta!" "Mười hai quân đoàn chúng ta, liên kết chặt chẽ, cho dù là Thần Chủ, cũng phải thất sắc." Một quân đoàn trưởng khác nói.

Mười hai quân đoàn thiên sứ, là những quân đoàn thường xuyên chinh chiến bên ngoài của Thượng Đế.

Có thể nói mỗi người đều là tinh anh trăm trận.

Họ có đủ tự tin để kiêu ngạo.

Jehovah nghe vậy không khỏi thở dài, Thần Chủ cũng có phân chia cảnh giới.

Kẻ đó không phải là Thần Chủ bình thường.

Nhưng, lời này cuối cùng y cũng không nói ra, Thượng Đế đã có lệnh, không được làm dao động lòng quân.

Đúng lúc này, các thiên sứ ở vòng ngoài đột nhiên náo loạn.

Lập tức tiếng cảnh báo vang vọng khắp trời đất.

Có cường địch xâm phạm!

Jehovah nhìn về phía xa, chỉ thấy ở đằng xa, một bóng người vĩ ngạn đang bước tới.

Dáng vẻ như đi dạo trong sân nhà, tay y dắt một người phụ nữ.

Phía sau là chúng sinh của Thủy tộc và Thổ tộc.

Cùng với bước chân của người đàn ông, uy áp vô tận tỏa ra.

Dường như còn chói mắt hơn cả mặt trời trên bầu trời, các thiên sứ không nhịn được mà toàn thân run rẩy, lùi lại.

Người bước tới, khí vũ hiên ngang, thần thái phi phàm, khí chất bá đạo mạnh mẽ nhưng không tỏ ra hung tàn bạo ngược.

Chính là Đế Giang!

"Đây là cấm địa của tộc Thiên Sứ, người không phận sự dừng bước!" Một thiên sứ lấy hết can đảm hét lớn.

Tuy nhiên, bước chân của Đế Giang không dừng lại.

"Cấm địa?

Trên đời này đối với bản tôn mà nói, không tồn tại cấm địa!" "Tất cả cút hết cho ta, nếu không thì chết!" Giữa lời nói, khí thế trên người Đế Giang ngưng tụ lại thành một.

Lập tức, sát khí kinh hoàng hình thành như vạn mã thiên quân, với khí thế nuốt trọn vạn dặm như hổ dữ, cuốn về phía các thiên sứ.

Sát khí vô biên hội tụ, uy áp tỏa ra, dường như trời đất cũng sắp sụp đổ.

Mũi thương của vạn mã thiên quân chỉ đến đâu, dường như muốn nghiền nát cả trời lẫn đất.

Ngọn gió lạnh gào thét.

Trời đất một mảnh tĩnh lặng, chỉ có khí thế nuốt trọn vạn dặm như hổ của vạn mã thiên quân.

Sự tàn sát vô tình tràn ngập đất trời.

“Kẻ cản đường bản tôn, giết không tha!” Cùng với giọng nói bá đạo ngông cuồng của Đế Giang vang lên.

Bước chân của y dậm về phía trước, lập tức đại địa rung chuyển.

Những thiên sứ đi đầu đều bất lực ngã xuống, trong mắt họ tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Máu tươi chảy lênh láng, khắp nơi đều là máu tươi.

Đương nhiên, nỗi sợ của người chết thì không thể cảm nhận được nữa.

Nhưng sự kinh hoàng của người sống thì có thể thấy rõ.

Chỉ thấy các thiên sứ không ngừng lùi lại, trợn to mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.

Thậm chí, họ không thể thở nổi, chỉ còn lại nỗi kinh hoàng vô tận.

Dường như, thứ họ đối mặt là hồng thủy mãnh thú, một sức mạnh khiến họ không thể chống cự.

“Đừng có hỗn xược!” “Thần, phải có ánh hào quang!” “Thần, phải có dũng khí!” “Thần, phải có chính nghĩa!”. ...

Từng giọng nói vang lên.

Sau đó, chỉ thấy mười hai luồng thần quang tỏa ra.

Được thần quang bao phủ, sĩ khí của quân đoàn thiên sứ bắt đầu hồi phục.

Đôi mắt họ trở nên cuồng nhiệt.

Giây tiếp theo, chỉ thấy những thiên sứ này niệm chú.

Lập tức, vô số quang kiếm bay về phía Đế Giang, dày đặc như đàn châu chấu.

Những quang kiếm kinh hoàng chứa đựng uy lực vô tận bao trùm

trời đất cuốn về phía Đế Giang và những người khác.

Tuy nhiên, Đế Giang vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên.

Thậm chí, khóe miệng y còn nở một nụ cười khinh bỉ.

Chỉ thấy trên đầu y hiện ra Hỗn Độn Chung, một tiếng chuông vang lên, rung động cả vũ trụ.

Lập tức, từng đợt sóng âm cuốn ra, những quang kiếm kia dưới sóng âm đều vỡ tan.

Thậm chí, nơi sóng âm đi qua, như sóng thần cuốn tới, những thiên sứ phía trước trực tiếp bị trấn áp đánh nổ.

"Xem ra các ngươi không chào đón bản tôn cho lắm?" "Nhưng không sao, có qua có lại mới toại lòng nhau!" "Xem Hỗn Độn Chung của ta đây!" Đế Giang chỉ tay một cái, chỉ thấy Hỗn Độn Chung lập tức phóng to.

Trên bề mặt chuông, những ngọn núi, dòng sông, tinh thần, nhật nguyệt dường như sống lại.

Sau đó, uy áp vô tận tỏa ra từ Hỗn Độn Chung.

Chương 203

"Thánh khí!" "Cẩn thận!" "Đại Thiên Sứ hợp thể chi thuật!" Mười hai thiên sứ nhìn Hỗn Độn Chung, sắc mặt đại biến.

Uy lực như vậy, họ chỉ từng thấy trên một món thánh khí.

Đó là quyền trượng của Thượng Đế.

Thánh khí, đó là sự tồn tại mà sinh linh bình thường không thể chống cự.

Không chút do dự, quân đoàn trưởng của mười hai quân đoàn thiên sứ gầm lên một tiếng.

Chỉ thấy trên người họ tỏa ra thần quang vô tận, những thần quang này đan xen vào nhau.

Khi Hỗn Độn Chung rơi xuống, chỉ thấy ở trung tâm thần quang hiện ra một thiên sứ khổng lồ cao mấy chục vạn trượng.

Thiên sứ có ba mươi hai cánh, toàn thân tỏa ra khí tức kinh hoàng.

Chính là Đại Thiên Sứ hợp thể chi thuật.

Lấy mười hai quân đoàn trưởng làm trung tâm, tập hợp sức mạnh của thiên sứ trong mười hai quân đoàn.

"Kẻ dùng thần khí, chết!" Đại Thiên Sứ hét lớn một tiếng, lập tức sức mạnh thánh quang tỏa ra.

Chỉ thấy ngôn xuất pháp tùy, trên bầu trời từng đạo phù văn biến đổi nhanh chóng.

Những phù văn này rơi lên Hỗn Độn Chung, hình thành những sợi xích sắt, dường như muốn phong tỏa Hỗn Độn Chung.

"Đại Thiên Sứ hợp thể chi thuật." "Mỗi lần xem đều cảm thấy vô

cùng chấn động!" Jehovah nhìn gã khổng lồ thiên sứ, không khỏi cảm thán.

Thuật pháp này tập hợp sức mạnh của mười hai quân đoàn, sở hữu sức mạnh sơ cấp của Chủ Thần.

Cũng là nền tảng của tộc Thiên Sứ.

Vì vậy, mười hai quân đoàn trấn áp Thí Thần Cốc, chưa từng xảy ra sai sót.

"Hợp thể chi thuật sao?" "Chỉ tiếc, trong mắt bản tôn, chỉ là trò mèo mà thôi!" Thân hình Đế Giang gặp gió liền lớn, trực tiếp hóa thành chân thân cao trăm vạn trượng.

Sau đó nhấc chân trực tiếp đạp về phía Đại Thiên Sứ.

Nếu so về kích thước chân thân, Đế Giang chưa từng sợ ai.

Một cước đạp ra, tinh thần vỡ nát, nhật nguyệt vô quang.

Ngay lập tức, chân thân của Đại Thiên Sứ và Đế Giang va chạm vào nhau.

Chỉ thấy không gian trực tiếp nứt ra, thần quang vô tận tỏa sáng.

Giống như một cột khí khổng lồ xuyên thẳng lên trời.

Đợi cột khí tiêu tan, cơ thể Đại Thiên Sứ không khỏi lùi lại mấy bước.

Đúng lúc này, thân hình Đế Giang lại một lần nữa di chuyển.

Chỉ thấy y cầm Hỗn Độn Chung hung hăng đập về phía Đại Thiên Sứ, chỉ thấy khí tức huyền diệu trên Hỗn Độn Chung hiển hiện.

Keng!

Một tiếng vang lớn, Hỗn Độn Chung trấn áp vạn vật.

Trên cơ thể Đại Thiên Sứ hiện ra từng vết nứt.

“Gã này ngay cả Đại Thiên Sứ cũng không ngăn được?” Jehovah không khỏi sắc mặt đại biến.

Đại Thiên Sứ không ngăn được Đế Giang, y cũng không thể ngăn được.

Giữa lúc mọi người trợn mắt há mồm, Đế Giang lại tung ra một cú đấm khổng lồ.

Quyền kình tràn ngập trời đất, mỗi cử động của Đế Giang đều mang theo uy năng to lớn.

Cú đấm mạnh mẽ vừa tung ra, vô số bóng quyền lập tức như sóng thần nhấn chìm Đại Thiên Sứ.

Bùm bùm bùm!

Từng tiếng vang lớn tỏa ra, đợi bụi bặm lắng xuống.

Mọi người không khỏi kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đại Thiên Sứ cấp Chủ Thần, bị đánh nổ tan tành.

Quyền kình kinh hoàng rơi xuống, lập tức mười hai quân đoàn thiên sứ chết và bị thương thảm trọng.

“Còn ai nữa, cứ lên hết đi!” Đế Giang vẻ mặt ngạo nghễ, ánh mắt y lướt qua các thiên sứ.

Như một vị thần cao cao tại thượng coi thường chúng sinh, bị ánh mắt đó quét qua, mọi người không tự chủ được mà cúi đầu.

“Một lũ rác rưởi!” Đế Giang khôi phục lại tiên thiên đạo thể, trực tiếp dẫn mọi người tiến về phía Thí Thần Cốc.

Nơi y đi qua, những thiên sứ kia căn bản không dám cản đường.

Chỉ có ánh mắt kính sợ.

“Mọi chuyện có vẻ quá đơn giản?” Đại Lan Na không khỏi nhíu

mày, mang lại cho cô một cảm giác cực kỳ không chân thực.

"Đúng vậy, Thượng Đế không xuất hiện?" "Chẳng lẽ cứ để chúng ta cứu người đi như vậy?" Thần tử Thổ tộc cũng không nhịn được nói.

Quá trình giải cứu có phải quá đơn giản không?

"Bất kỳ âm mưu quỷ kế nào trước thực lực tuyệt đối cũng chỉ là hổ giấy!" "Không phải việc giải cứu quá đơn giản, mà là bản tôn quá mạnh mẽ!" Đế Giang tuy cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Nhưng y tin rằng, kẻ mạnh sẽ càng mạnh, bất kể kẻ địch có âm mưu quỷ kế gì.

Trước thực lực tuyệt đối, cuối cùng tất cả đều sẽ bị phá vỡ!

Mọi người nghe vậy, không khỏi gật đầu.

Sức mạnh của Chủ Thần, rất mạnh, chỉ là Đế Giang còn mạnh hơn.

E rằng Thượng Đế cũng không ngờ sẽ có người tấn công Thí Thần Cốc.

Cùng với đoàn người bước vào Thí Thần Cốc, hiện ra trước mắt là năm tế đàn.

Chương 204

Trên tế đàn, trói năm vị Chủ Thần, chính là Phong Thần, Hỏa Thần, Mộc Thần, Thổ Thần, Thủy Thần!

"Phụ thân, con đến cứu người!" Đại Lan Na hét lớn, thần tử Thổ tộc cũng xông lên.

Chỉ có điều, họ căn bản không phá được cấm chế, chỉ có thể nhìn Đế Giang, cầu xin Đế Giang giúp đỡ.

"Chỉ là cấm chế nhỏ nhoi, phá cho bản tôn!" Đế Giang tiện tay vung một cái, dường như có một lực lượng vô hình kéo giật, xích pháp cấm chế lập tức bị phá vỡ.

Giây tiếp theo, Ngũ Thần trực tiếp bay ra.

"Đa tạ tương trợ!" Ngũ Thần vừa nói lời cảm tạ, vừa bay về phía Đế Giang.

Chỉ có điều, gần như cùng lúc đó, trong tay Ngũ Thần bộc phát ra sức mạnh pháp tắc.

Lập tức công kích về phía Đế Giang.

"Cẩn thận!" Nữ Oa không khỏi lo lắng.

Không ai ngờ rằng, Ngũ Thần lại ra tay.

Đây không phải là lấy oán báo ân sao?

"Cẩn thận!" Nữ Oa không khỏi hét lớn.

Không ai ngờ Ngũ Thần sẽ ra tay với Đế Giang.

Đế Giang nhất thời không đề phòng, bị sức mạnh pháp tắc đánh bị thương.

Sau đó Đế Giang nén đau, tung ra một quyền, quyền phong kinh hoàng trực tiếp đánh bay Ngũ Thần.

"Phụ thân, các ngươi... chuyện gì vậy?" "Bọn con đến cứu người mà!" Đại Lan Na và những người khác đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Tại sao phụ thân lại ra tay với Đế Giang.

"Người ngoài, đều không đáng tin!" "Hơn nữa, gã này đã giết con trai ta!" Hỏa Thần gầm lên, lập tức một cột lửa từ người y phóng lên trời.

Ngọn lửa hừng hực bùng cháy, dường như muốn thiêu rụi cả trời đất.

Bốn vị Chủ Thần còn lại, đều hiển hóa ra nguyên tố chân thân.

Nguyên tố đại đạo trên người họ thông thẳng trời đất, uy áp Thánh Nhân tỏa ra, dường như cả trời đất cũng bị trấn áp.

"Đúng vậy!" "Người ngoài không đáng tin!" "Con dân của ta, hãy rời khỏi những kẻ ngoại lai bỉ ổi này!" "Hôm nay hãy để ta trả lại cho thế giới này một bầu trời trong sáng!" Phong Thần cất cao giọng nói.

Vẻ mặt tuấn tú của y, trông giống như một người chính nghĩa.

Chỉ có điều, Đế Giang lại phá lên cười ha hả.

Tiếng cười vang dội mây xanh, sau đó khí thế kinh hoàng tỏa ra, dường như cả trời đất cũng phải thần phục dưới chân y.

"Ngươi cười!?" Hỏa Thần nhíu mày, chưa từng thấy người nào như Đế Giang.

Đối mặt với năm vị Chủ Thần, lại cười một cách bá đạo ngông cuồng như vậy.

Càng như vậy, Hỏa Thần càng muốn giết chết Đế Giang.

Chỉ có như vậy, mới có thể che đậy sự bất tài và yếu đuối của năm người họ.

"Bản tôn cười sự giả dối của các ngươi!" Đế Giang cười xong, ngữ khí lạnh đi, ánh mắt băng giá rơi trên người các vị thần.

"Yếu đuối bất tài, đầu hàng kẻ địch làm tay sai." "Còn trách bản tôn sao?" Đế Giang cười lạnh.

"Nói bậy!" Ngũ Thần đồng thanh, như thể bị dẫm phải đuôi.

"Nói bậy?" "Chẳng lẽ các ngươi không đầu hàng Thượng Đế sao?" "Ngay cả con trai chết rồi cũng không biết, không giống cuộc sống bị giam cầm chút nào!" "Quả nhiên, cha nào con nấy!" "Thượng Đế, nếu đã đến, sao không hiện thân gặp mặt!" Đế Giang khinh thường nói.

Hành động của Ngũ Thần thực sự quá bất thường.

Vì Thượng Đế không thích người ngoại tộc, nhưng lại không nói một lời mà lén tấn công.

Hành vi này, thực sự khiến người ta không hiểu.

Lời của Hỏa Thần càng khiến Đế Giang có suy đoán.

Ngũ Thần đã đầu hàng Thượng Đế, cũng chỉ có như vậy, Ngũ Thần mới lén tấn công.

"Ha ha ha!" "Không sai, những kẻ này quả thực đã đầu hàng bản thần!" "Đế Giang, bản thần cho ngươi một cơ hội, thần phục bản thần, có thể sống!" "Nếu không, hồn bay phách tán!" Chỉ thấy không gian gợn sóng, thân hình Thượng Đế xuất hiện trước mặt mọi người.

Thiên uy vô tận khiến mọi người toàn thân lạnh buốt, linh hồn dường như bị đóng băng.

"Phụ thân, sao lại như vậy!" Nhìn cảnh này, Đại Lan Na và những

người khác đều ngây người.

Phụ thân đã đầu hàng Thượng Đế, vậy thì bao nhiêu năm chống cự với tộc Thiên Sứ có ý nghĩa gì?

Trong phút chốc, các tu sĩ Ngũ tộc chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Không thể tin phụ thân lại trở nên hèn mọn không chịu nổi như vậy.

"Các ngươi không hiểu!" "Có những lúc, có những lựa chọn bắt buộc phải làm!" "Chúng ta không phải đầu hàng Thượng Đế, mà là hợp tác!" Thổ Thần lên tiếng giải thích.

"Đúng vậy, chúng ta và Thượng Đế là quan hệ hợp tác!" "Chỉ cần giao dịch của chúng ta hoàn thành, thế giới sẽ trở về dưới sự khống chế của chúng ta!" "Đến lúc đó, chúng ta có thể xây dựng một thế giới mới!" Các Chủ Thần lần lượt giải thích, chỉ có điều, lời giải thích đó sao mà nhợt nhạt vô lực.

"Giải thích chính là che đậy!" "Che đậy sự bất tài của các ngươi!" "Thượng Đế, nước cờ này ngươi đi quả thực không tồi!" "Chỉ là, ngươi cho rằng như vậy có thể đánh bại ta sao?" Giọng điệu của Đế Giang băng giá.

Không ngờ, Thượng Đế lại có thể bỉ ổi như vậy!

"Thắng làm vua, thua làm giặc!" "Đế Giang, ta biết ngươi không phục, nhưng thế giới này là như vậy, kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh!" "Thủ đoạn chiến thắng có không quang minh đến đâu, cuối cùng lịch sử cũng do người chiến thắng viết nên!" "Kẻ thua, lưu danh muôn thuở!" Thượng Đế thản nhiên nói, như thể đã nắm chắc phần thắng.

Ngũ phương thần thấy vậy, liếc nhìn nhau, trực tiếp lao về phía Đế Giang.

Hợp tác với Thượng Đế, cuối cùng vẫn là việc đáng hổ thẹn.

Chỉ có điều, không còn lựa chọn nào khác.

Sự giam cầm kéo dài đã mài mòn sự kiên nhẫn, mài mòn ý chí chiến đấu của họ.

Hơn nữa, điều kiện giao dịch của Thượng Đế họ không thể từ chối.

Chương 205

Chỉ cần hợp tác với Thượng Đế, giúp Thượng Đế xâm chiếm Hồng Hoang.

Thiên Sứ Giới sẽ giao cho năm người họ!

Không hợp tác thì chết!

Người bình thường đều biết nên chọn thế nào.

Vì thế, họ chọn lén tấn công Đế Giang.

Tuy bị giam cầm một hội nguyên, thực lực suy giảm, nhưng Đế Giang đã bị thương!

Năm người liên thủ, Ngũ Hành Đại Trận đủ để trấn áp Đế Giang.

"Những kẻ không biết sống chết." "Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Trận, lên!" Đối mặt với sự tấn công của năm người, Đế Giang trực tiếp tung ra mười hai món công đức thần khí.

Lập tức, khí tức tỏa ra, Đô Thiên Thần Sát Đại Trận trấn áp trời đất, một luồng khí tức cổ xưa hùng vĩ tỏa ra.

Cùng với mười hai món công đức thần khí dung nhập vào hư không, một bóng người cổ xưa, hoang dã, bá đạo hiện ra.

Dáng người khôi ngô, ánh mắt cuồng ngạo khiến Thượng Đế, Ngũ Thần kinh hãi thất sắc.

Chỉ vì, bóng người này khiến họ quá quen thuộc.

"Bàn Cổ!" Hỏa Thần kinh hãi, không ngờ Đế Giang lại tiện tay triệu hoán ra Bàn Cổ.

Ngay khoảnh khắc đó, bị khí tức vô địch và thần uy của Bàn Cổ áp chế.

Vẻ mặt Ngũ Thần lộ ra sự hoảng loạn, thậm chí không dám tiến lên một bước.

Bàn Cổ, đó là Ma Thần mạnh nhất trong số các Hỗn Độn Ma Thần.

Năm xưa Bàn Cổ khai thiên tích địa, họ trốn ở vòng ngoài, chứng kiến thần uy của Bàn Cổ sau đó chạy trốn vào sâu trong hỗn độn mới thoát được một kiếp.

Không ngờ lại gặp lại Bàn Cổ.

"Không đúng!" "Đây không phải Bàn Cổ, chỉ là ý chí của Bàn Cổ!" "Cuối cùng Bàn Cổ cũng đã chết!

Nếu ngươi có thể triệu hoán ra Bàn Cổ thật sự, ta còn e ngại vài phần!" "Bây giờ, năm người các ngươi còn ngây ra đó làm gì!" "Bố trí Ngũ Phương Đại Trận đủ để đối kháng với Bàn Cổ!" Thượng Đế mắt tinh, nhanh chóng nhận ra điều không đúng.

Ngũ Thần nghe vậy lập tức bày ra Ngũ Phương Đại Trận, chỉ thấy năm nguyên tố phong mộc thủy hỏa thổ hội tụ, nghịch chuyển ngũ hành.

Giây tiếp theo, Ngũ Thần liền cùng với hư ảnh Bàn Cổ chiến đấu thành một đoàn.

"Đây là át chủ bài của ngươi sao?" "Không hổ là hậu duệ Bàn Cổ, chỉ là, hư ảnh Bàn Cổ đã bị giữ chân!" "Cơ thể trọng thương, ngươi làm sao đấu với ta?" "Đế Giang, bản thần thực ra chỉ muốn diễn pháp ở thế giới của ngươi mà thôi!" "Chỉ cần ngươi có thể cho bản thần diễn pháp mười tỷ năm, sau này bản thần sẽ dẫn tộc Thiên Sứ rời khỏi Hồng Hoang!" "Mọi người hòa khí là trên hết, hà tất phải đánh đánh giết giết!" Thượng Đế đánh giá Đế Giang, một người có thể triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ.

Ai biết được có còn át chủ bài nào khác không.

Vì thế, phải ổn định Đế Giang trước.

"Diễn pháp?" "Tình cảm là người phương Tây tìm cớ để truyền thừa từ đây!" "Nếu để các ngươi diễn pháp ở Hồng Hoang một tỷ năm, e rằng cuối cùng sẽ bị các ngươi cưỡng chế thu làm địa bàn của mình rồi nhỉ!" "Đến lúc đó đuổi đi sẽ khó!" Đế Giang khinh thường nói, giống hệt với việc thuê đất ở hậu thế.

Quả nhiên, bản tính xấu xa đều được di truyền từ trên xuống.

"Của ngươi của ta, có gì khác biệt đâu?" "Chỉ cần ta luyện hóa Hồng Hoang, đến lúc đó có thể cho ngươi một vị trí Thần Chủ!" Thượng Đế đưa ra lời mời.

Chỉ có điều, Đế Giang lại phá lên cười ha hả.

Vu tộc, kiêu hãnh như núi, bất khuất bất khuất.

Là người đứng đầu Vu tộc, Đế Giang một thân cốt khí sắt son, đầu đội trời, chân đạp đất, há lại chịu khuất phục người khác.

"Thật sự cho rằng ngươi ăn chắc ta rồi sao?" "Vu tộc ta, chưa bao giờ sợ chiến!" Đế Giang gầm lên, tung ra một quyền.

"Vu tộc, đội trời đạp đất, không sợ hãi gì cả!" Vô tận hàn khí tỏa ra, Đế Giang tung ra một quyền.

Bị thương thì đã sao, Vu tộc đội trời đạp đất, chưa bao giờ sợ hãi chiến đấu.

Càng nguy hiểm, Đế Giang lại càng bình tĩnh.

Chiến ý càng dâng cao.

Một quyền xuất ra, khí thế hùng vĩ cuốn tới, lập tức tạo ra những con sóng không gian kinh hoàng.

Bầu trời vì thế mà nứt ra, đại địa ầm ầm vang dội.

Quyền xuất ra dời sông lấp biển, phạm vi vạn dặm, thần quỷ chìm nổi!

Một quyền này, không chỉ là sức mạnh của Đế Giang, mà còn là đại thế của trời đất.

Mang theo khí tức nghiền nát tất cả, hủy thiên diệt địa tấn công về phía Thượng Đế.

"Ta phán, phải có ánh sáng!" Nhưng Thượng Đế chỉ thản nhiên nói một câu, giọng nói bình thản tràn ngập đất trời.

Vô tận thần quang tỏa ra.

Sau ánh sáng, tịnh hóa tất cả, không khí hư vô.

"Thực lực không tồi!" "Nhưng bản thần là đỉnh phong Chủ Thần, ngươi căn bản không phải đối thủ của bản thần!" "Cho ngươi cơ hội cuối cùng, thần phục hoặc hủy diệt!" Thượng Đế tỏ vẻ đã ăn chắc Đế Giang.

"Thần phục, hoặc hủy diệt." "Có bản lĩnh, cứ việc ra tay!" Dù đối mặt với bản thể của Thượng Đế, Hỗn Độn Thần Ma, người mạnh nhất thế giới này!

Đế Giang vẫn không hề có chút sợ hãi.

Vu tộc, đội trời đạp đất, chưa bao giờ sợ hãi bất kỳ kẻ địch nào.

Trời nếu cản, đạp nát trời!

Đất nếu cản, giẫm nát đất!

Đạo của Đế Giang, chưa bao giờ có hai chữ sợ hãi!

"Có ta đây!" "Đại ca, muội cùng huynh đối địch!" Nữ Oa đứng bên cạnh Đế Giang.

Bất luận Đế Giang làm gì, nàng đều là hậu thuẫn vững chắc nhất.

Trên người nàng, Lạc Đồ Hà Thư thi triển, vô tận tinh hà bao phủ, trực tiếp bảo vệ Đế Giang.

"Tốt, để ta xem ngươi có bản lĩnh gì!" Đế Giang cười ha hả, chiến ý bành trướng tràn ngập đất trời.

Chương 206

Cùng lúc đó, sát khí của y được giải phóng, sát thiên sát địa!

Sát tận chúng sinh!

Trong cơn điên cuồng, Đế Giang chỉ cảm thấy mình vô cùng tỉnh táo.

Bước vào một trạng thái ngộ đạo.

Ở thế giới Hồng Hoang, Đế Giang bị Thiên Đạo chế ngự, thế giới Hồng Hoang cũng không có sinh linh nào khiến Đế Giang gặp phải nguy cơ như vậy!

Vì thế, tiềm lực của y vẫn chưa thể thực sự được giải phóng.

Nhưng ở thế giới này, Thiên Đạo thiếu hụt, Đế Giang cảm giác như có thể trực tiếp giao tiếp với Đại Đạo!

Chiến ý bành trướng, Đế Giang đột nhiên tung ra một quyền.

Quyền xuất ra, kinh thiên động địa!

Chỉ là, Thượng Đế vẫn lạnh lùng, "Kiến hôi cũng dám tranh sáng với nhật nguyệt!" "Chết cho ta!" Ngôn xuất pháp tùy, đại luật lệnh ban xuống, uy áp kinh hoàng trực tiếp nghiền nát Đế Giang.

Nữ Oa thấy vậy, Hồng Tú Cầu trực tiếp ném về phía Thượng Đế, chỉ là Thượng Đế tiện tay vung một cái, pháp lực kinh hoàng trực tiếp đánh bay Nữ Oa và Đế Giang.

"Kiêu ngạo như vậy, lại không chịu nổi một đòn!" Thượng Đế vẻ mặt thờ ơ nhìn về phía Đế Giang rơi xuống.

Tuy chỉ là một đòn tiện tay, nhưng y tin rằng Đế Giang không thể chống đỡ nổi!

Hơn nữa, Đế Giang còn đang bị thương.

Nữ Oa phun ra một ngụm máu tươi.

Tuy là Thánh Nhân, nhưng lại là Công Đức Thánh Nhân!

Ở Thiên Sứ Giới, không có sự gia trì của Hồng Hoang, cuối cùng cũng chỉ là Chuẩn Thánh.

Tuy có nhiều pháp bảo trong tay, nhưng cuối cùng cũng không địch nổi một đòn của Thượng Đế!

"Đại ca, huynh không sao chứ?" Nữ Oa nhìn về phía Đế Giang, mặt đầy lo lắng.

Thậm chí, thương thế của mình cũng hoàn toàn không để ý.

"Chậc chậc chậc, thật là một cảnh cảm động!" "Thương thế của mình không quan tâm, lại quan tâm đến hắn?" "Người yêu?" "Nếu đã như vậy, ta đổi ý rồi!" "Đế Giang, ta muốn trước mặt ngươi, giết nàng trước!" Trong mắt Thượng Đế lóe lên một tia âm hiểm.

Y muốn cho Đế Giang biết, đắc tội với y, chỉ có thể chết trong sự hối hận vô tận!

"Ngươi dám!" Đế Giang gầm lên, kéo Nữ Oa ra sau lưng, bảo vệ nàng.

"Trên đời này có gì mà bản thần không dám!" "Biểu cảm đó là sao?

Bảo vệ được sao?" "Ngươi tưởng rằng, đánh bại phân thân của bản thần là có thể tùy tiện làm càn sao?" "Bản thần nói cho ngươi biết, giết các ngươi, chỉ cần một ý niệm là đủ!" Thượng Đế khinh thường nói.

Thần thái ngông cuồng đó quả thực khiến người ta khó chịu.

Ngay khoảnh khắc đó, Đế Giang không khỏi tức giận.

Chẳng lẽ thật sự phải trơ mắt nhìn Thượng Đế giết chết Nữ Oa?

Không, tuyệt đối không!

"Thật sự cho rằng ngươi ăn chắc bản tôn rồi sao?" Giọng điệu của Đế Giang băng giá.

Y đã quyết định, tung ra lá bài tẩy cuối cùng.

Tuy sẽ ảnh hưởng đến đạo, nhưng, có những lúc cuộc đời không có lựa chọn!

Đế Giang tuyệt đối không để Thượng Đế bắt nạt người mà y muốn bảo vệ!

"Chẳng lẽ không phải sao?" "Nếu còn át chủ bài, cứ việc tung ra!" "Bản thần sẽ cho ngươi biết thế nào là chênh lệch!" Thượng Đế cười lạnh, tin rằng Đế Giang không còn át chủ bài nào nữa.

Chỉ là, giây tiếp theo, Đế Giang lại hét lớn một tiếng!

"Cường hóa huyết mạch!" Bùm!

Một tiếng nổ lớn, trên người Đế Giang tỏa ra sát khí vô tận.

Một luồng khí tức kinh hoàng tỏa ra.

Đế Giang đang tiến quân đến Thiên Đạo Thánh Nhân!

Thương thế của y, cũng đang hồi phục với tốc độ cực nhanh.

"Cường hóa nhục thân!" Đế Giang lại hét lớn!

Cơ bắp của y phồng lên, nhảy nhót.

Cơ bắp đó run rẩy, chấn động đến nỗi trời đất kêu vù vù.

Uy thế kinh hoàng trấn áp trời đất!

Cảnh giới Thánh Nhân thành!

Ngay khoảnh khắc đó, Thượng Đế không khỏi kinh hãi.

Đế Giang đột phá cảnh giới Chủ Thần?

Thực lực đang không ngừng tăng vọt?

Trong nháy mắt, Đế Giang nhảy liền hai cảnh giới, trực tiếp đạt đến Thánh Nhân trung cấp.

"Không... không thể nào?" Thượng Đế kinh ngạc.

Chủ Thần dễ thăng cấp như vậy sao?

Thực lực của Đế Giang tăng vọt, thậm chí khiến mọi người sinh ra một ảo giác rằng mình đã tu luyện một hệ thống giả.

Chỉ là, dị biến vẫn chưa kết thúc!

"Cường hóa pháp tắc không gian!" Đế Giang lại hét lớn một tiếng!

Chương 207

Chỉ thấy xung quanh y, không gian đều bị y khống chế, lãnh địa hình thành!

Một luồng uy áp kinh hoàng tỏa ra, các thiên sứ chỉ cảm thấy linh hồn mình đang run rẩy.

"Đây...

đây là người sao?" "Quá đáng sợ, Chủ Thần cao đoạn?" "Ta không hoa mắt chứ, làm sao có người thăng cấp nhanh như vậy!" Các thiên sứ bàn tán xôn xao, không thể tin vào mắt mình.

Ngay khoảnh khắc đó, Thượng Đế cuối cùng cũng phản ứng, động thủ!

Vì y biết, tuyệt đối không thể để Đế Giang tiếp tục!

Một người chưa đến cảnh giới Chủ Thần, trong nháy mắt chữa lành toàn bộ thương thế!

Ba câu nói, thăng cấp ba cảnh giới, trực tiếp đạt đến Chủ Thần cao giai.

Sự thay đổi này thực sự quá đáng sợ!

Khiến Thượng Đế bất an!

Nếu tiếp tục cường hóa, ai biết được Đế Giang có tiếp tục đột phá hay không!

Vì thế, Thượng Đế không chút do dự ra tay!

Thượng Đế vung quyền trượng, một tia thần lôi từ hỗn độn giáng xuống, Hỗn Độn Thần Lôi, có thể hủy diệt tất cả vô thượng thần lôi.

Tuy nhiên, Đế Giang vẫn cười lạnh, "Thử nhục thân cường hóa

của bản tôn trước đã!" Đế Giang nói xong, trực tiếp thôi động nhục thân!

Y muốn cứng rắn chống lại thiên lôi, chỉ để thử xem sức mạnh nhục thân của mình rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào!

Nhân vật: Đế Giang Chủng tộc: Vu tộc Huyết mạch: Hồng Mông Huyết Mạch (Độ cường hóa 0/**) Nguyên Thần: Cảnh giới Chuẩn Thánh Nhục Thân: Hồng Mông Bá Thể (Độ cường hóa 0/**) Thần thông: Chưởng khống Không gian, chưởng khống Tốc độ, chưởng khống Sức mạnh, chưởng khống Nhục thân Pháp tắc: Pháp tắc Không gian (Độ cường hóa 200/**) Pháp tắc Sức mạnh (Độ cường hóa 0/2000000) Điểm cường hóa: 500000 "Hồng Mông Bá Thể!" Đối mặt với sự tấn công của Thượng Đế, Đế Giang trực tiếp thôi động nhục thân đã được cường hóa.

Lập tức, một sức mạnh cổ xưa, hùng hậu tràn ngập trời đất, một luồng khí tức bá đạo tuyệt luân tỏa ra.

Dường như trước cơ thể của y, vạn vật trên đời đều phải bị trấn áp.

Ngay cả Thượng Đế cũng không ngoại lệ.

Đòn tấn công của Thượng Đế rơi vào người Đế Giang, không hề hấn gì.

"Không thể nào!" Thượng Đế không khỏi kinh ngạc.

Một tên rác rưởi mà y có thể tiện tay bóp chết, lúc này lại trở nên mạnh mẽ như vậy?

Đòn tấn công của y không phá được nhục thân của hắn!

Trong mắt Nữ Oa cũng lóe lên những tia sáng kỳ lạ, vị đại ca này quả thực có thủ đoạn vô tận.

Chẳng trách ở thế giới Hồng Hoang lại dám đối đầu với Thánh Nhân.

Bởi vì, y nắm giữ thủ đoạn thành Thánh bất cứ lúc nào!

Hơn nữa, cảnh giới Thánh Nhân này, có thể sánh ngang với Hồng Quân Đạo Tổ!

Phải biết, đây là thế giới khác, không phải ở Hồng Hoang!

Cũng không có bất kỳ sự gia trì nào của sức mạnh Hồng Hoang!

Ở một phía khác, hư ảnh Bàn Cổ và Ngũ Thần chiến đấu không phân thắng bại.

Cuộc chiến giữa Ngũ Thần và hư ảnh Bàn Cổ kinh thiên động địa, tuy năm đại Thánh Nhân mạnh hơn hư ảnh Bàn Cổ một chút.

Nhưng hư ảnh Bàn Cổ không biết đau đớn, không sợ chết!

Ngược lại còn áp chế Ngũ Thần không dám liều mạng!

"Chọc giận bản tôn!" "Phá hỏng đại đạo của ta, hôm nay, bản tôn phải băm ngươi thành vạn mảnh!" Giọng nói của Đế Giang như sấm.

Thăng cấp lên cảnh giới Thánh Nhân, y không hề vui mừng.

Vốn định trực tiếp chứng được Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng lúc này lại thành Thánh.

Từ Thánh Nhân lên Đại Đạo Thánh Nhân, lại không thể dựa vào phương thức đầu cơ trục lợi.

Sau khi thành Thánh Nhân, Đế Giang biết, cho dù cường hóa pháp tắc sức mạnh cũng vô ích.

Muốn thành Đại Đạo Thánh Nhân, cần phải Nguyên Thần thành Thánh!

Đối mặt với Thượng Đế, Đế Giang bước một bước về phía trước,

“Phong tỏa không gian!” Sức mạnh pháp tắc thôi động, lập tức phong tỏa toàn bộ trời đất.

Không có sự cho phép của y, không ai có thể thoát khỏi không gian phong tỏa này.

Cảm nhận được uy áp ở khắp mọi nơi, sắc mặt Thượng Đế thay đổi.

Y không thể thoát khỏi nhà tù này!

“Khốn kiếp!” “Tại sao lại có sức mạnh mạnh mẽ như vậy!” Thượng Đế không nhịn được gào thét.

“Tuyệt vọng sao, thất vọng sao?” “Sức mạnh của bản tôn là do ta trải qua ngàn cay vạn đắng mới có được!” “Còn ngươi, nô dịch chúng sinh để có được tín ngưỡng, đã sớm đi chệch khỏi đại đạo, đi vào con đường sai lầm!” “Đây mới là sức mạnh thực sự?” “Hiểu chưa?” Đế Giang cười lạnh, giọng nói như sấm, đánh thẳng vào bản tâm.

Như một lưỡi dao sắc bén trực tiếp cắm vào tim Thượng Đế.

Khiến Thượng Đế không khỏi ngẩn người!

Thực tế, về tín ngưỡng chi đạo, trong lòng Thượng Đế đã sớm có nghi ngờ.

Cơ duyên của y đến từ truyền thừa thượng cổ, chỉ là, loại cơ duyên này quá khoa trương.

Tín ngưỡng chi lực, quả thực là thứ không tồi, nhưng nếu cứ mãi dựa vào tín ngưỡng chi lực, cuối cùng sẽ đi chệch khỏi đại đạo.

Theo quan điểm của Đế Giang, vạn trượng lầu cao bắt đầu từ mặt đất.

Chỉ có dựa vào sức mạnh của bản thân mới có thể thành tựu vô thượng đại đạo.

Sau khi thành tựu đại đạo rồi mới thu thập tín ngưỡng, mới không mất đi con đường tu hành chân chính.

Nếu không, chỉ dựa vào tín ngưỡng chi đạo, giống như bèo không rễ.

Giống như một giấc mộng hão huyền.

Chương 208

Ngay cả Thượng Đế cũng không ngoại lệ.

Một phen nói của Đế Giang, đánh thẳng vào bản tâm của Thượng Đế.

Con đường của Thượng Đế thực sự quá thuận lợi, thuận lợi đến mức khiến người ta nghi ngờ.

Mỗi bước đi, dường như đều có người trải đường sẵn.

Ngay khoảnh khắc đó, Thượng Đế không khỏi nảy sinh nghi ngờ, chẳng lẽ mình thật sự tu sai rồi?

"Không thể nào!" "Bản thần tu luyện luôn thuận buồm xuôi gió, sao có thể sai!" "Đây là truyền thừa thượng cổ!" "Người tiền nhiệm là Đại Đạo Thánh Nhân, không thể sai!" Thượng Đế gào thét, không cam lòng, phẫn nộ.

Muốn hủy diệt một người, trước tiên phải khiến người đó điên cuồng.

Lúc này, Thượng Đế chính là như vậy.

Trong tiếng gào thét, trên người Thượng Đế lại một lần nữa tỏa ra vạn trượng thần quang.

Thậm chí, sau lưng y còn xuất hiện mặt trời, mặt trăng.

Y không chịu nổi ánh mắt đó của Đế Giang, ánh mắt coi thường chúng sinh đó.

Dường như y nhỏ bé như một con kiến.

Chủ Thần cao cao tại thượng, không chịu nổi sự sỉ nhục như vậy.

Ngay khoảnh khắc đó, hai mắt Thượng Đế đỏ ngầu, gào lên một

tiếng: “Ta muốn ngươi chết!” “Chủ Thần thì đã sao, trên thế giới này, Chủ Thần cũng có cao thấp chi phân!” “Trên thế giới này, bản thần mạnh nhất, ta muốn trấn áp một thời đại!” “Ta muốn ngươi nhìn bản thần thành Đại Đạo Thánh Nhân!” Cùng với tiếng gào thét của Thượng Đế, nhật nguyệt bắt đầu rơi xuống, sau lưng y mở ra một cánh cửa lớn.

Vô số thiên sứ không ngừng bước ra.

Có thiên sứ cầm khiên, có thiên sứ cầm trường kiếm, có thiên sứ hát những bài thánh ca.

Chỉ là, khóe miệng Đế Giang vẫn khinh thường.

Y biết, đạo tâm của Thượng Đế đã loạn!

Đạo tâm của một người một khi loạn, có nghĩa là cách thất bại không xa!

Nếu là lúc bình thường, y cũng khó có thể làm loạn đạo tâm của Thượng Đế.

Chỉ tiếc là, Thượng Đế chứng kiến thực lực của y bùng nổ, tấn công vô hiệu.

Cuối cùng dưới lời nói của y, tâm cảnh đã trở nên tồi tệ.

Nhưng, đây cũng là dương mưu của Đế Giang, chỉ có thể trách tâm cảnh của Thượng Đế quá kém!

Tín ngưỡng thành Thánh là một con đường thành đạo nhanh chóng, vì thế Thượng Đế khắp nơi cướp đoạt tín ngưỡng.

Chỉ tiếc là, vạn trượng lầu cao bắt đầu từ mặt đất, không có nền móng vững chắc.

Đạo tâm của Thượng Đế quá yếu!

Một khi gặp cường giả, vấn đề này sẽ lộ ra không còn nghi ngờ gì

nữa!

Đối với điều này, Đế Giang chỉ rung Hỗn Độn Chung!

Một tiếng vang, Hỗn Độn Chung định càn khôn.

Hai tiếng vang, Hỗn Độn Chung chấn vạn vật.

Ba tiếng vang, Hỗn Độn Chung diệt chúng sinh.

Cùng với Đế Giang thôi động Hỗn Độn Chung, kết hợp với sức mạnh không gian.

Lập tức, từng thiên sứ một trực tiếp nổ tung trên không, từng đám mưa máu rơi xuống.

Thượng Đế càng bị trực tiếp trấn áp.

Y mạnh, nhưng Đế Giang còn mạnh hơn!

Hơn nữa, một Chủ Thần đạo tâm không ổn định, cuối cùng khó có thể phát huy toàn bộ thực lực của mình.

Dưới Hỗn Độn Chung, Thượng Đế trực tiếp bị trấn áp.

Đế Giang vung tay một cái, sự huyền diệu vô tận tỏa ra từ người y.

"Tước đoạt cho bản tôn!" Hóa ra, Đế Giang giam cầm Thượng Đế mà không giết, chỉ để rút ra Tạo Hóa chi đạo của y.

Lập tức, đại đạo của Thượng Đế bị Đế Giang tước đoạt.

"Không!" Thượng Đế phát ra tiếng hét thảm thiết.

Chỉ là, dưới sự trói buộc của không gian và sự trấn áp của Hỗn Độn Chung.

Y căn bản không thể thoát khỏi cấm chế, chỉ có thể trơ mắt nhìn đại đạo bị tước đoạt.

"Ngươi nói không sai, Chủ Thần quả thực có cao thấp chi phân!"

“Chỉ tiếc, ngươi chỉ là kẻ yếu mà thôi!” Đế Giang cười lạnh, từng bước đánh vào tâm lý của Thượng Đế, tước đoạt bản nguyên của y.

Ngay khoảnh khắc đó, Thượng Đế chỉ cảm thấy mặt đỏ bừng, lời nói vừa rồi của y, lại bị vả mặt một cách đau đớn.

“Nữ Oa, phóng ra đại đạo của muội, hấp thụ Tạo Hóa tín ngưỡng chi đạo của hắn!” Khi đạo của Thượng Đế bị rút đi phần lớn, Đế Giang nhắc nhở.

Nữ Oa nghe vậy lập tức phóng ra đại đạo.

Lập tức, kim quang tỏa ra, tiên khí ngút trời.

Tạo Hóa chi đạo của Nữ Oa và đại đạo của Thượng Đế gặp nhau.

Sau đó, bắt đầu hấp thụ Tạo Hóa đại đạo của Thượng Đế.

Thánh Nhân hấp thụ đại đạo của nhau, có thể tăng thêm nền tảng.

Nhưng phương thức này, chắc chắn là không chết không thôi!

Một bên mạnh lên, một bên rơi khỏi cảnh giới Thánh Nhân, không còn khả năng chứng đạo nữa!

Sau này, thực lực cao nhất của Thượng Đế cũng chỉ là Chuẩn Thánh!

Thiên Sứ Giới.

Chương 209

Cùng với việc Nữ Oa hấp thụ Tạo Hóa đại đạo bị rút ra của Thượng Đế.

Khí tức của Nữ Oa trở nên hùng hậu, chỉ thấy tử khí trên đại đạo của nàng lan tỏa.

Khi Nữ Oa mở mắt, có thể cảm nhận được sức mạnh của mình đã có bước nhảy vọt về chất.

Ngay cả khi không có sự gia trì của Hồng Hoang, nàng cũng có cảnh giới Thánh Nhân.

Có thể nói, cho dù Tam Thanh ở trước mặt, Nữ Oa cũng không hề sợ hãi.

Với sức mạnh này, Nữ Oa tự tin trong số các Thánh Nhân Hồng Hoang, trừ Hồng Quân ra, những người khác đều không phải đối thủ của nàng.

Cùng với việc Thượng Đế bị tước đoạt thánh vị, các thiên sứ không khỏi kinh hoàng, chỉ là chưa kịp phản ứng.

Đế Giang rung Hỗn Độn Chung, lập tức, từng mảng lớn thiên sứ trực tiếp rơi xuống.

Không chỉ vậy, Đế Giang vung tay, hư ảnh Bàn Cổ tan đi, biến thành 12 món pháp khí bay vào trong cơ thể y.

Lập tức, Ngũ Thần trở nên mờ mịt.

Chưa kịp phản ứng, Đế Giang vung tay một cái.

Một bàn tay khổng lồ vô hình trực tiếp tóm lấy Ngũ Thần, một trảo, không gian bị phong tỏa.

Ngũ Thần căn bản không thể động đậy.

“Chuyện... chuyện gì vậy?” “Thượng Đế đâu?” Hỏa Thần kinh hô, khi nhìn thấy Thượng Đế bị rút hết bản nguyên, vẻ mặt suy sụp.

Trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh hoàng.

“Không, Đế Giang đại ca, cầu xin huynh hãy tha cho phụ thân ta!” Đại Lan Na cầu xin.

“Tha?” “Thật sự coi bản tôn là thánh mẫu sao?” “Nếu trận chiến này, ta bại, các ngươi có tha cho ta không?” “Đừng ngây thơ nữa, kẻ chọc giận bản tôn, giết không tha!” Đế Giang nói xong, diệu pháp thôi động, trực tiếp rút lấy bản nguyên của Ngũ Thần.

Sau đó, trực tiếp mở ra thông đạo không gian với Địa Phủ.

Giây tiếp theo, vô số Vu tộc từ Địa Phủ xuyên qua.

Là Thánh Nhân cảnh giới, sự nắm giữ pháp tắc không gian của Đế Giang đã đạt đến cảnh giới tùy ý niệm.

Thiên Sứ Giới, đã định trước một thời kỳ không tầm thường.

Đế Giang trực tiếp phát động đại quân Vu tộc, huyết tẩy Thiên Sứ Giới. .....

Thế giới Hồng Hoang.

Sau khi Yêu tộc phát hiện Nhân tộc có thể nâng cao thực lực, khổ nạn của Nhân tộc bắt đầu xảy ra.

Trên Thái Dương Tinh, có một tòa Thiên Hỏa Cung.

Thiên Đình bị Côn Bằng chiếm giữ, Thiên Hỏa Cung là cung điện của Hi Hòa.

Trên Thái Dương Tinh đã sinh ra ba sinh linh, một là Đế Tuấn, hai là Thái Nhất.

Người thứ ba, ít ai biết, vì người này là nữ, là vợ của Đế Tuấn.

Hi Hòa.

Hi Hòa sinh được mười người con, mười con Kim Ô đều sống trong cung điện.

Mỗi ngày, có một con Kim Ô có thể ra ngoài chơi.

Một ngày, Chuẩn Đề hóa thành một lão đạo sĩ trà trộn vào Thái Dương Tinh.

Khi thấy mười vị thái tử, y không khỏi thi triển tài ăn nói ba tấc không nát của phương Tây, bắt đầu mưu đồ.

Có thể nói, Chuẩn Đề đã nói đến trời hoa rơi loạn.

Cứng rắn nói Hồng Hoang thành một khu vui chơi khổng lồ, hấp thụ Nhân tộc có thể nâng cao tu vi.

Khiến mười thái tử không khỏi nảy sinh ao ước.

Nói đến chỗ phấn khích, Chuẩn Đề thậm chí còn múa may tay chân.

Để Yêu tộc giết nhiều người hơn, luyện chế thần khí Đồ Vu.

Chuẩn Đề có thể nói là đã hao hết tâm tư.

"Hồng Hoang nguyên lai vui như vậy, chỉ là, mẫu thân không cho bọn ta ra ngoài!" "Trên đại lục Hồng Hoang có Vu tộc, Vu tộc thích ăn huyết nhục của Yêu tộc chúng ta!" "Phụ thân của ta đã chết trong tay họ!" Một con Kim Ô nói.

"Sợ gì, bây giờ thế giới Hồng Hoang có Nhân tộc!" "Huyết nhục của Nhân tộc là vật đại bổ của Yêu tộc!" "Các ngươi không muốn trở nên mạnh mẽ để báo thù cho phụ thân sao?" Chuẩn Đề dụ dỗ.

"Nhân tộc thật sự là vật đại bổ của Yêu tộc?" một con Kim Ô nói.

“Bọn ta có thể báo thù cho phụ thân sao?” một con Kim Ô khác nói.

“Đương nhiên!” Chuẩn Đề đáp lời.

Mười con Kim Ô nghe vậy, sau một hồi thương lượng, liền quyết định lén xuống trần.

Dù sao, mười con Kim Ô đều có tâm tính trẻ con.

Dưới sự che chở của Chuẩn Đề, mười con Kim Ô rất dễ dàng đã trốn thoát khỏi Thiên Hỏa Cung.

Mười thái tử vừa ra khỏi Thái Dương Tinh, liền tùy ý bay lượn trong thế giới Hồng Hoang.

Các thái tử này lòng dạ chưa thuần, không hiểu chuyện đời.

Mười huynh đệ vừa ra đời, chỉ cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Tất cả mọi thứ ở Hồng Hoang đều trở nên mới lạ.

Chỉ là, đạo tâm của mười con Kim Ô không đủ, không thể tự do khống chế Thái Dương Chân Hỏa của bản thân.

Du ngoạn Hồng Hoang, có thể nói, lập tức có mười mặt trời treo trên bầu trời.

Chương 210

Hơn nữa, mười mặt trời bay ở tầm thấp.

Ánh nắng chiếu rọi đại địa, vốn là việc đại công đức.

Nhưng mười mặt trời cùng xuất hiện, vô tận Thái Dương Chân Hỏa tỏa ra, lập tức trời đất trở nên vô cùng nóng bức.

Đối với Nhân tộc đang phát triển mà nói, trong nháy mắt dân chúng lầm than.

Núi sông cây cối khô héo, sông ngòi hồ nước cạn kiệt, nơi chúng đi qua, đều là đất chết.

Lập tức, toàn bộ Hồng Hoang dân chúng lầm than.

Nhưng càng như vậy, mười con Kim Ô lại càng cảm thấy vui vẻ.

"Đều nói huyết nhục Nhân tộc có thể tăng tu vi!" "Chúng ta đi tìm Nhân tộc ăn đi!" một con Kim Ô đề nghị.

Lập tức, các Kim Ô khác đều hưởng ứng.

Chỉ là, Nhân tộc làm sao có thể chịu nổi sự tàn phá của mặt trời.

Kim Ô vừa đến gần, Nhân tộc lập tức hóa thành xác khô.

Nhưng càng như vậy, Kim Ô càng muốn ăn thịt Nhân tộc.

Chúng bay từ bộ lạc này sang bộ lạc khác, ngang ngược không kiêng nể.

Thậm chí, còn vui vẻ hét lớn: "Huynh đệ, Kim Ô nhất tộc chúng ta là hoàng tộc của Yêu tộc!" "Xem đi, nơi chúng ta đi qua, không một người sống!" "Chúng ta là vô địch!" "Đúng vậy, mười huynh đệ chúng ta liên thủ, không ai có thể cản!" "Đại ca, chúng ta đi tìm Vu tộc gây sự đi!" "Được, nếu có thể giết được Vu tộc, mẫu thân nhất định

sẽ rất vui!" "Ta muốn nướng toàn bộ Vu tộc thành xác khô!" "Đi, huynh đệ!" "Thiêu chết... thiêu chết..." Những con Kim Ô này đi một đường ngang ngược, lòng tự tin bùng nổ, đã nảy sinh ý định với Vu tộc.

Hơn nữa, chúng cũng tìm được một số bộ lạc Vu nhân, toàn thân tỏa ra Thái Dương Kim Hỏa.

Những Vu nhân này là do Nhân tộc và Vu tộc dung hợp mà thành, làm sao có thể chống lại Thái Dương Kim Hỏa.

Trong nháy mắt bị thiêu thành tro bụi.

Điều này cũng khiến Kim Ô lòng tin tăng mạnh, tâm tình kích động, Thái Dương Chân Hỏa càng thêm cuồng bạo.

Chỉ là, khi đến một bộ lạc Vu tộc trung đẳng, lại thấy một Đại Vu khôi ngô đang đánh về phía chúng.

Đại Vu Khoa Phụ tay cầm gậy gỗ đào, một đòn mang theo uy thế to lớn.

Giọng nói của ông như sấm dậy.

"Yêu tộc chết tiệt, dám tàn phá đại địa Hồng Hoang!" "Hôm nay, các ngươi đều phải chết!" Hóa ra, vị Đại Vu này chính là Khoa Phụ của Vu tộc!

Gầm lên một tiếng, Khoa Phụ cầm gậy gỗ đào đập về phía Kim Ô.

Thề sẽ đánh chết Kim Ô tại Hồng Hoang.

Chỉ là, mười đại Kim Ô là do Chuẩn Đề thả ra để tàn phá Hồng Hoang, thu thập oán khí của Nhân tộc để chế tạo Đồ Vu Thần Kiếm.

Làm sao có thể để chúng dễ dàng ngã xuống.

Chuẩn Đề trốn trong bóng tối thi triển diệu pháp, lập tức đánh lệch gậy gỗ đào của Khoa Phụ.

Những con Kim Ô vốn đã tuyệt vọng, nhưng thấy gậy gỗ đào bị đánh lệch, không khỏi hét lớn: "Huynh đệ!" "Gã này khó chơi, chúng ta chạy!" "Gã này khó chơi, chúng ta mau chạy!" Không thể không nói, những con Kim Ô này quả thực giống như bọn thảo khấu.

Vừa cảm nhận được sức mạnh của Khoa Phụ, không nói một lời đã sợ hãi quay đầu bỏ chạy.

Tốc độ của Kim Ô, có thể nói là như cầu vồng.

Tốc độ ở Hồng Hoang thuộc hàng ba đầu.

Chỉ là, Khoa Phụ thấy cảnh thảm của Vu tộc và Nhân tộc, cảm nhận Hồng Hoang bị phá hoại.

Làm sao có thể để Kim Ô chạy thoát.

Vu tộc, bảo vệ Hồng Hoang!

Tuy hiện tại trên đại lục Hồng Hoang chỉ có hai Đại Vu là ông và Hậu Nghệ.

Các Vu tộc khác cũng chỉ là những vai nhỏ.

Nhưng sứ mệnh của Vu tộc, bất kể lúc nào cũng không thay đổi.

Kim Ô tàn phá Hồng Hoang, Khoa Phụ nổi giận.

"Lũ thỏ con Yêu tộc, dám tàn phá Hồng Hoang!" "Hôm nay, lão tử tuyệt không tha cho các ngươi!" Nói xong, Khoa Phụ bước lớn đuổi theo.

Thậm chí, Khoa Phụ trực tiếp hiển hóa ra chân thân cao mười vạn trượng, một bước đi xa vạn dặm.

Lập tức, dọa cho Kim Ô càng thêm hoảng sợ bỏ chạy.

Chỉ là, Khoa Phụ nhanh, Kim Ô cũng không chậm!

Mười đại Kim Ô xuống Hồng Hoang, lúc nào thảm hại như vậy.

Bị Khoa Phụ đuổi một trận, mười đại Kim Ô gan góc hẳn lên.

"Vu tộc kia, bọn ta là con trai của mặt trời." "Dám đối phó bọn ta, Yêu tộc sẽ không tha cho ngươi!" Một con Kim Ô hét lớn.

Khoa Phụ nghe vậy, tiếng cười càng thêm bá đạo.

"Nguyên lai là lũ con của Đế Tuấn và Thái Nhất!" "Yêu tộc không phải là thức ăn của Vu tộc ta thì thôi, Tổ Vu đã chém giết Đế Tuấn và Thái Nhất!" "Hôm nay ta Khoa Phụ sẽ chém giết những tai họa này, bảo vệ trật tự Hồng Hoang!" Khoa Phụ vừa nghe đến Kim Ô, sát tâm càng thêm mãnh liệt.

Yêu tộc, lượng kiếp trước tranh đấu với Vu tộc, lượng kiếp này tàn sát Nhân tộc.

Vu tộc gặp là giết!

Mười đại Kim Ô không dọa được Khoa Phụ, ngược lại còn khiến sát tâm của ông càng thêm mãnh liệt.

Không khỏi nổi giận nói: "Tên to xác, đừng quá ngông cuồng!" "Đợi ngươi bắt được bọn ta rồi hãy nói!" Giữa lời nói, một con Kim Ô trong số đó phun Thái Dương Chân Hỏa về phía Khoa Phụ.

Ngọn lửa hừng hực khiến Khoa Phụ nhíu mày.

"Gã này sợ lửa!" "Huynh đệ, thiêu hắn!" Kim Ô thấy vậy, từng con một Thái Dương Chân Hỏa càng thêm mãnh liệt!

"Lũ thỏ con, lửa của các ngươi cũng nóng đấy!" "Đợi bản Vu bắt được các ngươi, nhất định sẽ nhốt các ngươi vào lồng!" "Đến lúc đó, không có việc gì lại lôi ra dắt đi dạo!" Khoa Phụ cười ha hả, tay cầm gậy gỗ đào vung lên, trực tiếp đánh tan Thái Dương Chân Hỏa.

Chương 211

"Gã này chẳng lẽ là Tổ Vu?" "Huynh đệ mau chạy!" Kim Ô thấy vậy, lại một lần nữa bỏ chạy.

Nhưng Khoa Phụ bám sát phía sau, cây gậy gỗ đào trong tay mang theo tiếng gió rít, đuổi theo khiến Kim Ô thảm hại không chịu nổi.

"Huynh đệ, cứ thế này không được!" "Sớm muộn gì chúng ta cũng bị bắt!" "Phải nghĩ cách!" Một con Kim Ô hét lớn.

"Thứ chúng ta có thể dùng chỉ có lửa!" "Đúng rồi, chúng ta phóng Thái Dương Chân Hỏa, không ngừng thiêu hắn!" "Chỉ cần hắn dám đến gần, chúng ta cứ nướng, nướng hắn thành thịt khô!" "Đúng vậy, không có ai không sợ Thái Dương Chân Hỏa!" "Chúng ta là người điều khiển lửa lợi hại nhất trên thế giới này, nhất định có thể thiêu chết hắn!" Kim Ô vừa bay vừa thương lượng.

Cuối cùng quyết định dùng Thái Dương Chân Hỏa để thiêu Khoa Phụ.

Chỉ là, chúng đã xem thường sức mạnh của Khoa Phụ.

Vu tộc đội trời đạp đất, đuổi sao bắt trăng là chuyện thường.

Khoa Phụ tuy là Đại Vu, nhưng hiện tại cũng có sức mạnh Chuẩn Thánh.

Há có thể bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu thương.

Trong hư không, Chuẩn Đề thấy cảnh này, không khỏi nhíu mày.

Hiện tại oán khí của Nhân tộc thu thập chưa đủ, Kim Ô sao có thể chết!

Nghĩ đến đây, Chuẩn Đề nảy sinh ác niệm.

Đế Giang đến Hỗn Độn, sinh tử không rõ, lúc này không ra tay với Vu tộc, còn đợi đến khi nào?

Nghĩ đến đây, Chuẩn Đề âm thầm thi pháp, trực tiếp phong ấn phần lớn tu vi của Khoa Phụ.

Một mặt khác Khoa Phụ không ngừng đuổi theo mười con Kim Ô, đột nhiên cảm thấy sức mạnh của mình đã giảm đi.

"Chẳng lẽ ta đói bụng rồi?" Khoa Phụ nhíu mày, cũng không nghĩ có người ám toán.

Chỉ là, nơi Kim Ô đi qua, sinh linh đồ thán, đâu có thứ gì có thể ăn được.

Không còn cách nào, Khoa Phụ chỉ có thể tiếp tục đuổi theo.

Nhưng càng về sau, càng yếu đi, tốc độ cũng chậm dần.

Cuối cùng, Khoa Phụ cảm thấy không đúng, gầm lên một tiếng: "Ai dám ám toán Vu tộc ta?" "Cút ra đây cho ta!" Chỉ là, Chuẩn Đề làm sao có thể hiện thân.

Những con Kim Ô thấy vậy, không khỏi vui mừng.

"Huynh đệ, gã này hình như mệt rồi!" "Đúng là một tên ngốc to xác, ta đi thiêu hắn!" Kim Ô thấy Khoa Phụ không còn đuổi theo, ngược lại còn chậm lại, lấy hết can đảm bay tới trước mặt Khoa Phụ.

Khoa Phụ thấy vậy không khỏi gầm lên, "Yêu tộc chết tiệt!" "Dám thừa cơ lúc người ta gặp khó khăn!" "Xem lão tử làm thịt gà nướng các ngươi!" Nói xong, Khoa Phụ lại một lần nữa truy sát Kim Ô.

Trên đường, gặp sông nhỏ, liền trực tiếp uống cạn nước sông.

Gặp hồ nước, trực tiếp uống cạn hồ nước.

Kim Ô làm sao ngờ Khoa Phụ lúc suy yếu lại uy mãnh như vậy.

Một đường chạy, một đường đuổi, Khoa Phụ đi qua Hoàng Hà, Vị Thủy.

Liền trực tiếp uống cạn toàn bộ Hoàng Hà, Vị Thủy.

Nhưng dù vậy, Khoa Phụ vẫn cảm thấy khát.

Cuối cùng, Khoa Phụ không còn chạy nổi nữa.

Chỉ có thể ngã xuống đất nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó, ông cũng biết, chắc chắn có Thánh Nhân tính kế.

"Thánh Nhân khốn kiếp, dám tính kế bản Vu!" "Nếu Đế Giang đại nhân của ta biết, nhất định sẽ chém giết ngươi!" Khoa Phụ gào thét.

Lúc này quả thực phẫn nộ vô cùng.

Vì bắt mấy con Kim Ô, lại bị người ta ám toán.

Trong hư không, Chuẩn Đề càng không dám hiện thân.

Nếu bị người ta biết y đã ám toán Vu tộc, e rằng với tính cách của Vu tộc, đó sẽ là không chết không thôi!

Vu tộc toàn là một lũ điên!

Vì thế, chỉ có thể giả vờ không biết!

Kim Ô thấy vậy, lần lượt quay lại trêu chọc Khoa Phụ.

"Ha ha ha, tên ngốc to xác, không được nữa rồi chứ!" "Bắt ta đi, xem ta nướng ngươi thành thịt khô!" Giữa lời nói, Kim Ô bay trên đầu Khoa Phụ, phóng ra Thái Dương Chân Hỏa.

Khiến Khoa Phụ phẫn nộ đến cực điểm, ông đường đường là Đại Vu!

Bây giờ lại bị một đám súc sinh lông lá trêu đùa.

Nhìn những con Kim Ô đang diễu võ dương oai trên đầu, Khoa Phụ cầm gậy gỗ đào, dốc hết sức lực cuối cùng của toàn thân!

“Kim Ô chết tiệt, đi chết đi!” Một tiếng gầm, gậy gỗ đào trực tiếp rơi xuống người mười đại Kim Ô.

Một gậy, đánh cho mười đại Kim Ô miệng phun tinh huyết, nguyên khí đại thương.

Tinh huyết rơi xuống đại địa, hình thành mười suối nước nóng.

Kinh hoàng, Kim Ô lại một lần nữa bỏ chạy, không còn dám trêu đùa Khoa Phụ nữa.

Khoa Phụ cũng gắng gượng đứng dậy, chỉ là, cảm nhận được sức mạnh đang tan đi trong cơ thể.

Khoa Phụ biết cuối cùng mình không được nữa rồi.

Nhìn Hồng Hoang bị Kim Ô tàn phá, Khoa Phụ thở dài một tiếng nói: “Vu tộc ta kế thừa ý chí của Phụ Thần, bảo vệ Hồng Hoang!” “Bây giờ ta sắp trở về trong vòng tay của Phụ Thần, vậy hãy để ta hóa thành đại địa, tưới nhuần đại địa đi!” Giữa lời nói, Khoa Phụ ngã xuống.

Thiên Đạo có cảm, hóa thành thiên âm, lập tức cho chúng sinh trời đất biết.

Vu tộc sinh ra từ đại địa, sau khi chết cũng trở về với đại địa.

Vu tộc quyến luyến đại địa, Khoa Phụ ngã xuống, lập tức lấy thân bù đắp cho Hồng Hoang.

Hồng Hoang bị Kim Ô tàn phá nhanh chóng được phục hồi, tưới nhuần vạn vật, cỏ cây sinh trưởng, vạn vật hồi sinh.

Chương 212

Cây gậy gỗ đào trong tay hóa thành một vườn đào.

Thiên Đạo có cảm, hạ xuống vô lượng công đức.

Chỉ thấy rừng đào hấp thụ công đức nhanh chóng lớn lên, trực tiếp bao phủ hài cốt của Khoa Phụ.

Một đời Đại Vu, cứ thế ngã xuống, công của ông cảm động đất trời, đức của ông còn mãi với thời gian!

Chúng sinh Hồng Hoang có cảm, lần lượt nghe tin khóc lóc, quỳ lạy về phía rừng đào.

Khoa Phụ đuổi mặt trời, thực ra là để giảm bớt khổ đau cho chúng sinh Hồng Hoang, là đại công đức.

Những tín niệm này hội tụ, trong rừng đào, Khoa Phụ từ cõi chết trở về, nguyên thần được sinh ra, hóa thành một lão giả.

Chỉ là, lão giả từ đó về sau chỉ có thể làm bạn với rừng đào, không bao giờ có thể rời đi nữa.

Những cây đào đó, từ đó về sau, trừ tà đuổi ma, trở thành lợi khí hàng yêu!

Kim Ô thiêu đốt trời đất, sinh linh lầm than.

Khoa Phụ đuổi theo mặt trời, vì muốn cứu vớt Hồng Hoang.

Giữa hư không, Tiếp Dẫn xuất hiện trước mặt Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn thở dài nói: “Sư đệ, quá đáng rồi!” “Dưới Thánh Nhân, tất cả đều là sâu kiến!” “Chết một ít Nhân tộc thì đã sao, Lão Tử là Giáo chủ Nhân giáo còn chẳng quan tâm!” “Ta cần gì phải để ý!” Chuẩn Đề vênh váo đáp.

Không tàn sát Nhân tộc, làm sao thu thập oán khí của Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Thần Kiếm.

Vu tộc không tôn trời đất, không kính Thánh Nhân.

Vu tộc không rút lui, đạo thống của Thánh Nhân làm sao phát dương quang đại.

Tiếp Dẫn nghe vậy, không khỏi lại thở dài.

Cùng với sự hy sinh của Khoa Phụ, cuối cùng cũng kinh động đến Vu tộc.

Phải biết rằng, Vu tộc ẩn cư trong tiểu thế giới, Vu tộc ở Hồng Hoang hiện nay chỉ có hai Đại vu ở lại nơi này.

Một là Khoa Phụ, một là Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ vì yêu Thường Nga của Nhân tộc nên không muốn rời khỏi Hồng Hoang.

Khoa Phụ và Hậu Nghệ tình cảm sâu đậm, vì thế cũng ở lại Hồng Hoang.

Ai ngờ Khoa Phụ lại vì vậy mà bỏ mạng.

Cùng với cái chết của Khoa Phụ, Vu tộc lập tức chấn kinh, Vu tộc ở Hồng Hoang nổi trận lôi đình.

Họ có thể nghe thấy tiếng gào bất cam của Khoa Phụ, có thể cảm nhận được sự rộng lượng và từ bi của y.

Ngay cả cơn mưa phùn trên trời cũng phảng phất như ông trời đang khóc thương cho Khoa Phụ.

Tại bộ lạc Nhân tộc, Hậu Nghệ đột nhiên nghe tin Khoa Phụ bỏ mạng, lòng đau như cắt.

Bởi vì y, Khoa Phụ mới ở lại Hồng Hoang.

Hai người họ từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, cùng nhau chiến đấu, tình cảm sâu đậm không ai sánh bằng.

Khi chạy tới Đào Lâm, y không kìm được mà cất tiếng khóc rống.

"Khoa Phụ, mối thù này ta nhất định sẽ báo cho huynh!" Hậu Nghệ nói rồi trực tiếp đi đến Địa Phủ.

Vu tộc phân tán ở các thế giới khác nhau, nhưng Địa Phủ là địa bàn của Đế Giang.

Nơi đó có Hậu Thổ nương nương, có thể nói là nơi có nội tình thâm hậu nhất của Vu tộc.

Khi đến Địa Phủ, y lại thấy Xi Vưu cầm một bộ cung tên đi ra.

Xi Vưu nói: "Hậu Nghệ, nương nương có việc không gặp ngươi." "Đây là Xạ Nhật Thần Cung, bên trong có mười mũi tên dài, có thể giúp ngươi bắn hạ Kim Ô." "Xi Vưu, mười mặt trời của Yêu tộc cùng xuất hiện, gây họa cho Hồng Hoang!" "Chúng đã giết huynh đệ của ta, huynh có muốn cùng ta đến Hồng Hoang không?" "Giết sạch Kim Ô và Yêu tộc!" Hậu Nghệ nhận lấy cung tên, có thể cảm nhận được sức mạnh vô tận tỏa ra từ Xạ Nhật Thần Cung.

"Đó là kiếp số của y!" "Ta có kế hoạch khác!" Xi Vưu lắc đầu từ chối.

Thường xuyên ở bên cạnh Thánh Nhân, Xi Vưu tự nhiên hiểu biết nhiều hơn Hậu Nghệ.

Vu tộc không có Nguyên Thần, ngoại trừ các Tổ Vu được Đế Giang dùng đại tạo hóa giúp thành Thánh.

Các Đại vu trên thực tế không còn khả năng chứng đạo nữa!

Nhưng năm xưa từ lúc Hình Thiên phạt Thiên, Đế Giang lại sắp xếp cho các Đại vu một con đường khác.

Hình Thiên phạt Thiên thành Chuẩn Thánh cao giai.

Khoa Phụ đuổi mặt trời mà bỏ mạng, nhưng lại được phong Thần.

Hiện giờ y đang tiềm tu ở Đào Lâm không xuất thế, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ trở về Vu tộc.

Con đường của Hậu Nghệ cũng nằm trong một hồi công đức bắn mặt trời.

Phá rồi mới lập, không phá không lập!

Vu tộc không có Nguyên Thần, chỉ có thể bỏ mạng để dùng công đức tái tạo Nguyên Thần.

Đó là con đường của y, ánh mắt Xi Vưu nhìn về phía Luân Hồi.

Sau Vu Yêu, Nhân tộc sẽ hưng thịnh.

Có lẽ, y có thể đến Nhân tộc tìm kiếm một phen cơ duyên!

Sau khi Hậu Nghệ rời Địa Phủ, y liền bắt đầu tìm kiếm tung tích của mười con Kim Ô.

Mười con Kim Ô ngày đó bị Khoa Phụ dọa cho một phen hú vía, nhưng sau khi tu dưỡng ở Thiên Cung, chúng lại không nhịn được mà ra ngoài tác loạn.

Chúng cho rằng, kẻ giết Khoa Phụ là một Tổ Vu!

Chúng không còn đối thủ ở Hồng Hoang nữa!

Chỉ là, khi chúng lại một lần nữa tàn phá Hồng Hoang, một mũi tên dài đã bay vút ra.

Lập tức, con Kim Ô bay cuối cùng kêu lên một tiếng thảm thiết rồi chết ngay tại chỗ.

Chương 213

"Thập đệ!" Các con Kim Ô bi thương kêu lên.

Nhưng mà, ngay sau đó, một mũi tên dài khác lại bắn tới.

Lại một con Kim Ô nữa chết thảm.

"Người của Vu tộc!" "Giết hắn!" Lũ Kim Ô phát hiện ra Hậu Nghệ, liền lao về phía y.

Chỉ là, Hậu Nghệ mặt không đổi sắc.

Trên mặt y lộ ra sát ý, cung tên trong tay liên tục bắn ra.

Ầm!

Lại ba con Kim Ô nữa bỏ mạng.

Tốc độ nhanh như chớp giật.

Những con Kim Ô còn lại thấy vậy không khỏi kinh hãi thất sắc.

"Huynh đệ, mau chạy!" "Tên của gã này lợi hại quá, ta đi tìm mẫu hậu báo thù!" Kim Ô lão đại hét lớn, dẫn đầu bay về phía Thiên Đình.

Những con Kim Ô còn lại vội vàng bám theo sau.

Thế nhưng, Hậu Nghệ chỉ cười lạnh, bản thân y vốn thiện xạ.

Có Xạ Nhật Thần Cung trong tay, dưới lòng căm hận ngút trời, những mũi tên dài liên tiếp được bắn ra.

Ầm ầm ầm!

Mấy tiếng nổ liên tiếp vang lên, hết con Kim Ô này đến con Kim Ô khác bỏ mạng.

Khi đến gần Nam Thiên Môn, chỉ còn lại hai con Kim Ô.

Lúc này, một đám Yêu tộc bay ra, dẫn đầu là một nữ tử.

Chính là Thái Dương Nữ Thần Hi Hòa, thấy con mình chết thảm, không khỏi hét lớn: "Dừng tay!" Chỉ tiếc rằng, lời vừa dứt, lại một con Kim Ô nữa bị bắn chết.

Chỉ còn lại một con chạy vào Nam Thiên Môn, trốn trong lòng Hi Hòa run lẩy bẩy.

"Mẫu hậu, người phải báo thù cho con!" Kim Ô cầu cứu.

"Vu tộc, tìm chết!" Hi Hòa gầm lên một tiếng giận dữ, lập tức Thái Dương Chân Hỏa ngút trời cuốn về phía Hậu Nghệ.

Những Yêu tộc kia thì bày ra Tiểu Chu Thiên Đại Trận.

Lúc này, sau khi nuốt chửng một lượng lớn Nhân tộc, thực lực của Yêu tộc đã tăng mạnh.

Tên Vu tộc trước mắt chỉ có một mình Hậu Nghệ mà thôi!

Thế nhưng, Hậu Nghệ cười lạnh một tiếng, trực tiếp hiện ra thân thể Đại vu.

Đối mặt với sự tấn công của đám Yêu tộc, y trực tiếp dùng nhục thân chống đỡ!

"Yêu tộc các ngươi, tàn sát sinh linh!" "Hôm nay Hậu Nghệ ta thay trời hành đạo, diệt các ngươi!" Dứt lời, Hậu Nghệ trực tiếp đánh về phía Nam Thiên Môn.

Đúng lúc này, Côn Bằng bay ra.

"Dừng tay!" "Đây là hiểu lầm!" Côn Bằng quát.

"Hiểu lầm?" "Yêu tộc tàn phá Hồng Hoang, giết huynh đệ Khoa Phụ của ta!" "Hiểu lầm ư?" "Hôm nay ta sẽ noi gương Đế Giang đại nhân, đạp nát Thiên Đình!" Hậu Nghệ cười lạnh.

“Côn Bằng, đám người này đã giết con trai của ta!” “Chẳng lẽ ngươi muốn bảo vệ Vu tộc sao!” Hi Hòa cũng vô cùng tức giận.

Côn Bằng nói: “Kim Ô gây họa cho Hồng Hoang, là gieo gió gặt bão!” “Ta, Côn Bằng, nguyện sau này sẽ nghiêm khắc dạy dỗ chúng!” “Hơn nữa, thế giới Hồng Hoang không thể không có mặt trời!” “Nếu cả mười mặt trời đều bị giết, sau này vạn vật làm sao sinh trưởng?” Côn Bằng nói rõ lợi hại, cũng dâng lễ xin lỗi.

Lũ Kim Ô đã gây ra phẫn nộ trong chúng sinh, lúc này nếu ra tay sẽ là thất đạo quả trợ.

Hơn nữa, hiện tại Yêu tộc chưa chuẩn bị tốt để khai chiến với Vu tộc!

Những bảo bối kia vẫn chưa chuẩn bị xong.

Sau khi giao dịch với Chuẩn Đề, lòng Côn Bằng đã nóng lên.

Có lẽ, một lượng kiếp sau, thiên hạ sẽ do y làm chủ!

Lời nói của Côn Bằng thể hiện sự áy náy, thuyết phục Hậu Nghệ không tấn công Thiên Đình nữa.

Khi Hậu Nghệ quay về Hồng Hoang, Hi Hòa lòng ôm oán hận, nhưng sau khi biết được kế hoạch của Côn Bằng, bà ta cũng đành tạm gác lại.

Dù sao, Vu tộc quả thực không phải là tồn tại mà Yêu tộc có thể trêu vào.

Nhưng Hi Hòa cũng không phục, bà ta lén lút xuống trần gian hóa thành một lão phu nhân.

Sau đó tìm đến Thường Nga, cố ý đánh rơi một lọ đan dược bên cạnh nàng.

Thường Nga tò mò, sau khi mở lọ đan dược ra chỉ cảm thấy một

mùi hương thanh khiết xộc vào mũi.

Lại thêm trong Nhân tộc lưu truyền một số câu chuyện về tiên nhân.

Thường Nga không khỏi nghĩ đến Hậu Nghệ, Hậu Nghệ là Vu tộc, bất tử bất diệt.

Còn nàng chỉ là một nữ tử Nhân tộc bình thường, rồi sẽ có một ngày già đi.

Nếu có thể có được tiên đan trong truyền thuyết, có lẽ có thể giữ mãi tuổi thanh xuân.

Như vậy, nàng có thể mãi mãi ở bên Hậu Nghệ.

Nghĩ đến đây, Thường Nga không nhịn được lấy tiên đan ra nuốt xuống.

Ngay sau đó, thân thể nàng không tự chủ được mà bay lên, hướng về phía Thái Âm Tinh.

Cảnh này vừa hay bị Hậu Nghệ trở về nhà nhìn thấy, y không khỏi đuổi theo Thường Nga.

Chỉ là, tốc độ của Hậu Nghệ tuy nhanh, nhưng tốc độ bay của Thường Nga còn nhanh hơn.

Phải biết rằng, viên đan dược đó được luyện chế từ bản nguyên của Thái Âm Tinh.

Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh đều có ba sinh linh, Thái Dương Tinh có Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa, còn Thái Âm Tinh có Thường Hi, Vọng Thư và một sinh linh chưa ra đời.

Chương 214

Hi Hòa đã dùng bản nguyên của sinh linh đó luyện thành đan dược, vì thế Thường Nga vừa uống vào liền không kìm được mà bị sức mạnh của Thái Âm Tinh kéo bay về phía đó.

Hậu Nghệ đuổi theo suốt một đường, thẳng đến Thái Âm Tinh.

Nhưng Thường Nga đã vào Quảng Hàn Cung, Hậu Nghệ muốn cứu Thường Nga ra, nhưng lại bị cấm chế của Quảng Hàn Cung ngăn cản.

Y định cưỡng ép phá vỡ cấm chế của Quảng Hàn Cung thì thấy Hi Hòa đang cười ha hả ở đó.

"Hậu Nghệ, đừng nói ta không nhắc nhở ngươi!" "Thường Nga đã hóa thành tiên tử bản nguyên của Thái Âm Tinh, nếu ngươi cưỡng ép công phá Quảng Hàn Cung, Thường Nga cũng sẽ vì vậy mà bỏ mạng!" Hậu Nghệ nghe vậy, sao không biết Yêu tộc giở trò gian trá.

Y nhìn Hi Hòa bằng cả hai mắt, gầm lên một tiếng giận dữ: "Mụ yêu già, là ngươi giở trò?" "Hôm nay ta phải đồ sát ngươi!" "Sau này lại nhờ Đế Giang đại nhân cứu Thường Nga muội tử!" Dứt lời, Hậu Nghệ trực tiếp lao về phía Hi Hòa.

Hi Hòa thấy vậy vội vàng né tránh, nói: "Hậu Nghệ, ngươi đừng vu oan cho người tốt!" "Thường Nga bay lên trời chỉ vì lòng tham mà thôi!" "Ngươi nên cảm ơn ta, nếu không phàm nhân có tuổi thọ mấy chục năm, sớm muộn gì cũng âm dương cách biệt!" "Bây giờ, Thường Nga đã thành tiên, bất tử bất diệt, hai người có rất nhiều thời gian để ở bên nhau!" Hậu Nghệ giận dữ nói: "Mụ yêu già đáng chết, còn dám mạnh miệng cãi láo!" Thế nhưng, khi Hậu Nghệ lại một lần nữa phát động công kích, y lại phát hiện Thường Nga truyền ra một

tiếng kêu đau đớn, toàn thân thống khổ không chịu nổi.

"Hậu Nghệ, Thường Nga là phàm nhân, nay biến thành Cực Âm Chi Thể!" "Nhưng hiện tại nàng căn bản không thể chịu đựng được sức mạnh của Thái Âm!" "Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi!

Nếu ngươi không đến giúp, nàng sẽ bạo thể mà chết!" Hi Hòa lạnh lùng quát.

"Mụ yêu già, ngươi!" "Rốt cuộc ngươi có ý đồ gì!" Hậu Nghệ không phải kẻ ngốc, Hi Hòa ung dung như vậy, e rằng đã sớm sắp đặt mọi thứ.

"Ta chỉ giúp người có tình cuối cùng cũng về bên nhau mà thôi!" "Ngươi thấy cây nguyệt quế kia không!" "Âm khí của Thái Âm Tinh hội tụ thành Thái Âm Chi Thể, chỉ có giảm bớt sự hội tụ của Thái Âm chi khí, Thường Nga mới không bạo thể mà chết!" "Thân thể huyết nhục của Vu tộc các ngươi ẩn chứa dương khí vô tận, có lẽ có thể dùng tiên huyết tưới lên cây nguyệt quế để phá trừ âm khí!" "Đương nhiên, ngươi có thể cưỡng ép phá vỡ cấm chế của Quảng Hàn Cung, chỉ là, đến lúc đó sẽ là tận thế của Thường Nga!" "Mau nhìn xem, Thường Nga không chịu nổi nữa rồi!" "Nếu ngươi không hành động, nàng sẽ chết!" Hi Hòa cười nham hiểm.

Vu tộc mạnh mẽ, đánh không lại, nhưng chẳng lẽ không thể ra tay với người bên cạnh Vu tộc sao?

Vu tộc tuy mạnh, nhưng cũng rất đơn giản, vì người và việc mà họ công nhận, họ sẵn sàng hy sinh tất cả.

Quả nhiên, Hậu Nghệ nghe vậy không dám cưỡng ép công phá cấm chế, chỉ có thể dùng tiên huyết của mình tưới lên cây nguyệt quế.

Cùng với sự rót vào của dương khí Vu tộc, sự đau đớn của Thường Nga quả nhiên giảm bớt.

Chỉ là, một khi dừng lại, Thường Nga lại trở nên vô cùng đau đớn.

Khiến cho Hậu Nghệ không thể không tiếp tục tưới máu.

Nhưng tiên huyết của một người có được bao nhiêu?

Dù là Hậu Nghệ, cũng không chịu nổi việc mất máu như vậy.

Đúng lúc này, một tiếng quát giận dữ vang lên: "Hi Hòa to gan, dám dùng Thái Âm Tinh của ta để tính kế Vu tộc!" "Tìm chết!" Bất ngờ, hai nữ tiên bay đến, chính là Thường Hi và Vọng Thư.

Thường Hi và Vọng Thư mấy năm nay vẫn luôn sống ở đảo Bồng Lai, bầu bạn cùng Lạc Thần.

Một ngày nọ có cảm ứng rằng sinh linh thứ ba của Thái Âm Tinh sắp ra đời, họ mới quay về Quảng Hàn Cung, không ngờ lại thấy cảnh tượng trước mắt.

Ngay lập tức, hai người trực tiếp đại chiến với Hi Hòa.

Chỉ là, Hi Hòa không dám ham chiến, trực tiếp bay về phía Thái Dương Tinh.

Đợi hai người nhìn Hậu Nghệ và Thường Nga, vội vàng thi triển diệu pháp giải trừ cấm chế của Quảng Hàn Cung.

Thế nhưng, mấy năm nay hai người sống ở Bồng Lai, Yêu tộc đã sớm nhắm đến Quảng Hàn Cung.

Cấm chế của Quảng Hàn Cung đã được thêm vào những cấm chế khác, hai người không thể mở ra được.

Phía bên kia, Hậu Nghệ gầm lên một tiếng: "Cây quế không đổ, Hậu Nghệ ta bất diệt!" Tiếng gầm bất cam phát ra từ người Hậu Nghệ, y cảm thấy mình không trụ nổi nữa.

Y trực tiếp phát ra đại nguyện, Thiên Đạo có cảm ứng, cùng lúc Hậu Nghệ ngã xuống, một luồng thần quang hạ xuống.

Lập tức, công đức bắn mặt trời của Hậu Nghệ được dẫn ra, thân thể y hy sinh rồi lại hóa thành một người thanh niên.

Tay cầm một cái rìu, không ngừng đốn cây nguyệt quế.

Mỗi một nhát rìu hạ xuống, âm khí của cây nguyệt quế lại tiêu tán một phần.

"Hậu Nghệ!" Thường Nga bi thương kêu lên.

Thường Hi và Vọng Thư nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi lắc đầu.

Rốt cuộc vẫn là muộn rồi.

Từ đó về sau, trên Thái Âm Tinh có thêm hai sinh linh, một là Thường Nga, một là Ngô Cương do Hậu Nghệ hóa thân.

Ngô Cương mỗi ngày đốn cây nguyệt quế, tin rằng chỉ cần cây nguyệt quế đổ, cũng là lúc y và Thường Nga tương phùng.

Thường Hi và Vọng Thư định giúp đỡ, nhưng bấm tay tính toán lại phát hiện đây là duyên pháp của Hậu Nghệ.

Nếu có thể chặt đổ cây nguyệt quế, không chỉ có thể cứu được Thường Nga, mà còn có thể thành thân thể Tổ Vu.

Là phúc hay họa?

Chẳng ai có thể phân rõ. … Cùng với việc Hi Hòa ám hại Hậu Nghệ, Yêu tộc ngày càng trở nên ngông cuồng.

Có Thánh Nhân che đậy thiên cơ, các đại năng của Vu tộc cũng không hay biết.

Yêu tộc càng thường xuyên xuống Hồng Hoang tàn phá Nhân tộc.

Lập tức Hồng Hoang khắp nơi đều là gió tanh mưa máu, đáng thương cho Nhân tộc bao nhiêu năm mới phát triển được quy mô mấy

chục tỷ người.

Nay thảm tao Yêu tộc tàn sát, tuy rằng Nhân tộc không còn là những kẻ tay không tấc sắt như thuở ban đầu, nhưng đại năng Yêu tộc xuất hiện liên miyên, làm sao chống lại?

Tại Tổ địa, Toại Nhân Thị không khỏi phẫn nộ: "Yêu tộc khinh người quá đáng, ta phải ra ngoài giết sạch Yêu tộc!" "Phu quân, người quên rồi sao?" "Thánh Phụ từng nói Nhân tộc ta sẽ có ba kiếp bảy nạn, nếu vượt qua được, chúng ta có thể trở thành chủ nhân của trời đất!" "Bây giờ, chính là kiếp nạn của Nhân tộc ta!" "Nhân tộc phải tự cường không ngừng, mấy năm nay phát triển quá thuận lợi rồi!" "Thậm chí, đã quên mất Thánh Phụ Thánh Mẫu, quên mất tinh thần tự cường không ngừng của Nhân tộc!" "Một trận kiếp nạn, có lẽ có thể khiến Nhân tộc tìm lại được tinh thần ý chí của mình!" Hữu Sào Thị khuyên can.

Tuy rằng trong lòng nàng cũng đang rỉ máu, nhưng có những tai nạn, Nhân tộc cần phải trải qua.

Cuộc sống thuận buồm xuôi gió, an nhàn đã khiến Nhân tộc quên đi quá nhiều, quá nhiều.

Có lẽ, chỉ có đau thương mới có thể khơi dậy ý chí của Nhân tộc!

Yêu tộc tàn phá Hồng Hoang, Nhân tộc thảm không nỡ nhìn.

Có Thánh Nhân che đậy thiên cơ, Yêu tộc càng thêm phóng túng.

Trong một thời gian ngắn, mười phần Nhân tộc đã mất đi chín phần.

Để sinh tồn, Nhân tộc không thể không tiến hành di dời.

Nhân tộc di dời về phía Đông Hải, hy vọng ở đó có thể được Thánh Phụ che chở.

Chương 215

Bởi vì họ biết, Đông Hải là địa bàn của Đế Giang.

Trên đường di dời, mọi người đi qua gần Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử thấy Nhân tộc đáng thương liền ra tay bảo vệ.

Chỉ là, Nhân tộc ngày càng đông, cuối cùng cũng dẫn tới sự dòm ngó của Yêu tộc.

Giữa hư không, Côn Bằng nhìn Ngũ Trang Quán, dĩ nhiên y không sợ Trấn Nguyên Tử.

Sở dĩ y vẫn chưa ra tay là vì muốn bắt gọn toàn bộ Nhân tộc.

Dù sao, lúc này y mới luyện thành một thanh Đồ Vu Kiếm.

Nếu có thể, Côn Bằng không ngại luyện chế thêm một thanh nữa.

Bởi vì thanh Đồ Vu Kiếm đầu tiên đã bị Thánh Nhân lấy đi, đó là cái giá để che đậy thiên cơ.

Vì thế, Yêu tộc không phái đại năng ra ngoài vây quét, mà chỉ luôn quan sát.

Cùng với việc Nhân tộc ngày càng đông, bên ngoài Ngũ Trang Quán, họ không khỏi quỳ xuống đất cầu cứu: "Trấn Nguyên Tử đại tiên cứu mạng a!" Trấn Nguyên Tử lòng dạ lương thiện, lại thấy Nhân tộc đáng thương, liền dùng Tay Áo Càn Khôn bảo vệ Nhân tộc trong Ngũ Trang Quán.

Lúc này, được Trấn Nguyên Tử giúp đỡ, Nhân tộc bắt đầu tụ tập về phía Ngũ Trang Quán.

Dày đặc lên đến hàng tỷ người.

Trấn Nguyên Tử thấy Nhân tộc ngày càng đông, không khỏi thấy

tê cả da đầu.

Chưa kịp phản ứng, Côn Bằng của Yêu tộc đã dẫn theo vô số yêu quái đến.

Đám yêu quái này bao vây Ngũ Trang Quán kín như bưng, đến một con muỗi cũng không bay ra được.

Côn Bằng còn khiêu chiến: "Trấn Nguyên Tử, ngươi là người tu đạo, hà tất phải để ý đến tính mạng của Nhân tộc!" "Giao bọn họ ra, ta có thể tha cho ngươi không chết!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy không khỏi tức giận nói: "Côn Bằng, ngươi thật không biết tốt xấu!" "Đường đường là người tu đạo, lại tàn sát sinh linh như vậy!" "Chẳng lẽ ngươi không sợ trời phạt sao?" "Mau lui đi, nếu không đừng trách ta thủ hạ vô tình!" Trấn Nguyên Tử nhìn Côn Bằng, ánh mắt lạnh như băng.

Côn Bằng đã gây ra cái chết của Hồng Vân, có thể nói là kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt.

Côn Bằng không chỉ muốn tàn sát Nhân tộc, mà còn muốn cả pháp bảo trong tay Trấn Nguyên Tử.

Thấy Trấn Nguyên Tử dám chống đối, y lập tức hét lớn: "Trấn Nguyên Tử, xem ra ngươi muốn đối địch với Yêu tộc chúng ta rồi!" "Nếu đã như vậy, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi!" Dứt lời, đám yêu quái lao về phía cấm chế của Ngũ Trang Quán.

Vô số pháp bảo bay ra, Yêu tộc sau khi nuốt chửng Nhân tộc, tu vi đã tăng mạnh.

Có yêu tộc còn dùng Nhân tộc để luyện chế pháp bảo tà ác, những pháp bảo này đánh cho Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử như một chiếc thuyền con, lắc lư trái phải.

Chỉ là Trấn Nguyên Tử là tu vi Chuẩn Thánh, lại có Địa Thư trong

tay, sao lại sợ Vu tộc.

Y lập tức thi triển Địa Thư, bao trùm toàn bộ Ngũ Trang Quán.

Địa Thư còn có tên là Đại Địa Thai Y, là một Tiên Thiên Linh Bảo chuyên về phòng ngự.

Nó là một trong ba cuốn Thiên Địa Nhân Thư, có khả năng phòng ngự cực tốt.

Ngũ Trang Quán vốn đang bị đánh cho chao đảo lập tức vững như Thái Sơn.

Khiến cho lòng tham của Côn Bằng càng thêm mãnh liệt, y xuất ra Yêu Sư Cung không ngừng va chạm vào Địa Thư.

Lập tức, Trấn Nguyên Tử trong Ngũ Trang Quán không khỏi cười khổ.

Địa Thư phòng ngự cực mạnh, nhưng bảo vật cũng cần tiêu hao pháp lực.

Công kích của Yêu tộc không ngừng nghỉ, số lượng lại cực đông.

Cứ phòng ngự mãi, cuối cùng cũng có chút đuối sức.

Cùng với sự tấn công không ngừng của Yêu tộc, Ngũ Trang Quán không khỏi rung chuyển, kinh động đến mức đất rung núi chuyển.

Khiến cho Nhân tộc không khỏi run sợ.

"Trấn Nguyên Tử, nếu ngươi muốn chạy!" "Ta không làm gì được ngươi, nhưng bây giờ ngươi cố thủ Ngũ Trang Quán, ta xem ngươi có thể thủ được bao lâu!" "Binh lực Yêu tộc của ta vô tận, chẳng lẽ pháp lực của Thánh Nhân cũng vô cùng vô tận sao?" Côn Bằng cười lạnh.

Cùng với Yêu Sư Cung lại một lần nữa va chạm.

“Rắc” một tiếng, trên kết giới xuất hiện vết nứt.

Trấn Nguyên Tử cũng không nhịn được mà phun ra một ngụm tiên huyết.

Chỉ nghe một tiếng vỡ giòn tan, lớp vỏ của Địa Thư đã vỡ nát.

“Trấn Nguyên Tử đạo trưởng!” một người nóng lòng kinh hãi.

“Xin lỗi, bần đạo thực lực thấp kém, e là không giữ được nữa rồi!” Trấn Nguyên Tử cười khổ.

Nhân tộc nhìn thấy cảnh này, không khỏi rơi vào tuyệt vọng.

Ầm!

Từng tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất rung chuyển, khiến Nhân tộc kinh hồn bạt vía.

Giữa không trung, Viên Hồng và Khổng Tuyên nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhíu mày.

“Sư huynh, phụ thân bảo ta bảo vệ Nhân tộc, chúng ta không ra tay sao?” Khổng Tuyên nhíu mày.

“Ngươi không thấy Toại Nhân Thị cũng chưa ra tay sao?” “Đây là kiếp nạn của Nhân tộc, hiện tại Nhân tộc quá đông, không còn bái sư tôn sư nương nữa!” “Ta việc gì phải cứu?” Viên Hồng lắc đầu.

Nhân tộc phát triển quá nhanh, cũng chính vì thế mà trải qua vô số thế hệ, dường như đã quên mất Thánh Phụ Thánh Mẫu.

Vì thế, Viên Hồng căn bản không ra tay.

“Ai, Nhân tộc ở Tổ địa năm xưa tốt biết bao!” “Nhân tộc bây giờ, ngay cả khí phách cũng không còn!” “Nếu là trước đây, Nhân tộc chắc chắn sẽ không trông cậy vào Trấn Nguyên Tử, dù chết cũng phải liều mạng với Yêu tộc!” Khổng Tuyên cảm khái nói.

Nhân tộc đã không còn là Nhân tộc của y nữa rồi.

“Nếu Nhân tộc có thể khôi phục khí phách, ta cũng không ngại giúp một tay!” Viên Hồng gật đầu.

Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử sắp không trụ nổi nữa.

Nhân tộc thấy vậy, không khỏi kinh hãi.

“Tại sao, tại sao Nhân tộc ta lại phải chịu kiếp nạn này!” “Đáng ghét, lũ Yêu tộc chết tiệt!” “Chẳng lẽ Nhân tộc ta không có cường giả sao?” “Không, chúng ta có cường giả, tại Tổ địa Nhân tộc, chúng ta có Thánh Phụ Thánh Mẫu!” Giữa những lời bàn tán, truyền thuyết về Nhân tộc cuối cùng cũng được lan truyền.

Những Nhân tộc đầu tiên đều sống ở Tổ địa, nơi đó có Thánh Phụ Thánh Mẫu.

Chương 216

"Có lẽ, Thánh Phụ Thánh Mẫu cũng thất vọng về chúng ta rồi!" "Nhân tộc trở thành thức ăn của Yêu tộc!" "Huynh đệ, chúng ta không thể liên lụy Trấn Nguyên Tử đại tiên!" "Dù chết cũng phải cắn xuống một miếng thịt của Yêu tộc!" "Đúng vậy, chúng ta không thể ngồi chờ chết!" Cùng với những lời bàn tán sôi nổi, cuối cùng, có người đã giác ngộ.

Dưới sự lan tỏa đó, từng người Nhân tộc đều trở nên quyết đoán.

"Nhân tộc ta từ khi được Thánh Mẫu sáng tạo, được Thánh Phụ dạy dỗ!" "Hôm nay Nhân tộc ta tuyệt đối không thể làm liên lụy Trấn Nguyên Tử đại tiên!" "Huynh đệ, theo ta ra ngoài giết địch!" "Dù chết cũng phải xé xuống một miếng thịt máu của Yêu tộc!" Cùng với sự thức tỉnh của ý chí Nhân tộc, họ bắt đầu chủ động xông ra khỏi Ngũ Trang Quán.

Một luồng khí thế quyết tử tỏa ra.

"Tất cả Nhân tộc nghe lệnh!" "Yêu tộc tàn sát Nhân tộc ta, dù chết cũng phải băm vằm Yêu tộc thành vạn mảnh!" "Nhân tộc theo ta giết địch!" Một người có huyết thống Vu tộc hét lớn, dẫn đầu xông ra ngoài.

Nhân tộc thấy vậy liền ào ào xông ra.

"Lũ sâu kiến không biết sống chết!" Côn Bằng cười lạnh, Yêu tộc trực tiếp lao về phía Nhân tộc.

Trong nháy mắt, cuộc đại chiến giữa người và yêu đã bắt đầu.

"Giết!!!" Tiếng gào của Nhân tộc hợp thành một, kinh thiên động địa!

Dũng khí coi cái chết nhẹ tựa lông hồng cuối cùng cũng khiến các đại năng Hồng Hoang phải động lòng.

"Giết!" Hàng trăm triệu Nhân tộc tỏa ra khí thế kinh khủng, để lại người già, phụ nữ và trẻ em, những người còn lại toàn bộ xông ra.

Lập tức, sát khí vô biên tỏa ra, ý chí của hàng tỷ Nhân tộc khiến trời đất biến sắc.

Thậm chí, một đám mây máu hiện ra trên bầu trời.

Cùng với sự bùng nổ chiến ý của Nhân tộc, các đại thần thông phát hiện khí vận của Yêu tộc đang chuyển sang Nhân tộc.

Ngay lập tức, máu nhuộm đỏ Hồng Hoang.

Ý chí của Nhân tộc tuy mạnh mẽ, nhưng Yêu tộc còn mạnh hơn.

Trên chiến trường, trong nháy mắt máu chảy thành sông!

Cảm nhận được sự mạnh mẽ của Yêu tộc, Nhân tộc nhất thời không khỏi tuyệt vọng.

Nhưng càng như vậy, họ lại càng phẫn nộ.

Nhân tộc, vào khoảnh khắc này, đã bùng nổ ý chí tử chiến, oán khí ngút trời, dường như có thể đóng băng cả thương sinh!

"Nhất bái Thánh Mẫu, cảm tạ ân tái tạo của Nữ Oa nương nương." "Nhân tộc chúng ta do Nữ Oa nương nương tạo ra, ơn tái sinh không dám quên!" Trong đại chiến, có lẽ cảm thấy Nhân tộc không thể thoát khỏi đại kiếp này, có người cuối cùng cũng nhớ đến Thánh Mẫu.

Giọng nói đó lan truyền khắp Nhân tộc, trong một lúc, vô số Nhân tộc liền quỳ lạy.

Sau đó lại lạy: "Nhị bái Thánh Phụ, ơn dạy dỗ của Thánh Phụ không dám quên!" "Nếu còn sống, Nhân tộc nguyện làm trâu làm ngựa

báo đáp!" Lần lạy này, Khổng Tuyên suýt nữa đã bay ra, nhưng lại bị Viên Hồng giữ lại.

"Lúc nguy nan mới nhớ đến Thánh Phụ Thánh Mẫu, ai biết thật giả thế nào, cứ xem thêm đã!" Viên Hồng nói.

"Tam bái Hộ pháp Nhân tộc Khổng Tuyên và Viên Hồng, cảm tạ ơn bảo vệ!" "Tứ bái Trấn Nguyên Tử đại tiên, cảm tạ ơn cứu mạng của Trấn Nguyên Tử đại tiên!" Nhân tộc lạy bốn lạy, dứt lời, trời đất chìm vào tĩnh lặng.

Ngay cả Côn Bằng cũng không ngờ, khí vận của Yêu tộc lại bị Nhân tộc hấp thu!

"Giết, mau giết chúng!" Côn Bằng thấy vậy, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, Nhân tộc lại có thể hấp thu khí vận của Yêu tộc.

Nếu Nhân tộc không chết, Yêu tộc há chẳng phải gặp tai ương?

Lập tức, Yêu tộc tàn sát càng thêm ác liệt.

Từng giờ từng khắc, đều có Nhân tộc chết đi, hàng tỷ Nhân tộc, trong nháy mắt chỉ còn lại chục triệu.

"Nhị lang Nhân tộc, giết a!

Giết a..." "Giết a..." Yêu tộc mạnh mẽ, nhưng Nhân tộc không hề có chút sợ hãi.

Hàng chục triệu Nhân tộc mang theo sát khí vô tận xông ra, khí thế không hề suy giảm.

Những người Nhân tộc này nối tiếp nhau xông lên, đầu bù tóc rối, đạp trên máu tươi, dù vũ khí gãy, họ cũng dùng răng để cắn.

Dù bỏ mạng, cũng phải cắn xuống một miếng thịt máu của Yêu tộc.

Quả thực thảm liệt vô cùng!

“Chỉ là Nhân tộc, đừng quá phách lối!” “Hàng tỷ Nhân tộc còn không được, huống chi chỉ là chục triệu Nhân tộc!” Yêu tộc thấy vậy càng thêm phẫn nộ.

Rõ ràng chỉ là những tồn tại nhỏ bé như sâu kiến, nhưng khí thế lại khiến chúng kinh hồn bạt vía.

Càng như vậy, Yêu tộc tàn sát càng thêm ác liệt.

Bên ngoài Ngũ Trang Quán, khắp nơi đều là tay chân cụt, xác chất thành núi, máu tươi chảy ngang.

Vô số đại năng nhìn thấy cảnh này, không khỏi trầm mặc.

Lẽ nào Nhân tộc sẽ vì vậy mà tuyệt diệt?

“Không được, ta không nhìn nổi nữa!” “Huyết tính của Nhân tộc đã thức tỉnh, đến lúc ra tay rồi!” Khổng Tuyên quát.

Lần này, Viên Hồng không ngăn cản.

Nhưng mà, khi hai người chuẩn bị ra tay, dị biến lại xảy ra.

Trên chiến trường, khí phách và hung tính của Nhân tộc đã hoàn toàn bùng nổ.

Họ xả thân quên mình, nhưng chênh lệch thực lực quá lớn.

Nhân tộc chỉ còn lại chưa đến trăm vạn.

“Lão thiên đáng ghét, tại sao lại đối xử với Nhân tộc như vậy?” “Rốt cuộc chúng ta đã phạm lỗi gì?” Nhân tộc kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không linh!

“Yêu tộc, tàn sát Nhân tộc ta!” “Rồi sẽ có một ngày, Nhân tộc ta không diệt, sau này nhất định sẽ đồ sát hết Yêu tộc!” “Lột da, rút gân, nuốt máu, ăn thịt chúng.” Nhân tộc đồng thanh hét lớn, trong một lúc Thiên Đạo có cảm ứng, giáng xuống nhân quả.

Côn Bằng thấy vậy, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Hiện tại Yêu tộc cần mượn Nhân tộc để thành tựu một phen bá nghiệp.

Nhưng lũ sâu kiến nhỏ bé của Nhân tộc lại dẫn động được cảm ứng của Thiên Đạo, từ nay người và yêu không đội trời chung!

Lúc này, tuyệt đối không thể để Nhân tộc tồn tại trên đời!

Nếu không, Yêu tộc nguy rồi!

Chương 217

Diệt cỏ phải diệt tận gốc, vào khoảnh khắc này, Côn Bằng không còn chút do dự nào nữa.

Y muốn đồ diệt Nhân tộc, dù có cắt đứt truyền thừa của Thánh Nhân.

Một tia hung ác hiện lên trên mặt Côn Bằng, chỉ thấy y hét lớn: "Giết, không chừa một mống!" "Ha ha ha, ta xem ai dám động vào Nhân tộc của ta!" Khổng Tuyên chém ra, Ngũ Sắc Thần Quang quét một vòng, lập tức một mảng lớn Yêu tộc chết đi.

"Hay cho một câu không chừa một mống!" "Người và yêu không đội trời chung, bất tử bất hưu!" "Trời không diệt yêu, Nhân tộc diệt yêu, ta thích!" Viên Hồng nhảy lên một cái, trực tiếp hóa thành chân thân vạn trượng, một chân dẫm xuống, vô số Yêu tộc bị giẫm chết.

Tu sĩ Nhân tộc thấy vậy càng thêm phấn khích gầm lớn.

"Hộ pháp Nhân tộc!" "Trời không giúp Nhân tộc ta, Nhân tộc ta tự cường không ngừng!" "Tuân theo ý chí của Thánh Phụ, lời dạy bảo, Nhân tộc không dám quên!" "Người và yêu không đội trời chung, Nhân tộc phải tự cường không ngừng!" Trong một lúc, Nhân tộc gầm lên giận dữ, tỏa ra đấu chí vô cùng.

Mối hận với Yêu tộc đã khắc sâu vào xương tủy, vào tâm trí.

Sau này, người và yêu không đội trời chung!

Có thể nói, trong vô tận ma nạn, Nhân tộc cuối cùng đã tìm lại được tinh thần, truyền thừa của mình.

Nhân tộc, phải tự cường không ngừng!

Đó là truyền thừa mà Đế Giang đã khắc vào tâm trí của Nhân tộc.

Ý chí cổ xưa vừa xuất hiện, những đại thần thông đang quan chiến không khỏi động lòng.

Đặc biệt là Giáo chủ Nhân giáo Thái Thượng Lão Quân, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Y lập Nhân giáo, nhưng Nhân tộc lại không bái y.

"Hay cho một Nhân tộc, ta, Trấn Nguyên Tử, nguyện cùng các ngươi đồng sinh cộng tử!" Trấn Nguyên Tử không khỏi động lòng, chỉ cảm thấy tinh thần kích động.

"Vậy thì tất cả đi chết cho ta!" "Bày Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!" Côn Bằng gầm lên một tiếng giận dữ, lập tức tinh thần dịch chuyển.

Yêu tộc lại một lần nữa bày ra Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Trong một lúc, dù là Khổng Tuyên, Viên Hồng, Trấn Nguyên Tử ra tay cũng trực tiếp bị vây khốn trong đại trận.

"Hôm nay, đồ diệt Nhân tộc!" "Ai cản người đó chết!" Côn Bằng đã giết đến đỏ mắt, ý chí của Nhân tộc đã cho thấy họ và Yêu tộc không đội trời chung!

Phải trừ khử Nhân tộc.

Chỉ là, đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ vang lên: "Côn Bằng, ai cho ngươi cái gan dám tàn sát Nhân tộc!" "Chẳng lẽ bản tôn ra ngoài một chuyến đã cho ngươi vốn liếng để làm càn sao?" Giọng nói vừa dứt, lập tức một luồng uy áp từ trên trời giáng xuống.

Sau đó, một quyền hạ xuống, "ầm" một tiếng, trăm vạn Yêu tộc, một quyền phá diệt.

"Đế Giang!" Sắc mặt Côn Bằng đại biến.

Cả Hồng Hoang làm sao có thể không nhớ giọng nói này!

Chính là Đế Giang!

Khổng Tuyên và những người khác nghe vậy không khỏi vui mừng, "Phụ thân (Sư tôn!)" Nhân tộc cũng lần lượt quỳ xuống, "Bái kiến Thánh Phụ!" Bất ngờ, Đế Giang từ Hỗn Độn trở về đã kịp đến!

"Đế Giang!" Vào khoảnh khắc này, chúng sinh Hồng Hoang không khỏi kinh hãi.

Đế Giang xuất hiện!

Người đàn ông đứng trên đỉnh cao của truyền thuyết, cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Có thể nói, lúc này, Đế Giang vô cùng phẫn nộ.

Y ở bên ngoài chinh chiến, Hồng Hoang lại có kẻ tính kế người của y!

"Bái kiến Phụ thần đại nhân!" "Bái kiến Sư tôn!" "Bái kiến Thánh Phụ, nguyện Thánh Phụ vạn thọ vô cương!" Khổng Tuyên, Viên Hồng, và Nhân tộc lần lượt quỳ lạy.

"Mong Thánh Phụ từ bi, vì Nhân tộc chúng con chủ trì công đạo!" Nhân tộc lạy xong lại một lần nữa quỳ lạy.

"Đứng dậy!" Giọng Đế Giang lạnh như băng, cùng với pháp lực tỏa ra, lập tức thương thế của chúng sinh trực tiếp được hồi phục.

Ánh mắt y nhìn về phía Côn Bằng, lạnh lùng nói: "Côn Bằng, ngươi to gan thật, ngay cả người của ta cũng dám giết!" Trong lời nói, sát ý vô hạn.

Vào khoảnh khắc này, Côn Bằng chỉ cảm thấy linh hồn mình như rơi vào hầm băng.

Đế Giang, một cái tên khiến Yêu tộc căm hận, nhưng cũng vô cùng sợ hãi.

Cái tên này đã trấn áp Yêu tộc suốt một lượng kiếp.

Thậm chí, ngay cả Thánh Nhân cũng không dám tranh phong với y.

"Ngươi, không phải đã đến Hỗn Độn rồi sao?" "Không phải sẽ không bao giờ trở lại nữa sao?" Côn Bằng kinh hãi nói, trong lời nói lại để lộ một thông tin, có người đang tính kế Đế Giang.

Không hổ là Côn Bằng, cũng là một lão già gian xảo, vừa gặp Đế Giang, không nói hai lời đã bán đứng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Chắc là các ngươi mong bản tôn không thể trở về lắm nhỉ?" "Bản tôn vì sự an nguy của Hồng Hoang mà ở bên ngoài liều sống liều chết, các ngươi thì hay rồi, dám tính kế bản tôn!" "Đúng là một lũ rác rưởi!" "Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, không phải các ngươi thích tính kế lắm sao?" "Bây giờ bản tôn đang ở đây, các ngươi tính kế đi!" "Hồng Hoang nguy cơ, các ngươi không nghe không hỏi, đấu đá nội bộ thì giỏi lắm!" "Thánh Nhân kiểu các ngươi, ngay cả một con chó cũng còn mạnh hơn!" Đế Giang giận dữ quát.

Dứt lời, chúng sinh lại một lần nữa sắc mặt đại biến.

Đế Giang ngông cuồng như vậy, không chỉ coi thường Yêu tộc, mà ngay cả Thánh Nhân cũng dám mắng.

Hơn nữa, còn mắng Thánh Nhân không bằng chó.

Ngay trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, sự sỉ nhục trần trụi như vậy, quả thực là ấn Thánh Nhân xuống đất mà chà đạp.

Chỉ là, cùng với lời mắng chửi của Đế Giang, các Thánh Nhân lại không dám có bất kỳ biểu hiện nào.

Vào khoảnh khắc này, sắc mặt Côn Bằng không khỏi âm trầm đến cực điểm, dường như có thể vắt ra nước.

Các Thánh Nhân nói là sẽ ra tay, bây giờ bị mắng cũng không có

động tĩnh gì.

Côn Bằng biết mình đã bị lợi dụng.

Đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của Đế Giang, Côn Bằng biết khó thoát một kiếp.

"Hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm!" "Là Thánh Nhân xúi giục ta, Đế Giang đại nhân minh giám a!" Côn Bằng cầu xin tha thứ, lúc này, đâu còn chút bộ dạng kiêu ngạo như trước.

"Xúi giục?" "Vậy chỉ có thể nói ngươi là kẻ ngốc!" "Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, giết người Vu tộc của ta, vậy thì phải trả lại gấp trăm lần!" "Yêu tộc giết một người của ta, ta giết một trăm người của Yêu tộc!" "Hôm nay, Yêu tộc tất diệt!" Đế Giang nói rồi, chỉ một ngón tay về phía Thiên Đình.

Chỉ thấy một luồng chỉ kình xuyên thấu trời đất, chỉ kình bá đạo hùng hậu phá tan bốn nguyên tố Địa Phong Thủy Hỏa.

Một kích này, Thiên Đình trực tiếp bị đánh nát, tan thành tro bụi.

Chương 218

"Đồ sát Yêu tộc, cũng như giết gà mổ chó!" "Thiên Đình đã diệt, tiếp theo là ngươi!" "Côn Bằng, ta cho ngươi một cơ hội để lại di ngôn!" "Nói đi, rồi chết!" Đế Giang cười lạnh.

Chúng sinh thấy vậy càng thêm kinh hãi, còn Nhân tộc thì vô cùng phấn khích.

Thậm chí, họ cảm thấy vô cùng hả hê, vì đã tàn sát Nhân tộc, sào huyệt của Yêu tộc đã trực tiếp bị phá hủy.

Hiện tại, đám Yêu tộc ở Ngũ Trang Quán đều run lẩy bẩy.

Thánh Phụ của Nhân tộc, Đế Giang, đang đòi lại công đạo cho Nhân tộc!

Khoảnh khắc này, Nhân tộc chỉ cảm thấy ngẩng mày nở mặt!

Vô cùng sung sướng, Nhân tộc không diệt, Yêu tộc tất diệt!

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, các ngươi thật độc ác!" "Nếu các ngươi không ra tay, đừng trách ta!" "Đế Giang, là Tiếp Dẫn Chuẩn Đề..." Côn Bằng trực tiếp nói ra tên của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chỉ là lời chưa nói xong, chỉ thấy trên bầu trời, thánh uy tỏa ra.

"A Di Đà Phật, đại kiếp của Nhân tộc là do trời định, Đế Giang đạo hữu hà tất phải đại động can qua như vậy!" Bất ngờ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của phương Tây xuất hiện.

Dường như họ cũng sợ Côn Bằng nói ra những lời không nên nói.

"Đại kiếp của Nhân tộc?

Bản tôn không biết!" "Là Thánh Nhân các ngươi giở trò?

Chẳng lẽ, các ngươi cho rằng bản tôn không dám giết sao?" Đế

Giang nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cười lạnh.

"Đánh giết ta?" "Bằng ngươi, Đế Giang!?" Chuẩn Đề cũng nổi giận, Thánh Nhân bất tử bất diệt, thứ họ quan tâm là khí vận và thể diện.

Nhưng sự tồn tại của Đế Giang vừa cướp đoạt khí vận, lại vừa làm tổn hại thể diện.

Chuẩn Đề còn có hậu chiêu, cuối cùng không nhịn được mà phản bác.

Y là Thánh Nhân!

Còn Đế Giang chỉ là Chuẩn Thánh!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không biết, Đế Giang đã thành Thánh.

Dù sao y cũng thành Thánh ở Hỗn Độn, Hồng Hoang không có bất kỳ dấu hiệu nào.

"Mấy nghìn năm không gặp, khí thế cũng đủ đầy hơn không ít nhỉ?" "Không sai, bằng ta, Đế Giang!" Đế Giang cười lạnh một tiếng, trực tiếp một quyền đấm về phía Chuẩn Đề, lập tức dọa cho Chuẩn Đề phải thúc đẩy Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên.

Hầu như cùng lúc, từ xa lại có ba luồng lưu quang.

Lập tức tử khí tỏa ra, kim hoa nở rộ, trời giáng điềm lành.

"Kiếp nạn của Nhân tộc đã qua!" "Chuyện này dừng ở đây thì thế nào?" "Đế Giang, ngươi từ Hỗn Độn trở về, chẳng lẽ không báo cáo tình hình với Đạo Tổ trước sao?" Lão Tử nhàn nhạt nói.

"Kiếp nạn của Nhân tộc đã qua?" "Bản tôn báo cáo tình hình với Đạo Tổ?" "Từ khi nào, bản tôn cần các ngươi quyết định?" "Các Thánh Nhân, các ngươi thật sự cho rằng chúng sinh thiên hạ đều mặc cho các ngươi đùa giỡn sao?" "Kiếp nạn của Nhân tộc đã qua, hôm

nay chính là kiếp nạn của Thánh Nhân!" Đế Giang nói rồi, ha hả cười lớn.

Cùng lúc đó, một luồng sát khí kinh khủng tỏa ra.

Lập tức, cả trời đất đều bị sự túc sát bao trùm!

"Rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới chịu thôi!

Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng Thánh Nhân là đồ trang trí?" Nguyên Thủy lạnh lùng quát.

"Thôi tay?

Để bản tôn dạy dỗ đám Thánh Nhân chó má này một trận rồi nói!" "Thân là Thánh Nhân, không biết giáo hóa chúng sinh!" "Thân là Thánh Nhân, không biết bảo vệ Hồng Hoang!" "Thánh Nhân kiểu gì vậy!" "Thiên Đạo Hồng Hoang có các ngươi, quả thực là sỉ nhục!" "Hôm nay bản tôn thay mặt chúng sinh Hồng Hoang, dạy dỗ các ngươi một phen!" Dứt lời, khí thế của Đế Giang trực tiếp khóa chặt năm đại Thánh Nhân.

"Đại ca, Thông Thiên thụ giáo!" "Ta nhất định sẽ tự kiểm điểm!" Thông Thiên lui sang một bên, thừa nhận sai lầm của mình.

"Thông Thiên, ngươi!" Lão Tử và Nguyên Thủy lộ ra vẻ mặt không vui.

Thông Thiên gọi Đế Giang là đại ca, đứng ngoài cuộc.

"Đại ca, nhị ca, chuyện này quả thực là chúng ta làm sai rồi!" "Xin lỗi Đế Giang đại ca, huynh ấy sẽ tha thứ cho chúng ta!" Thông Thiên nói.

"Ta không sai, đây là thiên mệnh!" Lão Tử lạnh lùng nói.

Y không muốn đối địch với Đế Giang, nhưng Đế Giang hết lần này đến lần khác sỉ nhục Thánh Nhân.

Thứ mà Thánh Nhân quan tâm nhất chính là thể diện, lúc này, họ không còn đường lùi!

"Thiên mệnh?

Vậy bản tôn sẽ nghịch thiên!" Đế Giang cười lạnh.

Chúng sinh Hồng Hoang nhìn thấy cảnh này, không khỏi lệ rơi đầy mặt.

Thánh Nhân bất nhân, coi vạn vật như chó rơm.

Đế Giang vì chúng sinh Hồng Hoang mới đối đầu với Thánh Nhân!

"Đế Giang!" Bốn đại Thánh Nhân đồng thời nổi giận.

Trong một lúc, trời đất phong vân biến sắc, Thánh Nhân nổi giận chính là thiên uy!

Lời nói của Đế Giang, có thể nói là nghịch thiên đến cực điểm.

Thánh Nhân thay trời hành đạo sao có thể không giận.

Trong một lúc, trời đất phong vân biến sắc, từng luồng khí tức hủy diệt tỏa ra.

Lập tức, trời đất dị tượng liên tiếp xảy ra, bầu trời trực tiếp bị nhuộm đỏ, sấm chớp vang rền, như thể tận thế sắp giáng lâm.

"Thánh Nhân nổi giận rồi!" "Xong rồi, trời đất sắp bị hủy diệt rồi!" "Thánh Nhân chó má, ta ủng hộ Luân Hồi Đại Đế dạy dỗ chúng!" Chúng sinh nhìn cảnh tượng trước mắt, tuy kinh hãi, nhưng lại lần lượt ủng hộ Đế Giang.

Thánh Nhân bất nhân, coi vạn vật như chó rơm.

Đế Giang là vì chúng sinh Hồng Hoang mà xuất chiến, sao có thể không ủng hộ.

"Kẻ sỉ nhục Thánh Nhân, đáng giết!" Chuẩn Đề ném một viên xá

lị về phía Đế Giang.

"Ba ngày không đánh, lên nóc lật ngói!" "Xem ra, ngươi không có trí nhớ!" "Vậy thì lần này, ta sẽ khiến ngươi nhớ kỹ!" Đế Giang biết Thánh Nhân bất tử bất diệt, trừ khi hủy diệt Hồng Hoang.

Nhưng giết không được, có thể phong ấn!

Chương 219

Có thể sỉ nhục thể diện.

Đối mặt với xá lị của Chuẩn Đề, trên người Đế Giang hiện ra Hỗn Độn Chung.

Lập tức tiếng chuông vang vọng khắp trời đất.

Sóng âm kinh khủng quét ra, trực tiếp đánh bay viên xá lị.

"Hỗn Độn Chung!" Các Thánh Nhân không khỏi kinh ngạc, không ngờ Đế Giang đã luyện hóa Hỗn Độn Chung.

Trong khoảnh khắc đó, Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy cũng ra tay.

Chỉ thấy một người xuất ra Bàn Cổ Phiên, một người hóa thành chân thân cẩu đà.

Lập tức, từng luồng đại đạo được phóng ra, quét về phía Đế Giang.

Chỉ là, Đế Giang vẫn cười lạnh, hít sâu một hơi.

Thân thể y đón gió mà lớn, trăm trượng, nghìn trượng, vạn trượng.

Mười vạn trượng, trăm vạn trượng!

Vào khoảnh khắc này, Đế Giang trực tiếp hiện ra chân thân.

Đám Thánh Nhân này, tính kế chúng sinh, coi sinh linh thiên hạ như sâu kiến.

Quả thực vô tình đến cực điểm.

Điểm này, Đế Giang không làm được.

Thân là Vu tộc, thứ Đế Giang theo đuổi là tự do, mạnh mẽ, và bảo vệ.

Vì thế, y mới thảo phạt Thánh Nhân.

Vì thế, trận chiến này phải đánh!

Không đánh, không đủ để dập tắt ngọn lửa giận trong lòng, không đánh không xứng là Vu tộc bảo vệ Hồng Hoang.

Huống chi, sau khi chứng đắc Thánh Đạo, các Thánh Nhân trong mắt Đế Giang chỉ như đứa trẻ ba tuổi.

Vào khoảnh khắc này, Đế Giang hiện ra chân thân.

Giữa trời đất, một người khổng lồ trăm vạn trượng đứng sừng sững, che trời lấp đất.

Một luồng hung sát chi khí vô tận tỏa ra từ người Đế Giang, như tinh thần mênh mông, như ngân hà rực rỡ.

Dưới luồng khí tức cổ xưa đó, chúng sinh chỉ cảm thấy toàn thân run lẩy bẩy.

Linh hồn họ như rơi vào hầm băng, đó là uy áp của sinh vật cao cấp.

Trong một lúc, trời đất Hồng Hoang phong vân biến sắc.

Đúng lúc này, giọng của Hồng Quân vang lên: "Đế Giang đạo hữu, dừng tay ở đây thì thế nào?" "Không dạy dỗ mấy tên tiểu tặc này, bản tôn không thoải mái!" Đế Giang lạnh lùng quát.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ, y cũng không nể mặt.

Chúng sinh Hồng Hoang nghe vậy càng thêm kinh hãi.

Chỉ cảm thấy toàn thân run lên, trực tiếp quỳ xuống đất.

Trên thế giới này, thật sự có người điên cuồng như vậy.

Đối đầu với Tứ Thánh thì thôi đi, ngay cả mặt mũi của Hồng Quân Đạo Tổ cũng không cho.

Phải biết rằng, Hồng Quân hợp đạo, là người đứng đầu Hồng Hoang!

"Đế Giang, đừng có ngông cuồng!" "Trong lòng ngươi không thoải mái, chẳng lẽ ta thoải mái sao?" "Phật cũng có lửa, trong những người ở đây, ai mà không có ý kiến với ngươi?" Chuẩn Đề gầm lên, cũng hiện ra kim thân trăm vạn trượng.

Uy thế của Nộ Mục Kim Cương đó chấn động Hồng Hoang.

Cơn giận của Thánh Nhân, không thể chống lại!

"Vậy thì cùng lên đi!" "Vừa hay bản tôn giải quyết một lượt!" Đế Giang khinh thường nói.

Hồng Quân nghe vậy, thở dài một tiếng: "Thánh Nhân chi chiến, Hồng Hoang sẽ vỡ nát, nếu muốn giải quyết ân oán, hãy đến Hỗn Độn đi!" Dứt lời, Hồng Quân trực tiếp dùng pháp lực vô thượng chuyển các Thánh Nhân đến hư không Hỗn Độn.

"Hỗn Độn, đúng ý ta!" Đế Giang nhảy lên một cái, xuyên qua không gian, trong nháy mắt xông ra khỏi ba mươi sáu tầng trời, tiến vào Hỗn Độn.

Nơi đây, nguyên tố hỗn loạn, thời không rối bời.

Các Thánh Nhân đứng trong Hỗn Độn, chỉ có thể dùng pháp bảo bảo vệ bản thân.

Đối với Đế Giang mà nói, đi lại trong Hỗn Độn quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

So với việc các Thánh Nhân phải bảo vệ bản thân, Đế Giang có thể tự do tự tại.

"Đế Giang đạo hữu!" "Hồng Hoang không thể thiếu các Thánh Nhân, nếu ngươi muốn dạy dỗ, ta sẽ không ngăn cản!" "Nhưng hy

vọng ngươi có thể thủ hạ lưu tình!" Hồng Quân thỉnh cầu.

Các Thánh Nhân không biết Đế Giang đã chứng đắc Thánh Đạo, Hồng Quân sao có thể không biết.

Huống chi, Hồng Quân phát hiện, sức mạnh của Đế Giang không thua kém y.

Các Thánh Nhân chiến với Đế Giang, cuối cùng chỉ là một trò cười.

"Lưu tình?" "Đợi ta đánh sướng tay rồi nói!" Đế Giang nói rồi, siết chặt hai nắm đấm, vang lên tiếng răng rắc.

"Thật ngông cuồng!" "Chư vị, ai lên trước?" Tứ Thánh nhìn nhau, không ai dám ra tay trước.

"Cùng lên đi, đừng có lằng nhằng ở đó nữa!" "Lần này, bản tôn sẽ khiến tất cả các ngươi nhớ kỹ!" "Nơi bản tôn ở, trời đất đều do bản tôn quản!" "Là rồng thì phải cuộn, là hổ thì phải nằm!" Đế Giang mặt đầy bá đạo.

Khí thế tỏa ra, Hỗn Độn chi khí như mèo con ngoan ngoãn.

Có thể nói, Đế Giang đã cuồng vọng đến cực điểm.

Một người chiến Tứ Thánh!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Lão Tử, Nguyên Thủy thấy vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

"Hay cho một Đế Giang cuồng vọng, ngươi muốn tìm chết, đừng trách chúng ta!" Nguyên Thủy thấy vậy trực tiếp xuất ra Bàn Cổ Phiên đánh về phía Đế Giang.

Chương 220

Lão Tử thì phóng ra Thái Cực Đồ, một cây cầu vàng phong tỏa về phía Đế Giang.

Về phần Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, càng hiện ra chân thân, sau lưng là châu quang bảo tượng.

Trong một lúc, Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Thất Bảo Diệu Thụ, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc các loại pháp bảo trực tiếp đánh về phía Đế Giang.

Những pháp bảo này vốn đã uy lực vô cùng, dưới pháp lực của Thánh Nhân càng phát huy đến cực hạn.

Nhưng đối mặt với sự tấn công của mọi người, Đế Giang chỉ cười lạnh, mặc cho các ngươi cuồng phong bão táp, ta vẫn đứng vững không động.

Ầm!

Các Thánh Nhân đánh trúng người Đế Giang, lập tức khí lãng quét ra.

Chỉ là, Đế Giang lại không hề lay động: "Các ngươi đang gãi ngứa cho bản tôn đấy à?" Lời nói ra, quả thực khinh thường đến cực điểm.

Các Thánh Nhân không khỏi mặt đỏ bừng, bất kể là pháp bảo nào cộng thêm pháp lực của Thánh Nhân, đều uy lực vô cùng.

Đặc biệt Bàn Cổ Phiên là Tiên Thiên Chí Bảo, công phạt lợi khí.

Lúc này, ngay cả Đế Giang cũng không làm bị thương được?

Thân thể của Vu tộc mạnh mẽ đến vậy sao?

"Hay cho một thân thể Vu tộc, Đế Giang, nếu ngươi dám đỡ một

kiếm của ta!" "Hôm nay bản Thánh dập đầu nhận sai với ngươi!" Chuẩn Đề thấy vậy, trong lòng nảy ra một kế.

Pháp bảo vốn định dùng để đánh lén, giờ phải chuyển từ trong tối ra ngoài sáng.

"Dập đầu thật chứ!" "Bản tôn đứng đây, nếu ngươi có thể làm tổn thương một sợi lông của bản tôn, đều coi như ngươi thắng!" Đế Giang khinh thường nói.

"Lời này là thật!" Chuẩn Đề không khỏi vui mừng.

"Đương nhiên!" "Chỉ là, ngươi có bản lĩnh đó không?" Đế Giang khinh thường đến cực điểm.

Khiến cho Chuẩn Đề tức giận vô cùng, cuối cùng, y xuất ra một thanh trường kiếm!

Thanh kiếm này vừa xuất hiện, oán khí vô tận bao quanh, một luồng bi thương phẫn nộ tỏa ra.

Bảo vật này không thuộc Tiên Thiên, nhưng lại cho Đế Giang một cảm giác tim đập nhanh.

"Đồ Vu Thần Kiếm!" "Chuẩn Đề, bản tôn muốn ngươi chết!" Đế Giang nổi giận.

Thân là Thánh Nhân, lại luyện chế ra thứ có hại cho thiên hòa như vậy!

Đồ Vu Thần Kiếm, bảo vật này không phải chí bảo.

Thậm chí bảo vật này không thuộc Tiên Thiên, nhưng nó được tạo ra từ oán khí của Nhân tộc và các loại thiên tài địa bảo.

Thanh kiếm này chuyên làm tổn thương nhục thân và Nguyên Thần.

Vu tộc không có Nguyên Thần, thanh kiếm này chính là khắc tinh.

Một khi trúng phải kiếm này, dưới sự bao quanh của oán khí, vết thương khó có thể lành lại.

Ngay cả Tổ Vu cũng phải ôm hận tại chỗ.

Có thể nói, thanh kiếm này được chế tạo chuyên dành cho Vu tộc.

Cần phải đồ sát hàng tỷ người mới luyện thành một thanh kiếm.

Đế Giang sao có thể không giận!

Quả thực Thánh Nhân vô tình, coi trời đất vạn vật như chó rơm.

"Ngươi dám dùng thanh kiếm này khiêu khích dũng khí của bản tôn?" "Tốt, Chuẩn Đề, tốt lắm!" Giọng Đế Giang ngày càng lạnh như băng.

Lời vừa dứt, khiến linh hồn Chuẩn Đề dường như sắp bị đóng băng.

Y có thể cảm nhận được ngọn lửa giận ngút trời của Đế Giang!

Chỉ là, vậy thì đã sao?

"Không sai, chính là bằng thanh kiếm này!" "Chẳng lẽ ngươi sợ rồi, quên mất lời vừa nãy sao?" Chuẩn Đề khiêu khích.

Để Đế Giang đỡ một kiếm này, Chuẩn Đề đã phải tốn rất nhiều công sức.

"Cứ việc lên!" "Sau một kiếm này, sẽ là ngày chết của ngươi!" Đế Giang cười lạnh, Đồ Vu Thần Kiếm, quả thực có thể đồ sát Tổ Vu.

Chỉ là, y lại có gì phải sợ!

"Vậy thì đi chết đi!" Chuẩn Đề pháp lực cuộn trào, một kiếm hạ xuống.

Lập tức kiếm xuất, như kinh hồng.

Một kiếm chém rách cả Hỗn Độn, pháp lực cấp bậc Thánh Nhân

hội tụ vào thanh kiếm này.

Không ai có thể hình dung được sự huy hoàng của một kiếm này, kiếm vừa xuất ra, dường như trời đất cũng sắp bị một kiếm chém đứt.

Vào khoảnh khắc này, Chuẩn Đề thậm chí còn lộ ra nụ cười âm mưu đã thành.

Đế Giang, chết chắc rồi!

Cùng với Đồ Vu Thần Kiếm tỏa ra ánh sáng đen kịt, từng đạo u hồn bao quanh.

Lập tức hắc khí che trời lấp đất dường như oán trời oán đất, oán hết chúng sinh.

"Chết đi, Đế Giang!" Chuẩn Đề gào thét.

Nhưng mà, Đế Giang chỉ đánh ra một quyền!

Ầm!

Hai luồng sức mạnh giao thoa, lập tức Hỗn Độn im lặng.

Dường như trời đất hóa thành một vùng cấm địa.

Sau đó, "rắc" một tiếng.

Trên Đồ Vu Thần Kiếm xuất hiện vết nứt.

Chương 221

"Không, không thể nào!" Chuẩn Đề kinh ngạc, một kiếm hạ xuống, chẳng phải Đế Giang nên bị chém làm hai sao?

Tại sao Đồ Vu Thần Kiếm lại gãy?

Để có được thanh kiếm này, y đã tiêu hao rất nhiều tài nguyên của phương Tây.

Chỉ để đồ sát Đế Giang.

Nhưng lúc này, lại không có tác dụng gì.

Thậm chí, Đồ Vu Thần Kiếm trực tiếp bị hủy!

Lẽ nào...

Một ý nghĩ kinh khủng hiện lên trong đầu Chuẩn Đề.

Kiếm của y có thể đồ sát cấp bậc Chuẩn Thánh nhưng không làm gì được Đế Giang.

Chỉ có một khả năng!

"Ngươi không phải Chuẩn Thánh, ngươi là Thánh Nhân?" Chuẩn Đề kinh hãi.

Cũng chỉ có như vậy, Đồ Vu Thần Kiếm mới mất đi tác dụng.

"Không sai, bản tôn đã thành Thánh!" "Vì Hồng Hoang, bản tôn đặt mình vào hiểm cảnh, còn các ngươi, lũ rác rưởi!" "Lại dám đánh chủ ý của bản tôn!" "Chuẩn Đề, quỳ xuống dập đầu, lão tử tha cho ngươi không chết!" "Nếu không, hôm nay, nhất định sẽ khiến ngươi tro tàn khói bay!" Đế Giang gầm lên một tiếng, khí tức càng kinh khủng hơn tỏa ra.

Lập tức, Hỗn Độn chấn động.

“Cảnh giới Thánh Nhân!” Sắc mặt các Thánh Nhân lạnh như băng, không khỏi kinh hãi.

Đế Giang với thực lực Chuẩn Thánh đã có thể làm bị thương Thánh Nhân, nay đã thành Thánh, ai có thể cản nổi?

Chỉ bằng nhục thân kinh khủng đó, đã đủ khiến mọi người không thể làm gì được!

Nếu biết Đế Giang là Thánh Nhân, đánh chết họ cũng không dám trêu chọc Đế Giang.

Dù sao, họ chỉ dám trêu chọc Đế Giang vì có Đồ Vu Thần Kiếm.

“Chuyện bé xé ra to!” “Hôm nay, để bản tôn chiến một trận thống khoái!” “Không quỳ xuống dập đầu nhận sai, ta sẽ phong ấn toàn bộ các ngươi một lượng kiếp!” Đế Giang nói rồi, lại một lần nữa vung quyền.

Không có bất kỳ kỹ xảo nào, không có bất kỳ chiêu thức hoa mỹ nào.

Đế Giang một quyền đánh ra, lập tức, nơi quyền kình đi qua, Hỗn Độn trực tiếp bị phá vỡ.

Giống như Bàn Cổ khai thiên tích địa, chỉ là thanh thế nhỏ hơn khai thiên tích địa rất nhiều.

Một quyền xuất ra, quả thực cửu thiên kinh lôi, trong nháy mắt bao trùm các Thánh Nhân trong đó.

“Thái Cực Đồ xuất trấn âm dương!” “Bàn Cổ Phiên xuất tỏa càn khôn!” “Công Đức Kim Liên trán tây phương!” “Thất Bảo Diệu Thụ xoát thiên hạ!” Đối mặt với một quyền của Đế Giang, các Thánh Nhân lần lượt thúc đẩy pháp bảo đến cực hạn.

Thái Cực Đồ càng hóa thành âm dương nhị khí bao trùm Lão Tử,

trên đầu y, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp sừng sững.

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn, Bàn Cổ Phiên vốn là Tiên Thiên Chí Bảo, tuy là công phạt chi khí, nhưng cũng có thể trấn áp không gian.

Cùng với việc lay động Bàn Cổ Phiên, Địa Phong Thủy Hỏa bị trấn áp, Hỗn Độn trở về bình tĩnh.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng liên thủ chống lại công kích của Đế Giang.

Thất Bảo Diệu Thụ các loại lưu quang dật thải, quả thực mỹ lệ vô cùng.

Trên Thất Bảo Diệu Thụ, từng giấc mộng đẹp hiện ra, chính là đại đạo của Chuẩn Đề!

Ầm!

Một quyền của Đế Giang hạ xuống.

Bất kể Tứ Thánh sử dụng thủ đoạn gì.

Một quyền, vạn vật đều bị trấn áp.

Ngay sau đó, thân hình Đế Giang khẽ động, đã đến bên cạnh Chuẩn Đề.

"Không!" Chuẩn Đề kinh hãi, chưa kịp phản ứng, đã bị Đế Giang một tay bóp cổ.

Sau đó hung hăng ném về phía một tinh thần bên cạnh.

"Bản tôn bảo ngươi quỳ xuống, đừng có đứng đó!" Dứt lời, Đế Giang lại một cước đá vào đầu gối của Chuẩn Đề.

"Rắc" một tiếng, Chuẩn Đề trực tiếp ngã quỵ xuống, thánh nhân chi khu trực tiếp bị đá nát đầu gối.

Cảnh này, khiến các Thánh Nhân còn lại trố mắt đứng nhìn.

Đế Giang quả thực quá hung bạo!

Sức mạnh này, làm sao chống lại?

Vào khoảnh khắc này, các Thánh Nhân cuối cùng cũng lộ ra ánh mắt sợ hãi.

Họ lo lắng sau Chuẩn Đề sẽ là mình.

Tuy rằng Thánh Nhân bất tử bất diệt, nhưng nếu bị ngược đãi như Chuẩn Đề, còn có mặt mũi nào mà sống trên đời?

Đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của Đế Giang, mọi người càng thêm kinh hồn bạt vía.

"Các vị, Đế Giang đại ca khoan hồng độ lượng." "Nhận sai đi, nếu không sẽ bị đánh chết đấy!" Thông Thiên hả hê nói.

May mắn y là đại ca của Đế Giang, nếu không cũng là một trong những kẻ thảm hại kia.

Phía bên kia, Chuẩn Đề bị xách lên tát trái tát phải, mặt sưng như đầu heo.

Đối mặt với sự mạnh mẽ của Đế Giang, mọi người cuối cùng cũng sợ hãi.

"Chúng ta sai rồi!" các Thánh Nhân cúi đầu.

"Người các ngươi nên xin lỗi là chúng sinh Hồng Hoang, Thánh Nhân có trách nhiệm giáo hóa chúng sinh." "Đã nhận khí vận của chúng sinh, thì nên che chở họ, chứ không phải coi thường sinh mệnh của chúng sinh!" Đế Giang lạnh lùng quát.

Các Thánh Nhân nghe vậy, lại hướng về phía chúng sinh Hồng Hoang bày tỏ sự áy náy.

Vào khoảnh khắc này, chúng sinh Hồng Hoang có cảm ứng, không khỏi lại một lần nữa kính phục Đế Giang từ tận đáy lòng.

Chương 222

Trong một lúc, thế giới Hồng Hoang có vô số người cảm niệm uy danh của Luân Hồi Đại Đế.

Cũng hầu như cùng lúc, Thiên Sứ Giới dưới sự dẫn dắt của Nữ Oa, tiến về phía Hồng Hoang.

Sau đó, hai thế giới bắt đầu va chạm.

Thiên Đạo Hồng Hoang nuốt chửng Thiên Sứ Giới, nội tình của Hồng Hoang lại một lần nữa được nâng cao.

Nhân cơ hội này, Đế Giang cũng để các Tổ Vu thành thánh vị cao hơn!

Sau khi Hồng Hoang nuốt chửng Thiên Sứ Giới, Thiên Đạo phân chia lại địa vực.

Chia Hồng Hoang thành bốn châu, Nam Chiêm Bộ Châu, chủ yếu là Vu Nhân và Nhân tộc.

Đông Thắng Thần Châu, chủ yếu là các tiên phái Đạo gia và Vu tộc, phía đông là Đông Hải, ba hòn đảo tiên trên biển khá nổi tiếng, là nơi tụ tập của Vu tộc.

Bắc Câu Lô Châu, hoàn cảnh hiểm ác, nghe đồn bị oán khí của con huyền quy bị chặt bốn chi để vá trời xâm thực, phần lớn là nơi lưu đày của yêu ma và Vu tộc.

Tây Ngưu Hạ Châu, ngoài cảnh đẹp Linh Sơn của phương Tây, phần lớn là nơi hỗn hợp của một bộ phận Nhân tộc và Yêu tộc.

Trên nền cũ của Thiên Cung.

Một đám mây lành từ từ hiện ra từ hư không.

Thân ảnh của Hồng Quân hạ xuống trên đám mây lành, sau lưng là hai đồng tử thùy thiều.

Y cúi mắt, nhìn một mảnh tường đổ vách nát.

Cung điện sụp đổ, tiên trì khô cạn, khắp nơi là thi thể mục nát của Yêu tộc khiến nơi đây tràn ngập tử khí.

Cách đó không xa, một tấm biển bằng bạch ngọc vỡ thành nhiều mảnh, vẫn có thể lờ mờ nhìn ra ba chữ lớn trên đó.

"Nam Thiên Môn"!

"Ngày xưa Đế Tuấn, Thái Nhất huynh đệ đã lập nên Thiên Đình ở đây." "Họ âm mưu thống trị Hồng Hoang, lại bị Tổ Vu Đế Giang một quyền đánh tan." "Tất cả đều quy về hư vô.

Đáng tiếc, đáng than." Hai đồng tử nghe Hồng Quân cảm thán, sắc mặt không đổi, nhưng trong mắt lại đồng thời lóe lên vẻ kinh ngạc.

Mảnh Thiên Cung này dù là phế tích cũng trải dài khắp chân trời, không biết rộng lớn đến đâu.

Có thể thấy ngày xưa nó huy hoàng và tráng lệ đến mức nào, Đế Tuấn, Thái Nhất hai vị đều là đại năng thông thiên, thực lực mạnh mẽ vô song.

Nhưng nghe Tổ sư Hồng Quân nói, tất cả lại bị hủy trong một quyền!

Chỉ cần một quyền, đã đánh tan cả Thiên Cung và Ngọc Đế.

Đế Giang đó rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào?

Khi hai đồng tử đang suy nghĩ lung tung, Hồng Quân lại một lần nữa cất tiếng cảm thán.

"Cuộc đại chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc đã khiến Hồng Hoang hỗn loạn, hàng tỷ sinh linh rơi vào kiếp nạn." Sự kiện lớn nhất của

Hồng Hoang gần đây không gì khác ngoài cuộc đại chiến giữa hai tộc người và yêu.

Trước Ngũ Trang Quán, họ đã đánh đến trời đất tối tăm, sao trăng đảo lộn.

Sau đó Đế Giang hiện thân, trấn áp Yêu tộc, tiêu diệt vô số Yêu tộc, mới kết thúc cuộc tranh đoan này.

Nhưng Nhân tộc trong trận chiến trước đó cũng tổn thất không nhỏ.

Đất đai trước Ngũ Trang Quán hiện nay một màu đỏ máu, toàn bộ là do tiên huyết của hai tộc thấm vào.

"Giữa trời đất phải có trật tự ràng buộc, cũng phải có người giám quản, điều hòa xung đột giữa các tộc, nếu mặc cho các tộc tàn sát lẫn nhau, Hồng Hoang e rằng không còn tồn tại." "Tổ sư nói rất phải." Hai đồng tử lần lượt phụ họa.

"Thiên Đình đã bị phá hủy từ lâu, đến lúc thành lập một Thiên Đình hoàn toàn mới, thống lĩnh Hồng Hoang." Hồng Quân nhìn vào hư không, dường như đã thấy được tương lai xa xôi.

"Khởi." Hồng Quân khẽ quát một tiếng, sức mạnh vô thượng trong nháy mắt bao trùm toàn bộ phế tích Thiên Cung, tường đổ vách nát dưới sự gia trì của sức mạnh Hồng Quân lần lượt bay lên không.

"Phục." Hồng Quân phất tay áo dài, những mảnh vỡ bay trên không trung theo đó rơi xuống, tự động lấp đầy những khe hở vỡ nát, những phần thiếu sót cũng tự động lành lại.

Thiên Cung huy hoàng ngày xưa từ từ hiện ra từ một đống phế tích.

Đại điện, thiên điện, tiên trì, ngự lâm lần lượt xuất hiện.

Linh quang hạ xuống, mây lành bốc lên, một đàn tiên điểu dang rộng đôi cánh, bay lượn trên bầu trời.

Thiên Đình tái hiện!

Hồng Quân chắp tay sau lưng, nhìn Thiên Cung dưới chân đã được phục hồi, hài lòng gật đầu.

Hy vọng chủ nhân mới của Thiên Cung này sẽ không phụ lòng mong đợi, giúp Hồng Hoang khôi phục trật tự.

"Hai người các ngươi đi truyền tin cho Hồng Hoang, ta đã tái thiết Thiên Đình, mời các vị Thánh Nhân mười ngày sau tụ họp tại Thiên Cung, cùng nhau thương nghị lựa chọn chủ nhân Thiên Đình kế tiếp, vì Hồng Hoang khôi phục trật tự." Hai đồng tử cúi đầu lĩnh mệnh, quay người hóa thành lưu quang, biến mất trong Thiên Cung.

Hồng Quân lại một lần nữa cúi mắt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Một ngày sau, Hồng Hoang vốn đã rối ren lại một lần nữa bị một sự kiện lớn làm khuấy động phong vân.

"Hồng Quân tái thiết Thiên Đình!" "Lần này là chuyện lớn không thể xem thường, các ngươi nghĩ chủ nhân Thiên Đình mới sẽ là ai?" "Ha ha, nhất định là người của tộc ta có thể đảm nhận trọng trách này." Trong Hồng Hoang, đâu đâu cũng bàn tán về chuyện này.

Không ít tộc loại đều quyết tâm giành lấy vị trí chủ nhân Thiên Đình, thậm chí bắt đầu mơ mộng về những ngày thống trị Hồng Hoang.

Những tộc loại tràn đầy khao khát với vị trí chủ nhân Thiên Đình này lại vô thức né tránh một cái tên.

Đế Giang!

Thiên Đình đời trước chính là bị hủy trong tay Đế Giang, ngay cả Thiên Đế Đế Tuấn cũng bị một quyền đánh chết, vô số Yêu tộc bỏ mạng vào ngày hôm đó.

Muốn ngồi lên vị trí chủ nhân Thiên Đình, Đế Giang quả thực là một cái tên không thể không nhắc đến.

Những tộc loại này vừa đầy mong đợi lại không khỏi có chút lo lắng.

Nếu không có Đế Giang thì tốt biết bao.

Đế Giang đang bị vô số tộc loại nhắc đến lúc này lại đang suy nghĩ về những vấn đề liên quan đến Đại Đạo.

Trong trận chiến với Thượng Đế bên ngoài Hỗn Độn, pháp tắc nhục thân của y đã trở thành cấp bậc Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng Nguyên Thần lại dừng ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Vốn định một lần là xong.

Nhưng sự việc không như ý muốn, đối mặt với Thượng Đế mạnh mẽ, y không thể không tạm thời thay đổi kế hoạch, lựa chọn nâng cao pháp tắc nhục thân trước, trấn sát Thượng Đế.

Chương 223

Hiện nay muốn chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân, độ khó so với trước đây đã tăng lên vô số lần.

"Hiện nay con đường chứng đắc Đại Đạo đã trở nên gian nan hơn, ta muốn chứng đạo, phải bỏ ra nhiều nỗ lực hơn nữa." "Pháp tắc nhục thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, vừa là trở ngại, cũng vừa là cơ duyên." "Nếu ta cũng nâng cao Nguyên Thần lên cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân, liền có thể nhân cơ hội này một bước thành Đại Đạo." "Nhưng muốn nâng cao Nguyên Thần, phải tu nó đến viên mãn, muốn tu Nguyên Thần đến viên mãn, lại cần cảm ngộ nhân sinh, cần cơ duyên to lớn." Đế Giang không phải là người gặp khó khăn là nản lòng, ngược lại, con đường Đại Đạo đầy chông gai lại khiến y càng có thêm động lực tiến lên.

"Dù không có đường, ta cũng phải đánh ra một con đường." Đế Giang khẽ nheo mắt, trong lòng đã có tính toán.

Hiện tại, mấu chốt còn thiếu là đi đâu tìm cơ duyên to lớn.

Đúng lúc này, Khổng Tuyên vội vàng từ xa đi tới.

"Phụ thân!" Đế Giang bị cắt ngang suy nghĩ, ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén rơi trên người Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên toàn thân chấn động, vội vàng cúi đầu, xin tội: "Làm phiền phụ thân trầm tư, hài nhi đáng chết." Đế Giang lắc đầu, giơ tay lên, nói: "Nếu không có việc, ngươi sẽ không mạo thất làm phiền ta như vậy, nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?" Khổng Tuyên vội vàng nói: "Đa tạ phụ thân khoan hồng độ lượng, hài nhi nhận được tin từ đồng tử dưới trướng Hồng Quân, nói rằng Hồng Quân đã tái thiết Thiên Đình, mời phụ thân và các vị Thánh Nhân mười ngày sau đến Thiên

Cung thương nghị về việc chủ nhân Thiên Đình thuộc về ai." Vốn dĩ tâm tư của Đế Giang đang dừng ở việc đi đâu tìm cơ duyên, không để ý đến lời Khổng Tuyên nói.

Đợi Khổng Tuyên nói xong, hai mắt Đế Giang lập tức sáng lên.

Thiên Đình Chi Chủ!

Đây chính là cơ duyên y cần.

Hồng Quân a Hồng Quân, ta và ngươi đã đấu bao nhiêu lần, chưa có lần nào ngươi lại dâng cơ duyên đến trước mặt ta như thế này, nếu ta không nhận, thật là phụ lòng tốt của ngươi.

"Bảo người truyền tin cho Hồng Quân, đến lúc đó bản tôn nhất định sẽ đến đúng giờ." Nói xong, Đế Giang lại một lần nữa chìm vào suy tư.

Y có thể đoán được Hồng Quân tái thiết Thiên Đình là vì cuộc huyết chiến giữa hai tộc người và yêu cách đây không lâu.

Nhưng y không tin Hồng Quân chỉ đơn thuần vì muốn tái thiết trật tự Hồng Hoang mà lại một lần nữa thiết lập chủ nhân Thiên Đình.

"Hồng Quân, bất kể ngươi có mưu đồ gì, ngôi vị Thiên Đình Chi Chủ đời tiếp theo, ta chắc chắn sẽ giành lấy!" Đế Giang lộ ra một nụ cười tự tin.

Mười năm sau, trước Thiên Cung.

Các thánh nhân dẫn theo đệ tử của mình lần lượt kéo đến.

Nhìn thấy Nam Thiên Môn đã được khôi phục nguyên dạng, không ít thánh nhân đều tấm tắc không thôi.

"Thiên Đình bị hủy thành ra như vậy mà cũng có thể xây lại, thủ đoạn của Đạo Tổ thật thông thiên!" "Thủ đoạn của Đạo Tổ là thứ để hạng người như ngươi bình luận sao?" "Chúng ta lần này đến đây là

vì ngôi vị Thiên Đình Chi Chủ, không phải để du ngoạn Thiên Cung, mau tiến lên, đừng có cản đường." Thiên Cung vốn đã tĩnh lặng một thời gian dài nay lại một lần nữa khôi phục sinh khí.

Các thánh nhân dẫn đệ tử đi qua Nam Thiên Môn, dọc theo con đường lớn được tường vân trải rộng, tiến thẳng vào trong Đại Hùng Bảo Điện.

Chỉ thấy trong bảo điện có ánh sáng huy hoàng rực rỡ, tiên nhạc du dương không dứt, bảo tọa trên cao vẫn còn trống, chưa có ai ngồi vào.

Ảo ảnh của Hồng Quân lơ lửng giữa không trung, ánh mắt hiền từ nhân hậu đánh giá những vị khách vừa tiến vào đại điện.

"Kính kiến Đạo Tổ." Các thánh nhân cúi đầu hành lễ, đệ tử dưới trướng thì răm rắp quỳ rạp xuống đất, không dám nhìn thẳng vào Hồng Quân.

Hồng Quân khẽ gật đầu, đồng tử đứng cạnh bảo tọa liền lên tiếng: "Chư vị tiên gia mời vào chỗ, đợi khách đến đủ, ta sẽ bắt đầu nghị sự." Các thánh nhân lần lượt ngồi xuống, còn đệ tử của họ thì đứng sau lưng.

Theo sau khi các thánh nhân đã yên vị, ảo ảnh của Hồng Quân ở vị trí chủ tọa lại một lần nữa nhắm mắt, tiến vào trạng thái minh tưởng.

Không còn bị Hồng Quân nhìn chằm chằm, các thánh nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng trách trong lòng họ lại căng thẳng, dù sao thì thân phận và cảnh giới của Hồng Quân ở đó, họ không dám có chút lơ là nào.

Ngay lúc vừa thả lỏng được một chút, một luồng uy thế như sóng thần từ ngoài điện ập vào bên trong.

Trong lòng các thánh nhân chấn động, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa

đại điện.

Ảo ảnh của Hồng Quân cũng mở mắt ra, vẻ mặt đăm chiêu.

"Đến rồi!" "Đế Giang!

Hắn thật sự đến rồi!" Một thân ảnh khí vũ hiên ngang xuất hiện ở cửa đại điện.

Chính là Đế Giang.

Nữ Oa sánh bước bên cạnh y, mười một Tổ Vu còn lại theo sát phía sau.

Vừa xuất hiện, khí thế của y đã áp đảo toàn bộ các thánh nhân khác trong đại điện đến cực điểm, trong điện lập tức rơi vào tĩnh lặng.

Hồng Quân khẽ gật đầu với Đế Giang, cuối cùng cũng lên tiếng.

"Thánh nhân đều đã đến đủ, vậy bắt đầu nghị sự thôi." "Lần này ta xây dựng lại Thiên Đình là muốn tái lập trật tự Hồng Hoang.

Về ngôi vị Thiên Đình Chi Chủ, chư vị thánh nhân thấy ai có thể ngồi vào?" Mắt của các vị thánh nhân đều sáng lên.

Đó là ngôi vị Thiên Đình Chi Chủ đó!

Tuy rằng ngồi vào vị trí này sẽ phải gánh vác trách nhiệm quản lý Hồng Hoang.

Nhưng so với lợi ích mà nó mang lại, điều đó quả thực không đáng nhắc tới.

Cơ duyên, khí vận, công đức, chỉ cần ngồi lên vị trí đó, tất cả đều trong tầm tay.

"Đệ tử Phật giáo của ta có thể gánh vác trọng trách này, vì Hồng Hoang tái lập trật tự." Lời của Hồng Quân vừa dứt, Tiếp Dẫn đã không thể kìm nén được, lập tức lên tiếng đầu tiên.

“Đúng vậy, đệ tử Phật giáo của ta đã độ cho chúng sinh qua đại kiếp, việc quản lý vạn linh Hồng Hoang cũng không thành vấn đề.” Chuẩn Đề cũng kịp thời nói đỡ.

Hai vị thánh nhân của Phật giáo phương Tây có thể nói là thèm nhỏ dãi ngôi vị Thiên Đình Chi Chủ.

Chỉ cần trở thành Thiên Đình Chi Chủ, thay mặt Thiên Đạo quản lý Hồng Hoang, với thủ đoạn của hai người họ, chẳng phải Hồng Hoang sẽ trở thành vật trong lòng bàn tay sao?

Đến lúc đó, dù là Đế Giang cũng không thể cản được.

“Phật giáo ở mãi tận phương Tây, cứ lo quản lý tốt mảnh đất một mẫu ba phân của mình đi, đừng có ăn trong bát, nhìn trong nồi.” “Tướng ăn thật sự quá khó coi, bộ dạng như thế mà có thể quản lý tốt Hồng Hoang, nói ra ai mà tin?” Từng giọng nói khinh thường vang lên.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức giận đùng đùng, quay đầu nhìn một vòng xem rốt cuộc là ai đang mạnh miệng.

Nhưng những người ngồi đây đều là thánh nhân, ai mà sợ hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chứ.

Ánh mắt Hồng Quân quét qua, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đành phải thu lại ánh mắt.

“Đệ tử Xiển giáo của ta xiển thích thiên uy, quản lý Hồng Hoang chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió.” “Đệ tử Tiệt giáo của ta mạnh hơn Xiển giáo cả ngàn lần, nếu có làm thì cũng là đệ tử Tiệt giáo của ta làm, liên quan gì đến Xiển giáo?” Trong đại điện nhất thời trở nên ồn ào, các thánh nhân vì một ngôi vị Thiên Đình Chi Chủ mà không tiếc hạ mình, đích thân xuống sân tranh cãi.

Đế Giang dẫn theo các Tổ Vu im lặng theo dõi màn kịch của đám thánh nhân, trong mắt loé lên tinh quang.

Hồng Quân dời ánh mắt khỏi những thánh nhân đang tranh cãi không ngớt, dừng lại trên người Đế Giang.

"Vu tộc có ý kiến gì không?" Khí thế tranh cãi của các thánh nhân tại đó bỗng khựng lại, mải tranh giành đến quên mất bên cạnh còn có một vị đại thần từ đầu đến giờ vẫn chưa lên tiếng.

Chương 224

Mười hai thánh quân của Vu tộc do Đế Giang đứng đầu, trước khi Đế Giang lên tiếng, họ tự nhiên sẽ không đưa ra bất kỳ ý kiến nào.

Nhìn một vòng, Đế Giang chậm rãi cất lời: "Thiên Đình Chi Chủ, ta làm!" Một lời vừa dứt, lập tức như một tảng đá lớn ném vào mặt hồ, gây nên sóng to gió lớn.

"Đế Giang, ngươi nói muốn làm Thiên Đình Chi Chủ, bọn ta liền phải đồng ý sao?" "Ngôi vị Thiên Đình Chi Chủ, người có đức mới được ngồi, không đến lượt Đế Giang nhà ngươi!" Đế Giang vừa mở miệng đã khiến các thánh nhân khác gây khó dễ, đặc biệt là hai thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, la lối om sòm nhất.

Cậy có Hồng Quân trấn giữ, họ cũng không sợ Đế Giang nổi giận.

Đế Giang liếc nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một cách khinh thường.

Sau đó quay sang hỏi Hồng Quân: "Lần này ngôi vị Thiên Đình Chi Chủ quyết định thế nào?" Hồng Quân đáp: "Chỉ cần chư vị thánh nhân đồng ý là được." Tiêu chuẩn thật đơn giản.

Nhưng lại cực kỳ khó khăn.

Các thánh nhân ngồi đây đều có mưu tính riêng, muốn để họ đạt được sự đồng thuận gần như là chuyện không thể.

Nhưng Đế Giang lại không cho là vậy.

"Ta muốn trở thành Thiên Đình Chi Chủ, ai tán thành, ai phản đối?" Lời này vừa thốt ra, toàn trường chấn động, ý của Đế Giang đã quá rõ ràng, y muốn xem rốt cuộc có ai dám phản đối.

Mười hai thánh nhân của Vu tộc không nói lời nào, lập tức đứng

sau lưng Đế Giang, dùng hành động để ủng hộ y lên ngôi Ngọc Đế.

Đế Giang đang ngạo nghễ nhìn các thánh nhân đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay ấm áp.

Y cúi đầu nhìn, phát hiện Nữ Oa đang nắm chặt tay mình.

Đối diện với ánh mắt của Nữ Oa, trong lòng Đế Giang ấm lên, y ngẩng đầu, một lần nữa nhìn về phía trong đại điện.

"Ta tán thành." Các thánh nhân quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói là Thông Thiên đạo nhân.

"Đế Giang không chỉ là thánh nhân của Vu tộc, mà còn là Thánh Phụ của Nhân tộc, thủ đoạn giáo hóa không ai sánh bằng, làm Thiên Đình Chi Chủ để quản lý Hồng Hoang là thích hợp nhất." Thông Thiên là thánh nhân đầu tiên ngoài mười hai thánh của Vu tộc đứng ra ủng hộ Đế Giang, cũng là để báo đáp ân tình Đế Giang đã chỉ điểm cho y, giúp y thành thánh năm xưa.

Nhưng các thánh nhân còn lại sau khi Thông Thiên tỏ thái độ thì đều im lặng không nói.

Một vị thánh nhân đường đường lại có bộ dạng như chó săn?

Thật mất mặt thánh nhân.

Nhưng mất mặt thì mất mặt, Thông Thiên vẫn luôn ghi nhớ phương châm xử sự là ôm chặt đùi Đế Giang, không hề dao động.

Những người có thể trở thành thánh nhân đều không phải kẻ ngốc.

Thông Thiên tự nhiên nhìn ra được lần này Đế Giang thế nào cũng phải đoạt được ngôi vị Ngọc Đế.

Các thánh nhân có mặt ở đây cũng sẽ không từ bỏ ngôi vị Ngọc Đế.

Nhưng liệu có thật sự có hy vọng không?

Đáp án đã quá rõ ràng.

Nếu Đế Giang không đứng ra, vậy thì ngôi vị Ngọc Đế còn có một phần hy vọng rơi vào tay họ.

Sau khi Đế Giang đứng ra, ngôi vị Ngọc Đế thuộc về ai đã không còn gì phải bàn cãi.

Thông Thiên trong lòng hiểu rõ điều này.

Các thánh nhân khác cũng hiểu rõ.

Nhưng trước sau không có ai lên tiếng, chẳng qua là vì sĩ diện, không chịu thừa nhận mà thôi.

Thông Thiên chẳng thèm quan tâm đến sĩ diện, một vị thánh nhân đường đường, đến cả đại ca cũng đã gọi Đế Giang, còn để ý đến sĩ diện làm gì?

Sĩ diện ăn được không?

Bán bao nhiêu tiền một cân?

Y là người đầu tiên nhảy ra ủng hộ Đế Giang.

Chỉ cần Đế Giang lên ngôi Ngọc Đế, tự nhiên sẽ không thiếu chỗ tốt cho y.

Thay vì tranh đoạt ngôi vị Ngọc Đế xa vời kia, chi bằng đổi lấy lợi ích thiết thực.

Trăm con chim trong rừng, không bằng một con chim trong tay.

Đế Giang hài lòng với biểu hiện của Thông Thiên, gật đầu với y.

"Những vị còn lại đều phản đối sao?" Đế Giang nhìn về phía hai thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang nhảy nhót hăng nhất, mày nhíu lại, uy áp ngập trời ập tới.

Hai thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều đã chịu thiệt thòi dưới tay

Đế Giang, nay lại bị uy áp của y đè nén, tự nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Nếu có ai không hài lòng việc ta tiếp nhận ngôi vị Ngọc Đế, cứ xem Thiên Đình mới này sẽ đi về đâu?" Đế Giang buông lời, các thánh nhân đều chết lặng.

Thiên Đình mới đương nhiên là do Hồng Quân xây dựng lại, nhưng nếu không phải Thiên Đình của Yêu tộc bị Đế Giang xóa sổ, thì làm gì có chuyện Hồng Quân ra tay sau đó.

Nhưng y nói rõ là đang uy hiếp mọi người.

Ta không làm Ngọc Đế cũng được, ai cảm thấy mình ngồi vững được vị trí này thì cứ việc ngồi lên.

"Chậc, lũ nhát gan." Chúc Dung nhìn biểu hiện của đám thánh nhân, khinh thường nói.

Có Đế Giang ở đây, dù bị Chúc Dung chế nhạo, họ cũng không dám nổi nóng, chỉ đành giả vờ như không nghe thấy.

Hồng Quân đã lường trước được kết quả, có Đế Giang ra tay tranh đoạt, ngôi vị Ngọc Đế sẽ không rơi vào tay người khác.

"Nếu đã như vậy, vậy thì để Đế Giang nhậm chức Ngọc Đế mới, tổ kiến Thiên Đình, quản lý Hồng Hoang, tái lập trật tự Hồng Hoang, bảo vệ vạn linh bình an." "Dao Trì đảm nhiệm tân Vương Mẫu, hiệp trợ Ngọc Đế xử lý sự vụ Thiên Đình." Tiếng nói vừa dứt, ảo ảnh của Hồng Quân liền dần dần tan biến.

Đế Giang khẽ gật đầu với ảo ảnh đang tan đi của Hồng Quân, ngay sau đó bước một bước dài, đã đến trước bảo tọa.

"Ta thụ mệnh của Hồng Quân, vào ngày hôm nay, giờ hôm nay, lên ngôi Ngọc Đế, tổ kiến Thiên Đình, quản lý Hồng Hoang!" Đế Giang dõng dạc hô lớn, rồi ngồi xuống, vững vàng trên bảo tọa Ngọc

Đế.

Trong phút chốc, trời giáng thần quang, bao phủ xung quanh Đế Giang.

Trong đại điện, tiên nhạc tấu vang, ngoài đại điện, tiên cầm linh thú đồng thanh hót vang, dâng lên lời chúc phúc cho tân Ngọc Đế đăng cơ.

"Chúc mừng đại ca lên ngôi Ngọc Đế!" "Ha ha, sau này cả Thiên Đình cũng là địa bàn của Vu tộc chúng ta rồi." "Thống khoái!

Thống khoái!" "Dù là Hồng Quân cũng không thể cản được đại ca của ta lên ngôi Ngọc Đế!" Các vị thánh nhân của Vu tộc ngay lập tức vui sướng hô to lời chúc mừng, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt tái mét của các thánh nhân khác như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Chúc mừng Ngọc Đế đăng vị!" "Chúc mừng chúc mừng!" Mấy vị thánh nhân còn lại cũng biết rằng Thiên Đình sau này không còn phần của họ nữa, lời chúc mừng cũng qua loa cho có, không chút thành ý.

Chương 225

Đế Giang cũng không để tâm, lúc này y đang chìm đắm trong niềm vui sướng khi lên ngôi Ngọc Đế.

Lên ngôi Ngọc Đế, có thể mượn danh vị Ngọc Đế để thống lĩnh Hồng Hoang, thu được nhiều cơ duyên hơn, lợi dụng những cơ duyên này để khiến Nguyên Thần viên mãn.

Do đó, ngôi vị Ngọc Đế tượng trưng cho việc mục tiêu Nguyên Thần viên mãn, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân đã tiến gần thêm một bước.

Dù không tốn chút sức lực nào đã trở thành Ngọc Đế, nhưng tầm quan trọng của vị trí này không cần phải nói cũng biết.

Tiếp theo là mở ra con đường viên mãn Nguyên Thần, để cuối cùng trở thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Nhưng trước đó, có một vài việc cần phải xử lý.

Trở thành Ngọc Đế, không chỉ có được vô số lợi ích, mà trách nhiệm mà ngôi vị Ngọc Đế đại diện cũng tương ứng đặt lên vai Đế Giang.

Muốn đội vương miện, ắt phải chịu được sức nặng của nó.

Nhiệm vụ tái lập trật tự Hồng Hoang không thể bỏ bê.

Nhưng Đế Giang cũng không vội, sau khi lệnh cho Khổng Tuyên tiễn các thánh nhân khác đi, trong đại điện chỉ còn lại người của mình.

"Đại ca, bọn đệ có thể làm được gì, cứ việc phân phó." Cộng Công vỗ ngực, hào sảng nói.

Chuyện của Đế Giang, là chuyện của Vu tộc.

Trách nhiệm của Đế Giang, Vu tộc sẽ cùng nhau gánh vác.

Đế Giang lại mỉm cười, trấn an đám người đang hừng hực khí thế: "Chuyện không gấp." "Không gấp?" Mọi người không khỏi đầy bụng nghi vấn.

Tái lập trật tự Hồng Hoang là chức trách hàng đầu của Ngọc Đế, đại ca vừa lên ngôi đã muốn lười biếng, chẳng phải có hơi quá trắng trợn sao?

Đế Giang lại nói một cách tự tin: "Việc này còn thiếu một nhân vật mấu chốt." Mọi người có mặt đều không hiểu, dù hỏi thế nào, Đế Giang cũng úp úp mở mở, lắc đầu không đáp.

Nửa năm thời gian trôi qua trong chớp mắt, tin tức Đế Giang trở thành Ngọc Đế đã lan truyền khắp Hồng Hoang.

Sau đại chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc, Yêu tộc còn sót lại chỉ có thể co cụm trong góc tối mà sống lay lắt, chờ đợi thời khắc phục hưng.

Tin tức Đế Giang trở thành Ngọc Đế truyền đến, chẳng khác nào trời lại sập xuống một lần nữa.

"Yêu tộc chúng ta bị Đế Giang tàn sát đến nông nỗi này, bây giờ y lại lên ngôi Ngọc Đế, Yêu tộc chúng ta làm sao có thể tồn tại dưới sự thống trị của y chứ?!" Những người Yêu tộc còn sống sót ai nấy đều khóc than trời đất, ai oán cho vận mệnh gian truân vô tận của toàn tộc, hoàn toàn không nhìn thấy hy vọng.

Trong Nhân tộc lại là một bầu không khí hoàn toàn trái ngược với Yêu tộc.

Trong đại chiến hai tộc, Nhân tộc đã bắt đầu thức tỉnh, sau khi giành được thắng lợi, lại càng từng bước quật khởi nhanh chóng, mơ hồ trở thành chủ tể mới của Hồng Hoang.

Thánh Phụ của Nhân tộc nay lại là Ngọc Đế, không khác gì đang trải đường cho tương lai của Nhân tộc.

Tại Thiên Cung, Đế Giang đang tiếp đón một vị khách.

"Phục Hy bái kiến Ngọc Đế." Phục Hy tiến vào đại điện, trang trọng hành lễ với Đế Giang.

Đế Giang gật đầu.

"Từ lần gặp ở Bất Chu Sơn năm xưa đến nay đã nhiều năm, người vẫn khỏe chứ?" Phục Hy cung kính đáp: "Nhờ phúc của bệ hạ, tại hạ vẫn ổn." Hai người hàn huyên một hồi, Đế Giang cũng mời Phục Hy ngồi vào ghế khách.

Nhìn Đế Giang ngồi ở vị trí chủ tọa, Phục Hy không khỏi cảm thán.

Năm xưa y và muội muội Nữ Oa lần đầu gặp Đế Giang dưới chân núi Bất Chu Sơn, đã kết xuống một đoạn nhân quả.

Sau đó Nữ Oa đi theo Đế Giang, nay đã thành thánh, ngược lại y là ca ca lại vẫn dừng ở giai đoạn Chuẩn Thánh, mãi không thể đột phá bước tiếp theo.

Phục Hy không cam lòng, sau khi nhận được tin Đế Giang trở thành Ngọc Đế, cuối cùng đã hạ quyết tâm, đến Thiên Cung hỏi đạo Đế Giang.

Sau một hồi trao đổi đơn giản, Đế Giang cũng hiểu được ý đồ của Phục Hy.

Y cười nói: "Thời đại thánh nhân đã đến, kẻ không thành thánh cuối cùng cũng chỉ là con kiến hôi.

Nhưng người thành thánh lại có được mấy ai?" Phục Hy trong lòng đồng cảm sâu sắc.

“Lời bệ hạ nói rất phải, do đó Phục Hy mới đến đây hỏi đạo, xin bệ hạ không tiếc chỉ giáo.” Đế Giang gật đầu, nhưng lại trả lời không đúng câu hỏi: “Phục Hy, ngươi có biết trong Hồng Hoang hiện nay, ai có thể làm chủ tể không?” Vừa là chỉ điểm, cũng là khảo nghiệm.

Phục Hy trầm ngâm đáp: “Sau đại chiến Nhân - Yêu hai tộc, khí vận của Yêu tộc đều bị Nhân tộc chiếm lấy, Nhân tộc lại có bệ hạ che chở, tự nhiên sẽ hưng thịnh.” “Ý của bệ hạ, có phải là cơ duyên thành thánh của ta nằm trong Nhân tộc?” “Nhưng công đức tạo người thuộc về muội muội Nữ Oa, công đức giáo hóa thuộc về bệ hạ, công đức lập giáo thuộc về Tam Thanh, công đức của Nhân tộc liệu có thể giúp ta thành thánh không?” Đế Giang mỉm cười nói: “Nhân tộc dù đã chiến thắng Yêu tộc, chiếm được khí vận của Yêu tộc, nhưng vẫn còn trăm bề gian khó, cách chủ tể Hồng Hoang còn một khoảng cách không nhỏ, khoảng cách đó chính là cơ duyên thành thánh của người.” Phục Hy sững sờ, cúi đầu thỉnh giáo: “Xin bệ hạ chỉ giáo.” Đế Giang nói: “Thân này của người là Yêu tộc, nếu muốn dẫn dắt Nhân tộc khai sáng một tương lai tươi sáng, thì phải hòa nhập vào Nhân tộc trước.” Phục Hy hiểu ra ý của Đế Giang, xem ra nhục thân của kiếp này đã đến lúc phải từ bỏ rồi.

“Đa tạ bệ hạ chỉ giáo.” Phục Hy lại một lần nữa cung kính cảm tạ.

Lúc đến thì lòng đầy phiền muộn, lúc đi thì cuối cùng đã thấy đại đạo ở phương nào.

“Ha ha ha!!” Phục Hy ngẩng đầu cười lớn ngoài Nam Thiên Môn, trong tiếng cười tràn đầy niềm vui sướng khi phá vỡ được bình cảnh.

Tiếng cười vang vọng trong Thiên Cung, chim thú đồng thanh hót vang, hoan tống Phục Hy rời đi.

Thân thể Phục Hy ngả về phía trước, ngã xuống ngoài Nam Thiên

Môn, hồn phách đã rời bỏ nhục thân để đi chuyển thế.

Trong Đại Hùng Bảo Điện, Đế Giang thu hết cảnh này vào mắt, đợi đến khi Phục Hy không chút do dự lựa chọn chuyển thế, y không khỏi thở dài một hơi.

Nữ Oa từ sau bảo tọa bước ra, nép vào lòng Đế Giang, hốc mắt đỏ hoe rõ ràng là vừa mới khóc.

Thánh nhân vô tình cũng hữu tình.

Nữ Oa tuy đã thành thánh, nhưng trong lòng vẫn luôn canh cánh về huynh trưởng Phục Hy.

Phục Hy vì thành thánh mà lựa chọn từ bỏ nhục thân một đời, chuyển thế thành người, hai huynh muội không biết năm nào tháng nào mới có thể đoàn tụ.

"Nếu Phục Hy không thể thành thánh, thì giữa y và muội vẫn cách biệt trời đất, chi bằng tạm thời chia ly, để đổi lấy dài lâu." Đế Giang dịu dàng vuốt mái tóc dài óng ả của Nữ Oa, nhẹ giọng an ủi.

Nữ Oa ngoan ngoãn gật đầu.

"Đợi Phục Hy chuyển thế thành công, sẽ cần muội giúp đỡ một phen, đến lúc đó hai huynh muội có thể gặp nhau." Lời của Đế Giang vang bên tai Nữ Oa, khiến nàng không khỏi chấn động tinh thần.

Trong Hồng Hoang, Nhân tộc dưới sự giúp đỡ của Đế Giang đã đánh bại Yêu tộc, chiếm được khí vận của Yêu tộc.

Kể từ sau đại chiến hai tộc đã qua mười năm, Nhân tộc nhân thời gian này bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nhân tộc ngày càng lớn mạnh, dấu chân của họ đã trải khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Các sinh linh khác của Hồng Hoang đa phần đều bị chiếm mất nơi

sinh sống ban đầu, phải co cụm lại trong những ngọn núi sâu và sông lớn.

Ở vùng đồng bằng lớn phía tây đất Ngô, có một vùng đầm lầy rộng lớn.

Đầm lầy rộng cả ngàn dặm, cá tôm trù phú, không ít người Nhân tộc đã chọn nơi đây để tụ tập, sinh sôi, dần dần, nơi đây đã hình thành một bộ lạc lớn.

Chương 226

Đàn ông trong bộ lạc mỗi ngày khi mặt trời mọc liền ra ngoài săn bắn bắt cá, phụ nữ thì ở nhà.

Một hôm, một cô nương trong bộ lạc ở nhà buồn chán, nhớ lại lời khoác lác của bạn bè mấy ngày trước.

"Người có biết không, sâu trong vùng đầm lầy này có một nơi thần kỳ, gọi là Lôi Trạch." "Người lớn nói, nước trong Lôi Trạch đều do sấm sét hóa thành, sinh linh bình thường bước vào đó sẽ có nguy cơ mất mạng." "Trong Lôi Trạch có Lôi Thần cư ngụ, đầu người thân rồng, cai quản sức mạnh sấm sét của Lôi Trạch." "Nếu có thể được chứng kiến một lần, kiếp này không còn gì hối tiếc!" Cô nương tên là Hoa Tư Thị mỗi khi nhớ lại lời của bạn bè, lòng không khỏi hướng về.

Trong hồ nước xanh biếc lấp lánh những tia điện, Lôi Thần thân rồng đầu người vung tay, những tia điện liền nhảy múa trong tay.

Một cô nương không chịu nổi sự cô đơn, mỗi ngày ở nhà cùng mẹ xử lý các loại con mồi mà cha săn được, khiến nàng không khỏi có chút chán ghét.

"Thật muốn ra ngoài xem thử." Hoa Tư Thị nhìn ánh sáng ngoài mái nhà, trong lòng có chút xao động, nhân lúc mẹ không chú ý, nàng buông con mồi đang xử lý xuống, vọt một bước ra khỏi cửa lớn.

"Con ra ngoài chơi đây." Người mẹ không có phản ứng, Hoa Tư Thị đã không thấy bóng dáng đâu.

"Con bé này..." Người mẹ hoàn hồn, cười mắng một câu.

Chạy ra khỏi nhà, Hoa Tư Thị như con chim được về rừng, vui vẻ

ngân nga bài hát.

Mặc bộ quần áo da thú đơn giản, đi chân trần, nàng nhảy nhót xuyên qua bộ lạc, đến bên bờ đầm lầy.

"Lôi Trạch ở trong đầm lầy sao?

Thật muốn đi xem thử." Nhìn về phía đầm lầy mênh mông vô bờ, đôi chân trắng như cánh sen của Hoa Tư Thị khẽ nhón, trong lòng không khỏi nảy sinh đủ loại mong đợi.

"Trời còn sớm, mình đi tìm thử xem." Cô gái trẻ tuổi trong lòng có sự bồng bột của tuổi trẻ, ý nghĩ này vừa nảy ra, nàng cũng không do dự, một bước đặt vào trong đầm lầy.

Là người Nhân tộc sinh ra bên bờ đầm lầy, Hoa Tư Thị vô cùng quen thuộc với đầm lầy, có thể tìm chính xác những mặt đất cứng, không đến mức bị lún vào đầm lầy, không thể tự thoát ra.

Đôi chân trắng muốt giẫm lên bùn đất đen sẫm, dính lấm tấm bùn, sự đối lập cực độ giữa trắng và đen càng khiến lòng người xao xuyến.

Cô nương đang toàn tâm toàn ý trải nghiệm sự kích thích của mạo hiểm không hề để tâm đến bùn đất văng lên, ngược lại, còn cảm thấy cảnh tượng như vậy khiến nàng vô cùng gần gũi với thiên nhiên.

Ở khu nước sâu xa xa thỉnh thoảng có cá nhảy lên.

Dưới ánh mặt trời, chúng lượn một vòng, mang theo ánh sáng lấp lánh rồi lại rơi xuống mặt nước.

"Hoa lạp hoa lạp!" Đàn cá dường như vì sự xuất hiện của nàng mà bị kinh động, không ngừng nhảy lên khỏi mặt nước, nhất thời, trong đầm lầy náo nhiệt phi thường.

"...một con đường?" Hoa Tư Thị nhìn cảnh tượng đàn cá nhảy lên,

vừa cảm thấy vô cùng thú vị, đồng thời cũng nhạy bén nhận ra điểm khác thường.

Cô nương gan dạ không nói lời nào, rời khỏi con đường đã định ban đầu, men theo con đường mà đàn cá chỉ ra, từng bước đi sâu vào trong đầm lầy.

Không biết đã đi bao lâu, Hoa Tư Thị cũng không cảm thấy mệt mỏi, nàng đang ở độ tuổi hoạt bát năng động, tinh lực nhiều không dùng hết.

Cảnh tượng kỳ lạ xung quanh là những điều thú vị mà cả đời ngắn ngủi nàng chưa từng thấy, nhất thời thậm chí còn cảm thấy mắt không đủ dùng.

"Đây là..." Bất tri bất giác, Hoa Tư Thị đã đến một nơi xa lạ, một nơi nàng chưa từng đến.

Vùng đầm lầy rộng lớn vô cùng, dù người Nhân tộc đã sống bên bờ đầm lầy nhiều năm cũng không dám nói đã khám phá hết hoàn toàn.

Đối mặt với môi trường xa lạ trước mắt, Hoa Tư Thị không hề hoảng loạn, cô gan dạ tiến về phía trước.

Càng đi về phía trước, nàng càng cảm thấy tim đập nhanh hơn, dường như phía trước có thứ gì đó đang gọi mời.

Xa xa, nàng nhìn thấy có ánh sáng xanh biếc từ giữa bụi cây rậm rạp xuyên ra, một thứ ánh sáng nàng chưa từng thấy.

Vén bụi cây ra, Hoa Tư Thị kinh ngạc đến mắt tròn miệng dẹt.

Nàng nhìn thấy một hồ nước xanh biếc, trong hồ có những tia điện nhảy múa.

"Lôi Trạch!

Thật sự có Lôi Trạch!" "Mình tìm thấy Lôi Trạch rồi!" "Ha ha

ha!!" Thiếu nữ như phát điên lao ra khỏi bụi cây, ba bước thành hai bước chạy đến bên bờ Lôi Trạch.

Nàng nằm rạp xuống đất, tò mò đánh giá nước hồ Lôi Trạch.

Ánh sáng xanh biếc chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của nàng lấp lánh phát quang.

"Đây là Lôi Trạch sao?" Nàng mạnh dạn đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào nước hồ Lôi Trạch.

"Ái chà!" Một tia hồ quang điện lóe lên, Hoa Tư Thị bị điện giật đến ngón tay tê dại, vội vàng rụt tay lại.

"Lạc lạc lạc." Dù bị điện giật, cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của thiếu nữ.

Dù sao thì nàng đã đến được Lôi Trạch, cũng đã xác nhận nước hồ Lôi Trạch thật sự là do sấm sét biến thành.

Tuy không thể tiếp cận, nhưng chuyến đi này không uổng.

"Đến được Lôi Trạch rồi, vậy Lôi Thần chắc cũng là thật, đi xem Lôi Thần ở đâu thôi." Hoa Tư Thị nhảy một bước, men theo bờ Lôi Trạch vừa đi vừa nhìn.

Mới đi được mấy bước, chân hẫng một cái, liền ngã vào trong một cái hố lớn.

"Ai đào hố ở đây vậy, thật thất đức!" Hoa Tư Thị xoa xoa khuỷu tay đau nhức, oán trách.

Nàng đứng dậy, nhìn một vòng mới phát hiện, hình dạng của cái hố này có vẻ hơi kỳ lạ.

Đi xa thêm mấy bước, nàng liền nhìn thấy một dấu chân khổng lồ xuất hiện ở nơi nàng vừa ngã.

"Dấu chân lớn quá!" Hoa Tư Thị cảm thán một tiếng, đây là lần

đầu tiên nàng thấy dấu chân lớn như vậy, cả dấu chân in trên mặt đất, còn dài hơn cả người nàng nằm xuống.

Dang tay ra cũng không chạm tới hai bên của dấu chân.

"Phải cao lớn đến mức nào mới có dấu chân lớn như vậy?" Hoa Tư Thị tò mò nhảy vào trong dấu chân, cúi đầu nhìn, bàn chân nhỏ xinh dính đầy bùn, những ngón chân tinh nghịch khẽ động.

"Lạc lạc." Thiếu nữ vui vẻ cười, tiếng cười trong trẻo không ngừng vang vọng trong Lôi Trạch.

Tia điện dường như vì tiếng cười mà bị kích động, trên mặt hồ Lôi Trạch tí tách reo vui không ngớt.

Đột nhiên, tiếng cười không biết vì sao lại im bặt, Hoa Tư Thị rên khẽ một tiếng, hai mắt tối sầm, thân thể mềm nhũn ngã xuống trong dấu chân.

Trên bầu trời, Đế Giang cúi mắt xuống, ánh mắt dường như xuyên qua vạn dặm xa xôi, nhìn thấu tầng tầng mây mù, rơi xuống thân hình thiếu nữ đang ngất xỉu bên bờ Lôi Trạch.

Y lộ ra một nụ cười, chậm rãi nói: "Tương lai của Nhân tộc, sắp bắt đầu rồi." Khi Hoa Tư Thị ngất xỉu bên bờ Lôi Trạch, lời nói của Đế Giang dường như cũng rơi vào trong Lôi Trạch.

Nhất thời, mặt hồ Lôi Trạch điện quang điên cuồng dâng trào, bầu trời quang đãng trên đầm lầy mơ hồ có tiếng sấm vang động.

Một vị thần linh đầu người thân rồng từ trong Lôi Trạch từ từ bay lên.

Chính là Lôi Thần cư ngụ trong Lôi Trạch.

Chương 227

Lôi Thần ngẩng đầu nhìn lên trời, một lúc sau mới khẽ gật đầu, bốn chân nhẹ nhàng đạp một cái, bước trên mặt nước Lôi Trạch đến bên cạnh Hoa Tư Thị.

Bàn tay trên thân rồng buông xuống, ánh mắt dịu dàng.

Tiếp đó, Lôi Thần ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng, móng rồng nhẹ nhàng nắm lấy Hoa Tư Thị, hai chân điểm nhẹ xuống đất, thân thể liền vọt một cái, bay lên trời.

"Trời quang mây tạnh sao lại có sấm?" "Chẳng lẽ sắp mưa rồi?" Những người đang lao động trong đầm lầy ngẩng đầu nhìn lên trời, không hề phát hiện một chút mây mưa nào.

"Mau nhìn kìa, đó là gì?" Có người mắt tinh phát hiện dị thường trên bầu trời, lớn tiếng la lên.

Các thành viên trong bộ lạc dừng công việc trong tay, theo ánh mắt của đồng bạn nhìn lên.

Quả nhiên trên bầu trời xuất hiện một thân ảnh thon dài đang bay lượn.

Đợi thân ảnh bay gần lại, mọi người kinh hãi thất sắc.

Thân ảnh đó đầu người thân rồng, cưỡi gió đạp mây mà bay.

"Lôi Thần!

Lôi Thần!" Những người sống bên bờ đại đầm lầy này vẫn luôn lưu truyền những câu chuyện về Lôi Trạch và Lôi Thần.

Không ngờ hôm nay lại thật sự nhìn thấy chân thân của Lôi Thần.

Mọi người lần lượt lạy rạp xuống đất, lớn tiếng cầu nguyện với

Lôi Thần.

“Nhìn kìa, trên móng rồng của Lôi Thần hình như đang nắm thứ gì đó?” “Hình như... là một người?” “Lôi Thần bay đi rồi!

Hình như bay về phía bộ lạc của chúng ta.” “Mau theo sau xem sao.” Mọi người đâu còn tâm trí lao động nữa, lần lượt bỏ việc đang làm chạy về bộ lạc.

Đợi khi họ chạy về bộ lạc, đã không thấy bóng dáng Lôi Thần đâu, chỉ thấy rất nhiều người đang vây quanh trung tâm bộ lạc.

“Lôi Thần đâu rồi?

Các người có thấy Lôi Thần không?” “Lôi Thần đi đâu rồi?” Những người phụ nữ ở lại trong bộ lạc chỉ vào mặt đất ở trung tâm bộ lạc, ở đó nào có Lôi Thần, chỉ có một thiếu nữ đang hôn mê bất tỉnh.

Hoa Tư Thị sau khi tỉnh lại liền được nhận ra là đã có thai, đúng lúc thủ lĩnh bộ lạc được Thánh Mẫu báo mộng.

Nói rằng đứa trẻ trong bụng Hoa Tư Thị là một vị thánh nhân tương lai, lại có Lôi Thần đích thân đưa thiếu nữ trở về, trong bộ lạc thậm chí còn kính trọng Hoa Tư Thị như thần minh.

Thời gian trôi qua, kể từ khi Hoa Tư Thị xông vào Lôi Trạch, được Lôi Thần đưa về, đã qua mười hai năm.

Đứa trẻ của Hoa Tư Thị mang thai mười hai năm, bụng ngày càng lớn, nhưng vẫn không có dấu hiệu sinh nở.

Mười hai năm trôi qua, thiếu nữ Hoa Tư Thị đã trưởng thành, ngày càng xinh đẹp động lòng người.

Nàng nửa nằm trên ghế, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng nhô cao, trên mặt lộ ra vầng hào quang của tình mẫu tử.

Trong Thiên Cung, Đế Giang ngồi trên bảo tọa tự tại nhắm mắt dưỡng thần, Nữ Oa ngồi bên cạnh y, ánh mắt quét nhìn Hồng Hoang.

Trong mười hai năm, Đế Giang đã phân chia chức trách của Thiên Đình xuống, các thánh nhân Vu tộc và đệ tử của y đều có chức vụ, mọi người cũng đồng tâm hiệp lực quản lý Hồng Hoang đâu ra đấy.

Đồng thời, dưới sự chỉ thị của Đế Giang, Vu tộc dần dần giảm bớt sự kiểm soát đối với Hồng Hoang, bắt đầu có trật tự chuyển giao quyền chủ đạo Hồng Hoang cho chủ thể của lượng kiếp tiếp theo là Nhân tộc.

Hồng Hoang hiện nay vẫn do Vu tộc làm chủ, nhưng Vu tộc đã sớm không còn tâm tư ở lại Hồng Hoang.

Nhân tộc không ngừng sinh sôi, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành kẻ thống trị mới của Hồng Hoang.

Đó là đại thế.

Đế Giang không chỉ là Tổ Vu của Vu tộc, đồng thời cũng là Thánh Phụ của Nhân tộc.

Có y ở giữa điều hòa, quá trình chuyển giao của Vu tộc và Nhân tộc đã bình ổn hơn rất nhiều, bớt đi không ít xung đột, hai bên cũng nhờ đó mà bảo lưu được phần lớn lực lượng hữu sinh.

Nhân tộc lúc này tuy hưng thịnh, nhưng vẫn thiếu một phần thời cơ.

Một phần thời cơ thực sự khiến Nhân tộc một bước lên trời.

“Thời gian cũng không còn sớm, Phục Hy sắp ra đời trong vài ngày tới.” Đế Giang mở mắt, nhìn về phía Nữ Oa.

Nữ Oa gật đầu, mười hai năm qua, nàng vẫn luôn quan tâm đến Hoa Tư Thị, cuối cùng cũng chờ được đến ngày này.

Đế Giang giơ ngón tay, nhẹ nhàng gõ gõ vào tay vịn bảo tọa, một luồng sóng vô hình từ đầu ngón tay truyền ra, lan ra khắp đại điện, truyền đi khắp Thiên Cung.

Không lâu sau, một con kỳ lân đạp tường vân từ ngoài điện đi vào.

Vừa thấy Đế Giang và Nữ Oa, kỳ lân lập tức phủ phục xuống đất, dùng đại lễ tham bái.

"Bái kiến Ngọc Đế, bái kiến Nữ Oa thánh nhân." Con kỳ lân này chính là con kỳ lân điềm lành được sinh ra từ máu kỳ lân hòa với công đức rơi xuống sau khi Thủy Kỳ Lân bị La Hầu đánh nát trong trận đại chiến Tam Tộc năm đó.

Sau đại chiến Tam Tộc, số lượng của tộc Kỳ Lân đã trở nên vô cùng hiếm hoi, không bao giờ có thể tái hiện lại cảnh tượng uy hiếp Hồng Hoang huy hoàng ngày nào.

May mắn là tộc Kỳ Lân nhận được sự che chở của Đế Giang, được phép sinh sôi nảy nở trong Thiên Cung, những năm gần đây sống cũng không tệ.

"Ngươi có biết ta gọi ngươi đến là vì chuyện gì không?" Đế Giang hỏi, trong lời nói không thiếu ý khảo nghiệm.

Kỳ lân vận động não bộ, cố gắng suy nghĩ, tổng kết lại những chuyện mà Đế Giang và Nữ Oa quan tâm nhất trong mười hai năm qua.

Phục Hy chuyển thế.

Năm xưa Phục Hy từ bỏ nhục thân ngoài Nam Thiên Môn, lựa chọn chân linh chuyển thế, chuyện này ở Hồng Hoang không phải là bí mật, kỳ lân theo Đế Giang cùng vào Thiên Cung, tự nhiên cũng biết tin này.

Tính thời gian, cũng nên là lúc Phục Hy sắp ra đời, lúc này Ngọc

Đế đại nhân gọi mình đến, tất nhiên là có liên quan đến chuyện của Phục Hy.

Vừa nghĩ đến việc có thể dính dáng đến Nhân tộc, chủ tể tương lai của Hồng Hoang, kỳ lân không khỏi kích động đến toàn thân run rẩy.

Tộc Kỳ Lân sắp hưng thịnh trở lại rồi!

"Dám hỏi bệ hạ, có phải là liên quan đến việc Phục Hy ra đời không?" Kỳ lân tuy trong lòng kích động, nhưng vẫn giữ thái độ khiêm tốn.

Đế Giang gật đầu nói: "Xem ra ngươi cũng không ngốc, lần này Nhân tộc quật khởi là một cơ hội, tộc Kỳ Lân sau đại chiến Yêu - Vu vẫn luôn theo ta, cũng có chút công lao, ta liền cho ngươi phái tộc nhân hạ giới đến bộ lạc Nhân tộc, bảo vệ Phục Hy, đợi Phục Hy công đức viên mãn, tự nhiên sẽ có chỗ tốt cho tộc Kỳ Lân các ngươi." Kỳ lân lập tức cảm kích rơi nước mắt, liên tục dập đầu, suýt chút nữa là cắm cả đầu xuống đất.

Bảo vệ Phục Hy, công lao lớn như vậy đều giao cho tộc Kỳ Lân, làm sao nó không vui mừng, không kích động?

Huống hồ chuyện này không chỉ là công đức bảo vệ Nhân tộc trên bề mặt, phải biết rằng tiền thế của Phục Hy là huynh trưởng của thánh nhân Nữ Oa, bảo vệ Phục Hy cũng có nghĩa là có thể thu hoạch được thiện ý của Nữ Oa.

Một lần có được thiện ý của hai vị thánh nhân, chỗ tốt lớn như vậy, dù có bán cả kỳ lân đi, nó cũng cam tâm tình nguyện.

Chương 228

"Chuyện của Phục Hy đã không còn trở ngại lớn, muội có cần chuẩn bị gì không?" Đế Giang hỏi Nữ Oa.

Nữ Oa vẫn luôn quan tâm đến vị huynh trưởng thân thiết nhất của mình, vì việc Phục Hy ra đời mà đã chuẩn bị không ít đồ tốt.

Nữ Oa bí ẩn cười một tiếng, nói: "Ta tự có chuẩn bị, đợi huynh trưởng ra đời, ta sẽ giao đồ cho y, cũng là một chút tâm ý của muội muội." Đêm khuya.

Trăng sáng sao thưa, vạn dặm không mây.

Lúc này đã là đêm khuya, nhưng bộ lạc sống bên bờ đại đầm lầy vẫn đốt đầy lửa trại, chiếu sáng cả bộ lạc.

Thủ lĩnh và các trưởng lão của bộ lạc tụ tập bên ngoài căn nhà tranh của Hoa Tư Thị, căng thẳng chờ đợi.

Trong nhà tranh, Hoa Tư Thị mồ hôi đầm đìa, đau đớn rên rỉ.

Mười hai năm thai nghén, cuối cùng cũng chờ đến lúc dưa chín cuống rụng.

"Sắp rồi, sắp rồi, cố gắng thêm chút nữa." Thời khắc quan trọng nhất sắp đến, bầu trời đêm quang đãng đột nhiên trở nên mây đen dày đặc, cuồng phong gào thét.

"Chuyện, chuyện gì thế này?" Thủ lĩnh bộ lạc có chút kiến thức, nhìn thấy cảnh này sắc mặt cũng trắng bệch vô cùng.

"Tiên nhân sắp giáng thế, tà túy đến gây rối, ý đồ nhiễu loạn thiên cơ, ngăn cản tiên nhân giáng lâm!" "Chúng ta, chúng ta phải làm sao?" Mọi người đều sắc mặt trắng bệch.

Nếu đối mặt với dã thú trong đầm lầy, đối mặt với kẻ địch, họ có thể dũng cảm tiến lên một trận.

Nhưng kẻ địch là loại tà túy vô hình vô chất mà lại pháp lực cường đại này, họ không có chút biện pháp nào.

Chẳng lẽ trơ mắt nhìn tà túy phá hoại thánh nhân giáng lâm, phá vỡ thời cơ quật khởi của Nhân tộc sao?

Ngay lúc đám cao tầng của bộ lạc đang tuyệt vọng, một luồng kim quang từ trời giáng xuống, bao phủ lên căn nhà tranh của gia đình Hoa Tư Thị.

Tà túy như băng tuyết gặp lửa lớn, vừa chạm vào kim quang liền lập tức khí hóa, tan biến giữa trời đất.

Tà túy há cái miệng to như chậu máu, điên cuồng gào thét không thành tiếng, nhưng không thể lay động được kim quang một chút nào.

"Chuyện gì vậy?" Thắc mắc của mọi người còn chưa được giải đáp, đã thấy tà túy như phát điên, bất chấp việc sẽ bị kim quang tiêu tan, xông về phía nhà tranh của Hoa Tư Thị.

"Xèo xèo xèo!" Từng con tà túy bị kim quang tiêu tan.

Tuy có sự bảo vệ của kim quang, tà túy không làm gì được nhà tranh của Hoa Tư Thị.

Nhưng dưới sự tấn công bất chấp tính mạng của tà túy, kim quang cũng đang thu nhỏ lại bằng mắt thường.

"Tà túy to gan, dám phá hoại tiên nhân giáng lâm, các ngươi đáng chết!" Một tiếng quát lớn vang trên đầu mọi người, mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy một con kỳ lân đạp tường vân từ trời giáng xuống.

Kỳ lân thân khoác kim quang, như thiên thần hạ phàm.

Nó nói tiếng người, quát: "Ta phụng mệnh Ngọc Đế, hạ phàm bảo

vệ Nhân tộc thánh nhân Phục Hy giáng thế, các ngươi tà túy còn không mau lui đi.” Mọi người trong bộ lạc được kim quang quanh thân kỳ lân chiếu rọi, hàn khí trong cơ thể do tà túy xuất hiện mà sinh ra lập tức tan biến hết, toàn thân trên dưới đều ấm áp.

Nghe lời của kỳ lân, lòng họ vững lại: “Nguyên lai Thánh Phụ đã phái kỳ lân thánh thú xuống giúp Nhân tộc thánh nhân giáng thế, Nhân tộc chúng ta nhất định không phụ sự ủy thác của Thánh Phụ.” Kỳ lân không để ý đến sự cảm thán của Nhân tộc, nó chỉ nhìn về phía đám tà túy đang tấn công kim quang.

“Các ngươi tà túy không biết sống chết!” Kỳ lân quát lớn một tiếng, há to miệng, một luồng kim quang ngưng tụ trong miệng nó.

Luồng kim quang này còn sáng hơn mấy phần so với kim quang bao phủ nhà tranh.

“Đi!” Kỳ lân dồn sức phun ra, kim quang hóa thành một cột sáng, quét ngang một vòng quanh nhà tranh.

Nơi kim quang đi qua, tà túy không con nào không bị khí hóa tiêu tan.

Tà túy tức giận vô cùng, kế hoạch ban đầu là giết chết thánh nhân Nhân tộc trong bụng mẹ sắp thành công.

Lúc này lại chạy ra một con thú lành kỳ lân phá đám, biến thành quả sắp gặt hái được thành công cốc.

Tà túy há miệng lớn gào thét không thành tiếng, lập tức từ bỏ tấn công nhà tranh của Hoa Tư Thị, chuyển sang tấn công kỳ lân.

Kỳ lân “a” một tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường nhân tính hóa.

Chỉ là một đám tà túy mà thôi, dám động thủ với ta, đúng là không biết sống chết.

Chỉ thấy kỳ lân nhẹ nhàng đạp móng, toàn thân được kim quang bao bọc.

Tà túy sợ nhất chính là loại kim quang này, kim quang vừa hiện, chúng căn bản không dám đến gần kỳ lân.

Kỳ lân đâu có thể dễ dàng tha cho đám tà túy to gan vọng tưởng này, nó lại hừ một tiếng, kim quang bao bọc thân thể đột nhiên khuếch tán ra ngoài.

Kim quang bao trùm toàn bộ bộ lạc.

Đám tà túy vốn đang vây quanh nhà tranh bị luồng kim quang này dọa cho vỡ mật, chạy trối chết.

Nhưng đã quá muộn, lời cảnh cáo trước đó của kỳ lân đã có ý tha cho chúng một mạng.

Nhưng chúng lại không kìm nén được lòng tham, cuối cùng không thoát khỏi một chữ chết!

Một luồng kim quang phun ra xong, đám tà túy quanh nhà tranh đã sạch bóng.

Mây đen trên trời cũng theo đó tan đi, trăng sao lại một lần nữa lộ ra ánh sáng.

"Đa tạ thánh thú ra tay tương trợ." "Nếu không có thánh thú ra tay, e rằng đêm nay đã có đại nạn giáng xuống." Mọi người trong bộ lạc bị hành động của kỳ lân làm cho kinh ngạc đến mắt tròn miệng dẹt.

Mãi đến khi tà túy tan biến, họ mới vội vàng cảm tạ kỳ lân.

Kỳ lân phun ra hai luồng khói trắng từ lỗ mũi, chậm rãi nói: "Muốn tạ ơn thì hãy cảm tạ Thánh Phụ, ta xuất hiện ở đây, hoàn toàn là do mệnh lệnh của Thánh Phụ." Mọi người nghe vậy, lại lần lượt lạy rạp xuống đất, dập đầu cảm tạ đại ân của Đế Giang.

Trong nhà tranh, quá trình sinh nở đã đến thời khắc quan trọng nhất.

"Oa!!!" Cùng với một tiếng khóc chào đời, trời đất lập tức xuất hiện đủ loại dị tượng.

Trên trời giáng xuống tiếng tiên nhạc, trên mặt đất mọc lên từng đóa kim liên, căn nhà tranh đơn sơ tỏa ra hương thơm thấm vào lòng người.

Phục Hy giáng thế!

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, rồi trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Thánh hiền của Nhân tộc đã ra đời!

Sáng sớm hôm sau, kỳ lân liền vào nhà tranh bái kiến Phục Hy.

Lại thấy Phục Hy kia mới vừa sinh ra, cũng không khóc lóc, hai mắt sáng ngời có thần không giống như trẻ sơ sinh.

Đợi khi thấy kỳ lân vào nhà, giọng của Phục Hy liền vang lên: "Đêm qua đa tạ thánh thú ra tay tương trợ." Kỳ lân phủ phục dưới đất, khiêm tốn nói: "Ta phụng mệnh Ngọc Đế, đến đây bảo vệ thánh nhân, ra tay đêm qua là chuyện trong bổn phận của ta, thánh nhân không cần bận lòng." Phục Hy gật đầu mỉm cười, không nói nhiều nữa.

Chương 229

Những chuyện này đều là do Đế Giang sắp đặt, phái kỳ lân đến bảo vệ y, cũng là đã kết xuống một phen nhân quả.

Khi y công đức viên mãn, thành thánh vị, chính là lúc giải quyết nhân quả này.

Trong Hồng Hoang, tin tức Phục Hy ra đời nhất thời lan truyền khắp tứ châu.

Nhân tộc ai nấy đều vui mừng khôn xiết, ngoài việc ăn mừng còn quyết định di dời bộ lạc, đến bộ lạc của Phục Hy nương tựa.

Bộ lạc ban đầu của Phục Hy cũng vì tiếp nhận rất nhiều người Nhân tộc đến nương tựa mà dần dần lớn mạnh.

Vùng đầm lầy lớn vốn thưa thớt người ở cũng biến thành nơi tụ cư của Nhân tộc.

Phục Hy được kỳ lân cõng trên lưng, tuần tra một vòng quanh địa giới bộ lạc, trên mặt lộ ra nụ cười: "Thịnh thế của Nhân tộc sắp mở ra, con đường thành thánh của ta cũng nên bước ra một bước mới rồi." Kỳ lân cúi đầu, trong mắt lại cảnh giác nhìn xung quanh, luôn đề phòng những nguy hiểm có thể xuất hiện.

Bảo vệ Phục Hy quả thực là một chuyện tốt, nhưng đêm Phục Hy ra đời cũng đã cho thấy nhiệm vụ này không hề đơn giản.

Nếu trước khi thành thánh, Phục Hy bị tổn thương, vậy thì tội của tộc Kỳ Lân lớn lắm.

Thời gian trôi nhanh, vào năm hai mươi tuổi, Phục Hy tiếp nhận vị trí thủ lĩnh từ tay thủ lĩnh già của bộ lạc, chính thức trở thành thủ lĩnh của bộ lạc.

Trải qua hai mươi năm phát triển, bộ lạc của Phục Hy đã trở thành bộ lạc lớn nhất Hồng Hoang.

Sau khi trở thành thủ lĩnh, việc đầu tiên y làm là phát ra hiệu triệu, hy vọng người Nhân tộc trong Hồng Hoang có thể đoàn kết nhất trí, cùng nhau đối phó với đủ loại khó khăn trong Hồng Hoang.

Danh tiếng của y đã lan truyền khắp Hồng Hoang từ lúc y ra đời, người Nhân tộc ai cũng từng nghe qua đại danh của y.

Sau khi phát ra hiệu triệu, bước chân di dời của Nhân tộc càng nhanh hơn.

Chưa đến mười năm, người Nhân tộc trong Hồng Hoang đã hoàn thành thống nhất dưới sự dẫn dắt của Phục Hy, thuận lợi trở thành tộc quần lớn thứ hai chỉ sau Vu tộc.

Nhân tộc thống nhất cũng mang lại không ít lợi ích, nhưng nhân khẩu hưng thịnh cũng đồng thời mang đến không ít phiền não.

Một là khí hậu trong Hồng Hoang thường xuyên biến đổi, khiến người ta khó lường.

Nhân tộc lúc này đa phần sống bằng săn bắn, thời tiết quá xấu sẽ ảnh hưởng đến việc săn bắn trong ngày, dẫn đến gia đình không có đủ lương thực.

Hai là tương lai của Nhân tộc rốt cuộc sẽ đi về đâu, và phải đi như thế nào.

Những vấn đề này vẫn luôn làm Phục Hy phiền não, khiến y thường xuyên không thể ngủ yên.

Một ngày, Phục Hy đến trước tượng Thánh Phụ và Thánh Mẫu, thành tâm cầu nguyện, hy vọng Thánh Phụ và Thánh Mẫu của Nhân tộc có thể cho y một chút khải thị, để y có thể dẫn dắt Nhân tộc đột phá những khốn cảnh này.

Cũng không biết có phải bị thành ý của y cảm động hay không, Nữ Oa không nỡ nhìn huynh trưởng khổ não, tượng Thánh Mẫu từ tượng đá biến thành người sống.

Nữ Oa từ trên tế đàn bước xuống, đến trước mặt Phục Hy.

"Bái kiến thánh nhân." "Bái kiến Thánh Mẫu." Những người đi cùng Phục Hy kinh ngạc vô cùng, vội vàng quỳ rạp xuống đất chào hỏi Nữ Oa.

Nữ Oa hiền hòa gật đầu, nhìn về phía Phục Hy: "Huynh trưởng, xa cách nhiều năm, vẫn khỏe chứ?" Phục Hy mỉm cười gật đầu, nói: "Có kỳ lân bảo vệ, tự nhiên không sao, chỉ là thống lĩnh Nhân tộc thực sự khó khăn trùng trùng, không thể không cầu cứu Ngọc Đế và muội muội." Nữ Oa đối với việc này đã sớm có chuẩn bị, nàng đưa tay về phía trước, lòng bàn tay vốn không có gì lóe lên từng điểm kim quang, Nữ Oa ném kim quang về phía con sông không xa.

Kim quang rơi vào sông, lập tức nước sông cuộn trào, một con rùa khổng lồ từ trong sông bơi ra, chậm rãi bò đến trước mắt mọi người.

Thân hình rùa khổng lồ, dù bước chân chậm chạp, ba bước hai bước cũng đã đi được một khoảng cách không ngắn.

Chỉ thấy con rùa khổng lồ nằm xuống, cúi đầu về phía Nữ Oa.

Nữ Oa vung tay áo, rùa khổng lồ hóa thành linh quang bay vút lên trời, chỉ để lại mai rùa ở nguyên chỗ.

"Trên mai rùa có vẽ thứ gì đó?" Có người chú ý đến sự khác thường của mai rùa.

Mọi người nhìn sang, quả thực như vậy, trên mai rùa có một số đồ hình.

Những đồ hình chấm điểm này nhìn có vẻ có quy luật nhất định, nhưng nhìn kỹ lại, lại đều không hiểu gì.

Nữ Oa đưa tay ra hiệu, mai rùa khổng lồ lập tức xoay tròn mấy vòng, thu nhỏ lại bằng đầu người, bay vào tay Nữ Oa.

"Vật này tên là Hà Đồ Lạc Thư, hãy tham ngộ nó cho tốt, biện pháp giải quyết khốn cảnh của Nhân tộc nằm trong đó." Phục Hy kinh hỉ nhận lấy, bàn tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve những đường vân trên mai rùa, nhất thời không tự chủ được mà chìm đắm vào trong đó.

Nữ Oa mỉm cười gật đầu, nhìn đám người đang bái lạy một cái, tung người nhảy lên, quay trở lại tế đàn, biến thành một pho tượng.

Mọi người lại một lần nữa đồng thanh hô lớn, cung tiễn Nữ Oa rời đi.

Phục Hy kể từ khi được Nữ Oa ban cho Hà Đồ Lạc Thư, liền bắt đầu quên ăn quên ngủ mà nghiên cứu.

Hà Đồ Lạc Thư thâm sâu dị thường, dù Phục Hy là thánh nhân chuyển thế cũng nhất thời không thể nghiên cứu thấu đáo.

May mà y cũng từng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, cách thánh nhân không xa, sau khi bỏ ra rất nhiều thời gian, cũng đã hiểu ra không ít.

Phục Hy dựa theo những gì mình tham ngộ được từ Hà Đồ Lạc Thư, kết dây thành lưới, dạy cho Nhân tộc kỹ xảo bắt cá.

Y lại dẫn dắt mọi người chăn nuôi gia súc, khiến Nhân tộc từ đó không còn đơn thuần dựa vào săn bắn để duy trì sinh kế.

Điều quan trọng nhất là Phục Hy thông qua việc kết hợp Hà Đồ Lạc Thư và khí hậu biến đổi trong Hồng Hoang, cảm ngộ phong vũ lôi điện, căn cứ vào đại đạo âm dương biến ảo giữa trời đất mà dùng tám loại ký hiệu hình dạng đơn giản nhưng ý nghĩa sâu sắc để khái quát vạn sự vạn vật trong trời đất.

Đó chính là Bát Quái!

Vào khoảnh khắc Phục Hy đốn ngộ, hình dạng của Bát Quái bay lên sau gáy y.

Giống như một vầng thái dương tỏa ra ánh sáng chói mắt, nơi ánh sáng chiếu đến, cuồng phong lắng lại, bão tố tan đi, đất đai bằng phẳng, sông ngòi hiền hòa.

Đất đai của Nhân tộc trong nháy mắt trở nên màu mỡ, mãnh thú trong núi sâu cũng bị xua đuổi đi xa.

Môi trường sinh tồn của Nhân tộc vào khoảnh khắc này đã được cải thiện rất nhiều.

Trên Thiên Cung, Đế Giang mỉm cười, nói với Nữ Oa: "Phục Hy sáng lập Bát Quái, thống nhất Nhân tộc, đã mở ra một khởi đầu thịnh thế cho Nhân tộc, nay công đức viên mãn, chúng ta đi nghênh tiếp thôi." Tuy rằng theo thân phận của Đế Giang, Phục Hy thành thánh không cần y phải đi nghênh tiếp, nhưng dù sao Phục Hy cũng là huynh trưởng của Nữ Oa, chút thể diện này vẫn phải cho.

Chỉ thấy trên lãnh địa Nhân tộc, bầu trời đột nhiên hiện ra pháp tướng của Đế Giang và Nữ Oa.

Pháp tướng giăng ngang trời đất, che cả mặt trời.

Người Nhân tộc lần lượt quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng hô vang Thánh Phụ, Thánh Mẫu.

"Phục Hy công đức viên mãn, đăng lâm thánh vị, thành Thiên Hoàng!" Đế Giang ra một sắc lệnh, trời đất một phen chấn động, Thiên Đạo theo đó giáng xuống một luồng quang mang, Phục Hy ngồi xếp bằng trong quang mang từ từ bay lên trời.

Một chiếc bảo tọa làm bằng vàng ròng xuất hiện trên bầu trời, trên bảo tọa có hình ảnh Yêu tộc tiền thế của Phục Hy, cũng có hình dạng Nhân tộc kiếp này, trong đó khắc họa những cống hiến mà y đã làm

cho Nhân tộc, kết dây dệt lưới, chăn nuôi gia súc, sáng lập Bát Quái.

Phục Hy đáp xuống bảo tọa, có hoa vũ rơi trên vai.

Y cúi đầu nhìn Nhân tộc đang thành kính cung tiễn mình đăng lâm thánh vị, mở miệng, nói ra câu đầu tiên sau khi thành thánh: "Sau ta, vị trí thủ lĩnh Nhân tộc truyền cho Thần Nông Thị, mong ngươi nỗ lực tiến lên, tiếp tục dẫn dắt Nhân tộc bước ra một mảnh trời đất trong Hồng Hoang." Thần Nông Thị đầu mọc sừng trâu bái lạy dưới đất, lĩnh thụ việc truyền vị của Phục Hy.

Chương 230

Đế Giang mỉm cười nhìn cảnh này, đưa tay ra hiệu, triệu kỳ lân về bên cạnh.

"Bảo vệ Phục Hy thành thánh, ngươi cũng đã công đức viên mãn, hôm nay Phục Hy thành thánh, cũng có một phần công lao của ngươi." Đế Giang đưa tay một cái, một luồng khí vận từ Thiên Đạo bay ra, rơi xuống người kỳ lân.

Kỳ lân cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể, trong nháy mắt khí cơ trở nên cực mạnh, cảnh giới cũng theo đó tăng vọt, đã tăng lên một đại cảnh giới.

Càng khiến nó kinh hỉ hơn là, luồng khí vận này thông qua cơ thể nó truyền đến các tộc nhân khác, từ nay về sau, tộc Kỳ Lân sẽ là chủng tộc được khí vận gia thân, tuy số lượng vẫn còn hiếm hoi, nhưng tiền đồ vô lượng.

"Đa tạ Ngọc Đế, đa tạ Nữ Oa thánh nhân." Kỳ lân cảm tạ Đế Giang xong, quay người lại cảm tạ Phục Hy: "Nếu không có Phục Hy thánh nhân, ta hôm nay cũng không được cơ duyên như vậy, sau này Phục Hy thánh nhân nếu có phân phó, tộc Kỳ Lân ta quyết không từ nan." Kể từ khi Phục Hy thành Thiên Hoàng của Nhân tộc, Thần Nông Thị liền phụng mệnh Phục Hy tiếp nhận vị trí thủ lĩnh Nhân tộc.

Tuy Phục Hy đã tạo ra một cục diện tốt đẹp cho Nhân tộc, nhưng Nhân tộc vẫn phải đối mặt với vô số khó khăn.

Nhân tộc sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức, dân số tăng nhanh.

Việc săn bắn và chăn nuôi gia súc đơn thuần không thể đáp ứng được nhu cầu thực phẩm của Nhân tộc, phải tìm ra biện pháp, nếu không những đứa trẻ mới sinh không có đủ thức ăn, tất sẽ chết yểu.

Ngoài ra, người Nhân tộc cũng khó tránh khỏi việc bị thương, sinh bệnh, nhưng ngoài việc cầu xin trời cao ra thì không có biện pháp nào khác để chữa trị cho những tộc nhân bị thương, sinh bệnh này.

Nhìn các vấn đề nội bộ của Nhân tộc lần lượt hiện ra, Thần Nông Thị tuy lo lắng, nhưng cũng không phải là không có biện pháp.

Trước đây, trong một lần đi săn, y truy đuổi một con hươu nhỏ bị thương, sau khi tách khỏi đội, con hươu nhỏ đối mặt với y cũng không sợ hãi, nó cắn một chiếc lá trong bụi cỏ bên cạnh, nhai trong miệng một lúc, rồi đắp lên vết thương.

Không lâu sau, con hươu nhỏ vốn đi lại loạng choạng đã khôi phục khả năng vận động, nhảy nhót tung tăng chạy thoát khỏi tầm mắt y.

Vốn là một chuyện nhỏ không đáng để ý, nhưng Thần Nông Thị lại ghi nhớ trong lòng.

Y biết, đây chính là cơ duyên của mình.

Phục Hy lúc còn tại vị thường nói với y, vạn vật trong Hồng Hoang đều có linh, biện pháp giải quyết bất kỳ khó khăn nào cũng nằm trong những điều nhỏ nhặt.

Chỉ cần giỏi phát hiện, liền có thể tìm thấy.

Thần Nông Thị không khỏi tự nhủ: "Nếu hươu nhỏ có thể dùng lá cây để chữa thương, vì sao Nhân tộc lại không thể?

Trăm thú có thể ăn cỏ no bụng, vì sao Nhân tộc lại không thể?" "Có lẽ người và thú có khác biệt, nhưng ta tin rằng, sẽ có những loại thực vật có thể giúp đỡ Nhân tộc." Thần Nông Thị suy nghĩ kỹ lưỡng xong, liền bắt đầu nghiên cứu trăm loại cỏ.

Cái gọi là nghiên cứu, chính là thử ăn trăm loại cỏ, dùng chính cơ thể mình để trải nghiệm công hiệu của thực vật.

Thuận lợi là, Thần Nông Thị nhanh chóng tìm ra một loại thực vật, hạt của nó ăn vào có thể làm người ta no bụng.

Nhân tộc sau khi có được loại thực vật này, liền giải quyết được nạn đói.

Thần Nông Thị không ngừng cố gắng, tiếp tục nếm trăm loại cỏ.

Tục ngữ có câu, thường đi bờ sông, nào có không ướt giày.

Thực vật không chỉ có thể no bụng, trị bệnh, mà còn có không ít loại chứa độc tố, một khi ăn vào, sẽ bị trúng độc.

Một ngày, Thần Nông Thị như thường lệ đi vào núi sâu, hái các loại lá cây, lá cây bỏ vào miệng.

Đột nhiên sắc mặt y biến đổi, vội vàng nhổ ra phần lớn nước bọt đã nuốt trong miệng.

Không chỉ vì vị của nó cực kỳ đắng chát, mà còn vì sau khi nuốt vào, bụng y lập tức sinh ra một cơn đau quặn thắt dữ dội.

Do nhiều năm ăn trăm loại cỏ, Thần Nông Thị đã có nhiều lần kinh nghiệm trúng độc, y thành thạo lấy ra mấy chiếc lá đã chuẩn bị sẵn nhét vào miệng, nhanh chóng nhai nát.

Nhưng hiệu quả như dự đoán lại không xảy ra, cơn đau bụng ngày càng dữ dội.

"Lần này không có cách nào rồi!" Thần Nông Thị trong lòng bi thương, đây là một loại độc tố chưa biết, thuốc giải độc mà y chuẩn bị trước đó căn bản không phát huy tác dụng.

"Sắp chết rồi sao?" Thần Nông Thị cảm thấy ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ, sự vật trước mắt cũng không nhìn rõ nữa.

"Ta chưa thực hiện được hoài bão của mình, ta chưa dẫn dắt Nhân tộc đi đến huy hoàng." Trong lòng Thần Nông Thị còn vô số tiếc nuối

chưa hoàn thành.

“Ngươi đang làm gì vậy?” Một giọng nói uy nghiêm vang lên, khiến Thần Nông Thị đang thần trí hoảng hốt không khỏi chấn động tinh thần.

“Ta không xong rồi, xin hãy mang tin ta chết về cho Nhân tộc, để mọi người biết ta đã chết, cảnh báo họ không được ăn loại thực vật này.” Giọng nói dừng lại một chút, rồi lại nói: “Sắp chết đến nơi rồi, còn canh cánh chuyện của Nhân tộc, chẳng lẽ ngươi không nghĩ cho mình sao?” Thần Nông Thị tự giễu cười một tiếng: “Ta thân là thủ lĩnh Nhân tộc, chuyện của Nhân tộc chính là chuyện của ta, ta lo cho Nhân tộc, chính là đang lo cho ta.” Giọng nói kia dường như thở dài một hơi, lại dường như cảm thấy vui mừng với lời nói của Thần Nông Thị, một lúc lâu sau không còn nghe thấy tiếng nữa.

“Ảo giác sao?

Xem ra ta thật sự sắp chết rồi.” Thần Nông Thị cảm thán.

Đột nhiên trong mắt y xuất hiện một bóng người quen thuộc, bóng người này mỗi ngày y đều thấy trong bộ lạc.

Đó chính là tượng Thánh Phụ đứng sừng sững ở trung tâm bộ lạc.

“Thánh Phụ?

Trước khi chết có thể thấy Thánh Phụ trong ảo giác, kiếp này cũng không còn gì hối tiếc.” Đế Giang lắc đầu, Thần Nông Thị này cũng thật đơn thuần.

Y đưa tay ra, pháp lực từ trong tay truyền vào cơ thể Thần Nông Thị, lập tức đẩy độc tố trong cơ thể y ra ngoài.

Sau đó, pháp lực lại đi một vòng trong cơ thể Thần Nông Thị, thuận tiện chữa trị những tổn thương do nhiều năm ăn nhầm các loại thực vật có độc gây ra trong cơ thể.

Thần Nông Thị dưới sự chữa trị của pháp lực Đế Giang, cuối cùng đã khôi phục lại thần trí, thậm chí còn cảm thấy cơ thể còn mạnh mẽ hơn trước.

"Đa tạ Thánh Phụ cứu mạng." Thần Nông Thị cuối cùng cũng phát hiện đây không phải là ảo giác, Đế Giang thật sự đã xuất hiện ở đây để cứu y.

Đế Giang nhàn nhạt cười, nói: "Sứ mệnh của ngươi chưa hoàn thành, lúc này mà chết đi, sự phát triển của Nhân tộc sẽ thụt lùi mấy chục năm." Thần Nông Thị vô cùng hoảng sợ, cúi người không dám nói.

Đế Giang cũng biết hành vi của Thần Nông Thị là vì Nhân tộc, y đưa tay nắm một cái, cây cỏ trong núi sâu lập tức như bị cuồng phong thổi qua, cành lá gãy lìa, bay về phía Đế Giang.

Thần Nông Thị kinh ngạc trước thủ đoạn của Đế Giang, chỉ thấy cành lá cây cỏ hội tụ trong tay Đế Giang, bị pháp lực cường đại đan vào nhau, lại thành một cây roi dài.

Đế Giang đánh giá cây roi dài trong tay, hài lòng gật đầu, đưa cho Thần Nông Thị, nói: "Roi này tên là Bách Thảo Tiên, dùng nó quất vào cây cỏ, sẽ hiện ra màu sắc khác nhau, tượng trưng cho những công dụng khác nhau." Thần Nông Thị nhận lấy cây roi dài, nửa tin nửa ngờ vung Bách Thảo Tiên quất vào đám cỏ độc vừa ăn nhầm, cỏ độc lập tức hiện ra màu đen kịt.

Khi quất vào loại thảo dược y định dùng để giải độc, quả thực nó phát ra ánh sáng xanh lục.

"Quả nhiên là một món thần khí, đa tạ Thánh Phụ ban ơn, ta nhất định sẽ tận dụng tốt nó, không phụ kỳ vọng của Thánh Phụ." Thần Nông Thị bái phục dưới đất, thành khẩn cảm tạ, khi ngẩng đầu lên, đã không thấy bóng dáng Đế Giang đâu.

Có Bách Thảo Tiên, Thần Nông Thị không còn mù quáng ăn trăm loại cỏ nữa, sau khi dùng Bách Thảo Tiên thử nghiệm, phân biệt được công dụng của thực vật, rồi mới tiến hành phân loại từng thứ một.

Cứ như vậy, Thần Nông Thị không chỉ tìm ra thức ăn mới cho Nhân tộc, mà còn tìm ra không ít thuốc chữa thương bệnh, đồng thời, liệt kê ra vô số chất độc, cảnh báo Nhân tộc không được ăn.

Sau đó, Thần Nông cũng vì những công đức này mà được Thiên Đạo công nhận, được ban cho khí vận, trở thành Địa Hoàng của Nhân tộc.

"Thiên, Địa nhị hoàng đều đã quy vị, nay chỉ còn thiếu ngôi vị Nhân Hoàng đang trống." Thần Nông Thị thành Thánh vị, leo lên bảo tọa Địa Hoàng, từ đó, trong Tam Hoàng của Nhân tộc, Thiên Hoàng và Địa Hoàng đều đã quy vị, chỉ còn lại vị trí Nhân Hoàng vẫn đang bỏ trống.

Các đại Thánh Nhân trong Hồng Hoang đều đang hau háu nhìn vào vị trí Nhân Hoàng này.

Chương 231

Phải biết rằng Thiên Hoàng Phục Hy là huynh trưởng của Thánh Nhân Nữ Oa, việc chuyển thế thành Nhân tộc cũng đã được Đế Giang cho phép.

Ngôi vị Thiên Hoàng là do Đế Giang định ra, còn việc Thần Nông Thị có thể leo lên ngôi vị Địa Hoàng lại nằm ngoài dự liệu của các Thánh Nhân.

Trước đó, các Thánh Nhân đã sớm nhòm ngó vị trí Địa Hoàng, nhưng vì không rõ tình hình, thậm chí còn tưởng rằng vị trí này vẫn do Đế Giang sắp đặt.

Lại thêm ân oán và lợi ích chồng chéo giữa các Thánh Nhân khiến họ không kịp ra tay, đợi đến khi Thần Nông Thị thật sự thành Thánh vị rồi thì ai nấy đều ngớ người ra.

Gã này rõ ràng không phải là bút tích của Đế Giang!

Đế Giang cũng không cần phải giải thích gì với các Thánh Nhân khác.

Chuyện y can thiệp vào ngôi vị của Nhân tộc, ngoài nguyên nhân của Phục Hy ra, phần lớn là vì chức trách của Ngọc Đế, phải quản lý tốt Hồng Hoang, không thể chuyện gì cũng tự mình làm.

Vì thế y mới nghĩ ra cách để sinh linh Hồng Hoang tự quản lý.

Vu tộc là bản tộc của Đế Giang, cũng là một tộc lớn trong Hồng Hoang, tự nhiên không cần y phải bận tâm.

Nhân tộc mới ra đời, kể từ lúc Nữ Oa tạo ra con người cũng chưa qua bao nhiêu năm, Nhân tộc vẫn còn trong tình trạng thiếu trật tự.

Tam Hoàng quy vị sẽ có thể thiết lập trật tự cho Nhân tộc, tiến tới

quản lý Hồng Hoang.

Các Thánh Nhân cũng hiểu rõ, sau đại chiến giữa hai tộc, việc Nhân tộc trỗi dậy đã là điều tất yếu.

Để đệ tử dưới trướng nhân cơ hội này trở thành Thánh Nhân của Nhân tộc, dựa vào đại thế của Nhân tộc, có thể giúp cho đạo thống của mình thừa thế vươn lên.

Hiện tại, trong Tam Hoàng chỉ còn lại một vị trí Nhân Hoàng đang treo lơ lửng.

Các vị Thánh Nhân cũng không còn giữ kẽ nữa, lần lượt bắt đầu ra tay bố trí.

"Đại ca, những lời ngươi nói đều là thật sao?

Lần này ngươi không can thiệp vào vị trí Nhân Hoàng à?" Thông Thiên bán tín bán nghi hỏi.

Vì vị trí Nhân Hoàng, Thông Thiên đã mặt dày chạy lên Thiên Đình để hỏi Đế Giang.

Đế Giang chống đầu, liếc mắt nhìn Thông Thiên, cái gã này mỗi lần thấy có lợi là lại tỏ ra vô sỉ, thật sự không còn cách nào với hắn.

"Lời ta nói có khi nào không thật không?

Hiện tại ta sẽ không can thiệp vào việc lựa chọn Nhân Hoàng.

Nếu ngươi muốn động thủ thì ta khuyên nên bắt đầu sớm đi, nếu không đợi các Thánh Nhân khác giành được vị trí Nhân Hoàng rồi thì ngươi có khóc cũng không kịp đâu." Đế Giang cười ha hả nói, theo y biết, Nguyên Thủy đã bắt đầu ra tay rồi, nếu Thông Thiên còn chậm trễ nữa, e rằng sẽ bị đồng môn nhanh chân đến trước.

Thông Thiên được Đế Giang nhắc nhở như vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch, đối thủ của hắn không ít, trong đó kẻ tranh giành gay gắt

nhất chính là Nguyên Thủy.

Lời của Đế Giang rất rõ ràng, Nguyên Thủy đã bắt đầu mưu tính bước tiếp theo ngay khi biết được ý của Đế Giang, hoàn toàn không để tâm đến y.

Đối mặt với sự phớt lờ như vậy, Đế Giang cũng chỉ cười, không nói nhiều, nhân tiện nhắc nhở Thông Thiên một phen mà thôi.

Thông Thiên vội vội vàng vàng chạy ra khỏi Thiên Đình, còn Đế Giang thì cho gọi Khổng Tuyên đến.

Kể từ khi Thiên Đình mới được thành lập, Đế Giang đã trọng dụng Khổng Tuyên.

Tên nhóc này có quan hệ thân cận với y, pháp lực cũng không tệ, quan trọng nhất là chạy rất nhanh, chọn hắn để truyền tin thì không sai được.

"Phụ thân, người cho gọi con đến có phải vì chuyện Nhân Hoàng không?" Khổng Tuyên cúi đầu bái lạy trong điện.

Đế Giang gật đầu cười nói: "Ngộ tính của con không tệ, đúng là có liên quan đến chuyện Nhân Hoàng.

Gần đây trong nội bộ Vu tộc dường như có nhiều lời dị nghị về sự trỗi dậy của Nhân tộc, con có biết rõ chi tiết không?" Muốn tất cả các chủng tộc trong Hồng Hoang đều có thể hòa bình đối đãi với sự trỗi dậy của Nhân tộc là chuyện không thể nào.

Là chúa tể của lượng kiếp, Vu tộc dù đã rút khỏi Hồng Hoang, nhưng vẫn có một bộ phận Vu tộc truyền ra những cảm xúc bất mãn.

Khổng Tuyên phụng mệnh Đế Giang giám sát Hồng Hoang, tự nhiên biết rõ nguyên do trong đó, lập tức đáp: "Gần đây đúng là có nghe tin tức tương tự truyền ra trong nội bộ Vu tộc, phụ thân có cần con đi điều tra nguồn gốc tin tức không?" Đế Giang lắc đầu, y có thể

hiểu được cảm xúc của nội bộ Vu tộc lúc này, và y đã có một kế hoạch khác.

"Không cần điều tra, chỉ cần truyền tin ra ngoài rằng ta đã biết chuyện này là được." Khổng Tuyên là người thông minh, liền hiểu được dụng ý của Đế Giang.

"Phụ thân không phải đã hứa với Thông Thiên là không can thiệp vào chuyện Nhân Hoàng rồi sao?

Tại sao lại..." Đế Giang hôm nay tâm trạng không tệ, không trách tội Khổng Tuyên lắm lời, ngược lại nói: "Ta chỉ nói với Thông Thiên là *hiện tại* ta không can thiệp, không có nghĩa là sau này ta cũng sẽ không can thiệp.

Đi đi, truyền tin xuống đi." Khổng Tuyên lĩnh mệnh rời đi.

Lúc này, trong Hồng Hoang, tại lãnh địa Nhân tộc, một luồng ánh sáng màu huyền hoàng từ trên trời giáng xuống, một hài nhi chào đời trong một bộ lạc.

Trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy trong lòng có cảm ứng, kết thúc minh tưởng sau khi từ Thiên Đình trở về, y liền nói với đồng tử bên cạnh: "Quảng Thành Tử đang ở đâu?" Quảng Thành Tử là đệ tử đầu tiên của Nguyên Thủy, rất được y sủng ái, nay Xiển giáo đã thành lập, Quảng Thành Tử cũng trở thành thủ lĩnh của Thập Nhị Kim Tiên.

Đồng tử đáp: "Sư huynh lần này đang tu hành trong động phủ ở Cửu Tiên Sơn Đào Nguyên Động." Nguyên Thủy hài lòng gật đầu, nói: "Quảng Thành Tử rất siêng năng, cơ duyên lần này nên giao cho nó.

Đi gọi Quảng Thành Tử đến đây, ta có chuyện quan trọng muốn giao phó." Đồng tử trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ, nó tuy hầu hạ bên cạnh Thiên Tôn, cũng hy vọng có thể nhận được thêm chút cơ duyên,

nhưng dù vậy cũng không thể so được với đại sư huynh đang ở Cửu Tiên Sơn xa xôi.

Quảng Thành Tử nghe Nguyên Thủy triệu hoán, lập tức dừng tu hành, đến Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân.

"Bái kiến sư tôn." Nguyên Thủy ngưng thần nhìn qua, thấy tu vi của Quảng Thành Tử trong thời gian ngắn đã có tiến triển, không khỏi hài lòng gật đầu.

Trong số các đệ tử, y hài lòng nhất với Quảng Thành Tử, từ khi Quảng Thành Tử lập động phủ mới, rời khỏi Ngọc Hư Cung cũng không hề lơ là tu hành.

Nguyên Thủy vừa vui mừng, vừa nói với Quảng Thành Tử: "Gần đây vị trí Nhân Hoàng của Nhân tộc đã gây ra một hồi tranh cãi, các Thánh Nhân đều muốn thu lợi từ đó, Xiển giáo của chúng ta cũng không ngoại lệ." Quảng Thành Tử nghi hoặc nói: "Nhưng thưa sư tôn, muốn mưu cầu vị trí Nhân Hoàng chẳng phải quá khó khăn sao?

Dù sao Nhân tộc cũng có Đế Giang và Nữ Oa trông coi, chúng ta muốn can thiệp vào e rằng khó càng thêm khó." Nguyên Thủy cười nói: "Không sai, con có thể nhận ra điểm này quả thực đáng quý.

Ta từ trong Thiên Đạo đã cảm ngộ được một vài thông tin, chủ nhân của ngôi vị Nhân Hoàng sẽ do trời giáng, chúng ta không thể tự giành lấy được." Quảng Thành Tử hiểu ra: "Sư tôn muốn bắt chước chuyện Đế Giang phái Kỳ Lân bảo hộ Phục Hy năm xưa để nhiễm chút công đức của Nhân Hoàng." Nguyên Thủy nghe vậy, vỗ tay cười lớn: "Ha ha ha, con là người hiểu ý ta nhất.

Lần này con hãy xuống núi, đi tìm Nhân Hoàng kia đi!" Đồng tử đứng sau lưng Nguyên Thủy có phần ghen tị, nhưng cũng đành chịu, ai bảo đại sư huynh Quảng Thành Tử là đệ tử được sư tôn yêu quý nhất.

Sau cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng lần này, e rằng cảnh giới của sư huynh lại tăng lên một bậc nữa.

Quảng Thành Tử rời khỏi Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân, không chọn đến thẳng lãnh địa Nhân tộc để tìm Nhân Hoàng mới giáng sinh, mà đến núi Không Động, dựng lều sinh sống, một bên truyền đạo một bên chờ đợi Nhân Hoàng trưởng thành.

Mặt khác, trong lãnh địa Vu tộc, một Đại Vu cao tám thước, thân hình vạm vỡ đang ngồi bên đống lửa ngấu nghiến thịt nướng.

Thân hình hắn cao lớn, một mình chiếm gần hết chỗ ngồi, đồng tộc xung quanh rất ít người dám đến gần.

Đại Vu ngốn ngấu vài miếng thịt nướng, nuốt ừng ực xuống, ném khúc xương trong tay sang một bên, rơi vào một đống xương khác.

Nhìn đống xương chất chồng, cao gần bằng nửa người, rõ ràng hắn vừa ăn hết một con dã thú khổng lồ.

"Xi Vưu, bên này có nữa này, có muốn ăn thêm chút không?" Một đồng tộc bên đống lửa cách đó không xa lớn tiếng gọi.

Chương 232

Mọi người tuy không ngồi cạnh Xi Vưu, nhưng cùng là một tộc, quan hệ cũng không tệ.

Sức ăn của Xi Vưu xưa nay không nhỏ, một con trâu lớn chưa chắc đã đủ no bụng hắn.

Xi Vưu vỗ vỗ bụng vẫn còn thòm thèm, cười ha hả nói: "Để dành đi, lần sau ăn tiếp!" Nói rồi, hắn rời khỏi phạm vi đống lửa, đến một cái lều bên cạnh chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nhưng hắn vô tình nghe thấy có tộc nhân đang bàn tán chuyện gì đó, loáng thoáng nhắc đến Nhân tộc, Nhân Hoàng.

Xi Vưu trong lòng khẽ động, vểnh tai lại gần, muốn nghe cho rõ.

"Ta nghe nói Đế Giang Tổ Vu đã quyết định không can thiệp vào chuyện Nhân Hoàng nữa." Một người khác nghe vậy, mặt mày rầu rĩ nói: "Vậy Vu tộc chúng ta thật sự phải lui về sau màn Hồng Hoang sao?

Chúng ta dù gì cũng là tộc nhân của Tổ Vu, từng là chúa tể Hồng Hoang, bảo nhường vị trí như vậy, ta không cam tâm!" "Không chỉ ngươi không cam tâm, ta cũng vậy.

Già trẻ trong tộc ai cũng có tâm trạng giống ngươi, nhưng chuyện này có chuyển biến rồi." "Mưu cầu vị trí Nhân Hoàng?

Nhưng Tổ Vu không phải đã nói rõ là không can thiệp sao?" "Tổ Vu nói vậy, nhưng chỉ là ngài không ra tay, chứ đâu có cấm Vu tộc ra tay!" Dù ở đâu cũng có cao thủ phân tích ngữ nghĩa, nhận ra ngay lỗ hổng trong lời nói của Đế Giang.

Vu nhân đang nói chuyện với hắn cũng cao giọng lên, nói: "Vậy

Vu tộc chúng ta phải mưu tính vị trí Nhân Hoàng như thế nào?" "Nói nhỏ thôi, đừng để người khác nghe thấy." Giọng của hai người liền nhỏ xuống, Xi Vưu cũng không nghe được cuộc đối thoại sau đó của họ.

Nhưng trong lòng hắn vì những lời này mà nổi lên sóng to gió lớn.

Phải biết rằng, trong Vu tộc, người muốn can thiệp vào chuyện Nhân tộc không ít, dù sao quyền lực cũng khiến người ta mê đắm.

Xi Vưu chính là một trong số đó.

Hắn sinh ra đã có dị tượng, thân thể cường tráng, cả người như một con mãnh hổ, tuổi còn trẻ đã trở thành một trong số ít Đại Vu trong tộc, thực lực cực mạnh.

Cùng lúc đó, hắn cũng có chí lớn, dù sao từ nhỏ đã nghe chuyện của Đế Giang mà lớn lên, trong lòng luôn canh cánh ý định làm nên đại sự.

Đặc biệt là sau khi trở thành Đại Vu, ý nghĩ đó càng mãnh liệt hơn.

Ngôi vị Thánh Nhân, ai mà không muốn?

Mệnh lệnh của Đế Giang Tổ Vu cấm Vu tộc ở Hồng Hoang tàn sát và xung đột với Nhân tộc, các trưởng bối trong tộc đều có người không phục, nhưng cũng không dám nói nhiều, Xi Vưu trong lòng hiểu rõ.

Tổ Vu đại nhân chắc chắn nhìn xa trông rộng hơn, biết rằng đại thế của Nhân tộc là xu hướng tất yếu.

Phần lớn Vu tộc đã rời khỏi Hồng Hoang, số Vu tộc còn lại ở Hồng Hoang bây giờ đã không thể chi phối đại cục được nữa.

Vì thế mới thuận theo thời thế nhường vị trí cho Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra.

Nhưng, những Vu tộc ở lại đại lục Hồng Hoang này, cuối cùng vẫn có chút tư tâm.

Nay vị trí Nhân Hoàng bỏ trống, tâm tư của Xi Vưu cũng lay động.

Nếu mình trở thành Nhân Hoàng, lãnh đạo Nhân tộc, vậy thì quan hệ giữa Nhân tộc và Vu tộc tất sẽ không thể phá vỡ, có thể nhân đó mà thành Thánh vị.

Chuyện tốt một công đôi việc thế này không phải lúc nào cũng có.

Xi Vưu trông có vẻ thô kệch, nhưng đầu óc lại rất linh hoạt, một khi đã xác định được thứ mình muốn, liền bắt đầu suy nghĩ phương pháp.

Muốn trở thành Nhân Hoàng, bắt buộc phải có thân phận Nhân tộc, nhưng Xi Vưu là Vu tộc, điểm này đã không thông.

Nhưng hắn vừa suy nghĩ lại, liền nhớ đến chuyện cũ của Phục Hy.

Phục Hy vốn là Yêu tộc, nhưng dưới sự chỉ điểm của Đế Giang đã chuyển sinh thành Nhân tộc, trở thành Thiên Hoàng.

"Nếu Phục Hy có thể, tại sao ta lại không thể?" Muốn chuyển sinh thành Nhân tộc, bắt buộc phải đi qua Địa Phủ.

Địa Phủ do Hậu Thổ hóa thành, Địa Phủ do Đế Giang kiến tạo.

Nói trắng ra cũng là một phần của Vu tộc, nhưng Đế Giang Tổ Vu đã nói sẽ không can thiệp, thì sẽ không can thiệp.

Nghĩ vậy, con đường xin phép Đế Giang Tổ Vu đồng ý thông qua Địa Phủ để chuyển thế thành Nhân tộc đã không còn khả thi.

Sắc mặt Xi Vưu trở nên khổ sở, khó khăn lắm mới nghĩ ra một phương pháp, chớp mắt đã phát hiện đó là ngõ cụt, khiến hắn vô cùng phiền muộn.

“Nếu không có sự phê chuẩn của Tổ Vu, ta lén đi cũng được.

Với cảnh giới Đại Vu của ta, lẻn vào Địa Phủ chuyển sinh mà không bị phát hiện là chuyện dễ như trở bàn tay.” Xi Vưu quyết định liều một phen, lén lút vào Địa Phủ, chuyển sinh thành Nhân tộc.

Trong Thiên Cung, Khổng Tuyên đang báo cáo động hướng của Vu tộc cho Đế Giang.

“Xi Vưu đã thông qua Địa Phủ chuyển sinh thành Nhân tộc, giáng sinh tại lãnh địa Nhân tộc ở phía nam Hồng Hoang, đối đầu với Hiên Viên ở phía bắc.” Hành động mà Xi Vưu cho là bí mật thực ra đều bị người khác nhìn thấy hết, ngay cả chi tiết sau khi chuyển thế cũng không bỏ sót.

Đế Giang nói: “Tên nhóc Xi Vưu này ta có nhớ, tuổi không lớn, chí khí không nhỏ.

Lần này Vu tộc tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng hoàn toàn phải trông cậy vào nó.” Khổng Tuyên hỏi: “Phụ thân, chúng ta có cần ra tay tương trợ không?” Đế Giang vẫn giữ lời hứa của mình, nói: “Ta sẽ không ra tay, nhưng chuyện này liên quan đến Vu tộc, nếu Xi Vưu cầu cứu Vu tộc, cứ bảo họ không cần phải e ngại ta, cần ra tay thì cứ ra tay.” Khổng Tuyên cung kính phụng thừa: “Phụ thân thần cơ diệu toán, thực sự là tấm gương cho chúng con noi theo.” “Bên phía Thông Thiên có động tĩnh gì không?” Đế Giang hỏi.

Khổng Tuyên đáp: “Thời gian này Thông Thiên dường như đã yên tĩnh hơn nhiều, trong Hồng Hoang cũng hiếm khi thấy giáo đồ Tiệt giáo qua lại, chẳng lẽ hắn đã từ bỏ cuộc tranh giành Nhân Hoàng lần này?” Đế Giang cười nói: “Thông Thiên lần này đã khôn ra rồi, biết rằng vị trí Nhân Hoàng không dễ mưu cầu, nên chọn tiến hành trong bóng tối.

Chỉ cần không xâm phạm lợi ích của ta, cứ để hắn tự làm trò đi, ta

lười quản.” Một câu nói đã biến Thánh Nhân Thông Thiên thành con chuột đào hang dưới đất, sự bá khí này, nhìn khắp Hồng Hoang, ngoài Đế Giang ra không có người thứ hai.

Sau khi Xi Vưu chuyển thế, thời gian đã trôi qua hơn ba mươi năm.

Hiên Viên từ một đứa trẻ sơ sinh đã trưởng thành thành một thủ lĩnh bộ lạc khí vũ hiên ngang.

Hắn dùng hơn mười năm thời gian, thống nhất các bộ lạc Nhân tộc ở phía bắc, hiện tại chỉ còn lại bộ tộc của Xi Vưu ở phía nam đang phân cao thấp với hắn.

Muốn đánh bại bộ tộc Nam Man của Xi Vưu, hoàn thành việc thống nhất Nhân tộc, không phải là chuyện đơn giản có thể làm được.

Hiên Viên nghe nói Xi Vưu sinh ra cực kỳ cao lớn, có thể tay không xé nát mãnh thú, một bữa ăn ít nhất phải hết cả một con bò, là một mãnh sĩ một mình địch trăm người.

Thuộc hạ của Xi Vưu cũng đều là binh hùng tướng mạnh, muốn đánh bại bộ tộc Nam Man không thể dùng sức mạnh.

Đang lúc phiền não, trọng thần của Hiên Viên là Lực Mục liền đến thông báo: “Thủ lĩnh, ta nghe nói trên núi Không Động có tiên nhân truyền đạo, hay là chúng ta lên núi bái kiến tiên nhân, cầu xin tiên nhân ban cho đại đạo, giúp Nhân tộc chúng ta thống nhất.” Hiên Viên cũng đã nghe tin tức có tiên nhân truyền đạo trên núi Không Động, đã đặc biệt phái người đi dò la, phát hiện quả có chuyện này, có người đã thấy được dung mạo của tiên nhân.

Tiên nhân trên núi đã ở Không Động Sơn mấy chục năm, đạo hạnh cao thâm.

Biết đâu tiên nhân thật sự có cách giúp hắn thống nhất Nhân tộc.

Thế là, Hiên Viên liền khởi hành, một đường đi đến núi Không Động.

Núi Không Động ba mươi năm trước là một nơi hoang vu, sau khi Quảng Thành Tử đến đây truyền đạo, liền có bóng người, dưới chân núi có không ít người cầu đạo tụ tập, trên núi cũng đã tu sửa một con đường núi đơn sơ, thuận tiện cho người cầu đạo lên núi vấn đạo.

Núi Không Động cũng vì thế mà có dáng dấp của một ngọn núi tiên.

Xe của Hiên Viên đến chân núi Không Động, thần tử nhìn con đường núi gập ghềnh hiểm trở, rồi lại nhìn xe ngựa tám con kéo, có chút khó xử.

Chương 233

Một luồng gió mát từ trên núi thổi xuống, rơi xuống xe của Hiên Viên, xe ngựa như mọc thêm cánh, từ mặt đất bay lên, nhanh chóng bay về phía bầu trời.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, xe ngựa biến mất trong biển mây trên đỉnh núi.

Hiên Viên cũng là người từng trải qua sóng gió, thấy cảnh tượng như vậy tuy kinh ngạc, nhưng cũng không đến nỗi mất đi phong thái.

Đợi xe ngựa dừng lại ổn định trên đỉnh núi, Hiên Viên ung dung bước xuống, liền thấy một vị đạo nhân đang mỉm cười đứng cách đó không xa nhìn mình.

Xem ra đã đợi một lúc rồi.

Hiên Viên đi đến trước mặt Quảng Thành Tử, cung kính hành lễ, nói: "Ta là Hiên Viên, vì sự an lạc của Nhân tộc mà làm thủ lĩnh bộ lạc, nay vì chuyện thống nhất Nhân tộc mà đến thỉnh giáo tiên trưởng." Quảng Thành Tử mỉm cười nói: "Nỗi băn khoăn của ngươi, bản tôn đã biết.

Ta có đại đạo, ngươi có nguyện ý ngồi dưới trướng ta lắng nghe không?" Ý là muốn thu ta làm đồ đệ?

Hiên Viên trong lòng vui mừng khôn xiết, liền cúi đầu bái lạy Quảng Thành Tử: "Sư tôn tại thượng, xin nhận một lạy của đệ tử." Quảng Thành Tử mỉm cười đặt tay lên đỉnh đầu Hiên Viên, ngẩng đầu nhìn về phía tây, trong lòng thầm nói: "Sư tôn, con đã bước ra bước đầu tiên, tiếp theo đây Xiển giáo của chúng ta đã có chỗ đứng vững chắc trong Nhân tộc." Dựa vào cây đại thụ Hiên Viên này, Xiển giáo chắc chắn sẽ đè bẹp Tiệt giáo.

Quảng Thành Tử thu tay lại, lấy ra một cuốn sách giao cho Hiên Viên, nói: "Đây là 'Tự Nhiên Kinh', hãy chuyên tâm tham ngộ, bên trong ẩn chứa chí lý đại đạo, lĩnh ngộ được sẽ có ích vô cùng." Hiên Viên gật đầu nhận lấy, nói: "Thư sư tôn, Nhân tộc ta hiện nay đang chia năm xẻ bảy, con phải làm thế nào để thống nhất họ, thực hiện công tích như Thiên Hoàng và Địa Hoàng năm xưa." Quảng Thành Tử mỉm cười nói: "Muốn chiến đấu với Cửu Lê Nam Man của Xi Vưu, bộ lạc phương bắc cũng cần phải nâng cao thực lực.

Muốn bộ lạc An Lạc trở nên mạnh mẽ, mấu chốt nằm ở chính bản thân ngươi." Hiên Viên như có điều suy nghĩ, cung kính cảm tạ Quảng Thành Tử truyền đạo.

Hiên Viên ở trên núi Không Động ba tháng, sau khi xuống núi, bắt đầu ra tay quản lý bộ lạc An Lạc, ra sức phát triển sản xuất, phát huy di sản mà Thiên Hoàng, Địa Hoàng để lại.

Ở phía nam Hồng Hoang, Xi Vưu cũng không phải dạng vừa, đã thống nhất Cửu Lê, thành lập bộ tộc Nam Man.

Hắn suất lĩnh Nhân tộc càn quét khắp nơi trong Hồng Hoang, xua đuổi mãnh thú, giúp bộ tộc có được nơi sinh tồn an toàn và rộng lớn.

Người Nhân tộc Cửu Lê không ai không thật lòng thành ý tôn hắn làm chủ.

Hai bên đều có công tích chỉnh hợp Nhân tộc, khí vận Nhân Hoàng nhất thời bị chia làm hai phần, một phần rơi vào người Hiên Viên ở phương bắc, phần còn lại bị Xi Vưu dung nhập vào cơ thể.

Muốn có được ngôi vị Nhân Hoàng hoàn chỉnh, bắt buộc phải có được khí vận Nhân Hoàng hoàn chỉnh, nếu không vị trí Nhân Hoàng vẫn sẽ bỏ trống.

"Thủ lĩnh, hãy quyết định đi, nếu còn do dự nữa, chúng ta sẽ mất

tiên cơ.” Đại thần Lực Mục khuyên Hiên Viên.

Hiên Viên sau khi được Quảng Thành Tử truyền đạo, thực lực tăng trưởng vượt bậc, việc quản lý bộ lạc An Lạc cũng khiến hắn hiểu sâu sắc rằng Nhân tộc phải được thống nhất, cho dù bằng phương thức chiến tranh.

“Tập kết quân đội, tấn công về phía nam, ta và Xi Vưu tất phải phân định thắng thua!” “Lực Mục, hãy đến núi Không Động, truyền tin cho sư tôn, nói rõ thái độ của ta, thỉnh cầu sư tôn ra tay giúp đỡ.” Quảng Thành Tử sau khi thu Hiên Viên làm đồ đệ, đã nói rõ mình thực ra là thủ đồ dưới trướng giáo chủ Xiển giáo Nguyên Thủy Thiên Tôn, phụng mệnh Thiên Tôn đến giúp Hiên Viên thống nhất Nhân tộc.

Sự tương trợ của Xiển giáo cũng đã cho Hiên Viên niềm tin cực lớn, cuối cùng quyết định phát động một cuộc chiến thống nhất.

Trong lãnh địa Vu tộc, một người trông giống Nhân tộc Cửu Lê đang phủ phục trên mặt đất, thành kính bái lạy trước mặt một đám Vu tộc.

Các Tổ Vu đã mở ra tiểu thế giới riêng, Vu tộc đã di dời đi.

Lãnh địa Vu tộc hiện nay cũng chỉ có vài vị Đại Vu trấn giữ.

Xi Vưu là thủ lĩnh của Nhân tộc Cửu Lê, mọi người cũng biết hắn xuất thân từ Vu tộc.

Người Nhân tộc Cửu Lê đều là một phần của Vu tộc, vì thế người Nhân tộc Cửu Lê đến báo tin cũng đặc biệt cung kính.

“Xi Vưu bảo chúng ta xuất binh tương trợ tranh đoạt vị trí Nhân tộc, cái bàn tính này đánh hay thật!” Phong Bá nói với ý tứ không rõ.

Vũ Sư nói: “Tên Xi Vưu này, chuyện tốt như vậy, muốn tranh vị trí Nhân tộc kia sao không tự đi, Địa Phủ còn lén qua được, đánh trận cũng có thể tự đi đánh chứ.” Người Nhân tộc Cửu Lê mặt mày bất

đắc dĩ, những bí mật này của thủ lĩnh họ đây là lần đầu tiên nghe thấy.

Hóa ra ở lãnh địa Vu tộc, trước mặt các Đại Vu, hình tượng thủ lĩnh cường hãn vô địch của họ lại như vậy.

Phong Bá nói: "Chuyện này cần phải bàn bạc kỹ lưỡng." Tướng Liễu nói: "Vu tộc chúng ta từng thống trị một lượng kiếp, tuy đã rút khỏi Hồng Hoang!" "Nhưng bị Nhân tộc vượt qua cuối cùng vẫn không thoải mái.

Hành động lần này của Xi Vưu lại là một cơ hội, để Vu tộc tỏa sáng rực rỡ trước khi Nhân tộc trỗi dậy hoàn toàn." Phong Bá sau khi nghe ý kiến của các huynh đệ tỷ muội, nhìn về phía người Nhân tộc Cửu Lê đang phủ phục trên đất, nói: "Trở về nói với Xi Vưu, lần này, ta sẽ phái người hiệp trợ tác chiến." Người Nhân tộc Cửu Lê vui mừng khôn xiết, liên tục khấu đầu cảm tạ.

Có Vu tộc tương trợ, bộ lạc An Lạc của Hiên Viên tất bại không nghi ngờ, Nhân tộc Hồng Hoang chắc chắn sẽ quy thuận dưới sự thống trị của Cửu Lê Nam Man.

Trong lúc Nhân tộc Hồng Hoang đang tích cực chuẩn bị cho đại chiến, quyết định ngôi vị Nhân Hoàng, Đế Giang trong Thiên Cung lại một lần nữa nhận được tin nhắn từ Hồng Quân.

"Lão già Hồng Quân này thật rảnh rỗi không có việc gì làm, ba ngày hai bữa lại gửi tin cho ta." Đế Giang mở ra xem, sắc mặt lập tức đại biến!

Hồng Hoang lại một lần nữa xuất hiện nguy cơ!

Lần trước Thượng Đế dẫn theo giới Thiên Sứ ý đồ thôn phệ Hồng Hoang mới qua đi không bao lâu.

Đế Giang đã đánh tan Thượng Đế, san bằng giới Thiên Sứ, khiến

Hồng Hoang sau khi thôn phệ giới Thiên Sứ đã được nâng cấp thêm một bước.

Tuy thu được vô số lợi ích, nhưng sự gian hiểm trong đó thực sự không thể nói cho người ngoài biết.

Dựa vào những lợi ích thu được từ đại chiến với Thượng Đế lần trước, Đế Giang thậm chí sau khi tiêu hóa những lợi ích đó, đã mạnh mẽ áp chế các Thánh Nhân trong cuộc tranh đoạt ngôi vị Ngọc Đế, khiến các Thánh Nhân không dám lên tiếng phản đối y lên ngôi Ngọc Đế, chấp chưởng Thiên Đình.

Nhưng so với cuộc xâm lăng của Thượng Đế lần trước, nguy cơ mà Hồng Hoang gặp phải lần này còn nghiêm trọng hơn.

Lần này kẻ đến quấy nhiễu Hồng Hoang không phải ai khác, chính là anh em của Thượng Đế bị Đế Giang oanh sát lần trước, Tát Đán.

Nếu chỉ có một mình Tát Đán, Đế Giang cũng không hoảng, Hồng Quân cũng không đến nỗi vội vàng gửi tin cho y.

Nhưng Tát Đán là chúa tể của Địa Ngục Giới, sở hữu sức mạnh của cả Địa Ngục Giới, suất lĩnh vô tận đại quân ác ma.

Lần này đến, hắn còn liên hợp với hai chủ thần của hai thần hệ lớn phương Tây, tạo thành liên minh thần minh phương Tây, cùng nhau tiến công Hồng Hoang.

Tát Đán không chỉ đến để báo thù cho anh trai Thượng Đế, mà còn muốn thôn phệ sạch sẽ Hồng Hoang, thúc đẩy sự tiến hóa của mình.

Hồng Hoang giống như một đĩa mỹ vị, ai cũng muốn nếm thử một miếng.

Tát Đán sớm đã có ý định xâm chiếm Hồng Hoang, nhưng lúc ý định đó nảy sinh, Thượng Đế đã ra tay trước.

Đợi đến khi Thượng Đế ra tay, hắn mới phát hiện, Hồng Hoang vốn tưởng là món ngon lại là một khúc xương khó gặm.

Anh trai hắn, Thượng Đế, đều đã bị Thánh Nhân trong Hồng Hoang giết chết.

Phải biết, anh trai hắn Thượng Đế là tồn tại ở cảnh giới Thánh Nhân, có cả giới Thiên Sứ làm hậu thuẫn, thực lực cường đại vô cùng.

Nhưng Thượng Đế mạnh mẽ như vậy còn không thành công, có thể thấy Hồng Hoang mạnh đến mức nào.

Sau khi Thượng Đế chiến bại, Hồng Hoang liền thôn phệ sạch giới Thiên Sứ, sau khi có được giới Thiên Sứ, Hồng Hoang đã được nâng cấp cực lớn.

Sự nâng cấp ở mức độ này trực tiếp khiến các thần minh phương Tây do Tát Đán cầm đầu nhìn mà thèm nhỏ dãi.

Nhưng chỉ dựa vào sức mạnh của một người muốn chiến thắng các Thánh Nhân Hồng Hoang thực sự là chuyện không thể.

Vì thế hắn đã mời thần vương Áo Đinh của thần hệ Bắc Âu và Trụ Tư đang thống trị núi Áo Lâm Phất Tư cùng tham gia kế hoạch.

Ba gia tộc thần minh cùng nhau liên minh, cùng nhau chinh phạt Hồng Hoang, dù Hồng Hoang có mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể chống lại sức mạnh của liên minh.

Chương 234

"Sau khi thành công, Hồng Hoang chia ba, mỗi người chúng ta lấy một phần, các vị thấy thế nào?" Tát Đán trước khi khởi hành lại một lần nữa bàn về kế hoạch chia chác.

Trụ Tư và Áo Đinh hai vị thần minh đều ở cảnh giới Thánh Nhân, đối với Hồng Hoang cũng quyết tâm phải có được.

Trụ Tư với bộ râu rậm, mặc trường bào, để lộ lồng ngực hừ một tiếng, nói: "Nếu chỉ chia đều, mà phải phát động một cuộc chiến tranh lớn như vậy để tranh giành Hồng Hoang, thì có chút vô vị." Áo Đinh, người bị chột một mắt, tay cầm cây trường thương vàng Cương Ni Nhĩ, liếc nhìn Trụ Tư, tuy không ưa Trụ Tư, nhưng Trụ Tư nói cũng có lý.

Không chỉ muốn một phần ba Hồng Hoang, mà còn muốn nhiều hơn.

Ánh mắt Tát Đán lóe lên, trong lòng nhanh chóng tính toán.

Hắn vừa nói, vừa ngẩng đầu nhìn phía sau Trụ Tư và Áo Đinh, sau lưng Áo Đinh là ma lang Phân Lý Nhĩ, tử thị và anh linh chỉnh tề.

Sau lưng Trụ Tư cũng có các vị thần minh thuộc hạ đi theo, trong đó nữ thần chiếm đa số.

Tát Đán cười cười, nói: "Đương nhiên có thể, chỉ cần trong cuộc chiến này cống hiến đủ lớn, ta cho rằng xứng đáng nhận được nhiều lợi ích hơn.

Nhưng có một tiền đề, ta muốn mạng của Đế Giang!" Tát Đán khi nhắc đến tên Đế Giang, biểu cảm trở nên hung tợn đáng sợ, hận không thể ăn tươi nuốt sống y.

Khác với quan niệm của đa số người, Tát Đán và Thượng Đế hai anh em thực ra quan hệ rất tốt, tuy thuộc tính sức mạnh và thế giới của hai người là hai cực đối lập, nhưng tình huynh đệ trong lý niệm của hắn chiếm phần lớn.

Vì thế, đối với Đế Giang, Tát Đán đã hạ quyết tâm phải giết.

Áo Đinh khẽ cười nói: "Chỉ là một thần minh cảnh giới Thánh Nhân mà thôi, cây Cương Ni Nhĩ của ta một thương là có thể bắn chết." Thần thương Cương Ni Nhĩ của Áo Đinh được làm từ thân cây của Cây Thế Giới, vì điều này, Áo Đinh thậm chí đã phải trả giá bằng một con mắt.

Nhưng Cương Ni Nhĩ cũng không phụ sự hy sinh của hắn, chỉ cần ném ra cây thần thương này, chưa bao giờ không trúng, mỗi lần ra tay, tất định sẽ mang về một mạng người.

Trụ Tư nghe vậy, khinh thường hừ một tiếng.

Hai vị thần minh Trụ Tư và Áo Đinh không hòa hợp với nhau là bí mật công khai trong giới thần minh phương Tây.

Cả hai đều là chủ thần của một thần hệ, thần lực đều là lôi điện, tự nhiên sẽ có xung đột cực lớn.

Sau khi hai thần hệ xảy ra vài cuộc ma sát, Áo Đinh giảo hoạt đã truyền lực lượng lôi điện vào một cây búa thần tên là Diệu Ni Diệu Nhĩ, ban cho con trai mình là Tác Nhĩ.

Hiện nay trong thần hệ Bắc Âu, lôi điện không phải là sức mạnh của chủ thần, mà thuộc về sức mạnh của thần minh cấp thấp hơn.

Vô hình trung, thao tác này của Áo Đinh đã khiến Trụ Tư bị hạ thấp một bậc.

Tát Đán không quan tâm đến ân oán của hai nhà thần minh, lần chinh chiến Hồng Hoang này, hắn đã bỏ ra vốn liếng lớn, nếu hai lão

già này chỉ ra công mà không ra sức, hắn nhất định sẽ cho hai người một bài học.

Trong lúc liên minh thần minh phương Tây đang từ từ tiến quân về phía Hồng Hoang, các Thánh Nhân khác cũng đã nhận được tin tức do Hồng Quân truyền đến.

"Cái gì?

Thần minh phương Tây thành lập liên minh xâm lược Hồng Hoang?" "Cái này..." Các Thánh Nhân không hề nghi ngờ tin tức này là giả, dù sao cũng là tin do Hồng Quân truyền đến, không thể nào là giả được.

Nhưng tin tức này thực sự quá chấn động.

"Không phải thần minh phương Tây đã bị tiêu diệt rồi sao?

Tại sao lại có tin xâm lược truyền đến?" "Lần trước bị Đế Giang đánh chết chỉ là một trong số các thần minh, bây giờ người khác đến báo thù rồi.

Ba thần hệ liên minh, Hồng Hoang chúng ta nguy rồi!" Trên Côn Luân, trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng nghiến lợi nhìn tin nhắn của Hồng Quân.

"Đúng là không đến sớm không đến muộn, lại chọn đúng lúc này." "Xiển giáo ta đang mưu tính vị trí Nhân tộc đang ở thời khắc then chốt, lại bày ra trò này!" "Thật đáng ghét!

Nếu là tìm thù, tại sao không để một mình Đế Giang đi chống đỡ, tiện thể phái cả Vu tộc đi cùng, đỡ phải tranh giành khí vận Nhân Hoàng với Xiển giáo của ta." Nguyên Thủy đổ hết tội lỗi về cuộc xâm lược của liên minh thần minh phương Tây lên đầu Đế Giang.

Theo y thấy, nếu không có Đế Giang, sẽ không có nhiều vấn đề như vậy.

“Hay là lần này Xiển giáo chúng ta chỉ cử ra một vài người, làm cho có lệ là được?

Dù sao cũng có Đế Giang ở phía trước chống đỡ, chắc cũng không có gì đáng ngại, chúng ta chuyên tâm mưu tính đại sự của Nhân tộc.” Nguyên Thủy trong lòng đã có quyết định, lập tức truyền lệnh xuống.

Lúc này đúng lúc Hiên Viên đang cầu cứu Quảng Thành Tử, lớn nhỏ đồ tử đồ tôn của Xiển giáo đều đã chạy đến Hồng Hoang giúp đỡ bộ lạc An Lạc, số người còn lại không nhiều.

Dưới sắc lệnh của Nguyên Thủy, Xiển giáo là phe hưởng ứng lời kêu gọi của Hồng Quân nhanh nhất, mặc dù số người ít đến mức có chút khó coi, nhưng thái độ lại rất tích cực.

Ngược lại, đại công thần giải quyết cuộc xâm lược của Thượng Đế lần trước là Đế Giang và Vu tộc mà y đại diện lại chậm chạp không thấy động tĩnh.

Thông Thiên, người luôn coi Đế Giang là đầu tàu, khi đến cầu kiến Đế Giang cũng bị chặn ngoài Thiên Cung.

Tại Thiên Cung, Thông Thiên tuy là Thánh Nhân, nhưng cùng lắm cũng chỉ là một tiểu đệ của Đế Giang mà thôi, một tiểu đệ ở xa.

Đế Giang đã dặn không gặp người ngoài, Thông Thiên tự nhiên cũng bị loại trừ.

Không gặp được mặt đại ca, Thông Thiên cũng không tức giận, ngược lại còn triệu hồi toàn bộ giáo đồ Tiệt giáo đang bố trí trong Nhân tộc, điều động tất cả đến chiến đấu với liên minh thần minh phương Tây.

Ngay cả việc tranh đoạt khí vận Nhân Hoàng cũng không thèm quan tâm, thậm chí còn công khai tuyên bố đây là hành động để ủng hộ đại ca Đế Giang của mình.

Cái bộ dạng biểu lộ lòng trung thành thành khẩn như vậy, thực sự làm tổn hại đến thể diện của một Thánh Nhân.

Các Thánh Nhân khác chọn cách phớt lờ hành động của Thông Thiên, mỗi người tự chuẩn bị cho một trận đại chiến.

Hồng Quân trong tin nhắn hy vọng các Thánh Nhân đều ra sức, nhưng rõ ràng, lần này nếu thật sự không ra sức, e rằng sẽ bị Hồng Quân ghi nhớ.

Như vậy, những ngày tháng sau này có lẽ sẽ không dễ chịu.

Thiên Cung, Đế Giang lâm vào trầm tư.

Biến cố lần này quả thực nằm ngoài dự liệu của y.

Vốn dĩ y định sau đại chiến giữa Hiên Viên và Xi Vưu, Tam Hoàng của Nhân tộc triệt để quy vị, y hoàn thành chức trách của Ngọc Đế, liền bắt đầu suy diễn pháp môn viên mãn Nguyên Thần.

Nhưng thần minh phương Tây đột nhiên tấn công, phá vỡ kế hoạch, khiến y không thể không chuẩn bị chiến đấu một lần nữa.

Nữ Oa hỏi: "Khổng Tuyên không lâu trước đã truyền tin về, Nguyên Thủy Thiên Tôn lần này không định phái toàn bộ đệ tử ứng chiến, giữ lại thực lực để tranh đoạt khí vận Nhân Hoàng, chúng ta thật sự phải toàn lực ứng phó sao?" Đế Giang tự tin cười nói: "Tầm mắt của Nguyên Thủy chỉ ngắn cạn như vậy.

Nếu Hồng Hoang mất đi, tranh giành khí vận Nhân Hoàng của Nhân tộc còn có ích gì?" Đối với thủ đoạn nhỏ của Nguyên Thủy, Đế Giang tỏ ra vô cùng khinh thường.

Tát Đán và đồng bọn rõ ràng là muốn thôn phệ Hồng Hoang, giống như Thượng Đế lần trước.

Nữ Oa lo lắng nói: "Nhưng lần này là liên minh của ba đại thần

hệ, Hồng Hoang chúng ta đơn độc hành động, thật sự không có vấn đề gì sao?" Dù sao lần này cũng không giống trước đây, ba đại thần hệ có nghĩa là có ba vị chủ thần tồn tại, mỗi vị đều là Thánh Nhân cùng cấp bậc với Thượng Đế.

Lần trước đối phó với Thượng Đế đã khó khăn như vậy, bây giờ ba người cùng lúc đến.

Dù cho Đế Giang đã đột phá cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân, Nữ Oa cũng không khỏi lo lắng.

Đế Giang lúc này cũng không thể đưa ra câu trả lời chắc chắn, chỉ có thể an ủi Nữ Oa, nói: "Không cần lo lắng, ta đã dám đáp ứng lời mời của Hồng Quân, tự nhiên trong lòng đã có tính toán.

Chương 235

Tát Đán và đồng bọn tuy mạnh, nhưng Vu tộc của chúng ta cũng không phải yếu thế.” Nữ Oa thấy Đế Giang kiên định như vậy, liền không nói nhiều nữa, hỏi: “Nếu người rời đi, cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng sẽ tiến hành như thế nào?” Đế Giang nói: “Tự có thiên số, Vu tộc đã phái viện quân đến, chắc chắn sẽ không có quá nhiều bất ngờ xảy ra.” “Ta cũng sẽ dẫn một bộ phận Vu tộc đi gặp Tát Đán, xem xem rốt cuộc là kẻ nào lại có lá gan lớn dám xâm phạm Hồng Hoang của chúng ta.” Đối với sự xâm lược của ngoại địch, Đế Giang vô cùng tức giận.

Xem ra lần trước đánh chết Thượng Đế không khiến những thần minh phương Tây này có chút kiêng dè nào, dẫn đến việc chúng lại có gan đến đây.

Vậy thì lần này, phải cho những thần minh không biết tự lượng sức mình này một bài học khắc cốt ghi tâm.

“Sau khi ta rời đi, Thiên Đình tạm thời do Nữ Oa quản lý.” Nói xong, thân ảnh của y liền biến mất trong Thiên Cung, đến lãnh địa Vu tộc.

Sau khi Vu tộc trở thành chúa tể Hồng Hoang, Đế Giang đã bắt đầu mưu tính bước tiếp theo.

Cùng với sự trỗi dậy của Nhân tộc, Đế Giang cũng dần dần di dời Vu tộc đến thế giới mới khai phá, để lại Hồng Hoang cho chúa tể tương lai là Nhân tộc.

Điều này cũng tránh được xung đột trực tiếp với Nhân tộc.

Hiện nay số lượng Vu tộc ở lại Hồng Hoang không nhiều, Đại Vu cũng chỉ có vài người, đa số Vu tộc đã chuyển đến thế giới mới.

Nơi Đế Giang giáng lâm chính là thế giới mới này.

"Gặp đại ca!" "Đại ca, lâu rồi không gặp!" "Đại ca, huynh khỏe không?" Các Tổ Vu một thời gian không gặp, vừa thấy Đế Giang xuất hiện, liền vui mừng chào hỏi.

"Xem ra trạng thái của các ngươi không tệ.

Lần này người đi theo ta xuất chinh đã chọn xong chưa?" Đế Giang hỏi.

Khi Đế Giang không có mặt, Cú Mang luôn xử lý các công việc của Vu tộc, lần này chinh chiến với thần minh phương Tây cũng do hắn phụ trách.

"Đại ca, chiến sĩ Vu tộc đã chuẩn bị xong, chỉ chờ một tiếng lệnh của huynh, liền lập tức xuất phát." "Đại ca, chúng đệ nguyện theo huynh cùng đi!" Các Tổ Vu lần lượt yêu cầu đi cùng, sau khi thành Thánh, đã một thời gian dài không chiến đấu.

Thân là hậu duệ của Bàn Cổ, những ngày không chiến đấu cả người đều cảm thấy ngứa ngáy, vừa nghe tin thần minh phương Tây xâm lược, điều đầu tiên họ nghĩ đến không phải là sợ hãi và hoảng loạn, mà là cuối cùng cũng có thể chiến đấu một trận ra trò.

Đế Giang trầm ngâm một lát, mang theo các đệ đệ muội muội cùng đi cũng không phải là không thể, thậm chí có thể thu được lợi ích lớn hơn trong trận chiến này.

"Cùng đi không có vấn đề gì, nhưng chuyện ở đây do ai quản lý?" Các Tổ Vu nhìn nhau, quản lý thế giới mới có nghĩa là phải ở lại lãnh địa, không thể theo Đế Giang cùng chiến đấu, việc vặt vãnh như vậy không ai muốn đảm nhận.

Chúc Dung cười ha hả nói: "Đây là lãnh địa Vu tộc của chúng ta, không ai dám đến gây sự.

Còn chuyện Nhân Hoàng có Xi Vưu ở đó là được rồi, mọi chuyện không cần chúng ta quá lo lắng.” Cộng Công cũng hiếm khi phụ họa: “Đúng vậy đại ca, vị trí Nhân Hoàng mà Thánh Nhân chúng ta trực tiếp ra tay thì mất mặt lắm.

Thay vì làm một pho tượng trong tộc, không bằng đi chiến đấu cùng đại ca cho sảng khoái.” Đế Giang nghe lời của các Tổ Vu xong, không nhịn được cười ha hả: “Ồ, đều đã thành Thánh Nhân rồi mà vẫn hiếu chiến như vậy.

Được thôi, lần này ta sẽ đưa các ngươi cùng đi, để cho những thần minh phương Tây kia xem xem sức mạnh của Vu tộc Hồng Hoang chúng ta.” “Đại ca hào phóng!” “Chúng ta nhất định sẽ đánh cho bọn cẩu tặc kia tan tác!” “Chúng ta lại có thể đánh một trận thống khoái rồi.” Các Tổ Vu không ai không hoan hô.

Đế Giang lắc đầu cười, xoay người bước ra khỏi thần miếu của các Tổ Vu.

Bên ngoài thần miếu, chiến sĩ Vu tộc đã sớm xếp hàng chờ đợi.

“Hỡi các chiến binh Vu tộc, hôm nay ta sẽ dẫn các ngươi đến một chiến trường mới.

Ở đó, chúng ta sẽ đối mặt với kẻ thù chung của Hồng Hoang, những kẻ có lòng dạ khó lường, âm mưu thôn tính quê hương của chúng ta.

Hôm nay, chúng ta sẽ dùng nắm đấm của mình để nói cho chúng biết, đây không phải là địa bàn của chúng, đây không phải là nơi chúng có thể giương oai!” “Hống!

Hống!

Hống!” Các chiến sĩ Vu tộc bị Đế Giang cổ vũ đến nhiệt huyết sôi trào, liên tục gầm lên giận dữ.

“Xuất phát!” Đế Giang vung tay, một cánh cửa lớn màu đen kịt cao mấy chục mét đột nhiên xuất hiện trước thần miếu.

Theo pháp lực của Đế Giang truyền vào, cánh cửa đen kịt ầm ầm mở ra, phía sau cánh cửa hiện ra một bầu trời sao vô tận.

Nơi đó chính là chiến trường của họ, bầu trời sao kia chính là kẻ thù của họ.

Mỗi một ngôi sao trên bầu trời sao, đều tượng trưng cho một kẻ địch.

Dù là các Tổ Vu, khi nhìn thấy biển sao này, cũng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Nhìn khắp nơi, cả một biển sao đều là kẻ thù.

Các Tổ Vu không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

“Đây đều là bọn chúng sao?” “Chúng ta phải đối mặt với nhiều kẻ thù như vậy sao?

Nhưng số người của chúng ta ít hơn đối phương quá nhiều!” Chúc Dung thấy số lượng của liên minh thần minh phương Tây vượt xa mình, không khỏi cảm thán.

Cộng Công, người luôn không ưa hắn, hừ một tiếng, nói: “Sao rồi?

Người đông một chút đã sợ rồi à?” Chúc Dung hất mặt nói: “Sợ?

Thân là Vu tộc, sao có thể có chuyện sợ hãi?

Bất kể bao nhiêu người, ta sẽ thiêu chúng thành tro bụi hết.” Chúc Dung nói thì mạnh miệng, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Số chiến sĩ Vu tộc mà họ mang theo không quá mười vạn, cộng thêm bộ thuộc của các Thánh Nhân khác, cũng không vượt quá hai mươi vạn.

Đối diện, số lượng của liên minh thần minh phương Tây nhìn qua đã hơn năm mươi vạn, gần gấp ba lần.

Thông Thiên sớm đã chờ đợi ở ngoại vi chiến trường, vừa thấy Đế Giang dẫn đại quân Vu tộc phá không gian đến, lập tức chạy lại.

"Đại ca, lần này Tiệt giáo của đệ đã triệu tập toàn bộ đệ tử, để cổ vũ cho đại ca." Đế Giang mỉm cười nói: "Có lòng rồi.

Cuộc chiến lần này liên quan đến an nguy của Hồng Hoang, chúng ta đều không thể lơ là." Nhìn Thông Thiên và các Vu tộc của Đế Giang nói chuyện vui vẻ, Nguyên Thủy lại phẫn nộ bất bình.

"Chẳng phải là ôm được đùi của Đế Giang sao?

Cái bộ dạng nịnh bợ đó, đúng là làm mất mặt Tam Thanh của chúng ta." Giọng của Nguyên Thủy không hề che giấu, không chỉ nói cho mình nghe, mà còn nói cho sư huynh Lão Tử ngồi bên cạnh nghe.

Y không quản được Thông Thiên, nhưng không có nghĩa là Lão Tử không quản được.

Lão Tử xưa nay thanh tĩnh vô vi, nghe lời của Nguyên Thủy chỉ mỉm cười, cũng không có bất kỳ biểu hiện gì.

Sau khi đại quân Hồng Hoang tập kết xong, Hồng Quân cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt các Thánh Nhân.

"Chư vị, trận chiến này liên quan đến an nguy của Hồng Hoang chúng ta.

Thắng, Hồng Hoang sẽ có thể thôn phệ thế giới của ba thần minh, hóa thành lãnh địa rộng lớn hơn.

Thua, các Thánh Nhân chúng ta đứng vững ở Hồng Hoang từ đây sẽ không còn nơi nương tựa.

Cho nên trận chiến này chỉ có thể thắng, không thể bại." Sắc mặt

Hồng Quân hiếm khi hiện lên vẻ ngưng trọng.

Chương 236

Sau khi trở thành Thánh Nhân, ngoài việc bất lực trước Đế Giang, những chuyện còn lại đều có thể dễ dàng đối phó.

Nhưng lần này không giống, kẻ thù đông gấp ba lần nguy cơ từ Thượng Đế, có thể giữ được Hồng Hoang hay không, trong lòng ông cũng không chắc.

Bên kia, Tát Đán vẻ mặt thản nhiên chờ đại quân Hồng Hoang tập kết xong.

Không phải hắn không thể phát động đột kích, chỉ là không cần thiết.

Với binh lực gần gấp ba, muốn không bị Hồng Hoang phát hiện thực sự quá khó khăn.

Thực ra vào khoảnh khắc liên minh thần minh phương Tây xuất binh, Hồng Hoang đã có sự cảm nhận và đã có một số phòng bị.

"Dù là đối đầu trực diện, ta cũng không thấy lý do gì để chúng ta thua." Áo Đinh cầm một chiếc ly rượu bằng đồng, hào phóng uống một ngụm rượu nho.

Chiếc ly được nạm hơn mười viên đá quý lấp lánh, rượu nho cũng đỏ như máu.

Đây là đãi ngộ mà chỉ có thần minh mới có thể hưởng thụ.

Trụ Tư không nói gì, đang nhắm mắt hưởng thụ sự hầu hạ của vài vị nữ thần.

Thần hậu Hách Lạp từ xa nhìn về phía Trụ Tư, đôi mắt phun ra ngọn lửa ghen tuông.

Tát Đán cười ha hả, nói: "Vậy hãy để cho các Thánh Nhân Hồng Hoang đó kiến thức sự lợi hại của liên minh thần minh phương Tây chúng ta!" Hắn vung tay, đại ác ma dưới trướng lập tức ngẩng đầu gầm lên, ma lực hắc ám trên người bao trùm cả vùng hư không.

Thuộc hạ của Trụ Tư và Áo Đinh cũng đồng thời kích phát sức mạnh trên người, nhất thời, cả vùng hư không tràn ngập các loại ánh sáng.

Uy thế vô biên đè nén về phía Đế Giang, một số người có tu vi cảnh giới thấp hơn đứng không vững, ngã phịch xuống đất.

"Mạnh." Lão Tử mở mắt, liếc nhìn liên minh thần minh phương Tây ở xa.

"Mạnh không có nghĩa là sẽ thắng lợi." Đế Giang tiếp lời.

Lão Tử mỉm cười gật đầu, ý tứ không rõ.

Đế Giang thì nhìn về phía các chiến sĩ Vu tộc, lớn tiếng nói: "Hỡi các chiến binh Vu tộc, trước mắt chính là kẻ thù trong trận chiến này của chúng ta.

Nhìn xem, chúng đông đảo, thực lực cường mạnh, nhưng ta muốn hỏi, các ngươi có sợ không?" "Không sợ!" "Không sợ!!" Tiếng gầm của Vu tộc chấn động cả bầu trời, thậm chí còn áp chế khí thế của đối phương xuống ba phần.

"Giết sạch!" "Giết sạch!" Các chiến sĩ Vu tộc vừa gầm lên, vừa lao về phía trước phát động xung kích.

Liên minh thần minh phương Tây lập tức ngẩn người, tình huống gì đây?

Mình còn chưa chủ động tấn công, đối phương đã tấn công rồi sao?

Trong lúc ngẩn ngơ đó, các chiến sĩ Vu tộc đã xông đến trước chiến tuyến của liên minh thần minh phương Tây.

"Giết!" "Giết sạch!!" Các chiến sĩ Vu tộc vừa gầm lên, vừa vung vũ khí, chém về phía kẻ địch.

"Xông lên, còn ngẩn ra đó làm gì?" Thông Thiên nhìn những đệ tử đang ngơ ngác trước mặt, có chút tức giận quát.

Nhìn xem những chiến sĩ Vu tộc kia dũng mãnh không sợ chết, chẳng lẽ không biết học hỏi sao?

Bị Vu tộc lôi kéo như vậy, các chiến sĩ Hồng Hoang cũng phát động xung kích.

Người không biết còn tưởng phe tấn công là Hồng Hoang.

Liên minh thần minh phương Tây cũng không phải dạng vừa, thấy phe Hồng Hoang không những không phòng thủ, mà còn phản công, chẳng phải đúng ý họ sao?

Ba vị chủ thần nhìn nhau, đều thấy được ý tứ trong mắt đối phương.

Các chiến sĩ Hồng Hoang sợ là điên rồi sao?

"Xoẹt!" Một tiếng binh khí đâm xuyên qua da thịt, một Đại Vu dùng một rìu chém kẻ địch trước mặt thành hai nửa, máu tươi màu vàng bắn tung tóe đầy mặt.

"Bọn phế vật phương Tây này cũng biết chảy máu à!

Ha ha!

Ta còn tưởng toàn thân trên dưới bao gồm cả não đều làm bằng đá, dám xâm lược Hồng Hoang của chúng ta, đúng là tự tìm đường chết!" Lời của Đại Vu khiến các chiến sĩ Vu tộc xung quanh cười lớn phụ họa.

Chỉ một lần chạm trán, chiến tuyến vốn tự tin của liên minh thần minh phương Tây đã bị xung kích tan tác.

Vu tộc lợi dụng các Đại Vu làm mũi nhọn, đâm thủng trận tuyến của liên minh thần minh phương Tây.

Chiến sĩ Vu tộc so với binh lính, thần minh của liên minh thần minh phương Tây phổ biến cao lớn hơn nhiều, đứng trước mặt những binh lính và thần minh đó, giống như những người khổng lồ.

Vu tộc bẩm sinh nhục thân vô cùng cường đại, lại ít nhiều mang theo lực lượng pháp tắc, quả thực là những pháo đài di động da dày thịt béo.

Binh lính và thần minh của liên minh thần minh phương Tây cũng bất lực, những Vu tộc này thực sự quá phiền phức.

Rõ ràng là một chiến binh cuồng nộ, đột nhiên nhảy lên chém một rìu rồi sau đó phóng ra một hàng quả cầu lửa, thiêu trụi toàn bộ binh lính của liên minh thần minh phương Tây đang vây quanh.

Tồn tại như vậy phải xử lý thế nào?

May mà số lượng của liên minh thần minh phương Tây so với Hồng Hoang thực sự nhiều hơn quá nhiều, các Vu tộc đi đầu lập tức bị vây hãm trong biển người.

Binh lính cấp thấp của liên minh thần minh phương Tây tuy yếu, nhưng thắng ở số lượng đông đảo, lại luyện tập chiến trận chi pháp.

Mặc dù bị Vu tộc một đợt xung kích đánh tan trận tuyến, nhưng họ không hoảng loạn, lập tức tổ chức lại đạo trận tuyến thứ hai.

Các chiến sĩ Vu tộc thì bị chia cắt, hoàn toàn cô lập với đại quân.

Nhưng phe Hồng Hoang không chỉ có Vu tộc, mọi người của Tiệt giáo cũng theo sát phía sau vào chiến trường.

“Giết sạch!” Một đám môn đồ Tiệt giáo, đặc biệt là ba đại đệ tử Văn Trọng và Hỏa Nguyên Thánh Mẫu, thi triển những pháp thuật cường đại, trực tiếp oanh kích vào phía sau chiến trận của liên minh thần minh phương Tây, giúp Vu tộc giải vây.

Ba vị chủ thần của liên minh thần minh phương Tây nhìn chiến trường đang hỗn chiến, trong lòng đều có những suy tính riêng.

Vừa khai chiến, phe Hồng Hoang đã xung kích vào trận tuyến của chúng thần Hy Lạp do Trụ Tư đại diện, pháp thuật của Tiệt giáo thì ném vào đầu của chúng thần Bắc Âu, chỉ có đại quân ác ma của Tát Đán không bị ảnh hưởng.

Đại quân ác ma không những không bị tổn thất, mà còn có dấu hiệu lùi lại, nhường chiến trường chính diện ra, để chúng thần Hy Lạp và chúng thần Bắc Âu đối mặt với cuộc tấn công của Hồng Hoang.

Tính khí của Áo Đinh xưa nay không tốt, vừa thấy hành động đó của Tát Đán, lập tức ném ly rượu trong tay xuống đất, rượu nho đỏ như máu đổ đầy mặt đất, đá quý trên ly rượu cũng bị lực mạnh làm vỡ mấy viên.

Hành động này khiến Trụ Tư nhìn mà đau lòng, không chỉ đau lòng ly rượu, mà còn đau lòng rượu nho.

Rượu nho đó là loại hắn lấy ra để khoe khoang và chia sẻ với các chủ thần, được làm từ những cây nho được chăm sóc cẩn thận trong vườn sau của hắn, do mười nữ thần ngày đêm không ngừng trông coi, lại có tửu thần cuối cùng ủ thành.

Bình thường hắn còn không nỡ uống, bây giờ lại bị Áo Đinh một tay ném xuống đất.

Chương 237

"Tên man di Bắc Âu chết tiệt, chỉ xứng uống rượu rum của bọn dã man!" Trụ Tư trong lòng thầm mắng.

Áo Đinh không nghe được lời lẩm bẩm của Trụ Tư, đang tức giận chỉ vào mặt Tát Đán chửi bới: "Tát Đán, nếu ngươi còn giở trò như vậy nữa, không đợi Hồng Hoang tấn công, ta sẽ cho ngươi biết tay trước!" Khóe mắt Tát Đán co giật, không phải hắn sợ Áo Đinh, mà là thủ đoạn nhỏ của mình bị vạch trần tại chỗ, mặt mũi có chút mất đi.

Trụ Tư cũng hiếm khi lên tiếng bênh vực: "Tát Đán, nếu đại quân ác ma của ngươi không giúp đỡ nữa, thì đừng trách ta quay đầu lại xử ngươi!" Tát Đán cười khan hai tiếng, hắn thật sự tin rằng Trụ Tư sẽ làm vậy.

Cái lão hỗn đản giết cha đoạt vị này, chuyện gì cũng có thể làm ra.

Hắn cũng không để đại quân ác ma tránh né chiến đấu nữa, đưa tay về phía trước, một luồng hắc quang từ đầu ngón tay bắn ra, đại quân ác ma lập tức nhận được tín hiệu từ chủ thần.

Đại quân ác ma đã chờ đợi từ lâu vô cùng hưng phấn, chiến trường phía trước đang đánh nhau ác liệt, ngửi thấy mùi máu tươi đã sớm không kìm được.

Đại quân ác ma cũng có gần mười vạn, sau khi nhận lệnh của Tát Đán, lập tức vượt qua trận liệt của thuộc hạ Trụ Tư, vòng ra phía bên trái của phe Hồng Hoang, mạnh mẽ lao lên.

Không ít ác ma có cánh mở rộng màng da, từ trong đội hình nhảy ra, xông vào trận địa của Hồng Hoang, hai móng vuốt chộp lấy một chiến sĩ Vu tộc hoặc Nhân tộc rồi bay thẳng lên trời, miệng lớn như chậu máu mở ra, xé nát con mồi thành hai nửa.

Máu tươi như mưa rơi xuống, không ít chiến sĩ Hồng Hoang bị ác ma nuốt vào bụng.

Cục diện nhất thời lâm vào thế giằng co, gần hai mươi vạn đại quân Hồng Hoang đã chống lại năm mươi vạn của liên minh thần minh phương Tây, khiến ba vị chủ thần sắc mặt âm u.

Phe Hồng Hoang, Thông Thiên nhìn cục diện, mặt lộ vẻ lo lắng, nói: "Đại ca, ta thấy tuy quân ta khí thế hừng hực, nhưng nếu cứ kéo dài thế này, e rằng sẽ bất lợi cho chúng ta.

Số lượng của liên minh thần minh phương Tây quá đông, ba năm tên đổi một người của chúng ta, chúng cũng không lỗ." Thông Thiên tuy có hơi nịnh hót, nhưng dù sao cũng là một trong Tam Thanh Thánh Nhân, cục diện này hắn có thể nhìn rõ.

Nhưng nghe lời của Thông Thiên, Đế Giang lại nói: "Không vội, đợi thêm chút nữa." Các Tổ Vu và Thông Thiên đều có chút mờ mịt, đợi thêm chút nữa?

Đợi cái gì?

Nếu còn đợi nữa, e rằng toàn bộ đại quân Hồng Hoang sẽ bị tiêu diệt!

Chỉ thấy một Đại Vu của Vu tộc thấy đại quân ác ma tràn ngập trời đất kéo đến, lập tức gầm lên một tiếng, pháp tắc gia thân, thân hình đột nhiên vọt lên hai ba khúc, Đại Vu vốn đã cao lớn bây giờ đã hóa thành một người khổng lồ thực sự.

So với người khổng lồ của thần tộc Bắc Âu còn cao lớn hơn vài phần.

Đại Vu gầm lên một tiếng, vung cây rìu lớn và trường đao trong tay, đao quang lóe lên, những con ác ma đang bay lượn bị chém thành hai nửa, máu đen và nội tạng rơi xuống như mưa.

Thông Thiên vỗ tay khen hay, sự bùng nổ của Vu tộc đã xoay chuyển cục diện, liên minh thần minh phương Tây liên tục lùi lại, bị phe Hồng Hoang có số lượng ít hơn áp đảo.

"Tác Nhĩ, đi đi, để chúng thấy được sức mạnh thực sự của thần tộc chúng ta!" Áo Đinh nói với Lôi Thần Tác Nhĩ sau lưng.

Tác Nhĩ gật đầu, cầm Lôi Thần Chi Chùy, từ sau vương tọa của Áo Đinh bay vọt lên trời, xung quanh bay lượn những tia sét lấp lánh, vung cây búa nặng nề hung hăng đập vào giữa chiến trận của Hồng Hoang.

"Ầm ầm!" Sấm sét lan ra, không ít chiến sĩ Hồng Hoang bị sấm sét đánh trúng, trong cơn co giật liền bị điện giật thành than cháy, ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra đã mất mạng.

"Giết chết nó!" "Xử nó đi!" Một Đại Vu vung tay về phía Tác Nhĩ, bàn tay lớn hơn Tác Nhĩ bao trùm lấy, dường như muốn nắm chặt rồi bóp chết hắn.

Tác Nhĩ một cú nhảy, né được bàn tay của Đại Vu, vung Lôi Thần Chi Chùy một búa đập vào đầu của Đại Vu đó.

Đại Vu bị đập trúng một búa, lập tức đầu óc có chút choáng váng, chưa kịp phản ứng, lại một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, tay cầm một thanh trường kiếm chém vào cổ của Đại Vu.

Máu tươi như suối phun lên trời, thân thể Đại Vu mềm nhũn ngã xuống đất.

"Khốn kiếp!" "Dám đánh lén!

Anh em lên!

Giết chết chúng nó!" Tác Nhĩ liếc nhìn người ra tay giúp đỡ, chính là huynh trưởng của mình, chiến thần Đề Nhĩ.

“Giết sạch!” Chiến thần Đề Nhĩ vẩy vẩy máu tươi trên trường kiếm, nói với Tác Nhĩ.

Chiến tranh, chỉ có sống và chết, không có phân biệt thủ đoạn.

Thấy các vị thần của liên minh thần minh phương Tây lần lượt ra trận, phe Hồng Hoang cũng không chờ đợi nữa.

Đế Giang nhìn về phía các Tổ Vu, nói: “Huynh đệ tỷ muội, đi cho chúng nếm mùi một chút.” Một tiếng lệnh hạ, các Tổ Vu lần lượt bay khỏi bên cạnh Đế Giang, xông vào chiến trường.

Đế Giang quay đầu, nhìn Thông Thiên chưa có động tác gì, không nói gì, nhưng đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào Thông Thiên, khiến hắn nhất thời mồ hôi lạnh túa ra.

Thông Thiên trong lòng có một tia may mắn, cho rằng mình tuy là tiểu đệ của Đế Giang, nhưng cấp bậc cao hơn các Tổ Vu một bậc.

Bây giờ đến lượt các Tổ Vu ra trận, nếu mình đi xuống, chẳng phải có nghĩa là mình cũng ngang hàng với các Tổ Vu sao?

Bị Đế Giang nhìn đến mức không thể ở lại được nữa, Thông Thiên mồ hôi lạnh đầm đìa nói: “Đại ca, ta lập tức đi chi viện cho huynh đệ!” Nói xong, y vẫy tay, dẫn theo các thủ tịch đệ tử của Tiệt giáo cùng lao vào trận, đối đầu với các vị thần của Liên minh Thần minh phương Tây.

Thánh Nhân Hồng Hoang đã ra trận, các chiến lực cao cấp của cả hai bên đều đã xuất hiện, bắt đầu tìm đối thủ để giao đấu.

Chúc Dung vừa lên đã tìm đến Hỏa thần Hephaestus trong số các vị thần Hy Lạp.

Cả hai đều sử dụng Hỏa diễm pháp tắc, vừa gặp mặt đã ra tay tàn độc như thể kẻ thù không đội trời chung.

“Chẳng qua chỉ là dã thần phương Tây, dám ra tay với Hồng Hoang của ta, đúng là chó gan lớn bằng trời!” Chúc Dung không nói hai lời, vung tay ném ra một quả cầu lửa khổng lồ che kín cả bầu trời.

Hỏa thần Hephaestus cũng sử dụng Hỏa diễm pháp tắc, đối mặt với quả cầu lửa của Chúc Dung mà không hề hoảng sợ.

Chỉ thấy hắn gầm lên một tiếng, cũng ngưng tụ thành một quả cầu lửa khổng lồ đánh tới.

Một tiếng nổ vang trời, hai quả cầu lửa va chạm, bắn ra lửa và sóng xung kích quét sạch toàn bộ binh lính xung quanh.

Binh lính không kịp rút lui đã bị ngọn lửa nóng rực thiêu thành tro bụi.

Binh lính hai bên đều kinh hồn bạt vía, dư chấn từ trận chiến của Thánh Nhân quá lớn, chỉ cần đến gần một chút là khó giữ được mạng nhỏ.

Binh lính bình thường của hai bên ngầm hiểu ý nhau nhường lại chiến trường cho các Thánh Nhân, lựa chọn một hướng khác để xung phong.

Trên chiến trường, chỉ còn lại vài người đứng trên cao quan sát biến hóa.

Phía Liên minh Thần minh phương Tây có ba vị Chủ thần, còn phía Hồng Hoang ngoài Đế Giang và Hồng Quân ra thì Lão Tử và Nguyên Thủy cũng không ra trận.

Hồng Quân đã lấy thân hợp Đạo, dù trận chiến có nguy cấp đến đâu cũng không thể tùy tiện ra tay.

Lão Tử thì tu pháp Vô vi, Đế Giang không nhìn ra được gì, ngược lại Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút kỳ lạ.

Tuy đang nhìn chằm chằm vào chiến trường, nhưng sự chú ý của ông ta rõ ràng không đặt ở đây.

"Chắc là đang lo lắng chuyện bên Nhân tộc?" Đế Giang thầm nghĩ, cũng không để tâm đến hành động của Nguyên Thủy, lại một lần nữa đưa mắt nhìn về phía chiến trường.

Chúc Dung và Hỏa thần Hephaestus giao đấu một hồi vẫn chưa phân thắng bại, các Thánh Nhân khác và chư thần của Liên minh Thần minh phương Tây cũng vậy.

Đúng lúc này, Cộng Công vốn đang giao đấu với Chiến thần Ares của Hy Lạp bỗng tung ra một dòng nước lũ, đẩy lùi Ares rồi một bước lao đến bên cạnh Chúc Dung.

Chương 238

Y ra tay triệu hồi một dòng nước cuồn cuộn như sông lớn, đánh vào Hỏa thần Hephaestus đang không kịp phòng bị, ép Hỏa thần từ trên trời rơi xuống mặt đất.

Chúc Dung dầu gì cũng là Tổ Vu nổi danh nhờ chiến đấu, thấy cơ hội này liền lập tức lao tới, tung một dòng dung nham nện thẳng vào đầu Hỏa thần Hephaestus.

Dù Hỏa thần Hephaestus cũng là thần minh hệ Hỏa, nhưng đối mặt với Chúc Dung cũng nắm giữ Hỏa diễm pháp tắc, y vẫn sẽ bị thương.

Lần này Chúc Dung rõ ràng đã hạ sát thủ, một chiêu trực tiếp đánh nổ sọ Hỏa thần Hephaestus.

Một điểm linh quang từ trong cái đầu nát bét của Hỏa thần bay ra, bị Chúc Dung nhanh tay chộp lấy, ném vào miệng.

"Ầm ầm!" Một ngọn lửa dữ dội từ trong cơ thể Chúc Dung bùng nổ, đẩy Cộng Công đang đứng cách đó không xa văng ra mấy chục bước.

"Dung hợp pháp tắc ư?" Đế Giang nhìn sự thay đổi của Chúc Dung, mắt không khỏi sáng lên.

Phải biết rằng, giữa trời đất có hàng ngàn vạn loại pháp tắc, Thập Nhị Tổ Vu tu luyện mười hai pháp tắc của Hồng Hoang.

Ở các thế giới khác, các thần minh khác cũng có pháp tắc trong người, khó tránh khỏi việc xuất hiện những pháp tắc giống nhau.

Khi hai loại pháp tắc giống nhau gặp nhau, chúng không hề tương kính như tân, mà sẽ ngay lập tức muốn thôn phệ đối phương để bản

thân trở nên mạnh mẽ hơn.

Đây cũng là lý do Chúc Dung ngay từ đầu đã tìm đến Hỏa thần Hephaestus, là do pháp tắc trong cơ thể tác động.

Hỏa thần Hephaestus cũng vậy.

Nhưng thực lực hai người tương đương nhau, đấu đã lâu như vậy, nếu không có Cộng Công đột nhiên ra tay, cũng không biết hai người phải đánh tới khi nào mới phân được thắng bại.

Lúc này Hỏa thần Hephaestus đã bỏ mạng, pháp tắc của y cũng bị Chúc Dung hút vào cơ thể.

Trong phạm vi mười mét xung quanh Chúc Dung, tất cả đều bị lửa bao phủ, ngay cả mặt đất cứng rắn cũng bị thiêu đến tan chảy.

Đế Giang gật đầu cười nói: "Xem ra lần này thực lực của Chúc Dung có thể được tăng lên rất nhiều." Theo sau lời nói của Đế Giang, ngọn lửa quanh người Chúc Dung đột nhiên cuộn lại, thu vào trong cơ thể y.

"A!!!" Chúc Dung ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, hai tay giơ lên, một con rồng dài tạo thành từ lửa bay lên từ người y, gầm thét lao về phía các vị thần của Liên minh Thần minh phương Tây.

"Hú hú!" Hỏa long quét qua một vòng, đốt cháy một số thần minh có thần lực thấp kém của Liên minh, dưới ngọn lửa của Chúc Dung, những thần minh này không khác gì binh lính bình thường.

Thor muốn tiến lên ngăn cản con hỏa long, nhưng lại bị ngọn lửa nóng rực thiêu cháy cả bộ râu, đành phải lùi lại.

"Ha ha ha!

Lũ thần minh các ngươi thật quá yếu, đúng là không chịu nổi một đòn!" Thực lực tăng mạnh, Chúc Dung cuồng vọng cười lớn, từng

con hỏa long được triệu hồi ra, bắt đầu càn quét chiến trường.

Đế Giang nhìn ra được, lần này sau khi Chúc Dung dung hợp Hỏa diễm pháp tắc của Hỏa thần Hephaestus, thực lực đã tăng lên ít nhất một tiểu cảnh giới, thậm chí còn cao hơn.

Đợi sau khi trận chiến này kết thúc, Chúc Dung tĩnh tâm cảm ngộ Hỏa diễm pháp tắc đã dung hợp, sau này chắc chắn sẽ được lợi vô cùng.

Biết đâu còn có thể đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không chừng.

Thấy sự thay đổi của Chúc Dung, các Thánh Nhân còn lại cũng hai mắt sáng rực, ánh mắt nhìn các vị thần của Liên minh Thần minh phương Tây giống như đang nhìn con mồi.

Ánh mắt của các vị thần Liên minh nhìn họ cũng tương tự.

Các Thánh Nhân Hồng Hoang muốn chiếm đoạt pháp tắc, họ cũng có ý đồ như vậy.

Hai bên lại một lần nữa va chạm, tình hình chiến đấu còn kịch liệt hơn trước.

Chúc Dung sau khi dung hợp Hỏa diễm pháp tắc thì vô cùng ngông cuồng, trên chiến trường đâu đâu cũng có bóng dáng của y.

Chốc chốc lại có một con hỏa long lao ra, ngoạm đi một thần minh của Liên minh; lát sau lại một quả cầu lửa rực cháy nện nát một con đại ác ma.

Thậm chí y còn triệu hồi mưa lửa rơi thẳng xuống đầu đại quân Liên minh, thiêu đốt đám binh lính đến khổ không tả xiết.

“Hừ!” Zeus tức giận hừ một tiếng.

Hỏa thần Hephaestus là con trai của hắn và thần hậu Hera, tuy

trông hơi xấu xí nhưng dù sao cũng là con ruột, vũ khí và áo giáp do y chế tạo đều rất tốt, Zeus khá hài lòng về đứa con này.

Bây giờ có người ngay trước mặt hắn giết chết Hephaestus, thôn phệ sạch pháp tắc của y, thậm chí còn dùng sức mạnh đó để tàn sát thuộc hạ của mình, sao hắn có thể nhịn được.

"Để ta dùng sấm sét dập tắt sự kiêu ngạo của ngươi!" Zeus hét lớn, trong tay lóe lên một tia điện, một ngọn Lôi đình chi mâu đâm về phía Chúc Dung đang tung hoành trên chiến trường.

Sấm sét trong nháy mắt đã đến, Chúc Dung sơ ý bị sấm sét sượt qua.

"Lão già, dám đánh lén!" Chúc Dung nhìn vết cháy đen dưới nách, nghiến răng mắng.

Nếu y không phản ứng kịp thời, đã bị ngọn Lôi đình chi mâu này đâm xuyên tim rồi.

Zeus, lão già vô sỉ này, dám không màng thân phận mà ra tay đánh lén, đúng là không biết xấu hổ.

Chúc Dung tính tình nóng nảy, vừa ôm vết thương vừa lớn tiếng mắng: "Zeus lão khốn kiếp, có bản lĩnh thì quang minh chính đại, đánh lén thì có tài cán gì?

Đường đường là Chủ thần một phương, không màng thân phận, đúng là không biết xấu hổ!" Tuy Chúc Dung bị thương, nhưng tiếng chửi mắng vẫn tràn đầy khí lực, truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Chúng thần hệ Hy Lạp sắc mặt quái dị, còn đại quân ác ma và các vị thần Bắc Âu sớm đã không để ý đến mặt mũi của đồng minh, phá lên cười ha hả.

Sắc mặt Zeus tái mét, cũng không quan tâm bị người khác chế nhạo, hai tay vỗ vào không khí, sấm sét liền lóe lên trong lòng bàn tay.

“Ta xem ngươi mất mạng rồi, còn lấy gì để chất vấn bản thần!” Dứt lời, hai đạo sấm sét xé toạc bầu trời lao tới.

Chúc Dung sợ hãi lùi lại liên tục.

Dung hợp Hỏa diễm pháp tắc, y mạnh lên không ít là thật, nhưng người ra tay là Zeus.

Zeus là Chủ thần của cả một hệ thống thần linh, thực lực đã đạt đến cấp bậc Thánh Nhân, chiến đấu lực cũng cực mạnh.

Hắn vừa ra tay, Chúc Dung ngoài việc né tránh ra không còn cách nào khác.

Nhưng sấm sét của Zeus đâu có dễ né như vậy.

Dù Chúc Dung cũng là Thánh Nhân, nhưng vẫn có khoảng cách nhất định so với Zeus, tốc độ sấm sét mà Zeus phóng ra cực nhanh.

Chúc Dung vừa mới bắt đầu lùi lại, Lôi đình chi mâu của Zeus đã ở ngay trước mặt y.

“Chết tiệt!

Không né được!” Chúc Dung thầm chửi một tiếng, vặn vẹo thân mình cố gắng tránh khỏi chỗ hiểm.

Cú tấn công vừa rồi đã cho y thấy rõ khoảng cách giữa mình và Zeus.

Nếu bị Zeus đánh trúng yếu hại, dù bây giờ là Thánh Nhân, y cũng sẽ chết chắc.

Chương 239

Nhưng dù y né thế nào, Lôi đình chi mâu dường như đã khóa chặt y, không ngừng thay đổi vị trí, luôn nhắm vào yếu hại của y.

"Tiêu rồi, lần này thật sự tiêu rồi!" Chúc Dung trong lòng hoàn toàn tuyệt vọng, bị Lôi đình chi mâu khóa chặt, thật sự sắp chết rồi.

Y vừa mới dung hợp một phần Hỏa diễm pháp tắc, Đại đạo dường như đang ở ngay trước mắt, chưa kịp hưởng thụ khoảnh khắc đó thì đã sắp bỏ mạng.

Thật không cam tâm!

Chúc Dung hai mắt đầy lửa giận, nhưng lại không thể làm gì.

Trong lúc tuyệt vọng tột cùng, không gian trước mắt y đột nhiên xuất hiện những vết nứt như tấm gương vỡ, sau đó vết nứt vỡ tan, để lộ ra hư không tối tăm vô tận phía sau.

Một bàn tay lớn từ trong hư không thò ra, năm ngón tay xòe rộng, tóm lấy ngọn Lôi đình chi mâu đang bay tới.

Ngọn Lôi đình chi mâu mà ngay cả Thánh Nhân Chúc Dung cũng không né được, lại bị một bàn tay đột ngột xuất hiện nắm chặt, sau khi giãy giụa vài cái liền không còn động đậy.

Bàn tay lớn nắm chặt Lôi đình chi mâu rồi thu về trong hư không.

Chúc Dung như cảm nhận được điều gì, nhìn lên không trung, cúi đầu thật sâu, nói: "Đa tạ đại ca đã ra tay tương trợ." Người ra tay chính là Đế Giang.

Thấy Zeus không màng thân phận ra tay với Chúc Dung, mà Chúc Dung rõ ràng không phải đối thủ của Zeus, y liền lợi dụng Không gian pháp tắc, chặn đứng ngọn Lôi đình chi mâu sắp đánh trúng Chúc

Dung.

Nhìn tia điện nhảy múa trong tay, Đế Giang cười ha hả hai tiếng, nhìn về phía Zeus ở xa.

"Đại ca lợi hại quá!" "Đại ca lúc nào mà chẳng lợi hại?" "Nhìn mặt già của Zeus kìa, nhăn như hoa cúc, ha ha ha, thật hả giận." Ánh mắt Đế Giang vượt qua khoảng cách trên chiến trường, rơi xuống người Zeus.

Zeus cau mày, có thể cảm nhận được sự sắc bén trong ánh mắt của Đế Giang.

Có thể cách xa như vậy mà dùng ánh mắt truyền đi uy lực như thế, xem ra thực lực của vị Thánh Nhân đối diện không hề thấp.

Thấy Zeus không đáp lại, Đế Giang cũng không nói gì, bàn tay dùng sức, hai ngọn Lôi đình chi mâu cứ thế bị bóp nát.

Đế Giang xòe tay ra, những mảnh vụn đen kịt từ lòng bàn tay y rơi xuống, bị gió thổi bay đi không còn tăm tích.

"Các ngươi cứ yên tâm ra tay, nếu có kẻ không cần mặt mũi, ta tự nhiên sẽ không bỏ qua." Lời nói của Đế Giang lập tức vang vọng khắp chiến trường.

Phe Hồng Hoang tự nhiên sĩ khí tăng mạnh, còn phe Liên minh Thần minh phương Tây thì sắc mặt khó coi.

Lôi đình chi mâu đắc ý nhất của Chủ thần Zeus đều bị đối phương dễ dàng phá giải, còn đánh thế nào nữa?

Đế Giang ung dung đứng trên mây, cũng không quan tâm đối phương nghĩ gì.

Tác dụng của y ở chiến trường này chính là để kìm hãm ba vị Chủ thần của Liên minh, nếu họ ra tay, y cũng sẽ ra tay.

Dù sao chiến lực cao cấp của phe Hồng Hoang cũng chỉ còn lại một mình y, còn mấy người đứng trên mây kia ngoài việc làm cảnh ra thì chẳng có tác dụng gì.

Ba vị Chủ thần của Liên minh sắc mặt khác nhau, Satan cười như không cười nhìn Zeus, còn Odin thì phá lên cười ha hả.

"Zeus, Lôi đình chi mâu đắc ý của ngươi bị Thánh Nhân Hồng Hoang phá rồi.

Chuyện này mà truyền ra ngoài, mặt mũi của chúng thần Hy Lạp chắc là mất sạch rồi nhỉ!?" Tuy là đồng minh, nhưng Odin không hề khách sáo, vừa có cơ hội đã bắt đầu châm chọc Zeus, ai bảo địa bàn hai người gần nhau, thường xuyên xảy ra xung đột.

Satan cười ha hả nói: "Ta thấy cứ ở đây nhìn cũng không phải là cách, hay là chúng ta trực tiếp ra trận, kết thúc trận chiến này đi." Muốn kết thúc một trận chiến, phải tiêu diệt toàn bộ lực lượng hữu sinh của đối phương, mới có thể thuận lợi thôn tính Hồng Hoang.

Vừa rồi Đế Giang đã thể hiện một tay trước mặt họ, cho họ biết tuy Hồng Hoang ít người nhưng thực lực không hề yếu, ít nhất một mình Zeus không giải quyết được.

Satan chớp chớp mắt, nói: "Zeus đại nhân thần uy vô hạn, nhưng đối mặt với Tổ Vu của Hồng Hoang thực lực có kém một chút.

Chúng ta cùng ra tay, bắt lấy tên Tổ Vu đó, trận chiến này sẽ không còn gì hồi hộp nữa." Satan càng nói, sắc mặt Zeus càng khó coi.

Cái gì gọi là thực lực kém một chút?

Zeus đường đường là Chủ thần một phương, bao giờ phải chịu sự sỉ nhục như vậy?

"Không cần!" Giọng Zeus như sấm sét gầm thét.

“Hả?” Satan dường như không nghe rõ lời của Zeus, lại hỏi một lần nữa.

“Ta nói, không cần!

Tên đó một mình ta có thể giải quyết, các ngươi chỉ cần ở đây xem cho kỹ là được!” Zeus tức giận nói.

Rõ ràng, tính tình của hắn cũng không tốt, không thể dung thứ cho người khác nghi ngờ thực lực của mình, dù là đồng minh cũng không được.

Bây giờ hắn phải dùng tên Tổ Vu của phe Hồng Hoang đã làm hắn mất mặt để chứng minh, thực lực của hắn không phải ai cũng có thể nghi ngờ.

“Ồ?

Zeus ra trận rồi sao?” Đế Giang nhìn Zeus từng bước đi xuống từ trên mây, trong lòng có chút không hiểu.

Lão già này không ở yên một chỗ, lại chạy ra đây một mình để thể hiện à?

Zeus bước xuống khỏi đám mây, không trực tiếp tuyên chiến với Đế Giang, mà vung tay triệu hồi một mảng lớn sấm sét, trực tiếp giáng xuống chiến trường.

Trong khoảnh khắc, chiến trường bị sấm sét cày nát một lượt, không ít binh lính Hồng Hoang thực lực yếu kém bị điện giật thành tro bụi ngay tại chỗ.

Tuy không có lời qua tiếng lại, nhưng hành động này của Zeus không khác gì đang nói với Đế Giang, ta đã ra tay rồi, ngươi thì sao?

Đế Giang nhếch mép cười, hàm răng trắng ởn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Lão già này chơi trò này à?

"Nếu ngươi đã không màng thân phận ra tay, vậy thì đừng trách ta xuống tay độc ác." Đế Giang "tách" một tiếng, búng ngón tay, âm thanh vang vọng trên chiến trường.

"Hắn đang làm gì vậy?" "Không biết, hình như không có chuyện gì xảy ra?" Trong lúc Liên minh Thần minh phương Tây còn đang không hiểu hành động của Đế Giang có ý nghĩa gì, một trận không gian dao động truyền đến, ngay sau đó là một tiếng gầm thét đau đớn.

Mọi người quay đầu lại nhìn, phát hiện đó là Thần Rượu Dionysus trong hệ thống thần linh Hy Lạp.

Thần Rượu Dionysus vốn đang trong trận chiến ác liệt, dựa vào rượu nồng độ cao mang theo bên mình, khiến kẻ địch rơi vào trạng thái say khướt, sau đó nhân cơ hội thu gặt tính mạng của họ.

Vì cách thức chiến đấu này, Thần Rượu Dionysus luôn ở giữa đội hình, vị trí này rõ ràng là một vị trí tốt khó bị tấn công, tại sao lại đột nhiên gào thét đau đớn như vậy?

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, họ thấy trước ngực Thần Rượu Dionysus đột nhiên xuất hiện một chấm đen tròn.

Chấm đen xuất hiện đột ngột, không có bất kỳ dấu hiệu nào, vật chất xung quanh vừa khi chấm đen xuất hiện liền co sụp vào trong.

"Không gian liệt khích?" Một vị thần có kiến thức nghi ngờ nhìn chấm đen đó nói.

Không gian liệt khích (vết nứt không gian) thường xuất hiện trong hư không không ổn định, một khi xuất hiện, có nghĩa là một vùng không gian bắt đầu vỡ vụn, tất cả vật chất xung quanh sẽ co sụp vào trong vết nứt, cho đến khi vết nứt được lấp đầy hoàn toàn, nó mới biến mất.

Chương 240

Nhưng hiện tượng kinh khủng này ngay cả trong hư không cũng cực kỳ hiếm thấy, tại sao lại xuất hiện trên chiến trường?

Mọi người bất giác cùng nhìn về phía Đế Giang, người vừa rồi đã chặn đứng Lôi đình chi mâu của Zeus cho Chúc Dung.

Phía Hồng Hoang đương nhiên biết Đế Giang sở hữu Không gian pháp tắc, nhưng không ngờ lại có uy lực như vậy, trực tiếp tạo ra Không gian liệt khích kinh khủng.

Đây là thứ mà ngay cả thần minh cũng vô cùng e dè!

Dưới cảnh giới Thánh Nhân, gặp phải Không gian liệt khích chắc chắn sẽ chết.

Nhìn chấm đen trên ngực Thần Rượu Dionysus không ngừng mở rộng, máu thịt của y cũng như vật chất xung quanh đều co sụp vào trong vết nứt.

"Không!

Cứu ta, Thần Vương, xin hãy cứu ta!

Ta đau quá!

Đau quá!" Tiếng kêu gào của Thần Rượu Dionysus không kéo dài được bao lâu, cả người y đã biến mất trên chiến trường, chỉ còn tiếng la hét thảm thiết vang vọng trên không.

Liên minh Thần minh phương Tây không khỏi rùng mình, kiểu tấn công thần không biết quỷ không hay này, căn bản không có cách nào dự đoán được.

"A a!!" "Tại sao lại xuất hiện ở đây?" "Cứu mạng!

Ta không muốn chết!" Tiếng kêu gào nối tiếp nhau, Thần Rượu Dionysus không phải là nạn nhân duy nhất.

Các thần minh cấp thấp của Liên minh nhanh chóng được nếm trải uy lực của Không gian liệt khích, trong nháy mắt, cả chiến trường đã trống đi quá nửa.

Chỉ một cái búng tay, đã tiêu diệt hơn nửa số thần minh cấp thấp, thực lực như vậy dù đặt ở thế giới nào cũng là một sự tồn tại mạnh mẽ độc nhất.

"Ực!" Không biết từ đâu, trên chiến trường bỗng có thêm không ít tiếng nuốt nước bọt.

Các thần minh của Liên minh biết Đế Giang mạnh, nhưng không biết y lại mạnh đến thế!

"Nếu đã là lựa chọn của ngươi, vậy thì kết quả cũng nên do ngươi gánh chịu." Lời nói của Đế Giang lại vang lên.

Lúc này, mặt Zeus đã đen như đáy nồi.

Vừa rồi y ra tay không cố ý chọn mục tiêu, nhưng Đế Giang ra tay, tiêu diệt phần lớn đều là các thần minh sơ cấp của hệ Hy Lạp.

Một chiêu hạ xuống, trực tiếp quét sạch quá nửa gia sản của hắn.

Ngay cả sắc mặt của Satan và Odin cũng không được tốt cho lắm.

Dù sao kẻ địch của họ là Đế Giang, là Hồng Hoang.

Gài bẫy Zeus một vố cũng chỉ là làm suy yếu sức mạnh của phe Zeus, nhưng dù sao cũng là đồng minh, cần phải cùng nhau đối địch.

Sự mạnh mẽ của Đế Giang vượt ngoài sức tưởng tượng của họ, trận chiến tiếp theo không dễ dàng rồi.

Satan thầm nghĩ: "Không ngờ thông tin lúc đầu là thật, Đế Giang đã đánh chết Thượng Đế, thực lực đã đạt đến mức độ vượt ngoài

tưởng tượng.

May mà lần này mình đã mời hai vị Chủ thần cùng đến, nếu không lần này e là phải ngã nhào rồi." Zeus dù không muốn chiến đấu một mình nữa cũng đã đứng ra, không thể không đối mặt với Đế Giang, một đối thủ thực lực mạnh mẽ.

"Ha!" Zeus hét lớn một tiếng, bão tố tụ tập trên đỉnh đầu, sấm sét lóe lên trên mây, áo choàng theo gió cuồng bắt đầu tung bay.

"Chết đi!" Zeus hai tay vung lên, sấm sét đầy trời giáng xuống, chiếu sáng cả một vùng chiến trường.

Nhưng cảnh tượng mây đen che đỉnh, rắn điện cuồng vũ, giống hệt như ngày tận thế.

Sấm sét hội tụ tại một chỗ, những tia sét vốn to bằng bắp đùi biến thành một con mãng xà khổng lồ nuốt trời ăn đất, há cái miệng điện khổng lồ lao về phía Đế Giang.

Tuy chiến trường của họ ở trên không, nhưng con mãng xà sấm sét này vừa xuất hiện đã ảnh hưởng đến trận chiến dưới mặt đất.

Bất kể là phe Hồng Hoang hay phe Liên minh, ai nấy đều cảm thấy toàn thân tê dại, tóc cũng dựng đứng vì tĩnh điện.

Ngay cả mặt đất cũng bị ảnh hưởng, huống hồ là Đế Giang đang trực tiếp đối mặt với mãng xà sấm sét.

Khi Đế Giang nhìn con mãng xà sấm sét, sắc mặt y không đổi.

Nếu là y trước trận chiến với Thượng Đế, đối mặt với đòn tấn công như vậy, e là ngoài việc bỏ chạy ra không còn cách nào khác.

Nhưng bây giờ, y là Thiên Đạo Thánh Nhân, đòn tấn công như vậy đối với y không phải là vấn đề quá lớn.

Đế Giang một tay chắp sau lưng, một tay đưa ra, lòng bàn tay

hướng ra ngoài đẩy tới, vừa vặn chặn ngay đầu con mãng xà sấm sét.

Thời gian dường như ngưng đọng trong khoảnh khắc này, Đế Giang và mãng xà sấm sét cùng lúc bất động, phảng phất như bị định tại chỗ.

"Sức mạnh của ngươi có lẽ rất mạnh, nhưng đối với ta, cũng chỉ đến thế mà thôi." Đế Giang nhàn nhạt nói, phảng phất như con mãng xà nuốt trời ăn đất kia đối với y không có một chút uy hiếp nào.

Không, không phải phảng phất, mà là không có một chút uy hiếp nào.

Tuy xung quanh y rắn điện cuồng vũ, nhưng trên người Đế Giang không xuất hiện một vết thương nào.

Không phải vì nhục thân của Tổ Vu cường hãn vô cùng, mà vì rắn điện căn bản không thể đến gần cơ thể y.

Không gian pháp tắc đã được lợi dụng đến mức độ này!

Các Tổ Vu cũng sở hữu pháp tắc khác không khỏi tặc lưỡi, đại ca quả nhiên là đại ca, việc lợi dụng pháp tắc mạnh hơn họ quá nhiều!

Đặc biệt là Chúc Dung vừa dung hợp Hỏa diễm pháp tắc, vốn tưởng rằng mình đã đi trước một bước về pháp tắc, bây giờ xem ra, quả nhiên vẫn là đệ đệ.

Bất kể là tấn công hay phòng ngự, Không gian pháp tắc đều không thể phá giải.

Đặc biệt là khi Đế Giang đã đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân, sự khống chế đối với Không gian pháp tắc đã vượt xa quá khứ.

Bây giờ chỉ cần y dùng ra Không gian pháp tắc, liền có thể đứng ở thế bất bại.

Ít nhất là trước mặt Zeus.

Ánh mắt Zeus ngưng trọng, sấm sét mà hắn đã dùng gần tám phần sức lực triệu hồi lại bị Đế Giang chặn đứng chỉ bằng một tay!

Là Chủ thần một phương, Zeus tự nhiên biết rõ sự lợi hại của pháp tắc, nhưng chưa từng nghĩ có người có thể lợi dụng pháp tắc đến mức độ này.

Nếu Lôi điện pháp tắc của hắn cũng đạt đến độ cao như vậy, đâu cần phải hợp tác với hai tên đáng ghét Satan và Odin?

Một mình hắn cũng có thể thôn phệ cả Hồng Hoang!

Nhưng hắn đã lựa chọn ra trận đơn đấu với Đế Giang, quả đắng này dù có khóc cũng phải nuốt xuống.

Chương 241

Đế Giang thần thái ung dung một tay chặn đứng mãng xà sấm sét, cảnh tượng này khiến tất cả mọi người trên chiến trường, bao gồm cả các Thánh Nhân, đều phải trố mắt kinh ngạc.

Đế Giang "ha ha" cười khẽ một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng dùng sức, mãng xà sấm sét liền lùi lại một chút.

Trong lúc mọi người không hiểu, Đế Giang giơ tay lên, vung xuống.

"Bốp!" một tiếng giòn giã.

Đế Giang một cái tát đánh vào mặt mãng xà sấm sét.

Mãng xà sấm sét toàn thân cứng đờ, sau đó đau đớn ngửa mặt lên trời gào thét, cơ thể hoàn toàn do sấm sét tạo thành từng tấc từng tấc vỡ vụn.

Cuối cùng chỉ còn lại một chút tia lửa điện tàn lưu trong không khí.

Khuôn mặt già nua của Zeus đỏ bừng, đó đâu phải là đánh vào mặt mãng xà sấm sét, rõ ràng là đang tát vào mặt hắn!

Đừng nói là Chủ thần một giới, ngay cả một sinh linh bình thường cũng không thể chịu đựng được.

"Chết cho ta!" Zeus tức giận gầm lên, hai tay lóe lên ánh điện, vung nắm đấm nặng nề lao về phía Đế Giang.

Đế Giang cười khẽ một tiếng, giơ tay tạo ra một tấm chắn không gian, vô số mảnh vỡ không gian hiện ra, tạo thành một tấm khiên giống như tấm gương vỡ trước mặt y.

“Ầm!” một tiếng nổ lớn, đôi quyền bao bọc bởi sấm sét đập vào tấm khiên.

Ánh điện bắn ra tứ phía, tấm khiên do các mảnh vỡ không gian tạo thành rung lắc hai cái, nhưng vẫn hoàn toàn không bị tổn hại.

“Không thể nào!” Zeus không dám tin đòn tấn công của mình lại bị một tấm khiên chặn đứng hoàn toàn.

Đúng lúc hắn định giơ nắm đấm lên lần nữa, Đế Giang đã ra tay.

Tốc độ của Đế Giang nhanh đến mức đột phá giới hạn mắt thường, ngay cả Zeus cũng không nhìn rõ quỹ đạo của nắm đấm, liền cảm thấy mặt mình đau nhói, cả người bay ngược ra ngoài.

Khóe miệng Đế Giang lộ ra một nụ cười, nắm đấm chuyển thành trảo, vươn về phía trước, bàn tay y đã đột phá không gian, đến trước mặt Zeus.

“Quay lại đây!” Đế Giang khẽ quát một tiếng, một tay nắm lấy cổ họng hắn, xách hắn trở về.

“Ra tay!

Nếu không không ai được yên ổn đâu!” Trong lòng Zeus dấy lên cơn khủng hoảng tử vong.

Sau khi trở thành Chủ thần, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống này.

Nếu thật sự bị Đế Giang tóm được, cú đấm kia, bộ xương già này của hắn không thể nào chịu nổi.

“Hừ!” Odin tuy không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn chọn ra tay.

Thần thương Gungnir hóa thành một tia sáng vàng, vượt qua không gian, trong nháy mắt đã đến trước mặt Đế Giang.

Trên thần thương này cũng sở hữu Không gian pháp tắc, có thể bỏ qua khoảng cách, trực tiếp tấn công kẻ địch.

Nhưng Không gian pháp tắc như vậy trước mặt Đế Giang, người đã dùng pháp tắc để thành Đại đạo, quả thực không đáng nhắc tới.

"Múa rìu qua mắt thợ!" Đế Giang tỏ vẻ khinh thường, một tay nắm chặt Zeus, một tay cong ngón tay búng ra, vừa vặn búng vào mũi thương Gungnir.

"Keng!" một tiếng va chạm giòn tan, Gungnir bị Đế Giang một cái búng tay dễ dàng đánh bay.

"Trở về đây, Gungnir!" Odin hô một tiếng, Gungnir đảo ngược đầu thương, bay về trong tay hắn.

Nhưng Gungnir trở về trong tay Odin đã biến thành một bộ dạng khác, thân thương được bao bọc bằng vàng lúc này đã đầy những vết nứt, dường như chỉ cần chạm nhẹ một cái sẽ vỡ tan tành.

"Chết tiệt!

Gungnir của ta!" Odin không khỏi chửi thề một tiếng.

Gungnir là vũ khí đã đồng hành cùng hắn vô tận năm tháng, là người bạn đồng hành đáng tin cậy nhất.

Bây giờ lại bị Đế Giang nhẹ nhàng búng một cái suýt nữa vỡ nát, sao hắn không tức giận cho được.

Trong lúc tức giận, nội tâm Odin cũng vô cùng chấn động.

Phải biết rằng, thần thương Gungnir được làm từ thân cây Thế giới, thân cây đó gánh chịu một phần sức mạnh của thế giới, cứng rắn không thể phá hủy là thuộc tính cơ bản nhất.

Vậy mà ngay cả sức mạnh thế giới cũng không thể chống lại đòn tấn công của Đế Giang.

Satan gầm lên một tiếng, hai tay nắm chặt một cây quyền trượng, đập về phía đầu Đế Giang.

Cú đập này ẩn chứa sức mạnh Đại đạo, cũng bao hàm cả ma lực của ác ma, thề phải kết liễu mạng sống của Đế Giang dưới một đòn này.

Odin cũng không màng đến Gungnir bị hư hỏng, tay cầm thần thương lao về phía bên kia của Đế Giang, trường thương đâm tới.

Lúc này Đế Giang một tay xách Zeus, chỉ còn một tay rảnh, căn bản không có cách nào đồng thời đối phó với các Chủ thần tấn công từ hai hướng.

Zeus bị khống chế cũng không phải kẻ yếu, tuy bị nắm chặt cổ họng vận mệnh, nhưng vẫn cố gắng phản kháng.

Cơ thể hắn bắt đầu chuyển hóa thành sấm sét, cố gắng biến thành một cơ thể cấu tạo từ sấm sét.

Như vậy, đòn tấn công của Đế Giang không thể gây tổn thương cho nhục thể của hắn.

Trái, giữa, phải, ba mặt bị tấn công, Đế Giang nguy hiểm rồi!

"Đại ca, mau né ra!" "Đại ca nguy hiểm!" "Satan chết tiệt, nạp mạng đi!" Các Tổ Vu thấy Đế Giang trong nháy mắt đã rơi vào hiểm cảnh, ai nấy đều tức giận đến nứt cả khóe mắt, hận không thể lao lên giúp Đế Giang chặn lại đòn tấn công của ba vị Chủ thần.

Nhưng khi họ có động tác, kẻ địch xung quanh lại liều mình lao tới, dùng thân thể ngăn cản bước chân cứu viện của họ.

"Chết tiệt!

Cút ngay cho ta!" Dòng nước lũ quanh người Cộng Công cuộn trào, đẩy lùi những thần minh cấp thấp kia.

Nhưng chỉ sơ ý một chút, những kẻ tồn tại như gián này lại bám lấy, khiến y căn bản không thể nhấc chân đi được.

Chúng thần của Liên minh cũng hiểu rõ, muốn giành được thắng lợi trong trận chiến này, phải để cho Chủ thần tiêu diệt Đế Giang.

Nếu không, dù có đánh bại binh lính Hồng Hoang cũng vô ích.

Nguyên Thủy ngồi cao trên mây nhìn Đế Giang bị vây công, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Trong lòng ông ta thầm vui mừng, nếu Đế Giang tử trận, vậy thì trong Hồng Hoang sẽ không còn ai có thể cản trở kế hoạch của ông ta nữa.

Bây giờ, Đế Giang bị ba vị Chủ thần vây công, Nguyên Thủy cũng đặt mình vào vị trí đó suy nghĩ một phen, nếu đổi lại là ông ta, tuyệt đối không có khả năng thoát nạn.

Chương 242

Vậy thì Đế Giang cũng chỉ ở cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân, thực lực mạnh hơn ông ta một chút, cũng mạnh có giới hạn.

Đơn đả độc đấu có lẽ Đế Giang có thể chiến thắng bất kỳ một Chủ thần nào, nhưng đối mặt với ba người vây công, căn bản không có bất kỳ cơ hội nào!

"Chết đi!" "Chết đi!" Trong lòng vô số người đang sung sướng hét lên.

Vô số sự thật đã chứng minh, muốn giết chết Đế Giang, không phải là một chuyện đơn giản.

Thượng Đế đã dùng chính kinh nghiệm của mình để nói cho hậu thế biết, thực lực của Đế Giang vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Đương nhiên, ngài ta không có cách nào mở miệng nói được nữa.

Vì vậy Satan mới không màng thân phận và thể diện, liên hợp với Odin để tấn công Đế Giang.

Ngay khi Đế Giang sắp bị thần thương Gungnir và Địa ngục ma trượng đánh trúng, khóe miệng y lại hiện lên một nụ cười lạnh.

Satan, người luôn khóa chặt ánh mắt vào Đế Giang, trong lòng giật thót, có cảm giác sắp có chuyện xảy ra.

Cảm giác của Chủ thần quả thực vô cùng nhạy bén.

Chỉ thấy bàn tay Đế Giang đang bóp cổ Zeus rung lên, một luồng pháp lực theo lòng bàn tay truyền vào cơ thể Zeus.

Trong nháy mắt, luồng pháp lực đó đã xâm nhập vào cơ thể Zeus.

Zeus dầu gì cũng là Chủ thần cảnh giới Thánh Nhân, trong cơ thể có pháp tắc bảo vệ, pháp lực của Đế Giang dù mạnh đến đâu cũng không thể xâm nhập quá nhiều.

Nhưng mục đích của y đã đạt được.

Khi pháp lực của y vừa tiến vào cơ thể Zeus, pháp lực trong cơ thể Zeus liền bắt đầu phản kích, cố gắng xua đuổi những kẻ xâm nhập này.

Trong khoảnh khắc đó, pháp lực toàn thân Zeus bắt đầu không nghe hiệu lệnh, tự mình hành động.

Sự dị động đến nhanh mà đi cũng nhanh, nhưng chỉ một sự gián đoạn như vậy, Lôi đình chi thể mà Zeus đang ngưng tụ lại công dã tràng.

Ánh điện tan đi, chỉ còn lại thân thể ban đầu của Zeus.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Dưới ánh mắt kinh hãi của Zeus, Đế Giang xách cơ thể Zeus lên, vung từ trái sang phải.

Đúng lúc này, đòn tấn công của Satan và Odin vừa vặn đến trước mặt Đế Giang, nhưng xuất hiện trước mắt họ không phải là Đế Giang, mà là cơ thể của Zeus bị dùng làm cây búa lớn vung tới.

"Bành!" "Xoẹt!" Địa ngục ma trượng và thần thương Gungnir đều đánh vào người Zeus, Zeus đau đớn gầm lên một tiếng.

"Lũ khốn chết tiệt!

Ra tay không có mắt à?

Đau chết ta rồi!" Lưng Zeus bị thần thương Gungnir đâm ra một lỗ lớn, ma lực của Địa ngục ma trượng ăn mòn, khiến sắc mặt Zeus biến thành một màu đen kịt.

Máu thần linh màu vàng từ trên không trung rơi xuống, tất cả mọi

người trên chiến trường đều kinh ngạc.

Những mảnh máu thịt này không phải của Đế Giang, mà là của Zeus!

Rõ ràng là ba Chủ thần tấn công, tại sao người bị thương lại là Zeus?

Trong một lúc, tiếng kêu gào của Zeus cùng với sự kinh ngạc của mọi người vang vọng khắp chiến trường.

Hành động của Đế Giang nhanh đến mức khiến người ta không kịp nhìn, không ít người còn chưa phản ứng lại, nguy cơ bị vây công đã được y hóa giải.

"Đại ca đỡ được rồi!" "Ta biết đại ca sẽ không sao mà!" "Ha ha, ngay cả ba Chủ thần cùng lên cũng không làm gì được đại ca!

Trận này chúng ta thắng chắc rồi!" "Đừng làm đại ca mất mặt, giết!" Việc Đế Giang chặn được đòn tấn công của ba Chủ thần khiến phe Hồng Hoang lập tức sĩ khí tăng mạnh, đặc biệt là Vu tộc, các Tổ Vu đều hưng phấn gào thét, ra tay càng thêm tàn độc, khiến Liên minh Thần minh phương Tây khổ không tả xiết.

"Phế vật, toàn bộ đều là phế vật!

Một chút tác dụng cũng không có!

Ba Chủ thần cảnh giới Thánh Nhân mà ngay cả một Đế Giang cũng không hạ được, còn có mặt mũi thống lĩnh một mạch thần hệ sao?" Nguyên Thủy trên mây vẫn luôn quan sát trận chiến bên phía Đế Giang, kết quả dự liệu không xuất hiện, ngược lại Đế Giang còn tóm lấy Zeus dùng sức quăng một cái, đánh bay cả Satan và Odin, Zeus cũng vì thế mà bị trọng thương.

"Chút thực lực này mà cũng dám đến Hồng Hoang gây sự, thật sự là sống chán rồi!" Đế Giang hươ hươ Zeus đang chảy máu thần trong

tay, lên tiếng trào phúng.

Zeus bị bóp cổ họng không thể nói lớn, chỉ cần y vừa lên tiếng, bàn tay của Đế Giang lại dùng thêm một phần lực, bóp những lời trong miệng y trở lại, chỉ còn lại những tiếng ú ớ.

Chủ thần một phương mà rơi vào tình cảnh này, quả thực sống không bằng chết.

Satan hừ một tiếng, hoàn toàn không để ý đến lời nói của Đế Giang, giơ Địa ngục ma trượng lên đánh tới lần nữa.

Đế Giang lại giảo hoạt dùng Zeus chắn trước người, đỡ lấy một đòn của Satan.

Cơ thể Zeus bị Địa ngục ma trượng đánh đến phát ra âm thanh như trống rách, một ngụm máu vàng phun ra.

May mà Đế Giang đã quay mặt Zeus sang một bên, nếu không khó tránh khỏi bị phun đầy mặt.

"Ngay cả đồng minh cũng tấn công, xem ra liên minh này của các ngươi yếu ớt đến đáng sợ!" Đế Giang đang nói, khóe mắt liếc thấy Odin giơ thần thương Gungnir đầy vết nứt tấn công từ bên sườn.

Đế Giang dùng sức cánh tay, quăng mạnh Zeus một cái, "bành" một tiếng, hai Chủ thần bị đập vào nhau, Zeus còn bị Gungnir đâm xuyên tim.

Máy mắn là Zeus dù sao cũng là một Chủ thần, bị hai đồng bạn tấn công trúng, tuy bị trọng thương, nhưng may mà không mất mạng.

"Mau đỡ ta dậy!" Zeus phun ra máu thần màu vàng, tức giận trừng mắt nhìn Odin đang bị đè dưới người.

Lúc này trường thương của Odin vẫn còn cắm trong cơ thể hắn, chỉ cần khẽ động là máu lại phun ra.

Đế Giang chỉ mới vừa ra tay, đã phế đi một Chủ thần của Liên minh Thần minh phương Tây, thực lực chiến đấu như vậy khiến người ta kinh hồn bạt vía.

"Phụt!" Odin cuối cùng cũng rút trường thương ra khỏi cơ thể Zeus, cùng với Satan lại một lần nữa tấn công về phía Đế Giang.

Lần này Đế Giang không có Zeus làm lá chắn, họ sẽ không còn e ngại nữa, đòn tấn công lần này nhất định sẽ trúng Đế Giang.

"Ai cho các ngươi sự tự tin, khiến các ngươi cho rằng không có Zeus thì có thể thắng được ta?" Đế Giang đột nhiên bùng nổ, một quyền đánh ra, trên quyền phong có Đại đạo bao quanh, không gian dưới quyền phong vỡ vụn, hóa thành những lưỡi kiếm sắc bén nhất, cùng với nắm đấm đánh về phía Odin.

Giữa Satan và Odin, Đế Giang chọn Odin, vì Odin yếu nhất.

Làm bị thương năm ngón tay không bằng chặt đứt một ngón.

Zeus đã bị phế, vậy thì phế thêm một Odin nữa, Liên minh Thần minh phương Tây sẽ tự sụp đổ.

Satan cũng nhìn ra ý đồ của Đế Giang, vội vàng bay tới muốn ngăn cản nắm đấm của Đế Giang đang đánh về phía Odin.

Odin cau mày nghiến răng, cú đấm này của Đế Giang rõ ràng đã dùng toàn lực muốn phế đi hắn.

Chương 243

Nếu bị một quyền này đánh trúng, dù không chết, hắn cũng sẽ hoàn toàn mất tác dụng trong trận chiến này.

"Chặn hắn lại!" Thần thương Gungnir trong tay Odin đã lung lay sắp đổ sau những trận chiến liên tiếp, vết nứt trên thân thương ngày càng lớn, nếu còn cố gắng thêm một chút nữa, e là sẽ vỡ vụn.

Nhưng Odin không dám thu hồi Gungnir, đây là vũ khí mạnh nhất của hắn, một khi không có Gungnir, hắn sẽ hoàn toàn mất đi sức chiến đấu trước mặt Đế Giang.

"Đến đây!

Để ta xem bản lĩnh của ngươi!" Odin hét lớn, chuẩn bị sẵn sàng đối đầu trực diện với Đế Giang.

Chỉ cần hắn có thể chặn được một đòn này, thuận thế giữ chân Đế Giang, vậy thì Satan đuổi đến kịp chắc chắn sẽ cho Đế Giang một bài học khắc cốt ghi tâm.

"Chết đi!!" Địa ngục ma trượng của Satan trong nháy mắt đã đến, mục tiêu chính là sau lưng Đế Giang.

"Hả?" "Hả?" Satan không thể tin được nhìn vào nắm đấm trước mắt.

Chuyện gì thế này?

Nắm đấm của Đế Giang không phải đang tấn công Odin sao?

Tại sao lại xuất hiện trước mặt mình?

Odin đã bày sẵn thế phòng ngự, nhưng nắm đấm của Đế Giang đột ngột chuyển hướng, nhắm vào Satan.

Đế Giang đột nhiên thay đổi mục tiêu, khiến cả Satan và Odin đều không kịp phòng bị.

Satan không kịp rút lại Địa ngục ma trượng, bị Đế Giang một quyền đánh trúng.

"Bành!" một tiếng trầm đục, một quyền của Đế Giang đập vào Địa ngục ma trượng, sức mạnh khổng lồ khiến hai tay Satan run rẩy, gần như không cầm nổi ma trượng.

Đồng thời, sức mạnh đó đánh ma trượng đập ngược vào ngực Satan.

"Phụt!" Satan phun ra một ngụm máu đen, thân hình không kìm được bay ngược ra sau mấy chục mét.

Odin nhìn Satan trong nháy mắt đã ngã xuống đất, trong lòng kinh hãi không thôi.

Cú đấm của Đế Giang thực sự quá xảo quyệt, rõ ràng là nhắm vào hắn, nhưng khi sắp đến nơi lại đột nhiên chuyển hướng sang Satan, chiêu trò này thật sự không thể đề phòng!

Satan bị một quyền đánh đến đầu óc choáng váng, ngã trên mặt đất còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Đế Giang đã tung ra cú đấm thứ hai.

Cú đấm thứ hai chính là nhắm vào Odin.

Odin cũng không còn nghĩ rằng đó là nhắm vào người khác nữa, lại một lần nữa giơ thần thương Gungnir lên, lấy công thay thủ, đâm về phía tim Đế Giang.

Đây là lối đánh lấy thương đổi thương, lấy mạng đổi mạng.

Sau mấy hiệp giao đấu, Odin, một Chủ thần kinh qua trăm trận, cũng biết rằng, sức chiến đấu của Đế Giang vượt xa dự tính ban đầu.

Nếu cứ phòng thủ một cách mù quáng, kết cục của hắn cũng chỉ

giống như Zeus và Satan, phải mạo hiểm một lần, xoay chuyển cục diện.

Nếu Đế Giang lùi lại, vậy thì thần thương Gungnir sẽ thế như chẻ tre, đâm xuyên ngực Đế Giang.

Nếu Đế Giang không lùi, vậy thì liều một phen lưỡng bại câu thương cũng phải khiến Đế Giang trọng thương, như vậy đồng minh của hắn có thể nhân cơ hội này giết chết Đế Giang.

"Hừ, trò vặt vãnh!" Đế Giang liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của Odin.

Một người kinh qua trăm trận như y, sao có thể để Odin dễ dàng được như ý.

Chỉ thấy nắm đấm của Đế Giang xoay chuyển, không còn nhắm vào đầu Odin nữa, mà đập về phía thân thương Gungnir.

"Ngươi muốn hủy Gungnir?!" "Khốn kiếp!" "Không thu lại được!" Odin trợn to hai mắt, đã hiểu rõ ý đồ của Đế Giang.

Đế Giang muốn triệt để đập nát thần thương Gungnir, khiến hắn mất đi vũ khí mạnh nhất.

Nhưng dù đã hiểu rõ, hắn cũng không có cách nào ngăn cản.

Nắm đấm của Đế Giang ẩn chứa Không gian pháp tắc, một quyền tung ra có thể xuyên qua nhiều tầng không gian, đánh trúng mục tiêu cần đánh.

Odin muốn thu hồi Gungnir, dù có thu về được, cũng không thể chặn được nắm đấm của Đế Giang.

"Bành!" "Rắc!" Trước tiên là tiếng va chạm giữa nắm đấm và thân thương, Đế Giang một quyền đánh trúng lập tức thu lại, ung dung nhìn Odin.

Odin bình an vô sự, nhưng thần thương Gungnir trong tay hắn lại không thể thoát nạn.

Một tiếng vỡ giòn tan vang lên, thần thương Gungnir vốn đã đầy vết nứt lúc này không thể chịu đựng thêm bất kỳ sức mạnh nào nữa.

Người bạn đồng hành đã cùng hắn trải qua vô số năm tháng, đã tử trận trong trận chiến này!

Odin hai tay run rẩy, nhìn thần thương Gungnir từng chút từng chút vỡ tan trong tay.

Dưới chiến trường, Lôi thần Thor và Chiến thần Tyr lần đầu tiên thấy phụ thân mình như vậy, giống hệt một người bình thường già nua.

Kẻ gây ra tất cả những điều này chính là Tổ Vu Đế Giang đang đứng cách phụ thân không xa.

Một kẻ có thể phá vỡ thần thương Gungnir, đánh cho ba vị Chủ thần thảm hại không chịu nổi, rốt cuộc là cảnh giới cao đến mức nào?

Thor và Tyr ở thế giới Bắc Âu đều là những người hiếu chiến, nhưng khi thấy Đế Giang, trong lòng không hề dấy lên một chút ý niệm chiến đấu nào, thậm chí trong lòng họ chỉ còn lại một cảm xúc duy nhất là sợ hãi.

Ngay cả phụ thân cũng bại, ngay cả ba vị Chủ thần liên thủ cũng bại, làm sao để đối phó với kẻ địch này?

Dù có lật lại ký ức, xem xét tất cả các trường hợp lấy yếu thắng mạnh, họ cũng không tìm ra được một chút phương pháp nào có thể chiến thắng Đế Giang.

“Dám phân tâm khi đang chiến đấu với ta!

Xem ra bài học ta cho ngươi chưa đủ!” Giọng nói hơi la lối của

Chúc Dung đi cùng với đòn tấn công của y, trực tiếp đập vào mặt hai anh em Thor và Tyr, thiêu rụi toàn bộ bộ râu rậm rạp.

"Đáng ghét!

Dám đánh lén!" Thor hét lớn một tiếng, cầm búa xông lên, nhưng không ngờ Chúc Dung lại lùi về sau, các Tổ Vu bên cạnh không biết từ lúc nào đã đến xung quanh, vây chặt họ lại.

"Các ngươi đến đây từ lúc nào?" Sắc mặt Thor trầm xuống, thầm nghĩ không ổn.

Đối mặt với một Tổ Vu đã khó thắng, bây giờ ít nhất có ba Tổ Vu vây quanh hắn, đây là muốn lấy mạng hắn!

Thor quay đầu lại nhìn, thấy anh trai mình, Chiến thần Tyr, số lượng Tổ Vu xung quanh cũng không kém gì hắn, thậm chí còn có không ít Đại vu ở vòng ngoài yểm trợ, đánh bay những thần minh cấp thấp muốn đến cứu viện.

Đây là muốn mạnh mẽ giết chết hai anh em họ!

Trong lúc hai anh em Thor rơi vào nguy cơ, phụ thân của họ, Thần Vương Odin, cũng đang đối mặt với nguy hiểm tính mạng.

Chương 244

Thần thương Gungnir đã vỡ thành tro bụi, Odin cũng hoàn toàn không còn vũ khí mạnh mẽ, đối mặt với đòn tấn công tiếp theo của Đế Giang, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

"Ầm!" Odin cao cao tại thượng bị Đế Giang một quyền từ trên trời đập xuống đất, tạo thành một đám mây hình nấm lớn.

Đế Giang được đà lấn tới, giẫm một chân, từ trên không trung rơi xuống mặt đất.

Sức mạnh cường đại cộng thêm uy lực khi rơi xuống, một cước giẫm xuống trực tiếp làm lồng ngực của Odin sụp xuống.

"Phụt!" Lại một ngụm máu tươi phun ra, thần quang trong con mắt độc nhất của Odin bắt đầu dần yếu đi.

Dù là Chủ thần, khi bị thương chí mạng cũng sẽ mất mạng.

Chỉ là những kẻ có thể khiến Chủ thần cấp bậc Thánh Nhân đối mặt với nguy hiểm sinh mệnh quá ít, hôm nay đã xuất hiện một người.

Đế Giang!

Một chân giẫm trên lồng ngực Odin, chân còn lại giơ cao lên, nhắm vào cái đầu cao ngạo của Odin mà hung hăng giẫm xuống.

"Bành!" Như dưa hấu vỡ, đầu Odin bị Đế Giang một cước giẫm nát.

Một đời Thần Vương, Chủ thần hệ thống thần linh Bắc Âu, Odin, tử trận tại đây!

"Phụ thân!" Chúng thần Bắc Âu cảm ứng được Odin đã chết, ai nấy đều đau buồn khóc thét.

Đặc biệt là hai anh em Thor và Tyr, càng thêm bi phẫn, vung vũ khí muốn báo thù cho phụ thân.

Nhưng với thực lực của hai người, ngay cả các Tổ Vu xung quanh cũng không đối phó nổi, sao có thể đi đối phó với Đế Giang, người có thể đơn độc giết chết Chủ thần?

"Đế Giang, chúng ta với ngươi không đội trời chung!" Chúng thần Bắc Âu tức giận gầm thét.

Đế Giang lạnh lùng liếc nhìn một cái, nói: "Trước hết hãy sống sót trong trận chiến này đã, nhưng cơ hội đó rất mong manh, tốt nhất là nên trân trọng cơ hội cuối cùng được sống này." Odin chết rồi!

Odin cứ thế mà chết!

Tất cả những người chứng kiến cảnh này đều không dám tin vào mắt mình.

Họ đã tận mắt thấy một Chủ thần bị giết ngay trước mắt.

Cùng lúc đó, trong thế giới của chúng thần Bắc Âu, bầu trời xuất hiện những vết nứt, vô số sao băng và mưa lửa từ đó giáng xuống, mặt đất cũng nứt ra, một cảnh tượng tận thế.

Những người sống trong thế giới của chúng thần Bắc Âu sợ hãi quỳ rạp trên đất, cầu xin thần linh tha thứ.

Nhưng khi họ cầu xin thần linh tha thứ, ai lại tha thứ cho những thần linh đã xâm phạm Hồng Hoang này?

Cái chết của Odin cũng đã kéo lên tiếng kèn phản công của Hồng Hoang.

Tuy vì cái chết của Odin, sức chiến đấu của chúng thần Bắc Âu dưới sự phẫn hận đã tăng lên không ít, nhưng không có Chủ thần, thần lực của họ đã mất đi gốc rễ, sau khi cảm xúc kích động qua đi,

họ chỉ là những con cừu non chờ bị làm thịt.

Đế Giang không thèm nhìn thi thể của Odin một cái, quay đầu bay về phía Zeus đang không thể động đậy.

"Trước khi chết có lời gì muốn nói không?" Đế Giang tốt bụng hỏi thăm một câu.

"Ta…" Chưa đợi Zeus nói xong, đầu hắn đã bị Đế Giang một quyền đánh nát.

"Ai có hứng thú nghe lời trăn trối của một lão già sắp chết chứ." Sau cái chết của Odin, Zeus cũng chết dưới tay Đế Giang.

Đế Giang quay người, không vội đi đối phó với Satan, mà đưa tay vồ vào khoảng không trên thi thể Zeus, một quả cầu do sấm sét tạo thành bị Đế Giang hút ra từ trong thi thể Zeus.

Đó chính là Lôi điện pháp tắc của Zeus.

"Đây là thứ tốt đấy, cho ngươi!" Đế Giang cười ha hả, ném quả cầu sấm sét này về phía các Tổ Vu.

Tổ Vu nắm giữ Lôi điện pháp tắc là Hấp Tư, mặt lộ vẻ vui mừng.

"Đa tạ đại ca!" Sau khi thấy Chúc Dung dung hợp Hỏa diễm pháp tắc, Hấp Tư trong lòng đã vô cùng háo hức.

Trên chiến trường có hai thần minh sở hữu Lôi điện pháp tắc, một là Lôi thần Thor của hệ Bắc Âu, người còn lại chính là Thần Vương Zeus của hệ Hy Lạp.

Vốn dĩ một mình y không thể đánh bại Lôi thần Thor, càng đừng nói đến việc nhòm ngó Lôi điện pháp tắc của Zeus.

Bây giờ đại ca Đế Giang một quyền giết chết Zeus, lại giao Lôi điện pháp tắc của Zeus cho y, sao y không vui cho được?

Đúng là bánh từ trên trời rơi xuống!

Không, là pháp tắc từ trên trời rơi xuống!

Hấp Tư nhảy cao lên, một tay nắm lấy quả cầu sấm sét, sau đó nuốt chửng nó vào bụng.

"A ha ha ha!" Hấp Tư điên cuồng cười lớn, đôi mắt vốn nhắm chặt đột nhiên mở ra, trong hốc mắt không thấy nhãn cầu, mà hóa thành sấm sét thực thể, miệng há to cũng phun ra những tia điện.

Bầu trời không mây lúc này xuất hiện những đám mây đen dày đặc, trong mây ẩn hiện sấm sét.

"Đến đây!

Sấm sét thuộc về ta!" Theo tiếng hét của Hấp Tư, một tia sét từ trong mây đen ầm ầm giáng xuống, chính xác đánh trúng đỉnh đầu y.

Hấp Tư không cảm thấy đau đớn, ngược lại còn sung sướng hét lớn.

"A!

Đến nhiều hơn nữa đi!" Cơ thể y không những không bị thương vì bị sét đánh, mà còn hấp thụ từng tia sét vào trong cơ thể, hóa thành sức mạnh.

Theo sau sấm sét không ngừng giáng xuống, khí tức của Hấp Tư cũng ngày càng mạnh, Lôi điện pháp tắc bị thôn phệ và pháp tắc vốn có của y kết hợp ngày càng chặt chẽ.

Việc dung hợp Lôi điện pháp tắc cũng gây ra dị động cho một thần minh khác, đó chính là Thor.

Thor là Lôi thần, sở hữu Lôi điện pháp tắc do Thần Vương Odin ban cho, uy lực điều khiển sấm sét cũng không hề yếu.

Khi Hấp Tư hấp thụ Lôi điện pháp tắc của Zeus, Lôi điện pháp tắc trong cơ thể Thor cũng bị thu hút, rục rịch.

Nhưng tình hình hiện tại căn bản không thể ra tay tranh đoạt Lôi điện pháp tắc với Hấp Tư.

Y đang bị mấy vị Tổ Vu vây quanh, có thể bảo toàn tính mạng đã là dốc hết sức rồi.

Anh trai của y, Chiến thần Tyr, bây giờ đã bị chặt đứt hai tay, hai chân cũng chỉ còn lại một, lúc này đang ngã trong vũng máu, hai mắt vô thần chờ đợi cái chết.

"Ha ha ha!

Chúc Dung, bây giờ ta lại ngang tài ngang sức với ngươi rồi!" Hấp Tư vung tay, xua tan mây đen trên trời, dung hợp toàn bộ Lôi điện pháp tắc trong cơ thể, thực lực cũng tăng lên một tiểu cảnh giới, thậm chí còn nhiều hơn.

Chương 245

Dù sao Lôi điện pháp tắc y dung hợp là lấy được từ Thần Vương Zeus, cao cấp hơn nhiều so với pháp tắc mà Chúc Dung có được.

Chúc Dung bất mãn nói: "Thì đã sao, trên chiến trường còn có mấy tên sở hữu Hỏa diễm pháp tắc, ta hấp thụ hết, tuyệt đối sẽ mạnh hơn ngươi." Hấp Tư cười ha hả, chỉ vào Lôi thần Thor nói: "Ta ở đây có một kẻ có sẵn đây này.

Dù ngươi có thu thập hết Hỏa diễm pháp tắc thì cũng không bằng pháp tắc của một thần tử đâu." Thor nghe Hấp Tư nói, lập tức hồn bay phách lạc, vung búa Mjolnir nhân lúc các Tổ Vu đang phân tâm nhìn cảnh Hấp Tư dung hợp pháp tắc, phá vỡ vòng vây, định đột phá ra ngoài.

"Nếu để ngươi chạy thoát, sau này Tổ Vu chúng ta không cần phải lăn lộn ở Hồng Hoang nữa!" Trọc Cửu Âm cười ha hả một tiếng, Thời gian pháp tắc được kích hoạt, Thor lại một lần nữa quay về vị trí ban đầu.

"Chuyện gì thế này?

Ta rõ ràng đã đột phá ra ngoài rồi mà!?" Trọc Cửu Âm cười khẩy nói: "Nếu ngươi ở trạng thái đỉnh phong, Thời gian pháp tắc của ta sẽ không gây tổn thương cho ngươi, căn bản không có cách nào đảo ngược thời gian của ngươi.

Nhưng bây giờ thì, ngươi chẳng qua chỉ là con mồi của ta thôi." Thor toàn thân lạnh toát, đường đường là con trai Thần Vương, Lôi thần Bắc Âu, ở đây lại trở thành con mồi của người khác.

Nhìn Hấp Tư toàn thân lóe lên ánh điện đang chậm rãi đi về phía mình, Thor tức giận gầm lên một tiếng, dùng hết sức ném búa Mjolnir

về phía Hấp Tư.

"Thật quá yếu!" Hấp Tư nhếch mép, một tay đánh bay búa Mjolnir của Thor, đi đến trước mặt y, thò tay ra, đâm vào lồng ngực Thor.

"Thình thịch, thình thịch" tiếng tim đập.

Thor cúi đầu nhìn, lồng ngực mình đã bị khoét một lỗ lớn, bên trong trống rỗng.

Y nhìn vào tay của Hấp Tư, một trái tim đang đập bị Hấp Tư nắm chặt.

Đó là trái tim của y, là nguồn sống của y.

Hấp Tư cười ha hả, tay dùng sức, trái tim trong tay "bốp" một tiếng bị bóp nát thành thịt vụn.

Đôi mắt Thor lập tức mất đi thần sắc, máu tươi như suối phun ra từ lỗ hổng trên ngực.

Y cứ thế đứng tại chỗ mà chết.

Hấp Tư tay lóe lên ánh điện, thiêu rụi trái tim đã bị bóp nát của Thor thành than, lại một lần nữa thò tay vào lỗ hổng trên ngực Thor.

Lần này, y lấy ra một quả cầu sấm sét.

Đó là một sự tồn tại tương tự như Lôi điện pháp tắc lấy được từ Zeus.

Lôi điện pháp tắc từ trên người Thor.

Hấp Tư cười ha hả, không thể chờ đợi được mà nuốt luôn viên Lôi điện pháp tắc này vào bụng.

Cảnh tượng tận thế trước đó lại một lần nữa hiện ra.

Nhìn chiến trường trên mặt đất, các Tổ Vu đều có thu hoạch, Đế Giang hài lòng mỉm cười, nói: "Lúc đi săn nhớ chú ý đừng vì cái nhỏ

mất cái lớn." Đế Giang chỉ thuận miệng nhắc nhở một câu, các Tổ Vu cũng hiểu ý y, phá lên cười ha hả: "Đại ca, có ta ở đây trấn giữ, đối phương không gây nổi sóng gió gì đâu." "Đại ca cứ yên tâm xử lý hết Chủ Thần đi, ta sẽ dọn dẹp đám tôm tép còn lại." "Ta không đợi được muốn săn giết hết bọn chúng rồi, ha ha!!" Đối với những thần minh thực lực không đủ, nơi này chính là địa ngục, nhưng đối với những Thánh Nhân thực lực thông thiên như các Tổ Vu, nơi đây lại là một sân săn bắn đầy vui thú.

Đế Giang gật đầu, thực lực của các Tổ Vu bày ra ở đó, chỉ cần không phải Chủ Thần cấp Thánh Nhân ra tay thì đều không có vấn đề gì.

Kể cả là tồn tại cấp Thánh Nhân, các Tổ Vu cũng đều là Thánh Nhân, Thánh Nhân yếu một chút không thể chịu nổi công kích của họ, nếu liên hợp lại, e rằng có thể địch lại Zeus thời kỳ đỉnh phong.

Để các Tổ Vu ở chiến trường mặt đất quả thật có hơi lãng phí tài năng.

Nhưng các Tổ Vu cũng biết, một cuộc chiến không thể để xảy ra bất ngờ, Đế Giang phụ trách ba đại Chủ Thần, họ phụ trách dọn dẹp đám lính tôm tướng cua, song song tiến hành, không còn gì thích hợp hơn.

Đế Giang không còn chú ý đến chiến trường mặt đất nữa, y bay đến nơi Satan bị đánh bay.

Giết chết Zeus và Odin không tốn nhiều thời gian, nhưng Satan, ác ma Chủ Thần nổi tiếng tinh ranh, đã chạy mất tăm mất tích.

"Có chút thú vị." Đế Giang nhếch miệng cười.

Phải biết rằng, Đế Giang đã gặp không ít Chủ Thần, hoặc Thánh Nhân, nhưng đây là lần đầu tiên y thấy một Chủ Thần lâm trận bỏ

chạy.

Lại còn chạy trốn ngay trước mặt y, chẳng phải là có hơi xem thường một Đại Đạo Thánh Nhân thành danh bằng pháp tắc không gian như y sao?

Đế Giang siết chặt tay, không gian lập tức vặn vẹo, từng tầng không gian dưới tác dụng pháp tắc của y bị phá vỡ, tái tổ hợp, hiển lộ ra một thông đạo không gian.

Thông đạo không gian vừa mở ra, một bóng người liền bay ra từ trong đó.

Satan rơi xuống mặt đất với vẻ mặt có phần mờ mịt.

"Chẳng lẽ mình đã về Địa Ngục giới rồi?" "Sao lại nhanh thế?

Chiến trường cách Địa Ngục giới một khoảng khá xa mà!" "...Đế Giang!!" Satan kinh hãi nhìn Tổ Vu trước mắt, phát hiện đó lại là người y không muốn gặp nhất, Đế Giang.

"Sao có thể?

Rõ ràng ta đã thoát khỏi phạm vi chiến trường rồi mà!" Satan đã chạy trốn ngay lúc Đế Giang một cước đạp nát đầu Odin.

Y phát hiện mình đã phạm một sai lầm cực lớn, không ước tính chính xác thực lực của Đế Giang.

Y đã bỏ sót sự thăng cấp của Đế Giang sau khi giết chết Thượng Đế, sự thăng cấp này vượt xa dự tính của y, cũng vượt quá phạm vi y có thể chịu đựng.

Y ngây thơ cho rằng ba Chủ Thần hợp lại, thực lực sẽ tăng gấp ba.

Nhưng sự thật đã chứng minh, số lượng nhiều đến đâu, bao cát vẫn chỉ là bao cát mà thôi.

Phạm phải sai lầm lớn như vậy, Satan cũng đã cố gắng hết sức để bù đắp.

Kẻ được mệnh danh là xảo quyệt nhất đã nghĩ ra cách ngay khoảnh khắc Odin bại trận, đó là bỏ chạy.

Sai lầm lần này đã phạm phải, không thể bù đắp được nữa, chỉ có thể đợi lần sau, rút kinh nghiệm, lúc đó nhất định sẽ giết chết Đế Giang, thôn phệ toàn bộ Hồng Hoang.

Thật đáng tiếc cho Odin và Zeus, tính mạng của các ngươi dùng để cứu ta, Satan, một chút cũng không lỗ, sau này ta sẽ báo thù cho các ngươi.

Những người vợ, những nữ thần mà các ngươi thờ phụng ta sẽ chăm sóc chu đáo, Thần giới của các ngươi ta cũng sẽ quản lý như địa bàn của mình.

Các ngươi cứ yên nghỉ đi!

Giấc mộng còn chưa làm xong, Satan đã bước một bước ra khỏi cửa ra không gian đột nhiên xuất hiện trước mắt, và nhìn thấy Đế Giang đang ung dung chờ sẵn.

Giấc mộng, cứ thế tan vỡ.

Hai chân Satan mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

“So với Thượng Đế, ngươi thật quá mất mặt!” Đế Giang nói với nụ cười đầy chế nhạo.

Dù sao lần trước Thượng Đế cũng chiến đấu đến giây phút cuối cùng mới bị tiêu diệt, còn Satan thì luôn miệng đòi báo thù, kết quả lại là kẻ chạy đầu tiên.

Thật là nực cười.

Chương 246

“Ha ha.” Satan bây giờ ngoài việc cười nịnh nọt ra thì không còn cách nào khác.

Chạy cũng không chạy thoát, muốn giữ được cái mạng này chỉ có thể vứt bỏ liêm sỉ.

Liêm sỉ so với tính mạng thì chẳng đáng một đồng, vứt đi là vứt được.

Hơn nữa y còn là chúa tể Địa Ngục giới, thủ lĩnh của tất cả ác ma, nói về gian trá, có ai sánh bằng y?

“Đế Giang Thánh Nhân, lần này khiêu chiến là ta sai rồi, ta sai vì không nên nghe lời xúi giục của hai tên khốn Zeus và Odin, gia nhập vào đội quân tấn công Hồng Hoang, ta đầu hàng, ta đầu hàng, ta nhận sai!” Satan vừa mở miệng đã đổ hết tội tấn công Hồng Hoang lên đầu Zeus và Odin.

Không còn cách nào khác, người chết không biết nói.

Da mặt của Satan dày như tường thành, nói dối mà không hề cảm thấy ngại ngùng.

Đế Giang cười đầy ẩn ý: “Vậy cuộc chiến lần trước là do ai khơi mào?” “Là bọn họ, không sai, là lỗi của bọn họ.” “Nhưng theo ta được biết, Odin và Zeus đang yên ổn trong Thần giới của mình, vốn chẳng có chuyện gì, lại bị kẻ nào đó xúi giục kết minh, tiến vào xâm lược Hồng Hoang.” Satan mồ hôi lạnh đầy đầu, luôn miệng phủ nhận: “Tin đồn, nhất định là tin đồn, nhất định có kẻ muốn lừa gạt Thánh Nhân, thật đáng chết.” Đế Giang cười ha ha, nói: “Ngươi muốn đầu hàng?

Vậy cứ xem điều kiện của ngươi thế nào đã.” Điều kiện?

Satan nào dám ra điều kiện, nếu y thật sự đưa ra, cái mạng nhỏ của y sẽ kết thúc ngay khoảnh khắc y nói xong.

"Không có điều kiện, không có điều kiện, chỉ có bồi thường, là bồi thường cho những tổn thất mà ta đã gây ra cho Đế Giang Thánh Nhân khi xâm lược Hồng Hoang." Đế Giang nghe vậy, ngược lại có chút hứng thú với việc bồi thường, bèn hỏi: "Nếu ngươi đã tích cực như vậy, ta sẽ nghe xem ngươi muốn bồi thường những gì." Nghe Đế Giang nói vậy, Satan lập tức phấn chấn tinh thần, có thể thương lượng là tốt rồi, có thể thương lượng tức là Đế Giang không có ý định giết y.

Chỉ cần giữ được cái mạng, chẳng lẽ còn sợ sau này không có cơ hội báo thù hay sao?

Satan vội vàng nói: "Ba Thần giới tham gia xâm lược lần này toàn bộ giao cho Đế Giang đại nhân xử trí, bất kể đại nhân chiếm làm của riêng hay lựa chọn dung nhập vào Hồng Hoang, ta đều không có ý kiến, sinh linh trong tam giới cũng sẽ nghe theo sự sai khiến của Thánh Nhân." Đế Giang cười cười, nói: "Nghe cũng không tệ, nhưng những thứ đó vốn dĩ là của ta, cần ngươi làm người tốt sao?" Satan nghe vậy, trong lòng bất lực, Đế Giang thật quá thông minh, chút tâm tư nhỏ mọn của y đã bị nhìn thấu.

Y nghiến răng, nói: "Ta nguyện ý phụng Đế Giang Thánh Nhân làm chủ, thời hạn ức vạn năm, tuyệt không phản bội, mặc cho Thánh Nhân sai khiến!" Đế Giang nghe điều kiện của Satan, cười nói: "Điều kiện của ngươi rất có thành ý, không thể phủ nhận, ta đã động lòng." Satan lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, nắm đấm của Đế Giang đã đập nát đầu y.

"Nhưng Địa Ngục giới của ngươi khiến ta còn động lòng hơn." Satan chết cũng không ngờ, Đế Giang lại có thể chống lại được sự

cám dỗ có một Thánh Nhân làm trâu làm ngựa cho mình.

Đế Giang giũ giũ máu thịt trên nắm đấm, nói: "Giữ một Thánh Nhân lòng dạ khó lường bên cạnh, không bằng giết quách cho xong." Có Satan ở đó, muốn thôn phệ Địa Ngục giới cũng không dễ ra tay.

Bây giờ giết Satan rồi, Địa Ngục giới cũng trở thành vật vô chủ.

Đế Giang quay đầu, nhìn về phía chiến trường, cao giọng nói: "Tam đại Chủ Thần đã chết!

Đến lúc giết sạch toàn bộ rồi!" Đế Giang vừa mở miệng, mấy chục vạn sinh mệnh đã ngã xuống.

Không cần tù binh, y muốn dùng máu tươi của những kẻ xâm lược này để cảnh cáo những kẻ khác.

Muốn xâm lược Hồng Hoang, thì phải trả giá đắt cho điều đó.

Chiến sĩ Vu tộc lập tức sĩ khí tăng cao, vung vũ khí trong tay về phía kẻ địch đã không còn lòng dạ chiến đấu.

Đế Giang bay lên không, đáp xuống bên cạnh Hồng Quân.

"Liên minh thần minh phương Tây nhất định sẽ diệt vong, tam đại thế giới đổi chủ." Hồng Quân gật đầu, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Lần này đa tạ ngươi ra tay." Hồng Quân không phải kẻ mù, y biết nếu không có Đế Giang dẫn Vu tộc chống lại cuộc tấn công của liên minh thần minh phương Tây, Hồng Hoang dưới thế công của tam đại Chủ Thần tất sẽ thất thủ.

Nguyên Thủy thấy Satan cũng bị Đế Giang đánh chết, sắc mặt không tốt hừ lạnh một tiếng, phất tay áo, rời khỏi không gian này.

Lão Tử vẫn luôn ngồi cao trên mây gật đầu ra hiệu với Đế Giang rồi cũng phá không gian rời đi.

Hai người tuy không xuống tham chiến, nhưng đều phái môn đồ đệ tử đến, Đế Giang cũng không gây khó dễ.

"Tiếp theo sẽ dung nhập tam phương thế giới vào Hồng Hoang." Đế Giang giơ hai tay lên, vô thượng pháp lực nâng ba thế giới vô chủ từ từ di chuyển về phía Hồng Hoang.

"Ầm ầm!" "Ầm ầm!" "Ầm ầm!" Ba tiếng nổ dữ dội, kèm theo trời long đất lở, ba thế giới va chạm vào Hồng Hoang.

Một cảnh tượng gấp ba lần lúc thôn phệ Thiên Sứ giới diễn ra trước mắt mọi người.

Các thần minh còn sót lại của liên minh thần minh phương Tây mặt xám như tro.

Họ biết rõ sau khi ba thế giới bị Hồng Hoang thôn phệ, từ nay về sau họ sẽ không còn nhà để về.

Đế Giang nào có quan tâm đến suy nghĩ của những kẻ sắp chết này, y liếc nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân hiểu ý, lập tức cùng Đế Giang ra tay.

Dưới sự điều khiển của hai vị Thánh Nhân, tốc độ Hồng Hoang thôn phệ ba thế giới càng được nâng cao.

Núi non cao thêm, đất đai mở rộng, vạn vật sinh linh ngày càng có linh tính.

Nền tảng của Hồng Hoang lại một lần nữa được nâng cao.

Trong lúc đại quân Hồng Hoang đang chiến đấu với tàn quân của liên minh thần minh trong hư không, thì trong Hồng Hoang cũng nổ ra một trận đại chiến.

Hiên Viên được các môn đồ Xiển Giáo trợ giúp, tự tin ngút trời, dẫn quân giao chiến với bộ lạc Cửu Lê của phương nam tại Trục

Lộc.

“Hiên Viên quá kiêu ngạo, ỷ vào có Xiển Giáo giúp đỡ, quả thực không coi chúng ta ra gì.” Tại phía nam Trục Lộc, Xi Vưu đang triệu tập trận địa.

Lúc này Xi Vưu đang ngồi ở ghế chủ tọa, sắc mặt âm trầm lắng nghe thuộc hạ thảo luận.

Những người có mặt ở đây trong lòng đều rõ, thắng bại trận này quan hệ đến ngôi vị Nhân Hoàng thuộc về ai.

Kẻ thắng sẽ có được ngôi vị Nhân Hoàng, thống nhất Nhân tộc, thành tựu vị thế Thánh Nhân.

Kẻ bại sẽ mất tất cả.

Bộ lạc Cửu Lê và bộ lạc An Lạc chiếm cứ hai miền nam bắc, mỗi bên thống lĩnh một phương Nhân tộc, ưu khuyết không rõ ràng.

Sau khi hai bên mời được hậu thuẫn của mình ra tay tương trợ, cán cân bắt đầu dần mất đi thăng bằng.

“Có chúng ta, Vu tộc tương trợ, sợ gì Xiển Giáo.” Tướng Liễu hóa thành hình người, miệng ngồm ngoàm nhai thịt bò nướng.

Các tướng lĩnh nhìn về phía Xi Vưu ngồi ở trên cao: “Xin Đại vương quyết định.” Xi Vưu một tay vỗ mạnh vào tay vịn, đứng phắt dậy nói: “Vu tộc chúng ta trời không sợ, đất không sợ, trận này, ta nhất định sẽ thắng!” Dù hiện tại số lượng Vu tộc trong thế giới Hồng Hoang không nhiều, nhưng sức chiến đấu của mỗi một Vu tộc đều không thể xem thường.

Cho dù Hiên Viên có Xiển Giáo tương trợ, Xi Vưu tin rằng mình cũng có thể chiến thắng.

“Xuất phát!” Trống trận vang trời, đại quân xuất phát.

Đại quân hai bên xa xa đối đầu, trên vùng đất bằng phẳng rộng lớn của Trục Lộc, nhìn đâu cũng thấy đầu người lúc nhúc.

"Hiên Viên!

Chịu chết đi!" Xi Vưu hét lớn một tiếng, dẫn đầu các chiến sĩ Cửu Lê và Vu tộc phát động xung kích.

Chương 247

Đại quân hai bên va chạm vào nhau.

"Giết!" "Giết a!!" Tiếng la hét giết chóc rung trời chuyển đất.

Bộ lạc An Lạc chiếm ưu thế về số lượng, nhưng dưới sự xung kích của Xi Vưu thân chinh, khó lòng chống đỡ.

"Vu tộc dũng mãnh, cứ thế này chúng ta dù thắng cũng sẽ nguyên khí đại thương, xin chư vị nghĩ cách." Hiên Viên chắp tay nói với các đệ tử Xiển Giáo.

Ứng Long hóa thành hình người, nói: "Đại quân của Xi Vưu ở nơi trũng thấp, chúng ta có thể tích nước lớn, tấn công đại doanh của Xi Vưu." Hiên Viên gật đầu, nói: "Ý hay, xin các hạ ra tay." Ứng Long nhận lệnh, hóa thành thân rồng, một bước bay về phía xa.

Xi Vưu ánh mắt sắc bén, một cái đã phát hiện sự rời đi của Ứng Long, y nói với Tướng Liễu đang ngồm ngoàm nuốt chửng binh sĩ An Lạc: "Môn đồ Xiển Giáo ra tay rồi, các ngươi chuẩn bị ứng đối." Lời y vừa dứt, từ xa đã có hồng thủy ngút trời ập tới.

Hồng thủy mượn địa hình thuận lợi, toàn bộ xông về phía đại quân Xi Vưu.

"Chơi nước trước mặt ta, đúng là trò cười!" Phong Bá và Vũ Sư liếc nhau, lần lượt bay ra từ trong đại quân.

Hai người thi triển pháp lực, hồng thủy lại bị nâng lên khỏi mặt đất, dẫn lên không trung.

"Hô phong!" "Hoán vũ!" Dưới sự trợ giúp của Phong Bá và Vũ Sư, hồng thủy vốn đang cuốn về phía đại quân Xi Vưu lại hóa thành mưa gió đầy trời quay ngược tấn công đại quân Hiên Viên.

“Hừ!” Một tiếng quát trong trẻo, từ trong trận doanh của Hiên Viên bước ra một vị nữ thần mặc áo xanh.

Chỉ thấy vị nữ thần này tóc bạc trắng, chân trần đứng vững, nơi nào nàng đứng đều xuất hiện cảnh tượng khô cằn héo úa.

“Nữ Bạt!” Phong Bá và Vũ Sư nhíu chặt mày, không ngờ Xiển Giáo lại phái vị nữ thần này đến.

Năng lực của Nữ Bạt đơn nhất, nhưng lại cực kỳ khắc chế Phong Bá và Vũ Sư.

Nàng vừa xuất hiện, cuồng phong bão vũ đầy trời liền tan biến hết, trở lại vạn dặm trời quang.

Trên trời đấu pháp kịch liệt, tình hình chiến đấu dưới đất cũng không kém phần gay cấn.

Xi Vưu dẫn đầu vệ binh không ngừng xung phong hãm trận, cố gắng đánh tan trận tuyến của Hiên Viên.

Nhưng mấy lần đều vô công mà về, vệ binh bên cạnh cũng tổn thất không ít.

Những vệ binh này đều là chiến sĩ từ Vu tộc đến tương trợ, thân hình cao lớn, da đồng xương sắt, sức một người thắng trăm chiến sĩ Nhân tộc bình thường.

Nhưng đáng tiếc đại quân của Hiên Viên có nhiều kỳ nhân dị sĩ, Xi Vưu chỉ dựa vào xung kích căn bản không có cách nào giải quyết vấn đề.

Hiên Viên ngẩng đầu, nhìn về phía chiến trường.

Vu tộc và đệ tử Xiển Giáo đấu pháp đều đã thất bại, đại quân của Xi Vưu cũng xuất hiện thế yếu.

Cán cân thắng lợi bắt đầu nghiêng về phía Hiên Viên.

Một trận chiến không biết đã kéo dài bao lâu.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, bên cạnh Xi Vưu không còn một người đồng bạn nào đứng vững.

Xi Vưu toàn thân đẫm máu, đứng giữa núi thây biển máu như một vị ma thần.

Y bị đại quân của Hiên Viên bao vây trùng trùng, rơi vào tuyệt cảnh.

"Hiên Viên!

Ta không phục!!" Xi Vưu gầm lên một tiếng giận dữ về phía Hiên Viên ở xa.

Trước đó đại quân của y sau khi rơi vào thế yếu đã bùng phát ra khí thế mạnh mẽ, gắng gượng lật ngược tình thế.

Nào ngờ thủ đồ của Xiển Giáo là Quảng Thành Tử đã ra tay, một người một kiếm, đã chém giết toàn bộ tám mươi mốt chiến sĩ Vu tộc, khiến đại quân của Xi Vưu không còn đại tướng.

"Cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng, cuối cùng cũng kết thúc!" Hiên Viên nhìn Xi Vưu, ánh mắt có thêm một phần tiếc nuối, tay cầm trường kiếm, tự mình đi đến trước mặt Xi Vưu.

Hàn quang lóe lên, đầu của Xi Vưu bay vút lên trời.

Thân ảnh của Nguyên Thủy hiện ra trên mây, cúi đầu nhìn cảnh này, khóe miệng lộ ra một nụ cười đắc ý.

Đế Giang ơi Đế Giang, ngươi tân tân khổ khổ chiến đấu trong hư không, cuối cùng ngôi vị Nhân Hoàng chẳng phải đã làm lợi cho Xiển Giáo của ta sao.

Lúc này, một luồng ánh sáng công đức phá tan tầng mây, rơi xuống người Hiên Viên.

Chỉ thấy Hiên Viên từ từ bay lên trời, hướng về phía bầu trời.

Trong Thiên Cung, Đế Giang từng vì Tam Hoàng của Nhân tộc mà mở ra một Tam Hoàng Cung, Thiên Hoàng, Địa Hoàng đều đã quy vị, chỉ còn trống ngôi vị Nhân Hoàng treo cao.

Đến hôm nay, ngôi vị Nhân Hoàng đã trầm tịch bấy lâu cuối cùng cũng có phản ứng.

Phục Hy và Thần Nông nhìn bảo tọa Nhân Hoàng đang tỏa sáng rực rỡ, không khỏi mở miệng nói: "Nhân Hoàng quy vị, không biết Nhân Hoàng rốt cuộc là ai?" Thần Nông nói: "Nghe Ngọc Đế từng nói sẽ không can thiệp vào cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng lần này, chắc không phải người của Vu tộc." Chưa đợi hai người thảo luận ra kết quả, Hiên Viên đã ngồi lên bảo tọa.

"Là hắn!" Hiên Viên thành công đăng cơ ngôi vị Nhân Hoàng, công đức và khí vận cũng giáng xuống thân các đệ tử Xiển Giáo, đặc biệt là Quảng Thành Tử nhận được nhiều nhất.

Có thêm khí vận và công đức, chỉ cần trầm tĩnh tu luyện một chút, tu vi cảnh giới liền có thể đột phá mạnh mẽ, con đường tu luyện sau này cũng sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Qua cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng lần này, nền tảng của Xiển Giáo lại một lần nữa được nâng cao, so với Tiệt Giáo lại vượt lên một bước dài.

Ở một bên khác, Đế Giang vất vả hồi lâu, mới giúp Hồng Hoang thôn phệ xong tam giới, Vu tộc và giáo đồ Tiệt Giáo cũng đã tiêu diệt hết tàn binh của liên minh thần minh phương Tây.

"Đến lúc trở về Hồng Hoang rồi." Đế Giang vung tay, cánh cửa không gian đó lại một lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người.

Cánh cửa mở ra, bên kia chính là Hồng Hoang.

“Nhân Hoàng quy vị?” Vừa về đến Hồng Hoang, Nữ Oa liền đem tin tức báo cho Đế Giang.

Đế Giang mới ra ngoài một chuyến, cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng đã kết thúc.

Dù y đã tuyên bố sẽ không can thiệp vào chuyện này, nhưng việc Vu tộc mưu đồ trong đó thì ai cũng rõ.

Hành động để Xi Vưu chuyển thế tranh đoạt ngôi vị cộng chủ Nhân tộc là y đã ngầm thừa nhận.

Đó là để tranh đoạt một phần khí vận cho Vu tộc.

Nhưng tất cả lại bị Xiển Giáo nhân lúc y xuất chinh liên minh thần minh phương Tây phá hỏng.

Bây giờ ngôi vị Nhân Hoàng đã bị Hiên Viên chiếm được, đám đệ tử Xiển Giáo cũng chia sẻ công đức và khí vận khi Nhân Hoàng đăng cơ, kiếm được một món hời lớn.

“Muốn chiếm hời của ta không dễ vậy đâu!” Đế Giang hiểu ra tại sao trên chiến trường hư không, Nguyên Thủy lại có vẻ lơ đãng như vậy.

Hóa ra là đang quan tâm đến mưu đồ ở Hồng Hoang.

Chương 248

Đúng là một nước cờ hay.

“Ngươi định đi đâu?” Nữ Oa lo lắng nhìn Đế Giang xoay người rời khỏi Thiên Cung.

Đế Giang không trả lời, y bay thẳng đến vùng đất Trục Lộc.

Đại chiến Nhân tộc vừa mới kết thúc, nơi đây thây chất đầy đồng.

Thi thể không đầu của Xi Vưu sừng sững không ngã, đầu lâu bị đặt ở bên chân.

Đế Giang trầm tư một lát, lòng bàn tay giơ lên.

Thi thể của Xi Vưu liền bay tới.

“Hóa!” Dưới pháp lực của Đế Giang, thân thể của Xi Vưu hóa thành hư ảnh dung nhập vào lòng đất.

Mặt đất bằng phẳng bắt đầu nhanh chóng nhô lên, từng ngọn núi cao chót vót từ hư không xuất hiện, tọa lạc ở năm phương, chính là Ngũ Nhạc.

Đế Giang đưa tay ra nắm chặt, một điểm huỳnh quang bị y nắm trong tay.

Đó chính là một đạo chân linh còn sót lại của Xi Vưu.

Xi Vưu tuy thất bại, nhưng y vì Vu tộc mà chiến đấu cũng đã lập được công tích không nhỏ.

Đế Giang muốn cho Xi Vưu một phần bồi thường.

“Đi đi!” Đế Giang ném chân linh của Xi Vưu vào địa phủ, hóa thành một trong Thập Điện Diêm La.

“Chuyện của Xi Vưu là lỗi của ta.” Về đến Thiên Cung, Nữ Oa cũng đã biết hướng đi của Đế Giang.

Đế Giang lắc đầu nói: “Chuyện của Xi Vưu không liên quan đến ngươi, tạm thời đảm nhiệm vị trí Ngọc Đế cũng không nên can thiệp vào tranh chấp ở Hồng Hoang.” “Ngược lại có một số kẻ trơ trẽn, không biết xấu hổ, không màng mặt mũi mà mưu cầu lợi ích, thật khiến người ta buồn nôn.” Nói xong, y ngồi lên ngôi vị Ngọc Đế, trong mắt bắn ra thần quang, cao giọng nói: “Sắc lệnh của Ngọc Đế, từ hôm nay, các Thánh Nhân của Hồng Hoang tiến vào Thiên Cung nhận chức vụ của mình, không có việc quan trọng không được tiến vào Hồng Hoang, không được can thiệp vào chuyện của Hồng Hoang.” “Kẻ trái lệnh, chết!” Giọng nói của Đế Giang trong nháy mắt vang vọng khắp Hồng Hoang, mỗi một sinh linh Hồng Hoang đều cảm nhận được sự uy nghiêm vô hạn, không ai không quỳ xuống đất bái lạy.

Trong Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân.

Quảng Thành Tử sắc mặt tái nhợt nhìn về phía Nguyên Thủy.

“Sư tôn, Đế Giang có ý gì vậy?” “Chẳng lẽ muốn báo thù việc chúng ta can thiệp vào cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng?” Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, nói: “Không sao, hắn chỉ nói rõ Thánh Nhân không được can thiệp, chứ không hề hạn chế các ngươi, các ngươi cứ yên tâm.” Quảng Thành Tử lúc này mới thở phào một hơi.

Uy thế của Đế Giang trong các sinh linh Hồng Hoang thật sự quá kinh người, dù là thủ đồ dưới trướng Thánh Nhân cũng không thể không lo lắng đề phòng.

Đế Giang sau khi ban bố sắc lệnh, liền rơi vào trầm tư.

Hiện tại cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng đã hạ màn, bất kể người được chọn có phải là người y muốn hay không, Tam Hoàng của Nhân

tộc đều đã quy vị, trật tự Hồng Hoang tiến thêm một bước được thiết lập.

Vị trí Ngọc Đế cũng đã thực hiện chức trách, tiếp theo phải suy tính đến đại sự.

Lúc này nhục thân của Đế Giang đã thành Thánh bằng pháp tắc, chỉ có Nguyên Thần là chưa viên mãn.

Muốn trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, y bắt buộc phải tu luyện Nguyên Thần đến viên mãn.

Nhưng Nguyên Thần không dễ tu luyện như vậy, cần có đốn ngộ, cần có cơ duyên.

Vấn đề này y đã suy nghĩ đến từ sau khi bị ép thăng cấp thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Muốn có được cơ duyên để Nguyên Thần viên mãn, chỉ ngồi yên trên vị trí Ngọc Đế thì cơ hội rất nhỏ, bắt buộc phải tìm cách khác.

Việc Xi Vưu chuyển thế đã cho y một vài linh cảm.

Nhân tộc hiện nay đã thống nhất, Hồng Hoang lại thôn phệ tam giới, khí vận hội tụ trong Nhân tộc có thể nói là trước nay chưa từng có, nếu có thể lợi dụng, vậy thì việc thành tựu Nguyên Thần viên mãn không phải là không có cơ hội.

Nữ Oa ngoan ngoãn không quấy rầy suy nghĩ của Đế Giang, đứng bên cạnh thần vị bầu bạn cùng y.

"Xem ra lại phải phiền ngươi một thời gian rồi." Đế Giang nhẹ nhàng nắm lấy tay Nữ Oa, nói.

Nữ Oa nói: "Ngươi lại muốn ra ngoài?" Đế Giang gật đầu nói: "Không sai, lần này e rằng cần một thời gian dài hơn, Thiên Đình giao cho ngươi quản lý." "Nhưng..." Đế Giang mỉm cười nói: "Không cần

để ý, chỉ cần trông chừng đám Thánh Nhân kia là được." Thời gian trôi qua gần ngàn năm.

Sau Tam Hoàng, Ngũ Đế kế vị, Nhân tộc dần dần hưng thịnh.

Đại Vũ sau khi trị thủy đã truyền ngôi cho con trai là Khải, từ đó mở ra thời đại gia thiên hạ.

Nhà Hạ thái bình bốn trăm năm, cho đến khi Hạ vương Kiệt kế vị.

Hắn sủng ái Muội Hỉ, tàn hại trung lương, khiến trời đất nghiêng ngả, lúc này trời sinh huyền điểu, giáng sinh ra nhà Thương, Thương Thang có đức, cử binh lật đổ nhà Hạ tàn bạo bất nhân, kiến lập nên triều Thương.

Triều Thương truyền được ba mươi đời, cuối cùng truyền đến tay Đế Ất.

Đế Ất sinh được ba con trai, trưởng tử là Vi Tử Khải, thứ tử là Vi Tử Diễn, tam tử là Thọ Vương.

Trong đó tam tử Thọ Vương được Đế Ất yêu thương nhất.

Năm xưa khi Thọ Vương ra đời, trời giáng dị tượng, có hư ảnh một người khổng lồ đội trời đạp đất hiện ra trên không trung cung điện, mắt nhìn khắp hoàn vũ.

Vì thế Thọ Vương từ nhỏ đã khác thường, tuổi còn nhỏ đã sức mạnh vô cùng, mười hai mười ba tuổi đã có thể đánh ngã ba bốn thị vệ trong cung, đến năm mười lăm tuổi càng có thể một tay nhấc đỉnh.

Ngoài sức mạnh vô cùng, Thọ Vương còn có tài mưu lược, xuất khẩu thành thơ.

Dáng vẻ của hắn anh tuấn tiêu sái, trong ba vị vương tử là người giống Đế Ất nhất.

Trong triều đình âm thầm có tin đồn, Đế Ất muốn lập Thọ Vương

làm thái tử.

Một ngày nọ, Đế Ất triệu tập văn võ đại thần du ngoạn trong ngự hoa viên.

Lúc này mẫu đơn nở rộ, vua tôi tụ tập trong Phi Vân Các ngắm hoa.

Không biết do lâu năm không được tu sửa hay vì nguyên nhân gì, xà ngang của Phi Vân Các "ầm" một tiếng đột nhiên sập xuống.

Ngay dưới xà ngang chính là Đại vương Đế Ất!

Biến cố đột ngột khiến vua tôi đều kinh hãi, ngây người tại chỗ.

Trong lúc nguy cấp, một bóng người từ bên cạnh lao ra, một tay đẩy Đế Ất ra, gắng gượng đỡ lấy xà ngang đang đổ sập.

Một trận bụi mù tan đi, văn võ đại thần mới hoàn hồn, vội vàng đỡ Đế Ất.

"Đại vương có bị thương không?" "Đại vương không sao chứ?" Đế Ất gạt tay văn võ đại thần ra, vừa hay nhìn thấy Thọ Vương đang đỡ xà ngang to bằng một người ôm, vững vàng đứng tại chỗ.

Giống hệt hư ảnh người khổng lồ lúc Thọ Vương ra đời.

"Phụ vương không sao chứ?" Thọ Vương lo lắng hỏi.

Chương 249

Trong mắt Đế Ất lấp lánh lệ hoa, trong khoảnh khắc nguy cấp nhất, chỉ có đứa con nhỏ nhất này ra tay cứu giúp, nếu không có Thọ Vương ở đây, e rằng ông đã bị xà ngang đè chết.

"Điện hạ thiên sinh thần lực, uy vũ bất phàm!" "Điện hạ vì Đại vương mà xả thân quên mình, thật là phúc lớn của Đại Thương ta a!" Sau sự việc ở Phi Vân Các, Thừa tướng Thương Dung, Thượng đại phu Mai Bá, Triệu Khải... cùng dâng tấu, xin Đế Ất lập Thọ Vương làm thái tử.

Sau đó, Đế Ất tại vị ba mươi năm thì băng hà, Thọ Vương kế vị, vương hiệu là Trụ.

Trước khi Trụ Vương kế vị, Đế Ất đã chuẩn bị sẵn mọi thứ cho hắn.

Trong triều có Thái sư Văn Trọng, Thừa tướng Thương Dung, võ có Trấn quốc Võ Thành vương Hoàng Phi Hổ, triều Thương sau hơn sáu trăm bốn mươi năm phát triển, đã là một cảnh tượng hùng mạnh.

Trụ Vương kế thừa một thời thịnh thế.

Vào năm thứ bảy sau khi Trụ Vương kế vị, trên triều hội, Thừa tướng Thương Dung ra khỏi hàng tấu rằng: "Khải bẩm Đại vương, ngày mai là sinh thần của Nữ Oa nương nương, xin Đại vương dời giá đến cung Nữ Oa, vì Nữ Oa nương nương dâng hương." Trụ Vương nhíu mày, Đại vương xuất cung có nhiều bất tiện, tại sao Thương Dung lại đề xuất tấu thỉnh như vậy.

"Nữ Oa có công đức gì mà phải để quả nhân ngự giá đích thân đến cung của bà ta dâng hương?" Thương Dung đáp: "Nữ Oa nương nương là Thánh Nhân thượng cổ, tạo ra con người, vá trời, lập nên vô

tận công đức, là chính thần phù hộ Đại Thương ta, Đại vương nên đến dâng một nén hương, cầu phúc cho triều Thương ta." Trụ Vương trầm ngâm một lát, rồi đồng ý.

Ngày hôm sau, Trụ Vương ngự giá ra khỏi cửa nam Triều Ca, một đường hướng đến cung Nữ Oa.

Cùng lúc đó, tại vùng đất phương Tây, hai Thánh của Tây Phương Giáo đang lén lút mưu đồ.

"Sư huynh, hiện nay Phong Thần đại kiếp đã đến, là cơ hội để Tây Phương Giáo chúng ta quật khởi." Chuẩn Đề vẫn luôn chú ý đến biến động của đại địa Hồng Hoang, từ khi Trụ Vương kế vị, y đã cảm nhận được Phong Thần đại kiếp.

Tiếp Dẫn đạo nhân do dự không quyết, nói: "Lời tuy như vậy, nhưng Ngọc Đế Đế Giang từng hạ sắc lệnh, nói rõ nếu Thánh Nhân ra tay can dự vào Hồng Hoang, nếu không sẽ ra tay trấn áp." Rõ ràng, Tiếp Dẫn đã bị Đế Giang đánh cho sợ hãi lần trước, đối với sắc lệnh của Đế Giang căn bản không nảy sinh được ý nghĩ phản kháng.

Chuẩn Đề cười một cách quỷ dị, hạ thấp giọng nói: "Ta đã nghe ngóng tin tức, Đế Giang đã mất tích gần nghìn năm, Thiên Đình vẫn luôn do Nữ Oa quản lý." Nghe lời của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trước tiên sững sờ, sau đó lộ ra vẻ kinh hỉ.

"Lời ngươi nói có thật không?" "Chắc chắn như đinh đóng cột!" "Quả nhiên trời giúp Tây Phương Giáo ta, sư đệ chắc đã có kế hoạch rồi phải không?" Chuẩn Đề gật đầu cười nói: "Tự nhiên, sư huynh theo ta." Hai vị Thánh Nhân một bước bước ra, vượt qua vạn dặm xa xôi, đến cung Nữ Oa bên ngoài thành Triều Ca của Đại Thương.

Chuẩn Đề bố trí một lớp bình phong, che giấu hết thân hình và âm thanh của hai Thánh.

Lúc này Trụ Vương vừa mới bước xuống xe giá, đi vào trong cung Nữ Oa.

"Theo ý sư đệ, người này là mấu chốt của Phong Thần chi kiếp?" Chuẩn Đề gật đầu, nói: "Nói chính xác, là khởi đầu của toàn bộ Phong Thần đại kiếp." Chuẩn Đề trước đó đã bố trí một số thứ ở Triều Ca, tất cả đều nằm trong kế hoạch.

Trụ Vương bước vào cung Nữ Oa, nhìn thấy thánh tượng Nữ Oa ở trung tâm.

Thánh tượng Nữ Oa dung mạo đoan trang tú lệ, quốc sắc thiên hương.

Nhưng Trụ Vương thấy thánh tượng Nữ Oa lại cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu, dường như đã gặp ở đâu đó.

Trong lúc Trụ Vương đang suy nghĩ, Chuẩn Đề lại "hả" một tiếng.

Tiếp Dẫn hỏi: "Sư đệ sao vậy?" Chuẩn Đề nói: "Theo bố trí của ta, Trụ Vương sẽ ở trong cung Nữ Oa làm bẩn thánh tượng Nữ Oa, khiến Nữ Oa giáng xuống lửa giận ngút trời, tại sao Trụ Vương bây giờ vẫn một bộ dáng thần trí tỉnh táo?" Tiếp Dẫn nghe vậy không khỏi tắc lưỡi, sư đệ thật gan lớn, mạo hiểm chọc giận hai vị Thánh Nhân là Đế Giang và Nữ Oa để can thiệp vào Phong Thần chi kiếp.

"Sư huynh, đã làm rồi, thì phải làm cho triệt để, ta nếu thắng được Phong Thần chi kiếp, sau này sẽ không còn sợ Đế Giang kia nữa." Tiếp Dẫn gật đầu, Tây Phương nhị thánh tuy là Thánh Nhân, nhưng cuối cùng vẫn sống dưới sự áp chế của Đế Giang, nếu có cơ hội vượt qua Đế Giang, thậm chí áp chế Đế Giang, thì cái giá có lớn đến đâu cũng cam tâm tình nguyện.

"Đi!" Chuẩn Đề mỉm cười, cong ngón tay búng ra một con bọ nhỏ.

Con bọ bay đến cổ Trụ Vương, cắn một phát.

"Ây da!" Trụ Vương sờ sờ cổ, phát hiện chỉ là một con bọ nhỏ, liền không để ý nữa.

Quay đầu nhìn lại thánh tượng Nữ Oa, đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh, miệng khô lưỡi khô.

Trong mắt y, Nữ Oa chính là mỹ nhân vô song trên đời, không kìm được muốn thân cận một phen.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liếc nhau cười: "Thành công rồi." Tây Phương nhị thánh thi triển độn pháp rời khỏi cung Nữ Oa, họ không muốn đối mặt với Nữ Oa đang thịnh nộ.

Dù không thể xem vở kịch hay tiếp theo, nhưng bàn cờ Phong Thần đã bắt đầu, họ phải bố trí cho tốt, tranh thủ thu hoạch được quả ngọt lớn nhất trong Phong Thần chi kiếp.

Sau khi Tây Phương nhị thánh rời đi, thần trí của Trụ Vương hoàn toàn rơi vào hỗn loạn.

"Đẹp quá!

Thật sự đẹp quá!" Thái giám bên cạnh nhận ra điều bất thường, lập tức khuyên can: "Đại vương, đây là thánh tượng của Nữ Oa nương nương, không thể khinh suất a!" Trụ Vương đã trúng pháp thuật của Chuẩn Đề nào có nghe lọt tai, vung tay lớn: "Mang văn phòng tứ bảo đến đây!" Thái giám bất lực, đành phải mang bút mực cho Trụ Vương.

Trụ Vương nhận lấy rồi vung bút lớn, liền đề một bài thơ lên tường: "Phượng loan bảo trướng cảnh phi thường, Tận nê kim xảo tường trang. .....

Đãn đắc yêu nhiêu năng cử động, Thủ hồi trường nhạc thị quân vương." Một bài thơ đề xong, Trụ Vương ném bút đi, ha hả cười lớn.

“Mỹ nhân a mỹ nhân!

Ta nhất định sẽ cưới ngươi về cung, để ngươi thường xuyên bên cạnh ta!” Trong lúc Trụ Vương đang cười lớn, trong cung Nữ Oa đột nhiên cuồng phong nổi lên, người trong cung cảm thấy đất rung núi chuyển.

“Chuyện gì vậy?

Xảy ra chuyện gì rồi?” “Nữ Oa nương nương nổi giận!

Giáng tội cho chúng ta a!” “Nữ Oa nương nương bớt giận, Nữ Oa nương nương bớt giận!” Thái giám cùng các văn võ đại thần đều quỳ rạp trên đất, cầu xin Nữ Oa Thánh Nhân tha thứ.

Nhưng tội khinh suất với Thánh Nhân sao có thể dễ dàng được tha thứ?

Lại một trận cuồng phong, đám tùy tùng bị thổi ra ngoài cung Nữ Oa.

Các đại thần nhìn trái nhìn phải, phát hiện đồng liêu đều ở đây, chỉ thiếu mỗi Đại vương.

“Nữ Oa nương nương không phải sẽ giáng tội cho Đại vương chứ?” “Đại vương làm ra hành động như vậy, sỉ nhục Thánh Nhân, thật không nên a!

Nữ Oa nương nương giáng tội xuống, cũng là chuyện bình thường.” “Đại Thương ta chẳng lẽ sắp gặp đại nạn rồi sao?” “Đại vương không hiền, làm ra hành động trời oán người giận như vậy!” Bên ngoài cung Nữ Oa xôn xao, các đại thần đều vì hành động quá khích của Trụ Vương mà cảm thấy phẫn nộ và đau lòng.

Chọc giận Thánh Nhân, Đại Thương tất sẽ gặp đại họa.

Nữ Oa vốn đang ở Thiên Cung xử lý sự vụ, đột nhiên trong lòng

có cảm ứng, liền thấy được cảnh Trụ Vương dâng hương ở cung Nữ Oa.

Một vị quân chủ của một triều dâng hương vốn là một chuyện tốt, nhưng Trụ Vương đột nhiên vung bút đề một bài thơ lên tường.

Nội dung bài thơ càng không thể chấp nhận được.

Nữ Oa đường đường là Thánh Nhân, lúc nào từng chịu sự sỉ nhục như vậy?

Ý thức của nàng lập tức hạ giới, tiến vào trong thánh tượng, một bước bước xuống đài dâng hương.

Trụ Vương đang chìm đắm trong ảo tưởng tươi đẹp đón Nữ Oa về cung, khi thấy Nữ Oa từ trên đài bước xuống, không những không kinh ngạc, ngược lại còn cho rằng Nữ Oa đã nghe thấy nguyện vọng của mình, hạ phàm đến gặp hắn.

"Kẻ cuồng đồ to gan, lại dám sỉ nhục bản tôn, hôm nay ngươi sẽ phải nếm thử lửa giận của Thánh Nhân." Nữ Oa tức giận vỗ một chưởng xuống, tuy không dùng pháp lực, nhưng nếu chưởng này đánh trúng, lực đạo của một chưởng đủ để khiến Trụ Vương trọng thương.

Chương 250

Trụ Vương trong mắt đột nhiên khôi phục lại sự tỉnh táo, liền thấy một chưởng hướng về phía mình.

Y trời sinh thần lực, vốn là một chiến sĩ xuất sắc, đối mặt với tập kích, theo bản năng muốn đi chống cự.

"Hử?" Chưởng phong sắp đánh trúng Trụ Vương, Nữ Oa đột nhiên thu tay, một ngón tay điểm vào giữa trán y.

"Tại sao lại quen thuộc như vậy?" Từ khi Đế Giang rời khỏi Thiên Cung không rõ tung tích, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác này.

Hai người đã xa nhau ngàn năm, Nữ Oa thường xuyên nhớ lại khoảng thời gian ở bên Đế Giang.

Hiện tại cảm giác quen thuộc này lại một lần nữa xuất hiện, sao không khiến Nữ Oa vừa kinh ngạc vừa vui mừng?

Đầu ngón tay nhảy múa linh quang, liền điểm vào giữa trán Trụ Vương.

Trụ Vương dù sao cũng trời sinh thần lực, nhưng trước mặt Nữ Oa lại không thể động đậy, mặc cho nàng thi triển.

"..." Trụ Vương chưa nói hết lời, liền cảm thấy một luồng ký ức khổng lồ ập đến, ngây người tại chỗ.

"Ta là Đế Giang, ta là Tổ Vu..." "Ta là Trụ Vương, con trai của Đế Ất..." Thần thái trong mắt Trụ Vương lúc sáng lúc tối, miệng thốt ra những lời nói mơ hồ.

Nữ Oa nhíu mày, lập tức nghĩ đến một khả năng.

Nàng xoay người, liền rời khỏi cung Nữ Oa, một đường đi xuống, thẳng đến địa phủ.

"Gặp qua Nữ Oa Thánh Nhân!" Nữ Oa đến địa phủ là để tra chứng mối quan hệ giữa Đế Giang và Trụ Vương.

Từ ký ức mơ hồ của Trụ Vương, Nữ Oa đã đoán ra được đại khái, muốn biết nội tình, phải tìm người biết chuyện.

"Gặp qua Nữ Oa Thánh Nhân." "Hậu Thổ Thánh Nhân không cần khách khí." Năm xưa Hậu Thổ thân hóa luân hồi, Đế Giang muốn chuyển thế tất phải đi qua đây, nhất định biết rõ chân tướng sự việc.

"Nữ Oa Thánh Nhân có phải muốn hỏi về tung tích của đại ca?" "Ngươi biết hướng đi của y?

Tại sao năm đó ta hỏi ngươi, ngươi đều không nói?" "Tất cả đều là sự sắp xếp của đại ca, lúc đó thời cơ chưa đến, thiên cơ không thể tiết lộ, hiện nay đại kiếp sắp đến, cũng là lúc công khai sự việc rồi." "Chẳng lẽ y thật sự chuyển thế thành Trụ Vương?" Hậu Thổ gật đầu, nói: "Kế hoạch của đại ca chính là thông qua chuyển thế để cảm ngộ phương pháp của Nguyên Thần, tu luyện Nguyên Thần đến viên mãn, đồng thời tìm kiếm cơ duyên trong Phong Thần chi kiếp để thành Đại Đạo." "Nhưng, tại sao lại giấu ta?" Hậu Thổ cười nói: "Sợ ngươi quá lo lắng, sẽ tiết lộ thân phận chuyển thế, dẫn đến các Thánh Nhân khác ra tay." Nữ Oa nghe lời giải thích của Hậu Thổ, cuối cùng cũng hiểu rõ mưu đồ của Đế Giang.

Đế Giang e rằng từ sớm đã bắt đầu chuẩn bị cho Phong Thần chi kiếp rồi, nếu không cũng sẽ không cố tình chuyển thế đầu thai vào lúc này.

Trở lại cung Nữ Oa, thời gian cũng chỉ qua một chốc, Trụ Vương dưới pháp lực của nàng vẫn chưa hoàn hồn.

“Tỉnh!” Nữ Oa khẽ quát một tiếng, âm thanh trong trẻo xuyên thấu đại não Trụ Vương.

Trụ Vương mở to hai mắt, nhìn Nữ Oa, lẩm bẩm: “...Nữ Oa?” “Ngươi nhớ ra rồi?” Trụ Vương, không, Đế Giang gật đầu, nói: “May mà có ngươi ở đây, ta mới có thể nhớ lại.” Đế Giang nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, khi mở mắt ra lần nữa, cảnh giới, sức mạnh của y toàn bộ đã trở về trong cơ thể.

“Cảm giác này thật tốt.” Nữ Oa mỉm cười nhìn hành động của Đế Giang, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

“Những năm nay vất vả cho ngươi rồi.” Đế Giang nhẹ nhàng ôm lấy Nữ Oa, an ủi.

Nữ Oa khẽ nói: “Không vất vả, vì ta biết ngươi nhất định sẽ trở về.” Ân ái một lúc, Nữ Oa hỏi: “Vừa rồi tại sao, tại sao ngươi lại làm chuyện đó với ta?” Đế Giang lúc này mới nhớ lại câu thơ mình đề trên tường không lâu trước đó, liền nói: “Ban đầu ta chỉ đến cung Nữ Oa dâng hương, khi vào cung vẫn không có gì bất thường, nhưng một lát sau không biết vì sao thần trí bắt đầu mơ hồ không rõ, trong đầu xuất hiện những ý nghĩ kỳ quái.” Đế Giang kể lại sự việc một lần.

Không cần Nữ Oa mở miệng, y cũng biết có kẻ đã ra tay với mình.

Thân thể này là vua của triều Thương, thân mang khí vận của một triều, người thường không thể làm gì được.

Kẻ có thể thần không biết quỷ không hay điều khiển ý thức của y, thậm chí dám phớt lờ lửa giận của Nữ Oa, thủ đoạn và sự táo bạo này nhất định không tầm thường.

“Lại có người không màng sắc lệnh của ta, âm thầm ra tay, thật là chê mình sống quá lâu rồi!” Đế Giang nheo mắt thầm nghĩ.

“Có Thánh Nhân ra tay?” Nữ Oa hỏi.

“Không sai, dám mượn tay ta để kéo ngươi vào Phong Thần đại kiếp, có được khí phách và lòng tham lam này nhất định là Thánh Nhân không sai.” Thánh Nhân không tuân theo sắc lệnh sẽ có kết cục gì y đã nói rõ, xem ra sự cám dỗ của Phong Thần chi kiếp còn lớn hơn y tưởng tượng.

Nữ Oa tỏ ra không hiểu, nàng ở Thiên Cung điều hành Thiên Đình ngàn năm, rất ít quan tâm đến Hồng Hoang.

Đế Giang cười giải thích: “Xem ra cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng đã cho họ nếm được vị ngọt, nên mới dám mạo hiểm ra tay như vậy.” Y biết rằng lợi ích lớn nhất của Phong Thần chi kiếp chính là Phong Thần Bảng.

Chỉ cần cầm trong tay Phong Thần Bảng, liền có thể sắc phong thần minh.

Thử nghĩ xem, nếu chư thần đầy trời đều do một người sắc phong, nghe theo hiệu lệnh của người đó, thế lực đó thật sự đáng sợ.

“Trong Thiên Cung ngoài vị trí Ngọc Đế và Tam Hoàng ra, các vị trí khác đã trống từ lâu, ta sao không nhân cơ hội này sắc phong chư thần, lấp đầy Thiên Cung?” Đế Giang vừa nghĩ vậy, liền cảm thấy ý tưởng này khả thi.

Nhưng muốn có được Phong Thần Bảng, tất phải thắng trong đại chiến Phong Thần.

Với thực lực của y, muốn thắng đại chiến Phong Thần dễ như trở bàn tay, nhưng trước đó y đã hạ sắc lệnh, Thánh Nhân không được can thiệp vào chuyện Hồng Hoang.

Nếu y ra tay bị bại lộ, uy tín của y sẽ mất sạch.

Y không phải là loại Thánh Nhân không biết xấu hổ như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, y cần chút thể diện.

“Hiện nay địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, ta không bằng thuận nước đẩy thuyền.” “Nếu ta chưa thức tỉnh, tất sẽ bị thao túng, nhưng bây giờ ư, ai là hươu ai là thợ săn còn chưa biết đâu.” Đế Giang đem kế hoạch nói với Nữ Oa một lần, Nữ Oa đồng ý, quyết định cùng Đế Giang diễn một vở kịch.

Bên ngoài cung Nữ Oa, các đại thần không ai không đau lòng, tiếng than thở liên miên.

Đại vương nảy sinh ý đồ xấu với Nữ Oa nương nương, đề thơ đại bất kính, chọc giận Thánh Nhân, Đại Thương e rằng khó thoát một kiếp.

Đang lúc than khóc, các đại thần liền thấy Đại vương từ trong cung Nữ Oa bước ra.

Nhìn dáng vẻ của Đại vương, dường như bình an vô sự?

Đế Giang không cần thiết phải giải thích với đám đại thần này, y lên xe giá, hạ lệnh trở về Triều Ca.

Vừa trở về Triều Ca, những hành động của y trong cung Nữ Oa liền truyền khắp triều đình, dẫn đến vô số lời khuyên can.

Thừa tướng Thương Dung ra khỏi hàng tấu: “Đại vương, Nữ Oa nương nương là Thánh Nhân, phù hộ lê dân bách tính chúng ta, nay Đại vương làm thơ khinh suất với Thánh Nhân, khiến Thánh Nhân nổi giận, bách tính phải chịu khổ nạn, đây là tội lớn, nếu bị bách tính biết được, e sẽ truyền ra tin đồn Đại vương thất đức.” Một lời khuyên can của Thương Dung dẫn đến sự đồng tình của vô số đại thần trong triều.

Thương Dung là thừa tướng hai triều, địa vị cao quyền trọng, lời nói trong triều có sức nặng cực lớn, một khi gây khó dễ, Đại vương cũng không dễ chịu.

Đế Giang ngồi trên vương vị im lặng không nói.

Y căn bản không nghe lọt tai lời khuyên của Thương Dung, y đang suy nghĩ làm thế nào để thắng được Phong Thần đại kiếp.

Y có thể cảm nhận được, cơ hội thành tựu Nguyên Thần nằm trong Phong Thần chi kiếp, một khi thắng được đại chiến Phong Thần, y liền có thể thành tựu Nguyên Thần viên mãn, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Dù không thể sử dụng sức mạnh Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng ký ức đã thức tỉnh, Trụ Vương chuyển thế này sẽ không đi theo kịch bản của các Thánh Nhân.

Hơn nữa thân phận Trụ Vương này trong Phong Thần chi kiếp lại là một vai trò vô cùng quan trọng, nếu lợi dụng tốt, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều so với việc dùng thực lực Thánh Nhân để áp đảo.

Nhưng trước tiên phải nắm vững triều Thương trong tay.

Trụ Vương kế vị chưa đến mười năm, tuy quốc thái dân an, nhưng Đế Giang một mắt liền nhìn ra triều Thương đang trong tình thế nội ưu ngoại hoạn.

Chương 251

Bên ngoài, bảy mươi hai lộ chư hầu ở Bắc Hải đã dựng cờ tạo phản, chống lại sự thống trị của triều Thương, bốn lộ đại chư hầu cũng mỗi người một lòng, tay nắm trọng binh.

Trong triều, Thừa tướng Thương Dung và Á tướng Tỷ Can nắm giữ triều chính, mọi việc trên triều đình đều phải nghe theo ý kiến của hai người, Trụ Vương nhiều nhất cũng chỉ có thể đưa ra kiến nghị mà thôi.

Vị trí Đại vương trông có vẻ quang vinh, nhưng thực tế binh quyền không có, nhân thủ không có, bên ngoài có chư hầu xưng hùng, bên trong có quyền thần thao túng, vị trí Trụ Vương gần như là một con rối.

"Muốn dùng sức mạnh nhân gian để thắng trận chiến Phong Thần, trước tiên phải nắm vững toàn bộ triều Thương trong tay." "Bước đầu tiên, phải đoạt lại quyền kiểm soát triều đình từ tay Thừa tướng Thương Dung." Trong mắt Đế Giang lóe lên tinh quang, khiến Thương Dung đang thao thao bất tuyệt khuyên can giật mình.

Ánh mắt của Đại vương sao lại có thần như vậy?

Đế Giang nói: "Thừa tướng nói rất có lý, nhưng ta thấy dung mạo của Nữ Oa Thánh Nhân có vẻ đẹp tuyệt thế, nên mới làm thơ ca ngợi một phen, các vị không cần bận tâm, cũng tốt để bách tính biết được dung nhan kinh thế của Nữ Oa Thánh Nhân." Thấy Đế Giang giải thích như vậy, các thần tử nhìn nhau, nhất thời không tìm được lời phản bác, chỉ có thể im lặng gật đầu.

Đế Giang liền tuyên bố bãi triều, sắc mặt không tốt trở về thư phòng.

Vừa rồi lời khuyên của Thương Dung không phải không có lý, nhưng y cố tình không nghe, lựa chọn phản bác, là để xem trên triều đình rốt cuộc có mấy người nghe lời y.

Nhưng kết quả khiến y thất vọng.

Cả triều thần tử đều răm rắp nghe theo Thương Dung.

Vị Đại vương này trong mắt họ chỉ là một vật bài trí mà thôi.

Nhưng không có chút thử thách, thì còn gì là thú vị?

"Tuyên Phí Trọng, Vưu Hồn hai người vào cung." Phí Trọng và Vưu Hồn là hai đại gian thần nổi danh của Đại Thương, mê hoặc thánh thính, nói lời nịnh hót không thiếu thứ gì, trong triều mọi người đều khinh bỉ không muốn qua lại, trong dân gian sớm đã truyền đi danh tiếng gian thần của họ.

"Hai ngươi thấy thế nào về việc quả nhân làm ở cung Nữ Oa?" Phí Trọng, Vưu Hồn liếc nhau, Đại vương lại bị lão già Thương Dung chọc tức trên triều đình rồi sao?

Phí Trọng ra khỏi hàng nói: "Đại vương là con của thiên mệnh, là vua của Đại Thương, lời nói việc làm nhất định có thiên mệnh ban cho, tự có đạo lý của nó.

Đại vương đề thơ, nhất định là muốn thiên hạ người cũng biết được vẻ đẹp của Nữ Oa nương nương là vô song trên đời, đây có thể là một việc đại thiện, Thánh Nhân nên giáng xuống công đức mới phải." Không thể không nói, Phí Trọng có thể trở thành sủng thần trước ngai vàng cũng có mấy phần thực lực, chỉ riêng cái miệng có thể nói đen thành trắng, đã đủ để thánh quyến không suy rồi.

Đế Giang cười nhạt nói: "Vậy quả nhân sau khi thấy vẻ đẹp của Nữ Oa thì ăn không ngon ngủ không yên, cũng cảm thấy hậu cung không thể khiến quả nhân hài lòng, phải làm thế nào?" Vưu Hồn quỳ

rạp trên đất, nói: "Đại vương, ngài là chủ của Đại Thương, thiên hạ đều là của ngài, ngài ngày mai có thể hạ một đạo ý chỉ, để bốn lộ chư hầu ở mỗi một trấn tuyển chọn trăm mỹ nữ sung thực hậu cung, lo gì không chọn được tuyệt sắc giai nhân khiến Đại vương hài lòng chứ?" "Ha ha ha!" "Hai người thật thấu hiểu lòng quả nhân a!" "Không tệ, không tệ." Đế Giang liên tiếp đặt câu hỏi không phải để thử dò một phen, xem xem thái độ của Phí Trọng và Vưu Hồn thế nào.

Nếu cũng khuyên can như Thương Dung, vậy thì sẽ bị Đế Giang liệt vào danh sách thanh trừng.

Nhưng biểu hiện hiện tại của họ đã chứng minh, họ là gian thần chính hiệu, không cùng một phe với những kẻ được gọi là trung thần như Thương Dung.

Dù có hơi nịnh bợ, nhưng là người có thể dùng được.

Phí Trọng và Vưu Hồn đều là sủng thần.

Nếu mất đi ân sủng của Trụ Vương, họ sẽ chẳng là gì cả.

Những kẻ được gọi là trung thần sớm đã không vừa mắt họ sẽ lập tức bài xích họ ra khỏi triều đình, lưu đày đến biên cương.

Đối với sự trung thành của hai người, Đế Giang tin được.

"Vậy thì trên triều đình ngày mai, do các ngươi đề xuất hạng mục này, làm thế nào để thuyết phục các thần tử thì xem các ngươi, làm tốt sẽ có thưởng, làm hỏng, ha ha, chờ đến Khuyển Nhung sống cả đời đi." Hai người không khỏi rùng mình, Đại vương muốn quyết liệt với triều đình rồi a!

Vưu Hồn đang định mở miệng từ chối, lại bị Phí Trọng kéo lại.

Nhìn ánh mắt của Phí Trọng, Vưu Hồn theo bản năng nuốt lại những lời định nói.

“Cẩn tuân mệnh lệnh của Đại vương.” Hai người ra khỏi ngự thư phòng, Vưu Hồn vội vàng hỏi: “Phí đại nhân vừa rồi tại sao lại ngăn ta?” Phí Trọng khinh thường cười một tiếng, nói: “Nếu không phải ta ngăn ngươi, e rằng hiện tại ngươi đang trên đường đến Khuyển Nhung rồi.” Vưu Hồn lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh, vội vàng chắp tay hỏi: “Xin Phí đại nhân chỉ giáo.” Phí Trọng suy tư quay đầu nhìn lại ngự thư phòng đang sáng đèn, nói: “Ngươi thật sự cho rằng Đại vương muốn tìm kiếm mỹ nhân lấp đầy hậu cung sao?” “Chẳng lẽ không phải?” “Có lẽ, nhưng Đại vương càng xem trọng biểu hiện của chúng ta.” Vưu Hồn tỏ ra không hiểu.

Phí Trọng giải thích: “Rõ ràng Đại vương có thể hạ một đạo ý chỉ, quyết định việc này, cớ gì phải tốn công tốn sức để hai chúng ta thuyết phục quần thần, tại sao?” Vưu Hồn bừng tỉnh đại ngộ: “Đại vương muốn khảo nghiệm chúng ta?” Phí Trọng gật đầu, Vưu Hồn không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đại vương đã tính toán đến mức độ này, thật đáng sợ.

Phí Trọng cảm thán một tiếng: “Triều đình sắp tới có thể sẽ long trời lở đất a!” Một bên khác, khi Nữ Oa trở về Thiên Cung, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Các tiên nữ thị vệ gặp phải đều không dám thở mạnh.

Nữ Oa cũng không giải thích, trở về cung của mình.

Không lâu sau, chuyện Trụ Vương xúc phạm Thánh Nhân đã truyền đi trong giới Thánh Nhân.

Nữ Oa nhìn bàn làm việc bừa bộn, thở dài một hơi nói: “Linh Châu Tử, ngươi lại nghịch ngợm rồi.” Một viên châu lấp lánh từ trong đống giấy tờ chui ra, hóa thành một con búp bê mập mạp cao bằng một gang tay.

Con búp bê mập vừa thấy sắc mặt không tốt của Nữ Oa, lập tức nịnh nọt: "Nữ Oa nương nương, ngài về rồi ạ, con đang giúp ngài dọn dẹp bàn làm việc đây." Nữ Oa lập tức dở khóc dở cười, viên Linh Châu Tử này là bảo vật nàng vô tình nhặt được khi du ngoạn Hồng Hoang lúc rảnh rỗi.

Viên châu có linh, tuy không có tác dụng lớn, nhưng lúc buồn chán có thể giải khuây, vì thế Nữ Oa liền giữ nó lại trong Thiên Cung.

Nhìn Linh Châu Tử, Nữ Oa lại nhớ đến Đế Giang, nàng mỉm cười dịu dàng, nói: "Linh Châu Tử, gần đây trời đất sắp biến đổi, một đại tạo hóa sắp xuất hiện, ta phái ngươi xuống hạ giới tranh đoạt phần tạo hóa này, thế nào?" Linh Châu Tử khóc lóc nói: "Không muốn đâu nương nương, con sau này nhất định sẽ nghe lời, đừng để con rời đi có được không?" Nữ Oa dịu dàng cười nói: "Không được đâu nha." Linh Châu Tử đang làm nũng, lại bị Nữ Oa gõ nhẹ vào đầu.

"Đi đi, có được trận tạo hóa này ngươi mới có thể bước lên con đường đại đạo, nếu không cả đời cũng chỉ là một viên linh châu mà thôi." Linh Châu Tử nửa hiểu nửa không, cuối cùng gật đầu, đồng ý với sự sắp xếp của Nữ Oa.

"Đi đi!" Nữ Oa nắm lấy Linh Châu Tử, đưa xuống hạ giới, một luồng linh quang liền từ Thiên Cung bay vào địa phủ.

Khắp nơi trong Hồng Hoang, đều nhìn luồng linh quang rơi xuống mà có điều suy nghĩ.

Thế giới phương Tây.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên vô cùng đắc ý, họ đã mở ra Phong Thần chi kiếp, gài bẫy Nữ Oa một phen, kéo nàng vào vũng lầy.

"Nghe nói Nữ Oa nổi giận, dọa sẽ thiêu rụi triều Thương." "Ha ha, đến lúc đó triều Thương bị diệt, công đức của chúng ta khó mà

đếm xuể a." "E rằng sau hôm nay, không ít Thánh Nhân sẽ ra tay a!" Đúng như lời Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nói, vào khoảnh khắc Trụ Vương đề thơ, việc Phong Thần chi kiếp mở ra đã không thể giấu được các Thánh Nhân.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy vừa giảng đạo cho đệ tử xong, liền trong lòng có cảm ứng, lộ ra nụ cười.

"Phượng hoàng gáy ở Kỳ Sơn, có thánh chủ giáng sinh, thế đạo Hồng Hoang lại sắp thay đổi." "Trong triều đình Đại Thương đều là đệ tử Tiệt Giáo, chúng ta không thể can thiệp." "Khương Tử Nha, Thân Công Báo, hai người lập tức xuống núi đến Tây Kỳ phò tá thánh chủ." "Xiển Giáo ta trong đại kiếp lần này tất nhiên sẽ giành được lợi ích lớn nhất." Khương Tử Nha và Thân Công Báo nhận lệnh rời đi.

Quảng Thành Tử hỏi: "Sư tôn, tại sao không để chúng con đi?

Thiên tư của Khương Tử Nha và Thân Công Báo tuy cao, nhưng tu vi cảnh giới còn yếu, e sẽ làm hỏng đại sự của sư tôn." Quảng Thành Tử trong cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng đã thu Hiên Viên làm đồ đệ, nhận được lợi ích lớn nhất, tự nhiên cũng nhòm ngó những lợi ích tiếp theo.

Nguyên Thủy nói: "Chúng ta trong cuộc tranh đoạt Nhân Hoàng đã quá phô trương, nếu trong Phong Thần chi kiếp cũng như vậy, e sẽ chiêu mời sự oán hận của các Thánh Nhân khác." "Hơn nữa Phong Thần chi kiếp mới vừa bắt đầu, chúng ta chỉ cần tĩnh quan kỳ biến rồi mới tính." Thấy Nguyên Thủy không nói nữa, Quảng Thành Tử cũng thức thời ngậm miệng.

Lúc này trong Triều Ca dân oán sôi trào, trên triều đình càng như vậy.

Các đại thần do Thương Dung đứng đầu công khai chỉ trích hành vi của Đế Giang đã chọc giận trời cao.

“Đại vương, sỉ nhục Thánh Nhân là đại sự, Đại vương phải đích thân đến cung Nữ Oa thỉnh tội với Nữ Oa nương nương, cầu được Thánh Nhân lượng giải, nếu không trời sẽ giáng đại họa xuống Đại Thương a!” Đế Giang giận dữ hừ nói: “Quả nhân đường đường là vua của Đại Thương, lại phải đi thỉnh tội nhận sai?

Để mặt mũi của quả nhân ở đâu, để mặt mũi của Đại Thương ở đâu, Thương Dung, trong mắt ngươi chẳng lẽ chỉ có những Thánh Nhân cao cao tại thượng kia, quên mất quả nhân là thần tử của ngươi, thần tử của Đại Thương rồi sao?” Thương Dung “phịch” một tiếng quỳ rạp trên đất, toàn thân run rẩy.

Những lời này của Đế Giang có thể giết người không dao, trực tiếp chất vấn căn bản làm thần của Thương Dung, chất vấn sự trung thành của ông.

“Đại vương minh giám a, lão thần mọi việc đều vì sự phồn thịnh của Đại Thương ta, tuyệt không có nửa điểm tư tâm.” “Việc này sau này hãy bàn.” Đế Giang một câu nói đã áp chế khí thế của Thương Dung, trực tiếp gạt chuyện này sang một bên, liếc mắt ra hiệu cho Phí Trọng.

Chương 252

Phí Trọng trong lòng hiểu rõ, ra khỏi hàng tấu: "Đại vương kế vị nhiều năm, hiện nay không có một hậu hai phi, hậu cung trống rỗng, thần kiến nghị để các lộ chư hầu ở mỗi một trấn chọn trăm mỹ nữ lấp đầy hậu cung." Lời này vừa nói ra, triều đình một phen xôn xao, không ít đại thần trực tiếp chỉ vào mũi Phí Trọng mắng to là gian thần.

Phí Trọng lại một bộ dạng mặc kệ người khác nói gì, mỉm cười ứng đối với những đại thần này.

Y biết, lần này có Đại vương đứng sau lưng mình.

Là sức mạnh cường đại nhất của cả triều Thương.

Không có gì phải sợ.

Phí Trọng và Vưu Hồn hai người đấu võ mồm với quần thần, lý luận tranh cãi.

Hai người mặt dày lòng đen miệng lưỡi lanh lợi, chửi người không tốn chút sức lực, tranh cãi cả nửa ngày, cãi đến mức đối thủ suýt tức đến thất khiếu sinh khói, gắng gượng đắc tội với quá nửa triều đình.

Đế Giang hài lòng với biểu hiện của Phí Trọng và Vưu Hồn.

Kể từ lúc này, hai người họ đã là những cô thần, trên triều đình chỉ có thể nương tựa vào một người duy nhất.

"Chuyện này cứ theo lời Phí ái khanh mà làm, trong vòng ba tháng, mỹ nhân các nơi phải được đưa hết về Triều Ca.

Việc này giao cho Phí Trọng phụ trách, không được có sai sót." Đế Giang đập bàn, quyết định luôn chuyện này.

Quần thần giận nhưng không dám nói, lúc trước Thương Dung lên tiếng khuyên can liền bị Đại vương đáp trả bằng những lời nói giết người không dao, bây giờ vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Nếu không có địa vị và quyền thế như Thương Dung mà chọc giận Đại vương, ngày mai có thể bị đày ra phương Bắc chăn ngựa cùng tộc Khuyển Nhung.

Buổi chầu lần này không chỉ có văn võ đại thần, mà còn là thời điểm các chư hầu đến diện kiến.

Nghe quyết định của Trụ Vương, tất cả đều ra khỏi hàng khuyên can.

Binh quyền của Đại Thương gần như đều nằm trong tay chư hầu, so với các đại thần trong triều, lời nói của chư hầu có sức nặng hơn.

Ký Châu hầu Tô Hộ tâu rằng: "Đại vương, không thể được ạ!

Nếu triệu tập mỹ nhân các trấn vào cung, trong cung ít cũng có mấy ngàn hậu phi, quân vương ngày ngày chìm đắm trong đó, quốc gia sẽ chẳng còn là quốc gia nữa." Đế Giang nhìn chằm chằm Tô Hộ một lúc lâu, đầu óc của lão già này đúng là có vấn đề.

Cha của Tô Đát Kỷ nổi danh lẫy lừng trong nguyên tác đây mà!

Tô Hộ không chỉ chiếm giữ đất Ký Châu, mà trong Phong Thần còn là tên phản tặc chống Thương hàng đầu.

"Quân bại hoại kỷ cương, thần có tội với ngũ thường.

Ký Châu Tô Hộ, vĩnh viễn không triều kiến nhà Thương!" Lời này do chính tay y viết trên tường thành Ngọ Môn ở Triều Ca.

Một tên nghịch tặc như vậy, Đế Giang sao có thể bỏ qua được.

"Ta cũng muốn xem thử, Tô Đát Kỷ họa loạn triều chính rốt cuộc trông như thế nào!" Vì vậy, Đế Giang mở lời: "Tô ái khanh nói rất có

lý, vậy thì đề nghị này cứ hủy bỏ đi.

Nhưng ta nghe nói nhà Tô ái khanh có hai người con gái quốc sắc thiên hương, hay là chọn một trong hai chị em vào cung làm phi tần?" Tô Hộ ban đầu nghe Đại vương chấp nhận đề nghị của mình, trong lòng còn khen ngợi Đại vương biết lạc đường quay về, Đại Thương có cứu rồi.

Nhưng câu nói tiếp theo của Trụ Vương lại khiến Tô Hộ tức đến thất khiếu bốc khói.

Tên hôn quân này rút lại mệnh lệnh là vì muốn nhắm vào con gái ta, quả nhiên là hôn quân vô đạo, tham lam háo sắc.

Người như vậy mà trở thành quân chủ Đại Thương, thật là bi ai cho Đại Thương, vận mệnh Đại Thương sắp tận rồi!

Tô Hộ tức giận nói: "Đại vương, trong cung đã có hậu phi, lại còn vô số cung nga.

Con gái thần tư chất tầm thường, không biết lễ số, không đảm đương nổi trọng trách hậu phi, xin Đại vương thu hồi thành mệnh." Đế Giang cười lớn: "Ha ha, Tô ái khanh ở trong cuộc nên không hiểu đại cục.

Từ xưa đến nay, nhà nào mà không hy vọng con gái mình được vào cung, trở thành hậu phi, làm rạng danh gia tộc.

Con gái của khanh sau khi vào cung sẽ trở thành hoàng thân quốc thích, cao quý không lời nào tả xiết, tốt biết bao!" Tô Hộ nổi giận: "Bẩm Đại vương, ngày xưa Hạ Kiệt hoang dâm vô đạo mới dẫn đến nhà Hạ diệt vong.

Nếu Đại vương cứ một mực làm theo, e rằng Đại Thương của ta sẽ trở thành nhà Hạ thứ hai!" Các đại thần trong triều nghe vậy không ai không kinh hãi thất sắc.

Họ hiểu sự tức giận của Tô Hộ, nhưng không ai cương liệt như lão.

Vừa mở miệng đã so sánh Đại vương hiện tại với vua mất nước Hạ Kiệt, nói thẳng rằng Đại Thương sắp vong quốc.

Văn võ đại thần không ai không toát mồ hôi lạnh.

Lão già này quả là cứng thật!

Phí Trọng thấy sắc mặt Đế Giang không tốt, lập tức quát: "Tô Hộ to gan, dám ăn nói ngông cuồng, còn không mau mau thỉnh tội với Đại vương!" Tô Hộ lại hừ lạnh một tiếng, trừng mắt giận dữ, hoàn toàn không để ý đến lời khuyên của Phí Trọng.

Đế Giang không ngờ một kẻ cuồng con gái lại có thể cương liệt đến mức này.

"Thương Dung, Tô Hộ nói lời phản nghịch, ngay tại triều đình phỉ báng quân vương, phỉ báng Đại Thương của ta, đáng tội gì?" Thương Dung do dự hồi lâu mới ra khỏi hàng nói: "Xin Đại vương bớt giận, Tô Hộ chỉ là nhất thời lỡ lời.

Đại vương có tấm lòng bao dung, chắc chắn sẽ không chấp nhặt chuyện này." Đế Giang cười khẩy hai tiếng, nói: "Quả nhân lại muốn chấp nhặt đấy!

Người đâu, áp giải Tô Hộ vào đại lao chờ xử trí!" Các đại thần kinh hãi, Tô Hộ là chư hầu một phương, Đại vương nói bắt là bắt sao?

Phí Trọng và Vưu Hồn định khuyên can, nhưng bị Đế Giang liếc mắt một cái liền im bặt.

"Bãi triều." Đế Giang phất tay áo rồi rời khỏi đại điện.

Phí Trọng và Vưu Hồn mặt mày khổ sở đi theo sau.

“Đại vương, Tô Hộ dù sao cũng là chư hầu một phương, xử phạt như vậy, thần lo Ký Châu sẽ xảy ra chuyện.” “Đúng vậy, Đại vương, bảy mươi hai lộ chư hầu ở Bắc Hải nổi loạn vẫn chưa dẹp yên, Văn Thái sư đang dẫn đại quân ở bên ngoài.

Nếu Ký Châu xảy ra chuyện, trong triều sẽ không có ai ngăn cản được.” Nghe lời hai người, trong lòng Đế Giang suy nghĩ nhanh như chớp.

Hiện tại triều Thương trông có vẻ hùng mạnh nhưng lại có nhiều lỗ hổng, chỉ riêng tám trăm lộ chư hầu ở các nơi đã là một mối họa ngầm.

Nếu thật sự ứng với lời Vưu Hồn, Ký Châu mà nổi loạn, e rằng trong triều không còn đủ binh lực để đi dẹp loạn.

“Không sao, lão già họ Tô nói lời xúc phạm quả nhân, cứ giam vài ngày cho đầu óc lão tỉnh táo lại.

Nếu vẫn không biết điều, thì đừng trách quả nhân lòng dạ độc ác.” Phí Trọng và Vưu Hồn mặt mày bất đắc dĩ.

Đại vương bây giờ không còn nghe lời họ nữa, trở nên cứng rắn như thể đã biến thành một người khác.

Nhưng họ đã quyết định theo sau Đại vương, nếu đứng giữa hai dòng nước thì hậu quả còn thảm hơn.

“Phí Trọng, phái người truyền tin ra ngoài, nói Tô Hộ truyền bá lời lẽ phản Thương, đã bị áp giải vào đại lao.

Nếu phát hiện tình huống tương tự, giết không tha.” “...Vâng!” “Vưu Hồn, cho người đến Ký Châu truyền lời, muốn quả nhân thả Tô Hộ thì bảo Tô Đát Kỷ đến Triều Ca.” “Con rể của Tô Hộ, ta làm chắc rồi!” “Ha ha ha!!” Đế Giang cười lớn rời đi, bỏ lại Phí Trọng và Vưu Hồn mặt mày khổ sở.

Chương 253

Bọn họ không biết rằng, đối với một kẻ đầu sỏ phản Thương như Tô Hộ, ngoài đài chém đầu ra, chỉ có đại lao là nơi thích hợp nhất.

Đế Giang muốn dùng thân thể phàm nhân để chiến thắng Phong Thần đại chiến, thì phải có một Đại Thương ổn định làm hậu thuẫn vững chắc.

Những chư hầu cậy binh tự trọng này đều là mối họa ngầm.

Có một tên thì phải xử lý một tên.

Sau khi tống giam tên phản tặc tùy tiện viết "quảng cáo nhỏ" trên tường thành Triều Ca vào đại lao, Đế Giang bắt đầu lên kế hoạch cho bước tiếp theo.

Đại Thương lúc này trong triều có Thái sư Văn Trọng, Thừa tướng Thương Dung, Á tướng Tỷ Can nắm quyền; bên ngoài có các lộ chư hầu do Tứ đại chư hầu đứng đầu.

Muốn có một Đại Thương hoàn toàn thuộc về mình, y phải làm từng bước một.

Hiện tại, thế lực trong tay y chỉ có Phí Trọng và Vưu Hồn, cần phải có thêm sự ủng hộ mới có thể nắm chắc Đại Thương trong tay.

Ngoài ra, một thế lực phản Thương lớn khác là Tây Bá hầu Cơ Xương cũng là một mối họa tâm phúc.

"Hay là nhân cơ hội các chư hầu đến diện kiến, giết luôn cả Cơ Xương?

Làm vậy vừa dứt khoát, vừa tiết kiệm thời gian, tiết kiệm công sức." Dân gian có lời đồn "phượng hót ở Kỳ Sơn, có thánh chủ ra đời", nếu không ngăn chặn kịp thời, e rằng sẽ bị kẻ có lòng lợi dụng.

Nhưng Cơ Xương chết rồi, lại có Cơ Phát thay thế.

Chém cỏ không trừ tận gốc, gió xuân thổi lại mọc lên.

Phải bắt trọn cả hai cha con chúng mới được.

Cơ Xương đang uống rượu cùng Đông Bá hầu Khương Hằng Sở, Bắc Bá hầu Sùng Hầu Hổ, bỗng nhiên rùng mình một cái.

"Tây Bá hầu không khỏe sao?

Hay là ngài về nghỉ ngơi trước đi?" Đông Bá hầu Khương Hằng Sở có quan hệ thân thiết nhất với Cơ Xương, thấy y bỗng nhiên run rẩy liền quan tâm hỏi han.

Cơn rùng mình đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Cơ Xương lắc đầu, quay lại chủ đề lúc nãy.

"Đại vương cứ như vậy, e rằng trong triều sẽ không yên ổn!" "Chắc chắn là do hai tên gian thần Phí Trọng và Vưu Hồn che mắt Đại vương, khiến ngài không phân biệt được lời hay lẽ phải." "Đáng tiếc, ngay cả Thừa tướng Thương Dung cũng bị quở trách đến không dám lên tiếng, chúng ta có thể làm gì được?" "Tô hầu gia vì nghĩa phẫn mà lên tiếng, lại rơi vào cảnh tù tội, thật đáng hận.

Nếu Tô hầu gia vì chuyện này mà bị phạt, vậy thiên lý ở đâu?

Công đạo ở đâu?" Cơ Xương trầm ngâm nói: "Tô Hộ là công thần, vì một lý do hoang đường như vậy mà bị kết tội thực sự không đáng.

Chúng ta phải dâng sớ khuyên can Đại vương, thả Tô Hộ ra." Trong lúc ba vị chư hầu đang thảo luận làm thế nào để cứu Ký Châu hầu Tô Hộ, Nữ Oa đã lập một đại trận trong thiên cung, che chắn mọi sự dò xét từ bên ngoài.

Nàng đi đến hậu cung, lấy ra một cái hồ lô.

Hồ lô lớn bằng một người ôm, toàn thân màu vàng đỏ.

Nữ Oa mở nắp hồ lô, ngón tay ngọc ngà chỉ một cái, một luồng bạch quang bay ra từ trong hồ lô.

Bạch quang lớn như cánh buồm, cao khoảng bốn năm trượng, trên bạch quang lơ lửng một lá cờ ngũ sắc.

Lá cờ có năm màu, trên cờ viết hai chữ lớn: "Chiêu Yêu".

Đây chính là chí bảo của Yêu tộc, Chiêu Yêu Kỳ.

Sau khi Đế Giang tiêu diệt Thiên Đình, y đã lấy được nó từ tay Thái Nhất, sau đó lại tặng cho Nữ Oa.

Người sở hữu lá cờ này có thể triệu tập tất cả yêu ma trong Hồng Hoang đến nghe lệnh.

Chiêu Yêu Kỳ theo động tác của Nữ Oa khẽ phất một cái.

Thiên cung vàng son lộng lẫy bỗng chốc nổi gió âm u, sương mù dày đặc, tất cả yêu tộc trong thiên hạ đều xuất hiện trong thiên cung.

"Không biết Nữ Oa nương nương gọi chúng thần đến có gì phân phó?" Đám yêu ma vừa thấy Nữ Oa liền quỳ xuống đất bái lạy.

Nữ Oa không nói gì, tay áo màu phất một cái, đám yêu ma đều tan đi, chỉ giữ lại ba yêu quái ở Hiên Viên Phần.

Ba yêu quái ở Hiên Viên Phần là hồ ly tinh ngàn năm, trĩ kê tinh chín đầu và tỳ bà tinh bằng ngọc thạch.

Ba yêu quái này chính là ba con yêu tinh đã họa loạn hậu cung triều Thương trong Phong Thần đại kiếp nguyên bản, khiến dân chúng lầm than.

Trong đó, hồ ly tinh ngàn năm đã nhập vào thân xác con gái Ký Châu hầu Tô Hộ là Tô Đát Kỷ, trở thành phi tử được Trụ Vương sủng ái nhất.

"Nữ Oa nương nương vạn phúc kim an." "Không biết Nữ Oa

nương nương có gì phân phó?" Nữ Oa gật đầu, nói: "Ta có việc quan trọng giao cho ba ngươi đi làm.

Nếu làm thỏa đáng, sau khi Phong Thần chi kiếp này kết thúc, trên Phong Thần Bảng sẽ có tên của các ngươi." Ba yêu quái nghe vậy vui mừng khôn xiết.

Yêu tộc từ sau cuộc chiến với Vu tộc đã sa sút, chỉ có thể sống lay lắt ở vùng biên giới Hồng Hoang.

Ba yêu quái có thể tu luyện thành hình người đã trải qua muôn vàn khổ cực mới có được ngày hôm nay.

Muốn tiến thêm một bước nữa, trừ khi có cơ duyên, nếu không cả đời cũng vô vọng.

Không ngờ, trong lúc cuộc đời yêu quái không còn gì trông mong, lại thật sự có cơ duyên từ trên trời rơi xuống, do chính Thánh nhân Nữ Oa nương nương ban cho.

Đại danh của Phong Thần chi kiếp, phàm là tu hành giả trong Hồng Hoang đều đã nghe qua, nhưng người có thể tham gia vào đó lại rất ít, số ít người đó cũng đều có bối cảnh lớn.

Những tiểu yêu tinh không có chỗ dựa, chỉ biết ôm nhau sưởi ấm như ba người bọn họ chưa bao giờ dám nghĩ mình có thể tham gia vào Phong Thần chi kiếp.

"Các ngươi lần này hạ giới, hãy đi thẳng đến Tây Kỳ, tìm vị thánh chủ giáng thế đó." "Nương nương muốn chúng thần phò tá người đó sao?" "Không phải!

Ta muốn các ngươi ẩn đi yêu hình, trà trộn vào cung uyển, họa loạn thánh chủ, khiến hắn chìm đắm hậu cung, không lòng dạ nào lo chính sự." Ba yêu quái nghe vậy kinh ngạc đứng ngây ra tại chỗ, nhất thời quên cả cử động.

“Nữ Oa nương nương lại muốn giúp tên Trụ Vương khí vận sắp tận kia!” “Chúng ta đi gieo họa cho thánh chủ, e rằng kết cục sẽ không tốt đẹp gì?” “Tại sao Nữ Oa nương nương lại muốn đối phó với thánh chủ do trời định?” Trong lòng ba yêu quái tràn đầy kinh ngạc và nghi hoặc.

Nữ Oa liếc mắt một cái liền nhìn thấu, nói: “Kế hoạch của ta đã nói cho các ngươi biết.

Nếu không làm theo, ta sẽ đổi người khác.” Lời nói mang theo vẻ lạnh lùng, ba yêu quái rùng mình một cái, vội vàng khấu đầu nói: “Mệnh lệnh của nương nương, chúng thần nhất định sẽ toàn lực thi hành, vạn tử không chối từ.” “Tốt!

Ba đạo pháp lực này sẽ tồn tại trong cơ thể các ngươi.

Khi hóa thành hình người, trừ phi là Thánh nhân đối diện, nếu không sẽ không ai nhìn thấu được sự ngụy trang của các ngươi.” Nữ Oa hạ xuống ba đạo pháp lực, chui vào trong cơ thể ba yêu quái.

Ba yêu quái lập tức cảm thấy toàn thân khoan khoái, kinh mạch thư giãn.

“Chúng thần nhất định không phụ sự ủy thác của nương nương.” Ba yêu quái rời khỏi thiên cung, Nữ Oa cũng thu lại đại trận che chắn.

Chương 254

Trong nháy mắt, mấy luồng ánh mắt liền chiếu đến thiên cung, quét qua một vòng nhưng không thu được gì, đành phải luyến tiếc rời đi.

Nữ Oa chống cằm nhìn về phía Triều Ca, giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Yêu cầu của ngươi ta đã sắp xếp xong rồi, tiếp theo phải xem ngươi thế nào." Ba tháng trôi qua, tiết tháng sáu đã vào hè, Triều Ca cũng trở nên nóng nực.

Hôm nay, trên đường phố Triều Ca người đông như kiến, dân chúng đổ xô ra đường chỉ để xem một người.

Tô Đát Kỷ!

Ba tháng trước, Ký Châu hầu Tô Hộ vì ở trên triều đình xúc phạm Đại vương, nói lời phản động, bị Đại vương tống vào thiên lao.

Con gái của Tô Hộ là Tô Đát Kỷ nguyện ý vào cung làm phi tần để cứu cha, được dân chúng Triều Ca gọi là hiếu nữ.

Tất nhiên, điều dân chúng Triều Ca quan tâm hơn cả là dung nhan tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành của Tô Đát Kỷ.

Nghe nói, trước mặt Tô Đát Kỷ, ngay cả thiên tiên cũng phải hổ thẹn.

Hôm nay chính là ngày Tô Đát Kỷ vào Triều Ca, trên đường phố sớm đã chật ních dân chúng hóng chuyện, muốn được một lần chiêm ngưỡng dung nhan của nàng.

Trên lầu một quán rượu ven đường, Cơ Xương và hai vị chư hầu khác nhìn cảnh tượng náo nhiệt trên phố, trên mặt hiện lên vẻ phức tạp vừa đau buồn vừa tự trách.

Ba tháng qua, họ ngày ngày khuyên can Đại vương tha cho Tô Hộ, nhưng đều bị bác bỏ.

Ngay cả việc thu thập bảo vật mỹ nhân hối lộ hai vị sủng thần Phí Trọng, Vưu Hồn cũng vô ích.

May mắn là nghe nói Tô Hộ trong thiên lao được đối đãi không tệ, cũng khiến trong lòng họ có chút an ủi.

"Tiểu thư họ Tô vì cứu Tô hầu mà cam nguyện vào cung làm phi, khí phách này chúng ta thực sự không bằng!" "Sinh con gái nên sinh như Tô Đát Kỷ, chỉ tiếc là..." "Thận trọng!

Thận trọng!

Nếu bị Giám Sát Ti nghe được, e rằng chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn." Giám Sát Ti là một bộ phận mới do Đế Giang thành lập, dùng để kiểm tra từng lời nói, hành động của văn võ đại thần trong triều, cũng như ngôn luận ở các nơi.

Mặc dù không một ai trong triều thần tán thành, Đại vương vẫn bất chấp lời khuyên can, thành lập Giám Sát Ti, và giao cho một vị đại thần mới được đề bạt tên là Khổng Tuyên quản lý.

Ban đầu, các đại thần khá oán giận, nhưng những đại thần oán thán sau lưng thì ngày thứ hai đã biến mất trên triều đình.

Hỏi ra mới biết, họ bị đày ra biên cương vì tội phỉ báng quân vương.

Đến bây giờ, dù các đại thần có bất mãn với Đại vương đến đâu, cũng chỉ có thể giấu trong bụng cho đến khi thối rữa.

Một khi nói ra, dù là ở trong nhà, cũng có thể bị Giám Sát Ti nắm được bằng chứng, gán cho tội danh bất kính với Đại vương.

Trong phút chốc, cả Triều Ca chìm trong bầu không khí gió thổi cỏ

lay, lòng người hoang mang, các đại thần cũng sống trong lo sợ.

Đến giờ Thần, mặt trời dần dần lên cao.

Mùa hè trời nóng sớm, dân chúng chen chúc hai bên đường đã mồ hôi đầm đìa, ướt sũng cả áo.

Nhưng không ai có ý định rời đi.

Bởi vì xe ngựa của Tô Đát Kỷ đã vào cổng thành Triều Ca.

"Mau nhìn, mau nhìn kìa!

Xe ngựa của Tô Đát Kỷ đến rồi!" "Sao che kín thế, chẳng thấy gì cả!" Bỗng nhiên, một cơn gió nổi lên, khẽ vén một góc rèm xe.

Những người qua đường may mắn được chứng kiến dung nhan giai nhân trong xe đều ngây người tại chỗ.

"Đẹp...

đẹp quá!" "Đừng chen!

Đừng chen!

Cho ta xem với!" Nếu không có binh sĩ mở đường, e rằng xe ngựa của Tô Đát Kỷ đã bị dân chúng Triều Ca nhấn chìm.

Xe ngựa đi qua Ngọ Môn, qua cầu Cửu Long, đến trước điện Cửu Gian mới từ từ dừng lại.

Đế Giang dẫn các vị đại thần đã chờ sẵn ở đó.

Thương Dung nói: "Đại vương, lần này con gái Tô Hộ tiến cung, đã hoàn thành mệnh lệnh Đại vương yêu cầu Tô Hộ dâng con gái, cũng đã làm tròn nghĩa vua tôi.

Đại vương hay là tha cho Tô Hộ được không?" Đế Giang chưa kịp mở lời, Phí Trọng đã liếc mắt nhìn Thương Dung nói: "Thừa tướng nói sai rồi.

Tội của Tô Hộ không chỉ là không chịu dâng con gái, mà còn ở chỗ ăn nói hỗn xược, xúc phạm Đại vương, thậm chí còn nói thẳng lời phản Thương.

Tên nghịch tặc như vậy sao có thể dễ dàng tha thứ?" Có Đế Giang chống lưng, Phí Trọng dù quan giai thấp hơn Thương Dung rất nhiều cũng dám đối đầu.

Thương Dung không để ý đến Phí Trọng, nói với Đế Giang: "Đại vương, cầu xin tha cho Tô Hộ không chỉ là lời của một mình thần, Tứ đại chư hầu cũng có ý này, xin Đại vương suy nghĩ lại!" Đế Giang cười lạnh, Tứ đại chư hầu thời gian qua không ngừng khuyên can, thật sự xem mình là nhân vật lớn rồi.

Nếu không phải y đã giam Tô Hộ, bây giờ Cơ Xương và Bắc Bá hầu Sùng Hầu Hổ đang dẫn quân vây công Ký Châu chứ đâu có ngồi nói cười vui vẻ trong quán rượu?

"Đại vương, hay là đợi Tô Đát Kỷ đến rồi chúng ta hãy bàn lại.

Nếu dung mạo của nàng kinh diễm thế tục, thì tha cho Tô Hộ vô tội.

Nếu khiến Đại vương thất vọng, thì cha con cùng lôi ra Ngọ Môn chém đầu." Tên nịnh thần Phí Trọng lại đưa ra một chiêu độc.

Các đại thần nghe vậy liền lớn tiếng chỉ trích Phí Trọng.

Đế Giang ho nhẹ một tiếng, nói: "Không vội, xem đã rồi nói." Đối với Tô Đát Kỷ, Đế Giang cũng có chút mong chờ.

Ba yêu quái ở Hiên Viên Phần do sự sắp xếp của y, đã bị Nữ Oa gửi đến Tây Kỳ để gieo họa cho vị thánh chủ tương lai Cơ Phát.

Tô Đát Kỷ từ Ký Châu đến Triều Ca cũng không gặp phải tình cảnh bị hồ ly tinh ngàn năm hút cạn hồn phách, chiếm lấy thân xác.

Bây giờ, Tô Đát Kỷ chính là Tô Đát Kỷ nguyên bản, không phải là hồ ly tinh khoác da người trong Phong Thần chi kiếp nguyên tác.

Tô Đát Kỷ này sẽ như thế nào đây?

Trong lúc quân thần bàn tán, Tô Đát Kỷ vén rèm xe, bước xuống xe ngựa.

Văn võ đại thần đứng ngay sau Đế Giang không ai không ngây người tại chỗ, như thể hồn lìa khỏi xác.

"Đẹp!

Đẹp quá!" Đây là cảm giác duy nhất của các đại thần khi nhìn thấy Tô Đát Kỷ.

Chỉ thấy Tô Đát Kỷ tóc mây vấn cao, búi thành kiểu điệp vân, má đào mắt hạnh, mày ngài như tranh.

Chương 255

Vòng eo thon thả mềm mại, như liễu rủ trong gió.

Đặc biệt là dung mạo quyến rũ xen lẫn một tia sầu muộn, dịu dàng mang theo một nét anh khí, chỉ cần nhìn thoáng qua đã khắc sâu vào lòng người, không thể quên được.

Đế Giang hài lòng gật đầu.

Phải công nhận, nhan sắc của Tô Đát Kỷ xếp hàng đầu trong số những nữ tử y từng gặp, thậm chí vượt qua vô số thiên tiên nổi tiếng về sắc đẹp.

Nhưng Đế Giang đã từng trải, tâm chí kiên định như sắt đá, trước dung nhan kinh thế của Tô Đát Kỷ vẫn giữ được vẻ bình tĩnh và trấn định.

Tô Đát Kỷ môi son khẽ mở, như một quả anh đào đỏ mọng, mang theo hơi thở ngọt ngào.

"Tội thần chi nữ Tô Đát Kỷ, bái kiến Đại vương!" Nói xong, nàng uyển chuyển cúi chào, thân hình yêu kiều được phô bày trọn vẹn.

Phía sau lập tức vang lên một loạt tiếng nuốt nước bọt.

Khóe miệng Đế Giang hiện lên một nụ cười lạnh, những kẻ tâm chí không vững như vậy cũng xứng đáng đứng trên triều đình sao?

Ha ha.

"Đưa Tô nương nương vào cung Thọ Tiên." Đế Giang nói xong một câu liền định rời đi.

Tô Đát Kỷ nghe vậy, vội vàng hỏi: "Đại vương, bây giờ thần nữ đã vào cung, xin hỏi Đại vương sẽ xử trí phụ thân của thần nữ như

thế nào?" Các đại thần nhớ lại đề nghị của Phí Trọng lúc nãy, hài lòng thì thả Tô Hộ, không hài lòng thì cùng nhau chém đầu.

Bây giờ, dung mạo của Tô Đát Kỷ có thể nói là thiên hạ vô song, Đại vương chắc hẳn đã hài lòng rồi.

Đế Giang cười nhạt, nói: "Tô Hộ à?

Cứ tiếp tục giam đi." Các đại thần ngơ ngác, rốt cuộc là hài lòng hay không hài lòng?

Vừa cho Tô Đát Kỷ vào cung Thọ Tiên, lại vừa tiếp tục giam Tô Hộ, Đại vương rốt cuộc đang diễn vở kịch gì?

Nhìn Tô Đát Kỷ được nội thị đưa đến hậu cung, các đại thần vội vàng đi theo Đế Giang vào đại điện.

"Đại vương, quân vô hí ngôn!" Đế Giang cười như không cười hỏi: "Quả nhân đã nói đùa khi nào?" "Đại vương lúc nãy chẳng phải đã nói, nếu hài lòng thì sẽ tha tội cho Tô Hộ sao?

Bây giờ Đại vương đã sắp xếp cho Tô Đát Kỷ vào cung Thọ Tiên, tại sao lại tiếp tục giam giữ Tô Hộ không thả?" Đế Giang cười nói: "Đó chỉ là đề nghị của Phí ái khanh thôi, các vị có từng nghe ta đồng ý không?" Các đại thần nhất thời cứng họng, nghĩ kỹ lại, Đại vương quả thực chưa từng đồng ý với đề nghị đó!

Nhưng cứ giam giữ Tô Hộ mãi cũng không phải là cách hay!

Khi quần thần định dâng tấu, lại phát hiện Đại vương không còn trên vương tọa.

"Đại...

Đại vương đi đâu rồi?" "Tất nhiên là đến cung Thọ Tiên rồi." Vưu Hồn làm vẻ mặt "ai cũng hiểu" mà nói.

Trong cung Thọ Tiên.

Tô Đát Kỷ thay bộ y phục giản dị, khoác lên mình bộ gấm bào hoàn toàn mới, từ một con thanh loan ban đầu, bây giờ đã biến thành một con phượng hoàng.

Các thị nữ trong cung nhìn nàng với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Đây là mỹ nhân có thể khiến Đại vương không tiếc công sức hạ ngục một vị chư hầu để có được!

Nếu chuyện tốt như vậy rơi vào đầu họ, cả đời vinh hoa phú quý hưởng không hết, làm gì có chuyện lộ ra vẻ mặt u sầu như vậy.

Sớm đã cười đến điên rồi!

"Đại vương giá đáo!" Tiếng thông báo ái của nội thị vang lên, các cung nữ đồng loạt quỳ xuống, cung nghênh Đế Giang.

Tô Đát Kỷ khẽ cúi người, hành lễ với Đế Giang.

"Bái kiến Đại vương." Đế Giang đến cung Thọ Tiên không lập tức nói chuyện với Tô Đát Kỷ, y phất tay, cho tất cả nội thị và cung nữ lui ra ngoài.

Trong phút chốc, cả cung Thọ Tiên trở nên trống trải.

Tô Đát Kỷ không khỏi có chút hoảng sợ.

Đại vương không thể chờ đợi được nữa sao?

Sẽ đối xử với mình... thô bạo?

Hay dịu dàng?

Thiếu nữ chưa trải sự đời khó tránh khỏi có chút suy nghĩ miên man.

"Tô Đát Kỷ!" Tiếng gọi của Đế Giang lập tức kéo Tô Đát Kỷ về thực tại.

"Đại vương có gì phân phó?

Chỉ cần Đát Kỷ có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết toàn lực." Đế Giang xua tay, nói: "Không cần để ý, ta chỉ muốn hỏi một câu, ngươi có muốn cứu cha mình không?" "Muốn!" Nếu không muốn, Tô Đát Kỷ cũng sẽ không từ Ký Châu xa xôi, ngựa xe không ngừng nghỉ chạy đến Triều Ca, hiến thân cho Trụ Vương.

Đế Giang tự rót cho mình một ly rượu, cũng không uống, ngón tay nhẹ nhàng cầm ly rượu, từ từ thưởng thức.

"Ngươi có biết Tô Hộ rốt cuộc đã phạm tội gì không?" "Thần nữ nghe nói, ngày đó phụ thân từ chối yêu cầu của Đại vương muốn dâng thần nữ lên, nên mới bị kết tội.

Bây giờ thần nữ đã đến theo ý Đại vương, xin Đại vương tha tội cho phụ thân." Tô Đát Kỷ dung mạo yếu đuối, nhưng trong ánh mắt luôn mang một sự kiên định, đối mặt với câu hỏi của Đế Giang cũng không hề hoảng loạn.

"Ngươi có nghĩ rằng quả nhân là loại người chìm đắm trong nữ sắc không?" Nghe câu hỏi của Đế Giang, Tô Đát Kỷ theo bản năng muốn gật đầu.

Khi còn ở Ký Châu, nàng đã nghe về những "sự tích huy hoàng" của vị Đại vương này.

Khi đến cung Nữ Oa dâng hương, vì thấy Thánh nhân xinh đẹp mà nói lời bất kính, thậm chí còn đề thơ khinh bạc, khiến Thánh nhân nổi giận.

Sau đó lại lệnh cho các nơi dâng mỹ nhân để sung vào hậu cung, bị quần thần phản đối.

Kế trước không thành, lại quay sang yêu cầu phụ thân nàng dâng nàng làm phi tử.

Phụ thân từ chối, liền bị giáng tội, tống vào thiên lao, đến nay vẫn

chưa được thả.

Người như vậy mà không tham lam nữ sắc sao?

Người như vậy ngồi trên ngôi vị Đại vương, chỉ có thể đưa Đại Thương vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Nếu ta là Đại vương, sao có thể để tình huống như vậy xảy ra!

Nếu ta là Đại vương, nhất định sẽ dẫn dắt Đại Thương đạt đến vinh quang mà tiền nhân chưa từng đạt được.

Chương 256

Trong lòng Tô Đát Kỷ lóe lên một tia dã tâm khó nhận ra, nhưng nhanh chóng bị lý trí đè nén.

Nhưng nàng không biết rằng, những biến động cảm xúc của nàng đều nằm trong tầm kiểm soát của Đế Giang.

"Thần nữ không biết." Tô Đát Kỷ thẳng thắn nói.

Bỏ qua những lời đồn đó, đây là lần đầu tiên nàng gặp Trụ Vương, gặp người đàn ông đứng trên đỉnh cao quyền lực của Đại Thương.

Thật ra, ấn tượng đầu tiên của nàng về Trụ Vương không tệ.

Thân hình cao lớn khỏe mạnh, mặc vương bào màu đen thêu hình huyền điểu trông rất uy phong lẫm liệt.

Dáng vẻ anh tuấn không thiếu phần dương cương, một đôi mắt sáng ngời dường như có thể nhìn thấu tâm tư người khác.

Nhưng những điều đó không phải là điểm ấn tượng sâu sắc nhất của nàng về Trụ Vương.

Khi mới gặp, Trụ Vương không giống những người khác bị vẻ đẹp của nàng làm cho mê mẩn, ánh mắt của y trong sáng và lạnh lùng, như một hồ nước đóng băng, trong veo và lạnh lẽo.

Nàng chưa bao giờ thấy ánh mắt như vậy.

Trừ phụ thân ra, nàng chưa từng thấy ánh mắt đó ở bất kỳ người đàn ông nào khác.

Vì vẻ đẹp của mình, phàm là đàn ông gặp nàng không ai không mê mẩn, lộ ra bộ dạng xấu xí.

Nàng biết rõ tâm tư của những người đó, không gì khác ngoài việc muốn chiếm hữu nàng.

Nhưng trên thế gian này có mấy ai biết được tâm tư của nàng.

Từ nhỏ, nàng đã đọc sách biết lễ, hiểu thiên văn địa lý, chuyện xưa nay.

Không chỉ để sau này quản lý hậu trạch cho nhà chồng, mà còn muốn dựa vào tài năng của mình để giành lấy một phần vinh quang thuộc về mình.

Chỉ là, nàng là một nữ tử.

Chỉ có thể giấu tâm tư này sâu trong lòng.

Khóe miệng Đế Giang nở một nụ cười: "Hoài bão." "Hoài bão muốn chứng minh rằng nữ tử không thua kém nam nhi." Một câu nói đơn giản của Đế Giang đã khiến Tô Đát Kỷ kinh ngạc đến nỗi chết lặng.

Đại vương liếc mắt một cái đã nhìn thấu mình?

Đế Giang tỏ ra hiểu Tô Đát Kỷ, hiểu hoài bão của nàng, hiểu dã tâm của nàng.

Chính y cũng vậy, muốn trở nên mạnh mẽ hơn, muốn nghịch thiên cải mệnh, muốn thành Đại đạo Thánh nhân, bất hủ bất diệt.

Chính nhờ động lực từ những dã tâm đó, y mới từng bước đi đến vị trí cao như hôm nay.

Tô Đát Kỷ nguyên bản trước mắt này không có vẻ quyến rũ yêu kiều, nhưng lại có thêm một phần quật cường muốn trở nên mạnh mẽ.

"Ta cho ngươi một cơ hội." "Ta có thể cho ngươi giống như nam tử, bước lên triều đình, thể hiện hoài bão." "Ta có thể cho ngươi

chứng minh với nữ tử thiên hạ rằng, ngươi không thua kém nam nhân." "Thế nào?

Có động lòng không?" Lời nói trầm thấp của Đế Giang, từng chữ từng câu đều khơi dậy những điều sâu thẳm nhất trong lòng Tô Đát Kỷ, phơi bày không sót một thứ gì.

Nàng là liều thuốc mê khiến chúng sinh mê hoặc, còn Đế Giang lại là liều thuốc mê của nàng.

Đế Giang vừa mở lời, nàng đã biết đời này mình đã lún sâu vào, không bao giờ thoát ra được nữa.

"Thần nữ... thần nữ cần phải làm gì?" Giọng Tô Đát Kỷ có chút khàn khàn hỏi.

Đế Giang cười nói: "Đơn giản, trước tiên hãy thuyết phục cha của ngươi." Rời khỏi cung Thọ Tiên, Đế Giang để lại Tô Đát Kỷ vẫn còn ngơ ngác, để nàng tự mình suy nghĩ cách giải quyết.

"Một thu hoạch bất ngờ." Đế Giang cảm khái.

Không có hồ ly tinh mê hoặc chúng sinh, nhưng lại có thêm một Tô Đát Kỷ không thua kém đấng mày râu, xem ra cũng không lỗ.

Nhưng phải xem Tô Đát Kỷ có thể vượt qua thử thách đầu tiên này không đã.

Phải biết rằng Tô Hộ nổi tiếng là người chính trực cương liệt, muốn ông ta cúi đầu, trừ phi là tai họa diệt môn binh lính vây thành.

Chỉ dựa vào miệng lưỡi mà thuyết phục được, Tô Hộ đã không phải là vị Ký Châu hầu dám viết thơ phản nghịch trên tường thành Triều Ca.

"Phụ thân!" Thân ảnh của Khổng Tuyên đột ngột xuất hiện bên cạnh Đế Giang, cúi đầu hành lễ.

Khổng Tuyên từ thiên cung hạ phàm, hóa thân thành một đại thần của Đại Thương, cũng là do Đế Giang sắp xếp.

Nhân lực trong triều không đủ, muốn bồi dưỡng từ đầu sẽ tốn rất nhiều thời gian và công sức, thực sự không đáng.

Chẳng bằng trực tiếp từ thiên cung đưa mấy thuộc hạ đắc lực xuống.

Một là thực lực mạnh, hai là người của mình, dùng cũng yên tâm.

Lần này hạ giới không chỉ có Khổng Tuyên, mà còn có Viên Hồng và những người khác.

Ngay cả Thông Thiên cũng đã được Nữ Oa lặng lẽ thông báo.

Những thủ đoạn mà Thông Thiên đã sắp xếp ở Hồng Hoang trước đây cũng sẽ được y sử dụng.

Khổng Tuyên biết mình đang làm việc cho người cha đã mất tích gần ngàn năm, vui mừng khôn xiết.

Mọi việc Đế Giang giao phó, hắn đều làm một cách rõ ràng, không sót một chi tiết.

"Tra được thế nào rồi?" Khổng Tuyên được lệnh chủ trì Giám Sát bộ, giám sát lời nói và hành động của bá quan, chọn ra những kẻ bất thường để trừng trị nghiêm khắc.

"Ba vị chư hầu uống rượu bàn chuyện trong quán rượu, trong lúc đó có nhiều lần nhắc đến phụ thân, nói không ít lời xấu về ngài." "Nghe nội dung cuộc nói chuyện, họ hy vọng cứu được Tô Hộ ra ngoài." Đế Giang cười lạnh: "Nếu chỉ là cứu Tô Hộ, thì không cần phải tốn nhiều công sức huy động các chư hầu như vậy.

Chẳng qua là muốn mượn chuyện này để chứng tỏ quyền uy của chư hầu có thể lấn át vương quyền." Khổng Tuyên nghe xong mới vỡ

lễ, nói: “Con đi giết hết bọn chúng, để sau này chúng không gây phiền phức cho phụ thân nữa.” Đế Giang xua tay nói: “Không sao, tính mạng của chúng còn có tác dụng lớn.

Nếu bây giờ chết, tất cả mọi người sẽ nghi ngờ là ta ra tay, Đại Thương sẽ loạn mất!” Đế Giang chưa bao giờ nói cho Khổng Tuyên về kế hoạch viên mãn Nguyên Thần của mình, Khổng Tuyên cũng không hiểu tại sao Đế Giang lại quyết định như vậy.

Nhưng nếu đã phụ thân đã quyết định, vậy thì mọi việc sẽ không có sai sót.

“Tuân mệnh, phụ thân.” Đế Giang không giải thích.

Chuyển thế thành Trụ Vương, muốn đạt được Nguyên Thần viên mãn, không chỉ cần gặp cơ duyên lớn, mà đồng thời cũng phải có sự cảm ngộ.

Muốn cảm ngộ như thế nào, thì phải dùng thân thể của một phàm nhân để chiến thắng Phong Thần đại chiến.

Muốn chiến thắng Phong Thần đại chiến, Đại Thương với tư cách là hậu thuẫn là bước quan trọng nhất.

Chương 257

Nếu lúc này Đại Thương loạn, vậy thì công sức sẽ đổ sông đổ biển.

Vì vậy, những chư hầu này không thể chết, ít nhất là bây giờ không thể chết.

Cái đầu của các chư hầu tạm thời cứ để trên cổ của họ.

Đế Giang sẽ tự tay lấy xuống từng cái một.

“Tiếp tục giám sát Triều Ca, một khi có tình huống, đặc biệt là những người kỳ lạ, lập tức báo cáo cho ta.” “Phụ thân chỉ...?” “Lão già Nguyên Thủy kia đã phái đệ tử ra, xem ra đã quyết tâm nhúng tay vào Phong Thần chi kiếp.” “Cẩn tuân mệnh lệnh của phụ thân, con nhất định sẽ đưa cả Triều Ca vào tầm kiểm soát của Giám Sát Ti, không bỏ qua bất kỳ gió thổi cỏ lay nào.” Sáng hôm sau, trên buổi chầu, Đế Giang ngồi cao trên điện Cửu Long.

Ánh mắt uy nghiêm, quét qua văn võ đại thần trong triều.

Các đại thần cảm nhận được ánh mắt của Đế Giang, không ai không cúi đầu.

Từ sau khi từ cung Nữ Oa trở về, Đại vương đã tăng cường sự kiểm soát đối với triều đình.

Một tay đàn áp, một tay nâng đỡ, khiến không ít quan viên khổ không kể xiết.

Giám Sát Ti lại càng len lỏi khắp nơi.

Thú vui ban đầu sau khi bãi triều đi quán rượu uống một ly, bình luận một phen về thời sự cũng không còn nữa.

Hôm qua khi Tô Đát Kỷ vào cung, ba vị chư hầu bàn luận trong quán rượu đã bị Đại vương biết được.

Mặc dù chỉ bị khiển trách một phen, không bị trừng phạt, nhưng các đại thần và chư hầu ở Triều Ca không ai không nơm nớp lo sợ.

"Đại vương." Thừa tướng Thương Dung ra khỏi hàng nói, "Hôm qua Tô nương nương đã vào cung, xin Đại vương thả Tô Hộ ra.

Ký Châu không thể một ngày không có người chủ trì." Lại là Tô Hộ.

Những ngày này, các đại thần mở miệng đóng miệng đều là Tô Hộ, như thể không có Tô Hộ thì cả triều Đại Thương sẽ không vận hành được nữa.

"Chuyện của Tô Hộ tạm thời không bàn, còn về Ký Châu, quả nhân đã phái người đến tiếp quản, các vị ái khanh không cần lo lắng." Thương Dung toàn thân chấn động, Đại vương muốn tước bỏ tước vị hầu của Tô Hộ sao?

Im hơi lặng tiếng phái người đi tiếp quản Ký Châu, chuyện này còn chưa được bàn luận trên triều đình!

Không chỉ các đại thần cảm thấy phẫn nộ, mà ngay cả các chư hầu cũng nảy sinh bất mãn.

Trong mắt các chư hầu, đây là dấu hiệu cho thấy Đại vương muốn làm suy yếu thế lực của họ.

Điều này khiến các chư hầu vốn đã bất mãn với những thủ đoạn gần đây của Đại vương càng thêm bàn tán xôn xao.

"Trật tự!" "Quả nhân có một việc cần thương nghị với các vị ái khanh." "Văn Thái sư dẫn đại quân đến Bắc Hải dẹp loạn đã lâu, phòng thủ thành Triều Ca trống rỗng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ có họa hoạn.

Các vị ái khanh có phương pháp gì để giải quyết vấn đề khó khăn này?" Sóng này chưa qua, sóng khác đã tới.

Đại vương vừa mới vô hiệu hóa Ký Châu hầu, lại đưa tay sang quân quyền, khiến các đại thần theo bản năng muốn phản bác.

Nhưng nghĩ lại, lời của Đại vương cũng có lý.

Văn Thái sư xuất chinh dẹp loạn đã mang đi phần lớn quân đội của Triều Ca.

Hiện tại, trong ngoài thành Triều Ca ngoài đội quân vệ thành cơ bản ra, không còn lực lượng nào đồn trú.

Nếu có kẻ mưu đồ bất chính muốn nhân cơ hội, e rằng Triều Ca khó lòng chống đỡ.

Nhìn triều đình bàn tán xôn xao, Đế Giang vung tay nói: "Chuyện này, các ái khanh có thể suy nghĩ hai ngày, buổi chầu lần sau đưa ra phương án là được.

Bãi triều." Đế Giang bãi triều khiến các đại thần không kịp trở tay.

Người đã đi rồi, họ vẫn ngây ra tại chỗ.

"Phí đại nhân, Đại vương có ý gì vậy?" Trong mắt các đại thần, Phí Trọng là gian thần mê hoặc Đại vương, nhưng mọi người chỉ ngấm ngầm cô lập hắn, bề ngoài vẫn hòa khí.

Đề nghị lần này của Đại vương thực sự khiến người ta không hiểu nổi, mọi người đành phải nhắm mắt đi hỏi Phí Trọng.

Phí Trọng cười khổ, tuy hắn là tâm phúc của Đại vương, nhưng Đại vương cũng không phải chuyện gì cũng nói cho hắn biết.

Chỉ riêng chuyện này, Đại vương chưa từng nhắc đến với hắn, buổi chầu lần này cũng không báo trước.

Ngay cả hắn cũng nghi ngờ Đại vương có phải không còn tin tưởng mình nữa không.

Trở về cung Thọ Tiên, Tô Đát Kỷ đã chờ đợi từ lâu.

"Bái kiến Đại vương." "Đã thuyết phục được cha ngươi chưa?" Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Tô Đát Kỷ, Đế Giang hỏi.

Tô Đát Kỷ gật đầu, nói: "Phụ thân đã bảo đảm sẽ không phản Thương nữa, xin Đại vương tha tội cho phụ thân." Đế Giang không tỏ ý kiến, ra lệnh cho nội thị đưa Tô Hộ từ thiên lao ra.

"Tội thần bái kiến Đại vương." Tô Hộ mặc áo tù, thấy Đế Giang liền năm vóc sát đất bái lạy xuống đất.

"Được rồi, Tô hầu bây giờ dù sao cũng là nhạc phụ của ta, người một nhà không cần đa lễ." Tô Đát Kỷ đứng sau Đế Giang nghe vậy sững sờ, gò má không biết vì sao lại hơi ửng hồng.

"Tô hầu ngày đó lời lẽ đanh thép, tại sao hôm nay lại cúi đầu nhận tội?" Giọng Đế Giang mang theo vẻ trêu chọc.

Tô Hộ nhìn Tô Đát Kỷ một cái, thở dài một hơi, nói: "Nếu không phải Đát Kỷ nói rõ cho tội thần biết đại chí của Đại vương, tội thần vẫn còn hiểu lầm Đại vương.

Thân là thuộc hạ của Đại vương, không thể thấu hiểu ý của Đại vương, lại còn nói lời hỗn xược, thực sự đáng chết." Đế Giang ngạc nhiên nhìn Tô Đát Kỷ.

Có thể thuyết phục được một lão già cứng đầu như vậy, phải công nhận, Tô Đát Kỷ thật có tài!

Tô Đát Kỷ mỉm cười gật đầu, như thể đó chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể.

"Tô hầu đã nhận ra sai lầm, vậy thì quả nhân cũng bỏ qua chuyện

cũ.

Nhưng Đát Kỷ vào cung làm phi, ở Triều Ca một mình cô đơn, hay là Tô hầu cũng ở lại Triều Ca, để Đát Kỷ cũng có thể làm tròn chữ hiếu." "Nhưng... nhưng thần còn có dân chúng ở Ký Châu chờ thần cai quản, e rằng không thể đáp ứng yêu cầu của Đại vương ở lại Triều Ca." Ánh mắt Tô Hộ lóe lên, ở lại Triều Ca và trở về Ký Châu trông như hai lựa chọn, nhưng thực ra lựa chọn của ông ta chỉ có một.

Chỉ cần trở về Ký Châu, đó chính là trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá lội.

Tay Đại vương có dài đến mấy cũng không vươn tới được Ký Châu.

Đế Giang cười tủm tỉm nhìn Tô Hộ, nụ cười tuy ôn hòa, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén.

Nhìn đến nỗi Tô Hộ không khỏi quay đầu đi, tránh ánh mắt của Đế Giang.

"Dân chúng Ký Châu tất nhiên không thể không lo.

Chương 258

Để Tô hầu yên tâm, ta đã sớm phái người đến Ký Châu tiếp quản việc quản lý, sẽ không có gì chậm trễ, Tô hầu cũng có thể yên tâm ở lại Triều Ca." Tô Hộ đứng bật dậy, râu ria dựng đứng, trừng mắt nhìn Đế Giang, hai mắt bốc lửa.

Đế Giang cười nói: "Tô hầu sao vậy, trên ghế có đinh sao?" Tô Đát Kỷ nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Cha." Tô Hộ sững sờ, lửa giận lập tức tan biến.

Không còn cách nào khác, bây giờ con gái yêu quý nhất cũng đã thành người của người ta, ông ta còn có thể làm gì?

Phải công nhận, chiêu này của Đế Giang thật là tuyệt.

Cưỡng ép giữ Tô Hộ ở Triều Ca, dù cho Tô Hộ giả vờ nhận tội, trong lòng vẫn có ý phản nghịch, chỉ cần thân ở Triều Ca, cũng không lật được trời.

Đế Giang sẽ cho Khổng Tuyên hai mươi bốn giờ một ngày không gián đoạn theo dõi sát sao tên đầu sỏ phản Thương này.

Ngoài ra, y phái tâm phúc đến Ký Châu, một là để đưa Ký Châu hoàn toàn vào dưới sự thống trị của mình, thu hồi vùng đất của một chư hầu, hai là vì gia quyến của Tô Hộ vẫn ở Ký Châu.

Có cả gia đình già trẻ ở đó, không sợ Tô Hộ không nghe lời.

Tô Hộ như con gà trống thua trận, uể oải ngồi xuống ghế, lẩm bẩm: "Thôi được, mọi việc đều nghe theo sự phân phó của Đại vương, tội thần không có dị nghị." Hai ngày sau, trong triều liên tiếp truyền ra những tin tức trọng đại.

Đầu tiên là Ký Châu hầu được thả, Đại vương không những

không truy cứu tội lỗi của ông, mà còn phong cho chức vị Tả vệ Đại tướng quân của Triều Ca.

Mặc dù Triều Ca hiện tại binh lực trống rỗng, chức Tả vệ Đại tướng quân này cũng chỉ là một chức hữu danh vô thực, nhưng Tô Hộ trong một đêm từ tù nhân trở thành Đại tướng quân, tốc độ thăng tiến này quả thực khiến người ta líu lưỡi.

Một tin tức khác là Đại vương hạ chỉ, cho phép nữ tử làm quan, đặc biệt phê chuẩn cho con gái của Tô Hộ, phi tử mới tiến cung là Tô Đát Kỷ được thượng triều tham chính.

Hai tin tức cùng lúc được tung ra, khiến các đại thần trong triều như vừa lên đến đỉnh núi, lại từ đỉnh núi rơi xuống đất.

Tin tức trước có thể ca ngợi Đại vương nhân đức, tin tức sau trực tiếp khiến không ít người chửi ầm lên.

"Nữ tử tham chính, từ xưa đến nay chưa từng có, không hợp quy chế, làm nhục tổ tiên!" "Đại vương chắc chắn đã bị con hồ ly tinh đó mê hoặc, để nữ tử tham chính, chúng ta thề sẽ tru sát yêu nữ này!" "Suỵt, đừng nói bừa, Tô Đát Kỷ là con gái của Đại tướng quân Tô Hộ, bị biết được thì cái mạng nhỏ của ngươi khó giữ!" Trong phút chốc, chuyện Tô Đát Kỷ tham chính đã lấn át tin tức Tô Hộ được thả và thăng chức Đại tướng quân, gây ra vô số cuộc thảo luận.

Túy Tiên Lâu là một quán rượu mới mở ở Triều Ca, tọa lạc ở phía tây thành, chiếm diện tích không nhỏ.

Rượu ngon và mỹ nhân ở đây nổi tiếng nhất, được mệnh danh là quán rượu xa hoa nhất toàn Triều Ca, là nơi các quan viên và phú thương ở Triều Ca thích đến nhất.

Điểm quan trọng nhất, ở đây không có thám tử của Giám Sát Ti, có thể yên tâm bàn luận quốc sự, không cần lo lắng tối nay uống rượu

nói bừa, ngày mai phải vào thiên lao.

Trời chưa tối, Túy Tiên Lâu đã đèn đuốc sáng rực, trong lầu lại càng náo nhiệt phi thường.

Túy Tiên Lâu chiếm diện tích rất lớn, ngoài mặt tiền quán rượu ra, phía sau còn có một sân vườn rộng rãi, trong sân vườn có những gian phòng riêng biệt.

Những gian phòng này chuyên dùng cho các phú thương, đại gia hoặc những nhân vật lớn tụ họp.

Lúc này, trong một gian phòng riêng ở phía sau Túy Tiên Lâu, đang có bốn người ngồi uống rượu vui vẻ.

Một trong số đó chính là Tả vệ Đại tướng quân mới được thăng chức Tô Hộ.

Ba người còn lại là ba vị hầu gia Đông, Tây, Bắc.

"Chúc mừng Tô hầu được thả, vinh thăng chức vị Đại tướng quân." Cơ Xương dẫn đầu nâng ly rượu, miệng nói lời chúc mừng.

Tô Hộ nâng ly đáp lại, cười ha hả nói: "Đại vương anh minh nhân đức, đã tha thứ cho sự mạo phạm của ta, nếu không thì lúc này ta làm sao có thể cùng các vị ở đây uống rượu vui vẻ được?" Sắc mặt Cơ Xương kỳ lạ, Tô Hộ của ba tháng trước là một hình tượng cương liệt bất khuất, thề sẽ đấu tranh với Đại Thương đến cùng.

Hôm nay quay ngoắt một cái, đã biến thành người ủng hộ trung thành của Đại vương.

Điều này khiến những người quen biết như họ nhất thời không thể chấp nhận được.

Sự ngượng ngùng thoáng qua, Đông Bá hầu Khương Hằng Sở nói: "Tô hầu lần này không trở về Ký Châu sao?" Sự oán hận trong mắt Tô

Hộ lóe lên, rồi cười nói: "Đại vương đã phong ta làm Đại tướng quân, Đát Kỷ lại là sủng phi trong cung, ta ở lại Triều Ca vì Đại vương hiệu mệnh, thực sự là đại hạnh của ta." Nhắc đến Tô Đát Kỷ, ba vị chư hầu có chút kỳ quái.

Không sai, buổi chầu sáng mai họ sẽ phải đối mặt với cảnh tượng kỳ lạ lần đầu tiên trong lịch sử Đại Thương: hậu phi tham chính.

Người tạo ra lịch sử này chính là con gái của người đàn ông trước mắt họ.

"Tô hầu có suy nghĩ gì về việc lệnh ái tham chính?" Cơ Xương thăm dò hỏi.

Tô Hộ uống một ngụm rượu lớn, nhớ lại lời dặn của Đế Giang và Tô Đát Kỷ, khẽ thở dài: "Là do ta dạy con không nghiêm!

Không ngờ Đát Kỷ lại có tâm tư tham chính, mê hoặc Đại vương đồng ý yêu cầu của nó.

Ai, ta không còn mặt mũi nào đối diện với văn võ bá quan trong triều nữa!" Một phen cảm thán đến tận đáy lòng, bộ dạng đau đớn của Tô Hộ khiến ba vị chư hầu không nhịn được khuyên nhủ: "Tô hầu không cần tự trách, ngày mai trên triều đình chúng ta nhất định sẽ khuyên can Đại vương thu hồi thành mệnh." Ngoài việc này ra thì còn có thể làm gì?

Chẳng lẽ nói Tô Đát Kỷ họa loạn triều cương sao?

Trước mặt cha mà nói con gái không tốt, không phải là tìm đòn sao?

Tô Hộ tuy tuổi không nhỏ, nhưng dù sao cũng là người có võ công được phong hầu, đánh tay đôi không thua kém ba vị chư hầu kia.

Vì chuyện của Tô Đát Kỷ, bữa rượu uống không được vui vẻ lắm, bốn người sớm cáo từ rồi ai về nhà nấy.

“Ai, một người cương liệt như vậy, lại sa cơ đến cảnh phải xu nịnh, thật đáng buồn, đáng tiếc!” Cơ Xương cảm thán một tiếng rồi hòa vào bóng tối.

Trong cung Thọ Tiên, Đế Giang và Tô Đát Kỷ ngồi đối diện nhau.

Lúc này đã đêm khuya, hai người không có ý định đi ngủ.

Các nội thị và cung nữ đi qua đều kinh ngạc tại sao Đại vương lại ở cùng nương nương đến khuya như vậy.

“Vậy theo lời Tô phi, phải làm thế nào để xoay chuyển cục diện triều đình?” Tô Đát Kỷ tự tin nói: “Muốn chống giặc ngoài trước phải yên việc trong.

Triều đình không ổn, làm sao bình định được chư hầu?

Đại vương nên nắm chắc triều đình trong tay trước, sau đó mới rảnh tay đối phó với chư hầu.” Đế Giang khẽ gật đầu, cách làm của Tô Đát Kỷ và y tương tự nhau, nhưng y có xu hướng tiến hành cả hai việc cùng lúc, chứ không phải một trước một sau.

Rốt cuộc, Phong Thần chi kiếp đã bắt đầu, các Thánh nhân đều đã ra tay mưu tính, thời gian còn lại cho y không nhiều.

Nhưng đề nghị của Tô Đát Kỷ cũng có điểm đáng học hỏi, Đế Giang liền khảo tra: “Vậy Tô phi cho rằng phải làm thế nào để nắm chắc triều đình trong tay.” Tô Đát Kỷ không chỉ có dã tâm, mà còn có kiến thức tương xứng.

Nàng nói: “Trên triều đình, đã bị Thừa tướng Thương Dung và Á tướng Tỷ Can kinh doanh thành một khối vững chắc, muốn chen chân vào thực sự vô cùng khó khăn.

Nhưng thần thiếp có một kế có thể giúp Đại vương phá vỡ thế cục bế tắc.” “Kế gì?” Miệng anh đào nhỏ nhắn của Tô Đát Kỷ khẽ mở, thốt ra một cái tên: “Tỷ Can.” Đế Giang trong lòng cảm khái, kiến

thức và tài năng của Tô Đát Kỷ so với hai tâm phúc Phí Trọng và Vưu Hồn không biết cao hơn bao nhiêu.

Chỉ riêng ánh mắt sắc bén này, hai người kia cộng lại cũng không bằng.

Đúng như lời Tô Đát Kỷ nói, Tỷ Can là một trong những nhân vật quan trọng để Đế Giang kiểm soát triều đình Đại Thương.

Tỷ Can là con trai của Thương vương Thái Đinh, cũng là anh em của cha Trụ Vương, tức là chú của Trụ Vương.

Từ nhỏ đã thông minh hiếu học, chăm chỉ đa tài.

Hai mươi tuổi, sau khi Đế Ất lên ngôi, ông đã đảm nhiệm chức Thái sư, phụ tá quân vương xử lý triều chính.

Chương 259

Tỷ Can làm quan hơn bốn mươi năm, lập được không ít công lao, lại vì thân phận cao quý, địa vị không tầm thường, nên được các đại thần trong triều ủng hộ sâu sắc.

Địa vị trên triều đình không kém gì Thừa tướng Thương Dung.

Muốn lật đổ ông ta thực sự khó như lên trời.

Nhưng cũng dễ thấy rằng, chỉ cần Tỷ Can ngã đài, thì trên triều đình sẽ bớt đi một trở ngại cho việc Đế Giang nắm quyền.

Sau đó, việc thanh trừng triều đình của Đế Giang sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

"Tốt, ngày mai cứ theo kế hoạch mà làm." Đế Giang đồng ý với kế sách của Tô Đát Kỷ.

"Đa tạ Đại vương." Tô Đát Kỷ cảm kích đến run rẩy.

Ban đầu nàng còn tưởng rằng việc Đại vương cho nàng một sân khấu để phát huy tài năng chỉ là lời nói qua loa, không ngờ mọi thứ đều là thật.

Điều này sao có thể không khiến nàng kích động?

"Ngày mai phải thượng triều, mau nghỉ ngơi đi." Đế Giang vỗ vỗ giường, Tô Đát Kỷ đỏ mặt, e thẹn bước tới.

Một đêm, sóng đỏ dâng trào, những âm thanh động lòng người kéo dài đến gần sáng mới ngừng lại.

Trong điện Cửu Long, sắc mặt quần thần không ai không kỳ quái.

Sớm đã đến đại điện chờ thượng triều, lại phát hiện Tô Đát Kỷ đã đứng trong đại điện, xem ra đã chờ được một lúc.

“Bái kiến nương nương.” Mặc dù trong lòng xác định mỹ nhân tuyệt sắc trước mắt là họa thủy gây họa cho đất nước, các đại thần cũng không thể không cúi đầu chào hỏi.

Tô Đát Kỷ mắt không nhìn vào ai, nhẹ nhàng “ân” một tiếng đáp lại.

Các đại thần không ai không tức giận.

Một người đàn bà kiêu ngạo như vậy, xem hôm nay chúng ta không khiến ngươi xấu hổ đến muốn chết, khóc lóc thảm thiết thì không xứng đáng đứng trên triều đình này.

“Tô tướng quân khỏe!” “Tô tướng quân cũng đến rồi à!” “Bái kiến Tô tướng quân.” Tô Hộ vừa vào điện đã nhận được lời chào hỏi ân cần của các đồng liêu.

Vừa chào hỏi, vừa đi đến vị trí của mình.

Nhìn người con gái không xa, ông lắc đầu thở dài.

Hành động của Tô Hộ lọt vào mắt những kẻ có lòng, trong lòng lại ghi thêm một món nợ cho Tô Đát Kỷ và Đại vương, chờ Đại vương thượng triều sẽ tâu lên một bản.

“Đại vương thượng triều, quần thần diện kiến!” Tiếng ái của nội thị vang lên, văn võ đại thần lập tức nghiêm mặt, chờ đợi Đại vương giá lâm.

“Tham kiến Đại vương!” Quần thần hô vang.

Đế Giang mặc vương bào màu đen thêu hình huyền điểu ngồi trên vương tọa, hai tay giơ lên: “Bình thân.” Đế Giang ngẩng đầu nhìn Tô Đát Kỷ đang đứng ở hàng đầu quần thần.

Tô Đát Kỷ lúc này mặc một bộ gấm bào, trên gấm bào thêu hình khổng tước xòe đuôi, hoa lệ vô cùng.

Mặc dù sắc mặt có chút tiều tụy, nhưng cảnh tượng lần đầu tiên thượng triều khiến đôi mắt Tô Đát Kỷ tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Tối qua gần như bị dày vò đến sáng, vậy mà vẫn có thể kiên trì đến thượng triều.

Trong lòng Đế Giang, đánh giá về Tô Đát Kỷ lại nâng lên một bậc.

"Có việc thì tâu, không việc thì bãi triều." "Thần có bản muốn tâu." Một vị đại thần ra khỏi hàng nói.

"Bẩm Đại vương, Đại Thương ta lập quốc sáu trăm năm, chưa từng có chuyện nữ tử thượng triều, hậu cung tham chính.

Xin Đại vương thu hồi thành mệnh." Vị này vừa lên đã thẳng thừng bác bỏ ý chỉ cho phép nữ tử tham chính mà Đế Giang đã ban hành trước đó.

Nhìn bộ dạng trên triều đình, không ít đại thần đều rất phản đối việc nữ tử tham chính.

Đế Giang không tỏ ý kiến, nói với Tô Đát Kỷ: "Tô phi lần đầu tiên thượng triều đã có người chất vấn, hay là ngươi nói cho các vị ở đây hiểu rõ tại sao quả nhân lại đồng ý cho ngươi thượng triều tham chính?" Tô Đát Kỷ theo lời tiến lên, hướng về vị thần kia gật đầu, nói: "Lời của vị đại nhân đây cũng có phần có lý." "Đại Thương ta chưa từng có nữ tử tham chính, nhưng không có nghĩa là nữ tử không thể tham chính.

Giống như nếu Đại Thương xuất hiện một kẻ địch chưa từng có, chẳng lẽ chúng ta cũng không thể đối kháng với nó sao?" Tô Đát Kỷ nói vừa nhanh vừa gấp, tuy có ý đánh tráo khái niệm, nhưng một phen phản bác này khiến vị đại thần kia nhất thời không tìm được lời nào để đáp lại.

Tô Đát Kỷ thừa thắng xông lên: "Dám hỏi các vị đứng trên triều

đình này, là vì đức hạnh và tài hoa của các vị, hay là vì các vị là nam tử?" "Nếu nữ tử cũng có tài hoa và đức hạnh không thua kém nam tử, tại sao không thể đứng trên triều đình, vì Đại Thương ta hiệu lực?" Một phen nói này khiến cả triều đình nhất thời không nói nên lời.

Khí phách như vậy, tài biện luận như vậy, so với bất kỳ vị đại thần nào trên triều đình cũng không hề thua kém.

Chẳng trách Đại vương lại cho nàng thượng triều tham chính.

Trong lòng không ít đại thần bắt đầu dao động.

Biểu hiện của Tô Đát Kỷ khiến họ nhìn thấy một khía cạnh khác của nữ tử.

Nhưng quan niệm xã hội phụ hệ đã ăn sâu vào đầu óc họ, khiến họ nhất thời không thể chấp nhận một nữ tử đứng ở vị trí ngang hàng với mình.

Á tướng Tỷ Can lúc này đứng ra, nói: "Đại vương, lời của Tô phi nương nương rất có lý, nhưng nữ tử đa phần là hạng người hẹp hòi, tầm nhìn hạn hẹp, làm sao có thể đứng trên triều đình vì Đại Thương hiệu mệnh?" Tô Đát Kỷ và Đế Giang nhìn nhau, trong ánh mắt tràn đầy ý cười.

Đang lo làm sao để dụ Tỷ Can ra, thì tên này đã tự mình chui ra.

"Lời của Á tướng đại nhân không phải là không có lý, nhưng nam tử cũng có hạng người tầm thường vô năng, chẳng lẽ các vị cũng không thể đảm đương trọng trách sao?" Tỷ Can tức giận trừng mắt nhìn Tô Đát Kỷ, quay sang Đế Giang, tâu rằng: "Đại vương, xin thu hồi thành mệnh.

Nữ tử thượng triều, hậu cung tham chính, quốc gia sẽ chẳng còn là quốc gia nữa!" Đế Giang thản nhiên nói: "Nếu quả nhân không thu hồi thì sao?" Tỷ Can sững sờ, không ngờ Đại vương lại cố chấp như

vậy!

Lập tức lửa giận bùng lên, phẫn nộ nói: "Nếu Đại vương cứ cố chấp, vậy thần chỉ có thể ở đây xin từ quan." Dùng việc từ quan để uy hiếp, tình hình đã trở nên rất nghiêm trọng, cũng đại biểu cho mâu thuẫn giữa đại thần và quân vương không thể hòa giải, phải có một bên nhượng bộ.

Một đám đại thần sau lưng Tỷ Can lại lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

Tỷ Can là Á tướng, Thái sư, lại là hoàng thúc, đã phò tá hai triều quân vương của Đại Thương, có thể nói là lao khổ công cao.

Ông đề xuất dùng việc từ quan để uy hiếp Đại vương thu hồi thành mệnh, vậy thì chắc chắn Đại vương sẽ thỏa hiệp nhượng bộ, thu hồi ý chỉ đã ban.

"Tuy Tô phi nương nương tài biện luận kinh người, nhưng suy cho cùng vẫn là nữ tử.

Nếu là nam tử, trên triều đình e rằng sẽ có thêm một vị tể tướng." "Lần này chắc chắn Tỷ Can đại nhân sẽ thắng.

Đại vương không nên ban hành ý chỉ trái với thiên ý như vậy." "Nữ tử thượng triều, thật là nực cười, nực cười đến cực điểm!" Các đại thần trong triều lộ ra nụ cười đắc ý của người thành công.

Phí Trọng, Vưu Hồn, hai vị tâm phúc của Đế Giang lại mặt mày ảm đạm.

Không ngờ Tỷ Can lại trực tiếp tung ra chiêu cuối, không cho một chút cơ hội thương lượng nào.

"Đại vương lần này e rằng sẽ thua." "Không ngờ Tỷ Can đại nhân lại quyết liệt như vậy.

Ai, chúng ta thua cũng không oan." Có người vui, có người buồn,

nhưng Đế Giang từ đầu đến cuối đều thần tình thản nhiên.

Chương 260

Y nhìn Tỷ Can một lúc, Tỷ Can ngẩng đầu ưỡn ngực, ra vẻ hiên ngang lẫm liệt.

Đế Giang cười khẽ: "Hoàng thúc vì Đại Thương ta vất vả nhiều năm, cũng đến lúc nghỉ ngơi rồi.Nếu đã hoàng thúc đã một lòng từ quan, quả nhân cũng không tiện từ chối." "Nhân đây, quả nhân đa tạ hoàng thúc đã vất vả nhiều năm, mong hoàng thúc có thể an dưỡng tuổi già, hưởng thụ những ngày tháng sau này." Nói xong, y phất tay, cho người đưa Tỷ Can vẫn chưa kịp hoàn hồn xuống.

Không chỉ Tỷ Can, mà các đại thần trên triều đình đều ngây người.

Chuyện gì vậy?

Đại vương không phải nên do dự một lúc, sau đó từ chối việc từ quan của Á tướng đại nhân, thu hồi ý chỉ sao?

Sao lại biến thành Đại vương đồng ý Á tướng từ quan?

"Đại vương, Tỷ Can đại nhân là lão thần hai triều, lao khổ công cao, để Tỷ Can đại nhân từ quan như vậy, thực sự không sáng suốt, xin Đại vương thu hồi thành mệnh!" Đế Giang cười nhạt: "Hoàng thúc quả thực là công thần của triều Đại Thương ta, nhưng các vị cũng đã nghe, là hoàng thúc xin từ quan, thái độ của hoàng thúc kiên quyết như vậy, quả nhân thân là vãn bối cũng không tiện từ chối.

Chuyện này cứ đến đây thôi, chức vị Á tướng sẽ do Phí Trọng tạm thời thay thế." Lời này vừa nói ra, triều đình liền như ong vỡ tổ.

Điều này khiến tất cả mọi người đều không kịp trở tay!

Tỷ Can đâu phải chủ động xin từ chức, rõ ràng là dùng chức quan để uy hiếp Đại vương, ai ngờ Đại vương lại thuận nước đẩy thuyền,

đồng ý luôn!

Đại vương rõ ràng là đang giả vờ không hiểu, bày tỏ thái độ không đồng ý thu hồi ý chỉ.

Các đại thần cũng không dám vạch trần.

Nếu không thì sao?

Tỷ Can uy hiếp Đại vương ư?

Vậy thì Tỷ Can mất không chỉ là vị trí Thủ tướng, e là đến cái mạng nhỏ cũng khó giữ.

Trên triều, văn võ đại thần cúi gằm mặt như gà trống thua trận. nước cờ này của Đại vương thật khiến người ta không ngờ tới.

Sau khi đồng ý cho Tỷ Can từ chức, ngài liền đưa Phí Trọng lên vị trí Á tướng.

Vốn chỉ là một cô thần trong triều, Phí Trọng bỗng chốc lên đến tột đỉnh quyền thần, nắm giữ đại quyền trên triều đình.

Ngay cả Phí Trọng cũng không kịp phản ứng.

"Đại vương…?" "Không cần để ý, cứ làm cho tốt, ta rất xem trọng ngươi." Vấn đề đâu phải là xem trọng hay không!

Phí Trọng còn chưa kịp nói, Vưu Hồn bên cạnh đã kéo áo y.

Phí Trọng lúc này mới phản ứng lại, vội vàng khấu đầu bái tạ.

"Nghị đề lần trước về việc quân đồn trú ở Triều Ca đã có kết luận chưa?" Không đợi các đại thần khác hoàn hồn, Đế Giang đã mở ra một vòng thảo luận mới.

Văn võ đại thần vẫn còn chìm trong dư âm của việc Tỷ Can từ chức, khó mà thoát ra được, căn bản không còn tâm trí để suy nghĩ vấn đề này.

Tô Đát Kỷ lại lần nữa bước ra khỏi hàng, nói: “Khải bẩm Đại vương, Triều Ca là kinh đô của Đại Thương, việc phòng thủ không thể lơ là một ngày.

Thần thiếp kiến nghị rút binh tướng từ lãnh địa của các chư hầu để bổ sung vào quân đồn trú ở Triều Ca.” Các chư hầu trên triều nghe vậy thì cả người chấn động, người phụ nữ này lại dám nhắm vào bọn họ ư?

Quả là gan to bằng trời!

Trợ lực lớn nhất để các chư hầu cai trị thuộc địa chính là quân đội.

Quân đội tượng trưng cho quyền lực.

Tô Đát Kỷ muốn động đến quân đội của họ, chính là muốn làm suy yếu quyền lực của họ.

Điều này có khác gì muốn lấy mạng họ.

Cơ Xương đang định đứng ra phản bác, tân Á tướng Phí Trọng đã nhanh miệng nói trước: “Nương nương nói có lý.

Đại Thương ta có tám trăm lộ chư hầu, mỗi lộ chỉ cần xuất một trăm binh sĩ, tập trung tại Triều Ca là đã có tám vạn đại quân, gom góp thêm cũng được mười vạn, đồn trú ở Triều Ca không còn là vấn đề lớn.” Các chư hầu nghe Phí Trọng nói vậy liền im bặt.

Đề nghị này của Phí Trọng không thể nói là quá tốt, nhưng tuyệt đối không tệ.

Đều là làm suy yếu quân quyền, nhưng cách của Phí Trọng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Đại vương chỉ muốn một đội trăm người mà cũng không cho, chẳng phải là quá keo kiệt sao?

Các chư hầu nghĩ bụng, chỉ là một trăm người, vừa không tổn hại đến gân cốt, lại có thể làm vui lòng quân vương, tội gì không làm?

Thế là các chư hầu nhìn nhau, rồi lần lượt lên tiếng: "Xin tuân theo mệnh lệnh của Đại vương." Chỉ trong một buổi triều hội mà đã quyết định xong hai đại sự, hiệu suất này đúng là trước nay chưa từng có.

Ánh mắt Tô Đát Kỷ thoáng chút ảm đạm.

Bất kể là kiến thức hay tài học, nàng đều hơn Phí Trọng rất nhiều, nhưng thủ đoạn chính trị lại kém xa lão cáo già đã ngâm mình trên triều đình mấy chục năm này.

Xem ra nàng còn một đoạn đường dài phải đi!

Sau khi tan triều, tin tức trên triều đình nhanh chóng lan khắp Triều Ca, rồi lan ra khắp lãnh thổ Đại Thương.

Lời đồn Tô Đát Kỷ là một con hồ ly tinh, lẻn vào hậu cung khuynh đảo triều cương ngày càng lan rộng.

Không ít kẻ sĩ có chí hướng nhìn về phía vương cung mà đau lòng, Đại vương dù có tái hôn mụ mị đến đâu cũng không đến nỗi phá vỡ quy chế triều đình, để hậu cung tham chính.

Chắc chắn là do Tô Đát Kỷ đã thi triển yêu thuật, khiến Đại vương mê đắm sắc đẹp của nàng, mặc cho nàng ta tùy ý làm càn.

Nhưng cũng có một luồng ý kiến khác lặng lẽ lan truyền trong Triều Ca.

Luồng ý kiến này cho rằng Tô Đát Kỷ từ nhỏ đã đọc nhiều thi thư, thông minh hơn người, nam tử tầm thường cũng không sánh bằng, nhưng phận là nữ nhi nên tài học không có đất dụng võ.

May mắn gặp được Đại vương mắt sáng như sao, nhìn ra tài năng

thực sự của nàng, liền bất chấp nguy cơ bị cả thiên hạ chỉ trích để cho người có thực tài một cơ hội thể hiện tài hoa.

Đây là tuyên bố với những người có tài trong thiên hạ, nói cho họ biết chỉ cần đủ tài năng, bất kể xuất thân, giới tính, tuổi tác, đều sẽ có một chỗ đứng trên triều đình.

Ngàn vàng mua xương ngựa!

Trong Thọ Tiên Cung, Đế Giang ôm Tô Đát Kỷ trong lòng, cười lớn nói: "Ái phi, bây giờ dân gian đang đồn rầm lên rằng ta bị yêu thuật của nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo, không biết đường về, sao ta lại không có cảm giác gì hết vậy?

Hay là nàng thi triển một phen cho ta xem thử?" Tô Đát Kỷ lườm Đế Giang một cái, nói: "Đại vương thật biết đùa, Đại vương khí thế chấn động sơn hà, sao có thể bị thần thiếp mê hoặc được chứ?" Đế Giang bị Tô Đát Kỷ chọc cho cười ha hả.

Tô Đát Kỷ đưa bàn tay thon dài vuốt ve gò má góc cạnh của Đế Giang, ánh mắt bất giác trở nên mơ màng.

"Đại vương ơi là Đại vương, rốt cuộc ngài là người như thế nào?" "Có người nói ngài hôn quân vô đạo, hành xử tàn bạo, lại cực kỳ háo sắc, ngay cả Nữ Oa Nương Nương cũng dám trêu ghẹo." "Cũng có người nói ngài hùng tài đại lược, chí hướng cao xa, có đại nguyện bình định thiên hạ." "Rốt cuộc, đâu mới là ngài?" Tô Đát Kỷ lẩm bẩm hỏi khiến Đế Giang ngẩn ra, rồi lập tức cười lớn: "Ta mặc kệ thế nhân bình luận về ta ra sao, ta chỉ làm những việc ta muốn làm, ta nguyện làm, ta nên làm.

Chương 261

Dù cho họ có hủy báng ta, phỉ nhổ ta thì đã sao?

Ta là vua của Đại Thương, cớ gì phải để tâm đến cách nhìn của lũ sâu kiến đó?!" Trái tim son của Tô Đát Kỷ không khỏi rung động, nàng duyên dáng cúi lạy: "Nguyện Đại vương công lao vượt Tam Hoàng, đức độ hơn Ngũ Đế, Đại Thương thiên thu vạn đại, vĩnh viễn không có điểm dừng." "Ha ha ha, vậy thì như lời ái phi nói, ta sẽ kiến tạo một thịnh thế thiên thu vạn đại, vĩnh viễn không có điểm dừng!" Tô Đát Kỷ bị gọi là hồ ly tinh quả là oan cho người tốt.

Hồ ly tinh thật sự lúc này đang cùng hai vị tỷ muội của mình tiến vào Tây Kỳ, tìm cơ hội tiếp cận vị thánh chủ tương lai.

Trong Ngọc Trụ động ở núi Chung Nam, một vị đạo nhân có bộ râu dài phiêu dật đang ngồi tĩnh tọa.

Theo mỗi nhịp thở, xung quanh y đều xuất hiện những gợn mây mù, phảng phất như đang ở giữa tiên cảnh.

Hồi lâu, đạo nhân mở mắt, hướng về phía cửa động không một bóng người nói: "Sư huynh đã đến rồi, tại sao không chịu hiện thân tương kiến?" Tiếng nói vừa dứt, Quảng Thành Tử liền thu lại ẩn thân thuật, xuất hiện trong Ngọc Trụ động.

"Sư đệ, đã lâu không gặp." Vị đạo nhân chắp tay nói: "Vân Trung Tử ra mắt sư huynh." Người tu đạo trong Ngọc Trụ động chính là Xiển Giáo môn đồ Vân Trung Tử, cũng là sư đệ của Quảng Thành Tử.

Chỉ nghe Vân Trung Tử nói: "Sư huynh, không ở trên núi Không Động tu luyện cho tốt, chạy đến chỗ ta làm gì?" Quảng Thành Tử ngồi lên bồ đoàn cười nói: "Hiện nay Phong Thần đại kiếp đang đến,

sư đệ còn có thể ung dung tự tại như vậy sao?" "Sư tôn chẳng phải đã phái mấy vị sư đệ xuống núi phụ trợ thánh chủ rồi sao?

Chúng ta không có việc gì, không bằng tu luyện nhiều hơn, tăng tiến tu vi." "Lẽ nào sư đệ không muốn tham gia?" Quảng Thành Tử vừa nói ra lời này, Vân Trung Tử lập tức ngồi thẳng lưng, hỏi: "Sư tôn muốn sắp xếp ta xuống núi sao?

Bên cạnh thánh chủ đã có mấy vị sư đệ phụ tá, ta đi chẳng qua chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi." "Sư tôn đang bế quan, tạm thời không quản chuyện Phong Thần.

Nhưng sư đệ có từng nghĩ đến việc trợ giúp Đại Thương không?" "Bảo ta giúp tên Trụ Vương đó ư?" Trong một cơ duyên lớn như Phong Thần chi kiếp, đặt cược cả hai bên là thao tác cơ bản nhất.

Vân Trung Tử chỉ không ngờ sư huynh lại nhường cơ hội này cho mình.

"Tính cách của sư đệ là người từ bi nhất trong số các đệ tử của sư tôn.

Sáu trăm năm khí vận của Thành Thang nếu bị hủy trong một sớm một chiều, vô số lê dân bá tánh sẽ phải chịu khổ.

Sư đệ thay vì ngồi khô khan trong động khổ luyện, không bằng xuống núi cứu đời, bất luận thành hay bại cũng là một phen công đức." Vân Trung Tử gật đầu đồng ý, gọi Kim Hà đồng tử đang chờ bên ngoài vào.

"Ra ngoài lấy một cành cây khô trên cây tùng già.

Đợi ta gọt thành một thanh kiếm gỗ, đến Triều Ca trảm yêu trừ ma." Kim Hà đồng tử vô cùng khó hiểu, hỏi: "Sư tôn tại sao không dùng bảo kiếm?" Vân Trung Tử cười ha hả nói: "Một con hồ ly tinh quèn, sao xứng với bảo kiếm của ta, một thanh kiếm gỗ là đủ để đối

phó rồi.” Quảng Thành Tử đứng bên cạnh lắc đầu cười khẩy, vị sư đệ này tuy tu vi không tệ, nhưng cũng khá tự cao.

Nhưng như vậy cũng tốt, có y ở đó, đối phó với hồ ly tinh Tô Đát Kỷ kia là dư sức.

Quảng Thành Tử cũng không cho rằng Vân Trung Tử có thể xoay chuyển khí vận của Đại Thương.

Mục đích tìm Vân Trung Tử chỉ là để y trừ khử Tô Đát Kỷ, để Đại Thương bớt đi một số bá tánh vô tội bị tai họa.

Không phải Quảng Thành Tử từ bi, mà là cứu giúp bá tánh bị tai họa có thể tăng thêm công đức khí vận trong Phong Thần chi kiếp.

Xiển Giáo đã sớm bố trí vô số, trong tình huống chắc chắn sẽ thắng Phong Thần chi kiếp, công đức càng nhiều, lúc Phong Thần thu hoạch sẽ càng lớn.

Chỉ thấy Vân Trung Tử gọt cành tùng thành kiếm gỗ, chân đạp tường vân, bay về phía Triều Ca.

Trong Cửu Long Điện, quân thần Đại Thương đang mở triều hội nghị sự.

“Khải bẩm Đại vương, trừ bảy mươi hai lộ nghịch tặc ở Bắc Hải ra, các lộ chư hầu đã tuyển chọn xong đội vệ sĩ trăm người, chẳng bao lâu nữa có thể tiến vào Triều Ca đồn trú.” Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ tiến lên tâu.

Hoàng Phi Hổ và Văn Trọng, một võ một văn, trấn thủ Đại Thương, an bang định quốc.

Gia tộc Hoàng Phi Hổ bảy đời trung lương, cha y là Hoàng Cổn, một lão soái trấn biên lừng lẫy.

Hoàng Phi Hổ cũng nhờ chiến công mà được phong làm Trấn

Quốc Võ Thành Vương, em gái y là phi tử Hoàng thị của Đại vương, ở tại Tây Cung.

Cả nhà có thể nói là thân ở địa vị cao, cực kỳ được vua sủng ái.

Trong lúc Văn Trọng dẫn binh dẹp loạn, Hoàng Phi Hổ cũng nắm đại quyền trong triều.

Sau khi báo cáo xong tình hình trưng binh, Hoàng Phi Hổ không lui xuống, mà lại nhìn Đế Giang với vẻ mặt đầy mong đợi.

Ý của Hoàng Phi Hổ, Đế Giang hiểu rõ.

Đội binh sĩ trăm người do các chư hầu phái đến tuy thoạt nhìn số lượng không nhiều, nhưng tập trung lại cũng gần tám vạn đại quân.

Tám vạn đại quân này bất cứ ai cũng phải đỏ mắt.

Hoàng Phi Hổ thân là Trấn Quốc Võ Thành Vương, tự nhiên muốn giành lấy quyền khống chế đội quân này.

Nếu thành công, địa vị của Hoàng gia ở Đại Thương sẽ càng lên một tầng lầu, bản thân y cũng sẽ thành công vượt qua Văn Trọng, trở thành người có quyền thế nhất trên triều đình.

Đế Giang liếc nhìn Hoàng Phi Hổ một cái là đã nhìn ra suy nghĩ của y.

Trong Phong Thần chi kiếp nguyên bản, Hoàng Phi Hổ vì vợ bị sỉ nhục mà dẫn cả nhà phản bội Đại Thương, đầu quân cho Tây Chu.

Nhưng ngẫm lại, Hoàng Phi Hổ thân ở địa vị cao, quyền lực tột đỉnh, dù không bị ép phản, tay cầm trọng binh, có thể bảo đảm lòng trung thành được bao lâu?

Đế Giang gật đầu nói: “Võ Thành Vương, tám vạn đại quân sẽ giao cho Tả vệ Đại tướng quân Tô Hộ thống lĩnh.

Tô Hộ!” “Thần có mặt.” “Trong vòng ba tháng, ta cần thấy một

đội quân tinh nhuệ, ngươi có làm được không?" "Thần xin vào sinh ra tử, vạn lần không chối từ." Hoàng Phi Hổ ngỡ ngàng nhìn Tô Hộ bước ra tạ ơn.

Tám vạn đại quân vốn đã chắc trong tay, sao lại thành của người khác?

"Lão già Tô Hộ!" Hoàng Phi Hổ âm thầm nghiến răng, phất tay áo quay về hàng ngũ, mặt mày âm trầm không nói một lời.

"Vốn tưởng Tô Hộ ở lại Triều Ca chỉ làm con tin, bề ngoài là thăng chức nhưng thực chất là giáng chức, không ngờ lần này lại thật sự một bước lên mây." "Chẳng phải là dựa vào việc dâng con gái mới có được vinh quang này sao?

Nếu phải đợi cơ hội như vậy, ta đây còn khinh không thèm nhận." Đúng là ở đâu cũng có kẻ ghen ăn tức ở.

Tô Hộ đứng trong hàng ngũ, loáng thoáng nghe được lời bàn tán của đồng liêu, không khỏi giật giật khóe miệng.

Không thể không thừa nhận, có thể lấy lại được sự tín nhiệm của Đại vương, không thể tách rời khỏi nỗ lực của con gái Tô Đát Kỷ.

Sự thật tuy là vậy, nhưng cũng không thể để người khác nói bậy.

Tô Hộ hừ một tiếng, uy thế của Ký Châu Hầu và Tả vệ Đại tướng quân vừa tỏa ra, lập tức khiến những kẻ xì xầm sau lưng im bặt.

Đúng lúc này, quan giữ Ngọ Môn tâu lên: "Khải bẩm Đại vương, có một đạo nhân từ núi Chung Nam đang đợi ngoài Ngọ Môn cầu kiến, nói có việc cơ mật muốn bẩm báo.

Thần không dám tự ý cho phép, đặc biệt xin ý kiến của Đại vương." Vân Trung Tử ư?

Ánh mắt Đế Giang ngưng lại.

Chẳng phải đây là người trong Phong Thần chi kiếp nguyên bản dâng kiếm muốn trừ Đát Kỷ, rồi ở Tuyệt Long Lĩnh bày kế mai phục thiêu chết Văn Trọng sao?

Hóa ra là đến vào lúc này à.

Đế Giang lộ ra một nụ cười, đã đến rồi, vậy thì đừng đi nữa.

Chương 262

"Chuẩn cho vào điện yết kiến." Chẳng mấy chốc, một đạo sĩ đầu đội khăn sa xanh, chân đi giày đạp mây thong thả bước vào Ngọ Môn.

Một tay cầm phất trần, một tay bưng giỏ hoa, lưng đeo một thanh kiếm gỗ, đi qua Cửu Long Kiều, tiến lên đại điện.

"Tu đạo nhân Vân Trung Tử ở núi Chung Nam, ra mắt Đại vương." Vân Trung Tử cúi chào, ngẩng đầu nhìn Đế Giang.

"Vân Trung Tử, nghe nói ngươi đến Triều Ca trừ yêu?" Đế Giang hỏi thẳng.

Nụ cười nhàn nhạt luôn nở trên môi Vân Trung Tử lập tức cứng đờ.

Không đúng, sao Đại vương lại biết mình đến Triều Ca trừ yêu?

Chuyện này ngoài sư huynh Quảng Thành Tử và đồng tử Kim Hà ra thì không ai biết.

Thấy Vân Trung Tử ngây người tại chỗ, Đế Giang trêu chọc: "Sao thế?

Lời của quả nhân quá thẳng thắn, khiến ngươi không chấp nhận được à?

Chẳng lẽ ta phải tâu đối một phen trước rồi mới nói chuyện tử tế được sao?" Vân Trung Tử ngẩn người.

Ý định ban đầu của y chính là tâu đối với Đại vương trước, thể hiện năng lực của mình, sau khi lấy được lòng tin của Đại vương mới đề xuất chuyện trừ yêu.

Nhưng sự việc lại trái với ý muốn, vừa vào điện, Đại vương đã

nói thẳng ra mục đích của chuyến đi này, khiến y có chút không kịp trở tay.

May mà Vân Trung Tử cũng là người từng trải, ngẩn ra một lúc liền phản ứng lại.

"Đúng như lời Đại vương nói, bần đạo nhìn về Triều Ca, thấy trong cung có yêu khí, lo lắng Đại vương bị yêu mị nhân cơ hội mê hoặc, nên đặc biệt đến đây trừ yêu." Đế Giang cười nói: "Yêu mị mà ngươi nói là ai?

Không phải là ái phi của quả nhân chứ?" Đế Giang đưa tay chỉ, Tô Đát Kỷ đang đứng đầu quần thần duyên dáng cúi chào Vân Trung Tử.

.....

Đại vương lại biết?

Vân Trung Tử á khẩu không nói nên lời.

Đại vương dường như nắm rõ suy nghĩ và hành động của y trong lòng bàn tay.

Mỗi khi y chuẩn bị thực hiện bước tiếp theo, Đại vương lại nói trước, khiến y nhất thời không biết phải làm sao.

Thấy Vân Trung Tử đứng ngây ra đó, không ít đại thần bắt đầu nghi ngờ thân phận của y.

Vân Trung Tử phát hiện tất cả các chiêu trò mình chuẩn bị đều bị Đế Giang vạch trần.

Người vốn định tỏ ra thần bí một phen, lúc này lại trở thành đối tượng bị chế nhạo trên triều.

"Sợ rằng không phải là nghệ sĩ đường phố đấy chứ?" "Tên lừa đảo này cũng quá sơ sài rồi." "Thật sự coi chúng ta đều là người mù sao?" Đế Giang cười như không cười nhìn chằm chằm Vân Trung Tử,

nhìn y bối rối không yên.

Vân Trung Tử cứng rắn nói: "Đại vương, bần đạo có một thanh kiếm gỗ tên là Cự Khuyết, chỉ cần treo ở lầu Phân Quản ba ngày, yêu mị tự khắc sẽ hiện hình." Đế Giang vẫn không nói gì, tiếng bàn tán của các đại thần ngày càng lớn.

"Chẳng phải chỉ là một thanh kiếm gỗ sao?" "Nhìn trên kiếm còn có vết dao, chắc là mới gọt." "Chi phí làm kẻ lừa đảo này không phải là quá thấp rồi sao?" "Nói lời yêu ma mê hoặc chúng sinh, nhất định phải cho y một bài học khắc cốt ghi tâm, nếu không triều đình sao được yên ổn!" Đế Giang vỗ bàn, dẹp tan tiếng nghị luận trên triều.

"Trong cung có yêu mị, vậy phiền đạo trưởng chỉ ra yêu mị đó rốt cuộc là ai?

Cũng để ở đây nghiệm chứng xem lời của đạo trưởng có phải là lừa gạt quả nhân không." "Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ái phi của quả nhân là yêu mị sao?" Thực ra người có suy nghĩ này không phải là ít.

Đế Giang vừa mở miệng, mọi người liền đổ dồn ánh mắt về phía Tô Đát Kỷ.

"Nếu ái phi của quả nhân là yêu mị, đạo trưởng cũng không cần treo kiếm ở lầu Phân Quản nữa, cứ thử ngay trước mặt mọi người đi." Vân Trung Tử nghe vậy liền nhìn về phía Tô Đát Kỷ đang đứng đầu hàng quan lại.

Tô Đát Kỷ lễ phép cúi đầu mỉm cười với y.

Y nuốt nước bọt, nói: "Được, vậy bần đạo xin mạo phạm." Nói rồi, y rút thanh kiếm Cự Khuyết cầm trong tay, từng bước tiến lại gần Tô Đát Kỷ.

Tô Đát Kỷ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại âm thầm lo lắng.

Nàng liếc nhìn Đế Giang, thấy ngài vẫn ngồi trên vương tọa với vẻ mặt không hề sợ hãi.

"Đại vương tự tin như vậy, mình có gì phải sợ." Tô Đát Kỷ nhìn Vân Trung Tử, ngược lại phát hiện lão đạo sĩ này còn hoảng hơn cả mình.

Nàng không khỏi che miệng cười khẽ: "Đạo trưởng đang hoảng sợ điều gì vậy?

Thần thiếp dù là yêu mị cũng sẽ không ăn thịt ngài ngay trước mặt nhiều người như vậy đâu." Vẻ mặt Vân Trung Tử thoáng chút bối rối, không ngờ Tô Đát Kỷ lại bình thản như vậy khi đối mặt với kiếm Cự Khuyết.

Lẽ nào kiếm Cự Khuyết có vấn đề?

Mình nhận nhầm người ư?

Không thể nào, y đã bấm ngón tay tính toán, trong Triều Ca sẽ xuất hiện yêu mị khuynh đảo triều đình, mê hoặc quân vương, dẫn đến dân chúng lầm than.

Nhưng vì sao kiếm của y sắp chạm vào người mà Tô Đát Kỷ lại không có chút phản ứng nào.

Đế Giang mất kiên nhẫn nói: "Đạo trưởng, không phải là mất linh rồi chứ?" Vân Trung Tử nghe vậy, suýt nữa đã gật đầu đồng ý.

Y quyết định từ bỏ kiếm Cự Khuyết, thi triển thuật pháp để Tô Đát Kỷ hiện nguyên hình.

"Ngọc Thanh Tử Hư Cao Thượng Nguyên Hoàng Thái Thượng Đại Đạo Quân, cấp cấp như luật lệnh!" Vân Trung Tử hô lớn danh hiệu của Nguyên Thủy Thiên Tôn, niệm chú ngữ.

Một luồng linh quang sáng lên ở đầu ngón tay y.

Vân Trung Tử vung ngón tay, chỉ về phía Tô Đát Kỷ, linh quang từ đầu ngón tay lao ra.

"Yêu mị hiện hình!" Tô Đát Kỷ không kịp né tránh, linh quang đã rơi trúng người nàng.

Các đại thần trong triều trợn to mắt, thậm chí không dám chớp mắt, sợ bỏ lỡ một chi tiết nhỏ.

Vân Trung Tử mặt đầy đắc ý.

Kiếm Cự Khuyết chỉ là vật do y tự tay gọt, làm sao có thể thần kỳ bằng thuật pháp của Xiển Giáo.

Lần này, yêu mị sợ rằng không còn chỗ trốn!

"Các vị đại nhân xin lùi lại, yêu mị hiện hình e rằng sẽ làm tổn thương người vô tội." "Nhưng đừng sợ, có bần đạo ở đây, sẽ không để yêu mị làm hại người đâu!" Vân Trung Tử đắc ý cảnh cáo các đại thần xung quanh.

Nhưng y nhìn một vòng, phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn mình với ánh mắt khinh bỉ.

"...

Chuyện gì vậy?" Y định thần nhìn lại, phát hiện Tô Đát Kỷ vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề thay đổi, mỉm cười nói: "Đạo trưởng, khi nào thần thiếp mới hiện hình ạ?

Chương 263

Thần thiếp cũng muốn xem mình sẽ biến thành yêu mị gì.” Đầu óc Vân Trung Tử lập tức vang lên một tiếng “ầm” như sấm nổ.

“Không, không thể nào?

Vậy thì là ai?

Lẽ nào trong vương cung còn có yêu mị khác?” Vân Trung Tử vội vàng nói với Đế Giang: “Đại vương, bần đạo nhận nhầm người rồi, xin Đại vương cho bần đạo một cơ hội, yêu mị đang ở trong hậu cung của Đại vương!” Vân Trung Tử quay lưng về phía quần thần, nhưng vẫn nhạy bén cảm nhận được ánh mắt nghi ngờ của các đại thần, cảm giác đó, quả thực như gai đâm sau lưng!

Đế Giang cười ha hả, nói: “Không sao, cơ hội thì có, nhưng đạo trưởng xin hãy xuống nghỉ ngơi trước.

Trong thiên lao còn nhiều phòng trống, đạo trưởng cứ tùy tiện chọn.” Vân Trung Tử kinh hãi thất sắc, Đại vương muốn bắt mình ư!

Y vội vàng thi triển độn thuật, muốn trốn khỏi Cửu Long Điện, nhưng độn thuật thi triển ra lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Đế Giang thầm thấy buồn cười, lão đạo sĩ này lại muốn thi triển độn thuật bỏ trốn trước mặt một người đã thành Thánh về Không gian pháp tắc, quả là chuyện nực cười nhất thiên hạ.

Y thậm chí không cần động ngón tay, đã có thể giam cầm không gian xung quanh, khiến độn thuật của Vân Trung Tử mất tác dụng.

“Khổng Tuyên, dẫn hắn xuống, trông chừng cho cẩn thận, đừng để hắn trốn ra ngoài nói lời mê hoặc.” Khổng Tuyên từ bên cạnh bước ra, một đôi tay to lớn kẹp chặt hai vai Vân Trung Tử, dù Vân

Trung Tử pháp lực cao thâm cũng không thể động đậy.

Sau khi Khổng Tuyên áp giải Vân Trung Tử đi, Đế Giang nhìn các đại thần, nói: "Các vị ái khanh thấy sao về việc này?" Lời vừa dứt, các đại thần không một ai bước ra, trong lòng lúc này vô cùng do dự.

Nếu nói Vân Trung Tử là kẻ lừa đảo, thì thuật pháp y thi triển ra lại rất ra dáng, trông giống như một tu đạo nhân thực thụ.

Nhưng nếu y không phải lừa đảo, chẳng phải là thừa nhận Tô Đát Kỷ không phải yêu mị sao?

Chẳng phải là để lời đồn bên ngoài không công mà phá sao?

Sau này, người phụ nữ này có thể danh chính ngôn thuận đứng trên triều đình cùng tham gia nghị chính, không ít đại thần trong lòng lập tức cảm thấy khó chịu.

Nhưng có tấm gương của Á tướng Tỷ Can trước đó, bây giờ trên triều đình ai dám ngỗ nghịch với Đại vương, chỉ cần một câu đồng ý từ quan là có thể khiến họ về nhà chăn dê.

"Chúc mừng Đại vương, lời đồn không công mà phá.

Nương nương tài học cao tuyệt, là bậc tài năng trị thế hiếm có trên đời.

Đại vương có được nhân tài này, là phúc của Đại vương, cũng là phúc của Đại Thương." Cũng có không ít người tinh mắt nhìn ra sự thay đổi trên triều đình, vội vàng đứng ra nịnh hót.

Có người thứ nhất liền có người thứ hai.

Nhất thời, một nửa số đại thần trên triều đình lần lượt đứng ra chúc mừng Đế Giang và Tô Đát Kỷ.

Đế Giang và Tô Đát Kỷ nhìn nhau cười, bức tường sắt trên triều đình cuối cùng cũng bị phá vỡ.

“Các vị ái khanh có lòng rồi, quả nhân trong lòng rất vui.” Nhưng lúc không vui, luôn có người ra phá đám.

Thương Dung với vẻ mặt già nua cau có đột nhiên bước ra, nói: “Khải bẩm Đại vương, Đại vương có được nhân tài trị thế như Nương nương quả là đại hạnh của thiên hạ.

Nhưng có tài cũng phải dùng tài, quốc gia mới có thể hưng thịnh.

Hoàng thúc Tỷ Can là rường cột của nước nhà, Đại vương đồng ý cho ngài từ quan quả thực có phần vội vàng.” Đế Giang nghe lời kiến nghị của Thương Dung, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, lão già này thật cố chấp.

Đã đến nước này rồi mà vẫn không từ bỏ, cứng rắn muốn kéo minh hữu Tỷ Can của mình một phen.

Thương Dung cũng hiểu rõ, Đại vương đồng ý cho Tỷ Can từ quan là cố ý làm vậy, để đoạt lại triều đình từ tay hai vị Tướng quốc.

Nhưng mọi chuyện có thật sự dễ dàng như vậy không?

Y và Tỷ Can đã kiểm soát triều đình mấy chục năm, sóng to gió lớn nào chưa từng trải qua, chẳng phải vẫn vững vàng đi đến ngày hôm nay sao.

Dù Đại vương dùng chút thủ đoạn, lôi kéo được một bộ phận đại thần, chỉ cần Tỷ Can trở về, Đại vương chắc chắn sẽ công cốc.

Thương Dung tự cho mình là trung thần, là rường cột quốc gia, là một phần không thể thiếu của Đại Thương.

Nhưng y cũng là người phàm, cũng có dục vọng.

Dục vọng quyền lực, dục vọng kiểm soát, y đều có.

Cảm giác đứng trên đỉnh cao quyền lực hô phong hoán vũ, không gì có thể sánh bằng.

Chỉ có nắm giữ triều đình, mới có thể điều khiển hướng đi của Đại Thương, mới có thể khiến Đại Thương đi xa hơn trên con đường thịnh thế, mới có thể để lại tên tuổi trong sử sách.

Đó là dục vọng, cũng là dã tâm của Thương Dung.

Thương Dung ngẩng đầu, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào Đế Giang.

Nhưng khi ánh mắt y và Đế Giang giao nhau, y lại cảm thấy toàn thân lạnh buốt một cách khó hiểu.

Dường như ánh mắt của Đại vương có thể xuyên thấu tâm can y, nhìn rõ mọi suy nghĩ của y.

Lẽ nào là ảo giác?

Cảm giác đó chỉ thoáng qua, Thương Dung ngẩn ra, rồi tiếp tục nhìn Đế Giang nói: "Đại vương, tài năng của Tỷ Can nếu để nhàn rỗi ngoài triều, đó là tổn thất của Đại Thương.

Xin Đại vương thu hồi thành mệnh, triệu hồi Tỷ Can." Lời của Thương Dung vừa dứt, một đám lớn đại thần liền theo sau cúi lạy phụ nghị.

Đế Giang lộ ra từng tràng cười lạnh, đây chính là những đối tượng mà y muốn đàn áp.

Đang sầu không có cách nào lôi chúng ra, giờ thì từng người một nóng lòng nhảy ra, vậy đừng trách ta độc ác.

Đế Giang nói: "Thủ tướng nói rất đúng, tài năng của Hoàng thúc đã được Tiên vương công nhận, tự nhiên không có gì phải bàn cãi.

Nhưng Hoàng thúc đã lo liệu triều chính nhiều năm, thân tâm mệt mỏi, không bằng nhân lúc này nghỉ ngơi nhiều hơn, dưỡng tốt thân thể, mới có thể vì nước hiệu lực." "Đại vương, Tỷ Can đại nhân đang

ở độ tuổi tráng niên, là lúc tốt nhất để vì nước hiệu lực.

Lúc này để ngài nhàn rỗi ở nhà là tổn thất của quốc gia!" Thương Dung từng bước ép sát.

Đế Giang cười lạnh nói: "Thủ tướng cho rằng mệnh lệnh của quả nhân đã ban ra, nay lại thu hồi, làm tổn hại uy nghiêm của quân vương, chẳng phải cũng là tổn thất của quốc gia sao?

Lẽ nào quốc gia trong lòng Thủ tướng và Đại Thương của quả nhân không phải là một?" Thương Dung sững sờ, Đại vương giáng cho một đòn chí mạng!

Vấn đề này trả lời cũng không được, không trả lời cũng không xong.

Nếu nói "phải", vậy thì một cái mũ phản quốc lớn đội lên đầu, dù Thương Dung là Thủ tướng, không chết cũng phải lột một lớp da.

Nếu nói "không phải", vậy thì Thương Dung chính là xem thường uy nghiêm của quân vương, coi quân vương như trò đùa.

Thật là độc địa!

Đại vương từ khi nào lại trở nên tàn nhẫn như vậy?

Chương 264

Không ít đại thần trong lòng bất giác lẩm bẩm một câu.

Tô Đát Kỷ đứng trước bá quan, thấy chỉ vài lời đã hỏi một vị Thủ tướng mồ hôi đầm đìa, không biết đường lui, trong mắt lập tức lấp lánh toàn những ngôi sao sùng bái.

"Người như vậy mới xứng làm quân vương của Đại Thương, người như vậy mới xứng làm phu quân của ta." Tô Đát Kỷ thầm nghĩ.

"Đại vương, lão thần tuyệt không có ý đó, xin Đại vương minh xét!" Đúng lúc Thương Dung kêu oan, Đế Giang lên tiếng.

"Thủ tướng hà tất phải để ý, ta chỉ đùa một chút thôi mà." Chỉ đùa một chút mà đã dọa người ta sợ gần chết, nếu là thật, cái mạng nhỏ này còn không?

"Lời của Thủ tướng cũng có mấy phần đạo lý, Hoàng thúc dù sao cũng là rường cột quốc gia, để nhàn rỗi lâu dài cũng không tốt.

Hay là thế này, bên Tông thất vẫn luôn thiếu người quản lý, Hoàng thúc cũng là một thành viên của vương tộc, vừa hay phái ngài đến đó.

Vừa có thể nghỉ ngơi, lại không lãng phí tài năng.

Thủ tướng thấy sao?" Đế Giang với nụ cười hòa nhã trên mặt nhìn Thương Dung, như làn gió xuân làm say lòng người.

Nhưng sao Thương Dung lại cảm thấy trong làn gió xuân đó đầy những lưỡi dao sắc bén?

"Đại vương nói có lý, cứ làm như vậy đi." Lão già cố chấp cuối cùng cũng chịu thua, đồng ý với đề nghị của Đế Giang.

Đế Giang trong lòng đắc ý, lão già này, chỉ cần chịu thua một lần

là sẽ có vô số lần.

Chỉ cần ngươi lùi một bước, vậy sẽ lùi vô số bước.

Trên triều đình vạn mã tề âm, nhưng ngoài triều lại náo nhiệt phi thường.

Tỷ Can từ mấy ngày trước bãi quan về nhà, khách đến thăm không ngớt.

Mọi người đều biết rõ, dựa vào thực lực, địa vị và thân phận của Tỷ Can, muốn trở lại triều đình dễ như trở bàn tay.

Hiện tại tuy bãi quan ở nhà, nhưng việc trở lại triều đình chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này, Tỷ Can đang đãi khách trong nhà, khách mời ngoài một số thương nhân giàu có ở Triều Ca, còn có không ít quan viên không cần lên triều.

Mọi người ngồi trên chiếu, trò chuyện rôm rả.

"Đại nhân bị Đại vương đối xử như vậy, quả là bất hạnh của Đại Thương.

Đại vương thật sự bị yêu nữ kia mê hoặc đến không phân biệt phải trái, ngay cả người hiền minh như đại nhân cũng nhẫn tâm bãi truất, ai!" một vị quan viên trông có vẻ không thấp cấp bậc thở dài một hơi, nâng ly rượu về phía Tỷ Can.

Tỷ Can nâng ly nhấp một ngụm, nói: "Đại vương làm việc tự có cân nhắc của Đại vương, chúng ta không nên bàn tán lung tung thì hơn." Miệng thì nói vậy, chứ mấy ngày nay ở trong phủ không biết đã nói xấu Đại vương bao nhiêu lần.

"Đại nhân lòng dạ rộng rãi, không hổ là người có tiếng hiền đức lan xa, chúng tôi bội phục." "Nhưng đại nhân cũng biết, Đại vương

hiện nay bị yêu nữ và gian thần che mắt, nếu muốn triệu hồi đại nhân e rằng sẽ có chút khó khăn." Tỷ Can tự tin cười nói: "Không sao, dù Đại vương bị người ta che mắt cũng có thể nhìn rõ tình hình trên triều đình.

Ta thân ở vị trí Á tướng nhiều năm, phụ trách vô số việc lớn nhỏ của triều chính.

Chỉ cần ba năm ngày, Đại vương sẽ biết trên triều đình không thể thiếu ta." "Đại nhân anh minh!" "Chúng tôi xin chờ đại nhân trở lại ngôi vị Tướng quốc." Rượu đã qua ba tuần, dưới sự tâng bốc của đám khách, dù là Tỷ Can có trái tim Thất Xảo Linh Lung cũng có chút ngà ngà say, lời nói cũng phóng khoáng hơn nhiều.

"Không phải ta nói chứ, Đại vương là do ta nhìn lớn lên.

Vừa lên ngôi vua, tuổi còn trẻ, cả ngày chỉ biết sủng hạnh yêu nữ, chìm đắm trong mỹ sắc, thật quá không có chí tiến thủ!" "Ta nói cho các ngươi biết, trên triều đình nếu thiếu ta, thật sự không vận hành nổi.

Đến lúc đó, Đại vương nhất định sẽ phải cung kính mời ta trở về, xin lỗi ta!" Khách khứa cũng đã uống không ít, nghe lời của Tỷ Can không khỏi cười ha hả.

"Đại nhân nói đúng!

Đợi đại nhân trở lại ngôi vị Tướng quốc, nhất định đừng quên nâng đỡ chúng tôi nhé!" Tỷ Can cười ha hả: "Không sao, không sao, những người ngồi đây đều có phần.

Thương Dung đã nói với ta rồi, hôm nay trên triều hội sẽ đề xuất cho ta quan phục nguyên chức, và liên hợp quần thần cùng thỉnh gián.

Tính thời gian, có lẽ thánh chỉ sắp đến rồi." Khách khứa ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Hóa ra Tỷ Can mấy ngày nay hoàn toàn không có chút cảm xúc tiêu cực nào là vì nguyên nhân này!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của khách, dù là người có tâm chí kiên định như Tỷ Can cũng không khỏi đắc ý.

Y biết rõ, lần bãi truất này cuối cùng sẽ chỉ là một hồi kịch, sử sách sẽ vì thế mà ghi lại sự hiền đức của y, và sự ngang ngược của Đại vương.

Ai nói cá và tay gấu không thể có cả hai?

Ta đây quyền lực và thanh danh đều muốn!

Trong mắt Tỷ Can, Đại vương chẳng qua chỉ là một con rối bị triều đình khống chế.

Thỉnh thoảng con rối có chút linh kiện bị hỏng, sẽ đình công, nhưng cuối cùng vẫn sẽ trở lại quỹ đạo.

"Hừ, tiểu tử, dám đấu với ta!" Tỷ Can trong lòng đối với đứa cháu này ít nhiều đều có chút bất mãn, chỉ là luôn giữ trong lòng không nói ra.

"Thánh chỉ đến!" Giọng nói the thé của nội thị từ ngoài phủ truyền vào, cắt ngang suy nghĩ của Tỷ Can.

Trong mắt Tỷ Can lóe lên một tia đắc ý và hưng phấn.

Khách khứa kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa, nội thị hai tay bưng thánh chỉ bước vào.

"Đến rồi!" "Quả nhiên như Á tướng đại nhân đã liệu, Đại vương đã thỏa hiệp!" "Ha ha, sau này triều đình chính là thiên hạ của Á tướng đại nhân rồi.

Chúc mừng đại nhân, hạ hỉ đại nhân!" Tỷ Can liên tục chắp tay với khách khứa, bước lên phía trước.

“Tỷ Can tiếp chỉ.

Đại vương chiếu viết, Hoàng thúc tài đức vẹn toàn, tuy đã từ quan, nhưng quả nhân luôn canh cánh trong lòng.

Có người hiền ở chốn dân dã mà không được dùng, là lỗi của quả nhân.

Nay lệnh cho Tỷ Can nhậm chức Đại Tông Chính, quản lý vương tộc tông thất, để tỏ rõ tài đức.

Khâm thử.” Nội thị đọc xong thánh chỉ, Tỷ Can sững sờ, khách khứa cũng sững sờ.

Có đọc nhầm không?

Mình có nghe nhầm không?

Không phải quan phục nguyên chức, mà là điều nhậm Đại Tông Chính, quản lý vương tộc tông thất?

Đại vương thỏa hiệp sao?

Đâu có thỏa hiệp, hoàn toàn là trả thù!

Chương 265

Trả thù Tỷ Can từ quan giữa triều, trả thù Tỷ Can nắm giữ triều đình.

Đại Tông Chính trông có vẻ phụ trách quản lý tông thất, nhưng quyền lực của chức vị này cũng chỉ giới hạn trong tông thất, ngoài tông thất ra, không ai nghe lời y.

Một phong thánh chỉ, trực tiếp bộc lộ ý đồ của Đại vương.

Muốn quan phục nguyên chức?

Muốn quả nhân thỏa hiệp?

Cửa cũng không có!

Đã đề xuất từ quan, thì ngoan ngoãn về dưỡng lão đi.

Lúc này, sắc mặt Tỷ Can tái mét, lồng ngực phập phồng nhanh chóng.

Thủ đoạn của đứa cháu này thật kinh người!

Sau khi y đi mà vẫn có thể áp chế được lão già cố chấp Thương Dung, giáng cho mình một đòn.

Nội thị kỳ quái nhìn Tỷ Can, hỏi: "Tỷ Can đại nhân?

Xin hãy tiếp chỉ." Tỷ Can hai tay run rẩy tiếp nhận thánh chỉ, nói: "Đa tạ ân điển của Đại vương." Nội thị gật gật đầu, nói: "Tỷ Can trông có vẻ tiều tụy, cần nghỉ ngơi nhiều hơn.

Đại vương rất quan tâm đến sức khỏe của ngài." "Làm phiền Đại vương quan tâm rồi, ta sẽ chăm sóc tốt thân thể, xin vị đại nhân này thay ta truyền đạt." Nội thị không nói thêm gì nữa liền rời khỏi phủ đệ.

Tỷ Can tay nắm chặt thánh chỉ, sắc mặt âm trầm đứng tại chỗ, mãi đến khi bóng lưng nội thị biến mất khỏi tầm mắt cũng không hề động đậy.

Khách khứa cũng nhận ra sự thay đổi của Tỷ Can, không khí của yến tiệc cũng trở nên khá nặng nề.

Không ít khách khứa chắp tay cáo biệt.

"Tỷ Can đại nhân, nhà tôi có việc, xin đi trước một bước." "Đại nhân, tôi có việc khác, hậu hội hữu kỳ." "Đại nhân, tôi đi trước đây." "Đại nhân, cáo từ." Trong nháy mắt, khách khứa tứ tán, chỉ để lại một mớ hỗn độn.

"Khốn kiếp!" "Rầm!" Tỷ Can một cước đá văng bàn rượu, những món đồ đồng tinh xảo loảng xoảng rơi đầy đất, mùi rượu ngon nồng nặc trong sảnh đãi khách.

Chỉ là lúc này không còn khách khứa, chỉ còn lại Tỷ Can thở hổn hển, hai mắt đỏ ngầu.

"Ta muốn xem xem, tên ranh con đó có dám nói những lời này trước mặt ta không!" Tỷ Can bóp chặt thánh chỉ, tấm gấm của thánh chỉ bị bóp đến kêu răng rắc.

Y phẫn nộ xông ra khỏi phủ đệ, một mạch chạy đến vương cung.

"Không phải là Tỷ Can đại nhân sao?

Tối như vậy còn đến vương cung?" Trên đường có quan viên nhận ra Tỷ Can, thấy cảnh này không khỏi đầy nghi hoặc.

"Đều đã bị Đại vương biếm trích rồi, còn vất vả như vậy, thật là người hiền đức." Những lời bàn tán trên đường phố truyền vào tai Tỷ Can, phảng phất như tia lửa châm vào ngọn đuốc, khiến ngọn lửa giận trong lồng ngực y càng cháy càng dữ dội.

Theo lý, người có trái tim Thất Xảo Linh Lung sẽ không bị lửa giận che mắt, nhưng lúc này, ngọn lửa giận trong lòng y ngút trời, đến mức trái tim Thất Xảo Linh Lung cũng không thể che giấu được nữa.

"Tránh ra, ta muốn gặp Đại vương!" Tỷ Can một mạch xông lên Cửu Long Kiều, đẩy ngã thị vệ cản đường, cũng không cần thông báo liền xông vào Cửu Long Điện.

Trong Cửu Long Điện, Đế Giang đang cùng Tô Đát Kỷ, Phí Trọng, Vưu Hồn, Khổng Tuyên và mấy vị đại thần ban ngày đứng về phe mình thương nghị về những cải cách của Đại Thương trong tương lai.

Bỗng nhiên "Rầm" một tiếng, cửa lớn của đại điện bị người ta đẩy mạnh ra, Tỷ Can bước qua ngưỡng cửa đi vào.

Nhanh thật!

Đế Giang trêu chọc nói.

Vốn y nghĩ Tỷ Can phải đợi đến buổi triều ngày mai mới chạy lên triều đình gây khó dễ, không ngờ vị Hoàng thúc Tỷ Can vốn tâm chí kiên định lại bị quyết định của mình làm cho tức giận đến mức xông thẳng vào vương cung.

"Không thông báo mà tự ý xông vào đại điện vương cung là trọng tội.

Hoàng thúc cũng từng đảm nhiệm chức Á tướng, những luật pháp này chắc không thể không quen thuộc chứ!?

Hoàng thúc dù là vương tộc, vi phạm luật pháp cũng phải chịu trừng phạt như nhau." Tỷ Can phẫn nộ chỉ vào Đế Giang, lồng ngực phập phồng nhưng không nói nên lời.

"Hoàng thúc đến cảm tạ quả nhân à?

Vậy thì không cần đâu, lời của quả nhân đã nói trong thánh chỉ rồi, tất cả đều là do Hoàng thúc tự mình tranh thủ." Lời của Đế Giang câu nào câu nấy đều cay độc, nghẹn cho Tỷ Can một bụng lửa giận không thể phát ra được.

"Hoàng thúc nếu không có gì để nói, vậy thì về sớm nghỉ ngơi đi.

Công việc của Đại Tông Chính không ít, Hoàng thúc ngày mai còn phải đi sớm." "Ta là Á tướng, là Thái sư, ngươi dám sỉ nhục ta như vậy?" Tiếng gầm của Tỷ Can khiến y không còn giống một quân tử nho nhã, mà càng giống một con dã thú.

Một con dã thú bị người ta cướp đi tất cả thức ăn, đói khát không chịu nổi.

"Đó là chuyện của mấy ngày trước rồi.

Nếu không phải ngươi là Hoàng thúc, ta đã sớm cho thị vệ ném ngươi ra ngoài rồi!" Đế Giang khinh thường nói.

Một đám đại thần vừa mới quy thuận run rẩy nhìn Đế Giang và Tỷ Can đối đầu, co rúm ở một bên không dám lên tiếng.

Đây là cuộc đấu tranh đỉnh cao nhất của Đại Thương!

Cả đời họ cũng không thể dính vào được.

Đại vương thật quá bá khí.

Các đại thần này lập tức cảm thấy mình không theo nhầm người.

Tỷ Can tức giận đến cực điểm, gào thét: "Sỉ nhục người hiền đức như vậy, người trong thiên hạ sẽ phỉ nhổ ngươi, sẽ đóng đinh ngươi trên cột sỉ nhục vĩnh sinh vĩnh thế!" Đối mặt với lời nguyền rủa của Tỷ Can, Đế Giang không những không giận, ngược lại còn cảm thấy buồn cười.

Theo Phong Thần chi kiếp nguyên bản, Trụ Vương quả thực sẽ

giống như lời Tỷ Can nói, trở thành hôn quân nổi danh thiên cổ trong lịch sử Nhân tộc, chịu vô tận sự phỉ nhổ và chế giễu.

Nhưng bây giờ đã khác rồi, y không chỉ là Trụ Vương, mà còn là Đế Giang, là Tổ Vu phá vỡ thiên mệnh.

Dù con đường vận mệnh đã được trải sẵn, y vẫn sẽ đi con đường của riêng mình.

Cho dù là nghịch thiên hành đạo!

Đã chuẩn bị sẵn sàng để nghịch thiên hành đạo, Đế Giang sao có thể để tâm đến lời nguyền rủa của Tỷ Can.

Y cười khẩy nói: "Danh hiệu người hiền đức là do ai phong cho ngươi vậy?

Huống hồ Hoàng thúc thật sự cho rằng mình chính là người hiền đức đó sao?" "Ta đã phò tá hai đời quân vương của Đại Thương, tự hỏi đức hạnh không có gì thiếu sót, ngươi dám hủy báng ta?" Đối mặt với sự chất vấn của Tỷ Can, Đế Giang không để ý, quay sang Tô Đát Kỷ đang ra hiệu bằng mắt.

Y hiểu ý của nàng, chỉ là đã chọn cách từ chối.

Chương 266

Đế Giang nói: "Nghe nói người hiền đức có trái tim Thất Xảo Linh Lung, Hoàng thúc nếu muốn chứng minh, vậy hãy moi tim ra xem thử, có thật là có bảy lỗ không!" Tỷ Can đã sớm bị Đế Giang kích động đến mất hết lý trí, nghe lời của Đế Giang, lập tức đáp: "Được!

Ta sẽ cho các ngươi xem trái tim của thánh nhân!" "Loảng xoảng" một tiếng, một con dao găm bị Đế Giang ném xuống đất.

Tỷ Can nhặt nó lên, hai tay hơi run rẩy.

Dù lửa giận công tâm, y cũng biết rõ, đây là một cái bẫy.

Nhưng dù là bẫy, y cũng phải chui vào.

Người có đức hạnh thánh hiền, thân mang trái tim Thất Xảo Linh Lung, y từng có chút giao tình với đệ tử Côn Luân Sơn là Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha từng tặng y một lá bùa, hóa thành nước uống vào, dù trái tim Thất Xảo Linh Lung rời khỏi cơ thể cũng sẽ không chết ngay, vẫn có cơ hội sống sót.

Vậy thì y sẽ dùng cơ hội sống sót trong chỗ chết này, để cho tất cả mọi người biết, ai mới là thánh nhân thật sự.

Tỷ Can cầm ngược dao găm, lòng dạ độc ác, nghiến răng một cái, đâm dao găm vào lồng ngực.

"Phụt" một tiếng, máu tươi bắn ra, sàn nhà Cửu Long Điện vương vãi máu nóng từ tim Tỷ Can.

Một luồng kim quang từ vết cắt trên ngực Tỷ Can sáng lên.

Mọi người trợn to mắt, nhìn Tỷ Can đưa tay vào lồng ngực, sống

sờ sờ moi ra một trái tim phát ra kim quang, trên đó có bảy lỗ, ném xuống đất.

"Bốp bốp bốp!" Đế Giang liên tục vỗ tay, cười nói: "Hoàng thúc quả nhiên có trái tim Thất Xảo Linh Lung, quả thật là người hiền đức.

Đều là lỗi của quả nhân.

Từ ngày mai, Hoàng thúc quan phục nguyên chức, trở lại nắm giữ vị trí Á tướng." Tỷ Can "hừ" một tiếng, ném con dao găm dính đầy máu xuống đất, cũng không quan tâm đến lồng ngực đang chảy máu, đi thẳng ra ngoài cung.

Đế Giang liếc nhìn Khổng Tuyên một cái, Khổng Tuyên hiểu ý, cúi người lui ra khỏi điện, một cái chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Tỷ Can ra khỏi vương cung, cướp một con ngựa nhanh phóng ra khỏi Ngọ Môn.

Chạy được năm sáu dặm, y thấy bên đường một người nông phụ đang bán rau.

Nhưng người phụ nữ này lại rất kỳ lạ, rau mà bà rao bán lại là rau không tim.

Tỷ Can ngực chảy máu, nhưng vẫn dừng ngựa, hỏi: "Bà bán rau không tim ư?" Người nông phụ khó hiểu nhìn Tỷ Can một cái.

Tuy Tỷ Can cả người đầy máu, nhưng ăn mặc sang trọng, không giống người thường, bà liền kiên nhẫn đáp: "Dân phụ bán rau không tim." Tỷ Can hỏi: "Rau không tim thì sống được, vậy nếu người không có tim thì sao?" Trên mặt người nông phụ đột nhiên lóe lên một nụ cười quỷ dị.

Tỷ Can lúc này tim đau dữ dội, đang tập trung tinh thần chờ đợi câu trả lời của người nông phụ, đâu thể chú ý đến những điều này.

Người nông phụ nói: "Rau không tim thì sống được, người không tim ắt phải chết." Lời vừa dứt, Tỷ Can liền hét lớn một tiếng, ngã xuống đất.

Máu tươi ở ngực không còn cầm được nữa, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Người nông phụ thấy cảnh này không hề hoảng sợ, đặt giỏ rau xuống, đưa ngón tay đến dưới mũi Tỷ Can thăm dò hơi thở, phát hiện Tỷ Can đã hoàn toàn tắt thở.

Người nông phụ đắc ý cười một tiếng, xoay người một cái, liền biến mất không tăm tích.

Không lâu sau, bóng dáng Khổng Tuyên xuất hiện ngoài Cửu Long Điện, bước vào trong điện, báo cáo với Đế Giang: "Phụ thân, Tỷ Can đã chết." Người nông phụ đó chính là do Khổng Tuyên đóng giả theo lệnh của Đế Giang.

Đế Giang biết trong Phong Thần chi kiếp nguyên bản, Tỷ Can được Khương Tử Nha cho một lá bùa hộ thân, có thể bảo vệ tim rời khỏi cơ thể mà không chết.

Nhưng chỉ cần có người nói ra câu kỵ húy, Tỷ Can sẽ mất mạng.

Tuy đến nay vẫn chưa thấy Khương Tử Nha đến Triều Ca đốt Tỳ Bà Tinh, cũng không chắc Tỷ Can và Khương Tử Nha đã câu kết với nhau lúc nào.

Phái Khổng Tuyên ra ngoài chính là để phòng ngừa bất trắc.

Trừ Đế Giang và Tô Đát Kỷ ra, các đại thần còn lại đều kinh ngạc không thôi.

Hoàng thúc đường đường, một triều Á tướng, Thái sư thật sự đã chết!

Nếu tin này truyền ra ngoài, e rằng người trong thiên hạ sẽ phỉ nhổ

Đại vương tàn hại trung lương.

Đế Giang vung tay, không hề để ý: "Không sao, chuyện này cứ để đó, Khổng Tuyên trông chừng là được." Miệng dân còn hơn ngăn sông, đạo lý này Đế Giang biết.

Nhưng lịch sử luôn do kẻ chiến thắng viết nên.

Chỉ cần thắng được Phong Thần chi kiếp, người trong thiên hạ tự nhiên sẽ ca ngợi y là một bậc minh chủ.

"Tỷ Can đã chết, vị trí của y còn trống.

Vị trí Á tướng sẽ giao cho Phí Trọng, vị trí Thái sư Khổng Tuyên hãy nhận đi." Một lời nói tùy tiện, đã phong ra hai chức quan quan trọng nhất trên triều đình.

Một đám đại thần vừa mới gia nhập ngưỡng mộ đến mức suýt nữa đã quỳ xuống ôm lấy đùi Đế Giang.

Đế Giang phất phất tay, để họ rời đi.

Hôm nay đã xảy ra chuyện của Tỷ Can, y không còn tâm tư để thảo luận về cải cách của Đại Thương nữa.

Đế Giang đưa Tô Đát Kỷ về Thọ Tiên Cung.

Hai người ngồi đối diện nhau, Tô Đát Kỷ không chớp mắt nhìn chằm chằm Đế Giang, hỏi: "Tại sao không để thần thiếp làm việc đó?" Trừ khử Tỷ Can, vốn là kế hoạch của y và Tô Đát Kỷ.

Nàng sẽ đứng ra, ép Tỷ Can moi ra trái tim Thất Xảo Linh Lung, khiến y mất mạng.

Nhưng đến lúc đó, lại bị Đế Giang giành mất.

Đế Giang mỉm cười nói: "Khó khăn lắm mới xây dựng được hình tượng hiếu nữ và nữ trung hào kiệt trong dân gian, ta sao nỡ dễ dàng phá hỏng nó.

Dù sao thì ta cũng đã mang không ít tiếng xấu rồi, thêm một cái không nhiều, bớt một cái không thiếu.” Tô Đát Kỷ nghe vậy, mắt ngấn lệ, lẩm bẩm: “Tại sao lại đối tốt với thần thiếp như vậy?

Đã nói là cùng nhau gánh vác, ngài lại không giữ lời, một mình ôm hết tất cả.” Nhìn dáng vẻ hoa lê đái vũ của Tô Đát Kỷ, Đế Giang lắc đầu cười, ôm nàng vào lòng.

“Nữ nhân của ta, ta tự nhiên phải vì nàng che mưa chắn gió.” Tô Đát Kỷ đấm nhẹ một cái vào ngực Đế Giang, cả người co lại trong lòng y.

Ngoài vương cung, cái chết của Tỷ Can nhanh chóng thu hút sự chú ý của người qua đường.

Có người mắt tinh nhận ra Á tướng Tỷ Can, nhất thời gây ra một trận xôn xao.

Tại Triều Ca, danh tiếng của Tỷ Can có thể nói là như sấm bên tai, nhà nhà đều biết đến một vị đại hiền tài đức vẹn toàn.

Nay lại chết thảm trên đường phố, cái chết thảm không nỡ nhìn.

Không lâu sau, quân lính thành vệ đã thu dọn thi thể của Tỷ Can đi, chỉ để lại một vũng máu.

Chương 267

“Cái gì?

Á tướng chết rồi?!” Nghe tin này, vô số người trong thành Triều Ca đập bàn, thậm chí nghi ngờ mình bị ảo giác.

“Á tướng sau khi ra khỏi vương cung, ngực đã có một lỗ hổng, mãi đến khi đi được năm sáu dặm mới ngã chết bên đường.” “Hôn quân a hôn quân!

Tàn hại trung lương, quả là táng tận lương tâm!” Vô số người sau khi nghe tin Tỷ Can mất mạng, điều đầu tiên là chửi rủa kẻ chủ mưu của việc này – Trụ Vương.

Từ lúc Tỷ Can bị biếm chức đến lúc chết thảm trên đường, chỉ cách nhau vài ngày, một đại trung thần đã như vậy hồn về địa phủ, thực sự khiến người ta đau xót không thôi, đồng thời lại vô cùng căm phẫn hôn quân trong triều.

Trong lúc vô số người chửi mắng, lại có tin tức mới truyền ra.

Tỷ Can dùng tính mạng uy hiếp Đại vương, yêu cầu Đại vương cho y quan phục nguyên chức, nếu không sẽ moi tim tự vẫn.

Nhưng Đại vương quyết không chấp nhận uy hiếp, Tỷ Can trong cơn đại nộ liền moi tim ra.

Mọi việc đều có thể đảo ngược, không ít người chưa kịp chửi đã nuốt lại lời vào bụng.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào, nhất thời không ai nói rõ được.

Khương Vương Hậu ở Trung Cung nghe nội thị báo việc này, bất chấp đêm khuya, lập tức chạy đến Thọ Tiên Cung, không màng cung nhân khuyên cản xông vào.

“Vương hậu đến đây có việc gì?” Đế Giang đang ôm Tô Đát Kỷ thủ thỉ, thấy Khương Vương Hậu xông vào cung, lập tức nhíu mày, giọng điệu không vui hỏi.

Khương Vương Hậu là con gái của Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở, là nguyên phối Vương hậu trước khi ký ức của Đế Giang thức tỉnh.

Tính cách đoan trang hiền huệ, ôn nhu đại phương, dung mạo cũng rất khả ái.

Trong Phong Thần chi kiếp nguyên bản, Khương Vương Hậu và Trụ Vương có hai người con trai, Ân Giao và Ân Hồng, đều là những người tiên phong trong việc phản Thương sau này.

Nhưng khi Đế Giang chuyển thế thành Trụ Vương, y và Khương Vương Hậu lại không có con cái.

Hai nhân vật phản Thương đó ngay cả cơ hội xuất hiện cũng không có.

Sau khi Đế Giang thức tỉnh, y chưa từng đến Trung Cung của Khương Vương Hậu qua đêm.

Trước khi Tô Đát Kỷ vào Triều Ca, Đế Giang thà một mình qua đêm cũng không triệu kiến ba vị hậu phi thị tẩm.

Khương Vương Hậu liếc nhìn Tô Đát Kỷ vẫn đang được Đế Giang ôm trong lòng, không khỏi bất mãn hừ một tiếng, trong lòng đầy chua chát.

“Thần thiếp nghe nói Đại vương đã lệnh cho Hoàng thúc Tỷ Can moi tim tại Cửu Long Điện, có thật không?” Đế Giang cười ha hả, nói: “Thật thì sao?

Giả thì sao?” Khương Vương Hậu vội nói: “Hoàng thúc là một đại trung thần, nếu Đại vương mưu hại ngài, tất sẽ lưu lại tiếng xấu

muôn đời.

Quân vương mưu hại thần tử, sẽ khiến triều đình chấn động bất an, đến lúc đó Đại Thương nhất định sẽ chìm trong mưa gió." Đế Giang gật gật đầu, nói: "Lời của Vương hậu ta đều đã hiểu rồi.

Bây giờ đã khuya, Vương hậu về sớm nghỉ ngơi đi." Khương Vương Hậu ngẩn ra, không màng đêm khuya đến khuyên can, lại bị Đại vương một câu "hiểu rồi" đuổi đi, sao không giận cho được?

Nhìn Tô Đát Kỷ kiều mị trong lòng Đế Giang, Khương Vương Hậu tức không chịu nổi, chỉ vào mũi Tô Đát Kỷ quát: "Yêu mị vô sỉ, khuynh đảo triều đình, che mắt thánh thính, quả là tội đáng muôn chết." Đế Giang nhíu mày quát: "Đủ rồi, Vương hậu mệt rồi, về nghỉ ngơi đi!" Khương Vương Hậu vừa kinh ngạc vừa thất vọng nhìn y, nói: "Đại vương, thần thiếp đã ở bên ngài nhiều năm, tình nghĩa bao năm nay lại không bằng một con yêu mị sao?

Khương gia ta đời đời trung liệt cũng không bằng một câu nói bên gối của yêu mị sao?" Tô Đát Kỷ đang định nói gì đó, lại bị Đế Giang ấn vào lòng.

Bất chấp ánh mắt hờn dỗi của Tô Đát Kỷ, Đế Giang cười lạnh nói: "Nếu nàng thật sự để tâm đến tình nghĩa bao năm của chúng ta, thì đã không nghe gió thành bão, chưa làm rõ sự thật đã đến tìm ta làm ầm lên.

Còn Khương gia, ha ha, cũng xứng được gọi là đời đời trung liệt sao?" Lời chế giễu của Đế Giang lập tức chọc giận Khương Vương Hậu, nàng run giọng nói: "Thần thiếp làm Hậu bao năm nay, vì Đại vương lo liệu hậu cung, cần cù chăm chỉ, không có công lao, ít nhất cũng trung thành với Đại vương không đổi.

Phụ thân thần thiếp vì Đại Thương trấn thủ hai trăm lộ chư hầu ở Đông Lỗ, lòng trung thành của ngài có thể soi tỏ nhật nguyệt." Đế

Giang cười khẩy một tiếng, nói: “Trung thành?

Phụ thân nàng, Khương Hoàn Sở, chính là tên phản tặc lớn nhất thiên hạ này!” Khương Vương Hậu tức giận nói: “Đại vương, nếu ngài muốn vu khống gia phụ, thần thiếp…” “Nàng muốn thế nào?

Lấy mạng chứng minh trong sạch sao?

E rằng nàng chết rồi, người vui nhất chính là người phụ thân mà nàng vẫn luôn bảo vệ đó?” “Đại vương, ngài vu khống!” “Quả nhân có vu khống hay không, cứ phái người đến Đông Lỗ xem là biết.

Thật là một Đông Bá Hầu giỏi a, thân là người đứng đầu chư hầu thiên hạ, vì quả nhân trấn thủ hai trăm lộ chư hầu ở Đông Lỗ, lại âm thầm tích trữ mười vạn binh lính, ngày đêm thao luyện, chẳng lẽ chỉ để cho đẹp mắt thôi sao?” Trong mắt Khương Vương Hậu lộ ra vẻ khó tin, Đế Giang tiếp tục: “Khương Hoàn Sở đã ở địa vị tột đỉnh, không thể thăng tiến được nữa.

Dựa vào sự hiểu biết của nàng về phụ thân mình, y sẽ làm gì?

Giao ra binh quyền, về quê dưỡng lão?

Hay là nhân lúc còn sống nỗ lực một phen, xem thử có thể nếm được mùi vị quân lâm thiên hạ không?” Lời của Đế Giang câu nào câu nấy đều là lời giết người không dao, nhưng Khương Vương Hậu biết phụ thân Khương Hoàn Sở của mình là người có tính cách như vậy, Đế Giang cũng không cần phải lừa dối nàng.

“Phụ thân ta thật sự muốn tạo phản?” Khương Vương Hậu chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

Đế Giang cũng không để ý, liếc nhìn nàng một cái nói: “Ta đã nói rồi, nếu không tin, nàng cứ phái người đến Đông Lỗ âm thầm điều tra một phen, tự nhiên sẽ biết thật giả.” Tô Đát Kỷ lúc này mới từ trong lòng Đế Giang bước ra, đi đến bên cạnh Khương Vương Hậu đỡ nàng

dậy.

"Tỷ tỷ, Đại vương biết tỷ tỷ lo lắng cho triều chính, cũng biết tỷ tỷ lo lắng cho ngài, nhưng tỷ tỷ không nên quá vội vàng, chưa làm rõ sự tình đã chất vấn Đại vương." "Đại vương không giỏi biểu đạt tình cảm, nhưng tâm tư của tỷ tỷ ngài đều hiểu rõ, chắc chắn Đại vương cũng sẽ không để ý đến sự lỗ mãng của tỷ tỷ đâu." Nghe Tô Đát Kỷ nói tốt cho mình, sự ghen ghét của Khương Vương Hậu vừa rồi không khỏi có chút xấu hổ.

"Đại vương, thần thiếp đã lỗ mãng, xin Đại vương lượng thứ." Khương Vương Hậu cuối cùng cũng chịu thua, xin lỗi Đế Giang.

"Muội muội, đa tạ đã nói giúp ta.

Trước đây là ta trách lầm muội, có rảnh thì đến Trung Cung ngồi chơi, tỷ tỷ sẽ cảm tạ muội thật tốt." Nói xong, nàng liền được cung nữ dìu dắt rời khỏi Thọ Tiên Cung.

Đế Giang cười ha hả, đưa tay véo mũi Tô Đát Kỷ, nói: "Nàng là người khéo léo nhất, lời hay đều bị nàng nói hết rồi." Tô Đát Kỷ cười duyên nói: "Khương tỷ tỷ dù sao cũng là Vương hậu của Đại vương, tự nhiên phải đối xử tốt rồi.

Nếu không sau này ở hậu cung ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, chẳng phải sẽ rất khó xử sao." Đế Giang nói: "Quỷ kế nhiều, sợ rằng không phải là vì muốn ổn định Đông Bá Hầu sau lưng nàng nên mới cố tình lấy lòng đó chứ?" Tô Đát Kỷ cười rạng rỡ nói: "Điều gì cũng không giấu được Đại vương." Đế Giang cười nói: "Đông Bá Hầu tay cầm trọng binh, quả thực là mối họa lớn trong lòng ta.

Nhưng trong tám trăm lộ chư hầu, lộ nào không phải vậy?" Tô Đát Kỷ nghiêm túc nói: "Đúng như lời Đại vương nói, các chư hầu có binh lính tự trọng, vào thời kỳ đầu thành lập Thương triều quả thực có thể phụ trợ quân vương cai trị địa phương, phòng ngự ngoại địch.

Nhưng thời gian lâu dài, sẽ trở thành cái đuôi quá lớn không thể cắt bỏ.” Đế Giang thở dài một hơi nói: “Đứng mũi chịu sào chính là Tứ đại chư hầu, trấn thủ bốn phương của Đại Thương, lại mang lòng dạ khác, thực sự tội đáng muôn chết.

Cuộc nổi loạn của bảy mươi hai lộ chư hầu ở Bắc Hải nếu không có nguyên do từ Sùng Hầu Hổ, ta tuyệt đối không tin!” Sau khi Đế Giang trừ khử Tỷ Can và tạm thời ổn định triều đình, y liền chuyển mục tiêu sang các chư hầu.

Trong đó, bảy mươi hai lộ chư hầu ở đất Bắc Hải phản loạn, nên Bắc Bá hầu Sùng Hầu Hổ chính là mục tiêu đầu tiên.

Theo luật pháp, đất phong xảy ra chuyện lớn như vậy, Sùng Hầu Hổ không bị tống vào thiên lao thì cũng bị tước bỏ tước vị.

Nhưng hiện tại, Sùng Hầu Hổ vẫn ung dung sống ở Triều Ca, mỗi ngày đều lên triều, xuống triều.

Điểm quan trọng nhất là trong Tứ đại chư hầu, hắn là người trung thành nhất với Đế Giang.

Đương nhiên, sự trung thành này cũng chỉ là tương đối.

Trong khoảng thời gian này, Đế Giang đã nghe Khổng Tuyên kể không ít chuyện Sùng Hầu Hổ nói xấu y sau lưng.

Nếu cứ để yên như vậy, e rằng Sùng Hầu Hổ cũng sẽ nảy sinh lòng phản nghịch.

Nhưng trước đó, Đế Giang phải đối phó với sự chất vấn của quần thần trong buổi thiết triều ngày mai vì cái chết của Tỷ Can.

Chương 268

Sáng sớm hôm sau.

Đế Giang vừa ngồi xuống đã phát hiện có điều khác thường.

Toàn bộ triều đình không một ai bước ra tâu báo, đây là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Đế Giang lòng dạ sáng như gương, biết ngay văn võ bá quan đang muốn giở trò.

"Chư vị ái khanh nếu đã không có chuyện gì muốn tâu, vậy thì bãi triều thôi." Đế Giang phất tay, ra vẻ muốn rời đi.

Các đại thần lập tức ngây người, Đại vương muốn đi rồi, chúng ta chất vấn ai đây?

Thừa tướng Thương Dung lập tức đứng ra, nói: "Bệ hạ, đêm qua Á tướng Tỷ Can sau khi ra khỏi vương cung thì gục chết bên đường, Bệ hạ có biết không?" Đế Giang gật đầu, bình tĩnh đáp: "Ta nghe rồi, hoàng thúc qua đời, quả nhân vô cùng thương tiếc.

Hoàng thúc là một lương thần, là rường cột của Đại Thương, ra đi khi tuổi còn đang sung sức như vậy quả là một tổn thất lớn cho Đại Thương ta." "Nhưng chư vị cứ yên tâm, quả nhân sẽ dùng tang lễ long trọng nhất để hậu táng cho hoàng thúc, để tế điện anh linh của ngài trên trời." Thương Dung cùng vô số đại thần lồng ngực phập phồng kịch liệt.

Tỷ Can đại nhân tối qua bị moi tim ngay trong vương cung rồi gục chết bên đường, bây giờ Đại vương một câu nói đã rũ sạch trách nhiệm, thật khiến người ta quá phẫn nộ, quá thất vọng.

Thương Dung cũng chẳng màng đến lễ nghi quân thần, trực tiếp

tiến lên muốn vạch trần lời nói dối của Đế Giang.

"Đại vương, tối qua Tỷ Can là bị ngài ép moi tim, chẳng lẽ trong lòng ngài không có chút áy náy nào sao?

Tỷ Can đại nhân là lương thần hiếm có trên đời, hành động của ngài khiến cho người tài trong thiên hạ phải lạnh lòng!

Sau này còn ai dám vì Đại Thương hiệu lực, ai dám phò tá Đại vương!" Khóe miệng Đế Giang nhếch lên một nụ cười lạnh, nói: "Thừa tướng đổ tội cái chết của hoàng thúc lên đầu quả nhân sao?

Thừa tướng nói ta bức tử hoàng thúc, có chứng cứ không?" Chứng cứ?

Lấy đâu ra chứng cứ!?

Tối qua trên Cửu Long Điện ngoài Tỷ Can ra thì đều là người của Đế Giang, không ai dám hó hé chuyện này ra ngoài.

Thương Dung chỉ nhận được tin tức Tỷ Can và Đại vương xảy ra tranh cãi trong Cửu Long Điện, sau đó Tỷ Can lao ra khỏi điện, trước ngực có một lỗ máu lớn.

Kết hợp với xung đột giữa Tỷ Can và Đại vương trên triều mấy ngày trước, rồi chuyện bị Đại vương cách chức về nhà, cái chết của Tỷ Can tuyệt đối không thể thoát khỏi liên quan với Đại vương.

Đế Giang cười nói: "Nếu quả nhân muốn giết hoàng thúc, có thể chọn những cách đơn giản hơn nhiều, chém đầu, cắt cổ, một đao đâm vào chỗ hiểm, cớ sao phải tốn công tốn sức đi moi tim của ngài ấy?" Các đại thần sững sờ, nghe cũng có lý!

Đế Giang nói tiếp: "Huống hồ, nếu ta thật sự muốn giết hoàng thúc, tại sao phải tự mình ra tay?

Tại sao phải chọn động thủ ở Cửu Long Điện?

Ta ngu ngốc đến mức tự rước tiếng xấu vào thân sao?" Triều đình lập tức xôn xao.

Sống lưng Thương Dung lạnh toát, không biết từ lúc nào đã toát ra không ít mồ hôi lạnh, làm ướt đẫm cả y phục.

Một phen nói của Đế Giang khiến không ít đại thần phe trung lập lập tức dẹp tan nghi ngờ đối với y.

Các đại thần vốn thuộc phe Tỷ Can và phe Thương Dung ít nhiều cũng lộ vẻ do dự.

Thương Dung thấy vậy, lập tức nói: "Nếu không phải do Đại vương làm, vậy xin Đại vương hãy nói rõ chi tiết sự việc, cũng là để cho thiên hạ một lời giải thích." Đế Giang nhìn chằm chằm Thương Dung một lúc lâu, nhìn đến mức Thương Dung trong lòng phát hoảng.

Đột nhiên, Đế Giang cười một tiếng, nói: "Đêm qua, hoàng thúc tự tiện xông vào vương cung, cắt ngang lúc quả nhân đang nghị sự cùng mấy vị ái khanh, chỉ trích quả nhân không tôn trọng người hiền đức.

Quả nhân hỏi kỹ mới biết, hoàng thúc vì bị điều đi nhậm chức Đại tông chính mà cảm thấy bất mãn." "Phải biết rằng, việc bổ nhiệm này Thừa tướng đại nhân cũng đã đồng ý.

Hành vi của hoàng thúc quả thực là hồ đồ gây rối." Thương Dung á khẩu không trả lời được, lời của Đại vương quả thực có lý, Tỷ Can cũng không nên lỗ mãng xông thẳng vào vương cung chất vấn Đại vương như vậy.

"Một người tự tiện xông vào vương cung, bất kính quân vương mà là người hiền đức sao?

Là lương thần trị thế ư?

E rằng hai chữ 'lương thần' bị xem nhẹ quá rồi chăng?" "Hoàng thúc không chịu nổi sự chất vấn, cho rằng mình có Thất Khiếu Linh

Lung Tâm, mổ tim không chết là đặc trưng của thánh nhân, thật là nực cười.

Tim của người nào mà có bảy lỗ, thánh nhân mổ tim ra cũng không thể sống nổi.

Lời nói của hoàng thúc đã bị quả nhân phản bác ngay tại chỗ." "Hoàng thúc thẹn quá hóa giận, liền dùng chủy thủ rạch ngực ra.

Quả nhân và mọi người còn chưa kịp ngăn cản, hoàng thúc đã tự moi tim ra ném xuống đất." "Nhưng chuyện thần kỳ là hoàng thúc mất tim mà vẫn hoạt động như thường, không hề chết đi." "Lúc đó quả nhân mới bừng tỉnh, thì ra hoàng thúc chính là thánh nhân trong truyền thuyết, thật sự có thể mổ tim mà không chết." "Thế là quả nhân liền nhận lỗi với hoàng thúc, mời hoàng thúc phục hồi chức cũ, hôm nay lên triều sớm." "Nào ngờ hoàng thúc ở trên Cửu Long Điện vẫn bình an vô sự, ra khỏi vương cung đi được năm sáu dặm đường, cuối cùng lại gục chết bên đường.

Thực là đại bất hạnh của Đại Thương ta!" Đế Giang ngồi trên vương tọa thao thao bất tuyệt, thần tình chân thành không chút giả tạo, sự tiếc thương của y đối với Tỷ Can khiến cho một đám đại thần nghe mà lệ nóng lưng tròng.

Một vị Đại vương yêu tài như vậy, thực sự là một minh quân!

Có thể phò tá minh quân để kiến lập một thời thịnh thế trong đời, đúng là vinh hạnh của họ.

Không ít người thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ nguyện vì Đại vương mà chết.

Đế Giang nhìn phản ứng của các đại thần, khẽ gật đầu một cách khó nhận ra, tỏ vẻ hài lòng với kết quả này.

Trải qua sự kiện lần này, e rằng phe trung lập sẽ không còn đứng

ngoài quan sát nữa.

Bất luận là vì cảm động hay vì sợ hãi, phe trung lập tất sẽ nghiêng về phía vị Đại vương đang dần trở nên mạnh mẽ này.

Phe của Thương Dung sẽ dần dần bị cô lập trên triều đình, trở thành một hòn đảo cô độc giữa biển khơi.

Thương Dung là một con cáo già, không phải không nhìn ra chuyện này, nhưng những lời vừa rồi của Đế Giang khiến lão đến giờ vẫn chưa kịp phản ứng.

Cứ như vậy, chuyện của Tỷ Can đã bị định tính là hành động lỗ mãng của chính Tỷ Can, Đại vương đã nhẹ nhàng thoát khỏi liên can.

Sau khi chuyện bàn luận trên triều hôm nay truyền ra ngoài, e rằng danh tiếng trung thần của Tỷ Can sẽ bị phủ một lớp bóng đen của sự bốc đồng, thiếu suy nghĩ.

Thật đáng buồn!

Thật đáng tiếc!

Thật đáng hận!

Thương Dung bây giờ không chỉ lo lắng cho hậu sự của Tỷ Can, mà còn lo cho chính mình.

Tuy Đại vương nói Tỷ Can tự moi tim tìm chết, nhưng Thương Dung không tin mọi chuyện đơn giản như vậy.

Trong đó chắc chắn có liên quan mật thiết với Đại vương, thậm chí Tỷ Can chính là do Đại vương hại chết.

Nghĩ như vậy, Thương Dung càng thêm kinh hãi.

Đại vương ngay cả thúc thúc của mình cũng dám ra tay, còn có gì mà không dám làm?

Trước đây mình đã nhiều lần đối đầu với Đại vương trên triều, lỡ như Đại vương thẹn quá hóa giận mà ra tay với mình thì phải làm sao?

Chương 269

Ngày trước Thương Dung tự cho mình là một gián thần trời không sợ đất không sợ, nhưng sau khi hay tin Tỷ Can chết đêm qua, lão mới phát hiện ra mình cũng có thứ để sợ.

Sợ chết!

Sợ sau khi chết bị gán cho cái danh bốc đồng, thiếu suy nghĩ!

Sợ sau khi chết đến cả thanh danh cũng không giữ được.

Đế Giang thấy rõ sự sợ hãi trong mắt Thương Dung.

Có những người ban đầu không sợ gì cả, nhưng một khi đã biết sợ hãi là gì, tốc độ sa ngã của họ sẽ vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Thương Dung không phải là đối thủ của y.

Một Thương Dung đã biết sợ hãi là gì thì không đáng để lo ngại.

Triều đình này trở thành vật trong túi của y chỉ là vấn đề thời gian.

Sau khi bãi triều, Đế Giang nói với Khổng Tuyên: "Ngôn luận ở Triều Ca nhớ phải kiểm soát cho tốt, ta không muốn nghe thấy những lời đồn thổi vớ vẩn." Khổng Tuyên đáp: "Phụ thân xin cứ yên tâm, con bảo đảm ngài ở trong Triều Ca tuyệt đối sẽ không nghe thấy bất kỳ tiếng nói nào khác." Phải công nhận, Khổng Tuyên quản lý Giám Sát Ti rất ra dáng, toàn bộ Triều Ca bây giờ đều nằm dưới sự kiểm soát của Giám Sát Ti, việc thao túng ngôn luận của dân chúng đối với Giám Sát Ti hiện tại chỉ là chuyện nhỏ.

Theo báo cáo trước đó của Khổng Tuyên, hắn đang mở rộng sức mạnh của Giám Sát Ti ra ngoài Triều Ca, dự tính trong vòng hai năm có thể vươn vòi bạch tuộc đến địa bàn của các chư hầu lớn.

Khổng Tuyên xoay người rời khỏi Cửu Long Điện, lúc này trên triều đình chỉ còn lại Đế Giang, Tô Đát Kỷ và Sùng Hầu Hổ ba người.

Nhìn đại điện trống không, Sùng Hầu Hổ cảm thấy bất an.

Quần thần đều đã rời đi, Đại vương lại giữ một mình hắn lại, chắc chắn có chuyện muốn nói.

Nhớ lại gần đây mình đã nói không ít lời xấu về sự hoang dâm vô độ của Đại vương, Sùng Hầu Hổ cảm thấy vô cùng chột dạ.

Đêm qua Tỷ Can lại chết bên đường, bây giờ chính là lúc người người đều lo sợ cho bản thân.

Sùng Hầu Hổ cảm thấy tuyệt vọng vô cùng về tương lai của mình.

Đang lúc suy nghĩ miên man, Sùng Hầu Hổ thấy Đại vương bước xuống từ vương tọa, kéo hắn ngồi xuống bậc thềm.

Bộ dạng này hình như có gì đó không đúng?

Sùng Hầu Hổ mặt mày ngơ ngác, Đại vương đang giấu dao trong nụ cười sao?

Nhìn không giống.

Dù nhìn thế nào cũng thấy Đại vương rất chân thành!

"Đại vương, không biết ngài giữ thuộc hạ lại có gì phân phó?" Sùng Hầu Hổ cung kính nói.

Đế Giang nhìn bộ dạng của Sùng Hầu Hổ, bất giác cảm thấy có chút buồn cười.

Chết một Tỷ Can mà cả triều đình đã yên phận hơn nhiều.

Cái chết của Tỷ Can thật quá đáng giá.

Đế Giang cười tủm tỉm nói: "Quân thần hai ta đã lâu không nói chuyện như thế này.

Đát Kỷ, đi tìm hai vò rượu ngon, hôm nay ta muốn cùng Bắc Bá hầu say một trận trên Cửu Long Điện này." Tô Đát Kỷ vâng lời lui xuống, trên đại điện chỉ còn lại Đế Giang và Sùng Hầu Hổ.

"Hầu Hổ à, ngươi có chuyện gì nói với ta không?" Đế Giang hỏi với giọng điệu ôn hòa.

Sùng Hầu Hổ trong lòng đánh thót một cái, xong rồi, Đại vương thật sự hỏi chuyện mình nói xấu sau lưng rồi!

Hắn ấp úng nói: "Đại vương, thần không tốt, sau này thần không dám nữa, xin Đại vương cho thần một cơ hội." Đế Giang cảm thấy buồn cười, nói: "Hầu Hổ, ngươi làm sai chuyện gì mà phải xin tội với ta?" Sùng Hầu Hổ mặt mày đưa đám nói: "Đại vương, thần không nên lén lút bàn luận triều chính, không nên vọng nghị Đại vương a!" Đế Giang nhướng mày, nói: "Lén lút vọng nghị triều chính?

Sùng Hầu Hổ, ngươi gan to thật đấy!" Sùng Hầu Hổ giật mình, lập tức quỳ xuống trước mặt Đế Giang, cúi đầu không dám nói gì.

Lúc này trong lòng hắn thầm nghĩ: "Đại vương không biết mình bàn luận triều chính sau lưng ư?

Chẳng lẽ mình lại nói sai rồi?" Đế Giang im lặng một lúc lâu mới cho Sùng Hầu Hổ đứng dậy.

"Chuyện vọng nghị triều chính tạm thời không nói nữa.

Ta hỏi ngươi, ngươi có suy nghĩ gì về vùng đất Bắc Hải." Sùng Hầu Hổ nghe vậy, đâu còn không hiểu chính sự đã đến.

Thì ra Đại vương có hứng thú với vùng đất Bắc Hải.

"Thần vô năng, để cho bảy mươi hai lộ chư hầu Bắc Hải phản loạn, thần nguyện chịu xử phạt!" Câu nói này đầy tình cảm chân thành, không hề giả dối.

Từ khi Sùng Hầu Hổ vào Triều Ca, trên triều đình cũng không bàn luận nhiều về việc chư hầu trong đất phong phản loạn, Đại vương cũng không hề xử phạt hắn.

Điều này khiến Sùng Hầu Hổ vừa thở phào nhẹ nhõm, lại không khỏi lo lắng.

Hắn biết, theo tính cách của Đại vương, lúc này không nhắc tới, sau này cũng sẽ lôi chuyện này ra, không bằng bây giờ chịu phạt, còn hơn sau này tính sổ một lượt.

Đế Giang mỉm cười, nói: "Đại Thương ta có tổng cộng bốn lộ đại chư hầu, mỗi một lộ đại chư hầu trấn thủ một phương, mỗi một nơi đất phong có tổng cộng hai trăm chư hầu lớn nhỏ." "Trách nhiệm của đại chư hầu là cai quản tốt đất phong, quản lý tốt các chư hầu đó.

Nhưng Sùng Hầu Hổ, chỉ riêng vùng đất Bắc Hải đã có bảy mươi hai lộ chư hầu phản loạn, gần một nửa rồi đấy!

Bình thường ngươi làm ăn kiểu gì?

Có thể để bảy mươi hai lộ chư hầu đều nhảy ra tạo phản?" Mặc dù Bắc Hải là lãnh thổ của Đại Thương, nhưng Triều Ca không hề can thiệp vào việc quản lý địa phương của các đại chư hầu.

Sùng Hầu Hổ tên ngốc này lại để gần một nửa số chư hầu tạo phản, đúng là cực phẩm trong loài người.

Thấy Sùng Hầu Hổ ấp úng không nói được lời nào, Đế Giang hỏi: "May mà có Văn Thái sư xuất binh bình định phản loạn, nếu không, một khi bảy mươi hai lộ chư hầu kia lớn mạnh, Đại Thương tất sẽ rơi vào chiến hỏa, lúc đó ngươi, Bắc Bá hầu, sẽ là tội nhân thiên cổ!" Cái danh "tội nhân thiên cổ" này gán lên đầu ai cũng là một sự kích động.

"Đa tạ Đại vương, cũng đa tạ Văn Thái sư." Sùng Hầu Hổ nín nửa

ngày mới nói ra được một câu như vậy.

Đế Giang cười nói: "Gần đây không khí trên triều đình không tốt, ta đang nghĩ có nên chấn chỉnh một chút không.

Ngươi vừa hay quen biết với các vị đại thần kia, hay là thay ta thăm dò thử xem, xem ai là người trung thành với ta?" Sùng Hầu Hổ sững người, Đại vương muốn mình làm gián điệp sao?

Chuyện bị người ta chửi mắng này hắn không muốn làm.

Nhưng vừa nhìn thấy trong mắt Đế Giang lóe lên hàn quang, hắn lại bất giác nghĩ đến Tỷ Can bị moi tim gục chết bên đường.

Cái chết đó bi thảm vô cùng, nếu không làm theo lời Đại vương, người thảm hại tiếp theo có thể chính là mình!

"Đại vương phân phó, thần không dám không theo." … Đợi Sùng Hầu Hổ rời khỏi Cửu Long Điện, Tô Đát Kỷ mới từ sau điện bước ra.

Nàng đâu có đi lấy rượu, mà vẫn luôn ở sau điện nghe cuộc đối thoại giữa Đế Giang và Sùng Hầu Hổ.

Chương 270

"Đại vương, vì sao không nói kế hoạch cho Sùng Hầu Hổ?" Tô Đát Kỷ hỏi.

Đế Giang ôm lấy Tô Đát Kỷ, nói: "Dù Sùng Hầu Hổ là kẻ trung thành nhất trong các chư hầu, nhưng tin tức nghe được làm sao chân thực bằng mắt thấy tai nghe.

Đợi hắn nộp 'đầu danh trạng' rồi ta sẽ quyết định." Vậy phải xem ai sẽ xui xẻo bị Sùng Hầu Hổ dùng làm "đầu danh trạng" dâng lên đây.

Sùng Hầu Hổ mồ hôi đầm đìa trở về phủ đệ, quản gia lập tức đưa lên một tấm thiệp mời.

"Của ai?" Sùng Hầu Hổ thở hổn hển tu một ngụm nước rồi hỏi.

Quản gia đáp: "Của Tây Bá hầu gửi, mời quân hầu đến phủ dự tiệc rượu." Sùng Hầu Hổ vừa bị Đế Giang cảnh cáo một phen, đâu còn tâm trạng nào.

"Từ chối đi, nói Hầu gia ta bận, làm gì có thời gian đi dự tiệc." Sùng Hầu Hổ bực bội nói.

Đều tại tên Cơ Xương này, không phải hắn thường xuyên mời mình dự tiệc rượu, rồi ở trên tiệc công kích Đại vương, mình cũng sẽ không hùa theo nói bậy, cũng sẽ không bị lộ tẩy trước mặt Đại vương.

Đang oán trách Cơ Xương, trong đầu Sùng Hầu Hổ đột nhiên lóe lên một tia sáng.

"Chờ đã, mang thiệp mời lại đây." Sùng Hầu Hổ vội vàng gọi quản gia đang đi ra ngoài lại, giật lấy tấm thiệp từ tay ông ta.

"Ra ngoài đi, tiệc rượu ta sẽ đi." Đợi quản gia rời đi, Sùng Hầu Hổ

vuốt ve tấm thiệp mời, cười khà khà nói: "Cơ Xương à Cơ Xương, đừng trách huynh đệ ta lòng dạ quá độc ác, đều tại ngươi bình thường nói xấu Đại vương quá nhiều." Trời chập choạng tối, Bắc Bá hầu mặc một bộ y phục lộng lẫy, ngồi xe ngựa hoa lệ đến phủ đệ của Tây Bá hầu Cơ Xương.

"Hoan nghênh, hoan nghênh, Bắc Bá hầu, chúng ta đã lâu không tụ tập rồi, hôm nay phải uống cho thật đã!" Cơ Xương xem ra đã chờ ở cửa phủ từ lâu, vừa thấy Sùng Hầu Hổ xuống xe liền tươi cười chào đón.

Sùng Hầu Hổ cũng giả vờ chào hỏi Cơ Xương một tiếng, sau đó hai người cùng đi vào nội viện.

Cơ Xương dẫn đường phía trước, Sùng Hầu Hổ theo sát phía sau.

Hai người đi vòng qua tiền sảnh, thẳng đến hoa viên trong nội viện.

Đường nhỏ trong hoa viên quanh co u tĩnh, đình đài lầu các vô cùng tao nhã.

Hai người rẽ mấy khúc quanh, đến một lương đình, Đông Bá hầu Khương Hoàn Sở và Nam Bá hầu Ngạc Sùng Vũ đã ngồi sẵn trong đình, thấy hai người đến, lập tức đứng dậy chào đón.

Hàn huyên một hồi, Sùng Hầu Hổ cũng ngồi vào chỗ.

Cơ Xương ra lệnh một tiếng, rượu ngon thức ăn ngon được các thị nữ xinh đẹp bưng lên.

Bốn người cũng không nhiều lời, trực tiếp ăn uống no say.

Rượu qua ba tuần, mặt ai nấy đều ửng hồng, nói chuyện cũng bạo dạn hơn.

Cơ Xương mở lời đầu tiên: "Đại vương lần này hại chết Á tướng

Tỷ Can, tất sẽ khiến trời giận người oán, quốc gia bất an!" Cơ Xương đã định ra luận điệu cho tiệc rượu này, đó chính là Đại vương hại chết Tỷ Can.

Vừa nghe đến chủ đề này, Sùng Hầu Hổ bất giác ngậm miệng lại.

Chuyện này sáng nay trên triều, Đại vương đã nói rõ ràng, bây giờ Cơ Xương lại lôi chuyện này ra định luận lại, nếu để Đại vương biết được, tội không nhỏ đâu!

Mình bây giờ đã là tội nhân đội tội rồi, nếu thêm một tội nữa, e rằng Đại vương có nhân từ đến đâu cũng không tha cho mình được.

"Bắc Bá hầu có cách nhìn gì?" Cơ Xương phàn nàn một hồi, quay sang hỏi Sùng Hầu Hổ.

Sùng Hầu Hổ liên tục thở dài, chỉ lắc đầu không nói.

Cơ Xương tưởng Sùng Hầu Hổ đang đau buồn cho cái chết của Tỷ Can, lại thêm không chịu nổi men rượu nên không nói gì.

Hắn cũng không ép, quay sang thảo luận với hai vị chư hầu còn lại.

Sùng Hầu Hổ giả vờ say rượu, cúi gằm đầu lắc lư, nghe ba người bàn luận thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười khà khà.

Điều mà Cơ Xương và hai người kia không thấy là trong mắt Sùng Hầu Hổ đang lóe lên ánh sáng kinh người.

Tiệc rượu của bốn vị đại chư hầu kéo dài đến tận đêm khuya mới kết thúc.

Cơ Xương sai người hầu khiêng Sùng Hầu Hổ say bất tỉnh nhân sự lên xe ngựa, đưa về phủ.

Điều Cơ Xương không biết là, xe ngựa của Sùng Hầu Hổ sau khi vào phủ không lâu, một người toàn thân mặc áo choàng đen chui ra từ

cửa sau phủ Bắc Bá hầu, đi thẳng về hướng vương cung.

"Bắc Bá hầu đêm khuya vào cung thật hiếm thấy a!" Trước cửa cung, Sùng Hầu Hổ bị Khổng Tuyên chặn lại.

Sùng Hầu Hổ kinh hãi không thôi, hắn đã che mặt, dựa vào lệnh bài Bắc Bá hầu để vào cung, không ngờ chưa vào trong cung đã bị người ta nhận ra.

Sùng Hầu Hổ nhận ra Khổng Tuyên, hay nói đúng hơn là bây giờ quan viên ở Triều Ca không ai là không biết Khổng Tuyên.

Đại vương ra lệnh cho Khổng Tuyên thành lập Giám Sát Ti, mới phát triển được nửa năm ngắn ngủi đã khiến toàn bộ quan viên Triều Ca nghe tin đã sợ mất mật, không dám ở ngoài vọng nghị triều chính nữa.

Trong một thời gian, môi trường dư luận ở Triều Ca tốt hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Khổng Tuyên con người này cực kỳ thần bí, Sùng Hầu Hổ cũng từng sai người đi dò hỏi lai lịch của hắn, nhưng không thu được bất kỳ thông tin hữu ích nào, giống như từ trên trời rơi xuống vậy.

Cũng không biết Đại vương tìm được người này từ đâu, lại cực kỳ tin tưởng hắn, những chuyện quan trọng đều giao cho Khổng Tuyên đi làm, mà không phải các đại thần khác trong triều.

"Khổng đại nhân nhận ra ta sao?" Thấy xung quanh không có ai, Sùng Hầu Hổ dứt khoát kéo áo choàng xuống, lộ ra chân dung.

Khổng Tuyên cười nói: "Bắc Bá hầu khí thế mạnh mẽ, dù cách xa bao nhiêu cũng có thể nhận ra." "Ha ha, Khổng đại nhân quá khen, ta muốn cầu kiến Đại vương, xin ngài thông truyền." Khổng Tuyên gật đầu nói: "Đại vương đã thông báo cho chúng ta, Bắc Bá hầu có thể tự mình đi vào, Đại vương đang đợi ngài đấy." Đại vương đang đợi

mình?

Sùng Hầu Hổ thân thể chấn động, bước chân vào cung lại nhanh hơn mấy phần.

Tin tức lần này hắn mang đến tuyệt đối sẽ không để Đại vương thất vọng.

"Tham kiến Đại vương." Tại Cửu Long Điện, Sùng Hầu Hổ lại lần nữa gặp Đế Giang.

Đế Giang bình tĩnh nhìn hắn, nói: "Hầu Hổ đêm khuya vào cung cầu kiến là vì chuyện gì?" Sùng Hầu Hổ cúi người nói: "Nhiệm vụ mà Đại vương ban ngày giao phó cho thần, thần đã hoàn thành." Đế Giang nhướng mày, nói: "Hầu Hổ có biết khi quân là tội lớn không?" "Hầu Hổ biết, mỗi một lời Hầu Hổ nói đều là thật, Hầu Hổ dám đối chất tại chỗ." Đế Giang cười ha hả, nói: "Tốt, quả nhân nghe xem Bắc Bá hầu của ta rốt cuộc mang đến cho quả nhân tin tốt gì." Thấy Đế Giang vui vẻ như vậy, tâm thần Sùng Hầu Hổ cũng thả lỏng mấy phần, vội vàng kể lại toàn bộ những lời nghe được trong phủ Cơ Xương, còn thêm mắm thêm muối không ít, vô cùng đặc sắc.

Đế Giang vừa nghe, vừa không quên bảo Khổng Tuyên cầm bút ghi lại, cuối cùng viết ra một tờ cung từ đưa đến trước mặt Sùng Hầu Hổ.

"Đại vương có ý gì?" Sùng Hầu Hổ nhìn tờ cung từ trước mắt, mặt mày hoang mang hỏi.

Khổng Tuyên nói: "Hầu gia không lẽ cho rằng chỉ cần kể lại những gì mình thấy mình nghe là có thể trở thành chứng cứ sao?

Nếu sau này Hầu gia chối bay chối biến, Đại vương và ta sẽ bị bá quan chỉ trích đấy." Sùng Hầu Hổ lập tức hiểu ra, đây là muốn triệt để không cho hắn đường lui!

Nhưng hắn nào có đường lui?

Chẳng lẽ phải xông ra khỏi đây, giống như bảy mươi hai lộ chư hầu kia tạo phản?

E rằng vừa xông ra khỏi cung chưa được năm sáu dặm, sẽ giống như Tỷ Can gục chết bên đường.

"Được, ta ký!" Sùng Hầu Hổ cuối cùng cũng hạ quyết tâm trong lòng, ký tên của mình lên tờ cung từ và điểm chỉ.

Chương 271

Làm xong những việc này, Sùng Hầu Hổ như quả bóng xì hơi, phịch một tiếng ngồi bệt xuống đất, hắn biết mình không còn đường quay lại nữa.

Khổng Tuyên cũng không để ý đến Sùng Hầu Hổ, dâng tờ cung từ lên.

Đế Giang liếc qua một cái, hài lòng gật đầu.

"Lòng trung thành của ngươi ta đã thấy rồi, bây giờ về nghỉ ngơi đi, vất vả rồi." Lời nói của Đế Giang đầy sự cổ vũ, khiến Sùng Hầu Hổ nhìn thấy hy vọng.

Hắn gật đầu, lồm cồm bò dậy, hành lễ với Đế Giang rồi chậm rãi bước ra khỏi cửa cung.

"Đi bắt người đi." Đế Giang liếc nhìn Khổng Tuyên nói.

Khổng Tuyên lộ ra nụ cười gian xảo, liếm liếm đôi môi khô khốc.

Đêm nay thật khát nước, hy vọng có thể thấy thêm một chút máu.

Gần đây Triều Ca xảy ra đại sự, hết chuyện này đến chuyện khác khiến người ta không kịp trở tay.

Đầu tiên là con gái của Ký Châu hầu Tô Hộ, người được mệnh danh là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ Tô Đát Kỷ vào cung cứu cha, tiếp đó là Đại vương nhận ra tài học của Tô Đát Kỷ, cho phép nàng thượng triều tham chính, mở ra tiền lệ cho nữ tử vào triều đình, sau đó là một đại minh thần Tỷ Can vì hành động bốc đồng mà chết thảm trên đường.

Đêm nay, lại có một lượng lớn cấm vệ xuất kích đêm khuya, xông vào nơi ở của ba vị đại chư hầu, bắt giữ cả ba người.

“Mấy ngày nay trời làm sao vậy?

Xảy ra nhiều chuyện quá, ta sắp tê liệt rồi.” Tin tức ba vị đại chư hầu bị bắt vào buổi sáng đã lan truyền khắp Triều Ca, cũng trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của bá tánh Triều Ca.

Sau khi có chuyện mới mẻ xuất hiện, chuyện cũ luôn bị quên đi rất nhanh.

Chưa đến giờ Thần, mọi người dường như đã quên mất Á tướng Tỷ Can chết trên đường phố hai ngày trước, tất cả đều đang thảo luận về chuyện ba vị đại chư hầu.

“Nghe nói họ lén lút vọng nghị, còn nói ra những lời phản Thương, nên mới bị Đại vương hạ lệnh bắt giữ.” “Cũng nghiêm trọng quá rồi nhỉ?

Chẳng phải chỉ nói vài câu trong lòng thôi sao, ta ngày nào làm việc mệt mỏi mà không chửi bới vài câu?

Cũng có thấy xảy ra chuyện gì đâu.” “Ngươi không biết rồi, những lời đó của chúng ta ai thèm quan tâm?

Nhưng nếu là của ba vị đại chư hầu, thì không thể không quan tâm được, đặc biệt là Đại vương.” “Ta hiểu ý ngươi rồi!

Đại vương lo lắng ba vị đại chư hầu thật sự muốn phản Thương, nên mới bắt giữ họ.” “Đúng là như vậy, các chư hầu này tay nắm trọng binh, thực lực hùng hậu, nếu tạo phản, toàn bộ Đại Thương sẽ chìm trong biển lửa, lúc đó đừng nói làm việc, ngay cả vợ cũng không nuôi nổi.” “Lũ chư hầu đáng chết, muốn để ta không có việc làm, muốn để ta không có vợ!

Giết chúng đi, giết ngay lập tức!” Chủ đề nhanh chóng chuyển sang việc đánh nhau sẽ không có việc làm, không có vợ, khiến mọi người sôi sục.

Không ít bá tánh quần tình kích động, lớn tiếng la hét đòi xử trảm cả ba vị đại chư hầu.

Các quan viên đang trên đường đi thiết triều kinh ngạc nghe tiếng hô hào của bá tánh, không hiểu tại sao họ lại kích động như vậy.

Đợi khi vào cung, lúc đang chờ thiết triều trước Cửu Long Điện, không ít quan viên mới biết tối qua ba vị đại chư hầu đều đã bị hạ vào thiên lao.

"Ba vị hầu gia xảy ra chuyện gì vậy?

Sao đột nhiên bị hạ vào thiên lao?" Có quan viên không rõ nguyên do hỏi.

"Suỵt, cẩn thận một chút, nghe nói họ muốn tạo phản, bị người ta tố cáo, nên mới bị bắt vào." Sau khi biết chân tướng, không ít quan viên kinh ngạc che miệng, tin tức này thật quá chấn động.

Ba vị đại chư hầu mưu đồ tạo phản, chẳng phải là thiên hạ đại loạn sao?

May mà Giám Sát Ti trực thuộc Đại vương nhận được tố cáo, ra tay kịp thời, mới dập tắt được một cuộc tạo phản từ trong trứng nước.

Những người biết nội tình không khỏi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía Bắc Bá hầu Sùng Hầu Hổ, Sùng Hầu Hổ thì vẫn một vẻ bình tĩnh như không, phảng phất như đã làm một chuyện không đáng kể.

"Đến giờ thiết triều bình thường rồi, sao Cửu Long Điện vẫn chưa mở?" Các quan viên tán gẫu một hồi lâu mới phát hiện, mặt trời đã sắp lên đến đỉnh đầu mà buổi thiết triều vẫn chưa bắt đầu.

Lúc này có một nội thị đi ra, thông báo: "Các vị đại nhân xin hãy về đi, hôm nay Đại vương tạm thời quyết định không thiết triều." Nói xong, chưa đợi các đại thần hỏi gì đã nhanh chóng rời đi.

“Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ Đại vương không muốn cho chúng ta biết chuyện ba vị đại chư hầu vào ngục sao?” “Chẳng lẽ Đại vương không giải thích?” Cuối cùng, Thừa tướng Thương Dung lên tiếng: “Đừng vọng nghị Đại vương, chúng ta hãy về nha môn của mình làm việc đi.” Hôm nay Đế Giang không phải không muốn thiết triều, mà là sáng sớm đã bị Khương Vương hậu chặn ở cửa.

Đế Giang vừa ra khỏi Thọ Tiên Cung đã thấy Khương Vương hậu quỳ trước điện, quả thực giật nảy mình.

“Vương hậu quỳ ở đây là có ý gì?” Khương Vương hậu nặng nề cúi lạy nói: “Xin Đại vương hãy tha cho phụ thân của thần thiếp.” Nghe lời thỉnh cầu của Khương Vương hậu, Đế Giang lập tức cười lạnh.

“Nếu đã biết Khương Hoàn Sở bị bắt, vậy chắc chắn cũng biết nguyên nhân bị bắt rồi chứ.” Sắc mặt Khương Vương hậu khó coi, im lặng một lúc lâu mới gật đầu.

“Nếu đã biết, vậy thân là Vương hậu chắc chắn cũng biết mưu phản là tội danh gì chứ?

Dựa theo luật pháp, phải chịu hình phạt ngũ mã phanh thây!” Lời của Đế Giang vừa dứt, Khương Vương hậu liền mềm nhũn ngã xuống đất, bò lết dưới chân Đế Giang, vừa khóc vừa cầu xin: “Đại vương, thần thiếp cầu xin ngài, thần thiếp chỉ có một người thân này thôi, cầu xin ngài hãy tha cho phụ thân của thần thiếp.” Đế Giang hừ lạnh: “Phụ thân của nàng là người thân, còn ta thân là trượng phu của nàng, không phải là người thân của nàng sao?

Vì người thân mà nàng coi quốc pháp ra không gì, người như vậy làm sao xứng đáng làm Vương hậu Đại Thương!” Khương Vương hậu đâu có nghe lọt tai lời của Đế Giang, chỉ một mực khóc lóc cầu

xin Đế Giang tha cho Khương Hoàn Sở.

Đế Giang nói: "Tha cho phụ thân nàng cũng không phải là không thể." Khương Vương hậu nghe vậy, lập tức nín khóc, hai mắt lóe lên tia sáng.

"Chỉ cần Đại vương nói ra, thần thiếp nhất định có thể làm được, chỉ cần Đại vương tha cho phụ thân của thần thiếp." Đế Giang cười nói: "Tốt, nàng có thể đến thiên lao khuyên phụ thân nàng, chỉ cần ông ta làm nhân chứng chỉ điểm, tố cáo hai vị chư hầu còn lại tạo phản, thì có thể được thả.

Nhưng sau này chỉ có thể sống ở Triều Ca, có hiểu không?" Khương Vương hậu do dự, lòng cứu cha tha thiết, nhưng cũng hiểu rõ điều kiện Đế Giang đưa ra rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Nếu Khương Hoàn Sở chỉ chứng hai vị chư hầu kia tạo phản, vậy thì cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận Khương Hoàn Sở cũng là một trong những kẻ phản nghịch.

Làm như vậy không chỉ khiến Khương Hoàn Sở thân bại danh liệt, mà còn khiến ông ta và các chư hầu khác triệt để quyết liệt, từ bạn tốt qua một đêm biến thành kẻ thù.

Sau này chỉ có thể sống ở Triều Ca, đại biểu cho việc Khương Hoàn Sở sẽ bị triệt để gạt bỏ quyền lực, chỉ có một tước vị Đông Bá hầu suông, nhưng không có lãnh địa làm chỗ dựa, nhiều nhất cũng chỉ là một phú gia quý tộc mà thôi, không bao giờ có thể quyền khuynh triều chính như trước nữa.

"Đừng vội trả lời, ta cho nàng thời gian suy nghĩ." Đế Giang cười nói.

Nụ cười của y trong mắt Khương Vương hậu lúc này khủng bố như ác quỷ địa phủ.

“Đương nhiên, nàng cũng có thể thử từ chối, xem ta có nhân từ tha cho lũ phản tặc đó một con đường sống không.” “À phải rồi, ta nhớ nàng từng phái người đến Đông Lỗ điều tra lãnh địa của phụ thân nàng, chắc là có tin tức về rồi nhỉ, nội dung có đặc sắc không?” Khương Vương hậu nghe vậy, lập tức nhớ đến tin tức vừa mới từ quê nhà truyền về mấy ngày trước.

Phụ thân của nàng quả nhiên đã giấu diếm Đại vương, âm thầm huấn luyện một lượng lớn binh sĩ, những binh sĩ này trang bị tinh lương, huấn luyện nghiêm chỉnh, chiến đấu lực không thua kém gì tinh anh trong quân đội.

Khương Hoàn Sở muốn làm gì là chuyện quá rõ ràng.

Tạo phản!

Phụ thân của nàng thật sự muốn tạo phản!

Vì vậy nàng mới quỳ trước Thọ Tiên Cung cầu xin Đại vương tha thứ.

Bây giờ Đại vương đã đưa ra phương pháp, nhưng nội tâm nàng một mảnh thê lương.

Chương 272

Đồng ý hay không đồng ý, hai lựa chọn này không ngừng xoay vòng trong đầu nàng, khiến nàng không thể bình tĩnh đưa ra lựa chọn.

Đế Giang ghé vào tai nàng nói: "Nhớ kỹ, lựa chọn của nàng quan hệ đến tính mạng của phụ thân nàng, tự mình lo liệu đi." Nói xong, Đế Giang cũng không đi về phía Cửu Long Điện, mà quay người trở về Thọ Tiên Cung.

Trong thiên lao, ba vị đại chư hầu không ngờ lại gặp được người quen ở đây.

"Ba vị hầu gia, đã lâu không gặp." Khi ba vị đại chư hầu bị giam vào thiên lao, một giọng nói từ phòng giam bên cạnh vang lên.

Ba người nhìn kỹ, nhìn nửa ngày trời vẫn không nhận ra tên phạm nhân đầu bù tóc rối, thân hình gầy gò này rốt cuộc là ai.

Phạm nhân đó thở dài một hơi, nói: "Bần đạo là Vân Trung Tử, người ngày đó ở trên Cửu Long Điện dâng kiếm cho Đại vương, muốn giúp Đại vương trừ yêu." Vân Trung Tử vừa nhắc đến tên mình, ba vị đại chư hầu liền bừng tỉnh ngộ.

"Thì ra là tên lừa đảo lần trước!" Khóe miệng Vân Trung Tử co giật một trận.

Lừa đảo?

Lừa đảo?!

Ta đường đường là môn nhân của Xiển giáo, là đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại bị người ta coi là lừa đảo!

Thật đáng ghét!

Nhưng nghĩ lại tình hình trên triều đình ngày đó, Vân Trung Tử đành thở dài một hơi.

"Kế hoạch trừ yêu vốn đã chuẩn bị tốt lại biến thành một trò hề, bần đạo thì trở thành tên lừa đảo trong miệng hầu gia a!" Ba vị chư hầu đêm khuya bị phá cửa xông vào, bị lôi từ trong chăn ra thẳng đến thiên lao, vốn đã một bụng lửa giận, thấy bộ dạng ung dung tự tại của Vân Trung Tử lại càng bực mình.

Ánh mắt nhìn Vân Trung Tử cũng trở nên không thiện cảm.

"Ba vị hầu gia nghe ta giải thích, ta vốn là đạo sĩ tu đạo trên núi Chung Nam, khi đang tu hành trên núi cảm nhận được Triều Ca có yêu khí sắp gây họa cho triều cương, liền xuống núi trừ yêu." Khương Hoàn Sở khinh thường nói: "Câu chuyện này ta đã nghe ở trên triều đình một lần rồi, có thể nói chút gì mới mẻ hơn không?" Vân Trung Tử nghẹn lời, rất khó khăn mới lấy lại hơi, nói: "Ta từng bấm tay tính toán, mệnh cách của ta không đến nỗi luân lạc đến cảnh này, vận mệnh của ba vị hầu gia cũng sẽ không gặp nhau trong thiên lao, thật là kỳ lạ, thật là quái lạ." Nam Bá hầu Ngạc Sùng Vũ nói: "Tên đạo sĩ này chắc là tu đạo đến điên rồi, đừng để ý đến hắn, nghĩ cách ra ngoài mới được." "Ra ngoài?" Khương Hoàn Sở lắc đầu, nói: "E là không ra được rồi, Đại vương gán cho chúng ta cái mũ tạo phản, bây giờ chúng ta là phản tặc, ai dám thả chúng ta ra ngoài?" "Ta dám!" Ba người sững sờ, theo tiếng nhìn lại, thấy khuôn mặt bẩn thỉu của Vân Trung Tử.

Ngạc Sùng Vũ nhổ một bãi nước bọt nói: "Ngươi dám thì dám, ta cũng dám!

Vấn đề là ngươi có thể đưa chúng ta ra ngoài không?" Khương Hoàn Sở liếc Ngạc Sùng Vũ một cái, nói: "Nếu có cách ra ngoài thì ông ta đã sớm ra ngoài rồi, cần gì phải ở đây chờ chúng ta?" "Nói cũng

phải, tên đạo sĩ này có tiền án rồi, không thể tin được." Một câu nói gần như làm Vân Trung Tử tức chết.

Vân Trung Tử tu đạo bao nhiêu năm, gặp ai cũng đều được đối xử cung kính, lễ độ, nào ngờ đến Triều Ca, không những không được đãi ngộ như trước, mà còn bị thẳng tay tống vào thiên lao.

Cái thiên lao này cũng kỳ quái, có thể áp chế cảnh giới và pháp lực của hắn xuống mức của một người phàm.

Ở trong thiên lao này, hắn chỉ là một người phàm không có tu vi, không có pháp lực, chính mình còn không thoát ra được, nói gì đến cứu người.

Nhưng hắn làm không được, không có nghĩa là người khác làm không được.

"Tây Bá hầu, chúng ta muốn thoát khốn, phải dựa vào ngài." Vân Trung Tử chuyển chủ đề, kéo Cơ Xương, người vẫn luôn im lặng, vào cuộc.

Cơ Xương lại không có ác cảm với Vân Trung Tử, bị Vân Trung Tử hỏi vậy, không khỏi ngạc nhiên nói: "Đạo trưởng, ta bây giờ cũng như ngài thân hãm trong tù, làm sao có thể tự cứu?" Vân Trung Tử ung dung nói: "Hai vị sư huynh đệ của ta hẳn là đang mưu tính rồi, chắc không cần quá lâu, Tây Bá hầu sẽ có thể ra khỏi thiên lao, đến lúc đó chúng ta cần Tây Bá hầu ra tay cứu giúp." Ngạc Sùng Vũ nghe vậy quay đầu nhìn Vân Trung Tử nói: "Đạo sĩ, Cơ hầu gia sẽ là người đầu tiên ra khỏi thiên lao?" Vân Trung Tử gật đầu, nào chỉ có vậy, ngài là thánh chủ giáng trần, là nhân vật lớn định sẵn sẽ phạt Thương đấy!

Đương nhiên, Vân Trung Tử không hề tiết lộ thiên cơ trước, lời nói cũng chỉ điểm đến đó là dừng.

Khương Hoàn Sở và Ngạc Sùng Vũ cười gượng hai tiếng, lại nằm xuống.

Cơ Xương không biết trúng tà gì, lại nói chuyện với Vân Trung Tử, nghe không khí hai người nói chuyện, quả thực không giống như đang ở trong thiên lao, mà là đang ở trong phủ hầu gia của mình uống rượu tiếp khách.

"Khương hầu gia, có người tìm, ra ngoài đi." Ngục tốt mở cửa lao, nói với Khương Hoàn Sở đang có vẻ sắp ngủ gật.

Khương Hoàn Sở trở mình, hỏi: "Ai tìm ta?" Ngục tốt lắc đầu, không nói gì, chỉ thúc giục Khương Hoàn Sở nhanh lên.

Khương Hoàn Sở bất giác nhìn về phía Vân Trung Tử, phát hiện Vân Trung Tử cũng có vẻ mặt ngơ ngác.

Không nhận được câu trả lời mong muốn, thu hoạch duy nhất của Khương Hoàn Sở là càng thêm chắc chắn Vân Trung Tử chỉ là một tên lừa đảo giang hồ mà thôi.

"Mời đi lối này." Đưa Khương Hoàn Sở ra khỏi thiên lao, ngục tốt dẫn ông ta đến trước một căn mật thất.

"Khách đang ở bên trong, Khương hầu gia vào đi." Khương Hoàn Sở sững người, một cuộc gặp mặt lại làm ra vẻ thần thần bí bí, rốt cuộc là ai muốn gặp mình?

Khương Hoàn Sở bước vào mật thất, trong mật thất đặt một cái bàn, đối diện bàn là một người mặc áo choàng che kín toàn thân.

Tuy không nhìn ra thân phận đối phương, nhưng lại có một cảm giác quen thuộc khó tả.

Khương Hoàn Sở trong lòng khẽ động, thử dò hỏi: "Là Vương hậu phải không?" Người đó cởi áo choàng ra, chính là Khương Vương hậu.

Khương Hoàn Sở kích động không kìm được, Khương Vương hậu đến đây chắc chắn mang theo tin tức liên quan đến mình.

"Có phải Đại vương muốn thả ta không?" Khương Hoàn Sở vội vàng hỏi.

Khương Vương hậu nhìn Khương Hoàn Sở, thần sắc phức tạp.

"Nói đi chứ!

Chẳng lẽ Đại vương muốn xử tử ta?

Không thể nào!

Không thể nào!

Nếu Đại vương muốn xử tử ta, thiên hạ tất đại loạn, các chư hầu cũng sẽ phản bội!

Đại vương không thể xử tử ta được!" "Không, Đại vương đã giết Tỷ Can rồi, càng không quan tâm đến mấy chư hầu như ta nữa, xong rồi xong rồi, ta chết chắc rồi!" Khương Vương hậu chưa nói một lời, Khương Hoàn Sở đã lảm nhảm một tràng.

Đợi Khương Hoàn Sở khó khăn lắm mới ngậm miệng, Khương Vương hậu mới thở dài một hơi, nói: "Phụ thân, người thật sự chuẩn bị tạo phản sao?" Khương Hoàn Sở sững người, nặn ra một nụ cười nói: "Ta từ đầu đến cuối đều đối với Đại vương, đối với Đại Thương vô cùng trung thành, chưa bao giờ có chuyện phản Thương." Khương Vương hậu nói: "Vậy mười vạn tinh binh ở Đông Lỗ là chuyện gì?" Khương Hoàn Sở kinh ngạc, lời nói lập tức lắp bắp: "Cái, cái gì mười vạn tinh binh?

Quân đội Đông Lỗ có bao nhiêu con không rõ sao?" Khương Vương hậu nói: "Trước khi con vào vương cung quả thực rất rõ, nhưng con thân là Vương hậu bao nhiêu năm nay, Đông Lỗ rốt cuộc có bao nhiêu quân đội chẳng phải là do phụ thân nói sao?" Khương

Hoàn Sở sững sờ, nhìn vẻ mặt thất vọng của Khương Vương hậu, rõ ràng đã phát hiện ra rồi.

"Con phát hiện ra rồi sao?" Khương Vương hậu hừ lạnh: "Con phát hiện không quan trọng, quan trọng là Đại vương đã phát hiện!" Khương Hoàn Sở ngã ngửa ra sau, dựa vào lưng ghế: "Đại, Đại vương biết, biết rồi?" Khương Vương hậu nhìn biểu hiện của phụ thân, sự thất vọng trong lòng càng thêm đậm đặc, nói: "Nếu không phải Đại vương nói với con, con bây giờ vẫn còn không hay biết gì.

Phụ thân, người luôn miệng nói mình là trung thần sao?

Đối với Đại Thương trung thành bằng mười vạn tinh binh sao?" Một câu hỏi của Khương Vương hậu khiến Khương Hoàn Sở á khẩu không trả lời được.

Một lúc lâu sau, Khương Hoàn Sở mới thở dài một hơi, nói: "Con gái à, con cũng biết, ta thân là đứng đầu Tứ đại chư hầu, tuy nhìn có vẻ quyền cao chức trọng, hưởng hết vinh hoa phú quý trên đời, nhưng con phải biết, đứng đầu chư hầu đã là cực hạn ta có thể đạt tới rồi, ta không cam tâm!" "Ta ở vị trí này, nếu không có lòng tiến thủ, đã sớm chết không còn xương cốt rồi.

Nhưng muốn tiến lên một bước nữa, chỉ có một con đường duy nhất để đi." Khương Hoàn Sở lại thở dài một hơi, ông ta biết ý của Khương Vương hậu là Đại vương đã biết ông ta muốn tạo phản.

Bị biết trước kế hoạch tạo phản thì từ xưa đến nay chưa có ai thành công.

Lúc này Khương Hoàn Sở trông như già đi mười tuổi, nói với Khương Vương hậu: "Đại vương để con đến, không phải là để thông báo ngày chết của ta sao?" Đợi một lúc lâu, Khương Hoàn Sở vẫn không đợi được câu trả lời của Khương Vương hậu, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Khương Vương hậu, phát hiện Khương Vương hậu

không biết từ lúc nào đã lệ rơi đầy mặt.

"Ta sắp chết rồi sao?

Chết như vậy thật không đáng." Khương Vương hậu không trả lời, mà hỏi ngược lại: "Nếu cho người một cơ hội nữa, người có tạo phản không?" Câu hỏi của Khương Vương hậu chạm đến lòng Khương Hoàn Sở, là một bá chủ một phương, ông ta bất giác muốn buột miệng nói ra, lần nữa, vẫn sẽ tiếp tục tạo phản.

Chương 273

Nhưng lập tức chuyển ý, Khương Vương hậu đến đây rốt cuộc là vì cái gì?

Xem ra không giống như muốn mình đi chết.

Chẳng lẽ Đại vương thật sự định tha cho mình một con đường sống?

Nghĩ đến đây, Khương Hoàn Sở lập tức thể hiện kỹ năng diễn xuất tốt nhất đời mình, phịch một tiếng quỳ xuống trước mặt Khương Vương hậu, khóc lóc nói: "Nếu có một cơ hội nữa, ta thà làm xa phu cho Đại vương, cũng không muốn làm đứng đầu chư hầu này nữa, cũng sẽ không đi giấu mười vạn binh để tạo phản nữa.

Tất cả đều là lỗi của ta, tất cả đều là lỗi của ta!" Khương Hoàn Sở khóc đến xé lòng xé phổi, Khương Vương hậu cũng không khỏi động lòng.

"Phụ thân, người có thật lòng hối cải không?" Nghe lời của Khương Vương hậu, Khương Hoàn Sở càng thêm chắc chắn Đại vương có ý thả mình.

Ông ta ôm Khương Vương hậu khóc lóc kể lể: "Tất cả đều quá muộn rồi, quá muộn rồi!

Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ hầu hạ Đại vương thật tốt, làm trâu làm ngựa!" Khương Vương hậu thở dài một hơi nói: "Nếu người đã có lòng hối cải, vậy cũng không uổng công Đại vương đã nhiều lần lưu tình, chờ đi, Đại vương sẽ cho người tin tức.

Nhưng tạm thời đừng tiết lộ cho hai vị kia, người rõ chưa?" Khương Hoàn Sở mừng rỡ như điên, không ngờ thật sự có được cơ

hội.

Ông ta gật đầu như gà mổ thóc, nói: "Ta thề ta nhất định sẽ giữ bí mật." Khương Vương hậu lại không thấy vui vẻ gì: "Chỉ mong lần này người có thể bình an vô sự." Khương Hoàn Sở cười nói: "Đều nhờ con cả, con gái ngoan." Khương Vương hậu lắc đầu, nói: "Tất cả đều do Đại vương sắp xếp, con chỉ là người truyền lời mà thôi.

Sau chuyện lần này, e rằng vị trí Vương hậu của con cũng sẽ không vững chắc." Khương Hoàn Sở hiểu rõ điều này, con gái có thể trở thành Vương hậu là nhờ cha mà sang, nhưng bây giờ ông ta là phản tặc, con gái ngồi ở vị trí đó chỉ càng thêm khó xử.

Huống hồ bây giờ Đại vương độc sủng Tô Đát Kỷ, cho dù không có chuyện này xảy ra, ngôi vị Vương hậu của con gái cũng ngồi không được lâu.

"Ai, đều khổ cho con rồi." Khương Vương hậu không nói gì nữa, mặc lại áo choàng rồi bước ra khỏi mật thất.

Khi Khương Hoàn Sở bị ngục tốt đưa trở lại phòng giam, vừa nhìn đã thấy Cơ Xương và tên lừa đảo Vân Trung Tử đang nói chuyện rất hợp nhau.

Nam Bá hầu Ngạc Sùng Vũ nằm trên đống cỏ khô bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần.

Khương Hoàn Sở vừa về, lập tức thu hút sự chú ý của ba người, ngay cả Ngạc Sùng Vũ đang ngủ gà ngủ gật cũng ngồi dậy.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Khương Hoàn Sở lắc đầu, trong lòng nhớ lại lời dặn của Khương Vương hậu, trên mặt liền hiện ra vẻ mặt như tro tàn.

Thấy biểu cảm của Khương Hoàn Sở, trong lòng Cơ Xương và Ngạc Sùng Vũ bất giác nảy ra không ít suy nghĩ.

“Đại vương thật sự định xử trảm chúng ta sao?” “Không thể nào?

Chúng ta là đại chư hầu, vì Đại Thương trấn thủ tứ phương nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, Đại vương như vậy muốn mạng của chúng ta, thật quá không công bằng!” Chỉ có Vân Trung Tử mặt lộ vẻ nghi hoặc, miệng lẩm bẩm: “Không nên nha, không nên nha!

Thiên cơ không phải như vậy.” Cơ Xương thính lực nhạy bén, nghe được lời lẩm bẩm của Vân Trung Tử, vội vàng hỏi: “Đạo trưởng, thiên cơ vì sao không phải như vậy?

Thiên cơ vốn nên như thế nào?

Xin đạo trưởng giải đáp thắc mắc.” Vân Trung Tử liếc Cơ Xương một cái, lắc đầu, không nói ra những gì mình biết.

Một là tiết lộ thiên cơ sẽ bị trời giáng đại họa, hai là những gì ông ta suy diễn ra cũng còn thiếu sót không ít, Phong Thần chi kiếp là đại cục do thánh nhân bày ra, một tiểu tiểu đạo sĩ như ông ta chỉ có thể thấy được một đóa sóng hoa mà thôi.

Phòng giam nhất thời rơi vào im lặng, Khương Hoàn Sở tìm một chỗ trống nằm xuống.

Có chỗ dựa trong lòng, ông ta căn bản không hoảng.

Ngược lại Ngạc Sùng Vũ, người vốn tỏ ra rất nhàn nhã, lại đến bên cạnh Vân Trung Tử, bắt đầu thỉnh giáo cách thoát thân.

Trong Cửu Long Điện, Khổng Tuyên đang báo cáo tình hình trong thiên lao cho Đế Giang.

“Vương hậu đã gặp Khương Hoàn Sở, chuyển lời của phụ thân đi rồi.” Đế Giang gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Khổng Tuyên do dự một lát, lại hỏi: “Phụ thân, Khương Hoàn Sở

rõ ràng là giả vờ trung thành, nếu thả hắn ra, tất sẽ lại gây chuyện." Đế Giang ngẩng đầu, liếc Khổng Tuyên một cái, cười nói: "Ta biết, đối với ta, trung thành thật hay giả không quan trọng, chỉ cần mang lại cho ta thứ ta muốn là được." "Hơn nữa, ngươi cho rằng ta sẽ thả hắn về dễ dàng như vậy sao?" Một câu nói của Đế Giang khiến Khổng Tuyên lắc đầu bật cười.

Đúng vậy, phụ thân sao lại không cân nhắc đến những chuyện này.

Đang định bước ra khỏi Cửu Long Điện, Đế Giang lại mở miệng nói: "Khoảng thời gian này, ngươi đi một chuyến đến núi Yến Sơn, giúp ta mang về một người." Khổng Tuyên lĩnh mệnh, trong lòng không khỏi thắc mắc, phụ thân lại chuyên môn giao phó mình tự đi làm việc, rốt cuộc là nhiệm vụ gì mà đáng để phụ thân quan tâm như vậy.

Đế Giang lười đi quản suy nghĩ của Khổng Tuyên, y còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Trên triều đình, y đã thuận lợi cô lập phe của Thương Dung, nắm trong tay phần lớn triều đình, trong số các chư hầu lại có Sùng Hầu Hổ lựa chọn đầu quân.

Thế lực của y đang dần dần lớn mạnh, nhưng vẫn còn xa mới đủ.

"Triệu các đại thần văn võ vào cung nghị sự." Đế Giang ra lệnh một tiếng, vô số quan viên liền được gọi đến Cửu Long Điện.

Những người có mặt đều là quan viên phe Đế Giang, có họ làm chỗ dựa, Đế Giang liền có thể thuận lợi nắm giữ triều đình.

"Ta biết trên triều đình nhân tài đông đúc, các vị cũng đều là nhân tài trụ cột của Đại Thương.

Nhưng thời thế thay đổi, luôn có tình huống người mới xuất hiện, người cũ lui về.

Để tránh triều đình xuất hiện khoảng trống nhân tài, ta quyết định thiết lập thư viện, để bồi dưỡng nhân tài cho Đại Thương." Khi Đế Giang nói ra tin tức này, các đại thần không ai không cảm thấy chấn kinh.

Phương thức giáo dục hiện tại của Đại Thương đều là giáo dục gia tộc, một gia tộc có học thức, thì con cái, hậu đại của họ cũng sẽ được hưởng đãi ngộ này.

Lão bá tánh cả đời cũng chỉ là người bình thường, thậm chí cơ hội biết chữ cũng không có.

Kiểu giáo dục gia tộc này cũng tạo thành việc tri thức trở thành một loại độc quyền, chỉ có người nắm giữ tri thức mới có thể thu được lợi ích lớn nhất trong thời đại này.

Nhưng quyết định của Đế Giang tương đương với việc bóc tách lợi ích này ra khỏi các đại gia tộc đó, là đang cắt thịt của họ.

Nhưng trình độ của các quan viên hiện tại không sâu sắc đến mức đó.

Họ hiểu rõ tính khí của Đại vương.

Khi Đại vương đưa ra quyết định này, là đang hạ lệnh, không phải để họ thảo luận có khả thi hay không.

Việc họ cần làm là chấp hành mệnh lệnh của Đại vương, chấp hành một cách hoàn mỹ, để Đại vương hài lòng.

Mặc dù trong lòng các đại thần này ít nhiều đều có chút oán thán, nhưng dù sao cũng đã ôm được cái đùi to nhất, chịu chút mệt mỏi cũng là điều nên làm.

"Đại vương, có phải muốn mở thư viện trên toàn quốc không?" Một vị đại thần ra khỏi hàng hỏi.

Đế Giang nói: "Làm việc phải tuần tự tiến dần, không thể một miếng ăn thành mập được, trước tiên thiết lập thư viện ở Triều Ca, chiêu mộ bá tánh gần Triều Ca có nguyện vọng đến học, thử xem hiệu quả thế nào." "Vậy học sinh của thư viện sau này sẽ được sắp xếp như thế nào?" Vị quan viên này hỏi đến điểm mấu chốt.

Đế Giang cười ha hả, nói: "Lãnh địa của Đại Thương rộng lớn như vậy, còn thiếu vị trí sao?" Rõ ràng, Đế Giang đang chuẩn bị nhân lực để sau này nắm quyền các vùng đất của chư hầu.

Trong lòng các đại thần như có điều ngộ ra, thì ra Đại vương đang có ý định này.

Vốn dĩ Đại Thương ngoài khu vực xung quanh Triều Ca ra thì gần như đều do chư hầu kiểm soát, các quan viên phụ trách cai trị các địa phương cũng đều là người của chư hầu.

Muốn từ trong tay chư hầu triệt để đoạt lại quyền kiểm soát, thì nhất định phải có người của mình.

Chương 274

Đế Giang liếc nhìn các đại thần có vẻ hơi khó xử, cười nói: "Giáo viên dạy học của thư viện sẽ do các gia tộc của các vị cử ra." Các đại thần trước tiên sững sờ, sau đó cảm thấy kinh hỉ tột độ.

Tuy nhìn có vẻ như để các gia tộc của mình bỏ tiền bỏ sức, không có lợi lộc gì, nhưng nếu nhìn xa hơn, sẽ thấy sau này các địa phương của Đại Thương đều do đệ tử do gia tộc mình dạy dỗ quản lý, chỉ cần những đệ tử này còn, thì gia tộc của họ sẽ trường thịnh không suy.

"Đa tạ ân điển của Đại vương!" Đối mặt với sự cảm tạ của các đại thần, Đế Giang vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Y có thể tự mình đi bồi dưỡng nhân tài, sau đó phái đi các nơi nhậm chức, nhưng làm như vậy không chỉ tốn quá nhiều thời gian, hiệu quả cũng không rõ rệt.

Thay vì tốn thời gian tốn sức mà không được lòng người, không bằng đem những lợi ích này giao cho các đại thần đã đầu quân.

Một công đôi việc, chẳng phải tốt sao.

Giao thư viện cho các đại thần lo liệu, Đế Giang chỉ cần an tâm hưởng thụ thành quả.

Tin rằng lần này, Thương Dung hẳn sẽ không phản bác y nữa.

"Bẩm Đại vương, Khương Hoàn Sở đang đợi ngoài điện." Nội thị truyền tin, Khương Hoàn Sở đã được đưa từ thiên lao ra, đến ngoài Cửu Long Điện.

"Cho vào." Các đại thần đang tiêu hóa quyết định thành lập thư viện lập tức sững sờ, Đông Bá hầu Khương Hoàn Sở không phải đã bị giam vào đại lao rồi sao?

Sao Đại vương lại đưa ông ta ra?

Chẳng lẽ muốn tiến hành thẩm phán tại đây?

Các đại thần có mặt đa số đều tỏ ra tò mò, rốt cuộc đứng đầu chư hầu sẽ phải chịu hình phạt như thế nào.

Sau khi ôm được đùi Đại vương, họ cũng hiểu ra một chuyện, quyết định của Đại vương không cần và cũng không thể chất vấn, chỉ cần xem, hoặc làm theo là được.

Không lâu sau, nội thị dẫn Khương Hoàn Sở mặc tù phục bước vào điện.

Mọi người nhìn vị đại chư hầu từng hô mưa gọi gió một thời giờ đây trong bộ dạng thảm hại, không khỏi sinh ra cảm giác "thỏ chết cáo buồn".

"Tội thần Khương Hoàn Sở bái kiến Đại vương!

Nguyện Đại vương vạn thọ vô cương!" Khương Hoàn Sở vừa vào điện, lập tức hành một đại lễ ngũ thể đầu địa, giọng nói cũng thành hoàng thành khủng, hoàn toàn xem mình là phạm nhân.

Đế Giang lại cảm thấy buồn cười, diễn xuất của Khương Hoàn Sở không tệ, cũng có thể nói là lô hỏa thuần thanh, giả vờ đáng thương ra dáng ra hình.

"Đứng dậy đi!" Đế Giang giơ tay lên, cho Khương Hoàn Sở đứng dậy.

"Ngươi biết ta cho ngươi vào điện là vì chuyện gì không?" Khương Hoàn Sở nhìn các đại thần đang đứng một bên, trong lòng vô cùng rõ ràng Đế Giang muốn làm gì.

Chẳng qua là muốn dùng ông ta làm con gà bị giết, để cho lũ khỉ trên điện này xem.

“Tội thần không dám tự ý suy đoán ý của Đại vương.” Đế Giang cười nói: “Tạm thời không nói chuyện này, ngươi hẳn là rõ ràng tội danh của mình chứ?” Các đại thần cảm thấy tò mò, Đại vương chỉ trong một đêm đã tống ba vị đại chư hầu vào thiên lao, tội danh là ý đồ mưu phản.

Hôm nay đương sự có mặt tại hiện trường, không chừng sẽ có màn kịch hay như lật ngược tình thế để xem.

Nhưng màn lật ngược tình thế trong dự liệu đã không xuất hiện, Khương Hoàn Sở không có chút cốt khí nào đã nhận tội, đầu gõ xuống đất cũng không ngẩng lên.

“Nếu đã biết tội của mình, vậy hẳn là cũng biết hình phạt cho tội mưu nghịch chứ?” “Tội thần biết rõ, tội thần không dám xa cầu Đại vương tha thứ, chỉ cầu Đại vương có thể đối xử tốt với Vương hậu, đừng để nàng vì người cha tội ác tày trời như ta mà chịu khổ.” Khương Hoàn Sở rất thông minh, đặt điểm mấu chốt của việc cầu tình lên người Khương Vương hậu vô tội, lập tức nhận được sự đồng tình của không ít đại thần.

Đế Giang không để ý, nói: “Khương Hoàn Sở, đứng đầu chư hầu, cha của Vương hậu, là công thần của Đại Thương, là chỗ dựa của quả nhân để bảo vệ biên cương.

Bây giờ ngay cả ngươi cũng muốn phản ta, ta cho ngươi không đủ nhiều sao?” Mỗi một câu nói của Đế Giang, sắc mặt Khương Hoàn Sở lại khó coi thêm một phần.

Chưa đợi ông ta trả lời, Đế Giang đã nói trước: “Không, ta cho ngươi là tất cả những gì ta có thể cho, nhưng ngươi không biết đủ, thật châm biếm!” “Quả nhiên người khác cho không bằng tự mình giành lấy a!” Một câu nói khiến Khương Hoàn Sở mồ hôi lạnh đầm đìa.

Nếu không phải trước đó có Khương Vương hậu thông báo, bây giờ ông ta thật sự sẽ cho rằng Đế Giang muốn lấy mạng mình!

Ngay khi những người khác cho rằng câu tiếp theo của Đế Giang sẽ là lôi Khương Hoàn Sở ra chém, Đế Giang lại mở miệng nói: "Nhưng vì ngươi đã trấn thủ biên cương cho Đại Thương nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, lần này có thể tha cho ngươi một mạng, nhưng phải xem ngươi làm thế nào." Khương Hoàn Sở giật mình một cái, thì ra đây là cách mà Khương Vương hậu nói Đại vương muốn.

Phải làm thế nào mới có thể bảo toàn tính mạng?

Đây là vấn đề nan giải đầu tiên mà Khương Hoàn Sở phải đối mặt trong nhiều năm qua.

Chỉ có một cơ hội trả lời, một khi trả lời sai, hoặc không làm Đại vương hài lòng, thì mạng nhỏ của ông ta sẽ không còn thuộc về mình nữa.

Mồ hôi lạnh từ trán ông ta rịn ra, có thể thấy được lựa chọn này khó khăn đến mức nào.

Trên đường đến đây, Khương Vương hậu đã âm thầm phái tâm phúc truyền tin cho ông ta, người tố cáo những lời nói trong tiệc rượu cho Đại vương chính là Bắc Bá hầu Sùng Hầu Hổ.

Nhưng Sùng Hầu Hổ không hề được thưởng vì việc này, ngược lại còn bị Đại vương vin vào cớ bảy mươi hai lộ chư hầu Bắc Hải phản loạn để tước bỏ quyền lực.

Bây giờ Sùng Hầu Hổ ngay cả lãnh địa cũng bị Đại vương thu hồi, chỉ có một tước vị suông, chỉ có thể ở lại Triều Ca dưỡng lão.

Dù kết cục của Sùng Hầu Hổ không tốt, nhưng cũng cho Khương Hoàn Sở thấy, Đại vương rốt cuộc muốn làm gì.

Đại vương trước tiên chấn chỉnh triều đình, không tiếc hại chết Tỷ Can, sau đó ra tay với chư hầu, thu hồi lãnh địa của Sùng Hầu Hổ, vậy thì điều Đại vương muốn chính là thu lãnh địa của chư hầu về dưới trướng, hoàn thành việc thống nhất Đại Thương.

Khương Hoàn Sở càng nghĩ càng thấy suy đoán này hợp lý.

Đương nhiên, biết được mục đích của Đại vương cũng không có nghĩa là có thể thay đổi được gì.

Đã đến lúc phải đưa ra lựa chọn.

Khương Hoàn Sở hít sâu một hơi, nói: "Bẩm Đại vương, tội thần tự thấy tội nghiệt sâu nặng, không thể cai quản đất Đông Lỗ, xin Đại vương thu hồi lãnh địa." Trong đại điện một phen xôn xao, chẳng lẽ họ nghe nhầm?

Đông Bá hầu xin Đại vương thu hồi cả thứ vốn liếng để lập thân của mình?

Quả thực khó tin!

Đế Giang thần sắc bình tĩnh nói: "Khương Hoàn Sở, ngươi có nói thật không?" Khương Hoàn Sở liên tục gật đầu, nói: "Tội thần mỗi một chữ mỗi một câu đều phát ra từ tận đáy lòng." Đế Giang gật đầu nói: "Nếu đã là tâm ý của ngươi, ta nhận lấy.

Lần này coi như bỏ qua, nếu còn tái phạm, tất sẽ nghiêm trị." Khương Hoàn Sở kích động liên tục tạ ơn, xem ra lựa chọn của mình là đúng.

Mất đi đất Đông Lỗ, tuy không còn gốc rễ để lập thân, nhưng ít nhất cũng bảo toàn được một mạng, giao dịch như vậy không lỗ.

Các đại thần trong đại điện càng thêm bội phục Đế Giang đến năm vóc sát đất.

Thao tác này quả thực hoàn mỹ!

Chỉ dùng một mạng người đã đổi lấy cả vùng đất Đông Lỗ rộng lớn, thủ đoạn như vậy cả đời họ cũng không theo kịp.

Đứng đầu tám trăm chư hầu, Đông Bá hầu Khương Hoàn Sở, lại hèn mọn như cỏ rác quỳ trên đất cầu xin Đại vương tha thứ.

Nếu là trước kia, đây là chuyện căn bản không thể xảy ra.

Mặc dù chư hầu trên danh nghĩa thuộc về Đại Thương, nhưng địa vị và Đại vương thực chất là bình đẳng.

Chương 275

Trước kia trên triều đình, chư hầu gặp Đại vương chỉ cần hành lễ, không cần quỳ lạy.

Nhưng nay tình hình đã khác.

Đông Lỗ và Bắc Hải từ đây đã trở thành lãnh thổ thực sự của Đại Thương, không còn là đất của chư hầu nữa.

Cái này cũng được coi là mở rộng bờ cõi rồi nhỉ?

Các đại thần nghĩ mà rùng mình.

Trong lòng càng cảm thấy đứng về phía Đại vương là một lựa chọn vô cùng chính xác.

"Ngươi và Sùng Hầu Hổ hai người đều có tội, nay nhàn rỗi ở Triều Ca, cũng là lãng phí nhân tài.

Quả nhân vừa hay có một việc giao cho hai người đi làm, có lẽ sẽ vất vả, các ngươi có bằng lòng không?" Lời của Đế Giang khiến Khương Hoàn Sở vốn đã ủ rũ lập tức tinh thần phấn chấn, chỉ cần có việc để làm là được!

Nếu thật sự bị Đại vương nuôi ở Triều Ca, các chư hầu này coi như phế rồi!

Bất kể Đại vương giao phó việc gì, chỉ cần giao cho mình đi làm, thì đại biểu Đại vương không hề từ bỏ mình, để mình có nơi phát huy tác dụng.

Đây mới là điều quan trọng nhất.

Một người không có tác dụng, cái chết chính là kết cục tốt nhất.

Nhận nhiệm vụ của Đại vương, chỉ cần làm tốt, không lo không

có cơ hội đông sơn tái khởi.

"Đại vương cứ việc phân phó, bất kể nhiệm vụ khó khăn thế nào, thần cũng nhất định sẽ dốc toàn lực để làm." Đế Giang cười cười, nói: "Mấy ngày trước quả nhân buổi tối nằm mơ, mơ thấy tiên nhân hạ phàm cùng quả nhân luận đạo, nói rằng sau này quả nhân có khả năng thăng tiên thành thánh.

Vì vậy, quả nhân muốn xây dựng Lộc Đài và Trích Tinh Lâu, mong có thể cùng tiên nhân gặp lại.

Nhiệm vụ xây dựng Lộc Đài và Trích Tinh Lâu giao cho ngươi và Sùng Hầu Hổ hai người, nếu làm tốt, quả nhân tự có trọng thưởng!" Khi Đế Giang giao phó nhiệm vụ, y không hề nói chi phí xây dựng hai công trình này từ đâu ra, Khương Hoàn Sở cũng thức thời không đề cập.

Là đứng đầu chư hầu nhiều năm, Khương Hoàn Sở ít nhiều cũng có chút tích cóp, chống đỡ cho Đại vương xây dựng một tòa lầu đài để gặp gỡ tiên nhân là hoàn toàn có thể.

Lần này, Khương Hoàn Sở thật sự mất cả chì lẫn chài, tổn thất vô cùng thê thảm, trực tiếp tổn hại đến gốc rễ, không biết cần bao nhiêu năm mới có thể hồi phục.

Có khả năng cả đời này cũng không thể gượng dậy được nữa.

Sau khi cho tất cả mọi người lui ra, Đế Giang trở về Thọ Tiên cung.

Tô Đát Kỷ đã chờ trong cung từ lâu.

Tô Đát Kỷ không bị hồ ly tinh nhập xác hoàn toàn khác biệt so với tính cách trong Phong Thần chi kiếp nguyên bản.

Dịu dàng mà mạnh mẽ, khi đối mặt với những việc mình kiên trì thì lại vô cùng cố chấp, mang một sự chấp nhất cần có của người làm

nên đại sự.

Hoàn toàn là tính cách của một nữ cường nhân.

Cộng thêm dung mạo đệ nhất nhân gian, càng khiến Đế Giang yêu thích không buông tay.

Ngay cả Nữ Oa trên thiên cung sau khi nghe được tin tức này cũng không tránh khỏi có chút ghen tuông.

Trong lúc Đế Giang đang hưởng thụ ôn nhu hương, Khổng Tuyên lại phải khổ sở chạy đến phương Tây xa xôi.

Yến Sơn.

Ngọn núi nằm ở phương Tây này lúc này không có người ở, bốn phía đều là một vùng hoang vu, thậm chí ngay cả một con đường tử tế cũng không có.

Nếu không phải Khổng Tuyên thân mang pháp lực, có thể phi hành, e rằng mảnh đất này cũng đủ khiến y khốn đốn.

"Phụ thân muốn ta tìm ai vậy?" Khổng Tuyên oán giận một tiếng, bay lên cao nhìn ngó bốn phía.

Nơi này đâu có giống nơi có người ở, trong phạm vi trăm dặm ngay cả một người tiều phu cũng không thấy, càng đừng nói đến thôn làng có người cư trú.

"Phụ thân chỉ nói sấm sét giữa trời quang, người cần tìm sẽ xuất hiện." Khổng Tuyên trầm ngâm nói, "Phụ thân muốn tìm tu đạo sĩ sao?

Tiên nhân?" "Dựa vào cảnh giới của phụ thân, có chuyện gì cần tìm đám rác rưởi cấp thấp đó sao?

Rõ ràng là không thể.

Kẻ địch nào đáng để phụ thân đích thân bảo ta đi tìm?" Trong lúc y

còn đang trăm điều không thể giải thích, bầu trời đột nhiên mây đen giăng kín.

Từng trận sấm rền bắt đầu vang vọng từ trên không.

Trong tầng mây, ánh điện bắt đầu lóe lên.

"Sấm chớp!" Khổng Tuyên ngẩng đầu nhìn, thời tiết quả thật có chút kỳ quái.

Vừa rồi trời còn trong xanh, bây giờ đột nhiên như thay đổi một bộ mặt khác.

"Ầm ầm ầm ầm." Chẳng mấy chốc, rắn điện cuồng vũ, che trời lấp đất.

Khổng Tuyên không thể không hạ thấp độ cao, tránh bị sét đánh trúng.

"Thứ gì vậy?" Vừa hạ thấp độ cao, Khổng Tuyên liền phát hiện trên mặt đất có thêm thứ gì đó.

Y vội vàng đáp xuống đất xem xét, phát hiện một đứa bé được bọc trong tã lót.

Khổng Tuyên nhìn quanh bốn phía, nhưng không phát hiện dấu vết của con người.

Vị trí của đứa bé là một ngôi mộ cổ, cỏ dại um tùm, ngay cả chữ trên bia mộ cũng đã mờ không rõ, càng không giống nơi có người ở.

"Chẳng lẽ là con trời ban?" Khổng Tuyên ôm đứa bé lên.

Đứa bé có tướng mạo kỳ dị, mặt xanh như chàm, tóc đỏ như chu sa, mắt lồi, răng nanh mọc ngang, chìa ra ngoài môi, miệng dài như mỏ chim, thật sự xấu xí dị thường.

Dáng vẻ như vậy, không giống người, mà giống yêu tộc hơn.

“Xấu quá!” Khổng Tuyên cũng là người coi trọng ngoại hình, nhìn thấy bộ dạng của đứa bé liền cảm thấy khó chịu, nhưng lại không nỡ thả ra.

Dù sao thì ở gần đây chỉ tìm thấy một người này thôi.

Mặc dù chỉ là một đứa bé, lại còn xấu như vậy.

Khổng Tuyên không yên tâm đi một vòng xung quanh, sau khi xác nhận không có phát hiện gì khác liền bay lên rời khỏi Yến Sơn, bay thẳng về hướng Triều Ca.

Đợi Khổng Tuyên về đến Triều Ca, đã mất ba ngày.

Trên triều đình, đối với chuyện Khương Hoàn Sở bị bắt rồi lại được tha bổng, mọi người có chút tê liệt, dường như đều vô thức quên đi còn có hai vị chư hầu đang ở trong thiên lao.

Chương 276

Mọi người nhất thời đều đang thảo luận về việc Đông Bá hầu và Bắc Bá hầu, hai vị đại chư hầu, xuất tiền xây dựng Lộc Đài và Trích Tinh Lâu cho Đại vương.

Sự trung thành của hai vị đại chư hầu đối với Đại vương cũng lan truyền khắp Triều Ca.

Điều mọi người không biết là, công cuộc cải cách ở Đông Lỗ và Bắc Hải đang bắt đầu.

Đầu tiên, mười vạn tinh binh của Đông Lỗ bị Đế Giang thu về dưới trướng, thực lực của Đế Giang lại một lần nữa được tăng cường.

Thứ hai, các quan viên bản địa ở hai nơi dần dần bị thay thế, chế độ chư hầu cai trị trước đây dần biến thành do Triều Ca trực tiếp quản hạt, dấu ấn của chư hầu đang từ từ bị xóa bỏ.

Chỉ là bất kể Đông Lỗ hay Bắc Hải, đều có hai trăm chư hầu, muốn nhanh chóng hoàn thành cải cách, thực sự là chuyện không thể.

Vùng đất Bắc Hải hiện đang trong tình trạng phản loạn, cải cách cũng không thể tiến hành hiệu quả.

Nhưng hạt giống đã gieo xuống, chỉ cần chờ thời cơ thích hợp, những bố trí này sẽ bén rễ nảy mầm.

Sau khi buổi triều hội thường lệ mỗi ngày kết thúc, Khổng Tuyên mới trở về Triều Ca.

“Phụ thân, có phải là người người muốn tìm không?” Khổng Tuyên hai tay dâng đứa bé lên cho Đế Giang.

Thật xấu!

Khi nhìn đứa bé này, cảm nhận đầu tiên của Đế Giang là đứa bé này xấu đột phá cả chân trời.

"Không sai, chính là nó." Trên mặt Đế Giang hiếm thấy lộ ra nụ cười đắc ý.

Đứa bé này không phải ai khác, chính là đồ đệ của đệ tử đời thứ hai của Xiển giáo Vân Trung Tử trong Phong Thần đại kiếp nguyên bản, con trai thứ một trăm của Cơ Xương, Lôi Chấn Tử.

Phải biết Lôi Chấn Tử là một cường nhân có thể nhục thân thành thánh, lập nên chiến công hiển hách cho nhà Chu, lại cực kỳ giỏi không chiến và công thành chiến, là một tướng tinh hiếm có.

Có được Lôi Chấn Tử, Đế Giang ít nhất cũng có thêm một vị đại tướng tài ba.

Lôi Chấn Tử vốn sẽ được Cơ Xương cứu, sau đó được gửi đến núi Côn Luân học đạo với Vân Trung Tử, bây giờ lại bị Khổng Tuyên mang đến trước mặt Đế Giang.

Hết cách rồi, Cơ Xương hiện đang tán gẫu với Vân Trung Tử trong thiên lao cơ mà.

"Chuyện lần này ngươi làm không tệ.

Ta rất hài lòng." Một câu "hài lòng" đối với Khổng Tuyên còn hơn vô số phần thưởng, Khổng Tuyên kích động cúi đầu.

"Được vì phụ thân hiệu lao là vinh hạnh của con." Sau khi có được Lôi Chấn Tử, điều Đế Giang cần cân nhắc là làm thế nào để nuôi nấng Lôi Chấn Tử trưởng thành, và dạy cho y một thân bản lĩnh.

Bảo Đế Giang tự mình ra trận thì thà giết y đi còn hơn, trong hậu cung, Tô Đát Kỷ cũng không giống người biết chăm con, ba vị hậu phi còn lại đều không phải là người mà Đế Giang tin tưởng.

“Khổng Tuyên, hay là ngươi nuôi nó đi?” Đế Giang thăm dò hỏi.

Khổng Tuyên vừa nghe, liền vội vàng lắc đầu, sợ Đế Giang thật sự ném đứa bé này cho mình nuôi.

Thà mạo hiểm khiến Đế Giang thất vọng cũng phải từ chối nuôi Lôi Chấn Tử, có thể thấy đứa bé xấu xí vô cùng này rốt cuộc bị người ta ghét bỏ đến mức nào.

“Năm đó Lôi Chấn Tử được Vân Trung Tử mang đến Ngọc Hư cung trên núi Côn Luân học đạo, món hời này ta không thể để cho Nguyên Thủy chiếm được, vậy thì Xiển giáo không được, tại sao không thể để Tiệt giáo nuôi chứ?” Nghĩ ra cách, Đế Giang lại nhìn về phía Khổng Tuyên, khiến Khổng Tuyên một trận hoảng loạn.

Không phải thật sự muốn giao tiểu tử này cho ta nuôi đấy chứ?

Đế Giang nói: “Khổng Tuyên, ngươi cần phải đi một chuyến nữa, mang đứa bé này đến cho thánh nhân Tiệt giáo Thông Thiên, bảo ông ta tìm người nuôi nấng đứa bé này trưởng thành.” Đế Giang tính toán rất hay.

Vừa không cần lao tâm khổ tứ, lại có thể hưởng thụ thành quả.

Chuyện khổ sai như vậy, Thông Thiên e rằng cũng nguyện ý làm.

Không chỉ vì Thông Thiên là tiểu đệ của y, mà còn vì y đã gửi một đại nhân vật có thể nhục thân thành thánh trong tương lai cho Tiệt giáo làm đệ tử.

Lợi ích lớn như vậy bày ra trước mắt, Thông Thiên dù không muốn cũng phải nuôi nấng Lôi Chấn Tử trưởng thành.

Khổng Tuyên nghe thấy không phải để mình nuôi Lôi Chấn Tử, lập tức vui vẻ ôm Lôi Chấn Tử chạy ra ngoài.

Thấy Khổng Tuyên tích cực như vậy, Đế Giang không khỏi lắc

đầu cười.

Thời gian trôi qua hai năm.

Trích Tinh Lâu và Lộc Đài đều tuyên bố chính thức hoàn công trong vòng một năm.

Hai công trình lớn này từ khi bắt đầu đã thu hút vô số ánh mắt.

Nhưng lần này không ai dâng tấu nói Đế Giang hoang phí quốc khố, khiến dân chúng lầm than.

Đối với hai công trình kiến trúc lớn này, Đế Giang vô cùng hài lòng.

Dù sao cũng không phải y bỏ tiền, mà thành phẩm và thiết kế lại không khác biệt chút nào.

Chỉ là khổ cho Khương Hoàn Sở và Sùng Hầu Hổ.

Hai người không chỉ bỏ tiền bỏ sức, mà còn phải giám sát toàn bộ quá trình.

Hai vị đại chư hầu biến thành cai công, mỗi ngày đều lấm lem bụi đất trở về nhà.

Nhưng kỳ lạ là, trên mặt hai người đều mang theo nụ cười.

Dù sao cũng là nhiệm vụ Đế Giang giao cho, sao có thể không vui vẻ được?

Lộc Đài và Trích Tinh Lâu, hai tòa kiến trúc này rất cao, đứng ngoài vương cung cũng có thể nhìn thấy rõ.

Vì vậy sau khi hai tòa kiến trúc hoàn thành, không ít bá tánh Triều Ca thường xuyên tản bộ đến ngoài tường thành vương cung, nhìn một cái kiến trúc mới lạ như vậy rồi mới về nhà nghỉ ngơi.

Nói Lộc Đài và Trích Tinh Lâu mới lạ, quả thật cũng đúng.

Phong cách kiến trúc của hai tòa nhà này hoàn toàn khác biệt với bất kỳ kiến trúc nào của Đại Thương, trông cổ kính mà vững chãi, lại thêm chiều cao của chúng thực sự quá cao, trông như một người khổng lồ chống trời.

Kiến trúc thần kỳ như vậy, nghe nói là Đại vương vì muốn gặp lại tiên nhân trong mộng mà hạ lệnh xây dựng.

Bá tánh Triều Ca đối với chuyện này không chỉ tấm tắc khen ngợi, một mặt nói Đại vương thật biết hưởng thụ, một mặt khen ngợi lòng trung thành của hai vị đại chư hầu.

Thực ra, hai tòa kiến trúc này không phải xây để hưởng thụ.

Cái gọi là mộng thấy tiên nhân của Đế Giang cũng chỉ là một cái cớ.

Mọi người nhìn thấy hai tòa kiến trúc này khác biệt, thực ra là vì chúng là tế đàn của Vu tộc, là tế đàn Đế Giang dùng để triệu hoán những Vu tộc còn sót lại ở nhân gian.

Kể từ sau trận chiến giữa Hiên Viên và Xi Vưu, Vu tộc ở nhân gian lại một lần nữa bị tổn thương, số lượng cũng ngày càng ít đi, trong khoảng thời gian đó không ít Vu tộc đã di cư đến nơi ở của các Tổ Vu, khiến cho số lượng Vu tộc ở nhân gian hiện tại ít đến đáng thương.

Chương 277

Nhưng cho dù số lượng Vu tộc ít, sức mạnh của những Vu tộc này cũng không phải người thường có thể so sánh.

Đừng nói người thường, ngay cả những tu đạo sĩ có tu vi không thấp cũng không phải là đối thủ của họ.

Đế Giang muốn chiến thắng Phong Thần chi kiếp, càng nhiều trợ lực càng tốt.

Hai tòa tế đàn này chính là để triệu hoán Vu tộc, xây dựng nên một phần sức mạnh của y.

Đêm mà Lộc Đài và Trích Tinh Lâu hoàn thành, Đế Giang liền khởi động hai tòa tế đàn.

Đêm đó, hai tòa kiến trúc cao nhất Triều Ca được ánh sao bao phủ, phạm vi vương cung sáng như ban ngày, cách thành Triều Ca mười dặm cũng có thể thấy hai luồng sáng phóng thẳng lên trời.

Những người ở gần vương cung hơn còn thấy những bóng người cao lớn bước ra từ trong cột sáng, gia nhập vào đội ngũ phía sau Đại vương.

"Thật sự có tiên nhân a!" "Đại vương quả nhiên thiên mệnh bất phàm, có thể được tiên nhân tương trợ, Đại Thương ta thiên thu vạn thế, vĩnh không suy tàn." Mấy ngày sau, trong đại quân đóng tại Triều Ca xuất hiện thêm mấy vị chiến sĩ thân hình cao lớn, thực lực cường hãn vô cùng.

Những chiến sĩ này vừa đến đã được bổ nhiệm các chức quan khác nhau, nhỏ nhất cũng là một đô úy, thống lĩnh hơn ngàn người.

Lớn nhất thì trở thành tướng quân, chỉ đứng sau Ký Châu hầu, Tả

vệ Đại tướng quân Tô Hộ.

Đương nhiên có không ít người không phục, trong quân đội, cách thể hiện sự không phục rất đơn giản, đánh một trận, so xem ai mạnh hơn.

Nhưng những trận khiêu chiến thực ra không diễn ra quá lâu.

Những kẻ khiêu chiến đó sau khi bị các tướng lĩnh "nhảy dù" này dùng một tay đánh gục thì không bao giờ tìm đến gây phiền phức nữa.

"Vu Hiền, Vu Chân, tình hình của Tả vệ và Long vệ thế nào rồi?" Đế Giang đang dẫn hai vị thủ lĩnh Vu tộc hiện nhiệm đi dạo trong ngự hoa viên.

"Tổ Vu, à không, Đại vương." Hai người hiện tại vẫn chưa quen gọi Đế Giang là Đại vương, lúc mới được triệu hoán đã giật mình một phen, Tổ Vu Đế Giang chuyển thế thành một phàm nhân.

Nhưng sau một thoáng kinh ngạc, họ đã hiểu mục đích triệu hoán của Đế Giang.

Vu Hiền và Vu Chân tự nhiên vô cùng nguyện ý tương trợ Đế Giang.

Đời sau của Vu tộc có thể gặp được Tổ Vu đã là vinh diệu cả đời, có thể vì Tổ Vu hiệu lực, vậy thì chết cũng đáng.

Sự sùng bái của những Vu tộc này đối với Tổ Vu đã đến mức cuồng nhiệt, đối với mệnh lệnh của Đế Giang càng nghe răm rắp.

Có thể xem là những người tâm phúc nhất của Đế Giang.

Nhưng Vu tộc sinh ra đã có thiên phú chiến đấu cực cao, đối với việc làm quan chính trị thì lại mù tịt, Đế Giang bèn nhét họ vào quân đội, vừa giúp y chưởng khống quân đội, vừa có thể nhanh chóng nâng cao sức chiến đấu của quân đội.

Hiện tại quân đội Triều Ca được chia làm hai bộ phận.

Thứ nhất là Tả vệ, do các chư hầu các nơi tuyển chọn một trăm tinh anh tạo thành, trước đây do Tô Hộ thống lĩnh.

Thứ hai là Long vệ, là đội quân mà Đế Giang tiếp quản từ Đông Lỗ, vốn là đội quân mà Khương Hoàn Sở định dùng để tạo phản, được Đế Giang đổi tên thành Long vệ, Vu Hiền và Vu Chân chính là tướng quân của đội ngũ này.

Không biết Khương Hoàn Sở khi nghe tin đội quân của mình hiện đang phục vụ cho mục tiêu mà mình định tạo phản sẽ có biểu cảm gì.

"Đại vương, những nhân tộc này yếu ớt như vậy, huấn luyện có ý nghĩa thật sao?" Vu Chân hỏi.

Trong mắt y, nhân tộc thấp bé, gầy gò, một số người lùn còn chưa đến eo của Vu Chân.

Chiến sĩ như vậy, Vu Chân tự tin đối phó một trăm người cũng không thành vấn đề.

Đế Giang cười nói: "Thân thể nhân tộc tuy so với Vu tộc có phần yếu đuối, nhưng họ biết học hỏi, biết trưởng thành, chỉ cần các ngươi tin tưởng, họ nhất định có thể trở nên mạnh mẽ." Vu Chân bĩu môi, xem ra Tổ Vu đại nhân rất coi trọng những nhân tộc vô dụng này!

Nếu không phải số lượng Vu tộc của chúng ta quá ít, đâu cần những nhân tộc yếu đuối này giúp Tổ Vu đại nhân hoàn thành đại nghiệp.

Vu Hiền bên cạnh kéo kéo Vu Chân, khiến y tỉnh lại từ trong ảo mộng vô biên.

"Đại vương xin hãy yên tâm, chúng thần nhất định sẽ biến những nhân tộc này thành tồn tại mạnh mẽ sánh ngang Vu tộc!" Đế Giang cười lắc đầu, nói: "Không cần phiền phức như vậy, chỉ cần họ trở

nên mạnh hơn, mạnh đến mức có thể đánh bại các nhân tộc khác là được rồi, những chuyện khác tạm thời không cần cân nhắc." Vu Chân và Vu Hiền nhìn nhau một cái, nói: "Xin tuân theo ý chỉ của Đại vương." Sau khi triệu hoán Vu tộc về dưới trướng mình, Đế Giang lại đón nhận một đại sự.

Đương triều Thái sư Văn Trọng cuối cùng đã bình định được cuộc phản loạn của bảy mươi hai lộ chư hầu Bắc Hải, dẫn quân khải hoàn hồi triều.

Bảy mươi hai lộ chư hầu đều bị chém đầu, Đế Giang cũng nhân cơ hội này thổi làn gió xuân cải cách vào vùng đất Bắc Hải.

Ngày cuối cùng của mùa hạ, đại quân của Văn Trọng đã về đến ngoại thành Triều Ca.

Trong thành Triều Ca sớm đã biết tin, hai bên đường người đông như biển, mọi người đều muốn chiêm ngưỡng một phen, chứng kiến cảnh tượng hoành tráng của đội quân chiến thắng trở về.

Đế Giang cũng dẫn đầu một đám đại thần đợi trước vương cung, cho Văn Trọng, người vừa bình định phản loạn trở về, một thể diện cực lớn.

Đứng song song với Đế Giang là Tô Đát Kỷ, đang nói thầm với Đế Giang.

"Văn Thái sư lần này khải hoàn hồi triều, mang theo uy thế đại thắng, Đại vương phải cẩn thận a!" Nghe nói Văn Thái sư tính tình nổi tiếng nóng nảy, còn cương liệt khó chơi hơn cả Tô Hộ.

Hễ có chuyện gì không vừa mắt là sẽ không kể thân phận mà chỉ ra ngay tại chỗ, thường xuyên khiến vua tôi đều vô cùng khó xử.

Địa vị của Văn Trọng trong triều khiến cả Đế Giang và các đại thần khác cũng không có cách nào quản được.

Ai cũng biết Đại Thương văn có Văn Trọng, võ có Hoàng Phi Hổ, ngay cả Thừa tướng Thương Dung đứng trước mặt hai người cũng phải lép vế.

Hai vị trụ cột văn võ này cũng có cao thấp.

Hoàng Phi Hổ tuy là Trấn quốc Võ thành vương, nhưng so với Văn Trọng vẫn kém một bậc.

Văn Trọng là nguyên lão ba triều, từ thời ông nội Trụ Vương đã phò tá triều chính, lại còn là đại thần phó thác của Đế Ất, văn đủ để an bang, võ công cũng không thua kém Hoàng Phi Hổ.

Sau lần bình định loạn Bắc Hải này, Văn Trọng sẽ lại tiến thêm một bước, trở thành quyền thần duy nhất của Đại Thương.

Tô Đát Kỷ đang nhắc nhở Đế Giang, Văn Trọng lần này trở về có khả năng sẽ đối đầu với Đế Giang.

Đế Giang thì tự tin cười, hiển nhiên không lo lắng Văn Trọng sẽ bất hòa với mình.

Đứng bên cạnh, Thừa tướng Thương Dung lúc này mặt đầy vẻ mong đợi, hai năm qua ông ta đã hoàn toàn mất đi quyền kiểm soát triều đình, trở thành nhân vật bên lề.

Nếu không phải Đế Giang nể tình những cống hiến trong quá khứ của ông ta cho Đại Thương, có lẽ đã cho ông ta cáo lão về quê.

Bây giờ, Văn Thái sư khải hoàn hồi triều đã trở thành quân bài duy nhất để Thương Dung lật ngược thế cờ.

Khi mặt trời lên cao, tiếng reo hò bắt đầu vang lên từ con phố phía trước.

Rõ ràng đại quân của Văn Trọng đã tiến vào Triều Ca.

Vương cung nằm ở vị trí trung tâm Triều Ca, đại quân của Văn

Trọng muốn từ cổng thành đi đến trước vương cung cần một khoảng thời gian.

Trong sự mong đợi của mọi người, đại kỳ của Văn Trọng cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt.

Chương 278

Chỉ thấy người đi đầu cưỡi một con Mặc Ngọc Kỳ Lân, thân mặc giáp trụ, râu tóc đều bạc trắng, tuy không nhíu mày nhưng uy nghiêm tự sinh, khiến người bên cạnh không dám đến gần.

Chính là đương triều Thái sư, Văn Trọng.

Văn Trọng lật người xuống khỏi Mặc Ngọc Kỳ Lân, đến trước mặt Đế Giang, quỳ một gối xuống.

"Lão thần Văn Trọng, bái kiến Đại vương." Đế Giang gật đầu, đỡ Văn Trọng đứng dậy: "Thái sư đi nhiều năm quả thực vất vả, mau mau đứng lên." Văn Trọng tự mình cảm thán: "Lần này đi Bắc Hải bình loạn, đi một mạch mười lăm năm, lúc trở về Triều Ca đã thay đổi lớn như vậy." Đế Giang ha ha cười nói: "Thái sư đi xa nhiều năm, quả nhân cũng tự nhiên tuân theo lời dặn của thái sư mà chăm lo việc nước, trị vì Đại Thương, Triều Ca chính là thành quả tốt nhất." Văn Trọng gật đầu, nói: "Lão thần trên đường đi đã thấy không ít cảnh tượng, so với trước kia, bá tánh Triều Ca đã sung túc hơn rất nhiều, chỉ riêng tinh thần cũng tốt hơn trước đây rất nhiều." Đế Giang mỉm cười, hai người hàn huyên một hồi, Văn Trọng liền hỏi: "Đại vương, trên đường về Triều Ca, ta có nghe một số chuyện, xin Đại vương giải đáp cho lão thần." Đế Giang mỉm cười, thầm nghĩ, màn kịch hay đến rồi.

"Xin cứ nói." Văn Trọng hỏi: "Đại vương, ta nghe nói Á tướng Tỷ Can chết vì bị moi tim, có chuyện này không?" Đế Giang đáp: "Hoàng thúc nhất thời hành động bồng bột, chuyện đã có kết luận." Văn Trọng ngẩn người, nhìn về phía Thương Dung, chuyện này không giống như ông ta nói trước đây.

Sắc mặt Thương Dung lúng túng, ông ta đã cho người đi báo trước cho Văn Trọng, nói rằng Đại vương những năm gần đây tội ác đầy rẫy, ngay cả Á tướng Tỷ Can cũng bị hại chết.

Văn Trọng lúc đó nghe tin này đã nổi trận lôi đình, bảo đảm sau khi về Triều Ca sẽ khuyên can Đại vương một phen.

Lời hứa của Văn Trọng đã cho Thương Dung niềm tin rất lớn, có Văn Trọng ở đây, nhất định có thể giành lại vị trí trên triều đình năm xưa.

Văn Trọng cũng không biết câu trả lời của Đế Giang là thật hay giả, nhưng nhìn thần sắc của Đế Giang không giống như đang nói dối.

Trong lòng không khỏi lẩm bẩm, chẳng lẽ Á tướng Tỷ Can thật sự nhất thời bồng bột tự moi tim mình?

Tiếp đó lại hỏi: "Đại vương, khi ta vào thành, từ xa đã thấy trong vương cung có thêm hai tòa tháp cao chọc trời, đến gần xem xét, phát hiện chúng vô cùng hoa lệ, đó là vật gì?" Đế Giang cười nói: "Câu hỏi của Thái sư có lẽ phải hỏi Đông Bá hầu và Bắc Bá hầu của ta." "Ồ?

Vì sao?" Phí Trọng lúc này đứng ra giải thích: "Thái sư, hai tòa kiến trúc này, một tòa tên là Lộc Đài, một tòa tên là Trích Tinh Lâu, là do hai vị quân hầu tự nguyện bỏ tiền bỏ sức xây cho Đại vương, không hề hao phí một đồng nào của quốc khố." Trước khi Văn Trọng rời Triều Ca, Phí Trọng là một gian thần, nịnh thần nổi tiếng, cùng với Vưu Hồn thường xuyên xúi giục quân vương, nhưng bây giờ xem ra, dường như đã thay đổi hoàn toàn.

Vị trí mà Phí Trọng đang đứng ngang hàng với Thừa tướng Thương Dung, cho thấy những năm gần đây y đã leo lên vị trí tương đương với Thương Dung.

Văn Trọng kinh ngạc nói: "Hai tòa tháp này cao chọc trời, hoa lệ dị

thường, số tiền tài phải bỏ ra chắc chắn không thể đếm xuể.

Nếu có thể dùng số tiền đó để cứu trợ dân bị thiên tai, sẽ có bao nhiêu người sống sót." Phí Trọng cười nói: "Thái sư không cần lo lắng, những năm gần đây Đại vương chăm lo việc nước, quốc khố đã sung túc hơn nhiều, dân bị thiên tai ở một vùng nhỏ hoàn toàn có thể cứu trợ được." Văn Trọng nghe lời của Phí Trọng, không thể che giấu được sự chấn động trong lòng.

Không ai rõ hơn ông về con người của Đại vương, lúc ông rời Triều Ca, quốc khố tuy sung túc, nhưng chưa đến mức khiến đại thần tự tin như vậy.

Xem ra mười lăm năm qua, Đại vương thật sự đã thay đổi.

Văn Trọng lại hỏi: "Nhưng tại sao hai vị quân hầu lại bỏ ra nhiều tiền tài như vậy để xây Lộc Đài và Trích Tinh Lâu cho Đại vương?" Phí Trọng đáp: "Đại vương cho hai vị cơ hội lập công chuộc tội, còn về tội gì, không tiện nói ở đây." Lúc này Văn Trọng mới chú ý, trên sân có đầy đủ văn võ đại thần, chỉ thiếu bốn đại chư hầu trấn thủ bốn phương.

Không chỉ Phí Trọng nói đến Đông Bá hầu Khương Hoàn Sở và Bắc Bá hầu Sùng Hầu Hổ phạm tội, mà ngay cả Tây Bá hầu Cơ Xương và Nam Bá hầu Ngạc Sùng Vũ cũng không có mặt.

Chuyện này vẫn canh cánh trong lòng ông, cho đến khi nghi thức chào đón kết thúc, theo Đế Giang lên Cửu Long điện.

"Đại vương, có thể cho lão thần biết bốn đại chư hầu rốt cuộc đã ra sao không?" Mười lăm năm là một khoảng thời gian dài, nói lớn thì có thể hoàn thành một sự thay đổi của vương triều, nói nhỏ thì có thể hoàn toàn thay đổi một con người.

Văn Trọng từ mười lăm năm trước lên đường đến Bắc Hải bình

loạn, trong thời gian đó đã xảy ra quá nhiều chuyện, quá nhiều thay đổi, khiến ông không kịp tiếp nhận.

Nhưng những thay đổi này đều không quan trọng bằng câu hỏi ông vừa hỏi.

Bốn đại chư hầu rốt cuộc đã đi đâu?

Sở dĩ ông cấp thiết muốn biết câu trả lời cho câu hỏi này là vì trong Đại Thương, bốn đại chư hầu là trụ cột của đất nước, chống đỡ bốn phương của Đại Thương, nếu thiếu họ, Đại Thương sẽ mất đi nền tảng, vương triều cũng từ đó mà sụp đổ.

Đế Giang cũng không che giấu, thẳng thừng nói: "Bốn đại chư hầu của Đại Thương?

Ha ha, nói thật ra thì chính là bốn đại phản tặc!" "Tay nắm trọng binh không biết vì nước phân ưu, lại còn nuôi quân tự trọng, ý đồ mưu phản, những loạn thần tặc tử như vậy cũng xứng được gọi là trụ cột của đất nước sao?" Văn Trọng không nói nên lời, mười lăm năm trôi qua, bốn đại chư hầu đã biến thành bốn đại phản tặc.

"Đại vương, lời này là sao?" Đế Giang cười nói: "Đông Bá hầu Khương Hoàn Sở, tư tàng mười vạn tinh binh, ý đồ mưu phản; Tây Bá hầu Cơ Xương công khai phản Thương; Nam Bá hầu Ngạc Sùng Vũ theo phe hắn; Bắc Bá hầu Sùng Hầu Hổ, cai trị dưới trướng không tốt, dẫn đến bảy mươi hai lộ chư hầu ở Bắc Hải phản loạn, khiến Thái sư mười lăm năm không thể trở về Triều Ca, thực là đại tội!" Trong những ngày Văn Trọng không ở đây đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Bốn đại chư hầu đồng loạt tạo phản, chuyện như vậy mười lăm năm trước căn bản không dám tưởng tượng.

"Thương Dung, Hoàng Phi Hổ ở trong triều ăn không ngồi rồi à?

Để xảy ra chuyện lớn như vậy!" Văn Trọng lửa giận ngút trời, trước khi đi đã dặn dò Hoàng Phi Hổ, Thương Dung và Tỷ Can ba người phò tá triều chính cho tốt, nhưng bây giờ khi trở về lại phát hiện ra một mớ hỗn độn.

Tỷ Can đã chết không tính toán nhiều nữa, Thương Dung và Hoàng Phi Hổ còn sống không thể không bị Văn Trọng mắng xối xả.

Đế Giang vui vẻ xem Văn Trọng và Thương Dung, Hoàng Phi Hổ đấu võ mồm, nhưng rõ ràng sức chiến đấu của Văn Trọng cao hơn hai người một bậc.

"Nhưng tại sao Đại vương lại tha cho Đông Bá hầu Khương Hoàn Sở và Bắc Bá hầu Sùng Hầu Hổ?

Theo lý, mưu nghịch là đại tội phải tru di cửu tộc!" Đế Giang giải thích cho Văn Trọng: "Thái sư có điều không biết, bốn đại chư hầu tuy phản loạn, nhưng vẫn là người đứng đầu các chư hầu, nếu giết hết, các chư hầu nhỏ dưới trướng không có người kiềm chế sẽ làm loạn.

Quả nhân không muốn thấy một cuộc loạn Bắc Hải thứ hai." Văn Trọng đồng tình gật đầu: "Không sai, nếu giết họ, dù sư xuất hữu danh, những chư hầu nhỏ đó cũng sẽ tìm cớ phản loạn.

Chỉ một vùng Bắc Hải đã tốn của lão thần mười lăm năm, nếu quy mô lớn hơn nữa, Đại Thương nguy rồi." "Nhưng tại sao Đại vương chỉ thả Đông Bá hầu và Bắc Bá hầu?" Đế Giang cũng không giấu diếm, nói: "Đông Bá hầu cai quản đất Đông Lỗ, Đông Lỗ gần biển, đất đai màu mỡ, là một nơi tốt hiếm có, lấy nó từ tay Khương Hoàn Sở, đối với Đại Thương ta có rất nhiều lợi ích.

Tội danh của Sùng Hầu Hổ là nhẹ nhất, thả ra cũng để làm gương." Đế Giang không nhắc đến Tây Bá hầu Cơ Xương và Nam Bá hầu, giam Cơ Xương là để hắn không gây chuyện, Ngạc Sùng Vũ thì

ở cùng Cơ Xương.

Ai bảo hắn không có việc gì lại đi uống rượu với Cơ Xương bị Đế Giang bắt gặp.

Sau một hồi trao đổi, Văn Trọng cũng không đối đầu với y, nhưng theo tính cách của Văn Trọng, chuyện gì trong triều không vừa mắt là sẽ mắng một trận, không cần biết là ai làm.

Ngay cả Đế Giang, nếu làm quá đáng, Văn Trọng cũng dám lấy kim tiên ra giáo huấn một phen.

Không chỉ vì Văn Trọng nhìn Trụ Vương lớn lên, mà còn vì trong tay Văn Trọng có một cây đả kim tiên do tiên vương ban tặng, có thể trên đánh hôn quân, dưới đánh gian thần.

Đế Giang cũng thỉnh thoảng đưa ra chính sách mới, Văn Trọng và những lão ngoan cố khác không vừa mắt liền lấy kim tiên ra dạy dỗ.

Đế Giang nghĩ ngợi, đột nhiên hỏi: "Ta nhớ Văn Thái sư thời trẻ từng tu đạo trên núi?" Văn Trọng ha ha cười, nói: "Đó là chuyện lúc còn trẻ, không đáng nhắc đến, không đáng nhắc đến." Đế Giang cũng theo đó cười lớn.

Chuyện Văn Trọng thời trẻ tu đạo không phải là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.

Ông ta bái sư môn của Tiệt giáo, là đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ.

Tuổi còn trẻ đã tu đạo thành công, xuống núi phò tá quân vương, nay đã là nguyên lão ba triều.

Nhưng Thông Thiên lại là tiểu đệ của Đế Giang, đồ tôn của tiểu đệ này mà không nghe lời, vậy thì Đế Giang thật sự sẽ có chút phiền não.

Đang lúc bối rối, đột nhiên trong lòng khẽ động, Đế Giang liền nhìn ra ngoài đại điện.

Trích Tinh Lâu không biết từ khi nào đã có một cột sáng từ trên trời giáng xuống, một đạo nhân ngồi xếp bằng trên liên tọa chậm rãi theo cột sáng đáp xuống đỉnh Trích Tinh Lâu.

"Tiên nhân!

Thật sự là tiên nhân!" "Đại vương không nói sai, xây xong Trích Tinh Lâu quả nhiên có tiên nhân đến." "Đồ ngốc, đây không phải lần đầu tiên, Đại vương là thiên mệnh sở quy, có Trích Tinh Lâu và Lộc Đài tự nhiên sẽ có tiên nhân giá lâm." Văn Trọng thuận theo ánh mắt của Đế Giang nhìn về phía Trích Tinh Lâu.

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái giật mình.

Vị Văn Thái sư vốn trầm ổn già dặn như một đứa trẻ kinh hãi kêu lên một tiếng, vội vàng xông ra khỏi đại điện, chạy thẳng đến Trích Tinh Lâu.

Đế Giang đương nhiên biết người từ trên trời giáng xuống là ai.

Chương 279

Không phải ai khác chính là tiểu đệ Thông Thiên vừa nhắc đến.

Văn Trọng kích động như vậy chẳng qua là vì thấy được sư tổ của mình.

Đế Giang cũng không ở lại một mình trong Cửu Long điện, theo sau Văn Trọng thong thả đi về phía Trích Tinh Lâu.

"Đệ tử Văn Trọng khấu kiến sư tổ." Văn Trọng như bay xông lên Trích Tinh Lâu, thấy được dung nhan thật của Thông Thiên liền lập tức hành đại lễ khấu bái.

Đế Giang đi theo phía sau cũng cảm thấy buồn cười, lão thái sư Văn Trọng này lúc gặp y lúc nào cũng ra vẻ tự cao, nhưng khi thấy Thông Thiên thì hoàn toàn như một con chó liếm gót.

Thông Thiên đang ra vẻ đạo mạo định nói gì đó với Văn Trọng, nhưng vừa thấy Đế Giang đi theo phía sau, cả người liền sững sờ.

Thông Thiên không ngờ lại gặp được đại ca đã mất tích ngàn năm ở đây!

Vốn dĩ y đến Triều Ca chỉ để báo cho Trụ Vương một tiếng, rằng Tiệt giáo trong lần Phong Thần đại kiếp này sẽ đứng về phía Đại Thương, sẽ ra tay giúp đỡ.

Nhưng khi vừa đến Trích Tinh Lâu lại thấy Đế Giang!

Thông Thiên hai mắt trợn trừng, suýt nữa không giữ được hình tượng thánh nhân.

Lại thấy Đế Giang giơ ngón tay trỏ, đặt lên môi, làm một động tác im lặng.

Thông Thiên liền hiểu ý, chuyển ánh mắt từ Đế Giang sang Văn Trọng.

"Ngươi ở Thương triều phò tá ba đời quân vương, thật sự lao khổ công cao, bản tôn sẽ không quên công tích của ngươi, tương lai nhất định sẽ có thưởng." Cái gọi là "có thưởng" của Thông Thiên chẳng qua là sau Phong Thần đại kiếp sẽ sắc phong các thần, với thực lực và địa vị của Văn Trọng, có được một thứ hạng cao trên Phong Thần Bảng cũng không phải là không thể.

"Lần này ta đến Triều Ca, là để báo cho Đại vương một tiếng, sắp tới môn đồ của Tiệt giáo sẽ xuống núi phò tá Đại vương trị vì Đại Thương." Ngữ khí của Thông Thiên rất khách sáo, khách sáo đến mức Văn Trọng cảm thấy xa lạ.

Phải biết trong Tiệt giáo, Thông Thiên là chí tôn cao cao tại thượng, bình thường đều là bộ dạng nghiêm túc, nói chuyện cũng bình thản không có tình người.

Bây giờ lại nói chuyện với Đại vương khách sáo như vậy, trong sự khách sáo còn mang theo một chút lấy lòng.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ tai mình có vấn đề?

Văn Trọng ngẩng đầu nhìn Thông Thiên, phát hiện trong ánh mắt Thông Thiên nhìn Đại vương có thêm một chút thân thiết, còn có nịnh nọt.

Trời ạ!

Trong mắt thánh nhân lại thấy được những cảm xúc hoàn toàn không liên quan đến thánh nhân.

Thánh nhân là tồn tại mạnh nhất thế gian, ngoài họ ra, còn ai có thể khiến họ phải lấy lòng, kết giao?

Tồn tại có thể khiến thánh nhân lộ ra cảm xúc như vậy, nhất định phải mạnh hơn thánh nhân.

Văn Trọng đầy nghi hoặc nhìn Đế Giang một cái.

Nhìn thế nào cũng chỉ là một phàm nhân không có pháp lực, không biết pháp thuật, tại sao lại khiến sư tổ phải lấy lòng như vậy?

Đế Giang mỉm cười, ánh mắt của Văn Trọng vô cùng sắc bén, tự nhiên đã nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Thông Thiên.

Văn Trọng bây giờ chẳng qua là không tin một phàm nhân như y lại được Thông Thiên tôn trọng như vậy.

Nói đi nói lại, cảnh giới của Văn Trọng không thấp, nhưng so với thánh nhân, đó là một trời một vực, Đế Giang muốn che giấu cảnh giới, Văn Trọng có trợn mù mắt cũng không nhìn ra tu vi của y.

Thông Thiên lại nói với Văn Trọng mấy câu, liền hỏi Đế Giang: "Đệ tử Tiệt giáo sắp đến Triều Ca phò tá Đại vương, không biết Đại vương có yêu cầu gì không?" Thông Thiên cũng không để ý đến ánh mắt khó hiểu của Văn Trọng, trực tiếp hỏi Đế Giang.

Đế Giang nghĩ ngợi, nhìn Văn Trọng một cái rồi nói: "Không có yêu cầu đặc biệt gì, chỉ cần nghe lời là được." Thông Thiên nghe vậy liền nhìn Văn Trọng, ý tứ vô cùng rõ ràng, bảo ông ta sau này phải nghe lời Đế Giang.

Dù Văn Trọng không muốn cũng không thể không đáp ứng.

"Ngươi lui xuống trước đi, ta có chuyện cơ mật muốn thương lượng với Đại vương." Thông Thiên vung tay một cái, bóng dáng Văn Trọng biến mất khỏi đỉnh Trích Tinh Lâu.

"Đại ca, nhất biệt nhiều năm, không ngờ huynh lại chuyển thế thành Đại vương của Thương triều!" Văn Trọng vừa đi, Thông Thiên lập tức lộ ra bộ dạng tiểu đệ, tươi cười bước xuống khỏi liên đài,

cung kính nói với Đế Giang.

Đế Giang ha ha cười, đã hơn ngàn năm, Thông Thiên vẫn không thay đổi bộ dạng này.

“Ta chuyển thế là để tu luyện nguyên thần cho viên mãn.” Thông Thiên khổ sở nói: “Nhưng đại ca tại sao lại chuyển thế vào trong đại kiếp?” Phong Thần đại kiếp thực ra là do Hồng Quân lên kế hoạch, do Tam Thanh cùng nhau thực hiện, để cho Tam Thanh có thể đoạt lấy khí vận và công đức, thuận tiện cho các đệ tử dưới trướng thành thần vị.

Đế Giang cười lạnh: “Hồng Quân tính toán hay thật, muốn một mình ăn hết là một tâm thái không tốt.

Thứ tốt như vậy đương nhiên phải để mọi người cùng chia sẻ.” Đế Giang đối với tính toán của Hồng Quân rõ như lòng bàn tay, nếu cứ theo tiến trình của Phong Thần chi kiếp nguyên bản, thân chuyển thế của y, Trụ Vương, sẽ chết trên Trích Tinh Lâu dưới chân y đây.

Sự bố trí của Hồng Quân đại biểu cho Thiên Đạo, lần Phong Thần chi kiếp này chính là bút tích của Thiên Đạo.

Nếu là trước kia, Đế Giang không chuyển thế có lẽ sẽ không can thiệp vào chuyện này, nhưng đã chuyển thế vào Hồng Hoang để trải nghiệm cuộc sống, thì đừng trách y ra tay xoay chuyển sự sắp đặt của Thiên Đạo.

Số mệnh của ta do ta không do trời.

Đế Giang từ trước đến nay đều đi ngược lại với trời.

Cho dù là Hồng Quân, thậm chí là Thiên Đạo ở đây, y cũng sẽ kiên trì thái độ của mình.

Thông Thiên bất đắc dĩ, ai bảo Đế Giang là đại ca của y chứ.

“Nhưng đại ca, lần Phong Thần chi kiếp này ngay cả kịch bản cũng đã viết sẵn rồi, tuy thấy các tu đạo sĩ và chúng sinh đều nỗ lực giãy giụa, nhưng vẫn không thoát khỏi số phận đã được sắp đặt!” Đế Giang đắc ý cười nói: “Đó là người khác, không phải ta, có ta ở đây, không có số phận nào không thể thay đổi.” Thông Thiên nghẹn lời, nói vậy cũng không sai, Đế Giang từ khi mới nổi danh đến nay đều là điển hình của việc đi ngược lại với trời, chưa bao giờ để tâm đến sự sắp đặt của người khác.

“Thôi được, đã có đại ca ở đây, vậy thì ta không can thiệp.” Đế Giang cười nói: “Không, ngươi không những không thể khoanh tay đứng nhìn, mà còn phải phái đệ tử Tiệt giáo đến giúp ta.” Thông Thiên ngẩn người, Đế Giang có tính toán gì?

“Đã ta chuyển thế tham gia vào Phong Thần chi kiếp, vậy thì Phong Thần chi kiếp này phải do ta chưởng khống.” Thông Thiên nghe thấy tính toán của Đế Giang liền há hốc miệng, đây là muốn đào góc tường của Hồng Quân sao!

Quả nhiên là đại ca của y, thật bá khí.

“Đại ca, vậy Nữ Oa hẳn cũng đã biết thân phận của huynh rồi chứ?” Thông Thiên nhớ lại trước đây Nữ Oa vì bị phàm nhân khinh miệt mà nổi giận, buông lời muốn diệt vong Đại Thương.

Chuyện này đã lan truyền trong giới thánh nhân một thời gian, Thông Thiên tự nhiên cũng đã nghe.

Nhưng hôm nay gặp Đế Giang ở đây, mới hiểu ra, tất cả đều là sự sắp đặt của Đế Giang.

Dựa vào quan hệ giữa Đế Giang và Nữ Oa, Nữ Oa đều là người của y rồi, sao lại vì một vài hành động mà tức giận?

Rõ ràng là chuyện không thể.

Rõ ràng, sự tức giận của Nữ Oa là cùng Đế Giang diễn một vở kịch.

Vở kịch này đã lừa được tất cả các thánh nhân.

Đế Giang khẽ cười, nói: "Không sai, ta và Nữ Oa đã thương lượng xong, lần Phong Thần chi kiếp này nàng sẽ trợ giúp ta.

Chương 280

Ngươi có biết ngoài ta và Tam Thanh, còn có thánh nhân nào khác can thiệp không?" Thông Thiên lắc đầu, nói: "Đại ca cũng biết, thánh nhân hành sự có vô số phương pháp che giấu dấu vết của mình, cho dù là thánh nhân, cũng không có cách nào phát giác được động tĩnh của thánh nhân khác, nếu cố ý che giấu, thì càng không thể bị phát hiện." Đế Giang cũng không bận tâm vấn đề này, chuyển sang nói: "Đã biết tin ta chuyển thế, vậy thì lần Phong Thần chi kiếp này ngươi cũng tham gia vào thì sao?" Thông Thiên vừa nghe, lập tức vui mừng khôn xiết.

Đi theo Đế Giang, lần nào mà không có lợi ích trời cho?

Chỉ riêng lần chiến tranh với các vị thần phương Tây trước đây, tuy chiến đấu vất vả, nhưng thu hoạch có thể nói là vượt xa tưởng tượng, chỉ riêng phe Tiệt giáo đã kiếm được đầy bồn đầy bát.

Lần này Đế Giang lại lên tiếng bảo y tham gia, chuyện tốt như vậy cầm đèn lồng đi tìm cũng khó, bây giờ lại trực tiếp đưa đến cửa.

"Nguyện ý, đương nhiên nguyện ý, đại ca có phân phó cứ việc đề ra, ta có thể làm được nhất định sẽ không trễ nải." Thấy Thông Thiên thức thời như vậy, Đế Giang cũng khá hài lòng.

Vào lúc cần người nhất, tiểu đệ này lại tự tìm đến cửa, không dùng không được.

"Tốt, mau chóng phái đệ tử của ngươi đến, không có yêu cầu gì khác, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được." Yêu cầu của Đế Giang rất đơn giản, chỉ cần nghe lời.

Y không muốn những tu đạo sĩ tự cho mình là thân phận cao quý, lại cảm thấy tu vi cảnh giới cao mà cả ngày trưng ra bộ mặt khó coi,

muốn y phải coi như đại gia mà cung phụng.

Đã chọn che giấu tu vi để tham gia Phong Thần chi kiếp, y sẽ không dễ dàng bại lộ.

Giả làm một phàm nhân không có pháp lực, những tu đạo sĩ đó chưa chắc sẽ để ý đến y.

Nhưng có Thông Thiên ở phía trước chống đỡ, e rằng những tu đạo sĩ đó cũng sẽ không cứng đầu mạo hiểm chọc giận Thông Thiên mà tỏ thái độ với Đế Giang.

Thông Thiên cười hì hì nói: "Vậy thì cứ theo ý của đại ca mà làm, đúng rồi, đại ca, chỗ ta có mấy nữ đệ tử tư sắc không tệ, có muốn gửi cho huynh làm cung nữ không?" Đế Giang vừa nghe, suýt nữa chửi ầm lên, Thông Thiên dù gì cũng là một thánh nhân một phương, cả ngày chỉ nghĩ đến những chuyện xấu xa này.

Những đệ tử dưới trướng đó không nói tu vi, bối phận cũng cao đến dọa người.

Trong đó có cả sư tôn của Văn Trọng là Kim Linh Thánh Mẫu.

Nếu để Văn Trọng thấy sư tôn của mình vào cung làm một tiểu cung nữ, sẽ có biểu cảm gì?

Chắc là sẽ phát điên mất?

"Không cần ngươi bận tâm, chờ một chút, ta tự có sắp xếp." Tuy đại ca không nhận lòng tốt, nhưng Thông Thiên cũng không kiên trì nữa, kế hoạch gửi nữ đệ tử cho đại ca sưởi ấm giường tạm thời gác lại.

Đế Giang đột nhiên trong lòng khẽ động, nói với Thông Thiên: "Sau khi trở về cẩn thận một chút hai tên ngốc của Tây phương giáo." Thông Thiên có chút không hiểu, đang yên đang lành sao lại bảo y đề phòng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đế Giang cười lạnh nói: "Tây phương giáo liên tiếp bị ta phá hoại, bây giờ thế giới phương Tây cũng không còn bao nhiêu người có thể chống đỡ, nếu họ nhắm vào ngươi, e rằng đám người của Tiệt giáo sẽ bị lôi đi không ít đâu." "Chúng dám!" Thông Thiên vừa nghe, lập tức đại nộ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy cùng là thánh nhân, nhưng nếu dám động đến địa bàn của y, y cũng sẽ kiên quyết chặt đứt móng vuốt của chúng.

"Ban đầu vì để thành thánh nhân đã làm không ít chuyện xấu, ngươi cũng biết mà?" Đế Giang cười nói.

Chuyện giữa các thánh nhân ai cũng biết rõ, danh tiếng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong giới thánh nhân có thể nói là thối không ngửi được.

Thông Thiên cảm kích nói: "Đại ca, đa tạ đã nhắc nhở, ta nhất định sẽ chú ý." Nhìn bộ dạng nghiến răng nghiến lợi của Thông Thiên, chắc là gần đây động tác của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không nhỏ.

Sau khi Thông Thiên rời đi, Đế Giang cũng từ trên Trích Tinh Lâu đi xuống.

Kể từ khi hoàn thành việc triệu hoán Vu tộc ở nhân gian, y liền ít đến Trích Tinh Lâu.

Hai tòa kiến trúc mang tính biểu tượng này hiện tại cơ bản đã mất đi tác dụng vốn có.

Vừa cảm khái, Đế Giang vừa bước ra khỏi Trích Tinh Lâu.

"Bái kiến Đại vương." Vừa bước ra, liền phát hiện Văn Trọng đang đứng trước Trích Tinh Lâu.

Hiển nhiên sau khi Thông Thiên đưa ông ta đi, ông ta vẫn luôn đợi ở dưới lầu.

“Sư tổ đã rời đi rồi sao?” Đế Giang gật đầu, liền thấy Văn Trọng thở phào nhẹ nhõm.

“Sao vậy?

Thái sư có vẻ sợ hãi Thông Thiên thánh nhân?” Văn Trọng cười khổ nói: “Năm xưa khi ta cầu đạo, chỉ nhìn thánh nhân từ xa đã mồ hôi đầm đìa, huống chi hôm nay gần gũi như vậy, uy áp của thánh nhân quả nhiên không tầm thường.” Nghe Văn Trọng cảm thán, Đế Giang hỏi: “Vậy Thái sư đợi dưới lầu có chuyện gì?” Văn Trọng do dự một hồi, nghĩ đến lời của sư tổ, cắn răng nói: “Theo lời phân phó của sư tổ, từ nay về sau Văn Trọng sẽ nghe theo mệnh lệnh của Đại vương.” Đế Giang ha ha cười, quả nhiên Thông Thiên đối với những đệ tử Tiệt giáo này có sức uy hiếp, chỉ một câu nói, một ánh mắt, Văn Trọng liền ngoan ngoãn nghe lệnh.

Đế Giang nói: “Thái sư quá khiêm tốn rồi, ngài là trụ cột của Đại Thương, quả nhân còn phải nghe nhiều kiến nghị của ngài, nếu ngay cả ngài cũng không dám nói, vậy thì Đại Thương còn ai dám nói.

Chỉ là hiện tại Đại Thương thay đổi quá lớn, Thái sư vừa từ Bắc Hải trở về, hay là cứ quan sát một phen, rồi hãy tham chính trở lại?” Trên triều đình thay đổi lớn, đặc biệt là trong hai năm qua.

Vì để Tô Đát Kỷ lên triều tham chính, Đế Giang đã hạ lệnh cho phép nữ tử làm quan, hai năm qua quả thật có không ít nữ tử đã bước ra khỏi cửa nhà, bắt đầu nhậm chức ở các bộ môn.

Chỉ là hiện tại có thể đứng trên triều đình chỉ có một mình Tô Đát Kỷ, nếu có thời gian, không chừng tỷ lệ nam nữ trên triều đình sẽ là một nửa.

Trong lúc Đế Giang và Văn Trọng đang tán gẫu, trong thiên lao Triều Ca lại có một vị khách đến.

“Ở trong này, vào đi!” Ngục tốt dẫn một kẻ toàn thân mặc áo choàng đi vào trong thiên lao, đi thẳng đến nơi giam giữ Cơ Xương và những người khác.

Kể từ khi Đông Bá hầu Khương Hoàn Sở được thả, nơi này của thiên lao cũng chỉ còn lại ba người.

Cơ Xương và Ngạc Sùng Vũ tuy cảm thấy uất ức, nhưng cũng không có cách nào, một mặt ký thác vào việc Khương Hoàn Sở ra ngoài sẽ có cách cứu họ, mặt khác cũng đang nghi ngờ Khương Hoàn Sở có quên mất họ không.

Dù sao cũng được Đại vương tha tội, đang ở ngoài sống tiêu sái tự tại, không chừng thật sự đã quên mất họ rồi.

Nếu không tại sao hai năm qua đi, cũng không đến thăm một lần.

Trong hai năm, Cơ Xương và Ngạc Sùng Vũ đã học được không ít điều khi đàm thiên luận đạo với Vân Trung Tử, cảm giác mình sắp trở thành một thành viên trong giới tu đạo sĩ.

Nhìn vị khách thần bí này, Ngạc Sùng Vũ nhíu mày đánh giá.

Vân Trung Tử thì lại nở nụ cười như đã biết trước.

Khi người đó cởi mũ trùm đầu, lộ ra dung mạo thật dưới áo choàng, Ngạc Sùng Vũ mặt đầy vẻ mờ mịt.

Người thanh niên mày thanh mắt tú này ông ta không quen!

Ngược lại, Cơ Xương lộ ra vẻ kinh ngạc: “Tán Nghi Sinh, ngươi sao lại đến đây?” Tán Nghi Sinh là một mưu sĩ dưới trướng Cơ Xương, ở Tây Chu, được Cơ Xương tin tưởng.

Kể từ khi Cơ Xương bị tống vào thiên lao, Tán Nghi Sinh đã bắt đầu chạy vạy khắp nơi, tìm cách và cơ hội cứu Cơ Xương ra.

Không ngờ chờ mãi lại chờ đến hai năm, lễ vật thì đã tặng không

ít, nhưng không thấy có chút tác dụng nào.

“Bái kiến quân hầu, thuộc hạ vô năng, không thể cứu ngài ra ngoài.” Nghe Tán Nghi Sinh trả lời, Cơ Xương mới bừng tỉnh, hóa ra Tán Nghi Sinh đến để cứu mình!

“Vậy tại sao lại đến bây giờ?

Còn mặc áo choàng, thần thần bí bí.” Tán Nghi Sinh lộ ra một nụ cười khổ, không phải y muốn làm vậy, mà là điều kiện không cho phép y công khai đến thăm Cơ Xương.

Kể từ khi Cơ Xương bị giam vào thiên lao, quy củ này đã được lập ra.

Đế Giang từng phân phó không cho phép ai thăm Cơ Xương và những người khác, vì không muốn Cơ Xương dựa vào người bên ngoài mà trốn thoát.

Chương 281

Tán Nghi Sinh có thể vào thiên lao, là đã phải trả một cái giá rất lớn, mua chuộc một tên ngục tốt, mới được vào trong thiên lao, gặp Cơ Xương một lần.

"Tây Kỳ có ổn không?" Cơ Xương vội vàng hỏi.

Y là Tây Bá hầu, lãnh địa cai quản chính là đất Chu ở phương Tây, Tây Kỳ là thủ phủ của lãnh địa, quan hệ đến cuộc sống của hàng ngàn vạn bá tánh trong lãnh địa.

Cơ Xương vốn cho rằng dù mình không ở đó, con trai cả Bá Ấp Khảo và con trai thứ Cơ Phát có thể quản lý tốt lãnh địa.

Nhưng khi y hỏi câu hỏi này, lại thấy Tán Nghi Sinh không tình nguyện lắc đầu.

"Tán Nghi Sinh, không phải Tây Kỳ đã xảy ra chuyện gì chứ?

Bá Ấp Khảo và Cơ Phát hai đứa rốt cuộc thế nào rồi?" Tán Nghi Sinh cười khổ nói: "Tây Kỳ không có chuyện gì, hai vị công tử cũng không có chuyện gì." Nếu tranh giành ghen tuông không phải là chuyện gì, vậy thì hai vị công tử quả thật không có vấn đề gì lớn.

Những vấn đề nhỏ nhặt không quan trọng này không nên nói ra để Cơ Xương đang ở trong thiên lao tâm tình không tốt.

"Đại vương đã phái quan viên đến đóng quân ở Tây Kỳ, hiện tại đất Tây Kỳ đều do người của Đại vương quản lý, người của chúng ta đang bị nhanh chóng gạt ra rìa." Tán Nghi Sinh nói ra tình hình hiện tại của Tây Kỳ.

Khi bốn đại chư hầu phạm tội bị tống vào thiên lao, Đế Giang liền bắt đầu cải cách Đại Thương, đầu tiên chính là lãnh địa của bốn đại

chư hầu, Đế Giang đã biến những lãnh địa này từ lãnh địa của chư hầu thành lãnh thổ của Đại Thương.

Phái quan viên, cai trị địa phương, từng mảnh đất vốn bị chư hầu khống chế đều trở về vòng tay của Đại Thương.

Đế Giang mỹ danh nói, bốn đại chư hầu hiện nay phạm tội, tạm thời không thể quản lý địa phương, triều đình quyết định thu hồi những lãnh địa này làm của quốc gia, sáp nhập vào dưới sự thống trị của Đại Thương.

Đối mặt với con dao mềm tinh diệu của Đế Giang, hai người con trai của Cơ Xương và một đám chư hầu nhỏ đều không có phản ứng, mặc cho thuộc hạ do Đế Giang sắp xếp chiếm giữ các bộ phận quan trọng.

Cải cách đang được tiến hành, một khi hoàn thành, Đại Thương sẽ trở thành một khối vững chắc, một thùng sắt kiên cố nhất.

Tán Nghi Sinh tuy là mưu sĩ của Cơ Xương, nhưng sức một người dù sao cũng có hạn, muốn xoay chuyển đại thế như vậy, thật sự quá khó khăn.

Huống chi hai năm qua y vẫn luôn nỗ lực tìm cách cứu Cơ Xương.

Đứng một bên nhìn Cơ Xương và những người khác tự sự, Vân Trung Tử nghe lời của Tán Nghi Sinh, trong lòng vô cùng chấn động.

Vừa rồi khi Tán Nghi Sinh bước vào thiên lao, xuất hiện trước mặt họ, ông ta từng bấm ngón tay tính toán, Tán Nghi Sinh chính là chìa khóa để họ có thể thoát khỏi thiên lao.

Nhưng trong nháy mắt, cái chìa khóa này lại không phát huy tác dụng gì, xem ra lần đến thiên lao này chỉ để báo tin, thuận tiện xem Cơ Xương còn sống không mà thôi.

“Ta đã bỏ ra số tiền lớn để hối lộ hai gian thần Phí Trọng và Vưu

Hồn, muốn họ ở trước mặt Đại vương nói tốt vài câu, để Đại vương khoan thứ tội của ngài, hoặc giả là, sẽ thả ngài ra." Tán Nghi Sinh nói về kế hoạch trước đó.

Ngạc Sùng Vũ vỗ tay khen: "Lợi hại!

Kế này thật hay!

Phí Trọng và Vưu Hồn là tâm phúc cận thần của Đại vương, xưa nay ăn nói khéo léo, lại cực kỳ tham tài, mua chuộc hai người không chừng thật sự có thể khiến Đại vương thả chúng ta." Cơ Xương là chủ thượng của Tán Nghi Sinh, biết lời của Tán Nghi Sinh chưa nói hết.

"Nhìn bộ dạng của ngươi, chẳng lẽ Phí Trọng và Vưu Hồn không nhận hối lộ của ngươi?" Cơ Xương hỏi.

Tán Nghi Sinh gật đầu, lại lắc đầu, nói nửa ngày, mới cắn răng nói: "Hai tên gian thần đó thực sự quá gian trá, ta đã tặng bảo vật và mỹ nhân cho hai người, và nói cho họ mục đích của ta, nhưng họ sau khi nhận lễ vật, lại không đáp ứng yêu cầu của ta." "Quá hèn hạ!

Quá vô sỉ!" Hai kẻ đáng ghét đó sau khi nhận tiền tài và mỹ nhân liền nói với Tán Nghi Sinh, chuyện y muốn làm căn bản không thể làm được.

Tán Nghi Sinh không tham gia triều chính ở Triều Ca tự nhiên không biết, trên triều đình, Đại vương đã có rất nhiều thay đổi.

Muốn dâng lời gièm pha?

Sợ rằng sẽ bị xem là đồng bọn của Cơ Xương!

Người khác không biết, hai người là tâm phúc của Đại vương sao lại không biết, người mà Đại vương quan tâm nhất chính là Cơ Xương trong thiên lao.

Nếu hai người dính vào chuyện này, hậu quả khó lường.

Hiện tại người muốn thay thế vị trí của hai người không ít, muốn giữ vững địa vị và tiếp tục leo lên, phải thông minh, cũng phải giữ lòng trung thành với Đại vương.

Hai người hiện tại cảm thấy làm một gian thần còn mệt hơn làm trung thần.

Trung thần như Thương Dung, chỉ cần đối đầu với các gian thần là có được danh tiếng tốt, gian thần không chỉ phải lấy lòng Đại vương, mà còn phải hoàn thành hoàn hảo nhiệm vụ Đại vương giao phó.

Đại vương gần đây một thời gian dài đều không để ý đến những lời nịnh hót đơn thuần, mà quan tâm đến thành tích chính trị.

Hại Phí Trọng và Vưu Hồn không thể không rơi vào cảnh bận rộn.

Do đó, yêu cầu của Tán Nghi Sinh mới bị hai người không do dự từ chối.

Nghe lời của Tán Nghi Sinh, Vân Trung Tử rơi vào cú sốc lớn không thể tự thoát ra.

"Xong rồi, ta xong rồi, ngay cả hy vọng ra ngoài cũng không còn sao?" Tán Nghi Sinh không thành công mua chuộc Phí Trọng và Vưu Hồn, tự nhiên cũng không có cách nào cứu Cơ Xương và những người khác ra ngoài.

Cơ Xương lại khá lạc quan, nói: "Ta tạm thời không có cách nào ra ngoài cũng không sao, ngươi sau khi về Tây Kỳ hãy đốc thúc hai vị công tử quản lý lãnh địa cho tốt, một khắc cũng không được lơ là." "Ta tin rằng Đại vương sẽ không giam ta ở nơi quỷ quái này mãi mãi." Tán Nghi Sinh do dự một lát, mới gật đầu, đồng ý với yêu cầu của Cơ Xương.

“Hết giờ rồi, mau đi đi!” Ngục tốt đột nhiên bước vào nhắc nhở.

Dù Tán Nghi Sinh có ngàn vạn lần không nỡ, cũng không thể không rời đi.

“Quân hầu, ta nhất định sẽ tìm cách.” Cơ Xương khẽ gật đầu, điều y quan tâm không phải là lúc nào có thể ra ngoài, mà là những lời Tán Nghi Sinh vừa cố ý che giấu.

Hai người con trai của y ở Tây Kỳ đã xảy ra vấn đề gì đó.

Nhưng rốt cuộc là vấn đề gì mà khiến Tán Nghi Sinh muốn nói lại thôi?

Cơ Xương không thể nghĩ ra, trước khi rời Tây Kỳ, hai anh em có thể nói là anh hiền em thảo, gần như không bao giờ xảy ra mâu thuẫn.

Trong lúc Cơ Xương vò đầu bứt tai cũng không nghĩ ra, trong Cửu Long điện, Khổng Tuyên đang cầu kiến Đế Giang.

“Có ngục tốt bị người ta mua chuộc?” Đế Giang đang xử lý công văn, đột nhiên nghe Khổng Tuyên nói có ngục tốt bị người ta mua chuộc, đưa người vào thiên lao.

“Con giám quản không nghiêm, xin phụ thân trách phạt.” Khổng Tuyên quỳ một gối xuống đất nói.

Đế Giang cũng không để tâm, hỏi: “Người vào thiên lao có phải tên là Tán Nghi Sinh không?” “Không sao, cứ mặc kệ hắn đi.” Đế Giang tỏ ra vô cùng bình tĩnh, không hề lo lắng Cơ Xương sẽ bị Tán Nghi Sinh cứu ra ngoài.

Khổng Tuyên thấy Đế Giang tự tin như vậy, cũng không lo lắng nữa.

“Cho Phí Trọng, Vưu Hồn vào điện kiến ta.” Phí Trọng và Vưu Hồn nhanh chóng đến Cửu Long điện, bái kiến Đế Giang.

“Nghe nói hai ngươi gần đây thu hoạch không tệ nhỉ!” Phí Trọng vừa nghe Đế Giang hỏi, “bịch” một tiếng quỳ xuống đất.

Xong rồi.

Bị Đại vương biết rồi.

Chương 282

Vưu Hồn cũng theo đó quỳ xuống, hoàn toàn không thương tiếc đầu gối yếu ớt của mình.

"Đại vương, thần tuy nhận tiền của tên đó, nhưng không giúp hắn làm bất cứ chuyện gì cả." Đế Giang cười nói: "Ta cũng đâu có trách tội các ngươi, quỳ làm gì?" Phí Trọng và Vưu Hồn nhìn nhau một cái, dám không quỳ sao?

Hai năm qua uy thế của Đại vương ngày càng nặng, trên triều đình càng khiến họ gần như không dám phản bác.

Một đám đại thần sống trong thấp thỏm lo âu.

Dưới tiền đề đó, Phí Trọng và Vưu Hồn nhận hối lộ của người ta, chẳng phải là hành vi tìm chết sao?

Dù là tìm chết, cũng không thoát khỏi tâm lý may mắn và sự yếu đuối trước kim tiền.

"Thần nguyện ý giao nộp toàn bộ số tiền tài có được cho quốc gia!" Lại giao cho quốc gia?

Khóe miệng Đế Giang khẽ nhếch lên, nói: "Những thứ đó đều là do các ngươi vất vả mà có, đã có thành tâm như vậy, nộp lên một nửa là được." Dù sao hai người cũng là tâm phúc đã theo y một thời gian dài, không cần phải quá hà khắc.

Trong lúc Phí Trọng và Vưu Hồn mặt mày khổ sở, ở Tây Kỳ cũng có người mặt đầy vẻ khổ não.

Bá Ấp Khảo gần đây rất phiền não.

Vốn là con trai cả của quân hầu, hưởng hết vinh hoa phú quý trên đời, tương lai cũng là người thừa kế vị trí Tây Bá hầu, tự nhiên không

cần phải phiền não.

Nhưng kể từ hai năm trước, tất cả đã thay đổi.

Phụ thân Cơ Xương ở Triều Ca vì nói lời phản nghịch mà bị Đại vương tống vào thiên lao, đất Tây Chu nhất thời rơi vào cảnh không có chủ.

Bá Ấp Khảo tuổi còn trẻ không thể không sớm gánh vác trách nhiệm của quân hầu, mỗi ngày dốc hết tâm sức cai trị đất Tây Chu.

Nhưng Bá Ấp Khảo tuy là con trai cả của Cơ Xương, phẩm đức không có gì chê trách, nhưng tài năng cai trị lãnh địa lại không đủ, đất Tây Chu cũng chỉ miễn cưỡng duy trì được mức độ trước kia.

Hai năm không những không có tiến bộ, mà còn có dấu hiệu thụt lùi.

Điều này đã dẫn đến không ít lời dị nghị.

Phải biết Cơ Xương có chín mươi chín người con trai, người nhòm ngó vị trí thừa kế càng không biết có bao nhiêu.

Đặc biệt là nhị đệ, người được gọi là thần đồng Cơ Phát ở đất Tây Chu.

Cơ Phát tuổi còn trẻ, đã thể hiện tài năng kinh người.

Ba tuổi biết nói, năm tuổi thuộc lòng thi thư đã là chuyện bình thường.

Hai năm qua, Bá Ấp Khảo bận rộn cai trị đất Tây Chu, không có tâm trí quản lý hầu phủ, liền giao hầu phủ cho Cơ Phát quản lý.

Không ngờ Cơ Phát không những không vì tuổi nhỏ mà bó tay, ngược lại còn xử lý một cách dễ dàng, sắp xếp mọi việc lớn nhỏ trong phủ đâu vào đấy.

Về mặt đức hạnh, Cơ Phát càng như một thánh nhân có đủ mọi

phẩm đức cao thượng nhất.

Do đó trong những lời dị nghị gần đây, nhiều nhất chính là để nhị đệ Cơ Phát thay thế vị trí của y, cai trị đất Tây Chu.

Bá Ấp Khảo hiện tại vừa phải bận rộn cai trị đất Tây Chu, vừa phải đối phó với áp lực từ Triều Ca, những lời đồn thổi này ập đến, nhất thời khiến y vô cùng đau đầu.

"Người đâu, đi thúc giục phủ nha, tình hình thu chi của lãnh địa năm ngoái sao vẫn chưa gửi đến?" Bá Ấp Khảo tâm tình có chút bực bội, thúc giục thuộc hạ.

Thuộc hạ có khuôn mặt nhọn, mắt hình chữ bát, tên là Cụ Thiện, nghe Bá Ấp Khảo thúc giục liền khổ sở nói: "Công tử, những thẻ tre đó đều bị Tổng đốc phủ lấy đi rồi." Bá Ấp Khảo nhíu mày, lửa giận bốc lên đầu.

Phân chia khu vực hành chính của Đại Thương vốn kế thừa Cửu châu của nhà Hạ, sau khi Đế Giang nhân sự kiện phản Thương, thu hồi lãnh địa của bốn đại chư hầu, đã chia Cửu châu thành tứ đạo theo lãnh địa của bốn phương chư hầu, dưới đặt Tổng đốc để quản lý.

Kể từ khi Tổng đốc phủ được thành lập hai năm trước, việc làm của Bá Ấp Khảo ở đất Tây Chu thường xuyên bị cản trở.

Hiện tại những tài liệu quan trọng này bị Tổng đốc phủ lấy đi chỉ là chuyện nhỏ.

Chính lệnh do y đích thân ban bố thường xuyên bị Tổng đốc phủ bác bỏ, thậm chí phế trừ, khiến y vô cùng tức giận.

Tổng đốc phủ trong lúc tranh giành quyền cai trị đất Tây Chu với y, không lúc nào không tuyên dương danh tiếng của Đại vương.

Không thể không nói, hai năm qua, ở đất Tây Chu không còn là lời nói của một nhà Cơ Xương nữa, không ít người hiện tại mang lòng kỳ

vọng, muốn đến Triều Ca xem thành trì hùng vĩ, phồn thịnh nhất thế gian này rốt cuộc ra sao.

Điều này cũng dẫn đến danh tiếng của Đại vương ở đất Tây Chu vang dội, dân Tây Chu không còn chỉ biết Tây Bá hầu, không biết có Triều Ca.

"Đại vương tuy không hủy bỏ tước vị Tây Bá hầu, nhưng cứ thế này, đất Tây Chu của ta sớm muộn cũng sẽ trở thành vật trong tay người khác." Thái dương của Bá Ấp Khảo giật mạnh, lửa giận khiến y không thể giữ được lý trí, cũng không thể nghĩ ra đối sách.

Không biết tại sao, Bá Ấp Khảo lại nghĩ đến em trai Cơ Phát của mình, trong lòng không khỏi suy đoán nếu là Cơ Phát ngồi ở vị trí của mình sẽ đưa ra quyết định gì.

"Cơ Phát hiện đang ở đâu?" Bá Ấp Khảo hỏi Cụ Thiện.

Cụ Thiện đáp: "Nhị công tử đang ở cùng ba vị phu nhân." Vừa nghe câu trả lời của Cụ Thiện, trong lòng Bá Ấp Khảo lập tức vang lên một tiếng "quả nhiên".

Người em trai này của y cái gì cũng tốt, chỉ là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Trước kia, Cơ Phát không phải như vậy, đối với nữ tử luôn lịch sự, không dễ dàng tiếp xúc, ngay cả con gái của bạn bè do phụ thân giới thiệu cũng chỉ là bạn bè không thân.

Nhưng tình hình này đã thay đổi một thời gian trước.

Cơ Phát không biết từ đâu mang về ba nữ tử, từ đó Cơ Phát liền không còn tâm trí quản lý việc trong phủ, cả ngày quấn quýt bên ba vị phu nhân vừa cưới vào cửa.

Biết được tin này, trong lòng Bá Ấp Khảo vừa lo lắng, vừa bất mãn.

Cơ Phát là người có tài hoa nhất trong các anh em, nay lại không có chí tiến thủ, đắm chìm trong nữ sắc, y là anh trai có chút hận sắt không thành thép.

Nhưng không biết tại sao, Bá Ấp Khảo khi nghe Cơ Phát buông tay không quản hầu phủ, trong lòng lại có một chút vui mừng khôn tả.

Dường như vị trí Tây Bá hầu chắc chắn sẽ thuộc về y.

"Cơ Phát có ở trong phủ không?" "Có, nhưng nghe người bên nhị công tử nói, nhị công tử hôm nay có thể sẽ dẫn ba vị phu nhân ra ngoài thành du ngoạn." Bá Ấp Khảo nghe vậy liền lắc đầu thở dài.

Cơ Phát, người em trai từng khiến y vô cùng tự hào, bây giờ cũng trở nên không có chí khí.

Nếu phụ thân trở về Tây Kỳ, phát hiện sự thay đổi của Cơ Phát, không chừng sẽ nổi giận lôi đình, trách phạt y.

Dù không có, y là anh trai cũng phải khuyên nhủ Cơ Phát một phen, không thể để hắn tiếp tục như vậy nữa.

Bá Ấp Khảo vội vàng muốn đi tìm Cơ Phát, nhưng lại bị thuộc hạ là Cụ Thiện ngăn lại.

"Cụ Thiện, ngươi có ý gì?" Cụ Thiện nghiêm nghị nói: "Công tử, ta biết ngài muốn đi khuyên nhị công tử, nhưng nếu không phải nhị công tử biến thành bộ dạng này, những lời đồn bên ngoài đã chẳng đến mức đó." Bá Ấp Khảo nhíu mày, không cho rằng Cụ Thiện đang nói bừa, vì Cụ Thiện nói rất có lý.

Đối với hắn, người có khả năng tranh giành vị trí Tây Bá Hầu nhất chính là Cơ Phát, nếu Cơ Phát cứ sa đọa như vậy, đối với hắn chỉ có lợi chứ không có hại.

Nhưng Cơ Phát dù sao cũng là huynh đệ của hắn, hắn không thể trơ mắt nhìn huynh đệ mình sa đọa thành ra thế này mà khoanh tay

đứng nhìn.

Chương 283

"Ta là huynh trưởng của Cơ Phát, dẫn dắt nó đi vào con đường đúng đắn là trách nhiệm của ta, không cần nói nhiều nữa." Bá Ấp Khảo do dự hồi lâu, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Hắn đẩy Cụ Thiện ra, bước khỏi thư phòng, đi về phía hậu viện.

Dinh thự của Tây Bá Hầu chiếm một diện tích cực lớn, ở Tây Kỳ chẳng khác nào một quần thể cung điện, bên trong là nơi ở của gia quyến Tây Bá Hầu Cơ Xương.

Gia đình Cơ Xương con cháu đông đúc, chỉ riêng con trai đã có chín mươi chín người, trong đó ngoài con ruột ra còn có không ít nghĩa tử mà Cơ Xương nhận nuôi bên ngoài.

Vì thế mà cả tòa hầu phủ lúc nào cũng vô cùng náo nhiệt.

Nơi ở của Cơ Phát chỉ cách nơi ở của Bá Ấp Khảo một bức tường, nhưng lại cách thư phòng làm việc của Tây Bá Hầu khá xa.

Bá Ấp Khảo rời thư phòng, men theo con đường nhỏ đi một lúc.

Trên đường đi, Bá Ấp Khảo không khỏi nghĩ đến lời khuyên của Cụ Thiện, cứ để Cơ Phát chìm đắm như vậy, người được lợi nhất chắc chắn là hắn.

Nghĩ đến đây, Bá Ấp Khảo không khỏi lắc đầu cười khổ.

Tổng thể mà nói, một người do dự không quyết đoán như hắn, có lẽ không phải là ứng cử viên tốt nhất cho vị trí Tây Bá Hầu.

Đang suy nghĩ, Bá Ấp Khảo đã đến bên ngoài nơi ở của Cơ Phát.

Từ xa đã nghe thấy tiếng cười duyên dáng của phụ nữ.

Hắn đang định bước vào nơi ở của Cơ Phát thì một người phụ nữ

từ trong đi ra.

Bá Ấp Khảo vội dừng bước, nhìn kỹ lại mới nhận ra đó là đại phu nhân của nhị đệ, Hồ Cửu Nhi.

Chỉ thấy Hồ Cửu Nhi có tướng mạo quốc sắc thiên hương, trong vẻ quyến rũ lại mang nét thanh thuần, khiến người ta nhìn thấy không khỏi nảy sinh lòng thương yêu.

Thân hình uyển chuyển lả lướt ấy, dù chỉ đứng yên cũng đủ làm rung động trái tim đàn ông.

Bá Ấp Khảo cũng là một người đàn ông bình thường, thấy một tuyệt sắc nhân gian như Hồ Cửu Nhi cũng không khỏi có chút thất thần.

"Xin ra mắt đại công tử." Hồ Cửu Nhi khẽ cúi người hành lễ.

Bá Ấp Khảo lúc này mới hoàn hồn, ngượng ngùng ho nhẹ hai tiếng để che giấu sự thất thố vừa rồi.

"Nhị đệ có ở trong không?" Bá Ấp Khảo mặt hơi ửng đỏ hỏi.

Hồ Cửu Nhi gật đầu nói: "Đại công tử đến thật đúng lúc, nếu muộn hơn một chút, tướng công đã dẫn chúng ta ra ngoài rồi." Nói xong, Hồ Cửu Nhi liền xoay người dẫn Bá Ấp Khảo vào trong.

Bá Ấp Khảo đi theo sau, nhìn bóng lưng uyển chuyển của Hồ Cửu Nhi, trong lòng bất giác lại dấy lên những ý nghĩ xằng bậy.

"Không được, đó là đệ muội." Lương tri trong lòng Bá Ấp Khảo không ngừng nhắc nhở, người phụ nữ trước mắt là thê thiếp của Cơ Phát, dù có rung động đến mấy cũng không thể vượt quá giới hạn.

Nhưng dù vậy, ngọn lửa nhỏ trong lòng vẫn không hề tắt, ngược lại còn có xu hướng bùng cháy dữ dội hơn.

Ngay lúc Bá Ấp Khảo đang cảm thấy khô miệng, hai người đã đi

đến trước một cái hồ nhỏ.

Bên hồ, một người phụ nữ quyến rũ đang ôm cây đàn tỳ bà bằng ngọc thạch gảy khúc, bên cạnh là một người đàn ông tuấn tú, trong lòng ôm một mỹ nhân không hề thua kém Hồ Cửu Nhi.

Người đàn ông nhắm mắt, lắc lư đầu, miệng khẽ ngâm nga theo giai điệu của đàn tỳ bà, mỹ nhân trong lòng không ngừng đưa rượu ngon và hoa quả đến bên miệng hắn, chỉ cần hắn mở miệng là có thể tận hưởng sự phục vụ của người đẹp.

"Nhị đệ!" Bá Ấp Khảo không hiểu sao cảm thấy có chút phẫn nộ, giọng điệu cũng bất giác cao hơn rất nhiều.

Cơ Phát mở mắt ra, mới phát hiện đại ca không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt mình.

"Thì ra là đại ca đến, mau ngồi, mau ngồi." Người phụ nữ trong lòng hắn biết ý đứng dậy, cùng Hồ Cửu Nhi đứng sang một bên.

"Đây hẳn là ba vị phu nhân của nhị đệ nhỉ?

Nhị đệ thật có phúc khí!" Bá Ấp Khảo nhìn ba người phụ nữ, cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Là trưởng tử của Tây Bá Hầu, hắn cũng xem như có kiến thức rộng, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy ba người phụ nữ khuynh thành khuynh quốc như vậy, và cả ba đều là phu nhân của đệ đệ Cơ Phát.

Bá Ấp Khảo dù có bình tĩnh đến mấy cũng không khỏi có chút ghen tị.

Cơ Phát nghe Bá Ấp Khảo khen ngợi thì cười ha hả, nói: "Đều là ơn trời ban, nếu không ta cũng không gặp được họ." Hai người hàn huyên một lúc, Bá Ấp Khảo liền đi vào vấn đề chính.

“Nhị đệ, ba vị phu nhân tuy quốc sắc thiên hương, nhưng đệ không thể chìm đắm trong đó quá lâu, phải nhớ rằng đệ là thứ tử của Hầu tước...” Chưa đợi Bá Ấp Khảo nói xong, Cơ Phát đã phất tay ngắt lời.

“Đại ca nói sai rồi, ta và ba vị phu nhân tình sâu ý đậm, một khắc cũng không thể tách rời, sao lại gọi là chìm đắm mỹ sắc được.” “Huống hồ đại ca là trưởng tử của phụ thân, vị trí Tây Bá Hầu sau này cũng là của huynh, ta cũng lười tranh giành, chỉ cần được ở bên ba vị phu nhân của ta là đủ rồi.” Lời nói của Cơ Phát khiến ba mỹ nữ cười khúc khích, làm Bá Ấp Khảo nhìn đến hoa cả mắt.

Chỉ là Bá Ấp Khảo nhạy bén lại phát hiện, trong mắt Hồ Cửu Nhi đứng sau lưng Cơ Phát thoáng qua một tia bi thương.

Tia bi thương ấy chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhưng lại bị Bá Ấp Khảo, người vẫn luôn vô tình hay hữu ý chú ý đến Hồ Cửu Nhi, thu vào mắt.

“Nghe được lời tỏ bày của nhị đệ, không phải nên vui mừng sao?

Tại sao lại có vẻ bi thương?” “Lẽ nào giữa nàng và nhị đệ có uẩn khúc gì?” Bá Ấp Khảo càng nghĩ, gợn sóng trong lòng càng nhiều.

Thấy Cơ Phát không có tâm trạng nói chuyện tiếp, Bá Ấp Khảo cũng thở dài cáo biệt.

Vẫn là Hồ Cửu Nhi tiễn hắn ra ngoài.

Đi đến cửa, Bá Ấp Khảo do dự hồi lâu, nhìn Hồ Cửu Nhi sắp xoay người trở vào, không thể nhịn được nữa, bèn mở miệng hỏi: “Cửu...

Đệ muội, tuy có hơi đường đột, nhưng vừa rồi ta thấy sắc mặt nàng không ổn, có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Hồ Cửu Nhi đầu tiên giật mình, sau đó cười nói: “Đại công tử lo nhiều rồi, Cửu Nhi chỉ là đêm qua nghỉ ngơi không tốt thôi, phiền đại công tử lo lắng rồi.”

Nói xong, Hồ Cửu Nhi liền xoay người đi vào trong cửa, để lại một mình Bá Ấp Khảo đứng tại chỗ cùng với hương thơm còn vương lại.

Tuy Hồ Cửu Nhi đã phủ nhận lời hắn nói, nhưng hắn thấy, vẻ mặt của nàng không giống như đang giả vờ.

Sự kinh ngạc mà Hồ Cửu Nhi thể hiện khi bị vạch trần vừa hay cho thấy có chuyện gì đó mà hắn không biết.

Theo lý, Hồ Cửu Nhi là phu nhân của nhị đệ Cơ Phát, nàng có xảy ra chuyện gì cũng không đến lượt hắn quản.

Nhưng chỉ cần nhắm mắt lại, từng cử chỉ, nụ cười của Hồ Cửu Nhi lại hiện ra trước mắt, đặc biệt là tia bi thương thoáng qua trong đôi mắt trong như suối nguồn ấy, càng khiến hắn khó thở.

Vì vậy Bá Ấp Khảo quyết định, dù thế nào cũng phải làm rõ chuyện này.

Bá Ấp Khảo trở lại thư phòng, Cụ Thiện liền đón lấy.

"Công tử, các nơi lại gửi đến mấy bản thỉnh cầu, mời công tử phê duyệt." Bá Ấp Khảo chỉ lắc đầu, không trả lời.

Bây giờ trong đầu hắn toàn là chuyện của Hồ Cửu Nhi, đâu còn tâm trí xử lý công vụ.

Hắn xua tay, nói: "Hôm nay ta hơi không khỏe, cứ để người khác xử lý trước đi." Cụ Thiện kinh ngạc nhìn Bá Ấp Khảo một cái, thấy tâm trạng của Bá Ấp Khảo không tốt nhưng cũng không nói nhiều, cúi đầu lui ra ngoài.

Bá Ấp Khảo nặng nề dựa vào lưng ghế, thở dài một hơi.

Chương 284

“Ai!” “Tỷ tỷ, sao vậy?

Sao đột nhiên lại thở dài thế?” Hồ Hỉ Mị nhìn Hồ Cửu Nhi đột nhiên thở dài, hỏi.

Hồ Cửu Nhi nói: “Ta nhận nhiệm vụ của nương nương đã hai năm rồi, kế hoạch làm loạn Tây Chu đến giờ vẫn chưa có tiến triển gì, bảo ta sao không thở dài được?” Hồ Cửu Nhi và hai người muội muội, Hồ Hỉ Mị, Vương Quý Nhân, chính là Hiên Viên Phần Tam Yêu mà ngày đó Nữ Oa dùng Chiêu Yêu Phiên triệu đến thiên cung.

Sau khi cho các yêu quái khác lui đi, Nữ Oa giữ lại ba chị em họ, và giao cho một sứ mệnh trọng đại.

Làm loạn Tây Chu!

Theo tiến trình Phong Thần chi kiếp ban đầu, hồ ly tinh ngàn năm trong Hiên Viên Phần Tam Yêu sẽ hại chết Tô Đát Kỷ trên đường tiến cung rồi thay thế nàng ta, cùng hai muội muội gây họa cho Đại Thương, tàn sát sinh linh.

Nhưng bây giờ, theo yêu cầu của Đế Giang, Nữ Oa đã phái Hiên Viên Phần Tam Yêu đến đất Tây Chu, như một thủ đoạn để làm suy yếu thực lực của Tây Chu trước khi đại chiến Phong Thần bắt đầu.

Nhưng thời gian đã trôi qua hai năm, nàng mới dựa vào sự sắp đặt từ trước mà trở thành phu nhân của Cơ Phát.

Cửu đầu trĩ kê tinh hóa thành Hồ Hỉ Mị cười khúc khích, nói: “Tỷ tỷ không cần lo lắng, nếu đã chúng ta đã trở thành phu nhân của Cơ Phát, vậy thì khoảng cách đến việc làm loạn Tây Chu không còn xa nữa.” Hồ Cửu Nhi cười nói: “Ta đương nhiên biết, nhưng ta đã nghĩ

ra một cách, có thể đẩy nhanh kế hoạch của chúng ta." Ngọc thạch tỳ bà tinh Vương Quý Nhân đặt cây đàn tỳ bà trong tay xuống, hỏi: "Tỷ tỷ lại có quỷ kế gì à?" Trong Hiên Viên Phần Tam Yêu, Hồ Cửu Nhi là người thông minh nhất, nếu không phải nàng bày mưu tính kế, ba yêu quái bây giờ còn chưa thể trà trộn vào trong hầu phủ.

"Các ngươi có nhớ trưởng tử của Tây Bá Hầu, Bá Ấp Khảo, người hôm nay đến tìm Cơ Phát không?" "Đương nhiên nhớ, một bộ dạng đạo mạo trang nghiêm của kẻ ngụy quân tử, nhìn mà buồn nôn." Hồ Hỉ Mị lẩm bẩm.

"Không, dù hắn có khiến người ta khó chịu, nhưng hắn vẫn là một quân cờ quan trọng trong kế hoạch của ta." "Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ muốn quyến rũ Bá Ấp Khảo để hắn và Cơ Phát tranh đấu sao?" Khóe miệng Hồ Cửu Nhi cong lên một nụ cười đắc ý: "Không cần nói nhiều nữa, trò hay sắp bắt đầu rồi." Gần đây, Bá Ấp Khảo luôn cảm thấy tâm thần bất định, ngay cả cây dao cầm mà hắn yêu thích cũng đã lâu không đụng đến.

Nếu không phải gánh vác trách nhiệm quản lý đất Tây Chu, có lẽ Bá Ấp Khảo đã buông xuôi rồi.

Lúc này hắn đang đi dạo trong hoa viên của hầu phủ, chỉ có cách này mới có thể giúp tâm trạng hắn thư thái.

Hầu phủ chiếm diện tích lớn, hoa viên tươm tất trong phủ cũng có đến ba cái, là nơi lui tới thường ngày của gia quyến Cơ Xương.

Vì có Bá Ấp Khảo ở đó, nên trong hoa viên không có ai khác.

Bá Ấp Khảo một mình dạo bước trong vườn, trăm hoa đua nở không những không làm lòng hắn tĩnh lại, mà ngược lại còn khiến hắn thêm phiền muộn.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Bá Ấp Khảo ngồi trên ghế đá ôm đầu

rên rỉ.

Trước đây hắn không như vậy.

Hắn, người được mệnh danh là đấng quân tử, làm việc gì cũng có sự bình tĩnh, có khả năng kiểm soát cảm xúc rất cao.

Nhưng gần đây, khả năng đó ngày càng yếu đi, cảm xúc của hắn cũng biến động ngày càng lớn, thỉnh thoảng lại nổi nóng vì những chuyện nhỏ nhặt.

Ngay cả tâm phúc của hắn là Cụ Thiện cũng phải kinh ngạc vì điều đó.

"Ta rốt cuộc bị làm sao vậy?" Bá Ấp Khảo không khỏi tự hỏi lại một lần nữa.

"Sao vậy?" Một giọng nói bất ngờ cắt ngang suy nghĩ của Bá Ấp Khảo.

Một lời hỏi thăm như dòng suối trong chảy vào lòng hắn, xoa dịu sự phiền muộn.

Bá Ấp Khảo không cần ngẩng đầu cũng biết người đến là ai.

"Đệ muội không đi cùng nhị đệ, sao lại đến đây?" Đúng vậy, người đến không ai khác chính là đại phu nhân của Cơ Phát, Hồ Cửu Nhi.

Bá Ấp Khảo mỉm cười, từ tận đáy lòng cảm thấy bình tĩnh và vui vẻ.

Sự phiền muộn mấy ngày qua đã biến mất không dấu vết, dường như chưa từng tồn tại.

Thay vào đó là nhịp tim đập rộn ràng.

Bá Ấp Khảo biết rõ mình đã rơi vào bùa mê của Hồ Cửu Nhi không thể thoát ra.

Hồ Cửu Nhi nghe Bá Ấp Khảo hỏi thì khẽ cười, nói: "Tướng công đang nghe đàn tỳ bà, ta thấy không có việc gì nên ra ngoài đi dạo.

Không ngờ lại gặp được đại công tử." Bá Ấp Khảo nghe ra sự kinh hỉ trong lời nói của Hồ Cửu Nhi, tâm trạng cũng không khỏi vui vẻ.

Tuy hai người bị ràng buộc bởi thân phận, nhưng trong hoa viên vắng vẻ, hai người cũng không e dè mà trò chuyện.

Càng nói chuyện, Bá Ấp Khảo càng phát hiện Hồ Cửu Nhi không chỉ hiểu biết lễ nghĩa, mà còn có chung sở thích với hắn, đó là gảy dao cầm.

Chỉ là nhị đệ Cơ Phát không thích dao cầm, nên Hồ Cửu Nhi mới không có cơ hội thể hiện tài năng của mình.

"Đệ muội, nếu có cơ hội, hai chúng ta hợp tấu một khúc thì thế nào?" Lời đề nghị này vừa thốt ra, Bá Ấp Khảo đã bị chính lời nói của mình dọa cho giật mình.

Cùng Hồ Cửu Nhi cô nam quả nữ trong hoa viên đã đành, lại còn mời cùng nhau diễn tấu dao cầm, thật sự là làm chuyện đại nghịch bất đạo.

Tim Bá Ấp Khảo đập nhanh đến cực điểm, gần như muốn ngạt thở, nhưng lại không hiểu sao mong chờ Hồ Cửu Nhi có thể đồng ý lời đề nghị của hắn.

"Được chứ, chỉ là cầm kỹ của Cửu Nhi còn non kém, đại công tử đừng chê cười nhé." Bá Ấp Khảo kinh ngạc ngẩng đầu.

Nàng đồng ý rồi!

Nàng đồng ý rồi!

Bá Ấp Khảo nhìn nụ cười chân thành của Hồ Cửu Nhi, dường

như sau đêm đen vô tận đã nhìn thấy một tia nắng ấm.

Khoảnh khắc này, hắn cảm giác một hạt giống đã nảy mầm trong tim mình.

Tình yêu.

Bá Ấp Khảo vô cùng chắc chắn.

Hồ Cửu Nhi nhìn Bá Ấp Khảo đang ngẩn ngơ trước mặt, trong lòng thầm đắc ý, con cá lớn này cuối cùng cũng cắn câu.

"Đại công tử, đại công tử?

Sao vậy?" Bá Ấp Khảo hoàn hồn, mỉm cười nói: "Không có gì, vừa rồi nghĩ đến vài chuyện nên thất thần, thật xin lỗi." Nhìn dung nhan xinh đẹp của Hồ Cửu Nhi, sự do dự trong lòng hắn trở nên kiên định.

"Đệ muội, ngày đó ta thấy nàng mặt mày ưu tư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hồ Cửu Nhi lắc đầu, gượng cười nói: "Đa tạ đại công tử quan tâm, thực ra không có chuyện gì đâu." Bá Ấp Khảo vội nói: "Cửu Nhi, bây giờ nàng còn xem ta là người ngoài sao?" Bá Ấp Khảo sững sờ, hắn đã trực tiếp gọi tên Hồ Cửu Nhi.

Hồ Cửu Nhi kinh ngạc nhìn Bá Ấp Khảo: "Ngài, ngài gọi ta là gì?" Lúc này trong lòng Bá Ấp Khảo như vừa vượt qua một bức tường cao, nhìn thấy phong cảnh tươi đẹp phía sau, cảm giác vừa tội lỗi lại vừa kích thích, khiến người ta không thể dứt ra.

"Cửu Nhi, chúng ta quen biết tuy ngắn ngủi, nhưng lại như tri kỷ, những lễ nghi trần tục đó không cần phải quá câu nệ." Hồ Cửu Nhi bề ngoài ngoan ngoãn gật đầu, nhưng sự đắc ý trong lòng gần như tràn ra ngoài.

Là hồ ly tinh ngàn năm, nàng cực kỳ giỏi về mị thuật và cách quyến rũ đàn ông, chưa bao giờ thất bại.

Cố tỏ ra lo lắng, nhưng lại im lặng không nói, chính là chiêu dục cầm cố túng, để Bá Ấp Khảo tự mình mắc câu.

Bá Ấp Khảo trông như một đấng quân tử, nhưng Hồ Cửu Nhi còn chưa dùng đến ba phần công lực, đã khiến hắn phải giơ tay đầu hàng.

"Ở đây không có ai khác, không cần lo có người biết, cứ yên tâm nói ra, ta có thể giúp nhất định sẽ giúp." Có lời đảm bảo của Bá Ấp Khảo, Hồ Cửu Nhi trông có vẻ không còn do dự, kể ra thân thế đã được bịa đặt sẵn.

Chương 285

"Ba chị em ta gia đạo sa sút, phụ thân mắc bệnh qua đời, ta trên đường lưu lạc đến Tây Kỳ thì gặp cướp, may mà tướng công kịp thời xuất hiện, cứu ta, nếu không ta cũng không thể sống đến bây giờ." "Tuy ta vô cùng cảm tạ tướng công, nhưng phần mộ của gia phụ hoang phế, ta lúc nào cũng lo lắng, nhưng lại không muốn để tướng công lo, nên không nói ra." Bá Ấp Khảo bừng tỉnh ngộ, thì ra là chuyện này.

"Cửu Nhi không cần lo lắng, chuyện nhỏ này ta sẽ tự mình đi lo liệu giúp nàng." "Như vậy có được không?" "Sao lại không được?

Chúng ta là tri kỷ, chút chuyện nhỏ này không cần phải lo lắng." Sau khi hỏi rõ nơi chôn cất phụ thân của Hồ Cửu Nhi, Bá Ấp Khảo ngẩng cao đầu bước ra khỏi hoa viên.

Để lại một mình Hồ Cửu Nhi với nụ cười bí ẩn.

Thời gian thoáng chốc đã trôi qua nửa năm.

Trong nửa năm, vì Bá Ấp Khảo đã giúp Hồ Cửu Nhi xử lý chuyện phần mộ của cha nàng, mối quan hệ của hai người càng thêm thân thiết, thường xuyên hẹn nhau trong hoa viên đó để gảy dao cầm.

Khoảng thời gian này đối với Bá Ấp Khảo là thời gian hạnh phúc nhất trong đời, tất cả những ngày tháng đã qua đều không thể sánh bằng.

So với niềm hạnh phúc này, những lời đồn thổi bên ngoài đều không đáng nhắc đến.

Thuộc hạ đã vô số lần khuyên can, bảo hắn tránh xa Hồ Cửu Nhi, để tránh bị người ta đàm tiếu.

Nhưng Bá Ấp Khảo đều bỏ ngoài tai, vẫn làm theo ý mình.

Cơ Phát cũng biết chuyện này, nhưng không trách tội Hồ Cửu Nhi, mà lại nổi trận lôi đình với Bá Ấp Khảo.

Hai huynh đệ lần đầu tiên xảy ra tranh cãi kể từ khi hiểu chuyện.

Sau đó Cơ Phát liền giam lỏng Hồ Cửu Nhi trong nhà, không cho ra ngoài.

Bá Ấp Khảo không còn cách nào khác, nhưng trong lòng lại ngứa ngáy khó chịu, vạn bất đắc dĩ đành chọn cách trèo tường vào nhà Cơ Phát giữa đêm khuya để hẹn hò với Hồ Cửu Nhi.

Nhưng cuộc hẹn hò của hai người bị Cơ Phát bắt quả tang, Cơ Phát trong cơn thịnh nộ đã đánh Hồ Cửu Nhi.

Bá Ấp Khảo cố gắng ngăn cản Cơ Phát, hai người trong lòng đều có lửa giận, động tác lại mạnh, từ khuyên can dần dần biến thành ẩu đả.

Người hầu nghe tin chạy đến thấy cảnh tượng này đều sững sờ, khó khăn lắm mới tách được hai người ra.

Sau chuyện này, Cơ Phát liền dẫn ba vị phu nhân dọn ra khỏi hầu phủ, nhìn ánh mắt không nỡ của Hồ Cửu Nhi, Bá Ấp Khảo lòng như dao cắt.

Hắn nhận ra mình không thể rời xa Hồ Cửu Nhi, nhưng Cơ Phát rời đi, sẽ chia cắt hoàn toàn hắn và Hồ Cửu Nhi.

Dù vạn phần không muốn, Bá Ấp Khảo cũng không thể trước mắt bao người mà cướp Hồ Cửu Nhi, đành phải để Cơ Phát rời đi.

Giữa lúc cả thành đều lan truyền tin đồn hai con trai của Tây Bá Hầu huynh đệ tương tàn, một bức thư tố cáo của Cơ Phát đã đẩy Bá Ấp Khảo đến bờ vực thẳm.

Bức thư tố cáo chi tiết những hành vi xấu xa của huynh trưởng Bá Ấp Khảo, quyến rũ vợ của huynh đệ, không giữ đạo đức luân thường, khắp nơi hãm hại ấu đệ, thật không phải là con, không phải là anh, cũng không xứng làm người kế vị Tây Bá Hầu.

Cuối cùng, Cơ Phát yêu cầu Bá Ấp Khảo trong thời hạn quy định phải giao ra vị trí Đại Tây Bá Hầu, nếu không sẽ sử dụng các biện pháp khác.

Bức thư tố cáo này được dán ở bên cổng thành sầm uất nhất của Tây Kỳ, nhất thời thu hút vô số người vây xem.

Người dân không hiểu, tại sao phủ Tây Bá Hầu vốn huynh hữu đệ cung lại xảy ra chuyện xấu hổ như vậy.

Nhưng Bá Ấp Khảo biết rõ, Cơ Phát làm vậy là muốn dồn hắn vào đường cùng, để trả thù chuyện hắn và Hồ Cửu Nhi ở bên nhau.

Bá Ấp Khảo càng lúc càng phẫn nộ, cuối cùng trong lòng quyết đoán, gọi tâm phúc Cụ Thiện đến.

"Lập tức dẫn người đến chỗ Cơ Phát, với tội danh vu khống Đại Tây Bá Hầu, bắt nó về giam vào đại lao." Cụ Thiện vừa kinh ngạc vừa vui mừng, kinh ngạc vì Bá Ấp Khảo trở nên quyết đoán như vậy, vui mừng vì Bá Ấp Khảo cuối cùng cũng thông suốt, muốn tranh giành vị trí Tây Bá Hầu với Cơ Phát.

Bất kể vì lý do gì, chỉ cần Bá Ấp Khảo chịu ra tay, những thuộc hạ như họ nhất định sẽ tuân theo.

Nhưng khi Cụ Thiện dẫn thân binh đến nơi ở của Cơ Phát, mới phát hiện nơi đó đã không còn một bóng người.

"Khốn kiếp, chạy rồi!

Nó đi đâu rồi?" Khi Bá Ấp Khảo phái người tìm kiếm tung tích của Cơ Phát, đột nhiên nhận được tin tức của hắn.

Nói là tin tức, không bằng nói là chiến thư.

Trong chiến thư lại một lần nữa liệt kê tội trạng của Bá Ấp Khảo, cuối cùng còn thêm một điều là ý đồ mưu hại huynh đệ ruột thịt, vì vậy Cơ Phát không thể không trốn khỏi Tây Kỳ, lôi kéo hàng chục tiểu chư hầu ủng hộ mình, khởi binh phản kháng sự bạo chính của Bá Ấp Khảo.

Bá Ấp Khảo kinh ngạc xen lẫn tức giận, không chỉ hạ lệnh chỉnh đốn quân đội xuất chiến, mà còn gửi một bản tấu chương đến phủ tổng đốc Tây Chu để trình lên Triều Ca.

Tấu chương mất hai tháng mới đến được tay Đế Giang.

Lúc này đang là buổi triều hội, đại loạn ở đất Tây Chu khiến các đại thần trong triều bàn tán sôi nổi, mỗi người một ý.

Đế Giang xem qua tấu chương rồi đưa cho Phí Trọng.

"Đọc cho mọi người nghe đi." Trong triều đường nhất thời chỉ còn lại giọng của Phí Trọng.

Đế Giang thì chìm vào suy tư.

Hiên Viên Phần Tam Yêu làm loạn Tây Chu vốn là mệnh lệnh của hắn, nhưng không ngờ lại thành công đến vậy, khiến hai huynh đệ Bá Ấp Khảo và Cơ Phát trở mặt thành thù, trực tiếp động binh.

Đất Tây Chu vốn phồn thịnh trù phú giờ đã biến thành nơi chiến loạn, dân chúng lầm than, dù Cơ Xương có trở về Tây Chu, cũng không thể có đủ quân đội và lương thực để phản Thương.

"Các ái khanh thấy thế nào?

Có ý kiến gì cứ nói thẳng." Văn Trọng là người đầu tiên đứng ra, nói: "Đại vương, Tây Chu động loạn, lão thần xin được lĩnh mệnh đi bình định." Văn Trọng là công thần bình định cuộc loạn ở Bắc Hải,

chưa kịp nghỉ ngơi mấy năm Tây Chu lại xảy ra chuyện, không thể không đứng ra xin dẫn binh đi bình định.

Nhưng Vân Trung Tử hiện đang bị Đế Giang giam trong thiên lao không thoát ra được, cũng không có cách nào luyện chế ra Thông Thiên Thần Hỏa Trụ để thiêu chết Văn Trọng ở Tuyệt Long Lĩnh.

Đế Giang cũng không có ý định phái quân đội tham gia vào chuyện của Tây Chu.

"Thái sư có lòng rồi, nhưng đây là chuyện nhà của Tây Chu, chúng ta không nên can thiệp, cứ để họ tự giải quyết." Đế Giang mỉm cười bác bỏ đề nghị của Văn Trọng.

"Nếu không có ý kiến gì khác, chuyện này cứ vậy đi." Đại loạn ở Tây Chu là chuyện tốt mà Đế Giang vui mừng thấy nó thành công, nên tạm thời hắn không có thời gian rảnh để can thiệp vào tranh chấp của hai huynh đệ.

Hắn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Gần đây hắn nghe nói trong thành Triều Ca có một vị thần tử, tính toán không sai một ly, có thể biết quá khứ vị lai, kiếp trước kiếp này, thật thần kỳ.

Đế Giang phái Khổng Tuyên đi dò la một phen, mới biết thì ra là Khương Tử Nha đã đến Triều Ca.

Nhưng bây giờ Triều Ca không còn tỳ bà tinh, cũng không đến lượt Khương Tử Nha phóng hỏa thiêu ra chân thân của tỳ bà tinh để thể hiện pháp lực.

Nhưng y vẫn đến Triều Ca không biết vì lý do gì.

Khổng Tuyên không dò la ra được kết quả mà Đế Giang muốn.

Vì vậy Đế Giang định vi phục xuất cung, xem thử nhân vật quan

trọng đã phò tá Tây Chu lật đổ Đại Thương này rốt cuộc là hạng người gì.

Chương 286

Thế là Đế Giang liền thay một bộ bào phục màu đen, mang theo Tô Đát Kỷ cải trang nam và Khổng Tuyên cải trang thành phó nhân ra khỏi vương cung, đi thẳng đến nơi Khương Tử Nha bày sạp.

Đến nơi mới phát hiện trước sạp của Khương Tử Nha đã đông nghịt người.

Đế Giang nhìn về phía Khổng Tuyên, Khổng Tuyên vã mồ hôi hột giải thích: "Mấy ngày nay, danh tiếng của Khương Tử Nha này vang dội, người đến xem bói ngày càng nhiều, phụ thân, hay là chúng ta về đi?" Đế Giang cười nói: "Đã đến rồi thì cứ xem thử xem." Thế là ba người họ tìm một chỗ trong quán trà đối diện sạp của Khương Tử Nha, vừa uống trà vừa xem Khương Tử Nha biểu diễn.

"Ba vị cũng đến tìm lão thần tiên xem bói à?" Một người đàn ông mập mạp mặc áo gấm thấy có chỗ trống, liền tự nhiên ngồi xuống.

Thấy trang phục của Đế Giang và mọi người đơn giản nhưng chất liệu không tầm thường, liền biết ba người không phải người bình thường, trong lòng nảy sinh ý muốn kết giao.

Thế là thấy ba người có hứng thú với Khương Tử Nha, liền bắt đầu thao thao bất tuyệt.

"Ba vị đã đến tìm lão thần tiên, có biết sự thần kỳ của lão thần tiên không?" Khổng Tuyên bực bội định đuổi người đàn ông mập đi, nhưng bị Đế Giang ngăn lại, nói: "Ồ, vậy sao?" Người đàn ông mập đắc ý nói: "Mấy ngày trước ta cầu lão thần tiên xem giúp ta một quẻ, không chỉ nói ra chuyện của ta không sai một ly, mà còn giúp ta kiếm được một khoản thu nhập không nhỏ.

Ngài nói ta có biết không?" Đế Giang cười nói: "Nếu ngài là người

quen của lão thần tiên, vậy có thể nhờ lão thần tiên xem cho ta trước được không?" Sắc mặt người đàn ông mập cứng đờ, nhìn thấy vẻ trêu chọc trong mắt Đế Giang, mặt đỏ bừng nghiến răng nói: "Được, ta đi nói với lão thần tiên." Sau đó liền thấy người đàn ông mập chen vào đám đông đối diện, hồi lâu không thấy ra.

Đột nhiên đám đông một trận xôn xao, những người dân vốn đang vây quanh sạp xem bói đều tản ra.

Người đàn ông mập mồ hôi đầm đìa chạy đến nói: "Lão thần tiên đồng ý rồi, theo ta đi." Người đàn ông mập thực ra cũng kinh ngạc vì lão thần tiên lại đồng ý yêu cầu của hắn, chuyện này mà truyền ra ngoài, thật là vẻ vang.

Đế Giang lắc đầu cười, dẫn Tô Đát Kỷ và Khổng Tuyên đến trước sạp của Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha lúc này khoảng sáu bảy mươi tuổi, tóc tai đã bạc trắng, nhưng tinh thần quắc thước, mặt mày hồng hào, nhìn Đế Giang với ánh mắt kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn nói: "Khách nhân muốn xem gì?" Đế Giang cười cười, nói: "Ở đây có thể xem được gì?" "Kiếp trước kiếp này, nhân duyên tiền trình, đều có thể xem." "Tốt, vậy xem cho ta tiền trình." Khương Tử Nha nghe vậy cũng không do dự, lấy một nắm cỏ thi ném lên bàn, cỏ thi nhẹ nhàng bay xuống, rơi trên bàn tạo thành hình ảnh Bàn Cổ đỉnh thiên lập địa.

"Lão thần tiên, quẻ này giải thế nào?" Sắc mặt Khương Tử Nha ngưng trọng, ngón tay nhanh chóng bấm đốt, miệng cũng lẩm bẩm, nghe Đế Giang hỏi mà không thấy trả lời, vẫn đang không ngừng bấm đốt.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Khương Tử Nha không những không có được đáp án, mà sắc mặt cũng ngày càng tái nhợt.

"Phụt!" Một ngụm máu tươi từ miệng Khương Tử Nha phun ra,

làm bay tung tóe đám cỏ thi trên bàn.

"Lão thần tiên sao vậy?

Xem một quẻ mà phun cả máu, thật là lợi hại quá đi?" Khổng Tuyên không ngừng châm dầu vào lửa.

Khương Tử Nha cũng không để ý đến lời trêu chọc của Khổng Tuyên, chắp tay với Đế Giang nói: "Tiền trình của vị đại nhân này ta không xem ra được, xin thứ tội." Khương Tử Nha không hoảng sợ, thật sự không xem ra được, ngay cả quẻ tượng do cỏ thi bày ra hắn cũng là lần đầu tiên thấy.

Dù đã dốc hết sở học cả đời, Khương Tử Nha cũng không xem ra được tiền trình của người trước mặt, vừa rồi suýt chút nữa đã mất mạng.

"Như vậy mà cũng dám tự xưng là tính toán không sai một ly?" Khổng Tuyên không tha cho Khương Tử Nha.

Đang định nói tiếp, Đế Giang đã ngăn lại.

"Không xem ra được tiền trình của ta, vậy có xem ra được tiền trình của ngươi không?" Sắc mặt Khương Tử Nha lại thay đổi một lần nữa, vốn đã trắng bệch, bây giờ càng không còn chút máu.

Hắn phất tay áo, liền định bỏ cả sạp mà chạy trốn.

Nhưng chưa đi được hai bước, thân người đã bị kéo ngược lại, bị Khổng Tuyên xách cổ áo lôi về.

"Phụ thân, người này xử trí thế nào?" "Đem về cung." Khương Tử Nha nghe vậy đồng tử co rút, vạn lần không ngờ người đến xem bói lại là chủ nhân của Đại Thương, hôn quân trong truyền thuyết!

Nhưng Trụ Vương trước mắt không phải là một người phàm, tại sao hắn lại không xem ra được tiền trình của y?

Trong lúc Khương Tử Nha còn đang không hiểu, hắn đã bị đưa về vương cung.

"Khương Tử Nha, bây giờ đã rõ thân phận của ta rồi chứ?" Đế Giang mặc vương bào, nhìn Khương Tử Nha đang quỳ dưới chân mình nói.

Khương Tử Nha không cam tâm gật đầu.

"Ta luôn cầu hiền như khát, cũng đã nghe danh Khương Tử Nha là bậc hiền tài, có ý nguyện vì Đại Thương ta hiệu mệnh không?" Khương Tử Nha kinh ngạc ngẩng đầu, Trụ Vương hôn quân vô đạo lại chiêu mộ hắn?

Hắn không nghe lầm chứ.

"Sao?

Không muốn sao?" Khương Tử Nha cười khổ nói: "Khí số Thành Thang đã tận, ta vào triều làm tướng cũng không có tác dụng gì, huống hồ ta còn gánh vác sắc lệnh của Thiên Tôn, không thể vào triều làm tướng, xin đại vương lượng thứ." Đế Giang cười lạnh nói: "Đều nói khí số Đại Thương ta sắp tận, ngươi ở Triều Ca nhiều ngày như vậy, có thấy nơi nào giống như khí số sắp tận không?

Dưới gầm trời này, đâu chẳng phải là đất của vua, ngươi không muốn vào triều làm tướng, phò tá ta, lại cứ phải đến Tây Kỳ phản Thương sao?" Y biết?

Khương Tử Nha toàn thân chấn động, trong đầu liền hiện ra một câu hỏi như vậy.

Hắn phụng mệnh xuống núi là để đến Tây Kỳ phò tá thánh chủ, lật đổ triều Thương tàn bạo vô nhân.

Nhưng Trụ Vương làm sao lại biết được?

Đế Giang nào quan tâm đến suy nghĩ của Khương Tử Nha, hắn biết rõ Khương Tử Nha là môn đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn dưới trướng Xiển Giáo, là nhân vật lớn đứng trên Phong Thần Đài, tay cầm Phong Thần Bảng sắc phong cho chư thần.

Người như vậy nếu không thể dùng, cũng không thể để rơi vào tay kẻ địch.

Dứt khoát không làm thì thôi, đã làm thì làm cho tới, chém cỏ trừ tận gốc!

Khương Tử Nha thấy Đế Giang chìm vào im lặng, trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Trực giác của hắn luôn rất chuẩn, xem ra lần này đại nạn sắp ập đến đầu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Đế Giang hoàn hồn liền cười.

Nụ cười đó tràn đầy sát ý.

"Nếu đã không thể vì ta mà dùng, thay vì để ngươi đi đầu quân cho kẻ địch của Đại Thương, không bằng đưa ngươi vào luân hồi, đỡ phải gây họa cho Đại Thương ta." Khương Tử Nha nghe vậy, lập tức kêu oan: "Đại vương, ta chưa từng phạm luật pháp, dựa vào đâu mà trị tội ta?" Khương Tử Nha có không phục thế nào, cũng không thể thay đổi ý chí của Đế Giang.

Nếu Đế Giang đã muốn giết hắn, vậy thì hắn chắc chắn phải chết.

Khương Tử Nha tâm niệm thay đổi nhanh chóng, suy nghĩ về khả năng trốn thoát.

Nhưng thuộc hạ của Đế Giang dường như có pháp lực, không yếu hơn hắn, bị chế trụ căn bản không thể động đậy, ngay cả pháp lực cũng không thể điều động.

Khổng Tuyên đã đặt cấm chế lên người Khương Tử Nha, giao cho hai thị vệ đưa Khương Tử Nha đến Ngọ Môn xử trảm.

"Phụ thân, tại sao con lại cảm thấy không thể giết được lão già này?" Đế Giang cười nói: "Cảm giác của con là đúng, vì hắn là nhân vật quan trọng trong Phong Thần đại kiếp lần này, sẽ phát huy tác dụng quan trọng, có một số người không thể chết nhanh như vậy." Trong số những người đó tự nhiên bao gồm cả Đế Giang.

Mục đích cuối cùng của Đế Giang chính là giành chiến thắng trong cuộc chiến Phong Thần, thay thế Khương Tử Nha trở thành người sắc phong cho chúng thần.

Muốn sắc phong cho chúng thần, bảo vật quan trọng là Phong Thần Bảng là thứ không thể thiếu.

Thứ này hiện đang ở trong tay Hồng Quân, Đế Giang cũng không thể vì nó mà đại chiến một trận với Hồng Quân.

Hắn đoán định nếu Khương Tử Nha có nguy hiểm đến tính mạng, người của Xiển Giáo nhất định sẽ ra tay.

Như vậy vừa có thể buộc Khương Tử Nha phải đến Tây Kỳ sớm hơn, phò trợ Tây Chu, cũng có thể sớm xây dựng được Phong Thần Đài.

Chương 287

Chỉ cần Phong Thần Đài xây xong, vậy thì Hồng Quân sẽ giao Phong Thần Bảng cho Khương Tử Nha.

Phong Thần Bảng một khi đã rời khỏi tay Hồng Quân, bất kể ở trong tay ai, đều là vật trong túi của Đế Giang.

Không lâu sau, Khương Tử Nha đã bị áp giải ra Ngọ Môn, bị trói chặt quỳ trên đài hành hình.

Giám trảm quan có chút uất ức, bây giờ đã quá ngọ, không phải giờ chém đầu, nhưng đây là do đại vương đích thân hạ lệnh sắp xếp, không thể không tuân theo.

Cảnh Khương Tử Nha bị áp giải ra ngoài Ngọ Môn đã thu hút không ít người dân Triều Ca đến xem.

Các hoạt động giải trí ở Đại Thương rất thiếu thốn, xem chém đầu là một trong số ít thú vui của người dân Triều Ca.

Chỉ là lần này người bị xử trảm trông có vẻ quen mắt.

"Không phải là lão thần tiên tính toán không sai một ly sao?" Có người qua đường mắt tinh nhận ra Khương Tử Nha chính là nhân vật nổi tiếng nhất Triều Ca mấy ngày gần đây.

"Lão thần tiên bị xử trảm rồi?

Có nhầm không vậy?" "Dưới sự trị vì của đại vương làm gì có oan sai?

Muốn giết người thì chắc chắn là đã phạm tội." Mấy năm Đế Giang trị vì Triều Ca đã cho thấy hiệu quả, người dân thà tin vào nha môn chứ không tin vào những thần tiên ma quỷ từ đâu xuất hiện.

Khương Tử Nha trơ mắt nhìn những người dân vốn kính cẩn gọi hắn là lão thần tiên bây giờ lại đang hưng phấn chờ xem hắn bị chém đầu.

Thậm chí có người sốt ruột còn thúc giục đao phủ mau ra tay.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Trụ Vương tàn bạo vô nhân, tại sao lại có nhiều người dân tin tưởng y như vậy?

Khương Tử Nha không biết rằng, hắn tu luyện trong núi nhiều năm, đã sớm lạc hậu với thời đại này.

Người dân không những không nể nang những tu sĩ đạo sĩ này, thậm chí còn xem họ như đề tài bàn tán sau bữa ăn.

"Giờ đã đến, hành hình!" Giám trảm quan ra lệnh, đao phủ ngậm một ngụm rượu, phun lên thanh đại đao chém đầu sáng loáng.

Rượu phun ra dưới ánh nắng mặt trời tạo thành một dải cầu vồng.

Khương Tử Nha lập tức cảm thấy gáy mình lạnh toát, bi thương từ trong lòng dâng lên.

Hắn tu đạo dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn của Xiển Giáo mấy chục năm, đạo hạnh cao thâm, có thể dùng một lá bùa để giữ cho Tỷ Can đã mất thất khiếu linh lung tâm không chết ngay lập tức.

Nhưng bây giờ hắn không thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào để bảo vệ mình.

Pháp lực của hắn đã bị thuộc hạ của Trụ Vương chế trụ, dù cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra.

Mệnh ta hết rồi.

Tráng chí chưa thành thân đã chết!

Trong lúc Khương Tử Nha đang cảm thán, bên ngoài Ngọ Môn đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong.

Cát bay đá chạy, bất kể là người dân hay đao phủ đều không khỏi đưa tay che mặt.

Cuồng phong đến nhanh, đi cũng nhanh, đợi tất cả mọi người mở mắt ra, lại phát hiện Khương Tử Nha vốn đang quỳ trên đài hành hình đã biến mất không dấu vết.

"Lão thần tiên biến mất rồi?" "Thì ra lão thần tiên thật sự là thần tiên a!" Tuy không xem được chém đầu, nhưng chuyện Khương Tử Nha biến mất trước mặt mọi người cũng khiến người dân Triều Ca cảm thấy chuyến đi này không uổng.

Giám trảm quan vã mồ hôi hột, phạm nhân bị giám trảm là do đại vương đích thân phân phó, bây giờ người chưa chém đã biến mất, tội của hắn lớn rồi.

"Chuyện này ta biết rồi, lui xuống đi." Đế Giang phất tay, để giám trảm quan đang như được đại xá lui xuống.

"Xem ra đúng là người của Xiển Giáo đã ra tay, cũng không biết đối mặt với một đất Tây Chu chia rẽ, Khương Tử Nha sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào." Ngoài thành Triều Ca, Khương Tử Nha xoa xoa cổ tay bị trói đến đau rát.

"Đa tạ sư huynh ra tay cứu giúp." Quảng Thành Tử mỉm cười xua tay, nói: "May mà sư tôn dặn ta xuống núi tìm ngươi, nếu không thật sự đã xảy ra chuyện rồi." Khương Tử Nha thở dài nói: "Ở trong vương cung Triều Ca ta đã gặp một cao thủ, bị hắn hạ cấm chế lên người, thế nào cũng không giải được." Quảng Thành Tử nói: "Người đó là nghĩa tử của Tổ Vu Đế Giang, Khổng Tuyên, là con của huyền điểu, bản thân có cảnh giới cực cao, theo bên cạnh Đế Giang nhiều năm lại có không ít tiến bộ, ngay cả ta cũng không dám đối địch với

hắn, sư đệ thua không oan." Khương Tử Nha nói: "Khổng Tuyên không phải ở bên cạnh Đế Giang sao?

Tại sao lại xuất hiện ở Triều Ca, trợ Trụ vi ngược?" Quảng Thành Tử giải thích: "Ta nghe nói, thiên mệnh huyền điểu, giáng sinh làm Thương, Đại Thương và huyền điểu có mối quan hệ mật thiết không thể tách rời, Khổng Tuyên lại là con của huyền điểu, hạ giới giúp đỡ Đại Thương thực sự là bình thường, sư đệ không cần quá lo lắng." "Nhưng Đại Thương có sự trợ giúp mạnh mẽ như vậy, chúng ta dốc toàn lực phò tá thánh chủ Tây Chu, cũng không ai là đối thủ của Khổng Tuyên, phải làm sao bây giờ?" Quảng Thành Tử cười cười nói: "Không sao, sư tôn đã báo chuyện của Khổng Tuyên cho Tây phương nhị thánh, mấy ngày nữa họ sẽ đích thân ra tay đối phó với Khổng Tuyên." Nghe lời của Quảng Thành Tử, Khương Tử Nha không khỏi có chút á khẩu, từ khi nào thánh nhân lại trở nên rẻ mạt và không cần mặt mũi như vậy, đối phó với một tồn tại dưới thánh nhân cũng phải đích thân ra tay, thực sự quá mất thân phận thánh nhân.

Quảng Thành Tử cười nói: "Người của Tây phương giáo vì Tổ Vu Đế Giang ra tay nên bây giờ chỉ còn lại vài con mèo con, hoàn toàn không thành khí hậu, nếu Tây phương nhị thánh còn giữ mặt mũi, e rằng chẳng bao lâu nữa Tây phương giáo sẽ không còn chỗ đứng." Tình cảnh thảm hại của Tây phương giáo được chúng sinh Hồng Hoang nhìn thấy, không hề có sự đồng tình, chỉ có hả hê.

Khương Tử Nha không biết nhiều về bí mật của thánh nhân, nhưng sau khi biết có thánh nhân ra tay đối phó với Khổng Tuyên, gánh nặng trong lòng cũng đã được đặt xuống.

"Sư đệ đừng ở lại Triều Ca nữa, đất Tây Chu đã xảy ra biến cố lớn, nếu đi muộn hơn e rằng sẽ ảnh hưởng đến sự sắp xếp của sư tôn." Lời của Quảng Thành Tử khiến Khương Tử Nha giật mình, đến Triều Ca ngoài việc muốn xem Trụ Vương thế nào, hắn còn định cứu

Cơ Xương và Vân Trung Tử đang bị giam trong thiên lao ra.

Nhưng bây giờ Quảng Thành Tử lại muốn hắn từ bỏ những mục tiêu này, trực tiếp đến Tây Kỳ.

"Nhưng sư huynh, nếu không cứu Tây Bá Hầu ra, làm sao có thể thảo phạt Đại Thương?" Quảng Thành Tử lắc đầu nói: "Khi phượng hoàng kêu ở Kỳ Sơn, Cơ Xương không ở Tây Kỳ, có thể thấy ông ta không phải là thánh chủ, thánh chủ là người khác, chỉ cần tìm được thánh chủ để phò tá, có Cơ Xương hay không cũng không quan trọng.

Về phần Vân Trung Tử, tự có duyên pháp của mình." Có ý kiến của sư huynh, Khương Tử Nha cũng không tiện phản bác, đang định lên đường, Quảng Thành Tử phất tay một cái, một con dị thú xuất hiện trước mắt Khương Tử Nha.

Con dị thú này đầu lân đuôi báo, thân như rồng, bốn vó đạp mây lành và linh quang, bề ngoài trông giống hươu mà không phải hươu, giống ngựa mà không phải ngựa, giống bò mà không phải bò, giống lừa mà không phải lừa.

Chính là tọa kỵ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tứ Bất Tượng.

"Sư tôn thấy ngươi không có tọa kỵ, đi lại khó khăn, đặc biệt lệnh cho ta tặng Tứ Bất Tượng cho ngươi, để tiện cho việc đi lại tác chiến." Khương Tử Nha trong lòng ấm áp, bái tạ Quảng Thành Tử, lật mình ngồi lên Tứ Bất Tượng, cưỡi linh quang bay về phía tây.

Quảng Thành Tử nhìn về hướng Triều Ca, ý vị không rõ thở dài một hơi rồi cũng ẩn đi thân hình.

Trong một góc của thành Triều Ca, một người từ trong bóng tối đi ra.

Người này đầu đội khăn xanh, chân đi giày gai, thân mặc bào phục tay áo rộng bay trong gió, bên hông đeo một thanh bảo kiếm sáng lấp

lánh, nhìn về hướng Khương Tử Nha đi về phía tây, khinh thường hừ một tiếng.

"Ngươi muốn phò tá thánh chủ Tây Kỳ, ta đây sẽ vào vương cung Triều Ca, để cho sinh linh dưới trướng thánh chủ của ngươi phải lầm than, máu chảy vạn dặm." Người nói chính là môn hạ của Xiển Giáo, đồ đệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sư đệ của Khương Tử Nha, Thân Công Báo.

Thân Công Báo và sư huynh Khương Tử Nha luôn bất hòa, khi tu đạo trên núi Côn Luân đã châm chọc đối đầu nhau.

Sau khi nhận lệnh sư phụ xuống núi tham gia Phong Thần chi kiếp, hai sư huynh đệ liền mỗi người một ngả, không gặp lại nhau nữa.

Khương Tử Nha không biết rằng, Thân Công Báo vẫn luôn âm thầm theo sau hắn, để dò la ý đồ của hắn.

Bây giờ Thân Công Báo đã thấy rõ, Khương Tử Nha muốn hiệp trợ thánh chủ của đất Tây Chu thảo phạt Đại Thương.

Là tử đối đầu của Khương Tử Nha, Thân Công Báo tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đối đầu với hắn.

Đợi Quảng Thành Tử cũng rời khỏi Triều Ca, hắn không nói hai lời liền hóa thành một đạo linh quang bay vào trong vương cung.

Đế Giang đang xử lý chính sự tựa hồ có cảm giác ngẩng đầu lên, lắc đầu cười nhẹ hai tiếng, gọi: "Khổng Tuyên, có khách đến, đi tiếp đãi một phen." Khổng Tuyên đứng ngoài thư phòng, trên người ngũ sắc thần quang đại tác, bao trùm cả tòa vương cung.

Thân Công Báo vừa mới vào vương cung không lâu.

Chương 288

"Kẻ cuồng đồ to gan, dám tự tiện xông vào vương cung, có biết tội chết không?" Khổng Tuyên một tay xách Thân Công Báo lên, lớn tiếng quát.

Thân Công Báo bất lực, không ngờ trong vương cung lại có đại năng như vậy, ngũ sắc thần quang chỉ quét qua một cái, hắn đã không thể động đậy.

"Ta là môn hạ của Ngọc Hư Cung núi Côn Luân, đến để hiệu lực cho đại vương." Khổng Tuyên khinh miệt nói: "Đồ đệ của lão già Nguyên Thủy?

Uống nhầm thuốc rồi à?

Không đi phò tá Tây Chu lại chạy đến Triều Ca làm gì?" Thân Công Báo kinh hãi: "Ngươi dám nói năng bất kính với Thiên Tôn!

Cẩn thận Thiên Tôn giáng thiên phạt xuống ngươi." Khổng Tuyên cười ha hả: "Lão già Nguyên Thủy đích thân hạ giới cũng không dám nói với ta như vậy, một tiểu bối lại dám ăn nói cuồng ngôn, để xem Nguyên Thủy có bao nhiêu bản lĩnh dạy đồ đệ, theo ta vào đi." Khổng Tuyên xách Thân Công Báo đi vào thư phòng, ném hắn xuống đất, nói: "Phụ thân, là tên này." Thân Công Báo thân là đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, dù sao cũng là người có thân phận, nhưng đối mặt với thủ đoạn của Khổng Tuyên, một chút tức giận cũng không thể sinh ra.

Khi thấy Đế Giang đang ngồi trước bàn xử lý công văn, trong mắt không khỏi dâng lên.

Một người có thể khiến đại năng như vậy nhận làm phụ thân, sao có thể là người phàm?

Đế Giang không để ý đến Thân Công Báo, lên tiếng hỏi: "Thân Công Báo?" Thân Công Báo sững sờ: "Ngài biết danh húy của ta?" "Nguyên Thủy thật càng sống càng thụt lùi, muốn can thiệp vào Phong Thần chi kiếp mà ngay cả thập nhị kim tiên của Xiển Giáo cũng không nỡ phái ra sao?" Ý tứ trong lời nói là xem thường Thân Công Báo.

Nhưng có Khổng Tuyên đứng bên cạnh, Thân Công Báo cũng chỉ dám giận mà không dám nói.

"Nghe nói ngươi muốn trung thành với ta?

Có bản lĩnh gì không?" Thân Công Báo nhất thời nghẹn lời, vốn dự liệu sẽ được vua của Đại Thương cung kính mời về, phong cho một chức vị khách khanh, thỉnh thoảng hưởng thụ cung phụng.

Nhưng giọng điệu của Đế Giang rất bình thản, dường như không hề để ý đến hắn.

"Là đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, có chút khí phách cũng là chuyện tốt, nhưng Hồng Hoang rộng lớn, vượt xa tưởng tượng của các ngươi, người tài đức vô số, nếu ngươi vô tài vô đức, ta giữ ngươi lại làm gì?" Dằn vặt hồi lâu, Thân Công Báo mới miễn cưỡng mở miệng nói: "Sở trường của ta không phải là đại đạo, chính đạo, mà là tà đạo bàng môn, và có chút giao tình với các tu sĩ đạo sĩ hoặc thần tiên ẩn cư bốn phương, có thể thay mặt đại vương đi làm khách, thuyết phục họ đến Triều Ca trung thành với đại vương." Ở dưới mái hiên người ta, không thể không cúi đầu.

Lòng oán hận của Thân Công Báo đối với Khương Tử Nha đã chiếm vị trí chủ đạo, để đối phó với Khương Tử Nha, Thân Công Báo ngay cả mặt mũi cũng không cần.

Đế Giang nói: "Nếu đã như vậy, liền nhậm chức vị quốc sư của Đại Thương, phụng mệnh ta, đến các danh sơn đại xuyên, đi khắp các cao nhân ngoại thế, thuyết phục họ đến Triều Ca trung thành với ta,

nếu có công, ta nhất định sẽ có trọng thưởng." Trọng thưởng mà Đế Giang nói chính là được sắc phong trên Phong Thần Bảng, để những tu sĩ đạo sĩ chỉ biết trốn trong hang động tu luyện ra núi giúp đỡ, cũng có thể tăng thêm số lượng người được phong thần, để tiện cho việc điền vào các chức vị trong thiên cung.

Khổng Tuyên theo ý của Đế Giang giải khai cấm chế của Thân Công Báo, để hắn rời đi.

"Phụ thân, không lo hắn sẽ chạy trốn sao?" Đế Giang tự tin cười nói: "Hắn sẽ không chạy, để đối phó với Khương Tử Nha, chút khí phách này, hắn có thể chấp nhận." "Nhưng tu vi cảnh giới của hắn bình thường, phong cho hắn một chức quốc sư chẳng phải là lãng phí sao?" Đế Giang lắc đầu không nói, thứ mạnh nhất của Thân Công Báo không phải là tu vi cảnh giới, mà là cái miệng có thể nói người chết sống lại.

Trong Phong Thần chi kiếp ban đầu, một câu "Đạo hữu xin dừng bước" của Thân Công Báo, không biết đã lừa bao nhiêu năng nhân dị sĩ vốn muốn phản Thương trở thành pháo hôi cho Đại Thương chống lại Tây Chu.

Thời gian thoáng chốc đã trôi qua một năm.

Trong một năm này, Đại Thương đã xảy ra những thay đổi cực lớn.

Lãnh địa của ba trong bốn đại chư hầu Đông, Nam, Bắc dưới sự mưu hoạch của Đế Giang đều đã thuộc về tay hắn, một bộ phận tiểu chư hầu không phục tùng bị trục xuất đến vùng biên cảnh xa xôi để sống lay lắt.

Tây Bá Hầu Cơ Xương và Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ cùng với Vân Trung Tử vẫn bị giam trong thiên lao chưa được thả ra.

Tại đất Tây Chu, chiến hỏa liên miên.

Cuộc chiến tranh giành vị trí hầu tước giữa hai huynh đệ Bá Ấp Khảo và Cơ Phát diễn ra vô cùng ác liệt, không có dấu hiệu dừng lại.

Một lượng lớn ruộng đất bị bỏ hoang, vô số trai tráng bị trưng binh ra chiến trường.

Đất Tây Chu vốn phồn hoa nay khắp nơi cỏ dại mọc um tùm, mười nhà thì chín nhà trống không, chẳng khác nào địa ngục trần gian.

Nhưng hai huynh đệ nhà Tây Bá Hầu vẫn chưa chịu bãi binh, ngược lại còn có xu hướng ngày càng kịch liệt.

Một năm trước, Khương Tử Nha cưỡi thánh thú Tứ Bất Tượng từ Triều Ca đến đất Tây Chu, tìm được vị thánh chủ gọi là Cơ Phát, và được Cơ Phát bổ nhiệm làm quốc tướng, chủ trì đại cục.

Mặt khác, Tán Nghi Sinh phụng mệnh Tây Bá Hầu Cơ Xương phò tá đại công tử Bá Ấp Khảo, cũng được Bá Ấp Khảo trọng dụng.

Hai người đều triệu tập các tu sĩ, tiên thần quen biết đến trợ chiến, đẩy cuộc chiến đến mức độ thảm khốc hơn.

Trong lúc đất Tây Chu hỗn loạn như một nồi cháo, Đại Thương nhân cơ hội phát triển mạnh mẽ các ngành nghề, ngày nay Đại Thương kinh tế phồn vinh, quốc phú dân cường, binh hùng tướng mạnh, hoàn toàn khác với bộ dạng lung lay sắp đổ của Đại Thương hơn mười năm trước.

Mối quan tâm của Đế Giang lúc này lại đặt vào chuyện gia đình của tổng binh Trần Đường Quan, Lý Tĩnh.

Ba năm trước, Nữ Oa đã cho một viên linh châu tử nghịch ngợm trong tay mình hạ phàm chuyển thế đầu thai, phu nhân của tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh, Ân Thập Nương, mang thai.

Một lần mang thai kéo dài đến ba năm rưỡi.

Không ít người đều nói đứa con trai nhỏ này của Lý Tĩnh là yêu quái.

Vì vậy Lý Tĩnh đã nhiều lần muốn Ân Thập Nương bỏ đứa bé đi, nhưng Ân Thập Nương sống chết không chịu, hai vợ chồng thậm chí vì thế mà trở mặt.

Khi đó Đế Giang nghe được tin này, liền hạ một đạo ý chỉ, nói rằng người mà Ân Thập Nương mang thai là thần vật chuyển thế, một khi giáng sinh tất là thiên chi kiêu tử, khác với người thường.

Đế Giang lại hỏi, nếu vợ chồng Lý Tĩnh đồng ý, hắn có thể thu đứa bé chưa ra đời làm đồ đệ.

Vợ chồng Lý Tĩnh nhận được ý chỉ thì mừng rỡ khôn xiết, đứa bé chưa ra đời đã có duyên pháp như vậy, tương lai chắc chắn không thể lường được.

Được đại vương thu làm đệ tử, càng khiến gia đình Lý Tĩnh một bước lên mây.

Mấy ngày gần đây, tin tức từ Triều Ca lại truyền đến, bên cạnh đại vương có người giỏi bói quẻ tính ra được con trai thứ ba của Lý Tĩnh sẽ ra đời trong vài ngày tới, đại vương vô cùng vui mừng, quyết định ngự giá thân chinh đến Trần Đường Quan.

Tin tức này vừa truyền ra, liền gây nên một làn sóng xôn xao.

Đại vương từ khi kế vị đến nay chưa từng xuất tuần rời khỏi Triều Ca, lần đầu tiên ngự giá xuất tuần lại đến Trần Đường Quan.

Tổng binh Trần Đường Quan là nhân vật thế nào, mà lại có thể khiến đại vương đặt trạm dừng chân đầu tiên của chuyến xuất tuần ở đó?

Các đại thần trong triều không ai không ghen tị, các tướng lĩnh đóng quân ở ngoài thầm mắng Lý Tĩnh gặp may mắn.

Lý Tĩnh thì bận rộn chỉ huy quan viên và binh lính chỉnh đốn Trần Đường Quan, để nghênh đón đại vương giá lâm.

Ngày đại vương xuất tuần, Triều Ca chấn động.

Từ lúc mặt trời mọc, đoàn xe xuất tuần đã bắt đầu rời khỏi vương cung, mãi đến khi mặt trời lên cao, những chiếc xe phía sau vẫn lần lượt ra khỏi cổng vương cung.

Quy mô của chuyến xuất tuần này đâu chỉ ngàn cỗ xe!

Người đi theo không chỉ có văn võ bá quan, cung nhân hầu hạ, mà còn có cả các phi tần hậu cung.

Ngoài Tô Đát Kỷ ra, ba vị hậu phi trong hậu cung đều có mặt trong đoàn xuất tuần, ngay cả Khương Vương Hậu đã bị ra rìa từ lâu cũng có tên trong danh sách.

Đế Giang dường như muốn dọn trống cả vương cung Triều Ca.

Đương nhiên cũng có người nghi ngờ về sự an toàn của chuyến xuất tuần của đại vương, dù sao thì cuộc loạn ở Tây Chu đã bắt đầu lan sang các khu vực lân cận, khó tránh khỏi có kẻ lòng dạ bất chính muốn nhân cơ hội đại vương xuất tuần để làm những chuyện mờ ám.

Vì vậy trong đội ngũ đi theo có một nửa binh lính của Tả Vệ và Long Vệ hộ giá, các năng nhân dị sĩ từ khắp nơi cũng trà trộn trong đội ngũ để bảo vệ sự an toàn của đại vương.

Chương 289

Đối với người dân Triều Ca, đây là một sự kiện trọng đại cả đời chỉ có một lần, đoàn xe vừa mới ra khỏi vương cung đã thu hút vô số người vây xem.

Người dân Triều Ca chỉ xem náo nhiệt, một số người có ý đồ thì lại nhìn thấy cơ hội.

"Ăn cơm rồi!" Trong thiên lao, ngục tốt vẫn như thường lệ mang cơm vào trong lao phòng.

Cơ Xương đưa tay nhận lấy rồi đặt sang một bên.

Ba người họ bị Đế Giang giam trong thiên lao đã gần bốn năm, trong bốn năm đó, vô số lần nhìn thấy hy vọng từ trong tuyệt vọng, rồi lại nhìn hy vọng tan vỡ.

Ngạc Sùng Vũ vốn ngày nào cũng gào thét oan uổng nay cũng đã im lặng, dường như đã từ bỏ mọi sự kháng cự, cam tâm nhận mệnh.

Đợi ngục tốt đi rồi, Cơ Xương đưa tay vào dưới khay cơm, cẩn thận sờ soạng, liền phát hiện bên dưới có dán một mảnh vải.

Lấy mảnh vải ra mở xem, trên đó viết: "Đại vương hôm nay ngự giá xuất tuần đến Trần Đường Quan." Chỉ một câu ngắn ngủi, đã khiến ngọn lửa hy vọng trong lòng ba người lại một lần nữa bùng cháy.

Theo tin tức nhận được trước đó, lần xuất tuần này của đại vương sẽ mang theo một đám năng nhân dị sĩ đã đầu quân cho Đại Thương cùng đi.

Theo suy đoán của Vân Trung Tử, chỉ cần người đã đặt cấm chế trong thiên lao rời khỏi Triều Ca, ông ta liền có thể nhân cơ hội đột

phá cấm chế, đưa họ trốn khỏi thiên lao.

Mảnh vải này không nghi ngờ gì chính là một tín hiệu.

"Đạo trưởng, ngài cảm thấy thế nào rồi?" Cơ Xương quan tâm hỏi.

Trong bốn năm, mỗi ngày Vân Trung Tử ngoài việc luận đạo với họ ra, thì chính là thử đột phá cấm chế, vô số lần thử trong bốn năm, khiến Vân Trung Tử vô cùng quen thuộc với cấm chế trong thiên lao.

Khổng Tuyên chân trước vừa rời khỏi Triều Ca, Vân Trung Tử chân sau đã cảm ứng được sự suy yếu của cấm chế.

"Có tác dụng!

Quả nhiên có tác dụng!" Vân Trung Tử mừng rỡ khôn xiết, lần này ông ta đã thực sự nhìn thấy hy vọng trốn thoát.

Không thể không nói, cấm chế của Khổng Tuyên vô cùng mạnh mẽ, ngay cả cao nhân đắc đạo có pháp lực cao thâm như Vân Trung Tử cũng bó tay chịu trói bị giam cầm suốt bốn năm.

Nếu không phải hắn theo Đế Giang cùng xuất tuần, e rằng Vân Trung Tử và Cơ Xương sẽ chết già trong thiên lao.

Cấm chế xuất hiện suy yếu, Vân Trung Tử cũng nhờ đó mà cảm ứng được sự lưu động của pháp lực.

Ông ta vội vàng sử dụng pháp thuật, một ngón tay điểm vào điểm mấu chốt của cấm chế.

Một tiếng "cạch" giòn tan, giống như tiếng xiềng xích vỡ tan.

Vân Trung Tử mừng rỡ ngửa mặt lên trời hét dài, khiến Cơ Xương và Ngạc Sùng Vũ cũng vui mừng khôn xiết.

"Chúc mừng đạo trưởng đột phá cấm chế, trở lại tự do!" "Cùng vui, cùng vui." Ba người bạn tù chúc mừng nhau, đều nhìn thấy trong

mắt đối phương sự khao khát tự do.

"Ta sẽ đưa hai vị rời khỏi thiên lao, không biết hai vị có nơi nào để đi không?" Cơ Xương không chút do dự nói: "Xin đạo trưởng đưa ta đến Tây Kỳ, Tán Nghi Sinh sau khi trở về Tây Kỳ, rất ít có tin tức truyền về, lòng ta rất lo." "Nam Bá Hầu có nơi nào để đi không?" Ngạc Sùng Vũ lắc đầu, hắn đã biết lãnh địa của mình sớm đã bị đại vương thu nạp, nếu dám trở về, chắc chắn sẽ bị bắt.

Cơ Xương thấy Ngạc Sùng Vũ vẻ mặt cô đơn, liền khuyên: "Quân hầu không có nơi nào để đi, không bằng theo ta về Tây Kỳ một chuyến." Ngạc Sùng Vũ bất đắc dĩ đành phải đồng ý.

Chỉ thấy Vân Trung Tử ấn lên vai hai người, chân giẫm một cái, liền thi triển độn thuật, trong nháy mắt đã biến mất trong thiên lao.

Trong đoàn xe xuất tuần của Đế Giang, Khổng Tuyên trong lòng có cảm ứng, bẩm báo: "Phụ thân, Vân Trung Tử và Cơ Xương quả nhiên đã trốn khỏi thiên lao." Đế Giang chỉ "ừ" một tiếng rồi không có biểu hiện gì thêm.

Việc Khổng Tuyên đi theo là do hắn sắp xếp, hắn biết rõ chỉ cần Khổng Tuyên đi, dù Vân Trung Tử không phá được cấm chế, các môn nhân của Xiển Giáo khác cũng sẽ đến cứu viện.

Mọi chuyện đúng như hắn dự liệu, Vân Trung Tử và Cơ Xương sau khi rời khỏi Triều Ca lập tức chọn cách trốn đi.

Điểm đến của họ chắc chắn là Tây Kỳ.

Cũng không biết Cơ Xương bây giờ nhìn thấy đất Tây Chu đang chìm trong chiến hỏa, nhìn thấy hai huynh đệ Bá Ấp Khảo và Cơ Phát đồng thất thao qua sẽ có cảm nghĩ gì.

Tuy không biết cảm nhận nội tâm của Cơ Xương, nhưng Đế Giang có thể chắc chắn rằng, chỉ cần Cơ Xương trở về Tây Kỳ, thì

toàn bộ Tây Chu không những không thể thống nhất trở lại, mà ngược lại sẽ còn chia rẽ nghiêm trọng hơn.

Một Tây Chu chiến loạn, một Tây Chu suy yếu mới phù hợp với lợi ích của Đế Giang.

Sự bố trí của các thánh nhân, trong mắt Đế Giang căn bản không đáng một đồng.

Phải biết rằng, ngay cả các thánh nhân trong ván cờ trời đất lần này cũng chỉ là những quân cờ lớn hơn một chút mà thôi.

Đế Giang sau khi chuyển thế thành Trụ Vương, qua một thời gian dài bố trí và mưu hoạch, đã ngồi lên vị trí người chơi cờ.

Đối thủ của hắn chính là Thiên Đạo, là Hồng Quân.

Chỉ là đối thủ đến nay vẫn bị che mắt, thậm chí không biết mình có đối thủ.

Bây giờ cả bàn cờ đều mặc cho Đế Giang một mình tùy ý hành động, không hề có chút kiêng dè.

Trần Đường Quan ở phía đông nam của Triều Ca, ngự giá đi suốt ba tháng mới đến nơi.

Ngày đến nơi, tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh cùng gia quyến và toàn thể tướng sĩ Trần Đường Quan đã sớm đợi ở ngoài cửa quan.

Gia đình Lý Tĩnh từ xa đã nhìn thấy đoàn xe dài như một con rồng, trong lòng vô cùng chấn động.

Lý Tĩnh rời Triều Ca nhậm chức tổng binh Trần Đường Quan đã hơn mười năm, đây là lần đầu tiên trong những năm gần đây ông ta thấy ngự giá của đại vương.

Trước đây cũng từng thấy ngự giá của đại vương, nhưng chưa

bao giờ long trọng đến thế.

Trong gia đình, ngay cả gia chủ Lý Tĩnh cũng đã trợn mắt há mồm, huống chi là ba mẹ con Ân Thập Nương.

Kim Tra, Mộc Tra đều lớn lên ở nơi hẻo lánh như Trần Đường Quan, cũng chưa từng thấy cảnh đời, nhìn thấy đoàn xe dài như rồng không khỏi vỗ tay reo hò.

Na Tra nhỏ nhất ngậm ngón tay, đôi mắt to chớp chớp.

Cách đây không lâu Na Tra mới vừa ra đời, lúc sinh ra toàn thân phát ra kim quang, giống như thánh nhân chuyển thế.

Tay phải Na Tra đeo một chiếc vòng vàng, tên là Càn Khôn Quyển, người khoác một dải lụa đỏ, chính là Hỗn Thiên Lăng.

Vừa sinh ra đã mang theo chí bảo, lại có ý chỉ từ trước, Lý Tĩnh cũng không cho rằng Na Tra là yêu quái chuyển thế, đối với nó vô cùng thân mật.

Đợi xe của Đế Giang đến, gia đình Lý Tĩnh và toàn thể tướng sĩ Trần Đường Quan đều quỳ lạy xuống đất hô vạn tuế.

"Đứng lên đi, các tướng sĩ vì quả nhân trấn giữ biên cương đã vất vả rồi!

Công tích của các ngươi đáng để quả nhân mãi mãi ghi nhớ, Đại Thương cũng vậy!" Các tướng sĩ vô cùng phấn khích, đồng thanh hô lớn: "Đại vương vạn tuế, Đại Thương vạn tuế!" Sau khi phất tay, Đế Giang nhìn về phía Lý Tĩnh, nói: "Lý ái khanh, chúng ta từ biệt ở Triều Ca đã hơn mười năm chưa gặp, vất vả cho khanh rồi." Thực ra, khi Lý Tĩnh rời Triều Ca trấn thủ Trần Đường Quan, Đế Giang vẫn chưa hồi phục ký ức, dù có hồi phục cũng sẽ không có ấn tượng với một tổng binh biên quan nhỏ bé.

Nếu không phải Linh Châu Tử chuyển thế đầu thai, hắn còn chẳng

nhớ Lý Tĩnh là ai.

“Đây là ba người con trai của gia đình khanh sao?

Chương 290

Quả nhiên là nhân tài.” Nhìn thấy ba người con trai nhà họ Lý, Đế Giang không khỏi nảy ra một ý.

Gia đình Lý Tĩnh trong tương lai đều sẽ đầu thân vào sự nghiệp phản Thương, Kim Tra, Mộc Tra trong Phong Thần chi kiếp ban đầu bị Xiển Giáo thu nhận vào môn, trở thành một thành viên của Xiển Giáo, Na Tra còn là đại quân tiên phong của Khương Tử Nha.

Thay vì để cả gia đình này trong tương lai đứng về phía đối lập với hắn, không bằng bây giờ thu phục họ triệt để, trở thành trợ lực của hắn, để Tây Chu không có tướng tài để dùng.

Đế Giang lần lượt xoa đầu ba đứa trẻ, nói với Lý Tĩnh: “Ba người con trai của Lý ái khanh đều là những nhân vật có thiên phú phi phàm, tương lai chắc chắn không thể lường được, thay vì để chúng ở lại Trần Đường Quan lãng phí thời gian, không bằng để ba đứa theo quả nhân cùng về Triều Ca.” “Vừa hay trong Triều Ca tập trung nhiều năng nhân dị sĩ, quả nhân sẽ tìm cho chúng những sư phụ thích hợp nhất, nếu không hài lòng, quả nhân thậm chí có thể đích thân dạy dỗ.” Ba đứa nhỏ đừng nhìn bây giờ còn nhỏ, trong tương lai đều là những nhân vật mạnh mẽ nhục thân thành thánh, thu nhận về dưới trướng sớm sẽ tăng thêm không ít chiến lực.

Lý Tĩnh mừng rỡ khôn xiết, kéo hai người con trai vội nói: “Còn không mau khấu tạ thánh ân của đại vương?” Ân Thập Nương ôm Na Tra, có chút không tình nguyện quỳ xuống tạ ơn.

Đế Giang nói: “Lý phu nhân có điều gì lo ngại sao?” Ân Thập Nương không để ý đến ánh mắt ra hiệu của Lý Tĩnh, mở miệng nói: “Dân phụ biết đại vương coi trọng ba người con trai của ta, nhưng

dân phụ là người tục, ba đứa trẻ còn nhỏ, thực sự không nỡ lòng xa cách chúng." "Tình yêu thương con cái của Lý phu nhân khiến người ta kính phục, quả nhân cũng không phải là người không thông tình đạt lý, nếu Lý phu nhân không nỡ xa ba vị công tử, cũng có thể theo quả nhân cùng trở về Triều Ca, cũng tiện cho việc chăm sóc ba đứa trẻ." Đế Giang vừa nói, vừa nhẹ nhàng xoa nựng khiến Na Tra cười khúc khích.

Thằng nhóc này năm đó ở thiên cung nghịch ngợm đến mức nào, nếu không có Nữ Oa che chở, hắn đã sớm ném Linh Châu Tử ra ngoài rồi.

Không ngờ sau khi chuyển thế lại trở nên đáng yêu như vậy.

Ân Thập Nương nghe điều kiện của Đế Giang lập tức hai mắt sáng rực, là một người mẹ, bà tất nhiên hy vọng con cái có thể trưởng thành trong môi trường tốt hơn, nhìn khắp Đại Thương, Triều Ca đương nhiên là lựa chọn hàng đầu.

Lại có lời hứa của đại vương về các năng nhân dị sĩ làm sư phụ dạy dỗ.

Bà hận không thể bây giờ bay đến Triều Ca ngay.

Lý Tĩnh bị bỏ rơi một bên cảm thấy ghen tị, sau khi đại vương đến Trần Đường Quan, sự chú ý không đặt lên người ông ta, mà cứ bàn luận về ba thằng nhóc con.

Ta đây đường đường là tổng binh Trần Đường Quan, vì Đại Thương trấn giữ biên quan hơn mười năm, không bằng ba thằng nhóc còn hôi sữa?

Không có ta, làm gì có ba thằng nhóc đó!

Lý Tĩnh nhìn bộ dạng của Ân Thập Nương, chắc chắn sẽ đồng ý lời mời của đại vương, đến lúc đó vợ mang con chạy hết đến Triều

Ca, để lại một mình ông ta cô đơn ở Trần Đường Quan, cả ngày đối mặt với đám lính tráng.

Ngày tháng này còn sống được nữa không?!

Lý Tĩnh cứng cổ định từ chối lời mời của đại vương, nhưng vừa quay đầu, đã thấy ánh mắt như muốn giết người của Ân Thập Nương.

"Ông mà dám mở miệng, lão nương đây đích thân tiễn ông đi gặp Diêm Vương!" Lý Tĩnh toàn thân rùng mình một cái, nuốt lại những lời đã đến bên miệng.

Vợ chồng Lý Tĩnh quả thật khiến người ta không nhịn được cười.

Lý Tĩnh là một hũ giấm chua, ngay cả giấm của con trai cũng ăn, còn Ân Thập Nương cũng không phải dạng vừa, một tay ngự phu thuật khiến Lý Tĩnh có muốn nhảy cũng không thoát khỏi lòng bàn tay.

"Đại vương, Na Tra vừa mới chào đời không lâu, hai mẹ con nếu phải đi đường xa e rằng không chịu nổi.

Xin Đại vương gia hạn thêm một thời gian, đợi Thập Nương dưỡng tốt thân thể, Na Tra lớn hơn một chút sẽ cùng nhau đến Triều Ca, Đại vương thấy thế nào?" Cuối cùng, Lý Tĩnh đã đưa ra một giải pháp trung hòa.

Đế Giang cười ha hả: "Không sao, cốt nhục chia lìa là đại kỵ của nhân luân, Lý ái khanh suy nghĩ rất chu toàn, vậy thì cứ đợi thêm ít ngày nữa." Sau khi xác nhận xong chuyện này, Đế Giang đã đạt được mục đích của chuyến tuần du lần này, liền theo sự dẫn dắt của Lý Tĩnh tham quan các công sự phòng ngự trong ngoài ải Trần Đường.

Ải Trần Đường một mặt giáp biển, một mặt tựa núi, là một quan ải quan trọng của Đại Thương.

Lý Tĩnh cũng là một tướng tài đắc lực, trấn thủ ải Trần Đường

hơn mười năm chưa từng xảy ra sai sót.

"Lý ái khanh hơn mười năm như một ngày kiên trì trấn thủ, thực sự vất vả, công lao to lớn.

Không biết Lý ái khanh có ý định điều đến Triều Ca không?" Lẽ ra Đế Giang muốn điều Lý Tĩnh đến Triều Ca chỉ cần một chỉ lệnh là đủ, việc khách khí thương lượng như vậy chẳng qua là để xem trong thâm tâm Lý Tĩnh có bị ý thức phản Thương xâm thực hay không.

Lúc này Lý Tĩnh làm gì có ý thức phản Thương, nghe đề nghị của Đế Giang, mắt y lập tức rưng rưng.

Không chỉ cảm động vì Đế Giang thấu hiểu sự vất vả của mình, mà còn vì y không cần phải một mình cô đơn canh giữ quan ải nữa.

Hai người đi dọc bờ biển, Lý Tĩnh chỉ tay ra biển nói: "Ải Trần Đường giáp với Đông Hải, trong biển thỉnh thoảng có Long tộc xuất hiện, nhưng chưa từng quấy nhiễu cư dân trên bờ, sống với chúng ta rất hòa thuận." Đế Giang khẽ gật đầu, Long tộc sao!

Lũ thuộc hạ này của ta thật lâu rồi không gặp.

Đợi đến đêm, Đế Giang gọi Khổng Tuyên: "Cùng ta đi một chuyến ra biển, xem xem Long tộc bây giờ sống thế nào rồi." Khổng Tuyên sáng mắt lên, nói: "Phụ thân muốn dùng đến sức mạnh của Long tộc sao?" Đế Giang đáp: "Ải Trần Đường gần biển, có thể giúp ta trông chừng gia đình Lý Tĩnh, đặc biệt là Na Tra, để tránh kẻ có ý đồ xấu giở trò." Khổng Tuyên gật đầu, đi theo sau Đế Giang ra bờ biển.

Trên bầu trời đêm, trăng sáng treo cao, sóng biển từng đợt vỗ vào bãi cát.

Khổng Tuyên vung tay gọi ra một tấm khiên trong suốt bao bọc hai người, giơ tay nâng lên, hai người liền lặn xuống biển.

Càng lặn sâu, áp lực nước càng lớn, nhưng có tấm khiên của

Khổng Tuyên bảo vệ, hai người căn bản không cảm nhận được chút áp lực nào.

Biển đêm tối đen như mực, mắt không thể nhìn thấy gì, nhưng Khổng Tuyên lại biết nơi Long cung mà Long tộc cư ngụ, một đường thông suốt không trở ngại tiến đến đáy biển.

Đi qua một eo biển, trước mắt đột nhiên sáng lên ánh bảo quang, một tòa cung điện vàng son lộng lẫy xuất hiện trước mắt Đế Giang.

Trong lòng biển sâu tăm tối tĩnh mịch, sự xuất hiện của cung điện tỏ ra vô cùng đột ngột.

Nhưng cung điện này đã tọa lạc ở đây hàng chục triệu năm.

Một tên lính tôm đang dựa vào cửa Long cung ngủ gật, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân.

Hắn dụi dụi mắt, phát hiện không phải mình đang mơ, lập tức nhảy dựng lên, giơ cây xiên chặn hai người Đế Giang lại.

"Kẻ nào, dám tự tiện xông vào?" Khổng Tuyên khinh thường cười: "Lão rồng già kia bao năm không gặp đã học được thói ra vẻ rồi." Nói xong, cũng không để ý đến sự ngăn cản của tên lính tôm, hướng về Long cung hét lớn một tiếng: "Lão lươn già!

Ra đây gặp người mau!" Một tiếng hét lớn khiến toàn bộ Long cung chấn động không thôi.

San hô và trân châu dùng để trang trí rơi lả tả xuống.

Mấy chục con rồng hiện ra chân thân từ trong Long cung lao ra, đến trước mặt Đế Giang và Khổng Tuyên.

"Các ngươi là ai?

Dám lớn tiếng làm ồn ào trước Long cung của ta, có biết đã xúc phạm đến Chân Long tiên tổ là tội chém đầu không." Khổng Tuyên

thấy Đế Giang giao mọi chuyện cho mình xử lý, liền trực tiếp đứng ra quát: "Thứ gì thế này?

Cũng dám ra đây làm mất mặt, mau cút về cho đại gia ta!" Không thấy Khổng Tuyên ra tay, chỉ bộc phát khí thế đã trấn áp đám tiểu bối Long tộc ngã ngửa ra sau.

"Lão lươn già, bao năm rồi, Long tộc sao lại vô dụng thế này!" "Khổng Tuyên, bắt nạt tiểu bối không phải là chuyện đáng khoe khoang đâu." Một giọng nói già nua vang lên, đám tiểu bối Long tộc và lính tôm tướng cua vội vàng quỳ rạp xuống đất.

"Bái kiến Chân Long Lão tổ!!" "Chân Long Lão tổ an hảo!" Một con rồng già từ Long cung bay ra, thân hình vô cùng to lớn, chỉ một chiếc vảy cũng lớn hơn một đình đài trong Long cung.

Toàn bộ thân thể nó cuộn lại, bảo quang của Long cung cũng vì thế mà mờ đi.

Chân Long hóa thành hình người, thấy Khổng Tuyên thì hàn huyên vài câu, nhưng ánh mắt lại nhìn thấy Đế Giang đang đứng sau lưng Khổng Tuyên, tức thì toàn thân chấn động, không nhịn được muốn quỳ xuống hành đại lễ.

Đế Giang khẽ lắc đầu một cách khó nhận ra, Chân Long tâm lĩnh thần hội, nói: "Đi theo ta." Nói rồi, cũng không để ý đến đám long tử long tôn đang quỳ trên mặt đất, dẫn Đế Giang và Khổng Tuyên đi vào sâu trong Long cung.

Đế Giang thấy xung quanh không có ai, giơ tay bố trí một đạo trận pháp che chắn, có thể ngăn chặn cả Thánh Nhân nghe lén.

"Bái kiến chủ nhân, nguyện chủ nhân thành đại đạo, vĩnh hằng bất hủ." "Chủ nhân!" Chân Long hai mắt đẫm lệ, hiển nhiên là vui quá hóa khóc: "Chủ nhân đã mất tung tích cả ngàn năm, không ngờ tại hạ

lúc sinh thời còn có thể gặp lại chủ nhân." Đế Giang thấy Chân Long vẫn trung thành với mình, hài lòng gật đầu: "Tốt, bao năm qua đi, lòng trung thành của ngươi vẫn còn đó, vậy thì cơ hội lần này xem như là phần thưởng cho Long tộc các ngươi." Chân Long mừng rỡ, vội vàng bái tạ: "Chủ nhân có bất kỳ phân phó gì, Long tộc chúng tôi toàn tộc dù có chết cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ của chủ nhân." Khổng Tuyên chen vào: "Lão lươn già lại tự hạ thấp mình rồi, thực lực của ngươi mà ra ngoài, e rằng ngoài Thánh Nhân ra không ai làm gì được ngươi đâu nhỉ?" Chân Long đắc ý cười, nói: "Long tộc tuy đã lui về ở ẩn, nhưng vẫn không dám lơ là tu luyện, luôn luôn chuẩn bị để phục vụ chủ nhân." Công phu nịnh hót quả không hổ là lão già sống sót từ thời Tam tộc đại chiến, thật là thuần thục, thao thao bất tuyệt!

Chương 291

Đế Giang cũng không mấy để tâm, nói: "Đại kiếp Phong Thần lần này, ta muốn Long tộc ra biển trợ giúp ta, đến ngày phong thần, Long tộc các ngươi sẽ là thủy thần của tất cả sông ngòi hồ biển trong Hồng Hoang." Quả nhiên chủ nhân bá khí!

Một lần ra tay liền lấy toàn bộ sông ngòi hồ biển của Hồng Hoang làm phần thưởng.

Chỉ cần nguồn nước không cạn, Long tộc liền có thể hưởng thụ hương hỏa cúng bái một ngày, đời đời không dứt.

"Chủ nhân phân phó, chúng tôi nhất định sẽ vào sinh ra tử, không từ nan." Đế Giang bình thản nói: "Không cần, cứ làm hết sức là được." Khổng Tuyên nhớ ra, nói: "Lão lươn già, trên bờ Đông Hải có một ải Trần Đường ngươi có biết không?" "Có phải là ải Trần Đường do Lý Tĩnh trấn giữ?" "Chính là nó, ở ải Trần Đường có người mà phụ thân coi trọng, ngươi trông chừng cho kỹ, nếu để kẻ gian thừa cơ lẻn vào, hậu quả ngươi biết rồi đấy." Chân Long đối với việc Khổng Tuyên cáo mượn oai hùm có chút khó chịu.

Theo y thấy, thực lực của mình và Khổng Tuyên thực ra không chênh lệch bao nhiêu.

Khổng Tuyên kiêu ngạo như vậy hoàn toàn là nhờ vào việc là người thân cận của chủ nhân.

"Chủ nhân, bên cạnh ngài chỉ có một mình Khổng Tuyên hộ vệ, an toàn thật đáng lo ngại, hay là để tại hạ cùng đi theo hầu hạ, để chủ nhân có thể an tâm mưu hoạch trong kiếp Phong Thần." Nếu là người khác, có được Chân Long của Long tộc hộ vệ, e rằng cười đến không khép được miệng.

Nhưng Đế Giang lại bình thản từ chối: "Ngươi ở lại Đông Hải thống lĩnh Long tộc còn quan trọng hơn việc đi theo ta.

Long tộc là một mắt xích không thể thiếu trong kế hoạch của ta, có ngươi ở đó, ta mới có thể yên tâm." Nhìn thấy cơ duyên của Khổng Tuyên hiện giờ, Chân Long thà bỏ mặt mũi, vứt bỏ Long tộc cũng muốn ở bên cạnh Đế Giang.

Đáng tiếc Khổng Tuyên đã nhanh chân đến trước, Chân Long chỉ có thể trơ mắt nhìn.

"Ta thấy trong Long cung có không ít lính tôm tướng cua, trong lúc ta chưa thông báo, ngươi có thể thống nhất toàn bộ thủy tộc trước." Lính tôm tướng cua tuy thực lực yếu, nhưng dù sao cũng mạnh hơn một binh sĩ bình thường.

Thủy tộc trong biển nhiều vô kể, một khi toàn bộ quy về dưới trướng Đế Giang, đó sẽ là một cỗ sức mạnh không thể xem thường.

Chân Long chợt hiểu ra, muốn ở dưới trướng Đế Giang, thực lực mới là sự đảm bảo quan trọng nhất.

Nếu thống nhất được các thủy tộc trong đại dương, vậy thì địa vị trong lòng Đế Giang tuyệt đối sẽ không kém Khổng Tuyên.

Sau khi dặn dò thêm một hồi, Đế Giang dẫn Khổng Tuyên rời khỏi Long cung dưới biển sâu, trở về đất liền.

Mục đích của chuyến đi này đã đạt được, Đế Giang cũng không ở lại lâu.

Sau khi ở lại ải Trần Đường hai ngày và định ra ước hẹn hai năm với Lý Tĩnh, y liền lên xe ngựa trở về Triều Ca.

"Nương, hai năm sau chúng ta thật sự sẽ đến Triều Ca sao?" Kim Tra ngẩng đầu hỏi Ân Thập Nương.

Ân Thập Nương cười nói: "Triều Ca so với ải Trần Đường của chúng ta lớn hơn gấp trăm lần, phồn hoa hơn gấp trăm lần, có nhiều đồ ăn ngon, đồ chơi vui, con có muốn đi không?" Kim Tra nghe vậy nói: "Nương đi đâu, con đi đó." Mộc Tra tuổi còn nhỏ hơn kéo áo ca ca nói: "Con cũng đi, con cũng đi." Lý Tĩnh ôm Mộc Tra cười ha hả: "Đều đi, cả nhà chúng ta đều đi." Ở một nơi khác, xe ngựa của Đế Giang đang tiến về Triều Ca, mất mấy tháng, khi xa xa đã thấy được tường thành nguy nga của Triều Ca, Tô Hộ đang mở đường phía trước cưỡi ngựa đến trước xe của Đế Giang báo cáo.

"Khởi bẩm Đại vương, phía trước có một đại hán to lớn đứng bên đường, tự xưng muốn đầu quân." Mấy tháng đi đường cũng khá nhàm chán, Đế Giang lên tiếng: "Chư vị cùng ta đi xem thử thế nào?" Tức thì, Đế Giang dẫn theo một đám đại thần xuống xe, đi về phía trước đoàn xe.

Từ xa đã thấy một đại hán cao mấy trượng đứng bên đường.

Phí Trọng tiến lên hỏi: "Vị tráng sĩ này có phải là người muốn đầu quân?" Tráng hán kia lưng hùm vai gấu, mắt trợn tròn, Phí Trọng đứng trước mặt y như một đứa trẻ.

"Thảo dân Ô Văn Hóa, nghe tin Đại vương dán bảng chiêu mộ hiền tài, ta có mấy phần sức lực, chắc cũng có chút tác dụng, nên đến đầu quân." Đế Giang vượt qua mọi người tiến lên, đánh giá một lượt rồi hỏi: "Tráng sĩ có sở trường gì?" Ô Văn Hóa cười ha hả: "Không học võ kỹ gì, chỉ là sức lực lớn, từ trước đến nay chưa gặp đối thủ." Sau lưng Đế Giang truyền đến một tiếng quát lớn: "Cuồng vọng!" Một thân ảnh cao tám thước đi đến bên cạnh Đế Giang.

Chỉ thấy người này mặt đầy lông khỉ, tướng mạo anh tuấn, tay cầm một cây thiết côn, chính là đệ tử của Đế Giang, Viên Hồng do bạch viên tu luyện thành đạo.

Viên Hồng tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, bản thân không chỉ tinh thông bảy mươi hai phép biến hóa mà còn sức mạnh vô cùng.

Bây giờ nghe có người ăn nói ngông cuồng, tự nhận sức mạnh chưa từng thất bại, người luôn tự phụ như y không nhịn được phải đứng ra.

"Sư tôn, để con dạy dỗ tên tiểu tử cuồng vọng này." Viên Hồng pháp lực cường hãn, sức mạnh vô cùng, tinh thông binh lược, khi chúng tiên Tiệt Giáo dưới trướng Thông Thiên xuống núi tương trợ, y cũng theo đó đến Triều Ca.

Bây giờ y được Đế Giang bổ nhiệm làm Tả vệ Hữu tướng quân, chỉ dưới Tả vệ Đại tướng quân Tô Hộ.

Cùng với việc Tô Hộ dần già đi, ảnh hưởng của Viên Hồng trong đại quân Tả vệ cũng ngày càng lớn.

Một khi Tô Hộ lui về tuyến hai, chức Tả vệ Đại tướng quân sẽ là vật trong túi của y.

Viên Hồng thích đánh đấm, được Đế Giang cho phép liền nhảy đến trước mặt Ô Văn Hóa hét lớn: "Tên to xác kia, thật không biết tự lượng sức mình, dám tự xưng sức mạnh vô cùng, vừa hay ta cũng vậy, ta ngược lại muốn xem xem, là sức của ngươi lớn, hay sức của ta lớn!?" "Đến đây!" Ô Văn Hóa cũng không sợ, cầm lấy một cây gỗ bên cạnh, đập về phía đỉnh đầu Viên Hồng.

Một đòn thế lớn lực trầm, tốc độ cực nhanh, cây gỗ xé gió tạo ra một trận gào thét.

Viên Hồng lại không sợ, giơ thiết bổng lên đỡ, chặn được đòn tấn công của Ô Văn Hóa.

Hai tay Viên Hồng hơi run, nhưng đã vững vàng đỡ được, liền phản công một bổng, Ô Văn Hóa cũng nhẹ nhàng đỡ lấy.

Hai người ngươi tới ta lui đánh mấy chục hiệp mà không ai làm gì được ai.

"Bành!" Lại một lần nữa côn bổng giao nhau, hai bên đồng thời dồn sức, hai người nhất thời giằng co.

Chỉ thấy trên mặt Ô Văn Hóa hiện lên một nụ cười đắc ý, bàn tay vốn đang nắm cây gỗ bằng hai tay đã tách ra một tay.

Viên Hồng kinh hãi, Ô Văn Hóa đã rút một tay ra nhưng sức lực không hề giảm đi.

"Trước đó ngươi đã nương tay?" Y phải dùng cả hai tay mới chống đỡ được sức lực một tay của Ô Văn Hóa, chỉ riêng về sức mạnh, ai thắng ai thua đã có định luận.

Nhưng Viên Hồng không chịu thua, y tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công nên thân mang cự lực, không thể thua một tên hán tử lỗ mãng rõ ràng không tu luyện, chỉ dựa vào thiên phú.

Nhưng không đợi y có động tác gì khác, tay kia của Ô Văn Hóa đã nắm thành quyền đấm tới.

Cả hai tay Viên Hồng đều đặt trên thiết bổng, làm sao có tay rảnh để đỡ cú đấm của Ô Văn Hóa.

Lại "Bành" một tiếng, một quyền của Ô Văn Hóa nặng nề đập vào lồng ngực Viên Hồng, đánh bay y lùi lại năm sáu bước.

Ô Văn Hóa cười ha hả: "Sức của ngươi tuy không nhỏ, nhưng so với ta còn kém một chút." Viên Hồng không phục, muốn tiến lên tỷ thí, nhưng bị Đế Giang ngăn lại.

"Thua thì thua rồi, nói những lời như nhất thời không cẩn thận chỉ làm mất mặt ngươi thôi.

Nếu không cam tâm, thì về tu luyện cho tốt, sau này tìm lại danh

dự.” Viên Hồng mặt lộ vẻ hổ thẹn, chắp tay với Đế Giang rồi lùi vào trong đám người.

Đế Giang nhìn Ô Văn Hóa, càng nhìn càng thích: “Tráng sĩ sức mạnh vô cùng quả nhiên phi phàm, hay là vào quân đội của ta làm một xung kích đại tướng, vì quân ta hãm trận thế nào?” Đế Giang cũng nhìn ra, Ô Văn Hóa sức mạnh vô cùng, bản tính dũng mãnh, nhưng không rành binh lược, làm tướng thì đủ, làm soái thì còn thiếu không ít hỏa hầu.

Vì vậy liền hứa cho Ô Văn Hóa một chức Tiền phong Đại tướng.

Ô Văn Hóa cũng mừng rỡ, y chặn xe ngựa cũng là để tìm một chức vị trong quân đội có thể ăn no bụng, không ngờ Đại vương liền cho y làm tướng quân, khiến y vui mừng đến mức liên tục xoa tay.

“Đa tạ Đại vương, vi thần nhất định sẽ vì Đại vương mà chết!” Đế Giang thu nhận được một viên đại tướng ngay ngoài thành Triều Ca, tâm tình rất tốt, hạ lệnh ban yến cho quần thần.

Đế Giang vừa mới trở về Triều Ca, thì ở ải Trần Đường lại xảy ra biến cố.

Khi gia đình bốn người của Lý Tĩnh đang mong chờ cuộc sống ở Triều Ca sau hai năm nữa, một thị nữ vào báo ngoài cửa có một đạo nhân đến bái phỏng.

Lý Tĩnh vốn là người trong đạo môn, bái sư tại Tây Côn Luân dưới trướng tán tiên Độ Ách chân nhân, học thành ngũ hành độn thuật, nhưng vì tiên đạo khó thành nên xuống núi làm quan.

Nay có đạo nhân bái kiến, Lý Tĩnh cũng không dám chậm trễ, vội vàng cho người mời đạo nhân vào, rồi đến tiền sảnh gặp mặt.

“Tướng quân, bần đạo có lễ rồi.” Lý Tĩnh mời đạo nhân ngồi, đạo nhân cũng không khách khí, liền ngồi xuống.

Chương 292

Lý Tĩnh hỏi: "Đạo trưởng từ đâu đến?" Đạo nhân đáp: "Ta là Thái Ất chân nhân ở động Kim Quang, núi Càn Nguyên, nghe tin tướng quân sinh được công tử, đặc biệt đến chúc mừng.

Không biết có thể gặp lệnh công tử một lần không." "Đa tạ chân nhân." Lý Tĩnh cảm ơn một tiếng, liền cho người bế Na Tra ra.

"Lệnh công tử đã có tên chưa?" "Đã có tên rồi, gọi là Na Tra." Thái Ất chân nhân nhíu mày, cảm thấy có chuyện gì đó không ổn.

Y là môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, một trong mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo, vốn phụng mệnh sư tôn xuống núi thu nhận con trai thứ ba của Lý Tĩnh làm đồ đệ, nhưng vì bàn bạc chuyện Tây Kỳ với sư huynh Quảng Thành Tử mà chậm trễ mấy ngày.

Đợi khi xuống núi tìm đến ải Trần Đường, lại phát hiện con trai thứ ba của Lý Tĩnh đã có tên.

Như vậy, nhân quả ràng buộc giữa y và đứa trẻ đã ít đi vài phần, lợi ích thu được sau này cũng sẽ giảm đi không ít.

Nhưng không sao, chỉ cần có thể thu nhận đứa bé vào môn hạ, lợi ích đáng có sẽ không thiếu.

"Công tử của tướng quân tướng mạo bất phàm, hay là nhập môn hạ của ta thế nào?" Lý Tĩnh không lập tức đồng ý, trên mặt lộ vẻ do dự.

Thái Ất chân nhân tuy không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng sự do dự của Lý Tĩnh khiến y không vui.

"Bần đạo là một trong mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, tướng quân cho rằng không đủ tư

cách thu nhận lệnh công tử làm đồ đệ sao?" "Không phải, không phải." Lý Tĩnh vội vàng giải thích, "Không phải đạo trưởng không đủ tư cách, mà tiểu tử nhà tôi đã có người thu làm đệ tử rồi." Thái Ất chân nhân giận dữ: "Là ai dám nhanh hơn bần đạo một bước?" Lý Tĩnh ngượng ngùng nói: "Là đương kim Đại vương." Thái Ất chân nhân sững người, cơn giận đầy lồng ngực lại không có chỗ phát tiết.

Chuyện y và sư huynh Quảng Thành Tử thảo luận về Tây Kỳ cũng không thoát khỏi liên quan đến đương kim Đại vương.

Tuy chỉ là một phàm nhân, nhưng thân mang khí vận Đại Thương, ngay cả tiên nhân cũng không động được, huống chi bên cạnh còn có đám môn đồ Tiệt Giáo bảo vệ, thậm chí không ít đệ tử Xiển Giáo vốn có cũng đã đầu quân dưới trướng triều Thương.

Vì sự hoạt động của Đế Giang, thế lực của Thương triều trở nên vô cùng lớn mạnh, vượt xa Thiên Đạo thánh chủ Tây Chu đã định sẵn.

Điều này khiến Xiển Giáo đặt cược vào Tây Chu không khỏi lo lắng.

Bây giờ ngay cả đồ đệ đã định sẵn cũng bị cướp mất, khiến y vừa phẫn nộ lại thêm mấy phần kinh ngạc.

Lý Tĩnh thấy sắc mặt Thái Ất chân nhân không tốt, liền khuyên: "Chân nhân đừng giận, hai đứa con trai khác của ta trước đây cũng đã bái sư.

Trưởng tử tên là Kim Tra, bái sư tại động Vân Tiêu núi Ngũ Long dưới trướng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, thứ tử tên là Mộc Tra, bái Phổ Hiền chân nhân ở động Bạch Hạc núi Cửu Cung làm sư." "Nhưng Đại vương nói một, liền muốn hai đứa con của ta cũng bái ngài làm sư, nên đã từ chối hai vị tiên nhân Xiển Giáo." Thái Ất chân nhân sững sờ, chẳng trách trên núi nghe nói tâm trạng hai vị sư huynh gần đây không tốt, hóa ra là vì chuyện này.

Thái Ất chân nhân tức giận nói: "Tướng quân muốn kết thù với Xiển Giáo chúng ta sao!" Lý Tĩnh kinh hãi, giải thích: "Đạo trưởng minh giám, ta là thần tử của Đại Thương, không thể chống lại mệnh lệnh của Đại vương.

Thực sự không có ý kết thù với Xiển Giáo." Thái Ất chân nhân cười lạnh: "Đại vương triều Thương được người của Tiệt Giáo tương trợ, công tử nhà ngươi bái y làm sư, chẳng khác nào nhập môn hạ của Tiệt Giáo.

Xiển Giáo ta và Tiệt Giáo thề không đội trời chung, tướng quân nên suy nghĩ cho kỹ." Lý Tĩnh tính tình tuy tốt, nhưng dù sao cũng là một tướng trấn thủ một phương, bị Thái Ất chân nhân uy hiếp âm dương quái khí như vậy cũng nổi giận, nói: "Đạo trưởng, ta kính ngài là bậc cao nhân đắc đạo, nếu cứ khổ sở ép buộc, Lý Tĩnh ta cũng không phải dạng dễ bắt nạt." Thái Ất chân nhân tức quá hóa cười: "Hôm nay ta nhất định phải thu tiểu tử nhà ngươi làm đồ đệ, ngươi làm gì được ta?" Lý Tĩnh đang định ra tay, thì thấy Thái Ất chân nhân vung phất trần trong tay, một đạo kim quang lóe lên biến thành sợi dây thừng trói chặt thân thể Lý Tĩnh.

"Ngươi muốn làm gì?

Mau thả ta ra!" Lý Tĩnh ra sức giãy giụa mấy lần, phát hiện sợi dây kim quang cực kỳ chắc chắn, dù dùng toàn lực cũng không thể thoát ra.

Thái Ất chân nhân hừ một tiếng, nói: "Bần đạo lần này xuống núi không phải để thu con trai nhà ngươi làm đệ tử, lại bị ngươi năm lần bảy lượt dùng cớ thoái thác.

Ta không cho ngươi chút giáo huấn, e rằng ngươi sẽ không tỉnh ngộ." Lý Tĩnh nghiến răng nói: "Đạo nhân thật đáng ghét, đường đường là người trong Xiển Giáo, sao lại có chuyện cưỡng ép thu

người làm đệ tử?" Thái Ất chân nhân khinh thường cười, nói: "Ta lại không thu ngươi làm đệ tử, cần gì ngươi đồng ý?" Chỉ thấy y đưa tay từ trong lòng Lý Tĩnh bế Na Tra lên, đặt trong vòng tay.

"Một quân vương phàm trần nhỏ bé, sao có thể so sánh với tiên thần chúng ta?

Không biết tự lượng sức, không biết tự lượng sức." Lý Tĩnh trừng mắt muốn nứt ra, toàn thân không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thái Ất chân nhân bế Na Tra đi.

"Con của ngươi ta sẽ mang về núi nuôi dưỡng, đợi khi trưởng thành, tự nhiên sẽ xuống núi tìm ngươi." Thái Ất chân nhân thấy Lý Tĩnh không đồng ý cho y thu Na Tra làm đồ đệ, liền dứt khoát làm tới, trực tiếp cướp Na Tra đi, trước tiên lập công ơn dạy dỗ nuôi dưỡng, những chuyện khác sau này hãy nói.

"Tặc đạo, cướp đoạt con cái của người khác, nhất định sẽ bị trời phạt!" Lý Tĩnh hai mắt đỏ như máu, lửa giận trong lòng sắp phun ra khỏi miệng.

Đáng tiếc không thể cử động, chỉ có thể miệng lưỡi nguyền rủa Thái Ất chân nhân.

Thái Ất chân nhân không hề sợ hãi mà cười ha hả: "Xiển Giáo ta xiển giải thiên đạo, là người phát ngôn của thiên đạo, thiên đạo sẽ giúp ta hay giúp ngươi?" "Chưa biết chừng ngươi cản ta thu đồ, thiên đạo thấy được e sẽ giáng thần lôi trừng phạt ngươi!" Đang nói, trên trời liền vang lên một tiếng sấm.

"Ầm!" Một tiếng sấm nổ khiến sắc mặt Lý Tĩnh trắng bệch, nổ khiến tiếng cười của Thái Ất chân nhân càng thêm không kiêng dè.

"Ha ha ha, ta nói không sai chứ?

Thiên đạo nhận định ngươi cản ta thu đồ là vi phạm thiên mệnh,

giáng sấm sét đánh chết ngươi!" "Đáng tiếc Na Tra nhỏ bé vừa mới sinh ra đã không có cha rồi!" Toàn thân Lý Tĩnh vì phẫn nộ mà không ngừng run rẩy.

Y ngửa đầu lên trời gầm lên: "Tặc lão thiên, nếu ngươi thật sự muốn giúp tên tặc đạo kia cướp con ta, khiến ta cốt nhục chia lìa, Lý Tĩnh ta thà chết cũng phải xé nát cái trời vô đạo này, sau đó đồ sát hết lũ tặc nhân Xiển Giáo!" Thái Ất chân nhân khinh miệt nói: "Bằng tu vi của ngươi?

Ngay cả đồng tử giữ cửa của ta cũng mạnh hơn ngươi!" Tiếng gầm giận dữ của Lý Tĩnh và tiếng cười ngạo mạn của Thái Ất chân nhân tràn ngập tiền sảnh, nhưng không có ai khác xông vào.

Thực ra Thái Ất chân nhân đã thi triển pháp thuật, đưa tiền sảnh vào trong trận pháp, hai người ở trong sảnh dù có gây ra động tĩnh lớn đến đâu, người ngoài sảnh cũng không hề hay biết.

"Nể tình ngươi là cha của đồ nhi ta, hôm nay tạm tha cho ngươi một mạng, sau này nếu còn dám bất kính với Xiển Giáo ta, bần đạo nhất định sẽ lấy đầu trên cổ ngươi." Thái Ất chân nhân nói với giọng điệu như thể mình là phe chính nghĩa, cứu vớt Na Tra đáng thương khỏi tay cha mẹ độc ác.

"Tặc đạo vô sỉ, ta...ư..." Thái Ất chân nhân lại vung phất trần, một miếng giẻ rách nhét vào miệng Lý Tĩnh, cơn giận đầy lồng ngực biến thành tiếng ư ử ai oán.

Làm xong mọi việc, Thái Ất chân nhân cúi đầu, dùng ngón tay trêu đùa Na Tra trong vòng tay.

"Tiểu tử ngoan, cùng ta về núi, vi sư sẽ dốc hết sở học dạy cho ngươi.

Ha ha ha." Nghĩ đến việc nhờ đệ tử này mà mình sẽ thu hoạch

được không ít trong đại kiếp Phong Thần lần này, Thái Ất chân nhân không nhịn được cười lớn.

"Người của Xiển Giáo làm việc thật càng ngày càng thụt lùi." Một giọng nói vang dội từ ngoài sảnh truyền vào.

Thái Ất chân nhân giật mình, rõ ràng đã bố trí trận pháp, tại sao lại có tiếng nói từ ngoài sảnh truyền vào?

"Ngươi không tò mò tại sao trận pháp của ngươi lại không có tác dụng sao?" Một người mặc áo choàng vàng ung dung từ ngoài sảnh đi vào, hoàn toàn coi thường trận pháp của Thái Ất chân nhân.

"Ngươi, là ai?

Tại sao có thể xâm nhập vào trận pháp của ta?" Thái Ất chân nhân kinh ngạc nói, trận pháp y bố trí không chỉ có tác dụng che chắn âm thanh, nếu có người lỡ bước vào tiền sảnh, sẽ bị rơi vào mê trận, trừ phi y thu hồi trận pháp, nếu không căn bản không thể thoát ra.

"Chủ nhân chưa lên tiếng, một vị khách như ngươi có quyền mở miệng hỏi sao?" Người áo vàng chỉ tay một cái, miếng giẻ trong miệng Lý Tĩnh bay ra.

"Xin tiền bối cứu giúp, tên tặc đạo này tự xưng muốn thu con ta làm đồ đệ, bị ta từ chối liền muốn cưỡng ép bắt đi, thật là trời đất khó dung." Nghe lời tố cáo của Lý Tĩnh, Thái Ất chân nhân mặt lộ vẻ cười lạnh, nói với người áo vàng: "Vị đạo hữu này, ta là phụng mệnh xuống núi thu đồ, xin đừng tự rước lấy họa.

Xiển Giáo ta hoan nghênh bằng hữu, nhưng cũng không sợ hãi kẻ địch." Thái Ất chân nhân sắc mặt bình tĩnh, nhưng tim lại đập rất nhanh.

Người áo vàng trước mắt không chỉ có thể coi thường trận pháp mà y tự hào, mà còn có vẻ không sợ Xiển Giáo.

“Lôi danh hiệu Xiển Giáo ra dọa người, ta mà là lão già Nguyên Thủy, đã bóp chết tên đệ tử như ngươi rồi.” Người áo vàng khẩu khí cực lớn, thậm chí không coi Thiên Tôn ra gì.

Thái Ất chân nhân nhìn người áo vàng tướng mạo không quá năm mươi tuổi, lại có gan nói ra những lời như vậy.

Y cũng biết không thể chỉ nhìn mặt mà bắt hình dong, liền đưa hai ngón tay làm kiếm chỉ, quệt qua mắt.

Mở thiên nhãn, Thái Ất chân nhân lần nữa nhìn về phía người áo vàng, chỉ thấy hư ảnh sau lưng y to lớn đến mức nào, một cái nhìn không thấy hết.

Dù Thái Ất chân nhân có ngoái đầu đến cực hạn cũng không nhìn rõ, chỉ thấy một phần thân thể, thân thể đó phủ đầy vảy vàng.

Chương 293

Đầu óc Thái Ất chân nhân nhất thời tắc nghẽn, không nghĩ ra dị chủng nào lại có thân thể khổng lồ như vậy.

"Ngươi, rốt cuộc là vật gì?" Thái Ất chân nhân dần dần mất đi khí phách ban đầu.

Người áo vàng cười nói: "Ta là vật gì không quan trọng, quan trọng là hành vi của ngươi thực sự khiến người ta ghê tởm." "Đường đường là mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo, lại làm chuyện cướp đoạt con cái của người khác, khiến người ta cốt nhục chia lìa, lại còn tự cho là đắc ý." "Quả nhiên Xiển Giáo toàn là một lũ không biết xấu hổ!" "Lớn mật, dám ăn nói ngông cuồng!" Thái Ất chân nhân tức giận quát một tiếng, muốn xông lên cho người áo vàng một bài học.

Lại thấy người áo vàng đột nhiên vung tay áo, Na Tra vốn đang ở trong vòng tay Thái Ất chân nhân không biết từ lúc nào đã đến trong lòng y.

"Bằng đức hạnh của ngươi cũng xứng làm thầy người khác?

E rằng dạy ra không phải là ma đầu cũng không thành tài." Nói xong liền quay đầu trêu đùa Na Tra trong lòng, cùng Na Tra cười khúc khích: "Đứa trẻ này thật có linh tính, là một mầm non tốt." Người áo vàng bước ra, một bước đã vượt qua Thái Ất chân nhân, đến bên cạnh Lý Tĩnh.

Nắm lấy kim quang đang trói Lý Tĩnh, năm ngón tay dùng sức siết lại.

Kim quang mà Lý Tĩnh dùng hết sức cũng không thoát ra được đã bị một bàn tay bóp nát.

Người áo vàng đưa Na Tra cho Lý Tĩnh.

"Lý tướng quân, chúc mừng cốt nhục đoàn tụ." Lý Tĩnh lấy lại tự do, tức thì mắt rưng rưng, Na Tra trong lòng "i i a a" vung vẩy bàn tay nhỏ bé mũm mĩm vỗ vào má Lý Tĩnh.

"Cha không tốt, cha không tốt." An ủi con trai xong, Lý Tĩnh ngẩng đầu nhìn Thái Ất chân nhân, trong mắt không còn sự cung kính như lúc mới gặp.

Đôi mắt đỏ ngầu đầy thù hận, hận không thể ăn thịt uống máu y.

"Lý Tĩnh ta tuy tu vi không cao, thực lực không đủ, nhưng ta ở đây lập thệ, sẽ có một ngày, ta sẽ dẫn đại quân tây tiến Côn Luân, đối mặt hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm sao có thể dạy ra được loại đệ tử không biết xấu hổ như vậy?" Miệng Thái Ất chân nhân mở ra khép lại, nhưng cuối cùng không phát ra âm thanh nào.

Người áo vàng cười ha hả: "Hóa ra Xiển Giáo cũng có lúc sợ hãi à!

Bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh, thật làm mất mặt giới tu đạo chúng ta." Người áo vàng năm lần bảy lượt buông lời chế giễu, dù có tu dưỡng tốt đến đâu cũng sẽ nổi giận như sấm.

Thái Ất chân nhân vung phất trần, quét về phía người áo vàng, phất trần liền cứng như tinh cương, nếu bị quét trúng, trên người e rằng không còn một miếng thịt lành.

Người áo vàng cười ha ha, đưa tay ra chộp lấy, một tiếng rồng ngâm vang lên, lòng bàn tay người áo vàng hiện ra một đạo long trảo kim quang, một tay đã giật lấy phất trần của Thái Ất chân nhân.

Thái Ất chân nhân thấy tình cảnh này nếu còn không hiểu thân phận của đối phương thì uổng là mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo.

"Long tộc?" Người áo vàng cười ha hả: "Bây giờ mới nhận ra

sao?

Mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo cũng chỉ có chút nhãn lực này thôi sao?" Người áo vàng này chính là Chân Long của Long tộc.

Sau khi nhận lệnh của Đế Giang, y vẫn luôn chú ý đến ải Trần Đường, từ lúc Thái Ất chân nhân giáng lâm đã có cảm giác.

Vì vậy liền hóa thành hình người, rời khỏi Đông Hải Long cung, cưỡi gió đạp mưa đến phủ đệ của Lý Tĩnh.

May mà đến kịp, không để Thái Ất chân nhân bắt Na Tra về núi Côn Luân.

Nếu không, chỉ riêng việc không hoàn thành nhiệm vụ Đế Giang giao, từ nay về sau y sẽ bị gạt ra rìa trong thế lực của Đế Giang.

Chân Long lúc này vẻ ngoài bình thản, nhưng thực ra trong lòng cũng vô cùng phẫn hận Thái Ất chân nhân.

Tên tặc đạo này suýt chút nữa đã đẩy cả Long tộc xuống vực thẳm.

"Long tộc dám nhúng tay vào chuyện Phong Thần?

Sống ngán rồi phải không?" Thái Ất chân nhân gầm lên vẻ ngoài cứng rắn nhưng bên trong sợ hãi, phất trần trong tay dù dùng sức thế nào cũng không thoát ra được.

"Bằng ngươi?" Chân Long khinh bỉ cười một tiếng, nói: "Ngay cả lão tổ Xiển Giáo các ngươi, lão già Nguyên Thủy đến đây cũng không đủ tư cách nói chuyện với ta." Thái Ất chân nhân sững sờ, run giọng hỏi: "Ngươi là...

Chân Long của Long tộc?" "Biết rồi thì sao không mau cút!" Thái Ất chân nhân mặt âm trầm, giận dữ: "Long tộc nhúng tay vào chuyện của Xiển Giáo ta, dù ngươi là Chân Long cũng đừng hòng thoát!"

“Thoát?

Tại sao phải thoát?

Long tộc ta không phải là đám gà đất chó sành như Xiển Giáo các ngươi!” Thái Ất chân nhân tức quá hóa cười, nói: “Long tộc đã sớm không còn là Long tộc trước đại chiến Tam tộc, bằng thực lực hiện tại cũng dám thách thức Xiển Giáo ta sao?” Chân Long cười ha hả: “Sao lại không dám?

Long tộc ta có suy yếu thế nào cũng mạnh hơn cái Xiển Giáo của lão già Nguyên Thủy!” Thái Ất chân nhân đương nhiên biết tại sao Chân Long lại có khẩu khí lớn như vậy: “Ngọc Đế Đế Giang đã mất tích mấy ngàn năm, chỗ dựa của Long tộc sớm đã không còn, nếu chịu cúi đầu nhận sai, ta sẽ tự mình bẩm báo sư tôn, cho Long tộc quy nhập môn hạ Xiển Giáo ta.” “Ha ha ha!” Chân Long cười điên cuồng, như thể nghe được câu chuyện cười hay nhất.

Đừng nói Đế Giang đã trở về, dù Đế Giang không trở về, Long tộc có sa sút đến đâu cũng không đến nỗi phải đầu quân cho Xiển Giáo.

“Không ngờ chỉ mấy ngàn năm, Xiển Giáo đã trở nên cuồng vọng như vậy, chẳng qua là nhân lúc chủ nhân đại chiến với các vị thần phương Tây không rảnh tay, thắng được một lần tranh giành nhân hoàng, liền không biết trời cao đất rộng, thật đáng cười.” “Cho ngươi mặt mũi không biết giữ!

Đừng trách ta không cho cơ hội!” Chân Long khinh bỉ nói: “Vậy ta cho ngươi một cơ hội, chỉ cần lão già Nguyên Thủy quỳ trước mặt ta cầu xin, Long tộc ta sẽ thu nhận Xiển Giáo làm nô bộc, thế nào?” Thái Ất chân nhân đại nộ, cũng không quan tâm cảnh giới Chân Long cao hơn mình, buông phất trần ra, một chưởng đánh vào mặt Chân Long.

Chân Long khinh thường hừ một tiếng: “Con kiến.” Nói xong năm ngón tay hợp lại thành trảo, hướng về Thái Ất chân nhân xa xa siết lại,

một con rồng trảo hiện ra trong hư không, một tay tóm lấy Thái Ất chân nhân.

"Tên ác đồ như ngươi, không nên lưu lại hại thế gian." "Không!

Không!

Ngươi không thể giết ta!

Ta là đệ tử của Thiên Tôn, ngươi không thể giết ta!" "Bây giờ cầu xin đã muộn rồi!" Tay phải Chân Long siết chặt.

"Phụt!" một tiếng, Thái Ất chân nhân không kịp kêu lên, đã bị bóp thành một đống thịt nát.

Máu tươi văng tung tóe, tiền sảnh liền nhuộm thành màu đỏ máu.

Lý Tĩnh vội vàng che mắt Na Tra, không để Na Tra nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu này.

Lý Tĩnh dù sao cũng là đại tướng trấn thủ biên quan, trên chiến trường đã chứng kiến không ít cảnh tượng đẫm máu, nhưng giống như trực tiếp bóp nát người thế này thì là lần đầu tiên.

"Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp." Dù sao, Chân Long cũng là ân nhân cứu mạng cha con y, một lời cảm tạ là cần thiết.

Chân Long lắc đầu, nhìn về phía đống máu thịt trên đất.

Đột nhiên, một đạo chân linh từ trong máu thịt bay ra, thẳng hướng tây phương bay đi.

"Tiền bối, đó là?" Chân Long hỏi nói: "Chút chân linh của tên tặc đạo kia thôi, Xiển Giáo cũng chỉ có chút thủ đoạn đó." Lý Tĩnh lo lắng nói: "Nhưng nếu tên tặc đạo kia chạy về núi Côn Luân, báo chuyện ở đây cho Xiển Giáo, chúng ta há chẳng phải đại nạn lâm đầu sao?" Chân Long nói: "Không sao, dù có nói cho lão già Nguyên Thủy, y cũng không làm gì được ta." Chân Long không tin Nguyên Thủy dám

công khai vi phạm quy củ Thánh Nhân không được nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang mà chủ nhân đã lập ra lúc đầu.

Đừng nhìn hiện tại Nguyên Thủy nhảy nhót khắp nơi sắp xếp đệ tử ở nhân gian gây chuyện, nhưng thật sự bảo y xuống núi ra tay, e rằng cho y thêm một lá gan nữa cũng không dám.

Tuy ngoại giới đều biết chủ nhân Đế Giang đã mất tích mấy ngàn năm, nhưng không ai biết rốt cuộc Đế Giang đã đi đâu, không chừng đang bế quan tu luyện trong Thiên Cung cũng nên.

Những kẻ đi khắp nơi tuyên dương Đế Giang đã chết trong lòng đều hiểu rõ, chỉ cần không có tin tức xác thực truyền ra, khả năng Đế Giang chết gần như bằng không.

Nếu Đế Giang có thể chưa chết, vậy bây giờ nhảy ra há chẳng phải là tìm đường chết sao?

Giống như Nguyên Thủy, một Thánh Nhân coi mạng sống còn quan trọng hơn trời, sao có thể mạo hiểm lớn như vậy chỉ để trừng phạt một Long tộc bất kính với Xiển Giáo chứ?

Vì vậy Chân Long mới có chỗ dựa nên không sợ, trực tiếp đánh chết Thái Ất chân nhân.

Chương 294

Chân Long nói với Lý Tĩnh: "Xảy ra chuyện như vậy, cả nhà các ngươi ở lại ải Trần Đường e sẽ có nguy hiểm." "Tuy có Long tộc ta bảo vệ, nhưng cũng có lúc không trông nom được, hay là lập tức lên đường đến Triều Ca, ở đó có nhiều đệ tử Tiệt Giáo, lại có Đại vương tọa trấn, đệ tử Xiển Giáo không dám đến Triều Ca gây sự." Không chỉ không dám đến Triều Ca gây sự, bây giờ người của Xiển Giáo ngay cả dũng khí đến gần Triều Ca cũng không có.

Triều Ca là đại bản doanh của Đế Giang, sau mấy năm nỗ lực kinh doanh đã trở nên vững như thành đồng, không ít năng nhân dị sĩ trấn thủ trong đó, phòng ngừa một số kẻ cậy mình có dị thuật mà gây rối ở Triều Ca.

Đệ tử Xiển Giáo sau khi bị bắt một loạt ném vào thiên lao cũng đã ngoan ngoãn hơn, gần như không dám xuất hiện trong phạm vi xung quanh Triều Ca.

Cả nhà Lý Tĩnh đến Triều Ca là an toàn nhất.

Lý Tĩnh vì sự an toàn của gia đình, cũng không từ chối, lập tức đi vào hậu trạch dặn dò phó nhân thu dọn đồ đạc.

Nửa ngày sau, trong vương cung Triều Ca, Khổng Tuyên đi vào ngự thư phòng.

"Phụ thân, lão lươn già truyền tin, Thái Ất chân nhân của Xiển Giáo muốn cưỡng ép thu Na Tra làm đồ đệ, đã bị hủy nhục thân.

Bây giờ đã bảo Lý Tĩnh rời ải Trần Đường, đến Triều Ca." Đế Giang gật đầu, nói: "Chân Long làm không tồi, nếu Lý Tĩnh tiếp tục ở lại ải Trần Đường, khó đảm bảo người của Xiển Giáo sẽ không hạ thủ ngầm." Tuy gia đình Lý Tĩnh đến Triều Ca sớm hơn, nhưng vấn

đề không lớn.

“Truyền chỉ, Lý Tĩnh từ Tổng binh ải Trần Đường thăng nhiệm Long vệ Phó tướng.

Hai con trai của y là Kim Tra, Mộc Tra nhập học tại thư viện Triều Ca.” Từ một quan ải xa xôi ở Trần Đường trực tiếp thăng nhiệm lên Phó tướng Long vệ, một trong hai vệ quân của Triều Ca, trong mắt mọi người đây là một bước lên trời.

Khi tin tức truyền đến tay Lý Tĩnh, cả gia đình đang trên đường đến Triều Ca, Lý Tĩnh vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Đến Triều Ca sớm, nói hay là phụng mệnh Đại vương, nói khó nghe là chạy nạn.

Nhưng Đại vương không những không chê bai, mà còn thăng quan cho y, ngồi lên chiếc ghế Phó tướng Long vệ mà vô số người thèm muốn, khiến Lý Tĩnh cảm kích đến rơi nước mắt, quỳ trên đất, hướng về phía Triều Ca dập đầu tạ ơn.

Ở một nơi khác, Thái Ất chân nhân sau khi bị Chân Long hủy đi nhục thân, đã dùng bí pháp để một chút chân linh thoát ra, một đường bay về phía tây đến núi Côn Luân.

Lúc này, trong Ngọc Hư cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nhắm mắt tĩnh tọa, một chút chân linh của Thái Ất chân nhân liền xông thẳng vào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mở mắt, ánh mắt vừa hay rơi vào chân linh của Thái Ất chân nhân.

Y đưa ra hai ngón tay kẹp lấy chút chân linh đó, đặt lên một ngọn nến chưa được thắp trên đài nến bên cạnh.

Bấc nến này sau khi tiếp xúc với chân linh của Thái Ất chân nhân, liền bùng cháy.

Đài nến được ngọn lửa thắp sáng.

Ánh nến nhỏ bé đó vô cùng yếu ớt, dường như chỉ cần thổi nhẹ một hơi là sẽ tắt.

Nguyên Thủy lại thật sự thổi ra một hơi.

Ngọn nến không những không tắt, mà còn lớn mạnh thêm vài phần.

Ngọn lửa chao đảo vài lần, dần dần biến thành hình dạng của Thái Ất chân nhân.

"Bái kiến sư tôn." Thái Ất chân nhân dạng ngọn nến sau khi quan sát một vòng, đã hiểu rõ tình hình, cúi cái thân thể phiêu hốt của mình hành lễ với Nguyên Thủy.

"Đệ tử phụ sự phó thác của sư tôn, không thể thu nhận Linh Châu Tử chuyển thế về môn hạ." Thái Ất chân nhân đến ải Trần Đường thu Na Tra làm đồ đệ, chính là sự sắp xếp của Nguyên Thủy.

Như vậy vừa có thể đoạt được một phần khí vận trong kiếp Phong Thần, lại có thể nhận được thiện ý của thánh nhân Nữ Oa, có thể nói là một việc nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng bây giờ lại bị Thái Ất chân nhân làm hỏng, khiến Nguyên Thủy không hài lòng.

Nhìn Nguyên Thủy nhíu mày, Thái Ất chân nhân bám trên ngọn nến không dám động đậy.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói hết cho ta nghe." Thế là, Thái Ất chân nhân run rẩy kể lại toàn bộ những gì đã gặp phải ở ải Trần Đường.

"Long tộc nhúng tay vào?" Lông mày của Nguyên Thủy nhíu càng sâu hơn.

“Đế Giang đã mất tích ngàn năm, Long tộc lấy đâu ra tự tin để đối đầu với Xiển Giáo ta?” Thái Ất chân nhân nói: “Tên Chân Long kia không chỉ hủy nhục thân của đệ tử, mà còn ăn nói ngông cuồng bôi nhọ sư tôn, thật sự tội đáng muôn chết!” Thái Ất chân nhân trong lúc thuật lại sự việc không quên thêm dầu thêm mắm, hy vọng cuối cùng có thể động đến sư tôn tự mình ra tay trấn áp Chân Long của Long tộc.

Ánh mắt của Nguyên Thủy lấp lánh, y vừa muốn ra tay trấn áp Chân Long, lại vừa kiêng kỵ người đứng sau Long tộc.

“Đế Giang!” Nghĩ đến sự sỉ nhục mà Đế Giang mang lại cho mình, trong lòng Nguyên Thủy liền bùng lên ngọn lửa giận vô tận.

Nhưng phẫn nộ thì phẫn nộ, Nguyên Thủy sẽ không dùng cái mạng nhỏ của mình để thử xem rốt cuộc Đế Giang có ở Thiên Cung hay không.

“Chuyện này tạm thời gác lại không bàn, vi sư trước tiên giúp ngươi khôi phục thân thể đã.” Không đợi Thái Ất chân nhân nói gì, Nguyên Thủy đã có động tác.

Y đưa tay lấy đài nến mà chân linh của Thái Ất chân nhân đang bám vào, tay kia nhẹ nhàng vê một cái, liền cầm Thái Ất chân nhân trên tay.

Đài nến trong lòng bàn tay Nguyên Thủy tan chảy với tốc độ mắt thường có thể thấy, bất kể kim loại hay sáp nến, đều tan thành một khối trong tay Nguyên Thủy.

Pháp lực của Nguyên Thủy tuôn ra, khối hỗn hợp sáp và kim loại nhanh chóng biến đổi.

Kim loại lún vào trong, tạo thành xương cốt, bấc nến tản ra, biến thành kinh lạc, còn khối sáp kia thì tạo thành máu thịt.

Một thân thể thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi dễ dàng bị Nguyên Thủy nặn ra.

"Ta tham khảo thủ pháp tạo người của Nữ Oa, giúp ngươi tạo ra một thân thể.

Ban đầu có lẽ khó thích ứng, nhưng sau ba năm năm, ngươi sẽ tự biết được lợi ích của nó, bây giờ, đi đi." Nguyên Thủy nói xong, ấn một đốm lửa trong tay vào trán của thân thể thiếu niên vừa tạo thành.

Trên vầng trán nhẵn bóng lập tức hiện ra một hoa văn hình ngọn lửa, chân linh của Thái Ất chân nhân liền dung nhập vào cơ thể này.

Một lúc lâu sau, Thái Ất chân nhân mới mở mắt.

Trong đôi mắt y tỏa ra thần sắc kinh ngạc.

Cơ thể này so với thân thể phàm nhân trước đây tốt hơn vô số lần.

"Đa tạ sư tôn ra tay cứu giúp." Thái Ất chân nhân lảo đảo quỳ xuống, hiển nhiên bây giờ y vẫn chưa thích ứng với cơ thể này.

"Được rồi, lui ra đi.

Thời gian này hãy ở trên núi dung hợp thân thể cho tốt, tạm thời đừng xuống núi." Thái Ất chân nhân lại bái tạ một lần nữa rồi lảo đảo đi ra khỏi Ngọc Hư cung.

Không lâu sau, Quảng Thành Tử liền đi vào, hướng về Nguyên Thủy hỏi thăm một tiếng.

"Thái Ất sư đệ sao vậy?

Trông có vẻ như đã đổi một thân thể mới." Quảng Thành Tử thuận miệng hỏi.

Với cảnh giới của các tu đạo sĩ này, gần như có thể gọi là chư thần.

Chỉ cần một chút chân linh không diệt, thì nhất định sẽ không hoàn toàn tử vong.

Có sư tôn giúp đỡ tái tạo thân thể, thậm chí có thể từ bỏ thân thể phàm nhân hiện tại, lựa chọn một thân thể mạnh mẽ hơn.

Chương 295

Chỉ là sau khi đổi thân thể mới, tu vi trước đó phải tu luyện lại từ từ.

"Xảy ra một chút sai sót." Nguyên Thủy tùy ý nói, "Lần này gọi ngươi đến, là muốn hỏi tình hình Đại Thương thế nào rồi?" Nghe câu hỏi của Nguyên Thủy, Quảng Thành Tử trước tiên thở dài một hơi, rồi mới nói: "Không được lạc quan, Trụ Vương hiện tại đang dốc sức trị vì, khí vận Đại Thương vốn đã bị chặt đứt lại kỳ diệu được nối lại, Đại Thương phát triển cũng ngày càng tốt, quốc lực cũng ngày càng mạnh." "Ngược lại là Tây Chu, sau khi Bá Ấp Khảo và Cơ Phát hai huynh đệ trở mặt thành thù liền rơi vào nội chiến, hiện tại một mảnh hỗn loạn, dân chúng lầm than, làm sao có đủ thực lực và tinh lực để phạt Thương." Nguyên Thủy nhíu mày hỏi: "Cơ Xương không phải đã được Vân Trung Tử cứu ra, chạy về Tây Kỳ sao?" Quảng Thành Tử gật đầu, nói: "Đúng là như vậy, nhưng Cơ Xương tuổi đã cao, chưa đến Tây Kỳ đã ngã bệnh, muốn y kết thúc nội chiến ở Tây Chu, e rằng cần một khoảng thời gian." Lông mày của Nguyên Thủy càng nhíu càng chặt, Đại Thương ngày càng mạnh, Tây Chu lại ngày càng yếu.

Điều này không phù hợp với sự sắp xếp của Hồng Quân và Tam Thanh đối với kiếp Phong Thần.

Không sai, là sắp xếp.

Kiếp Phong Thần về bản chất là một bộ kịch bản đã được viết sẵn, tác giả kịch bản chính là liên minh do Hồng Quân đứng đầu, Tam Thanh làm trợ thủ.

Mục đích là để chuyển khí vận đã bị chặt đứt của Đại Thương

sang cho Tây Chu, từ đó có thể thu được lợi ích lớn hơn, thậm chí có thể đột phá lên tầng thứ tiếp theo.

Nhưng bây giờ sự phát triển của sự việc đã vượt ra ngoài dự tính của Nguyên Thủy, y nghĩ đi nghĩ lại cũng không thông rốt cuộc vấn đề ở đâu.

Không tìm ra được câu trả lời không có nghĩa là ngồi yên không làm gì.

Bây giờ ngay cả Long tộc cũng đứng ra nhúng tay, nếu Xiển Giáo không có viện quân, vậy thì kiếp Phong Thần lần này căn bản không cần đánh nữa.

Quảng Thành Tử cũng nhìn ra được tâm tư của Nguyên Thủy, cung kính nói: "Sư tôn, đệ tử có một kế giải quyết tình hình trước mắt." "Nói." Quảng Thành Tử nói: "Tiệt Giáo có Long tộc làm viện quân, chúng ta cũng có thể đi cầu viện." Lời của Quảng Thành Tử khiến đôi mắt của Nguyên Thủy sáng lên.

Đúng vậy, dù phe Xiển Giáo tạm thời yếu thế, nhưng chỉ cần tìm được viện quân đủ mạnh, thì có thể kéo thực lực hai bên về lại cùng một vạch xuất phát, thậm chí sẽ trở nên mạnh hơn.

Hiện tại có thể đứng cùng một phe với y chỉ có một người, đó chính là hai vị thánh nhân của Tây phương giáo ở phương Tây xa xôi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Quảng Thành Tử ngẩng đầu nhìn Nguyên Thủy, hai thầy trò tâm ý tương thông.

"Sư tôn, con sẽ đi một chuyến đến phương Tây, thuyết phục hai vị thánh nhân phương Tây gia nhập phe Xiển Giáo chúng ta." Nguyên Thủy gật đầu, có Quảng Thành Tử tự mình ra tay, tỷ lệ thành công thuyết phục hai vị thánh nhân phương Tây sẽ cao hơn.

Lúc này ở phương Tây, hai vị thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng có cảm ứng, nhìn nhau cười.

"Xem ra hạt giống ta gieo xuống cuối cùng cũng sắp nảy mầm rồi." Miền Cực Lạc phương Tây, đây là căn cứ của Tây phương giáo.

Tuy gọi là Cực Lạc, nhưng trong mắt Quảng Thành Tử, chữ "cực" này nên là chữ "tích" trong cằn cỗi.

Nhìn ra xa là một mảnh Gobi, đầy sa mạc đá vụn, hoang vu không một bóng người, đâu có dáng vẻ của miền Cực Lạc?

Ngay cả một số góc hẻo lánh của Hồng Hoang cũng không bằng.

Nơi này là nơi thành đạo và cư ngụ của hai vị thánh nhân, thực sự có chút mất mặt.

Quảng Thành Tử không thừa nhận lúc này trong lòng mình nảy sinh sự khinh thường đối với hai vị thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, dù sao cũng là đến làm khách.

May mà ngôi chùa nơi hai vị thánh nhân ở vàng son lộng lẫy, vớt vát lại một chút hình tượng trong lòng Quảng Thành Tử, nếu không Quảng Thành Tử thật sự có ý định quay đầu về khuyên Nguyên Thủy từ chối liên minh lần này.

"Gặp tiền bối, hai vị thánh nhân đã đợi lâu rồi." Một tiểu sa di đầu trọc lóc, hiển nhiên vừa cạo đầu không lâu, dẫn Quảng Thành Tử vào chùa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã sớm chờ đợi khoảnh khắc này.

Thao túng Đế Giang xúc phạm Nữ Oa, mở ra kiếp Phong Thần, chính là để có thể nhúng tay vào kiếp Phong Thần.

Nhưng ở phương Tây xa xôi, y rõ ràng bị các thánh nhân khác loại ra khỏi kế hoạch, ai nấy đều bận rộn mưu hoạch lợi ích mà hoàn toàn

quên mất y.

Đáng ghét là y muốn tự ý nhúng tay vào, lại không có một danh nghĩa thích hợp.

Vì vậy chỉ có thể trơ mắt nhìn các nhà phân chia lợi ích của kiếp Phong Thần theo kế hoạch, mà không thể làm gì.

Nhưng bây giờ tốt rồi, sự xuất hiện của Quảng Thành Tử tượng trưng cho việc Nguyên Thủy tự mình gửi lời mời gia nhập kiếp Phong Thần đến tay y.

Chuyện tốt như vậy đúng là lần đầu tiên gặp!

Sau khi nghe xong ý đồ của Quảng Thành Tử, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều có vẻ mặt kỳ quái.

Không ngờ người có thể cho y danh chính ngôn thuận nhúng tay vào kiếp Phong Thần lại chính là Trụ Vương mà y đã thao túng lúc đầu.

Hiển nhiên y cũng không ngờ Trụ Vương lại có thể gây chuyện như vậy, trong mấy năm ngắn ngủi đã biến Tây Chu thành tàn phế.

Cũng khiến Nguyên Thủy không thể không hạ mình cầu viện hai vị thánh nhân phương Tây.

"Ý của Thiên Tôn ta đã hiểu.

Lợi ích đã hứa ta có thể không cần, chỉ cần ngài đồng ý một điều kiện của ta là được." Quảng Thành Tử sững sờ, không ngờ hai vị thánh nhân phương Tây lại dễ nói chuyện như vậy, ngay cả lợi ích đưa ra cũng không cần.

"Hai vị xin cứ nói." Quảng Thành Tử quyết định nghe trước.

"Ngươi cũng thấy rồi đấy, Tây phương giáo của ta hiện tại nhân tài khan hiếm, hy vọng có thể chiêu mộ rộng rãi môn đồ trong Hồng

Hoang, xin Thiên Tôn đừng ngăn cản." "Chỉ cần ngài đồng ý điều kiện này, ta nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ Thiên Tôn giành được thắng lợi trong đại chiến Phong Thần." Quảng Thành Tử nghe vậy, chỉ là một điều kiện như vậy, đáng để hai vị thánh nhân từ bỏ những lợi ích khác sao?

Thực sự quá bất ngờ.

Thực ra không phải Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quá hào phóng, mà là thực sự bất đắc dĩ.

Muốn có nhiều lợi ích hơn, lại không có đủ nhân lực để hưởng thụ.

Khi xưa lúc thành thánh, bị Đế Giang cắt ngang, sau đó lại nhiều lần bị sỉ nhục trước mặt mọi người.

Khiến cho danh tiếng của cả Tây phương giáo tụt dốc không phanh.

Bây giờ những tu đạo sĩ có chút cửa nẻo chỉ cần nghe ngóng một chút là biết tình hình của Tây phương giáo, gần như không có ai sẽ gia nhập.

Tiểu sa di ở cửa mấy hôm trước cũng phải tốn bao nhiêu nước bọt mới lừa được.

Không ngờ cũng có lúc ngay cả danh hiệu thánh nhân cũng không dùng được.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng thông suốt, ở miền Cực Lạc phương Tây, muốn truyền giáo độ khó thực sự quá lớn, hay là nhắm vào Hồng Hoang, nơi nhân tài xuất hiện lớp lớp.

Đợi Quảng Thành Tử rời khỏi miền Cực Lạc, Chuẩn Đề có chút u uất nói: "Đều là do Đế Giang, mới khiến Tây phương giáo chúng ta rơi vào tình cảnh khó khăn như bây giờ!" Tiếp Dẫn nhắm hờ mắt, lắc

đầu, nói: "Đừng nói nữa, ở Hồng Hoang danh tiếng của chúng ta cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhưng ít nhất cũng tốt hơn ở đây nhiều." Chuẩn Đề nghe vậy nói: "Nhưng dù vậy, tài nguyên Hồng Hoang sớm đã bị Tam Thanh và Thiên Cung phân chia hết, căn bản không còn thừa, dù có, cũng là một số kẻ tầm thường, chúng ta đều không coi trọng, chẳng lẽ ta phải thu nhận sao?" Tiếp Dẫn không những không lo lắng cho tình cảnh khó khăn của Tây phương giáo hiện tại, mà còn cười ha hả: "Vì vậy ta mới nói với Quảng Thành Tử, để Nguyên Thủy không cản trở ta thu đồ." "Ta đâu có nói ta muốn thu đồ từ đâu, nếu đệ tử dưới trướng bọn họ muốn gia nhập Tây phương giáo của ta, đó không phải là lỗi của ta a." Nói đến đây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, cười ha hả.

Quảng Thành Tử rời khỏi miền Cực Lạc không hề biết mình đã bị hai vị thánh nhân phương Tây đào một cái hố lớn như vậy, rồi nhảy vào.

Y không thể ngờ được, hai vị thánh nhân đường đường, lại có thể không biết xấu hổ đến cảnh giới này.

Rời khỏi miền Cực Lạc, y lập tức trở về núi Côn Luân, báo cáo yêu cầu của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cho Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy lòng nóng như lửa đốt muốn liên minh, cũng không kịp suy nghĩ kỹ liền đồng ý yêu cầu của hai vị thánh nhân phương Tây.

Từ đó, Xiển Giáo chính thức liên minh với Tây phương giáo.

Tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp Hồng Hoang.

Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt Giáo ở Bích Du cung Đông Hải tự nhiên là người đầu tiên nghe được tin tức này.

Chương 296

Ban đầu y kinh ngạc, sau đó vội vã tìm người truyền tin này cho các đệ tử Tiệt Giáo ở Triều Ca, để họ chuyển tin này cho Đế Giang.

Vốn dĩ Thông Thiên muốn tự mình đến Triều Ca một chuyến, nhưng trước đó đã phái một lượng lớn đệ tử đến Triều Ca chi viện, hiện tại cả Bích Du cung đều trống rỗng, y không thể không ngồi trấn thủ, dựa vào mấy đồng tử không thành tài để truyền tin.

Một buổi sáng nọ, Đế Giang hiếm khi không mở buổi chầu đúng giờ.

Bởi vì trên đường đi thượng triều, y bị Văn Trọng chặn lại.

Từ lần trước Thông Thiên và Đế Giang mật mưu trên Trích Tinh lâu, Văn Trọng trở nên vô cùng nghe lời.

Tuy thường xuyên không vừa mắt với hành vi cường quyền của Đế Giang trên triều đình, nhưng vì sư tổ đã dặn dò, y không thể không kìm nén ngọn lửa giận trong lòng.

Văn Trọng trầm mặc nhanh chóng phát hiện ra, Đại vương trên triều đình tuy cường quyền, thậm chí không nói lý lẽ, nhưng các quyết sách đưa ra gần như không có vấn đề gì.

Bất kể đối với bách tính hay quốc thể đều có nhiều lợi ích.

Hai năm qua, chỉ riêng mức sống của bách tính Triều Ca đã có sự phát triển vượt bậc, dù chưa làm được đến mức nhà nhà có thịt ăn, nhưng ít nhất đã giải quyết được vấn đề cơm ăn áo mặc cơ bản nhất.

Bây giờ chỉ cần đi dạo trên đường phố Triều Ca, tùy tiện dừng chân đều có thể nghe thấy bách tính Triều Ca ca ngợi Đại vương.

Ở các vùng đất của tứ phương chư hầu, trừ vùng Tây Chu vẫn

còn trong chiến loạn, ba phương chư hầu còn lại cũng gần như đã hoàn thành kế hoạch thanh lý, một loạt kế hoạch xây dựng cũng sắp được triển khai.

Có thể dự kiến, trong mấy năm tới, quốc lực của Đại Thương sẽ có một bước nhảy vọt về chất.

Có những thành tích này làm tiền đề, Văn Trọng cũng bắt đầu học cách đối với một số hiện tượng trên triều đình mà y vốn không vừa mắt nhắm một mắt mở một mắt.

Ban đầu, Văn Trọng đặc biệt không quen mắt với việc nữ tử lên triều tham gia chính sự, trong triều đình ngoài Tô Đát Kỷ đứng đầu trăm quan, còn có thêm vài vị nữ ngự sử.

Biểu hiện của họ trên triều đường không hề thua kém bất kỳ nam tử nào.

Mặc dù bất bình, nhưng Văn Trọng cũng đã chấp nhận sự thật sát cánh cùng nam tử.

Hiện giờ, chuyện có thể khiến một Văn thái sư luôn bình tĩnh tự chủ lại kinh hoảng thất thố, chặn đường Đế Giang đang chuẩn bị đi thiết triều, chỉ có thể là tin tức do sư tổ trong Bích Du Cung đích thân truyền đến.

"Đại vương, sư tổ truyền tin, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo nhị thánh đã đạt thành liên minh, đang muốn hiệp thương cùng nhau phò Chu diệt Thương." Đế Giang nghe vậy chỉ nhàn nhạt đáp lại: "Ta biết rồi." Văn Trọng ngẩn ra, thái độ của Đại vương, lẽ nào không hiểu lời của ta?

Đế Giang không chỉ hiểu tin tức Văn Trọng mang đến, mà còn nhìn thấu hàm nghĩa ẩn giấu đằng sau.

Cũng không phải là không có một chút lo lắng nào.

Xiển Giáo liên hợp với Tây Phương Giáo, nhìn như một tin tức vô cùng chấn động, nhưng thực tế lại tiết lộ rất nhiều ý tứ sâu xa.

Đầu tiên là Xiển Giáo ngày càng mềm yếu vô lực, đặc biệt là khi đối mặt với Triều Ca đầy những người tài dị sĩ, Xiển Giáo ngay cả một chân cũng không chen vào được, càng đừng nói là gây sự.

Có Thân Công Báo, một kẻ phản đồ của Xiển Giáo ở đây, bao nhiêu đệ tử Xiển Giáo cũng đồng nghĩa với việc gửi cho Đế Giang bấy nhiêu binh lực.

Thứ hai, trong Tây Phương Giáo, người có thể ra mặt chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhị thánh, những người còn lại căn bản không thể lên được mặt bàn.

Muốn mượn sức mạnh của Tây Phương Giáo, cũng chỉ có thể dựa vào Tây Phương nhị thánh ra tay.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dù sao cũng là Thánh Nhân, chuyện tầm thường mà cũng phải ra tay thì Thánh Nhân cũng mất giá quá.

Vì vậy, liên minh giữa Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, trông có vẻ vô cùng đáng sợ, nhưng thực chất căn bản không thể ảnh hưởng đến cục diện trong thời gian ngắn.

Nhưng Đế Giang không thể không đề phòng, dù sao danh tiếng của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở các phương diện khác không tốt, nhưng tài lẻ đào góc tường thì quả thực là nhất lưu.

Trong Phong Thần chi kiếp nguyên bản, Tây Phương Giáo ngoài nhị thánh ra không có ai khác, sau Phong Thần, Tây Phương Giáo có thể nói là nhân tài đông đúc, đều là kết quả của việc hai kẻ vô sỉ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhân lúc Xiển Giáo và Tiệt Giáo đại chiến mà điên cuồng đào người.

Sau buổi thiết triều hôm đó, Đế Giang cho gọi Khổng Tuyên.

“Phụ thân gọi ta có việc gì ạ?” Đế Giang nói: “Thứ ta bảo ngươi đi tìm lúc trước đã tìm được chưa?” “Thứ phụ thân muốn tìm là con muỗi Huyết Sí Hắc Văn, không bao lâu nữa sẽ được đưa đến Triều Ca.” Khổng Tuyên có chút hoang mang không hiểu, thứ Đế Giang muốn tìm không phải là bảo vật hiếm thấy trên đời, mà là một con hung thú sinh ra từ thời hồng mông sơ khai, Huyết Sí Hắc Văn.

Hung thú sinh ra thời hồng mông nhiều không kể xiết, tại sao Đế Giang lại cứ phải tìm một con muỗi chứ?

Khổng Tuyên không biết, nhưng trong lòng Đế Giang lại rõ ràng.

Trong Phong Thần chi kiếp nguyên bản, Tây Phương nhị thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã không ít lần chịu thiệt trong tay Huyết Sí Hắc Văn.

Hai ngày sau, thủ đồ của Tiệt Giáo là Đa Bảo đạo nhân liền mang một hộp ngọc đến cầu kiến Đế Giang.

“Đại vương, Huyết Sí Hắc Văn mà ngài muốn đang ở trong hộp ngọc này.” Đế Giang đưa tay nhận lấy hộp ngọc rồi tiện tay mở ra.

Đa Bảo đạo nhân cả kinh, trong hộp không phải là bảo vật, mà là một con hung thú đó!

Đại vương dù sao cũng là nhục thể phàm thai, làm sao có thể đối phó được với hung thú.

Đang lúc lo lắng muốn xông lên ngăn cản, chỉ nghe thấy trong hộp ngọc phát ra một trận tiếng vỗ cánh như sấm động.

Sắc mặt Đa Bảo đạo nhân biến đổi, Huyết Sí Hắc Văn sắp bay ra rồi.

Y cũng không còn để ý đến những thứ như thân phận lễ nghi, vội vàng bay người lao về phía Đế Giang, cố gắng ngăn cản Huyết Sí Hắc Văn tấn công Đế Giang.

Nhưng khi xông đến trước mặt Đế Giang, y lại thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

Con Huyết Sí Hắc Văn kia từ từ bay ra khỏi hộp ngọc, lượn một vòng quanh Đế Giang xong, không hề lựa chọn ra tay với y, mà đậu lên lòng bàn tay đang giơ ra của Đế Giang.

"Không tệ, rất nghe lời." Đế Giang gật đầu mỉm cười nói.

"Ơ..." Đa Bảo đạo nhân kinh ngạc không nói nên lời.

Y được lệnh đi tìm con Huyết Sí Hắc Văn này cũng đã được một thời gian rồi, thân là thủ đồ dưới trướng Thông Thiên, lại phải tốn thời gian lâu như vậy mới bắt được con Huyết Sí Hắc Văn này, cũng đủ để chứng minh nó khó đối phó đến mức nào.

Thế mà con Huyết Sí Hắc Văn khiến y suýt nữa chịu thiệt lớn này, khi đối mặt với Đại vương là một người phàm, lại không ra tay, ngược lại còn ngoan ngoãn đậu trên tay Đại vương, giống như một con thú cưng ngoan ngoãn.

Nếu không phải sự thật đang diễn ra trước mắt, Đa Bảo đạo nhân còn tưởng mình hoa mắt nữa.

Mắt người thường sẽ đánh lừa cảm quan, nhưng thú loại quan sát thế giới này không chỉ dựa vào mắt.

Phần lớn thời gian chúng dựa vào trực giác bẩm sinh.

Huyết Sí Hắc Văn là kẻ nổi bật trong đám thú loại, phương diện trực giác đối với nguy hiểm có thể xếp vào hàng đầu trong các loài hung thú.

Mặc dù người trước mắt là nhục thể phàm thai, nhưng trực giác mách bảo nó, mọi chuyện không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Nếu thật sự hạ miệng, vậy thì người chết không phải là gã phàm

nhân này, mà là nó.

“Nghe lời thì mới có ăn.

Xem ra ngươi cũng biết đạo lý này.” Đế Giang vung tay, Huyết Sí Hắc Văn liền từ lòng bàn tay y bay ra, lượn một vòng trong điện rồi đáp xuống đất, hóa thành hình người.

Chương 297

Người này mặc một bộ trường bào nền đen vân máu, có một gương mặt âm hiểm, bên hông đeo một thanh đoản kiếm, đoản kiếm không có lưỡi, giống như một cái ống nhọn, bên trong rỗng, chính là do vòi nhọn của Huyết Sí Hắc Văn hóa thành.

Người này vừa hóa hình liền cúi lạy Đế Giang: "Tại hạ Văn Đạo Nhân, bái kiến Đại vương, nguyện Đại vương vạn phúc kim an, nhất thống thiên hạ." Phải công nhận, Văn Đạo Nhân rất biết nói chuyện, vừa lên đã thể hiện thiện ý với Đế Giang.

Đế Giang cười nói: "Ngươi không oán hận ta cho người mang ngươi từ trong biển máu đến đây sao?" Văn Đạo Nhân cũng cười nói: "Ta ở trong biển máu đã có thể cảm ứng được cơ duyên sắp giáng lâm, vừa hay thấy Đa Bảo đạo nhân đến tìm ta, liền theo đến Triều Ca." Khóe miệng Đa Bảo đạo nhân giật giật, nếu Văn Đạo Nhân nghe lời như vậy, đâu cần phiền phức đến thế, đã sớm về Triều Ca rồi.

Bất kể Văn Đạo Nhân trên đường đã gây cho Đa Bảo đạo nhân bao nhiêu phiền phức, ít nhất trước mặt Đế Giang đều tỏ ra vô cùng cung kính.

Đa Bảo đạo nhân ngược lại có chút ghen tị, dù sao Đế Giang trong mắt y chỉ là một người phàm, thân là thủ đồ dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, Văn Đạo Nhân đối với y vô cùng khinh thường, ngược lại đối với Đế Giang lại tỏ ra một bộ dáng cung thuận.

Đế Giang hài lòng với biểu hiện của Văn Đạo Nhân, gật đầu nói: "Ngươi nghe lời, đương nhiên ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi, bất kể ngươi có thật sự trung thành như vậy hay không, chỉ cần ngươi vẫn nghe lời như trước, ở chỗ ta tất nhiên sẽ có chỗ tốt cho ngươi." Văn

Đạo Nhân không phải là sơn tinh dã quái không có kiến thức, từ lúc hồng mông sơ sinh không lâu đã sinh ra linh trí, tu hành ở trong biển máu không biết bao nhiêu năm, không phải là một câu nói tốt suông có thể lừa gạt được.

Đế Giang nói: "Ta tìm ngươi, cũng không đơn thuần là hứa hẹn miệng suông, ta còn có một hồi cơ duyên muốn tặng cho ngươi." Nói rồi, Đế Giang lấy ra một miếng ngọc bài ném cho Văn Đạo Nhân.

Văn Đạo Nhân nửa tin nửa ngờ dán ngọc bài lên trán, đọc thông tin bên trong.

Sau khi đọc lướt qua thông tin trong ngọc bài, Văn Đạo Nhân hai gối quỳ xuống đất, hành một đại lễ thật trọng với Đế Giang.

"Được rồi, mau đi đi, ta chờ ngươi trở về." Văn Đạo Nhân cũng không lề mề, đi ra khỏi điện, biến về chân thân bay về phía tây.

Trong lòng Đa Bảo đạo nhân tràn đầy tò mò, nhưng thấy dáng vẻ của Đế Giang cũng sẽ không tiết lộ, y bèn cúi người chào Đế Giang, rồi cũng rời khỏi đại điện.

Cơ duyên mà Đế Giang cho Văn Đạo Nhân không phải thứ gì khác, chính là đến Tây Phương Cực Lạc Chi Địa tìm hai vị thánh nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gây phiền phức.

Nghe nói trong Tây Phương Giáo có một tòa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, là tiên thiên chí bảo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều không nỡ dễ dàng lấy ra sử dụng.

Văn Đạo Nhân là hung thú hồng mông, không vật gì không hút, ngay cả Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng không chịu nổi cái vòi nhọn của nó.

Hóa thân của Văn Đạo Nhân có thể lớn có thể nhỏ, lẻn vào Tây Phương Cực Lạc Chi Địa có thể nói là chuyện nhỏ như con thỏ.

Thay vì để hai vị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể sẽ đi đào góc tường khắp nơi trong Hồng Hoang, chi bằng bây giờ cho chúng nếm chút khổ sở.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên a!

Đến Đế Giang cũng phải động lòng, chỉ là y phải trấn giữ Triều Ca, đóng vai một quân vương phàm nhân, nhất thời không thể rời đi được, đành phải cho Văn Đạo Nhân hưởng lợi trước.

Từ sau khi Văn Đạo Nhân rời khỏi Triều Ca, những ngày tháng ở Triều Ca vẫn diễn ra như cũ.

Triều Ca hiện tại giống như một vũng hồ, mặt ngoài có vẻ tĩnh lặng, nhưng thực chất bên dưới sóng ngầm cuồn cuộn.

Sau khi Đế Giang tuần du từ Trần Đường Quan trở về, liền ra hiệu cho Phí Trọng, Vưu Hồn và những người khác bắt đầu thanh trừng phe phái của thừa tướng Thương Dung.

Thương Dung vốn bị cô lập ở rìa triều đình, làm sao là đối thủ của Phí Trọng và Vưu Hồn có Đế Giang chống lưng, những thuộc hạ đắc lực bên cạnh ông ta lần lượt bị thanh lý ra khỏi triều đình.

Không phải cáo lão về quê, thì cũng bị đày đến biên cương, đi cai quản những chư hầu ngang ngược kia, mỹ danh là hạ phóng rèn luyện.

Trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy một năm, phe cánh của Thương Dung đã không còn huy hoàng như xưa, chỉ còn lại dăm ba con mèo con chó.

Thừa tướng ngày xưa có vô số người ủng hộ, nay cũng đã trở thành một vị tư lệnh không quân.

Thời gian Thương Dung hạ đài bắt đầu đếm ngược.

“Thừa tướng đại nhân vì Đại Thương lo liệu mấy chục năm, chứng kiến sự phồn vinh và thịnh vượng của Đại Thương, có thể nói là công lao to lớn.” “Nay thừa tướng tuổi đã cao, đối với chính sự nhiều phần lực bất tòng tâm, không bằng trí sĩ về nhà, an dưỡng tuổi già có được không?” Vừa vào buổi thiết triều, Phí Trọng mang chức vị Á tướng đã đi đầu gây khó dễ cho Thương Dung.

Thương Dung ngẩn ra, sớm đã đoán được sẽ có ngày này, nhưng không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy.

Ông ta nhìn quanh triều đình một vòng, nhìn những đại thần trên triều.

Bọn họ đang nhìn ông ta, ông ta cũng đang nhìn bọn họ.

Chỉ là trong ánh mắt của họ không có sự tiếc nuối, thương cảm, chỉ có sự khao khát vô tận.

Chỉ cần ông ta hạ đài, vị trí dưới thân ông ta sẽ trống ra.

Đó là vị trí đứng đầu trăm quan đó!

Người đứng trên triều đình này ai mà không mong có một ngày cũng sẽ vị cực nhân thần.

Thương Dung thở dài một hơi, nếu là năm năm trước, chắc chắn không có ai dám đề xuất để ông ta cáo lão về quê, khi đó ông ta nắm giữ toàn bộ triều đình, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, ngay cả Đại vương cũng không thể chống lại.

Nay, ông ta chẳng khác nào một con chó già bại trận, ngay cả đồng bạn bên cạnh cũng không còn lại mấy người.

Lấy gì để tranh đấu với Đại vương?

“Đúng như Á tướng đã nói, lão thần già yếu, không thể đảm nhiệm chức thừa tướng, xin Đại vương cho phép lão thần cáo lão về

quê.” Sau khi bị Phí Trọng khơi mào, Thương Dung cũng không giãy giụa nhiều, trực tiếp xin Đế Giang cáo lão.

Đế Giang gật đầu tỏ ý đồng ý, và khẳng định những cống hiến mà Thương Dung đã làm cho Đại Thương.

“Nếu Thương Dung đã cáo lão, vị trí thừa tướng không thể bỏ trống một ngày, ra lệnh cho Văn Trọng nhậm chức thừa tướng, Phí Trọng kiêm thái sư, Vưu Hồn nhậm thái phó.” Đế Giang một hơi hoàn thành việc điều động ba người, các đại thần khác cũng vì sự ra đi của Thương Dung mà ít nhiều được hưởng một số lợi ích.

Có thể nói là cả triều đều vui mừng.

Đến đây, toàn bộ triều đình Đại Thương đã rơi vào trong tầm kiểm soát của Đế Giang.

Bên kia, Thương Dung ảm đạm rời khỏi triều đình.

Mặc dù Đế Giang đã dành cho ông ta những lời khen ngợi xưa nay chưa từng có, suýt nữa đã so sánh ông ta với Y Doãn, thừa tướng của Thành Thang, thủy tổ Đại Thương.

Nhưng Thương Dung biết, thứ ông ta muốn không phải là những vinh quang hư danh này.

Thứ ông ta muốn là được đứng trên triều đình, làm người cầm lái dẫn dắt Đại Thương tiến về phía trước.

Hiện tại Đại Thương phát triển tốt, nhưng đây không phải là kết quả mà ông ta muốn.

Thương Dung trước khi rời khỏi vương cung đã quay đầu nhìn lại một lần, khắc sâu hình ảnh của vương cung vào trong mắt.

“Lão đại nhân, mau đi thôi.” Vệ binh của vương cung vẫn còn khách sáo, nhưng trong giọng điệu không còn nghe thấy ý tôn kính.

Thương Dung lắc đầu, lên xe ngựa.

"Lão gia, có về nhà không ạ?" Thương Dung suy nghĩ một lát, nói: "Tạm thời không về, cứ đi dạo một vòng trong thành Triều Ca đi." Thương Dung đã sống ở Triều Ca mấy chục năm, nhưng lại rất ít có thời gian thong thả đi dạo trên phố.

Nay Triều Ca phồn vinh thịnh vượng, trên đường phố từ sớm đã người qua người lại, thật là náo nhiệt, nhưng Thương Dung không có tâm trạng tham gia vào sự náo nhiệt này.

Xe ngựa đi một mạch, phu xe cũng không cố ý chọn đường, cho đến khi trong xe truyền ra giọng của Thương Dung.

"Dừng ở đây đi." Phu xe nghe lệnh ghìm cương ngựa, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện phía trước xe ngựa là phủ đệ của Trấn Quốc Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ.

"Lão gia muốn bái phỏng Võ Thành Vương sao?" Thương Dung bước xuống xe ngựa, tiến lên nói với người gác cổng phủ đệ: "Xin hãy đi thông báo một tiếng, lão hủ Thương Dung đến bái kiến Võ Thành Vương." Người gác cổng nghe xong, lập tức kinh ngạc, không ngờ ông lão run rẩy này lại là thừa tướng đương triều, vội vàng chạy vào phủ thông báo.

Chương 298

Không lâu sau, Hoàng Phi Hổ đích thân đi ra khỏi phủ, nghênh đón Thương Dung vào trong.

"Thừa tướng đại nhân đích thân ghé thăm, không biết có việc gì ạ?" Hoàng Phi Hổ đối với Thương Dung vô cùng cung kính.

Mặc dù y là Võ Thành Vương, nhưng trước mặt Thương Dung chỉ có thể là tiểu bối, thậm chí cha của Hoàng Phi Hổ cũng là vãn bối của Thương Dung.

Thương Dung ha ha cười nhạt: "Lão hủ không còn là thừa tướng nữa, bây giờ chỉ là một lão già sắp gần đất xa trời thôi." Hoàng Phi Hổ trong lòng kinh ngạc, trước đây đã mơ hồ nghe nói triều đình có thể sẽ ra tay với Thương Dung, không ngờ chuyện này là thật.

Nghe được kết cục của Thương Dung, sắc mặt Hoàng Phi Hổ không khỏi ảm đạm đi vài phần.

Mấy năm nay, những quyền thần đó, người thì lui, người thì già, người thì tạo phản, gần như đều tan tác cả.

"Lão hủ hôm nay tình cờ đi ngang qua phủ Võ Thành Vương, vừa hay khát nước, liền vào xin một chén trà uống." Nếu là một lão nhân bình thường như Thương Dung, nói vào uống một chén trà thì Hoàng Phi Hổ đương nhiên sẽ tin.

Nhưng Thương Dung là ai chứ?

Thừa tướng lừng lẫy, nhân vật hô phong hoán vũ trên triều đình.

Dù những điều đó đều đã là quá khứ, nhưng vẫn không thể xem thường.

"Nếu đại nhân muốn uống trà, chỗ ta mỗi ngày đều sẽ pha sẵn một

ấm trà ngon chờ đại nhân ghé qua." Thương Dung không đáp lời, ngược lại hỏi: "Võ Thành Vương dạo này sống có vẻ nhàn hạ, không biết những ngày nhàn hạ như vậy còn được bao lâu?" Câu hỏi của Thương Dung không khách khí, sắc mặt Hoàng Phi Hổ cũng theo đó mà thay đổi.

Không phải vì lời của Thương Dung khó nghe, mà là vì Thương Dung đã vạch trần một sự thật.

Những ngày tháng của Hoàng Phi Hổ cũng ngày càng khó khăn.

Đế Giang đại quyền trong tay, cải cách của triều Đại Thương không chỉ giới hạn trên triều đình, mà ngay cả quân đội cũng bị động dao lớn.

Trước tiên từ tám trăm chư hầu chiêu mộ gần tám vạn quân đội đến Triều Ca, tổ chức thành Tả Vệ hiện tại.

Đế Giang bổ nhiệm nhạc phụ đã quy thuận, Ký Châu Hầu Tô Hộ làm Tả Vệ đại tướng quân, đệ tử Viên Hồng làm Tả Vệ phó tướng quân.

Tiếp đó Đế Giang thanh lý mười vạn tinh binh do Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở cất giấu, điều toàn bộ đến Triều Ca, cải tổ thành Long Vệ, và phái Vu Hiền, Vu Chân đảm nhiệm đại tướng, nguyên tổng binh Trần Đường Quan là Lý Tĩnh đảm nhiệm phó tướng.

Như vậy, trong tay Đế Giang đã nắm giữ gần hai mươi vạn đại quân.

Các tướng lĩnh cấp cao trong hai đội quân này không ai không phải là tâm phúc của Đế Giang.

Người khác muốn cài người vào cũng gần như là chuyện không thể.

Đội quân ban đầu của Hoàng Phi Hổ hiện tại đã bị cải tổ thành

Hữu Vệ, quân số không quá năm vạn.

Hữu Vệ sau khi cải tổ bị giải tán và tái tổ chức, các tướng lĩnh dưới trướng Hoàng Phi Hổ ban đầu đều bị điều ra khỏi Hữu Vệ, có người đến các đội quân khác, có người bị điều đi nơi khác đồn trú.

Hiện tại ở Triều Ca cũng chỉ còn lại lèo tèo vài người.

Hoàng Phi Hổ, một Võ Thành Vương đường đường, cũng đã trở thành một kẻ cô gia quả nhân.

Nếu không còn cái danh Hữu Vệ đại tướng quân treo đó, Hoàng Phi Hổ e rằng còn thảm hơn cả Thương Dung.

Thương Dung ở địa vị cao đã lâu, tự nhiên hiểu biết nhiều, một lời đã vạch trần tình cảnh khó xử hiện tại của Hoàng Phi Hổ.

"Đại nhân có gì chỉ giáo cho ta?" Đối mặt với Thương Dung, Hoàng Phi Hổ cung kính cầu giáo.

Thương Dung nheo mắt nói: "Võ Thành Vương lẽ nào cứ muốn như vậy mãi sao?" Hoàng Phi Hổ đương nhiên không muốn, năm đó Võ Thành Vương uy phong biết bao, trong ngoài triều đình ai cũng ca ngợi "văn có Văn Trọng, võ có Hoàng Phi Hổ", là một trụ cột có thể sánh ngang với Văn Trọng.

"Đại nhân cũng biết thủ đoạn của Đại vương mấy năm nay, Tây Bá Hầu và những người khác chỉ ở nhà bàn luận chính sự, liền bị đánh vào thiên lao, mấy năm không thấy ánh mặt trời, nếu không nhân cơ hội Đại vương đi tuần du mà vượt ngục, e rằng sẽ già chết trong thiên lao." Hoàng Phi Hổ nói về Đại vương mấy năm nay vẫn còn sợ hãi.

Tây Bá Hầu Cơ Xương mệnh tốt, cuối cùng cũng được người khác giúp đỡ trốn thoát, còn có không ít người bị ngài ấy cho chém đầu ngay ngoài Ngọ Môn.

“Thủ đoạn của Đại vương tàn khốc, thần tử trên triều đình ban đầu ngoài Văn Trọng ra không có ai có kết cục tốt đẹp, hôm nay là ta, không chừng ngày mai chính là Võ Thành Vương rồi.” Lời của Thương Dung không chỉ là uy hiếp, mà còn là sự thật.

Hoàng Phi Hổ không thể không lo lắng cho tương lai của mình.

“Ý của đại nhân là rời khỏi Triều Ca?” “Nhụ tử khả giáo.” Thương Dung gật đầu nói, “Không chỉ rời khỏi Triều Ca, mà phải rời khỏi phạm vi tầm mắt của Đại vương.” “Dưới gầm trời này, đâu chẳng phải đất vua; khắp cõi đất này, ai chẳng phải thần vua.

Ta rời đi, lại có thể đi đâu được?” Hoàng Phi Hổ không phải là không muốn đi, mà là không tìm được mục tiêu để rời đi.

Huống hồ muội muội của y là phi tử của Đại vương, y đi như vậy, muội muội há chẳng phải sẽ bị liên lụy sao.

“Tây Chu ngược lại là một nơi tốt để đi.” Thương Dung uống một ngụm trà, dường như vô ý nói.

Hoàng Phi Hổ không lập tức phản bác, ngược lại trầm ngâm.

“Tây Chu tuy đang chìm trong chiến loạn, nhưng theo ta được biết, Tây Bá Hầu Cơ Xương đã trở về Tây Kỳ, tất không lâu nữa sẽ dẹp yên được chiến loạn.” “Khi xưa có lời đồn rằng, phượng hoàng gáy ở Kỳ Sơn, có thánh chủ ra đời, nếu có lòng kiến công lập nghiệp, Tây Chu không phải là một nơi tốt để đi sao!” Thương Dung đặt chén trà xuống, bước đi lảo đảo ra ngoài cửa, để lại một mình Hoàng Phi Hổ ngồi trong sảnh trầm tư.

“Đại vương, lão già Thương Dung sau khi rời khỏi vương cung liền đến phủ Võ Thành Vương, ở trong đó một canh giờ mới rời đi, nội dung bàn luận trong phủ không thể biết được.” Mặc dù Thương Dung đã bị Đế Giang đuổi ra khỏi triều đình, nhưng y vẫn không xem

thường năng lượng của vị thừa tướng đã thống trị triều đình mấy chục năm này.

Nếu ông ta thật sự muốn gây ra chuyện gì, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Đang suy nghĩ, có nội thị đến bẩm báo: "Bẩm Đại vương, Hoàng quý phi nói rằng đã ở trong cung nhiều năm không về nhà, muốn ra cung đoàn tụ với gia đình vài ngày." Hoàng quý phi chính là muội muội của Hoàng Phi Hổ, hai tin tức này đến thật trùng hợp, nếu nói trong đó không có gì mờ ám, Đế Giang đánh chết cũng không tin.

"Chuẩn đi, cứ để nàng về đoàn tụ với gia đình, không cần vội vã về cung." Đế Giang biết Hoàng quý phi đi lần này, e rằng sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Nhưng tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Đế Giang.

"Người đâu, truyền lệnh của ta cho Tả Vệ, từ hôm nay bắt đầu, canh chừng kỹ doanh địa của Hữu Vệ, nếu có bất kỳ động tĩnh nào, bắt giữ toàn bộ." Đế Giang không lo Hoàng Phi Hổ phản bội, chỉ cần y không kéo quân đội của Đại Thương đi là mọi chuyện đều ổn.

Y còn mong những tên hai mang tiềm ẩn này đều chạy hết sang Tây Chu, lúc đó có thể dễ dàng tiêu diệt chúng một lượt.

Khi đêm xuống, một chiếc xe ngựa vội vã rời khỏi cửa sau của phủ Võ Thành Vương, đi một mạch ra khỏi cửa tây Triều Ca, hướng về phía Tây Kỳ.

Đế Giang đứng trước Cửu Long Điện, địa thế ở đây cao hơn thành Triều Ca một đoạn lớn, ban ngày có thể nhìn bao quát cảnh tượng huyên náo trong thành.

Lúc này, ánh mắt của Đế Giang dõi theo chiếc xe ngựa đó đi về phía tây, một mạch ra khỏi Triều Ca, đến Tây Kỳ.

“Đại vương, đêm đã khuya, tại sao người chưa nghỉ ngơi?” Tô Đát Kỷ đi đến bên cạnh Đế Giang, nhẹ nhàng ôm lấy lưng y.

Đế Giang vỗ vỗ tay Tô Đát Kỷ, nhẹ giọng nói: “Ta muốn xem xem, trong thành Triều Ca này có bao nhiêu yêu ma quỷ quái ẩn mình trong bóng tối.” Tô Đát Kỷ trêu chọc: “Vậy Đại vương đã thấy chưa?” Đế Giang ha ha cười lớn: “Thấy rồi, con sâu mọt cuối cùng đã rời đi, sau này, Triều Ca của ta sẽ là cây đại thụ vươn trời, Đại Thương của ta sẽ là một vương triều thịnh thế.” Tô Đát Kỷ nhìn Đế Giang hướng về Triều Ca bá khí tuyên ngôn, bất giác mắt long lanh, tim đập nhanh hơn.

Công tích của Đại vương xưa nay chưa từng có, sau này không ai sánh bằng, sử sách tất sẽ ghi lại Đại vương là một vị minh quân thịnh thế!

Đế Giang vuốt ve gò má mềm mại của Tô Đát Kỷ, cười nói: “Muốn trở thành minh quân thịnh thế, bây giờ còn thiếu một chút, nhưng tương lai không xa đâu.” Tô Đát Kỷ nheo mắt cười, một đêm chỉ mới bắt đầu thôi.

Trước Kim Hà Động trên núi Ngọc Tuyền, một thiếu niên khoảng mười hai, mười ba tuổi đang đứng tấn trung bình.

Lúc này mặt trời đã lên đến đỉnh, là thời điểm nóng nhất trong ngày.

Nhưng thiếu niên dường như không hề hay biết, giống như một bức tượng đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Chương 299

Nếu không phải mồ hôi từ gò má nhỏ xuống, e rằng sẽ có người cho rằng đó chỉ là một bức tượng mà thôi.

Hồi lâu sau, thiếu niên mới thở ra một hơi dài, một luồng khói trắng từ miệng phun ra, ngưng tụ như một sợi chỉ trắng, cách cơ thể đến hai ba thước.

Thu thế trung bình tấn, thiếu niên lại không dừng lại, mà lấy vũ khí cắm trên đất bắt đầu múa.

Thanh vũ khí đó là một cây Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hiếm thấy, trông có vẻ nặng nề, nhưng trong tay thiếu niên lại nhẹ như lông hồng, được múa lên vun vút sinh gió.

"Dương Tiễn, Dương Tiễn, mau đi ăn cơm đi!" Có đồng tử từ xa gọi thiếu niên đi ăn cơm.

Dương Tiễn không thèm nhìn đồng tử một cái, liền đáp: "Các ngươi ăn trước đi, không cần quản ta." Đồng tử kia dường như đã quen, không biết đã khuyên nhủ mấy câu, cũng không để ý đến Dương Tiễn nữa, tự mình chạy đi ăn cơm.

Dương Tiễn vẫn tiếp tục tu luyện.

"Tu luyện vất vả như vậy là vì cái gì?" Một giọng nói nhẹ nhàng đột nhiên vang lên sau lưng, Dương Tiễn kinh hãi, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao vung về phía sau, chém thẳng vào nơi phát ra âm thanh.

"Sát!" Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao dừng lại trước chóp mũi của người nói chuyện.

Dương Tiễn định thần nhìn lại, mới phát hiện đó là một nữ tử có dung mạo đoan trang tú lệ, khí chất vô cùng thoát tục.

Nữ tử đối với mũi đao ngay trước mắt làm như không thấy, ngược lại còn hứng thú đánh giá Dương Tiễn.

"Ngươi là ai?

Tại sao lại đến núi Ngọc Tuyền của ta?" Dương Tiễn dù sao cũng chỉ mới mười hai, mười ba tuổi, trong tiếng quát nhẹ, giọng nói có chút non nớt.

Nữ tử nhẹ nhàng gạt mũi đao ra, tiến lại gần, cười mỉm nói: "Ta là ai không quan trọng, còn về mục đích của ta, là để xem ngươi đã lớn chưa." Từ lúc biết chuyện đến giờ, đây là lần đầu tiên Dương Tiễn tiếp xúc với người khác giới ở cự ly gần như vậy, dù là người trẻ tuổi có thiên phú nhất trong Kim Hà Động, cũng không khỏi đỏ bừng mặt.

"Ngươi, đừng có lại gần như vậy..." Đối mặt với hành động phóng khoáng của nữ tử, Dương Tiễn ngược lại có chút ngượng ngùng.

"Khúc khích." Nữ tử che miệng cười khẽ, tiếng cười trong trẻo như chim hoàng oanh trong sơn cốc, trong lành dễ nghe.

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Dương Tiễn lấy hết dũng khí hỏi lại lần nữa.

Nữ tử mang vẻ trêu chọc nói: "Ta vừa mới trả lời một câu hỏi của ngươi, bây giờ ngươi trả lời ta, như vậy mới công bằng." Dương Tiễn tuổi còn nhỏ, lại chưa từng xuống núi, đâu biết nhiều mánh khóe như vậy, suy nghĩ một lát, nói: "Ngươi nói có vẻ có chút đạo lý." Nữ tử không nhịn được lại cười một tiếng, khiến Dương Tiễn ngẩn ngơ.

"Ngươi hỏi thì hỏi đi." Nữ tử nói: "Câu hỏi lúc nãy, tu luyện vất vả như vậy là vì cái gì?" Trong mắt Dương Tiễn hiện lên vẻ mờ mịt, ở trong núi mười mấy năm, đây là lần đầu tiên có người hỏi cậu câu

hỏi này.

"Sư tôn nói, tu luyện vất vả mới có thể trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh mẽ mới có thể bảo toàn tính mạng trong đại kiếp." Nữ tử lắc đầu, nói: "Đó là cách nói của sư tôn ngươi, không phải của ngươi, ngươi không có suy nghĩ của riêng mình sao?" Dương Tiễn lắc đầu, quả thực không có.

"Tuổi còn nhỏ, cảnh giới đã cao như vậy, thực lực cũng không yếu, lẽ nào không có suy nghĩ giúp đỡ người khác sao?" Lời này vừa nói ra, trong mắt Dương Tiễn lập tức tỏa sáng.

"A!

Ta có suy nghĩ đó.

Sư tôn nói trên thế gian có rất nhiều bá tánh phải chịu khổ nạn, nếu chúng ta không đi cứu giúp, thì tu luyện vất vả để làm gì." Tự nói với mình một hồi, ánh mắt Dương Tiễn nhìn nữ tử đã bớt đi vài phần địch ý.

"Ta muốn giúp đỡ người khác." Dương Tiễn tuổi không lớn, suy nghĩ vẫn còn đơn thuần.

Nữ tử lại hài lòng gật đầu, nói: "Muốn giúp người, chỉ ở trên núi là không được đâu." "Xuống núi?

Không được đâu." Dương Tiễn lắc đầu như trống bỏi, "Sư tôn không cho ta xuống núi." Nữ tử chớp chớp mắt, nói: "Nhưng sư tôn cũng không có nói không cho ngươi xuống núi mà." "Ngươi nói có lý!" Dương Tiễn bừng tỉnh, ngay sau đó lại hỏi: "Nhưng xuống núi rồi thì đi đâu đây?

Ta từ nhỏ đến lớn đều ở trên núi." Nữ tử lấy ra một miếng lệnh bài bằng bạch ngọc và một cuộn tranh giao cho Dương Tiễn.

"Cầm hai thứ này xuống núi đi, đi thẳng về phía đông, đến Triều

Ca, tự nhiên sẽ có người sắp xếp cho ngươi." Dương Tiễn ngơ ngác nhận lấy, nhất thời không phản ứng kịp.

Vừa rồi không phải đang chất vấn tại sao nàng tự ý xông vào tiên sơn sao?

Sao lại biến thành mình phải xuống núi cứu thế rồi?

Nhưng câu hỏi này không ở trong lòng thiếu niên Dương Tiễn quá lâu.

"Ngươi sẽ đi cùng ta chứ?" Nữ tử lắc đầu, nói: "Đoạn đường này ngươi phải tự mình đi, ngươi sẽ không gặp lại ta ở Triều Ca đâu." Nói xong, nàng cười khẽ một tiếng, xoay người liền biến mất không thấy tăm hơi.

"Tỷ tỷ, tỷ cười thật đẹp." Lời của Dương Tiễn bất giác thốt ra, đợi đến khi ý thức được, nữ tử đã không biết đi đâu mất.

Trước Kim Hà Động chỉ còn lại một thiếu niên mặt đỏ bừng.

Đêm hôm đó, trong Kim Hà Động truyền ra tiếng gầm giận dữ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân: "Dương Tiễn đâu?

Dương Tiễn chạy đi đâu rồi?" Đồng tử run rẩy đáp: "Sư tôn tha mạng, chúng con thật sự không biết, buổi trưa Dương sư đệ còn luyện võ trước động, chúng con gọi ăn cơm cũng không thèm để ý, cũng không biết từ lúc nào đã không thấy bóng dáng đâu nữa." Không chỉ trong Kim Hà Động không tìm thấy, mà ngay cả trên cả ngọn núi Ngọc Tuyền cũng không có bóng người.

"Dương sư đệ có khi nào xuống núi rồi không?" Có đồng tử suy đoán.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tức giận chỉ vào đồng tử, phẫn nộ nói: "Dương Tiễn mới mười hai tuổi, là người có thể xuống núi sao?" Đồng tử cúi đầu không nói, sư tôn nói không sai, Dương Tiễn mỗi

ngày chỉ biết luyện võ, có lúc ngay cả cơm cũng không ăn, một cái đầu gỗ đầy ắp tu luyện như vậy, sao có thể xuống núi được?

Trừ phi cây khô nở hoa.

"Hoa đẹp quá." Dương Tiễn lưng đeo một cái bọc nhỏ, một tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, vai bên kia đeo một cây cung vàng, đang dừng chân trước một cây khô thưởng thức một đóa hoa nhỏ xinh xắn.

Đóa hoa nhỏ lay động trong gió, tỏa ra hương thơm thoang thoảng.

"Phải mau chóng lên đường mới được, sớm đến Triều Ca, là có thể sớm gặp được tỷ tỷ xinh đẹp." Dương Tiễn thu lại tâm tư, siết chặt cái bọc trên người, sải bước đi về phía Triều Ca.

Trong thành Triều Ca, Đế Giang nhìn về phía tây, trên mặt có nụ cười ẩn hiện.

"Như vậy, Phong Thần tam kiệt sắp hội tụ tại Triều Ca, đến lúc đó Đại Thương phong vân tế hội, Xiển Giáo và Tây Chu liệu có thể sống sót trong con sóng lớn lần này không?

Ha ha ha!" Cùng với tiếng cười của Đế Giang truyền ra, màn đêm Triều Ca cũng càng thêm đậm đặc, những kẻ tự xưng là ánh sáng dẫn đường, không chừng sẽ bị nhấn chìm trong bóng tối sâu thẳm.

Khi Dương Tiễn xuống núi hướng về Triều Ca, tại Bích Du Cung ở xa xôi tận Đông Hải, một đứa trẻ mặt xanh lam, tóc đỏ rực, lưng mọc đôi cánh phong lôi cũng từ trong cung điện xuất phát, bay thẳng về phía tây bắc.

Trong Triều Ca, Đại vương ban bố một đạo thánh chỉ, nói rằng Trấn Quốc Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ và cựu thừa tướng Thương Dung phản bội Đại Thương, đã mang theo gia quyến trốn khỏi Triều Ca.

Các nơi trong Đại Thương ban hành lệnh truy nã, một khi phát hiện tung tích của kẻ phản quốc lập tức báo cáo.

Nhưng Đế Giang rõ ràng, Hoàng Phi Hổ cưỡi Ngũ Sắc Thần Ngưu e rằng đã đến Tây Kỳ rồi.

Hiện tại đất Tây Chu là một mớ hỗn độn, những kẻ có dị tâm hoặc dã tâm ngút trời với Đại Thương đều tập trung ở Tây Chu, cũng không sợ thêm náo nhiệt.

Nói lại, Cơ Xương sau khi được Vân Trung Tử cứu ra khỏi thiên lao, đã một mạch vội vã đến Tây Kỳ, nào ngờ trên đường, vì thân thể suy yếu mà sinh một trận bệnh nặng, hành trình cứ bị trì hoãn, mãi đến gần đây bệnh tình thuyên giảm, mới cùng Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ một lần nữa khởi hành.

Vì lý do trên đường bị bệnh, Cơ Xương đã không gặp được Khương Thái Công nguyện giả thượng câu bên bờ sông, mà một mạch xông thẳng vào Hầu tước phủ Tây Kỳ.

"Phụ thân!?" Bá Ấp Khảo kinh hỉ nhìn Cơ Xương đột nhiên xuất hiện trước mắt, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Giây trước y còn đang tức giận vì một đội quân bị Cơ Phát tiêu diệt, biểu cảm phẫn nộ và kinh hỉ đồng thời xuất hiện trên mặt y, thật là đặc sắc.

Chương 300

"Phụ thân trốn thoát khỏi Triều Ca lúc nào vậy?

Tán tiên sinh không phải nói không có hy vọng sao?" Bá Ấp Khảo tha thiết hỏi, Tán Nghi Sinh thì lệ nóng tuôn trào, ban đầu thật sự tưởng rằng Cơ Xương sẽ phải sống hết phần đời còn lại trong thiên lao Triều Ca.

"Súc sinh!" Không đợi Bá Ấp Khảo phản ứng, Cơ Xương đã một bạt tai tát vào khuôn mặt anh tuấn của y.

"Bốp" một tiếng, tiếng tát tai giòn giã vang dội khiến cả Hầu tước phủ phải im lặng.

"Phụ thân?" Bá Ấp Khảo mặt đầy ngơ ngác, Cơ Xương vừa về chưa nói được câu nào, đã cho y một cái tát vang dội.

"Ta từ nhỏ đã dạy ngươi phải huynh hữu đệ cung, phải yêu thương bá tánh, ta không có ở đây mấy năm, ngươi xem, ngươi đã làm cái nhà này, cả cái đất Tây Chu này thành ra cái dạng gì rồi?" Bá Ấp Khảo che mặt không nói, Tán Nghi Sinh thấy tình hình không ổn, lập tức lên khuyên can: "Quân hầu nguôi giận, đại công tử cũng là bất đắc dĩ thôi, nhị công tử nhân lúc ngài không có ở đây, trực tiếp phản khỏi Tây Kỳ, đại công tử bất đắc dĩ phải ứng chiến thôi ạ." Cơ Xương ngẩn ra, nói: "Cơ Phát?

Sao có thể?

Nó không phải người như vậy!" Bá Ấp Khảo bi phẫn gầm lên: "Không thể?

Từ nhỏ đến lớn người cưng chiều nó nhất, nó muốn gì người đều đáp ứng, bây giờ nó muốn tước vị của con, muốn tính mạng của con,

muốn cả cái đất Tây Chu này, người cũng muốn cho nó sao?" Sắc mặt Cơ Xương khó coi, không biết mấy năm bị giam trong thiên lao, rốt cuộc Bá Ấp Khảo đã xảy ra chuyện gì, từ một trang quân tử nho nhã biến thành bộ dạng này.

"Tán Nghi Sinh, ngươi theo ta." Cơ Xương quyết định tìm hiểu sự việc trước với Tán Nghi Sinh.

Thực ra Tán Nghi Sinh cũng không biết nhiều, chỉ nghe loáng thoáng rằng Bá Ấp Khảo đã chiếm đoạt thê thiếp của Cơ Phát, mới dẫn đến hai người trở mặt thành thù.

Mặc dù không biết tin tức thật giả, nhưng quả thực đã khiến Cơ Xương tức đến điên người.

"Phụt!" Cơ Xương không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

"Quân hầu!" Cơ Xương lắc đầu, từ chối sự dìu đỡ của Tán Nghi Sinh: "Vân Trung Tử đạo trưởng trước khi rời đi từng nói với ta, mạng ta không còn bao lâu nữa, nếu không phải lo lắng cho Tây Kỳ, ta cũng không chống đỡ được đến bây giờ." Tán Nghi Sinh vành mắt đỏ hoe, nói: "Quân hầu, nếu ngài đi rồi, đất Tây Chu này phải làm sao đây ạ?" Cơ Xương thở hổn hển nói: "Phái người đi truyền tin cho Cơ Phát, bảo nó về gặp ta, Tây Chu không thể loạn như vậy nữa." Tán Nghi Sinh lại mang vẻ do dự: "Quân hầu, hiện tại nhị công tử đã đánh đổ mắt rồi, dù biết tin ngài về, cũng chưa chắc sẽ về Tây Kỳ." Tán Nghi Sinh thấy Cơ Xương không cho phép nghi ngờ, liền để hạ nhân dìu Cơ Xương ra hậu viện nghỉ ngơi, rồi quay lại tiền viện.

"Phụ thân sao rồi?" Bá Ấp Khảo vội vã hỏi.

Tán Nghi Sinh thở dài: "Quân hầu e rằng không qua khỏi." "Ta sẽ phái người đi thông báo cho Cơ Phát, bảo nó về gặp phụ thân." Bá Ấp Khảo tha thiết nói.

Tán Nghi Sinh vội vàng níu lại: "Công tử, đã đến nước này rồi, trong lòng ngài còn ngây thơ vậy sao?" "Ngài và nhị công tử tranh đấu đến mức độ này, cả đất Tây Chu đều là chiến trường của hai người, ngài cho rằng nhị công tử thật sự sẽ bỏ lại tất cả mọi thứ để về Tây Kỳ sao?" Bá Ấp Khảo mấp máy môi, cuối cùng cũng không nói nên lời.

Tán Nghi Sinh tiếp tục nói: "Quân hầu trở về, đối với đại công tử ngược lại là một cơ hội tốt." "Nhưng..." "Không có nhưng gì cả, đại công tử, hiện tại ngài không còn là một mình nữa, có vô số người ủng hộ ngài đang chờ ngài đưa ra quyết định, một khi đi sai một bước, vậy thì không chỉ ngài, mà cả những người tin tưởng ngài cũng sẽ rơi xuống vực sâu." Lời cảnh cáo của Tán Nghi Sinh khiến Bá Ấp Khảo đang ôm ảo tưởng ngây thơ phải lạnh toát người: "Ta phải làm sao đây?

Ta phải làm sao đây?" Tán Nghi Sinh thở dài nói: "Hiện tại, đại công tử lập tức phái người thông báo cho nhị công tử, và loan tin quân hầu đã về Tây Kỳ ra ngoài." Bá Ấp Khảo cuối cùng cũng bình tĩnh lại, gật đầu với Tán Nghi Sinh, lập tức đi ra ngoài.

Lúc này Cơ Xương lại từ hậu viện từng bước một đi ra, nói với Tán Nghi Sinh: "Đất Tây Chu đã mục nát đến mức này rồi sao?" Tán Nghi Sinh cũng không kiêng dè gì Cơ Xương, thẳng thắn nói: "Không sai, hiện tại hai vị công tử bắt buộc phải có một người chết đi, mới có thể chấm dứt trận nội loạn này, nếu không dù quân hầu có ra mặt, cũng không trấn áp được ba năm năm." "Một khi chiến hỏa lại bùng lên, đất Tây Chu của chúng ta sẽ không còn cơ hội phục hưng nữa." Tán Nghi Sinh nhìn rất rõ, huynh đệ tương tàn một khi đã bắt đầu, tất phải có một bên hoàn toàn sụp đổ mới có thể kết thúc, nếu không người chịu khổ chỉ có bá tánh Tây Chu.

"Chỉ là sau khi dẹp yên nội loạn, cần rất nhiều năm mới có thể

khôi phục lại khí vận ban đầu của Tây Chu.” Cơ Xương cảm thán.

Tán Nghi Sinh không nói gì, trải qua một trận động loạn như vậy, đất Tây Chu có khả năng từ đây sẽ không gượng dậy nổi nữa.

Càng đừng nói đến việc đối phó với Đại Thương.

“Mọi chuyện cứ giao cho ngươi đi, ai!” Cơ Xương thở dài xoay người rời đi.

Cơ Xương cũng đã hiểu rõ cục diện hiện tại, không thể mềm lòng được nữa, nếu hạ thủ độc ác, đất Tây Chu còn có một tia hy vọng, nếu tiếp tục do dự không quyết đoán, chờ đợi tất cả mọi người sẽ là sự diệt vong.

Cơ Xương dù sao cũng đã thừa kế tước vị Tây Bá Hầu nhiều năm, đã lăn lộn trong triều đình, trong quân đội đã lâu, tâm cũng đã trở nên đủ tàn nhẫn.

Đặc biệt là mấy năm trong thiên lao, ông ta đã nhìn thấu rồi, muốn phản Thương, bắt buộc phải tàn nhẫn.

Loạn tượng ở đất Tây Chu bắt buộc phải giải quyết!

Nếu đã cần hy sinh một người con để đổi lấy hòa bình cho đất Tây Chu, vậy thì dùng người vô dụng nhất để đổi đi.

Còn về ai là người vô dụng nhất, kết quả của một trận nội chiến sẽ đại diện cho tất cả.

Ban đầu Cơ Xương cố gắng hết sức vội vã quay về Tây Kỳ là để giải quyết nội chiến, nhưng khi ông ta nhìn thấy nội chiến là cơ hội cuối cùng để phản Thương, liền không do dự lựa chọn đứng ngoài quan sát.

Hai con trai, sống một thôi!

Quyết định như vậy đâu chỉ dùng từ đau khổ là có thể hình dung

được?

Nằm trên giường bệnh, Cơ Xương nặng nề thở dài một hơi.

Tin tức Cơ Xương trở về Tây Kỳ nhanh chóng truyền đến phe của Cơ Phát.

So với sự hoảng loạn của Bá Ấp Khảo, Cơ Phát trấn định hơn nhiều.

Khương Tử Nha nhận được tin này quả thực sắc mặt ngưng trọng: "Công tử cẩn thận, đại công tử có khả năng sẽ dùng chuyện quân hầu trở về Tây Kỳ để làm to chuyện." Cơ Phát cười nói: "Người anh trai đó của ta quả thực vận khí tốt, có thể đợi được đến lúc phụ thân trở về Tây Kỳ." "Khương tướng, ngài cho rằng ta có nên về Tây Kỳ không?" Khương Tử Nha từ Triều Ca đến Tây Kỳ, liền được Cơ Phát bổ nhiệm làm tể tướng, nắm giữ cả văn võ đại quyền.

Khương Tử Nha cũng không phụ lòng tin của Cơ Phát, trong mấy trận chiến tiếp theo, dần dần giành được ưu thế về tay mình, lại có thế lực Xiển Giáo tương trợ, phe của Cơ Phát cũng dần dần lớn mạnh.

Theo kế hoạch của Khương Tử Nha, chỉ cần thắng thêm vài trận chiến then chốt nữa, Bá Ấp Khảo sẽ không thể vùng vẫy được nữa.

Nhưng vào thời khắc then chốt, Cơ Xương đã trở về Tây Kỳ, và phát ra tin tức bảo Cơ Phát quay về Tây Kỳ.

Với cục diện hiện tại, Cơ Phát nếu thật sự đến Tây Kỳ, liệu có thể sống sót trở về không?

Khương Tử Nha suy nghĩ một lát, nói: "Ta cảm thấy công tử nên về Tây Kỳ." Cơ Phát hiểu ý cười một tiếng: "E rằng suy nghĩ của Khương tướng và ta giống nhau nhỉ." Khương Tử Nha nói: "Bất luận tin tức này thật giả, công tử vốn nổi danh hiền hiếu, nếu không đi phó

ước, vậy thì đối phương tất nhiên sẽ làm to chuyện, khiến thanh danh của công tử bị đả kích lớn." "Nếu đi Tây Kỳ, chính là dê vào miệng cọp, tự chui đầu vào lưới." "Nhưng chính vì như vậy, đối phương mới sẽ lơ là cảnh giác, chúng ta, liền có thể tương kế tựu kế." Tin tức Cơ Phát xác định sẽ một mình đến Tây Kỳ nhanh chóng truyền đến Hầu tước phủ, Bá Ấp Khảo mang theo Tán Nghi Sinh bắt đầu bố trí trong thành.

Cơ Phát vào thành không hề phô trương, hai người một xe liền từ cửa đông đi vào.

Cơ Phát ngồi trong xe, Khương Tử Nha đóng vai phu xe.

Mặc dù vô cùng kín đáo, nhưng vừa vào thành đã lọt vào mắt của kẻ có lòng.

"Phụ thân, hài nhi bất hiếu." Cơ Phát quỳ bên giường bệnh của Cơ Xương sám hối.

Cơ Xương từ khi trở về Tây Kỳ, thân thể đã không còn chống đỡ được nữa, cứ nằm trên giường bệnh không xuống được.

Cơ Xương vui mừng nhìn Cơ Phát: "Con trai, cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi." Cơ Phát cảm nhận bàn tay thô ráp của phụ thân, ngậm ngùi gật đầu.

"Trận nội chiến này bùng phát ta không trách ngươi, nhưng nếu ngươi thắng, hy vọng có thể tha cho anh trai ngươi một mạng, dù sao nó cũng là người thân của ngươi." Cơ Phát không muốn đáp ứng yêu cầu này, nhưng nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn trong mắt phụ thân, trong lòng mềm đi.

"Được, nếu con thắng, con sẽ tha cho anh ấy.

Nhưng cả đời này không được phép bước vào đất Tây Chu." Cơ Xương hài lòng gật đầu, nhìn sang Khương Tử Nha đứng bên cạnh

Cơ Phát, nói: "Đạo trưởng, ta từng mơ thấy một con gấu lớn từ trên trời bay xuống, có thể giải đáp cho ta được không." Khương Tử Nha gật đầu nói: "Bần đạo đạo hiệu Phi Hùng." "Thì ra là vậy, ta yên tâm rồi." Nói xong câu này, cánh tay giơ lên của Cơ Xương liền vô lực rũ xuống, hai mắt cũng từ từ nhắm lại.

"Quân hầu đi rồi." Khương Tử Nha nhìn Cơ Phát hồi lâu không nói một lời.

Không đợi Cơ Phát trả lời, tiền viện đã truyền đến tiếng động ồn ào.

Bá Ấp Khảo dẫn một đội tinh binh mặc áo giáp cầm vũ khí xông vào hậu viện, ngang ngược đá tung cửa.

"Cơ Phát, ngươi dám mưu hại phụ thân, quả thực tội ác tày trời, còn không mau mau thúc thủ chịu trói!" Cơ Phát đứng dậy, nhìn về phía Bá Ấp Khảo và Tán Nghi Sinh, thong dong không vội nói: "Ta vốn tưởng rằng ngươi sẽ đợi thêm một lát, để phụ thân đi hết chặng đường cuối cùng, không ngờ ngay cả chút thời gian đó cũng không đợi được, thật sự khiến ta quá thất vọng." Bá Ấp Khảo thở dài một hơi: "Nhị đệ, huynh đệ chúng ta vốn không nên như vậy." Cơ Phát khinh thường cười nói: "Nếu ngươi tuân thủ lễ nghĩa huynh đệ, đương nhiên sẽ không đến mức này, sự việc đến nước này, ngươi còn muốn nói với ta những lời đó, chẳng qua là để trong lòng mình dễ chịu hơn một chút thôi phải không?" "Chúng ta cùng nhau lớn lên, cùng nhau sống mấy chục năm, đây là lần đầu tiên ta phát hiện ngươi giả dối như vậy." Ánh mắt Bá Ấp Khảo lóe lên, cuối cùng thu lại chút thiện lương còn sót lại.

Chương 301

"Nói nhiều quá rồi, sau hôm nay ta sẽ lại hảo hảo ôn chuyện cũ với ngươi." Bá Ấp Khảo vung tay, tinh binh nhanh chóng tràn vào phòng, khiến căn phòng rộng rãi trở nên chật ních.

"Đây là chỗ dựa của ngươi sao?

Không phải quá xem thường ta rồi?" Không đợi Cơ Phát ra hiệu, Khương Tử Nha đã kết ấn, pháp lực tuôn ra.

Một trận cuồng phong đột ngột nổi lên trong phòng, thổi bay tất cả binh sĩ cố gắng tiếp cận Cơ Phát ngã nghiêng ngã ngửa.

"Xông lên, trực tiếp ra tay, không cần phải nương tay." Bá Ấp Khảo và Tán Nghi Sinh lùi ra khỏi phòng, để binh sĩ sử dụng vũ khí.

Khương Tử Nha che trước mặt Cơ Phát, hai tay vẽ một trận pháp trên không, gió tuyết cùng với nhiệt độ cực thấp hung hãn ập tới, trong chớp mắt đã đóng băng cả căn phòng thành mùa đông lạnh giá.

Những binh sĩ kia giữ nguyên tư thế xông về phía Cơ Phát không hề nhúc nhích.

Rõ ràng đã bị trận pháp của Khương Tử Nha đóng băng chết.

"Sao lại thế này?

Người đâu!

Mau gọi người đến!" Bá Ấp Khảo thất thanh hét lên, Tán Nghi Sinh bắn tín hiệu tập hợp binh sĩ lên trời.

Nhưng đợi nửa ngày, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Mãi đến khi một binh sĩ toàn thân đầy máu loạng choạng từ ngoài phủ xông vào.

“Công tử, không hay rồi, trong thành xuất hiện địch nhân, thấy người là giết, đã bao vây Hầu tước phủ rồi.” “Mười mấy huynh đệ của ta chết chỉ còn lại một mình ta, công tử, mau chạy đi.” Bá Ấp Khảo ngẩn ra, rõ ràng đã bố trí xong xuôi, tại sao bây giờ lại biến thành tình huống này?

Người gây ra không ai khác, chính là Cơ Phát đang chắp tay sau lưng, mỉm cười đi ra khỏi phòng.

“Ta đã nói rồi, với chỗ dựa của ngươi, không đối phó được ta đâu.” Trước khi vào thành, Cơ Phát đã nhờ môn đồ của Xiển Giáo đưa một lượng lớn binh sĩ lặng lẽ vào thành Tây Kỳ, mai phục gần các cứ điểm quan trọng.

Là người sinh ra và lớn lên ở Tây Kỳ, Cơ Phát đối với thành Tây Kỳ cũng vô cùng hiểu rõ.

Trong tình huống địch sáng ta tối, y đã dễ dàng tiêu diệt quân đội của Bá Ấp Khảo sạch sẽ.

Cùng với tiếng nói của Cơ Phát vừa dứt, càng nhiều binh sĩ từ ngoài Hầu tước phủ xông vào.

Mặc dù áo giáp không có gì khác biệt, nhưng Bá Ấp Khảo biết, hết rồi.

Không có sự phản kháng thừa thãi, Bá Ấp Khảo và Tán Nghi Sinh lựa chọn đầu hàng.

Cơ Phát tuân theo di chúc của Cơ Xương, tha cho Bá Ấp Khảo một con đường sống, lưu đày y về phía tây.

Còn về đích đến ở đâu, ngay cả Cơ Phát cũng không xác định.

Chỉ cần Bá Ấp Khảo cả đời này không xuất hiện trong phạm vi của Tây Chu là được.

Cơ Phát nhanh chóng đón gia quyến về Tây Kỳ.

Bá Ấp Khảo trước khi lên đường đã gặp Hồ Cửu Nhi một lần, ngoài thở dài, Bá Ấp Khảo không có hành động gì khác.

Ánh mắt Hồ Cửu Nhi lóe lên, cũng không biết trong lòng nghĩ gì, đợi Bá Ấp Khảo đi rồi liền đến tiền sảnh.

Trong tiền sảnh, Tán Nghi Sinh không cùng Bá Ấp Khảo bị lưu đày, mà ở lại Hầu tước phủ Tây Kỳ phụ tá Cơ Phát.

Tán Nghi Sinh phụng mệnh của Cơ Xương, bất kể bên nào giành thắng lợi, đều sẽ ở lại phụ tá cho Tây Bá Hầu mới.

Vì vậy, sau khi Bá Ấp Khảo không còn hy vọng thắng lợi, y liền giao ấn tín của Tây Bá Hầu mà Cơ Xương giao phó cho Cơ Phát.

"Tây Chu thống nhất, tiếp theo chúng ta sẽ theo đại nguyện của phụ thân, hướng đông phạt Thương." Lúc này lời nói của Cơ Phát có chút kích động.

Khó khăn lắm mới thống nhất được Tây Chu bị chia cắt, cuối cùng cũng có thể hoàn thành tâm nguyện rồi.

Hồ Cửu Nhi nghe xong, mắt liền đảo liên tục.

Nàng đi vào tiền sảnh, nhưng không lên tiếng, chỉ đứng ở góc phòng yên tĩnh lắng nghe.

Cơ Phát vừa phát ra hào ngôn tráng chí, liền bị Khương Tử Nha và Tán Nghi Sinh cùng nhau khuyên can.

"Quân hầu, đất Tây Chu đã trải qua chiến hỏa mấy năm, nếu bây giờ lập tức phạt Thương, Tây Chu thực sự không thể chống đỡ nổi đâu ạ!" "Không sai, quân hầu, hiện tại Tây Chu không binh không tướng, bá tánh sống trong nước sôi lửa bỏng, phạt Thương tất bại." Hai vị trọng thần đều lên tiếng khuyên can, khiến Cơ Phát đầy nhiệt

huyết có chút uất ức, phất tay, bảo hai người lui đi.

Nhìn Cơ Phát chán nản ngồi trên ghế, Hồ Cửu Nhi nhẹ nhàng đi tới, giúp Cơ Phát xoa bóp đầu.

"Tướng công, không cần lo lắng, hai vị đại nhân cũng là vì đất Tây Chu thôi, tất nhiên một thời gian sau, chúng ta nhất định có thể chỉnh đốn lại quân đội, lật đổ Đại Thương." Cơ Phát lắc đầu cười khổ: "Ta không phải người mù, tự nhiên nhìn ra được, sau một trận chiến chia cắt, nội tình của Tây Chu đã bị đánh rỗng, nếu không có mười năm thời gian, đất Tây Chu không thể khôi phục lại trình độ ban đầu được." "Mười năm, Cửu Nhi cũng nguyện ý cùng tướng công đợi." Cơ Phát hài lòng vỗ vỗ bàn tay mềm mại của Hồ Cửu Nhi nói: "Tâm tư của Cửu Nhi, ta tự nhiên biết, nhưng Tây Chu không đợi được mười năm đâu." "Hiện tại Đại Thương phát triển có thể nói là thay đổi từng ngày, cho Đại Thương mười năm thời gian, e rằng ngay cả đất chiến loạn như Tây Chu cũng không có cách nào đuổi kịp." "Sự chênh lệch giữa hai bên sẽ chỉ ngày càng lớn, cuối cùng ngay cả chiến tranh cũng không có cách nào phát động, Tây Chu chắc chắn sẽ thất bại." "Vì vậy ta chỉ có thể nhân lúc máu còn nóng, phát động chiến tranh với Đại Thương." Cơ Phát nói nói lại nghĩ đến sự ngăn cản của Khương Tử Nha và Tán Nghi Sinh lúc nãy, bất giác lại thở dài một hơi.

"Lời của Khương tướng và Tán tiên sinh cũng không phải không có lý.

Hiện tại Tây Chu muốn binh không có binh, muốn tướng không có tướng, nếu đánh, ngay cả hậu cần cũng không có cách nào bảo đảm, ta nhiều nhất chỉ có thể giành được một hai trận chiến thắng lợi, nhưng không thể thắng được cả cuộc chiến." Trải qua một trận nội chiến, Cơ Phát cũng có thu hoạch, có thể dùng con mắt của một vị tướng lĩnh để nhìn nhận cả cuộc chiến.

Nhưng bất luận từ góc độ nào, Tây Chu đều không có khả năng chiến thắng.

Nếu là Tây Chu chưa bị chia cắt năm đó đối đầu với Đại Thương bề ngoài một mảnh hòa bình, nội địa lại đầy rẫy nguy cơ, có lẽ còn có hy vọng thắng lợi.

Hồ Cửu Nhi tỏ vẻ lo lắng nói: "Tướng công, lẽ nào Tây Chu chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn bị Đại Thương thôn tính sao?" Cơ Phát nói: "Đương nhiên không phải, chúng ta bắt buộc phải khôi phục nguyên khí trước, tranh thủ thời gian, chỉ mong Đại Thương không chú ý đến chúng ta, cho chúng ta có đủ thời gian." Hồ Cửu Nhi nói: "Nhưng dù Đại Thương có chú ý đến chúng ta, cũng không có cớ để khai chiến với chúng ta mà." "Cớ là do người ta tạo ra, chỉ cần Đại Thương muốn khai chiến với chúng ta, cớ căn bản không phải là trở ngại." "Kế sách hiện tại chỉ có thể dựa vào sự viện trợ của Xiển Giáo sau lưng Khương tướng." Trong thành Triều Ca, trên Cửu Long Điện.

Quốc sư Thân Công Báo đang báo cáo tình hình Tây Chu cho Đế Giang.

"Đại vương, Tây Chu lần này đã quay về thống nhất, hiện đang nghỉ ngơi dưỡng sức, theo mức độ kịch liệt của trận nội chiến trước đó, đất Tây Chu ít nhất cũng phải cần mười năm thời gian mới có thể khôi phục nguyên khí." Đế Giang nheo mắt, trầm ngâm một lát: "Xiển Giáo có động tĩnh gì không?" Thân Công Báo, một kẻ phản đồ của Xiển Giáo, đối với động tĩnh của Xiển Giáo vô cùng quan tâm: "Xiển Giáo sau khi liên hợp với Tây Phương nhị thánh, một lượng lớn đệ tử đã xuống núi Côn Luân, đến Tây Kỳ, trong một thời gian dài sắp tới, sự khôi phục của đất Tây Chu cần phải mượn sức mạnh của Xiển Giáo." Đế Giang suy nghĩ một lát, nói: "Tây Chu hoàn thành thống nhất xong, Khương Tử Nha có khả năng sẽ bắt đầu xây dựng Phong Thần Đài, Thân Công Báo, ngươi hãy về núi Côn Luân một chuyến,

dốc toàn lực mưu đoạt Phong Thần Bảng." Hiện tại Phong Thần Bảng đã được Hồng Quân giao cho Nguyên Thủy, đang chờ Khương Tử Nha đến núi Côn Luân liền sẽ mang Phong Thần Bảng về Tây Chu.

Điều Đế Giang cần chính là trước khi Khương Tử Nha mang Phong Thần Bảng xuống núi, cướp lấy Phong Thần Bảng trước, có Phong Thần Bảng trong tay, trận Phong Thần đại kiếp này ít nhất đã thắng được một nửa.

Thân Công Báo không do dự, chỉ cần là chuyện có thể đả kích Khương Tử Nha, y đều sẵn lòng làm.

Sau khi nhận lệnh từ Đế Giang, Thân Công Báo cũng không trì hoãn, cưỡi con báo đen đốm của mình một mạch chạy như điên về núi Côn Luân.

Thân Công Báo vừa rời đi không lâu, một thiếu niên mười hai, mười ba tuổi liền được vệ binh cửa thành đưa đến ngoài Ngọ Môn cầu kiến.

"Đầu sinh ba mắt, cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao?" Đế Giang mân mê ngọc bài lấy được từ tay thiếu niên.

Đế Giang đối với kiểu dáng của lệnh bài bằng ngọc này có thể nói là vô cùng quen thuộc, chính là lệnh bài của Nữ Oa.

Không ngờ Nữ Oa động tác nhanh như vậy, đã lừa được thiếu niên Dương Tiễn đến Triều Ca.

Như vậy, tam đại tướng lĩnh của thế hệ trẻ Xiển Giáo đều đã thuộc về Đế Giang.

Cơ Phát có lợi hại đến đâu, đối mặt với quân đội không có tướng lĩnh cũng căn bản vô kế khả thi.

Chỉ dựa vào một mình Khương Tử Nha, e rằng có mệt chết cũng

không thể hoàn thành đại nghiệp phản Thương.

Chương 302

"Cho thiếu niên đó vào đi." Vệ binh nhanh chóng đưa Dương Tiễn phong trần mệt mỏi lên điện.

Lần đầu tiên đi xa, tiểu Dương Tiễn kinh ngạc nhìn Cửu Long Điện vàng son lộng lẫy, miệng nhỏ cũng quên khép lại.

"Khúc khích." Tô Đát Kỷ nhìn dáng vẻ ngây ngô của Dương Tiễn không nhịn được cười khẽ một tiếng.

Dương Tiễn nghe tiếng nhìn sang, liền thấy một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, thiếu niên da mặt mỏng như giấy lập tức đỏ bừng cả mặt.

Đây là đại mỹ nhân thứ hai mà cậu gặp.

Người thứ nhất chính là Nữ Oa đã khuyên cậu xuống núi.

Đế Giang cười hỏi: "Tiểu thiếu niên, đến Triều Ca, có việc gì?" Thiếu niên Dương Tiễn thấy Đế Giang đang ngồi trên bảo tọa, toàn thân chấn động mạnh, lập tức bị khí thế của y nhiếp phục.

Miệng cậu há ra khép vào nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Đế Giang không khỏi mỉm cười, xem ra vị đại tướng Phong Thần nổi danh với nhục thân cường hãn này hồi trẻ cũng có lúc mất mặt nhỉ.

Đợi một lúc lâu, Dương Tiễn mới lên tiếng: "Đại vương, ta vốn đang tu luyện cùng sư tôn trong Kim Hà động, được cao nhân chỉ điểm nên hạ sơn cứu thế." Vị cao nhân đó chính là Nữ Oa biến thành, trên đầu Dương Tiễn có một con Thiên Mục nhưng cũng không nhìn thấu được Nữ Oa, không phải cao nhân thì là gì?

Đế Giang đánh giá Dương Tiễn một lượt, Dương Tiễn lúc này tuổi còn nhỏ nhưng tu vi đã không thấp, nhờ được Ngọc Đỉnh chân nhân dốc lòng chỉ dạy nên tuổi còn nhỏ đã đủ sức sánh ngang với không ít người trưởng thành.

Chỉ tiếc là quả còn chưa kịp chín đã bị Đế Giang ngầm phái Nữ Oa đến hái mất, nếu Ngọc Đỉnh chân nhân mà biết được chắc sẽ tức chết mất.

"Hạ sơn cứu thế?

Cứu thế gian nào?" Đế Giang cười hỏi.

Dương Tiễn nhất thời cứng họng, từ lúc xuống núi đến giờ cậu vẫn luôn tâm niệm phải cứu rỗi thế gian, nhưng nếu Đế Giang không hỏi thì cậu thật sự cũng không biết phải cứu giúp cái gì.

"Tuổi không lớn nhưng tu vi không thấp.

Muốn cứu rỗi thế gian, chỉ dựa vào tu vi thôi là không được, cần phải học hỏi nhiều thứ hơn nữa." Thiếu niên Dương Tiễn ngẩn người, không mở miệng phản bác, vì cậu cảm thấy lời của Đế Giang quả thực rất có lý.

"Trong thành Triều Ca có lập thư viện, ngươi hãy đến thư viện học một thời gian trước, đến lúc thích hợp, ta sẽ cho ngươi cơ hội đi cứu rỗi thế gian." Dương Tiễn gật đầu, cũng không phản đối.

Thư viện Triều Ca bây giờ không chỉ tuyển nhận con em của quan lại quý tộc mà còn mở cửa cho tất cả bình dân.

Ở ngoại ô thành Triều Ca, diện tích của thư viện vô cùng rộng lớn, gần như sánh được với vương cung của Đế Giang.

Trong đó ngoài những học sinh phàm nhân ra, cũng có không ít trẻ em có thiên phú đang theo học.

Ba đứa con nhà Lý Tĩnh cũng ở trong đó.

Kim Tra và Mộc Tra đang dẫn theo Na Tra mới ba tuổi tiếp thu sự chỉ dạy của các môn đồ Tiệt giáo.

Mấy ngày trước, trong thư viện có thêm một người kỳ lạ, toàn thân màu xanh lam điện, tóc đỏ rực, sau lưng có một đôi cánh.

Các thầy trong thư viện có người gọi hắn là sư đệ, có người gọi là sư thúc.

Nhưng dù thế nào, thư viện đã có thêm một học sinh.

Sự xuất hiện của Dương Tiễn cũng chẳng khác nào một giọt nước hòa vào biển lớn.

Ở một nơi khác, trong phủ hầu tước Tây Kỳ, Khương Tử Nha đang cáo từ Cơ Phát.

"Nay đất Tây Chu đã thống nhất, tuy việc phản Thương cần chờ đợi, nhưng có một chuyện không thể trì hoãn." "Cuộc chiến Thương-Chu này liên quan đến đại sự Phong Thần, lần này ta đi chính là để lên núi Côn Luân cầu xin Bảng Phong Thần.

Chỉ cần có Bảng Phong Thần trong tay, ta sẽ có vô số năng nhân dị sĩ nghe theo hiệu lệnh, giúp đỡ chúng ta." "Quân hầu ở lại Tây Kỳ cần phải xây dựng một Đài Phong Thần.

Đợi lão thần từ núi Côn Luân trở về sẽ lập Bảng Phong Thần trên đài, khi đó đại sự có thể bắt đầu." Cơ Phát không phản đối, hiện tại dựa vào Xiển giáo là con đường duy nhất của Tây Chu.

Nếu đúng như lời Khương Tử Nha nói, có được Bảng Phong Thần là có được sức mạnh sắc phong chư thần, vậy thì Tây Chu không chừng có thể thở phào một hơi.

"Khương tướng cứ đi, Tây Kỳ có ta và Tán tiên sinh, mọi việc đều

có thể yên tâm.” Sau khi Khương Tử Nha rời đi, Cơ Phát rơi vào khổ não.

Việc xây dựng một Đài Phong Thần không phải vấn đề lớn, nhưng hiện tại Tây Chu muốn làm bất cứ động tĩnh gì cũng đều cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Tóm lại là vừa không có tiền, vừa không có người.

Mấy năm nội chiến đã khiến đất Tây Chu mười phần trống rỗng chín phần, đa số thanh niên trai tráng đều bị trưng triệu vào quân đội, không có đủ sức lao động để sản xuất, kinh tế Tây Chu không những đình trệ mà còn thụt lùi ít nhất mười năm.

Muốn xây dựng một tòa Đài Phong Thần đủ huy hoàng, Cơ Phát cũng cảm thấy eo hẹp.

Hồ Cửu Nhi nhìn ra nỗi lo của Cơ Phát, liền khuyên nhủ: “Tướng công, lời của Khương tướng rất có lý.

Nếu có Đài Phong Thần, Tây Chu chúng ta có thể đánh một trận lớn để lật mình.

Thiếp thân cho rằng dù thế nào cũng phải xây dựng Đài Phong Thần.” Hồ Cửu Nhi vẫn luôn ở bên cạnh Cơ Phát, tuy có chuyện của Bá Ấp Khảo trước đó, nhưng Cơ Phát không hề trách cứ nàng, ngược lại còn sủng ái hơn, vượt xa hai người phụ nữ còn lại.

Sau nhiều lần Hồ Cửu Nhi thể hiện tài năng về chính sự, Cơ Phát khi thương nghị với Khương Tử Nha và những người khác cũng sẽ dẫn nàng theo, thậm chí còn lắng nghe ý kiến của nàng.

Nghe ý kiến của Hồ Cửu Nhi, cán cân trong lòng Cơ Phát đã nghiêng về một phía.

Hồ Cửu Nhi nói tiếp: “Xây dựng Đài Phong Thần sẽ hao người tốn của, nhưng chỉ cần chúng ta lật đổ được nhà Thương, mọi cái giá

đều xứng đáng." Hồ Cửu Nhi cố ý giảm nhẹ phần "hao người tốn của" trong lời khuyên, mục đích là để Cơ Phát bất chấp mọi giá xây dựng Đài Phong Thần, thêm một cọng rơm lên lưng con lạc đà vốn đã không kham nổi gánh nặng.

Mặc dù trong thời gian ngắn con lạc đà sẽ không gục ngã, nhưng một khi số rơm thêm vào quá nhiều, dù lạc đà có khỏe mạnh đến đâu cũng không chống đỡ nổi.

Về việc Cơ Phát có thể lật đổ Đại Thương hay không, Hồ Cửu Nhi căn bản không ôm hy vọng.

Chủ nhân của Đại Thương hiện tại đang dốc lòng trị vì, quốc lực phát triển nhanh chóng, chỉ với bộ dạng trăm ngàn lỗ thủng của Tây Chu mà muốn chiến thắng, đơn giản là chuyện không thể.

Huống hồ Nữ Oa nương nương đã sớm phái Hiên Viên Phần Tam Yêu ẩn nấp bên cạnh Cơ Phát, mục đích là để gây họa loạn cho cả Tây Chu.

Nhưng từ khi Khương Tử Nha đến Tây Kỳ, Tam Yêu đã thu liễm hơn rất nhiều.

Dù trên người có ấn ký do Nữ Oa nương nương ban cho, tu đạo sĩ bình thường không thể nhìn thấu chân thân của các nàng, nhưng một khi lộ ra sơ hở, tất cả những gì đã làm trước đó đều sẽ đổ sông đổ biển.

Sau khi nghe Khương Tử Nha nói về Bảng Phong Thần, tâm tư của Hiên Viên Phần Tam Yêu lại hoạt động trở lại.

Các nàng không hề kỳ vọng vào Cơ Phát, từ đầu đến cuối đều không cho rằng Cơ Phát có thể thắng được Đại Thương có Nữ Oa nương nương trợ giúp.

Nhưng phụng lệnh Nữ Oa nương nương ở bên cạnh Cơ Phát,

kiếm một phần công tích, không chừng có thể được ghi tên lên Bảng Phong Thần, được phong làm thần minh.

Cứ như vậy, Tam Yêu tràn đầy động lực.

Lại đúng lúc Khương Tử Nha đi xa, Cơ Phát bị các nàng mê hoặc đến mức gần như không màng chính sự.

"Tướng công, cái Đài Phong Thần đó bao lâu mới xây xong ạ?" Hồ Hỷ Mị quyến rũ dựa vào lòng Cơ Phát, chọc cho hắn cười ha hả.

Chương 303

“Nhanh thôi, chỉ cần Khương tướng từ Côn Luân Sơn trở về, Đài Phong Thần hẳn là có thể xây xong.” “Tướng công, Đài Phong Thần không phải dùng để sắc phong thần tiên sao?

Làm qua loa sao được ạ.” Hồ Cửu Nhi chớp mắt nói.

Một câu nói khiến Cơ Phát rơi vào trầm tư, lời của Hồ Cửu Nhi quả thực có lý.

Hồ Cửu Nhi thấy vậy liền ra hiệu cho các tỷ muội.

Vương Quý Nhân cười tủm tỉm nói: “Tướng công, nơi sắc phong thần tiên không thể qua loa được, lỡ như làm các vị thần tiên không vui, Tây Chu chúng ta chẳng phải sẽ gặp tai ương sao?” “Đúng vậy, Đài Phong Thần nhất định phải đủ cao, đủ lớn, đủ khí phái, như vậy mới có thể làm thần tiên hài lòng.” Hiên Viên Phần Tam Yêu mỗi người một câu ríu ra ríu rít, dù Cơ Phát có ý nghĩ khác cũng bị các nàng làm cho rối loạn.

Huống hồ Cơ Phát đối với ba người các nàng hiện tại gần như nghe gì làm nấy, tuy không có sức mạnh nghiêng nước nghiêng thành để đáp ứng, nhưng yêu cầu nhỏ này vẫn có thể thỏa mãn được.

Đề nghị của Tam Yêu cũng là vì hắn, vì Tây Chu.

Chuyện tốt mà!

Trong phủ có người có thể san sẻ lo âu, ngoài phủ có các loại năng nhân chí sĩ, lo gì Đại Thương không diệt?

Cơ Phát đập bàn quyết định: “Được, Đài Phong Thần phải đủ lớn, đủ cao, đủ khí phái!” Hiên Viên Phần Tam Yêu nhìn nhau, đều hiểu được ý cười trong mắt đối phương.

“Chúc tướng công sớm ngày thành tựu tâm nguyện.” Trong lúc Tây Kỳ đang rầm rộ xây dựng Đài Phong Thần, Khương Tử Nha cưỡi Tứ Bất Tượng đến trước Ngọc Hư Cung.

“Sư đệ, sư tôn gọi ngươi vào.” Quảng Thành Tử ra dẫn đường.

Sau khi thuyết phục thành công nhị thánh Tây Phương giáo, địa vị của Quảng Thành Tử trong Xiển giáo cũng lên như diều gặp gió, nghiễm nhiên trở thành người đứng đầu dưới Nguyên Thủy.

Ngay cả việc sắp xếp nơi ở cho nhị thánh Tây Phương giáo cũng do hắn chuẩn bị.

Khương Tử Nha bước vào Ngọc Hư Cung, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Chuyện Tây Chu đã có manh mối, vậy thì, Bảng Phong Thần này giao cho ngươi, hy vọng ngươi không làm ta thất vọng.” Khương Tử Nha vốn là người được Nguyên Thủy định sẵn cho việc Phong Thần, giao Bảng Phong Thần cho y cũng không cần nhiều lời.

Bảng Phong Thần rơi vào tay Khương Tử Nha, một tấm bảng bằng gấm, lớn như một lá cờ, trên đỉnh viết hai chữ lớn “Phong Thần”.

“Đa tạ sư tôn.” Khương Tử Nha nhận lấy Bảng Phong Thần rồi cũng không ở lại lâu, đất Tây Chu còn nhiều việc cần xử lý, y phải nhanh chóng trở về.

Chưa đi được đến nửa sườn núi, y đã thấy một người ngồi trên tảng đá cách đó không xa, bên cạnh tảng đá là một con báo đen đốm đang nằm lười biếng.

Đó chính là Thân Công Báo phụng mệnh Đế Giang đến đoạt Bảng Phong Thần.

“Sư huynh, lâu rồi không gặp.” Thân Công Báo giọng điệu thoải

mái chào Khương Tử Nha, nhưng đôi mắt lại luôn dán chặt vào Bảng Phong Thần trong tay y.

Khương Tử Nha trong lòng lập tức cảnh giác cao độ, Thân Công Báo xuất hiện lúc này rõ ràng là muốn cướp Bảng Phong Thần.

"Sư đệ, ngươi đi ngược Thiên Đạo, phò tá Trụ vương đã là sai lầm lớn, nay nếu còn cưỡng đoạt Bảng Phong Thần, chính là sai lầm không thể dung thứ của Thiên Đạo." Khương Tử Nha khuyên nhủ.

Thân Công Báo cười ha hả: "Ta ở trong núi tu luyện ngàn năm mới hóa hình, trở thành sư đệ của ngươi dưới trướng Thiên Tôn.

Bất luận là tu vi pháp lực, hay là kiến thức, ta có chỗ nào không bằng ngươi?

Thế mà Thiên Tôn lại giao đại sự Phong Thần vào tay ngươi, dựa vào cái gì?" Mối thù giữa Thân Công Báo và Khương Tử Nha bắt đầu từ lúc Nguyên Thủy giao việc Phong Thần cho Khương Tử Nha.

Thân Công Báo tự cao tự đại, chưa bao giờ cảm thấy mình có điểm nào không bằng Khương Tử Nha, nhưng Nguyên Thủy lại giao đại sự quan trọng nhất trong kiếp Phong Thần cho y, khiến hắn nảy sinh lòng ghen ghét vô tận với Khương Tử Nha.

Vì thế khi Khương Tử Nha đi trợ giúp Tây Chu, hắn đã dứt khoát lựa chọn giúp đỡ Đại Thương.

Mấy năm nay, chỉ bằng cái lưỡi ba tấc không xương, Thân Công Báo đã không biết sách phản bao nhiêu người của Xiển giáo, những môn đồ Xiển giáo vốn dĩ phải đi tăng viện cho Tây Chu giờ đây đều đã đầu quân dưới trướng Đế Giang.

Khương Tử Nha luôn cảnh giác nhìn Thân Công Báo, sợ hắn thật sự ra tay cướp đoạt.

"Việc Phong Thần là do sư tôn sắp đặt, nếu ngươi có bất mãn, có

thể nói với sư tôn." Thân Công Báo cười lạnh: "Ngươi nghĩ ta không có sao?

Trong mắt ngài ấy chỉ có một mình ngươi thôi, còn ta, chưa bao giờ được ngài ấy để vào mắt." "Hôm nay, Bảng Phong Thần ngươi đưa cũng phải đưa, không đưa cũng phải đưa." Dứt lời, Thân Công Báo liền từ trên tảng đá lao xuống, hai tay chộp về phía Khương Tử Nha.

Pháp lực toàn thân Thân Công Báo lưu chuyển, một hư ảnh báo đen hiện ra sau lưng hắn.

Khương Tử Nha kinh hãi, Thân Công Báo vừa ra tay đã dùng chiêu mạnh nhất.

Khương Tử Nha lùi lại mấy chục bước, chỉ mong né được đòn tấn công của Thân Công Báo, nhưng hắn nào có dễ dàng buông tha.

Một đôi vuốt sắc khóa chặt yếu huyệt của Khương Tử Nha, dù y né tránh thế nào cũng không thoát khỏi sự truy kích của Thân Công Báo.

"Bành!" Tứ Bất Tượng thấy chủ nhân gặp nạn, lập tức xông ra, chắn trước mặt Khương Tử Nha, đỡ cho y một đòn của Thân Công Báo.

Đôi vuốt của Thân Công Báo sắc bén vô cùng, thép thường cũng bị cào nát.

Nhưng Tứ Bất Tượng lại dùng thân thể máu thịt chặn lại đòn của Thân Công Báo, thậm chí không hề hấn gì.

Thân Công Báo mặt mày âm trầm nói: "Sư tôn ngay cả tọa kỵ cũng tặng cho ngươi, ha ha ha, ta lại muốn xem xem, ngươi có đức hạnh tài năng gì mà được ngài ấy coi trọng như vậy." Thân Công Báo vung hai tay, khuấy động phong vân trên nửa sườn núi, từng luồng sương đen

từ cơ thể hắn tuôn ra, nhuộm đen cả tầng mây.

Khương Tử Nha mặt đầy cay đắng, nếu so về tài trị quốc thao lược, y tự nhận không kém Thân Công Báo, nhưng nói về tu vi và đấu pháp, y hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Thấy Khương Tử Nha sắp bị mây đen bao phủ, một đạo linh quang từ bên cạnh bắn tới.

Khương Tử Nha định thần nhìn lại, thì ra là Nam Cực Tiên Ông đang cưỡi tiên lộc ngũ sắc.

"Xin chào sư huynh." Sắc mặt Thân Công Báo khó coi, lần nào ra tay với Khương Tử Nha cũng có người xuất hiện cản trở, lần trước là Tứ Bất Tượng, lần này lại là Nam Cực Tiên Ông, chẳng lẽ sư tôn lại thiên vị Khương Tử Nha đến thế sao?

Thân Công Báo hiện tại quan tâm không chỉ là có thể đối phó với Khương Tử Nha hay không, mà còn phải lấy được Bảng Phong Thần của y.

Điều này không cần Đế Giang nhắc nhở, Thân Công Báo là môn nhân của Xiển giáo nên rất rõ tầm quan trọng của Bảng Phong Thần trong kiếp Phong Thần.

Nếu để Khương Tử Nha thật sự mang Bảng Phong Thần về Tây Kỳ, vậy thì ưu thế mà Đại Thương tích lũy mấy năm nay sẽ dần bị thu hẹp.

"Sư đệ đi trước một bước đi, Bảng Phong Thần là thần vật, không thể rơi vào tay kẻ xấu." Nam Cực Tiên Ông tỏ rõ ý định muốn ôm chuyện này vào người.

Khương Tử Nha do dự một lát rồi gật đầu, nhân lúc Nam Cực Tiên Ông chặn Thân Công Báo, y liền nhảy lên lưng Tứ Bất Tượng rời khỏi sườn núi Côn Luân.

Thân Công Báo nhìn Khương Tử Nha rời đi, ngoài việc nghiến răng nghiến lợi ra cũng chẳng làm được gì.

Cảnh giới của hắn quả thực cao hơn Khương Tử Nha, nhưng lại không bằng Nam Cực Tiên Ông.

"Sư huynh, cả huynh cũng giúp hắn." Nam Cực Tiên Ông lắc đầu nói: "Đây đều là sư tôn sắp đặt, ngươi đừng chấp niệm nữa." Thân Công Báo làm sao có thể không chấp niệm, hiện tại hắn hận không thể xé xác Nam Cực Tiên Ông trước mặt.

Nam Cực Tiên Ông cũng không định động thủ với Thân Công Báo.

Chỉ một lát sau, với cước lực của Tứ Bất Tượng, Khương Tử Nha ước chừng đã ra khỏi địa giới Côn Luân.

Thân Công Báo lúc này dù có đuổi theo cũng không thể nào đuổi kịp.

Chương 304

Hắn không nói một lời, trừng mắt nhìn Nam Cực Tiên Ông đang mỉm cười rồi đuổi theo Khương Tử Nha.

Dù biết rõ không đuổi kịp, Thân Công Báo vẫn không bỏ cuộc.

Khương Tử Nha cưỡi Tứ Bất Tượng tốc độ cực nhanh, mắt thấy sắp tiến vào địa giới Tây Chu thì Tứ Bất Tượng lại dừng bước.

Khương Tử Nha vừa định hỏi Tứ Bất Tượng tại sao, thì đã thấy Khổng Tuyên thản nhiên từ trên trời hạ xuống, đáp xuống trước mặt y.

Đối mặt với Khổng Tuyên, Khương Tử Nha luôn có một cảm giác sợ hãi từ tận đáy lòng.

Lần trước ở Triều Ca, y đã bị Khổng Tuyên chế trụ, suýt nữa bị chém đầu.

Pháp lực của Khổng Tuyên mạnh mẽ vượt xa sức tưởng tượng của y.

"Xem ra Thân Công Báo không thành công, quả nhiên phụ thân bảo ta đợi ở đây là đúng." Khổng Tuyên trong lòng vô cùng bội phục Đế Giang.

Sau khi Thân Công Báo đi, Đế Giang liền phái hắn đến biên giới Tây Chu chờ sẵn, hiển nhiên đã liệu được Thân Công Báo sẽ thất thủ.

Để tránh Khương Tử Nha mang Bảng Phong Thần về Tây Kỳ, Đế Giang đã bố trí không chỉ một hai nước cờ.

Nếu Khổng Tuyên vẫn không chặn được Khương Tử Nha, thậm chí y còn khởi động cả Hiên Viên Phần Tam Yêu.

Khổng Tuyên vừa đứng trước mặt Khương Tử Nha, ngay cả Tứ Bất Tượng cũng không dám vọng động.

Tứ Bất Tượng tuy là tọa kỵ của Nguyên Thủy, là dị thú cực kỳ hiếm thấy ở Hồng Hoang, nhưng khi đối mặt với Khổng Tuyên, nó lại thể hiện sự sợ hãi khi đối mặt với thiên địch.

Mặc cho Khương Tử Nha thúc giục, Tứ Bất Tượng vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

"Bảng Phong Thần là thần vật, người có đức mới được giữ, Trụ vương của Đại Thương không xứng có được Bảng Phong Thần." Khương Tử Nha nhíu mày quát.

"Đại vương nhân hậu hiền minh, há là lũ phản tặc các ngươi có thể hiểu được.

Đại vương dù có tệ đến đâu cũng mạnh hơn tên Cơ Phát giết anh hại cha kia nhiều." Khương Tử Nha trong lòng rối loạn, Tây Bá Hầu Cơ Xương rõ ràng là bệnh nặng qua đời, Bá Ấp Khảo chỉ bị lưu đày, không mất mạng, những lời đồn này là sao?

Đối với Tây Chu muốn chinh phục Đại Thương, thống trị cả quốc gia mà nói, việc Cơ Phát xuất hiện những lời đồn như vậy thực sự là tình huống vô cùng bất lợi.

Nếu những lời đồn này lan truyền ra ngoài, dù Cơ Phát có được thiên hạ cũng không được lòng dân.

Khổng Tuyên cũng không để ý đến lời của Khương Tử Nha, trong tay hắn hiện lên ngũ sắc thần quang, Khương Tử Nha lập tức sắc mặt đại biến, hai tay nắm chặt Bảng Phong Thần.

Ngũ sắc thần quang nhẹ nhàng quét qua, hai tay đang nắm chặt của Khương Tử Nha bị buông lỏng, Bảng Phong Thần tự động bay vào tay Khổng Tuyên.

“Trả Bảng Phong Thần lại đây!” Khương Tử Nha rút roi Đánh Thần, bổ thẳng vào đầu Khổng Tuyên.

Roi Đánh Thần dài ba thước sáu tấc năm phân, có hai mươi mốt đốt; mỗi đốt có bốn đạo phù ấn, tổng cộng tám mươi tư đạo phù ấn, là linh bảo do Nguyên Thủy ban tặng, uy lực cực mạnh, Khương Tử Nha không dễ dàng sử dụng.

Tầm quan trọng của Bảng Phong Thần không cần phải nghi ngờ, một khi rơi vào tay Đại Thương, hy vọng thật sự không còn nữa.

“Xem roi!” Tám mươi tư đạo phù ấn trên roi Đánh Thần tỏa sáng rực rỡ, hóa thành hư ảnh khổng lồ như núi non.

Phong vân cuồn cuộn, roi Đánh Thần giáng xuống!

Khổng Tuyên khinh thường liếc nhìn một cái, ngũ sắc thần quang lại xuất hiện, nhẹ nhàng quét về phía roi Đánh Thần, hư ảnh khổng lồ như núi non của roi lập tức vỡ tan, roi Đánh Thần xoay một vòng trên không trung rồi bị ngũ sắc thần quang cuốn lấy, rơi vào tay Khổng Tuyên.

“Vừa tặng Bảng Phong Thần, lại tặng cả bảo vật, Khương Tử Nha thật quá hào phóng.

Về Triều Ca, ta sẽ bẩm báo với Đại vương, đợi ngày sau phá được Tây Chu, quyết không tha cho ngươi một mạng.” Khổng Tuyên nói xong liền quay người rời đi, mặc cho Khương Tử Nha nghiến răng nghiến lợi cũng không làm gì được.

Trên tầng mây, Nguyên Thủy vẫn luôn theo dõi cuộc chiến giữa Khương Tử Nha và Khổng Tuyên, khi Khổng Tuyên hóa thành linh quang định rời đi, cuối cùng ngài cũng không nhịn được, quyết định ra tay.

Nguyên Thủy duỗi ra một ngón tay, uy áp trời đất theo đó phủ lên,

biển mây cuộn trào, dưới sức mạnh vô thượng hình thành một xoáy mây khổng lồ.

Khổng Tuyên hừ một tiếng, động tĩnh lớn thế này rõ ràng là thánh nhân sắp ra tay rồi.

Nguyên Thủy thật không sợ chết, dám vi phạm quy củ do phụ thân lập ra.

Nhưng bây giờ không phải lúc cân nhắc chuyện đó, thánh nhân ra tay, dù ngũ sắc thần quang có mạnh đến đâu cũng không thể quét được thánh nhân.

"Chạy!" Lúc này trong lòng Khổng Tuyên chỉ có một ý nghĩ.

Chạy về Triều Ca, mang Bảng Phong Thần về, dù có chết cũng không tiếc.

Tốc độ của Khổng Tuyên cực nhanh, nhưng tốc độ của Nguyên Thủy cũng không chậm.

Hắn vừa tăng tốc, từ trong xoáy mây một đầu ngón tay trắng như đá cẩm thạch đã thò ra.

Nó thực sự lớn như một ngọn núi.

Bóng đen che trời phủ kín cả một vùng đất rộng lớn, Khổng Tuyên liều mạng tăng tốc cũng không thoát ra khỏi bóng đen đó.

"Lão già Nguyên Thủy, ngươi dám ra tay, phụ thân sẽ đích thân trấn áp ngươi!" Giọng nói của Nguyên Thủy phảng phất từ trên chín tầng trời vọng xuống: "Đợi Đế Giang đến, ngươi sớm đã hóa thành tro bụi, không ai biết ta từng ra tay.

Ngươi nên hối hận vì đã ra tay tranh đoạt Bảng Phong Thần, nếu không đã có thể sống thêm vài ngày." Khổng Tuyên dùng hết sức bình sinh nhưng dưới uy áp của Nguyên Thủy vẫn không thể động đậy.

Ngay khi ngón tay của Nguyên Thủy sắp điểm vào người hắn, một đạo kiếm quang xé toạc biển mây, lao đến trước mặt Khổng Tuyên.

"Ồ?" Nguyên Thủy nhìn đạo kiếm quang cảm thấy vô cùng quen mắt, dường như đã từng thấy bảo kiếm này ở đâu đó.

Trong lúc Nguyên Thủy thất thần, kiếm quang đã đến sau mà tới trước, lướt qua bên cạnh ngón tay ngài, chém mạnh một nhát vào ngón tay.

So với ngón tay to như núi, kiếm quang nhỏ như tăm xỉa răng, nhưng lại chém ra một vết thương khổng lồ trên ngón tay.

"Hừ!" Nguyên Thủy hừ một tiếng, ngón tay đau nhói, lập tức thu về trong tầng mây.

Lơ là một chút đã bị thiệt thòi, Nguyên Thủy thân là thánh nhân lập tức cảm thấy uy nghiêm bị xâm phạm.

Ngài xòe bàn tay, chộp về phía kiếm quang.

Dưới mặt đất, Khổng Tuyên và Khương Tử Nha nhìn bàn tay khổng lồ che kín cả bầu trời, ngoài việc chết lặng sững sờ ra không thể làm được biểu cảm nào khác.

"Chạy à?" Đối mặt với bàn tay của Nguyên Thủy, kiếm quang lanh lẹ lượn một vòng, muốn tránh né, nhưng sự chú ý của Nguyên Thủy đã đặt trên đạo kiếm quang đó, dù nó có linh động đến đâu cũng không thể thoát khỏi sự khóa chặt của ngài.

Ngay khi Nguyên Thủy sắp nắm được đạo kiếm quang, lại xuất hiện thêm ba đạo kiếm quang cực kỳ tương tự.

Bốn đạo kiếm quang hội tụ tại một chỗ, kiếm quang vốn nhỏ như tăm xỉa răng biến thành một cột sáng thô dài.

So với nó, bàn tay của Nguyên Thủy có vẻ không còn chấn động

như vậy nữa.

Nguyên Thủy hừ một tiếng, bốn đạo kiếm quang hội tụ làm một, nếu ngài còn không nhận ra lai lịch của kiếm quang này thì uổng làm thánh nhân.

Chương 305

"Sư đệ, đã đến rồi, sao không hiện thân gặp mặt?" Nguyên Thủy nói vào hư không không một bóng người.

Hư không vốn trống rỗng, nhưng khi lời của Nguyên Thủy vừa dứt, đã có biến hóa.

Hư không khẽ lay động, Thông Thiên với vẻ mặt tươi cười bước ra.

Thông Thiên chắp tay sau lưng, bốn đạo kiếm quang ngoan ngoãn chia thành bốn phần, quay về bên cạnh ông.

"Tru Tiên Kiếm Trận của sư đệ quả nhiên phi phàm, sư huynh nhất thời không cẩn thận đã chịu thiệt lớn rồi!" Nguyên Thủy miệng tuy khen ngợi nhưng trong mắt đầy lửa giận.

"Ha ha, không cẩn thận làm phiền nhã hứng của sư huynh, sư huynh sẽ không trách ta chứ?" Đối mặt với lửa giận của Nguyên Thủy, Thông Thiên vẫn một bộ dạng điềm tĩnh, bốn đạo kiếm quang quanh thân thu lại ánh sáng, biến thành bốn thanh bảo kiếm.

Nguyên Thủy thấy bốn thanh bảo kiếm không khỏi đồng tử co lại.

Bốn thanh bảo kiếm của Thông Thiên ngài đều nhận ra, lần lượt là Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, là bảo vật mà Thông Thiên đã luyện chế nhiều năm, mỗi thanh lấy ra riêng đều là cấp bậc Hậu Thiên Chí Bảo.

Đương nhiên, nếu chỉ là Hậu Thiên Chí Bảo bình thường, Nguyên Thủy sẽ không để vào mắt.

Nhưng khi bốn thanh bảo kiếm hợp lại làm một, có thể tạo thành một Tru Tiên Kiếm Trận, uy lực vô cùng.

Dù là thánh nhân rơi vào trong đó cũng khó thoát, phối hợp với Tru Tiên Trận Đồ, thánh nhân cũng có nguy cơ mất mạng.

Tru Tiên Kiếm Trận thường được Thông Thiên đặt ở Bích Du Cung để trấn áp khí vận Tiệt giáo, không dễ dàng lấy ra.

"Sư đệ lần này ra tay thật hào phóng, đến cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng mang ra, chẳng lẽ chỉ để cản trở ta thôi sao?" Thông Thiên không để ý mà nói: "Sư huynh không cần để ý.

Ta chỉ đi ngang qua đây, thấy tiểu bối bị người ta ức hiếp nên không nhịn được ra tay giúp đỡ, chứ không phải cố tình cản trở sư huynh." Thông Thiên nói dối không chớp mắt, Nguyên Thủy làm sao có thể tin.

Khổng Tuyên rất biết điều, vừa thấy Thông Thiên hiện thân, vội vàng quay người bỏ chạy.

Sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm, có Thông Thiên ở gần, dù ngài muốn ra tay trấn áp Khổng Tuyên cũng sẽ bị cản trở.

Thông Thiên còn mang theo cả Tru Tiên Kiếm Trận, rõ ràng lần này đã có chuẩn bị để mưu đoạt Bảng Phong Thần.

"Sư đệ, Ngọc Đế từng có sắc lệnh, cảnh giới thánh nhân không được ra tay can thiệp vào Hồng Hoang, ngươi lại dám công nhiên vi phạm sắc lệnh của Ngọc Đế." Nguyên Thủy lựa chọn quên đi việc mình vừa ra tay với Khổng Tuyên, chụp một cái mũ lớn lên đầu Thông Thiên.

Thông Thiên có Tru Tiên Kiếm Trận trong tay, hoàn toàn không sợ sự uy hiếp của Nguyên Thủy, huống hồ Nguyên Thủy lại dùng đại ca của y là Đế Giang ra uy hiếp, quả là chuyện nực cười.

Thông Thiên hai tay dang ra, bốn thanh bảo kiếm bay ra, chiếm giữ bốn phương vị, chỉ cần Thông Thiên trong lòng động niệm, Tru Tiên

Kiếm Trận sẽ khởi động.

Khi đó dù pháp lực của Nguyên Thủy có cao thâm đến đâu cũng sẽ phải chịu thiệt lớn.

"Sư đệ, hai giáo chúng ta tuy không hòa thuận, nhưng trong kiếp Phong Thần đã đạt được thỏa thuận, ngươi ra tay bây giờ chính là hủy bỏ ước định giữa chúng ta!

Ngươi có nghĩ đến hậu quả không?" Nếu là trước đây, Thông Thiên có lẽ sẽ vì miếng bánh sau đại kiếp mà thu tay, nhưng hiện tại Thông Thiên bề ngoài đứng cùng chiến tuyến với Nguyên Thủy, nhưng thực tế đã sớm chọn một phe khác.

Lúc này, Nguyên Thủy ra vẻ nghiêm nghị nhưng trong lòng lại yếu thế trông thật đáng thương, vốn dĩ đã nắm chắc phần thắng trong tay, giờ con vịt nấu chín lại bay mất, đuổi theo cũng không biết đuổi đi đâu.

"Nếu muốn đánh một trận, ta xin phụng bồi, nếu không thì mau chóng trở về đi." Thông Thiên ước chừng với tốc độ của Khổng Tuyên đã đến nơi an toàn, ngữ khí cũng càng thêm kiêu ngạo tùy ý.

Nguyên Thủy hận đến nghiến răng nghiến lợi cũng không có cách nào, chỉ có thể hừ mạnh một tiếng, quay người bay về núi Côn Luân.

Thông Thiên đắc ý cười ha hả, thu Tru Tiên Kiếm Trận vào tay, cúi đầu nhìn xuống, thấy Khương Tử Nha đang ngây người tại chỗ.

"He he." Thông Thiên cười hai tiếng đầy ẩn ý, cũng không để ý đến Khương Tử Nha nữa.

Mãi cho đến khi Thông Thiên rời đi, Khương Tử Nha mới hoàn hồn, cảnh tượng vừa rồi đã khắc sâu vào tâm trí y, bây giờ chỉ cần nhắm mắt lại, y đều có thể thấy cảnh tượng huy hoàng che trời lấp đất khi hai vị thánh nhân ra tay.

Nhưng những ấn tượng này đối với y không có tác dụng, y cần lấy lại Bảng Phong Thần.

Khương Tử Nha nhìn về hướng Khổng Tuyên rời đi, dù Tứ Bất Tượng có liều mạng tăng tốc cũng không đuổi kịp.

"Tây Chu nên đi về đâu?" Khương Tử Nha thở dài một hơi nói.

Khương Tử Nha không có lựa chọn nào khác, khi y trở về Tây Kỳ, điều đầu tiên y nhìn thấy là một công trình khổng lồ xuất hiện trong thành.

"Quân hầu, đây là vật gì?" Khương Tử Nha há hốc mồm hỏi Cơ Phát, người đã kế thừa tước vị Tây Bá Hầu.

Tòa kiến trúc này chiếm đến một phần năm diện tích của thành Tây Kỳ, cao hơn cả tường thành, đứng ngoài thành cũng có thể nhìn thấy nó.

Cơ Phát đắc ý cười nói: "Đây chính là Đài Phong Thần mà Khương tướng đã dặn ta xây dựng lúc lâm hành, có khí phái không?" Khí phái thì có khí phái, nhưng so với kế hoạch ban đầu của Khương Tử Nha thì khác biệt quá lớn.

Khương Tử Nha vốn chỉ định xây một cái đài cao hai ba trượng, dài rộng năm sáu trượng là được.

Cơ Phát làm thế này, Đài Phong Thần ít nhất cũng cao mấy chục trượng, dài rộng càng khó đếm xuể.

Quan trọng là một công trình hoành tráng như vậy cần phải tốn bao nhiêu tiền của, tiêu hao bao nhiêu nhân lực mới có thể xây thành?

Khương Tử Nha rời Tây Kỳ chưa đến nửa năm, chỉ dùng thời gian nửa năm đã xây xong công trình có thể gọi là kỳ quan này, sự tiêu hao gần như sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Trong thời đại này, các công trình lớn thường đồng nghĩa với việc sẽ có vô số dân phu chết vì lao lực quá độ, vô số gia đình tan cửa nát nhà.

Khương Tử Nha không dám tưởng tượng để xây dựng tòa Đài Phong Thần này, rốt cuộc đã phải trả cái giá như thế nào.

Nhưng khi vào thành, trong bóng tối hai bên đường luôn có không ít ánh mắt căm hận nhìn vào đoàn người của y, Khương Tử Nha tự nhiên hiểu ra chuyện gì, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười cay đắng.

"Khương tướng, nay Đài Phong Thần đã hoàn thành, khi nào chúng ta sẽ treo Bảng Phong Thần lên?

Ngài từng nói chỉ cần treo Bảng Phong Thần lên, sẽ có vô số năng nhân dị sĩ đến Tây Kỳ giúp ta lật đổ Đại Thương." Nghe câu hỏi của Cơ Phát, vẻ cay đắng trên mặt Khương Tử Nha càng thêm đậm.

Tòa Đài Phong Thần tốn kém vô cùng đã xây xong, nhưng Bảng Phong Thần lại không thấy một mảnh, thậm chí không còn hy vọng nữa.

Không biết khi biết được tin này Cơ Phát sẽ phẫn nộ đến mức nào.

"Bảng Phong Thần tạm thời chưa lấy được, nhưng ta sẽ có cách, quân hầu không cần lo lắng." Bất đắc dĩ, Khương Tử Nha chỉ có thể chọn kế hoãn binh, chuyển sự chú ý của Cơ Phát sang nơi khác.

"Khương tướng, có một tin tốt quên nói cho ngài, mấy ngày trước Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ và Thừa tướng Thương Dung đã cùng gia quyến đến Tây Kỳ, hiện đang làm khách trong phủ." Cơ Phát vừa mở miệng, lại một tin tức kinh người nữa được tung ra.

Khương Tử Nha nhìn Cơ Phát một cái, thậm chí còn nghĩ rằng hắn bị yêu ma nhập.

Phải biết rằng, Hoàng Phi Hổ và Thương Dung là những nhân vật đang bị truy nã trên toàn quốc của Đại Thương, chứa chấp họ chẳng phải là tìm chết sao?

Tây Chu không còn là Tây Chu của trước kia.

Nếu không xảy ra nội loạn, với nền tảng của Tây Chu, đừng nói một Hoàng Phi Hổ và Thương Dung, thêm cả trăm người cũng không thành vấn đề.

Nhưng hiện tại chính là lúc đất Tây Chu vừa dứt chiến hỏa, cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức, sự xuất hiện của Hoàng Phi Hổ và Thương Dung không khác nào giáng một đòn nặng nề lên Tây Chu.

Huống hồ Cơ Phát còn xây dựng tòa Đài Phong Thần kinh người kia, khiến Tây Chu vốn đã rất khó khăn càng thêm lung lay sắp đổ.

Chương 306

Khương Tử Nha không nhịn được hỏi: "Tại sao Tây Kỳ lại làm vậy?" Cơ Phát ngạc nhiên nhìn Khương Tử Nha một cái, nói: "Hoàng Phi Hổ và Thương Dung hai người đã tuyên bố ở Triều Ca phản bội Đại Thương, hiện tại có thể đối kháng với Đại Thương chỉ có Tây Chu chúng ta, không đầu quân cho ta, họ có thể đi đâu?" Hoàng Phi Hổ và Thương Dung đều làm quan ở Triều Ca, không có thế lực riêng ở địa phương, cho nên sau khi phản bội Đại Thương ở Triều Ca, họ đã trở thành bèo dạt không rễ, ngoài việc đầu quân cho Cơ Phát, không còn nơi nào khác để đi.

Khương Tử Nha mặt mày âm trầm, trước khi Tây Chu tuyên chiến với Đại Thương, họ còn có cơ hội phát triển một thời gian, nhưng sự xuất hiện của hai người Hoàng Phi Hổ đã đẩy Tây Chu đến bờ vực thẳm.

"Đã đến rồi thì ta đi xem sao." Cơ Phát sắp xếp cho gia quyến của Hoàng Phi Hổ và Thương Dung ở hậu viện phủ hầu tước, hai người hiện đang uống trà ở tiền viện.

Khương Tử Nha bước vào phủ hầu tước liền thấy hai người từng hô phong hoán vũ trên triều đình ngày nào, chỉ mới chưa đầy một năm, dung mạo hai người đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Hoàng Phi Hổ từ một mãnh sĩ cao lớn cường tráng ngày xưa đã trở nên gầy gò, trên mặt có thêm một vết sẹo dao, rõ ràng chưa đến bốn mươi tuổi mà trông còn già hơn cả Khương Tử Nha.

Thương Dung thì càng thảm hơn, vốn tuổi đã không nhỏ, hiện tại lại như ngọn nến trước gió, hai mắt đục ngầu, thậm chí có phần thần trí không rõ, không chừng giây tiếp theo sẽ tắt thở.

“Xin ra mắt Tây Bá Hầu!” Hai người thấy Cơ Phát và Khương Tử Nha bước vào phủ, vội vàng đặt chén trà xuống, hành lễ với hai người.

Nếu là trước kia, đừng nói là hành lễ với người khác, người khác có lạy họ ba lạy chín khấu, họ cũng chưa chắc đã ngẩng mắt lên nhìn.

Khương Tử Nha khẽ gật đầu, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Hai vị lần này đến đây là định cư ở Tây Kỳ sao?” Hoàng Phi Hổ nịnh nọt cười nói: “Chúng tôi không còn nơi nào để đi, xin quân hầu, Khương tướng thu nhận.” Hoàng Phi Hổ cũng nhìn ra sự do dự của Khương Tử Nha, cũng biết rõ sự xuất hiện của mình đã mang lại hậu quả gì cho Tây Chu.

Để có một nơi nương thân, Hoàng Phi Hổ không thể không cúi đầu.

Thương Dung tiếp lời Hoàng Phi Hổ, nói: “Ta biết Khương tướng đang lo lắng điều gì, chẳng qua là muốn hoãn lại vài năm, để Tây Chu hồi phục sinh khí.

Nhưng ngài có từng nghĩ, bây giờ có khai chiến hay không không phải do chúng ta quyết định, mà là do Đại vương, do Đại Thương quyết định.” “Nếu cứ chui vào mai rùa thì nguy hiểm sẽ không tồn tại, nhưng con rùa đó sẽ bị thợ săn dùng lưỡi câu lôi đầu ra, giết chết một cách gọn gàng.” Khương Tử Nha nghe xong toát cả mồ hôi lạnh, từ đầu đến cuối y vẫn luôn nghĩ làm thế nào để khôi phục nguyên khí cho Tây Chu, lại quên mất một điều.

Nếu không có Thương Dung nhắc nhở, không chừng đến lúc đại quân Đại Thương đánh đến cửa nhà, y vẫn còn ảo tưởng rằng đợi Tây Chu hồi phục rồi sẽ đi lật đổ Đại Thương.

Khương Tử Nha lòng còn sợ hãi nhìn Thương Dung một cái, quả không hổ là con cáo già đã lăn lộn trên triều đình mấy chục năm, một

mắt đã nhìn thấu được tình thế khó khăn mà Tây Chu đang đối mặt.

"Đa tạ thượng tướng chỉ điểm mê tân." Đến Khương Tử Nha, người vốn không ưa Thương Dung và những người khác, cũng phải tỏ ra khâm phục.

"Xin Thương tướng chỉ điểm xem tiếp theo Tây Chu nên đi như thế nào?" Lúc này, Khương Tử Nha đã chấp nhận sự tồn tại của Thương Dung và Hoàng Phi Hổ, phân tích vừa rồi của Thương Dung đã chứng minh được tác dụng của hai người ở Tây Kỳ.

Phúc là nơi họa nấp, họa là nơi phúc dựa.

Vốn dĩ Khương Tử Nha không muốn chấp nhận sự kinh hỉ mà Hoàng Phi Hổ và Thương Dung mang lại, nhưng giờ y không ngại sự kinh hỉ này lớn hơn một chút.

"Muốn phản Thương, chỉ dựa vào việc phát triển lãnh địa là không được." "Dù ngài có muốn thừa nhận hay không, mấy năm qua, Đại vương đã làm rất tốt." "Quốc lực Đại Thương ngày một mạnh hơn, nếu chúng ta cứ chờ đợi, đến một ngày nào đó, chúng ta sẽ kinh hoàng phát hiện ra mình đang đối mặt với một con quái vật không thể chống cự." "Vì vậy, muốn nắm bắt được chút hy vọng chiến thắng cuối cùng, chỉ có thể khai chiến ngay bây giờ!" Cơ Phát và Khương Tử Nha nhìn nhau, liên tục lắc đầu: "Lý lẽ chúng tôi đều hiểu, nhưng hiện tại đất Tây Chu thật sự không điều động được quân đội, ngay cả lương thực trong đất có đủ cho trăm họ qua mùa đông hay không còn khó, làm sao cung cấp hậu cần cho đại quân?" Hoàng Phi Hổ dù gì cũng là người cầm quân, sự hiểu biết về quân đội của ông là nhiều nhất trong số những người có mặt.

"Khi tôi từ Triều Ca trốn ra không chỉ mang theo gia quyến, mà còn mang theo không ít tiền tài, có thể dùng để tài trợ cho quân hầu trong đại nghiệp phản Thương." "Các chư hầu nhỏ ở các nơi đã

không hài lòng với cải cách của Triều Ca từ lâu, không chỉ một lần nói với tôi, chỉ cần Tây Chu giương cao ngọn cờ phản Thương, họ nhất định sẽ hưởng ứng." "Khi đó Đại Thương khói lửa bốn bề, căn bản không rảnh lo, làm sao có thể để ý đến Tây Chu vừa mới kết thúc nội chiến chứ?" Không biết là do đề nghị của Thương Dung đã lay động lòng Cơ Phát, hay là số tiền tài mà Hoàng Phi Hổ đưa ra đủ lớn, Cơ Phát vội vàng gật đầu đồng ý với đề nghị của hai người.

Chớp mắt đã vào mùa hạ, thời tiết lại bắt đầu trở nên oi bức.

Khổng Tuyên sau một chuyến đi xa cuối cùng cũng đã trở về Triều Ca.

Sở dĩ về muộn như vậy là vì hắn đã bị thương dưới đòn tấn công của Nguyên Thủy, nếu không có Thông Thiên ra tay cản trở Nguyên Thủy, Khổng Tuyên có khả năng đã phải chịu một đòn chính diện của ngài.

Thực lực của hắn dù mạnh cũng chưa đến mức có thể chính diện đối kháng với thánh nhân.

Dù tránh được đòn tấn công chính diện của Nguyên Thủy, nhưng Khổng Tuyên vẫn bị thương do uy áp thánh nhân của ngài.

Điều này đã khiến thời gian trở về của hắn bị trì hoãn đến mùa hạ.

"Phụ thân, Khổng Tuyên may mắn không làm nhục mệnh!" Trên Cửu Long Điện, Khổng Tuyên quỳ một gối xuống đất, hai tay dâng lên Bảng Phong Thần màu vàng óng cho Đế Giang.

Đế Giang khẽ vẫy tay, Bảng Phong Thần liền từ tay Khổng Tuyên bay đến trước bảo tọa.

Y đưa tay ra, cầm lấy cuộn Bảng Phong Thần, mở ra xem, trên Bảng Phong Thần ngoài hai chữ "Phong Thần" ra thì tất cả đều là một khoảng trống.

Ngay khoảnh khắc Đế Giang tiếp xúc với Bảng Phong Thần, y đã biết tấm Bảng Phong Thần này là thật.

Lực lượng Thiên Đạo ẩn chứa bên trong không thể làm giả được.

Chỉ là hiện tại khí vận ngưng tụ trên Bảng Phong Thần không nhiều, muốn tiến hành Phong Thần vẫn chưa đến thời cơ thích hợp.

Đế Giang đoán rằng sau khi diệt được Tây Chu, thôn phệ khí vận của Tây Chu, Bảng Phong Thần mới có thể chính thức khởi động.

"Theo ta!" Đế Giang gọi một tiếng, Khổng Tuyên liền theo sau y cùng rời khỏi Cửu Long Điện.

Phía đông vương cung, có một Đài Lộc cao gần trăm thước, đối diện với Trích Tinh Lâu ở phía tây vương cung.

Trích Tinh Lâu được Đế Giang xây dựng để triệu hoán những người Vu tộc còn sót lại rải rác trong nhân gian, Đài Lộc đương nhiên cũng có công năng này, nhưng công năng chủ yếu nhất lại không phải là triệu hoán Vu tộc.

Từ lúc bắt đầu, Đế Giang đã định sẵn tác dụng của Đài Lộc không chỉ dừng lại ở đó, y coi Đài Lộc như Đài Phong Thần của Đại Thương.

Trong kiếp Phong Thần nguyên bản, Đài Phong Thần cũng không lớn lắm, chỉ là một cái đài đá nhỏ rộng hơn mười thước mà thôi.

Hiện tại, cả Đế Giang và Cơ Phát đều không hẹn mà cùng mở rộng quy mô của Đài Phong Thần.

Khác ở chỗ, Đài Phong Thần của Tây Kỳ do Cơ Phát tự bỏ tiền, còn của Triều Ca thì có kẻ ngốc chịu chi.

Đã không phải dùng tiền của mình, Đế Giang tự nhiên muốn xây lớn đến đâu thì xây lớn đến đó.

Nơi Phong Thần mà, nếu sơ sài sẽ bị người ta chê cười.

Lên đến Đài Lộc cao trăm thước, Đế Giang tung Bảng Phong Thần lên, một trận cuồng phong thổi qua, Bảng Phong Thần bị thổi bay lên, rơi xuống một cây cột cờ đã chuẩn bị sẵn bên cạnh.

Một ánh mắt từ trên tầng mây xuyên qua mây mù dày đặc chiếu xuống Đài Lộc.

Đế Giang không hề lùi bước mà ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt đó.

Ánh mắt đó quét một vòng trên Đài Lộc, cuối cùng dừng lại trên Bảng Phong Thần đang bay phấp phới trong gió, không khỏi lộ ra cảm xúc kinh ngạc.

Nhưng tình huống này không kéo dài quá lâu, ánh mắt đó dường như không có cách nào đối với việc Bảng Phong Thần xuất hiện ở Triều Ca, hoặc có lẽ ánh mắt của Đế Giang quá bức người, ánh mắt đó quét một vòng xung quanh không có thu hoạch gì khác liền thu về sau tầng mây.

Khổng Tuyên chứng kiến toàn bộ sự việc, tu vi của hắn đã không thấp, chỉ kém thánh nhân một cảnh giới, khi đối mặt với Nguyên Thủy cũng có thể đứng vững.

Nhưng khi ánh mắt đó quét xuống, Khổng Tuyên lại cảm thấy hai chân mềm nhũn, gần như muốn quỳ xuống.

Đế Giang thì từ đầu đến cuối không hề lay động, đứng trên Đài Lộc như một cây thương, khiến sự kính sợ của Khổng Tuyên đối với Đế Giang càng thêm sâu sắc.

Ánh mắt đó không phải của ai khác, chính là của Hồng Quân.

Bảng Phong Thần là sản vật của Thiên Đạo, Hồng Quân là người đại diện cho Thiên Đạo, Bảng Phong Thần xuất hiện dị động, Hồng

Quân tự nhiên phải tra xét rõ ràng.

Trước đây Hồng Quân muốn dò xét nhân gian đều không có gì cản trở, nhưng lần này lại xuất hiện tình huống khác.

Dù ngài nhìn thế nào, cũng chỉ thấy sự tồn tại của Bảng Phong Thần, còn tại sao Bảng Phong Thần lại xuất hiện ở đây, ngài hoàn toàn không biết.

Bởi vì khi Đế Giang treo Bảng Phong Thần, y đã thiết lập trận pháp che đậy thiên cơ, trừ phi Hồng Quân đích thân đến, nếu không chỉ dùng ánh mắt dò xét như vậy, căn bản không thể phá được bố trí của Đế Giang.

Chương 307

"Đài Phong Thần và Bảng Phong Thần đã đủ, tiếp theo vạn sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông." Khổng Tuyên nghe lời Đế Giang, hai mắt sáng lên.

Ở một nơi khác, Thương Dung và Hoàng Phi Hổ dưới sự giúp đỡ của Khương Tử Nha đã ổn định chỗ ở, phái ra không ít người đi các nơi liên hệ với các chư hầu có ý định phản Thương.

Khương Tử Nha tiếp nhận nội chính của Tây Chu, bắt đầu xử lý những ảnh hưởng không tốt do việc Cơ Phát xây dựng Đài Phong Thần gây ra.

"Nghịch tặc Khương Tử Nha, Cơ Phát ra đây!" Ngay lúc Cơ Phát đang cùng ba vị thê thiếp tâm tình, bên ngoài phủ hầu tước liền truyền đến một trận hô hoán.

Ở Tây Kỳ, không có ai dám gán cái danh nghịch tặc lên đầu Tây Bá Hầu.

Cơ Phát tức giận xông ra khỏi phủ, thấy một nam tử dáng người thấp bé đang chống nạnh lớn tiếng chửi mắng.

"Tên lùn kia thật đáng ghét, vì sao lại nhục mạ ta?" Cơ Phát vừa quát hỏi, vừa chỉ huy binh sĩ vây lại.

"Ta là tiên phong tướng quân Thổ Hành Tôn dưới trướng Đại vương, đặc biệt truyền lệnh cho hai người, mau chóng giao nộp phản đồ Hoàng Phi Hổ, Thương Dung cùng gia quyến của chúng, và tự trói mình đến Triều Ca xin tội, nếu không, đừng trách Đại vương không nể tình!" Cơ Phát vừa nghe tên lùn này là người của Triều Ca, lập tức nổi giận đùng đùng, lớn tiếng ra lệnh cho binh sĩ bắt hắn lại.

Chỉ thấy Thổ Hành Tôn cười hì hì nhìn đám binh sĩ xông tới, thân hình lùn xuống, liền chui vào lòng đất biến mất.

Binh sĩ đột nhiên mất mục tiêu, đầu đập vào đồng bạn, nhất thời hoa mắt chóng mặt.

Thổ Hành Tôn đắc ý từ một chỗ khác chui lên, chỉ vào Cơ Phát cười mắng: "Biết sự lợi hại của gia gia rồi chứ, còn không mau mang phản đồ ra cho gia gia ta?" Chưa đợi Cơ Phát có động tác gì, Khương Tử Nha nghe thấy động tĩnh đã chạy ra, một mắt nhận ra thân phận của Thổ Hành Tôn.

"Thổ Hành Tôn, tên phản đồ nhà ngươi!" Khương Tử Nha nghiêm giọng quát.

Thổ Hành Tôn ngẩng mắt nhìn, cười toe toét hoàn toàn không sợ Khương Tử Nha.

"Ra là sư thúc Khương Tử Nha à, lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ!" Nhưng Khương Tử Nha không có tâm trạng tốt như Thổ Hành Tôn.

Thổ Hành Tôn là sư huynh của Khương Tử Nha, là đại đệ tử của một trong mười hai kim tiên Xiển giáo, Cụ Lưu Tôn, vốn là đồ đệ được Cụ Lưu Tôn coi trọng nhất, nhưng lại nghe lời Thân Công Báo khuyên, trộm tiên đan và Khổn Tiên Thằng của Cụ Lưu Tôn rồi đầu quân cho Đại Thương.

Hiện tại không chỉ làm tiên phong tướng quân của Đại Thương, mà còn cưới con gái của đại tướng quân Đặng Cửu Công, Đặng Thiền Ngọc làm vợ, triệt để trở thành một thành viên của Đại Thương.

Nay tên phản đồ Xiển giáo này lại chạy đến cửa nhà Khương Tử Nha gọi người khác là phản đồ, làm sao Khương Tử Nha có thể nhịn

được!?

Nhưng roi Đánh Thần đã bị Khổng Tuyên quét mất trong trận chiến trước đó, Khương Tử Nha đành phải dùng thuật pháp, gọi ra một ngọn lửa hừng hực đốt về phía Thổ Hành Tôn.

Thổ Hành Tôn tinh thông thuật độn thổ, chưa đợi ngọn lửa của Khương Tử Nha bay đến gần, hắn đã chui xuống lòng đất.

"Sư thúc, đừng phí công vô ích, thuật pháp của ngài đối với ta không có tác dụng đâu." "Đại vương bảo ta mang đến Tây Kỳ một câu: Tây Chu đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón đại chiến chưa?" "Ha ha ha!!" Cười lớn một tiếng, Thổ Hành Tôn chui vào lòng đất rồi không xuất hiện nữa.

"Khương tướng, lời của gã đó là thật sao?" Cơ Phát hiện tại không có tâm tư để ý đến lời lăng mạ của Thổ Hành Tôn, trong đầu toàn là cuộc chiến sắp tới.

Sắc mặt Khương Tử Nha cũng vô cùng khó coi, vốn định giữ Thổ Hành Tôn lại hỏi cho rõ ràng.

Nhưng thuật độn thổ của Thổ Hành Tôn vô cùng thần kỳ, lại mang theo Khổn Tiên Thằng, hiện tại y không có roi Đánh Thần chưa chắc đã là đối thủ.

Quan trọng hơn là lời mà Thổ Hành Tôn mang đến.

Đại Thương muốn tuyên chiến với họ!

"Thông báo cho Hoàng Phi Hổ và Thương Dung, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, phải nhanh chóng hành động!" Khương Tử Nha lo lắng Thổ Hành Tôn vừa đi, lúc quay lại sẽ là đại quân Thương triều nhiều vô kể, vậy thì mọi sự chuẩn bị sẽ đổ sông đổ biển.

"Quân hầu, xin hãy đi tập hợp quân đội, chiến tranh sắp đến rồi!"

Vẻ mặt Khương Tử Nha ngưng trọng, Cơ Phát cũng hiểu đã đến thời khắc cuối cùng, nặng nề gật đầu rồi chạy về phía quân doanh.

Hôm nay Triều Ca rất náo nhiệt, vô số bá tánh đều tụ tập trên đường phố nhìn từng đội từng đội đại quân từ trong thành tiến ra, thẳng tiến về phía tây.

Tả hữu lưỡng vệ và Long vệ đóng quân trong thành Triều Ca gần như dốc toàn bộ lực lượng.

Người có kiến thức nhìn qua là hiểu, Đại vương sắp phát động chiến tranh.

Cách lần náo loạn ở Bắc Hải trước đó đã sáu bảy năm, các nơi của Đại Thương đều một mảnh thái bình, chủ đề nói chuyện hàng ngày của người dân dần dần từ việc tối nay đi đâu ăn ngon chuyển thành vở kịch nào trong rạp hát hay.

Những ngày tháng bình yên và sung túc như vậy bị tiếng vó ngựa sắt phá vỡ, bá tánh nhìn thấy quân đội thường ngày ẩn mình giờ đây như một con rồng đen dài cuồn cuộn tràn ra khỏi cổng thành.

"Đánh giặc rồi!

Đánh giặc rồi!" Trong tiếng la hét đã bớt đi sự sợ hãi và chán ghét chiến tranh, mà thêm vào đó là một phần tò mò dò hỏi.

Bá tánh Triều Ca là những người có tin tức linh thông nhất Đại Thương, triều đình có động tĩnh lớn gì là nhanh chóng có thể lan truyền khắp cả thành.

"Nghe nói Đại vương nhận được tin, Võ Thành Vương và Thừa tướng phản bội Đại Thương trước đó đều đã trốn đến Tây Chu, nên mới xuất binh thảo phạt nghịch tặc." "Nhưng Võ Thành Vương và Thừa tướng không phải là trung thần sao?

Sao lại biến thành phản đồ?" Người có tin tức lạc hậu này nhanh

chóng bị bạn bè bỏ rơi, không thèm trả lời.

"Đất Tây Chu trước đây nội loạn không ngừng, nghe nói tên Cơ Phát giết cha giết anh đó đã trưng dụng vô số dân phu xây dựng cao đài, không chỉ hao phí vô số tiền của mà còn làm chết không biết bao nhiêu người?" "Đại vương không nỡ nhìn bá tánh đất Tây Chu chịu khổ, hai tên phản đồ kia cũng chạy đến đó, vừa hay dọn dẹp một lượt." "Đại vương nhân từ quá!" "Chúc Đại vương cờ thắng trống reo!" Tin tức đại quân xuất chinh được truyền đi trong miệng bá tánh, còn Đế Giang thì thân mặc giáp trụ, cưỡi một con ngựa cao to toàn thân phủ vảy vàng, đi ở vị trí trung quân.

Con ngựa vảy vàng này thực chất là một con chân long của Long tộc biến hóa thành, vừa nghe tin Đế Giang sắp thân chinh Tây Chu, nó liền chạy đến Triều Ca nằng nặc đòi đi cùng.

Đế Giang bị nó quấn lấy hết cách, đành phải đồng ý.

Chân long cũng không màng đến thân phận tộc trưởng Long tộc, trực tiếp biến thành một con ngựa cao to, tự coi mình là tọa kỵ của Đế Giang.

Dù bị Khổng Tuyên cả ngày coi thường, nó vẫn tự đắc.

Lần này Đế Giang xuất chinh Tây Chu, ngoài việc huy động mười lăm vạn đại quân đóng ở Triều Ca ra, y không điều động quân đội từ các nơi khác.

Nhìn bộ dạng hiện tại của Tây Chu, mười lăm vạn đại quân cũng là quá nhiều rồi.

Quân đội ra khỏi thành Triều Ca, đi thẳng về phía tây ba tháng trời mới miễn cưỡng đến được biên giới Tây Chu.

"Đại vương, các khu vực đông nam bắc đều có chư hầu phản loạn!" Trong đại doanh, lính truyền tin báo cáo các loại tin tức trong

nước cho Đế Giang, tin tức được quan tâm nhất không gì khác hơn là khắp nơi trong nước đều có chư hầu bắt đầu gây chuyện, nhất thời, Đại Thương khói lửa bốn bề.

Khi lần đầu nghe tin này, không ít đại thần biến sắc, nhân lúc Đại vương xuất chinh mà phát động phản loạn, đám chư hầu này thật chọn thời gian quá chuẩn.

Nếu đại quân quay về dẹp loạn, tất nhiên sẽ bỏ qua Tây Chu, cho Tây Chu cơ hội thở dốc.

Nếu đại quân cứ tiếp tục tiến về phía trước thì cả Đại Thương sẽ rơi vào nguy hiểm.

Đối mặt với sự hoảng loạn của quần thần, Đế Giang lại vô cùng bình tĩnh.

"Tiếp tục tiến quân." Bốn chữ đơn giản quyết định hướng đi của đại quân.

Trong lúc các đại thần không hiểu, tin tức từ các nơi lại truyền đến, các cuộc phản loạn của chư hầu lần lượt bị khống chế, trong thời gian ngắn sẽ không lan rộng ra xung quanh.

Quân đội đóng ở các nơi đang tập kết lực lượng, chuẩn bị bắt đầu phản công.

Cơ Phát và những người vốn đặt kỳ vọng rất lớn vào các chư hầu ở các nơi cũng nhận được tin tức này, khiến kế hoạch ban đầu của họ hoàn toàn đổ sông đổ biển.

"Không có các chư hầu ở các nơi kiềm chế, với thực lực của đại quân Trụ vương hiện tại, hoàn toàn có thể dễ dàng nghiền nát Tây Chu chúng ta!" Giọng Cơ Phát có chút run rẩy, hắn có thể dễ dàng dự đoán được tương lai của Tây Chu sẽ là một biển lửa.

Chương 308

"Khương tướng, mau nghĩ cách!" Khương Tử Nha cũng bất lực, hiện tại Tây Chu muốn binh không có binh, muốn tướng không có tướng, lấy gì để đánh với Trụ vương?

"Ta sẽ thi pháp đến Côn Luân Sơn cầu cứu sư tôn, sư tôn quý là thánh nhân, tất nhiên sẽ có cách." Khương Tử Nha thực sự hết cách, đành phải đi mời Nguyên Thủy giúp đỡ.

Chỉ thấy y trở về phòng, nằm trên giường, hai tay kết ấn quyết, không lâu sau liền chìm vào giấc ngủ.

Người ngoài nhìn vào thì y đã ngủ say, nhưng thực chất hồn phách của Khương Tử Nha đã rời khỏi thể xác, bay về phía Côn Luân Sơn.

Thuật hồn phách ly thể quả thực thần diệu, hồn phách của Khương Tử Nha mới bay ra không lâu đã thấy được đường nét của núi Côn Luân.

Không lâu sau, Khương Tử Nha đã tiến vào Ngọc Hư Cung, lần này, trên Ngọc Hư Cung không chỉ có một mình Nguyên Thủy, mà còn có hai người ngồi ngang hàng với ngài.

"Xin ra mắt sư tôn, ra mắt hai vị thánh nhân." Người có thể ngồi ngang hàng với Nguyên Thủy chỉ có thể là thánh nhân, Khương Tử Nha cũng đã nghe chuyện Xiển giáo và Tây Phương giáo kết minh, hai vị này chắc chắn là nhị thánh Tây Phương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nguyên Thủy thấy trạng thái hiện tại của Khương Tử Nha là hồn phách chứ không phải nhục thân, liền hỏi: "Có chuyện gì gấp mà phải dùng đến thuật hồn phách ly thể?" Khương Tử Nha liếc nhìn nhị thánh Tây Phương, không do dự mà kể ra tình hình hiện tại của Tây Chu.

Nguyên Thủy nhíu mày không nói, ngược lại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, sau đó Tiếp Dẫn mở miệng hỏi: "Ngươi nói là Trụ vương đó thân chinh mang đại quân đến đánh Tây Chu?" Khương Tử Nha gật đầu đồng ý.

Điều này khiến sự kinh ngạc trong mắt nhị thánh Tây Phương càng thêm đậm.

Theo như suy diễn, khi Trụ vương dâng hương ở cung Nữ Oa đã bị khống chế, làm ra chuyện xúc phạm Nữ Oa, Nữ Oa nổi giận muốn diệt Đại Thương.

Mọi chuyện đều đã xảy ra, nhưng tại sao hiện tại Đại Thương không những vẫn ổn, mà còn có thực lực tấn công Tây Chu, nơi có thánh chủ?

Không hợp lý!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhị thánh ở xa tận phương tây, nhân thủ của Tây Phương giáo cũng thiếu thốn, vì vậy việc tìm hiểu về chuyện nhân gian ở phương đông không đủ kịp thời và chi tiết.

Kiến thức của họ hiện đang dừng lại ở giai đoạn Nữ Oa giáng tội cho Đại Thương.

"Nữ Oa không ra tay với Đại Thương à?" Chuẩn Đề hỏi.

Nguyên Thủy lắc đầu: "Nữ Oa trong thời gian Đế Giang mất tích đã thay mặt quản lý Thiên Cung, quản lý nhân gian, không thể công nhiên vi phạm quy củ do Đế Giang lập ra, các ngươi cũng biết quan hệ giữa nàng và Đế Giang không hề bình thường." Khương Tử Nha nhìn ba vị thánh nhân thảo luận chuyện của Nữ Oa, trong lòng vô cùng sốt ruột, bây giờ là lúc nào rồi, còn ở đây thảo luận những chuyện này, Tây Chu sắp bị đánh hạ rồi.

"Xem ra lần này ta phải ra tay rồi, dù có quy củ do Đế Giang lập

ra.” Tiếp Dẫn đạo nhân nói, “Nếu Tây Chu có mệnh hệ gì, vậy thì trong đại kiếp Phong Thần này chúng ta sẽ chẳng thu được gì cả.” Đề nghị này cả Nguyên Thủy và Chuẩn Đề đều tỏ ra đồng ý.

Khương Tử Nha càng mừng rỡ: “Đa tạ thánh nhân ra tay tương trợ!

Không biết khi nào thánh nhân sẽ đến Tây Kỳ?” Đối mặt với câu hỏi của Khương Tử Nha, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại trầm ngâm nói: “Ta mà ra tay, tất nhiên sẽ chạm mặt Thông Thiên, Tru Tiên Kiếm Trận trong tay y, ngay cả Thánh Nhân cũng không có cách nào thoát khỏi.” “Uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận vô cùng lớn, do bốn thanh thần kiếm làm mắt trận, Thánh Nhân bình thường tiến vào trong đó cũng sẽ gặp nạn.” “Phá Tru Tiên Kiếm Trận không khó, nhưng cần bốn vị Thánh Nhân cùng lúc ra tay mới được.” Là sư huynh của Thông Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn hiểu rõ nhất uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận.

Vừa hay hiện tại có ba vị Thánh Nhân ở đây, nếu tìm thêm một người nữa, Tru Tiên Kiếm Trận sẽ không còn là mối đe dọa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gọi Quảng Thành Tử đến, nói: “Ngươi hãy đi mời sư huynh của ta là Lão Tử tới đây, tập hợp đủ bốn vị Thánh Nhân thì không còn sợ Tru Tiên Kiếm Trận nữa.” Quảng Thành Tử vui vẻ nhận lệnh.

Khương Tử Nha nói: “Hiện tại quân của Trụ Vương đã áp sát Tây Chu, có thể tấn công bất cứ lúc nào, xin Thánh Nhân hãy ra tay cứu viện trước.” So với việc phá Tru Tiên Kiếm Trận, Khương Tử Nha lo lắng hơn cho sự an nguy của Tây Chu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã có kế hoạch: “Lần này ngươi quay về, có thể dẫn theo các sư huynh của ngươi cùng trở về, vừa hay có thể tương trợ.” Ngoài Quảng Thành Tử, mười một Kim Tiên còn lại của

Xiển Giáo lần lượt đi vào, bái kiến ba vị Thánh Nhân.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc mặt vẫn như thường, nhưng trong mắt lại lóe lên tinh quang.

Đệ tử Xiển Giáo khá đông, Thập Nhị Kim Tiên lại là những người nổi bật nhất trong số đó.

Điều này khiến cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, những người có môn đồ lác đác vài mống, vô cùng động lòng, ánh mắt không ngừng quét qua quét lại trên người Thập Nhị Kim Tiên.

"Nếu có thể độ hóa đám Kim Tiên này về Tây phương, Tây phương giáo của ta tất sẽ đại hưng!" Tiếp Dẫn thầm nghĩ, rồi nhìn sang Chuẩn Đề, phát hiện ánh mắt của Chuẩn Đề cũng giống hệt mình.

Thập Nhị Kim Tiên bất giác rùng mình một cái, cảm giác như thể bị một con mãnh thú đang nhòm ngó.

Trong lúc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang nhắm tới Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, tại Tây Phương Cực Lạc, một con muỗi nhỏ đến mức mắt thường khó thấy đang lượn lờ bay vào trong ngôi chùa của hai người.

Con muỗi này toàn thân đen kịt, đôi cánh màu máu, chính là Văn Đạo Nhân được Đế Giang cử đến Tây Phương Cực Lạc.

Văn Đạo Nhân đã lượn lờ bên ngoài Tây Phương Cực Lạc rất lâu mà không dám tiến vào.

Mãi cho đến khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhận lời mời của Nguyên Thủy Thiên Tôn đến núi Côn Luân, y mới từ từ bay vào Cực Lạc Chi Địa.

"Không ngờ Tây phương giáo đường đường là vậy, mà lại rách nát thế này." Văn Đạo Nhân nhìn cảnh tượng ở Cực Lạc Chi Địa mà

không khỏi tặc lưỡi kinh ngạc.

Nơi thành đạo của hai vị Thánh Nhân mà mức độ phồn hoa còn chẳng bằng Triều Ca.

Tiểu sa di gác ngoài cửa chùa đang ngủ gật, Văn Đạo Nhân không tốn chút sức lực nào đã bay vào trong chùa.

So với sự nghèo nàn bên ngoài, bên trong chùa lại xa hoa hơn nhiều.

Vừa vào chùa, Văn Đạo Nhân đã thấy những bức tường và cột trụ được dán đầy vàng lá, trên trần nhà còn vẽ lại cảnh tượng lúc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thành đạo.

Ở vị trí trang trọng nhất trong chùa là tượng của hai vị thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, được đúc bằng vàng ròng, chiếu rọi cả ngôi chùa lấp lánh ánh vàng.

Trước tượng có đặt một tòa sen đài.

Sen đài có tổng cộng mười hai phẩm, kim quang lấp lánh, phù ấn lúc ẩn lúc hiện.

Đó chính là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Chuẩn Đề.

Cũng là mục tiêu của Văn Đạo Nhân trong chuyến đi đến Cực Lạc Chi Địa lần này.

"Ha ha ha, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không có ở đây, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên này thuộc về ta rồi!" Văn Đạo Nhân thấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên thì trong lòng nóng rực, vừa hay trong chùa không một bóng người, y liền lao tới tòa sen.

Ngay khi y định cắm cái vòi nhọn của mình vào tòa sen, một luồng kim quang từ pho tượng Phật bắn ra.

Văn Đạo Nhân giật mình, lập tức bay khỏi tòa sen.

Kim quang bẻ một đường cong, đuổi theo Văn Đạo Nhân.

"Hừ!

Dám coi thường ta!" Văn Đạo Nhân hóa thành hình người, hai tay vung lên, vô số con muỗi đen nhỏ li ti từ trong trường bào bay ra, lao về phía kim quang.

Tiếng vo ve không ngớt, đám muỗi đen như mây đen dày đặc bao phủ lấy kim quang.

"Chít chít chít…" một âm thanh khác hẳn tiếng vo ve của muỗi vang lên từ trong đám mây đen.

Cùng với tiếng kêu ré, kim quang bắn ra, xuyên thủng đám mây đen do muỗi tạo thành.

Văn Đạo Nhân vội vàng thu hồi đám mây muỗi đen, sợ chúng bị thương.

Bộ mặt thật của kim quang lộ ra, là một con Lục Sí Kim Thiền.

Lục Sí Kim Thiền và chân thân của Văn Đạo Nhân là Huyết Sí Hắc Văn đều là hung thú thượng cổ, không chỉ thực lực mạnh mẽ, mà tính tình cũng khát máu vô cùng.

Chương 309

Y và Lục Sí Kim Thiền giao đấu không nhiều, nhưng mỗi lần gặp mặt đều đại chiến một trận, chỉ không ngờ Lục Sí Kim Thiền lại ở trong Tây phương giáo.

"Không ngờ Lục Sí Kim Thiền đường đường là vậy mà lại bị Tây phương giáo thu nhận, nói ra ngoài chắc người ta cười rụng răng mất!" Lục Sí Kim Thiền xoay người, biến thành một hòa thượng có tướng mạo tuấn tú, chắp tay với Văn Đạo Nhân nói: "Văn đạo hữu, lâu ngày gặp lại, hà tất phải ăn nói lỗ mãng như vậy?" "Ha ha ha, mới vào Tây phương giáo mà đã học được cái vẻ đạo mạo đức hạnh này, thật làm mất mặt hung thú thượng cổ chúng ta!" Chưa nói dứt lời, Văn Đạo Nhân đã rút thanh đoản kiếm bên hông, một kiếm đâm thẳng về phía Lục Sí Kim Thiền.

Lục Sí Kim Thiền dang hai tay ra, một luồng kim quang hiện lên từ lòng bàn tay, hóa ra là một tấm khiên có sáu cánh vàng trong mờ.

Nhưng kiếm của Văn Đạo Nhân là do vòi nhọn của chân thân Huyết Sí Hắc Văn hóa thành, không gì không phá được.

Tấm khiên của Lục Sí Kim Thiền tuy kiên cố, nhưng đối mặt với kiếm của Văn Đạo Nhân, vẫn có phần yếu thế.

"Phụt!" Một kiếm đâm thủng tấm khiên, Văn Đạo Nhân tiếp tục tiến tới, Lục Sí Kim Thiền ánh mắt xoay chuyển, thu hồi tấm khiên, lùi về phía sau.

Đối mặt với Lục Sí Kim Thiền rõ ràng không muốn chiến đấu, Văn Đạo Nhân được đằng chân lân đằng đầu, rõ ràng muốn dồn Lục Sí Kim Thiền vào chỗ chết.

Lục Sí Kim Thiền mỉm cười, không tiếp tục dây dưa với Văn Đạo

Nhân.

Nhưng đối mặt với Văn Đạo Nhân đang bức ép từng bước, Lục Sí Kim Thiền đã không còn đường lui.

"Phụt!" Lưỡi kiếm sắc bén đâm vào cơ thể, nhưng Văn Đạo Nhân cảm thấy có gì đó không đúng.

Cảm giác từ mũi kiếm truyền đến không giống như đâm vào da thịt, mà là một cái vỏ rỗng.

Một luồng kim quang từ cơ thể Lục Sí Kim Thiền bay ra, cơ thể bị Văn Đạo Nhân đâm trúng chỉ là một cái vỏ ngoài.

"Kim thiền thoát xác!" Văn Đạo Nhân bất đắc dĩ thu lại đoản kiếm, đây là tuyệt kỹ chạy trốn của Lục Sí Kim Thiền, một khi đã sử dụng thì gần như không ai có thể đuổi kịp.

Lục Sí Kim Thiền tuy đã gia nhập Tây phương giáo, nhưng rõ ràng không có lòng trung thành gì.

Hắn rõ ràng thấy Văn Đạo Nhân có ý đồ với Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, nhưng chỉ chống đỡ qua loa rồi bỏ chạy.

Văn Đạo Nhân biết sau khi Lục Sí Kim Thiền chạy thoát sẽ không quay lại cản trở nữa, liền yên tâm đi đến trước Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là Tiên Thiên Chí Bảo, giờ đây sắp thuộc về Văn Đạo Nhân.

Văn Đạo Nhân lao tới Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, từng ngụm từng ngụm hấp thu.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên nhất thời kim quang ảm đạm, như bị phủ một lớp bụi, từ mười hai phẩm trong nháy mắt tụt xuống còn chín phẩm.

Nhưng không có ai đến ngăn cản Văn Đạo Nhân, sau khi hấp thu thêm ba phẩm nữa, y vẫn không dừng lại, mà còn bung hết sức hấp thu.

Chân thân của Văn Đạo Nhân là Huyết Sí Hắc Văn, sau khi hấp thu Công Đức Kim Liên, cơ thể đen kịt của y bắt đầu xuất hiện những đường vân màu vàng.

Những đường vân màu vàng này có hình dạng như hoa sen, trông vô cùng huyền ảo.

Phẩm cấp của Công Đức Kim Liên không ngừng giảm xuống.

Chín phẩm… sáu phẩm… ba phẩm… Văn Đạo Nhân dùng sức hút một hơi cuối cùng, hấp thu toàn bộ ba phẩm Công Đức Kim Liên còn lại vào bụng.

"Đại vương quả nhiên không lừa ta, đây đúng là một cơ duyên tốt!" Một món Tiên Thiên Chí Bảo cứ thế bị y hấp thu sạch sẽ.

Cơ thể Văn Đạo Nhân cũng bắt đầu có sự thay đổi, lớp kim văn mờ nhạt trên người ban đầu ngày càng trở nên rõ rệt.

Nhìn kỹ, đó là những đóa hoa sen vàng nối đuôi nhau, phủ kín toàn thân.

Văn Đạo Nhân gầm lên một tiếng, tu vi bắt đầu tăng vọt, thẳng tiến đến cảnh giới Thánh Nhân.

Nhưng cuối cùng lại bị kẹt ngay trước ngưỡng cửa cảnh giới Thánh Nhân, chỉ còn thiếu một chút nữa.

Thần sắc Văn Đạo Nhân có chút tiếc nuối, xem ra một món Tiên Thiên Chí Bảo vẫn chưa đủ để y đột phá cảnh giới Thánh Nhân.

Nhưng việc có được Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, lợi ích đối với Văn Đạo Nhân trong tương lai là không thể lường được.

Văn Đạo Nhân cũng không ở lại nữa, đôi cánh máu rung lên, bay ra khỏi ngôi chùa, hướng về phía đông.

Ở một nơi khác, trên núi Côn Luân, Quảng Thành Tử cuối cùng cũng mời được Lão Tử đến.

Tứ vị Thánh Nhân tụ họp tại Ngọc Hư Cung để thương thảo đối sách.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Muốn thắng trong Phong Thần chi kiếp, nhất định phải đoạt lại Phong Thần Bảng." "Hiện tại Phong Thần Bảng đang ở trong tay Đại Thương, dù Tây Chu có thắng trận, không có Phong Thần Bảng cũng không được tính là thắng." Lão Tử gật đầu nói: "Quả thực như vậy, ta có thể đến Triều Ca lấy Phong Thần Bảng trước, trận chiến giữa hai quân cứ giao cho đệ tử dưới trướng." Thánh Nhân quyết định đến Triều Ca đoạt lấy Phong Thần Bảng, vật mấu chốt của Phong Thần chi kiếp.

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo thì theo Khương Tử Nha đến Tây Kỳ để chống lại đại quân của Đế Giang.

Khương Tử Nha nhận được sự chi viện của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hài lòng giải trừ thuật hồn phách ly thể, quay về Tây Kỳ.

Vừa ra khỏi phòng, y đã thấy Cơ Phát đang chờ ngoài cửa với vẻ mặt lo lắng.

"Khương tướng, hiện tại thế nào rồi?" Khương Tử Nha mặt mày tươi cười, hoàn toàn khác với bộ dạng trước khi vào phòng.

"Sư tôn đã đồng ý viện trợ cho chúng ta, Thập Nhị Kim Tiên sẽ sớm đến Tây Kỳ tương trợ." Cơ Phát mừng rỡ reo lên mấy tiếng "tốt", vẻ mặt tuyệt vọng lại nhen nhóm hy vọng.

Một tháng trôi qua, đại quân do Đế Giang dẫn đầu đã đến Tuyệt Long Lĩnh.

Khi Văn Trọng đi qua Tuyệt Long Lĩnh, cảm thấy trong lòng hoảng hốt.

"Sư tôn của lão thần từng nói, lão thần hễ thấy chữ 'Tuyệt' thì phải tránh, nếu không cả đời sẽ đi đến hồi kết.

Tuyệt Long Lĩnh e rằng sẽ là nơi lão thần bỏ mạng." Đế Giang cười ha hả: "Mệnh của ta do ta không do trời, Văn thái sư không cần lo lắng." Đối với Đế Giang, vận mệnh là thứ dùng để nghịch chuyển.

Tuyệt Long Lĩnh, nơi mà trong nguyên tác Văn Trọng bỏ mình, hiện tại trông không có gì đặc biệt.

"Nghe nói Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo đều đã xuống núi Côn Luân, đến Tây Kỳ rồi, thực lực của Tây Chu đã được nâng cao lên rất nhiều." Viên Hồng đang phân tích thực lực của Tây Chu.

Đại tướng dưới trướng y là Ô Văn Hóa đang vác một cây tinh cương đại bổng, cây gậy gỗ ban đầu đã được đổi thành tinh cương, uy lực tăng lên ít nhất gấp đôi.

Đế Giang lại không hề để Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo vào mắt: "Xiển Giáo có Thập Nhị Kim Tiên, Đại Thương ta cũng không thiếu người tài, lẽ nào môn đồ Tiệt Giáo lại không bằng Xiển Giáo sao?" Một câu nói khiến cho các môn nhân Tiệt Giáo có mặt ở đây cảm thấy vô cùng thoải mái, đám người do Đa Bảo Đạo Nhân dẫn đầu càng cười tươi hơn.

Lúc này, trên Tuyệt Long Lĩnh đang dựng tám cây Thông Thiên Thần Hỏa Trụ.

Vân Trung Tử đang ở trong Thông Thiên Thần Hỏa Trụ chủ trì việc bố trí trận pháp cuối cùng.

"Sư đệ, Thông Thiên Thần Hỏa Trụ thật sự có được không?" Nhiên Đăng Đạo Nhân nửa tin nửa ngờ hỏi.

Vân Trung Tử là cao thủ luyện khí của Xiển Giáo.

Trước đây, y đã giúp Khương Tử Nha chế tạo một bản sao của Đả Thần Tiên, tuy uy lực giảm đi rất nhiều, nhưng cũng giúp Khương Tử Nha có vũ khí để sử dụng sau khi bị Khổng Tuyên quét mất Đả Thần Tiên.

Vân Trung Tử phụng mệnh Nguyên Thủy Thiên Tôn chế tạo một bộ Thông Thiên Thần Hỏa Trụ, dựng trên Tuyệt Long Lĩnh chuẩn bị một mẻ lưới bắt hết các nhân vật cốt cán của Đại Thương.

Hiện tại quân đội Đại Thương đang ở dưới Tuyệt Long Lĩnh, chỉ cần lên núi, sẽ rơi vào trong Thông Thiên Thần Hỏa Trụ.

Chương 310

Thông Thiên Thần Hỏa Trụ cao ba trượng, đường kính hơn một trượng, được đặt theo phương vị Bát Quái, mỗi cây đều chứa bốn mươi chín con hỏa long.

Một khi kích hoạt toàn bộ Thông Thiên Thần Hỏa Trụ, gần bốn trăm con hỏa long sẽ gào thét bay ra.

Bất kể là tiên nhân tu vi cao thâm, chỉ cần rơi vào trong đó, chắc chắn sẽ bị thiêu thành tro bụi.

"Thông Thiên Thần Hỏa Trụ đã bố trí xong, xin sư huynh di chuyển chúng xuống dưới núi.

Ta muốn xem xem dưới sức mạnh của Thông Thiên Thần Hỏa Trụ, Đại Thương sẽ còn lại bao nhiêu người." Lời nói của Vân Trung Tử đầy hận ý.

Bị Đế Giang ném vào thiên lao giam cầm năm sáu năm, tuy không bị thương nặng, nhưng nỗi nhục trong lòng khiến cho một đại đệ tử Xiển Giáo như y không thể chịu đựng được.

Thông Thiên Thần Hỏa Trụ chính là sự ngưng tụ oán hận của Vân Trung Tử.

Nhiên Đăng Đạo Nhân không từ chối, hai tay nâng lên, tám cây Thông Thiên Thần Hỏa Trụ khổng lồ liền theo động tác của y từ từ bay lên, di chuyển xuống dưới Tuyệt Long Lĩnh.

"Cái gì vậy?" Quân đội Đại Thương đang đóng quân dưới Tuyệt Long Lĩnh ngẩng đầu nhìn những cây Thông Thiên Thần Hỏa Trụ đang bay lơ lửng, kinh ngạc hỏi.

"Không hay rồi, mau tản ra!" Đa Bảo Đạo Nhân nhìn thấy Thông

Thiên Thần Hỏa Trụ thì sắc mặt đại biến, lập tức vận dụng pháp lực, di chuyển toàn bộ binh sĩ xung quanh đi nơi khác.

Văn Trọng dường như cũng nhận ra, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

"Đại vương, xin hãy rời đi trước, những thứ này e rằng không đơn giản." Đế Giang lại lắc đầu, không chọn rời đi trước.

Y có thể cảm nhận rõ ràng ngọn lửa đang sôi sục bên trong tám cây cột.

Chỉ cần một kích phát ra, e rằng cả đại doanh sẽ bị ngọn lửa nuốt chửng.

"Người của Xiển Giáo cũng có chút thủ đoạn." Đế Giang còn có tâm trạng thảnh thơi cảm thán một câu.

"Khổng Tuyên, Ngũ Sắc Thần Quang của ngươi có thể quét hạ tám cây cột đó không?" Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên là vật tiên thiên, phân thành các màu xanh, vàng, đỏ, đen, trắng, tương ứng với Mộc, Thổ, Hỏa, Thủy, Kim trong Ngũ Hành.

Ngũ Sắc Thần Quang không gì không quét được.

Tám cây cột khổng lồ rõ ràng ẩn chứa sức mạnh Hỏa hành, vừa vặn phù hợp với thuộc tính của Ngũ Sắc Thần Quang.

Khổng Tuyên cười ha hả, nói: "Xiển Giáo đúng là có ý đồ hay, nhưng nếu đã không ngại giao hàng tận cửa, ta cũng vui lòng nhận lấy." Chỉ thấy sau lưng Khổng Tuyên hiện lên năm luồng thần quang các màu, trong đó một luồng hồng quang bay thẳng về phía Thông Thiên Thần Hỏa Trụ trên không.

Trên Tuyệt Long Lĩnh, Vân Trung Tử vừa thấy luồng thần quang đó liền hét lớn không hay, không kịp thu hồi Thông Thiên Thần Hỏa Trụ, chỉ có thể bấm tay niệm quyết, kích hoạt chúng trước thời hạn.

“Gàooo!” Từng tiếng gầm rú vang lên từ trong Thông Thiên Thần Hỏa Trụ, cùng với tiếng rồng gầm, gần bốn trăm con hỏa long gào thét bay ra.

Bốn trăm con hỏa long không đuổi theo hồng quang của Khổng Tuyên, mà lại bay về phía quân doanh dưới mặt đất.

Vân Trung Tử rõ ràng biết lần này không có cách nào làm gì được các cao tầng của Đại Thương, nên chuyển mục tiêu sang các binh sĩ bình thường.

Chỉ cần giết sạch binh sĩ của quân đội Đại Thương, lần tây chinh này của Đại Thương sẽ công cốc.

Cảnh tượng bốn trăm con hỏa long cùng gào thét bay ra khiến các binh sĩ bình thường trố mắt chết lặng.

Trong cuộc đời hữu hạn của mình, đây là lần đầu tiên họ thấy cảnh tượng hùng vĩ như vậy.

Nhiệt độ nóng bỏng khiến tóc của không ít người bốc mùi khét, một số lều trại bắt đầu bốc khói đen.

Triệu Công Minh lúc này đứng ra, từ trong lòng lấy ra hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

Đây là Tiên Thiên Linh Bảo, có thể phát ra hào quang ngũ sắc, làm mê hoặc ngũ quan linh thức của địch, uy lực to lớn như sức mạnh của tứ hải, có thể thu nạp vạn vật, chỉ cần bên trong Định Hải Châu có không gian, liền có thể thu vào vô hạn.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu ngay cả Đế Giang nhìn cũng có chút nóng mắt.

Định Hải Châu trong tương lai có thể diễn hóa thành Chư Thiên, là một thứ tốt.

Một viên Định Hải Châu tương đương với một tiểu thế giới, hai mươi bốn viên chính là hai mươi bốn Chư Thiên.

Chỉ thấy Triệu Công Minh ném chuỗi hai mươi bốn viên Định Hải Châu lên không trung, một lực hút từ đó truyền ra, trong hư không lập tức xuất hiện hai mươi bốn vòng xoáy nhỏ.

Gần bốn trăm con hỏa long vốn đang lao về phía quân doanh dưới mặt đất, sau khi các vòng xoáy xuất hiện, liền bị kéo lại.

Những con hỏa long như bị thi triển định thân thuật, một đầu lao xuống mặt đất, đầu kia lại bị hai mươi bốn viên Định Hải Châu kéo lại.

"Ta sắp không khống chế được nữa rồi!" Trên Tuyệt Long Lĩnh, Vân Trung Tử mặt đỏ bừng hét lớn.

Một mặt y phải khống chế Thông Thiên Thần Hỏa Trụ, mặt khác phải điều khiển gần bốn trăm con hỏa long.

Nhưng đồng thời điều khiển cả hai bên, dù Vân Trung Tử là đại đệ tử của Xiển Giáo, cũng khá vất vả.

"Hạt gạo mà cũng dám tỏa sáng sao?" Triệu Công Minh cười ha ha, pháp lực đột nhiên tăng mạnh, vòng xoáy trước hai mươi bốn viên Định Hải Châu bỗng nhiên lớn lên.

Bốn trăm con hỏa long kêu lên một tiếng thảm thiết, không còn khống chế được thân hình, bị hai mươi bốn viên Định Hải Châu hút toàn bộ vào trong.

Bên kia, hồng quang của Khổng Tuyên đã bay đến trước Thông Thiên Thần Hỏa Trụ, quét một vòng qua tám cây cột.

Thông Thiên Thần Hỏa Trụ chỉ khẽ rung chuyển, rồi từ trên không rơi xuống, bị Khổng Tuyên một tay thu vào.

“Phụ thân, xin mời xem qua.” Đế Giang nhận lấy Thông Thiên Thần Hỏa Trụ từ tay Khổng Tuyên, tám cây cột khổng lồ sau khi bị Khổng Tuyên quét qua, đã biến thành tám cây gậy nhỏ.

Thân gậy màu đỏ, trên có khắc hoa văn hỏa long.

“Đây chính là Thông Thiên Thần Hỏa Trụ sao, thứ này ở trong tay ta, Văn thái sư sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng đâu.” Đế Giang cất tám cây gậy nhỏ vào lòng.

“Có người ở trên Tuyệt Long Lĩnh, đã có khách đến cửa, ta không thể thất lễ, mời khách xuống đây đi!” Đế Giang chắp tay sau lưng, thản nhiên nói.

Môn nhân Tiệt Giáo nhìn về phía Tuyệt Long Lĩnh, cưỡi mây bay lên đó.

Vân Trung Tử và Nhiên Đăng Đạo Nhân hai người muốn đánh lén, nhưng không ngờ lại mất mặt như vậy.

Nếu không có Triệu Công Minh và Khổng Tuyên ra tay, họ cũng không còn mặt mũi nào ở lại đại doanh.

Vì vậy, sau một tiếng ra lệnh của Đế Giang, môn nhân Tiệt Giáo tốc độ cực nhanh, chưa đầy một khắc đã lên đến Tuyệt Long Lĩnh.

“Hóa ra là hai vị đạo huynh ra tay.

Thật là một bất ngờ lớn!” Triệu Công Minh nhìn Vân Trung Tử và Nhiên Đăng Đạo Nhân cười nói.

Vân Trung Tử sắc mặt vô cùng khó coi, muốn chạy trốn, nhưng bốn phương tám hướng đều bị vây kín, ngay cả dưới đất cũng có Thổ Hành Tôn canh giữ.

Trừ phi có tu vi Thánh Nhân, nếu không chỉ có thể ngoan ngoãn bó tay chịu trói.

Không lâu sau, Đế Giang đã gặp được Vân Trung Tử và Nhiên Đăng Đạo Nhân trong đại doanh.

Chương 311

"Hóa ra là bạn cũ, thật là có lỗi vì không ra đón từ xa." Đế Giang cười tủm tỉm nhìn Vân Trung Tử.

Tên đạo sĩ trộm cắp này thật có duyên với y, trước kia bị giam trong thiên lao năm sáu năm, bây giờ lại rơi vào tay y.

Vân Trung Tử nhìn Đế Giang nghiến răng nghiến lợi, nỗi nhục trước kia chưa rửa sạch, bây giờ lại bị bắt.

"Thông Thiên Thần Hỏa Trụ là kiệt tác của ngươi sao?

Xem ra tay nghề không tệ, có cân nhắc đến Triều Ca làm một người thợ không?" Vân Trung Tử tức giận nói: "Sỉ nhục ta đến mức này, ta là đại đệ tử dưới trướng Thiên Tôn!" Đế Giang chế nhạo: "Đại đệ tử mà lại bất tài như vậy sao?

Thật là làm mất mặt Xiển Giáo quá." Vân Trung Tử nghẹn lời, sự thật bày ra trước mắt, những gì y gặp phải đúng là mất mặt.

Đế Giang lại nhìn sang Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân tuy cũng là đại đệ tử của Xiển Giáo như Vân Trung Tử, nhưng địa vị và thực lực của y cao hơn Vân Trung Tử nhiều.

Y là người đứng đầu trong số các đệ tử Xiển Giáo, cũng là phó giáo chủ của Xiển Giáo, địa vị chỉ đứng sau Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngay cả Thập Nhị Kim Tiên cũng phải gọi y là lão sư.

Một nhân vật lớn như vậy bị thuộc hạ của y bắt được, thu hoạch không thể nói là không lớn.

"Nhiên Đăng đạo trưởng, không ngờ phó giáo chủ Xiển Giáo đường đường là vậy mà lại ra tay đánh lén, thật khiến người ta khó

hiểu.” Nhiên Đăng Đạo Nhân lại tỏ ra bình tĩnh, hai tay chắp lại, không nhìn ra được suy nghĩ trong lòng.

Đế Giang cười nói: “Không sao, nếu đã không gia nhập dưới trướng ta, vậy thì chém đi.” Trong Phong Thần chi kiếp, người chết trận sẽ không chết hoàn toàn, hồn phách của họ không vào địa phủ mà sẽ được Phong Thần Bảng thu nhận, đợi sau đại chiến sẽ được sắc phong thành thần và sống lại.

Cho nên Phong Thần chi kiếp chính là một ván cờ do Thiên Đạo bày ra, dùng đệ tử Tam Thanh làm quân cờ, vừa không có tổn thất, lại có thể thu được vô số khí vận và công đức, quả là một món hời lớn.

Lời vừa nói ra, Nhiên Đăng Đạo Nhân liền không còn giả làm tượng nữa: “Đại vương, chi bằng hãy thả hai chúng ta đi, hai chúng ta tất sẽ ghi nhớ ơn của đại vương trong lòng.” Đế Giang không khỏi bật cười, coi y là nhà từ thiện sao?

Nếu không phải phe mình thực lực đủ mạnh, Thông Thiên Thần Hỏa Trụ e rằng sẽ gây ra tổn thất không thể lường được cho đại quân.

Bây giờ dám mở miệng xin y thả người, thật không coi y ra gì.

“Chúng ta nguyện dùng bảo vật để đổi lấy tính mạng, không biết ý đại vương thế nào?” Nhiên Đăng Đạo Nhân đưa ra điều kiện của mình.

“Dùng bảo vật đổi mạng?

Thứ gì tốt có thể đáng giá bằng tính mạng của hai ngươi?” Đế Giang cũng có chút động lòng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thân là phó giáo chủ Xiển Giáo, trên người chắc chắn có không ít bảo vật.

Vân Trung Tử lại là đại sư rèn bảo vật, ngay cả thứ tốt như Thông Thiên Thần Hỏa Trụ cũng chế tạo được, bảo vật tự nhiên

không thiếu.

“Lấy ra xem trước đã.” Đế Giang nói một cách nước đôi.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng rất thẳng thắn, trực tiếp lấy ra một tòa bảo tháp và một ngọn đèn.

Bảo tháp là Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp, đèn là Lưu Ly Đăng, đều là bảo vật từ Hậu Thiên Chí Bảo trở lên.

Vân Trung Tử mặt mày không vui, lấy ra một tấm Chiếu Yêu Kính và một cái Thủy Hỏa Hoa Lam, cũng là những món đồ tốt.

Đế Giang nheo mắt lại, nói: “Được rồi, đồ vật ta nhận, các ngươi đi đi.” Vân Trung Tử vui mừng khôn xiết, không dám tin vào tai mình.

“Ngươi muốn thả ta?” Đế Giang cười nói: “Ngươi cũng có thể chọn ở lại.” Vân Trung Tử nào có muốn ở lại, kéo Nhiên Đăng Đạo Nhân liền đi ra ngoài.

Đế Giang thu bốn món bảo vật, đưa Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp cho Lý Tĩnh, các bảo vật khác cũng giao cho thuộc hạ của mình.

Không lâu sau, Vân Trung Tử và Nhiên Đăng Đạo Nhân lại bị giải về.

“Đường đường là quân chủ một nước, lại không giữ chữ tín!” Vân Trung Tử buông lời chửi mắng, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng sắc mặt âm u.

“Ta quả thực đã thả các ngươi, nhưng thuộc hạ của ta không thả người, ta cũng không có cách nào.” Đế Giang giở trò với hai người.

Hai người này là nhân vật cực kỳ quan trọng trong Xiển Giáo, dù y có hồ đồ đến đâu cũng không thể thả họ đi như vậy được.

Bất kể Vân Trung Tử chửi mắng thế nào, Đế Giang chỉ phất tay, cho thuộc hạ giải hai người xuống.

Không lâu sau, giám trảm quan Viên Hồng báo lại hai người đã bị chém đầu.

Trong phủ hầu tước ở Tây Kỳ, Cơ Phát đang chiêu đãi Thập Nhị Kim Tiên.

"Không biết tình hình chiến sự của Vân Trung Tử đạo trưởng và Nhiên Đăng Đạo Nhân thế nào rồi?" Cơ Phát nâng chén rượu, cười hỏi.

Quảng Thành Tử gật đầu nói: "Có lão sư và sư thúc ở đó, e rằng đại quân của Trụ Vương đã bị tiêu diệt toàn bộ rồi." Cơ Phát cười nói: "Ha ha ha, nếu vậy thì thật là chuyện tốt, nếu Tây Chu ta có thể lật đổ Đại Thương, các vị ở đây đều là công thần." Khương Tử Nha cũng phụ họa: "Thủ pháp luyện khí của Vân Trung Tử sư thúc là độc nhất trong Xiển Giáo, Thông Thiên Thần Hỏa Trụ cũng là do sư tôn truyền thụ pháp môn, người của Tiệt Giáo dù có toàn lực ra tay cũng không có cách nào ngăn cản." "Bất kể là thiêu chết môn đồ Tiệt Giáo hay quân đội Đại Thương, chúng ta đều sẽ xoay chuyển được cục diện." Trong phòng khách của phủ hầu tước tràn ngập tiếng cười vui vẻ, phảng phất như thắng lợi đã nằm trong tay.

Cơ Phát liên tục nâng ly, lúc này đã có chút ngà ngà say.

Thời gian qua hắn luôn sống trong lo âu.

Sau khi hoàn thành việc thống nhất Tây Chu, hắn cũng từng có một thời hùng tâm tráng chí, nhưng khi thực sự đối mặt với Đại Thương lúc này, hắn mới biết nhiệm vụ mà phụ thân giao cho gần như không thể hoàn thành.

Thêm vào đó, các chư hầu ở các nơi không những không làm loạn Đại Thương, mà còn bị quân đội đồn trú ở các nơi tiêu diệt sạch, hy vọng hoàn toàn biến thành tuyệt vọng.

May mắn là Khương Tử Nha đã từ núi Côn Luân mời được cứu binh, mọi chuyện đều đã tốt lên.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Vân Trung Tử ra tay trước, vừa ra tay đã là Thông Thiên Thần Hỏa Trụ, một nước cờ lớn như vậy, dù quân đội Đại Thương có thể đột phá được ải này, cũng nhất định sẽ bị tổn thất nặng nề.

Lúc đó Đại Thương còn có thể đối đầu với Tây Chu có Xiển Giáo bảo hộ không?

Chỉ cần Đại Thương bị chặn lại ở Tây Kỳ, Cơ Phát có thể thổi vang kèn hiệu phản công.

"Báo!" Ngay khi Cơ Phát đang tràn đầy những tưởng tượng tốt đẹp về tương lai, một lính truyền lệnh xông vào phòng khách.

"Có tin tốt gì không?" Cơ Phát đặt chén rượu xuống, mắt đầy mong đợi.

Lính truyền lệnh mặt mày bi thương, hoàn toàn không hợp với không khí vui vẻ ở đây.

"Trinh sát thấy Thông Thiên Thần Hỏa Trụ đã được kích hoạt, hàng trăm hàng ngàn con hỏa long tấn công quân doanh Đại Thương." "Ha ha, quả nhiên là Vân Trung Tử sư thúc, một tay Thông Thiên Thần Hỏa Trụ quả nhiên phi phàm." Lính truyền lệnh nhìn đám người đang cười lớn, mấy lần định nói lại thôi.

"Có gì thì nói mau!" Lính truyền lệnh bất đắc dĩ, đành nói: "Sau đó, những con hỏa long bị hút vào một chuỗi hạt, còn Thông Thiên Thần Hỏa Trụ bị một luồng hồng quang thu đi." "Hai mươi bốn viên Định Hải Châu?

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên?" Khương Tử Nha lập tức ngồi không yên, Triệu Công Minh và Khổng Tuyên đã ra tay, trực

tiếp thu đi Thông Thiên Thần Hỏa Trụ.

"Vậy sư thúc và lão sư thế nào rồi?

Có thoát ra được không?" Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo quan tâm hơn đến sự an toàn của Nhiên Đăng Đạo Nhân và Vân Trung Tử.

Lính truyền lệnh do dự một lúc, mới lắp bắp nói: "Theo… theo trinh sát, Nhiên Đăng đạo trưởng và Vân Trung Tử đạo trưởng bị tiên nhân bắt giữ, trước bị thả ra, sau đó lại bị bắt vào, rồi không có tin tức gì nữa." Các tiên nhân đều ngẩn ra, chuyện gì vậy?

Thả ra rồi lại bị bắt vào.

Chương 312

"Vậy hai vị tiên nhân có sao không?" Cơ Phát vội vàng hỏi.

Lính truyền lệnh lắc đầu: "Trinh sát không thể tiếp cận doanh trại của đại quân Đại Thương, ngay cả tiên nhân biết thuật độn thổ cũng bị chặn ở ngoài." "Thổ Hành Tôn!" Một trong Thập Nhị Kim Tiên, Cụ Lưu Tôn, nghiến răng tức giận nói.

Tên nghịch đồ này không chỉ phản bội Xiển Giáo, trộm tiên đan và Khổn Tiên Thằng, bây giờ còn giúp Trụ Vương chống lại họ, thật đáng ghét.

"Choang!" một tiếng vang giòn tan, Cơ Phát hoảng loạn làm rơi chén rượu bằng đồng xuống đất.

"Phải làm sao đây?" Cơ Phát bất lực nhìn Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha trầm ngâm nói: "Kế hoạch bây giờ là phải thăm dò rõ ràng tin tức chính xác của lão sư và sư thúc, rồi tìm cách cứu họ ra." Tất cả mọi người có mặt đều không nghĩ rằng Nhiên Đăng Đạo Nhân và Vân Trung Tử lúc này đã mất mạng, ai nấy đều đang vắt óc suy nghĩ cách cứu hai người.

"Chúng ta lợi dụng độn thuật, nhân đêm tối lẻn vào đại doanh Đại Thương, thăm dò tình hình thế nào?" Quảng Thành Tử rất tự tin vào độn thuật của mình.

Nhưng Xích Tinh Tử và những người khác đều không đồng ý.

"Trong đại doanh có Thổ Hành Tôn và những người tinh thông độn thuật, họ cũng có thể đoán được chúng ta sẽ lẻn vào, nhất định sẽ có phòng bị, kế này không ổn." Quảng Thành Tử định kiên trì, nhưng lại nghe Khương Tử Nha nói: "Các vị hãy bình tĩnh, trong quân doanh

Đại Thương có không ít môn đồ Tiệt Giáo canh giữ, nếu các vị bị mắc kẹt trong đó, sẽ là tổn thất lớn cho Tây Chu ta.

Ta cho rằng nên cử trinh sát và binh sĩ tấn công quân doanh, nhân cơ hội cứu người." Mọi người im lặng, kế hoạch hiện tại cũng chỉ có cách này.

Nếu để họ xông vào đại doanh cứu người, e rằng cũng sẽ bị bắt.

Ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân và Vân Trung Tử cũng không thể thoát ra, Thập Nhị Kim Tiên dù công lực cao đến đâu cũng không có cách nào.

"Được, cứ làm vậy đi, xin hãy mau chóng thăm dò rõ ràng tin tức." Quảng Thành Tử nhờ cậy.

Nếu Nhiên Đăng Đạo Nhân và Vân Trung Tử xảy ra chuyện, Xiển Giáo vừa ra quân đã mất hai người, thì không có cách nào ăn nói được.

Xích Tinh Tử nói: "Chỉ cứu được hai vị cũng không thể giành được thắng lợi, chúng ta phải tìm cách kìm hãm thế công của Đại Thương." "Sư tôn trước khi ta xuống núi đã dạy ta Kim Tiên Đại Trận, lần này e rằng phải dùng đến rồi." Từ Hàng Đạo Nhân lẩm bẩm.

"Khương Tử Nha, nhiệm vụ thăm dò tin tức giao cho ngươi, sư huynh đệ chúng ta cần phải luyện tập Kim Tiên Đại Trận, có chuẩn bị mới không lo." Đợi Thập Nhị Kim Tiên rời khỏi phủ hầu tước, Cơ Phát lo lắng hỏi Khương Tử Nha: "Khương tướng, Thập Nhị Kim Tiên thật sự có cách sao?" Khương Tử Nha cũng vậy, ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng bị bắt, liệu Thập Nhị Kim Tiên, những người còn kém xa Nhiên Đăng Đạo Nhân, có thực sự cản được cuộc tấn công của Đại Thương không?

Ở một nơi khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn và ba vị Thánh Nhân

khác quyết định đến Triều Ca lấy lại Phong Thần Bảng trước, liền xuất phát từ núi Côn Luân.

Tứ vị Thánh Nhân đi một mạch đến Giới Bài Quan, lại thấy Thông Thiên Giáo Chủ đã đợi sẵn ở trên quan ải.

"Các vị, ta đã đợi lâu rồi." Thông Thiên Giáo Chủ mỉm cười nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận nói: "Sư đệ, chúng ta vốn đã thương lượng xong chuyện Phong Thần chi kiếp, tại sao ngươi lại ba lần bốn lượt hủy ước?" Thông Thiên Giáo Chủ đương nhiên sẽ không nói ra là vì đại ca Đế Giang đã hứa cho y không ít lợi ích, chỉ nói: "Dù là chuyện đã thương lượng xong, tại sao lại không thể hối hận?

Trong thỏa thuận ban đầu, Tiệt Giáo của ta tổn thất cực lớn, còn Xiển Giáo gần như chiếm hết lợi ích, ta nào có thể không đoán ra được tâm tư của ngươi?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa xấu hổ vừa tức giận, y quả thực có tính toán như vậy, nhưng chưa kịp thực hiện đã bị Thông Thiên Giáo Chủ vạch trần.

Dù y là Thánh Nhân, da mặt cực dày, cũng không khỏi đỏ mặt.

"Hiện tại ngươi ở đây cản trở chúng ta, nhưng Tru Tiên Kiếm Trận của ngươi dù mạnh, bốn vị Thánh Nhân chúng ta tất sẽ không sợ!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn về phía Lão Tử, nói: "Sư huynh, huynh trước nay thanh tĩnh vô vi, tại sao lại muốn tham gia vào chuyện này?" Lão Tử cưỡi trên con thanh ngưu, tay cầm một cây biển quải, nghe Thông Thiên Giáo Chủ hỏi, chỉ mỉm cười.

"Sư đệ, Phong Thần chi kiếp quan hệ đến tương lai của Hồng Hoang, sư huynh không thể không ra tay.

Nếu ngươi có thể nhìn rõ, hãy mau chóng rút lui đi." Tru Tiên Kiếm Trận rất mạnh, một Thánh Nhân đơn độc xông vào có khả năng khó bảo toàn tính mạng, nhưng bốn Thánh Nhân cùng ra tay, Tru Tiên

Kiếm Trận sẽ không còn uy lực lớn như trong tưởng tượng.

"Lời đã nói hết rồi, hiện tại ta đứng về phía Đại Thương, các ngươi làm gì được ta?" Thông Thiên Giáo Chủ vừa nói, hai tay dang ra, bốn thanh thần kiếm liền bay về bốn phía, Tru Tiên Kiếm Trận đồ được y cầm trong tay.

Một luồng quang hoa lóe lên, Tru Tiên Kiếm Trận đã thành.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói với ba vị Thánh Nhân còn lại: "Chúng ta mỗi người chiếm một phương, chia nhau công phá Tru Tiên Kiếm Trận." Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Ta đi Ly vị." "Ta đi Đoài vị." "Ta đi Khảm vị." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu: "Vậy ta đi Chấn vị." Phân chia xong bốn phương vị, tứ vị Thánh Nhân liền tản ra, tiến vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn xoay người tiến vào Tru Tiên Môn, bên trong có Tru Tiên Kiếm trấn thủ.

Chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ truyền vào một luồng pháp lực, Tru Tiên Kiếm phát ra tiếng kiếm minh như sấm, từng luồng kim hoa rơi xuống.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa tay ra, từng luồng quang hoa từ tay y tỏa ra, vững vàng đè chặt Tru Tiên Kiếm không cho động đậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thanh Tru Tiên Kiếm không thể động đậy, cười lạnh một tiếng, cũng không quan tâm nữa, một bước liền bước vào Tru Tiên Cung.

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn phá vỡ Tru Tiên Kiếm, bước vào Tru Tiên Cung, ba vị Thánh Nhân còn lại cũng mỗi người thi triển diệu pháp, lần lượt phá vỡ các phần còn lại của Tru Tiên Kiếm Trận, tiến vào nơi đặt Tru Tiên Kiếm Trận đồ.

"Sư đệ, chúng ta đều đã vào Tru Tiên Kiếm Trận của ngươi,

ngươi còn làm gì được nữa?" Lão Tử hỏi.

Bị bốn vị Thánh Nhân vây quanh, Thông Thiên Giáo Chủ không những không hoảng sợ, mà còn cười nói: "Không ngờ các vị đã có chuẩn bị, Tru Tiên Kiếm Trận của ta không làm gì được các vị." "Nhưng các vị có từng nghĩ, đối mặt với Tru Tiên Kiếm Trận của ta, tại sao ta lại không thể có kế hoạch khác?" Tứ Thánh nghe lời Thông Thiên Giáo Chủ, trong lòng bất chợt hoảng hốt, nhưng không nhận thấy bất kỳ điều gì khác thường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêm giọng hỏi: "Ngươi có ý gì?" Thông Thiên Giáo Chủ cười ha hả: "Các vị là Thánh Nhân mà, cũng biết sợ sao?" Tứ vị Thánh Nhân không phải là người không biết sợ, ban đầu khi đối mặt với Đế Giang cũng bị đánh cho từ đó không dám đối mặt trực diện với Đế Giang.

Mấy nghìn năm qua, Đế Giang không có tin tức, họ mới lớn gan xuống Hồng Hoang gây chuyện.

Nhưng nhìn dáng vẻ tự cao tự đại của Thông Thiên Giáo Chủ, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn bất chợt nghĩ đến Đế Giang.

Chuyện Thông Thiên Giáo Chủ đầu quân cho Đế Giang ai cũng biết, hiện tại dáng vẻ có chỗ dựa không sợ hãi này, rất có thể là Đế Giang sắp ra tay.

"Hay là chúng ta rút lui?" Chuẩn Đề lén lút nói với Tiếp Dẫn.

Nếu Đế Giang thật sự đến, hai thánh Tây phương không chiếm được lợi ích gì.

Tây Phương Cực Lạc hiện tại thê thảm như vậy, có chín phần nguyên nhân là do Đế Giang.

"Sợ đại ca của ta sao?" Thông Thiên Giáo Chủ chế nhạo nói, "Nếu đã sợ như vậy, tại sao lại ra tay ở Hồng Hoang?" "Ít nói nhảm đi, xem

kiếm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn biến nỗi sợ hãi trong lòng thành động lực, cầm kiếm đâm về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Lão Tử cũng giơ biển quải đánh về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ mặt mày tươi cười, không những không đỡ, mà ngay cả né tránh cũng không.

Ngay khi lưỡi kiếm sắc bén và biển quải sắp đến gần, xung quanh Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên xuất hiện một dải quang mang.

Trong dải quang mang đó có sinh linh diễn hóa, có sinh cơ của vạn vật.

"…Tạo Hóa Đại Đạo?" Giọng của Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút run rẩy.

"Nữ Oa!

Là Nữ Oa!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thu lại lưỡi kiếm, nhìn lên hư không trên đỉnh đầu Thông Thiên Giáo Chủ.

"Nữ Oa, ngươi cũng sẽ ra tay sao!" Cùng với lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thân ảnh của Nữ Oa liền hiện ra trong tầm mắt của các Thánh Nhân.

"Các ngươi vi phạm sắc lệnh của Ngọc Đế, ra tay trong Hồng Hoang, có biết tội không?" Nữ Oa hiện tại đang thay mặt Ngọc Đế quản lý Thiên Cung, lời nói ra tự nhiên mang theo uy nghiêm của Đế Giang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghẹn lời, y quả thực đã vi phạm mệnh lệnh của Đế Giang khi ra tay ở Hồng Hoang, nhưng sự việc đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác.

"Nữ Oa, Đế Giang mất tích mấy nghìn năm, sắc lệnh đã sớm mất hiệu lực, chúng ta ra tay ở Hồng Hoang thì sao?

Sau Phong Thần chi kiếp này, ta sẽ bầu lại Ngọc Đế." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói như vậy rõ ràng là muốn trở mặt với Đế Giang, hiện tại có bốn vị Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa chỉ có hai Thánh Nhân mà thôi.

Chương 313

Có Tru Tiên Kiếm Trận ở đây, họ cũng không có khả năng thua.

"Cũng không biết khi đối mặt với Đế Giang, ngươi có tự tin như vậy không!" "Nhưng chỉ cần có ta ở đây, các ngươi đừng hòng chiếm được lợi ích!" Vừa nói, Nữ Oa liền dung hợp Tạo Hóa Đại Đạo vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

"Chuyện gì vậy?" Tứ vị Thánh Nhân kinh hãi thất sắc, Tru Tiên Kiếm Trận vốn đã bị phá lại xuất hiện biến hóa mới.

Bốn thanh thần kiếm dung nhập vào trong trận đồ, trận đồ nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh, hóa thành một phương thế giới.

Trong phương thế giới đó, bốn thanh thần kiếm bắt đầu diễn hóa, hóa thành từng người hình người, những người hình người do thần kiếm hóa thành lại phân hóa thành vô số bóng người, những bóng người đó đều là từng thanh thần kiếm.

Tru Tiên Kiếm Trận biến thành Vạn Kiếm Tru Tiên Trận!

Ban đầu chỉ có bốn thanh thần kiếm đã khiến tứ vị Thánh Nhân phải dốc toàn lực mới phá được, nhưng hiện tại có hàng ngàn hàng vạn thanh thần kiếm, làm sao có thể phá được!

"Rút!" Chuẩn Đề Đạo Nhân vung Thất Bảo Diệu Thụ, chống lên một lớp khiên bảo vệ, lớn tiếng nói với Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn cũng không do dự, theo sau Chuẩn Đề, trong nháy mắt đã rời khỏi Tru Tiên Kiếm Trận.

Lúc này trong Tru Tiên Kiếm Trận chỉ còn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử hai vị Thánh Nhân, nhìn bóng lưng của hai thánh Tây phương mà nghiến răng nghiến lợi.

“Hai người này quả nhiên không đáng tin!” Sau khi dung hợp Tạo Hóa Đại Đạo của Nữ Oa, Tru Tiên Kiếm Trận đã diễn hóa thành Vạn Kiếm Tru Tiên Trận.

Nó đã dọa cho hai thánh Tây phương là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chạy mất dép.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử lập tức ngồi không yên.

Vốn có bốn vị Thánh Nhân tại đây còn có một tia hy vọng thắng lợi, bây giờ đã đi mất hai người, hai người họ phải làm sao?

“Sư huynh, hay là chúng ta cũng đi thôi?” Nguyên Thủy Thiên Tôn đâu còn khí thế như lúc nãy.

Lão Tử thu lại biển quải, nói: “Đi trước đã.” Thánh Nhân muốn chạy trốn thì không ai có thể cản được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đã quyết định đi, dù Nữ Oa và Thông Thiên Giáo Chủ chủ trì Vạn Kiếm Tru Tiên Trận cũng không thể cản lại.

Lão Tử triệu hồi thanh ngưu, xoay người cưỡi lên, tay cầm Thái Cực Đồ, chặn lại vạn đạo kiếm quang trên đỉnh đầu, ngay sau đó thanh ngưu hóa thành một luồng lưu quang biến mất tại chỗ.

“Sau này sẽ gặp lại.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng hận thù nói, xoay người hóa thành một luồng kim quang bay ra khỏi Vạn Kiếm Tru Tiên Trận.

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này mới thở phào một hơi, nói với Nữ Oa: “Đa tạ Nữ Oa Thánh Nhân tương trợ, nếu không Tru Tiên Kiếm Trận chắc chắn không chống đỡ nổi bốn vị Thánh Nhân.” Nữ Oa mỉm cười nói: “Không sao, đều là người một nhà.” Nữ Oa nhận được tin tức của Đế Giang, đã đến Giới Bài Quan trước để hỗ trợ Thông Thiên Giáo Chủ.

May mắn là mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của Đế Giang, tứ đại Thánh Nhân liên thủ tấn công lại không địch nổi Vạn Kiếm Tru Tiên Trận do Nữ Oa và Thông Thiên Giáo Chủ cùng hợp lực.

Có lần này, Triều Ca đã an toàn.

Tứ đại Thánh Nhân gần như không có khả năng liên hợp lại nữa.

Lần này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chạy trốn trước đã làm hao mòn hết sự tin tưởng giữa các Thánh Nhân.

Chỉ dựa vào Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng không phá được, chắc chắn sẽ không mạo hiểm xông vào Triều Ca.

Việc đoạt lại Phong Thần Bảng đã không còn hy vọng.

Hy vọng của phe Xiển Giáo đã bị chặt đi một nửa.

Đại quân do Đế Giang dẫn đầu đóng quân tại Tuyệt Long Lĩnh một ngày một đêm, bị tấn công mấy lần một cách khó hiểu.

"Không phải ở Tây Kỳ sao, tại sao những binh sĩ này lại liều mạng xông vào doanh trại như vậy?" Ô Văn Hóa gãi đầu, thực sự không hiểu.

Tối qua có ba đợt binh sĩ xông vào doanh trại, vừa hay xông vào doanh trại của Ô Văn Hóa.

Ô Văn Hóa không nói hai lời, vung tinh cương đại bổng quét ngang hai cái, trong doanh trại liền toàn là máu thịt vỡ nát.

Không ít binh sĩ nhìn thấy cảnh tượng đó đều nôn ra.

Cuộc tấn công mà Ô Văn Hóa gặp phải không phải là trường hợp đặc biệt, theo báo cáo từ các doanh trại, chỉ riêng tối qua đã có ít nhất năm sáu cuộc tấn công.

Trong trung quân đại doanh, các tướng lĩnh đều tập trung lại để

thương thảo về tình hình tối qua.

Lý Tĩnh nói trước: "Hành vi xông vào doanh trại của địch rõ ràng có mục đích khác." Đặng Cửu Công cũng đồng ý: "Quả thực như vậy, đối phương rất có khả năng muốn ám sát nhân vật quan trọng của phe ta hoặc thăm dò tin tức." Đế Giang trầm ngâm một lát, nói: "Chẳng lẽ là muốn xem hai tên đó có còn sống không?" Lời của Đế Giang vừa thốt ra, trong đại doanh liền im lặng.

Nếu nói vậy thì quả thực có chút ý tứ.

Văn Trọng nói: "Theo đó mà xem, Tây Chu và đám người Xiển Giáo đều không biết Nhiên Đăng Đạo Nhân và Vân Trung Tử đã bị Đại vương chém đầu.

Chúng ta chi bằng nhân cơ hội này bày ra một cái bẫy, đợi họ chui vào." Đề nghị của Văn Trọng được tất cả mọi người đồng ý.

Rất nhanh, tin tức quân đội Đại Thương sắp công khai xử quyết Nhiên Đăng Đạo Nhân và Vân Trung Tử đã truyền đến Tây Kỳ.

"Chúng ta phải đi cứu!" Xích Tinh Tử giọng the thé nói.

Trên mặt các Kim Tiên còn lại của Xiển Giáo đều lộ vẻ phẫn nộ.

Bất kể là Vân Trung Tử hay Nhiên Đăng Đạo Nhân, trong lòng họ không chỉ là đồng môn, mà còn là người thân.

Họ không thể giữ được bình tĩnh khi đối mặt với việc người thân sắp mất mạng.

Khương Tử Nha, người giỏi bói toán, lại phát hiện ra sự bất thường của sự việc.

"Theo quẻ bói, lần này đi vô cùng nguy hiểm, không chừng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng." Bói toán của Khương Tử Nha khá có tiếng trong Xiển Giáo, nhưng Xích Tinh Tử đang kích động lại không chịu

tin.

“Nếu ta không đi cứu, lão sư và sư thúc sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.” Đối với điều này, Khương Tử Nha không còn lời nào để nói, dù có khuyên nữa, những người khác vẫn không nghe, quyết tâm đi cứu Nhiên Đăng Đạo Nhân và Vân Trung Tử.

“Các vị, trong quân doanh Đại Thương không chỉ có Khổng Tuyên, mà còn có Đa Bảo Đạo Nhân, thực lực của chúng ta nếu muốn xông vào, không những không cứu được hai vị đạo trưởng, mà còn sẽ bị mắc kẹt trong đó.” Cơ Phát thực sự không muốn những Kim Tiên này cứ thế xông vào quân doanh Đại Thương cướp trại, nếu bị người ta mai phục, thì cơ hội cuối cùng cũng không còn.

Người đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên, Quảng Thành Tử, nói: “Đồng môn gặp nạn, chúng ta không thể đứng nhìn.

Lần cướp trại này ta nhất định phải đi.

Quân hầu, sư đệ, không cần lo lắng cho chúng ta.

Mấy ngày nay chúng ta đã hợp luyện Kim Tiên Đại Trận đến mức hoàn thiện, một khi triển khai, uy lực còn mạnh hơn Thông Thiên Thần Hỏa Trụ không ít.” “Nếu đối phương có mai phục, ta tự nhiên sẽ bố trí Kim Tiên Đại Trận để đối phó, nếu không địch lại, ta cũng có thể dễ dàng rời đi.” Nếu một đám Kim Tiên đã tự tin vào thực lực của mình như vậy, Khương Tử Nha và Cơ Phát khuyên thế nào cũng vô dụng.

Thập Nhị Kim Tiên đi xuống chuẩn bị, Cơ Phát lo lắng nói chuyện với Khương Tử Nha: “Khương tướng, ta luôn có một dự cảm không lành, lần này các Kim Tiên đi e rằng lành ít dữ nhiều.” Khương Tử Nha cũng nói: “Quẻ bói của ta cũng cho thấy đại hung, nhưng các vị sư huynh lại rất có lòng tin, ta thực sự không khuyên được.” “Hay là mời Thiên Tôn đến khuyên?

Nếu Thiên Tôn ra tay, dù trong quân doanh Đại Thương có mai phục, cũng sẽ không có nguy hiểm." Khương Tử Nha lắc đầu nói: "Sư tôn có việc ra ngoài rồi, không biết khi nào mới có thể trở về, chúng ta phải dựa vào chính mình." Bên nào cũng không có cách, Cơ Phát chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng rằng hành động lần này sẽ không xảy ra chuyện gì.

Thập Nhị Kim Tiên cưỡi mây đến gần Tuyệt Long Lĩnh.

Đại quân Đại Thương sau khi bắt được Nhiên Đăng Đạo Nhân và Vân Trung Tử vẫn chưa khởi hành, mà vẫn luôn dừng lại ở gần Tuyệt Long Lĩnh.

Chương 314

Hôm nay trong đại doanh rất náo nhiệt, nghe nói có hai vị tiên nhân bị xử trảm.

Những chiến sĩ đã giết vô số kẻ địch này lần đầu tiên thấy tiên nhân bị chém giết, vì vậy đều chạy đến hiện trường để xem.

"Tiên nhân trông như thế nào?" "Chẳng phải cũng có hai mắt một mũi, có gì khác ta đâu?" "Không phải tiên nhân đều trông kỳ quái sao?

Tại sao tiên nhân mà chúng ta bắt được lại có tướng mạo bình thường như vậy?" Trong lúc các binh sĩ đang bàn luận về tướng mạo của tiên nhân, Thập Nhị Kim Tiên đã lẻn đến bên cạnh doanh trại.

Quảng Thành Tử vung tay áo, bắt lấy một binh sĩ, bịt miệng hắn, kéo vào một góc tối.

"Ta hỏi ngươi trả lời, nếu không mạng nhỏ khó giữ." Quảng Thành Tử uy hiếp, cho đến khi binh sĩ gật đầu, y mới buông tay ra.

"Trong quân doanh có phải đang chuẩn bị xử quyết hai vị tiên nhân không?" Binh sĩ không do dự gật đầu.

"Xử quyết ở đâu?" Binh sĩ đáp: "Ở giáo trường trung tâm của doanh trại." Quảng Thành Tử có được thông tin mình cần, liền đánh một nhát vào gáy binh sĩ, trực tiếp đánh ngất hắn rồi ném sang một bên.

"Hành động theo kế hoạch đã định." Một tiếng ra lệnh, Thập Nhị Kim Tiên liền thi triển pháp thuật, quần áo trên người đều biến thành bộ dạng của binh sĩ bình thường, từ ngoài tường gỗ của quân doanh lật vào.

Không lâu sau, họ đã thấy nơi sắp xử trảm tiên nhân.

Trên giáo trường trung tâm có dựng một cái đài cao, trên đó quỳ hai người bị trùm bao tải đen lên đầu.

Tuy không nhìn thấy mặt mũi, nhưng quần áo và thân hình đều giống Nhiên Đăng Đạo Nhân và Vân Trung Tử.

Tên đao phủ giơ lên thanh đại đao lấp lánh ánh sáng lạnh, giây tiếp theo liền chuẩn bị hành hình.

"Động thủ." Quảng Thành Tử không kịp suy nghĩ, lập tức ra lệnh tấn công.

Chỉ thấy mười một Kim Tiên khác mặc áo giáp binh sĩ, tay cầm pháp khí, xông về phía đài hành hình.

"Tặc tử dừng tay!" Trường kiếm trong tay Quảng Thành Tử bay ra, giây tiếp theo đã xuất hiện trước ngực tên hành hình, đâm thủng ngực hắn.

Các Kim Tiên khác nhảy lên đài hành hình, một tay khiêng hai người xông ra ngoài.

Các binh sĩ đang chuẩn bị xem kịch bị biến cố bất ngờ làm cho có chút ngơ ngác.

Nhưng những binh sĩ này dù sao cũng là những binh sĩ tinh nhuệ nhất dưới trướng Đế Giang, rất nhanh đã phản ứng lại.

Họ tập hợp lại, vây quanh Thập Nhị Kim Tiên đang muốn đột phá vòng vây.

Những binh sĩ này dù là lúc nghỉ ngơi cũng mặc áo giáp, đứng thành hàng liền là những bức tường thành bằng kim loại.

Quảng Thành Tử nghiến răng nói: "Giết ra ngoài, nếu không đợi người của Tiệt Giáo đến, chúng ta đều không thoát được." Vừa nói, Quảng Thành Tử vừa bấm ấn quyết, từ xa hút một tảng đá núi, ầm

một tiếng liền đập vào người các binh sĩ trước mặt.

Một cú đập, ít nhất có hai mươi binh sĩ bị đè thành thịt nát.

Các Kim Tiên khác cũng thi triển thủ đoạn, bắt đầu giết chóc.

Binh sĩ bình thường dù có tinh nhuệ đến đâu cũng không phải là đối thủ của các Kim Tiên đã tu luyện nhiều năm, chưa chống đỡ được một hiệp, đã bắt đầu tan rã.

"Chống đỡ!

Tất cả chống đỡ cho ta!" "Chúng ta là quân dưới trướng Đại vương, không thể để những tên tặc tử này trốn thoát!

Chúng ta không thể làm mất mặt Đại vương!" "Giết!

Giết hết!

Chúng ít người, chúng ta không cần phải sợ!" Các binh sĩ đối mặt với cuộc tàn sát như vậy, không những không hoảng sợ, mà còn càng dũng mãnh hơn.

Sự phẫn nộ và trách nhiệm đã trở thành động lực lớn nhất để không lùi bước, cái chết của đồng đội càng khiến đôi mắt họ đỏ ngầu.

Đối mặt với càng ngày càng nhiều binh sĩ, Thập Nhị Kim Tiên cũng bị ép phải lùi từng bước.

"Bố trận!" Quảng Thành Tử không thể không dùng pháp thuật giết sạch tất cả mọi người trong doanh trại, nhưng làm như vậy, y sẽ gánh một món nhân quả lớn, dù sau này có lập đại công trong Phong Thần chi kiếp, cũng khó tránh khỏi khổ luân hồi.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, không cần đến Tiệt Giáo, toàn quân sẽ bị tiêu diệt, hiện tại phải kết trận.

Thập Nhị Kim Tiên mỗi người đều sử dụng pháp thuật uy lực lớn, đánh bay các binh sĩ xung quanh, và đứng vào các phương vị.

“Kim Tiên Đại Trận, khởi!” Thập Nhị Kim Tiên, mỗi người chiếm một vị trí, Quảng Thành Tử ném ra một tấm trận đồ, pháp lực của mười hai người hội tụ tại một chỗ, một đại trận liền triển khai trong đại quân doanh.

Trong phút chốc, trong phạm vi của đại trận, trời đất u ám, cuồng phong gào thét, những binh sĩ bình thường vốn đang vây quanh Thập Nhị Kim Tiên trong nháy mắt đã ngã ngựa lật người.

“Trận pháp tầng thứ nhất đã có uy lực như vậy, sư tôn dạy quả không sai.” Xích Tinh Tử hưng phấn hét lớn.

Quảng Thành Tử quát: “Tập trung bố trận, đừng nói nhiều.” Kim Tiên Đại Trận quả không hổ là đại trận do Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền thụ, uy lực vô cùng, đối phó với những binh sĩ bình thường này gần như không tốn chút sức lực.

Chỉ đợi môn đồ Tiệt Giáo đến thử uy lực của Kim Tiên Đại Trận.

“Đừng chủ quan, không có một ai của Tiệt Giáo ở hiện trường, có chút kỳ quái.” Thái Ất Chân Nhân, người đã được Nguyên Thủy Thiên Tôn giúp tái tạo thân thể, trầm giọng nhắc nhở.

Hiện tại y đã tu luyện lại tu vi, nhờ tái tạo thân thể, thực lực còn tăng lên một bậc, mơ hồ có cảm giác đứng đầu Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

“Rút lui!

Mau rút lui!” Các binh sĩ thấy không chống đỡ được, thống lĩnh đội ngũ cũng không mạo hiểm nữa, bắt đầu tổ chức binh sĩ rút lui một cách có trật tự.

Nhưng trong Kim Tiên Đại Trận không chỉ có công kích trận pháp, mà còn có mê trận.

Các binh sĩ dù rút lui thế nào, cũng chỉ loanh quanh tại chỗ.

“Xong rồi, không thoát ra được.” “Chúng ta không phải sẽ chết ở đây chứ?” Trong tuyệt vọng, không ít binh sĩ tinh thần bắt đầu sụp đổ.

“Không cần sợ, ổn định tâm thần, tập trung lại với những người xung quanh, ta sẽ nhanh chóng đưa các ngươi ra ngoài.” Các binh sĩ ngẩn ra, giọng nói từ trên trời rơi xuống này dường như đã nghe ở đâu đó.

“Giọng của Đại vương, Đại vương cứu chúng ta!” “Thật sự là Đại vương!

Ta nghe thấy giọng của ngài.” Giọng của Đế Giang khiến các binh sĩ liền bình tĩnh lại, nhanh chóng tập trung lại với nhau.

“Giọng nói có thể xuyên qua đại trận của ta, xem ra không đơn giản, mọi người cẩn thận đối phó!” Quảng Thành Tử nhíu mày nói.

Chưa kịp nói xong, linh quang trên trời đã rơi xuống dày đặc như mưa.

Những linh quang đó không phải thứ gì khác, chính là từng môn đồ Tiệt Giáo, người đi đầu là đại đệ tử của Tiệt Giáo, Đa Bảo Đạo Nhân.

“Đừng lãng phí thời gian, chia ra phá trận.” Đa Bảo Đạo Nhân nhìn thoáng qua Kim Tiên Đại Trận, lập tức báo cho những người khác phương pháp phá trận.

Quảng Thành Tử trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

Chương 315

Kim Tiên Đại Trận do Thập Nhị Kim Tiên bố trí không phải là đại trận bình thường.

Vì sự tồn tại của đại trận, sức mạnh của Thập Nhị Kim Tiên lúc thì phân ra, lúc thì hợp lại.

Khi phân ra, Kim Tiên Đại Trận có mười hai hạt nhân, khi hợp lại, sức mạnh của Thập Nhị Kim Tiên hợp làm một, có thể so sánh với cảnh giới Thánh Nhân.

Muốn phá giải Kim Tiên Đại Trận, phải phân biệt được khi nào sức mạnh của đại trận phân tán, khi nào hợp nhất.

Vấn đề tưởng chừng đơn giản này thực tế đã làm khó vô số người.

Quyết định của Đa Bảo Đạo Nhân có vẻ quyết đoán, nhưng thực tế rất lỗ mãng.

Không phân rõ tình hình trong đại trận đã vội vàng hạ lệnh, có thể sẽ hại chết không ít người.

Trong mắt Thập Nhị Kim Tiên đều lộ ra ý cười, lần này chính là đám môn đồ Tiệt Giáo tự tìm đường chết.

Xiển Giáo và Tiệt Giáo tuy cùng một nguồn gốc, nhưng cuộc tranh giành đạo thống có thể nói là nước sôi lửa bỏng.

Hai bên đã tranh giành nhau nhiều năm, thù hận càng tích tụ vô số.

Có một cơ hội tốt như vậy, Thập Nhị Kim Tiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Chuyển!

Sát trận!" Môn nhân Tiệt Giáo tiến vào Kim Tiên Đại Trận đúng ý họ, Kim Tiên Đại Trận liền từ khốn trận chuyển thành sát trận.

Âm phong gào thét biến thành những lưỡi dao cắt da xẻ thịt, mặt đất vững chắc biến thành đầm lầy bốc khí độc, chỉ cần sơ suất một chút, sẽ hít phải khí độc, hoặc bị gió lốc lăng trì đến chết.

"Hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!" Quảng Thành Tử nhe răng cười gầm lên.

Theo tiếng gầm của Quảng Thành Tử, sức mạnh của Thập Nhị Kim Tiên hội tụ về một nơi, âm phong trong đại trận bị một đôi bàn tay vô hình nhào nặn, tạo thành một cơn lốc xoáy.

Cơn lốc xoáy gào thét cuộn về phía đám người Tiệt Giáo, ngay cả mặt đất biến thành đầm lầy cũng bị cuốn lên thành một con rồng đất.

"Bày trận!

Trấn!" Môn nhân Tiệt Giáo thấy sự việc không hề đơn giản, lập tức bắt tay bày trận.

Có vài đệ tử Tiệt Giáo phản ứng không kịp bị lốc xoáy cuốn vào trong, trong nháy mắt biến thành một đống thịt nát.

Đa Bảo Đạo Nhân thần sắc không đổi, tiếp tục chỉ huy các đệ tử chiếm lấy vị trí, bày ra trận pháp.

Cơn lốc xoáy tuy hung mãnh, nhưng trận pháp của đệ tử Tiệt Giáo đã nhanh chóng bố trí xong.

Một luồng lực lượng huyền ảo tràn ngập trong ngoài Kim Tiên đại trận, bên trong đại trận vốn đang u ám bỗng đại phóng quang minh, sức mạnh âm phong chỉ giãy giụa được một phen liền hóa thành hư không.

Thập Nhị Kim Tiên tiếp tục biến trận, âm phong tan đi liền triệu

hồi lôi điện.

Đệ tử Tiệt Giáo căn cứ vào biến hóa của Kim Tiên đại trận mà thay đổi trận pháp.

Song phương ngươi tới ta lui, nhất thời giằng co không dứt.

Quảng Thành Tử sau khi chỉ huy biến trận vài lần, sắc mặt bắt đầu có chút trắng bệch.

Kim Tiên đại trận tuy uy lực cường đại lại biến hóa đa dạng, nhưng chủ trì trận pháp trong thời gian dài, tiêu hao pháp lực thực sự không ít.

Trong Thập Nhị Kim Tiên đã có vài người pháp lực cạn kiệt, thân thể lắc lư sắp ngã.

Tình trạng còn tốt, ngoài y ra thì chỉ còn Thái Ất Chân Nhân.

"Cứ thế này pháp lực của ta sẽ bị tiêu hao hết, sư huynh, mau nghĩ cách đi." Thái Ất Chân Nhân cũng đã là nỏ mạnh hết đà, không chống đỡ được bao lâu.

"Ta không thể kéo dài thêm nữa, phải tìm cách đưa sư thúc và lão sư cùng ra ngoài." Cuộc trò chuyện này hiển nhiên không lọt qua tai Đa Bảo Đạo Nhân, y cười nói: "Hai vị đạo huynh có thể hiện thân rồi!" Quảng Thành Tử kinh hãi, đối phương có mai phục.

Nhưng nhìn trái nhìn phải đều không phát hiện có người xuất hiện.

Đột nhiên sau gáy đau nhói, Quảng Thành Tử hai mắt tối sầm rồi ngất đi.

Thập Nhị Kim Tiên đại trận lấy Kim Tiên làm hạt nhân để bày trận, một khi một vị Kim Tiên trong đó bị thương, cả đại trận tất sẽ không còn tồn tại.

Quảng Thành Tử bị tập kích, đại trận thiếu một góc, tự nhiên

không thể tiếp tục vận chuyển.

Các Kim Tiên còn lại vì đại trận phản phệ, phun ra một ngụm máu tươi.

"Sư thúc, vì sao ngài lại động thủ với sư huynh?" Xích Tinh Tử ôm lấy lồng ngực đau đớn nói.

"Nhìn lại xem, ta có phải sư thúc của ngươi không?" "Vân Trung Tử" kẻ tập kích Quảng Thành Tử, tháo mặt nạ xuống.

Đâu phải Vân Trung Tử, rõ ràng là Khổng Tuyên.

"Sao lại là ngươi?" Xích Tinh Tử kinh hãi hỏi.

"Ha ha ha, không chỉ có ta!" Một người khác cũng tháo mặt nạ xuống, chính là Triệu Công Minh.

Sau khi đoán được Xiển Giáo sẽ cử Thập Nhị Kim Tiên, Vân Trung Tử và Nhiên Đăng Đạo Nhân đi, Đế Giang liền thuận thế thiết kế một cái bẫy để Thập Nhị Kim Tiên không rõ tình hình rơi vào tròng.

Vân Trung Tử và Nhiên Đăng Đạo Nhân đã chết từ lâu liền do hai người kia đóng giả.

Tất cả đều là cái bẫy đã được thiết kế sẵn.

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo sau khi hiểu ra, mặt xám như tro tàn, hành động đắc ý dương dương của họ sớm đã nằm trong kế hoạch của người khác.

Kẻ tự xưng là Xiển Giáo diễn giải Thiên Đạo, suy diễn thiên cơ lại thất bại trên phương diện sở trường nhất, sao không khiến người ta tuyệt vọng?

"Bắt toàn bộ lại, giao cho Đại vương xử trí." Khổng Tuyên lớn tiếng phân phó.

Lần này lại lập được một đại công.

Tất cả đều phải quy công cho mưu kế của Đế Giang, mới có thể bắt gọn Thập Nhị Kim Tiên.

Đế Giang nhận lấy đám tù binh, chỉ liếc mắt hai cái rồi sai Khổng Tuyên đưa họ đi gặp các tiền bối.

Linh hồn của Thập Nhị Kim Tiên quay về Phong Thần Bảng, đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo gần như toàn bộ vẫn lạc, sức mạnh của Tây Chu lại một lần nữa bị suy yếu.

Hiện tại Xiển Giáo và Tây Chu nhân tài điêu linh, trừ phi Nguyên Thủy đích thân ra tay, nếu không tình thế này không cách nào cứu vãn được.

Sau khi không chút lưu tình chém đầu toàn bộ Thập Nhị Kim Tiên, Đế Giang liền dẫn quân tây tiến, áp sát Tây Kỳ.

Thập Nhị Kim Tiên một đi không trở lại khiến Tây Kỳ triệt để đại loạn, các đệ tử Xiển Giáo còn lại rối rít yêu cầu quay về Côn Luân Sơn.

Chương 316

Sau khi Thập Nhị Kim Tiên cũng mất tích, mọi người liền đoán rằng họ đã lành ít dữ nhiều.

Cộng thêm Nhiên Đăng Đạo Nhân và Vân Trung Tử, Xiển Giáo đã có mười bốn người rơi vào tay Đế Giang.

Đệ tử Xiển Giáo trước nay luôn tuân theo nguyên tắc quý tinh không quý đa, thà thiếu chứ không ẩu.

Đệ tử đời đầu không quá ba bốn người, đệ tử đời thứ hai cũng không vượt quá hai mươi.

Đế Giang ra tay một lần, trực tiếp chém sạch lực lượng nòng cốt của Xiển Giáo.

Trong số đệ tử đời thứ ba và thứ tư, người có thể gọi tên không nhiều.

Những người vốn được Xiển Giáo nội định như Dương Tiễn, Na Tra, Kim Tra, Mộc Tra và Lôi Chấn Tử đều đã bị Đế Giang bố trí từ trước, thu hết về dưới trướng.

Cũng có nghĩa là, Thập Nhị Kim Tiên vừa chết, Xiển Giáo liền mất đi sức chiến đấu lớn nhất.

"Ta sẽ bẩm báo tin tức cho sư tôn, các ngươi cứ ở đây chờ, đừng hành động thiếu suy nghĩ." Khương Tử Nha cũng không quản được đám sư môn tiểu bối này, chỉ có thể dùng kế hoãn binh, chạy về phòng rồi dùng thuật hồn phách ly thể, điều khiển hồn phách đến Côn Luân Sơn diện kiến Nguyên Thủy.

Mấy lần trước đến Ngọc Hư Cung, người đến người đi, khá là náo nhiệt, nhưng nay Khương Tử Nha bước vào, ngoài hai ba đồng tử

ra thì không còn ai khác.

“Bái kiến sư tôn.” Khương Tử Nha thấy Nguyên Thủy đang ngồi ngay ngắn trên đài sen, lập tức khấu đầu bái kiến.

Sắc mặt của Nguyên Thủy trông vô cùng tệ, thân là Thánh Nhân, trong lòng thường xuyên có những cảm ứng xuất hiện.

Mấy ngày gần đây, những cảm ứng xuất hiện không ít đều không liên quan đến tu luyện, mà là về đồ đệ của y.

Từng đứa, từng đứa đồ đệ của y toàn thân đẫm máu lao về phía y, kẻ nào kẻ nấy đều khóc lóc kể lể bị hãm hại ra sao, bị giết chết thế nào.

Cảm ứng liên tục mấy ngày liền khiến Nguyên Thủy khá phiền não, vốn dĩ tâm trạng sau khi bị Thông Thiên và Nữ Oa liên thủ bức lui ở Giới Bài Quan đã không tốt, chuyện gần đây lại khiến tâm trạng y cực kỳ tồi tệ.

“Sư tôn, các sư huynh... có lẽ đều đã gặp nạn rồi.” Khương Tử Nha yên lặng quỳ trên đất, đầu cúi gằm giữa hai tay, nhưng đợi mãi không nghe thấy Nguyên Thủy hỏi han.

Y ngẩng đầu lên, nhìn về phía sư tôn cao cao tại thượng.

Ngoài dự liệu, trên mặt Nguyên Thủy từ đầu đến cuối đều là một vẻ bình tĩnh.

“Sư tôn, ý ngài là sao?” Nguyên Thủy nói: “Ngươi nói cho ta trước, các sư huynh của ngươi gặp nạn thế nào?” Khương Tử Nha đáp: “Tình hình cụ thể con cũng không rõ, nhưng nghe trinh sát báo lại, họ vào quân doanh rồi không thấy ra nữa, rất có khả năng đã gặp nạn.” Nguyên Thủy híp mắt bấm đốt ngón tay, đến đốt cuối cùng, ngón tay đột nhiên siết chặt lại, không tính tiếp nữa.

Móng tay y hằn sâu vào da thịt, gần như muốn đâm rách cả da.

“Quả nhiên đã gặp nạn rồi, hung thủ chính là Đại Thương, là Đại Thương a!” Nguyên Thủy cao giọng hét lên.

Giọng điệu của Nguyên Thủy bình tĩnh, nhưng Khương Tử Nha nghe ra được sự bi thương và phẫn nộ trong lời nói.

Bố cục tân tân khổ khổ hàng vạn năm, đều bị phá hỏng.

Những đệ tử yêu quý nhất của y đều bị người ta chém đầu thị chúng.

Sao có thể khiến một người luôn bao che khuyết điểm như y nhẫn nhịn được?

“Đại Thương a Đại Thương!

Tất cả vấn đề đều xuất phát từ Đại Thương!” “Nếu không có Đại Thương, sẽ không xuất hiện nhiều thương vong như vậy, ta sẽ đích thân giá lâm Tây Kỳ, ngươi cứ đi trước, không lâu sau ta sẽ đến.” Khương Tử Nha cảm giác tai mình có vấn đề.

Nguyên Thủy là đường đường một giáo chủ, sao lại hạ mình đích thân động thủ?

“Mối thù giết sư huynh, ta phải báo.” “Dám giết nhiều đệ tử của ta như vậy, ta muốn Đại Thương phải trả giá gấp mười, gấp trăm lần.” Đã là thiên tử nổi giận, máu chảy ngàn dặm.

Bây giờ Thánh Nhân phát nộ, há chẳng phải trời long đất lở sao?

Nguyên Thủy khó khăn lắm mới tạm thời dằn xuống lửa giận, nói: “Ta đã suy diễn, gần đây có vài việc cần ta xử lý, trong thời gian ngắn ta không có thời gian rảnh.

Ngươi cầm lấy tấm Băng Phong Trận Đồ này, có thể kháng cự đại quân tây chinh của Đại Thương ở ngoài Kỳ Sơn.” Nguyên Thủy ném một tấm trận đồ cho Khương Tử Nha.

“Tấm trận đồ này uy lực mười phần, chỉ cần một người là có thể khởi động, vừa hay cho ngươi sử dụng.” “Đừng lo ngại sát sinh quá nhiều, tất cả những gì ngươi làm đều là để kết thúc nhân quả.” “Các sư huynh của ngươi chết trong tay Đại Thương, vậy thì chúng sẽ dùng tính mạng của cả vương triều để đền bù.” Nguyên Thủy khi nói những lời này, giọng điệu cực kỳ bình tĩnh, một sự bình tĩnh toát ra cái lạnh thấu xương, khiến Khương Tử Nha không khỏi rùng mình.

“Đi đi.” Nguyên Thủy thở dài một hơi, để Khương Tử Nha tự mình rời đi.

Khương Tử Nha cũng không dám ở lại lâu, sau khi giải trừ thuật pháp, liền cầm trận đồ xuất hiện ở Tây Kỳ.

Trong Ngọc Hư Cung lại một lần nữa khôi phục sự tĩnh lặng.

“Nguyên Thủy đạo hữu vì sao lại tức giận như vậy?” Có tiếng nói từ ngoài cung truyền vào.

Nguyên Thủy vốn đang lửa giận ngút trời, nghe thấy giọng nói này liền không kìm nén được nữa, trực tiếp buông lời chửi mắng.

“Chuẩn Đề, tên ái nam ái nữ nhà ngươi, trên Giới Bài Quan nếu không phải các ngươi bỏ chạy, ta há đến nỗi rơi vào kết cục thảm hại như vậy sao?” “Vào đây cho ta, ta sẽ cho ngươi thấy, hậu quả của việc chọc giận ta rồi còn tới khiêu khích ta!” Nghe những lời chửi mắng của Nguyên Thủy, Chuẩn Đề lại có chút ngẩn người.

“Chẳng lẽ không phải ngươi vì báo thù ta rời đi trước, mà chạy đến Cực Lạc Chi Địa của ta cướp mất Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của ta sao?” Chuyện là ngày đó ở Giới Bài Quan, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy tình hình không ổn, liền bỏ chạy, cũng không quản Lão Tử và Nguyên Thủy bị bỏ lại phía sau sẽ ra sao, chỉ lo cho tính mạng của mình.

Khó khăn lắm mới thoát được một kiếp, đợi khi về đến tự miếu ở Cực Lạc Chi Địa, lại phát hiện bảo vật quý giá nhất của Chuẩn Đề, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, đã biến mất không thấy tăm hơi.

Đó là Tiên Thiên Chí Bảo hóa thành từ ba mươi sáu phẩm Tạo Thế Thanh Liên a!

Bình thường Chuẩn Đề đối với nó đều yêu quý không nỡ rời tay, ngay cả ngồi lên cũng cẩn thận từng li từng tí không dám có động tác quá lớn.

Bây giờ mới ra ngoài một chuyến, đã không thấy bóng dáng đâu, sao không khiến Chuẩn Đề kinh hãi, tức giận?

Nhưng tìm khắp Cực Lạc Chi Địa vẫn không có bất kỳ phát hiện nào.

Mãi cho đến khi tìm được Lục Sí Kim Thiền vốn được mệnh danh canh giữ tự miếu.

"Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trong tự miếu rốt cuộc đi đâu rồi?" Chuẩn Đề khi gặp Lục Sí Kim Thiền gần như đã nghi ngờ Lục Sí Kim Thiền chính là hung thủ, suýt nữa đã đánh chết nó.

"Ngày đó trong tự miếu bay vào một con huyết sí hắc văn, nó nhắm vào đài sen mà điên cuồng hút, ta từng ra tay ngăn cản, nhưng thực sự không phải đối thủ, cuối cùng bị đánh cho bỏ chạy, chuyện sau đó trong tự miếu ta không biết." Lục Sí Kim Thiền hóa thành một hòa thượng đầu trọc, trang nghiêm chắp tay, hành một lễ, trông không hề hoảng sợ.

Nhưng chính vì Lục Sí Kim Thiền biểu hiện quá bình tĩnh, Chuẩn Đề dễ dàng đoán ra cái gọi là "ra tay ngăn cản" của Lục Sí Kim Thiền thực sự quá nhiều nước.

Chuẩn Đề đang tức giận liền giơ tay vỗ một phát lên đầu của hòa

thượng Lục Sí Kim Thiền.

Chân linh của Lục Sí Kim Thiền bị một chưởng đánh bay ra khỏi cơ thể, nhục thể của nó chỉ còn lại một chút bản năng cuối cùng.

Chân linh của Lục Sí Kim Thiền bay một vòng, lại quay về cơ thể, nhưng bị Chuẩn Đề một tay tóm lấy, ném xuống đất.

"Tự ý rời bỏ chức trách, không tận tâm bảo vệ vật quý, sau khi sự việc xảy ra lại giấu diếm hành tung, thực sự đáng hận, phạt ngươi hạ giới luân hồi một kiếp!" Chuẩn Đề môi mấp máy, trong một hơi thở liền đưa ra hình phạt tàn khốc nhất.

Chân linh của Lục Sí Kim Thiền cũng không nói gì, mặc cho Chuẩn Đề ném chân linh của mình vào địa phủ đầu thai chuyển thế.

Chương 317

Nhưng dù vậy, Chuẩn Đề vẫn không tìm thấy bất kỳ manh mối nào liên quan đến Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Kẻ có thể phái ra một con huyết sí hắc văn đánh bại được dị thú Hồng Hoang Lục Sí Kim Thiền, thực lực nhất định không yếu.

Rất có khả năng là Thánh Nhân ra tay.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên có diệu dụng vô thượng, nhưng tu sĩ tu vi bình thường dùng nó cũng chỉ có thể tăng tốc độ tu luyện, còn muốn thực sự phát huy diệu dụng của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, chỉ có Thánh Nhân mới làm được.

Chuẩn Đề ngay lập tức nghĩ đến hai vị Thánh Nhân Nữ Oa và Thông Thiên, nhưng hai vị Thánh Nhân ngày đó đang bày trận trước Giới Bài Quan, thời gian đều dùng để ngăn cản và đề phòng y quay lại, đâu có thời gian đi tìm một con dị thú Hồng Hoang để trộm Công Đức Kim Liên của y.

Kẻ có thù oán với y còn có Thập Nhị Tổ Vu.

Nhưng Đế Giang trong Thập Nhị Tổ Vu đã mất tích mấy ngàn năm, các Tổ Vu khác đa phần đều sống trong tiểu thế giới sinh tồn của Vu tộc, hiếm khi tham gia vào sự vụ trong Hồng Hoang, trong đại kiếp Phong Thần lần này cũng chỉ thấy vài Đại Vu tộc không biết đời thứ bao nhiêu xuất hiện, còn Tổ Vu thực sự một người cũng không thấy.

Hiển nhiên không phải Tổ Vu ra tay.

Vậy loại trừ ra, chỉ còn Lão Tử và Nguyên Thủy, hai vị Thánh Nhân bị y bỏ lại do y chạy trước.

Gần đây vừa đắc tội với hai vị Thánh Nhân, nếu bây giờ đi hỏi

thăm, nhất định sẽ bị ăn đòn.

Nhưng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là bảo bối tâm can của y, mất tích như vậy khiến y ăn ngủ không yên.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể mặt dày đến Côn Luân Sơn, hỏi thăm tình hình của Nguyên Thủy.

Nhưng xem ra bây giờ, Nguyên Thủy dường như không biết gì về chuyện của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

"Nếu đạo hữu không biết bảo vật của ta đi đâu, ta sẽ không làm phiền nữa!" Chuẩn Đề thấy tình hình ổn liền rút lui, lập tức muốn rời đi.

Nguyên Thủy đảo mắt một vòng, đã nghe ra được đại khái ý của Chuẩn Đề, trong lòng lập tức nảy ra một kế.

"Đạo hữu, ta chưa từng động thủ với bảo vật của ngươi, nhưng ta có tin tức về bảo vật của ngươi." Chuẩn Đề bước chân ra ngoài dừng lại, quay đầu nhìn Nguyên Thủy: "Ngươi thật sự biết?" "Xác thực có được một ít tin tức." "Trong quân đội Đại Thương hôm nay xảy ra không ít chuyện lớn, có tin đồn truyền ra, Trụ Vương Đại Thương thân chinh Tây Kỳ đã nhận được một kiện bảo vật." Chuẩn Đề nghe đến chữ "bảo vật", hai mắt đều sáng lên, tai cũng không tự chủ mà vểnh lên.

"Nghe nói bảo vật đó vừa lấy ra liền tỏa ra kim quang ngút trời, ngay cả trời đất cũng vì nó mà chấn động." "Trụ Vương đó vì để phong tỏa tin tức, đã không tiếc chém đầu toàn bộ thân vệ và đại thần bên cạnh, trong đó không thiếu người đắc đạo." Lý do mà Nguyên Thủy bịa ra tuy đầy sơ hở, nhưng đối với Chuẩn Đề đang nóng lòng tìm lại Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên đã mất, nó như cọng rơm cứu mạng duy nhất của người sắp chết đuối.

“Ta liền đến Tây Kỳ xem thử.” Chuẩn Đề không nói hai lời, trực tiếp bay về phía Tây Kỳ.

Nguyên Thủy cười lạnh một tiếng, ẩn đi thân hình, theo sau Chuẩn Đề.

Bên kia, Khương Tử Nha cầm trận đồ do Nguyên Thủy ban cho, vội vã đến Kỳ Sơn bố trí.

Đại quân của Đế Giang đang dần áp sát Tây Kỳ, muốn công đả Tây Kỳ, tất phải vượt qua Kỳ Sơn.

Kỳ Sơn núi cao sông sâu, là nơi hiểm trở.

Con đường ra vào Tây Kỳ chỉ có một, hai bên là vách núi cao chót vót, là một nơi hiểm yếu dễ thủ khó công.

Muốn công phá nơi hiểm yếu này cực kỳ khó khăn, nay lại thêm Băng Phong Trận Đồ của Khương Tử Nha, e rằng trăm vạn đại quân cũng không thể tiến thêm một tấc.

Hôm đó, Đế Giang dẫn đại quân đến trước Kỳ Sơn, nhìn dãy núi cao ngất hùng vĩ, vẻ mặt đăm chiêu.

Thổ Hành Tôn, vị tướng quân tiên phong, sau khi dò xét xong tình hình đường sá và địch tình phía trước liền quay về đại doanh báo cáo.

“Đại vương, con đường duy nhất đến Tây Kỳ là một hẻm núi, hiện tại đã bị Khương Tử Nha cho quân chiếm lĩnh, ngoài ra, trên vách núi hai bên hẻm núi cũng mai phục không ít binh sĩ.” “Xem ra hắn chuẩn bị lợi dụng địa hình để tiêu diệt chúng ta ngay bên ngoài Tây Kỳ.” Đế Giang ha ha cười nói: “Khương Tử Nha tính toán cũng hay đấy, nhưng địa hình này quả thực xứng danh hiểm yếu, chư vị ái khanh có cách nào phá giải không?” Văn Trọng dẫn đầu ra khỏi hàng nói: “Đại vương, lão thần cho rằng nên làm việc ổn thỏa, một mặt có thể phái một đội quân nhỏ tiến vào hẻm núi để thăm dò và quấy nhiễu,

mặt khác phái cao thủ giỏi leo trèo từ hai bên vách núi leo lên, đánh úp binh sĩ mai phục trên đó." Cách làm của Văn Trọng trước nay luôn vững chắc, sẽ không xảy ra sai sót lớn.

Đế Giang gật gật đầu không tỏ ý kiến, lại hỏi một câu: "Có ai có cách khác không?" Thổ Hành Tôn giơ tay lên, nói: "Đại vương, thần có một cách." Thổ Hành Tôn vóc dáng thấp bé, đứng giữa một đám tướng lĩnh cao to uy mãnh, thường xuyên bị che khuất, không tìm thấy người đâu.

Ngay cả vợ của y, Đặng Thiền Ngọc, cũng cao hơn y không ít.

"Đại vương, bất luận chúng ta giả vờ tập kích, hay leo lên vách núi đều không phải là ý hay, đối phương đã biết chúng ta sẽ đến, vậy nhất định sẽ có chuẩn bị." "Nếu mạo hiểm tiến lên, e rằng sẽ gặp phải mai phục." "Hạ quan kiến nghị, trưng tập nhiều danh sĩ am hiểu thổ hành pháp thuật, cùng nhau thi pháp bày trận, triệt để thay đổi địa hình Kỳ Sơn." "Như vậy có thể khiến Kỳ Sơn sau này không còn hiểm yếu để phòng thủ." Ý tưởng của Thổ Hành Tôn không thể nói là không táo bạo, thậm chí có thể coi là điên rồ.

Nếu thực sự làm theo lời y nói, chẳng phải là dời non lấp biển sao.

Hiện tại, số lượng tu đạo sĩ đầu quân cho Đế Giang nhiều vô kể, nhưng trong đó người tu luyện thổ hành pháp thuật thực sự không nhiều, muốn thay đổi triệt để địa hình hiểm yếu của Kỳ Sơn, ít nhất cần năm trăm tu đạo sĩ thổ hành có cảnh giới tương đương với đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo mới được.

Khi mọi người đều coi đề nghị này là chuyện hoang đường, Đế Giang lại cười nói: "Ý tưởng không tồi, vậy việc này giao cho ngươi làm." Các đại thần đều trố mắt chết lặng, chiến lược quan trọng như vậy mà cứ thế quyết định sao?

Chẳng phải có chút quá trẻ con rồi ư?

Các đại thần không có can đảm hỏi Đế Giang, đành phải hỏi dò Văn Trọng một phen.

Văn Trọng sau một hồi suy nghĩ liền nói: "Đại vương hùng tài đại lược, những gì ngài suy nghĩ đều không còn giới hạn ở trước mắt, mà là cân nhắc cho hậu thế.

Điều ngài thấy là lợi ích cho Đại Thương muôn đời sau khi cải tạo địa hình Kỳ Sơn, chứ không phải là thắng lợi của một trận chiến nhất thời." Các đại thần bừng tỉnh ngộ, thì ra cảnh giới của Đại vương đã cao đến mức độ này, thực sự là cao không thể với tới!

Văn Trọng may mắn đoán trúng ý nghĩ của Đế Giang, địa hình trước mắt trông không dễ công phá như vậy.

Nếu không có một đột phá khẩu, Khương Tử Nha có thể ở đó phòng thủ mười năm, hai mươi năm.

Khương Tử Nha hao tổn nổi, nhưng y thì không.

Đế Giang dẫn gần hai mươi vạn đại quân thân chinh Tây Chu không phải chỉ phong quang như vẻ bề ngoài.

Việc cung cấp cho hai mươi vạn đại quân không phải là chuyện nhỏ, mỗi ngày ở lại thêm là phải hao phí thêm lương thực của một ngày.

Nếu không có các kỳ nhân dị sĩ từ khắp nơi tương trợ, tăng sản lượng lương thực, lại giúp đại quân vận chuyển vật tư, Đế Giang cũng sẽ không dốc hết hai mươi vạn đại quân tây chinh.

Sau khi giao việc này cho Thổ Hành Tôn, Đế Giang liền quay về hậu trướng.

Trong lều có một đạo nhân đã chờ đợi từ lâu.

Đạo nhân có khuôn mặt âm hiểm, thân mặc trường bào đen viền

vàng, bên hông đeo một thanh đoản kiếm rỗng ruột.

Chính là Văn Đạo Nhân từ Cực Lạc Chi Địa phương Tây trở về.

"Xem ra lần này tạo hóa của ngươi không nhỏ a!" Đế Giang chân thành tán thưởng một tiếng.

Khí thế của Văn Đạo Nhân so với lần gặp trước đã có sự khác biệt lớn, khí thế âm hiểm cũng trở nên ôn hòa hơn một chút, sau gáy cũng mơ hồ có thể thấy được tường vân công đức.

Chiếc áo bào đen trên người có thêm viền vàng chính là biểu hiện tốt nhất.

"Mùi vị của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên thế nào?" Đế Giang hỏi.

Văn Đạo Nhân ha ha cười lớn nói: "Tự nhiên là mỹ vị vô thượng, nếu Đại vương biết nơi nào có thứ tốt như vậy, xin hãy cho ta biết!" Có lần đầu tiên, Văn Đạo Nhân tự nhiên muốn có lần thứ hai, hiện tại tu vi của y chỉ cách Thánh Nhân một bước, nếu để y hấp thụ thêm một đóa sen chín phẩm trở lên, rất có khả năng sẽ thăng lên cảnh giới Thánh Nhân.

Đế Giang đâu phải người ngu, y biết Thánh Nhân đâu có dễ thăng cấp như vậy.

Nếu thực sự dễ thăng cấp như vậy, từ trước đến nay sẽ không có vô số người lãng phí cả đời trước ngưỡng cửa Thánh Nhân chi cảnh.

Muốn đột phá Thánh Nhân chi cảnh phải dựa vào sức mạnh của bản thân, nếu sức mạnh bản thân không mạnh mà đi mượn ngoại vật, vậy thì căn cơ tu luyện tất nhiên sẽ không vững chắc.

Chương 318

Dù có đột phá được Thánh Nhân chi cảnh, cũng sẽ vẫn sinh ra dao động cực lớn, tu vi cũng sẽ sụt giảm.

Thậm chí còn thấp hơn trước kia.

Nhưng nhìn vẻ mặt cố chấp của Văn Đạo Nhân, Đế Giang cũng lười khuyên nhiều, đợi đến khi tên này chịu thiệt thòi mới biết lời của y là đúng.

"Ta đã nhận được ơn huệ của Đại vương, tự nhiên phải báo đáp, chỉ cần có việc gì dùng đến ta, xin cứ việc phân phó." Văn Đạo Nhân nhìn Đế Giang chỉ là một phàm nhân, nhưng thân là phàm nhân lại dám sai khiến y đến Cực Lạc Chi Địa lừa gạt Tây Phương Nhị Thánh một vố, tất nhiên không phải là phàm nhân tầm thường.

Theo một cái đùi lớn như vậy, tiền đồ sau này không thể lường được.

Theo yêu cầu của Đế Giang, Văn Đạo Nhân lấy ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Đế Giang chăm chú quan sát đài sen này.

Bảo vật tương tự y cũng không phải chưa từng thấy.

Y từng hấp thu Cửu Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, nên rất quen thuộc với Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên có cùng nguồn gốc.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên lơ lửng giữa không trung mà không cần ai nâng đỡ, từ từ xoay tròn.

Ánh kim quang dịu dàng khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, khí tức mà Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên vô tình tỏa ra sẽ khiến lòng người nảy sinh thiện ý.

Đây chỉ là công hiệu bề mặt của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Đế Giang nhìn ra được, năng lực mạnh nhất của nó chính là hội tụ công đức chi lực.

Công đức chi lực có thể giúp người sử dụng tăng tiến tu vi, nâng cao cảm ngộ đối với thiên địa pháp tắc, thậm chí có thể mượn công đức để thành Thánh Nhân chi vị, có thể nói diệu dụng vô cùng.

Công đức chi lực đối với tu đạo sĩ bình thường mà nói là một loại sức mạnh huyền diệu, nếu không đạt đến tầng thứ nhất định thì căn bản không có khả năng tiếp xúc được.

Nhưng đối với người có tầng thứ đủ cao, nó lại có vẻ khá vô dụng.

Ở tầng thứ Thánh Nhân, sự đề thăng mà công đức chi lực mang lại hoàn toàn không thể thỏa mãn nhu cầu của Thánh Nhân, vì vậy trong mắt Đế Giang, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên không phải là bảo vật quý giá.

Nhưng Đế Giang không coi trọng, không có nghĩa là Văn Đạo Nhân không coi trọng.

Y vốn chỉ là một con hung thú thượng cổ trong Hồng Hoang, khó khăn lắm mới tu luyện được hóa hình, nhưng tu vi cảnh giới lại tăng tiến không nhanh như tưởng tượng.

May mà Đế Giang đã tìm đến y, giao cho y một nhiệm vụ.

Nếu không y làm sao có thể có được Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, một bảo vật mà y vốn không dám mơ tới.

“Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là nhờ nhiệm vụ của Đại vương mới có thể lấy được, chỉ cần Đại vương cần, ta nguyện ý nhường nó ra.” Văn Đạo Nhân nói rất hào phóng, nhưng trong lòng lại vô cùng không nỡ.

Đây là Tiên Thiên Chí Bảo a, không phải là củ cải trắng ven đường tùy tiện thấy được.

Nhưng nếu dâng lên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên có thể nhận được bảo vật tốt hơn, vậy cái giá này rất đáng.

Đế Giang lại nhìn ra được suy nghĩ của Văn Đạo Nhân, lắc đầu cười nói: "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là bảo vật ngươi có được, nếu ta cưỡng chiếm, chẳng phải sẽ khiến người ta cười rụng răng sao." "Huống hồ bảo vật như vậy đối với ta không phải là thứ cần thiết, nhiều nhất chỉ làm một món đồ chơi mà thôi, không bằng để lại trên người ngươi tác dụng còn lớn hơn." Đế Giang nói thật, y rõ ràng thứ y cần bây giờ là tu luyện viên mãn nguyên thần, cuối cùng thành Đại Đạo Thánh Nhân, từ đó hoàn thành siêu thoát.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên đối với y tác dụng không lớn, nếu nuốt chửng, cũng không được bao nhiêu điểm.

Lời nói thật của Đế Giang trong tai Văn Đạo Nhân lại mang một ý nghĩa khác.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trong mắt Văn Đạo Nhân là bảo vật cử thế vô song, Đế Giang ngay cả bảo vật như vậy cũng có thể từ bỏ, tấm lòng của y thật rộng lớn, làm chủ nhân của y cũng không phải là chuyện xấu.

Nhưng chưa đợi Văn Đạo Nhân mở miệng, Đế Giang liền nói: "Ngươi đã có được Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, tiền đồ sau này không thể lường được, ngươi có thể lựa chọn đến thâm sơn tu hành, cũng có thể ở lại bên cạnh ta làm việc cho ta, đi đâu về đâu do ngươi lựa chọn, ta sẽ không can thiệp." Văn Đạo Nhân cầu còn không được, lập tức nói: "Đại vương, ta nguyện vì ngài hiệu lực." Ngay cả Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng có thể tùy tay tặng đi, ở dưới trướng của Đế Giang sao có thể bị thiệt thòi?

Đế Giang hài lòng gật gật đầu, Văn Đạo Nhân có thể ở lại dưới trướng y tự nhiên là một chuyện tốt.

Thực lực của Văn Đạo Nhân vốn không yếu, cái miệng nhọn của y ngay cả Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng có thể đâm thủng hấp thụ sạch sẽ, trên đời này có lẽ không có phòng ngự nào ngăn được miệng của y.

Có thể lặng lẽ lẻn vào Cực Lạc Chi Địa phương Tây hoàn thành nhiệm vụ Đế Giang giao phó, loại năng lực tiềm phục này ở dưới trướng Đế Giang có thể xếp vào hàng đầu.

Sau khi sắp xếp xong cho Văn Đạo Nhân, Đế Giang bước ra khỏi lều.

Đại quân một đường tây hành, trên đường gặp phải không ít thành trì.

Quân đội Tây Chu tuy chiến đấu lực không mạnh, nhưng nhờ vào ưu thế địa lợi, vẫn gây ra không ít phiền toái cho đại quân.

Sau khi đến Kỳ Sơn, sự quấy nhiễu của Tây Chu càng thêm thường xuyên, sau khi Đế Giang để Thổ Hành Tôn dẫn người đi tìm cách phá giải địa hình Kỳ Sơn, đã gặp phải hơn mười lần quấy nhiễu.

Rõ ràng, với tư cách là thống soái của đại quân Tây Chu, Khương Tử Nha dường như không có cách nào tốt để ngăn cản quân đội Đại Thương tiến về phía Kỳ Sơn.

Nếu không có hẻm núi cao ngăn trở, Tây Kỳ sớm đã bị Đại Thương công phá, Khương Tử Nha sẽ cùng Cơ Phát bị coi là phản nghịch chém đầu.

Hiện tại không ngừng quấy nhiễu chỉ khiến quân đội Đại Thương khá khó chịu mà thôi.

“Cứ thế này cũng không phải là cách, có thể nói với Đại vương,

dù mạo hiểm một chút, chúng ta cũng phải nhanh chóng tiến vào Kỳ Sơn." Viên Hồng đang cùng Văn Trọng và những người khác thương nghị.

Văn Trọng lại không đồng tình: "Quyết định của Đại vương không thể phản đối, tầm nhìn của Đại vương xa trông rộng, ngài không chỉ nhìn vào trận chiến lần này, mà còn phải cân nhắc cho hậu thế." "Địa hình Kỳ Sơn khiến đám nghịch tặc đó có chỗ dựa nên không sợ hãi, sau này cũng sẽ xuất hiện một số kẻ ỷ vào địa hình, Đại vương muốn triệt để dập tắt ý nghĩ này." Phân tích của Văn Trọng có lý, nhưng đại quân cứ bị kẹt ngoài Kỳ Sơn cũng không phải chuyện tốt.

Sự quấy nhiễu gần đây khiến không ít binh sĩ trong lòng phiền não, cứ thế này sĩ khí có khả năng sẽ bị ảnh hưởng.

"Thổ Hành Tôn, ngươi về rồi?" Lý Tĩnh ngay lập tức nhìn thấy Thổ Hành Tôn đi về phía bên này.

Thổ Hành Tôn một bộ dạng mặt mày xám xịt, trông vô cùng mệt mỏi, nhưng niềm vui trên mặt không che giấu được.

"Có manh mối rồi?" Văn Trọng ngay lập tức hỏi về nhiệm vụ mà Đại vương giao cho Thổ Hành Tôn mấy hôm trước.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Thổ Hành Tôn liên tục gật đầu nói: "Không sai, chúng ta đã nghĩ ra một cách hay, có thể bố trí một trận pháp khổng lồ trên Kỳ Sơn, dùng trận pháp này để biến đỉnh núi Kỳ Sơn thành bình địa." Cách này là do các tu đạo sĩ am hiểu thổ hành độn pháp suy nghĩ không kể ngày đêm mấy ngày trời mới đưa ra được phương pháp hợp lý nhất.

Nếu dùng thổ hành pháp thuật thông thường, muốn thay đổi địa hình của một dãy núi lớn như vậy, trừ phi Thánh Nhân ra tay, nếu không gần như là chuyện không thể.

Thổ Hành Tôn lui một bước để tiến hai bước, sức mạnh của Thánh Nhân không thể đạt tới, vậy thì tập hợp sức mạnh của mọi người, hội tụ về một nơi liệu có thể trong thời gian ngắn sánh ngang với tầng thứ Thánh Nhân không?

Sau nhiều lần thử nghiệm, Thổ Hành Tôn phát hiện ra rằng nếu bố trí các trận pháp nhỏ ở các nơi khác nhau trên Kỳ Sơn, rồi kết hợp các trận pháp nhỏ này thành một đại trận, hoàn toàn có thể đạt được hiệu quả mà Đại vương yêu cầu.

"Nếu đã có cách, vậy thì mau chóng đi thực thi đi." Viên Hồng vội vàng thúc giục.

Nếu cứ chờ đợi thế này, sĩ khí của đại quân có lẽ sẽ tiêu tan mất.

Thổ Hành Tôn cũng biết sự nghiêm trọng của sự việc, dù mệt mỏi không chịu nổi, cũng không trì hoãn, sớm một ngày tạo ra hiệu quả, đại quân có thể sớm một ngày xuất hiện ở Tây Kỳ.

Hai tháng trôi qua, Thổ Hành Tôn và thuộc hạ của y đã đi khắp cả Kỳ Sơn.

Không chỉ phải bố trí trận pháp tại các tiết điểm của địa mạch trên toàn bộ Kỳ Sơn, mà còn phải tránh binh lính trinh sát của Tây Chu.

Nhiệm vụ vô cùng gian nan, nhưng Thổ Hành Tôn đã hoàn thành xuất sắc.

Đế Giang đứng trước doanh trại đại quân, ngước nhìn Kỳ Sơn cao chót vót.

Chương 319

“Đại vương, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, ngọn núi cao này sẽ lập tức biến thành bình địa.” Thổ Hành Tôn hiện tại eo lưng thẳng tắp, vì nhiệm vụ này, y đã được Đế Giang thăng liền hai cấp, hiện tại chức vị không kém cha vợ mình là Đặng Cửu Công là bao.

Đế Giang nhắm mắt cảm nhận một lúc, hài lòng gật đầu.

Y cảm ứng được trên dưới Kỳ Sơn đều bố trí đầy các loại trận pháp, những trận pháp này đa phần đều được đặt ở các tiết điểm quan trọng của địa mạch, chỉ cần một tiếng ra lệnh, những trận pháp nhỏ này sẽ thay đổi hướng đi của địa mạch, từ đó thay đổi toàn bộ địa hình Kỳ Sơn.

“Bắt đầu đi!” Đế Giang phân phó một tiếng, Thổ Hành Tôn liền vung lá cờ trong tay, tu đạo sĩ thổ hành ở xa nhận được mệnh lệnh, trực tiếp phát động trận pháp.

“Oanh long oanh long!” Đứng ở xa Kỳ Sơn, binh sĩ trong quân doanh Đại Thương đều thấy dãy núi khổng lồ xuất hiện chấn động.

“Địa long lật mình?” “Kỳ Sơn sắp sập sao?” Không chỉ Kỳ Sơn, ngay cả đất đai gần quân doanh cũng bắt đầu rung chuyển.

Ở khoảng cách cách Kỳ Sơn mấy chục dặm mà còn có thể cảm nhận được chấn động kịch liệt như vậy, quân đội Tây Chu trên Kỳ Sơn cảm giác như trời long đất lở.

“Chuyện gì vậy?

Cứu mạng a!” “Ai cứu tôi với!!” “Sạt lở!

Sạt lở núi rồi!” Binh sĩ Tây Chu bố trí trên Kỳ Sơn có sáu nghìn người, phân bố ở ba phần trước, giữa và sau của hẻm núi, trên đỉnh

hẻm núi cũng có gần một nghìn binh sĩ đóng giữ.

Nhưng sáu nghìn người này hiện tại đang đối mặt với nỗi sợ hãi lớn nhất trong đời.

Cả ngọn Kỳ Sơn đều đang rung chuyển, không ít đá vụn từ trên núi rơi xuống, rơi vào doanh trại, không ít binh sĩ né tránh không kịp, bị những tảng đá lớn này đè chết.

"Mau chạy!

Chạy ra ngoài hẻm núi!" Lúc này hiếm có người giữ được lý trí đang lớn tiếng gào thét chỉ huy binh sĩ rút lui, nhưng tình thế lúc này đã hoàn toàn hỗn loạn.

Không có binh sĩ nào quan tâm đến chỉ huy của y, tất cả đều đang chạy loạn xạ.

Dù những binh sĩ này đang chạy trốn, cũng khó thoát kiếp nạn.

Các trận pháp được bố trí trên địa mạch lần lượt bắt đầu khởi động.

Địa mạch dưới tác động của pháp lực khổng lồ đã xảy ra biến động, các ngọn núi cao chót vót nhanh chóng bắt đầu hạ thấp độ cao.

Những hẻm núi dốc đứng sâu thẳm hiện tại đang từ từ khép lại, binh sĩ Tây Chu đóng giữ trong hẻm núi tuyệt vọng phát hiện, dù chạy nhanh thế nào, cũng không có cách nào thoát ra khỏi hẻm núi trước khi nó khép lại.

Binh sĩ chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị hai bên vách núi cứng rắn kẹp chết.

Một nghìn binh sĩ được bố trí trên đỉnh núi tổn thất cũng vô cùng thảm trọng, hiện tại người có thể đứng vững không quá hai trăm.

Nhưng so với đám người trong hẻm núi kia thì tốt hơn rất nhiều.

Năm nghìn người trong hẻm núi không một ai thoát ra được, toàn bộ bị chôn vùi trong Kỳ Sơn đã bị san phẳng, triệt để hòa làm một thể với Kỳ Sơn.

Đế Giang chắp tay sau lưng, thản nhiên xem hết toàn bộ quá trình.

Sự thay đổi địa hình này trong mắt người khác có lẽ là một trải nghiệm chấn động vô cùng, nhưng trong mắt y, đó chỉ là chuyện có thể làm được bằng một cái phất tay.

Đế Giang không lựa chọn ra tay, mà giao nhiệm vụ này cho Thổ Hành Tôn, chẳng qua là để xem những tướng lĩnh này có thể làm được đến mức độ nào.

Bây giờ xem ra, kết quả khiến y hài lòng.

Kỳ Sơn vốn được mệnh danh là thiên hiểm giờ chỉ còn lại một vùng đồi núi, từ nay giữa đại quân và Tây Kỳ là một con đường bằng phẳng.

"Tiến công!" Đế Giang phát ra hiệu lệnh, đại quân lập tức nhổ trại.

Binh sĩ trong lòng vô cùng chấn động, nhìn Đế Giang từ xa như nhìn một vị thần linh, vừa thành kính vừa sợ hãi.

Trong mắt họ, chỉ có thần linh mới làm được chuyện này.

Kẻ chủ mưu san phẳng Kỳ Sơn, Thổ Hành Tôn, lúc này đang nghỉ ngơi ở hậu quân, hoàn toàn không biết rằng binh sĩ đã quy toàn bộ công lao lần này lên đầu Đế Giang.

"Theo tốc độ của quân ta, hẳn là có thể nhìn thấy Tây Kỳ sau một tháng." Văn Trọng đại khái ước tính tốc độ hành quân, phát hiện thời gian bình định loạn Tây Chu sắp đến rồi.

Chuyện mà Văn Trọng có thể nhận ra, Khương Tử Nha tự nhiên

cũng hiểu.

Đặc biệt là sau khi Khương Tử Nha biết Kỳ Sơn bị san phẳng, sắc mặt trắng bệch, đồng thời chuẩn bị bố trí trận pháp Băng Đống.

Đây là cơ hội lật ngược tình thế duy nhất của Tây Chu.

Nếu lần này không thể kìm hãm được tiến độ của quân đội Đại Thương, Tây Chu sẽ không còn khả năng ngăn cản quân đội Đại Thương nữa.

"Khương tướng, bên ta đã tập kết sáu vạn đại quân, nếu quân đội của Trụ Vương đến Tây Kỳ, ta nhất định sẽ cho hắn một bài học!" Lời nói của Cơ Phát lại khiến Khương Tử Nha trong lòng thoải mái hơn.

Tuy rằng thời gian này Cơ Phát liên tục bị đả kích, thường xuyên chìm đắm trong nữ sắc, nhưng đối mặt với thời khắc sinh tử tồn vong, Cơ Phát đã thể hiện được khí phách của một thánh chủ.

Trong một Tây Chu đầy rẫy vết thương, y đã cố gắng tập hợp được sáu vạn quân đội.

Điều này khiến Khương Tử Nha không khỏi nảy sinh lòng bội phục.

Tất cả việc trưng binh Khương Tử Nha đều không quá để ý, vì hiện tại y đang một lòng một dạ đặt vào trận pháp Băng Đống.

Việc trưng binh do Cơ Phát một tay lo liệu.

Có thể trưng tập sáu vạn quân đội đã là giới hạn của Tây Chu, nếu trận chiến này không thắng, cả Tây Chu cũng không còn hy vọng.

Nếu lần này thắng, Tây Chu ít nhất phải nghỉ ngơi dưỡng sức hai mươi năm mới có thể phục hồi nguyên khí.

Dù là Cơ Phát hay Khương Tử Nha đều rõ hậu quả của việc làm

này, nhưng cũng không quản được nhiều như vậy.

"Chúng ta chỉ cần chống đỡ được, đợi đến khi Thánh Nhân đến, chúng ta nhất định có thể thắng được cả trận chiến." Khương Tử Nha khuyên nhủ Cơ Phát đang ngày càng phiền não.

Y đặt tất cả hy vọng vào Thánh Nhân, tin rằng chỉ cần Nguyên Thủy đến, Đại Thương có hai mươi vạn đại quân cũng không bằng một đĩa rau.

"Người đâu, lập một đàn tế bằng đất ở ngoài thành, ta muốn khai đàn thi pháp!" Khương Tử Nha hạ lệnh.

Trước khi Thánh Nhân đến, y cần phải dựa vào chính mình!

Đàn tế bằng đất không giống như Phong Thần Đài cần hao phí nhiều tài lực vật lực như vậy, vài binh sĩ chưa đến nửa canh giờ đã làm xong.

Đàn tế dài rộng khoảng ba trượng, cao khoảng hai trượng, trên đó dựng một lá cờ lớn, thêu hình phượng hoàng.

Chính là cờ hiệu của Tây Chu.

Khương Tử Nha một tay cầm Đả Thần Tiên giả, một tay cầm một tấm trận đồ, từ từ bước lên đàn tế.

"Hát!" Khương Tử Nha ném trận đồ lên, trời đất biến sắc.

Chương 320

Trận đồ sau khi bị Khương Tử Nha ném lên liền lơ lửng giữa không trung từ từ xoay tròn.

Đừng xem trận đồ nhỏ, nhưng nó lại có thể ảnh hưởng đến thiên địa pháp tắc.

Trong chốc lát, phong vân cuộn trào, bầu trời vốn trong xanh bỗng chốc biến thành mây đen dày đặc.

Người dân trong thành Tây Kỳ đột nhiên cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Hiện tại đang là mùa hè oi bức, thời tiết lại biến thành mùa đông lạnh giá, thực sự khiến người ta không chịu nổi.

Không ít người dân chạy về nhà, thay quần áo mùa đông, trên trời bắt đầu có tuyết rơi.

Mục tiêu thi pháp của Khương Tử Nha không phải ở Tây Kỳ, mà nhắm vào quân đội Đại Thương, nhưng Tây Kỳ cũng xuất hiện biến đổi thời tiết.

Có thể biết trận đồ mà Nguyên Thủy giao cho Khương Tử Nha có uy lực mạnh mẽ đến mức nào.

"Đi!" Khương Tử Nha vung Đả Thần Tiên, chỉ về phía đông, đó chính là hướng quân đội Đại Thương đang tập kết.

Mây tuyết vốn ngưng tụ trên bầu trời Tây Kỳ lập tức bay về phía đông, bầu trời âm u lại một lần nữa trong xanh.

"Trời quang rồi!" "Không lạnh nữa!

Không lạnh nữa rồi!" Những người dân Tây Kỳ đã chịu đủ khổ

nạn mấy năm nay bị một chút thay đổi nhỏ này làm cho khóc nức nở.

Mây tuyết một đường bay về phía đông, không lâu sau đã bay đến trên đầu quân đội Đại Thương.

"Trời tối rồi sao?" "Có ai cảm thấy hơi lạnh không?" "Bây giờ là mùa hè, sao lại thế này?

Hiss, thật sự có chút lạnh." Binh sĩ vừa thảo luận, bước chân vẫn không ngừng, phía trước không xa chính là Tây Kỳ, chỉ cần công hạ Tây Kỳ, là có thể giành được thắng lợi của trận chiến này, cũng có thể về nhà rồi.

Binh sĩ đã xuất chinh gần ba năm nay vô cùng khao khát được về nhà.

Vì vậy bước chân tiến đến Tây Kỳ cũng nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng thời tiết biến đổi không vì bước chân của con người mà có sự thay đổi, hoặc là trở nên càng thêm ác liệt.

Bầu trời trong xanh không chỉ âm u đi, mà còn nổi gió lạnh.

Binh sĩ mặc trang phục ngắn mùa hè không khỏi rùng mình.

Theo sau gió lạnh là tuyết rơi dày đặc.

"Có dị thường!" Đa số tướng lĩnh trong quân đội Đại Thương đều là tu đạo sĩ, rất nhạy bén với sự dao động của pháp lực.

Mây tuyết trên trời vừa xuất hiện, họ đã phát giác ra sự bất thường.

Pháp lực mạnh mẽ như vậy ẩn chứa trong mây tuyết, ngay cả tu đạo sĩ thực lực thấp cũng có thể cảm nhận được.

Một tướng lĩnh vừa cảm thán một câu, một luồng khí lạnh tức khắc quét qua toàn bộ đại quân.

“Không ổn!

Mau lui!

Là trận pháp!” Văn Trọng là người đầu tiên nhận ra nguy hiểm, lập tức chỉ huy bộ đội rời xa đám mây tuyết này.

Hiện tại Kỳ Sơn đã biến thành đồi núi, muốn di chuyển là một chuyện dễ dàng.

Nhưng khi bộ đội nhận được mệnh lệnh, chuẩn bị tản ra, từng đạo băng lăng từ trên trời rơi xuống, như những mũi tên sắc bén bắn ra.

“Phốc thử!” Liên tục có binh sĩ bị băng lăng đâm trúng, có những kẻ không may còn bị đâm thủng, trực tiếp ngã xuống vũng máu.

“Phòng ngự!” Các tướng lĩnh lớn tiếng chỉ huy, binh sĩ giơ khiên lên, cố gắng chặn những băng lăng này ở bên ngoài.

Đồng bào bên cạnh không ngừng có người bị đâm trúng, băng lăng to bằng cánh tay chỉ cần đâm trúng cơ thể, thì không có khả năng cứu sống.

Dù không bị trúng cơ thể và yếu hại, chỉ cần tứ chi bị thương, gần như cả cánh tay hoặc chân đều sẽ bị phế bỏ.

Đòn tấn công vật lý của băng lăng đã mạnh như vậy, huống chi băng lăng không chỉ có sát thương mạnh mẽ như thế.

Chỉ cần băng lăng rơi xuống bên cạnh không xa, cái lạnh thấu xương sẽ xâm thực vào cơ thể.

Chỉ cần hai hơi thở, một binh sĩ cường tráng sẽ bị đông cứng thành băng.

Ngoài băng lăng ra, gió lạnh vốn đang gào thét cũng biến thành từng lưỡi đao gió, tùy ý quét qua đại quân.

Những lưỡi đao gió này cực kỳ sắc bén, quân đội Đại Thương được coi là tinh nhuệ, áo giáp tinh xảo nhất toàn cõi Đại Thương.

Nhưng dù áo giáp tinh xảo như vậy, đối mặt với lưỡi đao gió của trận pháp Băng Đống, cũng không chịu nổi một đòn.

Chỉ cần một lưỡi đao gió, áo giáp dày gần một ngón tay liền bị cắt rách, cơ thể bị cắt ra từng vết máu.

Thậm chí có người cơ thể trực tiếp bị chém thành hai nửa.

"Nghĩ cách đi!

Nếu không người của ta đều sẽ chết hết!" Một tướng lĩnh lớn tiếng gầm lên.

Trơ mắt nhìn thuộc hạ của mình liên tục thương vong dưới sự tấn công của lưỡi đao gió và băng lăng, dù có người may mắn sống sót trong hoàn cảnh này cũng không sống được bao lâu.

Văn Trọng gầm lên một tiếng, toàn thân pháp lực dâng trào, trực tiếp lao lên trời, hóa thành một đôi bàn tay lớn, cố gắng xé toạc đám mây tuyết.

Một đôi bàn tay bán trong suốt đâm vào trong mây tuyết, dùng hết toàn lực kéo xé.

Thực lực của Văn Trọng cũng không yếu, chỉ trong chốc lát đã xé ra một khe hở trên mây tuyết, một tia sáng trời từ khe hở lọt ra, đối với binh sĩ trên mặt đất quả thực là ánh sáng hy vọng.

"A a a!!" Văn Trọng lớn tiếng gào thét, có thể thấy hiện tại y vô cùng gắng sức.

Nhưng dù Văn Trọng đã dốc toàn lực, khe hở nhỏ bé kia vẫn không thể mở rộng thêm chút nào.

"Cùng ra tay!" Văn Trọng hô hoán để những người khác cùng ra

tay, đám môn đồ Tiệt Giáo rối rít phóng ra pháp lực của mình, rót vào đôi bàn tay lớn mà Văn Trọng ngưng tụ.

Đôi bàn tay dần dần biến thành màu không trong suốt, sức mạnh cũng ngày càng lớn, khe hở nhỏ kia cũng ngày càng lớn.

Mọi người trong Tiệt Giáo mặt đỏ bừng, xem ra cũng đã dốc hết toàn lực.

Ở xa ngoài thành Tây Kỳ, Khương Tử Nha ngay lập tức nhận ra tình huống này.

Nếu cứ để đám môn đồ Tiệt Giáo tiếp tục như vậy, trận pháp Băng Đống có khả năng sẽ bị xua tan.

Chương 321

Nhưng trận pháp do Thánh Nhân ban cho thật sự có thể dễ dàng bị xua tan như vậy sao?

"Để xem sức mạnh của đám người Tiệt Giáo các ngươi mạnh, hay trận pháp của sư tôn ta lợi hại!" Khương Tử Nha khinh thường cười một tiếng, một tay cầm lấy lá cờ lớn trên đàn tế, điều động pháp lực trên trận đồ, phù ấn trên trận đồ lập tức xảy ra biến hóa.

Trên chiến trường, mây tuyết trên trời bị kéo ngày càng rộng, mắt thấy sắp bị xua tan, mây tuyết liền bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Mây tuyết không khép lại vết rách bị kéo ra, mà thuận theo vết rách này từ từ bắt đầu xoay tròn.

Mây tuyết biến thành một vòng xoáy mây, lộ ra khoảng trống ở giữa, giống như một con mắt đang nhìn chằm chằm mặt đất.

Đôi bàn tay lớn do đám người Tiệt Giáo ngưng tụ thành nhất thời không có chỗ để bám, liền tan biến sạch sẽ.

Mọi người thậm chí còn nhìn thấy vẻ khinh thường trong đôi mắt đó, dường như đang chế giễu họ dù đã dốc toàn lực cũng không làm gì được nó.

Văn Trọng tức đến râu ria dựng ngược, nhưng lại không có cách nào, pháp lực của y đã cạn kiệt, pháp lực của các môn nhân Tiệt Giáo còn lại cũng không nhiều, trơ mắt nhìn mây tuyết biến thành vòng xoáy, càng nhiều băng lăng và lưỡi đao gió bắt đầu ngưng tụ, như mưa trút nước trút xuống doanh trại đại quân.

Cảnh tượng đó khiến mọi người vô cùng tức giận.

Hai mươi vạn đại quân có ít nhất một nửa quân số nằm dưới sự

bao phủ của mây tuyết, nửa còn lại bị phân tán ra ngoài phạm vi của mây tuyết.

Dù vậy, vẫn có mười vạn người đang chịu nạn.

Trước mặt mây tuyết uy lực khổng lồ, mười vạn người hiện tại chỉ còn lại sáu vạn người sống sót, trong số những người còn lại có không ít bị thương nặng, mất khả năng hành động.

"Thứ này ít nhất cũng là bút tích của Thánh Nhân!" Khổng Tuyên híp mắt phân tích.

"Xem ra hẳn là Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ra tay." Văn Trọng nói.

Hiện tại người sẽ giúp đỡ Tây Chu chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn, một Thánh Nhân duy nhất.

Cũng chỉ có Nguyên Thủy, một Thánh Nhân không biết xấu hổ như vậy mới trực tiếp không màng thân phận ra tay giúp đỡ Tây Chu.

Xem ra lần này đã xé rách mặt mũi, nhất định phải thắng được Phong Thần đại chiến.

Trận chiến này chính là trận chiến quan trọng nhất trong Phong Thần chi kiếp, một khi trận chiến này phân định thắng bại, Phong Thần chi kiếp liền kết thúc.

Nhưng nếu trận pháp trước mắt không được giải quyết, quân đội của họ sẽ tổn thất nặng nề.

Theo báo cáo của trinh sát, xung quanh Tây Kỳ cũng đã tập trung khoảng chín vạn quân đội, có đủ sức để đối đầu với bộ đội Đại Thương.

Văn Trọng biết phải giải quyết trận pháp này, nhưng lực bất tòng tâm!

Đối mặt với bút tích của Thánh Nhân, cũng chỉ có Thánh Nhân

mới có thể giải quyết được.

Trong trận doanh của họ có ít nhất hai vị Thánh Nhân tồn tại, nhưng hiện tại đều không ở đây, muốn Thánh Nhân ra tay giải quyết gần như là không thể.

Văn Trọng không biết Đại vương của mình thực ra cũng là một vị Thánh Nhân, chỉ là y vẫn luôn che giấu thân phận, khiến người khác không thể phát hiện.

Người hiểu rõ sự thật này chỉ có Khổng Tuyên và những người vốn là thuộc hạ của Đế Giang, ngay cả những Vu tộc còn sót lại ở nhân gian được triệu hoán đến hiệu lực cũng không biết.

Khổng Tuyên nhìn về phía Đế Giang, hiện tại người có thể giải vây chỉ có Đế Giang.

Đế Giang từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm vào đám mây tuyết, không phải không ra tay, mà là đang cảm nhận huyền cơ trong đám mây tuyết đó.

Đám mây tuyết này thực ra là một tòa trận pháp.

Đế Giang nhanh chóng phát hiện ra manh mối, thủ đoạn bố trận của Nguyên Thủy không bằng sư đệ Thông Thiên của y.

Thông Thiên có thể nghiên cứu ra Tru Tiên Kiếm Trận, đó là trận pháp mạnh mẽ có thể tru sát Thánh Nhân, còn thứ mà Nguyên Thủy lấy ra chỉ là hàng hạ cấp.

Trận pháp Băng Đống này không thể nói là không mạnh, nhưng trong mắt Đế Giang quả thực là sai sót trăm bề.

Đế Giang không dám nói mình giỏi về trận pháp, nhiều nhất chỉ biết sơ sơ, nhưng đối phó với trận pháp Băng Đống này là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Phụ thân, ngài xác định muốn ra tay sao?” Khổng Tuyên nhỏ giọng hỏi.

Theo Khổng Tuyên thấy, Đế Giang trước nay vẫn luôn ngụy trang thành phàm nhân, mục đích là để tuân thủ quy củ đã đặt ra ban đầu.

Nếu vi phạm quy củ đã đặt ra, sau này khi Đế Giang làm Ngọc Đế, quản lý Hồng Hoang, uy nghiêm sẽ bị tổn hại.

Vốn dĩ với thực lực của Đại Thương, khả năng thắng được Phong Thần chi kiếp là rất lớn, nhưng Nguyên Thủy lại chơi bài không biết xấu hổ như vậy, nếu Đế Giang không ra tay, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến kết quả của Phong Thần.

“Nguyên Thủy thật đáng ghét, trận pháp như vậy có khác gì đích thân ra tay?” Khổng Tuyên hận hận nói.

Y không biết rằng, Nguyên Thủy, lão già không biết xấu hổ này, đã từng hợp lực với ba vị Thánh Nhân đến Giới Bài Quan để cướp Phong Thần Bảng, chỉ là bị Thông Thiên và Nữ Oa hai vị Thánh Nhân ngăn cản.

Trước khi Đế Giang chuyển thế, Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thánh bị đánh cho rất ngoan ngoãn, nhưng sau khi Đế Giang chuyển thế, liền không còn kìm nén được nữa.

Đế Giang khẽ cười nói: “Không sao, ta ra tay, cũng sẽ không để người khác phát hiện.” Khổng Tuyên ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, phụ thân thực lực đã đạt đến trình độ này rồi sao?

Điều mà Khổng Tuyên không biết là, sau khi Đế Giang tỉnh lại ký ức ở cung Nữ Oa, liền bắt đầu chú ý đến một thứ mà y trước nay đã bỏ qua.

Đó chính là khí vận chi lực.

Khí vận chi lực cũng là một trong những thứ có thể tăng tiến tu vi

của Thánh Nhân, nhưng tương tự như công đức chi lực, hiệu quả đối với Thánh Nhân không đáng kể.

Đế Giang sau khi tỉnh lại ký ức, đã nhạy bén cảm nhận được khí vận chi lực có thể tác động lên nguyên thần, tuy tác dụng rất nhỏ, nhưng xác thực có ích.

Điều này đối với Đế Giang đang vì nguyên thần viên mãn trong Phong Thần chi kiếp mà nói là niềm vui ngoài mong đợi, đồng thời y cũng bắt đầu âm thầm lợi dụng khí vận chi lực để tu luyện.

Thân thể chuyển thế Trụ Vương là quân vương của Đại Thương, lại là một trong những nhân vật chính của Phong Thần chi kiếp, khí vận trên người không thể nói là không nhiều.

Thậm chí còn nhiều hơn cả khi y đảm nhiệm chức vị Thiên Cung chi chủ Ngọc Đế.

Mấy năm nay, Đế Giang dựa vào khí vận chi lực này đã tu luyện nguyên thần lên một tầng thứ mới.

Tuy chưa đạt đến cảnh giới mới, nhưng Đế Giang đã có những thay đổi không nhỏ.

Chỉ thấy y dưới sự đi cùng của Khổng Tuyên bước ra khỏi đại trướng, đối với đám mây tuyết kia nhẹ nhàng vung tay một cái.

Vô số băng lăng và lưỡi đao gió trên trời như bị định trụ lại, dừng lại giữa không trung không hề động đậy.

Khương Tử Nha ở ngoài thành Tây Kỳ kinh hãi thất sắc, trong khoảnh khắc vừa rồi, y đã mất đi sự khống chế đối với trận pháp Băng Đống, không thể rót pháp lực vào trận pháp, cũng không thể điều khiển trận pháp biến hóa.

“Chuyện gì vậy?

Sư tôn không nói sẽ xuất hiện vấn đề như vậy a!" Khương Tử Nha đang kinh ngạc, đột nhiên lồng ngực đau nhói, "oa" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Y không chỉ mất đi sự khống chế đối với trận pháp, mà còn bị trận pháp phản phệ.

Chương 322

Dù y có điều khiển thế nào, trận pháp Băng Đống cũng không còn phản ứng nữa.

Trên chiến trường, Đế Giang chỉ vung tay một cái, liền khiến mây tuyết ngừng hoạt động.

Nhưng các tu đạo sĩ bên phía Đại Thương đều không nhận ra Đế Giang đã ra tay, chỉ ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn đám mây tuyết bất động.

"Chuyện gì vậy?

Mây tuyết không động nữa rồi?" Văn Trọng hỏi.

"Chẳng lẽ đối phương xảy ra vấn đề rồi?" Khổng Tuyên kinh nghi bất định nhìn Đế Giang, nếu không phải Đế Giang ra tay ngay trước mặt y, y thật sự không nhìn ra được.

Đế Giang không hề sử dụng pháp lực, mà trực tiếp dựa vào sự tồn tại của mình để ảnh hưởng đến pháp tắc của trời đất.

Y thành Thánh bằng Không Gian Pháp Tắc, một lần ra tay nhẹ như mây bay gió thoảng liền ngưng tụ đám mây tuyết lại.

"Phụ thân lợi hại, chỉ một lần ra tay, liền khống chế được trận pháp này." Đế Giang không để ý đến lời khen của Khổng Tuyên, đám mây tuyết này đã gây ra không ít tổn hại cho quân đội, nếu cứ thế chịu trận, chẳng phải là mất mặt sao?

Y hai tay siết lại, Không Gian Pháp Tắc phát động, trong tình huống mà tất cả mọi người không hề nhận ra, đám mây tuyết cùng với băng lăng và lưỡi đao gió bị nhào nặn thành một khối.

Không trung đột nhiên nứt ra một khe hở, sau khe hở là bóng tối vô

tận, đó chính là sự đáng sợ của Không Gian Pháp Tắc, có thể trực tiếp xé rách hư không.

Đế Giang vung tay một cái, đám mây tuyết biến thành quả cầu bị ném vào trong khe nứt, bầu trời lập tức trở nên vô cùng trong xanh.

"Hết rồi?" "Ta sống rồi?" "Vừa rồi là Thánh Nhân ra tay sao?" Binh sĩ ngẩng đầu, cuối cùng cũng nhìn thấy bầu trời trong xanh, nhất thời cơ thể liền mềm nhũn ra.

Được cứu rồi.

Cú ra tay của Đế Giang không những không bị ai phát hiện mà còn cứu được phần lớn binh sĩ bình thường.

Y không để ý đến những người khác, nói: "Bố trí người đi cứu chữa, đại quân đóng trại nghỉ ngơi ba ngày, sau đó ta sẽ đến Tây Kỳ báo thù!" Lời lẽ của Đế Giang ngắn gọn súc tích, nhưng lại vực dậy được sĩ khí đang suy sụp vì mây tuyết.

Ngay cả những binh sĩ bị thương nặng cũng vì một câu nói của Đế Giang mà hò reo vang dội.

Vốn dĩ những người phàm này cảm thấy vô cùng phẫn nộ vì phải chịu kiếp nạn yêu ma một cách khó hiểu, bây giờ Đại vương đã nói muốn đi báo thù, tự nhiên ai nấy đều phấn chấn vô cùng.

Có lời hiệu triệu của Đế Giang, các binh sĩ ngoài việc đau đớn la hét vì vết thương trên người ra thì không có biểu hiện bất thường nào khác.

Các đại tướng lĩnh tụ tập trong lều lớn.

"Đại vương, lần này quân đội của chúng ta tổn thất quá lớn, thời gian ba ngày e là không đủ để họ hoàn toàn hồi phục." Văn Trọng lo lắng không phải không có lý, trừ những binh sĩ đã chết, không ít binh sĩ bị bỏng lạnh nghiêm trọng, trong thời gian ngắn không thể khôi

phục khả năng hành động.

"Không biết vì lý do gì mà đối phương đã thu tay, nhưng khó mà đảm bảo lần sau đối phương sẽ không dùng đến trận pháp uy lực lớn như vậy nữa." Mọi người đều đang lo lắng Tây Chu sẽ lại một lần nữa tung ra trận pháp lợi hại như thế, có bao nhiêu binh sĩ cũng không đủ cho đối phương tiêu hao.

Khổng Tuyên liếc nhìn Đế Giang, Đế Giang liền gật đầu với y.

Khổng Tuyên nói: "Không sao, theo tin tức đáng tin cậy, trận pháp như vậy của đối phương chỉ có một toà, dùng xong là không còn nữa." Cho dù đối phương có đi nữa, chỉ cần Đế Giang ra tay, sẽ không thể làm hại quân đội Đại Thương.

Không chỉ Văn Trọng, các môn đồ Tiệt giáo khác đều bán tín bán nghi.

Giọng điệu của Khổng Tuyên có vẻ chắc chắn, nhưng những người bị giấu trong màn bí mật cuối cùng vẫn không biết rằng đối phương thu tay là do có Thánh Nhân ngầm ra tay giúp đỡ.

Đế Giang nói: "Không sao, cứ theo lệnh của ta mà làm, cho dù chúng có dư sức dùng trận pháp mới, cũng không có cách nào chống lại đại quân của ta." Lần này quân đội Đại Thương quân số đông đảo, sau khi trải qua thương tổn vì băng tuyết, vẫn còn lại hơn một nửa, gần mười sáu vạn binh sĩ vẫn bình an vô sự.

Với binh lực nhiều như vậy mà không hạ được một Tây Chu đang thoi thóp, đám tướng lĩnh này có thể bị đày ra biên cương hết được rồi.

Ở một nơi khác, bên ngoài thành Tây Kỳ, Khương Tử Nha sau khi phun ra một ngụm máu, vẫn không thể tìm ra nguyên nhân.

Ngay lúc y định rời khỏi đài đất, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện

một sự biến đổi bất thường.

Bầu trời xanh trong vắt có chút rung động, một vết nứt bỗng nhiên xuất hiện trước mắt Khương Tử Nha.

Vết nứt ấy như một đường rạn trên gương, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vết nứt ngày càng lớn, để lộ ra không gian tối tăm phía sau.

Sắc mặt Khương Tử Nha đại biến, y cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc phía sau vết nứt.

"Không thể nào!" Khương Tử Nha không dám tin vào mắt mình, một đám mây trắng như tuyết bị nứt ra, đám mây đó từ từ mở rộng, biến thành đám mây tuyết đã xuất hiện trên bầu trời thành Tây Kỳ lúc đầu.

Nhưng Khương Tử Nha lại không có cách nào khống chế được đám mây tuyết này.

Cảnh tượng không lâu trước đây diễn ra trên đầu quân đội Đại Thương giờ lại tái hiện trên bầu trời Tây Kỳ.

Lăng băng và lưỡi đao gió như thể không cần tiền mà trút xuống mặt đất bên dưới.

Trong thành Tây Kỳ không chỉ có quân đội mà còn có vô số bá tánh.

Lần này Tây Chu phải trả một cái giá đắt cho những gì mình đã làm.

Dưới đợt tấn công đầu tiên của mây tuyết, người dân Tây Kỳ không có chút năng lực phản kháng nào đã chết và bị thương đến sáu phần, những người còn lại dù có trốn trong nhà cũng không có cách nào tránh được đợt tấn công tiếp theo.

“Hết rồi!

Hết sạch rồi!” Sáu vạn binh sĩ mà Cơ Phát mới chiêu mộ đều đang đóng quân trong và ngoài thành, đợt tấn công của mây tuyết này đã trực tiếp phế bỏ sáu vạn đại quân.

Khương Tử Nha ngồi phịch xuống đất, trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Hy vọng của Tây Chu đã hoàn toàn tiêu tan.

Dù có nỗ lực thế nào cũng không thể khống chế được đám mây tuyết kia, dùng đến trận đồ mà Nguyên Thủy giao cho cũng vô ích.

“Quân hầu!

Quân hầu!” Khương Tử Nha nhớ ra Cơ Phát vẫn còn ở trong thành, vội vàng bò dậy từ dưới đất, bây giờ cũng không còn để ý đến lăng băng và lưỡi đao gió đầy trời, loạng choạng chạy vào trong thành.

Khương Tử Nha biết rằng nếu Cơ Phát chết, vậy thì Tây Chu thật sự không còn chút hy vọng nào.

Thánh chủ vừa chết, vậy thì Phong Thần chi kiếp liền có kết quả sớm.

Y sẽ vạn kiếp bất phục trong cơn thịnh nộ của Nguyên Thủy.

Khương Tử Nha vừa bước vào thành Tây Kỳ liền không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, đâu còn là đô thành của Tây Chu nữa, rõ ràng là một chốn địa ngục.

Trên đường phố đâu đâu cũng là người chết, tứ chi về cơ bản đều không còn nguyên vẹn, không ít người bị đóng băng trong những khối băng, vẫn giữ nguyên bộ dạng khi còn sống, vẻ mặt kinh hoàng trông như thật.

Khương Tử Nha thở dài một hơi rồi tăng tốc chạy về phía phủ

Hầu tước.

Phủ Hầu tước cũng là một mớ hỗn độn, ngay cả nhà cửa cũng sụp đổ không ít.

Chương 323

Người hầu và tỳ nữ đều ngã trên mặt đất, trông như đã tắt thở.

“Quân hầu!

Quân hầu!” Khương Tử Nha gào đến khản cả giọng, âm thanh già nua vang vọng trong phủ Hầu tước trống trải, nhưng mãi vẫn không có hồi âm.

Hồi lâu sau, Khương Tử Nha đến hậu viện, nơi này lại khác hẳn với thế giới bên ngoài, vẫn giữ được dáng vẻ ban đầu.

“Nơi này không bị tổn thương?” Khương Tử Nha biết uy lực của trận pháp Băng Đống do sư tôn ban cho, ngay cả sân viện bên ngoài cũng đã thành phế tích, một khu vườn hoa nhỏ bé không thể nào may mắn thoát nạn được.

“Sư tôn!

Sư tôn đã ra tay rồi sao?” Khương Tử Nha vui mừng nói, bây giờ chỉ có một khả năng này, đó là sư tôn đã ra tay.

Quả nhiên đúng như Khương Tử Nha dự đoán, khi y bước vào khu vườn nhỏ, mây tuyết trên trời liền biến mất không một dấu vết.

“Tử Nha, ngươi làm ta thất vọng.” Giọng nói của Nguyên Thủy và thân ảnh của ông ta cùng lúc xuất hiện trước mặt Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nước mắt già lưng tròng, trực tiếp quỳ xuống đất, liên tục dập đầu với Nguyên Thủy và Cơ Phát đang trong tay ông ta.

Chuẩn Đề đứng bên cạnh Nguyên Thủy lại cười nói: “Việc này cũng không thể trách đệ tử ngươi, e là có Thánh Nhân ra tay, ném cái trận pháp kia từ trên đầu quân đội Đại Thương trở về, mới gây ra tổn

thất trọng đại cho Tây Kỳ." Chuẩn Đề mở lời cầu tình thay cho Khương Tử Nha, Khương Tử Nha toàn thân chấn động, cảm kích nhìn về phía Chuẩn Đề.

Nguyên Thủy chú ý đến ánh mắt của Khương Tử Nha, trong lòng lửa giận ngùn ngụt, lão lừa trọc này, đến lúc này rồi mà còn dám lôi kéo đệ tử của mình ngay trước mặt mình!

Nguyên Thủy cũng biết, hiện tại đệ tử trong Xiển giáo chết và bị thương gần hết, không có người kế thừa, chỉ còn lại một mình Khương Tử Nha coi như còn được, nếu thật sự để Chuẩn Đề lôi kéo về Tây phương giáo, vậy thì Xiển giáo chỉ còn lại một tư lệnh không quân.

"Tử Nha, chuyện lần này không trách ngươi, đứng lên đi, có ta và Chuẩn Đề Thánh Nhân ở đây, Tây Chu sẽ không thua." Nguyên Thủy vô cùng tự tin, cho dù bây giờ Tây Chu tổn thất thảm trọng.

Thánh Nhân đã ra tay, nếu Tây Chu không thể thắng trong đại chiến Phong Thần, ông ta cũng không còn mặt mũi nào xuất hiện trong Hồng Hoang.

Lần này cũng may Nguyên Thủy vừa kịp đến, mới có thể cứu Cơ Phát ra khỏi trận pháp Băng Đống.

Trận pháp Băng Đống là do Nguyên Thủy phát triển, tự nhiên có cách thu hồi nó lại.

Những tổn thất gây ra trong thành Tây Kỳ không thể bù đắp, ngay cả sức mạnh viện trợ cũng không còn.

"Ba vị thê thiếp của ta trước đó nói muốn vào thành dạo chơi, Khương tướng lúc quay về có thấy không?" Cơ Phát sau khi thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, liền bắt đầu lo lắng cho ba người thiếp của mình.

Hồ Cửu Nhi và hai yêu quái ở Hiên Viên Phần đã sớm nhận được cảnh báo, rời đi trước khi Đế Giang chuyển trận pháp Băng Đống đến thành Tây Kỳ.

Lời chúng nói với Cơ Phát là đi dạo loanh quanh trong thành.

Nhưng vừa đi dạo một lát đã không thấy bóng dáng đâu.

Ba yêu quái từ đây cũng hoàn thành sứ mệnh Nữ Oa giao phó, trở về Hiên Viên Phần chờ đợi đại chiến Phong Thần kết thúc, đến lúc đó luận công ban thưởng, tất sẽ có phần của chúng.

Huống hồ Thánh Nhân giáng lâm Tây Kỳ, cho dù thân mang ấn ký Nữ Oa ban cho, cũng khó mà chống lại sự dò xét của Nguyên Thủy.

Một khi bại lộ thân phận, mọi việc đã làm đều đổ sông đổ biển.

Chi bằng nhân lúc trong thành Tây Kỳ hỗn loạn mà trốn thoát.

Cũng may sống cùng Cơ Phát năm sáu năm, lúc rời đi không có chút tình cảm lưu luyến nào, bước chân ra khỏi thành Tây Kỳ vô cùng kiên quyết.

So với việc có thể sắc phong các vị thần, một chút tình cảm yêu đương đối với yêu vật mà nói chẳng đáng là gì.

Từ đầu đến cuối chúng chưa bao giờ động lòng thật sự với Cơ Phát.

Khương Tử Nha nghe Cơ Phát hỏi, có phần hận sắt không thành thép mà nói: "Quân hầu, bây giờ là lúc nào rồi?

Ngài không thể đắm chìm trong mỹ sắc được nữa, phải vực dậy tinh thần, hy vọng cuối cùng của Tây Chu đều đặt trên vai ngài cả!" Cơ Phát tỏ ra không cam lòng, ba yêu quái ở Hiên Viên Phần đã theo bên cạnh y từ trước khi nội chiến Tây Chu bắt đầu, từ đầu đến cuối không rời không bỏ, bây giờ ba yêu quái gặp nguy nan, y lại phải từ

bỏ.

Cơ Phát tỏ rõ thái độ không làm được.

Nhưng trước mặt Thánh Nhân, cũng không cho phép Cơ Phát tùy hứng.

Nói khó nghe một chút, Tây Chu hiện tại, không còn là Tây Chu nữa.

Quyền kiểm soát Tây Chu đã chuyển sang tay Nguyên Thủy ngay khoảnh khắc Thánh Nhân xuất hiện.

Ngay cả Khương Tử Nha vô cùng trung thành với y cũng răm rắp nghe theo lời Nguyên Thủy.

"Tử Nha, đi tập hợp những quân đội còn lại trong thành, ra ngoài thành lập trận." "Chuẩn Đề đạo huynh, mong huynh thông báo cho Tiếp Dẫn đạo huynh tới đây, trận chiến này ta muốn một trận định thắng thua." Nguyên Thủy không chỉ mời Tiếp Dẫn mà còn mời cả Lão Tử.

Một lần nữa tập hợp lại đội hình Thánh Nhân đã xông vào Giới Bài quan lần trước.

Chỉ cần đối phương không dùng đến trận pháp như Vạn Kiếm Tru Tiên Trận, lợi thế nhất định sẽ đứng về phía mình.

Cơ Phát miệng mấp máy mấy lần, cuối cùng cũng có dũng khí hỏi: "Xin hỏi Thánh Nhân, bá tánh trong thành phải xử lý thế nào?" Nguyên Thủy không chút biểu cảm liếc Cơ Phát một cái rồi nói: "Bây giờ là lúc nào rồi, ngươi còn có tâm tư đi quản những kẻ phàm nhân đó sao?

Nếu đại chiến Phong Thần thất bại, họ không còn là tử dân của ngươi nữa, lúc đó ngươi còn có tâm tình đi quản lý họ không?" Một câu nói của Nguyên Thủy trực tiếp khiến Cơ Phát cứng họng.

Trong phút chốc, Cơ Phát rơi vào trầm tư sâu sắc.

Rốt cuộc y yêu thương bá tánh là vì họ là tử dân của mình, hay là thật sự yêu thương?

Cơ Phát vô thức ngẩng đầu, nhìn về phía Phong Thần Đài đã xây dựng trước đó.

Toà Phong Thần Đài được phóng đại vô số lần giờ đây đã trở thành công trình duy nhất còn nguyên vẹn trong thành Tây Kỳ.

Toà kiến trúc đó đã ngưng tụ quá nhiều máu và nước mắt của bá tánh Tây Chu.

Cũng vì toà Phong Thần Đài này, y đã hoàn toàn đoạn tuyệt với những bá tánh đó, cho dù bây giờ có lớn tiếng nói yêu thương bá tánh, cũng không còn ai tin tưởng.

"Xin Thánh Nhân ra tay." Cơ Phát cuối cùng cũng kiên định ý chí của mình, chỉ có trở thành người chiến thắng, mới có tư cách sở hữu lòng trắc ẩn.

Nguyên Thủy hài lòng gật đầu, Cơ Phát không hổ là thánh chủ mà ông ta đã chọn, lúc cần tàn nhẫn thì không hề nương tay.

"Tốt, tiếp theo để xem quân đội Đại Thương có bản lĩnh gì." Khương Tử Nha nhanh chóng tập hợp những đội quân còn sót lại ở ngoài thành, lắt nhắt cộng lại cũng chỉ còn không đến ba vạn người.

Trong ba vạn người đó, phần lớn đều mang vết thương nặng nhẹ khác nhau.

Không ít người được đồng đội dùng cáng khiêng ra ngoài thành tập hợp.

Trừ những thương binh này, những binh sĩ tứ chi kiện toàn và có năng lực chiến đấu chỉ còn chưa đến bảy ngàn người.

Dùng bảy ngàn người để đối đầu với hai mươi vạn đại quân của Đại Thương, gần như là chuyện si tâm vọng tưởng.

Nhưng Nguyên Thủy lại không cho là vậy, theo ông ta, ba vạn người là đủ để đối phó với quân đội Đại Thương.

Chương 324

Ông ta dẫn Khương Tử Nha lên một đài đất được dựng tạm thời, nhìn xuống những binh sĩ xếp hàng lộn xộn bên dưới.

"Sư tôn, những binh sĩ này đa phần đều mang thương tích, người có thể chiến đấu thực sự không nhiều." Nguyên Thủy tự tin mỉm cười, một ngón tay điểm ra, chỉ thấy pháp tắc giữa trời đất cuộn trào, một đám mây mưa ngưng tụ trên đầu các binh sĩ.

Các binh sĩ cũng phát hiện ra tình hình này, định đi tránh mưa, nhưng vì mệnh lệnh mà không dám động đậy.

Mưa phùn nhanh chóng rơi xuống, các binh sĩ phát hiện mình không hề bị ướt như chuột lột, hạt mưa rơi trên người liền thấm vào cơ thể qua lỗ chân lông.

"Vết thương của ta sao lại ngứa thế này?" "Đau!

Đau quá!" Không ít binh sĩ mang thương tích bắt đầu xuất hiện triệu chứng bất thường, chỗ vết thương bắt đầu ngứa ngáy.

Chưa kịp la hét được bao lâu, vết thương của họ đã lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Vết thương của ta lành rồi!" "Của ngươi thì có là gì?

Cánh tay bị đứt của ta đã mọc ra rồi!" "Ta lại có thể đứng lên được rồi, ha ha, ta lại đứng được rồi!" Vết thương của các binh sĩ không chỉ nhanh chóng lành lại, mà ngay cả tứ chi bị đứt cũng mọc ra đầy đủ.

Trong mắt người thường, đây là chuyện vô cùng khó tin, nhưng trong mắt tu đạo sĩ như Khương Tử Nha lại chẳng là gì.

Thánh Nhân ra tay, chữa trị vết thương, tái tạo tứ chi chỉ là chuyện

nhỏ.

Thái Ất Chân Nhân năm xưa bị Chân Long một chưởng đánh nát thân thể thành thịt vụn mà còn có thể tái tạo lại, có thể thấy cảnh giới của Thánh Nhân cao đến mức nào.

Sự thay đổi của các binh sĩ dưới đài không chỉ có vậy.

Không ít binh sĩ bắt đầu cảm thấy sức mạnh cơ thể đang tăng lên nhanh chóng, mỗi khoảnh khắc đều mạnh hơn ít nhất gấp đôi so với trước đó.

Sự thay đổi này thu hút sự chú ý của Khương Tử Nha, y hỏi: "Sư tôn, những binh sĩ phàm nhân này cho dù được cường hóa cũng không thể so được với sức mạnh của tu đạo sĩ, tại sao phải lãng phí pháp lực như vậy?" Nguyên Thủy không trách Khương Tử Nha chất vấn, cười nói: "Nếu không so được với tu đạo sĩ, vậy thì để họ so được là được rồi chứ gì?" Nguyên Thủy ra hiệu cho Khương Tử Nha tiếp tục xem.

Thực lực của một số binh sĩ tăng cường vô cùng nhanh chóng, trong nháy mắt đã mạnh hơn ban đầu gấp năm sáu lần.

Đặt ở thời bình cũng là những cường giả hiếm thấy trên đời.

Nhưng hiện tại bên ngoài thành Tây Kỳ, có ít nhất ba vạn tráng sĩ như vậy.

Dù vậy, vẫn không thể địch lại quân đội Đại Thương.

Nhưng sự cải tạo của Nguyên Thủy đối với các binh sĩ vẫn chưa hoàn thành.

Một số binh sĩ khi sức mạnh tăng trưởng đến đỉnh điểm đột nhiên gầm lên một tiếng, trên người bắt đầu xuất hiện những vằn đen vàng xen kẽ.

Những vằn như vậy thông thường chỉ có thể thấy trên mình hổ,

nhưng bây giờ lại xuất hiện trên người.

Không chỉ có vằn, lông trên người binh sĩ đó ngày càng rậm rạp, miệng và mũi nhô ra, tay chân cũng trở nên thô kệch hơn, trên ngón tay thậm chí còn mọc ra móng vuốt sắc nhọn.

Sau một tiếng gầm lớn, một cái đuôi cứng như roi thép vươn ra từ sau lưng.

"Thành tinh rồi?" "Sao lại biến thành thế này?" "Trông có vẻ lợi hại quá!" Những binh sĩ đã hồi phục vết thương, sức mạnh tăng cường không những không hoảng sợ vì sự biến dị đột ngột, ngược lại còn cảm thấy vô cùng khao khát.

Theo họ thấy, sống trong thời loạn thế này, chỉ có sức mạnh to lớn mới có thể bảo vệ bản thân, bảo vệ gia đình.

Thảm họa mà thành Tây Kỳ phải chịu hôm nay cũng đã nhắc nhở họ, không có sức mạnh, trong những cuộc tấn công như vậy, muốn sống sót cũng chỉ có thể dựa vào may mắn.

"Gào gào!!" Từng tiếng gầm rú vang lên, ba vạn binh sĩ toàn bộ đều xuất hiện biến hóa, từ những con người thuần túy biến thành những sinh vật nửa người nửa thú.

Có binh sĩ biến thành người hổ, có kẻ thành người sói, có người mọc ra cánh và móng vuốt chim ưng, đủ loại hình dạng.

Bây giờ ba vạn binh sĩ trông giống yêu loại hơn là nhân loại.

"Pháp thuật của sư tôn, lại có thể tạo ra hiệu quả như vậy?" Khương Tử Nha được mở rộng tầm mắt.

Y không quan tâm những binh sĩ này sẽ biến thành dạng gì, đã là Nguyên Thủy giúp đỡ từ trước, y sẽ không kén cá chọn canh.

Chỉ cần có thể thắng, cho dù để tất cả binh sĩ này đi chết, y cũng

không một lời oán thán.

Sự biến hóa của ba vạn binh sĩ nhanh chóng hoàn thành, đội quân vốn tử khí trầm trầm trở nên khí thế hung hãn.

"Trong Tiệt giáo có không ít tu đạo sĩ yêu tộc, sức mạnh của chúng mạnh hơn không ít so với tu đạo sĩ nhân tộc bình thường, những năm qua ta đã nghiên cứu không ít những thứ này, những binh sĩ trước mắt chính là một trong những thành quả." "Tuy chỉ có ba vạn, nhưng mỗi người đều mạnh hơn trước gấp mười lần trở lên, muốn đánh bại họ, không có ba mươi vạn đại quân thì căn bản không thể làm được." Nguyên Thủy rất có lòng tin vào bút tích của mình, ba vạn binh sĩ bán yêu này, ngoài sức mạnh thể chất vô cùng cường đại ra, còn mang theo không ít hiệu quả khác.

Ví dụ như những binh sĩ biến dị thành yêu ưng có thể bay trên không trung, có thể triệu hồi lưỡi đao gió để tấn công kẻ địch.

Trừ việc mang một phần đặc trưng của nhân tộc, những binh sĩ này không khác gì yêu tộc.

Chỉ là sự cải tạo như vậy rõ ràng sẽ xúc phạm đến Nữ Oa đã tạo ra con người năm xưa, nói một cách nghiêm khắc, nhân tộc hiện tại đều là tử dân của Nữ Oa, tai họa giáng xuống tử dân của Nữ Oa như vậy, tương đương với việc hoàn toàn kết thù với Nữ Oa.

Nguyên Thủy cũng không sợ kết thù với Nữ Oa, vốn dĩ quan hệ giữa ông ta và Nữ Oa không tốt, lại đại chiến một trận ở Giới Bài quan, hai vị Thánh Nhân đã xé rách mặt nhau.

Điều duy nhất lo lắng là Nữ Oa sẽ vì thế mà hạ giới giúp đỡ Đại Thương, ra tay với mình.

Nguyên Thủy hiện tại vẫn nhớ Nữ Oa năm xưa vì Trụ Vương khinh nhờn thánh tượng mà nổi trận lôi đình, hạ lệnh muốn diệt Đại

Thương.

Đây cũng chỉ là một chút an ủi tâm lý của Nguyên Thủy mà thôi.

Về điểm diệt Đại Thương, mục tiêu của Nguyên Thủy và Nữ Oa đều giống nhau, chỉ là Nữ Oa sau khi biết Đế Giang chuyển thế thì chỉ giả vờ mà thôi.

Nguyên Thủy nói với Khương Tử Nha: "Ba vạn binh sĩ bán yêu giao cho ngươi, ngươi thông thạo binh thư, có nhiều kinh nghiệm về bày binh bố trận, tin rằng sẽ không làm ta thất vọng nữa." Khương Tử Nha cúi đầu lĩnh mệnh, quay người đối với ba vạn binh sĩ bán yêu nói: "Một vạn tướng sĩ theo ta xuất phát, một vạn hướng nam, một vạn hướng bắc, chia làm ba đường tấn công quân đội Đại Thương." Thực lực của ba vạn binh sĩ bán yêu Khương Tử Nha đã tận mắt chứng kiến, một vạn binh sĩ đối đầu chính diện là đủ rồi, y muốn tranh thủ trong trận chiến lần này tiêu diệt toàn bộ lực lượng hữu sinh của quân đội Đại Thương.

Khương Tử Nha nói với Nguyên Thủy: "Sư tôn, thực lực của những binh sĩ bán yêu này quả thực có thể sánh với tu đạo sĩ, đối phó binh sĩ bình thường thì thừa sức, nhưng đối mặt với những tu đạo sĩ có nhiều pháp thuật, thực lực mạnh mẽ thì có phần lực bất tòng tâm." Nguyên Thủy nói: "Tu đạo sĩ do ta và các Thánh Nhân khác ra tay, ngươi không cần lo lắng." Khương Tử Nha không còn lời nào để nói, sư tôn y hoàn toàn xé rách mặt mũi, lấy thân phận Thánh Nhân tự mình ra tay với những tu đạo sĩ có thực lực và địa vị thua xa mình.

Sau trận chiến này, e rằng mặt mũi của Xiển giáo trong Hồng Hoang đều mất sạch.

"Sư tôn, nếu ngài ra tay, Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt giáo tất nhiên sẽ tham gia." Khương Tử Nha chỉ là nhắc nhở một câu, nhưng cuối cùng vẫn tin tưởng vào Nguyên Thủy.

Bốn vị Thánh Nhân cùng ra tay, một Thông Thiên Giáo Chủ chẳng phải là một đĩa rau nhỏ sao.

Nhưng sau khi nghe lời Khương Tử Nha, sắc mặt Nguyên Thủy trở nên vô cùng khó coi, không phải lời của Khương Tử Nha không đúng.

Lần trước chính là bốn vị Thánh Nhân cùng ra tay, dưới sự liên thủ của Thông Thiên và Nữ Oa, họ đã chịu thiệt lớn!

Bây giờ nhắc lại chuyện cũ, Khương Tử Nha không biết chuyện này, nhưng sắc mặt Nguyên Thủy xanh trắng trông rất khó coi.

"Sư đệ, ta đến rồi." Lão Tử xuất hiện bên cạnh Nguyên Thủy, gật đầu với Khương Tử Nha.

Theo lý, thân phận như Khương Tử Nha căn bản sẽ không được Lão Tử coi trọng, nhưng Khương Tử Nha lại là người được Nguyên Thủy chọn để chủ trì Phong Thần, thân phận tự nhiên khác với các đệ tử khác.

"Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhị thánh khi nào đến?" Lão Tử hỏi.

Bốn vị Thánh Nhân lần thứ hai hợp tác.

Chương 325

Lần hợp tác trước chỉ có thể dùng từ tồi tệ để hình dung, lần này hy vọng có thể tốt hơn một chút.

Là đệ tử thân cận nhất của Hồng Quân, Lão Tử tự nhiên hiểu rõ ý nghĩa của Phong Thần chi kiếp lần này, vì vậy khi Nguyên Thủy mời, ông cũng không màng đến chuyện hợp tác lần trước, lại một lần nữa gia nhập đội ngũ Thánh Nhân.

Nghe Lão Tử nhắc đến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, sắc mặt Nguyên Thủy cũng không khá hơn, dù sao lần hợp tác trước cũng là vì hai vị Thánh Nhân Tây phương lâm trận đào thoát mới dẫn đến thất bại.

"Hai vị đạo hữu, lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lần lượt hiện thân.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhị thánh mặt dày, sớm đã đến ngoài thành Tây Kỳ, cũng nghe được cuộc thảo luận của Lão Tử và Nguyên Thủy, lúc này hiện thân lại không hề coi những lời đó là chuyện gì.

"Hai vị đạo hữu, lần hợp tác trước nơi Cực Lạc của ta đã tổn thất một tôn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, chúng ta lần này đến đây là để báo cho hai vị biết, Tây phương giáo của ta không có khả năng tiến hành lần hợp tác này nữa." Chuẩn Đề vừa xuất hiện đã đưa ra yêu cầu.

Nguyên Thủy vừa nghe, lập tức lửa giận ngùn ngụt.

"Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bị mất thì liên quan gì đến chúng ta?

Muốn đổ tội lên đầu ta, ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của Xiển giáo ta!" Mức độ không biết xấu hổ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhị

thánh vượt xa tưởng tượng của Nguyên Thủy.

Chuẩn Đề tiếp lời: "Nếu không phải ta nhận lời mời của đạo hữu đến trợ trận, cũng sẽ không dẫn đến việc trong nhà không có người trông coi, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bị mất." "Chẳng lẽ ngươi muốn ta đưa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cho ngươi sao?" "Nếu thái độ như vậy, đại chiến Phong Thần lần này mời các ngươi về đi, ta dù có thua đại chiến Phong Thần, cũng sẽ không để các ngươi được một chút lợi ích nào." Thái độ cứng rắn như vậy của Nguyên Thủy khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều ngẩn ra, nếu thật sự làm căng như vậy, họ sẽ không có chút lợi ích nào.

Tiếp Dẫn cười giảng hòa: "Đạo hữu hiểu lầm rồi, ta không hề đổ lỗi việc mất Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên lên đầu đạo hữu." "Chỉ là ta hy vọng lần này có thể phân phối lợi ích cho tốt, để tránh lúc đó có tổn thất." Nguyên Thủy liếc nhìn Lão Tử, Lão Tử khẽ gật đầu, tỏ ý không có dị nghị.

Nguyên Thủy liền nói: "Được, ta biết Tây phương giáo vẫn luôn thiếu người, hai vị Thánh nhân Tây phương cũng vì việc thu nhận đệ tử mà hao tổn tâm sức, đại chiến Phong Thần lần này, chỉ cần bắt được đệ tử Tiệt giáo, ta đều nhường cho Tây phương giáo, dù làm nô bộc hay làm đệ tử, tùy các ngươi." Nguyên Thủy lần này đã ra giá lớn, đem toàn bộ tù binh Tiệt giáo cho Tây phương giáo.

Tiếp Dẫn trầm ngâm một lát rồi nói: "Ta muốn Khổng Tuyên." Sức chiến đấu của Khổng Tuyên trong quân đội Đại Thương được xếp vào hàng đầu, một tay Ngũ Sắc Thần Quang có thể quét sạch mọi thứ, dưới Thánh Nhân gần như không có đối thủ.

"Khổng Tuyên cùng Tây phương giáo ta có duyên, vì vậy ta muốn độ hóa hắn." Cái gọi là có duyên chẳng qua là một câu nói bừa, những lời như vậy lừa phàm nhân thì được, nói những lời như vậy với

Thánh Nhân quả thực là sỉ nhục trí tuệ của Thánh Nhân.

"Ha ha, nếu ngươi có thể thu phục Khổng Tuyên, ta nhất định sẽ không tranh với ngươi, nhưng nếu Khổng Tuyên muốn quy thuận Xiển giáo ta, đừng trách ta không khách khí." Nguyên Thủy cười lạnh nói.

Thủ hạ mạnh mẽ như Khổng Tuyên ai cũng muốn, nếu để Tây phương giáo lấy đi, vậy thì thực lực của Tây phương giáo nhất định sẽ được nâng cao đáng kể.

Bốn vị Thánh Nhân đang vì phân chia lợi ích mà cãi nhau kịch liệt, theo họ thấy, trận đại chiến Phong Thần này có họ ra tay nhất định sẽ không có sai sót.

"Được, vậy quyết định như vậy đi, chúng ta mau đến chiến trường thôi." Ở một nơi khác, Đế Giang sau khi để lại một phần binh sĩ bị thương nặng ở lại dưỡng thương, liền dẫn đại bộ đội tiếp tục tiến về Tây Kỳ.

Đế Giang trấn giữ trung quân, hai bên có Khổng Tuyên và Văn Trọng, phía sau có Viên Hồng và Ô Văn Hóa hộ vệ, phía trước đại quân có Thổ Hành Tôn vừa được thăng quan đi mở đường.

"Đại vương, phía trước mười dặm có địch tình!" Thổ Hành Tôn phụt một tiếng chui ra từ trong đất, đầu tóc rối bời chạy đến trước mặt báo cáo.

Nếu không phải tọa kỵ của Đế Giang hiện tại là do Chân Long biến thành, những con ngựa bình thường đã sớm bị dọa sợ.

Chân Long bất mãn nói với Thổ Hành Tôn: "Chuột đất, lần sau có thể báo trước một tiếng rồi hãy chui lên được không?" Thổ Hành Tôn bị gọi là chuột đất cũng không dám nổi giận, liên tục xin lỗi Chân Long.

Đế Giang vỗ vỗ đầu Chân Long, nói: "Không sao, quân tình khẩn cấp, mau nói đi." Thổ Hành Tôn vội vàng nói: "Đại vương, phía trước quân ta mười dặm xuất hiện địch tình, trông có vẻ ít nhất có một vạn quân mã." "Chỉ có một vạn?" Thổ Hành Tôn nói: "Chỉ có một vạn, nhưng đội ngũ này có chút kỳ quái." "Ta nhìn từ xa, hình thể của những binh sĩ đó không giống nhân tộc, mà giống yêu tộc, có không ít binh sĩ giương cánh bay trên trời." "Yêu tộc?" Đế Giang suy nghĩ một lát, phát hiện trong ký ức của mình Hồng Hoang không có quần lạc yêu tộc quy mô lớn như vậy tồn tại.

Kể từ sau đại chiến giữa nhân tộc và yêu tộc lần trước, yêu tộc đã bị trọng thương, cho dù mấy ngàn năm đã qua, hiện tại vẫn chưa hồi phục nguyên khí.

Nhiều nhất là có hai ba nhóm ở một số ngóc ngách của Hồng Hoang mà thôi.

Việc có thể tập hợp được số lượng lớn như vậy gần như là chuyện không thể.

"Chỉ có phía chính diện có tin tức, các hướng khác có tình hình gì không?" Hành quân tác chiến không thể chỉ lo chuyện trước mắt, cần phải mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương.

Khổng Tuyên lập tức bay lên phía trước hỏi thăm trinh sát, vừa hay các trinh sát được phái đi đã trở về, những trinh sát này không ai là không toàn thân đẫm máu.

"Chuyện gì vậy?

Mau nói." "Đại vương, chúng tôi đã gặp binh sĩ của Tây Chu, quá lợi hại, huynh đệ của tôi chỉ một lần chạm mặt đã gần như toàn bộ chết dưới tay chúng." "Trông như dã thú biến thành người, có lông lá, có đuôi, có móng vuốt sắc nhọn, tôi đã dốc toàn lực mới thoát khỏi tay chúng." Các trinh sát ở cánh trái và cánh phải của đại quân cũng báo

cáo, xem ra những binh sĩ yêu tộc quỷ dị của Tây Chu không chỉ có một vạn ở phía chính diện, mà hai bên sườn cộng lại có tổng cộng ba vạn.

"Cho rằng dựa vào ba vạn binh sĩ yêu tộc là có thể nuốt chửng mười bảy vạn đại quân của ta sao?

Đúng là si tâm vọng tưởng!" Khổng Tuyên vô cùng khinh thường số lượng kẻ địch.

Những binh sĩ này tuy chỉ là người thường, nhưng đều là tinh anh của Đại Thương, không phải binh sĩ tầm thường có thể so sánh được.

Văn Trọng nói: "Không thể khinh địch, Khương Tử Nha đã dám đem ba vạn binh sĩ yêu tộc ra đối kháng với chúng ta, vậy có nghĩa là hắn có tự tin có thể dựa vào ba vạn binh sĩ yêu tộc để giành thắng lợi." "Văn thái sư nói có lý, tôi đề nghị phái thêm trinh sát, dò xét rõ số lượng địch quân rồi hãy quyết định." Lý Tĩnh chọn phương án thiên về ổn thỏa.

Đế Giang lúc này nói: "Khương Tử Nha muốn ba mặt tấn công đại quân ta, hợp vây quân ta lại một chỗ, vậy thì ta sẽ như ý hắn." "Văn thái sư, thông báo toàn quân lập trận tại chỗ." "Thổ Hành Tôn, dẫn các tu đạo sĩ hệ Thổ chỉnh lý địa hình, nâng cao vị trí của đại quân ta, ta muốn cho bọn binh sĩ kia nếm thử ưu thế địa hình." "Những người còn lại, ai làm việc nấy." Một đám tướng lĩnh lĩnh mệnh lui xuống, đại quân nhanh chóng hành động, kết thành một trận hình tròn, lấy sức nhàn chống quân địch mệt mỏi.

Trong lều lớn trung quân, Đế Giang nhìn Thông Thiên đột nhiên xuất hiện trước mắt, hỏi: "Sao đột nhiên lại chạy đến đây?" Thông Thiên cười nịnh nọt nói: "Đại ca, chẳng phải ta lo lắng cho tình hình đại chiến Phong Thần sao?

Đặc biệt đến xem có cần giúp gì không?" Đế Giang lắc đầu nói:

“Tạm thời không cần, thay vì đến đây góp vui, chi bằng giúp ta giữ kỹ Giới Bài quan.” Thông Thiên đắc ý cười nói: “Đại ca có điều không biết, ngày đó Nguyên Thủy cùng ba vị Thánh Nhân khác cùng xông vào Giới Bài quan, muốn tiến vào Triều Ca, nhưng đã bị ta và đại tẩu liên thủ ngăn lại.” Thông Thiên vừa nói, vừa lấy ra bốn thanh thần kiếm và một tấm trận đồ.

“Tru Tiên Kiếm Trận mà đại ca sớm đã dặn ta luyện chế, trận đại chiến lần này sẽ quyết định người thắng cuộc của cả đại chiến Phong Thần, vì vậy cũng vô cùng quan trọng.” “Có Tru Tiên Kiếm Trận, phần thắng của đại ca sẽ cao hơn rất nhiều.” Đã là Nguyên Thủy và bốn vị Thánh Nhân khác liên thủ, vậy thì lần này có thể sẽ gặp lại.

Có Tru Tiên Kiếm Trận trong tay, Đế Giang cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Ta nhớ Tru Tiên Kiếm Trận nếu đối mặt với bốn vị Thánh Nhân cùng lúc ra tay sẽ dễ dàng bị phá vỡ mà.” “Lần trước rốt cuộc đã thắng như thế nào?” Thông Thiên mặt đỏ bừng, tưởng rằng có thể giấu được.

“Đại tẩu đã dùng Tạo Hóa đại đạo gia nhập vào Tru Tiên Kiếm Trận của ta, khiến Tru Tiên Kiếm Trận xảy ra diễn hóa, biến thành Vạn Kiếm Tru Tiên Trận.” Trận nhãn của Tru Tiên Kiếm Trận chính là bốn thanh thần kiếm, khi Tạo Hóa đại đạo của Nữ Oa gia nhập vào trong đó, bốn thanh thần kiếm liền biến thành hàng ngàn vạn thanh.

Một thanh thần kiếm có thể đối phó một Thánh Nhân, vậy thì Vạn Kiếm Tru Tiên Trận cần đến hàng vạn Thánh Nhân mới có thể đối phó.

Trong Hồng Hoang tính toán kỹ lắm cũng không đến ba mươi vị Thánh Nhân, vì vậy, Vạn Kiếm Tru Tiên Trận ở Hồng Hoang có thể nói là trận pháp mạnh mẽ vô giải.

Chỉ là hiện tại Nữ Oa đã trở về Thiên Cung trấn thủ, sẽ không dễ dàng hạ giới ra tay tương trợ.

Bên cạnh Đế Giang cũng chỉ có Tru Tiên Kiếm Trận có thể sử dụng.

Nhưng đối với Đế Giang mà nói, Tru Tiên Kiếm Trận là đủ rồi.

"Được, lần này ngươi hãy vì ta mà áp trận, nếu Nguyên Thủy dám đến, vậy thì ta sẽ khiến hắn có đi không có về." Đế Giang đã quyết định, trận đại chiến lần này tuyệt đối sẽ không tha cho Nguyên Thủy và các Thánh Nhân khác.

Mấy Thánh Nhân này ba ngày hai bữa lại tìm đến gây phiền phức cho y, Đế Giang dù là Thánh Nhân cũng có ba phần hỏa khí.

Thông Thiên nghe vậy vui mừng khôn xiết.

Nếu Nguyên Thủy và các Thánh Nhân đó bị Đế Giang diệt, vậy thì cả Hồng Hoang sẽ chỉ có một tôn giáo, muốn thu bao nhiêu môn đồ thì thu bấy nhiêu.

Hạt giống một nhà độc đại từ đó đã được gieo vào lòng Thông Thiên.

Ở một nơi khác, đội tiên phong do Lý Tĩnh dẫn đầu nhanh chóng nhìn thấy đại quân bán yêu đang ào ạt lao về phía trận địa.

"Cảnh tượng này dù có tận mắt chứng kiến cũng cảm thấy vô cùng chấn động!" Lý Tĩnh không khỏi tự chủ mà cảm thán.

Nhân tộc hiện tại gần như chưa ai trải qua đại chiến giữa hai tộc nhân và yêu năm xưa, cũng chưa từng chứng kiến cảnh tượng hùng vĩ của yêu tộc và nhân tộc tràn ngập trời đất hỗn chiến với nhau.

Không chỉ Lý Tĩnh, các tướng lĩnh và binh sĩ khác khi nhìn thấy những binh sĩ hình thù kỳ quái của Tây Chu cũng không khỏi hít một

ngụm khí lạnh.

Chương 326

Những thứ này có thể gọi là người được không?

Xông lên phía trước nhất có người sói, có hổ, mấy người vung vẩy vòi dài, mọc ngà voi là người voi, trên trời bay lượn là những bán yêu mang huyết thống của các loại chim chóc, mênh mông cuồn cuộn, che kín cả bầu trời.

Ba đường đại quân bán yêu hội tụ tại một chỗ cách quân đội Đại Thương một dặm thì dừng lại.

Khương Tử Nha cảm thấy khá bực bội, vốn dĩ theo kế hoạch của y, ba đường đại quân bán yêu sẽ hành động riêng lẻ, khiến quân đội Đại Thương lo bên này mất bên kia, nhưng quân đội Đại Thương lại vô cùng linh hoạt, sau khi dò xét được tin tức đã lập tức lợi dụng tu đạo sĩ để thay đổi địa hình.

Hiện tại, thứ Khương Tử Nha phải đối mặt là một vùng đồi núi liên miên, y ở vị trí thấp, tấn công quân đội Đại Thương cần phải ngửa mặt lên mà đánh.

Trước trận liệt của quân đội Đại Thương đã dựng lên một bức tường đất cao bằng người, có thể phòng bị quân đội Tây Chu xung kích.

Đây đâu phải là một trận tao ngộ chiến, quả thực biến thành công thành chiến rồi!

Dù là công thành chiến, cũng không thể lùi bước.

Khương Tử Nha cưỡi Tứ Bất Tượng từ trong quân trận đi ra.

“Ta là thừa tướng Tây Chu Khương Tử Nha, Đại Thương vô đạo, các ngươi còn không mau mau bó tay chịu trói?” Tiếng gọi trận của

Khương Tử Nha vang vọng trên chiến trường, trong trận địa quân đội Đại Thương là một mảnh yên tĩnh, rõ ràng không có ai muốn đáp lại.

Khương Tử Nha cảm thấy một trận xấu hổ, ánh mắt của các binh sĩ bán yêu sau lưng khiến y mặt đỏ như lửa đốt.

"Đại quân các ngươi chẳng lẽ không có một tướng lĩnh nào dám ra đánh sao?

Đúng là quá yếu đuối!" Khương Tử Nha chỉ là một người đọc sách, lời khiêu khích nói ra cũng không có lực đạo.

Hồi lâu sau, Viên Hồng mới vác một cây côn sắt đỏ rực từ trong quân trận đi ra.

"Lão già Khương Tử Nha, có chút bản lĩnh cũng dám gọi trận, mau mau quay về đi, không thì Viên gia gia một gậy đánh chết ngươi, Tây Chu sẽ không còn thừa tướng nữa đâu." Lời của Viên Hồng khiến mọi người phá lên cười ha hả.

Sắc mặt Khương Tử Nha ngưng trọng, đại danh của Viên Hồng y đã từng nghe qua.

Viên Hồng là bạch viên đắc đạo hóa thành hình người, được Thượng cổ Tổ Vu Đế Giang thu làm đệ tử, sau khi Đế Giang đảm nhiệm vị trí Ngọc Đế, y liền trở thành đại tướng của Thiên Cung.

Trong Phong Thần chi kiếp lần này, y hạ phàm đầu quân cho Đại Thương, được Đại Thương trọng dụng trở thành một đại tướng.

Theo tin tức đáng tin cậy, vũ khí của Viên Hồng là một cây tấn thiết côn, nhưng cây gậy trong tay Viên Hồng hiện tại rõ ràng không phải tấn thiết côn bình thường.

Khương Tử Nha cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc trên cây gậy đó.

“Tác phẩm của Vân Trung Tử sư thúc!” Vân Trung Tử được mệnh danh là đại sư luyện bảo, ngay cả cây Đả Thần Tiên giả trong tay Khương Tử Nha cũng là do Vân Trung Tử chế tạo, nhưng y không hề nhớ Vân Trung Tử có chế tạo binh khí cho Viên Hồng.

“Lão già Khương Tử Nha không phải là cảm thấy hứng thú với cây gậy của ta chứ?” “Ta nói cho ngươi biết, cây gậy này không tầm thường đâu, là thứ một lão tặc đạo bố trí trên Tuyệt Long lĩnh, bị Khổng Tuyên sư huynh của ta quét đi, đem tám cây cột nối lại với nhau, biến thành cây Hỏa Vân Bổng này của ta.” “Ha ha, thế nào, lợi hại không?” Viên Hồng khoe khoang khiến Khương Tử Nha hai mắt đỏ hoe, y nhận ra thứ đó không phải cái gì khác, chính là Thông Thiên Thần Hỏa Trụ do Vân Trung Tử phụng mệnh Nguyên Thủy Thiên Tôn chế tạo ra.

Không ngờ lại rơi vào tay Viên Hồng.

Các đồng môn Xiển giáo đều chết trong quân đội Đại Thương, Khương Tử Nha giận không thể át, gầm lên một tiếng vung Đả Thần Tiên xông lên.

Tứ Bất Tượng cũng thần tuấn, vừa xông tới vừa cúi đầu, dùng sừng thú sắc nhọn nhắm thẳng vào Viên Hồng, dường như cũng muốn đâm cho y một nhát thấu tim.

Viên Hồng lại không sợ, hét lớn một tiếng, cây gậy đỏ rực một gậy đập xuống.

“Keng!!” Một tiếng vang lớn, Đả Thần Tiên và Hỏa Vân Bổng va chạm vào nhau, tóe ra vô số tia lửa.

“Bùm” một đám mây lửa từ Hỏa Vân Bổng phun ra, bao trùm lấy Khương Tử Nha đang không kịp đề phòng.

“Ti bỉ!” Khương Tử Nha giận dữ hét lên, thi triển thuật pháp, dập

tắt ngọn lửa.

Chỉ một lát sau, người y đã bị đốt cháy lỗ chỗ, đâu còn phong thái của thừa tướng Tây Chu.

Khương Tử Nha đâu còn lo được nhiều như vậy, cây gậy lớn của Viên Hồng lại một lần nữa tấn công tới, y không thể không vung Đả Thần Tiên nghênh chiến.

Võ nghệ của Khương Tử Nha không tồi, nhưng đối mặt với Viên Hồng tu luyện Cửu Chuyển Thần Công, có phần không đủ sức.

"Lão già Khương Tử Nha, mau mau đầu hàng đi!" Viên Hồng đẩy lùi Khương Tử Nha rồi cười ha hả.

Võ nghệ của Khương Tử Nha vốn không tinh, dựa vào Đả Thần Tiên trong tay cũng có thể đánh bại Viên Hồng.

Nhưng Đả Thần Tiên đã sớm bị Khổng Tuyên quét đi, cây trong tay y hiện tại thực chất là hàng nhái do Vân Trung Tử giúp chế tạo.

Uy lực tuy không nhỏ, nhưng so với Đả Thần Tiên gốc thì kém hơn không chỉ một bậc.

Cây Hỏa Vân Bổng trong tay Viên Hồng cũng là Thông Thiên Thần Hỏa Trụ do Vân Trung Tử chế tạo, nhưng phẩm chất và đẳng cấp lại mạnh hơn cây Đả Thần Tiên nhái này rất nhiều.

Hai người giao thủ chưa được mấy hiệp, Đả Thần Tiên đã xuất hiện vết nứt.

Viên Hồng cũng không thừa thắng truy kích, thu lại Hỏa Vân Bổng cười ha hả: "Đường đường là thừa tướng Tây Chu, lại dùng binh khí kém chất lượng như vậy, thật là nực cười." "Chi bằng gia nhập Đại Thương của ta, đồ tốt tùy ngươi chọn." "Ta nhớ chỗ Khổng Tuyên sư huynh cũng có một cây Đả Thần Tiên, nếu ngươi đầu hàng ta, cây Đả Thần Tiên đó sẽ là của ngươi." Cây Đả Thần Tiên đó vốn là của ta!

Khương Tử Nha trong lòng gầm thét.

Sự sỉ nhục của Viên Hồng khiến y vô cùng phẫn hận, hận không thể bây giờ xé xác Viên Hồng thành từng mảnh.

Nhưng thấy đánh không lại, Khương Tử Nha đâu có ngu mà cứng đối cứng với Viên Hồng.

Đả Thần Tiên dốc toàn lực vung về phía trước, Viên Hồng ngoài miệng tuy tỏ ra nhẹ nhàng, nhưng đối mặt với đòn tấn công của Khương Tử Nha vẫn thận trọng đối đãi.

Viên Hồng giơ tay lên đỡ, lại phát hiện lực đạo của Khương Tử Nha đã nhẹ đi rất nhiều.

Chưa kịp hoàn hồn, Khương Tử Nha đã thúc Tứ Bất Tượng chạy về trong trận liệt của mình.

"Lão già vô sỉ!

Có bản lĩnh thì ra đây đánh tiếp một trận nữa!" Viên Hồng la hét thế nào cũng không gọi được Khương Tử Nha ra.

Khương Tử Nha chạy về trận địa khinh thường cười một tiếng với Viên Hồng, vung tay lớn hạ lệnh: "Toàn quân xuất kích, khiến hắn có đi không có về!" Binh sĩ bán yêu đã sớm không đợi được nữa, Khương Tử Nha vừa ra lệnh, chúng liền gầm lên giận dữ xông về phía quân đội Đại Thương.

"Lập trận, trường mâu, dựng!" Đối mặt với sự xung kích của kẻ địch, với tư cách là tướng lĩnh, Lý Tĩnh không hề hoảng loạn.

Y ra lệnh cho lính trường mâu dựng mâu lên, nhắm thẳng vào các binh sĩ bán yêu đang xông tới.

"Giết!" Binh sĩ bán yêu đối mặt với những ngọn trường mâu dày đặc không những không lùi bước, ngược lại còn không màng gì mà

xông lên.

“Phụt!” “Phụt!” Tiếng trường mâu đâm xuyên qua da thịt không ngớt bên tai.

Nhưng binh sĩ bán yêu chỉ cúi đầu nhìn vào vị trí bị đâm, nhe răng cười nanh ác, rồi một tay nắm lấy ngọn trường mâu, dùng sức kéo mạnh, kéo cả binh sĩ sau tường đất cùng ngọn trường mâu ra ngoài.

“A!” Một tiếng hét thảm, móng vuốt sắc nhọn của binh sĩ bán yêu đã kết liễu tính mạng của binh sĩ đó.

Binh sĩ bán yêu khát máu hít một hơi không khí đầy mùi tanh, cười lớn một cách khoan khoái rồi lao vào trận địa quân đội Đại Thương.

Chương 327

"Giết!

Giết hết chúng!" Không chỉ binh sĩ bán yêu đang gầm thét, binh sĩ của y cũng đang gào thét.

Dù đồng đội đứng trước mặt bị giết, vẫn có người xông lên thay thế.

Nhưng sức mạnh cá thể thực sự chênh lệch quá nhiều.

Mười mấy binh sĩ bình thường đồng tâm hiệp lực mới giết được một binh sĩ bán yêu.

Nhưng những binh sĩ bán yêu này có đến ba vạn, trong khi họ giết một binh sĩ bán yêu, hiệu suất giết người của binh sĩ bán yêu còn cao hơn.

"Không được lùi!" "Chúng ta có thể thắng!" "Giết!

Vì Đại Thương!" Ưu thế địa lợi nhanh chóng bị binh sĩ bán yêu dùng sức mạnh cá nhân vượt trội hơn san bằng, nhưng binh sĩ Đại Thương lại không hề lùi bước, thà chết trên trận địa cũng phải cắn một miếng thịt của binh sĩ bán yêu.

Lý trí của binh sĩ bán yêu phần lớn đã bị yêu tộc trong người đồng hóa.

Thấy máu tươi lại càng cuồng bạo hơn, giết người không hề nương tay.

"Giết sạch!

Giết sạch toàn bộ!" Khương Tử Nha cũng xông vào trận vung vẩy Đả Thần Tiên chém giết binh sĩ Đại Thương.

Sự dũng mãnh của binh sĩ bán yêu khiến y nhìn thấy hy vọng.

Binh sĩ nhân tộc bình thường căn bản không phải là đối thủ của binh sĩ bán yêu, ý chí của binh sĩ Đại Thương dù kiên định đến đâu cũng không thể ngăn cản được sự tàn sát của binh sĩ bán yêu.

Ba vạn binh sĩ bán yêu cùng lúc xông lên, chỉ một lần chạm mặt, Đại Thương đã có bốn vạn binh sĩ tử trận.

Binh sĩ bán yêu tổn thất chưa đến trăm người.

Tỷ lệ trao đổi như vậy, dù quân đội Đại Thương có hao hết cũng không hao hết được binh sĩ bán yêu.

Khương Tử Nha càng giết càng hưng phấn, y xông vào đám đông như vào chỗ không người, binh sĩ chết dưới tay y không có một trăm cũng có mấy chục.

Lý Tĩnh nhìn thấy tình hình chiến sự hỗn loạn phía trước mà tức giận không thôi, không ngừng điều chỉnh trận hình và chiến thuật, nhưng đối mặt với những binh sĩ bán yêu mạnh hơn người thường quá nhiều, thực sự không có cách nào.

"Tu đạo sĩ, lên!

Giết sạch đám binh sĩ này cho ta!" Lý Tĩnh chỉ có thể để tu đạo sĩ lên sân, nếu không chưa đầy một canh giờ, quân đội Đại Thương sẽ toàn quân bị diệt.

Không ít tu đạo sĩ từ trong đội ngũ thi triển thuật pháp bay ra, lấy ra binh khí của mình, thi triển ngũ hành thuật pháp tấn công binh sĩ bán yêu.

"Yêu nghiệt, xem kiếm!" Một nữ đạo sĩ tay cầm một thanh kiếm sắc bén sáng loáng một kiếm chém bay đầu một binh sĩ bán yêu.

"Ha ha ha, cũng chỉ có thế mà thôi!!" "Gào" Nữ đạo sĩ đang đắc ý

thì một người hổ cách đó không xa quay người bổ nhào tới, cái miệng lớn như chậu máu liền cắn vào cổ họng mềm mại của cô.

Không cho nữ đạo sĩ cơ hội giãy giụa, người hổ liền cắn chết nữ đạo sĩ, quay sang tấn công mục tiêu tiếp theo.

Những tu đạo sĩ bay trên không trung vừa chuẩn bị thi triển pháp thuật, liền thấy một mảng bóng đen bao trùm trên đầu, vô số người chim lao xuống.

Vừa có móng vuốt sắc nhọn, vừa có mỏ nhọn, không ít tu đạo sĩ mặt đầy máu me mà rơi xuống.

"Thủy long phược!" Một tu đạo sĩ hét lớn một tiếng, triệu hồi hai con rồng nước tấn công về phía chiến trường, trên đường đi nuốt chửng không ít binh sĩ bán yêu, nhưng đồng thời cũng có không ít binh sĩ Đại Thương bị cuốn vào trong đó.

Lý Tĩnh lập tức ngăn chặn loại thuật pháp này: "Cẩn thận đừng làm bị thương người mình!

Nhắm vào những kẻ địch kia!" Nếu cứ tiếp tục như vậy, số người mà những tu đạo sĩ này ngộ thương có lẽ còn nhiều hơn số người mà binh sĩ bán yêu giết.

"Ăn một gậy của ta!" Viên Hồng trên chiến trường giết đến sắp điên rồi.

Dưới cây Hỏa Vân Bổng, không một binh sĩ bán yêu nào có thể sống sót, chỉ cần một gậy gõ xuống, liền có một binh sĩ bán yêu bị đập nát đầu.

Một cú quét ngang, xung quanh y lập tức trống không, chưa dùng đến hai ba hiệp, trong vòng bán kính mười mét quanh y đã không còn bóng người.

"Lũ rác rưởi này cũng biết sợ, huynh đệ đừng hoảng, giết!" Sự tồn

tại như Viên Hồng cuối cùng vẫn là điểm tựa cho sĩ khí, để các binh sĩ bình thường thấy rằng, vẫn còn hy vọng.

Ô Văn Hóa cách Viên Hồng không xa còn lợi hại hơn.

Cây côn sắt trong tay y chỉ cần đập xuống, ít nhất hai ba tên binh sĩ bán yêu sẽ bị đập thành thịt nát.

Cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

"Ha ha ha, thống khoái!

Thống khoái!" Khương Tử Nha cũng chú ý đến những tổn hại mà các tu đạo sĩ mạnh mẽ này gây ra cho binh sĩ bán yêu, vội vàng chỉ huy các binh sĩ bán yêu gần đó bao vây lại, lợi dụng số đông để bào mòn Viên Hồng đến chết!

Binh sĩ bán yêu không màng đến uy lực của Hỏa Vân Bổng, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Khương Tử Nha, lao về phía Viên Hồng và Ô Văn Hóa, liên tục công kích lên người Viên Hồng và Ô Văn Hóa.

Thường nói, hai tay khó địch bốn quyền, huống hồ là trăm quyền, ngàn quyền.

Các tu đạo sĩ tham gia, người chim trên trời và lính bộ dưới đất bắt đầu giảm dần, do có tướng sĩ huynh đệ của Đại Thương, uy lực thuật pháp của các tu đạo sĩ giảm đi, đồng thời phải chống đỡ các đòn tấn công từ các hướng khác.

Chỉ thấy Khổng Tuyên không ngừng phóng ra uy áp, động tác của người chim trên không bắt đầu chậm lại rất nhiều, đồng thời Đế Giang lại cho các tu sĩ Tiệt giáo tu luyện từ cây cỏ tham gia, bất cứ lúc nào cũng có thể trị liệu cho các tu đạo sĩ.

Viên Hồng và Ô Văn Hóa truyền lệnh cho tướng sĩ bảo vệ các tu đạo sĩ, trên chiến trường từng tiểu đội bắt đầu phối hợp thu hoạch sức mạnh của quân bán yêu Tây Kỳ.

Khương Tử Nha nhìn thấy đội ngũ dần dần hình thành của quân đội Đại Thương đang đàn áp quân đội bán yêu.

Khương Tử Nha cũng không nghĩ nhiều, bắt đầu phái tu đạo sĩ, và dặn dò họ ẩn nấp trong quân đội bán yêu, chờ thời cơ, tấn công lén quân đội tu đạo sĩ Đại Thương.

Do số lượng bán yêu quá đông, các tu đạo sĩ Tây Kỳ ẩn nấp càng như cá gặp nước, không ngừng chém giết các nhóm tu đạo sĩ Đại Thương.

Dưới sự bố trí không ngừng của Khương Tử Nha, thế trận bắt đầu có sự chuyển biến.

Bất lợi của các tu đạo sĩ Đại Thương bắt đầu lộ rõ, Lý Tĩnh thấy tình hình như vậy liền bắt đầu cho các tu đạo sĩ dần dần rút về hậu phương quân đội mình, phóng thuật pháp giúp đỡ tướng sĩ, không còn như trước đây đi sâu vào chiến đấu.

Khương Tử Nha thấy tình hình như vậy xuất hiện, bắt đầu lớn tiếng hét: "Đại Thương cũng chỉ có thế, không có một ai có thể đánh, chỉ ở phía sau lén lút tấn công tướng sĩ Tây Kỳ của ta, huyết tính của Đại Thương ở đâu rồi?

Một đám phế vật vô dụng!" Viên Hồng nghe vậy không khỏi tức giận, trước đó có ưu thế, lại bị Khương Tử Nha tấn công lén lút làm đảo ngược.

Khương Tử Nha nhìn thấy hiện tại chỉ còn lại Viên Hồng và Ô Văn Hóa, trong lòng không ngừng nghĩ: "Đế Giang thật là tâm lớn, trận chiến thảm khốc như vậy, chỉ phái ra hai người coi được, Triệu Công Minh!

Quy Linh Thánh Mẫu mấy người lại có thể không xuất hiện, lần này nhất định phải gỡ lại một bàn, để sư tôn ngươi xem xem, Xiển

giáo ta cũng có thể giành được đại vận thiên hạ, tranh đoạt cái Phong Thần Bảng đó.

Cũng để Đại Thương xem xem Tây Kỳ không phải khí số đã hết, chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.” Khương Tử Nha vừa nghĩ vừa chỉ huy bán yêu bắt đầu tấn công hai viên đại tướng còn lại của Đại Thương trên chiến trường.

Sự tấn công không ngừng của bán yêu khiến Viên Hồng và Ô Văn Hóa hai người bắt đầu có dấu hiệu kiệt sức.

Chương 328

Một con bán yêu hình hổ, đột nhiên xuất hiện sau lưng Viên Hồng, một chưởng đánh tới.

Viên Hồng nhất thời sơ suất, lại bị đánh bay ra ngoài, bán yêu nhìn thấy Viên Hồng như vậy, liền cực tốc tấn công về phía Viên Hồng.

Viên Hồng nhìn thấy bán yêu không ngừng tấn công mình, trên người bắt đầu xuất hiện những vết thương, lúc này phe Đại Thương nhìn thấy Viên Hồng như vậy, muốn tiến lên giúp Viên Hồng.

Đế Giang nhìn thấy chỉ nói một câu "Sẽ không thua." Người ở phía sau định thần nhìn lại, chỉ thấy một con vượn trắng khổng lồ xuất hiện trên chiến trường, mùi máu tanh nồng nặc của Viên Hồng vừa rồi!

Cũng không biết có phải của người khác không, huyết tình nộ mục, thú tính ẩn giấu đã bị kích phát.

Viên Hồng biến về bản thể, một con vượn trắng khổng lồ.

Đồng thời cây Hỏa Vân trong tay Viên Hồng cũng trở nên khổng lồ, chỉ thấy cây Hỏa Vân Bổng đó không ngừng đập xuống đất, lập tức núi lở đất nứt, những bán yêu gần Viên Hồng bị đập cho tan xương nát thịt, trở thành bùn máu.

Mùi máu tanh bắt đầu nồng nặc hơn trên chiến trường.

Tướng sĩ Đại Thương nhìn thấy Viên Hồng như vậy, sĩ khí bắt đầu tăng cao.

Viên Hồng điên cuồng tấn công, lập tức giảm bớt không ít áp lực, không đợi Đế Giang lên tiếng.

Ô Văn Hóa nhìn thấy Viên Hồng như vậy, đột nhiên biến lớn thân

thể, cầm cây côn sắt quét ngang mặt đất.

Cảnh tượng hai người khổng lồ điên cuồng tấn công khiến Khương Tử Nha tức điên, mấy vạn bán yêu mà không xử lý được hai người, nếu để sư phụ biết lại không biết sẽ nói gì.

Dù sao cũng phải thắng trận chiến này, Khương Tử Nha phát hiệu lệnh cho đại bộ phận bán thú nhân tấn công Viên Hồng và Ô Văn Hóa.

Nhưng không đợi bán yêu tập thể tấn công hai người, Viên Hồng và Ô Văn Hóa nhìn nhau từ xa.

Hai người bắt đầu cùng lúc tấn công về phía Khương Tử Nha đang ẩn náu ở hậu phương Tây Kỳ.

Chỉ thấy trong nháy mắt hai người hội hợp lại một chỗ, Ô Văn Hóa nắm tay Viên Hồng dùng hết sức lực ném Viên Hồng về phía hậu phương quân đội Tây Kỳ.

Khương Tử Nha nhìn thấy Viên Hồng bay tới như vậy, biết không đánh lại, liền cho Tứ Bất Tượng chạy về hậu doanh.

Nhưng chưa chạy được bao lâu, đã thấy Viên Hồng "bùm" một tiếng, rơi xuống trước mặt Khương Tử Nha.

Viên Hồng nhìn Khương Tử Nha đang chạy trốn, hai tay đấm ngực, phát ra tiếng gầm trời.

Y bắt đầu lớn tiếng với Khương Tử Nha: "Hay cho một Khương Tử Nha, đường đường là thừa tướng Tây Kỳ lại là người đầu tiên bỏ chạy, thật đáng cười đáng xấu hổ.

Tướng sĩ Tây Kỳ mau nhìn, thừa tướng của các ngươi, thấy đại thế đã mất liền bỏ chạy trước....." Khương Tử Nha nghe vậy tức đến tam hoa trên đỉnh đầu cũng sắp nổ tung.

Chỉ thấy tướng sĩ xung quanh nhìn mình, không nghĩ nhiều liền bắt

đầu tấn công về phía Viên Hồng.

Khương Tử Nha thân hình chấn động, bay lên không trung, giơ Đả Thần Tiên đánh về phía Viên Hồng.

Viên Hồng nhìn thấy Khương Tử Nha tấn công, không có động tác chuẩn bị chống đỡ, thân hình không ngừng thu nhỏ lại, Khương Tử Nha thấy Viên Hồng như vậy, biết đã trúng kế, bắt đầu quay người bay lên trời, Khương Tử Nha chỉ thấy một cái túi vải lớn đột nhiên ập tới, y bắt đầu lấy ra Ngọc Hư Hạnh Hoàng Kỳ do sư tôn ban cho, Ngọc Hư Hạnh Hoàng Kỳ là tiên thiên linh bảo phòng ngự đệ nhất thiên hạ.

Viên Hồng vốn định dùng Túi Càn Khôn do sư phụ Đế Giang ban cho để thu lấy Khương Tử Nha, mang về quân doanh Đại Thương để quân đội Tây Kỳ không đánh mà tan.

Nhưng Khương Tử Nha lại lấy ra Ngọc Hư Hạnh Hoàng Kỳ, Túi Càn Khôn lại không thể thu được Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nhìn thấy Viên Hồng như vậy, biết uy lực của Ngọc Hư Hạnh Hoàng Kỳ do sư tôn ban cho, bắt đầu giơ Đả Thần Tiên một lần nữa tấn công về phía Viên Hồng.

Lớn tiếng hét: "Viên Hồng đến chịu chết!" Viên Hồng chỉ thấy Khương Tử Nha có Ngọc Hư Hạnh Hoàng Kỳ hộ thể, công kích của y đã lợi hại hơn không ít, Viên Hồng vừa mới thoát khỏi thú thể không còn sức lực, chỉ có thể chịu đựng một đòn toàn lực của Đả Thần Tiên.

Ô Văn Hóa ở xa thấy vậy, không kịp nghĩ nhiều, ném cây côn trong tay về phía Khương Tử Nha.

Nhưng chưa đến được bên cạnh Khương Tử Nha, đã bị ánh sáng hộ thể của Ngọc Hư Hạnh Hoàng Kỳ chặn lại.

Viên Hồng tự nhận xui xẻo, nghĩ rằng cùng lắm là chết.

Chỉ thấy từ trong quân doanh Đại Thương bay ra một đạo thanh quang, quấn lấy Đả Thần Tiên của Khương Tử Nha, và kéo cả Khương Tử Nha và Viên Hồng bay về phía quân đội Đại Thương.

Chỉ nghe trên trời xuất hiện một giọng nói: "Nữ Oa, đủ rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn định giữ hai người đó lại!

Nhưng lục quang quá nhanh, không đợi y ra tay, nó đã cuốn hai người vào trong quân doanh Đại Thương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức bay đến quân doanh Đại Thương, Chuẩn Đề cũng đi theo.

Trên không trung quân doanh Đại Thương, Nguyên Thủy bắt đầu chất vấn: "Nữ Oa, đừng quá đáng!

Ngươi vi phạm ước định, nhúng tay vào chuyện Phong Thần, lại còn bắt đồ đệ của ta, cướp đi Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tây Phương giáo.

Ngươi không thấy xấu hổ sao?

Nếu không lập tức giao ra, ta đây dù có trái sư mệnh cũng sẽ khiến Đại Thương không còn tồn tại." Không đợi Nữ Oa lên tiếng, Đế Giang đã ngẩng đầu nhìn lên trời nói: "Nguyên Thủy lão già, nếu ngươi dám hủy diệt Đại Thương, ta sẽ khiến đạo thống Tam Thanh chỉ còn lại một nhánh Tiệt giáo..." Nghe vậy, Nguyên Thủy định thi pháp để dạy dỗ cho tên hoàng đế nhân gian không biết tôn trọng Thánh Nhân này một bài học.

Y vừa định thi pháp thì thấy Khương Tử Nha bị Nữ Oa ném ra ngoài đại trướng.

Nữ Oa xuất hiện trước mặt Nguyên Thủy, nhìn y chằm chằm: "Nguyên Thủy, ngươi xem cho kỹ, thứ trói đồ đệ cưng của ngươi là

Tạo Nhân Tiên làm từ linh khí công đức của bản thánh.

Trên đó có kim quang công đức và khí Mộc linh cực hạn, đang không ngừng chữa thương cho Khương Tử Nha.

Mấy ngày không gặp, tài năng đổi trắng thay đen của ngươi quả thực lại tăng tiến rồi.

Còn nói ta nhúng tay vào chuyện Phong Thần, ngươi nhìn chiến trường xa xa kia xem, trong quân đội Tây Kỳ có bao nhiêu bán yêu nhân?

Chắc không phải do Khương Tử Nha làm, mà là năng lực của Nguyên Thủy ngươi nhỉ?

Có cần ta đến Tử Tiêu Cung tìm lão sư nói lý lẽ không?" Nguyên Thủy nghe xong, sắc mặt trở nên khó coi.

Y không dám nói nhiều với một Nhân tộc Thánh Mẫu và cũng là Tạo Hóa Thánh Nhân, lại nhìn những bán yêu nhân trên chiến trường, đúng là ngoài Khương Tử Nha ra không ai lại nóng lòng muốn lập công đến mức cho toàn bộ bán yêu nhân tham chiến như vậy.

Đến lúc đó mà tới chỗ lão sư, thật sự là trăm miệng cũng không thể biện bạch.

Y bắt đầu hỏi Nữ Oa: "Làm thế nào mới thả Phi Hùng?

Ngươi muốn gì ta đều cho?" Nữ Oa thấy vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Nàng nhìn Nguyên Thủy: "Ta muốn mạng của Khương Tử Nha, Nguyên Thủy thấy sao?" Nguyên Thủy nghe vậy không khỏi đại nộ: "Nữ Oa, đừng có khinh người quá đáng!

Nếu không phải có ước định của lão sư, ta đã đánh chết ngươi rồi, tiện nhân!" Chuẩn Đề nghe thế vội vàng ngắt lời Nguyên Thủy: "Nữ

Oa đạo hữu, vậy không thích hợp lắm đâu.

Khương Tử Nha là người được trời chọn, nếu giết hắn chẳng lẽ không sợ Thiên Đạo giáng tội hủy diệt Đại Thương sao?

Nữ Oa cần thận trọng lời nói, Nguyên Thủy đạo hữu cũng chỉ vì quá yêu thương đồ đệ, xin đừng trách tội." Nói rồi, hắn quay sang Nguyên Thủy: "Nữ Oa đạo hữu đức độ, tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng ra tay giết chóc, chỉ là một câu nói đùa thôi, Nguyên Thủy đạo hữu xin hãy yên tâm.

Hay là chúng ta thương lượng xem làm thế nào mới đưa được Khương Tử Nha trở về." Nữ Oa và Nguyên Thủy nhìn Chuẩn Đề luôn tươi cười, cũng không tiện nói thêm gì.

Chương 329

Nguyên Thủy lườm Chuẩn Đề đang lải nhải, rồi hỏi cách giải quyết vấn đề.

Nữ Oa không nói nhiều, thân mình dựa trên một đám mây ngũ sắc, mở miệng: "Hiện tại thế lực Đại Thương dần lớn mạnh, nhưng chung quy danh không chính ngôn không thuận, chúng ta hãy dừng lại cuộc chiến không hồi kết này đi.

Hay là chúng ta đánh cược ba trận, có thể mời ngoại viện.

Ba ván thắng hai, ai thắng sẽ được đại vận thiên hạ, nắm giữ Phong Thần Bảng.

Nếu các ngươi thắng, ta sẽ hai tay dâng lên Khương Tử Nha, ngay cả những thần tiên bị bắt cũng trả về hết.

Hơn nữa Đại Thương sẽ vĩnh viễn không xuất thế nữa, được không?

Nhưng nếu ta thắng, Cơ Phát và Khương Tử Nha phải giao cho ta xử trí, thế nào?" Nguyên Thủy nghe xong không nói nhiều, chỉ đáp một chữ: "Thiện." Không đợi Nguyên Thủy nói xong, Chuẩn Đề đã hỏi Nữ Oa, cược đấu ba trận, nhưng không thể không đấu về số lượng người, nếu vậy Tây Kỳ chắc chắn sẽ thua.

Nữ Oa nhìn hai người nói: "Hay là thế này, mỗi bên cử một người, không giới hạn so tài võ lực, trận pháp, luyện dược...

đều được.

Các ngươi thấy sao?" Nguyên Thủy hỏi: "Thánh Nhân có thể ra tay không?" Nữ Oa nhìn Nguyên Thủy như nhìn một tên ngốc, không thèm để ý nữa, chỉ nói một câu: "Nếu ngươi mặt dày, sáu vị Thánh

Nhân chúng ta có thể đánh một trận, rồi quyết định thiên hạ, thế nào?" Sau đó, nàng để Nguyên Thủy mang Khương Tử Nha đi và hẹn y ba ngày sau bắt đầu cuộc đấu tại Mục Dã.

Nguyên Thủy không ở lại lâu, lập tức mang Khương Tử Nha trở về đô thành Tây Kỳ.

Nữ Oa trở về đại trướng, không đợi người khác hỏi, nàng đã giải thích: "Hiện tại chỉ còn lại một mình Khương Tử Nha, nếu ta giết hắn, không chừng Nguyên Thủy sẽ làm ra chuyện gì.

Ba trận cược đấu, bên phía Nguyên Thủy không còn ai, phe ta thắng lớn, nên ta mới đưa ra chủ ý này, đánh cược một phen." Đế Giang nhìn Nữ Oa, chỉ nói một tiếng: "Được." Đế Giang cảm thấy sâu sắc sự bất lực của mình, phải đến cảnh giới Thánh Nhân mới có thể tham gia vào những chuyện này, lần nào cũng phải để Nữ Oa ra mặt còn mình thì ẩn náu phía sau.

Y nhìn Nữ Oa xoay người đi vào trong, không biết nàng định làm gì.

Nữ Oa vừa đi khỏi, chỉ nghe thấy giọng Đế Giang từ phía sau truyền đến: "Chuyện cược đấu, phiền Nữ Oa phụ trách, Đại Thương chúng ta sẽ dốc toàn lực để giành chiến thắng." Nữ Oa biết ý của Đế Giang, nàng nhìn về phía Thông Thiên, nói: "Ta phải thắng trận đầu tiên, Tru Tiên Kiếm Trận đã tiến hóa hoàn tất, đã đến lúc phải dùng đến rồi.

Triệu tập tất cả đệ tử Tiệt giáo, hoàn thiện trận pháp." Nữ Oa biết rõ các loại trận pháp của Tiệt giáo, đây là lúc để thể hiện thực lực của họ.

Tại đô thành Tây Kỳ, Nguyên Thủy nhận được tin tức Nữ Oa truyền đến, biết rằng ba ngày sau sẽ so tài trận pháp tại Mục Dã.

Nguyên Thủy thầm nghĩ, sư đệ của mình có Tru Tiên Kiếm Trận, chắc chắn trận đầu tiên sẽ là so tài trận pháp.

Hơn nữa Nữ Oa còn nói Thánh Nhân cũng có thể vào trận, nếu có thể phá được thì ván này coi như thua.

Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, bực bội nói: "Xem thường Thánh Nhân chúng ta sao?

Đợi ta hồi sinh Thập Nhị Kim Tiên, ta sẽ phá Tru Tiên Kiếm Trận của các ngươi, để Nữ Oa và Thông Thiên nếm thử sự lợi hại của chúng ta." Nguyên Thủy bảo Chuẩn Đề lập tức thông báo cho Tiếp Dẫn và đại sư huynh Thái Thượng Lão Quân.

Ba ngày sau, Nguyên Thủy, Thái Thượng, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cùng Huyền Đô và Thập Nhị Kim Tiên đều đến địa phận Mục Dã.

Từ xa, họ đã thấy một màn hắc ám khổng lồ bao phủ bầu trời Mục Dã, trong đó tỏa ra một luồng khí tức nguy hiểm.

Người có tu vi thấp chỉ cần nhìn lâu một chút, chân linh cũng có thể bị hút đi.

Không biết vì sao, sau khi được Nguyên Thủy hồi sinh, thực lực của Thập Nhị Kim Tiên lại tăng lên không ít.

Nguyên Thủy thấy Nữ Oa và Thông Thiên đứng ở xa, dường như đang nghênh đón.

Nữ Oa tiến lên, lần lượt bái kiến các vị Thánh Nhân: "Các vị Thánh Nhân thấy màn hắc ám ngút trời của ta chưa?

Đây là trận pháp Hỗn Nguyên Vô Cực Trận ta chuẩn bị cho các vị.

Để ta giới thiệu cho các vị bên trong có gì nhé, kẻo thiên hạ lại cho rằng chúng ta ỷ đông hiếp yếu." "Không cần." Nguyên Thủy Thiên Tôn đầy ngạo khí, một mặt, y không muốn tỏ ra như mình nợ Nữ Oa.

Mặt khác, y cũng lo lắng đó là cạm bẫy.

Y cảm thấy Nữ Oa sẽ không tốt bụng đến mức giải thích cho mình, thay vì thế, chi bằng tự mình đi vào phá giải còn chắc chắn hơn.

Nếu nghe lời nàng, có thể sẽ bị ảnh hưởng lớn, đó không phải là chuyện tốt.

"Hừ, nếu đã vậy, vậy thì đi phá Hỗn Nguyên Vô Cực Trận của ta đi.

Ta muốn xem xem, các ngươi có bao nhiêu bản lĩnh." Nữ Oa lộ vẻ tức giận, phất tay áo quay đi.

"Ván đầu tiên, mời hai vị Thánh Nhân phá trận." Nguyên Thủy trực tiếp nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đạo nhân.

Hỗn Nguyên Vô Cực Trận này ngay cả y cũng cảm nhận được sự nguy hiểm vô tận, tự nhiên sẽ không dễ dàng đi vào.

Tây Phương Nhị Thánh cũng không phải người của mình, giao đại trận nguy hiểm này cho họ là cách tốt nhất.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi có ý gì?" Sắc mặt của hai vị Thánh Nhân đều có chút khó coi.

Hỗn Nguyên Vô Cực Trận này chỉ cần nhìn một cái, dường như có thể nuốt chửng linh hồn của họ.

Một đại trận hung hiểm như vậy, thật sự không thể tùy tiện thử.

Thế nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không hề khách sáo, trực tiếp chỉ định hai người họ đi phá trận, khiến cả hai có chút tức giận.

"Ta biết rõ hai vị pháp lực thông thiên, chắc hai vị sẽ không sợ một cái Hỗn Nguyên Vô Cực Trận cỏn con chứ." Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói, ý của y rất rõ ràng, đại trận này phải để Tây Phương Nhị Thánh đi phá.

“Hừ, ta đi.” Dù sao hai người cũng đã đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, tự nhiên có đủ tự tin.

Chỉ thấy hai người bay lên không, trong nháy mắt đã chui vào trong Hỗn Nguyên Vô Cực Trận màu đen.

“Lần này, các ngươi thua chắc rồi.” Ngay lúc hai vị Thánh Nhân chui vào, Nữ Oa đột nhiên bật cười.

“Ngươi có ý gì?” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn bộ dạng đắc ý của Nữ Oa, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác không lành.

Chẳng lẽ Nữ Oa có nắm chắc đến thế sao?

“Hừ, cứ xem cho kỹ là được rồi, xem xem phe của ngươi thảm bại như thế nào.” Nữ Oa không thèm giải thích với y, liếc Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái rồi trực tiếp rời đi.

Nàng nhanh chóng trở về đại doanh, nơi đó, Đế Giang đã chờ đợi từ lâu.

“Ngươi đoán không sai, quả nhiên là Tây Phương Nhị Thánh tiến vào Hỗn Nguyên Vô Cực Trận.

Vậy thì, bước tiếp theo, chúng ta nên làm gì đây?” Nữ Oa cười nhìn Đế Giang bên cạnh.

“Tiếp theo, cứ xem ta đây.” Trên mặt Đế Giang hiện lên một tia lạnh lùng.

Cả hai đồng thời nhắm mắt lại, Hỗn Nguyên Vô Cực Trận trên không trung rung chuyển một lúc, rồi lại khôi phục nguyên trạng.

“Xem ra Tây Phương Nhị Thánh cũng có chút bản lĩnh.” Đế Giang nhắm mắt nói, người bên cạnh lập tức gật đầu.

Bộ dạng của hai người vô cùng quỷ dị, nếu người thường nhìn thấy cảnh tượng này, chắc chắn sẽ không hiểu gì cả.

Chương 330

Nhưng chỉ có họ mới biết, từ lúc rung chuyển vừa rồi, hiện tại Đế Giang đã nắm quyền khống chế toàn bộ Hỗn Nguyên Vô Cực Trận, còn Nữ Oa sẽ phối hợp, nhốt Tây Phương Nhị Thánh ở bên trong.

Chừng nào họ chưa nhận thua, chừng đó sẽ không thả họ ra.

Trong đại trận, Tây Phương Nhị Thánh không nhìn thấy Đế Giang và Nữ Oa, thậm chí từ lúc tiến vào, hai người họ không nhìn thấy, không nghe thấy, ngay cả cảm giác dường như cũng dần biến mất.

Cứ như thể họ đã tiến vào một không gian thuần đen, vô hạn.

"Xem Thất Bảo Diệu Thụ của ta!" Chuẩn Đề đạo nhân lập tức dùng đến pháp bảo của mình là Thất Bảo Diệu Thụ.

Thất Bảo Diệu Thụ là Tiên Thiên Linh Bảo, là bảo vật do trời đất sinh ra, thậm chí còn có lời đồn là một trong mười Tiên Thiên Linh Bảo hàng đầu.

Vật này thần thông quảng đại, là bảo vật quý giá nhất của y.

"Chuẩn Đề, sao ngươi không lấy Thất Bảo Diệu Thụ ra?" Tiếp Dẫn đạo nhân bên cạnh có chút nghi hoặc hỏi.

Từ khi vào đây, hai người vẫn chưa hành động, vì họ đều biết rõ, trước khi xác định được phương hướng, di chuyển tùy tiện là một việc rất nguy hiểm.

"Ta lấy ra rồi, nhưng Hỗn Nguyên Vô Cực Trận này ngay cả Thất Bảo Diệu Thụ của ta cũng có thể áp chế, quả nhiên lợi hại." Chuẩn Đề đạo nhân vô cùng khó tin, đây là lần đầu tiên y gặp phải tình huống này.

"Không thể nào, trên đời làm sao có thứ có thể áp chế được Tiên

Thiên Linh Bảo, đây là chuyện không thể nào." Tiếp Dẫn đạo nhân cũng bị dọa cho một phen kinh hãi, ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo cũng có thể áp chế, thật đáng sợ.

"Xem Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của ta!" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng lấy ra át chủ bài của mình.

Giống như Thất Bảo Diệu Thụ, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng thuộc về Tiên Thiên Linh Bảo, đặc biệt vật này còn là vật trấn giáo khí vận của Tây Phương giáo.

Ở một mức độ nào đó, nó còn lợi hại hơn cả Thất Bảo Diệu Thụ.

"Không cần thử nữa, trong Hỗn Nguyên Vô Cực Trận, mọi bảo vật đều vô hiệu." Đúng lúc này, giọng nói của Đế Giang truyền đến tai hai vị Thánh Nhân.

Giọng nói như thể ở ngay bên tai, lập tức dọa hai vị Thánh Nhân giật nảy mình.

Họ vội vàng nhìn quanh, nhưng không thấy ai cả.

"Là ai?" Tiếp Dẫn đạo nhân mặt mày đen sạm hỏi, đại trận này quá quỷ dị, khiến hai vị Thánh Nhân cũng cảm thấy không biết phải làm sao.

"Ta là ai không quan trọng, các ngươi cũng đừng lãng phí thời gian nữa, mau nhận thua đi." Đế Giang thản nhiên nói, giọng điệu không vui không buồn, không kiêu ngạo cũng không tự ti, khiến hai người họ đều cảm thấy có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng, hai người họ là Thánh Nhân a.

Chưa từng có ai dám dùng giọng điệu thờ ơ như vậy để nói chuyện với họ.

Thậm chí điều này còn khiến người ta tức giận hơn cả sự miệt thị,

vì nó đại biểu cho việc, ngay từ đầu, hai vị Thánh Nhân đã không được đối phương để vào mắt.

"Ngông cuồng, xem hai chúng ta phá Hỗn Nguyên Vô Cực Trận của ngươi như thế nào." Chuẩn Đề đạo nhân tức giận, không tìm thấy người nói chuyện ở đâu, liền gầm lên vào không gian.

"Vậy được thôi, xem ra các ngươi không muốn đầu hàng.

Nếu đã vậy, vậy thì hãy cảm nhận uy lực của Hỗn Nguyên Vô Cực Trận đi." Đế Giang thờ ơ nói.

Lời y vừa dứt, toàn bộ không gian lập tức biến đổi, vừa rồi còn là một màu đen tuyền.

Nhưng bây giờ, vô số màu trắng đột nhiên ùa vào, không gian bắt đầu đảo lộn, vô số linh khí bắt đầu trở nên cuồng bạo.

"Cẩn thận, đối phương bắt đầu ra tay rồi." Tiếp Dẫn đạo nhân vội vàng nhắc nhở, y biết rõ Chuẩn Đề đạo nhân đang trong trạng thái tức giận.

Vào lúc này, ngược lại là lúc nguy hiểm nhất, đối phương là một người lợi hại, không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng đối phương dường như cũng quá tự tin rồi.

Chẳng lẽ thực sự cho rằng, mình đã thắng chắc rồi sao?

"Ta hiểu rồi, Hỗn Nguyên Vô Cực Trận này đi ngược lại thiên đạo, diễn hóa thiên đạo vào trong trận, cho nên trong trận, mọi vật ngoại thân đều có thể bị áp chế." Tiếp Dẫn đạo nhân đột nhiên kinh hãi nói.

Theo y thấy, thứ duy nhất có thể áp chế Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ có Thiên Đạo.

Thiên Đạo không thể do con người khống chế được, cách duy

nhất là diễn hóa ra một tiểu thiên đạo khác, trong Hỗn Nguyên Vô Cực Trận, chính là như vậy.

"Xem ra ngươi khá thông minh, nếu đã vậy, sao không mau nhận thua." Đế Giang lạnh lùng hừ một tiếng.

Lý do y và Nữ Oa đều chắc chắn như vậy, là vì Hỗn Nguyên Vô Cực Trận diễn hóa Thiên Đạo phương Đông.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến vào, có lẽ còn có một tia cơ hội tìm ra cách phá giải pháp tắc Thiên Đạo.

Nhưng hai người trước mắt thì hoàn toàn không có cách nào, vì họ không biết những bí ẩn sâu xa của Thiên Đạo phương Đông.

"Quả nhiên là Thiên Đạo phương Đông sao, hai chúng ta quả thực không biết, nhưng nhận thua thì không đơn giản như vậy.

Hãy để chúng ta kiến thức sự huyền bí của Thiên Đạo phương Đông đi." Chỉ thấy Tiếp Dẫn đạo nhân duỗi hai tay ra, lập tức, linh lực vô tận cuộn trào trên cơ thể y.

Nếu ở bên ngoài, lúc này linh lực đã có thể xông thẳng lên trời, tạo thành một khí thế vô cùng đáng sợ.

Nhưng ở bên trong, lại dường như chỉ như duỗi người một cái, linh lực vừa rời khỏi cơ thể y, lập tức như bị nuốt chửng, tiêu tán trong không gian đen trắng xen kẽ vô biên.

Màu trắng và màu đen vô tận, như những dải lụa, quấn chặt lấy họ.

"Nếu các ngươi muốn kiến thức, vậy ta sẽ thành toàn cho các ngươi." Đế Giang lạnh lùng hừ một tiếng, nếu người khác muốn nếm mùi đau khổ, y rất có hứng thú thỏa mãn lòng hiếu kỳ của hai vị Thánh Nhân.

“Đầu tiên, hãy nếm thử Vô Cực Chi Hỏa của ta.” Giọng Đế Giang lại vang lên.

Ngay khi lời y vừa dứt, thế giới đen trắng đang lưu chuyển lập tức trở nên náo động.

Vô số màu đen và trắng quấn vào nhau, rồi đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, cả thế giới biến thành một thế giới màu xanh biếc.

Lửa có màu đỏ, ai cũng biết điều đó.

Nhưng lúc này, không gian lại có màu xanh như lam bảo thạch, vô số chất lỏng lao về phía hai người.

“...Lửa?” Chuẩn Đề bị chất lỏng màu lam đang lao tới dọa cho một phen kinh hãi.

Nó thực sự giống như biển cả mênh mông, e rằng không ai cho rằng đó là lửa.

Nhưng thực tế, đó đúng là lửa, từ xa đã có thể cảm nhận được nhiệt độ khủng khiếp.

Lửa giống như nước, hoàn toàn lật đổ nhận thức của mọi người.

“Nghịch thiên đạo, là như thế này sao?” Tiếp Dẫn đạo nhân lẩm bẩm, y hiểu rồi, Hỗn Nguyên Vô Cực, quả nhiên thật sự lợi hại.

Bây giờ tất cả thiên đạo đều đã thay đổi, nước thành lửa, lửa cũng thành nước, thậm chí tất cả các thuộc tính khác cũng đều thay đổi.

Điều này sẽ mang lại cho họ phiền phức rất lớn, vì tất cả những gì họ quen thuộc trước đây, bây giờ đều trở nên xa lạ.

Chương 331

"Ta sẽ chặn đợt tấn công này." Chuẩn Đề gầm lên một tiếng, lập tức chắn trước mặt Tiếp Dẫn đạo nhân, tay áo toàn thân phồng lên, không có gió mà tự bay, trông khá có khí thế.

"Hát!" Ngọn lửa dạng lỏng màu lam lao tới rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

Chuẩn Đề đạo nhân vận chuyển toàn bộ linh lực trong cơ thể, trực tiếp chống đỡ đợt xung kích đầu tiên. 'Ầm ầm!' Tiếng nổ và xung kích lập tức vang vọng khắp không gian.

Nếu nhìn từ bên ngoài, có thể thấy đại trận màu đen không ngừng cuồn cuộn.

"Hai người họ chắc sẽ không thất bại chứ?" Thái Thượng Lão Quân nhíu mày, đột nhiên có một dự cảm rất xấu, Tây Phương Nhị Thánh sẽ không thật sự thất bại chứ, nếu thật sự như vậy, đối với họ, đây thực sự là một chuyện rất bất lợi.

"Chắc là không đâu, Tây Phương Nhị Thánh không có gì khác, nhưng pháp lực thì không cần lo lắng.

Nếu cả hai họ đều không được, vậy thì cho dù ta đi, cũng tuyệt đối không được." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, thực lực của Tây Phương Nhị Thánh y biết rõ, nếu không có thực lực, y cũng sẽ không để hai người đó đi.

Phải biết rằng, đây là chuyện liên quan đến đại kế, y thật sự vô tâm đến mức tùy tiện phái hai người đi sao?

Lý do y không chút do dự để Tây Phương Nhị Thánh đi, là vì y biết Nữ Oa quá hiểu rõ những người như mình.

Rất có khả năng, nàng đã bày bố đại trận này nhắm vào mình, đây là chuyện rất có khả năng.

Suy cho cùng, dù nhìn từ tình huống nào, lần phá trận này, chắc chắn là Thánh Nhân, mà Thánh Nhân cũng chỉ có mấy người, mỗi người, Nữ Oa đều rất hiểu rõ.

Cũng chính vì lý do này, nên y mới chọn phái Tây Phương Nhị Thánh đi.

Y rất chắc chắn, Nữ Oa tuyệt đối không quen thuộc với Tây Phương Nhị Thánh, có lẽ, nàng cũng không ngờ Tây Phương Nhị Thánh sẽ đi phá trận.

Đây là chiến lược của y.

Nhưng, rõ ràng, chiến lược này không hiệu quả lắm.

Điều y không biết là, nếu lần này y thực sự đi, không chừng còn có cơ hội.

"Chuẩn Đề, ngươi không sao chứ?" Trong đại trận, Tiếp Dẫn đạo nhân lo lắng nhìn Chuẩn Đề đạo nhân bên cạnh.

Khác với vẻ tiên phong đạo cốt trước đây của hai người, lúc này hai người họ hoàn toàn biến thành bộ dạng ăn mày, quần áo trên người đều rách nát, cả người cũng đen một mảng trắng một mảng.

Đặc biệt là Chuẩn Đề đạo nhân, lúc này càng thê thảm vô cùng, khắp nơi đều là vết thương, thậm chí cả tóc và râu cũng bị cháy trụi, nhìn từ xa, có chút hài hước.

"Ta phải giết tên khốn đó, ngươi cứ chờ đấy." Chuẩn Đề đạo nhân trực tiếp phát điên, chưa bao giờ y thảm hại như vậy, đây là lần đầu tiên.

"Thận trọng lời nói, thận trọng lời nói." Tiếp Dẫn đạo nhân bên

cạnh vội vàng nói, lo lắng nhìn Chuẩn Đề đạo nhân trước mắt.

Nói những lời như vậy, không chừng sẽ rước họa sát thân.

Thật sự cho rằng là Thánh Nhân, có thể tung hoành thiên hạ sao?

Bây giờ xem ra, thật sự chưa chắc đã như vậy.

"Nếu ngươi đã có sát tâm với ta, vậy cũng đừng trách ta không khách khí." Đế Giang lạnh lùng hừ một tiếng, dám có sát tâm với y, thật sự là chán sống rồi.

"Không có, tuyệt đối không có sát tâm, Chuẩn Đề đạo nhân chỉ là nhất thời xúc động thôi.

Chúng ta chỉ là so tài, ngài cũng sẽ không thật sự làm quá tuyệt tình chứ." Sắc mặt Tiếp Dẫn đạo nhân có chút khó coi, đối với đại trận này, y biết nó như thế nào, nhưng lại không đoán được nguyên do của nó, nói cách khác, có lẽ rất khó để phá vỡ trận pháp này.

Vốn dĩ đã là chuyện rất khó khăn, bây giờ lại thêm một Chuẩn Đề đạo nhân đang nổi giận bên cạnh, như vậy, độ khó chắc chắn sẽ lại tăng lên.

Bất kể Tiếp Dẫn đạo nhân có khéo léo đến đâu, Đế Giang vẫn hạ lệnh cho đợt tấn công tiếp theo.

Vừa rồi lửa hình nước đã khiến Tây Phương Nhị Thánh nếm đủ mùi đau khổ, bây giờ, đòn tấn công còn mãnh liệt hơn đã đến.

Theo cái phất tay của Đế Giang, bên trong đại trận lại một lần nữa phong vân biến ảo.

Lần này, Đế Giang không định dây dưa nữa, y đã sử dụng đến sát chiêu của Hỗn Nguyên Vô Cực Trận.

"Nếu các ngươi có thể đỡ được một chiêu này của ta, vậy thì có thể ra ngoài.

Nếu không đỡ được, vậy thì, tự cầu đa phúc đi.” Đế Giang lạnh lùng nói.

Lập tức, sắc mặt của Tây Phương Nhị Thánh đều thay đổi, vì họ nghe thấy sát ý trong lời nói của Đế Giang.

Tuy không nồng đậm, nhưng đó đích thực là sát ý, một sát ý rất rõ ràng.

“Lần này để ta chắn phía trước.” Tiếp Dẫn đạo nhân vội vàng che Chuẩn Đề đạo nhân sau lưng, đợt tấn công vừa rồi đã tiêu hao quá nhiều linh lực của Chuẩn Đề đạo nhân, nếu lại để y tiếp tục chống đỡ, e rằng mạng nhỏ cũng không giữ được.

“Được, ngươi nhất định phải cẩn thận.” Chuẩn Đề đạo nhân cũng không nói nhiều, bây giờ y cũng có chút sợ hãi, đồng thời cũng vô cùng hối hận, những lời vừa rồi, thật sự không nên nói ra.

Nếu không nói, bây giờ không chừng đã rời khỏi nơi quỷ quái này, chỉ cần có thể ra ngoài, đối với y, mọi chuyện đều dễ dàng.

“Hai vị không cần cân nhắc ai ở phía trước, ai ở phía sau, lần này, không có trước, sau.” Đế Giang mang theo giọng điệu chế nhạo nói với hai người.

Phải biết rằng nếu Hỗn Nguyên Vô Cực Trận thật sự đơn giản như vậy, y cũng không cần phải tự mình chỉ huy.

“Không ổn, là lôi điện.” Cảm nhận được năng lượng khủng bố đang cuộn trào trên đầu, Chuẩn Đề đạo nhân đột nhiên ngẩng đầu, sau đó thấy vô số lôi điện đang lao tới.

Trong chớp mắt, hai người vội vàng né tránh, nhưng giây tiếp theo, chuyện còn quỷ dị hơn đã xảy ra.

Lôi điện đó không trực tiếp đi xuống, thấy hai người né tránh, lôi điện liền đuổi theo.

“Không phải lôi điện, là thuộc tính phong.” Tây Phương Nhị Thánh có chút rối loạn, chuyện gì thế này?

Gió biến thành tia chớp, vậy thì tia chớp sẽ...

Nghĩ đến đây, sắc mặt hai người hoàn toàn thay đổi, đúng vậy, tia chớp sẽ giống như gió, vô hình vô ảnh, không nơi nào không có. ‘Xì xì xì.’ Đúng lúc này, xung quanh hai người đột nhiên xuất hiện vô số tia lửa điện.

“Ái da, tê chết mất.” Chuẩn Đề đạo nhân đột nhiên nhảy dựng lên.

Lúc này y càng thêm đặc biệt, râu, tóc, lông mày, đều dựng đứng cả lên.

Khác với trước đây, đây chắc chắn là do lôi điện gây ra, hình dạng này, cũng chỉ có sét thật mới có thể làm được.

“Phụt, thật thú vị quá, ha ha ha.” Nữ Oa nhìn thấy cảnh này, lập tức bật cười.

Thật sự, bộ dạng của Chuẩn Đề đạo nhân quá hài hước.

Một người quần áo rách rưới, tóc tai dựng ngược, mặt tức giận đỏ bừng, nhưng lại không thể làm gì, ai nhìn thấy cũng sẽ cười.

Chương 332

Thật quá thú vị, nếu bị người khác nhìn thấy, e rằng sẽ cười rụng cả răng.

"Tức chết ta rồi, ta không chịu nổi nữa." Tâm cảnh của Chuẩn Đề đạo nhân hoàn toàn loạn, cho dù là Thánh Nhân, cũng có lúc nổi nóng.

Lúc này Hỗn Nguyên Vô Cực Trận đã hoàn toàn phát huy uy lực, các loại nguyên tố, các loại pháp tắc, đều vây công hai vị Thánh Nhân phương Tây, muốn hoàn toàn nghiền nát họ ở bên trong.

"Không được rồi, cứ thế này, ta chết chắc trong này mất." Tiếp Dẫn đạo nhân lần này mới thật sự kiến thức được sự khủng bố của Hỗn Nguyên Vô Cực Trận, trước đây y chưa từng nghĩ đến chuyện chết chóc, nhưng bây giờ, y thật sự đã nghĩ đến.

"Vậy dùng mạng của ta, đổi lấy mạng của ngươi." Chuẩn Đề đạo nhân đột nhiên gầm lên, y biết, đối phương đã động sát tâm, tuy y cũng như vậy, nhưng rõ ràng, tình thế hiện tại không có lợi cho mình.

Tiếp Dẫn đạo nhân nói không sai, trong một đại trận hoàn toàn hạn chế thực lực này, cho dù là Thánh Nhân cũng có nguy cơ vẫn lạc, nếu cứ tiếp tục như vậy, có khả năng cả hai người đều sẽ vẫn lạc.

"Đừng, đừng kích động, chúng ta nhận thua, thật sự nhận thua rồi, thả chúng ta ra đi.

Ta bảo đảm, nếu ngài cần, hai chúng ta có thể đứng về phía ngài." "Nếu ngài không cần chúng ta, vậy chúng ta cũng có thể trực tiếp rời khỏi đây, và vĩnh viễn không quay lại." Tiếp Dẫn đạo nhân cầu xin, không còn cách nào khác, Hỗn Nguyên Vô Cực Trận, thật sự không thể chống lại, pháp tắc thiên địa đều bị đảo lộn, trong đại trận này, đối phương là trời, đối phương là pháp tắc.

“E rằng, không thể như ý các ngươi được.” Đế Giang cười lạnh nói.

Tuy y không rõ mục đích thực sự của hai người này, nhưng có một điều y chắc chắn, hai tên này cũng muốn chia một chén canh từ tay y, và đã đứng về phía đối lập với y.

Nếu đã vậy, mọi chuyện rất đơn giản, giết họ, là xong.

“Hừ, Tiếp Dẫn, ngươi không thấy rõ sao, đối phương muốn giết chúng ta, chuẩn bị đi, ta muốn cùng hắn đồng quy vu tận.” Chuẩn Đề gầm lên.

Lần này, y còn quả quyết hơn cả Tiếp Dẫn.

Trên thực tế, lựa chọn của y, ở một mức độ nào đó, thật sự chính xác.

Thánh Nhân tự bạo, đó là một chuyện vô cùng khủng khiếp.

Hỗn Nguyên Vô Cực Trận dù lợi hại đến đâu, nói trắng ra cũng chỉ là một trận pháp mà thôi.

Cho dù ẩn chứa thiên đạo, cũng chỉ là bề ngoài, nếu thật sự có Thánh Nhân tự bạo, Hỗn Nguyên Vô Cực Trận thật sự khó mà chịu được lực xung kích như vậy.

“Nữ Oa, có thể chống đỡ được không?” Trong đại doanh, Đế Giang hỏi rất ngắn gọn.

“Chắc là có thể, nhưng lúc y tự bạo ta phải loại Tiếp Dẫn đạo nhân ra khỏi đại trận, nếu không, đại trận chắc chắn không chịu nổi.” Nữ Oa đáp.

Nếu nàng toàn lực gia trì, chắc có thể chống đỡ được, đương nhiên, chỉ giới hạn một người.

Nếu Tiếp Dẫn đạo nhân cũng tự bạo, vậy không còn nghi ngờ gì

nữa, trận pháp tuyệt đối sẽ bị phá.

"Tiếp Dẫn đạo nhân đó sẽ không tự bạo đâu, hắn không có gan đó." Đế Giang cười lạnh một tiếng, điều này y rất chắc chắn.

Chuẩn Đề đạo nhân nói là làm, rất nhanh, toàn thân y đã tỏa ra từng trận kim quang, các loại nguyên tố xung quanh khó mà lại gần được.

Trong một lúc, y đã áp chế được cả tòa Hỗn Nguyên Vô Cực Trận.

Nhưng rất nhanh, da của y bắt đầu nứt ra, từng đạo kim quang từ những vết nứt tràn ra, không ngừng xung kích ra bốn phía.

Thánh Nhân tự bạo, không phải người thường có thể chống đỡ.

"Chuẩn Đề, yên tâm, ta sẽ báo thù cho ngươi." Chuẩn Đề cũng nổi giận rồi, lần này đến đây, kế hoạch mới thực hiện được bước đầu tiên, lại đã triệt để kết thúc.

Lúc này Chuẩn Đề đã hoàn toàn không còn cứu được nữa, cũng vào lúc này, lối ra của đại trận đã được mở ra.

Cả hai bên đều biết rõ, Hỗn Nguyên Vô Cực Trận không thể chịu được hai Thánh Nhân tự bạo.

Nhưng, Tiếp Dẫn đạo nhân, chắc chắn sẽ không tự bạo.

"Mau đi đi, rời khỏi đây." Chuẩn Đề gầm lên với Tiếp Dẫn đạo nhân đang do dự.

Đối phương thật sự quá đáng sợ, hãy trở về phương Tây đi, nơi này, không phải là chiến trường của họ.

Muốn kiếm một món hời, thật sự là đã tính sai rồi.

Về phần báo thù, dù sao bây giờ cũng không thể nữa rồi, Chuẩn Đề đạo nhân một khi chết, Tiếp Dẫn đạo nhân sẽ trở thành trụ cột của Tây Phương giáo, tuyệt đối không thể có bất kỳ sai sót nào, nếu

không, Tây Phương giáo cũng sẽ tan thành tro bụi.

"Ủa, Tiếp Dẫn đạo nhân, ra rồi, chẳng lẽ, Hỗn Nguyên Vô Cực Trận đó bị phá rồi sao, ta biết mà, một cái tiểu trận, chắc chắn không ngăn được." Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Tiếp Dẫn đạo nhân bay ra, lập tức nghênh đón.

Bề ngoài, đối phương quả thực vô cùng thảm hại, nhưng dù sao cũng đã ra được, dường như cũng có nghĩa là đã thắng một ván.

"Hừ, cáo từ." Tiếp Dẫn đạo nhân liếc Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, trực tiếp lướt người rời đi.

Để lại Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác ngơ ngác nhìn nhau tại chỗ, rốt cuộc là tình huống gì, ai có thể nói cho họ biết? 'Ầm ầm.' Đúng lúc này, đột nhiên, từng trận sấm nổ vang lên trên bầu trời.

Không phải là sấm chớp mưa giông, mà là sương mù đen không ngừng cuồn cuộn, thỉnh thoảng còn có từng trận kim quang tràn ra.

Thiên địa không ngừng chấn động, cả thế giới, dường như đều sắp đến ngày tận thế.

"Rốt cuộc là tình huống gì, ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là tình huống gì." Nguyên Thủy Thiên Tôn lo lắng đến mức sắp nhảy dựng lên, y thật sự không biết, trong đám sương mù khổng lồ đó rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Phải biết rằng chỉ cần các loại năng lượng tràn ra từ trong sương mù, đã khiến y cảm thấy kinh hãi, rõ ràng, bên trong tuyệt đối đang xảy ra một trận chiến kinh thiên động địa.

"Tại sao Tiếp Dẫn đạo nhân lại rời đi, cũng không thấy Chuẩn Đề đạo nhân ra, chẳng lẽ…" Một người bên cạnh đưa ra một phỏng đoán mà không ai dám tin.

“Ý của ngươi là, Chuẩn Đề đạo nhân sẽ chết trong đại trận đó sao, không thể nào, tuyệt đối không thể nào, đó là Thánh Nhân!” Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp phủ quyết phỏng đoán này, Thánh Nhân, dễ dàng vẫn lạc như vậy sao?

Nếu thật sự dễ dàng như vậy, cũng không xứng làm Thánh Nhân.

“Mau nhìn kìa, đó không phải là Chuẩn Đề đạo nhân sao?” Đột nhiên, sương mù đen trên bầu trời hoàn toàn tan biến, lộ ra bầu trời quang đãng vốn có.

Trên bầu trời đó, Nữ Oa lơ lửng đứng đó, trước mặt nàng là một cỗ thi thể không hồn, không còn sinh khí.

“Không thể nào, không thể nào.” Nguyên Thủy Thiên Tôn lẩm bẩm.

Trên thực tế, y cũng đã cân nhắc đến vấn đề thua cuộc, thậm chí đã có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng, cũng không phải là kết cục như thế này.

Chuẩn Đề đạo nhân, một trong Tây Phương Nhị Thánh, lại chết trong một cái đại trận.

Nó thật sự đáng sợ đến thế sao, một đại trận có thể giết chết cả Thánh Nhân, nói ra ngoài e rằng cũng không có ai tin.

“Ngươi thua rồi.” Nữ Oa cười, tận hưởng cảm giác chiến thắng này.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng điểm một ngón tay, thi thể Chuẩn Đề đạo nhân đang lơ lửng trên không liền bay đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 333

Quả thực, Chuẩn Đề đạo nhân thật sự đã chết, chết không thể chết hơn, hình thần câu diệt, trạng thái hiện tại, ngay cả thần tiên cũng không cứu sống được.

"Ta không thua, vì tuy chết một người, nhưng đại trận cũng đã bị phá, Tiếp Dẫn đạo nhân, đã phá vỡ đại trận trước đó và rời đi." "Cho nên ván đầu tiên, phải là ta thắng." Nguyên Thủy Thiên Tôn đảo mắt, lập tức tìm được một cái cớ.

Y sẽ không dễ dàng nhận thua, phải biết rằng, ván cược lần này vô cùng quan trọng, vào lúc bất đắc dĩ, phải tranh thủ đến cùng.

"Thật đủ không biết xấu hổ, Tiếp Dẫn đạo nhân là ta cố ý thả đi, nếu không, ngươi nghĩ hắn có thể đi được sao?" Nữ Oa lập tức khinh bỉ nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn, tên này cũng quá vô sỉ rồi.

"Hừ, tại sao ta phải tin lời ngươi?

Vừa rồi lúc Tiếp Dẫn đạo nhân ra ngoài đã nói với ta, y quả thực đã phá được Hỗn Nguyên Vô Cực Trận, chỉ là hiện tại có việc, nên mới rời đi trước." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói dối không cần bản nháp.

Theo y thấy, dù sao người ta cũng đã rời đi, có bản lĩnh thì đi tìm đối chất đi, dù sao tạm thời y sẽ không nhận thua.

"Kẻ vô sỉ, nếu ngươi cứ khăng khăng cãi cùn, vậy được, phá thêm một lần nữa đi.

Ta muốn xem xem, ngươi, Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu ngươi thắng, hai ván sau ta trực tiếp nhận thua." "Nếu không dám, vậy thì đừng ở đây nói nhảm nữa, đi chuẩn bị cho ván tiếp theo đi." Nữ Oa

quả quyết sử dụng phép khích tướng.

Nàng quả thực rất hiểu Nguyên Thủy Thiên Tôn, nàng chắc chắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định không dám lấy thân thử pháp.

Pháp lực của Chuẩn Đề đạo nhân thật sự không yếu hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn chút nào, nếu người như vậy cũng có thể trực tiếp mất mạng, vậy thì y nếu đi vào, cũng rất có khả năng chết ở bên trong.

Chết, là một trong số ít những điều y sợ hãi.

"Hừ, dù sao ta cũng thắng rồi, lão phu cần gì phải đi thêm một chuyến nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức cứng miệng nói với Nữ Oa, đồng thời, y cũng nhìn về phía những người bên cạnh.

Kết quả, không có một ai dám lên tiếng.

Không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ vẫn lạc, mà ngay cả họ cũng vậy, Hỗn Nguyên Vô Cực Trận đó, quả thực quá đáng sợ.

Ngay cả Chuẩn Đề đạo nhân cũng chết ở bên trong, đây là chuyện họ cũng không dám nghĩ tới.

"Được, nếu ngươi cứ khăng khăng cãi cùn như vậy, vậy thì, ta hủy bỏ ván cược này, tiếp tục đánh tiếp.

Ngươi thật sự cho rằng ta sợ ngươi sao?" Nữ Oa nổi giận, bất kể là đánh hay tiếp tục như vậy, họ đều có ưu thế.

"Vậy đi, ván này, ta nể mặt ngươi, ngươi thắng rồi.

Nhưng hai ván sau, phải do ta sắp xếp, ngươi thấy thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, nếu có thể giải quyết như vậy, chắc chắn là tốt nhất.

Nếu đánh tiếp, thật sự không chắc có thể giành được thắng lợi hay không, phe đối phương chắc chắn có cơ hội thắng lớn hơn mình, lớn hơn rất nhiều.

“Được, ngươi sắp xếp thì ngươi sắp xếp, ta muốn xem xem, ngươi có thể giở trò gì.” Nữ Oa nói xong, trực tiếp lướt người rời đi.

Mục đích của nàng đã đạt được, chỉ cần thắng ván đầu tiên, hai ván còn lại, hiển nhiên rồi, cơ hội thắng của nàng lại sẽ lớn hơn đối phương.

Hơn nữa, bản thân Đế Giang đã lường trước được tình huống này, đây cũng là sự sắp đặt của y.

“Đế Giang, ngươi nghĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ dùng phương pháp gì để đối phó với chúng ta?” Vừa trở về đại doanh, Nữ Oa thoải mái ngồi xuống một bên, có chút tò mò hỏi Đế Giang.

Bây giờ nàng hoài nghi Đế Giang quả thực là một yêu nghiệt, cách làm của đối phương, y đều đoán được hết, không chỉ vậy, còn sắp xếp tốt cho bước tiếp theo, quả thực là chuyện ngay cả thần tiên cũng không làm được.

Suy luận ra mọi chuyện đã xảy ra và sự phát triển sau đó, tên này rốt cuộc có phải là con người không?

“Không cần vội, ta đoán, Nguyên Thủy Thiên Tôn, lần sau chắc chắn sẽ nhắm vào ta.” Đế Giang hừ lạnh một tiếng, y biết rõ, nói trắng ra, mục tiêu của Nguyên Thủy Thiên Tôn là Đế Giang, hành động tiếp theo, chắc chắn cũng sẽ trực tiếp nhắm vào y.

Phải biết rằng, theo ước định, dùng phương thức ba ván thắng hai, kết thúc tranh chấp thiên hạ.

Bây giờ, đã thắng một ván, vậy cũng có nghĩa là, chỉ cần thắng thêm một ván nữa, ván cược này sẽ kết thúc.

Cho nên lần này, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ hạ mình, dùng phương thức độc ác nhất để đối phó, không còn nghi ngờ gì nữa.

Y không thể thua được, nếu lại thua, vậy thì, hoàn toàn thua rồi.

“Vậy lần này phải cẩn thận rồi, bây giờ thật sự là lúc quan trọng nhất.” Nữ Oa nhíu mày nói, nàng cũng biết tiếp theo sẽ là thời khắc quan trọng nhất của thiên hạ, nó sẽ quyết định, rốt cuộc là Nguyên Thủy Thiên Tôn thắng lợi, hay họ thắng lợi.

“Báo, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở ngoài trướng cầu kiến.” Đột nhiên, có binh sĩ vội vàng chạy vào báo.

Lập tức, không khí trong đại trướng trở nên khác lạ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại đến cầu kiến, đây là chuyện chưa từng xảy ra.

“Tên đó sao lại văn minh thế?” Nữ Oa nghiêng đầu hỏi Đế Giang, dường như chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

“Hừ, cho hắn vào.” Đế Giang lạnh lùng hừ một tiếng.

Thật ra, y cũng không rõ ý đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng y cũng không quan tâm.

Không lâu sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặc đạo bào bước vào.

“Đế Giang, không ngờ, ta lại bị ép đến tình cảnh khó xử như vậy, cuối cùng ngươi đã ép ta đến nơi này.” Vừa bước vào, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nhìn Đế Giang nói.

Lần này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thật sự hết cách rồi, vừa rồi y và mấy người đã thương lượng một lúc tại chỗ, nhưng không có chút manh mối nào.

Đế Giang hiện tại hoàn toàn ở thế nắm chắc đại cục, ưu thế trong tay y so với Đế Giang, thật sự quá ít quá ít.

“Ồ, ý của ngươi là đến cầu xin tha thứ sao?” Đế Giang mỉm cười nói, có chút bất ngờ, người kiêu ngạo như Nguyên Thủy Thiên Tôn, chắc sẽ không dễ dàng cầu xin tha thứ như vậy chứ.

Thậm chí, hai chữ "cầu xin tha thứ" căn bản không nên xuất hiện từ miệng y, đó là sự sỉ nhục đối với chính y.

"Hừ, ta không phải đến cầu xin tha thứ, ta chỉ đến thương thảo về cuộc thi đấu vòng sau thôi." Nguyên Thủy Thiên Tôn già mặt đỏ bừng, bị Đế Giang trêu chọc một phen, ngay cả y cũng có chút không nhịn được, bao nhiêu năm rồi, thật sự chưa từng chịu sự sỉ nhục như vậy.

"Vậy thì nói chuyện thi đấu đi, những thứ đó có ích gì, ta còn tưởng ngươi đến đầu hàng ta chứ?" Đế Giang thờ ơ nói, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự đầu hàng, ngược lại sẽ khiến y thấp thỏm không yên, bộ dạng bây giờ mới phù hợp với hình tượng của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ván tiếp theo, ta muốn thi luận đạo." Luận đạo, nói trắng ra là song phương biện luận, thứ này, về cơ bản hiếm có bên nào thắng được, đặc biệt là khi đối mặt với người như Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bản thân Nguyên Thủy Thiên Tôn là bậc đại gia, muốn thắng y, thật sự không khả thi, e rằng cũng phải mất vô số năm, không bằng tiếp tục đánh tiếp.

"Ta thấy, ngươi đang đùa với ta đấy à, luận đạo, ngươi không định luận với ta mấy chục năm chứ." Đế Giang trực tiếp trợn mắt, tên này lại muốn giở trò gì đây.

"Dù sao ta cũng ra đề, nếu ngươi không chấp nhận, vậy thì tuyên bố thất bại." Mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên sáng lên, trước đó y cũng đã nghĩ ra một phương pháp kéo dài thời gian như vậy, chỉ là cũng chỉ là kéo dài thời gian mà thôi.

Nhưng không ngờ Đế Giang lại tỏ ra rất không chấp nhận, nếu đã vậy, vậy không phải, có thể dùng cách này để trực tiếp đánh bại Đế Giang sao, nếu thật sự được như vậy, vậy thì không còn gì tốt hơn.

“Thật sự không thể đổi cái khác sao?” Đế Giang nhíu mày, biểu cảm này lại càng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tin chắc rằng, y đã vô tình nhìn thấy hy vọng.

“Không được, hoặc là chấp nhận đề nghị của ta, hoặc là trực tiếp nhận thua, ngoài ra không có lựa chọn nào khác, trừ phi thực hiện lời hứa.” Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu đắc ý, đã lâu lắm rồi, không có cảm giác nào tốt hơn thế này.

Đó là cảm giác sắp chiến thắng, sắp gỡ lại một ván.

Chương 334

"Được rồi, nếu muốn luận đạo, vậy thì luận đạo, nhưng phải có tiêu chuẩn thắng thua chứ, nói nghe xem." Đế Giang nhún vai nói, thật sự cho rằng y sợ sao, nếu thật sự nghĩ vậy, vậy thì Nguyên Thủy Thiên Tôn quá coi thường Đế Giang rồi.

"Cái này…" Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên do dự.

Đúng vậy, đây là một vấn đề lớn, thế nào là thắng, thế nào là thua, và nội dung biện luận, những thứ này, dường như đều cần phải làm.

"Ngươi không phải đang đùa đấy chứ, nếu thật sự như vậy, vậy thì đừng trách ta không khách khí, nếu lấy ta ra làm trò vui, vậy thì ta sẽ tức giận đấy." Đế Giang nheo mắt nhìn y.

"Sẽ không, chuyện này, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, chúng ta dùng Thiên Đạo làm đề tài biện luận, dùng vạn dân làm trọng tài, mọi thắng thua, đều giao cho trời quyết định." Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên chính khí lẫm liệt nói.

Thiên Đạo, đây là thứ cao siêu nhất trên thế giới này, có thể nói, không một ai nắm giữ được Thiên Đạo, về cơ bản, căn bản không có tiêu chuẩn thắng thua.

Ngay cả thấu hiểu cũng không thể, vậy thì, ai lại có thể biết rõ, Thiên Đạo rốt cuộc là gì?

Cho dù là Hỗn Nguyên Vô Cực Trận trước đó, cũng chỉ là diễn hóa một phần rất nhỏ, mà nó đã có thể khống chế được một vị Thánh Nhân, càng không cần phải nói đến, Thiên Đạo chân chính khống chế vạn giới.

"Thiên Đạo, một thứ thú vị, không tồi, ta có hứng thú, nếu ngươi

đã chọn cái này, vậy được, ta nhận lời." Đế Giang trái với thường lệ, đột nhiên tươi cười rạng rỡ.

Tình huống này, Nguyên Thủy Thiên Tôn vạn lần không ngờ tới, y hoàn toàn không hiểu tại sao Đế Giang lại có biểu cảm này.

Thiên Đạo, đó là thứ mà ngay cả y nghe xong cũng rất đau đầu, nhưng bộ dạng tươi cười của Đế Giang, rốt cuộc là sao?

Cố ý?

Thật sự biết về Thiên Đạo?

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, nếu y thật sự đã lĩnh ngộ được Thiên Đạo, vậy thì chúng ta, sao có thể trở thành trở ngại được." Trở về nơi đóng quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn kể lại mọi chuyện cho Thái Thượng Lão Quân và những người đi cùng.

Bây giờ y thật sự hoảng rồi, trước mặt Đế Giang, y cũng không biết tại sao, lòng tin vừa mới dâng lên được một chút, trong nháy mắt đã biến mất.

Tên đó, thật sự quá đáng sợ.

Người vừa nói là Thái Thượng Lão Quân, trong số những người này, y rất có tiếng nói, dù sao y cũng là sư huynh của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đúng, huynh nói không sai, ngay cả sư phụ của ta cũng chưa từng thật sự lĩnh ngộ được Thiên Đạo, vậy thì Đế Giang sao có thể?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đúng vậy, tên đó chắc chắn đang hù dọa, nên mới làm như vậy, nếu không, mọi chuyện đều không thể giải thích được.

"Vậy lần đối trận này, tùy thuộc vào ngươi rồi, tuyệt đối không thể thất bại, nếu không, mọi chuyện, thật sự rất phiền phức." Thái

Thượng Lão Quân và những người khác đều nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Rốt cuộc, chuyện này là do Nguyên Thủy Thiên Tôn khởi xướng, vậy thì, vào lúc quan trọng nhất, cũng tất nhiên là do Nguyên Thủy Thiên Tôn làm.

Trách nhiệm này, họ không gánh nổi, cũng không muốn gánh.

"Vậy được, ta bế quan ba ngày, ba ngày sau, ta sẽ một trận định càn khôn." Nguyên Thủy Thiên Tôn cắn răng, bây giờ mọi chuyện, đều đang ở lúc quan trọng nhất, y cũng không thể không phát huy toàn bộ thực lực của mình.

Ba ngày sau sẽ là thời gian đã hẹn, đến lúc đó, sẽ không còn đường lui nữa.

"Vậy chúng ta xin chúc Nguyên Thủy Thiên Tôn đại thắng Đế Giang, tên không biết điều đó." Mọi người lập tức nghiêm túc nói.

Trận chiến cuối cùng, nếu thua, vậy là hoàn toàn hết.

Bên phía Nguyên Thủy Thiên Tôn tích cực chuẩn bị chiến đấu, thậm chí chuyện y bế quan cũng đã truyền đến tai Đế Giang.

Lúc này, y lại một mực tìm vui, dường như hoàn toàn quên mất sự kiện quan trọng cuối cùng làm chấn động cả thế giới này.

Mãi cho đến ngày hôm trước, Đế Giang mới tìm Nữ Oa, mời nàng trò chuyện thâu đêm.

"Ta còn tưởng ngươi không biết mình sắp phải đối mặt với cái gì, không ngờ, vào lúc này, ngươi lại có thể tiêu sái như vậy." Nữ Oa vừa vào, đã liếc mắt nhìn Đế Giang nói.

"Lúc này không tiêu sái, thì còn lúc nào nữa?" Đế Giang mỉm cười nói.

“Chẳng lẽ, ngươi lại muốn luân hồi sao?” Nữ Oa đột nhiên nhìn thẳng vào Đế Giang nói.

Vừa rồi lúc Đế Giang nói ra câu đó, nàng đã hiểu, Đế Giang chắc chắn sẽ tiếp tục đi con đường của mình.

“Đúng vậy, đó là đạo mà ta đã chọn.” Đế Giang nhàn nhạt nói, đó quả thực là lựa chọn của y, y đã đi con đường này, và y cũng sẽ tiếp tục đi con đường này.

“Ừm, đối với lựa chọn của ngươi, vậy ta không có bất kỳ quyền lợi nào can thiệp, giống như ngươi đã nói, đó là đạo mà ngươi đã chọn.” Đối với điều này, Nữ Oa cũng tỏ ra hoàn toàn thấu hiểu, trên thực tế, nàng cũng đã sớm lường trước.

Chỉ là rốt cuộc là lúc nào, nàng thật sự không biết.

Hiện tại, chỉ cần thắng lợi, vậy thì, cho dù là Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người đó, e rằng cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục đối đầu với Đế Giang.

Cũng có nghĩa là, trong tình huống đó, Đế Giang sẽ hoàn toàn trở thành một người chiến thắng.

Lúc đó, dường như cũng thật sự là lúc Đế Giang tiếp tục đi con đường của mình.

“Được rồi, nhưng ta có một thắc mắc lớn nhất, ngươi thật sự cho rằng, có thể thắng được Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?” Nữ Oa tò mò hỏi.

Phải biết rằng, tất cả những gì Đế Giang sắp đặt, đều có một tiền đề rất lớn tồn tại, đó là, Đế Giang có thể thắng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng, thật sự có dễ dàng như vậy sao?

“Đương nhiên không dễ dàng như vậy, chỉ là ta có lòng tin.” Đế Giang cười nói.

Nếu là chuyện khác, Đế Giang có lẽ không tự tin đến vậy, nhưng luận đạo, Đế Giang thật sự không ngán.

Đặc biệt là luận đạo về Thiên Đạo, phải biết rằng, y là người xuyên không a.

Điểm này, cho dù là Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không thể sánh bằng.

Hiện tại, thiên địa còn mông muội, xa chưa đạt đến trình độ của hậu thế, cho dù là những Thánh Nhân này cũng chịu ảnh hưởng cực lớn, còn y lại có sự gia trì của hậu thế.

Không thể dễ dàng sao, ít nhất, theo y thấy không quá khó.

"Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm." Đột nhiên, Đế Giang đứng dậy, nhàn nhạt nói một câu với bầu trời.

Lập tức bầu trời đêm vốn dĩ đen kịt bỗng nhiên rung chuyển mạnh một cái, linh khí không ngừng từ trên trời tuôn xuống, một luồng ánh sáng màu bạc, trực tiếp từ chân trời chiếu xuống, chiếu rọi lên người Đế Giang.

"Câu nói vừa rồi, ẩn chứa Thiên Đạo." Nữ Oa trực tiếp há hốc miệng, nàng thật sự kinh ngạc đến tận sâu thẳm linh hồn, cảnh tượng như vậy, nàng chưa từng thấy bao giờ.

Không phải là chưa từng thấy cảnh tượng này, mà là chưa từng thấy linh lực nồng đậm đến vậy tuôn xuống.

Điều đó có nghĩa là, trong câu nói của Đế Giang, ẩn chứa một bí mật Thiên Đạo vô cùng trọng đại.

"Chuyện nhỏ thôi, được rồi, trời sắp sáng rồi, hãy để ta, kết thúc cuộc chiến tranh phiền nhiễu này." Đế Giang mỉm cười, sau đó bước ra ngoài.

Ngoài cửu thiên, vô số thần tiên bị cảnh tượng vừa rồi kinh động, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng đổ dồn ánh mắt về phía Đế Giang.

Cũng giống như họ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng bị dị tượng kinh động, y xa xa nhìn về phía nơi Đế Giang đang ở, không biết vì sao, y có một dự cảm rất xấu.

Chương 335

"Đó không phải là sức mạnh của Thiên Đạo sao?" Đột nhiên, có người run rẩy hỏi.

"Hình như là vậy." Ai cũng biết rõ, đó là sức mạnh của Thiên Đạo.

Cũng có nghĩa là, vào thời điểm quan trọng, trận đấu còn chưa bắt đầu, đã bị đối phương ra oai phủ đầu, không thể làm gì được.

Chẳng mấy chốc, mọi người của cả hai bên đều đã đến hiện trường quyết đấu cuối cùng.

Phía Đế Giang, vô số đại quân xếp thành hàng ngay ngắn, Nữ Oa, Thông Thiên Giáo Chủ và những người khác cũng đều đứng sau lưng Đế Giang.

Cũng giống như bên này, bên phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng đều có mặt đông đủ, chỉ là về mặt khí thế, rõ ràng thua kém bên này quá nhiều quá nhiều.

Không chỉ vậy, trong hành động vừa rồi của Đế Giang, càng thu hút vô số ánh mắt, các tiên sơn động phủ càng toàn bộ xuất động.

Ai cũng biết, đây sẽ là cảnh tượng tráng lệ nhất của thời đại này.

Nó sẽ đại biểu cho trận quyết chiến cuối cùng của hai thế lực, cũng như xu thế của cả thế giới.

"Đế Giang, lần này, ta Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất định sẽ cho tiểu tử ngươi biết, rốt cuộc ai mới là người hiểu rõ Thiên Đạo nhất." Hai bên vừa gặp mặt, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã quả quyết tự mình cổ vũ.

Không còn cách nào khác, tuyệt đối không thể thua về mặt khí thế,

nếu không, cuộc biện luận này cũng không cần phải tiến hành nữa.

"Đạo mà có thể nói ra được, không phải là đạo vĩnh hằng.

Tên mà có thể gọi ra được, không phải là tên vĩnh hằng." Đế Giang trích một câu danh ngôn của Lão Tử trong Đạo Đức Kinh, đây là danh ngôn đích thực, đã được truyền thừa hàng ngàn năm, ngay cả ở hậu thế, cũng được tôn thờ như chân lý.

Nói thật, câu nói này, ở hậu thế có rất nhiều cách giải thích, các cuộc tranh luận khác nhau cũng đã kéo dài hàng ngàn năm, vẫn chưa có kết luận.

Nhưng cũng chính vì tình hình này, nên nó mới được đưa ra để trấn áp.

Câu nói này vừa ra, quả nhiên một luồng linh lực khổng lồ từ ngoài cửu tiêu trực tiếp lao xuống, ngay cả người bình thường nhất cũng có thể cảm nhận được Đế Giang lúc này đã khác trước.

Đó là một cảm giác tương tự như Thánh Nhân, nhưng không phải loại Thánh Nhân bình thường, mà là cảm giác sau khi nhìn thấy, không thể không muốn cúi đầu bái lạy.

Không chỉ những người bên phía Đế Giang, mà ngay cả binh lính phe đối diện, cũng đều như vậy.

"Thiên Đạo." Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp ngẩn người, quái lạ, ngay cả y cũng không thể thấu hiểu được ý nghĩa của câu nói này.

Y biết rõ, chỉ có người thật sự lĩnh ngộ được một số bí ẩn của Thiên Đạo, mới có hiện tượng thần kỳ này xuất hiện.

Trong ba ngày, y cũng đã xuất hiện mấy lần, nhưng cộng lại, cũng không bằng một lần này của Đế Giang.

Càng không cần phải nói, y trông có vẻ rất ung dung.

“Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm, Thánh nhân bất nhân, coi trăm họ như chó rơm.” Đế Giang căn bản không chuẩn bị trả lời câu hỏi vớ vẩn của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trên thực tế, ngay từ đầu, y đã không chuẩn bị biện luận với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Theo sau câu nói, lập tức, lại có một luồng linh lực từ trên trời giáng xuống.

Chỉ là nửa câu trước đã xuất hiện một lần rồi, nên lần này xuất hiện, chỉ nhắm vào nửa câu sau, nhưng dù vậy, đó cũng là một luồng linh lực tuôn xuống vô cùng khủng khiếp.

Đế Giang đứng tại chỗ, đưa tay ra, trực tiếp chỉ về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn đối diện.

Lập tức, linh lực đó như thể biết nghe lời, trực tiếp lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Trời ơi, uy áp của Thiên Đạo.” Vô số người kinh ngạc há hốc miệng, Đế Giang, chuẩn bị dùng sức mạnh của Thiên Đạo để áp đảo Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng quá đáng sợ rồi.

Phải biết rằng, sức mạnh của Thiên Đạo quả thực mang theo uy áp mạnh mẽ, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn là nhân vật cỡ nào, nếu chỉ dùng Thiên Đạo tùy tiện là có thể áp đảo y, vậy y cũng không đáng hai chữ Thiên Tôn.

Tại sao không chọn con đường biện luận, tiếp tục biện luận chứ?

“Bởi vì, như vậy tiết kiệm thời gian hơn.” Đế Giang trong lòng cười lạnh, dùng Thiên Đạo, trực tiếp đập tan hoàn toàn hy vọng của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Đế Giang thực sự quá đáng, hôm nay ta muốn xem xem, ngươi làm thế nào để áp đảo ta.” Đối mặt với hai luồng sức mạnh của Thiên

Đạo, Nguyên Thủy Thiên Tôn rất dễ dàng đỡ được.

Quả thực, sức mạnh của Thiên Đạo ở mức độ này, về cơ bản không có uy hiếp gì với y.

"Trên đời không có gì mềm yếu hơn nước, nhưng công phá cái cứng rắn thì không gì hơn được nó, vì không có gì thay thế được nó.

Yếu thắng mạnh, mềm thắng cứng, thiên hạ không ai không biết, nhưng không ai có thể làm theo." Đế Giang tiếp tục nói, lại một luồng sức mạnh của Thiên Đạo nữa, lần này thế còn hung mãnh hơn, nhanh hơn.

Sức mạnh của trời đất đó, như biển cả gầm thét, trực tiếp hung hãn vỗ vào đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn, đánh y lùi lại mấy bước, ngay cả mặt cũng tái đi.

Vừa rồi còn rất kiêu ngạo, lúc này đã có chút hoảng sợ, từ đầu đến cuối, đều là Đế Giang tấn công, y phòng thủ, nhưng mà, bây giờ dường như sắp không thủ được nữa rồi.

Đế Giang sao lại trở nên lợi hại như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao, Thiên Đạo, bây giờ lại dễ dàng bị đoán được như vậy, cũng quá khoa trương rồi.

Không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn có suy nghĩ này, mà ngay cả những người khác cũng đều có suy nghĩ như vậy.

Đế Giang cũng quá biến thái rồi, có thể dễ dàng lĩnh ngộ Thiên Đạo như vậy sao?

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, Đế Giang chưa bao giờ cho Nguyên Thủy Thiên Tôn cơ hội thở dốc.

Y biết rõ, phải một đòn đánh gục y, chỉ có như vậy, mới có thể

đường đường chính chính giành được thắng lợi.

Theo lời nói trong miệng y tiếp tục truyền ra, lập tức, vô số sấm sét cuộn trào giữa trời đất, bây giờ sức mạnh của Thiên Đạo hoàn toàn như mưa trút xuống đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Quá mãnh liệt, cho dù là Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người đó cũng cả đời chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

Nếu không phải bây giờ xác định không ở trong đại trận, họ còn tưởng mình đã tiến vào Hỗn Nguyên Vô Cực Trận của Đế Giang rồi chứ, quả thực quá quỷ dị, không hề có khả năng phản kích.

"Hừ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi không nhận thua sao, bây giờ đã bị nội thương, nếu còn không nhận thua, vậy thì đừng trách ta lòng dạ độc ác." Đế Giang lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, y chỉ muốn Nguyên Thủy Thiên Tôn thất bại, rút khỏi cuộc tranh đấu này.

Về phần giết y, Đế Giang thật sự chưa từng nghĩ đến.

"Vậy sao, ta cũng muốn xem xem, ngươi rốt cuộc lòng dạ độc ác như thế nào." Lúc này khóe miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện một tia máu tươi, giống như Đế Giang đã đoán, những uy áp của Thiên Đạo liên tục vừa rồi, đã khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn bị thương.

Nếu là lúc bình thường, y hoàn toàn có thể né tránh, đó là chuyện đơn giản.

Đáng tiếc là bây giờ, hoàn toàn không được.

Suy cho cùng nếu né tránh, cũng có nghĩa là y thật sự đã thua.

"Vậy được, nếu ngươi muốn xem, vậy thì ta tốt bụng một chút, thỏa mãn nguyện vọng của ngươi và tất cả mọi người." Đế Giang cười lạnh, nếu tên này thật sự muốn nếm mùi đau khổ, vậy thì, y sẽ

thỏa mãn.

Nhìn xung quanh, Đế Giang thấy ánh mắt của vô số người, có hưng phấn, có sùng bái, cũng có tò mò, thậm chí có phẫn nộ, tất cả, y đều thấy rất chân thực.

Chương 336

Thậm chí có người còn có vẻ như đồng cảm sâu sắc.

"Đạo sinh một, một sinh hai…" Mỗi một chữ Đế Giang nói ra, có thể cảm nhận được trên người y xuất hiện một luồng linh áp khủng khiếp, dường như cả thế giới đều đang đè lên người y.

Không chỉ vậy, điều càng khiến mọi người kinh khủng hơn, là những gì Đế Giang nói ra, không phải là âm thanh, mà là một loại uy nghiêm trang trọng.

Dường như chỉ có chúa tể của thế giới này mới có tư cách nói ra những lời đó.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, lúc này cũng có ý muốn cúi đầu bái lạy.

"Không được, ta tuyệt đối không thể cúi đầu, phải nhịn, nhất định phải nhịn." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến chặt răng, dùng hết linh khí toàn thân để chống lại uy áp của trời đất.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn không chỉ phải đối kháng với đòn tấn công của Đế Giang, mà còn cả Thiên Đạo.

Loại công kích ẩn chứa ý chí của trời cao này đã trút toàn bộ năng lượng thuần túy nhất trong vũ trụ lên người y.

Trước đó chỉ là dao động linh lực, nhưng theo đà Đế Giang không ngừng tăng cường công kích, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này đã hoàn toàn bị một cột sáng trắng tinh khổng lồ bao phủ.

Cột sáng chiếu từ trên cửu thiên xuống, bên trong lờ mờ lưu động những phù văn mà người thường không thể hiểu nổi.

Dưới áp lực cực lớn, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp không chịu nổi

nữa.

“Được, xem ra ngươi đúng là kẻ sĩ diện, nếu đã như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi.” Đế Giang hừ lạnh một tiếng, lập tức tiếp tục tụng đọc.

Theo lời y, Thiên Đạo phảng phất như bị thao túng, một áp lực càng khủng khiếp hơn trực tiếp ập xuống Nguyên Thủy Thiên Tôn, áp lực này đáng sợ chưa từng có.

Thậm chí tất cả mọi người đều hoài nghi, cho dù là Nguyên Thủy Thiên Tôn, liệu có thật sự chịu đựng nổi áp lực kinh khủng như vậy không?

“Ta nhận thua!” Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên hét lớn, áp lực khủng khiếp khiến y hoàn toàn không đứng vững nổi, trực tiếp quỳ sụp xuống đất, mặt đất xung quanh cũng lún sâu xuống.

Nếu còn cố gắng chống đỡ, chỉ có một con đường chết.

“Thắng rồi, thắng rồi!

Vạn tuế, vạn tuế!” Tất cả mọi người bên phía Đế Giang đều hưng phấn la lớn.

Cuộc chiến kéo dài như vậy, cuối cùng, cũng đã thắng lợi.

Binh sĩ điên cuồng vứt hết vũ khí khôi giáp xuống đất, dùng ánh mắt tràn đầy nhiệt huyết và sùng bái nhìn Đế Giang, tiếng hoan hô xé lòng xé phổi vang thẳng lên tận trời xanh.

Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa cũng đều thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Đế Giang, quả nhiên vẫn là Đế Giang đáng sợ đó.

Y vừa ra tay đã trực tiếp định đoạt thắng lợi.

Cuối cùng, thắng lợi vẫn thuộc về phe mình.

Ngược lại, phe của Nguyên Thủy Thiên Tôn ai nấy đều mặt như tro tàn, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Có thể nói, bọn họ đã thất bại hoàn toàn, về phần hậu quả, e là sẽ vô cùng tồi tệ.

"Ta thấy ngươi có vẻ không phục." Trăm thái thế gian, Đế Giang đều thu vào mắt, nhưng kỳ thực y là người bình tĩnh nhất, kết cục này vốn đã có thể đoán trước.

"Hừ, nói thêm nữa cũng có ích gì.

Ta tin rằng, chúng ta sẽ có một trận giao phong tiếp theo." Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày đầy bùn đất, trông vô cùng thảm hại, nhưng ánh mắt của y vẫn sắc bén như cũ.

"Ngươi nói không sai, chắc chắn sẽ có lần giao phong tiếp theo.

Nhưng nếu ngươi còn cản đường ta, cái mạng nhỏ của ngươi e là khó giữ." Đế Giang cười nhạt, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả nhiên không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Đối với lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, y ngược lại có chút mong chờ.

"Nếu lần sau ta lại thua, ngươi cứ giết ta, ta sẽ trực tiếp tự sát trước mặt mọi người." Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ nói.

Lần này quả thực quá nhục nhã, chẳng được gì, ngược lại môn nhân và danh dự đều tổn thất sạch sẽ.

Từ trước đến nay, y chưa từng chịu đả kích nghiêm trọng như vậy.

"Vậy thì tốt quá, ta thật sự chưa thấy Thánh Nhân tự sát bao giờ, thật muốn xem thử." Đế Giang ha ha cười lớn.

"…" Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt nữa bị lời của Đế Giang làm

cho tức hộc máu, hận không thể xé nát hợp đồng, cùng Đế Giang đại chiến một trận.

Nhưng y cũng hiểu rõ, đại thế đã mất, cho dù bây giờ không thừa nhận giao ước này, mọi thứ cũng không thể cứu vãn được nữa, y thật sự đã thất bại.

"Được rồi, ta đợi lần cản trở tiếp theo của ngươi, hy vọng ngươi có thể chuẩn bị đặc sắc hơn một chút, dù sao đó cũng sẽ là tuyệt xướng của ngươi." Đế Giang nói xong, ha ha cười lớn rồi xoay người rời đi, chỉ để lại Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng ken két.

"Chúng ta thật sự phải tiếp tục đối đầu với hắn sao?" Bên cạnh, Thái Thượng Lão Quân bước tới nói, y biết rõ, Đế Giang thực sự quá lợi hại.

"Ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Nếu từ bỏ, đạo của ta cũng sẽ hủy trong một sớm một chiều.

Lần này không được, ta cũng sẽ giống như hắn, tiến vào trong luân hồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói, đã quyết tâm, nếu Đế Giang tiến vào luân hồi, vậy y cũng sẽ vào theo.

Bởi vì y đã nghĩ thông suốt, dù luân hồi sẽ khiến y mất đi một lượng lớn công lực, nhưng đồng thời cũng đại biểu cho vô hạn khả năng.

"Thôi được, xem ra ngươi đã quyết, nếu đã như vậy, ta cũng không ngăn cản nữa.

Đi đi, ta sẽ hỗ trợ ngươi." Nói xong, Thái Thượng Lão Quân phiêu nhiên rời đi.

Chuyện đã kết thúc, những người này cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây.

Mất mặt thì đã sao, cứ chuẩn bị tốt cho trận sau là được, Đế Giang không thể thắng mãi, y vô cùng tin tưởng vào điều này. …..

Đại cục đã định, tất cả mọi thứ đều trở lại trong tĩnh lặng.

Tại Triều Ca, Đế Giang yên tĩnh ngồi trong phòng uống rượu, lúc này đã ba tháng trôi qua kể từ trận đại chiến đó.

Mọi việc đều đã kết thúc, y cũng phải chuẩn bị tiến vào vòng luân hồi tiếp theo.

Nơi này không có gì đáng để y lưu luyến.

“Lần tiếp theo, là khi nào?” Nữ Oa ngồi đối diện Đế Giang, hiện tại nàng cũng rơi vào trạng thái không có gì để làm.

Chỉ là, khoảng thời gian gần đây tuy bề ngoài bình tĩnh, nhưng trong tối, sóng ngầm lại cuộn trào.

Chương 337

Bên phía Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như cũng lựa chọn giống Đế Giang, tiến vào luân hồi, hai bên sẽ tiếp tục tranh đoạt thành quả thắng lợi ở nhân gian.

“Không biết nữa.

Sao ngươi không ở lại tiên giới trông chừng cho tốt?

Thành quả lần này đối với sự thăng tiến của ngươi cũng rất lớn mà.” Đế Giang cười nhìn Nữ Oa nói.

“Đương nhiên, đủ để sánh với mấy trăm năm tu vi của ta rồi.

Quả nhiên, đây mới là phương pháp tu luyện nhanh nhất.” Nữ Oa cười nói, không có gì quan trọng hơn tu vi đối với những người như họ.

“Vậy thì ta yên tâm rồi, thắng lợi lần sau, nhất định thuộc về ta.” Đế Giang cười nói với Nữ Oa.

“Ta tin, nó chắc chắn sẽ thuộc về ta.” Nữ Oa cũng cười, rất nhanh, cả hai đều ha ha cười lớn.

Không lâu sau, Đế Giang lại một lần nữa tiến vào luân hồi.

Mọi thứ đều quen đường thuộc lối, vô cùng thông thạo.

“Ồ, không ngờ ngươi thật sự tiến vào luân hồi.” Đế Giang nhìn người đang đứng trước mặt, có chút kinh ngạc nói.

Người đó không phải ai khác, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Xem ra những lời đồn đại đó, cũng không phải là giả.

“Ngươi đã có thể luân hồi, ta dĩ nhiên cũng có thể.

Lần sau, ngươi chắc chắn sẽ bại.” Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đợi ở đây từ lâu, chỉ để gặp lại Đế Giang một lần, và cùng y lựa chọn luân hồi.

Về điểm này, gã này vô cùng cứng đầu, chỉ là sự cứng đầu đó lại đặt vào phương diện đối đầu với Đế Giang.

Lần sau, sẽ là một mất một còn.

Khi Đế Giang một lần nữa mở mắt ra, bánh xe lịch sử đã lăn về phía trước từ rất lâu rồi.

“Mình trở thành Ngô Vương Phù Sai, thú vị, thú vị.” Đế Giang ngồi trên giường, hai mắt nhắm nghiền, nhanh chóng tìm hiểu mọi chuyện.

Nhưng lúc này, mày y lại khẽ nhíu lại.

Đối với đoạn lịch sử này, Đế Giang vô cùng quen thuộc.

Ngô Vương Phù Sai ở giai đoạn đầu thực lực có thể nói là vô cùng mạnh mẽ, trong các nước chư hầu lớn, thực lực của ông ta hoàn toàn thuộc hàng nhất nhì.

Nếu không phải Ngô Vương Phù Sai ham mê sắc đẹp của Tây Thi, thì nước Việt đã sớm tiêu đời.

Nhưng hiện tại, mọi chuyện có chút khác biệt.

“Khải bẩm Đại vương, quân ta đại bại trong trận chiến ở Lạp Trạch, quân Việt hiện đang tiến về phía thành Cô Tô của chúng ta.” Đúng lúc Đế Giang đang trầm tư, đột nhiên, bên ngoài có một binh sĩ vội vã chạy vào, mặt mày xám xịt nói với Đế Giang.

“Thời cuộc, đã đến lúc gian nan thế này rồi sao?” Đế Giang nhìn hai tay mình, hiện tại y gần như không có thực lực, lần luân hồi này có điểm gì đó vô cùng không ổn, thực lực đã hoàn toàn biến mất.

Với y hiện tại, ở nhân gian có lẽ là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng e rằng lúc này nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đây, e là y không thể làm tổn thương nổi một ngón tay của đối phương.

"Nhất định đã xảy ra vấn đề ở đâu đó, nếu không tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống này.

Thôi, trước tiên giải quyết nguy cục trước mắt đã." Đế Giang nhún vai, thầm nghĩ trong lòng.

"Nói cho quả nhân biết, hiện tại Ngũ Tử Tư và Tôn Vũ đang ở đâu?" Đế Giang hỏi người đang quỳ trên đất.

Ngô Vương Phù Sai trước đây đã bức ép Ngũ Tử Tư rời đi, đây là tin tốt đầu tiên, cũng là duy nhất.

Cái gọi là ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu, nếu có thể tìm được hai người họ, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Hiện tại thông tin y có được thực sự quá ít, vì vậy cần sự giúp đỡ của Ngũ Tử Tư.

Còn Tôn Vũ, người đã viết ra Tôn Tử Binh Pháp, quả thực là kỳ tài ngàn đời, chỉ là ông không phò tá Ngô Vương Phù Sai mà vẫn luôn ẩn cư.

Hiện tại, Đế Giang muốn tìm hai người họ.

Nước Việt muốn tấn công Cô Tô cũng cần một thời gian dài.

Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, nước Ngô cũng không dễ dàng thất bại như vậy.

"Đại vương, ngài quên rồi sao?

Ngũ Tử Tư và Tôn Vũ, đều đã đầu quân cho nước Việt." Người nọ rụt rè quỳ trên đất nói, lời này trực tiếp dọa Đế Giang giật nảy mình.

Quả nhiên, mọi thứ đều không ổn.

Theo ghi chép lịch sử, Ngũ Tử Tư bị Phù Sai ban cho cái chết, hiện tại Ngũ Tử Tư chỉ bị trục xuất.

Theo lịch sử, Ngũ Tử Tư cả đời cương trực không a dua, vì nước Ngô có thể nói là cúc cung tận tụy, nhưng hiện tại, ông cũng đầu quân cho nước Việt.

Càng không cần nói đến Tôn Vũ, theo lý, ông cũng nên đang ẩn cư, càng không thể nào đi làm việc cho Việt Vương Câu Tiễn.

Không đúng, tất cả đều không đúng.

Mọi thứ dường như đều bị bao phủ trong sương mù, trong đó có một bàn tay, đang thay đổi tất cả.

"Chẳng lẽ, là gã Nguyên Thủy Thiên Tôn kia?" Đế Giang nheo mắt lại, đây dường như là lời giải thích hợp lý duy nhất.

Vậy Câu Tiễn hiện tại, không phải là Câu Tiễn trước kia, mà là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu không, làm sao có thể thu nhận Ngũ Tử Tư và Tôn Vũ dưới trướng, tuyệt đối không thể.

"Truyền lệnh toàn quốc, từ hôm nay, tất cả những người đi lính trong nước, miễn thuế ba năm, mỗi tháng phát lương.

Những người có chí, tập kết tại thành Cô Tô." Đế Giang trực tiếp hạ lệnh đầu tiên.

Lúc này, không thể quan tâm nhiều như vậy được nữa, binh lính mới là thứ quan trọng nhất.

Không có binh lính, những chuyện sau này cũng không cần phải nói đến.

"Đại vương anh minh, tiểu nhân đi truyền lệnh." Người nọ vội

vàng bò dậy.

Mệnh lệnh này nếu ở quốc gia khác, có lẽ sẽ tuyệt đối hữu dụng, nhưng ở nước Ngô… uy tín của Phù Sai, e là rất ít người tin tưởng tên bạo quân này.

Nhưng mà, biết đâu lại có tác dụng, dù sao hiện tại cũng là biện pháp duy nhất trong lúc không còn biện pháp nào.

Chương 338

“Người đâu, mời Tây Thi đến.” Đế Giang ngồi trên giường, thấy người nọ rời đi, liền lớn tiếng nói.

“Vâng.” Bên ngoài có người lập tức đáp lời.

Rất nhanh, Tây Thi được triệu đến.

Trước đó Việt Vương Câu Tiễn chiến bại, Tây Thi bị dâng cho Phù Sai.

Cũng chính vì Phù Sai quá yêu thích Tây Thi, mới dẫn đến việc hoang phế triều chính sau này, và cả thất bại thảm hại cuối cùng.

Càng khiến Đế Giang không biết nói gì hơn là, cho đến tận bây giờ, Phù Sai ngay cả chạm cũng chưa chạm vào Tây Thi, hoàn toàn xem nàng như một báu vật tuyệt thế.

Ngoài cạn lời ra, còn có thể nói gì được nữa.

“Đại vương, ngài tìm ta?” Một bóng hồng diễm lệ xuất hiện trước mặt Đế Giang.

Đế Giang nhìn Tây Thi trước mặt, bất giác mở to mắt.

Thật sự, quá đẹp.

Nếu Đát Kỷ ngày xưa có vẻ đẹp quyến rũ yêu diễm khiến người ta không thể tự kìm lòng, thì Tây Thi hoàn toàn khác.

Thậm chí khi mới nhìn, nàng cũng không quá nổi bật.

Nhưng chỉ cần nhìn kỹ, thì thật không thể xem thường được.

Tây Thi đã thể hiện một cách hoàn hảo dáng vẻ của một cô gái Giang Nam tiểu gia bích ngọc, làn da như nước, thân thể như ngọc, cả người phảng phất như tiên nữ hạ phàm.

Thậm chí, còn đẹp hơn phần lớn tiên nữ.

Về phần khí chất như nước kia thì không cần phải nói, ngay cả Đế Giang cũng chưa từng thấy ai có khí chất tốt hơn.

Chẳng trách Phù Sai bị mê hoặc đến quay cuồng, xem nàng như trân bảo, quả thực, là trân bảo.

"Đại vương, ngài sao vậy?" Tây Thi trước mặt Đế Giang có chút dè dặt hỏi.

Không biết tại sao, Phù Sai trước mặt cho nàng một cảm giác vô cùng xa lạ.

Vẫn là người đó, nhưng khí chất hoàn toàn khác, giống như đột nhiên thay đổi một người vậy.

"Ngươi, ngồi bên cạnh ta." Khóe miệng Đế Giang lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Nụ cười đó hoàn toàn lọt vào mắt Tây Thi, không hiểu vì sao, lòng nàng đột nhiên thắt lại, đến nỗi do dự không dám tiến lên.

"Thế nào, bây giờ ngay cả ngươi cũng dám chống lại mệnh lệnh của ta rồi sao?" Đế Giang lạnh lùng nói.

Y biết rõ, Tây Thi đối với Phù Sai không có một chút tình cảm nào, chỉ là hiện thực bất đắc dĩ mà thôi.

Phải biết rằng, nàng và Phạm Lãi là một đôi thanh mai trúc mã từ nhỏ, trong mắt người khác hoàn toàn là trời sinh một cặp.

Nhưng ai bảo nước Ngô lúc đó hùng mạnh chứ.

Nếu không, thì tất cả mọi người, bao gồm cả Phạm Lãi, sẽ không còn bất kỳ hy vọng nào.

May mắn là trong một thời gian dài như vậy, Phù Sai không làm gì nàng.

Muốn nàng thật lòng thích ông ta, dĩ nhiên, là chuyện tuyệt đối không thể.

“Không dám, Đại vương, ta đâu dám chống lại mệnh lệnh của ngài.” Hiện tại nước Ngô có thể nói là đang trong cơn bão tố, nhưng đừng quên nàng vẫn đang nằm trong tầm kiểm soát của Phù Sai.

“Ngươi, và nước Việt, có liên lạc với nhau đúng không?” Sau khi để Tây Thi ngồi lên đùi mình, Đế Giang liền bắt đầu không đứng đắn.

Ban đầu Tây Thi còn giãy giụa, nhưng lời của Đế Giang vừa thốt ra, sắc mặt nàng lập tức trắng bệch.

“Sao, ta đoán trúng tim đen của ngươi rồi à?” Đế Giang cười đểu.

Theo những thông tin nắm được ngày càng nhiều, mọi chuyện cũng dần dần được suy ra.

Có thể nói, nước Ngô thật sự đang trong cảnh nội ưu ngoại hoạn.

Bên ngoài chiến tranh, vì Phù Sai hoàn toàn không quan tâm đến việc nước, nên chiến tranh cũng lười quản.

Hiện tại, một trận đại bại, khiến nước Ngô thật sự sắp tiêu đời.

Về phần bên trong, thì càng không cần phải nói.

“Ngươi đã giao toàn bộ bố trí của nước Ngô ta cho người của ngươi ở nước Việt, phải không?” “Cũng vì có ngươi, Câu Tiễn sớm đã nắm rõ bố trí của ta, cho nên, trận đại bại này đã được quyết định từ trước khi khai chiến.” “Cái gọi là hồng nhan họa thủy, ngươi thật sự xứng đáng.” Một loạt câu hỏi dồn dập của Đế Giang khiến sắc mặt Tây Thi trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Phải biết rằng, dưới cơn thịnh nộ của ông ta, cái mạng nhỏ của nàng e là khó giữ.

Tính tình bạo ngược của Phù Sai, nàng sớm đã biết rõ.

“Không sai, những gì ngài nói đều đúng.

Chính là ta, ta đã nói tất cả mọi chuyện cho Việt vương.

Nước Ngô, sắp diệt vong rồi, chỉ tiếc là ta không thể nhìn thấy ngày đó nữa.” Tây Thi giãy giụa đứng dậy, trừng mắt nhìn Đế Giang.

“Thế à, ngươi nghĩ ta sẽ giết ngươi sao?” Đế Giang đột nhiên cười nói.

“Chẳng lẽ không phải sao, tên bạo quân nhà ngươi.” Tây Thi cũng tức giận nói.

“Đương nhiên sẽ không giết ngươi.

Giết ngươi gọi là phung phí của trời, ta không làm chuyện như vậy đâu.

Thế này đi, nếu ta thắng, ngươi phải một lòng một dạ theo ta.

Nếu ta thua, ngươi tự mình rời đi, thế nào?” Đế Giang điềm nhiên nói.

Mỹ nữ như Tây Thi, y sao có thể thật sự giết được.

Hơn nữa nàng vốn bị Phù Sai ép buộc, người ta vốn là một đôi với Phạm Lãi.

Chỉ là, hiện tại Tây Thi thuộc về Đế Giang.

“Ngươi nghĩ ngươi có thể thắng sao?

Đại quân nước Việt của ta đang tiến về đây rồi, ngươi cứ chờ đó đi.” Tây Thi vẫn chưa hết giận, trong một thời gian dài như vậy, nàng thật sự đã chịu đủ rồi.

Chương 339

“Kết luận, tạm thời đừng vội đưa ra sớm như vậy.

Được rồi, ngươi lui xuống trước đi.

Từ bây giờ, đừng truyền tin tức cho nước Việt nữa, yên tâm chờ đợi thắng lợi của ta.” Đế Giang phất tay cho nàng lui ra.

Không chỉ vậy, y còn cho người thay đổi toàn bộ người hầu xung quanh, tất cả đều dùng người của mình.

Làm xong mọi việc, Đế Giang thay một bộ thường phục, thong thả đi dạo trên đường phố thành Cô Tô.

Thành Cô Tô, cũng là một danh thành ngàn năm.

Cho dù hiện tại nước Ngô đang gặp nguy, nó vẫn là một trong những thành thị lớn nhất trên khắp vùng đất Việt Nam.

Trên đường phố người qua lại như mắc cửi, vô cùng náo nhiệt, nhưng tất cả đều đang đi về hướng ngoài thành.

“Xem ra tin tức đã bị rò rỉ hết rồi.

Tốt cho một Việt vương Câu Tiễn, không tệ, bây giờ hứng thú của ta càng ngày càng cao rồi.” Đế Giang nhìn đám người không ngừng đổ ra ngoài, mỗi người đều tay xách nách mang, rõ ràng là đang đi tị nạn.

Tin tức đã bị rò rỉ, không bao lâu nữa, Việt vương Câu Tiễn sẽ dẫn theo đại quân báo thù thẳng tiến đến thành Cô Tô.

Tin tức này đối với tất cả mọi người, không khác gì sét đánh ngang tai.

Hiện tại, biện pháp duy nhất, dường như là nhanh chóng bỏ trốn.

“Truyền lệnh xuống, bất kỳ ai cũng không được ra khỏi thành.

Nếu thật sự muốn ra ngoài cũng được, nhưng không được mang theo bất kỳ vật phẩm nào." Khóe miệng Đế Giang lộ ra một nụ cười lạnh.

Y không có ý đối đầu với những người dân thường này, chỉ là nếu mọi người đều bỏ trốn hết, trận chiến này cũng không thể đánh được nữa.

Bên cạnh y, có mấy vị quan truyền lệnh, ngoài ra, không có ai khác đi theo.

"Đại vương, ở cổng thành xảy ra một chút bạo loạn, chúng ta có cần…" Rất nhanh có người chạy đến báo.

"Quả nhân đi xem thử." Đế Giang nói, trực tiếp đi về phía cổng thành.

Không lâu sau, đã nghe thấy tiếng cãi vã ầm ĩ.

Quả nhiên, sau khi lệnh được ban ra, tất cả những người muốn ra khỏi thành đều ngây người.

"Dựa vào đâu?

Đồ của ta mà không cho mang ra khỏi thành sao?

Mạng của ta, không có những thứ này, ta làm sao sống được, các ngươi muốn ta chết à?" "Các ngươi muốn ta chết, ta liều mạng với các ngươi!" "Liều mạng với các ngươi!" Trong đám đông không ngừng có người kích động.

Thành vệ quân bị cãi đến hoa mắt chóng mặt.

Dân chúng quá đông, không thể nào giết hết được.

Nếu thật sự làm như vậy, cái đầu của bọn họ cũng tuyệt đối không giữ được.

"Tất cả im lặng cho lão tử!" Đột nhiên, Đế Giang đứng trên một

gò đất, gầm lên.

“Ai thế, dựa vào đâu mà bắt ta im lặng?” Đám đông quả thực tạm thời im lặng, nhưng rất nhanh, lại bắt đầu ồn ào trở lại.

“Bái kiến Đại vương.” “Bái kiến Đại vương.” Thủ lĩnh thành vệ quân dĩ nhiên nhận ra Đế Giang, lập tức quỳ sụp xuống đất.

Tất cả dân chúng đều ngây người, nằm mơ cũng không ngờ, người trước mặt chính là Ngô Vương Phù Sai trong truyền thuyết.

Đúng là Cô Tô là kinh đô của nước Ngô, nhưng tuyệt đại đa số dân chúng tuyệt đối chưa từng gặp mặt Phù Sai.

Lập tức vô số người đều run rẩy quỳ xuống, Ngô Vương Phù Sai, hung danh của ông ta vang xa, nếu chọc giận ông ta, e là sẽ bị mất đầu ngay lập tức.

“Được rồi, đều đứng dậy đi.

Ta không thể không thừa nhận, Ngũ Tử Tư là người ta có lỗi nhất, cũng là tổn thất lớn nhất của nước Ngô ta.

Nhìn đám người này xem, chỉ cần vài người, là có thể kích động tất cả.” Đế Giang bước lên, nhìn những người đang quỳ trên đất, trong lòng cũng cảm thán.

Người thường chỉ biết đến Tôn Vũ, người sáng tạo ra “Tôn Tử Binh Pháp”, nhưng ít ai biết rằng, thực ra Ngũ Tử Tư so với Tôn Vũ cũng không hề thua kém.

Nếu chỉ đơn thuần về mặt quân sự, Ngũ Tử Tư có lẽ không bằng Tôn Vũ.

Nhưng Ngũ Tử Tư là một toàn tài, bất kể là thống lĩnh đánh trận, quản lý nội chính ngoại giao, đều cực kỳ lợi hại.

Ví dụ như tình huống nhỏ này, ông ta tuyệt đối có thủ đoạn.

Dùng người trà trộn vào thành Cô Tô để lan truyền tin tức, kích động lòng dân, khiến Cô Tô trực tiếp hỗn loạn, không phải là chuyện người thường có thể làm được.

"Mấy kẻ vừa rồi, bắt hết lại.

Về phần những kẻ ẩn giấu, nói với Ngũ Tử Tư, và cả Tôn Vũ, chỉ cần họ nguyện ý quay về, tất sẽ được trọng dụng." Nói xong câu này, Đế Giang trực tiếp rời đi.

Phía sau, mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, vài cái đầu rơi xuống đất.

Y không phải là người hiền lành, vào thời khắc quan trọng này, thủ đoạn sắt máu mới là thứ cần thiết nhất.

Về mặt này, y từ trước đến nay chưa bao giờ thiếu.

Tình thế, đối với nước Ngô bất lợi, nhưng nếu y đã đến, vậy thì nước Việt, tiêu đời rồi.

Trong cung điện, Đế Giang trực tiếp ngồi xếp bằng trên đất, hiện tại đã là đêm khuya, thành Cô Tô cũng một mảnh tĩnh mịch.

"Đế Giang, xem ra, ngươi đã thức tỉnh rồi nhỉ?

Đáng tiếc, ngươi hình như tu vi đã mất hết.

Ván cờ này chưa bắt đầu, ngươi đã thua rồi, ha ha." Trước mặt Đế Giang, dần dần hiện ra một bóng người.

Gương mặt của người này đối với Đế Giang vô cùng xa lạ, cũng là người y chưa từng gặp.

Nhưng cho dù chưa từng gặp, chỉ nghe giọng điệu đó, Đế Giang cũng biết, đó chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Gã này thức tỉnh sớm hơn y rất lâu, hiện tại thời cuộc đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng có lợi.

“Ta tu vi mất hết, ngươi cũng chẳng khá hơn là bao.

Chương 340

Một Nguyên Thủy Thiên Tôn đường đường, hiện tại cũng chỉ có thể dùng mấy pháp thuật nhỏ mọn này thôi." Trên mặt Đế Giang lộ ra nụ cười.

Y quả thực cảm thấy rất không quen, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn e là còn không quen với tình hình này hơn y.

"Hừ, lão phu sắp khôi phục được thực lực rồi.

Ngươi, đã định sẵn là phải thất bại, sẽ không còn bất kỳ viện quân nào nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, đột nhiên vô cùng đắc ý cười lên.

Y quả thực rất đắc ý, tình hình y biết còn nhiều hơn Đế Giang rất nhiều.

Đây sẽ là một cuộc chiến giữa người với người.

"Nếu viện trợ của ta không có, chẳng lẽ của ngươi lại có sao?

Cảm ơn ngươi đã cho ta biết tin này.

Vốn ta còn đang đợi, bây giờ xem ra, có một số chuyện, có thể bỏ qua rồi." Đế Giang tỏ ra vô cùng vui mừng, dường như thật sự muốn cảm ơn Nguyên Thủy Thiên Tôn một phen.

"…" Khuôn mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn trong nháy mắt méo mó, biểu cảm đó, giống như ăn phải phân vậy, vô cùng khó chịu.

Vốn muốn đả kích Đế Giang, nhưng không ngờ, kết quả lại thành ra thế này.

Sớm biết vậy đã không nói, như vậy, Đế Giang cũng sẽ không biết được tin tức quan trọng này.

“Hừ, cứ chờ đại quân của ta đi.

Chẳng bao lâu nữa, Phù Sai sẽ trở thành nô lệ vong quốc.

Lúc đó, nếu ngươi cầu xin ta, ta sẽ không giết ngươi, ha ha ha.” Tiếng cười của Nguyên Thủy Thiên Tôn tràn ngập khắp phòng, sau đó hóa thành một làn khói xanh, trực tiếp biến mất trong không khí.

“Hừ, gã đó, lúc nào có thể bớt tự đại đi không?” Đế Giang ngây người nhìn nơi hình ảnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa biến mất, một tay đưa ra phía trước, lập tức không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo, một luồng sáng không ngừng xuyên qua tay y.

Hiện tại thực lực của y có lẽ chỉ còn một phần triệu, nhưng ít nhất cũng đại biểu cho việc thực lực chưa mất hết.

Chỉ là, hiện tại y hoàn toàn không thể thi triển loại đại thần thông phi thiên độn địa, dời non lấp biển kia mà thôi.

Đương nhiên, không chỉ y, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không khá hơn là bao.

Từ chiêu thức vừa rồi của gã đó, có thể thấy y khôi phục được nhiều hơn một chút, nhưng cũng chỉ đến thế.

Sự chênh lệch giữa hai bên chỉ là chênh lệch về lượng, chưa đạt đến mức độ biến đổi về chất.

Tình huống duy nhất đạt đến biến đổi về chất, là quân đội.

Ban ngày y đã tuần tra toàn bộ thành phòng của Cô Tô, kinh đô của nước Ngô, nơi tập trung những binh sĩ tinh nhuệ nhất.

Khi nhìn thấy những binh sĩ mặt vàng da bọc xương, hoàn toàn suy dinh dưỡng, y biết, nếu không có mình, nước Ngô thật sự không thể cứu vãn.

Nhưng cho dù có y, mọi chuyện cũng không đơn giản như tưởng

tượng.

Khó, vô cùng khó, nhưng không có nghĩa là không làm được. …..

Đại doanh nước Việt, mấy ngày nay đều chìm trong không khí vui vẻ.

Trong trận chiến ở Lạp Trạch trước đó, nước Việt đại thắng nước Ngô, tiêu diệt toàn bộ tinh nhuệ của nước Ngô.

Đây là trận chiến quan trọng nhất, cũng đủ để lung lay tận gốc rễ của nước Ngô.

Chỉ cần tiếp tục tiến lên chiếm lấy kinh đô Cô Tô, như vậy, nước Ngô diệt vong, cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

"Đại vương, ngài tìm ta." Trong những lều trại liên miên không dứt, lều trại ở chính giữa chính là nơi ở của Việt vương Câu Tiễn.

Lúc này, một người đàn ông già râu tóc bạc phơ đang bước vào trong đại doanh.

"Ngũ Tử Tư, đến rồi à, mau vào ngồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Ngũ Tử Tư vô cùng nhiệt tình.

Kỳ thực y không hiểu chuyện chiến lược, tất cả mọi thứ, đều dựa vào ba người mới đi được đến ngày hôm nay.

Người đầu tiên, Phạm Lãi, người đàn ông có mối hận đoạt vợ với Ngô Vương Phù Sai, có thể nói là người kiên định nhất muốn diệt vong nước Ngô.

Về phần hai người còn lại, tự nhiên là Tôn Vũ và Ngũ Tử Tư.

Có ba người phò tá, mới khiến nước Việt trở nên binh hùng tướng mạnh như ngày nay.

Theo lý, những người có khí tiết như Ngũ Tử Tư và Tôn Vũ sẽ không làm chuyện như vậy, nhưng Việt vương Câu Tiễn không phải

là Việt vương Câu Tiễn, mà là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Để chiêu mộ hai người, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hao hết pháp lực, mới miễn cưỡng thay đổi được suy nghĩ của hai người.

Chỉ là, hiện tại theo thời gian trôi đi, Ngũ Tử Tư và Tôn Vũ, càng ngày càng biểu hiện ra ý muốn rời khỏi đại doanh nước Việt.

"Ngũ Tử Tư, mau ngồi.

Ngày mai đại quân lại phải xuất phát, hôm nay là lúc tốt để quân thần chúng ta uống rượu nói chuyện vui vẻ." Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại cũng có nhiều nhân tình vị hơn, lời nói cử chỉ, rõ ràng không giống như lúc ban đầu.

Luân hồi thật thần kỳ.

"Đại vương gọi ta, có phải vì chuyện hôm nay không?" Ngũ Tử Tư thẳng thắn nói.

Chuyện hôm nay y biết, Ngô Vương Phù Sai công khai mời y và Tôn Vũ quay về, chuyện này, không thể giấu được.

"Chính là nó." Nguyên Thủy Thiên Tôn ho khan một tiếng, tình hình hiện tại có chút khó xử.

Y biết tuyệt đối không thể để hai người rời đi.

Đế Giang đã thức tỉnh, lại có hai người phò tá, vậy thì mọi chuyện không chừng sẽ khó giải quyết.

Nhưng cưỡng ép giữ lại hai người, dường như cũng không tốt.

Về phần lén lút giết đi, lại càng không nên làm.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, chính là thời kỳ lễ nghi thịnh hành, vào thời điểm này, là một vị vua, phẩm đức là quan trọng nhất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sợ bị mang tiếng xấu.

Phải biết rằng, trên một bàn cờ khổng lồ, không chỉ có kỳ thủ, còn có người xem cờ.

Y không hề quan tâm đến ánh mắt của thế nhân, nhưng y còn phải sống ở tiên giới, vì chút chuyện nhỏ mà làm hỏng danh tiếng, theo y thấy, vô cùng không đáng.

Chương 341

"Không giấu Đại vương, kỳ thực lão phu cũng có ý này…" So với Tôn Vũ là người nước Tề, Ngũ Tử Tư đối với nước Ngô là quyến luyến nhất.

Ông đã giúp Ngô vương Hạp Lư thành lập nước Ngô, sau Hạp Lư, lại phò tá Phù Sai.

Có thể nói, nước Ngô, có một nửa công lao của ông.

Hiện tại nhìn Việt vương Câu Tiễn sắp diệt nước Ngô do mình tạo ra, trong lòng, kỳ thực ông sớm đã muốn rời đi.

Chỉ là vẫn luôn không mở miệng được mà thôi.

Hiện tại ông đều hoài nghi, ban đầu mình đã nghĩ gì, mà lại đồng ý giúp Câu Tiễn diệt nước Ngô?

"Ta biết ngươi có tình cảm với nước Ngô, đặc biệt là vào thời điểm quan trọng này.

Nếu đã như vậy, vậy từ bây giờ ngươi hãy giám sát lương thảo đi." "Như vậy, ngươi cũng không cần phải tận mắt chứng kiến chiến đấu ở tiền tuyến.

Đối với ngươi, cũng là một chuyện tốt." Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng là Câu Tiễn hiện tại, nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời.

Từ tình hình hiện tại, không có Ngũ Tử Tư, y cũng có thể diệt được nước Ngô.

Vấn đề quan trọng nhất nằm ở Ngũ Tử Tư và Tôn Vũ, tuyệt đối không thể thả họ quay về, đặc biệt là Ngũ Tử Tư.

Người khác có thể không nhìn ra, nhưng là Nguyên Thủy Thiên

Tôn, y hoàn toàn có thể nhìn ra năng lực của Ngũ Tử Tư, cũng như mệnh cách của ông, đây là một người có thể thay đổi thời cuộc.

"Vậy được rồi, đa tạ Đại vương thể tất." Ngũ Tử Tư sững sờ, vạn vạn không ngờ lại có sự sắp xếp như vậy.

Nhưng, giống như đối phương nói, không tận mắt nhìn nước Ngô diệt vong, đối với ông, cũng không phải là một chuyện xấu.

Lĩnh mệnh, bước ra khỏi lều lớn, nhìn bầu trời đầy sao, ông thở dài một hơi thật sâu.

Nước Ngô lần này thật sự khó lòng cứu vãn.

Số lượng binh sĩ, sĩ khí, cũng như quốc lực của hai bên, hiện tại đều không thể so sánh được. …..

"Hiện tại nước Ngô, chỉ còn lại bao nhiêu đây thôi sao?" Chưa đến nửa ngày, Đế Giang đã thống kê sơ bộ tất cả những gì hiện có trong thành Cô Tô.

Quân nhu vật tư thì không sao, trong thành Cô Tô không thiếu, vấn đề quan trọng nhất nằm ở chỗ, binh lính thật sự quá thiếu.

Trận đại chiến trước đó, gần như đã chôn vùi toàn bộ tinh nhuệ.

"Vậy, từ đâu mà ngài có tự tin, có thể đánh bại nước Việt?" Tây Thi tao nhã quỳ ngồi bên cạnh, pha trà cho Đế Giang.

Hiện tại Tây Thi cũng đã buông xuôi, cơ bản, sinh tử đã đặt ra ngoài.

Một người ngay cả chết cũng không sợ, nói chuyện, tự nhiên không có quá nhiều tính toán.

"Bề ngoài nhìn, quả thực giống như ngươi nói.

Nhưng ta nói cho ngươi biết, đánh trận không chỉ dựa vào con số cộng lại.

Cứ chờ xem, ta sẽ nhanh chóng mang về một trận thắng lợi.” Trên mặt Đế Giang tràn đầy nụ cười.

Nói thật, về mặt chiến thuật, y cũng tự nhận không thua kém bất kỳ ai.

Trải qua mấy ngàn năm văn hóa lịch sử gột rửa, cộng thêm thiên phú của bản thân, thắng bại, còn chưa biết được đâu.

“Sắp xếp đi, cho đội kỵ binh trăm người tập hợp, chuẩn bị hành động.” Đế Giang nói với lính truyền lệnh.

Hiện tại y hoàn toàn không quản chính vụ.

Thực tế, cũng không cần thiết phải quản, không có gì quan trọng hơn thắng lợi.

Hiện tại nước Ngô cần nhất, là dùng một trận thắng lợi để chứng minh, nước Ngô chưa chết.

“Hừ, ta không tin ngài có thể thắng.” Tây Thi nghiến răng nói.

“Vậy thì cứ chờ xem.” Đế Giang khẽ cười, dùng tay nắm lấy cằm của Tây Thi, mỉm cười nói một câu rồi lập tức bước ra ngoài.

Khi kiểm kê binh lính, Đế Giang phát hiện ra một đội kỵ binh hai trăm người.

Trong thời đại không có bàn đạp ngựa này, kỵ binh không được coi trọng lắm.

Tất cả ngựa đều không có giáp, kỵ sĩ cũng chỉ cầm cung ngắn, ngoài việc quấy rối, thậm chí ngay cả đến gần đối phương cũng không dám.

Dù sao cung tên của kỵ binh, tầm bắn cũng ngắn hơn cung tên của cung thủ bộ binh.

Ra khỏi cung điện, Đế Giang trong bộ quân phục trực tiếp đi đến

bãi tập kỵ binh.

Nơi đó, sẽ là chìa khóa cho trận thắng lợi đầu tiên.

Không lâu sau, Đế Giang đã đến nơi.

Chưa nhìn thì còn có chút ảo tưởng, nhưng hiện tại, y đã hiểu, cái gì gọi là không được coi trọng.

Đám kỵ binh này quả thực quá thảm.

"Tất cả nghe lệnh, toàn thể theo ta ra khỏi thành." Đế Giang không nói nhiều, sau khi liếc nhìn tất cả một lượt, liền cưỡi lên con ngựa khỏe nhất, trực tiếp phi về phía cổng thành.

Thấy vậy, những kỵ binh đã chuẩn bị sẵn cũng vội vàng theo sau.

Đội kỵ binh hai trăm người trên đường cái tung lên bụi mù trời, thanh thế cũng khá lớn.

Đế Giang không hề dừng lại, lúc ở trong cung điện, mọi thứ đều đã được sắp xếp xong.

Từ hôm nay, trước khi y quay về, toàn bộ thành Cô Tô giới nghiêm, bất kỳ ai cũng không được ra khỏi thành, chỉ được phép vào, nhưng tuyệt đối không được phép ra ngoài.

Không chỉ vậy, quân thủ thành cũng mở rộng tuần tra ra xung quanh, bắt hết bất kỳ kẻ nào khả nghi.

Trong tình huống tuyệt mật như vậy, Đế Giang dẫn theo hai trăm kỵ binh được trang bị đầy đủ trực tiếp xông ra ngoài.

"Người vừa cưỡi ngựa chạy đi kia hình như là Đại vương thì phải." "Đúng vậy, sao Đại vương lại vội vã như vậy?" "Không phải là định bỏ trốn đấy chứ?" …..

Mấy người đang bàn tán bên cạnh, đột nhiên bên cạnh có mấy binh sĩ xông ra.

“Người đâu, bắt mấy kẻ này lại cho ta, ném vào đại lao.” Người dẫn đầu trực tiếp vung tay, lập tức mấy binh sĩ phía sau đều xông lên, bắt mấy người kia lại.

Đường phố lập tức hỗn loạn, nhưng rất nhanh đã yên tĩnh trở lại.

Chương 342

Những người còn lại, không ai dám bàn tán về chuyện này nữa, dường như thành Cô Tô lại một lần nữa trở lại yên tĩnh.

Như thể không có chuyện gì xảy ra, cũng không có ai xuất hiện, mọi thứ vẫn như cũ, chỉ là không khí dường như có chút không giống.

Trên đại lộ bụi bay mù mịt, một mình Đế Giang tung ngựa đi trước, trên người chỉ đeo một thanh đoản kiếm, ngoài ra không có gì đặc biệt.

Kỵ binh phía sau lại không như vậy, mỗi người, mang đủ bốn túi cung tên, một cây cung ngắn, cách trang bị này là do Đế Giang đặc biệt sắp xếp.

Sau mấy giờ hành quân thần tốc, Đế Giang mới hạ lệnh nghỉ ngơi.

Không chỉ ngựa cần nghỉ, mà cả người cũng vậy.

"Người đâu, nhóm lửa." Hai trăm người, tất cả xuống ngựa, sau đó chuẩn bị ăn cơm tại chỗ, trong đó có người hô lên.

"Không cần." Đế Giang điềm nhiên bước lên, nhìn đống củi đã chất sẵn trước mặt.

Lời vừa thốt ra, lập tức ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía y, trong mắt đầy vẻ nghi vấn.

"Tất cả lui ra xa một chút." Đế Giang đi đến trước đống củi, liền nói với những người khác.

Theo lời y nói, đám đông lập tức lùi lại một khoảng, chỉ là vẻ nghi hoặc trong mắt càng sâu hơn. 'Ầm' Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, tay phải của Đế Giang trong nháy mắt hóa thành một quả cầu lửa, ngọn lửa khổng lồ, trực tiếp đốt cháy toàn bộ đống củi

khô.

"Trời ơi." "Thần linh ơi." Tất cả mọi người đều ngây người.

Đây tuyệt đối không phải là chuyện con người có thể làm được, dùng tay hóa thành ngọn lửa, cũng quá đáng sợ rồi.

"Đại vương vạn tuế, Đại vương vạn tuế!" Lập tức, vô số người đều quỳ xuống đất hô lớn.

Thần kỹ, hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của họ.

"Được rồi, đừng kinh ngạc nữa, làm đồ ăn đi, lát nữa chúng ta còn có hành động lớn đấy." Đế Giang cười cười nói, chỉ tùy tiện lộ một tay, đã khiến binh sĩ tôn y làm thiên thần.

Đêm khuya, Ngũ Tử Tư lặng lẽ cưỡi ngựa, bên cạnh ông, là đoàn xe lương thảo dài vô tận.

Vô số lương thực dưới sự hộ tống của quân đội, được vận chuyển từ đây đến đại doanh, cung cấp cho binh sĩ trong doanh trại.

Chiến tranh, quan trọng nhất là hậu cần bảo đảm, vì vậy về mặt này, cho dù là Ngũ Tử Tư cũng không dám sơ suất.

Nhưng ai cũng biết, nước Ngô không có thực lực để tấn công đoàn xe lương thảo.

Hiện tại nước Ngô đang ở giữa lằn ranh sinh tử, làm gì có binh lực để tập kích nơi này, không thể nào.

Vì vậy binh sĩ hộ tống không nhiều, đa phần là già yếu bệnh tật, dùng để phòng cướp, cũng đủ rồi.

"Ngũ Tử Tư tướng quân, uống rượu đi, là rượu ngon mới có đấy, bây giờ không uống, là hết đấy." Bên cạnh ông, một vị tướng lĩnh nước Việt kéo ông sang một bên.

Theo sự sắp xếp của Việt vương Câu Tiễn, đối với vị lão tướng

này, việc cần làm nhất là cung cấp ăn ngon uống tốt là được.

Ngũ Tử Tư, quả thực là người thích uống rượu.

"Tướng quân, ta đang áp vận lương thảo, uống rượu không tốt lắm." Ngũ Tử Tư xuống ngựa, khẽ nhíu mày nói, nhưng lúc này trời tối, đối phương cũng không nhìn rõ biểu cảm trên mặt ông.

"Ai da, có gì không tốt chứ.

Nước Ngô sắp tiêu đời rồi, nước Việt chúng ta sắp có thể đánh vào nước Ngô, đáng tiếc ta cũng không cướp được…" Vừa nói đến đây, người nọ lập tức ho khan dữ dội hai tiếng, nhận ra lời nói của mình không đúng.

"Rượu không uống nữa, tướng quân cứ tự nhiên." Mặt Ngũ Tử Tư đen như đít nồi, lời của gã này khiến ông phẫn nộ, nhưng, lại là sự thật, thời Chiến Quốc là như vậy.

Đúng lúc không khí đang khó xử, đột nhiên, xa xa có tiếng vó ngựa truyền đến, âm thanh không ngừng lớn dần, rõ ràng là đang hướng về phía này.

"Không ổn, có địch quân tập kích!

Toàn thể chuẩn bị chiến đấu!" Ngũ Tử Tư phản ứng nhanh nhất, lập tức lên ngựa, một bên thúc ngựa, một bên lớn tiếng hô.

"Vũ đại phu, đừng la nữa.

Lần này, lương thảo của ngươi tiêu đời rồi." Một tiếng hô lớn từ xa truyền đến.

Âm thanh này, lập tức khiến Ngũ Tử Tư kinh ngạc đến mức suýt ngã ngựa.

Ông tuyệt đối không nghe nhầm, người nói chuyện, chính là Phù Sai.

“Đại vương?” Trong đầu Ngũ Tử Tư toàn là nghi vấn.

Trong ấn tượng của ông, từ khi Tây Thi vào cung, Phù Sai gần như không bao giờ quản việc nữa, hiện tại, lại đích thân dẫn binh đến đây.

“Tất cả mọi người bắt lấy tên Phù Sai đó, ai bắt được, sẽ được phong hầu bái tướng.” Tướng quân nước Việt hô lớn.

Trời đất, Ngô Vương Phù Sai đích thân đến, cũng quá khoa trương rồi.

“Hừ, bắt ta?

Kiếp sau đi.

Người đâu, bắt Ngũ Tử Tư lại cho ta.” Đế Giang gầm lên một tiếng, một tay vung ra, trong không trung lập tức xuất hiện vô số ngọn lửa.

Khi ngọn lửa vừa xuất hiện, vô số mũi tên tẩm đầy nhựa thông từ trong đó bắn ra, sau đó biến thành tên lửa.

Lương thảo, sợ nhất là lửa.

Trong khoảnh khắc, vô số tên lửa bay về phía xe lương.

“Không ổn, bảo vệ lương thảo!” Tất cả mọi người đều hiểu rõ mục tiêu của kỵ binh nước Ngô.

Trong thời đại không có bàn đạp ngựa này, kỵ binh không thể xung phong, nhưng khả năng cơ động của họ, lại là vô song.

“Ngũ đại phu, ngài theo ta về đi.

Vương của chúng ta hiện tại được trời ban sứ mệnh, tất sẽ dẫn dắt nước Ngô chúng ta đi đến huy hoàng.” Mấy kỵ binh bao vây Ngũ Tử Tư, nhưng không hề động thủ.

Ở nước Ngô, người có uy vọng cao nhất, không phải Ngô Vương Phù Sai, mà là Ngũ Tử Tư, cây kim định hải của nước Ngô.

"…" Ngũ Tử Tư do dự.

Vừa rồi ông hoàn toàn kích động, hận không thể lập tức tiếp tục dẫn dắt nước Ngô chinh chiến, những binh sĩ này đều do một tay ông đề bạt.

"Tất cả lui ra.

Chương 343

Ngũ Tử Tư, ta và ngươi đấu một trận.

Nếu ngươi có thể đánh bại ta, vậy tùy ngươi.

Nếu không đánh bại được ta, ngươi sẽ là tù binh của ta, theo ta về." Đế Giang cưỡi ngựa tiến lên.

Mục đích lần này của y, là vì Ngũ Tử Tư.

Y tin rằng, có ông ta rồi, thì Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ không cho ông ta ra trận nữa.

Như vậy, e là không mấy ngày, ông ta sẽ thật sự rời đi.

Về phần để ông ta ở lại nước Việt, lại càng không thể.

Không có y ở đây, không chừng lúc nào đó, thám tử nước Ngô sẽ tiếp xúc với Ngũ Tử Tư, lúc đó việc sách phản sẽ vô cùng đơn giản.

Vì vậy, Ngũ Tử Tư tất nhiên sẽ bị đặt ở vị trí hậu cần, nhắm vào hậu cần mà đến.

"Được, lão phu muốn xem thử, cái gọi là thiên mệnh của ngươi, rốt cuộc là gì." Ngũ Tử Tư rút bảo kiếm ra, trên mặt tràn đầy vẻ cương nghị.

"Vậy thì xem cho kỹ đây." Đế Giang không rút bảo kiếm.

Thực tế, y lười đấu kiếm với Ngũ Tử Tư.

Chỉ thấy hai tay y mở ra, lập tức, cả người rời khỏi lưng ngựa, đi trên hư không.

Y đang dần dần nắm vững kỹ xảo, chỉ là hiện tại không quá thông thạo.

"…" Miệng Ngũ Tử Tư há hốc, nhìn Phù Sai đang lơ lửng trước mặt, và cả sấm sét không ngừng lóe lên trong tay y, cả người đều ngây dại. 'Ầm ầm' Một tia sét trực tiếp nổ tung trước mặt Ngũ Tử Tư, con ngựa của ông lập tức bị dọa cho hoảng sợ.

"Đế Giang tiểu nhi, trước mặt lão phu mà cũng dám làm càn sao?" Phía sau Ngũ Tử Tư, đột nhiên xuất hiện bóng dáng của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Giống như Đế Giang, y cũng đi trên hư không.

Không chỉ vậy, một luồng dao động linh lực khổng lồ trong nháy mắt ập về phía Đế Giang.

"Ha ha, chỉ bằng ngươi mà muốn làm ta bị thương sao?" Đế Giang né một cái, linh lực trực tiếp đánh vào tảng đá phía sau, lập tức, trên mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ.

Tiếp theo, tất cả mọi người đều ngây người, toàn bộ nhìn hai người trên không trung, như nhìn quái vật.

Hai người đó đi trên hư không, các loại dao động linh lực đủ màu sắc, phong hỏa lôi điện trên không trung, hoặc trên mặt đất không ngừng nổ tung.

Hai bên đánh ngang tài ngang sức, không ai làm gì được ai.

"Xem ra, sau khi ta thức tỉnh cũng có thể sử dụng một phần linh lực rồi.

Quả nhiên, Thiên Đạo cũng khá công bằng." Đế Giang không ngừng đối đầu với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cảm giác này mới khiến y thoải mái hơn một chút.

Y ngay cả Thánh Nhân cũng giết được, sao có thể cứ làm dân thường chứ.

“Hừ, tên tiểu nhân này, có bản lĩnh thì đừng chiến đấu trên không trung trên lương thảo của quân ta.

Chúng ta đổi chỗ khác, ta và ngươi đánh một trận ra trò.” Khác với trạng thái ung dung của Đế Giang, Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại tức đến nhảy dựng lên.

Mỗi lần phía sau Đế Giang tất định có một xe lương thảo, nếu tấn công, lương thảo chắc chắn sẽ tiêu đời.

Nhưng nếu không tấn công, vậy không lẽ cứ bị động chịu đòn sao?

Tình cảnh này khiến y vô cùng khó chịu.

Về cơ bản, về mặt linh lực, y hoàn toàn không thua Đế Giang, thậm chí vì thức tỉnh sớm hơn Đế Giang, y còn chiếm ưu thế không nhỏ.

Nhưng Đế Giang quá giảo hoạt, cứ né tránh như vậy, hoàn toàn co đầu rụt cổ, khó chịu vô cùng.

“Được rồi, ta không có nhiều thời gian rảnh rỗi để lằng nhằng với ngươi ở đây.

Hiện tại linh khí bắt đầu hồi phục, ta phải về xem Tây Thi, chắc nàng cũng sẽ có thay đổi khác biệt nhỉ.” Đế Giang cười hắc hắc.

Trong lúc chiến đấu, Ngũ Tử Tư đã bị người của y đưa đi, hiện tại, đã chạy rất xa.

Người bên phía Nguyên Thủy Thiên Tôn thì ngây ngốc nhìn mọi thứ trước mắt.

“Hừ, cho dù có Ngũ Tử Tư, kết cục của ngươi cũng chắc chắn là thất bại.

Đợi linh lực hồi phục, lão phu chắc chắn sẽ trên ngươi.” Nguyên

Thủy Thiên Tôn gầm lên.

Hiện tại y hoàn toàn không thể giết được tên Đế Giang này.

Giống như Đế Giang nói, theo sự thức tỉnh của y, linh khí trời đất bắt đầu hồi phục, cũng có nghĩa là, bàn cờ đã bắt đầu.

Hai kỳ thủ sẽ dần dần khôi phục thực lực.

Những quân cờ trên bàn cờ cũng sẽ được tăng cường nhờ linh khí hồi phục.

Chỉ là hiện tại chưa xuất hiện, nhưng rất nhanh, sẽ hiển hiện trước mắt thế nhân.

"Được rồi, ta đi đây, không cần tiễn.

Tiếp tục chuẩn bị lương thảo đi." Đế Giang ha ha cười lớn, sau đó trong nháy mắt phiêu nhiên rời đi.

Trận tập kích đêm nay, ít nhất có thể khiến đại quân nước Việt bị trì hoãn thêm mấy ngày.

Đối với nước Ngô hiện tại, mỗi một phút, đều là thời gian vô cùng quý giá.

"Tức chết ta rồi, tên khốn đó, ta nhất định phải giết hắn." Đế Giang rút lui, Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không cản được.

Ít nhất, hiện tại là như vậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đế Giang biến mất ngay trước mắt mình.

"Hừ, danh tướng trong tay ta không ít hơn ngươi.

Ta không tin trong tình huống không có ngoại viện, ngươi có thể thắng ta." Nhìn về hướng Đế Giang đi xa, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn dần dần tối sầm lại.

Y biết nhiều hơn Đế Giang rất nhiều.

Lần luân hồi này, hai bên đều sẽ không có ngoại viện giúp đỡ.

Chương 344

Dù sao lần tranh đấu trước đó liên quan quá rộng, đến nỗi căn cơ của tiên giới cũng có chút lung lay.

Vì vậy lần này, tiên giới sẽ không được phép can thiệp, đây cũng là chìa khóa thắng lợi của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Y biết rõ, Đế Giang cho dù có Ngũ Tử Tư, thậm chí có Tây Thi, nhưng phe y vẫn chiếm ưu thế. …..

"Ngũ Tử Tư, xem ra, ở bên nước Việt ngươi cũng không khá hơn là bao, bây giờ gầy đến mức sắp thành da bọc xương rồi." Sau khi Đế Giang quay về, trực tiếp cưỡi lên ngựa, nhìn Ngũ Tử Tư bên cạnh nói.

"…" Ngũ Tử Tư há miệng, trong phút chốc, thậm chí không biết nên nói gì cho phải.

Suốt đường đi, ông đều nghĩ đến những lời Đại vương sắp nói với mình.

Ví dụ như những chuyện trách phạt, nhưng không ngờ, câu đầu tiên của Đế Giang, lại là thế này?

"Ha ha ha." Binh sĩ xung quanh đột nhiên không nhịn được mà ha ha cười lớn, cả đời họ chưa từng thấy Ngũ Tử Tư có vẻ mặt ngơ ngác như vậy.

Ngay cả Đế Giang cũng không nhịn được cười.

"Kỳ thực cũng không cần để trong lòng.

Câu Tiễn cũng không phải là Câu Tiễn trước kia nữa, hiện tại hắn là một đại nhân vật.

Trước khi linh khí hồi phục, nếu không có Thiên Đạo hạn chế, hắn có thể diệt hết tất cả các quốc gia trong một ngày." Đế Giang điềm nhiên nói.

Có một số chuyện bắt buộc phải giấu, đó là quy tắc của ván cờ, nhưng có một số chuyện không cần giấu.

Dù sao linh khí sắp hồi phục rồi, lúc đó những tuyệt thế danh tướng như Ngũ Tử Tư, e là năng lực không nhỏ.

"Linh khí hồi phục?" Ngũ Tử Tư nghi hoặc hỏi.

Ông sớm đã có nghi vấn về chuyện của Đại vương trước mắt, cảnh tượng vừa rồi, dường như chỉ xuất hiện trong thần thoại.

"Không sai, linh khí hồi phục.

Thiên Đạo đã lựa chọn thời đại này của chúng ta, linh khí cũng sắp hồi phục.

Lúc đó, những tuyệt thế danh tướng như ngươi, sẽ có bản lĩnh thông thiên triệt địa." Đế Giang nhìn Ngũ Tử Tư nhàn nhạt nói.

"Nhưng ngươi cũng không cần lo lắng, chiến tranh giữa người và người, quốc lực của một quốc gia, mới là chìa khóa quyết định thắng lợi của chiến tranh." Thấy Ngũ Tử Tư há hốc mồm, Đế Giang lập tức giải thích.

"Ta là tuyệt thế danh tướng sao?" Ngũ Tử Tư đột nhiên tự giễu nói.

"Đương nhiên, là tuyệt thế danh tướng nhất của nước Ngô chúng ta." Đế Giang nói, trực tiếp cho Ngũ Tử Tư một nụ cười thật tươi.
…..

"Tiền tuyến đại thắng!

Đại vương suất quân tập kích thành công đoàn xe lương thảo của

nước Việt, và nghênh đón đại phu Ngũ Tử Tư của nước ta trở về!" Một đội kỵ binh nhỏ, tay cầm lệnh kỳ, không ngừng phi nước đại trên đại lộ ngoài thành Cô Tô, trong miệng cũng không ngừng hô lớn những lời Đế Giang đã dạy.

Toàn bộ thành Cô Tô đều sôi sục, tất cả mọi người đều không dám tin vào tai mình.

Thực tế, không chỉ trong thành Cô Tô, các thành trì khác cũng vậy, Đế Giang trực tiếp phái tất cả kỵ binh đi.

Đám rùa rụt cổ kia, hiện tại thành Cô Tô đang gặp nguy, không có một thành trì nào chi viện, thật sự là muốn tạo phản sao?

Có lẽ trước kia, họ cho rằng nước Ngô tất sẽ diệt vong, nên đều muốn giữ cái mạng nhỏ của mình, nhưng hiện tại, suy nghĩ đó không được nữa.

Dụng ý của Đế Giang khi làm vậy, là để cho đám rùa rụt cổ đó biết rõ, rốt cuộc họ là thần tử của nước Ngô, hay của nước Việt.

"Đại vương, hiện tại quả nhiên đã khác trước.

Kế sách này, lão phu cũng chính là người đề xuất." Trong rừng, Đế Giang và Ngũ Tử Tư hai người cưỡi ngựa ung dung đi tới.

Từ đêm qua, Đế Giang không ngừng phát hiệu lệnh, trong thời gian đó Ngũ Tử Tư không nói gì, chỉ không ngừng quan sát.

"Trước kia bị che mắt mà thôi.

Hiện tại linh khí hồi phục, quả nhân không phải là hôn quân trước kia nữa." Đế Giang ha ha cười lớn nói.

"Có Đại vương là minh quân, nước Ngô chúng ta thật sự có hy vọng rồi." Ngũ Tử Tư đột nhiên cảm khái nói.

"Đúng rồi, vậy Đại vương chuẩn bị xử trí yêu nữ Tây Thi kia như

thế nào?

Phải biết rằng, nước Ngô rơi vào tình cảnh này, yêu nữ đó đứng mũi chịu sào, cũng là người luôn truyền tình báo của nước Ngô cho nước Việt." Ngũ Tử Tư nói, hai mắt lập tức tóe ra một ngọn lửa.

Nếu là trước kia, ông chắc chắn sẽ giật nảy mình, nhưng hiện tại, ông dần dần quen rồi.

Hiệu quả của linh khí trời đất hồi phục, trên người những nhân sĩ truyền kỳ này dần dần lộ ra.

"Chuyện của nàng, ta đều biết.

Hiện tại ta đã giam lỏng nàng rồi.

Nhưng mà, ta không chuẩn bị làm gì nàng cả." Đế Giang cười nhạt nói.

Mỹ nhân như Tây Thi, sao có thể giết được chứ.

"Đại vương…" Gương mặt già nua của Ngũ Tử Tư tối sầm lại, trong lòng lập tức chùng xuống.

Ông cũng thừa nhận Tây Thi e là người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới này, nhưng, để nàng ở bên cạnh, thật sự tốt sao?

Đó là một mối đe dọa, một mối đe dọa cực lớn.

Trong thành Cô Tô, tất cả mọi người đều gác lại công việc trong tay, hai bên đường, vô số binh sĩ ngăn cản đám đông ở bên ngoài.

Trên con đường rộng lớn, chỉ có hai kỵ sĩ chậm rãi tiến lên.

"Đại vương vạn tuế, Đại vương vạn tuế!" "Ngũ đại phu, Ngũ đại phu!" Đám đông từ lúc hai người vào thành đã không ngừng hô hào.

Tất cả người dân trong thành Cô Tô đều lệ rơi đầy mặt, khàn cả giọng gào thét.

Nước Ngô trong mắt họ, gần như đã ở bên bờ vực diệt vong, nhưng hiện tại dường như mọi thứ đều đã khác.

Đế Giang vẫn không nói gì, chỉ nhìn mọi người như vậy.

Ngũ Tử Tư bên cạnh, thì thật sự nước mắt lưng tròng, nhìn thấy nhiều người quen thuộc hoan nghênh như vậy.

Chương 345

Ngay cả một vị lão tướng lĩnh có trái tim sắt đá như ông, hiện tại cũng hoàn toàn không nhịn được.

Không chỉ dân chúng hoan hô, ngay cả những binh sĩ duy trì trật tự, cũng hoan hô không ngớt, cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng thắng lợi.

Mối lo vong quốc trước đó, hiện tại không còn tồn tại nữa.

Nước Ngô, tất sẽ hùng bá thiên hạ.

Đi suốt một đường, mãi đến phủ đệ của Ngũ Tử Tư.

Nơi này, sớm đã được dọn dẹp sạch sẽ, người nhà của ông, cũng sớm đã được thả ra.

Hiện tại, nhà đã là nhà.

"Ta, Ngũ Tử Tư, đối trời thề, tất sẽ dưới trướng Đại vương, dẫn dắt nước Ngô bảo vệ giang sơn, diệt sạch địch khấu!" Ngũ Tử Tư đột nhiên rút kiếm chỉ trời, đối với tất cả mọi người lớn tiếng gầm lên.

Lập tức, cả bầu trời kim quang đại thịnh, vô số người đều nhìn thấy kim quang lấp lánh trên người Đế Giang, thậm chí mơ hồ có tiếng rồng ngâm xuất hiện.

Cảnh tượng như vậy, trong nháy mắt khiến tất cả mọi người, bao gồm cả Ngũ Tử Tư, đều kinh ngạc đến ngây người.

"Đại vương vạn tuế!" Ngũ Tử Tư là người đầu tiên phản ứng, trực tiếp quỳ xuống đất.

Những người bị hành động của ông làm cho tỉnh lại, lập tức cũng giống như ông, tất cả đều quỳ xuống đất hô lớn.

Mãi một lúc lâu, kim quang mới biến mất.

Trên mặt Đế Giang lộ ra vẻ mỉm cười, vừa rồi, thực lực của y đã tăng lên một phần lớn.

Nhưng y cũng biết, hoạt động như vậy e là cũng chỉ có một lần này, là cơ duyên khó có được.

Y tin rằng, bên kia Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi biết chuyện này, tuyệt đối cũng sẽ làm một lần như vậy.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ngày thứ hai, bên Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng làm một động thái lớn, gần giống như y, cũng kim quang lấp lánh, làm cho giống như lễ đăng cơ vậy.

Thậm chí nghe nói các quốc gia khác cũng xuất hiện tình huống tương tự.

Xem ra linh khí hồi phục, không chỉ có y và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người chơi, Chiến Quốc Thất Hùng, có thể đứng vững trên thế giới này, không có ai là đơn giản.

"Đại vương, hiện tại công tác trưng binh đang tiến hành hết tốc lực, không bao lâu nữa, chúng ta sẽ có vô số đại quân." Trong cung điện, Tây Thi đang pha trà cho Đế Giang, Ngũ Tử Tư liếc nhìn một cái, trực tiếp báo cáo.

"Ừm, lần này ta muốn bồi dưỡng một đội kỵ binh.

Đây là bàn đạp ngựa ta làm đơn giản, ngươi mang đi dùng trước, xem hiệu quả thế nào." Đế Giang ném ra hai cái bàn đạp ngựa.

Thứ này vốn không thuộc về nơi này, thậm chí để làm ra nó, y còn bị Thiên Đạo trừng phạt, đến nỗi thực lực giảm đi không ít.

Nhưng đáng giá, bàn đạp ngựa xuất hiện, có thể hoàn toàn thay đổi phương thức tác chiến của kỵ binh.

Y cũng không thể lấy ra máy bay đại pháo gì đó, y cũng không biết làm, cũng tuyệt đối không dám làm, e là vừa làm ra, Thiên Đạo không chừng sẽ trực tiếp xóa sổ y.

"Bàn đạp ngựa?" Ngũ Tử Tư nghi hoặc nhìn vật bằng da nối liền hai miếng đồng trong tay, hoàn toàn không hiểu thứ này để làm gì.

"Đây là thứ tốt.

Có nó, kỵ binh nước Ngô chúng ta, sẽ thiên hạ vô địch." Đế Giang mỉm cười nói, rồi nhìn về phía Tây Thi bên cạnh.

"Nước Việt của ta chắc chắn sẽ thắng lợi." Tây Thi nghiến răng nói.

Nàng hoàn toàn không hiểu bàn đạp ngựa hay không bàn đạp ngựa là gì, chỉ biết, Phù Sai hiện tại khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Mặc dù trước đó vẫn luôn thề thốt nước Việt tất thắng, nhưng hiện tại có thật sự thắng lợi được không, trong lòng nàng bắt đầu xuất hiện nghi vấn.

"Đại vương, lão phu phải giết yêu nữ này." Đế Giang chưa tức giận, Ngũ Tử Tư đã trực tiếp nổi giận, mạnh mẽ rút bảo kiếm, tiến lên.

"Ấy, Ngũ Tử Tư, đừng vội.

Tây Thi là tuyệt sắc nhân gian, giết đi thì đáng tiếc lắm." Đế Giang ha ha cười nói.

"Nhưng…" Ngũ Tử Tư nghiến răng nói.

"Yên tâm đi, ta sẽ không bị mê hoặc đâu.

Ngươi cho rằng, ta chỉ coi nàng như bình hoa sao?" Đế Giang khẽ cười nói.

"Chẳng lẽ còn có tác dụng khác sao?" Ngũ Tử Tư nhíu mày.

Theo ông thấy, Đại vương giữ yêu nữ này lại nước Ngô, là vì nàng quá đẹp.

"Đương nhiên là có.

Nói cho ta biết, trong đại doanh của Câu Tiễn, người quan trọng nhất là ai?" Đế Giang cười hỏi, trong lúc nói chuyện còn liếc nhìn Tây Thi đang mặt mày đen sì.

"Trong đại doanh của Câu Tiễn?" Ngũ Tử Tư nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ.

Rất nhanh, mắt ông sáng lên.

Hiện tại trong đại doanh của Câu Tiễn, lợi hại nhất, ngoài Câu Tiễn ra, chính là Tôn Vũ.

Dù sao năng lực của Tôn Vũ, ông biết rõ.

Nhưng nếu nói, người quan trọng nhất đối với Câu Tiễn, đó tuyệt đối không phải là Tôn Vũ, mà là Phạm Lãi.

Nghĩ đến đây, mắt Ngũ Tử Tư lập tức sáng lên.

Mọi thứ, dường như ông đều đã hiểu.

"Chỉ là, Phạm Lãi lòng dạ độc ác, e là sẽ không vì một người phụ nữ mà từ bỏ tất cả." Ngũ Tử Tư lại nói.

Ông có tiếp xúc với Phạm Lãi, tóm lại là một gã có trái tim rất cứng rắn.

"Ta cũng không hy vọng có thể dùng mỹ nhân như vậy để uy hiếp.

Muốn khiến kẻ địch diệt vong, tất phải khiến kẻ địch điên cuồng trước.

Cái ta muốn, chỉ là khiến hắn điên cuồng." Đế Giang đột nhiên ha ha cười lớn.

“Đồ vô sỉ, ta phải giết ngươi!” Tây Thi lập tức nổi giận, bay lên, một thanh đoản kiếm xuất hiện trong tay nàng, trực tiếp đâm về phía Đế Giang.

“Đại vương cẩn thận!” Ngũ Tử Tư trong nháy mắt nổi giận, nhưng khoảng cách giữa hai người quá xa.

Chương 346

Đế Giang dường như không hề hay biết, vẫn đang uống trà. 'Keng' Dao găm trong mắt hai người trực tiếp gãy đôi.

Tây Thi kinh ngạc nhìn Đế Giang ung dung trước mặt, Ngũ Tử Tư cũng thở phào một hơi lạnh.

Chẳng trách Đại vương lại bình tĩnh như vậy, hóa ra căn bản không để nàng vào mắt.

"Chỉ bằng ngươi, mà cũng đòi hành thích quả nhân sao?

Quá ngây thơ rồi." Vừa nói, y vừa kết hai thủ ấn, lập tức, đánh vào trong cơ thể Tây Thi.

"Trước đó ngươi cũng cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể rồi nhỉ.

Linh khí hồi phục, ngay cả mỹ nhân ngàn đời cũng được tăng cường.

Nhưng nếu tạm thời không chịu để ta dùng, vậy thì phong ấn lại đi." "Trước tiên cứ làm một bình hoa, để quả nhân thưởng thức, cũng là một lựa chọn không tồi." Đế Giang chỉ dùng ba ngày đã khiến cả nước Ngô tràn đầy sức sống.

Binh lính trong các thành trì đã tập kết và toàn bộ đều đang tiến về thành Cô Tô, trong thành Cô Tô cũng đang không ngừng luyện binh quy mô lớn.

"Đêm nay có hứng thú cùng ta đi tập kích đại quân nước Việt không?" Cố Trường Nhạc đi đến sân luyện binh, thấy Ngũ Tử Tư đang không ngừng huấn luyện những binh sĩ mới chiêu mộ.

Những binh sĩ mới chiêu mộ trong thành Cô Tô hiện tại có đủ một

vạn người.

Nhìn chung, quy mô này quá nhỏ, nếu chỉ dựa vào những binh sĩ này để giành thắng lợi thì gần như là chuyện bất khả thi.

Lần tập kích trước do bất ngờ, chiếm được thiên thời địa lợi mới thành công, nhưng bây giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn đã có phòng bị, mọi chuyện không còn đơn giản như vậy nữa.

"Đại vương có cách gì sao?" Mắt Ngũ Tử Tư lập tức sáng lên, hiện tại ông tràn đầy nhiệt huyết, có được một vị Đại vương vì nước vì dân như thế này, phận làm thần tử cũng thấy thoải mái nhất.

"Theo tình hình trinh sát sáng nay, chỉ một ngày nữa, bọn chúng chắc chắn sẽ tiến vào đây.

Nếu hỏa công thành công, chắc chắn sẽ gây ra nhiễu loạn rất lớn." Đế Giang tiện tay cầm lấy một thanh đoản kiếm bên cạnh, vẽ một tấm bản đồ đơn giản ngay trên đất, sau đó chỉ kiếm về phía một vị trí cách thành Cô Tô hai mươi dặm.

Đó là một khu rừng rậm rạp.

Trước đây, Đế Giang từng đi qua nơi đó, có thể nói đó là con đường mà đối phương buộc phải đi qua.

Cũng chính vì vậy, nếu có thể thành công, lợi ích thu được tuyệt đối sẽ vô cùng lớn.

"Đại vương anh minh, nếu thật sự thành công thì đúng là một tin tốt, chỉ là… hai chúng ta thôi sao?" Ngũ Tử Tư có chút lúng túng hỏi.

"Tư duy của ngươi đã cũ rồi.

Thời đại nay đã khác, đừng quên rằng bây giờ ngươi cũng không còn là người thường." Đế Giang cười nói.

Chiến thuật này không quá khó, vấn đề mấu chốt nằm ở chỗ

những người như Ngũ Tử Tư vẫn giữ tư duy như trước đây.

Trước kia, hai người thực hiện một hành động lớn như vậy tuyệt đối là chuyện không thể.

Nhưng bây giờ lại hoàn toàn khả thi.

"Thật sự là tư duy của thần đã cũ rồi.

Đúng vậy, bây giờ chúng ta thật sự có khả năng thực hiện được, chỉ là khá nguy hiểm.

Đại vương, nhiệm vụ này cứ để lão hủ đi, thần sẽ mang theo đội kỵ binh." Tư duy của một người không dễ dàng thay đổi như vậy.

Trong quan niệm của ông, Đại vương nên ở hậu phương chỉ huy, dù có ra tiền tuyến cũng chỉ mang tính nghi lễ, càng không nên làm những nhiệm vụ nguy hiểm như thế này, đó là điều tuyệt đối không được.

"Vậy đi, ngươi cứ mang đội kỵ binh theo để tiếp ứng cho ta." Đế Giang gật đầu nói.

Mục đích của việc này không phải là lo lắng cho an toàn của bản thân, mà là tận dụng cơ hội thực chiến thế này, đây là một cách rèn luyện binh sĩ không tồi.

Đối với kỵ binh, y đặt kỳ vọng rất lớn, đây là mấu chốt để xoay chuyển cục diện trên chiến trường.

Đêm hôm đó, lệnh giới nghiêm tiếp tục được thực thi.

Trên đường phố không một bóng người, một đội kỵ binh lặng lẽ tiến về phía trước.

Đế Giang lệnh cho tất cả kỵ binh dùng da thú bọc móng ngựa lại, như vậy sẽ giảm tiếng động đến mức thấp nhất.

Lặng lẽ ra khỏi thành, mọi người mới bắt đầu phi nhanh.

“Ngũ Tử Tư, ngựa của chúng ta kém quá, có cách nào kiếm được ngựa tốt không?” Trên đường, Đế Giang nhíu mày nói.

Bàn đạp ngựa đã được chế tạo ra sau khi trả một cái giá rất lớn, nhưng vấn đề là ngựa của nước Ngô quá tệ.

Không chỉ không đủ cao to khỏe mạnh, mà sức bền cũng thuộc loại kém.

Đối với các cuộc chiến ngắn hạn thì có lẽ không sao, nhưng nếu là những trận đại chiến quy mô lớn, chiến mã sẽ không còn chút thể lực nào ở giai đoạn sau.

“Việc này, nếu Tôn Vũ trở về, vấn đề này có lẽ sẽ dễ giải quyết hơn.” Ngũ Tử Tư gật đầu, sau đó nói.

Ý của ông rất rõ ràng, Tôn Vũ có thể giải quyết vấn đề chiến mã.

“Nước Tề hình như không sản xuất chiến mã thì phải?” Đế Giang nói, trong ấn tượng của y, nước Tề dường như không sản xuất chiến mã, thông thường những tộc du mục ở phía bắc mới là nơi có chiến mã tốt.

“Không ngờ Đại vương cũng biết những chuyện này.” Ngũ Tử Tư kinh ngạc nhìn Đế Giang một cái, trong mắt ông, Đại vương sao có thể đi tìm hiểu những chuyện nhỏ nhặt như vậy chứ.

“Kỳ lạ lắm sao?” Đế Giang liếc mắt một cái, gã này làm như thể y là kẻ không học vấn không nghề nghiệp vậy.

“Đại vương có điều không biết, nước Tề đúng là không sản xuất chiến mã, nhưng Đại vương đừng quên một điều, Tề vương rất thích xa hoa, đặc biệt yêu thích chiến mã.

Hơn nữa, chiến mã từ phương bắc gần như đều được đưa đến nước Tề để bán.” “Cho nên nước Tề tuy không sản xuất chiến mã, nhưng lại là nơi có nhiều chiến mã nhất.” Ngũ Tử Tư giải thích.

Những chuyện này, một người cả đời chinh chiến như ông tự nhiên biết rõ.

“Tốt lắm, đợi ta đánh lui quân Việt, ta sẽ cùng Tôn Vũ đi một chuyến đến Tề quốc.” Đế Giang gật đầu nói.

“...” Ngũ Tử Tư há hốc miệng, vị Đại vương hiện tại thật sự khiến ông không thể thích ứng nổi.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đại vương của ông trước đây ngay cả ra khỏi cửa cũng không muốn, bây giờ lại suốt ngày chạy khắp nơi?

“Cúc cu…” Ngay lúc hai người đang trò chuyện, trong đêm tối bỗng vang lên tiếng chim kêu.

Vốn dĩ có tiếng chim kêu vào ban đêm là chuyện rất bình thường, nhưng tiếng kêu này lại không hề bình thường.

Chương 347

Chẳng mấy chốc, Ngũ Tử Tư cũng đáp lại bằng tiếng chim kêu.

Lập tức, vài bóng người mặc đồ đen từ trong rừng rậm lao ra.

"Báo cáo Đại vương, theo tin báo từ phía trước, đại quân nước Việt đã đóng trại bên ngoài bìa rừng, không tiến vào trong rừng." Người nọ quỳ trên đất nói.

"Quả nhiên lão già đó rất cẩn thận." Đế Giang khẽ cười, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không phải dạng vừa.

"Đại vương, vậy chúng ta…" Đế Giang vẫy tay ra hiệu cho trinh sát tiếp tục theo dõi, sau đó mới lệnh cho đội quân tiếp tục tiến lên.

"Ta sẽ vào trước tìm chỗ mai phục, bọn chúng sẽ tiến vào thôi." Đế Giang khẽ cười nói.

Lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn kia đúng là có cảnh giác, nhưng so với y thì còn kém xa.

Ngày thứ hai, trong rừng đột nhiên xuất hiện một bóng người, trông khoảng ba bốn mươi tuổi, bước chân cực nhanh, dường như chân không hề chạm đất.

"Gã vừa đi qua là Phạm Lãi phải không?" Dưới lớp lá cây dày đặc, Đế Giang nheo mắt nhìn về hướng người đó đi xa.

"Đúng vậy, Đại vương, người vừa rồi chính là Phạm Lãi.

Không ngờ bây giờ hắn cũng lợi hại như vậy." Ngũ Tử Tư thở dài nói, loại bộ pháp thần kỳ vừa rồi tuyệt đối không phải người thường có thể làm được.

"Sự thay đổi do linh khí hồi phục mang lại bây giờ mới chỉ bắt

đầu thôi.

Sau này, không chừng ngay cả một vài tiểu tướng lĩnh cũng sẽ có bản lĩnh thần kỳ." Đế Giang nói một cách thản nhiên, những chuyện này hoàn toàn có thể đoán trước được.

"Vậy chúng ta có cần…?" Ngũ Tử Tư làm động tác cắt cổ.

"Không cần, mục tiêu chính của ta hiện tại là tiêu diệt đại quân của Câu Tiễn, làm suy yếu thực lực của hắn.

Còn Phạm Lãi, tạm thời không cần quan tâm." Đế Giang gật đầu nói.

Không phải là y thả hổ về rừng, nếu thật sự có thể giết được gã đó, y sẽ không ngần ngại chém bay đầu hắn.

Vấn đề là linh khí hồi phục chỉ mới bắt đầu, đối với những người như Phạm Lãi và Ngũ Tử Tư, y hoàn toàn không thể giữ chân được họ.

Chỉ có về sau, khi khoảng cách càng lớn, mới có thể chém giết được những danh tướng tuyệt thế này.

"Phạm Lãi chắc chắn là người đi tiên phong để dò xem chúng ta có mai phục hay không." Ngũ Tử Tư gật đầu nói.

Đây dường như là lời giải thích hợp lý duy nhất, và sự thật cũng đúng như vậy.

Không lâu sau khi Phạm Lãi lướt đi, mặt đất lập tức rung chuyển.

Một đội quân đông nghịt không thấy điểm cuối tiến thẳng vào rừng rậm.

"Câu Tiễn rốt cuộc đã cử bao nhiêu người?" Đế Giang hỏi.

"Quân chính quy khoảng năm vạn, tổng cộng thì khoảng mười vạn." Ngũ Tử Tư gật đầu nói, một con số vô cùng đáng sợ.

Nước Ngô trước mặt con số này hoàn toàn không đáng một đòn.

"Ừm, mười vạn, không tệ.

Đợi khi ngươi thấy đội quân tinh nhuệ của hắn, hãy nhắc ta." Đế Giang nói với Ngũ Tử Tư.

Nếu đã là một trận chiến khó khăn như vậy, thì đương nhiên phải nhắm vào đội quân tinh nhuệ nhất của đối phương.

Chẳng mấy chốc, ở một nơi không xa hai người, từng đội binh sĩ ưỡn ngực tiến lên, trông rất oai phong.

"Đến rồi, đội quân tinh nhuệ của Câu Tiễn." Ngũ Tử Tư nói nhỏ.

Đế Giang nhìn sang, quả nhiên, vũ khí của những binh sĩ đó vô cùng tinh xảo, mỗi người đều mặc giáp, đúng là đội quân tinh nhuệ nhất của nước Việt.

"Ai ở đó!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ở trên ngựa lập tức bay về phía Đế Giang.

"Hành động." Đế Giang cười lạnh một tiếng, lão già đó bây giờ đã lợi hại đến vậy rồi sao, khoảng cách xa như thế mà cũng nghe thấy được.

Ngay lập tức, y cũng lao vút lên, nghênh đón Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Giữa không trung, cuộc giao tranh đầu tiên giữa hai người chính thức bắt đầu, vô số cây cối đổ rạp, binh sĩ cũng hoàn toàn hỗn loạn. 'Vút' Theo tiếng xé gió đầu tiên của mũi tên, bên ngoài, hàng trăm kỵ binh giương cung lắp tên.

Khác với lần trước, lần này họ đều mang theo cung của bộ binh, ngựa chỉ là phương tiện di chuyển.

Họ châm lửa vào những đống cỏ khô trước mặt, bắn ra từng mũi

tên lửa, mục tiêu mà họ nhắm đến đều là những đội quân tinh nhuệ kia.

"Đại vương, thần đến giúp ngài." Phạm Lãi cũng từ trong đám đông lao ra, rõ ràng là để giúp sức.

"Đối thủ của ngươi là ta, đừng hòng đi quấy rầy Đại vương." Ngũ Tử Tư cũng lao ra, trực tiếp nghênh đón Phạm Lãi.

"Giết!" Không chỉ có Phạm Lãi, những binh sĩ nước Việt cũng đều xông về phía này. 'Ầm' Nguyên Thủy Thiên Tôn và Đế Giang đối một chưởng, y nhíu mày, lập tức gầm lên với đám người bên dưới.

"Tất cả mau ra khỏi đây, đừng ở trong rừng nữa, các ngươi muốn chết hết sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, Đế Giang thật quá ghê tởm, chiêu này hắn cũng có dự liệu, chỉ là không ngờ gã này lại ẩn nấp sâu như vậy.

Nếu không phải tiếng nói của Ngũ Tử Tư mơ hồ truyền vào tai hắn, hậu quả còn khó lường hơn.

"Tất cả nghe lệnh, toàn bộ rút khỏi khu rừng." Sắc mặt Phạm Lãi cũng vô cùng khó coi.

Những kẻ đã được cường hóa như họ, đối mặt với đám cháy lớn này không có vấn đề gì lớn, nhưng những binh sĩ bình thường thì e là nguy hiểm rồi.

"Ha ha, tiếp tục bắn cho ta, không được dừng lại." Đế Giang cười lớn, bây giờ cả Phạm Lãi và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều bị kiềm chế, trong tình hình này, thực ra một đợt tấn công có lẽ hiệu quả còn tốt hơn.

Cứ rút lui trực tiếp như thế này, tổn thất không chừng còn thảm trọng hơn.

Nhưng theo cách suy nghĩ của người thường, chắc chắn họ sẽ

chọn rút lui.

Dù sao thì rừng rậm bốc cháy cũng quá nguy hiểm, không cẩn thận là toàn quân bị diệt.

Đặc biệt là bây giờ thời tiết khô hanh, khi những mũi tên lửa liên tục được bắn ra, đám cháy ngày càng lớn.

"Cứu mạng a, cứu mạng!" Có binh sĩ bị tên lửa bắn trúng, lập tức cả người bùng cháy.

Một người lửa như vậy, tác động thị giác đối với mọi người thực sự quá lớn.

"Đế Giang, ta phải giết ngươi." Thấy binh sĩ của mình bắt đầu tử vong, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sốt ruột.

Chương 348

"Quân tiên phong, xông lên cho ta, giết sạch đám khốn đó đi." Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn khó coi đến cực điểm, thế lửa mạnh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Hắn cũng đã phản ứng lại, số người tiến vào rừng rậm quá nhiều, cách tốt nhất là ngăn chặn việc phóng hỏa, chứ không phải đâm đầu loạn xạ như ruồi không đầu.

"Không được rồi, ngươi cũng quá yếu rồi nhỉ?" Đế Giang vừa liên tục tấn công, vừa không ngừng khiêu khích Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến hắn không thể chuyên tâm chỉ huy.

Lão già này rất lợi hại.

"Thắng được một ván cũng không thay đổi được vận mệnh thất bại của ngươi đâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn gầm lên, hắn thật sự tức giận, tại sao gã này lại có nhiều mưu ma chước quỷ như vậy. 'Ầm' Lại một ngọn lửa nữa tấn công về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bình thường, hắn có thể né được, nhưng bây giờ, hắn chỉ có thể đối đầu trực diện.

Nếu ngọn lửa này bùng cháy nữa, phiền phức sẽ càng lớn hơn.

Về mặt thực lực, Đế Giang tạm thời không bằng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng về mặt chiến cục, Đế Giang lại nắm giữ thế chủ động.

Không chỉ nắm giữ thế chủ động, ngay cả Ngũ Tử Tư cũng trực tiếp đánh cho Phạm Lãi liên tục bại lui.

Suy cho cùng, Ngũ Tử Tư quá lợi hại.

Hiện tại hai mắt của ông có thể bắn ra lửa, vũ khí trong tay cũng

đã biến thành hai thanh đoản qua bốc cháy, gần như biến thành một sát thần từ địa ngục bước ra.

Ngược lại, Phạm Lãi hoàn toàn không phải là đối thủ của Ngũ Tử Tư.

Bất luận là khí thế hay thực lực, hắn đều kém xa Ngũ Tử Tư.

Đây mới chỉ là khởi đầu của hai người, tin rằng sau này, Ngũ Tử Tư sẽ ngày càng lợi hại hơn, có lẽ chỉ có Tôn Vũ mới có thể sánh ngang với ông. 'Phụt' Do không chú ý, vai của Phạm Lãi lập tức bị chém một nhát sâu hoắm, máu tươi phun ra.

"Ngũ Tử Tư, ngươi là kẻ phản đồ, năm xưa nếu không phải Đại vương của ta thu nhận, e là ngươi đã chết từ lâu rồi, bây giờ ngươi lại phản bội Đại vương." Phạm Lãi tức giận vô cùng.

Vốn tưởng mình rất lợi hại, nhưng sự thật lại là kẻ yếu kém nhất.

Hiện thực này khiến hắn vô cùng khó chịu.

Bất luận là Việt vương hay Ngô vương, ngay cả Ngũ Tử Tư trước mắt cũng đều lợi hại hơn hắn.

Từ nhỏ hắn đã tự cho rằng mình thuộc nhóm người đỉnh cao nhất thế giới, nhưng thực tế lại vô cùng tàn khốc.

Trong nhóm đỉnh cao nhất đó, hắn vẫn chỉ là một kẻ tầm thường.

"Hừ, nếu không phải Đại vương của các ngươi dùng yêu thuật mê hoặc lão phu, lão phu sao có thể giúp các ngươi tấn công nước Ngô.

Món nợ này, sớm muộn gì ta cũng sẽ tính với các ngươi." Ngũ Tử Tư cũng không nhượng bộ, vừa liên tục tấn công, vừa phản bác lại Phạm Lãi.

"Yêu thuật, ta thấy là tên khốn Phù Sai kia mới dùng yêu thuật, Đại vương của ta là vị vua do trời định, sau này ngươi nhất định sẽ

hối hận.” Phạm Lãi nghiến răng nói, hiện tại hắn thật sự rất khó chịu, Ngũ Tử Tư quá lợi hại, hắn hoàn toàn không phải đối thủ.

Nhưng bây giờ không kiên trì cũng không được, hắn không thể thất bại.

Nếu bây giờ thất bại, sau này càng tệ hơn, phải biết rằng Đại vương vẫn luôn theo dõi bên này.

Trong lúc bốn người đang đánh nhau trời đất tối tăm, hành động của binh sĩ cũng đã bắt đầu.

Đại quân của Nguyên Thủy Thiên Tôn đang không ngừng rút lui, dù tổn thất nghiêm trọng nhưng vẫn chưa đến mức tổn thương nguyên khí.

Đòn đánh lớn nhất chẳng qua là về mặt sĩ khí.

Vốn dĩ quân Việt đang khí thế ngút trời, bây giờ bị một đòn như vậy, lập tức sĩ khí sa sút.

Cùng lúc đó, cũng có một nhóm người xông về phía đội kỵ binh.

Đội tiên phong của nước Việt, trên danh nghĩa là đội tiên phong, thực tế là đội cảm tử.

Những người này đều không phải người bản địa của nước Việt, phần lớn thậm chí còn là người nước Ngô.

Sau khi bị bắt làm tù binh, họ chỉ có một con đường sống duy nhất, mặc dù con đường sống đó cũng chẳng ra gì.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, không thể không nói, ngươi đã đi một nước cờ cực kỳ tồi tệ.” Đế Giang thở hổn hển.

Trước đó để ép tạo ra bàn đạp ngựa, y đã tổn thất không ít tu vi, bản thân thức tỉnh muộn, bây giờ càng không thể so với tu vi sâu dày của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng cũng không sao, từ từ sẽ tốt lên.

"Nước cờ tồi tệ?" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức thay đổi, hoàn toàn không hiểu ý trong lời nói của Đế Giang.

"Tất cả người nước Ngô nghe lệnh, bây giờ quay đầu, tội cũ sẽ được bỏ qua.

Nếu còn cố chấp không tỉnh ngộ, nhất định sẽ giết sạch không tha." Ngũ Tử Tư như một hung thần, trực tiếp gầm lên với những người đang xông về phía đội kỵ binh.

Một tiếng gầm kinh thiên động địa.

Những người đang chạy bỗng sững lại.

Ngũ Tử Tư, đó là quân thần của họ, đặc biệt là với bộ dạng hiện tại, dù binh sĩ có gan dạ đến đâu nhìn thấy cũng sợ đến run người.

Hơn nữa, họ đúng là người nước Ngô, nếu thật sự có thể thoát khỏi thân phận đội tiên phong, đây là một lựa chọn không tồi.

Mọi người đều dừng lại, nhất thời không biết phải làm sao.

"Đừng nghe lời của kẻ phản đồ này, hắn lừa các ngươi đó, đợi khi các ngươi về nước Ngô, chắc chắn sẽ bị tên bạo quân đó giết sạch." Phạm Lãi cũng không chịu thua kém.

Bây giờ nghĩ lại, mệnh lệnh của Đại vương, mới nghe qua có vẻ không có vấn đề gì, nhưng chỉ một câu nói của đối phương đã khiến không khí toàn trường thay đổi.

"Phạm Lãi bé nhỏ, đừng có lải nhải trước mặt lão tử nữa, Tây Thi đã theo ta rồi.

Ta ghét nhất là thứ đàn ông không ra đàn ông, đàn bà không ra đàn bà như ngươi.

Trước đây ta không rõ, bây giờ xem ra đúng là như vậy." Đế Giang

không kiên nhẫn bĩu môi nói.

“Tuyệt đối không thể, Tây Thi tuyệt đối sẽ không đối xử với ta như vậy, ta hiểu nàng hơn ngươi, ngươi lừa ta, không có cửa đâu.” Phạm Lãi nghiến răng nghiến lợi nói.

Tây Thi mãi mãi là nỗi đau của hắn, phải biết rằng, năm xưa chính tay hắn đã dâng Tây Thi lên, bây giờ hắn vẫn còn nhớ ánh mắt coi cái chết như không của Tây Thi lúc đó.

“Ngươi biết cái rắm, ta đây mới là người hiểu nàng nhất.” Đế Giang trực tiếp ném cho Phạm Lãi một ánh mắt khinh bỉ.

“Tên bạo quân, ta phải giết ngươi.” Chỉ một ánh mắt đã khiến Phạm Lãi xù lông.

Chương 349

Ánh mắt miệt thị đó dễ khiến người ta liên tưởng, đó là một cảnh tượng vô cùng nhục nhã.

Dù là một người đàn ông ôn hòa nhã nhặn như hắn, bây giờ cũng không thể nhịn được nữa.

“Ha ha, kiếp sau đi nhé.” Đế Giang cười lớn, sau đó nói với những người trong đội tiên phong.

“Ta lấy danh nghĩa Ngô vương ra lệnh, các ngươi hãy hạ vũ khí, tham gia vào cuộc chiến bảo vệ nước Ngô.

Ta bảo đảm, các ngươi sẽ được đối xử như những binh sĩ khác.” Lời này không phải là lừa người, mà là lời thật lòng.

Binh sĩ là thứ y cần nhất hiện tại.

Những người trước mắt, y thật sự sẽ không đối xử tệ, thậm chí còn ưu đãi, không ngược đãi.

“...” Các binh sĩ đều do dự, nhìn tôi, tôi nhìn anh.

“Người đầu tiên quy thuận, sẽ được lĩnh chức Bách hộ, làm đội trưởng.” Khóe miệng Đế Giang lập tức nhếch lên một độ cong.

“Đại vương, tiểu nhân nguyện ý quy thuận.” Đột nhiên, một người đàn ông to lớn quỳ xuống đất nói.

“Tốt, sau khi chỉnh biên, nhóm người này sẽ do ngươi thống lĩnh, chúng ta sẽ là Vệ quân thành Cô Tô.” Đế Giang thản nhiên cười nói.

Lời vừa nói ra, lập tức tất cả mọi người đều quỳ xuống.

Nằm mơ cũng không ngờ tới, Vệ quân, đặc biệt là người đàn ông quỳ xuống đầu tiên, còn hạnh phúc đến suýt ngất đi.

Đội trưởng Vệ quân, lĩnh chức Bách hộ, có thể nói, tổ tiên của hắn cũng chưa từng vẻ vang như vậy.

"Cảm ơn vì đã tặng binh sĩ cho ta nhé, chúng ta giải tán thôi, nếu không, Phạm Lãi đại tướng quân của ngươi e là sắp xong đời rồi." Đế Giang cười lớn nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lúc này, y thực sự có chút không chống đỡ nổi sự tấn công của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lão già này quá lợi hại, y cần thời gian để tu luyện.

Còn về Phạm Lãi, đúng là thảm không nỡ nhìn, bây giờ hắn dường như đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là hắn sẽ thật sự bị phế.

Một đổi một, khá là công bằng.

"Ngươi cứ chờ đấy, sẽ không có lần sau đâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng biết ý đồ của Đế Giang, trong lòng hắn thật sự rất hận, không chỉ hận Đế Giang mà còn cả Tôn Vũ.

Gã đó, nếu chịu đi theo hắn, cục diện bây giờ cũng không đến nỗi thê thảm như vậy.

Phạm Lãi đều đã được thiên địa linh khí cường hóa, Tôn Vũ càng không cần phải nói, e là thực lực thậm chí không kém gì lão tướng quân Ngũ Tử Tư này.

Chỉ là gã đó dường như cũng ý thức được điều gì đó, từ sau khi Ngũ Tử Tư rời đi, gã đã chủ động từ chức mọi chức vụ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không để hắn đi, nhưng hắn cũng không chịu ra sức.

Trận phục kích trong rừng, sau khi hai bên rút lui, đã hoàn toàn yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại ngọn lửa tiếp tục cháy.

“Đại vương, chúng ta có cần dập lửa không?” Ngũ Tử Tư cưỡi trên ngựa, nhìn ngọn lửa lớn trong khu rừng xa xa.

Ngọn lửa đó không những không yếu đi, mà ngược lại còn cháy càng lúc càng lớn.

“Thôi đi, chúng ta dập rồi, lão già Câu Tiễn đó cũng sẽ đốt sạch nó thôi, không có ý nghĩa gì cả.” Đế Giang lắc đầu nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối sẽ không vấp ngã lần nữa trong chuyện như thế này.

“Đại vương anh minh a, lần này chúng ta không chỉ đại bại quân Việt, mà còn giúp binh sĩ của ta tăng thêm mấy nghìn người, đại thắng, tuyệt thế đại thắng.” Một người chính trực như Ngũ Tử Tư cũng biết nịnh nọt.

“Được rồi, chúng ta mau về thôi, một trận đại thắng cũng đã phải trả giá rất lớn, tiếp theo sẽ là cuộc chiến chính thức.” Đế Giang khẽ cười nói.

Sau khu rừng này, từ đại doanh nước Việt đến thành Cô Tô sẽ là một vùng đồng bằng rộng lớn.

Hai bên e là sẽ phải thực sự rơi vào trận địa chiến.

“Thần tin rằng, có sự lãnh đạo anh minh của Đại vương, chúng ta nhất định sẽ thắng lợi, nhất định.” Ngũ Tử Tư hùng dũng nói, nhưng trong đáy mắt lại có một tia lo lắng.

Trong trận chiến này, không hề xuất hiện bóng dáng của Tôn Vũ.

Đối với hiện tại, đây đúng là một tin tốt, ai cũng rõ ràng, Tôn Vũ bây giờ đã trở thành con át chủ bài quan trọng trên cán cân của hai bên.

Một khi bị một bên giành được, đối với bên còn lại sẽ là một đòn đả kích không nhỏ.

Lại một lần đại thắng nữa, khiến cả thành Cô Tô hoàn toàn trở thành một biển vui mừng.

Khi thấy mấy nghìn binh lính tiến vào thành, thành Cô Tô dường như đã hoàn toàn thay đổi.

Những trận đại thắng liên tiếp đã quét sạch hoàn toàn sự u ám trong thành Cô Tô.

Uy danh của Đế Giang đạt đến đỉnh cao, gần như cả nước trên dưới, nơi đâu cũng đang truyền tụng uy danh của y.

Ở phía nước Việt thì thê thảm hơn nhiều, ngọn lửa vẫn tiếp tục cháy.

Nhìn tình hình này, e là không có vài chục ngày thì không thể cháy hết.

Cứ thế, họ rơi vào tình thế khó xử.

Nếu chờ, thời gian quá lâu, nếu không chờ, cứ thế mà đi qua, tuyệt đối không thể.

"Đại vương, chúng ta bây giờ làm gì đây?" Trong đại doanh nước Việt, toàn thân Phạm Lãi đều được băng bó, trong trận chiến trước đó, hắn bị trọng thương, may mà bây giờ không có chuyện gì lớn.

"Rút quân đi, chúng ta tạm thời lui về Huề Lý để chỉnh đốn, sau khi lửa tắt, sẽ tấn công thẳng vào Cô Tô." Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài nói, y muốn một lần kết liễu Đế Giang.

Nhưng rõ ràng đó là chuyện không thể.

May mà bây giờ đã chiếm được một vùng đất rộng lớn của nước Ngô, về mặt này, họ chiếm ưu thế tuyệt đối.

Trong thời gian này, y có thể vừa khai quật nhân tài, vừa có thể tiếp tục điều binh khiển tướng, đồng thời cũng có thể tiếp tục tu

luyện.

Đối với y, đây cũng không phải là chuyện quá tệ.

Cuối cùng, đại quân nước Việt đã rút lui, chuyện này khiến thành Cô Tô hoàn toàn chìm trong biển vui mừng, họ tưởng rằng đã chiến thắng.

Sự thật là, Đế Giang bây giờ không vui chút nào, thậm chí còn có chút hoang mang.

Hai ngày trước, y nhận được một lá thư cầu cứu từ nước Tề, trong thư viết rất rõ ràng.

Liêm Pha của nước Triệu dẫn quân tấn công nước Tề, hiện tại tình hình nước Tề vô cùng căng thẳng.

Chương 350

Trước đây Tôn Vũ vẫn luôn ở nước Ngô, cho nên nước Tề lần này muốn mượn viện binh.

Khi đọc lá thư đó, Đế Giang ngây cả người.

Cái quái gì vậy, Liêm Pha?

Mặc dù đều là thời Xuân Thu Chiến Quốc, nhưng Liêm Pha và nước Ngô không cùng một thời kỳ.

Khoảng cách là mấy trăm năm, cái quái gì mà bây giờ có một người tên là Liêm Pha.

Hơn nữa, Liêm Pha cũng không thể sống đến bây giờ được.

"Ngũ Tử Tư, ngươi có biết Liêm Pha không?" Không còn cách nào khác, Đế Giang trực tiếp tìm Ngũ Tử Tư.

"Tất nhiên, Liêm Pha là danh tướng nước Triệu, cùng với Lạn Tương Như hai người đã chống đỡ cả giang sơn nước Triệu." Ngũ Tử Tư nghiêm túc nói, sau đó kỳ quái nhìn Đại vương một cái.

Tình hình gì đây, Đại vương làm sao vậy, ngay cả danh tướng đương thời cũng không nhận ra sao?

"Ờ, vậy còn có danh tướng nào khác không, ta nghe thử xem?" Đế Giang há miệng, lập tức hỏi.

"Bẩm Đại vương, có Bạch Khởi, Nhạc Nghị, Lý Mục…" Ngũ Tử Tư như đọc thuộc lòng, một hơi không nghỉ nói ra một chuỗi tên.

"Thôi được, ta biết rồi." Đế Giang hít một hơi thật sâu, sau đó rơi vào trầm mặc.

Trước đó, y tưởng rằng lần này chỉ là cạnh tranh với Nguyên

Thủy Thiên Tôn.

Bây giờ thì tốt rồi, y hoàn toàn hiểu ra, không chỉ phải cạnh tranh với Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà còn phải đối mặt với những danh tướng, sát thần lưu danh thiên cổ ở nhân gian.

Đây không phải là một thời kỳ nào đó của Xuân Thu Chiến Quốc, mà là toàn bộ thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Đột nhiên, y cảm thấy hưng phấn.

Đúng vậy, sân khấu này lớn hơn y tưởng tượng rất nhiều.

Cuộc chiến Ngô Việt chỉ là một góc nhỏ trên toàn bộ đại địa Thần Châu mà thôi.

Nghĩ đến đây, y cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

"Tốt, vậy để ta gặp gỡ những danh tướng trong lịch sử đó xem sao." Nói xong, y trực tiếp viết thư trả lời Tề vương.

Viện quân chắc chắn sẽ có, nhưng bây giờ nước Ngô nội ưu ngoại hoạn, viện binh có thể cử đi cũng chỉ là muối bỏ biển, cho nên nước Tề cứ cố gắng chống đỡ trước đi.

Lúc này, Đế Giang cũng hiểu ý của Tề vương.

Yêu cầu viện quân là một mặt, mặt khác là để xem ý tứ của Ngô vương.

Không biết y có thừa nước đục thả câu hay không.

Phải biết rằng, nước Tề ở phía bắc nước Ngô, mấy trận đại thắng liên tiếp tin rằng tình báo cũng đã truyền về.

Nước Tề cũng lo lắng, nếu nước Ngô thật sự không chống đỡ nổi, liệu có đến quấy nhiễu họ hay không.

Phải biết rằng, bản thân nước Tề hiện đang ở vị trí bị tấn công,

nếu có thêm một kẻ địch nữa, Tề vương thật sự không chịu nổi.

Viết xong thư, Đế Giang vốn định cho người phi ngựa mang đến nước Tề, nhưng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, bèn nhìn Ngũ Tử Tư.

"Thư này do quả nhân tự mình đi đưa.

Nhân cơ hội đám cháy chưa tắt, ta sẽ đến nước Tề kiếm một lô chiến mã để tăng cường quân lực." Đế Giang gật đầu nói, y quyết định tự mình đi một chuyến.

"Đại vương vạn vạn lần không được a…" Ngũ Tử Tư nghe xong liền xù lông.

Đúng là bây giờ nước Việt đã lui binh, nhưng lúc này đi đến nước Tề, một mình Đại vương đi, cũng quá nguy hiểm rồi.

"Không sao, ta nhất định sẽ trở về trong vòng một tháng, ngươi cứ yên tâm.

Trong thời gian này, phiền ngươi nhiều rồi." Ý chí của Đế Giang đã quyết, không ai có thể lay chuyển được.

"..." Ngũ Tử Tư không biết nên nói gì.

"Yên tâm, lần này ta sẽ mang theo Tây Thi đồng hành, việc ăn ở sinh hoạt đều không cần lo lắng." Đế Giang khẽ cười, cho ông một biểu cảm vô cùng tự tin.

Chuyến đi này của Đế Giang là bí mật, tin tức đối ngoại là Đại vương bế quan.

Bây giờ linh khí hồi phục là sự thật không thể chối cãi.

Thậm chí có người còn bắt đầu mù quáng muốn tu luyện thành tiên.

Cả thế giới đều đang nổi lên trào lưu tu tiên, vào lúc này Đại vương bế quan cũng là chuyện hết sức bình thường.

Sự thật là, khi tin tức này được tung ra, cả nước Ngô càng thêm ổn định.

Thực ra trước đó Ngũ Tử Tư lo lắng nếu Câu Tiễn cũng học theo cách của y mà tập kích, thì một mình ông hoàn toàn không thể chống đỡ nổi.

Về điểm này, Đế Giang chỉ cười một cách bí ẩn.

Y biết rõ, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không làm như vậy.

Giống như y sẽ không đi tập kích đô thành của nước Việt, trên bàn cờ luôn có quy tắc của nó.

"Ngươi định áp chế ta đến khi nào?" Trên một chiếc xe ngựa đi đến nước Tề, trong xe, Tây Thi trừng mắt, tức giận nhìn Đế Giang.

Chuyện linh khí hồi phục, nàng cũng biết.

Nàng biết, bây giờ nàng cũng rất lợi hại, nhưng đáng tiếc là Đế Giang còn lợi hại hơn.

Hắn đã dùng pháp môn thần kỳ để áp chế thực lực của nàng, khiến cho bây giờ nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối.

"Nói, ngươi có thật lòng quy thuận Đại vương ta không?" Đế Giang hỏi, sau đó vươn tay véo lấy cằm thon của Tây Thi.

Đối mặt với một người thường, Đế Giang hoàn toàn không tốn chút sức lực nào.

"Ta chết cũng sẽ không quy thuận ngươi." Tây Thi không thể thoát ra, lập tức nghiến răng nói đầy tức giận.

"Ha ha ha." Đế Giang đột nhiên cười lớn, Tây Thi ngay cả lúc tức giận cũng xinh đẹp như vậy, quả thật xứng với danh xưng hồng nhan họa thủy.

"Ngươi cười cái gì?" Tây Thi suýt nữa bị Đế Giang làm cho tức

điên, Ngô vương trước mắt hoàn toàn lưu manh hơn tên trước kia gấp vạn lần.

"Ngoan ngoãn theo ta đến nước Tề, trên đường đi hầu hạ ta cho tốt là được rồi, đừng nghĩ đến chuyện khác, cũng không có tác dụng gì đâu.

Chương 351

À, nhớ gọi ta là Đại vương." Đế Giang bây giờ tâm trạng rất tốt, trêu chọc Tây Thi đã trở thành thú vui lớn nhất của y.

"Ta chết…" Tây Thi lại định chống cự, nhưng ngay sau đó sắc mặt Đế Giang sa sầm, một luồng áp lực kinh khủng trực tiếp ập đến.

Ngay cả một người phụ nữ mạnh mẽ như Tây Thi cũng bị dọa đến run người.

"Hừ, ta vừa mới ra khỏi thành, đã có người muốn gây sự với ta rồi sao?

Người nước Việt, thật là nôn nóng, không lẽ các ngươi nghĩ ta không chống đỡ nổi lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn đó sao?" Đế Giang cười lạnh một tiếng, ra lệnh cho xe ngựa dừng lại, rồi trực tiếp bước ra ngoài.

Tây Thi cũng vội vàng ló đầu ra xem.

Giữa một vùng hoang dã, xung quanh dường như không có ai.

"Bảo vệ Đại vương." Hai người đánh xe rút đoản kiếm ra, hộ vệ trước mặt Đế Giang.

"Không cần, các ngươi cứ xem là được." Đế Giang vỗ vỗ vai hai người, sau đó bước lên phía trước.

Trong khoảnh khắc, một quả cầu lửa xuất hiện trong tay y, rồi bắn về một hướng. 'Ầm ầm' Một tảng đá lớn bị quả cầu lửa nổ tan thành bột vụn, ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không có, hai người đàn ông đã bị giải quyết gọn gàng.

"Xông lên!" Trong nháy mắt, một đội ngũ mấy chục người từ bốn phía hiện ra.

Những người này đều ngụy trang thành thường dân, nhưng mỗi người đều mang theo sát khí.

Chắc chắn là đội quân tinh nhuệ, đến từ nước Việt.

"Chỉ mấy con cá con tôm tép này mà cũng muốn giết ta, cũng quá coi thường ta rồi." Đế Giang hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, lao về phía đối phương.

Người thường trước mặt y hoàn toàn không có sức phản kháng, những người này đến đây là để nộp mạng.

Đế Giang cũng không có chút thương hại nào, nếu người ta đã muốn chết, vậy thì thành toàn cho họ.

Tiếng nổ, tiếng kêu thảm, lập tức vang lên khắp vùng hoang nguyên.

Một tiểu đội binh sĩ tinh nhuệ của nước Việt, bị chém như chém dưa thái rau, trong vòng vài phút đã bị tiêu diệt toàn bộ. 'Ọe' Tây Thi từ đầu đến cuối đều chứng kiến, sau đó không nhịn được nữa, trực tiếp nôn ra.

Suy cho cùng, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối mà thôi.

"Để lại một con ngựa, ngươi cưỡi con còn lại về, bảo Ngũ Tử Tư điều tra nghiêm ngặt thành Cô Tô." Đế Giang phủi tay, nói với hai người đang đứng ngây ra.

Màn trình diễn như thần tiên vừa rồi đã khiến cả hai người đều ngây ra.

"Nhưng, an toàn của Đại vương…" Một trong hai người phản ứng lại, lập tức nói.

"Yên tâm đi, tình hình vừa rồi các ngươi cũng đã thấy, đám tép riu này không đáng để ta để vào mắt." Đế Giang cười lạnh nói.

Có lời của Đại vương, hai binh sĩ tự nhiên không nói thêm gì nữa.

Chẳng mấy chốc, hai con ngựa được chia ra, Đế Giang cưỡi lên một con, sau đó nghiêng đầu nhìn Tây Thi đang ngồi bệt dưới đất.

"Sao, chuẩn bị đi bộ đến nước Tề à?" Đế Giang cười hỏi.

"...Ngươi có thể thả ta về không, ta bảo đảm tuyệt đối sẽ không ra khỏi thành Cô Tô." Tây Thi không dám hy vọng Đế Giang sẽ thả nàng về nước Việt, có thể về Cô Tô cũng tốt rồi.

Cảnh tượng như thế này, nàng thật sự không muốn xem nữa, đặc biệt là những người chết đều là binh sĩ nước Việt.

"Ngươi không có lựa chọn." Đế Giang lạnh lùng nói.

"Ta biết rồi." Mặc dù vô cùng bất đắc dĩ, nhưng nàng vẫn phải đưa tay ra cho Đế Giang.

Sau đó bị Đế Giang kéo một cái, lập tức ngồi trước mặt y.

Lúc này, cả người Tây Thi đều dán vào Đế Giang, cảnh tượng này khiến mặt nàng không khỏi đỏ lên.

"Giá!" Đế Giang hét lớn một tiếng, lập tức tuấn mã phi nước đại, chỉ để lại tiếng kinh hô của một mỹ nữ tuyệt thế.

Với tốc độ của tuấn mã, chưa đầy một ngày, Đế Giang đã đến Diên Lăng của nước Ngô, một thành trì phát triển rất tốt của nước Ngô.

Vì nằm gần nước Tề, giao thương phát đạt, hơn nữa cả thành trì cũng đã lâu không trải qua chiến tranh, cho nên bây giờ vô cùng phồn thịnh.

"Ha ha, Diên Lăng đến bây giờ vẫn không gửi quân chi viện cho Cô Tô, thú vị, thú vị." Đế Giang ôm Tây Thi, trên đường đi không thấy bất kỳ cảnh tượng đại quân xuất động nào.

Cũng có nghĩa là, tướng quân Diên Lăng có ý đồ riêng.

“Hừ, nước Ngô như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ diệt vong.” Tây Thi thấy có cơ hội liền châm chọc.

“Ngươi nói lại lần nữa xem?” Đế Giang lập tức siết chặt hai tay, trong nháy mắt, cả người Tây Thi hoàn toàn bị y bao bọc.

“...” Tây Thi không nói nên lời, đối phó với loại người như Đế Giang, thật sự không có cách nào, chỉ có thể mặc cho y tùy ý sắp đặt.

“Ha ha ha.” Đế Giang lại cười, y phát hiện, Tây Thi quả thực là nguồn vui của y.

Mặc dù nhìn có vẻ Tây Thi không vui chút nào, nhưng điều đó có quan hệ gì chứ.

“Hãy xem cho kỹ, với tư cách là Hoàng hậu nước Ngô của ta, hãy xem cho kỹ phu quân của ngươi trừng trị những kẻ gian nịnh này như thế nào.

Nước Ngô của ta không phải là nước Việt.” Đế Giang hừ lạnh một tiếng, lập tức thúc ngựa tiến lên, y muốn trực tiếp gặp mặt tướng soái Diên Lăng, xem rốt cuộc họ có thể gây ra sóng gió gì.

Diên Lăng là một trọng trấn giáp lưng với nước Tề, không chỉ có nhiều binh lính canh gác, mà quân đội đóng ở đây cũng đều là binh sĩ tinh nhuệ.

Khi Đế Giang mang theo Tây Thi đến cổng thành, đã có thể thấy hai hàng binh sĩ uy vũ hùng tráng ở đó.

Mỗi người đều mặc áo giáp, vũ khí tinh xảo, thậm chí còn hoành tráng hơn cả thành Cô Tô.

“Người kia dừng lại, muốn vào thành, phải tháo mạng che mặt mới được vào.” Vừa đến cổng thành, mấy binh sĩ đã chặn Đế Giang

và Tây Thi lại.

Vốn dĩ trên đường đi Tây Thi không che mặt, nhưng nàng thực sự quá xinh đẹp, đi đến đâu cũng có vô số người chú ý.

Thấy phiền phức, Đế Giang trực tiếp bảo nàng đeo mạng che mặt.

“Luật pháp nước Ngô không có quy định không được đeo mạng che mặt mà, sao, ở đây cũng không được sao?” Đế Giang thản nhiên nói.

“Thái thú có lệnh, hôm nay trong thành Diên Lăng tổ chức một buổi dạ hội long trọng, để đề phòng kẻ xấu, những người có thân phận không rõ ràng không được phép vào thành.” Tên binh sĩ cũng kiêu ngạo nói.

Dạ hội?

Chương 352

Đế Giang ngẩn ra, cái quái gì vậy?

"Ngươi có biết dạ hội là gì không?" Đế Giang ghé vào tai Tây Thi hỏi.

"..." Tây Thi hoàn toàn cạn lời, người này trên đường đi không hề dừng lại nghỉ ngơi.

Nàng vội vàng giải thích.

"Ồ, hiểu rồi, hóa ra là một vũ hội ngoài trời quy mô lớn, thú vị." Đế Giang khẽ cười, sau đó quay ngựa lại, rõ ràng là không định vào nữa.

Hành động này khiến đám lính gác thành ngẩn ra, dứt khoát vậy sao?

Nhưng họ cũng không có thời gian để quan tâm đến những chuyện này, hôm nay người muốn vào thành thực sự quá nhiều, cấp trên cũng đã ra lệnh, chủ yếu là bảo đảm an toàn trong thành, những thứ khác đều có thể nới lỏng.

Cũng chính vì vậy, họ mới không đuổi theo Đế Giang.

"Ngươi không vào xem sao, nước sắp mất mà hậu phương lại mở dạ hội?" Tây Thi không kìm được sự tò mò trong lòng.

"Xem, đương nhiên là phải đi xem, nhưng không phải bây giờ.

Ban đêm để đám người đó nhìn thấy dung mạo thật của ngươi, ta không nỡ đâu." Đế Giang nói, sau đó trêu chọc một phen.

Tây Thi bây giờ thậm chí đã có chút tê liệt, phản kháng cũng không được, thôi thì mặc kệ… Ban đêm, cách một khoảng rất xa cũng có thể

cảm nhận được sự huyên náo trong thành.

"Đi thôi, chúng ta nên vào thành rồi." Đế Giang cười lạnh một tiếng, sau đó ôm lấy eo thon của Tây Thi, trực tiếp nhảy qua tường thành.

Dưới sự che chở của màn đêm, không một ai phát hiện ra tình hình bên này.

"Chà chà, người đông thật." Đế Giang cách rất xa đã có thể thấy ánh lửa ngút trời, không chỉ vậy, vô số người đang vây quanh ánh lửa, người đông như kiến, náo nhiệt ngoài sức tưởng tượng.

"Nếu tất cả các quốc gia đều có thể có cảnh tượng như thế này thì tốt biết bao." Tây Thi dường như cũng bị không khí vui vẻ đó lây nhiễm, khẽ nói.

"Chờ xem, quả nhân sẽ sớm cho ngươi thấy cảnh tượng đó." Đế Giang khẽ cười, nắm tay nàng đi về phía trước.

Hiện trường vô cùng náo nhiệt, có thể thấy Thái thú Diên Lăng đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, đồ ăn thức uống được cung cấp không giới hạn, còn có một nữ tử tuyệt mỹ đang múa trên một sân khấu cao.

Nữ tử đó cũng che mặt, không thể nhìn ra dung mạo thế nào, nhưng vóc dáng thì thật sự không chê vào đâu được, thậm chí có thể so sánh với Tây Thi.

Đương nhiên, về khí chất thì kém xa.

Sau một điệu múa, vô số người đều mắt sáng rực không ngừng vỗ tay.

Ngay cả Đế Giang cũng vỗ tay cổ vũ, quả thực, múa rất đẹp.

"Chắc hẳn các vị đều tò mò nữ tử này là ai?" Một lão già mặt mày hồng hào bước lên sân khấu lớn tiếng nói.

“Đúng vậy!” Bên dưới toàn là tiếng hoan hô.

“Vậy thì ta có thể nói cho các vị biết, nàng là tiểu công chúa Tuyên Khương của Tề vương, là một mỹ nhân kinh thiên tuyệt thế, cho dù so với Tây Thi của Ngô vương cũng không hề thua kém, các vị thật có phúc.” Lão già lớn tiếng hô, cũng thật khó cho lão, tuổi đã cao mà còn có thể hét to như vậy.

Nhưng không ai để ý đến lão già này, mặc dù ai cũng biết người này là Thái thú Diên Lăng.

“Tuyên Khương?” Đế Giang nhìn sang Tây Thi bên cạnh, cái tên này y chưa từng nghe qua.

“Là nữ tử xinh đẹp nhất nước Tề, cũng là con gái được Tề vương sủng ái nhất, chỉ là tại sao lại ở nước Ngô?” Tây Thi lập tức nói, nàng cũng thực sự tò mò.

“Thú vị, Tề vương một mặt gửi thư cầu cứu ta, một mặt lại cử con gái út đến đây.” Khóe miệng Đế Giang hiện lên một nụ cười lạnh.

Chiến quốc thất hùng, không có một ai thật sự lương thiện, toàn là một bụng ý đồ xấu xa.

“Ta biết các vị nhất định rất tò mò, nhưng chuyện này hãy để công chúa Tuyên Khương tự mình trả lời.” Lão già kia cười ha hả, sau đó bước xuống sân khấu.

Cũng vào lúc này, Tuyên Khương vẫn luôn đứng bên cạnh trực tiếp tháo mạng che mặt ra, để lộ một khuôn mặt tuyệt sắc.

Lão già kia có một câu nói quả thực không sai, nữ nhân đó thật sự rất đẹp.

So với Tây Thi, tổng thể có phần kém hơn một chút, nhưng dù vậy cũng đủ khiến tất cả mọi người phải thèm thuồng.

“Công chúa Tuyên Khương không phải đã gả cho Vệ Tuyên công của nước Vệ rồi sao, sao lại xuất hiện ở đây?” Tây Thi hỏi, những chuyện này nàng biết rõ hơn Đế Giang nhiều, dù sao cũng là con gái, đối với những chuyện như vậy rất hiểu rõ.

Trong thời đại này, thông tin rất lạc hậu, ví dụ như chuyện chiến sự, có lẽ sẽ nhanh chóng được truyền đi xa.

Đây là chuyện bình thường, dù sao cũng là thời Chiến Quốc, điều được quan tâm nhất chính là chiến sự.

Nhưng những chuyện như công chúa gả chồng, trong dòng chảy chính, gần như không có mấy người quan tâm, đặc biệt là nước Vệ, một nước nhỏ không thể nhỏ hơn, gần như chỉ bằng quận Diên Lăng.

“Tuyên Khương mà ngươi nói, là người phụ nữ gả cho lão già ở nước Vệ đó sao?” Đế Giang đột nhiên kinh ngạc nói.

Nếu chỉ nói cái tên này, e là không ai nhớ được.

Nhưng có thêm cái danh xưng đó thì lại khác.

Nhà thơ nữ đầu tiên trong lịch sử… mẹ của nàng, người phụ nữ này cũng có một cuộc đời bi kịch, tuổi còn nhỏ đã phải gả cho lão già Vệ Tuyên công, kết quả không chỉ vậy, hai đứa con yêu quý của nàng cũng đều bị giết chết.

Cuối cùng, sau khi lão già Vệ Tuyên công chết, nàng bị buộc phải gả cho con trai của Vệ Tuyên công.

Mặc dù lần này là do nàng tự nguyện, nhưng cũng thật sự là bi kịch.

Không ngờ lại gặp nàng ở đây, bây giờ nàng thậm chí cũng chỉ khoảng mười tám tuổi, đúng là tuổi hoa sen mới nở.

“Nước Vệ nhỏ như cái lỗ mũi đó làm gì vậy, không muốn sống

nữa à?" Đế Giang hừ lạnh một tiếng, nước Ngô dù sao cũng là một trong Ngũ Bá Xuân Thu, mặc dù bây giờ dòng lịch sử đã bị xáo trộn, nhưng quốc lực vẫn còn đó.

"Ta nghĩ, chắc là nước Tề đứng sau giật dây, nước Vệ chắc chắn không có gan đó đâu." Tây Thi nhìn lên sân khấu cao, sau đó nói.

Đế Giang nghe vậy lập tức vui vẻ.

"Không tệ, không tệ, Hoàng hậu của nước Ngô ta, cuối cùng cũng học được cách giúp ta phân tích tình hình rồi." Đế Giang cười lớn, vươn tay ôm lấy eo thon của Tây Thi.

"..." Tây Thi suýt nữa tức hộc máu, gã này quả thực có thể làm người ta tức chết.

"Ngươi đã bỏ qua một điểm, người phụ nữ đó mang theo một chút vẻ quyến rũ, linh khí xem ra cũng được tăng cường." Đế Giang cười lạnh nói.

Không ngờ linh khí hồi phục cũng có thể khiến nàng được tăng cường, quả nhiên là nữ tử lưu danh sử sách, chỉ là bây giờ còn quá yếu đuối.

"Ta lại không cảm nhận được linh khí, ta biết gì chứ." Nhắc đến chuyện này, Tây Thi lập tức tức giận, người đàn ông trước mắt đã biến nàng hoàn toàn thành một người bình thường.

Bây giờ linh khí hồi phục đã trở thành một nhận thức chung trên toàn đại lục, cũng không còn ai thấy lạ nữa, chỉ có ngưỡng mộ và ghen tị mà thôi.

Dù sao thì người có linh khí sẽ lập tức phất lên như diều gặp gió, không gì cản nổi.

Chương 353

Nàng thuộc một trong số đó, phải biết rằng, đây là trường hợp cực kỳ hiếm có, trước đây nàng đúng nghĩa là một bình hoa di động, nhưng bây giờ thì không phải nữa.

"Ha ha, có muốn ta gỡ bỏ hạn chế cho ngươi không?" Đế Giang khẽ cười nói.

"Được chứ, được chứ." Ngay cả một người điềm tĩnh như Tây Thi lúc này cũng không kìm được lòng mình sôi trào.

Cảm giác có thể có được sức mạnh và thực lực, không ai có thể chống cự lại được.

"Gọi ta một tiếng phu quân, ta sẽ giải khai cho ngươi, thế nào?" Đế Giang lập tức cười nói.

"..." Tây Thi ngẩn ra, thật sự không thể gọi ra được.

"Ta nói cho ngươi biết, qua làng này sẽ không còn quán trọ đâu, sau này ngươi có gọi thì e là ta cũng không muốn gỡ bỏ nữa." Đế Giang lại một lần nữa đưa ra một sự cám dỗ, đó là tự do.

"Phu… phu quân." Tây Thi nghiến răng, cuối cùng cũng nói ra.

Theo tính cách của nàng, thật sự là quá khó khăn, nhưng sau khi nói xong, lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Ha ha, Hoàng hậu ngoan, ta sẽ giải khai cho ngươi." Đế Giang cười ha hả, thực hiện lời hứa của mình.

Chẳng mấy chốc, Tây Thi cảm thấy cả cơ thể mình đều nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đây là lợi ích mà linh khí hồi phục mang lại cho những người này.

“Ngươi thật sự bằng lòng thả ta đi sao?” Tây Thi có chút do dự nhìn Đế Giang nói.

“Đương nhiên, nếu ngươi muốn rời đi thì cứ rời đi đi.” Đế Giang khẽ cười nói, y biết rõ một điều, một người như Tây Thi từ nhỏ đến lớn không có nhiều kinh nghiệm sống, về cơ bản rất khó để tồn tại trên thế giới này.

“Vậy, cảm ơn ngươi.” Nói xong, Tây Thi do dự một lát rồi chọn rời đi.

“Đợi đã, đây là lệnh bài, nếu có phiền phức gì, trực tiếp xuất trình lệnh bài này là được.” Đế Giang tiện tay ném cho nàng một tấm lệnh bài bằng đồng, thứ này về cơ bản tương đương với việc y đích thân có mặt.

Có thể nói đây là thứ duy nhất trên người y có thể chứng minh thân phận, nhưng bây giờ lại đưa cho Tây Thi.

“Ngươi không muốn biết một số thông tin về sự kiện lần này từ phía Tuyên Khương sao?” Tây Thi đột nhiên nhìn y nói.

“Thông minh.” Đế Giang cười, đúng là như vậy.

Theo tình hình hiện tại, y có một tháng rảnh rỗi, trong vòng một tháng này, nước Ngô không có chuyện gì lớn.

Vốn dĩ y định trực tiếp tìm Thái thú ở đây, nhưng bây giờ, y muốn xem xem, ai dám gây sự trên địa bàn của y.

“Ta sẽ đợi từ bây giờ đến ngày mai, nếu ngươi không xuất hiện, ta sẽ trực tiếp đi tìm Ngũ Tử Tư, coi như là báo đáp của ta đối với ngươi.” Tây Thi gật đầu nói.

Về cơ bản, chuyện của Đế Giang không hề giấu giếm nàng, cho nên về một tháng hưu chiến, nàng cũng biết.

Vốn dĩ, nàng đi là xong, nhưng không biết vì sao, đột nhiên lại muốn giúp Đế Giang một chút.

Có lẽ là vì, trong lòng có chút áy náy chăng.

Thời kỳ Chiến Quốc, có thể nói là thời kỳ địa vị của phụ nữ thấp nhất, đặc biệt là càng xinh đẹp, càng bi thảm.

Bốn chữ hồng nhan bạc mệnh không phải là nói suông.

"Được, nhưng ngươi không muốn về nước Việt sao?" Đế Giang có chút tò mò hỏi.

"Ta muốn đi chu du thế gian." Tây Thi nói một cách khó hiểu.

Đối với điều này, Đế Giang cũng không nói nhiều.

Đừng thấy Tây Thi trông xinh đẹp như vậy, nhưng bây giờ về cơ bản rất ít người là đối thủ của nàng, nàng cũng là một nhân vật truyền kỳ.

Thậm chí còn truyền kỳ hơn nhiều người khác, Tứ Đại Mỹ Nữ không phải là nói đùa.

Cũng chính vì vậy, chỉ cần cho nàng đủ thời gian, thậm chí về mặt thực lực, ngay cả Ngũ Tử Tư cũng không phải là đối thủ của nàng.

Thấy nàng có ý muốn chu du, Đế Giang lập tức truyền thụ cho nàng những điều cần chú ý để sinh tồn, đặc biệt là các kỹ năng dịch dung, ngụy trang.

Đồng thời, y cũng giao hết toàn bộ tài sản mang theo bên người cho nàng.

Lại mất một khoảng thời gian khá dài, hai người mới hoàn toàn chia tay.

Bóng dáng Tây Thi biến mất trong bóng tối, Đế Giang thì đi về phía trước.

Ở một nơi không xa, lúc này vô cùng náo nhiệt.

Đế Giang có suy nghĩ như vậy hoàn toàn là vì, Tuyên Khương đã công khai đặt một cái bàn, muốn tuyển binh trong thành.

Điều khoa trương nhất là, bên cạnh nàng, đứng đó là Thái thú nước Ngô, lão già đó hoàn toàn không ý thức được mình đang làm gì.

"Có ai đăng ký không, phu nhân của chúng ta rất nhân nghĩa, mỗi người sau khi chiến thắng sẽ được thưởng đất đai ở nước Vệ, miễn thuế." Vài người đang không ngừng đăng ký, thực ra cũng chỉ là điền một cái tên mà thôi.

Bây giờ cũng không có thứ gì gọi là chứng minh thư, viết một cái tên là được rồi.

"Ta muốn tham gia quân đội." Đế Giang mỉm cười đi lên phía trước.

Trong hoàn cảnh tối tăm thế này, hoàn toàn không cần lo lắng có người nhận ra.

"Tên gì." Người kia liếc nhìn Đế Giang, sau đó có chút kinh ngạc nói.

Người trước mắt là người có khí thế nhất mà hắn từng thấy, quần áo cũng vô cùng sang trọng, chắc chắn không phải là thứ mà người thường có thể có được.

"Đế Giang." Đế Giang nhàn nhạt nói, y không định dùng tên Phù Sai.

"Lá gan lớn thật, dám dùng họ Đế, tìm chết à?" Người kia lập tức đập bàn, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Đế Giang nói.

Trong thời kỳ này, việc đặt tên đều có những điều cấm kỵ, huống chi người trước mắt lại dùng họ Đế, muốn chết hay sao.

“Chuyện gì vậy?” Tuyên Khương ở bên cạnh tò mò đi tới hỏi.

Người kia vội vàng nói nhỏ cho Tuyên Khương biết đầu đuôi sự việc.

“Ta chỉ muốn hỏi một câu, rốt cuộc có tuyển binh sĩ hay không, nếu không tuyển thì thôi.” Đế Giang hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức một quả cầu lửa hiện lên trong tay.

“Trời ạ, người thức tỉnh, ta không nhìn nhầm chứ, Diên Lăng của chúng ta cũng có người thức tỉnh.” Vô số người đều kinh ngạc, nhìn quả cầu lửa đó, cả người đều có chút ngây ra.

Phải biết rằng, loại người này đừng nói là tuyển, cầu còn không được.

Tuyên Khương trước đó cũng định không tuyển, dù sao thì người trước mắt lai lịch không rõ ràng, tốt nhất là không nên trêu vào.

Chương 354

Sự thật là, lần này vốn dĩ không phải là ý của nàng, nhưng đây là nước Ngô, Ngô vương Phù Sai không phải là kẻ dễ đối phó.

"Tuyển, vị Đế Giang tiên sinh này xin mời đi theo ta." Cả người Tuyên Khương đều phấn khích đến đỏ bừng, lúc nói chuyện cũng đang run rẩy.

"Thái thú đại nhân, chuyện này phiền ngài rồi.

Ngài yên tâm, thứ ngài muốn sẽ sớm được gửi đến cho ngài." Diên Lăng xuất hiện một người thức tỉnh, đây là chuyện lớn kinh thiên, nếu để Ngô vương biết được, sẽ bị chém đầu.

Nhưng chuyện này muốn giải quyết ổn thỏa cũng không quá khó.

Quả nhiên, Đế Giang vừa đi khỏi, chẳng mấy chốc đã có tiếng đầu người rơi xuống đất truyền đến.

"Tên cuồng đồ vừa rồi dám mạo nhận là người thức tỉnh, đáng giết." Lão già kia lớn tiếng hô hào.

Rõ ràng, cách xử lý tốt nhất là định tính chuyện này thành tin đồn.

Dù sao thì trời vừa tối, mọi người lại bị dọa ngây ra, hoàn toàn không ai nhớ được dung mạo thế nào, sau một hồi hỗn loạn, y cũng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Sau khi vào một căn phòng sạch sẽ gọn gàng, Tuyên Khương mới vội vàng mời y ngồi xuống, lại cho người dâng trà.

"Dám hỏi Đế Giang tiên sinh xuất thân từ đâu?" Tâm trạng của Tuyên Khương bây giờ đã bình tĩnh hơn một chút, nhưng vẫn vô cùng kích động, ngay cả khuôn mặt cũng phấn khích đến đỏ bừng.

“Chỉ là một kẻ thô kệch trong núi mà thôi.

Sau khi linh khí hồi phục, sư phụ bảo ta xuống núi, nói rằng những người có năng lực như chúng ta phải cứu vớt loạn thế, thế là ta ra ngoài.” Đế Giang tùy ý bịa ra một câu chuyện.

“Ra là vậy, tiên sinh quả nhiên có tài năng lớn, nước Vệ của ta có được tiên sinh… không đúng, một vị tướng quân như ngài, thật sự là ý trời.” Tuyên Khương phấn khích nói với người trước mắt.

Nàng không có bất kỳ quyền lực nào, nhưng dù vậy, nàng cũng dám trực tiếp hứa hẹn với Đế Giang, từ bây giờ, Đế Giang là tướng quân của nước Vệ.

“Đợi đã, đây không phải là nước Ngô sao?” Đế Giang đột nhiên hỏi.

Lời vừa nói ra, không khí lập tức thay đổi.

Tuyên Khương suýt nữa tức hộc máu, hóa ra người ta không đến để đầu quân.

Đế Giang nhìn bộ dạng khó xử của Tuyên Khương, suýt nữa cười thành tiếng.

“Chuyện này… Đế Giang tiên sinh, lần này chúng ta tuyển binh, đúng là do nước Vệ chủ trì, nhưng tiên sinh cũng biết nước Vệ của chúng ta nghèo khó.

Nhưng nếu tiên sinh không ngại, cũng có thể gia nhập nước Tề, vừa hay, ta có thể giúp tiên sinh giới thiệu.” Tuyên Khương vô cùng lúng túng, nhưng chắc chắn sẽ không bỏ cuộc.

Đùa sao, phải biết rằng bây giờ các nước cũng chỉ có hai ba người thức tỉnh linh khí như thế này.

Mỗi người đều là báu vật hiếm có.

Gặp được một người như vậy, tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Có thể, nhưng ta tò mò một chuyện, đây không phải là nước Ngô sao, tại sao lại tuyển binh ở đây?” Đế Giang ra vẻ như “Ta không biết gì cả”.

“Chuyện này thật sự xin lỗi, thật sự không thể nói cho tiên sinh biết.” Tuyên Khương lúng túng nói, chuyện này thật sự không thể nói, nếu để lộ ra ngoài, e là phiền phức cũng lớn lắm.

“Nếu đã như vậy, vậy ta cáo từ.” Đế Giang nói xong, trực tiếp đứng dậy, quay người đi ra ngoài.

“Tiên sinh xin đợi đã, chuyện này quả thực không thể nói, nhưng nếu tiên sinh có bất kỳ yêu cầu nào khác, ta đều có thể đáp ứng.” Tuyên Khương vội vàng chặn Đế Giang lại.

Lời này không phải là giả, nếu bây giờ Đế Giang bảo Tuyên Khương trước mắt tái giá, e là Tuyên Khương cũng sẽ không ngần ngại đồng ý.

Không chỉ nàng đồng ý, mà bất kỳ vị quân chủ nào cũng sẽ đồng ý.

Giá trị kinh khủng của người thức tỉnh, trước thân phận này, Tuyên Khương quá nhỏ bé.

“Ta không có yêu cầu gì đặc biệt, thực ra ta cũng là người thức tỉnh.” Đế Giang thản nhiên nói.

“Nhưng ta là loại yếu kém nhất.” Tuyên Khương thở dài đi sang một bên.

Là người thức tỉnh, đặc điểm lớn nhất là có thể cảm ứng được năng lực.

Ví dụ như Tây Thi, sở dĩ nàng khó chịu như vậy là vì linh khí giống như sông ngòi hồ biển.

Nó tăng cường một cách điên cuồng, nhưng dưới sự cản trở của Đế Giang, nó hoàn toàn không thể tiến vào.

Cũng chính vì vậy, ngay cả người như Tây Thi cũng có thể trở nên cáu kỉnh.

Tuyên Khương, lúc mới thức tỉnh đã được truyền vào linh khí, sau đó, giống như bị phong bế, không thể tiếp nhận thêm được nữa.

Cũng có nghĩa là, tuy là người thức tỉnh, nhưng lại là loại thấp kém nhất, huống chi, trình độ của nàng bây giờ cũng quá kém, đối với địa vị của nàng không có bất kỳ sự giúp đỡ nào.

Có lẽ, nó có thể khiến nàng xinh đẹp hơn, được sủng ái hơn, đó là tác dụng duy nhất.

Nhưng đặt trong thời loạn thế, có và không có hoàn toàn giống nhau.

"Dù sao ta cũng biết một điều, nếu ngươi nói cho ta biết, ta có thể cân nhắc, nếu không được thì ta đi đến thành Cô Tô." Đế Giang khẽ cười nói.

"Đừng, đừng đi, ta nói cho ngươi biết." Cuối cùng nàng cũng thỏa hiệp.

"Nửa năm trước, Việt vương Câu Tiễn đã ngầm liên hợp với nước Vệ và nước Tề của chúng ta.

Việt vương hứa rằng, ba bên sẽ cùng nhau tấn công nước Ngô, giết chết Phù Sai." "Sau đó, nước Việt sẽ rút khỏi lãnh thổ nước Ngô, nước Ngô sẽ do nước Vệ và nước Tề cùng nhau quản lý." Tuyên Khương đơn giản kể lại đại khái sự việc.

"Nhưng hai nước các ngươi không có động tĩnh gì cả, bây giờ lại tuyển người ở đây?" Đế Giang tò mò hỏi.

Nếu đã thương lượng xong rồi, thì cứ trực tiếp tấn công đi, còn chần chừ gì nữa, nhưng Đế Giang hoàn toàn không thấy hai nước này có hoạt động gì.

Nước Vệ nhỏ, có lẽ có thể bỏ qua.

Nhưng phải biết rằng, nước Tề là một thế lực lớn.

"...Ủa, rốt cuộc ngươi là ai?" Tuyên Khương vốn định giải thích, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ, vì giọng điệu của người đàn ông trước mắt hoàn toàn không giống một người ẩn cư trong núi sâu.

Ngược lại, y lại vô cùng hiểu rõ hành động của các nước, điều này rất không bình thường.

"Không cần lo lắng, ta sẽ không giết ngươi, chỉ tò mò thôi, tiếp tục đi." Đế Giang lúc này cũng không định ngụy trang nữa, y bước lên, trực tiếp ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn Tuyên Khương với sắc mặt đại biến nói.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Sắc mặt Tuyên Khương hoàn toàn thay đổi, nàng nhìn chằm chằm vào Đế Giang, dường như muốn nhìn thấu thân phận thật của y.

"Đơn giản thôi, đi gọi lão già Thái thú đó đến đây, hắn sẽ biết thôi.

Nhưng đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, nước Vệ chỉ là một nơi nhỏ bé, không bảo vệ được ngươi đâu." Đế Giang lạnh lùng nói, bây giờ y gần như đã lộ rõ thân phận của mình.

Chương 355

“Ngươi không phải là Ngô vương Phù Sai đấy chứ?” Tuyên Khương dù trăm lần vạn lần không tin, nhưng cũng chỉ có một khả năng này.

Nàng chưa từng gặp Phù Sai, nhưng khí chất trên người kẻ trước mắt lại khiến người ta quá kinh hãi, người này chắc chắn vô cùng bất phàm.

“Đừng đoán nữa, gọi lão già kia ra đây đi.” Đế Giang khẽ cười nói.

“Được, ta đi mời thái thú.” Tuyên Khương đáp, vội vàng đi ra ngoài.

“Hy vọng ngươi không đưa ra lựa chọn sai lầm, nếu không, ta không phải ai cũng đối xử tốt đâu.” Đế Giang lạnh lùng bổ sung một câu, rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Không bao lâu sau, vô số tiếng bước chân vội vã chạy đến, lúc này, Đế Giang cũng mở mắt ra.

“Đại vương, tha mạng, tha mạng cho ta.” Một lão già vừa xông vào đã lập tức quỳ rạp xuống đất.

Tuyên Khương không nhận ra Phù Sai, nhưng lão làm sao có thể không nhận ra Phù Sai chứ?

Khi nhìn thấy đại vương ngồi trong phòng, sắc mặt lão tức thì trắng bệch.

“Đại...

Đại vương.” Tuyên Khương cả người hoàn toàn ngây dại.

Chẳng lẽ hắn đoán trúng thật sao?

Sao lại đoán chuẩn như vậy?

"Giải thích đi, thái thú đại nhân của ta, đường đường là phu nhân Vệ quốc, lại có thể chiêu binh mãi mã trên lãnh thổ Ngô quốc, ngươi có thứ mà nàng ta muốn, hay là nàng ta có thứ ngươi muốn?" Đế Giang nhìn lão già đang quỳ trên đất, lời nói tràn ngập sát khí.

"Đại vương tha mạng, đều là do yêu phụ này, là ả dụ dỗ ta, chuyện này không liên quan đến ta a." Vị thái thú cao cao tại thượng, giờ đây lại không ngừng dập đầu xuống đất.

"Được rồi, ta không có hứng thú biết chuyện của ngươi, tự xử đi." Đế Giang thờ ơ phất tay nói.

"Đại vương nghe ta giải thích, ta thật sự bị lừa gạt, chuyện này, thật sự không liên quan đến ta." Lão già vẫn đang cố gắng chối cãi.

"Có liên quan đến ngươi hay không ta không biết, ngươi cũng không cần biết, nhưng nếu không phải người của ngươi, e rằng ngươi không dám chơi lớn như vậy đâu." Đế Giang lạnh lùng nhìn về phía đám người đối diện, những người đó tuy cũng quỳ trên đất, nhưng tay mỗi người đều nắm chặt chuôi kiếm, rõ ràng, bọn họ không nghe lệnh lão.

"..." Lão già do dự, rõ ràng, nội tâm lão đang giãy dụa.

Thấy cảnh này, Tuyên Khương đứng bên cạnh cũng kinh ngạc, tên này muốn giết vua sao.

"Đừng có cái này cái nọ nữa, lên luôn đi." Đế Giang hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt đứng dậy.

"Lên cho ta, giết tên hôn quân này, ta sẽ đầu quân cho Vệ quốc." Lão già lập tức đứng dậy gào thét.

Tuyên Khương ngây người, lần này thật sự xong rồi, lời này đã nói ra, nếu Đế Giang không chết, kết cục của Vệ quốc, không cần nghĩ cũng biết, có giải thích thế nào cũng không thông.

"Giết a!" Tiếng hò hét giết chóc tức thì vang trời, không chỉ người của thái thú Diên Lăng, mà cả người của Vệ quốc cũng xông lên.

"Thật là những chiến sĩ anh dũng, đáng tiếc." Đế Giang từ từ đưa hai tay ra, rất nhanh, hai quả cầu lửa bay thẳng về phía đám người rồi phát nổ.

Cùng lúc đó, Đế Giang bay vút ra ngoài, lơ lửng trên không trung, như thần linh nhìn xuống chúng sinh.

"Ta là Ngô vương Phù Sai, thái thú Diên Lăng cấu kết với Vệ quốc mưu hại bản vương, đáng chém!" Đế Giang lớn tiếng hét về phía đám đông chưa giải tán.

Một câu nói gần như truyền khắp cả Diên Lăng.

Vô số người đổ ra đường, đều nhìn về phía Đế Giang, họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng đại vương đã đến Diên Lăng, điều này họ không hề hay biết.

Càng không ngờ tới là, thái thú lại muốn mưu phản.

"Bảo vệ đại vương." Nghe theo lời Đế Giang, những người có mặt tại hiện trường cũng nhìn về phía nơi vừa phát nổ, quả thật, có binh lính của thái thú đang xông về phía này.

Bây giờ Đế Giang đang lơ lửng giữa không trung, nên đám người kia đã rút cung tên ra.

Cũng chính vì vậy, mới có người hô lớn.

Hiện trường tức thì hỗn loạn.

"Ta giúp ngươi." Một giọng nữ trong trẻo truyền đến, chính là Tây

Thi, nàng vẫn chưa rời đi, đã nói đợi Đế Giang ngày mai, thì nàng sẽ đợi đến ngày mai.

Lúc này nàng trông như một tiên nữ, không khí xung quanh xuất hiện những bông tuyết bay lượn.

"Tốt, Tây Thi không hổ là hoàng hậu của quả nhân, quả nhân rất vui." Đế Giang lại hét lớn một lần nữa.

Nghe câu này, Tây Thi suýt chút nữa rơi xuống, khó khăn lắm mới ổn định lại được thân hình, nhưng ánh mắt nhìn Đế Giang lại tràn ngập lửa giận.

"Nhưng quả nhân há lại cần đàn bà giúp đỡ, tất cả mọi người tránh ra cho ta, để quả nhân tru sát lũ phản tặc này." Tây Thi vừa định phủ nhận, Đế Giang đã trực tiếp lao xuống, chỉ để lại một mình nàng đứng ngẩn ngơ giữa không trung.

Quân phản loạn chỉ có khoảng một trăm người, khi hắn nói câu đó, Tuyên Khương đã ra lệnh cho thủ hạ dừng tay, tuyệt vọng nhìn bóng hình Đế Giang.

Từ lúc hắn bay ra ngoài, rồi lại xông vào, nàng đã hoàn toàn hiểu ra.

Đối phương đã có chuẩn bị, hơn nữa chỉ với đám người này, cũng không thể ngăn cản được hắn.

Sự thật cũng không khác gì suy đoán của nàng, Đế Giang xông vào giữa quân phản loạn, như thái rau chém dưa, tay vung đao hạ, vô số đầu người rơi xuống đất.

Những kẻ được gọi là tinh nhuệ, trước mặt hắn không có chút sức phản kháng nào.

Sự đáng sợ của người được linh khí hồi phục, đáng tiếc lão già kia không nhận ra điều đó.

“Ngươi không định ra tay sao?” Dù phải đối mặt với vòng vây của trăm người, Đế Giang vẫn có thời gian rảnh rỗi nói với Tuyên Khương.

“Ta xin tùy đại vương xử phạt.” Tuyên Khương thở dài một tiếng, những người phía sau nàng cũng đều sợ hãi nhìn kẻ đang ung dung tự tại trước mắt, quá kinh khủng, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Cuộc nổi loạn nhanh chóng bị Đế Giang dẹp yên, kể cả thái thú Diên Lăng, tất cả những kẻ phản loạn đều bị giết sạch.

“Thành thủ, bắt hết đám người Vệ quốc này lại cho ta, còn Tuyên Khương, theo ta, những người khác đều giải tán đi.” Đế Giang ra lệnh một cách đơn giản, nói xong, hắn nhìn về phía xa, nơi đó có một bóng hình vừa rời đi.

Rõ ràng Tây Thi đã tức giận, tiếng hét lớn vừa rồi hoàn toàn là tuyên cáo với thiên hạ, chỉ cần Ngô vương còn, Ngô quốc còn tồn tại.

Vậy thì Tây Thi cả đời sẽ mang danh phu nhân Ngô quốc, thậm chí nếu Ngô quốc có thể thống nhất, nàng sẽ trở thành hoàng hậu.

Đối với điều này, Đế Giang không hề lo lắng, hắn biết Tây Thi sẽ tức giận, nhưng nếu không nói ra, sau này Tây Thi thuộc về ai cũng khó nói.

Bây giờ đã chiêu cáo thiên hạ, vậy thì, Tây Thi chỉ có thể là của hắn.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Đế Giang lập tức tốt lên rất nhiều.

Hắn đi trước, Tuyên Khương thất thần lạc phách bước thấp bước cao theo sau.

Chương 356

Đối với người phụ nữ này, nói thật, Đế Giang cũng không hứng thú lắm, giữ nàng lại, phần lớn là để bàn bạc chuyện tiếp theo.

Chẳng lẽ nghĩ rằng chuyện này đã xong rồi sao, nực cười, bất kể là Vệ quốc hay Tề quốc, đều đừng hòng thoát.

"Màn kịch vừa rồi của ta, có đặc sắc không?" Đế Giang đi thẳng vào phủ thái thú, phải nói lão già kia thật biết hưởng thụ, chiếc giường mềm da hổ mà Đế Giang đang nằm bây giờ thoải mái vô cùng.

"Đặc sắc, đương nhiên là đặc sắc, Ngô vương quả nhiên anh minh, có ngài dẫn dắt, Ngô quốc nhất định có thể tái tạo huy hoàng." Vừa nói, Tuyên Khương vừa đi đến bóp vai cho Đế Giang.

Nàng bây giờ, chỉ cần Đế Giang ra hiệu, có thể làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng Đế Giang không có hứng thú, hắn nhắm mắt, hưởng thụ một phen.

"Nói xem, ta nên đối phó với Vệ quốc và Tề quốc như thế nào, xem xong cái này, rồi trả lời ta." Đế Giang nói rồi ném một cuộn thẻ tre vào lòng nàng.

Đó là thư cầu viện của Tề quốc, thời Chiến quốc phức tạp như vậy, mỗi quốc gia đều phải đối mặt với mối đe dọa từ bên ngoài.

"..." Tuyên Khương xem xong, mặt mày xám xịt, nàng biết, xong rồi, bất kể Tề quốc và Vệ quốc thế nào, e rằng đều không thoát khỏi con đường chết.

Thậm chí nàng còn có thể đoán được kết cục của mình là bị đem ra làm vật tế thần.

“Xem xong thì tiếp tục bóp đi, sau đó trả lời câu hỏi của ta.” Đế Giang nhắm mắt nói.

Phải nói, tay nghề của người phụ nữ này thật sự không tệ, có thể cân nhắc thu nhận làm chuyên gia massage, ở thời đại này, người có kỹ thuật massage cao siêu như vậy cũng hiếm như lông phượng sừng lân.

“Đại vương chắc chắn sẽ không tấn công Tề quốc, nhiều nhất cũng chỉ đòi một khoản bồi thường, nhưng Vệ quốc thì.....” Lời của Tuyên Khương chưa nói hết, nhưng ý tứ đã rõ ràng.

Tề quốc dù sao cũng là một thế lực lớn mạnh hơn Ngô quốc, thông thường, Ngô quốc sẽ không tấn công Tề quốc, huống hồ hiện tại đang giao chiến với Việt quốc.

Trong tình hình thắng bại chưa phân, hẳn sẽ không phân binh.

Nhưng Vệ quốc thì không hay rồi, trên thực tế, chỉ cần Đế Giang mang theo binh mã của Diên Lăng, hoàn toàn có thể diệt Vệ quốc.

Vệ quốc, quá yếu.

“Ngươi sợ chết không?” Đế Giang đột nhiên hỏi, câu nói này khiến tay Tuyên Khương dừng lại, nàng không trả lời, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Không ai là không sợ chết, ít nhất nàng chắc chắn không làm được.

“Cho người đi báo tin cho Vệ vương, mấy ngày nữa, ta sẽ đến tận cửa bái phỏng, đương nhiên, ta sẽ không mang binh đi.” Đế Giang thản nhiên nói.

“Được, được, đa tạ đại vương khai ân, ta bây giờ có thể cho người về Vệ quốc báo tin.” Tuyên Khương cả người mừng rỡ ra mặt.

Ngô vương đã nói ra lời này, chứng tỏ sẽ không xuất binh đánh Vệ quốc, như vậy, chuyện nàng lo lắng nhất sẽ không xảy ra.

Điều nàng sợ nhất, không gì khác ngoài việc Ngô vương nổi giận, trực tiếp phát binh đánh Vệ, như vậy, Vệ quốc, hoàn toàn xong đời.

Từ trước đến nay, Vệ quốc đều ở dưới sự che chở của Tề quốc, về cơ bản, Vệ quốc gần như là một nước chư hầu của Tề quốc, điều này khác với ký ức của Đế Giang trước đây.

Nguyên bản Vệ quốc không nằm trong khu vực của Ngô quốc, hoàn toàn không giáp ranh, nhưng theo trí nhớ từ Ngũ Tử Tư, mấy chục năm trước Vệ quốc bị diệt, Tề vương vì từng tị nạn ở Vệ quốc.

Không nỡ nhìn Vệ quốc bị hủy diệt, đã công hạ nước Cử đương thời làm quà, tặng cho Vệ vương, cũng chính vì vậy mà quốc hiệu Vệ quốc mới có thể tiếp tục tồn tại.

Tình huống này hoàn toàn khác với ký ức của Đế Giang, nhưng hắn cũng đã quen rồi.

Nhưng với chuyện lần này, Tề vương tuyệt đối sẽ không bảo vệ Vệ quốc nữa, điều này là chắc chắn, vì chuyện này, ngay cả Tề vương cũng rất phiền phức.

"Lũ này cũng là thấy Ngô quốc sắp diệt vong mới dám làm vậy, nhưng chúng có lẽ không ngờ rằng, Ngô quốc trong tay ta, đã chết đi sống lại." Đế Giang cười khẩy, thời Xuân Thu Chiến Quốc, quả nhiên không có một ai là tốt cả.

Không lâu sau, Tuyên Khương lại quay về, xem ra chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa, có lệnh của Đế Giang, bên thành thủ tự nhiên sẽ thả người.

Tuyên Khương chắc chắn không dám theo về, nàng biết bây giờ điều duy nhất có thể làm, là phục thị cho tốt vị Ngô vương trước mặt,

đáp ứng mọi yêu cầu của hắn.

Là phu nhân Vệ quốc, nếu Vệ quốc cũng sắp xong đời, kết cục của nàng chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm.

Lúc này Đế Giang đang ngủ, nhưng dù vậy, Tuyên Khương vẫn luôn túc trực bên cạnh, không dám rời đi một khắc.

Mấy ngày liền, Đế Giang đều xử lý những chuyện còn lại ở Diên Lăng, thái thú giết vua, đây là chuyện tày trời, ngay cả Ngũ Tử Tư cũng vội vã chạy đến một chuyến.

Nhưng nhanh chóng bị Đế Giang đuổi về, bên Cô Tô không thể thiếu người như ông.

Còn bên Diên Lăng, hắn lại bổ nhiệm thái thú mới cùng các chức vị khác, những người trước đó đều bị giáng làm thường dân.

"Đi thôi, theo ta đến Vệ quốc một chuyến." Xử lý xong tình hình bên này, Đế Giang lập tức lên đường.

Lần này, hắn thật sự không mang binh đi, thậm chí người đánh xe, cũng là mỹ nữ Tuyên Khương.

Mỹ nữ đánh xe, cũng là một thú vui của Đế Giang.

Nước Vệ hiện tại, cũng là nước Cử trước đây, giáp với Ngô quốc, lần này không che giấu thân phận, nên vừa đến biên giới, đã thấy Vệ vương mang theo một đoàn người ngựa lớn.

"Không ngờ, Vệ vương lại long trọng chào đón ta như vậy." Đế Giang từ trong xe ngựa bước ra, xa xa nhìn đại quân đối diện, phía sau hắn, Tuyên Khương đang bước thấp bước cao theo sau.

Dù người trước mắt là phu quân của mình, nhưng nàng không dám tùy tiện rời đi, ai biết được Ngô vương có đột nhiên nổi điên không.

"Ngô vương đại giá quang lâm, có thất lễ từ xa đón tiếp, có thất lễ

từ xa đón tiếp, ta đã bày tiệc rượu phía trước, mời Ngô vương thưởng quang." Vệ vương hiện tại đã rất già rồi, lão già này, vốn dĩ Tuyên Khương được gả cho con trai lão, kết quả bị lão cướp mất, thu vào hậu cung, cũng là một nhân tài.

Sau khi thấy Đế Giang, lão cũng vội vàng xuống ngựa đi đến, chỉ khi nhìn Tuyên Khương, trên mặt lão thoáng hiện một tia tức giận, nhưng nhanh chóng biến mất.

Thật vậy, dù sao Tuyên Khương cũng là người của lão, nhưng bây giờ lại theo sau Ngô vương.

Đi lâu như vậy, ai biết giữa họ có xảy ra chuyện gì không, đương nhiên, thực ra cũng không sao cả, chỉ là mất mặt thôi.

"Vậy ngươi dẫn đường đi." Đế Giang thản nhiên nói, rồi quay người lại lên xe ngựa.

Vốn dĩ phía sau Vệ vương, có một chiếc xe ngựa hoa lệ, rõ ràng là chuẩn bị cho hắn, nhưng hắn lại lên xe của mình, hoàn toàn phớt lờ xe của Vệ vương.

Còn người đánh xe, tự nhiên là Tuyên Khương.

Không khí tại hiện trường vô cùng kỳ quái, hai chiếc xe ngựa đi sau, Đế Giang đi trước, lão già khốn kiếp kia đi sau.

Đối với điều này, mọi người cũng có thể hiểu được, nhưng khi thấy Tuyên Khương, vị phu nhân Vệ quốc này tiếp tục đánh xe, ánh mắt của mọi người đều thay đổi.

Có phẫn nộ, có tức giận, thậm chí có cả ý vị không rõ, mỗi người, đều nhìn về phía Tuyên Khương, khiến nàng lần đầu tiên cảm thấy, sự nhẫn nhục chịu đựng như vậy, có thật sự đúng đắn không?

Đi không xa, Đế Giang đến một thành nhỏ, quốc lực Vệ quốc rất nghèo nàn, nhưng trận thế này, thật sự không tệ.

Từ cổng thành vào đến trong thành, toàn là đám đông đứng hai bên đường chào đón.

Đế Giang cũng không biết họ thật sự chào đón, hay bị ép buộc.

Chương 357

Nhưng hắn cũng không quan tâm, dù sao trên mặt mũi cũng đã làm đủ rồi.

"Mời Ngô vương xuống xe." Bên ngoài phủ thành chủ, Vệ vương chủ động đi tới, trước mặt Đế Giang, Vệ vương hoàn toàn giống như một con thỏ trắng vô hại.

"Ừm, chúng ta đi thôi." Đế Giang dùng từ "chúng ta", khiến Vệ vương và tất cả mọi người xung quanh đều kinh ngạc.

Ngay cả Tuyên Khương cũng vậy, thật sự không rõ ý đồ của hắn.

Hắn thong thả bước vào, Tuyên Khương cũng chỉ có thể theo sau.

Phủ thành chủ rõ ràng đã được sửa chữa lại, bài trí bên trong hoàn toàn mới, từ lúc vừa vào phủ, dọc hai bên đường có vô số mỹ nữ đứng bên cạnh.

Nhưng Đế Giang lại không thèm liếc nhìn.

Người đời đều biết, Ngô vương háo sắc, dù sao lúc đó Việt quốc sắp bị diệt, Tây Thi vừa đến, Việt quốc liền sống lại.

Vì vậy Vệ vương cũng làm thử một phen, chỉ có điều, kế hoạch đã thất bại.

"Nói đi, lâu như vậy, ngươi, cũng đã chuẩn bị xong lời giải thích rồi chứ." Đế Giang khẽ cười nhìn Vệ vương.

Hắn lười biếng ngồi ở vị trí chủ tọa trên cùng, Tuyên Khương, thì đứng bên cạnh hắn.

"Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, phu nhân của ta chỉ đi du ngoạn thôi, không hề gây chuyện, chuyện này, ta thật sự không biết." Vệ vương

vội vàng giải thích.

"Đừng giở trò với ta, nếu không có thành ý, thì đừng trách ta không khách khí." Đế Giang thản nhiên nói.

"...Không biết thành ý mà Ngô vương nói là gì?" Vệ vương biết Ngô vương sẽ không dễ dàng bỏ qua, tuyệt đối không, nói trắng ra, lão muốn biết vị Ngô vương bá đạo trước mắt này, rốt cuộc muốn gì.

"Đơn giản, giao một lô vật tư, và cả Tuyên Khương này, tặng cho ta làm nha hoàn hầu hạ, là được." Đế Giang nói rất nhẹ nhàng, đối với Tuyên Khương, hắn không có nhu cầu quá lớn, quả thật, tay nghề massage của người phụ nữ này rất tốt, nhưng muốn nàng, chủ yếu là để cho thiên hạ xem.

Thứ nhất, tạo cho người khác một ảo giác rằng hắn thật sự thích mỹ nữ, biến cái gọi là nhược điểm trong mắt người khác thành của mình.

Thứ hai, cũng là một lời cảnh cáo, Ngô quốc không dễ chọc, ai muốn mưu đồ bất chính, thì cứ đợi đấy.

Lúc đầu, Đế Giang hoàn toàn không có kế hoạch này.

Hắn tưởng chỉ cần đánh bại lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn kia là xong chuyện.

Chiến tranh cũng tốt, tranh bá cũng tốt, đều không liên quan đến hắn.

Thậm chí hắn còn muốn gây chiến một phen, nhưng bây giờ không được rồi, thế lực bên ngoài cũng đã tham gia vào.

Nguyên bản là chuyện của hai quốc gia, bây giờ lại là chuyện của cả thiên hạ, đã như vậy, thì phải mưu tính cho tốt, nếu không, e rằng sẽ có rất nhiều biến số.

Đây là một hành động lập uy.

“A?” Vệ vương ngây người.

Tuyên Khương cũng ngây tại chỗ.

Ngay cả những trọng thần Vệ quốc ở phía dưới, cũng đều ngây người.

Muốn vật tư, có thể hiểu và chấp nhận được, nhưng muốn Tuyên Khương, phu nhân của Vệ vương, có chút quá đáng rồi.

Nếu thật sự đồng ý, sau này Vệ vương còn mặt mũi nào gặp người khác?

“Ngươi, ngạc nhiên lắm sao, lúc ta đến Diên Lăng, biểu cảm của lão thái thú cũng giống ngươi bây giờ, ta cũng rất ngạc nhiên.” Đế Giang lạnh lùng nói.

“Ta nguyện ý xuất ra nhiều vật tư hơn, chỉ là phu nhân của ta...” Vệ vương rất sĩ diện, nếu đồng ý, thà chết còn hơn.

“Nhớ kỹ, ta không mặc cả với ngươi, ta chỉ thông báo cho ngươi một chuyện, nếu không đồng ý, thì đừng trách ta.” Đế Giang thản nhiên nói, so với Ngô quốc, Vệ quốc quá nhỏ bé.

“Ngô vương, ngài làm vậy, dường như có chút quá đáng.” Đúng lúc không khí đang căng thẳng, đột nhiên một người đứng dậy phẫn nộ nói, xem ra là quan viên Vệ quốc.

“Nơi này có phần cho ngươi nói chuyện sao, Vệ vương, thần tử của ngươi thật sự không biết quy củ.” Đế Giang nhìn Vệ vương phía dưới nói.

“Người đâu, lôi hắn ra ngoài cho ta, cách chức điều tra.” Vệ vương cắn răng, lập tức ra lệnh.

Lời vừa nói ra, trong nháy mắt không ai dám hó hé nữa.

“Ừm, không tệ, được rồi, ta hơi mệt rồi, tất cả ra ngoài đi, ta cho các ngươi nửa ngày, dù đồng ý hay không, ta cũng sẽ rời đi.” Đế Giang thản nhiên nói.

“...” Vệ vương suýt chút nữa hộc máu, chuyện gì thế này, phu nhân của lão và Ngô vương ở trong phủ thành chủ, mà lão lại phải ra ngoài thương nghị.

Sỉ nhục, thật quá sỉ nhục.

Nhưng không đồng ý cũng không được, chuyện này lúc đầu vì nghĩ Ngô quốc sắp xong đời, mới dám làm vậy, nhưng ai ngờ bây giờ Ngô quốc đột nhiên sống lại.

Bản thân đây là một chuyện có rủi ro rất cao, bây giờ người ta tìm đến tận cửa, cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

“Xem ra, ngươi có vẻ không vui?” Đế Giang nhìn Tuyên Khương bên cạnh.

“Nô tỳ không dám, chỉ là có chút kinh ngạc.” Tuyên Khương bị dọa một phen, vội vàng quỳ xuống đất nói.

“Nói đi, ngươi cũng không thích lão già khốn kiếp kia chứ, trước tiên phục thị bản vương mấy năm, sau này nếu ngươi thích ai, bản vương sẽ gả ngươi cho người đó.” Đế Giang cười cười, dù sao đây cũng là mẫu thân của nữ thi nhân đầu tiên trong lịch sử, ít nhiều có chút đáng thương.

Đương nhiên, tuổi thanh xuân đẹp nhất của nàng, chắc chắn phải cống hiến ở đây.

Hắn thật là lương tâm.

“Quá đáng, thật quá đáng.” Vệ vương vừa ra ngoài liền nổi trận lôi đình, đối với một vị vua, đây thật sự là một sự sỉ nhục lớn.

“Đại vương, binh mã của chúng ta đều là những người dũng mãnh, hay là chúng ta xông vào, tru sát đôi cẩu nam nữ đó.” Có người lập tức đề nghị.

“Tuyên Khương, con tiện nhân đó, chuyện này, chắc chắn là do nó đề nghị, để thoát khỏi tay bản vương, thật độc ác.” Vệ vương cũng tức điên, chỉ là đối với đề nghị của thuộc hạ, lão thật sự có chút lo lắng.

Người trở về trước đó đã nói, Đế Giang là một người được linh khí hồi phục đáng sợ, thật sự là loại người trong rồng phượng.

Giết một người như vậy, khó, rất khó.

Lỡ như không giết được, vậy thì Vệ quốc e rằng thật sự xong đời.

“Chuyện này vạn vạn lần không được a, đại vương.” Một người khác vội vàng đứng ra khuyên giải, giết Ngô vương, đầu óc có vấn đề à, đối phương nếu không có bản lĩnh, liệu có một mình đến đây không?

“Thương Ưởng, ngươi nói xem, tại sao không được.” Vệ vương nhíu mày, nhìn người bên cạnh nói, người này chính là Thương Ưởng.

“Đại vương có điều không biết, Ngô vương tàn bạo, háo sắc, năm đó Việt vương chính là dựa vào việc dâng Tây Thi cho Ngô vương, mới có thể kéo dài hơi tàn đến nay, bây giờ, chuyện này, lại xảy ra với Vệ quốc của chúng ta...” Thương Ưởng thao thao bất tuyệt.

“Đồ gian nịnh, Vệ quốc của ta kéo dài hơi tàn ư, người đâu, lôi hắn xuống.” Vệ vương chưa nghe xong, đã nổi giận.

Chương 358

Hóa ra tên này dám mắng lão, những lời phía sau không cần nghe nữa, đang lúc bực bội, những lời đó có tác dụng gì chứ.

"A?" Thương Ưởng ngơ ngác, không ngờ, Vệ vương ngay cả nghe cũng không muốn nghe.

"Chậm đã." Lúc này, cánh cửa lớn vốn đang đóng lại bị mở ra, Đế Giang xuất hiện trước mặt mọi người.

"Ngươi tên gì?" Đế Giang nhìn Thương Ưởng hỏi.

"Ta là đại phu Vệ quốc, Thương Ưởng." Thương Ưởng lập tức đáp.

"Câm miệng, từ bây giờ, ngươi là thường dân." Vệ vương vội vàng nói, rõ ràng Đế Giang đã nghe thấy lời vừa rồi, nếu vậy, tên này sẽ không nổi giận chứ.

"Hóa ra là một thường dân, tốt, từ bây giờ, ngươi là đại phu của Ngô quốc ta." Đế Giang thản nhiên nói, rồi lại đi vào trong.

Phía sau hắn, Tuyên Khương cũng vội vàng đóng cửa lại.

Một câu nói, khiến tất cả mọi người ngây người, quái lạ, tên này thành đại phu Ngô quốc rồi.

Đại phu Ngô quốc a, so với Vệ quốc, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Ngay cả Thương Ưởng cũng hoàn toàn ngây người, hắn tưởng Ngô vương sẽ chém mình, không ngờ, lại cho hắn đến Ngô quốc làm đại phu.

"Đa tạ Ngô vương." Thương Ưởng vội vàng quỳ lạy xuống đất,

sau đó hiên ngang đi đến trước cửa, cứ đứng ngây ra đó, không thèm liếc nhìn những người khác.

Không khí lúc này cũng trở nên quái dị, thậm chí có những người khác cũng muốn thử một lần, đáng tiếc, sau khi hai người bị lôi xuống, Ngô vương không bao giờ xuất hiện nữa.

Khoảng một canh giờ sau, Đế Giang mới lại xuất hiện.

"Có quyết định chưa?" Đế Giang vươn vai, thờ ơ hỏi.

Phía sau hắn là Thương Ưởng và Tuyên Khương.

"Ta nguyện ý chấp nhận điều kiện của Ngô vương, chuyện lần này có nhiều điều đắc tội, xin Ngô vương khoan thứ." Vệ vương cuối cùng cũng chịu thua.

"Tốt, cứ vậy đi, phái binh đưa vật tư, cùng với Thương Ưởng đến Cô Tô, nếu xảy ra bất kỳ sai sót nào, Vệ quốc, sẽ không còn tồn tại." Đế Giang thản nhiên nói, uy hiếp đấy, như vậy đấy, làm gì được ta.

"Còn ngươi, mang phong thư này giao cho Ngũ Tử Tư, ông ấy sẽ sắp xếp mọi thứ cho ngươi, Ngô quốc của ta, hiện đang cần nhân tài, làm tốt, sẽ có báo đáp hậu hĩnh." Đế Giang quay sang nói với Thương Ưởng, khi hắn nói, Tuyên Khương bên cạnh cũng vội vàng đưa thư cho ông.

Người phụ nữ này, bây giờ dường như đã quen với việc làm nha hoàn cho Đế Giang.

"Thần nhất định sẽ không từ nan." Thương Ưởng suýt chút nữa khóc, ở Vệ quốc ông luôn không được trọng dụng, vốn đã định đi các nước khác xem sao, không ngờ, bây giờ lại được Ngô quốc trọng dụng.

Mặc dù cũng không hiểu, tại sao Ngô vương lại biết mình có tài năng.

Chuyến đi Vệ quốc, đến đây coi như xong.

Nhưng đây chỉ là một khởi đầu, Tề quốc mới là trọng điểm thực sự, hắn phải đến đó một chuyến, nhưng Thương Ưởng không cần phải theo.

Đế Giang cũng không rõ tại sao một danh thần thiên cổ như Thương Ưởng lại không bị ảnh hưởng bởi linh khí hồi phục, nhưng điều đó không quan trọng, thứ Đế Giang cần là tài năng của ông.

Rời khỏi Vệ quốc, Đế Giang đi một mạch về phía bắc, dọc đường luôn có quân đội bảo vệ, mãi đến biên giới Tề quốc, quân đội mới rời đi.

"Nghe nói đại vương cần tuấn mã, vậy chúng ta đi mua trực tiếp, hay là đến cung điện Tề vương trước?" Tuyên Khương bây giờ đã coi mình là người Ngô quốc, đồng thời, nàng sinh ra và lớn lên ở Tề quốc, nên đối với Tề quốc, rất quen thuộc.

"Trước tiên đi xem ngựa đi, nhưng cũng không cần vội, trên đường đi, e rằng sẽ có chuyện thú vị." Đế Giang cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt bay lên trời.

Một con hỏa long xuất hiện bên cạnh hắn, khi Đế Giang chỉ tay về một nơi nào đó, con hỏa long đó lập tức lao tới.

"Giết!" Một đám người như thủy triều từ khắp nơi chui ra, mắt đỏ ngầu, xông thẳng về phía Đế Giang.

"Có thích khách!" Tuyên Khương kinh hô, trận thế này, nàng cũng chưa từng thấy, vừa mới đến Tề quốc, đã gặp phải chuyện như vậy.

"Hừ, ánh sáng của đom đóm cỏ mục, cũng dám làm càn trước mặt bản vương." Đế Giang hừ lạnh một tiếng, hỏa long liên tục xuất hiện, hoàn toàn biến nơi này thành một biển lửa.

"Chạy a." Hơn mười người liên tiếp bị thiêu thành tro, cuối cùng,

có người không chịu nổi, quay người bỏ chạy.

"Đại vương không sao chứ." Tuyên Khương lo lắng nhìn Đế Giang nói, bây giờ nàng thật sự sợ hãi.

"Vệ vương cũng thật là nhu nhược, không dám đối đầu trực diện với ta, lại dùng thủ đoạn nhỏ này." Đế Giang khẽ cười, nhìn Tuyên Khương.

"Trước đây, ta được hứa gả cho thái tử Vệ quốc là công tử Cấp, nhưng lại bị Vệ vương tư thông chiếm đoạt, ông ta, vẫn luôn là người như vậy." Bây giờ thân phận đã khác, Tuyên Khương cũng dám nói ra đoạn quá khứ đáng xấu hổ đó, cướp vợ của con trai, ở thời Xuân Thu Chiến Quốc, cũng là chuyện kỳ lạ.

Đương nhiên, điều nàng không biết là, nếu không có Đế Giang xuất hiện, cuộc đời nàng sẽ còn kỳ lạ hơn nữa.

Sau khi Vệ vương chết, nàng sẽ bị gả cho con trai của Vệ vương.

Dù sao quan hệ cũng rất loạn.

"Được rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi, ta cần đi tìm một người quan trọng." Đế Giang cười nói.

"Đại vương đi tìm người sao, có thể nói cho nô tỳ biết không, nô tỳ là người Tề quốc, có rất nhiều người quen thuộc." Tuyên Khương vừa tiếp tục đánh xe, vừa nói.

Nàng phát hiện Tề vương cũng không như lời đồn, càng tiếp xúc, càng cảm nhận được sức hút của hắn.

Nếu không phải từng là phu nhân Vệ quốc, vậy thì, nàng cũng muốn ở bên hắn.

"Ngươi đã nghe nói, về một người tên Bá Nhạc chưa?" Đế Giang thử hỏi, phải biết, Bá Nhạc cũng là người Tề quốc.

Chỉ có điều dường như cả đời ông cũng không làm quan, lịch sử ghi chép về Bá Nhạc cũng mơ hồ, thậm chí có người này hay không cũng không rõ, cũng chính vì vậy, Đế Giang mới đích thân đi xem thử.

"Đại vương biết Bá Nhạc, xem ra đại vương thật sự là một vị vua hiền minh." Tuyên Khương kinh ngạc nói, Bá Nhạc nàng đương nhiên biết, ở Tề quốc, vị cao nhân xem tướng ngựa này rất nổi tiếng, ngay cả mấy con tuấn mã của Tề vương, cũng đều do Bá Nhạc đích thân tuyển chọn.

Không chỉ vậy, Bá Nhạc bây giờ cũng là quan viên của Tề quốc, nếu Đế Giang muốn có Bá Nhạc, e rằng sẽ có chút phiền phức.

"Đại vương, Tề quốc nội loạn." Khi Đế Giang nhìn thấy vô số nạn dân của Tề quốc, hắn lập tức bảo Tuyên Khương đi hỏi thăm tình hình, ai ngờ, lại gặp phải chuyện như vậy.

"Tề quốc nội loạn?" Đế Giang vô cùng kinh ngạc.

Từ thư cầu viện trước đó có thể thấy, Triệu quốc đang tấn công Tề quốc, quả thật, Tề quốc bây giờ khá nguy cấp, nhưng, nội loạn thì có chút bất thường.

"Triệu quốc phò tá công tử Tiểu Bạch, muốn để hắn thay thế Tề Tương Công, bây giờ bên ngoài có Triệu quốc tấn công, bên trong có Tề Hoàn Công tác loạn, Tề quốc nguy rồi." Nói đến đây, sắc mặt Tuyên Khương vô cùng khó coi, rõ ràng, nàng đang lo lắng cho Tề quốc.

"Thú vị, công tử Tiểu Bạch." Vừa nghe thấy cái tên này, Đế Giang suýt chút nữa bật cười, nhưng nghĩ lại, công tử Tiểu Bạch chính là Tề Hoàn Công lừng lẫy, đây là một nhân vật lợi hại.

"Tề Tương Công xong đời rồi, xem ra, đến lúc ta ra tay rồi." Đế Giang cười lạnh, nhân lúc đại loạn này, nếu không chia một chén

canh, thì quá đáng tiếc.

“Đại vương, ngài chuẩn bị giúp đỡ công tử Tiểu Bạch sao?” Tuyên Khương ngơ ngác nhìn Đế Giang, tình thế bây giờ rất rõ ràng, công tử Tiểu Bạch, có thể nói là xu thế tất yếu, lúc này nếu giúp đỡ, chắc chắn sẽ có lợi.

“Đương nhiên là không, giúp hắn có ích gì, thúc ngựa nhanh lên, chúng ta đến Lâm Truy.” Đế Giang hạ lệnh, Tề Hoàn Công tên này không phải tầm thường, tuyệt đối không thể để hắn lên ngôi.

Chương 359

Đương nhiên, trước khi đến Lâm Truy, hắn cũng tìm người của Ngô quốc ở biên giới, bảo họ dùng tốc độ nhanh nhất đưa thư về cho Ngũ Tử Tư.

Trọn vẹn ba ngày, Đế Giang mới cuối cùng đến Lâm Truy.

Xa xa nhìn lại có thể thấy tường thành cao lớn và quân đội hùng tráng, Đế Giang không hề che giấu thân phận, nên chưa đến Lâm Truy, Tề Tương Công đã sớm chuẩn bị.

"Không ngờ Ngô vương lại đến từ xa, có thất lễ từ xa đón tiếp, có thất lễ từ xa đón tiếp." Gần như giống hệt Vệ vương, thái độ của Tề vương vô cùng cung kính.

Văn võ bá quan đều đứng sau lưng ông, bày ra một khí thế hoành tráng.

"Không sao, chỉ là chuyện nhỏ." Đế Giang khẽ cười, biểu hiện ra vẻ không hề để ý.

"Mời, mời vào." Tề vương vội vàng nói với Đế Giang, nhưng khi nhìn thấy muội muội của mình là Tuyên Khương, sắc mặt ông rõ ràng thay đổi.

Thực tế, chuyện của Vệ quốc ông cũng biết, bây giờ Vệ vương hoàn toàn là đối tượng bị cả thiên hạ chế nhạo, lão già đó suýt chút nữa bị tức chết.

Cũng chính vì vậy, Tề vương cũng rõ mục đích của Đế Giang.

Chỉ là bây giờ không phải lúc quan tâm đến những chuyện nhỏ này, đất đai Tề quốc liên tục bị mất, đồng thời nội loạn từ phía, sắp không chống đỡ nổi nữa.

“Lâm Truy quả nhiên là nơi phồn hoa, thành Cô Tô của ta cũng không bằng a.” Đế Giang thong thả đi trên con đường rộng lớn, vốn Tề vương mời hắn ngồi xe ngựa, nhưng bị Đế Giang từ chối.

“Ngô vương quá lời rồi, Tề quốc của ta tự nhiên xa xa không bằng Ngô quốc.” Tề Tương Công kiêu ngạo như vậy, bây giờ cũng không thể không nịnh bợ Đế Giang.

“Nghe nói chiến sự không thuận lợi?” Đế Giang đột nhiên hỏi, tốc độ chuyển chủ đề này, hoàn toàn khiến Tề vương ngây người.

“Ngô vương minh giám, lần này nội loạn ngoại họa, Tề quốc của ta quả thực khó chống đỡ, cho nên...” Tề vương cũng không giấu diếm, chuyện này, cũng không giấu được.

Thực tế, bây giờ người người công khai hay ngấm ngầm, đều ủng hộ công tử Tiểu Bạch, có thể nói, bây giờ là lúc nguy cấp nhất.

“Cho nên thế nào?” Đế Giang vừa đi vừa mỉm cười nói.

“Không biết Ngô vương có thể viện trợ binh lính không, sau này, ta nhất định sẽ báo đáp Ngô vương hậu hĩnh nhất.” Tề vương bất đắc dĩ nói, nếu thật sự có thể chiến thắng, tặng cho Ngô vương nửa giang sơn, ông cũng không từ chối, vì bây giờ tính mạng nhỏ bé của ông đang gặp nguy hiểm.

“Báo đáp hậu hĩnh?” Đế Giang đột nhiên cười lớn, hắn biết tên này hoàn toàn là một hôn quân, không chỉ tư thông với em gái Văn Khương, thậm chí sau khi bị phát hiện, còn chém cả em rể.

So sánh, Tề Hoàn Công quả thực là một minh quân tuyệt thế, nhưng Đế Giang sẽ không để Tề Hoàn Công đắc thế, tên đó, phiền phức.

“Không sai, chỉ cần Ngô vương muốn, ta đều có thể cho.” Tề vương cũng liều mạng rồi, dù sao Đế Giang hiện tại là người duy

nhất có thể giúp đỡ.

“Biết điều đấy, tốt, ta bây giờ muốn tất cả tuấn mã của Tề quốc.” Đế Giang cười nói, trong thư gửi Ngũ Tử Tư hắn đã viết rất rõ, bảo ông mang tất cả kỵ binh mới huấn luyện đến biên giới Tề quốc, không có ngựa cũng không sao.

Ngô vương, sẽ nhanh chóng giải quyết vấn đề này.

“...” Tề vương vừa mừng vừa lo, Đế Giang muốn nhiều ngựa như vậy làm gì?

“Ngươi, không muốn sao, nếu vậy, thì thôi, ta tin công tử Tiểu Bạch, cũng nguyện ý cho ta lời hứa như vậy.” Đế Giang không thích uy hiếp người khác, nhưng tên này, một chút cũng không biết điều, chỉ có thể dùng chiêu này.

“Báo đại vương, ngoài thành có một người được linh khí hồi phục khiêu khích vương của ta, hiện đã giết hơn mười người.” Hai người đang nói chuyện, có ngựa nhanh chạy đến, lời vừa nói ra, mặt Tề vương lập tức khó coi.

Tề quốc là một nước lớn, người được linh khí hồi phục cũng có mấy vị, ngay cả công tử Tiểu Bạch kia, cũng là người được linh khí hồi phục, cũng chính vì vậy, mới có nhiều người ủng hộ như vậy.

Bên ông, chỉ có Lý Mục một người, lúc này Lý Mục cũng đang ở ngoài chống lại cuộc tấn công của Liêm Pha.

“Xem ra có kẻ gây rối, như vậy, được chưa?” Đế Giang khẽ cười, thật là đến sớm không bằng đến đúng lúc.

“Ta đồng ý, xin Ngô vương ra tay viện trợ.” Tề vương cũng thật sự bất đắc dĩ, nếu không phải những người được linh khí hồi phục này bây giờ thực lực bình thường, e rằng ông đã sớm chết rồi.

“Tốt, yên tâm mà tiếp tục hưởng thụ cuộc sống của ngươi đi, Tề

quốc, ta sẽ giúp ngươi lo liệu." Đế Giang thì thầm bên tai ông, rồi trực tiếp đi ra ngoài.

Sắc mặt Tề Tương Công lập tức biến đổi, Ngô vương giúp ông lo liệu Tề quốc, cũng có nghĩa là tên đó cũng có mưu đồ bất chính.

Hắn, muốn, cũng không ít.

Bất kể Tề vương, Đế Giang trực tiếp đi ra ngoài thành.

"Báo danh đi." Lúc này tên đó bị binh lính vây quanh, nhưng không ai dám tiếp tục tiến lên.

Đế Giang đi lên trước trực tiếp nói, nếu là nhân vật lợi hại, có thể thu phục, thời Thất hùng tranh bá, nhân tài mới là tất cả, còn những thứ khác, thì đi chết đi.

"Người nào?" Thấy một người lạ đi ra, người đối diện cũng kinh ngạc vô cùng, không ngờ trong thành Lâm Truy, lại có người được linh khí hồi phục, không đúng?

"Nói ra, e rằng sẽ dọa ngươi tè ra quần." Đế Giang nhìn tên trước mắt, quả thật là người được linh khí hồi phục, nhưng thực lực quá kém, về cơ bản, cũng ngang cấp với Tuyên Khương.

Nếu không phải là loại hình chiến đấu, lại mang danh hiệu này, e rằng không nhất định đi ra được.

Nhưng, hắn cũng không phải một mình, chắc chắn có người tiếp ứng, Lâm Truy đã bị thâm nhập thành cái sàng rồi, thú vị.

"Là người của công tử Tiểu Bạch sao, về nói với hắn, Tề vương, Phù Sai ta bảo vệ rồi, bảo hắn đi đâu mát thì đi." Đế Giang thản nhiên đi lên trước, đưa tay ra, một con hỏa long lập tức hiện ra xung quanh hắn, nhiệt độ trong nháy mắt tăng cao, đồng thời cũng khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến rớt cằm.

Bao gồm cả tên vừa rồi còn ra vẻ ta đây, so với Đế Giang, hoàn toàn là rác rưởi.

"...Hóa ra là Ngô vương đến, thất lễ rồi." Xa xa, một người đàn ông phiêu dật bay đến, khí độ không tệ, thực lực cũng không tệ.

"Bái kiến Ngô vương." Công tử Tiểu Bạch hành lễ với Đế Giang.

"Được rồi, theo ta vào cung đi, chúng ta nói chuyện, thế nào?" Đế Giang vỗ vai hắn nói, ngữ khí, hoàn toàn là trưởng bối đối với vãn bối.

"Đương nhiên có thể." Công tử Tiểu Bạch cũng có khí độ, tên này, lợi hại lắm.

Dù phải đối mặt với áp lực của Đế Giang, cũng không hề tỏ ra sợ hãi.

Chưa đánh, nhưng tình tiết này, trong mắt mọi người còn đặc sắc hơn cả đánh.

Con hỏa long uy vũ bá khí của Ngô vương, sự phiêu dật của công tử Tiểu Bạch, so với sự tàn bạo của Tề vương hiện tại, trong Lâm Truy, cũng ngày càng có nhiều người cảm thấy công tử Tiểu Bạch, có lẽ thích hợp làm Tề vương hơn.

Chỉ vì hiện tại hắn cấu kết với Triệu quốc, nên có người phản đối.

"Đệ đệ, ngươi dám đến đây." Trên yến tiệc, hai anh em Tề vương ngồi đối diện nhau, Đế Giang, thì ngồi ở vị trí trung tâm.

"Hôn quân vô đạo, chỉ biết hưởng lạc, bóc lột dân chúng, ta sao lại không thể thay thế." Công tử Tiểu Bạch nhìn huynh trưởng, thản nhiên nói.

Nếu không phải Lý Mục và đại quân hiện tại nghe lệnh Tề vương, vậy thì bây giờ, Tề vương đã là hắn.

“Ngươi, cấu kết với Triệu quốc, làm con rối cho Triệu quốc, càng không xứng.” Tề vương trực tiếp mắng.

“Hai người được rồi, Tề vương, ta chắc chắn sẽ bảo vệ, còn công tử Tiểu Bạch, ta có thể cho phép ngươi chiếm một phần đất đai của Tề quốc, nhưng, chỉ là một phần nhỏ.” Đế Giang khẽ cười nói.

“Ngô vương, xin thứ cho ta nói thẳng, điều kiện này ta chắc chắn sẽ không đồng ý, không quá một tháng, ta nhất định có thể công phá Lâm Truy, lúc đó, ta nguyện ý dâng cho Ngô vương cống phẩm hậu hĩnh.” Công tử Tiểu Bạch nói, hắn biết Đế Giang đang thừa nước đục thả câu, điều này tuyệt đối không sai.

Chương 360

"Ngô vương đừng nghe hắn, người này cực kỳ giảo hoạt." Tề vương lo lắng, vội vàng nói với Đế Giang.

"Tuyên Khương, ngươi thấy thế nào?" Đế Giang đột nhiên hỏi, lời vừa nói ra, trong nháy mắt, ánh mắt của hai anh em đều thay đổi, khi nhìn Tuyên Khương, ánh mắt đó sáng rực.

Chuyện của Tuyên Khương, họ biết, cũng không quá để ý, ở thời đại này, người như Tuyên Khương, ngoài vẻ đẹp ra, dường như cũng không có gì đặc biệt.

Hơn nữa, họ thiếu gì mỹ nữ?

Chỉ không ngờ, đường đường là Ngô vương, lại hỏi ý kiến của một người hầu.

Phải biết bây giờ Tuyên Khương hoàn toàn là một nha hoàn cấp thấp, chuyện này, họ cũng biết.

"Ta, ta cũng không biết, nhưng công tử Tiểu Bạch cấu kết với Triệu quốc chia cắt Tề quốc, dù sao cũng không tốt." Tuyên Khương cắn môi nói, trước đó Đế Giang đã nói, đứng về phía Tề vương, đã như vậy, nàng cũng thuận theo ý của Đế Giang.

"Nếu đã như vậy, thì không cần phải bàn nữa." Tề vương vui mừng ra mặt, công tử Tiểu Bạch thì trực tiếp đứng dậy.

"Ngươi thật sự không định chấp nhận đề nghị của ta sao, phải biết, điều này có lợi cho ngươi." Đế Giang cười nói.

"Gặp nhau trên chiến trường đi, ta cũng muốn lĩnh giáo thực lực của Ngô vương, nghe nói cuộc chiến với Việt quốc vẫn đang tiếp diễn." Công tử Tiểu Bạch nói xong, trực tiếp đi ra ngoài.

“Tốt, có khí phách, lợi hại hơn huynh trưởng của ngươi nhiều.” Đế Giang ha ha cười, rồi vỗ tay, xa xa nhìn công tử Tiểu Bạch rời đi.

“Chuẩn bị chiến tranh đi Tề vương, ít nhất phải chống đỡ được bảy ngày, nếu không hậu quả ngươi biết rồi đấy.” Đế Giang đứng dậy, vỗ vai Tề vương, lại liếc nhìn phía sau ông, có một mỹ nữ xinh đẹp như ngọc, thật sự rất đẹp.

Thậm chí còn đẹp hơn Tuyên Khương một chút, chỉ là khí chất yêu diễm quá nặng, hơn nữa, đây là người em gái mà Tề vương tư thông, mặc dù đang liếc mắt đưa tình với hắn.

Nhưng Đế Giang đối với nàng không có chút hứng thú nào.

Một tuần tiếp theo, Đế Giang vô cùng bận rộn, Bá Nhạc nhanh chóng được tìm thấy, lão già này chỉ là một quan nhỏ, Đế Giang một câu nói, đã trở thành quan viên Ngô quốc.

Có ông ở đây, tuấn mã cũng không ngừng được tuyển chọn và vận chuyển đến biên giới Tề quốc.

Không chỉ vậy, dưới sự hoạch định của Đế Giang và Bá Nhạc, những bộ giáp ngựa hoàn chỉnh được chế tạo, tiêu tốn rất lớn, nhưng cũng chỉ là một câu nói của Đế Giang.

Cả Tề quốc thậm chí hoàn toàn nằm trong sự điều động của Đế Giang, dường như nơi này, đã trở thành quốc gia của hắn.

Có Đế Giang ở đây, Tề vương ban đầu còn giả vờ hỏi han công việc, nhưng nhanh chóng, cảm thấy mình thật thừa thãi.

Mệnh lệnh do Đế Giang ban hành, hồi báo cũng truyền đến tay Đế Giang, ông không có việc gì làm.

Đúng như ý nguyện của ông, khi Đế Giang đi tìm, tên này đang tiêu dao trong cung.

"...Binh lính thật đáng sợ." Khi Tề vương nhìn thấy đội kỵ binh xếp hàng trước mặt, ông cũng thật sự bị chấn động.

Kỵ binh đa số là người Ngô quốc, không đủ, cũng từ trong doanh trại Tề quốc tuyển chọn ra những mãnh sĩ, gia quyến của những người này, cũng đều được đưa đi.

Cũng có nghĩa là, bây giờ họ, đều là binh lính Ngô quốc.

Chỉ trong một tuần, ba ngàn thiết kỵ, đã thành hình, người ngựa đều có giáp, trong tay mỗi kỵ binh có một cây thương dài, và một thanh mã đao sắc bén.

"Tiền tuyến không chống đỡ nổi nữa, ta hôm nay xuất phát, lo cho ta hậu cần bổ sung, đừng để xảy ra chuyện, nếu không thất bại, vận mệnh của ngươi có thể biết được." Đế Giang lạnh lùng nhìn ông nói.

"Ngô vương xin yên tâm, Tề quốc của ta nhất định sẽ dốc toàn lực." Tề vương vội vàng cung kính nói, quá đáng sợ, đồng thời cũng quá khiến người ta động lòng, đáng tiếc của ông, đội quân tinh nhuệ được tạo ra bằng toàn bộ quốc lực của Tề quốc này, không thuộc về ông.

"Tốt, ngươi chỉ cần quản lý tốt hậu cần là được, đừng để xảy ra sai sót, còn lại, yên tâm làm vua của ngươi, hưởng thụ vinh hoa phú quý của ngươi đi." "Đại vương, lần này ta thu hoạch không nhỏ a." Trên đường đi, Ngũ Tử Tư thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn đội kỵ binh quân trận nghiêm minh kia, bây giờ cười đến miệng sắp không khép lại được.

"Không, đợi đánh thắng Triệu quốc, lúc đó mới là lúc ta thu hoạch lớn nhất." Đế Giang mỉm cười nhìn Ngũ Tử Tư nói.

"A, đại vương bây giờ quả thực như thần tiên hạ thế, người tên Thương Ưởng trước đó, thật sự là một nhân tài, tài năng của tể tướng

a.” Ngũ Tử Tư bây giờ đối với Đế Giang vô cùng khâm phục, mới bao lâu, Ngô quốc đã binh cường mã tráng, bây giờ nếu Việt quốc tấn công, ông cũng tự tin mười phần.

“Đừng tâng bốc ta, bây giờ Việt quốc có động tĩnh gì không?” Đế Giang cười nói.

“Trước đây không có, nhưng bây giờ đã thay đổi sách lược, điều một bộ phận lớn binh lính về nước, dường như có ý định tấn công các nước nhỏ phía nam.” Ngũ Tử Tư nhíu mày nói.

“Xem ra tên đó không ngốc.” Đế Giang bật cười, hắn sớm biết chỉ dựa vào thực lực của hai nước, hoàn toàn không đủ để trở thành bá chủ, thay vì tiêu hao như vậy, không bằng dốc toàn lực khuếch trương.

Ngô quốc và Việt quốc cũng không nhỏ, nhưng so với những bá chủ như Sở quốc và Đại Việt, thì nhỏ bé hơn nhiều.

Đã muốn tranh bá, thì phải quét sạch những thế lực đó.

“Báo, bộ của tướng quân Lý Mục bị binh mã Triệu quốc vây chặt, không lâu nữa sẽ bị công phá.” Có trinh sát phi nhanh đến báo cáo.

“Ngũ Tử Tư, chiến thuật ngươi đều hiểu cả chứ.” Đế Giang nhìn Ngũ Tử Tư, chiến thuật kỵ binh, hắn đều đã dạy cho Ngũ Tử Tư, dù sao hắn là Ngô vương, không thể lúc nào cũng dẫn binh xông lên.

“Đại vương yên tâm, trận đầu nhất định thắng.” Trong mắt Ngũ Tử Tư tràn đầy tự tin.

Lại mất một ngày, mới cuối cùng đến nơi, xa xa đã có thể thấy được thanh thế khổng lồ đó.

Trọn vẹn mấy vạn binh sĩ, vây chặt một thành nhỏ đến mức không một giọt nước lọt qua.

Thời gian này Triệu quốc tấn công quá mạnh, dù là danh tướng như Lý Mục, trong tay không có người, cũng liên tiếp bại lui, hơn nữa, Liêm Pha cũng không phải là kẻ dễ đối phó.

Khi Đế Giang mang binh mã đến tiền tuyến, Lý Mục đã lâm vào nguy cấp. 'U...' Tiếng quân hiệu vang dội đột nhiên truyền khắp chiến trường.

Cùng lúc đó, vạn mã phi nước đại, cả mặt đất đều rung chuyển.

"Giết!" Ngũ Tử Tư đi đầu, như quỷ thần, xông thẳng lên phía trước, phía sau ông, ba ngàn thiết kỵ xếp hàng ngang tiến lên, trong tay mỗi người, đều cầm một cây thương gỗ dài ba bốn mét.

Thứ này rất giòn, một lần sẽ gãy, nhưng thứ họ cần, chính là một lần đó.

Dù là cây qua dài nhất của Triệu quốc, cũng không dài bằng thương của kỵ binh.

Lá cờ lớn chữ 'Ngô' bay phấp phới trên vô số tuấn mã, rõ ràng để người ta biết đây là quân đội của ai.

"Nhanh, chuẩn bị phòng thủ, người Ngô quốc đến rồi." Trong đại trận, sắc mặt Liêm Pha đột biến, loại chiến thuật này ông chưa từng thấy, kỵ binh xung kích trực diện, thật sự có loại đó sao?

Cây thương dài khổng lồ đó, khiến ông ý thức được phiền phức rồi.

Trong lúc vội vã, binh lính Triệu quốc đều hỗn loạn, hoàn toàn chưa gặp phải đối thủ như vậy, nên phòng thủ thế nào, nên kết trận thế nào, hoàn toàn không biết.

"Giết!" Ngũ Tử Tư lại gầm lên một tiếng, giống như ông, binh lính phía sau cũng đều gầm lên.

Thương kỵ binh được hạ xuống, sau đó như một chiếc máy ủi xông vào.

Chiến mã hạng nặng như một chiếc xe tăng, hoàn toàn không thể ngăn cản, chỉ một lần xông vào như vậy, binh lính của Triệu quốc đã hoàn toàn hỗn loạn.

Không thể cản, hoàn toàn không thể cản.

Chương 361

“Phòng thủ, tiếp tục phòng thủ.” Liêm Pha trực tiếp trợn to mắt, quá đáng sợ, quả thực quá đáng sợ.

“Tướng quân, chúng ta mau rút lui đi.” Có người kinh hãi nói.

“Tuyệt đối không thể rút lui, một khi rút lui, binh lính của ta sẽ xong đời hết.” Liêm Pha cắn răng gầm lên, đối phương là kỵ binh, bên mình đa số là bộ binh, trong tình huống này rút lui, không phải là tìm chết sao?

“Liêm Pha, Ngũ Tử Tư ta đến quyết chiến với ngươi.” Ngũ Tử Tư hét dài một tiếng, trận chiến này đánh quá đã, đúng là thế như chẻ tre.

Cả đời, ông chưa từng đánh một trận nào khiến người ta phấn khích như vậy.

Ông đạp chân một cái, lập tức bay về phía Liêm Pha.

“Ngũ Tử Tư, chúc mừng ngươi.” Liêm Pha cũng có thể thấy được tâm tình của Ngũ Tử Tư cực kỳ hưng phấn, nhưng cũng hiểu, nếu là ông, e rằng cũng sẽ như vậy.

Những danh tướng này, luôn có sự đồng cảm với nhau.

“Ha ha, chiến đi.” Ngũ Tử Tư cười lớn, mã đao trực tiếp va chạm với thanh kiếm trong tay Liêm Pha.

Hai người đều là người được linh khí hồi phục, từ trên mặt đất, đánh một mạch lên trời.

“Chạy a, mau chạy.” “Không chạy nữa là mất mạng.” Không có Liêm Pha chỉ huy, người dưới trướng cũng đều sợ hãi, dù sao, đối phương quá kinh khủng.

Chỉ cần một người chạy, lập tức tất cả mọi người đều muốn chạy.

"Tất cả không được chạy, giữ chân chúng." Liêm Pha vội vàng ra lệnh, ông biết, đối phương sở dĩ đáng sợ như vậy, là vì sức xung kích đáng sợ đó, hoàn toàn như một bức tường thành.

Nhưng chỉ cần có thể giữ chân chúng, thì sẽ dễ giải quyết.

"Vô dụng thôi, thiết kỵ Đại Ngô của ta, thiên hạ vô song, Liêm Pha, phiền phức của ngươi lần này lớn rồi." Ngũ Tử Tư vô cùng đắc ý nói.

"Hừ, Triệu quốc của ta có mấy chục vạn đại quân, thất bại lần này thì có sao." Liêm Pha hừ một tiếng nói.

"E rằng không điều được nhiều như vậy đâu, mấy vạn đại quân chôn vùi ở đây, sau này sẽ phiền phức lắm, hay là đến Ngô quốc của ta đi." Cũng không biết vì sao, Ngũ Tử Tư cũng bị đặc tính đào góc tường của Đế Giang lây nhiễm.

"Mơ đẹp, ta sinh là người Triệu quốc, chết là quỷ Triệu quốc." Liêm Pha lạnh lùng nói, lời đối phương nói đúng, nhưng, tín ngưỡng của ông cũng kiên định dị thường.

Hai người chiến đấu qua lại, nhưng trận chiến phía dưới hoàn toàn là một chiều, sức xung kích của thiết kỵ quá kinh khủng, lần đầu tiên đã xuyên thủng.

Chưa kể, phía sau lại có các đội nhỏ xung kích, tuy không thành thạo, nhưng hiệu quả cũng không tệ.

Cùng lúc đó, sau khi binh lính trong thành reo hò, cổng thành lập tức mở ra, vô số binh sĩ Tề quốc dưới sự lãnh đạo của Lý Mục, trực tiếp xông ra.

Trong chốc lát, binh lính Triệu quốc hoàn toàn bị đánh choáng

váng.

“Ta đầu hàng, ta đầu hàng.” Sau một tiếng ‘phịch’, một binh sĩ Triệu quốc vứt vũ khí, quỳ xuống đất hét lớn.

Một tiếng hét lớn mang theo sự sợ hãi vô tận.

“Đầu hàng không giết.” Ngũ Tử Tư thuận thế hô.

Lời vừa nói ra, từng mảng binh sĩ Triệu quốc vội vàng vứt vũ khí.

“Rút lui.” Liêm Pha thấy tình thế không ổn, biết cứ tiếp tục như vậy, thì thật sự xong đời, bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể làm vậy.

“Đi tốt nhé, ta ở đây chờ ngươi lần nữa ghé thăm.” Ngũ Tử Tư ha ha cười lớn.

“...Ngươi cứ đợi đấy.” Liêm Pha suýt chút nữa hộc máu, lần này quả thực quá thảm, mấy vạn đại quân, mười phần không còn một.

Kỵ binh Ngô quốc một trận chiến chấn động thiên hạ, bất kể Triệu quốc, Tề quốc, hay các nước chư hầu khác, đều ngây người, ba ngàn kỵ binh, hoàn toàn xung tán mấy vạn đại quân, cũng quá khoa trương rồi.

Càng khiến người ta không thể hiểu được, là kỵ binh hiện tại đều chủ yếu là quấy rối, thông thường, dù có xung trận, cũng dùng chiến xa, chưa từng thấy ai dùng kỵ binh xung trận.

Biểu hiện lần này của kỵ binh Ngô quốc quả thực quá chấn động, đến nỗi một số nước chư hầu tới tấp phái sứ giả đến Tề quốc.

Dù sao họ đều biết, Ngô vương hiện tại đang tác chiến ở Tề quốc.

“Chủ thượng, thuộc hạ vừa nhận được tin, Triệu quốc đại bại, chúng ta khó mà tranh phong với Ngô vương a.” Trong một thành nhỏ của Tề quốc gần Triệu quốc, là căn cứ địa mà công tử Tiểu Bạch chiếm đóng, sở dĩ có thể đứng vững lâu như vậy, cũng là nhờ đại

quân của Triệu quốc.

Dù sao ở trong lãnh thổ Tề quốc, quân đội thông thường đều nghe lệnh Tề vương.

"Đợi thêm chút nữa, Triệu quốc tuy bị đánh bại, nhưng thực lực vẫn còn đó, đối phương chỉ có vỏn vẹn ba ngàn người, tạm thời không thể giành được thắng lợi quyết định." Công tử Tiểu Bạch bình tĩnh nói, chiến quả của Ngô vương quả thực mạnh đến đáng sợ, nhưng bây giờ, vẫn chưa đến mức đó.

Binh lính của hắn không nhiều, chỉ có hơn năm ngàn người, chút binh lực này về cơ bản không có tác dụng gì lớn.

"Báo cáo, người Triệu quốc cầu viện chúng ta, tướng quân Liêm Pha hy vọng chúng ta lập tức xuất phát, đến Hàm Đan." Hai người đang nói chuyện, có người vội vã chạy vào.

Lời vừa nói ra, công tử Tiểu Bạch trực tiếp ngây tại chỗ, hắn bảo binh sĩ đó nói lại một lần, mới cuối cùng xác định không phải nghe nhầm.

Rốt cuộc là tình hình gì, Ngô vương không tiếp tục phòng thủ, mà lại chọn chủ động xuất kích.

Đêm hôm đó, nhân lúc đêm tối che chở, kỵ binh Ngô vương đi đầu, trực tiếp tiến về biên giới Triệu quốc, không chỉ vậy, bộ binh của Lý Mục cũng cố gắng theo sau.

Mới ba ngày, kỵ binh Ngô vương đã lặng lẽ vượt qua biên giới Triệu quốc, sau đó đột kích một mạch, binh lính Triệu quốc cũng không ngờ, đối phương lại đánh đến đây.

"Đại vương, thêm một ngày nữa, chúng ta có thể đến Hàm Đan, chỉ là, dựa vào binh lực hiện tại của chúng ta, e rằng khó công hạ Hàm Đan." Trong một thành nhỏ của Triệu quốc, binh lính đang nghỉ

ngơi, Đế Giang thì cùng Ngũ Tử Tư nhìn bản đồ thảo luận.

Lúc đầu khi Đế Giang đề xuất đề nghị này, Ngũ Tử Tư còn tưởng hắn điên rồi.

Chỉ dùng ba ngàn người dám đột kích quốc đô của người khác, toàn là kỵ binh, điên rồi sao.

Nhưng, nhanh chóng Đế Giang đã chứng minh quyết sách của mình là anh minh.

Dọc đường, hoàn toàn không phải là chiến tranh, mà là thái rau chém dưa, nơi nào mũi nhọn của kỵ binh Ngô quốc chỉ đến, hoặc là đầu hàng, hoặc là bị đột kích.

Bây giờ cả Triệu quốc đều loạn, vô số binh sĩ tập trung về quốc đô Hàm Đan.

Chỉ là tốc độ, chắc chắn không bằng kỵ binh Ngô quốc.

"Ai nói ta muốn chiếm quốc đô Triệu quốc, đùa à, Ngô quốc của ta so với Triệu quốc, có khoảng cách rất lớn." Đế Giang khẽ cười, Ngô quốc chắc chắn sẽ khuếch trương, nhưng không phải khuếch trương về phía Triệu quốc, dù có, cũng không phải bây giờ.

Thứ hắn muốn bây giờ, là Triệu quốc chủ động đình chiến, Tề quốc, mới là thứ hắn muốn, chỉ tiêu hóa Tề quốc, cũng không dễ dàng như vậy, chưa kể, Triệu quốc còn ở phía bắc của Tề quốc.

"Đại vương anh minh, vậy ngày mai chúng ta đến Hàm Đan của Triệu quốc, ta cũng lâu rồi chưa đến đó." Ngũ Tử Tư nói rồi ha ha cười lớn.

Bây giờ đại vương khiến ông thật sự khâm phục, trước đây ông luôn cảm thấy u uất không được thỏa chí, nhưng bây giờ, cảm giác đó cũng đã hoàn toàn biến mất.

“Được, vậy ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta đi xem tên cố chấp vừa rồi.” Đế Giang nói xong, trực tiếp đi ra ngoài.

Đây là phòng tuyến cuối cùng trước Hàm Đan, đồng thời, cũng có thân tín của Triệu vương trấn thủ, chỉ là tài năng quân sự của tên đó quá kém, hoàn toàn không thể ngăn cản được mũi nhọn của Ngô quốc.

Chương 362

“Lư Lăng quân, sao lại mặt mày ủ rũ như vậy, ta chẳng qua chỉ lấy một ít tiền tài lương thảo từ kho của ngươi thôi, không cần phải tức giận như vậy chứ.” Trong một căn phòng có hơn mười binh sĩ canh gác, Đế Giang nhìn thấy con trai của Triệu vương, Lư Lăng quân, tên này bây giờ như chó nhà có tang, đầu cúi gằm.

“Ngô vương, ngươi có biết, hậu quả của việc xâm phạm Triệu quốc ta không.” Lư Lăng quân nhìn Đế Giang, căm hận nói.

“Ồ, hậu quả gì.” Đế Giang thật sự có chút tò mò.

“Không lâu nữa, mười vạn đại quân của Triệu quốc ta sẽ tập trung tại Hàm Đan, lúc đó, e rằng là ngày chết của ngươi.” Lư Lăng quân lạnh lùng nói. ‘Bốp’ Đế Giang trực tiếp cho hắn một cái tát.

“Ta cho ngươi một cơ hội tổ chức lại ngôn ngữ, nói lại một lần nữa ta nghe xem.” Đế Giang nhìn hắn, không có ý tốt nói.

“...Ngươi dám ngược đãi con trai của Triệu vương, ngươi sẽ hối hận.” Mắt của Lư Lăng quân đều đỏ ngầu, từ nhỏ quyền quý khi nào phải chịu cảnh này.

Thông thường đối xử với người như hắn, không phải đều hầu hạ tử tế, sau đó bán được giá tốt sao?

“Hối hận sao, vậy ta thật sự muốn nếm thử mùi vị hối hận này.” Đế Giang nói xong, lại một cái tát nữa vung tới.

“Đừng đánh ta, ta sai rồi.” Mắt Lư Lăng quân đang nổ đom đóm, hắn thật sự chưa gặp người nào như Đế Giang, quá đáng, quả thực quá đáng.

“Được, bảo ta không đánh, cũng được thôi, nói đi, kho báu bí mật

của ngươi ở đâu." Đế Giang khẽ cười, sở dĩ hắn tìm tên này, là vì nghe nói Lư Lăng quân ở Triệu quốc thật sự là quyền quý, bản thân rất thích sưu tập kỳ trân dị bảo.

Cho nên, Đế Giang đối với những thứ đó rất hứng thú.

Nếu không gặp, thì thôi, đã gặp rồi, sao có thể không mang đi?

Đế Giang dùng một loại biểu cảm nhìn miếng thịt mỡ nhìn Lư Lăng quân.

"Không có trân bảo, thật sự không có a." Lư Lăng quân há miệng, rồi khóc, bây giờ hắn không biết Đế Giang có hối hận không, nhưng hắn thật sự hối hận rồi.

Tục ngữ nói tiền không nên để lộ, nhưng có lẽ, hắn thích khoe khoang, bây giờ thì hay rồi, bị Ngô vương để ý đến.

"Thôi được, vậy ngươi cứ tiếp tục cứng miệng đi, người đâu, áp giải hắn lên xe ngựa, đưa về Ngô quốc." Đế Giang cười lạnh.

Lời vừa dứt, lập tức có hai binh sĩ đi vào.

"Đừng, đừng, ta nói, ta nói, nhưng ta hy vọng Ngô vương có thể đồng ý với ta một điều kiện." Lư Lăng quân khóc lóc nói.

"Chà, có dũng khí đưa ra điều kiện, có gan đấy, bản vương nghe thử xem, ta thật sự tò mò, ngươi có thể đàm phán điều kiện gì với ta?" Đế Giang cười khẩy nhìn tên trước mắt.

"Chậc chậc, sở thích này cũng không khác ta là mấy." Khi Đế Giang áp giải Lư Lăng Quân đi qua một mật đạo sơ sài và đến nơi cất giấu bảo vật của hắn, y cũng phải kinh ngạc.

Chả trách chỉ bắt được một mình Lư Lăng Quân, thì ra gia quyến và các tiểu thiếp của hắn đều trốn trong địa đạo này.

Nhìn những thân hình đang vô cùng hoảng sợ ở phía xa, khóe

miệng Đế Giang liền nở một nụ cười.

“Đại vương, đây đều là ái thiếp của ta, tài bảo ngài cứ việc lấy đi, xin ngài hãy tha cho gia quyến của ta.

Ngô vương ta nhân nghĩa, chắc sẽ không động đến gia quyến của ta đâu.” Lư Lăng Quân cẩn thận nói.

Hắn thực sự sợ Ngô vương rồi, gã này hoàn toàn biết điểm yếu của hắn ở đâu.

Hắn cũng không dọa giết, mà dọa sẽ đưa hắn về nước Ngô, điều mà hắn tuyệt đối không muốn.

“Người đâu, trước tiên vận chuyển hết tài bảo về hậu phương.

Còn gia quyến của ngươi, cứ để họ ra ngoài đi.” Đế Giang nói xong liền bước ra.

Thực ra Đế Giang có chút thất vọng, đúng là toàn mỹ nữ, nhưng không có một người thức tỉnh nào, điểm này có hơi đáng tiếc.

Về việc không động đến gia quyến Lư Lăng Quân, Đế Giang quả thực đã làm vậy, chỉ là tối đến đã để Lư Lăng Quân tự mình dâng lên một người, chứ y không hề ép buộc.

“Lư Lăng Quân, nữ nhân này ta mang về, ngươi không có ý kiến gì chứ?” Vốn Đế Giang không có ý định này, nhưng khi những người đó bước ra, y lại nảy ra một chút suy nghĩ.

“Đương nhiên không có, Ngô vương quả nhiên nhân nghĩa.” Lư Lăng Quân vội nói.

Vốn hắn tưởng Đế Giang sẽ bê cả hậu cung đi, không ngờ chỉ cần một người, điều này tuy khiến hắn có chút tiếc nuối nhưng cũng đã mãn nguyện.

“Ừm, tốt, không tệ, sau này không chừng ta sẽ phò tá ngươi làm

Triệu vương." Đế Giang nói xong, cười ha hả rồi ôm mỹ nữ rời đi.

"Đại vương, lời này của ngài có thật không?" Lư Lăng Quân đột nhiên hỏi.

Ở nước Triệu, hắn không phải thái tử, cũng có nghĩa là tương lai của hắn sẽ vô cùng, vô cùng nguy hiểm.

"Cứ thế đi, sau này qua lại nhiều hơn, không chừng lúc nào đó sẽ thành công." Đế Giang lại cười lớn.

Nơi đây chỉ có vài người nên y cũng không để ý, còn Lư Lăng Quân, gia quyến của hắn đều ở đây, hắn hận không thể trở thành Triệu vương ngay lập tức.

"Ngô vương yên tâm, khi nào có thời gian ta nhất định sẽ qua lại với Ngô vương nhiều hơn." Lư Lăng Quân bây giờ cũng chẳng màng đến gia quyến, thậm chí còn hối hận vì những lời vừa rồi, lẽ ra nên hoàn toàn thuận theo ý Ngô vương trước mặt thì tốt biết mấy.

Như vậy, không chừng thật sự có thể thành công.

Chỉ là bây giờ có hơi đáng tiếc, nhưng hắn cũng đã biết sở thích của Ngô vương.

Nếu đã vậy, đợi Ngô vương rút quân, hắn phải bận rộn một phen rồi.

Sáng sớm hôm sau, Đế Giang dẫn quân rời đi.

Thời gian của y quá quý giá, hiện tại đang trên lãnh thổ nước Triệu, cần phải hết sức cẩn thận.

Quân đội Tề quốc phía sau quá chậm, ngoài một số kỵ binh hạng nhẹ có thể giúp làm vài việc, bộ binh hoàn toàn không theo kịp.

Tuy nhiên, Tề quốc cũng đang không ngừng điều động nhân lực, vừa để phòng Triệu quốc phản công, vừa để vơ vét của cải ở những

nơi Đế Giang chiếm được.

Tuấn mã phi nước đại, lá cờ lớn của nước Ngô cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt của quân thủ thành Hàm Đan.

Lúc này, Hàm Đan đã hoàn toàn đóng chặt, vô số người đều đang căng thẳng chờ đợi, cũng không biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao.

"Phế vật, toàn một lũ phế vật vô dụng!" Trên đại điện, Triệu vương giận dữ ném thẻ tre trong tay xuống đất.

"Đại vương, tội thần đáng muôn chết." Lão tướng Liêm Pha quỳ trên đất, giọng nặng nề.

Hắn thật không ngờ Đế Giang sẽ chủ động xuất kích.

Sau khi bại trận, hắn lại tổ chức lại quân đội, chuẩn bị tiếp tục tấn công, ai ngờ đi được nửa đường lại nhận được tin Hàm Đan nguy cấp.

Thế là Liêm Pha cũng đành bất lực, tiến quân chắc chắn là không được.

Hàm Đan bắt buộc phải giữ, nhưng tốc độ rút quân lại quá chậm, tóm lại là tiến thoái lưỡng nan.

Chương 363

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể dẫn kỵ binh hạng nhẹ phi ngựa trở về, còn các binh sĩ khác cũng đang trên đường quay lại, nhưng trong thời gian ngắn chắc chắn không có tác dụng.

“Liêm Pha, uổng công bản vương tin tưởng ngươi, quá làm bản vương thất vọng rồi!

Người đâu, tước bỏ quân tịch của Liêm Pha!” Triệu vương gầm lên.

“Tuyệt đối không được ạ, Đại vương!

Liêm Pha tướng quân là trụ cột của nước ta, tuyệt đối không thể phế bỏ.” Người đàn ông nho nhã bên cạnh cũng lập tức quỳ xuống, không cần nói cũng biết, đó là Lận Tương Như.

“...” Sắc mặt Triệu vương lập tức thay đổi.

“Đại vương, vi thần cảm thấy Liêm Pha đã quá già, tinh thần không theo kịp nữa.

Mạt tướng nguyện thay Liêm Pha tướng quân xuất trận, thề chết bảo vệ Hàm Đan.” Ngay lúc không khí đang căng thẳng, một người trẻ tuổi tiến lên quỳ xuống nói.

“Nói bậy!” Liêm Pha gầm lên.

“Liêm Pha, ngươi dám hỗn láo trên đại điện của bản vương sao?

Người đâu, lôi ra ngoài, giáng làm thường dân.” Triệu vương thực sự nổi giận, người trẻ tuổi đang quỳ bên dưới chính là Triệu Quát mà ông ta vô cùng trọng dụng.

Bị Liêm Pha sỉ nhục như vậy, ông ta không thể nhịn được.

“Đại vương...” Lận Tương Như mấp máy môi, nhưng cuối cùng không nói ra.

“Hôn quân!” Liêm Pha tính tình nóng nảy nhất, trong cơn thịnh nộ đã buột miệng nói ra.

Một câu nói vừa thốt ra, tình hình lập tức khác hẳn.

“Tống vào đại lao, ngày mai hỏi trảm!” Triệu vương gầm lên một tiếng, sau đó đi thẳng ra ngoài.

“Lận Tương Như, ta đến chỗ đại vương cầu xin cho ngài, ngài thấy thế nào?” Khi Lận Tương Như tâm sự nặng trĩu bước ra khỏi đại điện, Triệu Quát đã đuổi theo sau.

“Ngươi thật sự có thể thay thế Liêm Pha tướng quân sao?” Lận Tương Như dò xét nhìn Triệu Quát trước mặt.

Quỷ mới biết tại sao gã này cũng là người thức tỉnh, chỉ là loại khá yếu.

Nhưng vì mang cái danh đó, nên bây giờ ngày càng kiêu ngạo.

“Ta có tự tin đó.” Triệu Quát cười nói.

“Vậy làm phiền Triệu Quát tướng quân rồi.” Sau một hồi trầm tư, Lận Tương Như đã chọn bảo vệ Liêm Pha.

Rõ ràng, Triệu Quát làm vậy là để dùng mạng của Liêm Pha đổi lấy sự ủng hộ của Lận Tương Như.

Nước Triệu không có Liêm Pha, trong thời gian ngắn có lẽ không thấy gì, đặc biệt là khi không có chiến tranh.

Nhưng nếu không có Lận Tương Như, thì sẽ sụp đổ ngay lập tức.

“Đa tạ Lận Tương.” Triệu Quát nói xong, cười lớn rồi bỏ đi.

“Đại quân Ngô quốc đến rồi!” Khi Lận Tương Như đang đi trên

phố, bỗng nghe thấy một tiếng hét kinh hãi, sau đó tất cả mọi người đều hoàn toàn hỗn loạn.

"Tốc độ tiến quân của Ngô vương cũng quá nhanh rồi, nhưng mà, hắn chắc không có hứng thú với Hàm Đan đâu, mình về ngủ thôi." Lận Tương Như cười cười, rồi đi về nhà.

Chỉ là không phải ai cũng nhìn thấu đáo như Lận Tương Như, trong thành Hàm Đan hỗn loạn cả lên, mọi người đều run lẩy bẩy, sợ Ngô vương sẽ công thành bất cứ lúc nào.

Nếu thật sự như vậy, những người dân thường như họ sợ rằng sẽ hoàn toàn xui xẻo.

"Liêm Pha, lão phu đã đến như hẹn, sao không ra nghênh tiếp?" Trên không trung, Ngũ Tử Tư râu tóc dựng đứng, nhìn quanh tường thành Hàm Đan.

"Hừ, Ngũ Tử Tư, ta là đại tướng quân Triệu Quát của nước Triệu, các ngươi quá kiêu ngạo rồi." Một giọng nói trẻ tuổi vang lên.

Vốn dĩ Đế Giang đang uống nước, đột nhiên phun hết ra ngoài.

Đối diện y là Tuyên Khương, người đang đưa nước cho y.

"Khụ khụ, xin lỗi, xin lỗi." Đế Giang vừa ho vừa vội vàng nói với Tuyên Khương.

Đây thực sự là phản ứng bản năng.

"Đại vương chiết sát nô tỳ, đều là lỗi của nô tỳ." Tuyên Khương lập tức quỳ xuống, vội dùng khăn tay lau miệng cho Đế Giang.

"Không sao, không trách ngươi." Đế Giang nén cười, kỳ quái nói.

"Tên Triệu Quát quỷ quái gì, bảo đại tướng quân Liêm Pha của các ngươi ra đây, lão phu tìm bạn cũ, không nói chuyện với tiểu tử miệng còn hôi sữa." Ngũ Tử Tư trực tiếp lườm Triệu Quát, ở nước

Triệu hắn chỉ công nhận Liêm Pha.

"Hừ, Liêm Pha khi quân phạm thượng, hiện đã bị tống vào đại lao rồi.

Ta đây chính là đại tướng quân mới nhậm chức." Triệu Quát tức đến trắng mặt, tại sao ai cũng chỉ biết đến Liêm Pha.

"Vậy sao…" Ngũ Tử Tư nhíu mày, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi xuống.

"Đại vương, nếu ta có thêm một vạn bộ binh thì tốt rồi." Ngũ Tử Tư vô cùng tiếc nuối nói.

Ý của Ngũ Tử Tư rất rõ ràng, cho hắn thêm một vạn bộ binh, hắn có thể hạ được Hàm Đan.

"Chẳng có ý nghĩa gì cả.

Thế này đi, bảo họ mở cổng thành, bản vương muốn vào nói chuyện với Triệu vương." Đế Giang nén cười, tiếp tục nói.

"Vâng." Ngũ Tử Tư lập tức bay lên hét lớn, không lâu sau, cổng thành quả nhiên mở ra.

"Đại vương, hay là để ta đi cùng ngài?" Ngũ Tử Tư có chút lo lắng nói.

Đại vương bây giờ cái gì cũng tốt, chỉ là quá thích mạo hiểm.

"Yên tâm đi, kể cả Liêm Pha cũng không giữ được ta." Đế Giang một mình một ngựa tiến lên, trong ánh mắt của mọi người, y đi thẳng vào trong thành.

"Ngô vương, không ngờ lần đầu chúng ta gặp mặt lại trong hoàn cảnh thế này." Triệu vương cũng cưỡi ngựa, nói với Đế Giang.

"Ta cũng không ngờ, nhưng mà, không gặp được Liêm Pha thật có chút tiếc nuối." Đế Giang nhìn quanh một lượt rồi nói.

“Ý của Ngô vương là gì?” Sắc mặt Triệu vương trở nên khó coi.

“Không có ý gì, chỉ cảm thấy có lỗi với ngươi, dù sao ta và hắn đã hẹn ước…” Nói được nửa chừng, Đế Giang đột nhiên ngáp một cái.

Sắc mặt Triệu vương càng khó coi hơn.

Chương 364

Vốn ông ta đã nghi ngờ Liêm Pha, bây giờ lại càng nghi ngờ hơn.

Lần này Lận Tương Như không có ở đây, gã đó đã mấy ngày liền không ngủ, nên bây giờ đang nghỉ ngơi.

“Vương cung ta không đến nữa, ta nói thẳng nhé.

Triệu quốc, Tề quốc và Ngô quốc đình chiến và kết minh, toàn bộ lãnh thổ Triệu quốc ta chiếm được sẽ dâng trả lại.

Thấy thế nào?” Đế Giang thản nhiên nói, có lẽ là người đàm phán tùy tiện nhất.

Lời vừa dứt, Triệu vương còn chưa kịp phản ứng.

“Không được!

Đại quân Ngô quốc dọc đường đốt phá cướp bóc, không việc ác nào không làm.

Nếu nước Triệu ta đồng ý, sau này làm sao đối mặt với thiên hạ?” Triệu Quát đứng bên cạnh là người đầu tiên lên tiếng.

Hắn là người không muốn đình chiến nhất.

Phải biết đây là lúc hắn lập công danh sự nghiệp, đình chiến rồi thì còn làm được gì nữa.

“Đó là vị đại tướng quân mới nhậm chức sao?

Có tài hay không ta không biết, nhưng ta tin bộ hạ cũ của Liêm Pha chắc chắn sẽ không phục.

Đánh với ngươi như vậy, dù thắng cũng không vẻ vang gì.” Đế Giang thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, ánh mắt Triệu Quát lập tức lóe lên.

"Hừ, nước Triệu ta trên dưới một lòng, điểm này không cần Ngô vương bận tâm." Lời nói thì cứng rắn, nhưng ánh mắt lại lóe lên không ngừng.

"Chỉ cần ba ngày, các lộ đại quân của nước Triệu ta sẽ về đến Hàm Đan, các ngươi chỉ có bấy nhiêu người thôi." Triệu vương lập tức nói.

"Ngươi nghĩ Hàm Đan có thể chống đỡ được ba ngày sao?" Đế Giang vung tay một cái, một con hỏa long lập tức lao về phía cổng thành bên cạnh, ngọn lửa hừng hực trong nháy mắt bao trùm cổng thành Hàm Đan.

"..." Sắc mặt Triệu vương lập tức đại biến. 'Búng' Đế Giang búng tay một cái, hỏa long liền tan biến, nhưng cổng thành kia đã bị thiêu thành tro bụi.

Cũng có nghĩa là, từ bây giờ, Hàm Đan không còn cổng thành để phòng thủ.

Chỉ cần Đế Giang ra lệnh, kỵ binh Ngô quốc có thể xông thẳng vào Hàm Đan tác chiến mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

"Ngô vương, ngài quá đáng rồi!" Triệu vương tức đến hộc máu.

Sự việc đã xảy ra rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Nhìn cái lỗ cổng thành trống hoác rộng thênh thang, Triệu vương khó tưởng tượng được nếu đối phương thực sự xông vào thì sẽ thế nào.

Ông ta chưa thấy kỵ binh của Đế Giang tác chiến ra sao, nhưng Liêm Pha nói với ông ta rằng, thế không thể đỡ.

Chỉ bốn chữ đó thôi cũng đủ khiến ông ta sợ đến mất mật.

Thực ra bây giờ trong thành cũng có ba vạn binh sĩ, cũng là tinh nhuệ, chỉ là không chắc có chống đỡ được không.

"Xin Ngô vương theo ta vào thành, ta sẽ mở tiệc tẩy trần cho ngài trước, sau đó chúng ta sẽ thương nghị tiếp, được chứ?" Vào lúc mấu chốt, Việt vương lại nhớ đến Lận Tương Như, bất kể thế nào, cứ ổn định tình hình trước đã.

"Không có hứng thú, ta không có thời gian ăn cơm với ngươi đâu.

À phải rồi, đừng tưởng ta đến cầu hòa.

Ba nhà chúng ta kết minh, ta muốn Liêm Pha làm con tin, lão già đó và Ngũ Tử Tư nước ta có giao tình rất tốt." Đế Giang mỉm cười nói.

Lời này có phần nham hiểm, phải biết rằng, Liêm Pha đã thảm bại dưới tay Ngũ Tử Tư.

Bây giờ đối phương lại đích danh muốn Liêm Pha, chẳng lẽ là đang tìm đường lui cho Liêm Pha sao?

"Đại vương, ta đề nghị kết minh.

Chúng ta không cần tiếp tục tấn công Tề quốc.

Nếu có Ngô quốc hỗ trợ, chúng ta sẽ rơi vào chiến tranh kéo dài.

Phía tây, Đại Việt đang áp sát biên giới, ngài xem..." Triệu Quát vội vàng ghé vào tai Triệu vương nói.

Lời của Đế Giang, hắn nghe mà sướng hết cả người.

Chỉ cần câu nói muốn Liêm Pha, hắn quyết định bất kể thế nào cũng phải giúp Ngô vương.

Liêm Pha một ngày chưa trừ, thì hắn ở nước Triệu một ngày cũng không thể thực sự nắm quyền.

Một cách kín đáo, hai người mới gặp mặt lần đầu đã đạt được

thỏa thuận.

“Các ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?

Nếu không muốn, thiết kỵ Ngô quốc của ta sẽ xông vào đấy.” Đế Giang mỉm cười nói.

“Ta đồng ý, nhưng ta muốn thái tử của Tề vương làm con tin.” Triệu vương lập tức nói với Đế Giang.

“Không thành vấn đề, ta thay Tề vương đồng ý.” Đế Giang thản nhiên nói.

“Ngô vương thật uy phong, có thể làm chủ cho cả Tề vương.

Nếu đã vậy, hy vọng một bên có nạn, hai bên có thể tương trợ.” Triệu vương cười nói.

“Đương nhiên, ta thích nhất là giúp đỡ người khác.

Nếu Đại Việt xâm phạm, thiết kỵ Ngô quốc của ta nhất định sẽ giúp Triệu vương ổn định giang sơn.” Đế Giang cười ha hả một tiếng, rồi quay ngựa rời đi.

Khi Lận Tương Như tỉnh dậy, đã là ngày thứ hai.

“Phu nhân, lâu như vậy không có ai tìm ta sao?” Lận Tương Như vừa rửa mặt vừa hỏi.

“Hiện nay Ngô vương đã lui binh, Đại vương cũng bảo ngài nghỉ ngơi nhiều hơn, thời gian qua ngài đã quá vất vả rồi.” Phu nhân của Lận Tương Như vừa giúp ông mặc quần áo vừa cười nói.

“Ồ, đại quân Triệu quốc của ta đã về rồi sao?” Lận Tương Như thuận miệng hỏi.

Từ đầu ông đã biết Ngô vương chắc chắn không thể công hạ Hàm Đan.

Chương 365

“Đương nhiên không phải.

Hiện nay Ngô quốc, Triệu quốc và Tề quốc đã đạt thành liên minh, chúng ta cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.” Phu nhân cười, nhưng ánh mắt có chút lảng tránh.

“Chuyện lớn như vậy, sao Đại vương không gọi ta?

Ngô vương không phải là kẻ dễ đối phó đâu.” Lận Tương Như nhíu mày nói.

“À, ngay cả đại tướng quân Liêm Pha cũng bị đưa đi rồi.” Phu nhân thở dài một tiếng.

“Cái gì!” Lận Tương Như lập tức chết lặng tại chỗ, hai mắt trợn tròn.

“Hôn quân!” Sau khi biết mọi chuyện, Lận Tương Như gầm lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Xung quanh lập tức hỗn loạn.

Nhưng dù thế nào, sự thật vẫn là vậy.

Thiết kỵ Ngô quốc lúc đến thì vội vã, lúc về thì thong thả.

“Lão Liêm Pha, đừng giận nữa.

Đại vương nhà ta cũng là vì tốt cho ngươi thôi.

Chẳng lẽ ngươi nghĩ nếu ở lại nước Triệu thì sẽ có kết cục tốt đẹp sao?” Trên đường đi, Ngũ Tử Tư và Liêm Pha ngồi chung một xe ngựa.

Có được một danh tướng huyền thoại, thực ra đây là thu hoạch lớn nhất của Đế Giang lần này.

“Hừ, có gì mà đắc ý.

Ban đầu, chẳng phải ngươi cũng bị Ngô vương đuổi đi sao?” Liêm Pha mỉa mai.

“Đừng nói những chuyện đó nữa, sau này theo Ngô vương mà làm.

Hai anh em chúng ta cùng nhau chinh chiến thiên hạ.” Ngũ Tử Tư cười ha hả nói.

Ở nước Ngô, thực ra hắn rất cô đơn.

Là trụ cột, hắn cũng rất lo lắng.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, chỉ cần Liêm Pha đồng ý gia nhập, không chỉ nhẹ gánh hơn nhiều, mà còn có thêm một người để cùng uống rượu.

“Ta chưa đồng ý gia nhập Ngô quốc đâu.” Liêm Pha bây giờ trong lòng vẫn còn ấm ức.

Trước đó, hắn hoàn toàn không muốn rời khỏi nước Triệu, vì hắn biết, một khi đã đi, e rằng sẽ không bao giờ quay lại được nữa.

Nhưng khi thấy người nhà đều đã gói ghém hành lý, ai nấy đều hưng phấn nhìn hắn, hắn đã thỏa hiệp.

“Thôi được rồi, đừng nói những lời vô dụng đó nữa, uống rượu đi.” Ngũ Tử Tư biết Liêm Pha bây giờ đang cố giữ thể diện.

Nói cho đúng, Đế Giang thực ra đã cứu cả gia đình hắn.

Phải biết rằng sau khi bị tống vào đại lao, người nhà của hắn e rằng cũng sẽ gặp khó khăn.

Mấy trăm năm nay có người bạn tốt Lận Tương Như ở đó, nhưng e rằng cũng sẽ phải sống trong sợ hãi.

Ngược lại, được Ngô vương trọng dụng, tuy đổi một môi trường

khác, nhưng trong thời loạn lạc, nơi nào ổn định, nơi đó mới là nơi ở lý tưởng nhất.

Đi suốt một chặng đường, chẳng mấy chốc đã đến nước Tề.

Về việc Quan Vũ đem thái tử làm con tin, Tề vương không phản đối.

Con cái ông ta nhiều, thiếu một đứa cũng không sao.

Đổi lại được vương vị ổn định, đó mới là điều quan trọng nhất.

Công tử Tiểu Bạch kia bây giờ đã bỏ trốn, ở nước Tề, không còn ai có thể uy hiếp địa vị của ông ta nữa.

"Tề vương, việc ta đã hứa, ta đã làm xong.

Bây giờ đến lúc ngươi thực hiện lời hứa rồi." Vừa đến Lâm Truy, trên điện của Tề vương, Đế Giang tùy ý nói với Tề vương.

Lúc này trong đại điện chỉ có năm người: Tề vương và người em gái mà ông ta sủng ái nhất, cùng với Đế Giang, Ngũ Tử Tư và Liêm Pha.

"Đương nhiên rồi, Ngô vương lần này đã giúp ta một việc lớn.

Người đâu, mang bản đồ lên." Tề vương vỗ tay nói, rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Ngô vương xin mời xem.

Để cảm tạ sự giúp đỡ của Ngô vương, ta nguyện cắt hai quận cho Ngô vương làm quà tạ lễ." Tề vương chỉ vào hai quận giáp với nước Ngô trên bản đồ.

"Hơi ít." Đế Giang nhàn nhạt nói một câu, rồi nhìn sang Liêm Pha và Ngũ Tử Tư.

Rõ ràng là để hai vị lão tướng quân này chọn.

Dù sao y cũng không rành những thứ này, quận nào giàu, quận nào nghèo, y hoàn toàn không biết.

Nhưng Ngũ Tử Tư và Liêm Pha rõ ràng là người hiểu chuyện.

"Thêm hai quận nữa là được rồi." Ngũ Tử Tư và Liêm Pha thương lượng một hồi, rồi chỉ vào bản đồ nói.

Tề vương vừa nhìn, thịt trên mặt liền giật giật.

Bốn quận, gần như cắt đi nửa giang sơn của nước Tề.

Càng đáng giận hơn là, quận giàu có nhất của Tề cũng bị cắt đi.

Như vậy, quả thực là nguyên khí đại thương.

"Ngô vương, hay là bớt một quận đi, ba quận thế nào?

Nếu không quốc gia sẽ động loạn…" Tề vương vội nói.

"Yên tâm, nếu có động loạn, ta sẽ giúp ngươi giải quyết." Đế Giang hiền hòa cười nói, coi như đã quyết định xong việc này.

Tề vương ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có.

"Vậy… được rồi." Bất đắc dĩ, Tề vương cũng chỉ có thể đồng ý.

Chương 366

"Tốt, vậy ta đi đây, cáo từ." Đế Giang nói xong liền dẫn hai người rời đi, ngay cả tâm trạng ăn cơm cũng không có.

"Đại vương thật có khí phách." Liêm Pha thở dài một hơi.

Cảm giác vừa rồi thật quá đã, cứ tùy tiện vạch trên bản đồ, vạch đến đâu là lấy đến đó.

Một nước Tề đường đường, ngay cả một chút đất để cò kè mặc cả cũng không có.

"Được lão tướng quân Liêm Pha khen ngợi, ta thật vinh hạnh.

Nhưng mà, chúng ta mau về thôi, lâu như vậy không về, cũng thật mệt." Đế Giang cười cười, đánh trận nhiều cũng phiền.

Trận chiến ở Triệu quốc lần này, y thật sự đã dốc toàn lực đi đường, một khắc cũng không dám thả lỏng.

"Đúng vậy, về uống một trận cho đã." Ngũ Tử Tư cũng cười ha hả. … Liên minh ba nhà, tin tức này khiến các quốc gia chấn động.

Nhưng sau khi nghe tin Liêm Pha bị Ngô vương đưa đi, mọi người lại đổ dồn ánh mắt vào nước Triệu.

Chỉ là trước đó, cần phải để sứ giả đến gặp Ngô vương trước.

Vốn dĩ đám sứ giả đó đi đến nước Tề, ai ngờ Ngô vương lại đi thẳng đến nước Triệu, họ lại phải chạy sang nước Triệu, rồi người ta lại về.

Sứ giả cũng thật sự nể phục, nhưng cũng thông minh hơn, họ quyết định đợi ở thành Cô Tô, Ngô vương chắc chắn sẽ phải quay về.

Thế nên bây giờ trong thành Cô Tô tập trung sứ giả của đại đa số

các quốc gia, thậm chí có cả Việt quốc.

Quỷ mới biết lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn đó muốn làm gì.

Một lão già cao ngạo như vậy lại chịu phái sứ giả đến, thật là kỳ lạ.

Nhưng Đế Giang cũng không rảnh rỗi.

Việt quốc cũng vậy.

Trong một thời gian không dài, họ liên tục công chiếm hai tiểu quốc, khiến cho địa bàn của Việt quốc cũng không ngừng mở rộng.

Hai người dường như có một thỏa thuận ngầm, không ngừng bồi đắp thực lực, đồng thời cũng không quên, ai mới là mục tiêu cuối cùng.

Tất cả những gì hiện tại, đều là để trở nên mạnh mẽ, để đối phương bị triệt để loại bỏ.

"Tiểu thư, Ngô vương ngày mai sẽ đến thành Cô Tô." Hiện nay thành Cô Tô ngày càng phồn vinh.

Thương Ưởng bây giờ đã có thể hoàn toàn thi triển tài năng.

Dưới sự nỗ lực của ông ta, Cô Tô thậm chí còn có xu hướng vượt qua cả kinh đô của Tề.

Không chỉ vậy, cả nước Ngô đều là một cảnh tượng phồn thịnh, chỉ có một mảnh đất bị Việt quốc chiếm giữ.

"Haiz, cũng không biết Tây Thi muội muội bây giờ ra sao rồi, mãi không liên lạc được.

Lần này ta nhất định phải hoàn thành mục tiêu của Đại vương, nước Ngô, nhất định phải bị hủy diệt." Nữ tử xinh đẹp đứng dậy, nhìn ra ngoài đường phố treo đèn kết hoa, người qua lại tấp nập, nhưng sắc mặt nàng lại một mảnh lạnh lùng.

Nữ tử này cũng là một tuyệt sắc nhân gian.

Khác với Tây Thi, Tây Thi quá nhu nhược, còn trên người nàng, không chỉ có mỹ mạo, mà còn có một cỗ anh khí, bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy, đều không nhịn được mà nảy sinh dục vọng chinh phục.

Cũng chính vì vậy, nàng mới được phái đi làm sứ giả.

Tất nhiên, đây chỉ là bước đầu tiên.

"Việt vương nhất định sẽ không quên cống hiến của tiểu thư." Nha hoàn vội quỳ xuống nói.

"Lui xuống đi, ta có việc." Nàng nói một câu.

Đợi nha hoàn lui xuống, nàng liền tháo sợi dây chuyền bảo thạch tinh xảo trên cổ xuống, nhẹ nhàng ấn một cái, viên bảo thạch trên dây chuyền lập tức bật ra.

"Trịnh Đán, tình hình bây giờ thế nào?" Điều kỳ diệu là, bên trong viên bảo thạch đó lại vang lên giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lão già đó thật không tầm thường, có thể luyện chế ra thứ này.

"Đại vương, Ngô vương ngày mai sẽ về thành Cô Tô.

Thần đã chuẩn bị xong, nhất định không phụ sự ủy thác của Đại vương." Trịnh Đán nhìn viên bảo thạch trước mặt, kiên nghị nói.

"Tốt, sự hy sinh của ngươi sẽ được đền đáp.

Nhưng hãy nhớ kỹ, Ngô vương hiện nay tuy thích mỹ nữ, nhưng đầu óc lại vô cùng lạnh lùng, ngươi phải có kiên nhẫn, có thể phải mất mấy năm mới có kết quả, đừng nóng vội." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêm túc nói.

Bây giờ ông ta cũng đã hiểu, tốc chiến tốc thắng chắc chắn không được, chiến tranh lâu dài đã ở ngay trước mắt.

“Trịnh Đán hiểu rồi, thần sẽ giữ kiên nhẫn.” Trịnh Đán vội nói, câu này nàng đã nghe vô số lần.

“Tốt, yên tâm, mọi việc trong nhà, bản vương sẽ sắp xếp ổn thỏa cho ngươi.” Nói xong câu đó, cuộc trò chuyện cũng kết thúc. … Một ngày sau, Đế Giang trở về thành.

Từ ngoài thành Cô Tô cho đến tận trong thành, vô số người dân đứng hai bên đường reo hò.

Đặc biệt khi nhìn thấy đội thiết kỵ danh chấn thiên hạ, càng khiến mọi người kinh hô không ngớt.

Có người hai mắt đỏ hoe nhìn đội thiết kỵ trước mặt, một cảm giác chấn động lòng người.

Về thiết kỵ của Ngô quốc, ngay cả họ cũng đã nghe nói, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy, mới biết tại sao lại lợi hại như vậy.

Trang bị đó, không lợi hại cũng không được.

“Ta cũng muốn đi làm kỵ binh, nhất định phải đi.” Trong đám đông, một người đàn ông nắm chặt nắm tay nói.

“Xì, đừng mơ làm kỵ binh.

Nhị Cẩu ở làng bên, bây giờ những cô nương muốn kết thân với hắn sắp đạp nát ngưỡng cửa rồi.

Ngươi có được đãi ngộ đó không, tỉnh lại đi, xếp hàng cả ngày cũng chưa đến lượt.” Có người lập tức dội gáo nước lạnh.

“Không được, vậy ta càng phải đi, ta bây giờ còn chưa có phu nhân.” Người đó càng thêm kích động.

“Cũng đúng, vậy ta cũng đi thử xem.” Sự hùng tráng của kỵ binh khiến vô số người phát cuồng.

Chương 367

Đồng thời, việc có được danh tướng Liêm Pha cũng nhận được vô số lời tán dương.

Phải biết rằng, ông ta là một người thức tỉnh thực thụ, không phải người bình thường có thể so sánh.

“Ta có thể thấy được sự trỗi dậy của nước Ngô rồi.” Trên lưng ngựa, Liêm Pha thở dài một hơi nói với Ngũ Tử Tư bên cạnh.

“Đó là đương nhiên.

Ngươi cũng sẽ chứng kiến sự trỗi dậy này.” Ngũ Tử Tư vỗ vai ông ta.

Bây giờ Ngũ Tử Tư vô cùng hưng phấn.

Nước Ngô, cuối cùng đã trở thành cường quốc, có vốn liếng để tranh bá thiên hạ.

“Ồ, không phải là hoàng hậu của nước Ngô ta sao?

Nàng về rồi à?” Vừa vào cung, Đế Giang đã nghe được một tin tức tốt lành.

Lập tức, y vội vàng đến hoa viên phía sau, quả nhiên thấy Tây Thi đang chăm sóc hoa cỏ.

“…” Tây Thi suýt nữa hộc máu.

Phu Sai nói chuyện cái kiểu đó, một chút cũng không thay đổi.

Chỉ là nàng chưa kịp nói gì, đã bị Đế Giang ôm lấy, trong tiếng kêu kinh ngạc của nàng, y lao thẳng vào phòng.

Một lúc lâu sau, Đế Giang mới thở ra một hơi dài.

“Đại vương, ta muốn giết ngài bây giờ.” Tây Thi nhìn Ngô vương bên gối, nghiến răng nói.

“Ặc, chẳng lẽ ta hiểu lầm rồi sao?” Đế Giang chớp chớp mắt với nàng.

Trước đó y để nàng đi, cũng không ép buộc quá, là một nam nhân, y có nguyên tắc của mình.

Chỉ là, nếu nàng tự tìm đến cửa, thì đừng trách y.

“Ta chỉ đến chúc mừng một tiếng, rồi tạm biệt ngài thôi.” Tây Thi nghiến răng nói.

Tuy cùng là người thức tỉnh, nhưng nàng hoàn toàn không phải đối thủ của Đế Giang, y cũng không cho nàng bất kỳ cơ hội giải thích nào.

Có thể ở đây đợi Đế Giang, thực ra trong lòng nàng cũng có giằng xé.

Sau một thời gian du ngoạn, nàng cũng đã thấy vô số điều xấu xa.

Nếu không có tấm lệnh bài mà Đế Giang đưa, cộng thêm thanh thế đáng sợ của nước Ngô hiện nay, e rằng dù là người thức tỉnh, cũng đã gặp nạn rồi.

Sự hiểm ác của lòng người không phải chỉ dựa vào thực lực là có thể giải quyết được.

Thế giới bên ngoài mà nàng luôn hướng tới, thực ra cũng không tốt đẹp đến vậy.

Thậm chí sau khi lệnh bài lộ ra, mỗi khi ra ngoài đều có binh mã hộ tống, đi đến đâu cũng được đối đãi bằng nụ cười, không còn ai bộc lộ mặt xấu xa nữa.

Cú đả kích này khiến nàng cảm thấy, có lẽ, ở bên cạnh Đế Giang sẽ thoải mái hơn.

Còn Phạm Lãi, gã đó thật sự đã thay đổi, không chỉ cưới một công chúa tiểu quốc làm phu nhân, mà còn nạp mấy người thiếp.

Nàng cũng phát hiện mình thậm chí không hề dao động trước tin tức này.

Nàng cũng đã hiểu, nàng không thích Phạm Lãi, mà là quê hương, Phạm Lãi chỉ là người đồng hương.

Ngược lại, những tin tức về việc Ngô vương xuất chinh lại là điều nàng quan tâm nhất.

Cũng chính vì điều này, nàng mới phát hiện, Ngô vương đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng nàng.

Nhưng bây giờ không cần phải phiền não về điều đó nữa.

Bị Ngô vương hành hạ như vậy, cả đời này, e rằng nàng chắc chắn sẽ phải ở bên cạnh y.

"Nghĩ gì thế, nhân lúc trời còn sớm, chúng ta tiếp tục." Đế Giang thấy Tây Thi đang ngẩn người, liền nói.

"…" Tây Thi lại một lần nữa cạn lời, đồng thời trong lòng cũng bình yên một cách lạ thường.

Sáng hôm sau, nàng không dám tin nhìn người phụ nữ trước mặt.

"Trịnh Đán tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây?" Trong hậu hoa viên của hoàng cung, Tây Thi vừa nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, sắc mặt liền thay đổi.

"Tây Thi, muội cũng ở đây sao?" Mắt Trịnh Đán cũng sáng lên.

Thì ra Tây Thi vẫn luôn bị giấu trong thâm cung.

Quả nhiên Ngô vương giống như trong lời đồn.

"Ta biết, hai người các ngươi quen nhau." Đế Giang ở bên cạnh

cười ha hả.

Sứ giả của Việt quốc, y thật không ngờ tới.

Một mỹ nữ có nhan sắc ngang hàng với Tây Thi, chỉ tiếc là trong lịch sử, Phu Sai chỉ thích mỹ nhân như Tây Thi, còn đối với Trịnh Đán, hoàn toàn lạnh nhạt, sau một năm, nàng liền u uất mà chết.

Trước đó y còn tò mò, bây giờ vừa nhìn đã hiểu, người phụ nữ này thuộc loại mỹ nữ hoạt bát, anh khí.

Bắt nàng ở một nơi như lãnh cung một năm, không chết cũng phải phát điên.

"Nói chuyện chính đi, Việt vương muốn làm gì?" Đế Giang đi đến bên cạnh Tây Thi ngồi xuống, tùy ý ôm lấy vòng eo thon của nàng.

Đối với hành động này, Tây Thi vô cùng xấu hổ giãy giụa vài cái, nhưng nhanh chóng từ bỏ.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Trịnh Đán càng thêm quyết tâm phải giết chết Ngô vương và đất nước của hắn.

"Đại vương, vua của chúng tôi muốn thương nghị với ngài về vấn đề lãnh thổ tranh chấp." Sắc mặt Trịnh Đán không đổi, vẫn giữ nụ cười yêu kiều.

"Lãnh thổ tranh chấp?

Ta nghe không hiểu lắm." Đế Giang cười cười nói.

"Là những lãnh thổ Ngô quốc mà Việt quốc đã chiếm trước đây." Trịnh Đán vội giải thích.

"Ồ, Việt vương định tiếp tục chiếm giữ không trả sao?" Đế Giang nhìn thẳng vào nàng.

"Đương nhiên không phải, Đại vương hiểu lầm rồi.

Chương 368

Ý của vua chúng tôi là, hai bên đình chiến, sau đó chúng tôi sẽ trả lại một phần cho ngài.” Trịnh Đán vội nói.

“Không có lựa chọn ‘một phần’.

Hoặc là trả hết, hoặc là ta tự đến lấy.” Đế Giang khinh thường nói.

Y biết rõ lão già kia đang giở trò, chỉ là không rõ rốt cuộc muốn làm gì.

Về chuyện lãnh thổ, Đế Giang chắc chắn phải lấy lại.

Thậm chí, y còn muốn cả lãnh thổ của Việt quốc, chỉ là bây giờ chưa phải lúc.

Trước khi y thức tỉnh, trận chiến đó đã gây ra tổn thất quá lớn.

Thế nên bề ngoài nước Ngô bây giờ binh hùng ngựa mạnh, có đội trọng kỵ binh thiên hạ vô địch, nhưng thực tế, binh lực mà Đế Giang có thể điều động thực sự có hạn.

Đa số đều là tân binh, một việc vô cùng khó chịu.

“Đại vương thật sự không định thương nghị chuyện này với Việt vương của chúng tôi sao?

Chúng tôi có thể cắt nhượng một phần lãnh thổ đã chiếm.” Trịnh Đán vội nói.

“Khẩu khí lớn thật.

Tốt, ta muốn xem Việt vương có thực lực gì.

Về đi, bảo Việt vương, đại quân không lâu nữa sẽ xuất phát, bảo hắn ở nhà chuẩn bị cho tốt.” Đế Giang trực tiếp đứng dậy, ánh mắt y

vô cùng lạnh lẽo.

Ngay cả Trịnh Đán cũng bị dọa ngây người.

Tất nhiên, không phải bị lời nói của Đế Giang dọa ngây người, mà là phản ứng của Đế Giang.

Tên hỗn đản thích mỹ nữ này, sao lại để mình về như vậy?

Mình rõ ràng xinh đẹp như thế, không thể cưỡng ép giữ mình lại sao?

Những lời vừa rồi, không phải đều là để chọc giận y, để y giữ mình lại sao, nhưng mà, một chút tác dụng cũng không có.

"Này, còn có gì muốn nói không?

Không có thì đi đi." Đế Giang thấy nàng đứng tại chỗ, liền nói.

"Vâng." Trịnh Đán cứng ngắc đáp, rồi từ từ bước ra ngoài.

"Ngài đuổi Trịnh Đán tỷ tỷ đi sao?" Trịnh Đán vừa đi, Tây Thi đã hỏi.

"Nếu ta đoán không lầm, nàng ấy chắc cũng có nhiệm vụ giống ngươi trước đây." Đế Giang nhìn mỹ nhân trong lòng, liền cười.

"Nhiệm vụ giống ta?" Tây Thi nói xong, sắc mặt liền thay đổi.

Chả trách nàng cảm thấy lời nói của Trịnh Đán có phần khiêu khích, thì ra là vì điều này.

Chỉ là dù vậy, cũng không lừa được Đế Giang.

Bây giờ Trịnh Đán thật sự sắp phải hoài nghi nhân sinh.

"Vậy ngài định làm thế nào?

Công đả Việt quốc sao?" Tây Thi ngẩn người, hỏi.

"Tạm thời chưa có ý định đó, trước tiên lấy lại hết lãnh thổ của nước Ngô đã." Đế Giang cũng không hề che giấu ý định của mình.

Đối với Tây Thi, y vô cùng tin tưởng.

Y cũng biết, ý định của y, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc cũng đoán được phần nào.

"Đi đi, bảo Ngũ Tử Tư đến đây.

Ta phải chuẩn bị tiếp tục xuất chinh." Đế Giang cười cười nói.

Dù đã về nước, y cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi.

Lần này y không định đưa Tây Thi đi, dù sao cũng là đánh Việt quốc, nàng đi cũng không tiện.

Không lâu sau, Ngũ Tử Tư bước vào.

Hiện tại, toàn bộ cơ cấu của Ngô quốc cũng đã được tái tổ chức đơn giản.

Ngũ Tử Tư chủ quản quân sự, các chức vụ văn quan, tất cả đều giao cho Thương Ưởng.

Còn Liêm Pha, xét thấy tuy cũng là danh tướng, nhưng ở Ngô quốc chưa lập được công trạng gì, nên tạm thời để ông ta làm phó tướng, sau này từ từ thăng tiến.

Đối với việc này, Liêm Pha cũng không hề có bất kỳ oán trách nào.

"Ngũ Tử Tư, hiện tại việc chỉnh đốn binh mã thế nào rồi?" Đế Giang bảo Ngũ Tử Tư ngồi xuống.

Tây Thi bên cạnh vội dâng trà cho hai người.

Ngũ Tử Tư liếc nhìn Tây Thi một cái, cũng không nói nhiều.

"Bẩm cáo Đại vương, hiện tại tổng binh lực của chúng ta vào khoảng mười vạn, nhưng binh mã có thể điều động không quá ba vạn người, trong đó bao gồm ba ngàn trọng trang kỵ binh." Ngũ Tử Tư suy nghĩ một lát rồi nói.

Binh sĩ không phải cứ chiêu mộ là có thể kéo ra chiến trường ngay được.

Làm vậy hoàn toàn là đi nộp mạng, không chừng còn làm liên lụy người khác.

“Ba vạn binh mã, cũng tạm đủ rồi.

Ngươi và Liêm Pha mỗi người dẫn một vạn binh mã giáp công Hồ thành, ta dẫn một vạn người đến Huề Lý.” Đế Giang suy nghĩ một hồi rồi nói.

Hiện tại Tề quốc tổng cộng chiếm hai quận biên giới.

Dựa theo tình hình từ trước đến nay, phía Hồ thành có khoảng hơn một vạn binh lực, phía Huề Lý cũng tương tự.

Đế Giang không định đánh từng nơi một, tấn công hai nơi cùng lúc mới có thể đả kích sĩ khí của Việt quốc hiệu quả nhất.

Không chỉ vậy, y không định tha cho bất kỳ binh sĩ Việt quốc nào.

Không phải là tàn nhẫn, đám người đó trên lãnh thổ Ngô quốc cũng ngang ngược làm bậy, đốt phá cướp bóc, nhưng mà, hình như đâu cũng vậy.

Chương 369

Chỉ có thống nhất thiên hạ, mới có thể thực sự kết thúc chiến tranh.

“Nhưng Đại vương, làm như vậy sẽ rất nguy hiểm.” Ngũ Tử Tư có chút lo lắng nói.

Thực lực của người thức tỉnh đang không ngừng tăng lên, điểm này Ngũ Tử Tư và những người khác cảm nhận sâu sắc nhất.

Cũng chính vì vậy, hắn mới lo lắng.

Phải biết rằng, đối phương cũng có mấy người thức tỉnh.

Đặc biệt là Việt vương, càng lợi hại phi phàm.

Chia quân tuy có thể đẩy nhanh tốc độ, nhưng hệ số nguy hiểm cũng tăng lên trong nháy mắt.

“Không sao, ta cũng muốn so tài một phen với Việt vương.

Nếu có thể giết được hắn thì càng tốt.

Mục tiêu lần này cũng không chỉ có Hồ thành.” Đế Giang nói, khóe miệng liền lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Nếu chỉ đơn thuần là Hồ thành, thì cần gì phải cử hai đại tướng đi chứ.

Mưu đồ của y, không chỉ là thu hồi đất đai.

Suốt ba ngày liền, cả thành Cô Tô đều đang chỉnh quân bị chiến.

Liêm Pha và Ngũ Tử Tư không ngừng huấn luyện binh sĩ, đặc biệt là đám kỵ binh.

Trước đây chỉ là ào ạt xông lên.

Đối với những người không quen với chiến thuật kỵ binh, quả thực rất lợi hại.

Nhưng qua thời gian dài như vậy, chắc chắn đám người kia cũng đã tìm ra một số phương pháp đối phó.

Cũng chính vì vậy, kỵ binh cũng cần tăng cường huấn luyện, tổ chức trận hình.

Trong ngoài thành Cô Tô, đâu đâu cũng có lời đồn Đại vương lại ngự giá thân chinh, thu phục quốc thổ.

Lần này khác, nghe nói Ngô vương muốn báo thù Việt vương, mấy chục vạn đại quân đã sớm xuất phát.

Nhất thời, trong ngoài thành Phục Tô đâu đâu cũng bàn tán xôn xao, khiến cho dân chúng đều mong chờ, lần này Đại vương rốt cuộc chuẩn bị thế nào.

Cùng lúc đó, các quốc gia cũng đang chăm chú theo dõi hành động lần này của Địa Tương, thậm chí cả Đại Việt, vốn chuẩn bị tấn công Triệu quốc, nhưng bây giờ cũng đã dừng lại.

Ngô vương phạt Việt, vốn không phải chuyện lớn, nhưng bây giờ ánh mắt của cả thế giới đều đổ dồn về đây.

Nguyên nhân cũng đơn giản, nếu lần này Ngô vương có thể thắng lợi, thì có nghĩa là, y thực sự có vốn liếng để tranh bá thiên hạ như trước đây.

Bất kể là nước Sở binh hùng ngựa mạnh, hay Đại Tần hùng bá một phương, đều không cho rằng Ngô quốc có đủ thực lực.

Nhưng bây giờ, sự thật sẽ cho mọi người biết tất cả.

Khi Đế Giang tiến quân, không hề che giấu.

Vô số đại quân xuất chinh trong mắt mọi người, dáng vẻ uy vũ

hùng tráng đó, quả thực khiến sứ giả các nước kinh ngạc.

“Lần này thật sự không mang ta theo sao?” Trong nội cung, Tây Thi đang chỉnh lại áo giáp cho Đế Giang.

Khi đại quân xuất động, Đế Giang không xuất hiện trước mặt mọi người, cũng là một quả bom khói.

“Mang nàng đi chỉ tổ phiền lòng, nhìn binh sĩ Việt quốc bị giết, trong lòng nàng cũng không dễ chịu.” Đế Giang cười cười, bây giờ Tây Thi đã hoàn toàn có thể đứng trên lập trường của y để suy xét vấn đề.

“Tại sao không thể sống hòa bình chứ?” Nghe lời Đế Giang, Tây Thi thở dài một hơi.

“Thời đại chiến loạn là vậy.

Đợi nàng thực sự làm hoàng hậu rồi, sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa.” Đế Giang trêu chọc.

“… Được rồi, mau đi đi, không đi nữa, e rằng họ đều đang chờ sốt ruột.” Tây Thi bất đắc dĩ nói, về mặt lời nói nàng kém xa Đế Giang.

Đế Giang gật đầu, nhi nữ tình trường sau này còn nhiều thời gian, bây giờ chiến sự cấp bách, trước tiên phải đánh thắng trận đã, sau này mọi chuyện đều tốt đẹp.

Nhanh chóng, Đế Giang lặng lẽ ra khỏi thành.

Với tu vi của y, muốn ra khỏi thành hoàn toàn không ai có thể phát hiện.

“Đại vương, theo tốc độ của chúng ta, ngày mai kỵ binh có thể tiến vào Hồ thành.” Trong một doanh trại ngoài thành, ba vị thống soái đang thương nghị chiến sự.

“Không cần tiến vào Hồ thành, ta dẫn một vạn người đến Hồ

thành, hai người các ngươi, dẫn hai vạn đại quân đi thẳng vào nội địa Việt quốc." Đế Giang cười, chỉ đến một cái Hồ thành, không cần đến hai vạn người nhiều như vậy.

Điều y muốn là, tặng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một món quà lớn.

"Đại vương muốn chúng ta vào đánh một trận đột kích sao?" Ngũ Tử Tư kinh ngạc nói, không ngờ dã tâm của Đế Giang lại lớn như vậy.

"Một mặt là tiện, mặt khác, cũng là đưa người nhà của Tây Thi đến Cô Tô." Đế Giang nói ra mục đích thực sự của mình.

Tây Thi và hắn đều cô đơn, trong vương công Ngô quốc tuy đều có.

Nhưng duy chỉ không có người nhà bầu bạn.

Đế Giang làm vậy cũng là thật lòng, nha đầu Tây Thi kia y tuyệt đối không thể từ bỏ.

Y cũng biết Tây Thi có điều bận tâm, tuy nàng chưa bao giờ nói ra.

"Đại vương, chúng ta huy động quân đội như vậy, chỉ vì người nhà của Tây Thi sao?" Ngũ Tử Tư suýt nữa hộc máu, thật không ngờ.

Bên cạnh, Liêm Pha cũng ngây người tại chỗ.

Đại vương, có hơi kỳ quặc rồi thì phải.

"Chỉ là tiện đường thôi, một việc nhỏ đơn giản.

Nếu làm không được thì thôi, dù sao chiến thuật thâm nhập Việt quốc sẽ không thay đổi." Đế Giang mỉm cười, có những chuyện, y cũng biết là phải xem ý trời.

"Được, vậy chúng ta xuất phát ngay." Ngũ Tử Tư nói, lập tức đứng dậy.

Nếu chiến thuật có thay đổi, thì cũng phải khẩn trương đưa ra đối sách.

Nhiệm vụ mà Đế Giang giao có vẻ rất nhẹ nhàng, nhưng thực tế, thâm nhập vào Việt quốc là một việc vô cùng nguy hiểm, tuyệt đối không thể có chút sơ suất.

Chương 370

Lập tức, Ngũ Tử Tư và những người khác nhanh chóng xuất phát, dẫn đại quân cùng Đế Giang rời đi.

Một vạn năm nghìn bộ binh và cung thủ, hai nghìn khinh kỵ, cùng ba nghìn trọng trang kỵ binh.

Một đội hình dị thường khổng lồ, khi Việt quốc chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp thâm nhập vào lãnh thổ Việt quốc.

"Tôn Vũ, ngươi đã sa ngã rồi.

Không ngờ, trong nghịch cảnh ngươi lại thực sự đầu quân cho Việt vương." Kế hoạch tiến hành khá thành công, nhưng không hoàn hảo.

Sau mấy ngày ở trong lãnh thổ Việt quốc, ngày càng nhiều binh sĩ bắt đầu tập kết về phía biên giới, đặc biệt là Tôn Vũ, gã đó cũng xuất hiện.

"Ta chỉ đang đóng những vai khác nhau trong thời loạn lạc thôi.

Hơn nữa, mấy trăm năm nay có ta ở đây, Ngũ Tử Tư tướng quân và Liêm Pha tướng quân cũng hoàn toàn đủ sức áp chế ta." Trước trận, Tôn Vũ ung dung nói.

Sự xuất hiện của hắn khiến Ngũ Tử Tư và Liêm Pha đều cảm thấy không ổn.

"Thôi được rồi, nếu đã như vậy, ta cũng không nói nhiều nữa, mỗi người vì chủ của mình.

Đến đây, để lão phu cũng được kiến thức năng lực của Tôn Vũ." Ngũ Tử Tư có sự kiêu ngạo của mình, dù gặp phải đối thủ rất khó nhằn, nhưng hắn vẫn không hề sợ hãi.

“Ta cũng muốn kiến thức cái gọi là thiết kỵ của Ngô quốc.” Tôn Vũ vung tay, lập tức, một đội trường thương binh bước ra.

Trường thương dài đến năm sáu mét, bất kể kỵ binh được huấn luyện thế nào, chỉ cần đâm phải thì chắc chắn toi mạng.

Tôn Vũ làm vậy cũng là để cảnh cáo đối phương.

“Nếu muốn kiến thức, vậy thì tốt, ta sẽ cho ngươi mở to mắt ra xem, thế nào mới gọi là thiết kỵ.” Ngũ Tử Tư ra lệnh, lập tức vô số thiết kỵ xếp thành hình mũi dùi, đội hình xung trận hoàn hảo nhất, hoàn toàn phát huy sự lợi hại của kỵ binh đến cực điểm.

“Xung kích!” Ngũ Tử Tư gầm lên một tiếng, rồi dẫn đầu xông lên vị trí đầu tiên.

Nhanh chóng, binh sĩ phía sau cũng đều gầm lên, có tướng quân dẫn đầu, tất cả mọi người vội vàng theo sau, điên cuồng xung kích.

Khí thế đó, thực sự như biển cả, sóng dữ trào dâng.

“Kết trận, trường thương binh tập thể chuẩn bị.” Tôn Vũ cũng nghiêm túc đối chiến.

Chưa từng có ai có thể coi thường Ngũ Tử Tư, huống chi bây giờ còn có một người phụ tá.

Gã này hoàn toàn chiếm được thế thắng lớn nhất.

Thế thắng, dường như không thể tránh khỏi.

Tôn Vũ cũng biết kỵ binh Ngô quốc vô cùng đáng sợ, nhưng chỉ khi thực sự nhìn thấy những kỵ binh đó, mới có thể cảm nhận được cái cảm giác vạn mã phi đằng, chấn động lòng người.

Vô số thiết kỵ như hồng thủy lao về phía đại quân.

Những binh sĩ ở hàng đầu dù cầm trường thương, lúc này chân cũng mềm nhũn, nhìn trọng kỵ binh trước mặt, trong đầu lập tức hiện

lên hai chữ tử vong.

“Không được lùi!” Tôn Vũ bỗng rút trường kiếm, gầm lên với binh sĩ.

Khí thế của kỵ binh quá đáng sợ, một khi lùi lại chắc chắn sẽ bị tàn sát một chiều.

Tôn Vũ cũng đã nghiên cứu một thời gian về tình hình chiến tranh của kỵ binh Ngô vương, phát hiện đa số đều dựa vào một cỗ xung lực để đánh tan quân địch, sau đó tiến hành thu hoạch.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần chống đỡ được đợt đầu tiên, thì trọng kỵ binh cồng kềnh sẽ hoàn toàn trở thành bia đỡ đạn.

“Tất cả xông lên cho ta, kẻ nào dám lùi, lập tức tru sát!” Tôn Vũ biết lúc này là quan trọng nhất, tuyệt đối không được lùi lại, một chút cũng không được.

“Vua của chúng ta đã sớm đoán được chiến thuật của ngươi rồi.” Khi trọng trang kỵ binh sắp lao vào trận trường thương, Ngũ Tử Tư đột nhiên cười ha hả.

“Phóng!” Ngũ Tử Tư đứng trên không trung gầm lên một tiếng.

Lời hắn vừa dứt, lập tức, vô số trường thương bị kỵ binh dùng hết sức ném ra, trận trường thương lập tức hoàn toàn tán loạn.

“Giết!” Ngũ Tử Tư lại gầm lên một tiếng.

Kỵ binh rút mã đao, điên cuồng xông lên.

“Xong rồi.” Tôn Vũ ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mặt, thật sự không ngờ trường thương có thể ném được.

Sức sát thương của những thứ đó thực ra không lớn, nhưng quá đột ngột, đến mức hắn ra lệnh cũng không kịp.

Vốn dĩ binh sĩ Việt quốc khi nhìn kỵ binh xung trận đã căng thẳng

không chịu nổi.

Cuối cùng, vô số trường thương bị ném ra, trực tiếp dọa vỡ mật của họ.

“Nếu có đội tinh nhuệ như vậy, ta cũng sẽ không như thế này.” Tôn Vũ thở dài một hơi.

Kể từ khi Ngũ Tử Tư và Tôn Vũ lặng lẽ tiến vào Việt quốc, Việt quốc đã bị náo loạn không yên.

Lần này, hắn cũng vội vàng dẫn theo quân thủ thành gần đó, thất bại thực ra ngay từ đầu Việt vương đã tính đến, nhưng không ngăn cản chắc chắn là không được.

“Báo cáo Đại vương, thần đã thất bại, hai vạn binh sĩ bị tàn sát sạch.” Là một người thức tỉnh, Tôn Vũ nhanh chóng trở về Cối Kê.

Trên triều đường, không nói hai lời đã quỳ xuống đất.

“Chuyện này không trách ngươi.

Chỉ hai vạn người thôi, không đáng lo.

Đế Giang, rốt cuộc hắn đi đâu rồi?” Ngồi trên vương tọa, Nguyên Thủy Thiên Tôn cố gắng hết sức để tỏ ra bình tĩnh, một dáng vẻ tự tin.

“Trinh sát đã không ngừng tìm kiếm, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy một vạn đại quân của Đế Giang ở đâu, thậm chí Đế Giang có ra khỏi thành hay không cũng không rõ.” Tôn Vũ nhíu mày nói.

Bây giờ Ngô quốc thực sự quá khó đối phó, đặc biệt là Ngô vương Phu Sai, quả thực như yêu nghiệt, thần xuất quỷ một không nói, lại còn vô cùng thông thạo binh pháp chiến thuật.

Vốn một Ngũ Tử Tư đã đủ đau đầu, lúc này lại thêm Ngô vương Phu Sai, và đại tướng mới Liêm Pha, ba người hợp lại, Việt quốc

cũng vô cùng khó chịu.

“Ngươi lui xuống trước đi, tiếp tục dẫn binh ngăn cản Ngũ Tử Tư và Liêm Pha.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, rồi nói với Tôn Vũ.

Nhìn vẻ mặt có chút sầu não của Tôn Vũ, trong lòng ông ta cũng thầm than.

Nếu không dùng mấy mỹ nữ Việt quốc cộng thêm kế sách của mình, e rằng ngay cả Tôn Vũ cũng không giữ được.

Vốn tưởng chỉ cần có được Tôn Vũ, khi đối mặt với Đế Giang chắc chắn sẽ có ưu thế.

Dù sao bên mình có ông ta, cùng với Phạm Lãi và Tôn Vũ, còn bên Đế Giang chỉ có hắn và Ngũ Tử Tư.

Chương 371

Như vậy, sự cân bằng chiến lược đã bị phá vỡ.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, gã Đế Giang đó lại có thêm một danh tướng huyền thoại Liêm Pha, phiền phức rồi.

"Trịnh Đán, bất kể thế nào, cũng phải đưa Tây Thi về cho ta, hiểu chưa?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ra một mệnh lệnh mới cho Trịnh Đán.

"Vâng, Đại vương, vi thần nhất định sẽ dốc toàn lực." Trịnh Đán lập tức hạ quyết tâm. … Lúc này, không ai biết, Đế Giang thực ra không hề đến Hồ thành, mà cũng đã lặng lẽ tiến vào lãnh thổ Việt quốc, một mưu đồ vô cùng táo bạo.

Ngay cả Ngũ Tử Tư cũng không biết.

Ngô và Việt đều ở vùng Giang Nam, nơi đây núi cao sông nhiều rừng rậm, có những nơi bây giờ vẫn là khu không người ở, dù sao giao thông quá không phát triển.

"Xem ra, ta cách quê của Tây Thi không xa lắm." Đế Giang ra lệnh nghỉ ngơi trong một khu rừng rậm nào đó.

Đây là một thôn trang nhỏ, nhưng không có gì bất ngờ, bây giờ đã bị chiếm lĩnh.

"Đất Giang Nam, quả nhiên nhiều mỹ nữ." Đế Giang nhìn vô số nam nữ trước mặt.

Những người này đều là dân Việt quốc, chỉ là giao thông ở đây vô cùng khó khăn, có thể nói, về cơ bản là cách biệt với thế giới bên ngoài.

Đối với sự xuất hiện của Đế Giang, họ kinh hãi, nhưng không một

ai phản kháng.

Đế Giang hỏi han một hồi mới hiểu, thì ra những người này, tin tức vẫn dừng lại ở mấy năm trước, lúc đó, Việt quốc đại bại, trở thành chư hầu của Ngô quốc.

"Ta cần một người dẫn ta đến Cú Vô, ai biết đường, sẽ có trọng thưởng." Đế Giang mỉm cười.

Nếu những người này đều vô hại, thì đương nhiên y sẽ không đại khai sát giới.

"Tôi biết." Một người đàn ông vội nói.

Đế Giang liếc nhìn một cái, mỉm cười, trực tiếp sai người ném cho hắn một túi lớn, bên trong toàn là đao tệ, cũng là tiền tệ của thời kỳ này.

"Cảm tạ Đại vương, cảm tạ Đại vương." Có người dẫn đường, đường đi dễ hơn nhiều.

Đế Giang dẫn quân đi suốt một chặng đường, nhanh chóng đã đến Cú Vô.

"Phía trước là đội quân nào?" Cú Vô cũng là một thành trì không nhỏ.

Khi đội tuần tra nhìn thấy đội quân không mang bất kỳ cờ hiệu nào của Đế Giang, liền tiến lên hỏi.

"Được rồi, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành, về đi." Đế Giang vỗ vai người nông dân chất phác đó nói.

Người đó nghe xong liền cảm ơn, vội vàng rời đi.

Hắn có chút kỳ lạ, nhưng nhiều hơn là giải thoát.

Dù sao ở cùng với nhiều binh sĩ như vậy, thực sự quá áp lực.

“Ngươi không nghe thấy sao, rốt cuộc là ai?” Đội tuần tra vội vàng chạy đến nói.

Đội quân trước mặt quá đáng nghi, ngay cả cờ hiệu cũng không mang.

“Ai à?” Đế Giang mỉm cười nhìn đội ngũ đang phi nước đại.

“Ta… là người giết các ngươi.” Đế Giang tùy ý vẫy tay, lập tức binh sĩ giương cung lắp tên.

Đối phương còn chưa kịp phản ứng, vô số mũi tên đã bay thẳng đến, trong nháy mắt, đội tuần tra đó đã trở thành tổ ong.

“Nhặt cờ lên, chúng ta tiến vào Cú Vô.” Đế Giang mỉm cười nhìn lá cờ trên đất nói.

“Rốt cuộc là ai, ta hình như chưa từng thấy.” Trên tường thành Cú Vô, viên thành thủ nhìn đội quân vô cùng có khí thế trước mặt, trong lòng đầy nghi ngờ.

“Nói nhiều nữa, ngày mai cút về quê ăn đất đi.” Đế Giang đứng ở hàng đầu lạnh lùng nói.

Lúc này y đã đến Cú Vô, chỉ là dù có cờ của Việt quốc, nhưng trong lòng đối phương vẫn có chút nghi ngờ.

“…” Viên thành thủ bị lời của Đế Giang dọa mặt trắng bệch.

Ai vậy, khẩu khí lớn thế.

“Sao, ngươi không hài lòng với ta, hay không hài lòng với Đại vương?” Đế Giang lại nói.

“Thần vạn vạn không dám không hài lòng với Đại vương!

Người đâu, mở cổng thành.” Lời của Đế Giang quá đáng sợ, không hợp ý là chụp ngay cái mũ không hài lòng với Đại vương.

Nếu đội cái mũ đó lên thì không phải là ăn đất, mà e rằng cả nhà cũng khó giữ mạng.

Dù sao Cú Vô cũng là nơi khá an toàn, lâu như vậy rồi cũng không thấy quân địch, chắc là người của mình. 'Két' Cửa lớn từ từ được mở ra.

"Ai khẩu khí lớn vậy, dám ở đây hỗn xược." Cửa mới mở được một nửa, một giọng nói quen thuộc với Đế Giang lập tức vang lên.

"Xông vào!" Đế Giang vô cùng bất ngờ nhìn người trên tường thành, nhưng vẫn trực tiếp hạ lệnh.

"Phu Sai, là Phu Sai!" Phạm Lãi khi nhìn thấy gương mặt của Đế Giang, suýt nữa sợ mất hồn, ngây người mấy giây mới kinh hãi hét lớn.

"Tiểu tử Phạm Lãi đừng hòng chạy, xem bản vương lấy đầu ngươi đây!" Đế Giang nham hiểm cười, rồi lao về phía Phạm Lãi.

"Giết!" Hơn vạn quân Ngô gầm lên.

Cửa lớn bây giờ đã mở, có thể xông thẳng lên.

"Phòng thủ, mau phòng thủ, Ngô vương Phu Sai giết vào rồi!" Phạm Lãi biết mình không phải đối thủ của Ngô vương.

Thực ra về quân sự, tuy hắn cũng không tệ, nhưng so với những danh tướng kia thì kém xa.

Hắn là một chính trị gia, một thương nhân chính hiệu.

Dù sao danh tiếng lớn nhất mà hắn để lại cho hậu thế là 'Thương Thánh'.

Đương nhiên, còn có mối tình hận thù với Tây Thi, chỉ tiếc là bây giờ Tây Thi đã thuộc về Đế Giang.

Cả Cú Vô hoàn toàn hỗn loạn.

Hơn vạn tinh nhuệ Ngô quân xông vào thành, không chỉ vậy, điều càng khiến người ta sợ hãi là, phòng thủ dường như chỉ là hình thức.

Chương 372

Bước chân của quân Ngô không bị cản lại một khắc nào, cả tòa thành, không có chút bất ngờ nào đã bị Đế Giang công hạ.

"Bản vương hôm nay tâm trạng không tệ, chỉ cần quỳ xuống đầu hàng, bản vương miễn tội chết." Đế Giang hét lên từ trên không trung.

Y không muốn lỡ tay giết người thân của Tây Thi.

"Đừng nghe hắn, Ngô vương bạo ngược, tuyệt đối sẽ không nương tay đâu!" Phạm Lãi vừa ôm đầu chạy trốn, vừa nói xấu Đế Giang.

"Rùa rụt cổ mà cũng dám bịa đặt về bản vương, mau cút đi cho lão tử!" Đế Giang không đuổi theo nữa, trước mặt mọi người hét lên chữ 'cút' đầy sỉ nhục đó.

Phạm Lãi, vị đại quan nổi tiếng nhất Cú Vô này cứ thế mà bỏ chạy.

"Ai là người nhà của Tây Thi, đứng ra đi." Đế Giang nhìn đám người đông nghịt bên dưới, chọn cách đơn giản nhất.

Nhưng, không một ai trả lời.

"Tốt, nếu không ai nể mặt, vậy ta không khách sáo nữa.

Tất cả mọi người áp giải về Ngô quốc thẩm vấn, ta không tin không ra." Đế Giang lạnh lùng nói.

Lời vừa dứt, binh sĩ lập tức rút kiếm trong tay ra.

"Cha của Tây Thi." "Chú họ của Tây Thi." "Mẹ của Tây Thi." "Chị họ của Tây Thi." "Có một nha đầu nhỏ cũng là em họ của Tây Thi." … Hầu như tất cả thân thích có quan hệ với Tây Thi, dù là trực

hệ hay không, đều bị mọi người chỉ ra.

Hiệu suất hoàn toàn trái ngược với lúc nãy.

"Còn không?

Nếu sót một người, bản vương cũng sẽ tức giận." Đế Giang lúc này đã xuống, nhìn những người nhà của Tây Thi đang run lẩy bẩy trước mặt.

Thật không ngờ, nhà Tây Thi đúng là có gen tốt, con gái không ai là không xinh đẹp.

"Không còn nữa Đại vương.

Vốn hôm nay là ngày cưới của con gái nhà tôi, tất cả thân thích đều đã đến." Chú họ của Tây Thi run rẩy nói.

Bây giờ ông ta cảm giác như trời sắp sập xuống.

Không phải là ngày lành tháng tốt sao, sao lại xảy ra chuyện này.

"Ồ, không ngờ bản vương lại gặp đúng một chuyện vui." Đế Giang bất ngờ nói.

"Đại vương tha mạng, thảo dân oan uổng ạ.

Tôi chỉ mua một người phụ nữ thôi, bây giờ tôi không mua nữa.

Đại vương, tôi và cô ấy không có quan hệ gì." Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi bên cạnh trực tiếp quỳ xuống, vội vàng phủi sạch quan hệ.

Dù sao dáng vẻ của Ngô vương quá đáng sợ, không phải là muốn tận diệt chứ, nếu không cũng không dẫn theo nhiều người như vậy.

Bây giờ ai dám dính líu đến gia đình này chứ, đó là muốn mạng mà.

"Tiểu đệ…" Cha của Tây Thi kinh ngạc nhìn em trai mình, ông

thật không biết chuyện này.

“Tại sao?

Ta có chút tò mò.” Đế Giang nhìn thẳng vào thiếu nữ xinh đẹp đang khóc như mưa.

“Không phải vì Tây Thi phản bội Việt quốc sao?

Bây giờ chúng tôi không còn gì cả, không ai bán thuốc cho chúng tôi, chúng tôi cũng không mua nổi, chỉ có thể ăn cỏ cây sống qua ngày, cả nhà sắp chết đói rồi.” Cha của thiếu nữ đột nhiên nổi giận nói.

“Thì ra là vì chuyện này.

Xem ra ta đến không muộn.

Hiện tại Tây Thi là vương phi của ta, lần này bản vương đích thân đến, cũng là vì nàng nhớ nhà.” “Vừa hay, tất cả theo ta đi, đến Ngô quốc hưởng thụ vinh hoa phú quý.” Đế Giang mỉm cười nói.

Tất cả đều đáng giá.

“Hôm nay bản vương tâm trạng rất tốt, cho ta biết gia sản của Phạm Lãi ở đâu.

Ta đã giết đám thủ quân, tất cả tài sản sẽ thuộc về các ngươi.” Đế Giang lại nói.

Vốn mọi người đều đang chết lặng, nhưng nghe lời Đế Giang xong, mắt ai nấy đều sáng lên như sói.

“Đại vương, ở bên đó, mật đạo là do tôi xây trước đây, tôi biết.” “Đúng vậy, Đại vương, tôi cũng biết, tôi dẫn ngài đi.” … Một đám người nhao nhao, đều nói với Đế Giang.

“Đi đi.” Đế Giang tùy tay chỉ một đội quân, trực tiếp dưới sự dẫn đường của toàn bộ dân trong thành, lao về phía nơi cất giấu gia sản của Phạm Lãi.

Phạm Lãi là người giàu nhất ở đây, của cải vô số tuyệt đối không phải nói đùa.

Nếu Đế Giang không mang đi được những thứ đó, thì hãy để Phạm Lãi đau lòng một phen.

Y thật muốn xem biểu cảm của Phạm Lãi khi biết chuyện này.

Nhưng y sẽ không tiếp tục ở đây chờ đợi.

Sau khi đưa người nhà của Tây Thi đi, Đế Giang quay trở lại theo đường cũ, nhanh chóng rời khỏi thành Cú Vô, thẳng tiến về phía biên giới.

"Đế Giang, ta phải giết ngươi!" Ba ngày sau, Phạm Lễ mang theo đại quân vội vã trở về, khi nhìn thấy lãnh địa gia tộc mình, y lập tức hộc máu rồi ngất xỉu tại chỗ.

Đế Giang đã tùy ý công phá hàng phòng ngự của gia tộc Phạm Lễ.

Ngay sau đó, vô số người dân điên cuồng ùa vào, cướp sạch mọi thứ.

Không chỉ vậy, những người trong gia tộc Phạm Lễ không bị binh lính của Đế Giang giết thì cũng bị đám dân thường hạ sát.

Chỉ có một số ít trốn đi mới may mắn giữ được mạng nhỏ.

Gia tộc bị hủy, gia tài vạn quan không rõ tung tích, dù là người phục sinh như Phạm Lễ cũng không thể chịu nổi cú sốc này.

"Binh sĩ ở Hồ Thành và Huề Lý nghe lệnh, rút khỏi thành trì, trở về bên trong biên giới, toàn lực tiêu diệt địch quân." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tức đến điên người.

Ở Hồ Thành và Huề Lý, bề ngoài chỉ có hơn một vạn binh sĩ trấn thủ, nhưng thực tế hai thành cộng lại có đến mười vạn đại quân, là món quà lớn chuẩn bị cho Đế Giang.

Ai ngờ Đế Giang hoàn toàn không thèm ngó ngàng đến hai thành đó, ngược lại còn khiến cả Việt quốc gà bay chó sủa.

Sở dĩ Tôn Vũ liên tiếp thất bại khi đối mặt với quân Ngô, một mặt là vì quân Ngô quả thực lợi hại phi thường.

Chương 373

Mặt khác, mười vạn đại quân tinh nhuệ nhất đều đang mai phục trong lãnh thổ nước Ngô, nhưng Đế Giang hoàn toàn không mắc bẫy, không thể đợi thêm được nữa.

Lúc này, biện pháp duy nhất là điều động quân đội về vây quét.

Còn về việc tiến quân đến Cô Tô, đó là một ý tưởng tồi, hiện tại binh lính các thành của nước Ngô đều đang không ngừng tăng viện cho Cô Tô, rủi ro quá lớn.

Lần giao tranh đầu tiên thua thảm, nhưng chiến tranh chưa kết thúc, vẫn còn cơ hội.

"Tôn Vũ, không cần phải tiếc nuối làm gì, sau lần này e rằng ta sẽ không tiếp tục như vậy nữa, mười vạn đại quân, chậc chậc, kế hoạch không tồi." Ngũ Tử Tư gặp lại Tôn Vũ, liền phá lên cười ha hả.

Khi nghe tin mười vạn đại quân tập kết từ hai quận của nước Ngô rồi rút về, y cũng giật mình một phen.

Ngoan ngoãn thật, Việt quốc rất lợi hại, chỉ tiếc là đụng phải một tên yêu nghiệt như Đế Giang.

Mãi gần đây y mới biết, Đại vương thực ra cũng đã lén lút đến Việt quốc, gây ra một chuyện động trời.

"Ngô vương quả thực lợi hại, nhưng ngươi nghĩ có thể dễ dàng rời khỏi Việt quốc như vậy sao?" Tôn Vũ nhìn về phía Ngũ Tử Tư, y biết hôm nay chắc chắn lại là một trận bại, binh lính cấp thành thủ khi đối mặt với tinh nhuệ của nước Ngô thì quá yếu ớt.

"Được rồi, không nói nhảm nữa, toàn quân nghe lệnh, xung kích!" Ngũ Tử Tư gầm lên một tiếng, một trận đại chiến lại nổ ra trên chiến

trường rộng lớn.

“Tất cả mọi người, dù chết cũng phải chết trên chiến trường, ai dám đào tẩu, tru di cửu tộc!” Tôn Vũ lạnh lùng nói, đây là điều duy nhất y có thể làm lúc này.

Bị uy hiếp khủng khiếp như vậy, binh lính lập tức điên cuồng, đợt xung kích đầu tiên suýt chút nữa đã bị chặn lại, nhưng giữa quân tinh nhuệ và quân thành thủ có một khoảng cách khổng lồ.

Mọi thứ, đối phương không thể nào vượt qua.

Theo đà xung kích của ngày càng nhiều binh sĩ nước Ngô, ưu thế tiếp tục được mở rộng, trận chiến sẽ sớm kết thúc.

“Liêm Pha, theo lệnh của Đại vương, bộ binh sẽ do ngài đưa về, ta tiếp tục dẫn kỵ binh tác chiến trong lãnh thổ Việt quốc, ngài phải cẩn thận đấy.” Ngũ Tử Tư nhìn trận chiến trước mắt, trong mắt lại thoáng một tia lo lắng.

Bây giờ đối phương cuối cùng cũng đã lật bài ngửa, vậy thì thời khắc gian nan nhất sắp đến rồi.

“Yên tâm đi, dù có mười vạn người thì đã sao, ngược lại là ngài, chỉ mang theo hơn hai nghìn thiết kỵ, đường phía trước nguy hiểm lắm đấy.” Liêm Pha cũng lo lắng nói.

Theo lệnh của Đế Giang, hơn hai vạn quân sẽ lại chia ra, Ngũ Tử Tư mang kỵ binh tiếp tục tung hoành ở Việt quốc, còn Liêm Pha sẽ mang bộ binh trở về.

Đồng thời, Đế Giang cũng sẽ mang binh mã hội quân với Ngũ Tử Tư, sau đó mới quay lại nước Ngô.

Mọi sắp xếp đều vô cùng hợp lý, hai vị tướng quân cũng không có ý kiến.

Chắc chắn không thể đi cùng nhau, dù sao cũng đang ở trên địa bàn của người ta, bộ binh quá làm chậm tốc độ, không bằng để kỵ binh tiếp tục quấy nhiễu, làm loạn bước tiến của đối phương.

Còn Đế Giang, y sẽ là viện binh cuối cùng, chi viện cho Ngũ Tử Tư.

Ba lộ đại quân cứ thế hình thành, và cũng nhanh chóng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn biết được.

Trong đại điện, bao gồm cả Phạm Lễ và những người khác, Việt vương đã mở một cuộc họp tác chiến toàn thể.

"Từ tình hình hiện tại, bọn chúng đã chia thành ba đội." Tôn Vũ chỉ vào tấm bản đồ khổng lồ nói.

"Quân của Ngô vương, không thể xác định được vị trí cụ thể sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Phạm Lễ.

Hiện tại Phạm Lễ được giao nhiệm vụ chuyên tìm kiếm vị trí của quân đội Đế Giang, nhưng đến giờ vẫn chưa có kết quả gì đáng kể.

Trước đó có tìm thấy một thôn trang nhỏ rất nguyên thủy, đúng là Đế Giang đã đến đó, nhưng không bao giờ quay lại nữa.

"Tôn Vũ, theo ngươi thấy, chúng ta nên làm thế nào đây." Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút thất vọng nhìn Phạm Lễ, tên này càng ngày càng không khiến y hài lòng.

"Theo thần thấy, chúng ta nên tập trung binh lực chủ yếu vào Liêm Pha là tốt nhất." Tôn Vũ suy nghĩ một chút rồi nói.

"Ồ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ra hiệu cho y giải thích quan điểm của mình.

"Tình hình hiện tại, chúng ta không biết vị trí của Ngô vương, Ngũ Tử Tư lại dẫn thiết kỵ nước Ngô, đi nhanh như gió, chỉ có Liêm Pha,

không những vừa rời khỏi nước Ngô, mà còn là bộ binh, tốc độ chậm." Tôn Vũ vội vàng giải thích.

"Tốt, bản vương rất hài lòng." Nguyên Thủy Thiên Tôn cười, lý lẽ của Tôn Vũ có căn có cứ, rất thuyết phục.

"Đa tạ Đại vương yêu mến." Tôn Vũ cũng cười nói.

"Vậy từ bây giờ, ngươi là Đại tướng quân của bản vương, Phạm Lễ, ngươi hãy phụ tá Tôn Vũ một thời gian đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Đại vương, thần..." Phạm Lễ ngây người, hoàn toàn không ngờ chức vị Đại tướng quân lại mất đi như vậy.

Phải biết rằng, y vì Việt quốc có thể nói là cúc cung tận tụy.

"Cứ quyết định vậy đi, đợi sau chiến sự, bản vương sẽ phong ngươi làm Tể tướng." Nguyên Thủy Thiên Tôn liền tung ra mồi nhử.

"Đa tạ Đại vương." Phạm Lễ vội vàng quỳ xuống, Tể tướng, đó là nhân vật có thực quyền.

Một người dưới, vạn người trên.

"E rằng, ngươi không đợi được đến ngày ngồi lên ghế Tể tướng đâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm hừ lạnh trong lòng, nhưng trên mặt không hề có chút biểu cảm nào.

Cùng với việc xác lập phương châm chiến sự, cả Việt quốc đều hành động.

Mục tiêu của họ chính là Liêm Pha đang trên đường trở về.

Hai vạn binh sĩ tinh nhuệ nước Ngô, cộng thêm một Liêm Pha, nếu thực sự có thể bắt được, cục diện chiến tranh sẽ bị đảo ngược trong nháy mắt.

Đương nhiên, đó là sau khi hoàn thành nhiệm vụ, muốn thắng lợi,

không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Giống như không ai dám xem thường sát thần Ngũ Tử Tư, cũng không ai dám xem thường Liêm Pha.

Quyết sách của Tôn Vũ rất khoa học, cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là, họ sắp gặp phải một chuyện vô cùng, vô cùng khó xử.

"Bẩm Đại vương, chúng thần đã phát hiện hành tung của Ngô vương và quân đội của y." Một tin tức khiến Tôn Vũ vừa mới rời đi được một ngày, vừa ra lệnh cho quân đội, lại bị gọi về chủ trì cuộc họp tác chiến.

"Tôn Vũ, chúng ta phải thay đổi chiến lược rồi, Ngô vương Phù Sai, nếu có thể bắt được, thì phải bắt bằng mọi giá." Vừa vào trong vương cung, Việt vương đã nói thẳng.

Nghe vậy, Tôn Vũ biết quyết sách của mình chắc chắn phải thay đổi.

"Nhưng Đại vương, mệnh lệnh của chúng ta vừa mới ban hành..." Tôn Vũ nhíu mày nói, không phải không muốn đổi, chỉ là hiện tại thông tin liên lạc rất kém phát triển, tự ý thay đổi quân lệnh sẽ rất phiền phức, có thể khiến quân đội hỗn loạn.

"Vậy thì đổi, lần này Đế Giang chỉ mang theo một vạn quân, chắc chắn không chạy thoát được, truyền quân lệnh của ta, bao vây về phía vị trí của Đế Giang." Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp ra lệnh, y cũng biết Đế Giang vô cùng quỷ kế đa đoan, nhưng dù sao đi nữa, một vạn quân đó không thể bay đi được, cũng có nghĩa là dù cá nhân có lợi hại đến đâu cũng vô dụng.

"Đại vương anh minh." Tôn Vũ bất đắc dĩ nói một câu với Nguyên Thủy Thiên Tôn, y cũng không còn cách nào khác, chuyện này luôn cảm thấy có gì đó quỷ dị.

Nhưng lời của Đại vương cũng không sai, lần này đúng là một cơ hội rất tốt.

Chương 374

Cùng với mệnh lệnh được ban hành lần nữa, toàn bộ quân đội Việt quốc bắt đầu điều động trên quy mô lớn.

Về phía Đế Giang, cũng đã có một vài thay đổi lặng lẽ.

"Đại vương, quả nhiên như ngài dự liệu, quân đội đối phương đều đã bị thu hút, chúng ta có thể tiến hành kế hoạch tiếp theo." Lúc này trong doanh trại của Đế Giang, chính là Ngũ Tử Tư và Liêm Pha.

Nếu để Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ kinh ngạc vạn phần, hai vị đại tướng không phải đang ở trong quân đội của mình sao, sao lại xuất hiện ở đây?

"Ừm, bên kia đều đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi chứ, lần này, ta muốn chơi một vố lớn." Đế Giang cười, đừng nhìn bên này chỉ có quy mô một vạn người, nhưng đó đều là binh sĩ tinh nhuệ.

"Đại vương cứ yên tâm, thiết kỵ đã lượn lờ ở gần đây rồi, còn binh sĩ dưới trướng của Liêm Pha tướng quân cũng sẽ trở về với tốc độ nhanh nhất." Ngũ Tử Tư khẳng định.

"Chỉ là Đại vương, binh mã đối phương có đến hơn mười vạn, thậm chí là hai mươi vạn người, bên chúng ta có phải hơi ít không." Liêm Pha có chút lo lắng nói, kế hoạch của Đại vương không có vấn đề, nhưng chênh lệch quân số cũng quá lớn rồi.

"Cho nên tiếp theo chúng ta không thể đợi hai mươi vạn người đó hợp vây được." Trên mặt Đế Giang hiện lên một nụ cười lạnh, y vung tay về phía trước, binh sĩ lập tức tiếp tục tiến lên.

Không khí đại chiến bao trùm, trong quân trận tràn ngập sát khí.

Ba ngày sau, quân đội hai bên cuối cùng cũng có lần tiếp xúc đầu

tiên.

Phía Đế Giang có ba nghìn thiết kỵ, cộng thêm một vạn binh sĩ tinh nhuệ, quân trận nghiêm chỉnh, sát khí bừng bừng, còn đối phương thì rõ ràng kém hơn, nhưng về số lượng lại hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Bên này chỉ có hơn một vạn ba nghìn người, đối phương có đến hơn năm vạn người.

Là quân biên phòng của Việt quốc, sức chiến đấu thực ra cũng không tệ.

"Không ngờ, ta bị lừa một vố rồi, nhưng ngươi cũng quá xem thường thực lực của ta rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn cưỡi trên ngựa, khi nhìn thấy Đế Giang, Ngũ Tử Tư, và cả lão tướng Liêm Pha, y liền hiểu ra, mình đúng là bị lừa một vố.

"Ta không có thời gian lằng nhằng với ngươi, kỵ binh nghe lệnh!" Đế Giang hừ lạnh một tiếng, lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn này, hắn càng kéo dài thời gian thì tỷ lệ thắng càng lớn.

"Kết trận!" Tôn Vũ cũng hét lớn, kỵ binh của Đế Giang quá đáng sợ, y cũng có bóng ma tâm lý lớn.

"Bắn!" Khi nhìn thấy vô số trường mâu nhắm vào mình, bộ binh lập tức nhanh chóng chạy lên phía trước, giương cung lắp tên, vạn tiễn cùng bắn.

"Không thể nào!" Sắc mặt Tôn Vũ nháy mắt trắng bệch.

"Không nên như vậy, cung tiễn của bọn chúng sao có thể bắn xa hơn của chúng ta nhiều như vậy." Khi nhìn thấy cơn mưa tên bay đầy trời, ngay cả Tôn Vũ cũng kinh ngạc ngây người.

Cung tiễn của Việt quốc, xa nhất cũng chỉ khoảng một trăm bước, tương đương với khoảng cách cung tiễn của các nước khác, nhưng,

của Ngô quốc, ít nhất cũng phải một trăm năm mươi bước.

"A!" "Cứu mạng!" Đợt mưa tên đầu tiên khiến binh lính cầm trường qua phía trước chịu đủ khổ sở, họ cũng không ngờ tên của đối phương có thể bắn xa như vậy.

Trong chốc lát, vô số binh sĩ ngã xuống như lúa bị cắt.

"Hừ, không có chút thủ đoạn nào, ta lại dễ dàng lấy thân mạo hiểm sao?" Đế Giang phá lên cười nói.

"Xông lên, tất cả xông lên cho ta, ta không tin, hơn một vạn người mà có thể chặn được năm vạn đại quân của ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức muốn hộc máu, mất mặt, thực sự quá mất mặt.

"Khốn kiếp, chịu chết đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên xông lên.

Ngũ Tử Tư bên cạnh Đế Giang lập tức muốn xông tới.

"Ngươi không phải đối thủ của y, cùng Liêm Pha tướng quân chỉ huy tốt binh sĩ đi, ta đi gặp y." Đế Giang cười lạnh một tiếng, rồi cũng xông lên.

Mưa tên đầy trời bay lượn bên cạnh hai người, nhưng đối với họ, hoàn toàn không thể gây ra thương tổn. 'Ầm' Hỏa long và linh khí màu trắng tinh khiết trực tiếp va chạm vào nhau, cả trời đất đều rung chuyển.

"Lão già này, bây giờ càng ngày càng lợi hại." Đế Giang nhíu mày, cảm thấy tốc độ tu luyện của Nguyên Thủy Thiên Tôn nhanh một cách khác thường, thậm chí có chút kỳ quái.

"Đế Giang, chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao, lại đây nào." Nguyên Thủy Thiên Tôn ngông cuồng cười nói.

Y có vốn liếng để làm vậy, bởi vì y đã nắm giữ được pháp môn tu

luyện duy nhất trên thế gian này.

Không sai, tất cả người phục sinh, không chỉ có thể được tăng cường, mà thực ra còn có thể tu luyện, chỉ là chuyện này, về cơ bản không ai biết.

Ngay cả Đế Giang, bây giờ cũng hoàn toàn không biết.

"Hừ, cứ đắc ý đi, trong lúc đắc ý, hãy nhìn kỹ binh sĩ của ngươi đi." Trên mặt Đế Giang cũng hiện lên một nụ cười lạnh, trong cuộc chiến kéo dài mấy trăm năm giữa họ, Nguyên Thủy Thiên Tôn chiếm được một chút ưu thế.

Nhưng ưu thế này không lớn, ít nhất, y có thể chống đỡ được.

Nhưng cuộc chiến bên dưới thì hoàn toàn khác.

Sau những đợt bắn tên điên cuồng của binh sĩ dưới trướng Đế Giang, từng mảng binh sĩ ngã xuống, những người xông lên được cũng bị kỵ binh qua lại thu gặt, cả chiến trường, binh sĩ của Đế Giang tuy thua kém rất nhiều về số lượng, nhưng thực tế lại là bên chiếm ưu thế.

"Phạm Lễ, đi chặn Ngũ Tử Tư lại." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhìn thấy cảnh tượng bên dưới, đột nhiên hét lớn.

"Vâng, Đại vương." Trong đám đông, Phạm Lễ mặc áo giáp giống hệt binh sĩ đột nhiên đứng ra lớn tiếng đáp.

"Không ngờ, ngươi cũng chơi một chiêu, đáng tiếc, kế hoạch dường như không thành công." Đế Giang phá lên cười ha hả, tên này phục kích, đúng là cũng không phải dạng vừa.

"Hừ, thất bại thì đã sao, cuối cùng ngươi cũng không thoát được đâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn bị lời của Đế Giang chọc tức muốn chết, một chút lợi thế cũng không chiếm được từ tay y, bây giờ y sắp tự kỷ đến nơi rồi.

“Nhóc con, để lão phu thử sức ngươi.” Liêm Pha đứng ra, ngạo nghễ nói với Phạm Lễ.

“Chịu chết đi.” Phạm Lễ đầy tức giận, gia tộc của y đều bị Đế Giang hủy diệt, bây giờ y đã rơi vào trạng thái cuồng bạo. ‘Keng’ Hai món vũ khí nhanh chóng va chạm vào nhau, Liêm Pha không có chút cảm giác gì, còn Phạm Lễ thì liên tục lùi lại mấy bước.

Về sức mạnh, y kém xa Liêm Pha.

“Lại đây.” Liêm Pha ngoắc ngoắc ngón tay với Phạm Lễ, trên mặt hiện lên vẻ khinh miệt.

“Ta phải giết các ngươi, lũ khốn!” Phạm Lễ tức hộc máu, gầm lên rồi lại xông tới.

Trận chiến diễn ra kịch liệt, khắp nơi đều là tiếng hò giết, khắp nơi đều có sinh mệnh binh sĩ đang biến mất.

Cũng không biết đã đánh bao lâu, Đế Giang cũng có chút chật vật, Phạm Lễ còn thảm hơn, bị Liêm Pha hoàn toàn áp đảo.

“Đại vương, chúng ta rút lui đi.” Cuối cùng Tôn Vũ thật sự không thể nhìn nổi nữa, đây hoàn toàn không phải đánh trận, mà là đi nộp mạng.

Binh sĩ của y hoàn toàn bị đối phương thu gặt, xa có cung tiễn, gần có binh sĩ tinh nhuệ chặn đường, lại còn có kỵ binh qua lại thu gặt, quá thảm rồi.

“A a a, tức chết bản vương!” Nguyên Thủy Thiên Tôn càng đánh càng sốt ruột, ngay cả y cũng nhìn ra được, phe mình ngay cả khí thế cũng không có, hoàn toàn bị đối phương áp đảo.

“Rút!” Cuối cùng, y không cam lòng hét lên một tiếng.

Không còn cách nào khác, không làm vậy cũng không được, đánh

tiếp nữa, binh sĩ có lẽ sẽ tan rã hết.

Chương 375

"Đừng truy đuổi." Rất nhanh, sau khi trả một cái giá thảm trọng, Tôn Vũ cuối cùng cũng rút được binh sĩ ra và chạy trối chết.

"Lúc này trời đã tối rồi, nếu truy kích, e rằng sẽ có phiền phức lớn." Ngũ Tử Tư suy nghĩ một chút, nói với Đế Giang vừa đáp xuống.

"Ngươi nói không sai, cứ vậy đi, tổn thất của chúng ta cũng rất lớn, đừng truy đuổi nữa." Một trận đại thắng khiến toàn bộ binh sĩ nước Ngô sôi sục, tất cả đều hoan hô, nhìn thi thể quân Việt khắp nơi trên mặt đất.

Tâm trạng của Đế Giang cũng không tệ, dù sao cũng đã thắng lợi, nhưng trong mắt y lại có một tia lo lắng, y ngày càng chắc chắn rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn có một pháp môn tu hành rất bí mật.

Kể từ sau khi luân hồi, y cũng giống như những người khác, không thể tiếp tục chủ động tu hành, chỉ có thể bị động dựa vào linh khí để khôi phục tu vi.

Nhưng tốc độ như vậy quá chậm, phải tìm cách nào đó để có được phương thức tu hành của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trước đây y cứ nghĩ mọi người đều giống mình, nhưng bây giờ tốc độ tiến giai của Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng nhanh hơn y rất nhiều, điều này không hợp lý.

"Đại vương, hay là chúng ta liên hợp với các nước chư hầu khác, ép Nguyên Thủy Thiên Tôn giao ra pháp môn tu luyện, ngài thấy thế nào?" Ban đêm, trong đại trướng, ba người tiếp tục bàn bạc.

Thực ra trong trận chiến ban ngày, họ cũng đã phát hiện ra sự

khủng khiếp của Việt vương, e rằng ngoài Đại vương ra, ít ai có thể chống lại được công kích của y.

Liêm Pha suy nghĩ một chút rồi nói thẳng.

"Là một ý kiến không tồi." Đế Giang cũng cười, những vị danh tướng truyền kỳ này, không ai là kẻ bất tài.

"Thần cũng cảm thấy ý kiến của Liêm Pha tướng quân không tồi, chỉ là, nếu làm vậy, e rằng chuyện này sẽ bị công khai." Ngũ Tử Tư có chút lo lắng nói, cách tốt nhất là lén lút có được nó, như vậy mới có thể tạo dựng ưu thế.

Một khi công khai, không ai biết được hậu quả cuối cùng sẽ ra sao.

"Không sao." Đế Giang cười, cảm thấy trong cõi u minh, có gì đó đang thôi thúc y làm vậy.

Chỉ có như vậy, thế giới này mới trở nên đặc sắc.

"Nếu Đại vương đã đồng ý, vậy thần lập tức truyền tin cho Thương Ưởng." Ngũ Tử Tư cũng là người quyết đoán, y biết Thương Ưởng nhất định có thể làm tốt hơn mình.

Ngay cả một người kiêu ngạo như y cũng phải thừa nhận, về mặt nội chính, Thương Ưởng lợi hại hơn y rất nhiều.

"Ừm, chuyện đó cứ vậy đi, tiếp theo, là lúc chúng ta xem kịch hay." Đế Giang cười. ...

Nước Ngô, phủ đệ của Thương Ưởng, Thương Ưởng bận rộn cả một ngày vừa về đến nhà, chuẩn bị cùng hai mỹ nhân trong nhà thư giãn, chưa được bao lâu thì có tiếng vó ngựa truyền đến.

"Phu quân, sao vậy?" Hai mỹ nhân thấy Thương Ưởng đứng thẳng dậy, liền tò mò hỏi.

“Nhất định là tin tức của Đại vương, có đại sự rồi.” Ánh mắt Thương Ưởng ngưng lại, nói thẳng.

Bây giờ Thương Ưởng có thể nói là tràn đầy nhiệt huyết, trong nhà có mỹ nhân, bên ngoài có quân chủ coi trọng, hoàn toàn là điều mà một thần tử mơ ước.

“Thương Ưởng đại nhân, Đại vương cho ngựa nhanh truyền tin.” Kỵ binh vội vã xuống ngựa, đưa cho y một thẻ tre.

“Vất vả cho ngươi rồi, người đâu, mang chút thức ăn lên.” Thương Ưởng lập tức phân phó.

“Đa tạ đại nhân.” Binh sĩ đó lập tức cảm tạ.

Thương Ưởng, người được Đại vương mang về từ nước Vệ, ban đầu mọi người đều nghĩ không có gì đặc biệt, lại không phải người phục sinh.

Nhưng nhanh chóng khiến mọi người kinh ngạc, vừa làm đại phu, bây giờ lại được giao cả nội chính trong triều, khiến vô số người kinh ngạc không thôi.

Càng khiến người ta kinh ngạc hơn, y quả thực là một thiên tài.

Chỉ trong thời gian ngắn, đã khiến cả nước Ngô tràn đầy sức sống.

Đến nỗi nghe nói Vệ vương vì chuyện này mà suýt chút nữa tức chết, còn trước mặt đại thần thẳng thắn hối hận vì không trọng dụng Thương Ưởng.

Nhanh chóng, Thương Ưởng đọc xong thẻ tre từ tiền tuyến gửi về, lúc này đã là nửa đêm.

Y không chần chừ, lập tức triệu tập tất cả đại thần, mỗi người phân phát nhiệm vụ khác nhau, bắt buộc phải hoàn thành, ai không được, cút đi.

“Nghe nói chưa, Việt vương Câu Tiễn đã phát hiện ra phương pháp tu hành của người phục sinh, bây giờ thực lực đại tăng, ngay cả Ngô vương cũng phải tiếp tục điều động viện quân.” “Đúng vậy, Việt vương quá hung tàn, nếu không phải binh sĩ nước Ngô anh dũng vô cùng, e là tiêu rồi.” “Nếu vậy, Ngô vương cũng thật khủng khiếp, không có pháp môn tu luyện đó mà cũng có thể chặn được cuộc tấn công của Việt vương.” “Chứ còn gì nữa, Ngô vương lợi hại là điều ai cũng công nhận, nhưng ai biết được có thể chống đỡ được bao lâu.” ...

Sáng sớm hôm sau, cả thành Cô Tô lời đồn bay tứ tung, đâu đâu cũng bàn tán chuyện chiến tranh Ngô - Việt.

Buổi chiều, Thương Ưởng ra lệnh cho tất cả mọi người, ai còn dám thảo luận chuyện này, lập tức chém đầu.

Nhưng ai cũng biết, miệng lưỡi thế gian không thể ngăn được.

Nhất là những sứ tiết các nước đang đóng tại thành Cô Tô.

Vừa nghe tin này, giống như được tiêm máu gà, vội vàng truyền tin tức về nước.

Đại quân thành Cô Tô xuất động không thể lừa người được, nếu không có tình huống khẩn cấp, Đế Giang lại điều động viện binh làm gì, đó là chuyện không thể nào.

Trong thời gian ngắn, tin tức này đã truyền ra khỏi thành Cô Tô, bay ngày càng xa.

Dù sao, hiện tại chủ đề nóng nhất chính là những người linh khí hồi phục đó, bây giờ, có phương pháp tu luyện xuất hiện, bất kỳ vị vua nào cũng sẽ không ngồi yên quan sát.

Huống chi, bây giờ người phục sinh ngày càng nhiều, trong đó có một số người hoàn toàn không thể tăng trưởng thực lực.

Ví dụ như những người như Tuyên Khương, họ càng quan tâm đến pháp môn tu luyện hơn.

Khi Đế Giang nghênh đón sứ tiết nước Sở trong đại trướng, y đã cười.

Tên Thương Ưởng đó quả thực lợi hại phi thường, trong thời gian ngắn như vậy đã khuấy động cả phong vũ đại lục.

"Đại vương, tại hạ là sứ thần nước Sở, lần này đến bái kiến, cũng là phụng mệnh Đại vương của tại hạ." Một người đàn ông có tướng mạo không tệ bước vào, rất khiêm tốn nói với Đế Giang.

"Vì pháp môn tu luyện mà đến?" Đế Giang ngồi ở vị trí chủ tọa, cười khẩy một tiếng.

"Đại vương anh minh." Người đó sững sờ, rồi nói với Đế Giang.

"Nếu như, ta căn bản không có chuyện như vậy, ngươi có tin không?" Đế Giang tiếp tục cười nói.

"..." Sứ thần đó ngẩn người.

Lời của Đế Giang khiến sứ thần cũng không biết phải nói gì.

Hiện tại mọi thứ chỉ là lời đồn, số người hoài nghi có thể chiếm đa số.

Có người còn trực tiếp cho rằng Ngô vương thất lợi, nên mới dùng chiêu này.

Tóm lại, các loại quan điểm đều có.

Chương 376

"Xin Đại vương cho biết, Đại vương của tại hạ tất sẽ cảm kích vô cùng." Sứ thần nước Sở vội vàng nói.

"Cứ trực tiếp đi hỏi Việt vương là biết rồi, hoặc là, nếu không tin, cũng có thể hợp tác với ta." Đế Giang cười, không nói tiếp, nhưng sự việc đã rõ ràng.

"Tạ Đại vương cho biết." Sứ thần cũng là người thông minh, tự nhiên hiểu ý của Đế Giang, và vội vàng cho người phi ngựa nhanh về báo cáo cho Sở vương.

Không chỉ vậy, nhanh chóng Đại Việt, Ngụy quốc, Triệu quốc, một loạt các cường quốc, đều đến bái kiến.

Đế Giang đều trả lời theo cách tương tự, và họ cũng đều hiểu ý của y. ...

"Khốn kiếp, dám nói ta có pháp môn tu luyện, còn công bố cho thiên hạ biết." Sau thất bại lần trước, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hoàn toàn giao quyền chỉ huy cho Tôn Vũ, dù sao, người chuyên nghiệp vẫn lợi hại hơn, bây giờ mắt thấy đã chuẩn bị được mười vạn đại quân.

Hoàn toàn có thể tiếp tục đối đầu với Đế Giang một phen, thì lại có chuyện phiền phức đến.

Từng sứ thần của các quốc gia đến, đều hỏi về pháp môn tu luyện, không chỉ vậy, còn có người phục sinh cũng hỏi.

Đến nỗi bị quấy rầy một thời gian dài, không thể xuất binh được.

"Đại vương, sự việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể công khai, nước Sở hiện đang tập kết quân đội, nếu tiếp tục kéo dài, e rằng, sự

việc sẽ ngày càng tồi tệ." Tôn Vũ thở dài, thực ra ngay cả y cũng không biết cái gọi là pháp môn tu hành, cũng chính vì vậy, nên mới không có một chút phòng bị nào.

Không ngờ, vừa mới đánh một trận với Ngô vương, đã bị lộ ra ngay lập tức.

Trong lòng y thực ra cũng có chút bất mãn, chỉ là, bây giờ nói những điều này, đã quá muộn rồi.

"Tức chết bản vương!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tiện tay ném một chiếc cốc sừng bò xuống đất, mặt đầy phẫn nộ, nhưng hoàn toàn không thể phát tiết.

"Đại vương, pháp môn tu luyện, rốt cuộc là gì?" Tôn Vũ đột nhiên tò mò hỏi.

Không chỉ y, Phạm Lễ bên cạnh cũng một mặt mong chờ.

"Ai, thực ra ta không nói, nhanh thôi, các ngươi cũng sẽ biết, trên thực tế, cũng không có pháp môn tu luyện nào cả." Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài thườn thượt nói.

"Cũng không cần kinh ngạc, thực ra, cũng rất đơn giản, đó là linh thảo, chỉ có linh thảo mới có thể nâng cao tu vi của người phục sinh chúng ta." Đến lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không giấu giếm nữa, y biết rõ, theo thực lực của đám người kia ngày càng cao, việc phát hiện ra linh thảo chỉ là chuyện sớm muộn.

Sở dĩ y là người đầu tiên phát hiện.

Ngoài việc liên quan đến thực lực, còn liên quan đến vị trí địa lý.

Việt quốc, cũng nằm ở vùng Giang Chiết.

Khác với hiện tại, người ở thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc không nhiều, dù sao cũng quá nhiều sông nước, núi cao rừng rậm, mãnh thú,

chướng khí, và các loại điều kiện sinh hoạt khó khăn.

Dân số ở đây thấp hơn nhiều so với khu vực đồng bằng.

Cũng chính vì vậy, linh thảo ở Việt quốc là nhiều nhất.

"Trước đây Đại vương nam hạ chinh phạt, nguyên nhân là vì điều này." Tôn Vũ lập tức hiểu ra, trước đây Ngô vương bắc thượng, Việt vương nam hạ, y rất không hiểu.

Nhưng bây giờ, cuối cùng cũng đã biết nguyên nhân.

"Đi nói cho sứ giả các nước, một tháng sau, Hội Kê chi minh, ta sẽ chiêu cáo thiên hạ." Nguyên Thủy Thiên Tôn suy nghĩ một chút rồi nói.

"Vâng." Tôn Vũ lập tức đáp ứng, nhưng rồi lại hỏi.

"Đại vương, vậy bên Ngô vương chúng ta..." "Tiếp tục tiến công, Hội Kê chi minh lần này sẽ không có chỗ cho Ngô vương." Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, tên kia lừa y một vố, y cũng không phải dễ chọc.

"Vâng." Tôn Vũ lại đáp ứng một lần nữa, rồi đi ra ngoài.

Phạm Lễ bên cạnh cũng đi theo ra, chỉ là tâm trạng của y rất không tốt, rõ ràng, Việt vương không còn trọng dụng y nữa.

Sự xuất hiện của Tôn Vũ khiến vị trí của Phạm Lễ ngày càng tệ đi.

Rất nhanh, sứ tiết các nước đều nhận được tin tức giống nhau.

"Một tháng sau, Việt vương sẽ ở Hội Kê tuyên bố phương pháp nâng cao thực lực của người phục sinh, nhưng, không có chỗ cho Ngô vương, bao gồm cả đồng minh của Ngô vương là Tề quốc và Triệu quốc." Một câu nói khiến cả thế giới sôi sục, đồng thời, cũng khiến phe của Đế Giang gặp phiền phức.

Không quá mấy ngày, Triệu quốc và Ngô quốc giải trừ minh ước, nhanh chóng, Tề quốc cũng giải trừ minh ước như Triệu quốc.

Cùng lúc đó, quân Việt đã tập kết xong, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Đế Giang.

"Ngô vương, không kinh ngạc chứ, bản vương đã dễ dàng phá vỡ liên minh của ngươi." Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút đắc ý, đứng trước trận, phá lên cười ha hả.

"Xì, mấy trò vặt vãnh đó, thôi đi, đừng đắc ý quá sớm, có những chuyện ngươi không thể khống chế được đâu." Đế Giang thản nhiên nói, nói thật, nước cờ này của Nguyên Thủy Thiên Tôn rất lợi hại, rất có sức nặng.

Trong tay có một lá bài lớn như vậy, đúng là có thể khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn kiêu ngạo một thời gian dài.

Nhưng nếu thật sự nghĩ rằng những người khác đều là kẻ ngốc, thì có chút bành trướng rồi.

Đế Giang cũng không chuẩn bị gì, nhưng y biết rõ, dự tính và kết quả của một số việc hoàn toàn không giống nhau.

"Đầu hàng đi, người của ngươi đã bị ta vây khốn ở đây lâu như vậy, e rằng lương thảo không còn nhiều nữa rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn phá lên cười tiếp tục chế giễu Đế Giang.

Mặc dù đã chịu thiệt, nhưng lần này tuyệt đối sẽ thắng lợi.

Hiện tại y đã tập kết được bảy vạn đại quân, không chỉ vậy, còn có mười vạn đại quân đang trên đường tới đây.

Nếu chỉ có một mình Đế Giang, có lẽ không giữ được, nhưng đừng quên, tinh nhuệ của y đều ở đây cả, nếu y bỏ đi, e rằng cũng sẽ mất hết lòng người.

“Ai, tại sao cứ luôn cho rằng mình không gì là không thể, tự đại như vậy, chưa bị hiện thực vả mặt đủ hay sao?” Đế Giang bất đắc dĩ thở dài nói.

Thật sự nghĩ rằng y ở đây lâu như vậy, là để ngồi chờ chết sao?

Đúng là, một thời gian không có động tĩnh, bề ngoài giống như đang nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng trên thực tế, có thật là như vậy?

“Đừng có cứng miệng, đầu hàng đi, ta sẽ cân nhắc không giết ngươi, nhìn xem phía sau ngươi có bao nhiêu binh sĩ, rồi nhìn lại phía sau ta đi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn vung tay, vô số binh sĩ điên cuồng gầm thét.

Lần này chênh lệch giữa hai bên quá lớn, về cơ bản không còn gì phải hồi hộp nữa.

Cũng chính vì vậy, y mới có thể ngông cuồng như vậy.

“Ngươi nói không sai, phía sau ta đúng là chỉ có bấy nhiêu binh sĩ, ha, ít quá.” Đế Giang mỉm cười nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phía sau y, kỵ binh xếp hàng ở phía trước, phía sau quả thực nhìn không rõ lắm, nhưng đúng là đã chặn quân đội của Đế Giang lại, trinh sát cũng không phát hiện có dấu hiệu người rời đi.

“Ngươi có ý gì?” Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút khó coi, theo sự hiểu biết của y về Đế Giang, tên này chắc sẽ không đơn giản như vậy.

“Không có ý gì, lên ngựa, xuất kích.” Đế Giang ra lệnh.

Chương 377

Lập tức, tất cả bộ binh đều vứt bỏ trang bị, rồi leo lên ngựa.

"Tạm biệt, sau này có thời gian ta sẽ đến làm khách, tiện nói một câu, Phạm Lễ, hợp tác vui vẻ." Nói xong, y vung tay, lập tức hai người một ngựa phi đi, không biết từ lúc nào, ở đây chỉ còn lại hơn sáu nghìn người, những người còn lại đều đã biến mất.

"Không thể nào, đuổi theo, mau đuổi theo." Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức phản ứng lại, Đế Giang thật sự đã lén lút đưa người đi rồi, tuy không biết dùng cách gì, nhưng đúng là đã vận chuyển đi được.

Cũng có nghĩa là, bên này đã có sơ hở.

Trong nháy mắt, vô số binh sĩ Việt quốc lướt qua bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, đặc biệt là kỵ binh đều đã xông ra ngoài.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn không động đậy, y nhìn về phía Phạm Lễ.

Dù sao, trinh sát tuần tra là do Phạm Lễ sắp xếp, một mình Tôn Vũ không thể quản hết mọi việc.

Trong mắt y, đây về cơ bản không phải là nhiệm vụ lớn.

Quân đội xuất động, trinh sát chắc chắn có thể biết được.

Nhưng bây giờ, y không biết gì cả.

"Đại vương đừng nghe Đế Giang ly gián, thần thật sự không biết." Phạm Lễ trực tiếp quỳ xuống đất, y thật sự là, đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, nhưng quỷ mới biết vấn đề xảy ra lúc nào.

"Thôi đi, ta biết hắn đang ly gián Việt quốc chúng ta." Nguyên

Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói, đúng là ai cũng biết là ly gián, nhưng, sự việc đã xảy ra rồi, không phải sao?

Bây giờ đuổi theo, ngoài kỵ binh có thể đuổi kịp, bộ binh không có hy vọng.

Nhưng vấn đề là, kỵ binh dù có đuổi kịp đối phương, cũng không đánh lại được.

Quân có thể đuổi kịp thì đánh không lại, quân có thể đánh lại thì lại không đuổi kịp tốc độ của đối phương.

Khó chịu, quả thực quá khó chịu.

Vừa rồi còn đắc ý vạn phần, nhưng bây giờ sự thật lại một lần nữa vả mặt.

"Cho quân đội rút về hết đi, chuẩn bị cho Hội Kê chi minh một tháng sau, ta không thể tiếp tục tổn thất nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài, rồi nói với Tôn Vũ.

"Đại vương anh minh." Tôn Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm, y thật sự sợ Việt vương tuyên bố tiếp tục truy đuổi, nếu thật sự như vậy, y cũng không biết phải làm sao.

Có lời của Đại vương, Tôn Vũ lập tức triệu tập toàn bộ nhân viên trở về.

Tình hình hiện tại rất khó để chặn được đối phương, có ngựa hỗ trợ, đại quân căn bản không đuổi kịp.

Cho nên cách tốt nhất, cũng là cách bất đắc dĩ nhất.

Đó là để đối phương rời khỏi Việt quốc, đỡ phải tiếp tục làm loạn ở đây.

Tôn Vũ cũng tin rằng, Đế Giang sẽ rời đi, dù sao cũng là vua một nước, không thể nào cứ ở mãi Việt quốc làm loạn được.

Không tìm việc gì khác, với thân phận Ngô vương, chắc chắn có những việc quan trọng hơn.

Sự thật cũng như vậy, Đế Giang nhanh chóng rời khỏi Việt quốc.

Sức mạnh của hai bên, lại một lần nữa trở về cùng một vạch xuất phát.

Ban đầu mọi người đều nghĩ rằng viện binh thành Cô Tô là để chi viện cho Đế Giang, nhưng khi mọi chuyện lắng xuống.

Một đám chư hầu mới bừng tỉnh ngộ.

Mấy vạn đại quân tập kết từ thành Cô Tô, hoàn toàn nhắm vào hai quận bị Việt quốc chiếm đóng, và dễ dàng lấy lại được lãnh thổ.

Khi Đế Giang trở về biên giới phía bắc.

Nước Ngô, đã tập kết hơn mười vạn đại quân ở biên giới.

"Quả nhiên tin tức đó là do Ngô vương cố ý truyền bá cho các chư hầu, Ngô vương, thật sự không thể xem thường." "Không sai, nhưng Đại vương của chúng ta vào lúc này lại kết minh với Ngô quốc, thật sự tốt sao?" Đang chờ đợi bên ngoài đại điện, mấy sứ giả của Đại Việt nhỏ giọng bàn tán, họ đến cầu kiến, nhưng vì Đế Giang vừa mới trở về, nên chưa lập tức triệu kiến.

Đế Giang cũng không phải cố ý phơi nắng họ, hiện tại y đang xử lý một chuyện khiến y vô cùng bất ngờ.

"Tây Thi, ngươi là kẻ phản bội!" Trong nội cung, Trịnh Đán phẫn nộ gào thét với Tây Thi đang đứng đối diện.

Tây Thi thì dường như không nghe thấy, cứ thế nhìn Đế Giang ở bên cạnh.

"Rốt cuộc là chuyện gì." Nhìn Trịnh Đán đang phẫn nộ bên cạnh, Đế Giang đầy thắc mắc.

Thật sự là, y vừa mới về, đã thấy cảnh này.

"Trịnh Đán tỷ tỷ muốn đưa ta về Việt quốc, ta không về nữa." Tây Thi suy nghĩ một chút, thở dài nói, thực ra nàng cũng nhớ Việt quốc, nhưng nàng cũng biết, một khi trở về, sẽ không bao giờ quay lại được nữa.

Cho nên, nàng cũng đã quyết tâm, chắc chắn sẽ không trở về.

"Sau đó, nàng ấy ép buộc đưa ngươi về?" Đế Giang tỏ ra hứng thú, cười nói.

Tây Thi gật đầu đồng ý với phỏng đoán của y.

"Đáng tiếc là, nàng đã quên một chuyện, đó là bây giờ ngươi là người phục sinh, hoàn toàn không phải đối thủ của nàng." Đế Giang cuối cùng cũng phá lên cười, đừng nhìn Tây Thi bây giờ yếu đuối, nhưng thực tế người bình thường hoàn toàn không đánh lại được nàng.

E rằng ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không ngờ Trịnh Đán lại cứng rắn như vậy, đến nỗi bây giờ đã trở thành tù nhân.

"Ta không ngờ, ngay cả ngươi cũng là người phục sinh." Trịnh Đán đầy hận ý nhìn Tây Thi nói.

"Trịnh Đán tỷ tỷ, trước đây ta đã nói rõ, ta sẽ không trở về Việt quốc nữa, hà cớ gì phải khổ sở ép buộc nhau." Tây Thi thở dài thườn thượt, phải biết rằng nàng thật sự không muốn trở mặt với người tỷ muội chơi từ nhỏ đến lớn này, nhưng nàng cũng tuyệt đối sẽ không trở về chịu sự sắp đặt của Việt vương.

"Nhưng gia đình của ngươi, đều ở Việt quốc, ngươi là người đàn bà bất trung bất hiếu." Trịnh Đán thật sự tức giận, thực ra cơn giận của nàng, một phần lớn là vì sự thất bại của mình, và vì Tây Thi cũng là người phục sinh, lại dễ dàng bắt được mình.

“Thật đáng tiếc phải nói cho ngươi một sự thật, gia đình của Tây Thi không ở Việt quốc.” Đế Giang tùy ý nói, ngay lập tức, không khí trong cả căn phòng trở nên ngưng đọng.

“Đại vương...” Sắc mặt Tây Thi trở nên vô cùng khó coi, nàng đã nghĩ đến một hậu quả vô cùng đáng sợ, hậu quả này, thậm chí đôi lúc nàng còn mơ thấy.

Cái giá của sự phản bội, sẽ vô cùng thảm khốc.

“Ha ha, lúc ta đến, gia đình của ngươi đã chết sạch rồi, Đại vương đã sớm tuyên bố tin tức ngươi phản bội rồi.” Trịnh Đán gần như điên cuồng.

Lời vừa nói ra, Tây Thi lảo đảo suýt chút nữa ngất đi.

“Con gái!” Đúng lúc này, một tiếng gọi thân thiết truyền đến.

Bên ngoài, chính là toàn bộ tộc nhân của Tây Thi, tổng cộng hơn mười người, đều dùng ánh mắt kích động nhìn nàng.

“...” Tây Thi ngây người, cứ ngỡ là ảo giác.

Chương 378

Trịnh Đán cũng ngây người, nàng biết rõ, những người trước mặt đúng là gia đình của Tây Thi.

"Ta lần này hưng sư động chúng, chính là để đón họ về nước Ngô, thật may mắn, lúc ta đến, nếu muộn hơn một chút, thì không ổn rồi." Đế Giang mỉm cười.

"Mẫu thân, phụ thân!" Tây Thi hét lên một tiếng, lao vào lòng họ, một đám người khóc thành một đoàn.

Đế Giang nhìn cảnh này, liền cười, đi đến bên cạnh Trịnh Đán, cứ thế từ trên cao nhìn xuống nàng.

"Ta thực ra không rõ tại sao ngươi lại hận ta như vậy, nhưng động đến người phụ nữ của ta, tuyệt đối không thể tha thứ." Đế Giang thản nhiên nhìn nàng nói.

"Muốn giết muốn chém, tùy ngài định đoạt, ta có chết, các ngươi cũng không thắng được đâu, thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về Việt quốc." Trịnh Đán nghiến răng nói, xương cốt cứng rắn, nhưng khi nhìn về phía Tây Thi, không nhịn được lộ ra vẻ hâm mộ.

Nàng biết rõ, điều vướng bận duy nhất của Tây Thi là người thân, nhưng bây giờ tốt rồi, Ngô vương đã tốn bao công sức, điều động vô số đại quân, chỉ để đón gia đình của nàng về.

Chuyện như vậy không có người phụ nữ nào không hâm mộ, còn gia đình của nàng, lúc này đang ở quê nhà trồng trọt.

"Thôi đi, ta biết, Tây Thi sẽ không đồng ý ta giết ngươi, đi đi, ta thực ra cũng không có hứng thú giết ngươi." Đế Giang nhún vai nói với nàng.

“Khi ta bước vào nước Ngô, ta thực ra đã chết rồi.” Đế Giang cuối cùng không chọn giết nàng, vì y cũng biết Trịnh Đán cũng giống mình, từ bên đó đến, coi như một người chết, cũng thật sự không sợ.

Về việc xử lý người phụ nữ này như thế nào, Đế Giang hoàn toàn không quan tâm.

Sau khi nói một câu với Tây Thi, mọi việc phía sau hoàn toàn giao cho nàng.

Đế Giang trực tiếp rời khỏi hậu cung, bây giờ Tây Thi và gia đình mới vừa nhận nhau, nên cho họ một chút không gian riêng tư.

“Chúc mừng Đại vương, hiện tại toàn bộ lãnh thổ đều đã thu hồi, chỉ là, hiện tại chúng ta rất nguy hiểm, theo sự hiểu biết của thần về các nước, rất có thể họ sẽ sớm ra tay với chúng ta.” Trên đại điện, toàn bộ nhân viên cốt cán nhất của nước Ngô, Ngũ Tử Tư, Liêm Pha, và Thương Ưởng đang nói chuyện.

“Phỏng đoán của ngươi có lý, hiện nay Việt vương dựa vào pháp môn tu luyện mà y nắm giữ, đúng là có thể có vốn liếng rất lớn, e rằng lần này, có thể sẽ gian nan.” Đế Giang cũng hiểu chuyện này, nước Ngô dần dần lớn mạnh, đó là điều không ai muốn thấy, cũng chính vì vậy, tất cả mọi người sẽ cho rằng.

Khoảng thời gian này, có lẽ là thời điểm tốt để loại bỏ tên Đế Giang lợi hại này.

“Đại vương, thần cảm thấy chúng ta cần tiếp tục mở rộng đội hình kỵ binh, chỉ là, gần đây Tề quốc đối với ngựa tốt và vật tư trong nước, đều có lệnh cấm rất rõ ràng.” Ngũ Tử Tư vừa mới về, lập tức phát hiện ra vấn đề lớn này.

Trước đây tuy đã khống chế Tề quốc một thời gian, nhưng rõ ràng tên kia có chút bay bổng rồi.

E rằng có ai đó đã cho Tề vương sự tự tin lớn lao mới dám làm vậy.

"Tên đó thấy nước Ngô của ta hiện nay thế đơn lực bạc, nên nhân cơ hội thoát khỏi sự khống chế của ta." Đế Giang lạnh lùng nói, tên Tề vương đó, thật quá không giữ lời.

Ngay cả khi Triệu quốc bội ước, y cũng không thực sự tức giận, nhưng Tề quốc, lần này hoàn toàn là động thổ trên đầu Thái Tuế.

"Hiện tại chúng ta có bao nhiêu binh mã?" Đế Giang hỏi Thương Ưởng.

"Đại vương, sẽ không lại xuất chinh Tề quốc chứ." Ngũ Tử Tư có chút kinh ngạc nói, phải biết rằng, hiện tại Việt quốc gần như đã kiềm chế tuyệt đại đa số binh lực của Ngô quốc, hai bên trên đường biên giới, đều đã đóng quân hơn mười vạn đại quân.

"Không còn nhiều binh lực như vậy nữa sao?" Đế Giang hơi nhíu mày, nước Ngô sau khi trải qua tổn thất lần trước, hiện tại vẫn chưa hồi phục.

Binh lực, quá ít, quá thiếu.

"Vậy ta một mình đi Tề quốc một chuyến, ta đi xem Tề vương, tên đó rốt cuộc có bản lĩnh gì." Đế Giang nói thẳng.

"Đại vương, như vậy cũng quá mạo hiểm rồi." Liêm Pha ở một bên không nhịn được nói, hiện tại y cũng đã phục Đế Giang.

Các vị vua khác đều mong muốn cả ngày lẫn đêm đều hưởng thụ, còn y thì tốt rồi, từ đầu đến giờ, càng mạo hiểm, càng muốn thử.

"Bẩm Đại vương, sứ thần Tề vương cầu kiến." Đang nói, bên ngoài có binh sĩ vào truyền lời.

Đế Giang và mọi người lập tức nhìn nhau, vào lúc này, sứ thần Tề

vương đến, sao lại trùng hợp như vậy?

"Cho sứ thần vào đi." Đế Giang nói.

"Vâng." Binh sĩ đáp ứng, nhanh chóng đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, Đế Giang đã thấy được vị sứ thần được gọi là.

"Ngươi đến rồi." Đế Giang vừa nhìn, mới phát hiện đó là Văn Khương.

Nàng là ái phi của Tề vương, không ngờ lần này lại là sứ thần, Tề vương rốt cuộc đang làm gì.

"Đại vương, nô tỳ lần này phụng mệnh của Tề vương, đến để bồi tội với Đại vương." Văn Khương một thân y phục hoa lệ mỹ miều, cộng thêm bản thân nàng trông rất xinh đẹp, khiến người ta sáng mắt.

"Tề vương có tội gì đâu?" Đế Giang cười, vào lúc này đến bồi tội, không phải quá lạc quan rồi sao.

"Đại vương có điều không biết, Tề vương cũng là bất đắc dĩ, nếu thần không đáp ứng, Triệu quốc và Đại Việt e rằng sẽ sớm liên hợp ra tay với thần." Văn Khương vội vàng nói, nàng cũng biết tâm trạng của Đế Giang lúc này chắc chắn rất tồi tệ.

"Được rồi, nếu đã đến bồi tội, vậy lấy đồ ra cho ta xem đi, ta muốn xem xem, Tề vương rốt cuộc dùng gì để bồi tội." Đế Giang lạnh lùng nói, phải biết rằng, Tề vương bồi tội, chắc chắn sẽ dâng lên đồ tốt, chỉ là, rốt cuộc có thể mang đến thứ gì, có thể khiến Đế Giang không tiếp tục căm ghét.

"Thực không dám giấu, Đại vương, lần này nô tỳ đến, không mang theo thứ gì cả, chỉ mang đến cho Đại vương một tin tức." Văn Khương đột nhiên quyến rũ cười.

"Tiếp tục." Sắc mặt Đế Giang không đổi, trước mặt y giở mấy trò

vặt vãnh này hoàn toàn vô dụng.

"Mấy ngày trước, ở Tề quốc đột nhiên xuất hiện một cái hang động rất kỳ lạ, lúc đầu có người tò mò xuống xem, nhưng tin tức mang về, khiến Đại vương của nô tỳ kinh ngạc không thôi." Văn Khương nhìn Đế Giang thần bí nói.

"Tiếp tục." Mắt Đế Giang híp lại, y biết Tề quốc, có lẽ đã nhặt được bảo vật rồi, tin tức này, đúng là có trọng lượng.

Theo lời của Văn Khương, ở biên giới Tề quốc giáp với Triệu quốc, xuất hiện một động phủ thần bí.

Người thường không thể vào được, dường như có một cánh cửa vô hình chặn lại.

Chỉ có người phục sinh mới có thể vào.

Sở dĩ Tề quốc bằng lòng nói tin tức này cho y, một mặt là để bồi tội, mặt khác là vì người phục sinh duy nhất mà Tề quốc mới chiêu mộ được sau khi xuống đó, hiện tại vẫn chưa ra.

Vốn Tề quốc có Lý Mục, nhưng ai dám để y vào, nhất là sau khi người phục sinh mới chiêu mộ đó biến mất.

Là trụ cột thực sự của Tề quốc, nếu có mệnh hệ gì, thì sự việc sẽ hoàn toàn phiền phức.

Tề quốc thậm chí sẽ nhanh chóng bị chia cắt.

Cũng chính vì vậy, Tề vương mới vội vàng phái Văn Khương chạy đến báo tin cho y.

"Ừm, chuyện này ta biết rồi, nhưng ngươi về nói với Tề vương, chuyện hôm nay ta không hài lòng." Đế Giang lạnh lùng nói, tên Tề vương đó quá không đáng tin, dễ dàng bị Triệu vương câu đi, xem ra, cần phải đổi người khác.

“Vậy nô tỳ cáo từ.” Văn Khương thấy Ngô vương còn không vui như vậy, còn có lời gì hay để nói nữa.

“Văn Khương.” Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng của Đế Giang.

“Đại vương xin cứ nói.” Văn Khương có chút e dè nói.

Chương 379

“Trong Tề quốc, có người nào nghe lời không?” Đế Giang cười nhạt hỏi.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Văn Khương liền thay đổi.

Lời của Ngô vương, quả thực quá lộ liễu.

“Bẩm Đại vương, Tề vương thực ra cũng khó xử...” Văn Khương vội vàng giải thích.

Nhưng Đế Giang trực tiếp ngắt lời nàng.

“Ta bảo ngươi tiến cử một người, nếu không biết, thì thôi vậy.” Đế Giang mỉm cười nói.

“Nếu nô tỳ ra tay, vậy...” Sắc mặt Văn Khương trở nên có chút tái nhợt.

“Ta ủng hộ.” Đế Giang nói xong câu đó, liền phất phất tay ra hiệu nàng có thể rời đi. ...

“Đại vương, chiêu này, quả thực quá cao tay, người phụ nữ Văn Khương đó, không phải người thường.” Lúc này mấy người Đế Giang đang uống rượu, ăn thức ăn, thưởng thức mỹ nữ khiêu vũ.

Đã đến giờ này rồi, không bằng ở đây ăn một bữa.

Thương Ưởng nhớ lại hành động vừa rồi của Đế Giang, không nhịn được tán thưởng.

Y chắc chắn, Tề vương trăm phần trăm sẽ chết.

Sau đó tất cả mọi người đều biết là Ngô vương ra tay, đó cũng là điều Ngô vương muốn.

Lập uy, nói cho mọi người biết, ai dám bội ước, sẽ phải trả giá.

“Về chuyện động phủ, các ngươi thấy thế nào.” Đối với lời tâng bốc của Thương Ưởng, y cũng chỉ cười cười cho qua.

“Đại vương, vi thần nguyện đi một chuyến.” Liêm Pha là người đầu tiên đứng ra.

Y đúng là thông minh, lúc này, mỗi người đều bận rộn việc của mình, chỉ có y, thực ra là tương đối nhàn rỗi.

“Ta cảm thấy, có lẽ ta tự mình đi một chuyến sẽ tốt hơn.” Đế Giang nhíu mày, nhìn mấy người nói.

“Không được, vạn vạn không thể a Đại vương.” Ba người vội vàng phản đối, là một Đại vương, không thể chuyện gì cũng tự mình làm, như vậy thì cần họ làm gì.

“Vậy được rồi, phiền Liêm Pha lão tướng quân đi một chuyến.” Đế Giang suy nghĩ một chút rồi cũng đồng ý, y tin tưởng Liêm Pha, vị lão tướng truyền kỳ này, có dũng có mưu, không có vấn đề gì.

“Đa tạ Đại vương tin tưởng.” Liêm Pha vội vàng nói, lập tức đứng dậy, đi thẳng ra ngoài.

Y cũng biết Đại vương sốt ruột, xuất hiện thứ thần kỳ như vậy, chắc chắn không giấu được lâu.

Cho nên đi sớm một chút sẽ tốt hơn.

Đối với điều này, y cũng không nói gì, sau khi xử lý xong mọi việc, mới mệt mỏi trở về hậu cung.

“Đại vương, để thiếp giúp ngài thư giãn.” Tây Thi cười tươi như hoa vội vàng đi tới, lúc này nàng đã sắp xếp ổn thỏa cho gia đình, cũng đã chờ đợi Đế Giang từ lâu.

“Ừm, gia đình nàng có hài lòng với phủ đệ mới không?” Ở khu vực vàng của thành Cô Tô, Đế Giang đã tìm cho gia đình Tây Thi một

mảnh đất, không chỉ vậy, còn cho gia đình nàng một mảnh ruộng tốt, đương nhiên, nếu không muốn trồng, thì thôi vậy.

"Đa tạ Đại vương ban thưởng, nhất là ruộng tốt, phụ thân thiếp rất vui." Tây Thi vừa xoa bóp vai cho Đế Giang, vừa cười nói, nàng thật sự vui không tả xiết, không ngờ Đế Giang lại chu đáo sắp xếp ruộng tốt cho gia đình mình.

Gia đình nàng bây giờ bắt đầu không lo cơm ăn áo mặc, nhưng thực ra lúc đầu nàng lo lắng gia đình sẽ giống như bị nhốt trong lồng.

Nhưng sau khi nhìn thấy ruộng tốt, tất cả người nhà đều phấn khởi.

Dù sao đối với họ, không có việc gì để làm thật sự sẽ chết người.

"Nếu ta đối tốt với nàng như vậy, vậy thì, không nên báo đáp sao, mỹ nhân của ta." Đế Giang nói xong, trên mặt lập tức hiện lên vẻ tà ác.

Tây Thi lập tức sững sờ, rồi ráng hồng lập tức phủ kín cả khuôn mặt, đương nhiên, nàng tự nhiên hiểu lời của Đế Giang, đồng thời, bây giờ nàng cũng không còn kháng cự nữa.

Dù sao, trái tim của nàng đã hoàn toàn bị Đế Giang chiếm đoạt.

Trong một tháng, Đế Giang đã sống một cuộc sống vô cùng ung dung.

Trong nội cung, có mỹ nhân bầu bạn.

Bên ngoài, thì không ngừng mở rộng quân lực.

Hiện tại nước Ngô có thể điều động binh lực hơn hai mươi vạn, đương nhiên, đa số đều là tân binh, nhưng con số này rất đáng kể.

Nước Ngô trên dưới, có thể nói là đang trên đà phát triển.

Đương nhiên, cũng chỉ giới hạn ở nước Ngô.

Ở phía bắc nước Ngô, Văn Khương trở về không bao lâu, một chuyện kinh thiên động địa đã xảy ra.

Tề vương hiện tại là Tề Tương Công vì bệnh nặng mà đột ngột qua đời, và đã cử hành quốc tang.

Nhanh chóng, người anh trai của Tề Tương Công là Công tử Củ vốn bị lưu đày đã nhanh chóng lên ngôi, tốc độ nhanh đến mức không ai kịp phản ứng.

Đương nhiên, điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, vương mệnh đầu tiên của tên này, không phải xử lý quốc sự, mà là lập tức phong em gái mình là Văn Khương làm Vương hậu.

Một loạt thao tác khó hiểu, khiến một đám chư hầu ngây người, ngay cả Đế Giang khi biết được tin tức cũng ngây tại chỗ.

Hai anh em nhà này, đúng là nhân tài, đương nhiên, Văn Khương cũng quả thực lợi hại.

Người phụ nữ này không chỉ văn tài phi dương, mà dung mạo tuyệt sắc kia cũng hiếm có trên đời, cũng chính vì vậy, mới có chuyện khoa trương như vậy xảy ra.

Đương nhiên, khi Đế Giang biết được tin tức này, trong tay y đã có mật thư của Văn Khương.

Chính người phụ nữ đó đã tự tay giết Tề Uy vương, không chỉ vậy, ngay cả Tề vương hiện tại, thực ra cũng chỉ là một con rối mà thôi, Tề quốc, đã nằm trong tay Văn Khương.

Nàng hy vọng Đế Giang có thể ủng hộ như trước, vì điều này, nàng nguyện ý trả bất cứ giá nào.

Kết cục này, Đế Giang thực ra cũng đã có dự liệu, y không quan tâm ai ngồi trên vương vị, nhưng nhất định phải nghe lời, chỉ cần Văn Khương ngoan ngoãn nghe lời, để nàng ngồi trên vương vị, thì có sao

đâu.

“Bẩm Đại vương, vi thần đã về.” Cùng lúc đó, lão tướng Liêm Pha cũng cuối cùng đã trở về nước Ngô.

“Liêm Pha tướng quân vất vả rồi.” Đế Giang nhìn Liêm Pha mặt đầy bụi đất, liền nói.

“Đại vương nghĩ nhiều rồi, vi thần lần này quả thực có một phát hiện vô cùng lớn.” Liêm Pha nói xong, nhìn về phía xung quanh.

Lập tức, Đế Giang phất tay cho mọi người lui ra.

Chương 380

Đương nhiên, Ngũ Tử Tư không động, vốn dĩ Thương Ưởng cũng định động, nhưng Đế Giang liếc một cái, lập tức tiếp tục đứng đó.

Trong lòng Thương Ưởng lập tức cảm động, Đế Giang quá tin tưởng y, ở thời Xuân Thu Chiến Quốc, e rằng không có vị vua nào có thể làm được như vậy.

"Đại vương, lần này thần đã phát hiện ra thứ này." Liêm Pha vừa nói vừa từ trong lòng lấy ra một cái hộp nhỏ, rồi nhanh chóng mở ra.

Một luồng thiên địa linh khí nồng đậm, lập tức từ trong hộp tỏa ra.

"Linh thảo!" Đế Giang kinh ngạc kêu lên.

Không ngờ, thế giới này lại có sự xuất hiện của linh thảo, trong những lần luân hồi trước đó, đúng là không khí linh khí nồng đậm, nên linh thảo cũng thật sự có.

Nhưng bây giờ đã lâu không thấy, ai ngờ, lại có.

"Trong động phủ đó, có bao nhiêu?" Đế Giang nghiêm túc hỏi Liêm Pha.

"Không dưới một nghìn cây, sở dĩ người của Tề quốc không trở về, là vì hắn đã coi nơi đó thành địa bàn của mình." Trong mắt Liêm Pha cũng đầy cuồng nhiệt.

"Tốt, trọng thưởng Liêm Pha tướng quân." Đế Giang phá lên cười nói.

"Đại vương, vậy chúng ta?" Mắt Ngũ Tử Tư cũng nóng lên, từ lời của Đại vương, y biết rõ, linh thảo, có thể nâng cao tu vi của y.

Bây giờ, có một nghìn cây linh thảo đang chờ, còn đợi gì nữa.

“Ngũ Tử Tư nghe lệnh.” Đế Giang lớn tiếng nói.

“Mệnh ngươi suất lĩnh năm vạn quân, lập tức xuất phát, tiến vào trú đóng trong động phủ ở Tề quốc, đồng thời phi ngựa truyền lệnh cho Văn Khương, để Lý Mục tập kết quân đội, thề chết bảo vệ động phủ.” Đế Giang lạnh lùng nói.

“Thần nhất định sẽ thề chết bảo vệ linh thảo.” Ngũ Tử Tư vội vàng nói.

“Thương Ưởng, Liêm Pha nghe lệnh.” Đế Giang lại nói.

Hai người lập tức nghiêm người.

“Hai người trấn thủ Cô Tô, lần này, e rằng ta không ra tay, không ổn định cũng không được.” Đế Giang lạnh lùng nói.

Y đoán rằng lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn kia, sở dĩ bây giờ tu vi tăng nhanh như vậy, e rằng cũng là vì động phủ linh thảo.

Sự việc trọng đại, chắc chắn phải bảo vệ được động phủ linh thảo.

Hai người lập tức đáp ứng.

Cả nước Ngô, lại một lần nữa hành động, đại quân xuất chinh, khắp nơi cờ xí bay phấp phới.

Dường như giống như thùng thuốc súng bị châm ngòi.

Trong chốc lát cả thế giới đều chấn động.

Không quá mấy ngày, Đế Giang đã nhận được các báo cáo từ các tuyến.

Lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn đó đã công khai phương thức nâng cao thực lực, đúng là giống như Đế Giang đoán, là linh thảo.

Miệng của tên đó giống như đã được khai quang, trong chốc lát

mấy cái động phủ linh thảo xuất hiện.

Đến nỗi bây giờ chủ đề của cả thế giới, lại một lần nữa toàn là linh thảo.

Không có gì bất ngờ, động phủ linh thảo của Tề quốc cũng bị lộ ra.

Triệu quốc lập tức tập kết binh lực, bá chủ Ngụy quốc, cũng như vậy.

"Ngô vương, đã nhanh hơn một bước rồi." Khi nhìn thấy cờ của Ngô vương bay phấp phới trên đầu thành, hai mươi vạn đại quân của Ngụy quốc, lập tức dừng bước.

Giống như Đế Giang, Ngụy vương cũng thân chinh xuất trận.

Ngụy quốc là quốc gia hùng mạnh nhất hiện nay.

Ngụy vương đương nhiên cũng là kẻ bá đạo nhất.

Hắn ta xuất chinh, ngồi trong xe ngựa xa hoa.

Bên cạnh tay hắn là một người phụ nữ có dung mạo tuyệt mỹ.

Đế Giang nhìn hắn ta, bèn cười, cưỡi ngựa thẳng ra khỏi thành.

Không lâu sau, hai vị vua chính thức gặp mặt.

Đế Giang mặc áo giáp, cưỡi trên lưng tuấn mã.

Còn Ngụy vương thì mặc y phục hoa lệ, ung dung nằm trong chiếc xe ngựa lộng lẫy có mái che, bên cạnh có mỹ nhân đút hoa quả cho ăn.

"Ngụy vương, không biết ngài lặn lội đường xa đến đây làm gì, du ngoạn sao?" Đế Giang mỉm cười nói.

"Ngô vương nói đùa rồi, ta cũng nghe nói Tề quốc xuất hiện linh thảo động phủ, nên đến xem thử thôi." Ngụy vương nhìn Đế Giang,

nói với vẻ đầy ác ý.

“Nếu Ngụy vương thực sự muốn xem, cũng không cần mang nhiều người như vậy chứ.

Đi, ta dẫn ngài đi xem.” Đế Giang cười, gã này dám ra vẻ trước mặt y, có bản lĩnh thì đi theo xem.

Lời vừa dứt, sắc mặt Ngụy vương lập tức trở nên khó coi.

Đi xem cùng Ngô vương mà không mang binh mã, chẳng phải là đi tìm chết sao.

Không dám, chắc chắn là không dám.

Mặc dù cũng là người thức tỉnh, nhưng ai cũng biết, mức độ lợi hại của Ngô vương thật đáng sợ.

“Hay là, Ngô vương dẫn binh lui đi.

Linh thảo động phủ này, ta muốn nó.

Ta bảo đảm, chỉ lấy một cái, tuyệt không xâm nhập sâu hơn vào nội địa.” Ngụy vương cười lạnh nói.

“Thật không dám giấu, ta cũng muốn nó.

Vì vậy, mời Ngụy vương đi nơi khác tìm đi.” Đế Giang cũng cười lạnh.

“Ngô vương, thấy mỹ nhân của ta thế nào?

Nghe nói Ngô vương thích mỹ nữ, ta dùng nàng trao đổi, thấy sao?” Ngụy vương nói rồi cười ha hả.

Chương 381

Mỹ nữ bên cạnh, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Một đề nghị hay đấy.

Vậy đi, tặng mỹ nữ đó cho ta, ta sẽ dẫn ngài vào xem, ta cũng bảo đảm sẽ không động thủ, thế nào?” Đế Giang cũng cười.

Chuyện nhượng lại linh thảo động phủ là điều tuyệt đối không thể.

“Ngô vương, đây là địa bàn của Tề quốc, ngài thật sự không sợ bốn nhà chúng ta cùng phạt Ngô sao?” Ngụy vương đứng phắt dậy, gã trước mặt này thật quá ngông cuồng.

“Vậy bản vương chờ chư vị.

Trước khi trời tối, nếu không lui binh, xem như tuyên chiến với Ngô quốc ta.” Đế Giang liếc nhìn một cái, rồi quay ngựa trở về.

Trước kia, nơi động phủ này là một mảnh đất hoang, nhưng sau một tháng xây dựng, nơi đây đã trở thành một pháo đài chiến tranh quy mô lớn.

Muốn công phá cũng không dễ dàng.

Ban đầu, ý định của Đế Giang là dùng binh lực mạnh mẽ để uy hiếp, rồi mang tất cả linh thảo chuồn đi.

Nhưng khi thực sự tiến vào bên trong, y mới biết mình đã sai.

Linh thảo động phủ không chỉ là nơi sản sinh linh thảo, bản thân nó đã là một phúc địa, linh khí nồng đậm đến mức không ngạc nhiên khi những kẻ kia đều không muốn ra ngoài.

Tốc độ tu luyện một ngày ở đây tương đương với mười ngày ở

bên ngoài.

Vì vậy, nơi này y phải lấy bằng được.

Đại doanh quân Ngụy, mặt Ngụy vương dài như cái bơm, nhìn về phía đại tướng Ngô của Vệ quốc bên cạnh.

"Có thể công hạ nơi đó không?" Ngụy vương mặt đen như đít nồi hỏi.

Nước Ngụy đường đường rộng lớn như vậy mà không có một linh thảo động phủ nào, đến mức bây giờ phải giao chiến với một đối thủ đáng sợ như Ngô vương.

"Khởi bẩm Đại vương, tổn thất chắc chắn sẽ nghiêm trọng, nhưng thần có lòng tin." Ngô vội nói.

"Tốt, đợi ngươi công hạ thành bảo, bản vương sẽ ban thưởng ái phi của ta cho ngươi." Ngụy vương nói xong, trực tiếp lui về hậu phương.

"Đa tạ Đại vương ban thưởng." Mắt Ngô lập tức sáng lên, rồi nhìn về phía vô số đại quân sau lưng.

"Hạ trại tại chỗ, chuẩn bị biện pháp phòng ngự, chế tạo khí giới công thành." Ngô lập tức ra lệnh.

Lập tức, hơn hai mươi vạn quân Ngụy bắt đầu hành động một cách có trật tự.

Hàng đầu là vô số cung thủ và lính trường qua, phía sau là lính cầm thuẫn bài, cuối cùng là công binh đang chặt cây chế tạo khí giới công thành.

Toàn bộ quân trận vô cùng chỉnh tề, có thể thấy Ngô đích thực là một nhân tài.

"Đại vương, đại tướng quân của đối phương là Ngô, chúng ta gặp

phiền phức rồi.” Ngũ Tử Tư và Đế Giang đều đứng trên tường thành, từ nơi này có thể nhìn thấy toàn bộ bố trí của quân Ngụy.

Phía sau họ là quân thần của Tề quốc, Lý Mục.

Đối với Ngô quốc tuy không đến mức căm thù tận xương tủy, nhưng cũng không mấy thân thiện.

Rốt cuộc bây giờ ai cũng rõ, Tề quốc đã trở thành nước phụ thuộc của Ngô quốc.

Nếu không có sự ngầm cho phép của Ngô vương, Tề vương sao có thể chết được.

Nhưng dù vậy, Lý Mục cũng đành bất lực.

Suy cho cùng, ông cũng chỉ là một tướng quân mà thôi.

“Ước chừng khoảng một ngày là họ có thể chế tạo xong khí giới công thành.” Đế Giang nhìn đám người đang bận rộn trước mặt, cười nói.

Tình hình trông có vẻ nguy cấp, nhưng y lại cực kỳ bình tĩnh.

“Đại vương, thần có thể đột kích.” Ngũ Tử Tư nói, bây giờ ông đã hoàn toàn trở thành người ủng hộ chiến thuật kỵ binh.

Đội kỵ binh dưới tay chính là bảo bối của ông.

“Lý Mục tướng quân, ngài thấy thế nào?” Đế Giang đột nhiên hỏi.

Lý Mục sững sờ, thật không ngờ Đế Giang lại hỏi mình.

“Đại vương, vi thần không biết.” Lý Mục quyết định không giao lưu nhiều với y.

Rốt cuộc, người trước mặt đã thiết kế giết chết Tề vương, không phản bội đã là tốt lắm rồi.

“Chỉ có hai mươi vạn mà cũng đòi công thành, vậy để ta ra gặp họ

một phen.” Đế Giang cười, trường kiếm vung lên, lập tức vô số binh sĩ hò reo, cùng lúc đó, cổng thành cũng mở ra.

“Kết trận!” Quân Ngụy đang bận rộn vội vàng bỏ mọi thứ xuống, kết thành một quân trận dài. ‘Ầm ầm ầm!’ Vô số kỵ binh như một dòng lũ lao ra.

“Ngô, có cản được không?” Ngụy vương sau khi nhìn thấy kỵ binh của Đế Giang cũng có chút chột dạ.

Ai cũng nói kỵ binh Ngô quốc lợi hại, nhưng bây giờ hắn mới thực sự cảm nhận được điều đó.

“Ngụy vương, có dám giao thủ với bản vương một trận không?” Đế Giang cũng xông ra, lớn tiếng hét về phía quân Ngụy.

“.....” Ngụy vương ngây người, tuy cũng là người thức tỉnh, nhưng hắn cảm thấy chắc chắn không đánh lại gã kia.

“Ngông cuồng, để ta gặp ngươi một phen!” Ngô lập tức xông ra, với tư cách là danh tướng huyền thoại của nước Ngụy, không nghi ngờ gì, hắn cũng là người thức tỉnh.

Sở dĩ nước Ngụy hiện nay có thể bá đạo như vậy là vì dưới trướng Ngụy vương có hơn mười người thức tỉnh, đây là một con số vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên, về mặt chiến lực đỉnh cao, họ thật sự chưa chắc đã đánh lại được Đế Giang.

“Tốt, tốt lắm.” Đế Giang sắc mặt không đổi, nhưng trong lòng lại mừng như hoa nở, cơ hội tốt như vậy, sao y có thể bỏ qua.

“Đại vương quả nhiên là thiên tài trời ban, lão phu thật sự không bì kịp.” Ngũ Tử Tư vừa nhìn đã hiểu, bèn cười, cuối cùng ông cũng hiểu vì sao Đại vương lại tự tin như vậy, rõ ràng là muốn kìm chân chủ lực của quân Ngụy.

Ngũ Tử Tư tự nhiên tiếp nhận quyền chỉ huy, đứng trên thành lầu, chỉ huy kỵ binh xung kích.

Còn Đế Giang thì chiến đấu với Ngô.

Chiến lực của Ngô vượt ngoài dự đoán của Đế Giang, gã này cực kỳ lợi hại, mỗi lần giao thủ, tuy y đều chiếm thế thượng phong, nhưng không thể hoàn toàn áp chế.

"Không ngờ, tiểu tử ngươi cũng lợi hại đấy.

Chương 382

Nghe nói ngươi đã giết vợ mình để lấy được sự tin tưởng của Ngụy vương, bây giờ có cảm thấy thiệt thòi không?" Đế Giang vừa chiến đấu vừa nói, các loại năng lượng bắn loạn xạ trên không trung và mặt đất, khiến xung quanh không một ai dám lại gần.

"Chuyện này không liên quan đến ngươi!" Hơi thở của Ngô lập tức không ổn định.

Lời của Đế Giang là thật, chỉ là không ngờ y lại biết.

Chuyện này rất ít người biết, nhưng Ngô vương trước mặt lại biết rất rõ.

Khi đó hắn cũng không còn cách nào khác, muốn leo lên cao, bắt buộc phải có được sự tin tưởng.

Nào giống như bây giờ, thân là người thức tỉnh, đi đâu cũng sẽ có cả đống người mời chào.

Tiếc, thật quá đáng tiếc.

Nhất là bây giờ bị Đế Giang nhắc lại chuyện này, hắn càng thêm phẫn nộ.

"Ha ha, đừng vội, chúng ta tiếp tục." Đế Giang thấy thế công của Ngô mạnh hơn, kiếm trong tay như hoa bay, lập tức biết gã này có chút điên cuồng rồi.

"Hừ, ta biết ngươi có ý đồ gì.

Nếu ngươi nghĩ rằng kìm chân ta là có thể chiến thắng, vậy thì ngươi đã sai rồi." Ngô hừ lạnh, là một danh tướng huyền thoại, nếu đến điểm này mà còn không nhìn ra, vậy thì thật uổng phí danh xưng đó.

“Biết thì sao chứ?

Ta không đánh lừa ngươi, ngươi có thể tự xem.” Vốn dĩ hỏa long ngập trời bao bọc cả hai người, đồng thời cũng che khuất tầm nhìn của Ngô.

Nhưng bây giờ, Ngô đã nhìn thấy tình hình chiến trường.

“Không thể nào!” Sắc mặt Ngô lập tức thay đổi, hắn cuối cùng cũng hiểu ý của Đế Giang.

Đúng là trước khi xuất chiến hắn đã có sắp xếp, nhưng sắp xếp cuối cùng cũng chỉ là sắp xếp.

Dưới thế công linh hoạt đa biến của đối phương, phương trận của hắn rơi vào thế bị động khắp nơi.

Nhất là những sắp xếp của hắn, đến mức có lúc binh lính gần đó có thể cứu viện, nhưng vì lệnh đã ban, họ chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Hắn nhìn quân đội của mình bị bóc ra từng lớp như củ hành, không ngừng bị ăn mòn.

“Ngô vương, cảm tạ sự giúp đỡ của ngươi!” Sắc mặt Ngô khó coi, rồi hắn hét lớn, trực tiếp cầu cứu.

Lập tức, mấy vị người thức tỉnh xông đến.

Vốn là đơn đấu, giờ trực tiếp biến thành vây đánh.

“Chậc, lúc trước giết vợ để lấy lòng tin của Ngụy vương, sao không thấy ngươi nhát gan như vậy nhỉ.

Chậc chậc, không chơi nữa.” Dù bị mọi người vây công, Đế Giang vẫn ung dung tự tại.

Nhưng y cũng biết, cứ tiếp tục thế này cũng không có ý nghĩa gì.

“Thu binh!” Đế Giang ra hiệu cho Ngũ Tử Tư, lập tức, Ngũ Tử Tư ra lệnh thu quân.

Dòng lũ thép một lần nữa quay trở lại thành bảo, chỉ để lại bên ngoài vô số thi thể quân Ngụy.

Trận chiến vừa rồi, thời gian không dài, nhưng khả năng càn quét của kỵ binh thật quá đáng sợ, khiến hiện trường một mảnh hỗn độn.

Trận đầu quân Ngụy thất bại, phủ một tầng bóng mờ lên mắt của tất cả mọi người.

“Đại vương, vi thần đáng chết, trận chiến này, đều là lỗi của vi thần.” “Trận này không trách ngươi, phải trách Ngô vương quá giảo hoạt.

Ngô à, từ hôm nay, ái phi của bản vương, ban thưởng cho ngươi.” Ngụy vương lập tức thể hiện sự độ lượng.

Hắn không tức giận sao?

Không thể nào.

Nhưng hắn cũng biết một điều, chuyện Ngô giết vợ bị Ngô vương công khai như vậy, trong lòng Ngô chắc chắn có khúc mắc.

Phi tử bên cạnh này, vốn dĩ hắn đã chuẩn bị đem tặng người khác.

Rốt cuộc năm xưa hắn cũng là người trong cuộc.

Bây giờ tài năng của Ngô lợi hại như vậy, dù đi đâu cũng sẽ có người muốn.

Một phi tử nhỏ nhoi thì có là gì?

“Tội thần phụ lòng tin của Đại vương, vạn vạn không dám nhận.” Ngô lập tức cúi đầu nói.

“Còn ngây ra đó làm gì, mau đi đỡ tướng công của ngươi.” Ngụy

vương nhìn người phụ nữ bên cạnh, sắc mặt lập tức đen lại.

“,Đại vương.” Mỹ nữ kia cũng không còn cách nào, lập tức đi đến trước mặt Ngô.

Ngô cũng thuận thế đứng dậy và cảm tạ lần nữa.

Một màn kịch, diễn phải gọi là xuất sắc, nếu Đế Giang có ở đây, chắc chắn sẽ vỗ tay tán thưởng. .....

“Tình hình kỵ binh thế nào?” Đế Giang vừa quay về đã hỏi ngay Ngũ Tử Tư.

“Đại vương, tổn thất không nhiều, nhưng thể lực tiêu hao nghiêm trọng.” Ngũ Tử Tư vội đáp.

“Ừm, ta hiểu rồi.” Đế Giang gật đầu, nếu không nhờ có nhiều ngựa tốt lấy được từ Tề quốc, lại có Bá Nhạc đích thân giám sát, trận chiến như vừa rồi chắc chắn không thể chống đỡ nổi.

Nhưng dù vậy, việc người ngựa mệt mỏi cũng khó tránh khỏi.

“Từ bây giờ, cứ cách một khoảng thời gian lại lặp lại tình huống như vừa rồi.

Ngươi không cần xuất động, đợi binh sĩ nghỉ ngơi đủ, lại xông ra giết một trận.

Nhớ kỹ, không được ham chiến.” Đế Giang trực tiếp sắp xếp.

“Thần, hiểu rồi.” Ngũ Tử Tư lập tức cười, ông có thể hiểu được ý đồ chiến thuật của Đế Giang.

“Vậy được, ta đến linh thảo động phủ trước, có chuyện gì thì gọi ta.” Đế Giang nói xong, trực tiếp rời khỏi tường thành.

“Ta ngưỡng mộ ông.” Trên tường thành chỉ còn lại hai vị đại tướng Ngũ Tử Tư và Lý Mục.

Lý Mục nhìn Ngũ Tử Tư, đột nhiên nói.

Chương 383

“Nếu ngưỡng mộ, vậy gia nhập Ngô quốc chúng ta là được rồi.” Ngũ Tử Tư vừa sắp xếp công việc, vừa nói với Lý Mục.

“Tiếc là, ta sẽ không phản bội Tề quốc.” Lý Mục thở dài một hơi, ông biết Đế Giang muốn chiêu mộ mình, nhưng ông tuyệt đối không thể đi.

“Đại vương của ta cũng biết ngài là người trung quân sắt đá, nên từ trước đến nay chưa từng mở lời.” Ngũ Tử Tư cười nói, ông và Lý Mục đã có vài lần giao thủ, nên đối với người đàn ông này, ông vô cùng kính phục.

Năm xưa ông cũng như Lý Mục, cả hai đều một mình chống đỡ một quốc gia.

Chỉ là, hiện tại Ngô quốc nhân tài đông đúc, ngày càng phát triển hùng mạnh.

Ngược lại Tề quốc, lại nội ưu ngoại hoạn, nhân tài điêu tàn.

Cũng chính vì vậy, khi nhìn Lý Mục, ông càng thêm tôn kính, người đàn ông này đã luôn bảo vệ Tề quốc, thật sự là một anh hùng.

“Ngũ Tử Tư tướng quân, Tề quốc chúng ta cũng học theo Ngô quốc thành lập kỵ binh, lần sau có thể để ta cũng xông ra một trận không?” Lý Mục nói.

“Được chứ, vậy ta sẽ cho ra quân giả vờ mấy lần trước, sau đó mới xung kích thật.” Ngũ Tử Tư cười ha hả.

Vốn dĩ chiến trường đang một mảnh yên tĩnh, nhưng rất nhanh, cổng thành lại một lần nữa được mở ra.

“Tập hợp, kết trận!” Ngô lúc này lập tức hét lớn.

Vừa rồi, hắn đang cùng người vợ mới giao lưu tình cảm.

Phi tử của Đại vương, sao có thể là người tầm thường.

Mặc dù biết người phụ nữ trước mắt chỉ là một trong vô số phi tần của Đại vương, nhưng hắn cũng rất hài lòng.

Vấn đề thể diện, điều này cho thấy sự sủng ái của Đại vương đối với hắn.

Thấy đối phương lại mở cổng thành, hắn lập tức lấy lại tinh thần.

Vô số binh sĩ Ngụy quốc vội vàng kết trận, tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn về phía đối diện.

Cổng thành mở ra, rất nhanh có vô số kỵ binh xông ra.

Cảnh tượng này, khiến quân Ngụy càng thêm siết chặt vũ khí.

Quân Ngô thật quá đáng sợ, vừa rồi họ đã được lĩnh giáo một phen.

"Ủa, tình hình không đúng." Sắc mặt Ngô thay đổi, đối phương hoàn toàn không có một chút sát khí nào, tình hình có chút kỳ quái.

Quả nhiên, đúng như hắn nghĩ, kỵ binh Ngô quốc thong thả dạo một vòng gần tường thành, sau đó dưới ánh mắt của mọi người, lại ung dung đi vào.

Cùng lúc đó, trong thành bùng nổ tiếng cười lớn.

"Lừa gạt ta!" Ngô tức đến hộc máu, hắn ý thức được vấn đề, đối phương chỉ đang đùa giỡn mà thôi.

Thân là một danh tướng nước Ngụy, đây thật sự là một sự sỉ nhục.

"Tất cả mọi người giải trừ cảnh giới, nghỉ ngơi tại chỗ." Ngô nghiến răng nói.

Lập tức, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, tuy có chút nhục nhã, nhưng dù sao cũng không phải tiếp tục đối mặt với những binh sĩ đáng sợ kia.

"Người Ngô quốc thật quá đáng ghét, dám đùa giỡn chúng ta." "Đúng vậy, vô sỉ, quá vô sỉ rồi." "Thật muốn xông lên giết sạch chúng nó, tức chết ta rồi." …..Một đám binh sĩ đều mắng chửi, hoàn toàn không còn vẻ mặt căng thẳng như vừa rồi.

Sự thật bày ra trước mắt, cũng có thể thấy, đối phương hoàn toàn chỉ muốn làm họ khó chịu.

Nhưng dù vậy, cũng không còn cách nào khác.

Đế Giang đứng giữa vô số linh thảo, xung quanh y toàn là các loại thảo dược khác nhau và linh khí nồng đậm.

Linh thảo động phủ, lần đầu tiên y nhìn thấy đã hoàn toàn bị chấn động.

Đây tuyệt đối không phải là thứ thuộc về thế giới này, giống như một thế giới khác vậy, mức độ nồng đậm của linh khí ở đây có thể so sánh với tiên giới.

"Xem ra, đây chính là mấu chốt để ta tranh bá." Đế Giang mỉm cười, nhìn cảnh tượng xung quanh lẩm bẩm.

Y thức tỉnh cũng đã mấy tháng, vẫn luôn ở trong trạng thái chinh chiến, khiến y hoàn toàn không có thời gian quan tâm đến những thứ khác.

Bây giờ, y đã biết quy tắc.

Tranh bá mới là chủ đề chính hiện nay.

Muốn tranh bá, không chỉ cần nâng cao quốc lực, tăng cường quân bị, mà còn phải cướp đoạt linh thảo.

Nhất là loại động phủ này, nếu không có nó, e rằng Ngụy vương cũng sẽ không thèm để ý đến tình hình.

Nhưng Đế Giang cũng biết, không bao lâu nữa, thông tin về linh thảo động phủ sẽ ngày càng được coi trọng, đến lúc đó, một trận hỗn chiến là điều không thể tránh khỏi.

"Đại vương, vừa rồi Lý Mục tướng quân đã dẫn đội xung kích một lần, hiệu quả không tệ." Ngũ Tử Tư bước vào, vẻ mặt ông cũng đầy sảng khoái, nơi này thật quá mê người.

Bầu trời trong xanh, thảm cỏ xanh mướt, còn có linh khí khiến toàn thân khoan khoái, như một tiên cảnh.

"Thực lực của Lý Mục tướng quân hoàn toàn có thể khẳng định, chỉ là, e rằng khó mà gia nhập với chúng ta." Đế Giang cười nói.

Y hiểu rõ phong cách của Lý Mục, là loại người cố chấp đến mười con lừa cũng không kéo đi được.

Nếu ép buộc, không chừng sẽ có phản tác dụng, cũng chính vì vậy, y mới không hề nhắc tới.

"Thực ra bây giờ cũng khá tốt, tuy ông ta không phải tướng lĩnh của Ngô quốc ta, nhưng lại đứng cùng một phe với chúng ta." Ngũ Tử Tư cười nói, tiếc thì cũng tiếc, nhưng dù sao cũng là bạn bè, không phải kẻ địch.

"Văn Khương người phụ nữ đó quá thông minh, đợi bí mật ở đây được công khai trên quy mô lớn hơn, chắc chắn nàng ta cũng sẽ có cách." Đế Giang cười nói, y biết bây giờ Văn Khương không có cách nào.

Rốt cuộc chỉ cần hưởng thụ vinh hoa phú quý là được rồi, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, con người sẽ có dục vọng.

Khi một dục vọng được thỏa mãn, chắc chắn sẽ có cái tiếp theo.

Dã tâm của người phụ nữ đó, không hề nhỏ.

"Vậy ý của Đại vương là, chúng ta lại nâng đỡ một người khác?" Ngũ Tử Tư đối với Văn Khương, thực ra không có cảm giác gì đặc biệt, thậm chí còn có chút khinh thường.

Thực tế, tất cả mọi người đều như vậy, ở thời đại này, phụ nữ khó mà khuấy động phong vân, cũng chính vì vậy mà họ đã bị bỏ qua.

"Đừng xem thường Văn Khương, người phụ nữ đó không hề tầm thường." Đế Giang cười cười, rồi nói.

"Nếu Đại vương đã nói vậy, vậy thần nhất định sẽ chú ý." Ngũ Tử Tư liên tục gật đầu.

"Được, vậy ông cứ ở đây một lúc đi, chuyện bên trên giao cho ta." Đế Giang cười cười, y gọi Ngũ Tử Tư đến, thứ tốt này, y không định hưởng thụ một mình.

Chương 384

Thực tế, ngay cả thảo dược, y cũng chưa từng dùng.

Bởi vì y luôn cảm thấy, nếu dùng thảo dược, sau này có thể sẽ xuất hiện những vấn đề không thể biết trước.

Rốt cuộc là người luân hồi, không bằng trực tiếp hấp thu linh khí trời đất thì tốt hơn.

Đương nhiên, Ngũ Tử Tư chắc chắn có thể ăn, dù sao đến cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có thể ăn.

Đế Giang không ăn là vì có sự cân nhắc của riêng mình. .....

Một ngày trôi qua, Ngô suýt nữa phát điên.

"Đại vương, ngài về triều trước đi, xin ngài hãy cấp thêm binh lính cho thần, thần nhất định sẽ công phá nơi đó." Mắt Ngô đã thâm quầng, bây giờ hắn cực kỳ mệt mỏi, nhưng không dám nghỉ ngơi.

Không còn cách nào khác, từ ban ngày, đối phương không ngừng thăm dò, cứ cách một khoảng thời gian lại xông ra một lần, có lúc xông ra rồi quay về, có lúc thì xung kích thật.

Ngô không dám có một chút sơ suất nào, đến mức mỗi lần đều phải toàn lực ứng phó.

Dù là người thức tỉnh, cũng không chịu nổi sự mệt mỏi này.

Huống chi là binh lính dưới trướng, càng bị đối phương hành hạ đến sắp sụp đổ.

Tiếng xin ra trận vang lên không ngớt, họ thật sự tức giận rồi.

Nhưng khi chuẩn bị xung kích, đối phương lại đóng chặt cửa lớn, mặc cho chửi bới, đối phương cũng chửi lại, nhưng không ra.

Tình huống này khiến hắn tức đến hộc máu.

Khí giới công thành chưa chế tạo xong, cũng không có cách nào cường công.

"Ai, chúng ta lui binh đi." Nhìn binh sĩ ai nấy đều uể oải, Ngụy vương cũng không còn vẻ kiêu ngạo như trước, thở dài nói.

Thiệt thòi, thật quá thiệt thòi.

Nhưng còn cách nào đâu, ai bảo trước đó hắn đã quá tự đại, cho rằng đối phương sẽ không đánh mà hàng, tệ nhất cũng sẽ không xảy ra chiến sự với Ngụy quốc, nhưng bây giờ mọi thứ đã khác.

Đối phương hoàn toàn không nể mặt, khiến hắn bây giờ vô cùng khó chịu.

"Đại vương, nhưng nếu chúng ta lui binh, vậy thì. ....." Ngô không cam lòng, vô cùng không cam lòng.

"Ta đã liên hợp với ba nước khác, đợi một thời gian nữa bốn nước chúng ta cùng phạt Ngô, ta không tin hắn có thể chống đỡ được." Ngụy vương cũng không nói dối, cuối cùng, hắn vẫn phải chờ viện quân.

Là lần đầu tiên xuất chinh, hắn tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Thể diện, đối với Ngụy vương, thực sự quá quan trọng.

Đương nhiên, linh thảo động phủ cũng quan trọng không kém, nhưng vấn đề lớn nhất là, binh lực hiện tại hoàn toàn không đủ để công hạ linh thảo động phủ đó.

"Đại vương, binh mã Ngụy quốc đang rút lui." Tin tức nhanh chóng truyền đến tai Đế Giang.

Lúc này Đế Giang đang nghỉ ngơi trong phòng, vừa nghe tin, lập tức tỉnh táo.

“Gọi Lý Mục và Ngũ Tử Tư đến.” Đế Giang dặn dò một tiếng, rồi đi về phía tường thành.

Bây giờ đã là đêm khuya, vào lúc này binh mã Ngụy quốc lại muốn rút lui.

Điều này khiến Đế Giang có chút tò mò.

Rất nhanh, Đế Giang đã lên tường thành.

Quả thật, đại quân đối phương đang thu dọn lều trại, xem ra chắc chắn là muốn rút lui.

Nhưng Ngô của Ngụy quốc cũng biết rút lui lúc này cực kỳ nguy hiểm, nên chuẩn bị cũng rất đầy đủ.

Binh sĩ tinh nhuệ nhất đứng ở hàng đầu, đề phòng Đế Giang xung kích, binh sĩ bình thường thì nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị mọi việc để rút lui.

Phải thừa nhận, Ngô là một tướng tài rất lợi hại, phòng thủ làm rất tốt.

“Đại vương, ngài tìm thần.” Lý Mục là người đầu tiên đến, ông cũng đã biết tin đối phương rút lui.

“Ừm, đối với việc này, ông có suy nghĩ gì không?” Đế Giang cười cười, hỏi.

“Đại vương muốn truy kích?” Lý Mục lập tức hiểu ra suy nghĩ của Đế Giang.

“Ta đúng là có suy nghĩ đó, nhưng bây giờ ta muốn nghe ý kiến của trụ cột nước Tề.” Đế Giang cười cười, đối với Lý Mục thực ra y vẫn chưa có một khái niệm rõ ràng, dù là danh tướng tuyệt thế, kỳ thực cũng có trắc trọng điểm.

“Nếu Đại vương đã biết, vậy thần. .....” Lý Mục định nói, nhưng

vừa mở miệng.

Một binh sĩ vội vàng chạy tới, và thì thầm vào tai Đế Giang mấy câu.

"Tình hình có thể đã thay đổi, hủy bỏ việc truy kích đi.

Ta đi trước đây, nơi này tạm thời giao cho ông phòng thủ." Đế Giang nói xong với Lý Mục đang ngơ ngác, rồi nhanh chóng biến mất.

Lý Mục mặt đầy dấu chấm hỏi, nhưng cũng không nói gì, cũng không có cách nào hỏi, vì ông biết, dù sao mình cũng không phải người của Đế Giang, mà là trọng thần của Tề quốc.

Dưới ánh mắt tò mò của Lý Mục, Đế Giang vội vã biến mất trong màn đêm.

Không lâu sau, sau khi dặn dò thân binh canh giữ cửa động, y cũng vội vàng chui vào.

"Đại vương, cuối cùng ngài cũng đến rồi." Trong linh thảo động phủ, Ngũ Tử Tư đột nhiên vô cùng kích động nói với Đế Giang.

Đó thật sự là một sự kích động không thể kìm nén, thậm chí có thể nói, nếu không phải ông là người trầm ổn, đổi lại là người khác, sợ rằng bây giờ đã nhảy cẫng lên.

"Rốt cuộc có chuyện gì, mà vội vàng gọi ta đến vậy?" Đế Giang từ xa nhìn thấy Ngũ Tử Tư đứng giữa một vùng linh thảo, gã này bây giờ có chút dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

"Đại vương, thần có lẽ đã vô tình phát hiện ra một chuyện động trời." Ngũ Tử Tư đứng tại chỗ, kích động nói với Đế Giang.

"Chuyện động trời?" Đế Giang tò mò, thật không ngờ từ miệng Ngũ Tử Tư lại có thể nói ra những lời như vậy.

"Rốt cuộc là chuyện gì, còn úp mở trước mặt ta." Đế Giang cười

cười, quan hệ của y và Ngũ Tử Tư có thể nói là tốt nhất, cũng chính vì vậy, khi nói chuyện với Ngũ Tử Tư, y cũng là người ít giữ lễ nghi nhất.

Từng có lần Ngũ Tử Tư khuyên can về chuyện này, bảo y phải giữ uy nghiêm của đế vương, nhưng sau đó, ông cũng quen rồi.

Chương 385

“Đại vương, ngài đến xem là biết.” Ngũ Tử Tư chỉ xuống đất dưới chân, vô cùng phấn khích nói.

“Được, lợi hại vậy sao, để ta xem thử?” Đế Giang cười ha hả, rồi nhấc chân, định bước tới.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, chân y sắp hạ xuống, lại đột nhiên rụt lại.

“Đại vương, sao ngài không đi, mau lên chứ?” Sắc mặt Ngũ Tử Tư thoáng thay đổi, nhưng ngay lập tức lại khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Nào ngờ Đế Giang nghe xong, lại cười.

“Nếu không phải ta và Ngũ Tử Tư quen thuộc như vậy, thật sự đã bị ngươi lừa rồi.

Không phải Ngũ Tử Tư, nói đi, ngươi rốt cuộc là ai?” Đế Giang chắp tay sau lưng, thản nhiên nhìn Ngũ Tử Tư giả trước mặt.

“Đại vương, ngài đang nói đùa sao, thần thật sự là Ngũ Tử Tư mà.” Ngũ Tử Tư giả kinh ngạc nhìn Đế Giang nói.

“Đừng diễn nữa, ngươi có thể bắt chước thân hình của Ngũ Tử Tư, thậm chí cả ngữ khí khi nói chuyện, nhưng không thể bắt chước được khí thế.

Thứ đó, không phải là thứ mà một yêu vật như ngươi có thể làm được.” Đế Giang lần này thật sự đang mỉa mai gã kia, Ngũ Tử Tư là ai, sao có thể dễ dàng bắt chước như vậy.

Lừa gạt binh lính bình thường, có lẽ diễn kỹ của ngươi cũng đủ.

Nhưng lừa y, vậy thì cũng quá xem thường y rồi.

Nếu y dễ bị lừa như vậy, vậy y cũng không phải là Đế Giang.

Trong một lúc, không khí rơi vào một trạng thái kỳ quái.

Ngũ Tử Tư giả cứ thế nhìn Đế Giang, biết rằng đã bị phát hiện, lúc này không còn vẻ ngụy trang như trước.

Vẫn là thân hình của Ngũ Tử Tư, nhưng toàn bộ trạng thái lại vô cùng quỷ dị.

Giống như không phải một người đang nhìn, mà là một con dã thú, một con dã thú đáng sợ đã mở miệng, và nhe nanh với Đế Giang.

"Nói đi, bây giờ Ngũ Tử Tư đang ở đâu?" Đế Giang chắp tay sau lưng, vô cùng thản nhiên nhìn.

"Từ bỏ đi, Ngô vương, ngươi cả đời này cũng không thể gặp lại Ngũ Tử Tư đâu." Ngũ Tử Tư giả vô cùng ngông cuồng cười.

"Chỉ dựa vào một kẻ giấu đầu hở đuôi như ngươi sao, quá không đủ tư cách rồi." Đế Giang cười ha hả.

Thật sự nghĩ Ngũ Tử Tư là kẻ ăn không ngồi rồi sao?

Có lẽ yêu vật trước mặt này có thể tạm thời khống chế Ngũ Tử Tư, nhưng y vô cùng tin tưởng vào ông.

Gã đó, không phải là một tướng lĩnh tầm thường.

"Có bản lĩnh thì vào đây." Ngũ Tử Tư giả thật sự phẫn nộ, kế hoạch đến lúc này có thể nói đã thất bại hoàn toàn.

Cũng may, Đế Giang hoàn toàn có thể không mắc bẫy.

Cũng chính vì chuyện này, Ngũ Tử Tư giả mới vô cùng điên cuồng.

"Đi vào?" Đế Giang hừ lạnh một tiếng, rồi thật sự bước vào.

“.....” Ngũ Tử Tư giả trực tiếp bị sốc, hắn rõ ràng đã giăng một cái bẫy mà người bình thường, thậm chí là người thức tỉnh cũng không thể thoát ra.

Vốn dĩ hắn đang lo lắng vì sao Đế Giang có thể phát hiện.

Đang nghĩ rằng y sẽ không vào, thì lúc này, Đế Giang thật sự đã bước vào cái bẫy của hắn.

Gã này, rốt cuộc có phải người không, thật sự điên rồi sao?

Hắn thật sự đã giăng bẫy, không phải đùa, gã này rốt cuộc đang làm gì vậy.

“Ha ha, chỉ là một trận pháp nhỏ mà thôi, cũng dám làm càn trước mặt bản vương.” Đế Giang nói xong, hỏa long trong tay lập tức cuộn trào, và lao thẳng về phía một tảng đá bên cạnh đối phương.

“Không!” Dưới ánh mắt kinh hoàng của Ngũ Tử Tư giả, hỏa long lập tức phát nổ, cả trời đất dường như cũng rung chuyển.

Cũng vào lúc đó, mọi thứ trước mắt Đế Giang đều đang thay đổi nhanh chóng, y nhanh chóng cảm nhận được thời gian ngừng lại.

Mọi thứ xung quanh vẫn như cũ, chỉ là có thêm một Ngũ Tử Tư đang nằm trên đất.

“Yêu vật từ đâu tới, dám làm càn trước mặt bản vương!” Đế Giang quét mắt nhìn xung quanh một vòng, lập tức giận dữ nói.

Vừa rồi thật sự vô cùng nguy hiểm, nếu không phải y có chút hiểu biết về trận pháp, thật sự không nhìn ra, trên thế giới này, cũng có sự tồn tại của trận pháp.

“Đại, Đại vương, thần bị sao vậy?” Mắt Ngũ Tử Tư mở ra, và nhanh chóng rơi vào hoang mang.

Trong ấn tượng của ông, dường như ông đang hấp thu linh khí

trời đất, nhưng rất nhanh đã không biết gì nữa.

"Chắc là đã gặp phải yêu tinh hoặc sơn tinh quỷ quái gì đó, loại chuyên dụ dỗ con người." Đế Giang đơn giản kể lại sự việc cho Ngũ Tử Tư.

Nghe xong, Ngũ Tử Tư suýt nữa tức điên, đối với một lão tướng như ông, thật quá mất mặt.

Nếu không có Đại vương cứu giúp, không biết ông còn phải ngủ mê ở đây bao lâu nữa.

"Sự phát triển của sự việc, có chút ngoài dự liệu của ta." Vẻ mặt Đế Giang rõ ràng có chút u ám, không ngờ cuối cùng lại gặp phải những thứ đó. mấy con tiểu yêu này, thực ra không đáng nhắc tới, cũng chính vì vậy, ngay cả y cũng không chú ý.

Nhưng bây giờ đã khác, thật không ngờ những sinh vật đó lại xuất hiện.

Thực tế, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tưởng rằng, chỉ cần phát triển quân bị, sau đó giành chiến thắng là được, còn những thứ khác, ông ta không hề quan tâm.

Cũng chính vì vậy, trong mắt ông ta, đây sẽ là một cuộc tranh đấu giữa người với người.

Nhưng không ngờ, đám kia cũng xuất hiện, xem ra, chúng không phải là những nhân vật qua đường.

"Đại vương, thần cảm thấy đám đó, vô cùng quỷ dị, có lẽ, chúng có mục đích khác." Ngũ Tử Tư lúc này, cũng nhanh chóng phản ứng lại, ngay cả ông cũng bị trúng chiêu trong vô thức, có thể thấy, chủng tộc thần kỳ này, rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

"Xem ra, đối phương tạm thời sẽ không xuất hiện nữa, chúng ta lên trên trước đi, sau đó hãy xem xét." Đế Giang nghĩ một lúc, bây giờ

cũng không biết rốt cuộc thứ gì đã khống chế Ngũ Tử Tư, nhưng hiện tại xem ra, tốt nhất là lên trên trước rồi nói.

Nơi này dường như có sự nguy hiểm bất thường tồn tại.

"Đại vương anh minh, thần lập tức lên ngay." Ngũ Tử Tư cũng là người thông minh, biết rằng bây giờ ở lại nơi nguy hiểm này, không có lợi, nên đi ra ngoài trước.

Bên ngoài, chắc chắn an toàn hơn ở đây rất nhiều.

Trước khi làm rõ, cụ thể rốt cuộc là nguyên nhân gì, tuyệt đối không thể vào đây nữa.

Chương 386

Nguy hiểm, thật sự quá nguy hiểm.

Ngụy quốc, Đại Lương.

Đại Lương là đô thành của Ngụy quốc, cũng là thành phố phồn hoa nhất của Ngụy quốc.

Vì nằm ở nơi long mạch thăng thiên, nên mức độ phồn hoa của Đại Lương hiện nay không ai bì kịp.

Dù đã là đêm khuya, nhưng Đại Lương vẫn một cảnh ca múa thái bình. 'Ầm!' Đột nhiên, cả Đại Lương đều rung chuyển.

Mặt đất rung lắc, cả Đại Lương rơi vào một sự hoảng loạn chưa từng có.

Trận động đất kéo dài không quá lâu, nhưng cảm giác rung chấn quá mạnh, nhất là trong thành Đại Lương, vô số nhà cửa sụp đổ, trên đường phố khắp nơi là tiếng rên la và kêu cứu.

Trong một khoảng thời gian ngắn, nó đã cướp đi sinh mạng của không biết bao nhiêu người.

"Trời ơi, mau nhìn kìa, đó là gì?" Trong đám đông, đột nhiên vang lên một giọng nói hoảng hốt không thể tin được.

Khiến những người vừa thoát khỏi trận động đất lập tức lại căng thẳng.

Mọi người vội vàng nhìn theo hướng tay người đó chỉ, không nhìn thì không sao, nhưng vừa nhìn, ngay lập tức, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Một tòa động phủ, một tòa động phủ vô cùng to lớn, xuất hiện

ngay bên cạnh tường thành Đại Lương.

Nếu không phải bây giờ trời tối, đêm khuya, e rằng đã sớm khiến mọi người kinh ngạc.

"Trời ơi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Không lẽ ông trời muốn trừng phạt Ngụy quốc chúng ta sao." "Thứ đó, không lẽ nào, là linh thảo động phủ trong truyền thuyết." Mặc dù mọi người bàn tán xôn xao, nhưng có người đã đoán đúng.

Hậu quả trực tiếp nhất của lời đoán này là vô số người chạy về phía ngoài thành.

Ai ai cũng biết linh thảo động phủ, nhưng ai cũng không biết, động phủ này, không phải người bình thường có thể vào được, phải là người thức tỉnh mới có khả năng vào.

Đương nhiên, dù không có quy tắc này, thực ra cũng chẳng có chuyện gì.

Khi người dân đổ xô đến trước động phủ đó, lúc này quân đồn trú của Ngụy quốc đã chặn cửa động lại.

"Tất cả mọi người nghe lệnh, không ai được phép vào đó, Đại vương của chúng ta sẽ có sự sắp xếp." Binh sĩ Ngụy quốc xếp hàng ngay ngắn, chặn tất cả mọi người ở bên ngoài.

Mọi người nhìn thấy tình hình này, lập tức không dám thật sự xông vào, dù sao cũng có chút đáng sợ, đó là những binh sĩ cầm dao thật, ai dám vào, người đó chết.

Mặc dù vô cùng không cam lòng, nhưng thật sự không dám xông vào, chỉ có thể tiếc nuối rời đi.

Đồng thời tin tức này cũng nhanh chóng được người truyền đến chỗ Ngụy vương. …..

Chuyện xảy ra ở Đại Lương, có thể nói không ngoa, đã chấn động cả thế giới.

Nhiều người nhìn thấy như vậy, muốn giữ bí mật, đó là điều tuyệt đối không thể.

"Ngụy vương, chúc mừng nhé.

Không ngờ, Ngụy quốc cũng có linh thảo động phủ." Khi Đế Giang một mình một ngựa đến trước doanh trại quân Ngụy, dưới ánh mắt căng thẳng của mọi người, y lại thản nhiên nói.

"Hừ, đa tạ Ngô vương quan tâm.

Ngài như vậy, không sợ ta cho người giết ngài sao?" Tâm trạng của Ngụy vương bây giờ rất tốt, nhưng có một điều, nhìn thấy Đế Giang, trong lòng hắn lại tức giận.

Vốn dĩ hắn đã chuẩn bị rút lui, sau đó đợi viện quân.

Nhưng bây giờ như vậy, lại phiền phức rồi.

Điều động toàn bộ đại quân tử chiến với Đế Giang, cũng không phải là không được, nhưng dù thắng lợi, thì có thể nhận được gì?

Linh thảo động phủ ư, ngay trước cửa nhà hắn đột nhiên mọc ra một cái.

Huống chi, nếu thất bại, Ngụy quốc e rằng sẽ lập tức bị vây công, đến lúc đó mọi thứ đều mất hết.

"Ha ha, Ngụy vương đừng có bụng dạ hẹp hòi như vậy, có hứng thú mời ta đi xem cùng không?" Đế Giang cười ha hả nói, lời này thực ra cũng không phải lừa người.

Y thật sự muốn đi xem động phủ thần kỳ ở Đại Lương đó, xem có xuất hiện tình huống tương tự không.

Cái mà y đang phòng thủ bây giờ, ngoài y ra, ngay cả Ngũ Tử Tư y

cũng không cho xuống.

Trước khi làm rõ mọi chuyện, y sẽ không để Ngũ Tử Tư mạo hiểm.

"Không có chút hứng thú nào, cáo từ." Ngụy vương nói rất dứt khoát, không chừa một chút đường lui.

"Thôi được, nếu đã vậy, vậy ta cũng cáo từ.

Nếu bên đó có gì bất thường, có thể tìm ta." Đế Giang mỉm cười nói, nhìn Ngụy vương, trong mắt lại mang vẻ quỷ dị rõ ràng.

Ngụy vương bị lời nói của Đế Giang dọa cho giật mình, không thể không có chút cảnh giác, lời của Ngô vương, rốt cuộc có ẩn ý gì trong đó không.

Sau đó một thời gian, Đế Giang vẫn ung dung chờ đợi.

Y thậm chí còn đón cả Tây Thi đến đây, xem ra, y còn chuẩn bị ở đây đánh lâu dài.

Nhưng rất nhanh, lời của y đã ứng nghiệm.

"Từ khi phát hiện linh thảo động phủ đến nay, bên phía Ngụy vương đã tổn thất năm người thức tỉnh, không một ai có thể sống sót trở ra." Có thám tử truyền tin tức đến tai Đế Giang.

Đối với kết cục này, Đế Giang đã sớm liệu trước.

Từ khi người thức tỉnh đầu tiên chết ở bên trong, y đã biết, cảnh tượng này chắc chắn sẽ xảy ra, tuyệt đối không sai.

"So với việc Ngụy vương sắp triệu tập hào kiệt thiên hạ rồi sao?" Đế Giang trong khoảng thời gian này đều đang chờ đợi.

Bây giờ tình hình quá quỷ dị, nhưng trong linh thảo động phủ ở Tề quốc này, hoàn toàn không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào.

Kể từ lần đó, hoàn toàn không có động tĩnh gì khác.

Nhưng cái ở Đại Lương thì khác, y tin rằng, ở bên đó chắc chắn sẽ có phát hiện lớn.

Sự thật cũng đúng như Đế Giang dự đoán, Ngụy vương nhanh chóng ban bố lệnh cầu hiền.

Bất kỳ ai chỉ cần có thể giúp phá giải bí mật của linh thảo động phủ, Ngụy vương có thể phong hầu bái tướng cho người đó, đây tuyệt đối là lợi ích lớn.

Chương 387

Vì vậy, bây giờ vô số người đang đổ về Đại Lương, thậm chí cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, tức Việt vương, cũng đã lên đường.

Đế Giang tự nhiên sẽ không vắng mặt trong một sự kiện lớn như vậy.

Sau khi nhận được tin, y mang theo Tây Thi trực tiếp đến Đại Lương.

Mất trọn một tuần, hai người cuối cùng cũng đến ngoại thành Đại Lương.

"Ngô vương vất vả rồi." Vừa đến nơi, một đội kỵ binh đã xông tới.

Người dẫn đầu là Ngô, nhìn thấy Đế Giang lần nữa, hắn rất khó chịu.

Chỉ là Đại vương có lệnh, hắn cũng không dám trái.

"Ha ha, nếu đã biết bản vương vất vả, vậy sao Ngụy vương không ra thành nghênh tiếp bản vương, ra oai lớn thật đấy." Đế Giang cười ha hả.

"Ngô vương xin bớt giận, Đại vương đã đợi ở cổng thành rồi." Ngô nhìn vẻ mặt đắc ý của Đế Giang, suýt nữa đã xông lên đánh một trận.

Đáng tiếc là, hắn chắc chắn không đánh lại.

Được linh khí trời đất nồng đậm của linh thảo động phủ gột rửa, bây giờ thực lực cảnh giới của Đế Giang tăng rất nhanh.

Ngô chắc chắn không thể làm gì được y.

Đối với điểm này, Ngô cũng tự biết mình, nên chỉ nói với Đế Giang một câu rồi trực tiếp thúc ngựa, dẫn Đế Giang đến Đại Lương.

"Không ngờ Ngô vương thật sự hạ cố quang lâm, khách quý, thật sự là khách quý." Khi nhìn thấy Đế Giang và Tây Thi xuất hiện trước mặt, tâm trạng của Ngụy vương phải nói là vô cùng phức tạp.

Một mặt, có thể nhìn thấy Tây Thi, siêu cấp mỹ nhân trong truyền thuyết này, nhất là đối với người thức tỉnh, hắn ngưỡng mộ đến chết đi được.

Mặt khác, nhìn vẻ mặt đắc ý của Đế Giang, hắn suýt nữa tức đến hộc máu.

Nhưng trước mặt mọi người, hắn cũng không tiện trực tiếp thể hiện.

"Không phải ta nói, Ngụy vương, hà tất phải lề mề như vậy, tìm cho ta người đã xử lý thi thể lúc đó, ta hỏi tình hình." Đế Giang hoàn toàn ra vẻ không quan tâm, có lẽ là vị vua kỳ lạ nhất rồi.

"....." Ngụy vương càng thêm tức giận, nhưng tức giận cũng không có cách nào, có thể làm gì chứ.

Động phủ trước mắt đối với hắn là một ngọn núi vàng.

Càng tức hơn là, chìa khóa của ngọn núi vàng lại không nằm trong tay hắn.

",Không vui sao?" Đế Giang liếc mắt nhìn hắn.

"Đương nhiên không phải rồi, Ngô vương có thể đến, đó là vinh hạnh của Ngụy quốc ta.

Người đâu, làm theo lời dặn của Ngô vương." Ngụy vương lập tức ra lệnh, hắn cũng không muốn tiếp tục đợi nữa, thật quá khó chịu.

"Việt vương đâu, ta nghe nói ông ta cũng đến rồi." Đế Giang cười

hỏi.

“Việt vương đại nhân đã tự mình vào động phủ rồi.” Ngụy vương lập tức trả lời.

Chuyện này, tự nhiên không cần phải che giấu.

“Tây Thi, chúng ta vào trong.” Đế Giang quay đầu nói với Tây Thi.

“Tuân mệnh.” Tây Thi lập tức đáp lời, bây giờ Tây Thi, đã hoàn toàn coi mình là người phụ nữ của Ngô vương.

“.....” Ngụy vương có chút ngơ ngác, không phải vừa rồi bảo tìm người, nghe ngóng tình hình sao?

Bây giờ vội vàng xuống như vậy, không lẽ là muốn tiêu diệt Việt vương ở trong đó chứ.

Nhưng không đợi hắn nói, bóng dáng của Đế Giang và Tây Thi đã biến mất. .....

Động phủ rất lớn, đó là cảm nhận đầu tiên của Đế Giang.

Nếu động phủ ở Tề quốc là một căn phòng, thì động phủ Đại Lương hoàn toàn là một nhà thi đấu khổng lồ.

Không sai, khoa trương đến vậy, Đế Giang cảm thấy tìm một sân bóng rổ ở đây cũng còn thừa chỗ.

“Đại vương, Việt vương không phải là người tầm thường, ngài phải cẩn thận.” Tây Thi vừa vào đã vội nhắc nhở Đế Giang, nàng thật sự biết rõ sự đáng sợ của Việt vương.

“Yên tâm đi, ta và Việt vương rất quen thuộc, thậm chí về mặt hiểu biết lẫn nhau, còn nhiều hơn cả nàng nữa.” Đế Giang rất tự tin nói.

Đây không phải nói đùa, lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn đó, y biết rõ hơn ai hết.

Khi Đế Giang xuyên qua một lớp màng mỏng, đến cái gọi là linh thảo động phủ, ngay cả y cũng bị chấn động.

Thật không ngờ, mình lại ở một nơi thần kỳ như vậy.

Không sai, thần kỳ.

Lúc này dưới chân y, không phải là linh thảo đầy ắp và không khí mang theo linh khí khiến người ta thoải mái.

Mà là sa mạc, sa mạc vô tận, hoàn toàn không nhìn ra đâu là thật, đâu là giả.

"Xem ra, lần này, ta chắc chắn sẽ có thu hoạch lớn." Đế Giang nhìn sa mạc vô tận, không những không căng thẳng, ngược lại trên mặt còn lộ ra một biểu cảm không ai hiểu nổi.

"Đại vương, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Tây Thi theo bản năng đưa tay ôm lấy Đế Giang.

Thật lòng mà nói, những thứ này đối với nàng, thật sự rất đáng sợ.

Nếu không có Đế Giang ở cùng, dù có tốt đến đâu, dù có thế nào, nàng cũng sẽ không đến.

Dắt tay Tây Thi, Đế Giang chậm rãi đi về phía trước.

"Tây Thi nhìn xem, đất ở đây rõ ràng mát hơn lúc nãy một chút, cũng có nghĩa là, đây có lẽ là phương pháp phá giải mà ta cần tìm." Đế Giang nói, cũng không ngừng cảnh giác.

Nguyên nhân cũng đơn giản, trong sa mạc có thứ gì đó, y rất chắc chắn. 'Soạt soạt.' một tiếng động nhẹ đột nhiên truyền vào tai Đế Giang.

"Cẩn thận, có thứ gì đó." Ánh mắt Đế Giang lập tức ngưng lại, nhìn sang bên cạnh, trong cát, có một vệt rắn đang di chuyển nhanh về phía này.

“Rắn!” Tây Thi lập tức hét lên, là một người phụ nữ, thứ nàng sợ nhất là những sinh vật như rắn.

“Hình như, không phải rắn?” Cách nhìn của Đế Giang lại rất khác, y nheo mắt nhìn xuống đất, xác định, tuyệt đối không phải rắn, vì không có con rắn nào có thể luôn ở dưới lớp cát.

Chương 388

"Tránh ra!" Đế Giang đột nhiên hét lớn, ôm eo Tây Thi, trực tiếp nhảy sang một bên.

Cũng chính lúc đó, một bóng đen đột nhiên cuốn theo cát vàng lao thẳng ra khỏi mặt đất.

Đó là một sợi dây leo đáng sợ, hoàn toàn không biết nó dài bao nhiêu, nhưng có một điều có thể xác định, đó chỉ là một nhánh nhỏ của dây leo.

Bởi vì lại có vô số sợi dây leo khác lao về phía Đế Giang.

Đế Giang không nói hai lời, lập tức rút trường kiếm ra, một con hỏa long cũng từ tay y từ từ hình thành.

Bây giờ y rất thích sử dụng hỏa long, dù sao thứ này thật sự dễ dùng hơn những thứ khác rất nhiều.

"Đại vương, thần thiếp giúp ngài." Tây Thi lúc này cũng đã bình tĩnh lại.

Bây giờ, nàng không còn là người con gái yếu đuối đó nữa, linh khí hồi phục khiến nàng cũng nắm giữ được sức mạnh to lớn.

Cũng chính vì vậy, nàng hoàn toàn có sức chiến đấu.

Vì vậy trước khi xuất phát, y cũng đã trang bị cho nàng một thanh đoản kiếm, dùng để phòng thân.

Đối với điều này, Đế Giang cũng mỉm cười hài lòng, không ngăn cản.

Y không thích bình hoa, ngược lại một Tây Thi như vậy, khiến y ngày càng tán thưởng.

Hai người lưng tựa lưng, nhìn vô số dây leo đang lao tới, chỉ dựa vào né tránh hoàn toàn không khả thi.

Đế Giang chủ động tấn công, một con hỏa long trực tiếp lao xuống đất, 'Ầm!' Cát bụi khổng lồ bay lên trời, trên mặt đất lập tức có thêm một sợi dây leo.

Sợi dây leo đó lúc này đã hoàn toàn biến thành màu đen, quăn queo, mang theo mùi khét.

Đòn tấn công vừa rồi hoàn toàn có hiệu quả, nhưng vấn đề là, dây leo quá nhiều, và chúng vẫn đang lao về phía này.

Rất nhanh, dây leo đã đến trước mắt.

Tây Thi bên kia cũng đã ra tay.

Là người thức tỉnh siêu cường, chiến lực của Tây Thi cũng rất tốt, chỉ là bây giờ kinh nghiệm thực chiến rất thiếu.

Đế Giang cũng thỉnh thoảng giúp đỡ phòng thủ, hai người từ bề ngoài bị dây leo bao vây, nhưng thực tế, phòng thủ kín như bưng.

Dây leo trong một lúc, cũng không làm gì được họ.

"Từ bỏ đi." Đột nhiên, một giọng nói già nua xuất hiện trước mặt Đế Giang.

"Là ai, dám giả thần giả quỷ trước mặt bản vương." Đế Giang hừ lạnh, trò ma quỷ này cũng quá trẻ con rồi.

"Từ bỏ đi, giao nộp sinh mệnh của ngươi đi." Giọng nói đó dường như không nghe thấy lời của Đế Giang, tiếp tục lải nhải không ngừng.

"Đại vương, thần sắp không chịu nổi nữa rồi." Tây Thi có chút khó khăn nói, giọng nói vừa rồi có thể ảnh hưởng đến nàng, đến mức bây giờ động tác cũng có chút chậm chạp.

“Giả thần giả quỷ, đợi bản vương phá cái trận pháp rách của ngươi, sẽ băm ngươi ra thành tám mảnh.” Đế Giang lập tức nổi giận.

Dùng âm thanh để mê hoặc, may mà y không bị ảnh hưởng.

“Không thể ra ngoài đâu, từ bỏ đi, giao sinh mệnh cho ta đi.” Giọng nói đó tiếp tục vang lên.

“Ta hiểu rồi, trận pháp này gọi là Khốn Tiên Trận phải không.” Mắt Đế Giang đột nhiên sáng lên, cuối cùng y cũng nhớ ra trận pháp này, trận pháp này do Nữ Oa sáng tạo ra.

Sở dĩ y không nhận ra là vì, y căn bản không nghĩ đến Nữ Oa.

Dù sao Nữ Oa và y cùng một phe, nhưng thứ này lại bị lưu truyền ra ngoài, bị dùng vào việc này.

Đế Giang rất hoang mang, nhưng cách phá trận, y đã biết.

“,Ngươi biết Khốn Tiên Trận.” Giọng nói đó cuối cùng không còn vẻ chết chóc nữa, mà tràn đầy kinh hoảng và sợ hãi.

“Do Nữ Oa sáng tạo ra, ai mà không biết chứ.” Đế Giang hừ lạnh nói.

Lập tức, Đế Giang chuẩn bị phá trận.

Khốn Tiên Trận đối với y thực ra không khó.

Nhưng chưa kịp động thủ, trước mắt y hoa lên, sau đó, xuất hiện trong một vùng cây xanh.

“Việt vương.” Đế Giang vừa nhìn rõ mọi thứ trước mắt, ánh mắt lập tức ngưng lại.

Ở không xa, đối thủ cạnh tranh của y, cũng là lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn, đang ngồi ở một nơi không xa, một mình uống rượu.

Cảnh tượng này khiến Đế Giang vô cùng cảnh giác, gã này giở trò

gì, có cần phải giả vờ ở đây không?

“Ta biết, ngươi chắc chắn sẽ đến.” Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng biết động tĩnh phía sau, khi nhìn thấy Đế Giang, ông ta lập tức cười.

“Lão tiểu tử, bây giờ ngày càng lợi hại rồi.” Đế Giang liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, tu vi của gã này lại tăng lên, tốc độ rất nhanh.

“Vậy cũng không bằng tốc độ biến thái của ngươi.

Ta tin rằng, ngươi chắc chắn chưa từng ăn linh thảo đúng không.” Nguyên Thủy Thiên Tôn cười, trong mắt gã đầy vẻ “ta đã nhìn thấu ngươi rồi”.

“Được thôi, xem ra lão tiểu tử ngươi còn giấu nghề, bây giờ chuẩn bị rồi sao, đánh một trận không?” Đế Giang cười nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Y biết gã này chắc chắn không đơn giản.

“Không hứng thú, ta chỉ tìm ngươi giúp một việc.

Một mình ta, không thể mở được tầng tiếp theo.” Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng lộ đuôi cáo.

Sở dĩ ông ta ngồi ở đây là để đợi người giúp đỡ.

“Trước tiên nói ý định của ngươi đi.” Đế Giang vô cùng kinh ngạc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cao ngạo cũng phải tìm người giúp đỡ, cũng quá khoa trương rồi.

“Bên đó, có một con hung thú cổ đại trấn giữ, chỉ cần chúng ta giải quyết nó, là có thể vào tầng tiếp theo.” Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ về phía xa, xem ra, giống như đã từng chiến đấu.

“Tầng tiếp theo?” Trong mắt Đế Giang đầy nghi ngờ, tầng tiếp theo, cái quỷ gì vậy?

“Ta biết ngươi không tin ta, nhưng ta phải nói, sự thật là như vậy.

Nếu ngươi không cùng ta giải quyết nó, vậy chúng ta sẽ vĩnh viễn bị kẹt ở đây.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêm túc nhìn y, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

Đúng vậy, nếu ông ta cũng có thể làm được, vậy dù thế nào, cũng sẽ không để Đế Giang cùng làm.

Chương 389

Thậm chí nếu có thể nhốt chết Đế Giang ở đây, gã trước mặt này sẵn sàng trả bất cứ giá nào.

"Nhưng, ta không hợp tác với ngươi." Đế Giang cười ha hả, trực tiếp không thèm để ý.

Dưới tình huống gã kia tức đến hộc máu, Đế Giang ung dung dắt Tây Thi đi về phía trước.

Nhìn vẻ mặt của Đế Giang, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngây người, thật không ngờ, Đế Giang lại phớt lờ đề nghị của ông ta.

Gã đó một mình giết con hung thú kia sao?

Không thể làm được chuyện đó.

Rất nhanh, Đế Giang đã nhìn thấy bản thể của con hung thú kia.

Lúc này, y cũng hiểu vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đưa ra yêu cầu như vậy.

"Trời ơi, Đại vương, đây thật sự là thứ tồn tại trên thế giới này sao?" Tây Thi trực tiếp nhìn ngây người, đây thật sự là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một sinh vật to lớn và đáng sợ như vậy.

Một con voi cao bằng mấy tầng lầu.

Theo lý mà nói, voi trông rất đáng yêu.

Nhưng con voi trước mắt này, lại là một chuyện khác.

Năm chiếc ngà to, thân hình khổng lồ, và điều khiến người ta sợ hãi nhất là đôi mắt màu đỏ như máu.

Bây giờ Đế Giang cách con voi khá xa, nhưng con voi đã cảm nhận được có mục tiêu tiếp cận, lập tức, con voi đó gầm lên một tiếng, lao

về phía Đế Giang.

Thanh thế vô cùng đáng sợ, thậm chí có dòng nước cuồn cuộn chảy ra từ xung quanh con voi, cả mặt đất không ngừng rung chuyển, tiếng gầm vang dội suýt nữa làm vỡ màng nhĩ của người ta.

"Ngô vương, nếu có gan, thì đừng chạy, đừng để ta xem thường." Nguyên Thủy Thiên Tôn ở phía sau nhìn mà vui sướng vô cùng, thậm chí còn buông lời khiêu khích Đế Giang.

Đối với chuyện như vậy, Đế Giang sao có thể nhịn được.

"Tây Thi, gã này giao cho nàng xử lý.

Yên tâm, ta tin nàng." Đế Giang không thèm liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, rồi nói với Tây Thi bên cạnh.

"A?" Tây Thi hoàn toàn ngơ ngác, rốt cuộc là tình huống gì, tại sao lại như vậy, một nữ tử yếu đuối như nàng sao có thể xử lý được một gã to lớn, đáng sợ như vậy chứ.

Chân nàng trực tiếp mềm nhũn, hoàn toàn không có bất kỳ phương pháp ứng biến nào.

"Đại vương, nô tỳ thật sự không làm được đâu." Nước mắt Tây Thi sắp trào ra, bảo nàng đi ngăn cản con hung thú cổ đại kia sao.

"Không cần công kích, thử dùng tuyệt kỹ của nàng là được rồi." Đế Giang ở bên cạnh trực tiếp trả lời.

Trong tình huống này, công kích tuyệt đối là cách không đáng tin cậy nhất, vì vậy, cách đáng tin cậy nhất là dùng phương pháp khác.

Tây Thi, đứng đầu Tứ đại mỹ nhân trong truyền thuyết, sao có thể chỉ có bấy nhiêu đó?

"Đại vương, vậy thần thiếp đi nhé." Tây Thi sợ đến chân mềm nhũn, nhưng nếu Đế Giang đã yêu cầu như vậy, chắc chắn nàng phải

đi.

Rốt cuộc, đây là mệnh lệnh của y, cũng là mệnh lệnh đầu tiên theo đúng nghĩa.

Tây Thi đã chuẩn bị sẵn sàng, chết thì đã sao, trong một khoảnh khắc, nàng đột nhiên tìm lại được cảm giác.

Đối mặt với con quái vật đó, nàng trực tiếp xông lên, vốn là một đòn tất tử.

Ai ngờ, tình huống lập tức thay đổi.

"Ngoan nào, đừng đánh nhau." Khi Đế Giang nghe thấy câu này, một ngụm nước trong miệng suýt nữa đã phun ra hết.

Buồn cười, quá buồn cười rồi, cười đến mức y cũng không biết phải làm sao.

Thật sự, từ trước đến nay y chưa từng thấy ai như vậy.

Đế Giang bị dáng vẻ của Tây Thi làm cho bật cười, đồng thời cũng có chút kinh ngạc.

Tây Thi thật sự có thể khiến con voi ma mút kia dừng lại, thậm chí không còn tiếp tục nổi điên nữa.

"Lợi hại, làm tốt lắm." Đế Giang phá lên cười ha hả, có một người thần kỳ như vậy ở bên, cũng có thể thoải mái hơn, vô cùng thú vị.

"Thiếp cũng không biết cụ thể đã làm thế nào, nhưng đột nhiên lại làm được." Tây Thi cũng kinh ngạc nói, lời nàng nói không hề giả, hoàn toàn là thuận theo tự nhiên.

"Có lẽ đó là năng lực của nàng đi." Đế Giang ngẩn ra rồi bật cười.

Ở một bên, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này đã tức giận đến cực điểm, bây giờ y thật sự hối hận, đáng lẽ không nên để Tây Thi đi, ai

mà ngờ được người phụ nữ trước mắt này lại là người thức tỉnh.

Nàng còn thức tỉnh trước cả Đế Giang, lúc nàng thức tỉnh thì Đế Giang vẫn chưa tỉnh lại.

Nếu lúc đó ngăn cản thì mọi chuyện đã kịp.

Chỉ là, bây giờ sự việc đã đến nước này, nói thêm gì nữa cũng không có ý nghĩa, ván đã đóng thuyền, không thể hối hận được nữa. 'Gầm!' Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa định đi thì một tiếng gầm gừ vang lên.

Con voi ma mút vừa mới yên tĩnh lại lần nữa gầm lên giận dữ, rồi trực tiếp dùng vòi quật về phía Tây Thi đang đứng trước mặt nó.

"Cút!" Đế Giang ngay lúc nó gầm lên đã biết có chuyện không hay, thấy cảnh này, y lập tức lao tới, ném thẳng thanh trường kiếm trong tay đi.

Dưới sức mạnh cường đại, trường kiếm cắm sâu vào thân thể con voi.

Trong chốc lát, con voi lại gầm lên giận dữ, Đế Giang cũng nhân cơ hội này vội vàng ôm lấy Tây Thi chạy sang một bên.

Toàn bộ quá trình vô cùng kinh hiểm.

Chỉ là bây giờ mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, phải biết rằng, con voi ma mút kinh khủng kia đã hoàn toàn nổi giận.

"Chết tiệt, đều là ngươi gây họa, còn không ra tay?" Đế Giang trừng mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Y và Tây Thi đang ở trong phạm vi tấn công của con voi, trong lúc bảo vệ Tây Thi, y cũng cần có người dẫn dụ nó đi chỗ khác.

Ngay cả một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không đối phó nổi con voi này, có thể thấy thực lực của nó mạnh đến mức nào.

“Hừ, không sao, cuối cùng chúng ta hai người liên thủ.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Đế Giang, lòng ghen tị lập tức trào dâng.

Tên này sao lại may mắn như vậy, vừa rồi nếu có thể giết chết một hai người thì tốt quá rồi.

Nhưng bây giờ nói những điều này cũng vô dụng, y lập tức xông lên, chặn con voi đang trong cơn thịnh nộ.

Chương 390

Từng luồng ánh sáng trắng từ trong cơ thể con voi tuôn ra, tựa như vô cùng vô tận, cả thế giới này đâu đâu cũng là phạm vi tấn công của nó.

Ngay cả Đế Giang cũng không thể không sử dụng Hỏa Long để bảo vệ an toàn cho xung quanh.

"Thiên địa linh khí trên người tên này cũng quá nồng đậm rồi đi." Đế Giang vô cùng cạn lời, trên thế giới này, y chưa từng thấy ai có thiên địa linh khí nồng đậm hơn con voi này.

"Đại vương, đa tạ người vừa rồi đã cứu thiếp." Tây Thi vẫn còn kinh hãi, vừa rồi nàng đã hoàn toàn chết lặng, cứ ngỡ mình chắc chắn sẽ chết.

Không ngờ vào lúc nguy hiểm nhất, ngay cả khi nàng nghĩ mình tiêu đời rồi, bóng dáng của Đế Giang lại xuất hiện trước mặt nàng, sau đó, mọi thứ như một giấc mơ.

"Nàng là người của bản vương, sao có thể bị một con voi làm tổn thương được chứ." Đế Giang mỉm cười, an ủi nói.

"Xong chưa, Ngô vương ngươi có xong chưa vậy, mau giúp ta, một mình ta không giết nổi nó đâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn dần dần không chống đỡ nổi, vô số thiên địa linh khí khiến y vô cùng khó chịu, đặc biệt là lúc này, Đế Giang còn đang cùng Tây Thi tình chàng ý thiếp.

Y lập tức không nhịn được nữa.

Dù sao thì không thể cứ né tránh mãi, thậm chí phải tìm cách đánh bại tên này.

Hiện tại y hoàn toàn không làm được việc gì.

Cũng chính vì nguyên nhân này, một mình y dù thế nào cũng không thể tiến vào tầng tiếp theo.

"Ta cảm thấy một mình ngươi có thể giải quyết được đấy." Đột nhiên, Đế Giang khoanh tay trước ngực, ung dung nói.

"Ngươi…" Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt nữa tức hộc máu, tình huống này mà tên đó còn không giúp mình.

"Ngô vương, con yêu thú này không giết được ta đâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh nói, chật vật thì chật vật, nhưng con yêu thú này thật sự không giết được y.

"Ta biết chứ, cho nên ta mới muốn xem bộ dạng chật vật của ngươi." Đế Giang cười, đúng là chỉ có thể như vậy.

Y nói xong cũng trực tiếp ra tay, bất kể tình huống thế nào, có một điều chắc chắn, đó là nếu không giải quyết được con voi này, mọi chuyện đều không thể bàn tiếp.

Cả hai đều là người tinh thông chiến trận, cho nên mọi việc đối với họ đều đơn giản.

Dù không phối hợp, nhưng khi thật sự ra tay lại vô cùng hiệu quả, áp chế được con voi kia.

Không bao lâu, Đế Giang đã thành công để lại vài vết sẹo trên người con voi.

Máu tươi không ngừng tuôn ra, con voi thì trái xông phải đột, hoàn toàn bị hai người kìm chân tại chỗ, không thể rời đi được. 'Ầm ầm!' Khi con voi đầy máu tươi cuối cùng cũng ngã xuống đất, chấn động từ thân thể nó khiến cả mặt đất cũng khẽ rung chuyển.

"Tên này cứng thật đấy." Đế Giang trực tiếp ngồi xuống đất,

không nhịn được mà than thở.

"Nếu chúng ta hai người liên thủ, ta tin rằng, thiên hạ này sẽ là của chúng ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn ở phía bên kia, đột nhiên nhìn Đế Giang nói.

"Thôi đi, đường đường là Việt vương mà cũng muốn liên thủ với ta sao?" Đế Giang cười nói, y cũng biết đây là chuyện không thể.

"Chỉ là nói vậy thôi." Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên nói một câu.

Mọi trở ngại trước mắt đều đã không còn, sau khi con voi chết, hai người cũng trực tiếp nhìn thấy một cửa hang màu đen.

Nơi đó chính là thứ mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói trước đó, con đường thông đến tầng tiếp theo.

"Nói thật đi, ngươi chắc chắn có tầng tiếp theo chứ?" Đế Giang và Tây Thi nhìn cửa hang đen kịt trước mắt, lập tức có chút tò mò hỏi.

"Vốn dĩ ta không định nói cho ngươi biết, nhưng ta cảm thấy, nói ra có lẽ sẽ tốt hơn." Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nói, vừa trực tiếp ra hiệu bằng mắt với Đế Giang.

Đế Giang liếc nhìn, ngầm hiểu, rồi cùng y đi sang một bên, y cũng tò mò rốt cuộc tên này muốn nói gì.

"Chắc hẳn ngươi rất tò mò về những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này phải không, thế giới này biến hóa dường như có chút quá nhiều, quá nhiều rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Đế Giang một cái rồi nói.

"Có lẽ vậy." Đế Giang nói một cách nước đôi, thành thật mà nói, y đúng là có cảm giác như vậy.

Từ những gì gặp phải ở Tề quốc trước đây cho đến hôm nay, tất

cả mọi chuyện đều có vẻ quá quỷ dị.

Cũng chính vì thế, Đế Giang mới đi theo y sang một bên để nghe.

"Ta cảm thấy dòng thời gian của thế giới này đã bị lệch đi, tuy ta không biết rốt cuộc tại sao lại như vậy, nhưng có một điều chắc chắn, đó là ta cảm nhận được ác ý." Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên thở dài, chuyện này thật sự không muốn nói với Đế Giang, nhưng hiện tại, y thậm chí còn cảm thấy một chút bất an.

"Cho ta một lý do." Đế Giang nhìn thẳng vào đối phương nói, cái kiểu nói úp mở này thì đi mà lừa quỷ đi.

"Đơn giản thôi, những cái gọi là linh thảo động phủ kia, thực ra đều là của ta." Đột nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng thẳng người, sau khi quan sát xung quanh, liền trực tiếp nói với Đế Giang.

"Của ngươi à, ta còn nói tất cả đều là của ta đây này." Đế Giang đảo mắt, đây mà là lý do để tin y chắc.

"Ngươi…" Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt nữa bị tức đến phát điên, đột nhiên cảm thấy, nói với Đế Giang những chuyện này hoàn toàn là thừa thãi.

"Thôi được rồi, ta đi xuống tầng tiếp theo trước, ngươi tự lo liệu đi, hy vọng ngươi có thể ra khỏi nơi này." Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Đế Giang một cái, rồi đi về phía trước.

Dáng vẻ tự tin đó, cùng với câu nói vừa rồi đều có ẩn ý.

Đế Giang không cho rằng những lời Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nói là lừa gạt, điểm này, y có thể cảm nhận được.

"Tây Thi, chúng ta cũng đi xuống thôi, nắm chặt tay ta." Đế Giang đi đến trước mặt Tây Thi, trước tiên xem xét nàng không có vấn đề gì, rồi mới nói.

“Tạ Đại vương quan tâm.” Tây Thi dịu dàng nói, rồi nắm chặt lấy tay Đế Giang, chỉ có như vậy, nàng mới có thể thả lỏng một chút.

Nàng liếc nhìn hố đen dưới chân, vừa rồi Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đi xuống từ đó.

Hiện tại, nàng không biết bên trong rốt cuộc có gì, nhưng bất kể thế nào, nàng cũng chắc chắn phải đi xuống một chuyến.

Nàng tuyệt đối sẽ không bị nhốt ở nơi này mãi.

Bị Nguyên Thủy Thiên Tôn nói như vậy, y cũng có cảm giác nguy cơ trỗi dậy.

Hai người nhìn nhau một cái rồi trực tiếp nhảy xuống.

Tây Thi sợ đến nhắm chặt mắt, cả người bất giác bám chặt vào Đế Giang.

Nhưng Đế Giang không hề gặp chút trở ngại nào, y chỉ quan sát xung quanh, và nhanh chóng hiểu được lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm.

Khi đang ở giữa không trung, lúc mắt Đế Giang có thể thích ứng với ánh sáng, sắc mặt y đột nhiên biến đổi dữ dội.

Sau đó y trực tiếp ôm chặt Tây Thi hơn.

“Tuyệt đối đừng mở mắt, đợi ta cho phép thì hẵng mở.” Đế Giang bình tĩnh nói, giọng điệu của y vô cùng nghiêm túc, đến mức Tây Thi bây giờ cũng cảm nhận được sự bất an sâu sắc.

Chương 391

Chỉ là nàng tin tưởng Đế Giang, cho nên không nói gì, chỉ gật đầu, tỏ ý sẽ nghe theo sự sắp xếp.

Nàng có thể cảm nhận được tay Đế Giang đang không ngừng vung vẩy, tiếng vũ khí sắc bén xé gió không ngừng vang bên tai, nhưng đồng thời lại không có bất kỳ tiếng kêu thảm thiết nào.

Một cảnh tượng vô cùng quỷ dị, nếu không phải Đế Giang nghiêm túc dặn dò, nàng thật sự muốn tò mò xem thử, đáng tiếc bây giờ tuyệt đối không được.

Cũng vì nàng thật sự không nhìn, nên mới không đẩy hai người vào tình thế nguy hiểm nhất.

Cuộc chiến thuộc về Đế Giang, một mình y, đã phải bắt đầu sớm hơn.

Hai tay liên tục đưa ra, mọi thứ xung quanh đều hóa thành tro bụi trong tay y, chỉ là y vẫn luôn cố gắng kìm nén cảm giác buồn nôn tột độ.

Cảnh tượng trước mắt, nếu không phải là người như Đế Giang, tuyệt đối không chịu nổi, đó hoàn toàn không phải là cảnh tượng mà con người có thể nhìn.

Giống như đã nhảy vào địa ngục vô tận, đâu đâu cũng là cảnh tượng kinh hoàng.

Từng cảnh tượng trước mắt đều là những thứ đáng sợ nhất trong lòng con người.

Không chỉ vậy, thỉnh thoảng còn có những thứ như ma quỷ tấn công lén.

Cũng không biết đã rơi xuống bao lâu, ngay cả Đế Giang cũng suýt nữa chết lặng thì cuối cùng cũng nhìn thấy điểm cuối.

Ánh sáng rất rực rỡ chiếu vào từ bên ngoài, nhưng không biết bên đó rốt cuộc có gì.

"Được rồi, nàng có thể mở mắt ra rồi." Tây Thi cảm thấy cơ thể rung lên một cái, liền nghe thấy giọng nói của Đế Giang.

Với vẻ mặt có chút buồn ngủ và mơ màng, nàng từ từ mở mắt ra.

"…" Tây Thi trực tiếp ngây người, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn là tình huống nàng không thể tưởng tượng được.

"Nơi này là Tiên giới." Đế Giang buông Tây Thi ra, sau đó thản nhiên nói.

"Sao có thể!" Tây Thi vô cùng kinh ngạc nói, nàng cũng không ngờ mình lại xuất hiện ở Tiên giới, chuyện này cũng quá khoa trương rồi.

"Từ lúc ta bước vào động phủ đó, ta đã tiến vào một trận pháp thông thiên, từ nhân gian, đến địa phủ, và bây giờ là ở Tiên giới." Đế Giang thở ra một hơi thật sâu.

Tam Giới Đại Trận, trước đây y từng nghe nói qua, chỉ là không biết rõ, nhưng ai ngờ được có thể nhìn thấy ở nơi này, cho dù là y cũng cảm thấy vô cùng khó tin.

"Vậy thiếp có thể trở về không?" Sau một hồi mới lạ ngắn ngủi, suy nghĩ đầu tiên của Tây Thi là liệu có thể trở về không.

Tiên giới rất tốt, mọi cảnh đẹp trước mắt đều khiến nàng chấn động, linh khí vô tận cũng khiến nàng vô cùng thoải mái, nhưng dù thế nào, nhân gian mới là nơi nàng muốn đến.

"Ngay khi nàng nói ra câu đó, chúng ta đã có thể trở về rồi." Đế Giang cười, trong Tiên giới có tồn tại Thiên Địa Pháp Tắc, một phàm

nhân như Tây Thi, đặc biệt là một phàm nhân không muốn ở lại Tiên giới, sẽ nhanh chóng bị Thiên Địa Pháp Tắc bài xích.

"Vậy thì tốt quá, Đại vương, người cũng trở về chứ." Tây Thi thở phào nhẹ nhõm, sau đó cẩn thận hỏi Đế Giang.

"Đương nhiên, Tiên giới có gì tốt chứ, nơi này ta không hề hiếm lạ." Đế Giang thờ ơ nói một câu, lập tức, trên bầu trời ngưng tụ thành một đám mây đen kinh khủng, sau đó dưới chân hai người cũng như vậy.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến Tây Thi không nhịn được mà nắm chặt lấy Đế Giang.

Chỉ là nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên của Đế Giang, nàng cũng hiểu ra vài điều, Đế Giang rõ ràng biết thứ này sẽ không gây tổn hại cho họ.

Sự thật cũng đúng như vậy.

Khi một tia sét trực tiếp đánh xuống, hai người chỉ cảm thấy thời không đảo lộn, lúc mở mắt ra lần nữa, hai người đã thần kỳ đứng trong linh thảo động phủ.

"Hái thêm một ít, tiện thể ăn một chút." Ra khỏi Tam Giới Đại Trận, cuối cùng cũng có thể hưởng thụ linh thảo động phủ này.

Trong lúc Tây Thi đang vui vẻ hái linh thảo, Đế Giang lại đi sang một bên, nơi đó, tên Nguyên Thủy Thiên Tôn kia đang không ngừng nhét linh thảo vào bụng.

Dù có linh thảo động phủ, y cũng không hề khách sáo, dù sao thì linh khí ở đây quá nồng đậm, về hiệu quả còn tốt hơn bên kia nhiều.

"Nếu ta không đoán sai, Tam Giới Đại Trận hẳn là của ngươi." Đế Giang đi đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói, trước đó y vẫn luôn suy nghĩ, nhưng rất nhanh đã hiểu ra.

Sở dĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn quen thuộc với đại trận như vậy, nguyên nhân chính là đây.

Chỉ là đại trận đó cũng nhốt cả y vào trong, không thể không nói, thật là thú vị.

"Không sai, là của ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn không thèm liếc nhìn một cái mà nói.

"Tiên giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Đế Giang nheo mắt nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, từ lúc bắt đầu viện quân của cả hai đều biến mất, đến bây giờ các loại trận pháp thần quỷ quái dị tụ tập, hoàn toàn không phù hợp với quy tắc tồn tại của thế giới này.

"Ta cũng không biết, nhưng ta bây giờ chưa hồi phục, tạm thời không có tư cách nhìn trộm thiên địa." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói đến đây, liền thở dài một hơi.

Thực ra y vẫn luôn không nói ra, thật sự quá uất ức, không có một chút viện trợ nào thì thôi, còn phải tiếp tục đối đầu với một yêu nghiệt như Đế Giang.

Sớm biết vậy thà không luân hồi còn hơn, bây giờ thật sự quá khó chịu rồi.

"Ha ha, không ngờ đường đường là Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có lúc hoảng loạn, thú vị thật." Đế Giang châm chọc hai câu, ngay lúc đối phương sắp nổi điên đánh người, Đế Giang đã tiêu sái rời đi.

"Cũng gần đủ rồi, chúng ta đi thôi." Nhìn cái túi nhỏ trong tay Tây Thi, Đế Giang có chút bất đắc dĩ, nếu mang linh thảo ra ngoài như vậy, e rằng Ngụy vương sẽ nổi điên mất.

Nhưng Đế Giang không thèm quan tâm, cứ coi như là chút phí tổn đi.

Tiên thảo động phủ của Đại Lương này có thể nói là động phủ

lớn nhất hiện tại, linh thảo cực kỳ nhiều, đối với một chút ít này, chắc Ngụy vương cũng không keo kiệt.

Dù sao, y cũng đã giúp hắn phá được Tam Giới Đại Trận.

"Ngô vương, không biết trong cái túi của vị phu nhân phía sau ngài là gì vậy." Khi Đế Giang bước ra khỏi động phủ, đã là đêm khuya, không ngờ Ngụy vương vẫn luôn chờ ở bên ngoài.

Chỉ là khi nhìn thấy cái túi lớn trên người Tây Thi, sắc mặt Ngụy vương vô cùng khó coi.

Linh khí nồng đậm như vậy, chắc chắn là linh thảo không sai, hơn nữa còn là loại rất tốt, lần đầu tiên hắn biết đến linh thảo.

Nhiều như vậy, dù là Ngụy vương cũng không nhịn được mà hỏi.

"Sao, Ngụy vương cảm thấy có chút nhiều à?" Đế Giang khoanh tay trước ngực, ung dung nhìn hắn nói.

"Có một chút." Ngụy vương cũng không nhịn được mà trả lời.

"Nếu không có ta, ngươi một chút cũng không có được, cho nên biết đủ đi." Đế Giang hừ một tiếng, trực tiếp đi về phía trước.

"Việt vương, ngươi cũng…" Ngụy vương vừa định phản bác, ai ngờ lại nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đang vác một cái túi lớn.

Lần này, suýt nữa làm hắn tức hộc máu.

"Hai vị đều là vua một nước, không đến mức làm chuyện mất thể diện như vậy chứ." Mặt Ngụy vương tái đi, lấy một chút thì không có vấn đề gì, hắn cũng sẽ không nói nhiều.

Nhưng phải biết rằng, linh thảo đều chỉ dùng phần ngọn một chút xíu, phần dưới đều dùng để tiếp tục phát triển.

Chương 392

Trong linh thảo động phủ, mỗi một cây linh thảo đều vô cùng quý giá, hai cái túi lớn trước mắt rõ ràng là nhổ cả rễ.

Điều này khiến hắn vô cùng khó chịu, thiếu một cây thôi cũng đủ đau lòng rồi.

"Thôi được rồi, Ngụy vương, nếu không phải ta, cả đời này ngươi cũng không phá được đại trận này đâu, tan đi, ta có việc, đi trước một bước." Lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn kia rất gian xảo, một cú bay vút lên, trong nháy mắt đã biến mất.

Y cũng biết, nhìn thấy mất nhiều linh thảo như vậy, tên Ngụy vương kia chắc chắn sẽ nổi điên.

Linh thảo này, nếu dùng trong động phủ thì tùy ý, nhưng mang đi thì quá đáng quá rồi.

"Ngô vương, xin hãy để lại một phần." Ngụy vương suýt nữa hộc máu, thật không ngờ tên Việt vương kia trong nháy mắt đã biến mất, đồng thời cũng âm thầm kinh ngạc, năng lực của Việt vương cũng quá kinh khủng rồi.

"Bảo ta để lại một phần à, vậy thì xem ngươi có bản lĩnh đó không đã." Đế Giang từ từ đưa hai tay ra, một con hỏa long hiện thân, bây giờ chiêu này gần như đã trở thành sở trường của y, nhưng hiện tại không chỉ có vậy.

Trong tay kia, một con rồng băng trong suốt như pha lê đang ngưng tụ.

Không khí xung quanh lập tức bị khuấy động, một bên cực nóng, một bên cực lạnh.

"…" Ngụy vương lập tức sợ tè ra quần, không ngờ Đế Giang lại có một chiêu này, cũng quá kinh khủng rồi.

Rốt cuộc tên này đã trải qua những gì ở bên trong?

"Thử không, Ngụy vương." Đế Giang lạnh lùng nói.

Sau một trận Tam Giới Đại Trận, thực lực của y lại được nâng cao một bậc.

Giống như được một lần tẩy lễ, tên Nguyên Thủy Thiên Tôn kia sở dĩ rời đi trong nháy mắt cũng là vì thế.

Phá được một đại trận, hai người họ đã hoàn toàn hấp thu phần lớn linh khí tiêu tán lúc đại trận bị phá hủy.

Đây cũng là một loại phần thưởng đặc biệt.

"Rốt cuộc ngươi đã trải qua những gì trong động phủ?" Sắc mặt Ngụy vương khó coi, vừa rồi hắn chỉ kinh ngạc trước thực lực kinh người của Việt vương khi rời đi.

Nhưng không ngờ Ngô vương trước mắt cũng vậy, phải biết trước đây y không có năng lực như hiện tại.

Cũng có nghĩa là, tất cả đều đạt được trong đại trận, nghĩ như vậy, hắn càng muốn hộc máu ba lít, lỗ rồi, thật sự quá lỗ rồi.

"Trải qua những gì không quan trọng nữa, ngươi cũng không cần ghen tị, là cửu tử nhất sinh đổi lấy, lời chắc không lỗ." Nói rồi, Đế Giang thu lại linh khí, sau đó dẫn Tây Thi đi thẳng về phía trước.

Những người đang vây quanh Đế Giang đều lúng túng, Đế Giang tiến một bước, họ lùi một bước.

"Tất cả giải tán đi." Ngụy vương bất đắc dĩ thở dài, thật không ngờ thực lực của Đế Giang bây giờ lại mạnh đến vậy.

Vấn đề quan trọng hơn là, hắn cũng không muốn thực sự đối đầu

trực diện với Ngô vương trước mắt.

Phải biết rằng, quân đội của Ngô vương có chút quá đáng sợ rồi.

"Cáo từ." Đối với điều này, Đế Giang chỉ thản nhiên cười, rồi ung dung rời đi.

Nhìn bóng lưng Đế Giang rời đi, Ngụy vương hận đến tận xương tủy, nhưng bây giờ, hắn cũng không có cách nào.

"Ngô, chỉnh đốn quân bị, chuẩn bị chiến tranh, hai tên kia chắc chắn sẽ rêu rao về linh thảo động phủ của Đại Lương, ta phải sớm chuẩn bị." Ngụy vương đột nhiên giật mình nói.

"Đại vương anh minh." Ngô và những người khác lập tức quỳ xuống đất. … Ngụy vương thật sự không đoán sai, ngày thứ hai, tin đồn lan truyền xôn xao.

"Việt vương và Ngô vương tiến vào động phủ Đại Lương, thực lực hiện tại tăng vọt, và khẳng định rõ ràng động phủ linh thảo Đại Lương là lớn nhất, cũng là nơi nồng đậm nhất thế giới này." "Ngô vương đêm qua thực lực tăng vọt, là nhờ công hiệu kỳ diệu của động phủ linh thảo Đại Lương." "Việt vương đêm qua nháy mắt lên trời, thành thần tiên." Cả thế giới lại một lần nữa bị khuấy động.

Đại Tần.

"Báo Tần vương, cấm chế của động phủ tiên thảo Đại Lương đã hoàn toàn bị phá vỡ, hiện tại Ngụy vương đã tiến vào trong động phủ tu luyện." Tin tức nhanh chóng được truyền đến Đại Tần.

Vương triều này đã ẩn mình từ lâu, trước đây vẫn luôn chiến đấu với Hung Nô, hiện tại có thể nói là binh hùng tướng mạnh, quốc lực sung túc đến mức dị thường kinh khủng.

Trước đây vốn định tiếp tục ẩn mình, chỉ là bây giờ phương hướng đã thay đổi.

“Đại vương, chúng ta có thể lập tức xuất binh tấn công Ngụy quốc, Đại Tần ta không có một nơi nào có linh thảo động phủ, bắt buộc phải có được một cái.” Lý Tư đứng thẳng người nói.

“Bẩm Đại vương, nếu chúng ta tiếp tục ẩn mình, thực lực có lẽ sẽ ngày càng yếu đi.” Bạch Khởi ở bên cạnh cũng một mặt chính khí nói, là một người thức tỉnh, không có linh thảo động phủ thật sự quá khó chịu, nhìn các tướng lĩnh của các quốc gia khác ai ai cũng có thể hưởng thụ linh thảo.

Đại Việt, một quốc gia lớn mạnh, binh cường mã tráng như vậy lại không có một chút nào, khiến cả Đại Việt đều vô cùng khó chịu.

“Nếu Đại Lương là động phủ linh thảo lớn nhất, vậy ta muốn nó.” Tần vương ngồi trên đại điện, lạnh lùng nói.

Cùng ngày, một tin tức chấn động cả đại lục truyền ra, đại quân Đại Việt đông tiến, do Bạch Khởi đích thân dẫn đội ba mươi vạn đại quân, sẽ tấn công thẳng vào quốc đô Ngụy quốc.

Tin tức này mang tính bùng nổ, vừa ra, cả Ngụy quốc loạn thành một mớ.

Đại Việt, một cái tên kinh khủng, thật sự đã ra tay, và vừa ra tay đã nhắm vào Ngụy quốc.

Ngay khi mọi người còn đang kinh ngạc tiêu hóa tin tức này.

“Từ hôm nay trở đi, Sở quốc tuyên chiến với Việt quốc.” Giống như Tần vương, Sở vương cũng không cam chịu cô đơn, chọn mục tiêu là Việt quốc, dù sao tuy giáp ranh với Ngô quốc, nhưng Việt quốc ngày càng mạnh là sự thật không thể chối cãi.

Trong lãnh thổ Việt quốc hiện tại có đến ba linh thảo động phủ.

Là người đầu tiên nắm được thông tin này, Việt vương có ưu thế bẩm sinh.

Trong lãnh thổ Ngô quốc không có một linh thảo động phủ nào, chỉ có một cái ở Tề quốc.

Cho nên tấn công Ngô quốc lúc này là sai lầm.

"Đại vương, chúng ta thì sao." Tin tức nối tiếp nhau bay đến như tuyết rơi.

Sứ thần cũng lần lượt kéo đến, có người muốn kết thân với Đại Việt, cũng có người từ Sở quốc đến tìm kiếm liên minh.

Đối với những người này, Đế Giang một người cũng không gặp, trực tiếp giao cho Ngũ Tử Tư đi ứng phó, Đế Giang đang chờ đợi, chờ đợi một tin tức.

"Bẩm báo Đại vương, Lư Lăng Quân cầu kiến." Khi binh sĩ truyền tin vội vã chạy đến, trên mặt Đế Giang cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Trước đây khi tấn công Triệu quốc, y đã nói với tên nhóc đó, sau này, không chừng sẽ có cơ hội cho hắn làm vua.

Lư Lăng Quân bị Đế Giang nói một câu như vậy, dã tâm cũng nổi lên.

Âm thầm, hắn cũng không ngừng chiêu binh mãi mã, chờ đợi cơ hội.

Hiện tại, cơ hội cuối cùng cũng đến, khi người của Đế Giang lặng lẽ truyền tin đến, hắn không nói hai lời, thúc ngựa chạy đến.

Chương 393

"Bái kiến Ngô vương." Vừa gặp Ngô vương Đế Giang, hắn trực tiếp quỳ xuống.

"Xem ra ngươi rất vui." Đế Giang cười cười, từ vẻ mặt kích động của tên này cũng có thể thấy hắn phấn khích đến mức nào.

"Thực không dám giấu, Ngô vương, thần thật sự rất phấn khích, ngài có lẽ không biết đâu, năm đó thần đã phải chịu đủ mọi tủi nhục từ Triệu vương, thậm chí mấy lần suýt bị giết." Lư Lăng Quân nói đến đây, sắc mặt lập tức khó coi đi rất nhiều, đối với Triệu vương, hắn có hận thù rất lớn.

Hắn cũng là một người thông minh, nếu không cũng không sống được đến bây giờ.

"Tốt, cơ hội của ngươi đến rồi, nói cho ta biết toàn bộ sự phân bố binh lực của Triệu quốc, cùng với bản đồ chi tiết, ta sẽ giúp ngươi đoạt lấy vương vị." Đế Giang mỉm cười nói, chiến tranh giữa các quốc gia cần những thứ này.

Y không thể để những chiến sĩ dũng mãnh hy sinh vô ích, phải biết Triệu quốc trong mắt y không là gì cả.

"Vi thần hiểu, lần này đến, thần cũng đã mang theo tất cả." Lư Lăng Quân vô cùng nịnh nọt giao toàn bộ thông tin mà hắn nắm được cho Đế Giang, không chỉ vậy, tên này thậm chí còn lén lút thu nạp không ít bộ đội.

"Tốt, vậy sau khi có được vương vị, ngươi nên báo đáp ta thế nào đây." Đế Giang đột nhiên cười hỏi, y làm việc này không phải không cầu báo đáp.

“Đương nhiên sẽ có báo đáp hậu hĩnh, Triệu quốc chúng thần nguyện ý trở thành nước phụ thuộc của ngài, nếu ngài không tin, có thể trực tiếp đóng quân, chỉ cần không thay đổi vương thất là được.” Lư Lăng Quân không hề suy nghĩ, trực tiếp nói.

Lời này khiến Đế Giang vô cùng kinh ngạc, phụ thuộc, đây là một từ vô cùng nhục nhã.

Về cơ bản, sau khi trở thành nước phụ thuộc, mọi quyền lợi đều không còn.

Không chỉ vậy, còn phải chịu đủ mọi sự sắp đặt của nước tông chủ, có thể nói, ngoài cuộc sống thoải mái ra, không còn bất cứ thứ gì khác.

“Đại vương, thần chỉ cần Triệu vương chết là đủ rồi.” Khi Lư Lăng Quân nói lời này, trong mắt hắn tràn đầy phẫn nộ, có thể thấy, tên này bị Triệu vương ngược đãi đến mức nào.

“Tốt, bây giờ ngươi có thể trở về rồi, quay về khu vực biên giới, người của ta sẽ liên lạc với ngươi.” Đế Giang mỉm cười nói.

“Đa tạ Đại vương.” Trong mắt Lư Lăng Quân tràn đầy hưng phấn, kế hoạch báo thù lớn cuối cùng cũng sắp bắt đầu.

Đợi hắn đi rồi, Ngũ Tử Tư lại có chút do dự.

“Ngươi đang lo lắng cho Liêm Pha phải không.” Đế Giang cười cười nói.

“Đúng vậy, Đại vương, chúng ta trực tiếp tấn công Triệu quốc, vậy Liêm Pha tướng quân…” Lời của Ngũ Tử Tư chưa nói hết, nhưng thực tế là thực tế, Liêm Pha cả đời là tướng lĩnh Triệu quốc, đối với nơi đó, ông rất có tình cảm.

“Không sao, Liêm Pha tướng quân sẽ hiểu, thế giới này cuối cùng cũng phải đại thống nhất, bất kể sớm hay muộn, Triệu quốc đều

không thoát được.” Đế Giang mỉm cười nói.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lư Lăng Quân dẫn theo Ngũ Tử Tư đã hóa trang, cùng với năm trăm binh sĩ tinh nhuệ của Ngô quốc đã ngụy trang trở về biên giới.

Liễu Thành, thành trì lớn nhất biên giới Triệu quốc, cũng là phòng tuyến lớn nhất của Triệu quốc khi đối mặt với Tề quốc.

Chỉ riêng trong Liễu Thành đã tích trữ gần mười vạn đại quân, nơi này thậm chí còn có người thức tỉnh trấn giữ, chỉ là một tên mà Đế Giang chưa từng nghe nói.

Xem ra, có lẽ thuộc loại tam lưu.

“Ai đó.” Đội tuần tra của Liễu Thành rất dày đặc, dù sao bây giờ thiên hạ động loạn, không ai biết khi nào sẽ có chiến sự xảy ra.

Dù sao bây giờ cả thiên hạ đã bước vào một cuộc hỗn chiến.

Đại Việt, Ngụy quốc, Sở quốc, Việt quốc, gần như tất cả các quốc gia đều đang trong chiến loạn.

Triệu quốc cũng nguy hiểm, dù sao Đế Giang cũng đã tích trữ không ít binh sĩ ở biên giới Tề quốc và Triệu quốc.

“Ta là Lư Lăng Quân, có quân tình khẩn cấp, cần bẩm báo thái thú.” Lư Lăng Quân trực tiếp không nói hai lời mà đưa ra thân phận của mình, dù sao hắn cũng là công tử của cả Triệu quốc, rất có danh vọng.

“Nguyên là Lư Lăng Quân đại nhân, mời ngài theo ta.” Có thân phận này, đối phương cũng không dám chậm trễ, vội vàng dẫn Lư Lăng Quân và những người khác nhanh chóng vào thành.

Năm trăm kỵ binh nhanh chóng tiến vào trong thành, đây là pháo đài tuyệt đối trong thời chiến, bên trong ngoài gia quyến của binh sĩ ra,

không có bất kỳ một người nhàn rỗi nào khác.

Đâu đâu cũng là binh sĩ, đâu đâu cũng là cảnh tượng binh sĩ bận rộn thao luyện.

Ngũ Tử Tư im lặng quan sát tất cả, đối với kế sách này của Đại vương, ông thật sự bội phục.

Theo cách của ông, đó là trực tiếp xông vào, sự kinh khủng của binh sĩ Ngô quốc ai cũng thấy rõ, nhưng vấn đề là ở đây có đến hơn mười vạn binh sĩ.

Bất kể thế nào, binh sĩ dù giỏi đến đâu cũng chắc chắn sẽ có tổn thất lớn, nếu làm như bây giờ.

Nếu thành công sẽ làm suy yếu đáng kể thực lực của Triệu quốc.

"Lát nữa gặp thái thú, nhất định phải dẫn ta vào, nếu không, xảy ra chuyện, ta không chịu trách nhiệm cho tính mạng của ngươi đâu." Ngũ Tử Tư liếc nhìn Lư Lăng Quân một cái nói.

Hiện tại họ đã đứng trong Liễu Thành, đối phương đã vào trong bẩm báo rồi.

"Vâng, Ngũ tướng quân, tại hạ nhất định sẽ làm." Lư Lăng Quân vội vàng cung kính nói, trước mặt Ngũ Tử Tư, hắn không có chút vốn liếng nào để kiêu ngạo.

Không đợi bao lâu, lính truyền lệnh vội vã chạy ra.

"Mông tướng quân mời công tử vào." Lính truyền lệnh lập tức nói.

"Đa tạ." Lư Lăng Quân nói một câu, trực tiếp muốn dẫn Ngũ Tử Tư vào.

"Công tử, Mông tướng quân chỉ gặp một mình ngài." Binh sĩ bên cạnh vội vàng ngăn lại.

“Đây là người cung cấp tình báo quan trọng, không có hắn, ta không giải thích rõ được, mau cho ta vào, nếu không, ta sẽ cho các ngươi biết tay.” Kỹ năng diễn xuất của Lư Lăng Quân rất tốt, vẻ mặt vô cùng cấp bách, thậm chí có chút hung dữ.

Là công tử của Triệu quốc, đừng thấy bây giờ không có quyền lực, nhưng so với mấy tên lính quèn này, đó là một trời một vực.

Ai dám đắc tội chứ, không muốn sống nữa à.

“…” Hai tên binh sĩ đều vô cùng lúng túng, không cho vào, e rằng sẽ gặp đại họa.

Nhưng nghĩ lại, cho vào chắc cũng không sao, đó là người do Lư Lăng Quân dẫn đến.

Dứt khoát, hai người trực tiếp nhường đường.

“Mông tướng quân, lâu rồi không gặp, không ngờ ngài lại trấn giữ Liễu Thành.” Lư Lăng Quân vừa vào, liền cười ha hả nói.

“Lư Lăng Quân nghĩ nhiều rồi, nghe nói ngài có quân tình quan trọng cần… ủa, người này là ai?” Mông tướng quân trước đó đang cúi đầu viết gì đó, nghe thấy lời này, vội vàng cười, nhưng khi nhìn thấy Ngũ Tử Tư, trên mặt hắn đầy vẻ nghi hoặc.

“Ta là Ngũ Tử Tư.” Ngũ Tử Tư nhẹ nhàng ném chiếc mũ giáp trên đầu sang một bên, một khuôn mặt hiện ra trước mắt đối phương.

“Ngũ Tử Tư?” Mông tướng quân kia trước tiên sững sờ, sau đó trên mặt lập tức hiện ra vẻ kinh hãi.

Ngũ Tử Tư, đại tướng quân của Ngô quốc, sát thần lừng danh.

Đặc biệt là sau khi linh khí hồi phục, chiến tích càng thêm xuất sắc.

Quan trọng nhất, hắn là đại tướng quân của Ngô quốc!

Chương 394

Triệu quốc hoàn toàn không lường trước được hành động của Đế Giang.

Hầu như không tốn chút sức lực nào, Đế Giang dễ dàng chiếm được Liễu Thành, một việc vô cùng đơn giản.

Tin tức nhanh chóng truyền đến chỗ Đế Giang, đối với việc này, Đế Giang cũng đã có chuẩn bị.

Đại quân lập tức xuất động, vô số người ngựa không ngừng tiến lên trên con đường rộng lớn.

Nhưng vào lúc tưởng chừng rất bình thường này, một chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra, trên trời đột nhiên xuất hiện những đám mây đen vô biên, cả thế giới dường như bị bao phủ trong đêm đen vô tận.

"Chuyện gì vậy?" Đế Giang ngẩng đầu nhìn lên trời, cảnh tượng quỷ dị này thật quá đáng sợ.

Phải biết rằng, dù mưa có lớn đến đâu cũng không thể tụ tập những đám mây đen kinh khủng như vậy.

Nhưng hiện tại cả thế giới đều như thế.

"Tất cả mọi người, dừng lại tại chỗ." Đế Giang lập tức hạ lệnh, y có một cảm giác bất an, thế giới này dường như đang có sự biến đổi quỷ dị. 'Ầm ầm!' Cả bầu trời đột nhiên xuất hiện một tia sét khổng lồ. 'Ầm ầm!' Rất nhanh, lại một tia sét giáng xuống.

Giống như mở đầu, gần như ngay giây tiếp theo, vô số tia sét đều điên cuồng giáng xuống mặt đất.

"Mau ẩn nấp!" Sắc mặt Đế Giang lập tức thay đổi, y theo bản

năng né sang một bên.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến y không thể tin được.

Cả thế giới dường như đều biến thành một thế giới sấm sét, sấm sét rơi xuống như mưa.

Tất cả mọi người đều biến thành đá, hoàn toàn không có bất kỳ hành động nào.

Giống như bị thi triển định thân thuật.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, sao ngươi lại ở đây?" Bất ngờ, Đế Giang nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đang lao đến rất nhanh.

Vẻ mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng hoảng loạn, y nhanh chóng bay đến trước mặt Đế Giang.

"Thiên Địa Chi Môn sắp mở ra rồi, cả Tiên giới đã hoàn toàn loạn rồi." Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng khó coi, lúc này, y cũng không quan tâm đến chuyện cá cược nữa, hiện tại trên thế giới này cũng chỉ có hai người họ là trực tiếp biết về Thiên Đạo.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Đế Giang bình tĩnh hỏi, chuyện bây giờ thật quá bất thường, quỷ mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, y rất cần một người giải thích.

Nhưng nhìn bộ dạng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có lẽ không cần hy vọng nhiều.

"Cụ thể ta cũng không rõ, nhưng ta nghĩ, sẽ sớm có kết quả thôi." Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài một hơi nói, phải biết rằng, từ lúc y mới thức tỉnh, đã cảm thấy thế giới này rất không ổn, đặc biệt là lúc này, lại càng như vậy.

"Ta cảm thấy, có lẽ ta không thể ở lại thế giới này lâu nữa." Đế Giang đột nhiên nói một câu.

“Nói không sai, không phải đã đến rồi sao?” Đế Giang vừa dứt lời, khóe miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn nhếch lên.

Giữa trời đất, vô số tia sét đan xen chiếu rọi, mặt đất lúc sáng lúc tối trông vô cùng kỳ dị.

Nhưng điều khoa trương nhất là một cánh cửa khổng lồ vô tận đang từ từ hiện ra.

“Đi thôi.” Đế Giang quay người nhìn về phía đại địa mênh mông, vô số binh sĩ, những người đó vẫn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu.

“Thế giới này đã bị ngưng đọng rồi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này không còn bất kỳ suy nghĩ nào muốn giao đấu hay giở thủ đoạn với Đế Giang nữa.

Bởi vì thế giới này đã hoàn toàn biến thành một không gian tĩnh.

“Xem ra, có đại năng nào đó đang triệu hoán ta, chắc hẳn đã xảy ra chuyện lớn hơn.” Đế Giang thản nhiên nói, y biết rõ xảy ra chuyện quỷ dị như vậy, chắc chắn không phải là tình huống bình thường, tất nhiên đã xảy ra chuyện lớn nào đó.

“Có lẽ vậy, xem ra lại phải bận rộn rồi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói một câu, rồi đi về phía trước.

Đế Giang tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục dừng lại ở nơi này.

Hai người cứ như vậy trực tiếp bước vào cánh cửa ánh sáng khổng lồ kia, sau đó, cả thế giới trực tiếp tối sầm lại.

Không còn nhìn thấy gì, cũng không còn gì nữa, giống như một cảnh hạ màn.

“Thiên địa, thiện ác, là sự lựa chọn của ngươi.” Đế Giang vừa bước vào đã nghe thấy một âm thanh có thể chấn động tâm hồn, cũng không biết âm thanh đó từ đâu đến, nhưng lại trực tiếp đi vào lòng y.

“Thiên địa, lại có thiện ác sao?” Đế Giang ngẩn ra, rồi thản nhiên hỏi.

“Trời là thiện, đất là ác.” Âm thanh đó tiếp tục nói.

“Nhảm nhí.” Đế Giang hừ lạnh một tiếng trực tiếp phản bác, quỷ mới tin cái cách nói này.

“Nếu đã như vậy, vậy ngươi là ác.” Âm thanh thần bí kia không chút sinh khí nói một câu, sau đó Đế Giang trực tiếp thấy hoa mắt, trong nháy mắt đã xuất hiện tại một cảnh tượng xa lạ.

“Đại vương, đại vương, ngài tỉnh rồi.” Đế Giang cũng không biết đã qua bao lâu mới hồi phục lại trạng thái tỉnh táo, chỉ là mắt y còn chưa mở, đã nghe thấy tiếng líu ríu.

Dường như đều đang vây quanh y.

“Đại vương?” Đế Giang mở mắt ra, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc, chẳng lẽ lại quay về rồi?

Nhưng, rõ ràng, y đã nghĩ nhiều rồi.

Sở dĩ Đế Giang biết mình đã nghĩ nhiều, một nguyên nhân quan trọng là y đã nhìn thấy mỹ nữ trước mặt.

“Khổng Tước Công Chúa?” Trong mắt Đế Giang tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Mỹ nữ trước mắt này, y hoàn toàn không quen biết, nhưng theo bản năng, y có thể gọi ra tên nàng.

“Đại vương, vừa rồi ngài đã thất thần.” Khổng Tước Công Chúa mặc trang phục lộng lẫy, không chỉ vậy, vẻ đẹp tuyệt sắc của nàng càng khiến Đế Giang rung động vô cùng.

Khoan đã, nếu người trước mắt là Khổng Tước Công Chúa, vậy y chẳng phải là Kim Sí Đại Bàng sao?

Trước đây chỉ là Ngô vương, bây giờ đã biến thành quốc vương của Sư Đà Thành rồi?

Vương của tám trăm vạn yêu tộc?

Đế Giang cả người có chút kinh ngạc, cũng không ngờ được, mình lại trở thành quốc vương Sư Đà.

"Khổng Tước Công Chúa, xin lỗi nhé." Đế Giang đột nhiên đưa tay ra, giật lấy chiếc quạt trong tay Khổng Tước Công Chúa, trong lúc nàng còn đang kinh ngạc, y dùng một tay múa quạt, lập tức khiến Khổng Tước Công Chúa kinh ngạc.

Nàng nhanh chóng ngã xuống trước mặt y.

"…" Lời của Khổng Tước Công Chúa chưa nói hết, đã chìm vào giấc ngủ vô tận.

Chương 395

Chiếc quạt lông vũ trong tay nàng trước đây là pháp bảo mạnh nhất, nhưng nàng lại chưa từng dùng, ai ngờ Đại vương cũng không biết từ đâu biết được.

Lại còn sử dụng với nàng, nàng thật sự không chống đỡ nổi.

"Nói cho ta biết, tình hình cơ bản của thế giới này bây giờ." Đế Giang lúc này không có suy nghĩ lung tung nào khác.

Dù sao thế giới này đối với y mới là quan trọng nhất, lòng hiếu kỳ của y đã hoàn toàn bùng nổ.

"Đại vương, nơi này là Sư Đà Thành…" Khổng Tước Công Chúa hoàn toàn bị Đế Giang khống chế, trong lúc nàng hôn mê, Đế Giang cuối cùng cũng đã biết rõ về thế giới này.

Đúng là thế giới Tây Du, nhưng thực tế hoàn toàn, triệt để khác.

Hai ngày nữa, theo tin tức mới nhất, tám mươi vạn thiên binh sẽ hạ phàm, đang tiến về phía Hoa Quả Sơn, đây là sự kiện lớn nhất của cả thế giới.

"Hoa Quả Sơn bị tấn công." Đế Giang dần dần hiểu ra dòng thời gian, nhưng lại có sự khác biệt lớn.

Đó là, người đứng đầu Hoa Quả Sơn Tôn Ngộ Không, đã cầu viện vạn yêu, cũng có nghĩa là, đây là một cuộc xung đột trực diện giữa tiên và yêu.

Hiện tại, y phải quyết định một việc, đó là lần này, rốt cuộc có cứu viện chiến sự ở Hoa Quả Sơn hay không.

"Đại vương, vừa rồi ngài vì sao…" Khi Khổng Tước Công Chúa từ từ tỉnh lại, cả người đều ngây ngẩn.

Nàng không thể biết được Đại vương trước mắt biết những điều đó từ đâu, nhưng có một điều, nàng rất rõ ràng, đó là, Đại vương đã hoàn toàn khác trước.

“Ta biết nàng không cam tâm tình nguyện đi theo ta, nhưng ta bắt buộc phải nói với nàng, một khi rời khỏi đây, nàng sẽ không còn ai có thể che chở nữa.” Đế Giang lạnh lùng nhìn nàng, lời nói vô cùng nghiêm túc.

Đến mức Khổng Tước Công Chúa cũng ngây người ra nhìn.

“Đại vương, bây giờ ngài…” Khổng Tước Công Chúa muốn hình dung cảm xúc trong lòng, nhưng lại phát hiện mình không nói nên lời.

“Nếu muốn tiếp tục an toàn ở lại đây, vậy thì đi xuống truyền lệnh, từ bây giờ, tôn hiệu của bản vương là Đế, tất cả mọi người, từ bây giờ gọi bản đế là Đế Giang.” Đế Giang thản nhiên nhìn nàng nói.

“Vâng, Đại vương.” Do dự một lúc lâu, Khổng Tước Công Chúa cuối cùng cũng không có can đảm rời khỏi đây.

Bây giờ chính là thời điểm căng thẳng nhất giữa Tiên giới và yêu tộc, nếu rời đi vào thời điểm này, rất có khả năng sẽ bị thiên binh giết chết.

Lần này, Đế Giang sẽ dùng tên của mình để tung hoành thiên hạ.

Nhưng hiện tại, việc y cần làm không chỉ có vậy, rất nhanh, tin tức thứ hai cũng lập tức truyền khắp tam giới.

Đó là Đại vương của Sư Đà Thành, cũng là Kim Sí Đại Bàng nổi tiếng, đổi tên thành Đế Giang.

Cách xưng hô này đối với mọi người đều rất tò mò.

Trong thời gian ngắn, vốn dĩ ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Hoa Quả Sơn, nhưng rất nhanh, ánh mắt đều hướng về phía Kim

Sí Đại Bàng… không đúng, là Đế Giang.

Trước tiên xưng Đế, đổi tên thành Đế Giang, sau đó công khai tuyên bố, chi viện Hoa Quả Sơn.

Toàn bộ sự kiện chấn động thiên đình, bởi vì ai cũng biết, Đế Giang, đó là một trong những kẻ lợi hại nhất trong yêu tộc, ngay cả trong Tiên giới cũng không có mấy người có thể sánh ngang.

Đế Giang, vừa mới đến thế giới này đã khuấy động phong vân, đến mức thế giới vốn đã có chút loạn, lần này, đã hoàn toàn bị khuấy động.

Tiên giới chấn nộ, nhân gian càng phong vân biến ảo.

Không ai ngờ được, Đế Giang không chỉ đơn giản nói vậy, mà đã trực tiếp hành động.

"Ngọc Hoàng Đại Đế, hãy nhìn cho kỹ đây, thế giới này không thuộc về Tiên giới, nếu yêu tộc sinh tồn ở đây, vậy đây chính là địa bàn của yêu tộc." Đế Giang trực tiếp nói lớn với Ngọc Hoàng Đại Đế, một chuyện chưa từng xảy ra.

Chưa từng có một con yêu nào dám nói với Ngọc Hoàng Đại Đế như vậy, đến mức nếu không xác nhận lại, mọi người đều tưởng là giả.

"Đại vương, chúng ta nên làm gì tiếp theo?" Khổng Tước Công Chúa theo bản năng đưa tay ôm lấy Đế Giang, nói thật, những thứ này đối với nàng thật sự rất đáng sợ.

Nếu không có Đế Giang ở bên, dù tốt đến đâu, nàng cũng không muốn.

Dắt tay Khổng Tước Công Chúa, Đế Giang chậm rãi tiến về phía trước.

“Khổng Tước, nhìn xem, đất ở đây rõ ràng mát hơn vừa rồi, cũng có nghĩa là, nơi này có lẽ có phương pháp giải quyết mà ta cần tìm.” Đế Giang vừa nói, vừa không ngừng cảnh giác, nguyên nhân cũng đơn giản, trong sa mạc có thứ gì đó, y rất chắc chắn. ‘Soạt soạt…’ một tiếng động nhỏ đột nhiên truyền vào tai Đế Giang.

“Cẩn thận, có thứ gì đó.” Ánh mắt Đế Giang lập tức ngưng lại, nhìn sang bên cạnh, trong cát, có những vệt như rắn đang di chuyển nhanh về phía này.

“Rắn!” Khổng Tước Công Chúa lập tức hét lên, là một người phụ nữ, thứ nàng sợ nhất là những sinh vật như rắn.

“Hình như không phải rắn?” Cách nhìn của Đế Giang lại rất khác, y nheo mắt nhìn xuống đất, chắc chắn, tuyệt đối không phải rắn, vì không có con rắn nào có thể luôn di chuyển dưới cát.

“Né ra!” Đế Giang đột nhiên hét lớn, ôm lấy eo Khổng Tước Công Chúa, trực tiếp né sang một bên.

Cũng chính lúc đó, một bóng đen đột nhiên cuốn theo cát vàng lao ra khỏi mặt đất.

Đó là một sợi dây leo kinh khủng, hoàn toàn không biết rốt cuộc dài bao nhiêu, nhưng có một điều có thể xác định, đó là, sợi dây leo này chỉ là một nhánh nhỏ.

Bởi vì lại có vô số sợi dây leo khác đang lao về phía Đế Giang.

Đế Giang không nói hai lời, lập tức rút trường kiếm ra, một con hỏa long cũng từ tay y từ từ hình thành.

Hiện tại y rất thích sử dụng hỏa long, dù sao thứ này quả thực tốt hơn những thứ khác rất nhiều.

“Đại vương, thiếp giúp ngài.” Khổng Tước Công Chúa lúc này cũng đã bình tĩnh lại, bây giờ, nàng không còn là cô gái yếu đuối nữa,

linh khí hồi phục khiến nàng cũng nắm giữ sức mạnh cường đại, cũng chính vì thế, nàng hoàn toàn có sức chiến đấu.

Cho nên trước khi xuất phát, y cũng đã trang bị cho nàng một thanh đoản kiếm để phòng thân.

Đối với điều này, Đế Giang cũng mỉm cười hài lòng, không ngăn cản, y không thích bình hoa, ngược lại một Tây Thi như vậy, càng khiến y thêm tán thưởng.

Hai người tựa lưng vào nhau, nhìn vô số dây leo đang lao tới, chỉ dựa vào né tránh hoàn toàn không khả thi.

Đế Giang chủ động tấn công, một con hỏa long trực tiếp lao xuống đất. 'Ầm ầm!' Cát bụi khổng lồ bay tung tóe, trên mặt đất lập tức có thêm một sợi dây leo.

Sợi dây leo lúc này đã hoàn toàn biến thành màu đen, quăn queo, mang theo mùi khét.

Cú đánh vừa rồi hoàn toàn có hiệu quả, nhưng vấn đề là, dây leo quá nhiều, và vẫn đang lao về phía này.

Rất nhanh, dây leo đã đến trước mắt.

Khổng Tước Công Chúa bên kia cũng đã ra tay, là một người thức tỉnh siêu cường, sức chiến đấu của nàng cũng rất tốt, chỉ là hiện tại kinh nghiệm thực chiến còn rất thiếu.

Đế Giang cũng thỉnh thoảng giúp nàng phòng thủ, hai người bề ngoài bị dây leo bao vây, nhưng thực tế, phòng thủ kín như bưng.

Chương 396

Dây leo nhất thời cũng không làm gì được họ.

"Bỏ cuộc đi." Đột nhiên, một giọng nói già nua xuất hiện trước mặt Đế Giang.

"Ai đó, dám ở đây giả thần giả quỷ với bản vương." Đế Giang hừ lạnh một tiếng, trò quỷ này cũng quá trẻ con rồi.

"Bỏ cuộc đi, giao ra tính mạng của ngươi." Giọng nói đó dường như không nghe thấy lời của Đế Giang, tiếp tục lải nhải không ngừng.

"Đại vương, thiếp sắp không chống đỡ nổi nữa rồi." Khổng Tước Công Chúa có chút khó khăn nói, giọng nói vừa rồi có thể ảnh hưởng đến nàng, đến mức bây giờ động tác của nàng cũng có chút chậm chạp.

"Giả thần giả quỷ, đợi bản vương phá được cái pháp trận rách của ngươi, sẽ xé ngươi thành tám mảnh." Đế Giang lập tức nổi giận, dùng âm thanh để mê hoặc, may mà y không bị ảnh hưởng.

"Không thể ra ngoài được đâu, bỏ cuộc đi, giao tính mạng cho ta." Giọng nói đó tiếp tục vang lên.

"Ta hiểu rồi, trận pháp này tên là Khốn Tiên Trận phải không." Mắt Đế Giang đột nhiên sáng lên, cuối cùng y cũng nghĩ ra trận pháp này.

Trận pháp này do Nữ Oa sáng tạo ra.

Sở dĩ y vẫn luôn không phát hiện ra, là vì y vốn dĩ không hề nghĩ đến Nữ Oa.

Dù sao Nữ Oa cũng cùng một phe với y, nhưng thứ này lại bị lưu

truyền ra ngoài, bị dùng vào việc này.

Đế Giang rất hoang mang, nhưng hiện tại y đã biết cách phá trận.

"Ngươi, ngươi biết Khốn Tiên Trận." Giọng nói đó cuối cùng cũng không còn vẻ chết chóc nữa, mà tràn đầy kinh hoảng và sợ hãi.

"Do Nữ Oa sáng tạo ra mà, ai mà không biết chứ." Đế Giang hừ lạnh một tiếng nói.

Lập tức, Đế Giang chuẩn bị phá trận, Khốn Tiên Trận đối với y thực ra không khó.

Nhưng y chưa kịp động thủ, trước mắt đã hoa lên, sau đó, y xuất hiện giữa một mảng xanh tươi.

"Việt vương." Đế Giang vừa nhìn rõ mọi thứ trước mắt, ánh mắt lập tức ngưng lại.

Ở không xa, đối thủ cạnh tranh của y, cũng chính là lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn, đang ngồi ở một nơi cách đó không xa, một mình uống rượu.

"Không chỉ Sư Đà Quốc, tu vi của con Đại Bàng đó lại tăng lên rất nhiều, e rằng, rất khó đối phó." Thái Bạch Kim Tinh nói một cách chi tiết.

Trước đó ông đến chỗ Đế Giang để khuyên y, không chỉ là khuyên, đồng thời cũng đang quan sát thực lực của Đế Giang.

Gần đây trời đất biến đổi ở nhân gian có lẽ không ai biết, nhưng ở Tiên giới đã gây ra một chấn động rất lớn.

Không ai biết tại sao, nhưng bây giờ không khí ở Tiên giới đã khác.

Lần này trấn áp Tôn Ngộ Không cũng là để nâng cao sĩ khí của Tiên giới.

Cũng chính vì nguyên nhân này, ông mới đích thân đi xem một chút đại lão của yêu giới, Kim Sí Đại Bàng, chỉ là, tuy có nghi ngờ, nhưng tạm thời chưa nhìn ra điều gì đặc biệt.

"Vậy được rồi, Lý Tĩnh, ngươi đích thân đến Hoa Quả Sơn đốc chiến, nhớ kỹ, tốc chiến tốc thắng." Ngọc Hoàng Đại Đế trực tiếp ra lệnh.

Một giọng điệu vô cùng nghiêm túc, những người trên đại điện cũng có chút kinh ngạc, vì họ chưa từng nghe Ngọc Hoàng Đại Đế nói như vậy. … Đế Giang dẫn đại quân đi một cách phô trương, đi đến đâu, bất kể là người hay tiên, thậm chí cả những yêu vương kia cũng đều phải lùi ba bước.

"Đại vương, chúng ta không đến Hoa Quả Sơn sao, sao lại đi đường này?" Khi thấy Đế Giang dẫn đại đội người ngựa không hề đi về phía Hoa Quả Sơn, Khổng Tước Công Chúa không nhịn được nữa liền tò mò hỏi.

"Ta nói lúc nào là ta muốn đến Hoa Quả Sơn?" Đế Giang đột nhiên hỏi.

Lời này vừa ra, Khổng Tước Công Chúa đang bay trên không suýt nữa loạng choạng, muốn ngã xuống đất, nếu không phải Đế Giang dường như có cảm giác mà tóm lấy nàng.

Có lẽ thật sự sẽ xảy ra tình huống như vậy, chuyện lớn đến đâu cũng không đến mức này.

Thật là mất mặt, vô cùng mất mặt.

Vốn dĩ nếu chỉ có một mình y, tốc độ sẽ cực nhanh, chỉ là bây giờ tình hình khác, có những tiểu yêu hoàn toàn không có khả năng bay, cho nên cần phải hành quân.

Đương nhiên, về mặt tốc độ, cũng rất nhanh.

Chỉ hai ngày, đã cách Ngũ Trang Quán không đến trăm dặm.

"Dừng hành quân, bản vương đi xem trước." Đế Giang hạ lệnh dừng hành quân, sau đó trực tiếp bay về phía trước, gần như trong nháy mắt đã đến trên không trung Ngũ Trang Quán.

"Mục tiêu của ngài là Ngũ Trang Quán, cũng quá to gan rồi." Khổng Tước Công Chúa xuất hiện trước mặt Đế Giang, kinh ngạc nhìn xuống dưới chân mình, nơi đó chính là Ngũ Trang Quán khổng lồ.

"Nghe nói quả trên cái cây đó vị không tệ, cho nên, ta đến thử một chút." Đế Giang thản nhiên nói với Khổng Tước Công Chúa.

Người phụ nữ này vốn dĩ nên bắt đi, trước đây vẫn luôn không hợp nhau, nhưng ai ngờ, người phụ nữ này dường như ngày càng quấn người.

"Đơn giản vậy thôi sao?" Khổng Tước Công Chúa kinh ngạc nói, thật sự không ngờ, Đế Giang lại cho một câu trả lời đơn giản như vậy, đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

"Đúng, đơn giản như vậy thôi." Đế Giang mỉm cười.

Khi hai người đang nhìn xuống từ trên cao, bên dưới đã hoàn toàn sôi sục.

"Hai người trên trời kia là ai vậy?" "Không biết nữa, nhưng trông có vẻ yêu khí rất nặng." "Phải làm sao đây, sư phụ dẫn theo những đệ tử tinh nhuệ nhất đều đã đến Hoa Quả Sơn, chúng ta ở lại phải làm sao đây." Các đệ tử bên dưới đều điên cả lên, khí thế của người đàn ông trên kia thật quá kinh khủng.

Đến mức, họ đều không biết nên làm gì cho phải.

Đánh thì không chắc có thể đánh thắng, không đánh thì đối phương lại là yêu quái, như vậy, sự việc có vẻ phiền phức.

“Thôi được rồi, đừng ở dưới đó lẩm bẩm nữa, bảo sư phụ của các ngươi dẫn người về, hoặc là đi cầu viện binh, ta cho các ngươi một ngày.” “Ngày mai giờ này, Ngũ Trang Quán sẽ biến thành một đống đổ nát.” Đế Giang nhìn những nhân vật nhỏ bé bên dưới, nói thật, có chút thất vọng, phải biết rằng, điều y muốn biết nhất bây giờ là thực lực của mình như thế nào.

Cách kiểm tra tốt nhất đương nhiên là chiến đấu, nhưng không phải chiến đấu với người bình thường.

Chỉ có chủ nhân của Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử, mới là đối thủ giao chiến, còn những người khác, thực ra cũng chỉ là trò đùa mà thôi.

“Ngông cuồng, thật quá ngông cuồng rồi.” “Huynh đệ, tổ chức kiếm trận, ta muốn bảo vệ thanh danh của Ngũ Trang Quán.” Lời nói vừa rồi của Đế Giang hoàn toàn đâm vào tim họ, không chỉ vậy, cái vẻ không coi ai ra gì của Đế Giang cũng đã được thể hiện rất tốt.

“Kiếm trận!” Ngũ Trang Quán là một trong số ít những tổ chức đạo môn lớn mạnh ở nhân gian, đệ tử rất đông, điểm quan trọng hơn là, những tổ chức này đã cung cấp cho Ngũ Trang Quán và nhân gian một lượng lớn nhân tài.

Lúc này Ngũ Trang Quán đang trong một mớ hỗn loạn, người nói thì nói, người làm thì làm, không hề có một ý kiến thống nhất.

Rồng không đầu, có lẽ là cách nói tốt nhất, đám người này hoàn toàn hỗn loạn.

Đặc biệt là khi cái gọi là kiếm trận xuất hiện, Đế Giang trực tiếp bật cười.

Kiếm trận này còn có một cái tên khác, quả thực đã làm mới giới hạn thấp nhất của kiếm trận.

Công chúa Khổng Tước thấy Đế Giang cười vui vẻ, nhưng không biết vì sao, bèn cất tiếng hỏi: “Có chuyện gì vui sao?

Chương 397

Cười vui vẻ như vậy?

Cái kiếm trận này trông có vẻ khó đối phó.” Đế Giang nhìn kiếm trận.

Công chúa Khổng Tước là yêu tộc, tự nhiên chưa từng thấy kiếm trận của nhân tộc, nhưng đa phần kiếm trận của nhân tộc đều rất lợi hại.

Cứ thế này xem ra, Ngũ Trang Quán quả thực là một trò cười.

Nếu thật sự có thực lực, sao có thể đến một cái kiếm trận ra hồn cũng không có?

Điều buồn cười nhất là những người trong Ngũ Trang Quán dường như chưa từng trải sự đời.

“Kiếm trận này sơ cấp đến không thể tả nổi!” Đế Giang nói, thuận tay phá hủy kiếm trận.

Mọi người ở Ngũ Trang Quán đều trợn mắt há mồm, không ngờ Đế Giang lại lợi hại đến vậy, nhưng chênh lệch này có phải hơi quá lớn rồi không?

Bây giờ xem ra, Đế Giang này tuyệt đối không phải là kẻ có thể đối phó.

Nực cười là, trước đó bọn họ còn chuẩn bị đối phó Đế Giang.

“...” Người của Ngũ Trang Quán còn chưa nói xong đã bị Đế Giang đánh bay ra ngoài.

Đúng là nhiều lời.

Một người thời gian eo hẹp như y, làm gì có thời gian để nói

nhảm?

Hơn nữa, rõ ràng Ngũ Trang Quán đã thua, còn lằng nhằng cái gì?

Chẳng có gì để nói cả.

"Cứ thế không cho người ta cơ hội nói chuyện hình như không tốt lắm thì phải?" Công chúa Khổng Tước nhìn về phía những người vừa bay ra ngoài.

Tuy cảm thấy không ổn, nhưng nàng lại đặc biệt thích dáng vẻ này của Đế Giang.

Hiện tại, trong lòng nàng, Đế Giang là danh từ đại diện cho sự cường đại.

Chỉ có Đế Giang mới khiến nàng sùng bái và yêu thích như vậy, chỉ có người như thế mới có thể cho nàng cảm giác an toàn tuyệt đối.

Đối với yêu tộc, Đế Giang cũng chưa bao giờ tỏ ra ác cảm, đây mới là điểm khiến nàng động lòng nhất.

Vì vậy, trong lòng nàng đã quyết tâm phải lôi kéo Đế Giang.

Chỉ có Đế Giang ở bên cạnh, nàng mới có vốn để hoành hành ngang ngược.

"Nếu ngươi đồng cảm với họ thì có thể đi cùng, ta không để ý đâu.

Nếu ngươi muốn thì cũng chẳng sao cả." Y không có cái cảm giác thương hương tiếc ngọc gì, chỉ cảm thấy phụ nữ phải có chút khác biệt, nếu không thì thật sự chẳng khác gì đàn ông.

Nhưng y thật sự không có chút cảm giác nào với công chúa Khổng Tước.

Không có thời gian nói nhảm, sau khi Đế Giang làm xong việc của mình thì trực tiếp đến Hoa Quả Sơn.

Y vốn không định đến Hoa Quả Sơn, nhưng bị công chúa Khổng Tước rủ rê.

Nàng muốn xem thử, dù sao phong cảnh Hoa Quả Sơn cũng vô cùng tươi đẹp.

Nghe nói hoa quả ở đó cũng ngon hơn những nơi khác, vừa nghĩ đến, miệng Đế Giang lại tiết ra nước bọt.

Hiện tại y có thêm một chút ham muốn ăn uống, còn lại đều ổn cả.

Công chúa Khổng Tước không biết suy nghĩ của Đế Giang, chỉ đến khi đi theo y đến địa phận Hoa Quả Sơn mới biết.

Đế Giang tuy miệng nói không đến Hoa Quả Sơn, nhưng cơ thể lại rất thành thật mà đi đến đó.

Khi Đế Giang tiến vào địa phận Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không đã biết tin tức này.

Hắn liền phân phó đám hầu tử hầu tôn mau chóng chuẩn bị nghênh đón, nhưng lại chuẩn bị một số thứ để trêu chọc Đế Giang.

Trong tất cả yêu ma tiên nhân, người hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là Đế Giang.

Không chỉ vì thực lực của Đế Giang vô cùng cường đại, khiến hắn có ham muốn chiến đấu, mà còn vì Đế Giang chân thật hơn những người khác rất nhiều.

"Tôn Đại Thánh, xin chào, ta là công chúa Khổng Tước, đi cùng Đế Giang." Nghe công chúa Khổng Tước nói vậy, Tôn Ngộ Không liền nhìn sang Đế Giang, nói: "Đế Giang, tiểu tử nhà ngươi bây giờ cũng biết cái tốt của mỹ nữ rồi sao?

Không, không đúng!

Không phải ngươi nên thích nhân tộc hơn một chút sao?

Yêu tộc cũng không tệ đâu nhỉ!" Sao Đế Giang lại đột nhiên thích phụ nữ yêu tộc rồi?

Nếu sớm biết, hắn đã có thể tặng vài con khỉ cái cho Đế Giang rồi.

Đế Giang mím môi, nói: "Ta chỉ đi cùng thôi, ngươi nên biết điều đó." Tôn Ngộ Không dường như đã sớm đoán được Đế Giang sẽ nói vậy, bèn trực tiếp dẫn họ vào trong.

Khi bước vào Thủy Liêm Động, Đế Giang dường như đã có chuẩn bị.

Y phất tay áo, trực tiếp đánh bay những quả dưa hấu thối giấu trong rèm.

Lúc vào trong y lại phá thêm mấy cái bẫy nữa.

Sắc mặt Đế Giang hơi đen lại.

Y biết chơi đùa, nhưng bị người khác trêu chọc lại là chuyện khác!

Tôn Ngộ Không nở một nụ cười ngượng ngùng: "Chẳng phải lão Tôn ta làm vậy để hoan nghênh ngươi sao?

Nếu là người khác, lão Tôn ta còn chẳng thèm bày ra mấy thứ linh tinh này đâu!" Lời này khiến Đế Giang cạn lời.

Hoan nghênh cũng đừng làm thế chứ?

"Vừa rồi lão Tôn ta nghe ý tứ của nha đầu kia, dường như quan hệ giữa hai người không tầm thường, điều này khiến lão Tôn ta có chút hứng thú.

Ngươi và nha đầu đó có quan hệ gì vậy?" Tôn Ngộ Không tỏ ra vô cùng tò mò.

Theo hắn thấy, một người như Đế Giang căn bản không thể có thứ tình cảm thương hương tiếc ngọc của người thường, tự nhiên cũng không tồn tại việc ưu ái phụ nữ.

Một người phụ nữ có thể đi cùng Đế Giang, Tôn Ngộ Không vô cùng tò mò.

"Tôn Đại Thánh đừng hiểu lầm, ta chỉ đi cùng Đế Giang thôi.

Chương 398

Tuy ta có ý đó, nhưng Đế Giang lại không có ý đó, cũng như người ta thường nói, thiếp có tình nhưng chàng vô ý." Công chúa Khổng Tước nói như đọc một câu nói líu lưỡi.

Tôn Ngộ Không học thức nông cạn, nhất thời không hiểu được ý tứ vòng vo đó.

"Công chúa Khổng Tước đang nói gì vậy?

Ta nghe không hiểu lời của ngươi.

Ngươi đi cùng Đế Giang, và việc ngươi có suy nghĩ gì với Đế Giang có liên quan gì đến nhau không?" "Thực ra ý của ta là, ta có loại cảm giác đó với Đế Giang, nhưng Đế Giang lại không có loại cảm giác đó với ta." Công chúa Khổng Tước cũng không biết phải nói sao cho phải.

Tên Tôn Ngộ Không này thật sự không có chút tình căn nào.

Nếu không, đâu cần nàng phải nói rõ ràng như vậy.

Một người thông minh, chỉ cần một chút gợi ý cũng nên biết rồi.

"Công chúa muội muội à, sao không nói sớm!

Đúng rồi, hôm nay huynh đệ của lão Tôn ta là Ngưu Ma Vương cũng đến, chúng ta bày một bữa tiệc, sau đó cùng nhau trò chuyện tâm sự, ta thấy cũng tốt." Tôn Ngộ Không cũng vừa mới nhớ ra, hôm nay hắn mời Ngưu Ma Vương đến, vì hoa quả trên núi vừa chín, nên mời một số bạn bè thân thiết đến thưởng thức.

Chỉ không ngờ lại trùng hợp với lúc Đế Giang đến.

Đế Giang trước nay không thích ở cùng những kẻ như Ngưu Ma

Vương, cũng không biết làm vậy có đúng không.

Vừa bước vào đã thấy Ngưu Ma Vương ngồi đó.

Trước mặt hắn bày rất nhiều hoa quả, nhưng khi Ngưu Ma Vương nhìn thấy công chúa Khổng Tước, mắt hắn liền sáng rực lên, như thể tám đời chưa từng thấy mỹ nữ.

Tôn Ngộ Không cảm thấy hơi khó chịu, bèn nói thẳng: "Ngưu Ma Vương, tên ngốc nhà ngươi không phải là nhìn trúng công chúa Khổng Tước rồi chứ?" Là yêu tộc, họ có sao nói vậy, không giống như nhân tộc phải đấu đá nhau, giết người không thấy máu.

Vì vậy, Tôn Ngộ Không cũng nói thẳng ra rằng Đế Giang không có cảm giác gì với nàng.

Nhưng lời của Tôn Ngộ Không vừa nói ra, người đầu tiên không vui chính là công chúa Khổng Tước.

"Tôn Đại Thánh, đừng nói bậy, Ngưu đại ca sao có thể thích ta được chứ?

Tôn Đại Thánh, đừng nói nữa.

Ta và Đế Giang đến đây, chủ yếu là để thưởng thức hoa quả của Hoa Quả Sơn." Vốn dĩ là để thỏa mãn cơn thèm ăn của Đế Giang, nên mới có chuyến đi này.

"Được được được, lão Tôn ta không nói nữa, không nói nữa." "Lão Ngưu ta đã sớm nghe danh Đế Giang, vừa hay cũng muốn thỉnh giáo một phen.

Không biết Đế Giang có rảnh chỉ giáo không?

Lão Ngưu ta tuy chiến đấu lực không phải là mạnh nhất, nhưng cũng không tệ." Ngưu Ma Vương nói rất thẳng thắn.

Con trâu cứng đầu này đã nhìn trúng công chúa Khổng Tước, tự

nhiên cũng không thèm che giấu.

Thêm vào đó, lời nói trước đó của công chúa Khổng Tước khiến hắn trong lòng rất khó chịu.

Khó khăn lắm mới gặp được một mỹ nhân, lại đã có người trong lòng rồi sao?

Nhưng yêu tộc có một điểm tốt hơn nhân tộc, ở yêu tộc chỉ có yêu quái thực lực mạnh mẽ mới có thể tranh đoạt bạn đời của người khác.

Đế Giang cũng có chút hứng thú, vừa hay cũng thử xem Ngưu Ma Vương này thế nào, xem có thể chiến thắng không, và cần dùng bao nhiêu sức lực mới có thể chiến thắng.

Y biết Tôn Ngộ Không mạnh hơn Ngưu Ma Vương không ít, nhưng hiện tại rõ ràng không phải lúc để so tài với hắn.

"Được, ta đồng ý." "Đừng quên mau chóng quay lại thưởng thức hoa quả, lúc đó vị của quả sẽ không còn ngon như lúc mới hái đâu." Tôn Ngộ Không hét lên từ phía sau, rồi cùng đi ra khỏi Thủy Liêm Động.

Bên ngoài Thủy Liêm Động là một bãi cỏ rộng lớn, rất thích hợp để so tài.

Đế Giang thực ra không coi Ngưu Ma Vương ra gì, nhưng dù sao chiến lực của Ngưu Ma Vương cũng ở đó.

Lúc mới bắt đầu, Đế Giang chỉ có ý thăm dò, nên không dùng nhiều sức lực.

Ngưu Ma Vương ngay từ đầu đã dùng hết sức lực toàn thân, nhưng rõ ràng, dù Ngưu Ma Vương có dùng hết sức lực cũng không phải là đối thủ của Đế Giang.

Một lúc lâu sau, Ngưu Ma Vương thở hổn hển dừng lại, nói: "Ngươi đừng cứ né tránh mãi như vậy, lão Ngưu ta tuy sức lực lớn, nhưng cũng không vô cớ làm ngươi bị thương.

Không cần phải né tránh như vậy, khiến cho lão Ngưu ta một thân sức lực không có chỗ phát huy." Đế Giang né trái né phải, không muốn đối đầu trực diện với Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương sức mạnh vô song, đó là sự thật ai cũng công nhận, Tôn Ngộ Không cũng không thể phản bác.

Sau đó, Đế Giang lại đỡ thêm vài chiêu của Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương hoàn toàn không phải là đối thủ của Đế Giang, cuối cùng cũng nhận ra, bèn xua tay.

Thay vì cuối cùng mất mặt, chẳng thà sớm dừng tay, thức thời vụ giả vi tuấn kiệt.

Ngưu Ma Vương nghĩ vậy, rồi dứt khoát nhận thua.

Nhìn công chúa Khổng Tước, vẻ mặt hắn cũng có chút ngại ngùng, dù sao chuyện này hắn làm cũng không tốt.

"Được rồi, ấp a ấp úng làm gì, chúng ta là yêu tộc, thích thì cứ trực tiếp xông lên là được rồi!" Tôn Ngộ Không nhìn cảnh tượng, cũng cảm thấy có chút gượng gạo.

Nhưng ai bảo thực lực của Ngưu Ma Vương không đủ chứ?

Nếu không, bây giờ đã có thể ôm mỹ nhân về rồi.

Đế Giang vội vàng xua tay, nói: "Ta và công chúa Khổng Tước không có quan hệ gì cả, nếu Ngưu huynh thích, cứ việc tiến tới!

Mỹ nhân như công chúa Khổng Tước xứng với Ngưu huynh cũng không phải là làm nhục." Vừa hay có thể nhân cơ hội này thoát khỏi công chúa Khổng Tước, còn gì tốt hơn?

Nếu Ngưu Ma Vương thật sự có thể thành đôi với công chúa Khổng Tước thì tốt quá rồi.

Đáng tiếc đó đều là suy nghĩ trong lòng Đế Giang.

Công chúa Khổng Tước sau khi nghe suy nghĩ của Đế Giang, tỏ ra vô cùng đau lòng.

"Đế Giang, ta đối với ngươi một lòng thành, bây giờ sao lại như vậy?

Ngươi không thích ta, cũng đừng đẩy ta ra!" Công chúa Khổng Tước lần này thật sự đau lòng.

Chưa từng có ai đối xử với nàng như vậy, lần đầu tiên luôn có chút mới lạ.

Sau đó Đế Giang không nói gì, ít nhiều có chút chột dạ.

Nhưng Tôn Ngộ Không dường như đã nhìn ra tình huống này, mới nói: "Mọi người đừng đứng ngoài này nói chuyện nữa, vào trong ăn hoa quả đi." Mấy người đều vào trong ăn hoa quả, sau đó lục tục lại có thêm mấy người đến.

Chương 399

Đế Giang nhạy bén phát hiện Thái Bạch Kim Tinh cũng ở trong đó.

"Đế Giang đại vương, ngài cũng ở đây.

Lão hủ trước đó cùng Ngọc Hoàng Đại Đế không thấy bóng dáng Đế Giang đại vương, luôn có cảm giác bất an." Một câu nói của Thái Bạch Kim Tinh khiến Đế Giang trong lòng vô cùng thoải mái, nhưng năng lực của Đế Giang cũng ở đó.

Đế Giang lạnh nhạt nhìn Thái Bạch Kim Tinh, nói: "Ngọc Hoàng Đại Đế sẽ lo lắng cho bản vương sao?

Thật hiếm thấy.

Nhưng Thiên Đình không có bản vương quả thực nên hoảng sợ rồi." Đế Giang rất tự tin vào thực lực của mình.

Tình hình bây giờ là như vậy, nếu không phải vì y ở Thiên Đình, Ngọc Hoàng Đại Đế thật sự chưa chắc đã ổn định được.

Y dám cá, tên Tôn Ngộ Không này chắc chắn sẽ quậy phá ở đó.

"Ngọc Đế lo lắng cho đại vương, mong ngài có thể lại đến Thiên Đình, chúng ta tụ tập một phen, dù sao trước đó đại vương rời đi quá vội vàng." Thái Bạch Kim Tinh cũng không tức giận, dù sao người ta cũng có thực lực.

Trước khi các vị thần tiên này xuất phát, Ngọc Đế đã dặn dò, khi gặp Đế Giang đại vương đều phải cung kính, chủ yếu là vì đánh không lại.

Nghe nói trước đó Dương Tiễn đã lén tìm Đế Giang so tài một phen, kết quả đều không phải là đối thủ của y.

Mấy lão già này sao có thể là đối thủ chứ?

Quả thực như một trò đùa.

"Yên tâm đi, bản vương nếu có thời gian nhất định sẽ đến xem.

Ngươi cũng biết, hiện tại nhân tộc thật sự không yên bình, suốt ngày chinh chiến, bản vương cũng khó có được lúc rảnh rỗi.

Thái Bạch Kim Tinh, đừng nói mấy lời này nữa." Đế Giang thực sự không thích mấy thứ lộn xộn đó.

Vốn dĩ ra ngoài là để thỏa mãn cơn thèm ăn của mình, kết quả bây giờ chưa ăn được gì, lại phải đánh một trận với Ngưu Ma Vương, sau đó lại ở đây nói chuyện, ít nhiều đều có chút không vui.

"Vậy ngài cứ dùng trước đi." Thấy Đế Giang không vui, Thái Bạch Kim Tinh cũng đành chịu.

Muốn kéo gần quan hệ cũng thật khó!

Sau khi ca múa thái bình, Tôn Ngộ Không tìm mấy con yêu tộc hóa thành người rồi nhảy múa, vũ điệu uyển chuyển.

Đế Giang nhìn, một chút cảm giác cũng không có, chẳng bằng trực tiếp ăn uống.

Lúc này, Tôn Ngộ Không đi đến bên cạnh Đế Giang, nói: "Đế Giang, Đế Giang, chúng ta cũng ra ngoài so tài đi?

Vừa rồi thấy ngươi và lão Ngưu như vậy, lão Tôn ta cũng muốn so tài một phen." Đúng vậy, vừa rồi thấy Đế Giang và Ngưu Ma Vương đánh nhau, hắn đã muốn so tài, chỉ là hắn là một con khỉ tinh ranh, sớm đã nhận ra Đế Giang có chút không kiên nhẫn, nên trước đó không nói ra.

Đế Giang cũng gần như đã xong, đương nhiên không có lý do từ chối.

Đến nơi so tài với Ngưu Ma Vương trước đó, Tôn Ngộ Không trực tiếp lấy ra Kim Cô Bổng, rồi từ từ biến lớn.

"Đế Giang, ngươi cũng lấy vũ khí ra đi!

Lão Tôn ta không muốn chiếm tiện nghi của ngươi." Nếu Đế Giang không dùng vũ khí, hắn thật sự có chút ngại.

Sức mạnh của Kim Cô Bổng, cộng với toàn bộ chiến lực của hắn sau đó.

Đế Giang gật đầu, nhưng không lấy ra vũ khí, mà tiên phong tấn công Tôn Ngộ Không.

Chân y mang theo khí thế sắc bén, rồi đá về phía Tôn Ngộ Không.

"Đến hay lắm!" Tôn Ngộ Không hét lớn một tiếng, rồi cũng dùng chân đối kháng, vừa vặn hòa nhau.

Một luồng kình phong từ giữa chân hai người sinh ra, những người xung quanh quan sát đều vô cùng kinh ngạc.

Chiến lực của Tôn Ngộ Không, ai cũng biết, những vị thần tiên trên trời kia, đều không có cách nào với Tôn Ngộ Không.

Lần đầu tiên thấy Đế Giang thực sự chiến đấu trước mặt, ai nấy đều kinh ngạc vô cùng.

"Hay, hay, hay, Đế Giang, thật sự giống như lão Tôn ta, thật lợi hại!" Tôn Ngộ Không mắt sáng rực nhìn Đế Giang, hiếm có người có thể so tài chiến lực với hắn.

Trận so tài này thật sự rất lợi hại, không làm hắn thất vọng.

Vừa nói, Tôn Ngộ Không trực tiếp biến Kim Cô Bổng lớn ra, "Lớn, lớn, lớn!" Kim Cô Bổng bị biến lớn đến tận mười tầng lầu, rộng bằng mười người ôm, trông rất nặng.

"Đế Giang, lão Tôn ta nhắc nhở ngươi, Kim Cô Bổng nặng như

vậy, không ai có thể chịu được.

Nếu ngươi chịu nhận thua, lão Tôn ta sẽ không dùng Kim Cô Bổng." Nghe lời của Tôn Ngộ Không, Đế Giang chỉ cười lạnh, rồi trực tiếp nói: "Cứ tới đi!" Kim Cô Bổng đập về phía Đế Giang, Đế Giang một tay đỡ lấy.

Tôn Ngộ Không trợn mắt há mồm, hiện tại hắn chỉ thấy một người ngoài hắn có thể đỡ được, người đó chính là Đế Giang, rốt cuộc là vì sao?

Đế Giang có thể đỡ được Kim Cô Bổng, bản thân đã là một chuyện vô cùng khó tin.

Không chỉ vậy, Đế Giang ném Kim Cô Bổng xuống đất, đánh một đạo pháp quyết lên trên, Kim Cô Bổng lập tức bị phong ấn, Tôn Ngộ Không không thể triệu hồi lại được.

Nhưng Tôn Ngộ Không cũng không chỉ có một chiêu này, chỉ là chiêu này tương đối dễ dùng hơn một chút.

Một lớp sương mù lan ra khắp không gian, bao gồm cả những người đang xem Tôn Ngộ Không và Đế Giang đánh nhau đều bị sương mù bao phủ.

Chẳng mấy chốc, Đế Giang không còn nhìn thấy gì trước mắt, nhưng y biết, con khỉ này đang dùng thuật che mắt, Tôn Ngộ Không chắc chắn sẽ dùng thuật biến thân, nhưng không gian trống rỗng, dùng thuật biến thân và không dùng cũng không có gì khác biệt.

Không biết Tôn Ngộ Không lấy sương mù ở đâu ra.

Không lâu sau, công chúa Khổng Tước xuất hiện trước mặt Đế Giang.

Trong mắt y lóe lên một tia dị thường, Tôn Ngộ Không lại biến thành công chúa Khổng Tước xuất hiện trước mặt y, chẳng phải là có

ý đàn ông không đấu với phụ nữ sao?

"Đế Giang, nhân lúc nhiều người không thấy, thành thật nói cho bản công chúa biết, ngươi đối với bản công chúa rốt cuộc có suy nghĩ gì không?

Bản công chúa cho phép ngươi có." 'Công chúa Khổng Tước' rất tức giận nói.

Đế Giang nhìn 'công chúa Khổng Tước' trước mặt, e rằng Tôn Ngộ Không căn bản không biết, cách xưng hô 'bản công chúa' này cũng tùy người.

Đối với y, công chúa Khổng Tước sẽ không dùng cách xưng hô này.

Đế Giang không nói nhảm, trực tiếp một chưởng đánh về phía Tôn Ngộ Không.

Thấy vậy, Tôn Ngộ Không lập tức bỏ chạy, để lại một câu nói: "Biết ta không phải thật rồi sao?

Đối với công chúa người ta không có suy nghĩ gì!" Sự tức giận trong lời nói khiến Đế Giang buồn cười, rõ ràng hắn để lộ ra quá nhiều sơ hở.

Chương 400

Thực ra sương mù đối với Đế Giang thật sự không có chút trở ngại nào, y trực tiếp đuổi theo hướng Tôn Ngộ Không vừa chạy, thấy một người khác.

Đế Giang không chút do dự ra tay, trực tiếp đánh ngã một 'Đế Giang' khác xuống đất. 'Đế Giang' kia lập tức biến trở lại thành Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không vội vàng xua tay: "Ta nhận thua, nhận thua rồi.

Thật lợi hại, lại có thể nhìn ra công chúa Khổng Tước đó là ta biến thành." "Thực ra là do cách xưng hô của ngươi sai, nếu không thì thật sự rất giống." Nghe Đế Giang nói vậy, Tôn Ngộ Không hối hận không thôi, sớm biết đã biến thành con khỉ nhỏ nhà mình.

Đế Giang nhìn dáng vẻ tức giận của Tôn Ngộ Không, cũng không nói gì, trực tiếp giải trừ cấm chế trên Kim Cô Bổng.

"Lão Tôn ta thật sự là một hảo hán, sau này ngươi chính là huynh đệ của lão Tôn ta." Tôn Ngộ Không vô cùng kích động.

Gặp được đối thủ đầu tiên, có một người huynh đệ như vậy, sau này đám lão già trên Thiên Đình chắc chắn cũng không dám chỉ tay năm ngón vào chuyện của Hoa Quả Sơn.

Vừa rồi đều đã thấy thái độ của lão già Thái Bạch Kim Tinh đó đối với Đế Giang, nhân lúc này mau chóng nắm chặt mới là chính sự.

"Được." Chuyện không ảnh hưởng gì, Đế Giang sẽ không từ chối, huống hồ nếu không có Như Lai ra tay, cũng là vì duyên cớ của mình, không biết khi nào sẽ xảy ra.

Nghĩ vậy, Đế Giang trực tiếp hỏi: "Nhớ trước đây Như Lai đã lén

tìm ngươi nói chuyện, về chuyện Đường Tam Tạng, có biết khi nào tìm không?" Nhắc đến Đường Tam Tạng, Tôn Ngộ Không mặt mày xám xịt: "Đừng nhắc nữa, một hòa thượng như vậy lại muốn làm sư phụ của lão Tôn, chậc.

Mấy ngày trước Như Lai phái người truyền lời, nói mấy ngày nữa, lão Tôn đợi hơn một tháng, cũng không thấy bóng người." Đế Giang hiểu ra gật đầu: "Như Lai chắc chắn có tính toán của mình, dáng vẻ của ngươi quả thực cần được độ hóa, chưa chắc đã là chuyện xấu." Sau khi so tài xong, Đế Giang trực tiếp thu dọn đồ đạc, tìm một nơi nằm xuống nhìn trời, chờ đợi.

Ở một nơi không xa, không để Đế Giang chờ lâu, một người xuất hiện trước mặt y.

Nhìn người trước mắt mặc một bộ cà sa, miệng mở miệng ngậm A Di Đà Phật, trên mặt Đế Giang lộ ra vẻ ôn hòa.

Y đưa tay đẩy Tôn Ngộ Không, để Tôn Ngộ Không mau chóng lên nhận sư phụ: "Tôn Ngộ Không, không mau lên nhận sư phụ đi?" Theo như đã nói trước đó, Tôn Ngộ Không quả thực nên nhận y làm thầy.

Nhưng nhìn người trước mắt mặc một bộ cà sa, trên mặt mang vẻ bình tĩnh, dường như không có chuyện gì có thể gây hứng thú cho người niệm Phật này, Tôn Ngộ Không nảy sinh một chút tâm lý phản nghịch.

Theo một người như vậy, làm sao có thể có tương lai.

Người này trông yếu ớt như vậy, nhận làm sư phụ, chẳng phải quá mất mặt sao.

Nghĩ vậy, hắn quyết định giở trò, đổ lỗi cho chuyện này: "Không muốn, trông yếu ớt như vậy, dựa vào đâu mà bắt ta nhận làm sư phụ?" Đế Giang hơi nhíu mày: "Vậy là định giở trò sao?" Trên khuôn

mặt lông lá của Tôn Ngộ Không không nhìn ra biểu cảm gì, hắn đưa tay gãi gãi lông.

Một lúc lâu sau mới thốt ra một câu: "Theo một tên yếu ớt như vậy thật sự không chịu nổi, trừ phi hắn có thể đánh thắng ta…" "A Di Đà Phật." Người bị Tôn Ngộ Không gọi là yếu ớt bước lên một bước, trên mặt mang vẻ lạnh nhạt.

"Vị thí chủ này, ý của ngài là chỉ cần bần tăng đánh thắng ngài, ngài sẽ nhận bần tăng làm sư phụ phải không?" Tôn Ngộ Không dùng ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn: "Thì sao?

Một tên yếu ớt như ngươi, có thể đánh thắng ta sao?" "A Di Đà Phật." Y đặt đồ trong tay xuống, từ từ cúi đầu chào Tôn Ngộ Không.

Hành động kỳ quặc này, trong nháy mắt khiến Tôn Ngộ Không sững sờ, một lúc lâu không phản ứng lại được.

Đế Giang bên cạnh thì dùng ánh mắt đầy hứng thú quan sát hai người, thầm nghĩ trong lòng.

Xem ra Tôn Ngộ Không lần này xong rồi, chỉ là lúc này Tôn Ngộ Không còn chưa biết.

Thấy y nhận lời thách đấu, trong mắt hắn lộ ra vẻ kỳ quái: "Này hòa thượng, ngươi có hiểu ý của ta không?

Ta muốn ngươi đánh thắng ta, tâm phục khẩu phục theo ngươi." Y bình tĩnh gật đầu, làm một động tác mời: "Mời thí chủ." Thấy không thể không đánh, Tôn Ngộ Không hét lên: "Đây là do ngươi tự tìm đến cửa đó nha, ta không quan tâm nhiều nữa." Vừa nói vừa khởi động tay chân, sau đó liền đánh về phía đó.

Vốn tưởng có thể dễ dàng đánh ngã y, kết quả y né sang một bên, trực tiếp tránh được cú đấm của hắn.

Giây tiếp theo, chân y đứng tấn trung bình, sau đó nắm chặt nắm

đấm, mạnh mẽ đánh một quyền vào bụng Tôn Ngộ Không.

Khi ra quyền, bất luận là lực độ hay tốc độ, đều là Tôn Ngộ Không không thể sánh bằng, ngay cả né tránh cũng không thể né tránh.

Bị một quyền mạnh vào bụng, Tôn Ngộ Không bay ra xa mấy mét, nằm trên đất, cảm thấy trước mắt như có mấy ngôi sao đang quay cuồng.

Y từ từ thu tay về trước người, hai tay chắp lại, lại cúi đầu chào Tôn Ngộ Không.

Giọng nói vẫn như lúc nãy: "Bây giờ thí chủ có thể bái ta làm thầy được chưa?" Tôn Ngộ Không từ từ ngồi dậy từ trên đất, nhổ ra cọng cỏ trong miệng: "Ngươi thật sự là người xuất gia sao?

Sao đánh nhau giỏi vậy?" Nghe câu nói đó, y không có phản ứng gì, chỉ im lặng vung vẩy nắm đấm: "Ta Phật từ bi, nhưng cũng có lúc Kim Cang Nộ Mục." Nghe vậy, Tôn Ngộ Không á khẩu không nói nên lời, ngồi tại chỗ một lúc lâu, Đế Giang cũng có chút không nhìn nổi nữa, trực tiếp lên tiếng gọi Tôn Ngộ Không.

"Này khỉ?

Nguyện cược nguyện thua, không lẽ thua rồi lại định ăn vạ sao?

Như vậy sẽ khiến người ta xem thường đó." Thua một hòa thượng đã đủ mất mặt rồi, nếu còn tiếp tục giở trò, mặt mũi này còn cần không.

Mặc dù trên mặt toàn lông, nhưng hắn cũng là người sĩ diện, tự nhiên không muốn sau này bị người ta chỉ vào mũi mắng.

Tôn Ngộ Không lòng không cam tình không nguyện đứng dậy từ chỗ cũ, đối với y hành một lễ bái sư: "Đệ tử tham kiến sư phụ." Trên mặt y luôn lộ ra một vẻ ôn hòa.

Theo đúng trình tự, y thu Tôn Ngộ Không làm đệ tử.

Tôn Ngộ Không đi theo bên cạnh y, nghe y niệm kinh một lúc, sau đó một đoàn người liền lên đường đi lấy kinh.

Đế Giang đứng phía sau nhìn bóng lưng mấy người đi xa, đưa tay vỗ vỗ đầu gối.

Tâm trạng vui vẻ xoay người rời đi: "Nhiệm vụ hoàn thành, có thể về nghỉ ngơi rồi." Đế Giang dẫn quân đội của mình trở về Thiên Đình.

Ngọc Đế đã sớm chuẩn bị yến tiệc, đợi Đế Giang ở Lăng Tiêu Điện.

Thấy Đế Giang xuất hiện, trên mặt các vị thần tiên đều lộ ra vẻ vui mừng, lần lượt tiến lên muốn trò chuyện với Đế Giang.

Nhưng khi Đế Giang sắp mở miệng nói chuyện, Ngọc Đế đột nhiên từ trên cao đi xuống, đích thân đón Đế Giang lên trên cùng.

"Đế Giang à, ngươi về rồi.

Đi, cùng ta lên trên." Ngọc Đế cười tươi rói.

Đế Giang hơi nhếch mép, cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đi theo lên trên.

Hai người ngồi trên ghế, các vị thần tiên bên dưới nhìn Đế Giang trong mắt đều lộ ra một tia kính sợ.

Ngọc Đế càng long nhan đại duyệt, không ngừng vỗ vai Đế Giang: "Không tồi, không tồi, làm rất tốt.

Lần này nếu không có ngươi, không biết sẽ còn phiền phức đến bao giờ." Đế Giang nhún vai, trên mặt lộ ra vẻ không quan tâm: "Chỉ là tiện tay thôi, Ngọc Đế quá khen rồi." "Ây, sao có thể nói vậy." Ngọc Đế cười ôn hòa: "Nếu không có ngươi, ta thật sự phiền phức lớn rồi…" Trong lòng thực sự cảm kích Đế Giang, nên giọng điệu của

Ngọc Đế cũng trở nên ôn hòa hơn, hai người trò chuyện một lúc.

Ngọc Đế đang nghĩ nên chuẩn bị chút gì làm quà tạ lễ cho Đế Giang, thì bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận kinh hô kỳ lạ.

Mọi người trong bảo điện quay đầu nhìn ra ngoài, liền thấy Như Lai Phật Tổ đang ngồi trên hoa sen từ từ hạ xuống.

Khuôn mặt vốn nên bi thiên mẫn nhân lúc này lại đầy nộ hỏa, nhìn Đế Giang sắc mặt cũng không tốt.

Chương 401

Ngài chỉ vào Đế Giang lớn tiếng chất vấn: "Đế Giang, ngươi có biết mình đang làm gì không?" Đế Giang tùy ý cầm lấy ly quỳnh tương ngọc dịch bên cạnh, một hơi uống cạn, nhìn Như Lai Phật Tổ, trong mắt đầy vẻ lạnh nhạt.

"Ta có thể làm gì, chẳng qua là giúp ngươi giải quyết một chút phiền phức nhỏ thôi." Chỉ là giúp Ngọc Đế giải quyết chuyện Tôn Ngộ Không thôi, cũng đáng để Như Lai Phật Tổ làm lớn chuyện sao?

Mặc dù Đế Giang không nói rõ câu này, nhưng ý tứ trong mắt rõ ràng là vậy, Như Lai Phật Tổ trong nháy mắt tức giận.

Ngài tức giận bước lên một bước, chỉ vào mũi Đế Giang mắng lớn: "Ngươi đang gây rối, ngươi không nên tùy ý can thiệp vào chuyện giữa Thiên Đình và Tôn Ngộ Không!" Đế Giang lạnh nhạt liếc nhìn Như Lai một cái: "Ta dù có can thiệp thì sao, chẳng lẽ ngươi muốn động thủ với ta sao?" Có thể can thiệp vào chuyện giữa Thiên Đình và Tôn Ngộ Không hay không, Đế Giang đều đã can thiệp rồi, chuyện đã thành định cục, chẳng lẽ Như Lai còn muốn tính toán với y sao?

Sau khi Đế Giang nói xong câu đó, Như Lai lập tức đưa tay một chưởng đánh về phía y: "Ngươi đã làm rối loạn quỹ đạo vốn có, đáng bị trừng phạt!" "Ta nhổ vào, quỷ kế của các ngươi nói nghe hay thật, chẳng phải là do một số kẻ bày ra sao!" Đế Giang nghe lời này không nhịn được muốn chế giễu Như Lai.

Y nhanh chóng xoay người né sang một bên, tránh được chưởng ấn của Như Lai.

Sau đó nghiêng người tới, nắm chặt nắm đấm, trực tiếp đánh về

phía Như Lai.

Cả hai đều là những người có thực lực cường hãn, đột nhiên đứng trong Lăng Tiêu Bảo Điện đánh nhau, trong nháy mắt khiến Ngọc Đế và các vị thần tiên sợ ngây người.

Ngọc Đế vội vàng túm lấy áo mình né sang một bên, đồng thời không ngừng la hét bảo họ đừng đánh nữa.

"Đế Giang, Đế Giang, Phật Tổ, đừng đánh nữa, có chuyện gì từ từ nói, từ từ nói a, Lăng Tiêu Bảo Điện của ta không chịu nổi đâu…" Mặc dù ông ta vẫn la hét ở đó, nhưng Đế Giang và Như Lai đã đánh đến đỏ mắt, sao có thể nghe lời ông ta được.

Hai người giao chiến trên không trung, nhanh chóng đánh thành một đoàn.

Ngọc Đế và các vị thần tiên bên dưới né trái né phải, nhưng không thể tránh khỏi những tia sáng vàng phát ra từ hai người.

Thực lực của Đế Giang cuối cùng vẫn cao hơn Như Lai một bậc, chẳng mấy chốc đã trực tiếp áp đảo Như Lai.

Thấy Đế Giang chiếm thế thượng phong, Ngọc Đế cũng không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay nên làm gì.

Chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, đợi hai người đánh đã ghiền rồi, có thể đi giải quyết chuyện này, đừng để chiến hỏa lan đến các vị thần tiên.

Đế Giang hung hăng trút một ngụm ác khí, nhìn Như Lai nằm trên đất không thể động đậy, mới quay đầu nói với Ngọc Đế.

"Yên tâm đi, chuyện này là do ta làm, nếu có chuyện gì, cứ để hắn trực tiếp tìm ta." Vừa nói, y vừa đi đến bên cạnh Như Lai, lại hung hăng gõ vào đầu Như Lai: "Nghe chưa?

Chuyện này là do ta làm, không liên quan đến người khác, bớt tìm phiền phức cho người khác đi!" Như Lai nằm trên đất lúc này không còn sức nói chuyện, chỉ nhìn Đế Giang, trong ánh mắt mang theo một luồng hàn ý thấu xương.

Đế Giang đối với điều này cũng không để ý, cười lạnh một tiếng rồi trực tiếp đi đến bên cạnh Ngọc Đế.

Y nhận hết chuyện giữa mình và Như Lai, sau đó lại dựa vào tai Ngọc Đế nói nhỏ vài câu.

Đợi sau khi xử lý xong tất cả mọi chuyện trên Thiên Đình, y dẫn quân đội của mình chuẩn bị xuất phát trở về Ngô quốc.

Trước khi đi, Ngọc Đế đặc biệt từ Lăng Tiêu Bảo Điện đuổi theo ra, nhét cho Đế Giang không ít đồ tốt, bảo Đế Giang nếu có nhu cầu thì cứ trực tiếp lấy dùng.

"Ngươi đã giúp ta một việc lớn như vậy, ta cũng không biết nên cảm tạ thế nào cho phải, những thứ này ngươi nhất định phải nhận lấy.

Sau này nếu có cần ta giúp đỡ, có thể lại tìm ta." Những thứ Ngọc Đế cho cơ bản đều là đồ tốt, Đế Giang tuy không để ý, nhưng cũng không ngốc đến mức đẩy ra ngoài.

Y cười một tiếng, đưa tay nhận lấy tất cả: "Vậy đa tạ Ngọc Đế, ta đi trước.

Nếu có chuyện gì, cũng có thể trực tiếp cho người đến Ngô quốc tìm ta." Hai bên trao đổi xong, Đế Giang mới dẫn quân đội trở về Ngô quốc.

Vừa mới đến Ngô quốc, Đế Giang nhạy bén phát hiện bên ngoài cổng thành của mình đột nhiên xuất hiện rất nhiều người lạ.

Y hơi nheo mắt, phát hiện người dẫn đầu đối phương là đại

tướng của Sở quốc, khóe miệng lập tức lộ ra một nụ cười khát máu.

"Không phải là đại tướng Sở quốc sao?

Làm gì vậy?

Dẫn nhiều người đến Ngô quốc của ta, muốn khiêu khích ta sao?" Khi y nói chuyện, quân đội y mang về cũng từ phía sau bao vây lại, trực tiếp bao vây toàn bộ quân đội Sở quốc.

Sở quốc trong nháy mắt rơi vào tình thế bị động, chỉ cần vừa động thủ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người trong Ngô quốc và quân đội của Đế Giang bao vây.

Sở quốc quả thực muốn nhân lúc Đế Giang không có mặt để phát động chiến tranh với Ngô quốc, tốt nhất là nhân lúc Đế Giang chưa về, chiếm lấy Ngô quốc trước.

Nhưng ai ngờ lại xuất sư vị tiệp thân tiên tử, còn chưa kịp động thủ, mới vừa tập hợp người xong, Đế Giang đã trở về.

Biết rằng những người này không ai là đối thủ của Đế Giang, cộng thêm quân đội phía sau Đế Giang, lúc này đang nhìn chằm chằm họ.

Đại tướng Sở quốc mặt mày lúng túng, đưa tay chắp quyền với Đế Giang, mặt đầy vẻ không tự nhiên nói.

"Xin lỗi Đế Giang đại nhân, ta, ta cũng chỉ là nhất thời hồ đồ thôi…" "Một câu nhất thời hồ đồ, có thể bù đắp được sự sợ hãi của bách tính Ngô quốc đối với hành vi của các ngươi không?" Bình thường nếu những người này không chủ động tìm đến cửa, Đế Giang thật sự lười để ý, nhưng bây giờ đã như vậy rồi, tự nhiên không thể tùy ý bỏ qua.

Khóe miệng mang theo một chút cười, ánh mắt y quét qua toàn bộ quân đội Sở quốc, thấy số lượng quân nhân Sở quốc tập hợp đông

đảo.

Ánh mắt y trở nên càng lúc càng lạnh lẽo: "Tập hợp nhiều người như vậy ở ngoài cửa Ngô quốc của ta, cũng có mặt mũi dùng một câu nhất thời hồ đồ để bù đắp sao?" Rơi vào tay Đế Giang, tuyệt đối không thể dễ dàng rời đi được, vì vậy đại tướng Sở quốc sau khi nghe lời của Đế Giang, cũng không lộ ra vẻ bất mãn, chỉ rất cung kính quỳ gối nói: "Chỉ cần có thể khiến Đế Giang đại nhân hài lòng, ta đều nguyện ý làm, xin Đế Giang đại nhân tha cho ta một lần." Ý là muốn bồi khoản cầu hòa rồi.

Nghe đại tướng Sở quốc nói vậy, Đế Giang mới lộ ra một nụ cười hài lòng.

"Như vậy còn tạm được, nhưng cụ thể muốn gì, thì phải do ta đề ra." Y nói trước điều kiện, cũng chắc chắn đại tướng Sở quốc tuyệt đối không dám từ chối.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, sau khi nghe lời của Đế Giang, đại tướng Sở quốc mí mắt cũng không chớp, trực tiếp đồng ý.

"Đế Giang đại nhân xin yên tâm, chỉ cần ngài muốn, ta dù có dốc toàn lực quốc gia, cũng sẽ tìm ra đồ vật cho ngài." Không cho cũng không được, ai bảo mình làm ra tất cả, lại vừa hay đắc tội Đế Giang chứ.

Nếu như có thể nhân lúc Đế Giang chưa về, đi trước một bước chiếm lấy Ngô quốc, không chừng có thể dùng người trong Ngô quốc uy hiếp Đế Giang, khiến Đế Giang không dám dễ dàng động thủ với mình.

Chỉ tiếc bây giờ hối hận cũng đã muộn, chỉ có thể liều mạng cầu xin.

Đế Giang cũng không khách khí, vung tay một cái, trực tiếp yêu

cầu Sở quốc rất nhiều đồ tốt, sau đó mới hài lòng để họ rời đi.

"Được rồi, lần sau nếu còn bị ta phát hiện có ý đồ với Ngô quốc, thì sẽ không đơn giản như vậy đâu." Đại tướng Sở quốc kia sợ đến mức vội vàng gật đầu với Đế Giang: "Xin Đế Giang đại nhân yên tâm, tuyệt đối sẽ không có lần sau." Sau khi đưa xong những thứ cần đưa, đại tướng Sở quốc lại mang theo một danh sách dài trở về nước.

Hành quân đánh trận, hắn không mang theo nhiều đồ tốt như vậy, nhiều thứ phải trở về Sở quốc mới có thể chuẩn bị được.

Thành ý cần đưa đều đã đưa, Đế Giang tự nhiên cũng không làm khó, trực tiếp bảo quân đội dưới trướng nhường ra một con đường, để họ rời đi.

Văn Khương biết Đế Giang trở về, lập tức vui mừng, đặc biệt cho người đi thông báo cho Đế Giang, có chuyện muốn nói với y.

Nhận được thông báo của hạ nhân, Đế Giang thu dọn một phen rồi trực tiếp đi tìm Văn Khương.

"Đợi lâu như vậy, ngươi cuối cùng cũng về rồi." Văn Khương trong mắt lộ ra ý cười, từ từ đi đến bên cạnh Đế Giang.

Nàng còn tưởng Đế Giang ra ngoài một lần rồi sẽ không bao giờ trở về nữa, đợi lâu như vậy không có tin tức gì, suýt nữa đã nản lòng.

"Lâu sao?" Đế Giang ngạc nhiên: "Không đâu, ta thấy tốc độ của mình khá nhanh mà." Y không chỉ xử lý chuyện của Tôn Ngộ Không, mà còn ở Thiên Đình đánh một trận với Như Lai.

Y không biết, cẩn thận nghĩ lại mới thấy đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, có chút bội phục mình, lại có thể trở về nhanh như vậy.

Chương 402

Nghĩ đến những chuyện đã trải qua, Đế Giang chép miệng, trên mặt lộ ra một chút hoài niệm: "Nói thật, những ngày ở ngoài cũng không tệ, kích thích, cũng rèn luyện con người." Văn Khương nhíu mày, trong lòng có chút bất mãn: "Đây là lý do ngươi không về trong thời gian dài sao?

Chẳng lẽ Ngô quốc không tốt sao?" Đế Giang vội vàng đưa tay lên, làm một tư thế đầu hàng: "Không không không, ngươi oan cho ta rồi." Trên mặt y mang theo nụ cười nhạt: "Ta chỉ là thích cuộc sống đó thôi, không thích ở một nơi ổn định." Văn Khương nghe lời này, suýt nữa không giữ được sắc mặt, lườm y một cái rồi mới nói tiếp.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa, tiếp theo ngươi có kế hoạch gì không?" Văn Khương nhìn Đế Giang, trong mắt lộ ra một chút mong đợi.

Nàng tích cực hỏi Đế Giang, nói ra nguyện vọng trong lòng: "Nếu ngươi không thích ổn định, vậy chắc chắn có chuyện cần hoàn thành phải không, nói nghe thử xem, biết đâu ta có thể giúp ngươi." Khi nói chuyện, nàng không quên nhìn chằm chằm Đế Giang, thỉnh thoảng chớp chớp mắt, trong ánh mắt đầy tình ý.

Đế Giang thì không nghĩ nhiều như vậy, cũng không chú ý đến ý nghĩa ẩn chứa trong ánh mắt của Văn Khương.

Hiện tại y chỉ muốn làm xong tất cả những việc cần làm, chứng đắc đạo quả Thánh Nhân, những chuyện khác đều không nằm trong phạm vi cân nhắc của y.

Nhưng mục tiêu này y không nói với Văn Khương, chỉ cười với nàng: "Hiện tại không có kế hoạch, sao vậy?

Ngươi có đề nghị gì muốn nói với ta sao?" Như lời Văn Khương nói, Văn Khương có thực lực có thể giúp y, nên y cũng có chút tò mò không biết Văn Khương có đề nghị gì không.

Nghe Đế Giang không có kế hoạch, Văn Khương mặt đỏ bừng, ngón tay đan vào nhau, ngượng ngùng một lúc rồi mới nói.

"Nếu đã như vậy, vậy ngươi có muốn ở bên ta không?

Ý của ta là cái 'ở bên' đó…" "Hả?

Ngươi vừa nói gì?

Nói lại lần nữa xem?" Đế Giang trong nháy mắt bị lời của Văn Khương làm cho ngây người, một lúc lâu không thể hoàn hồn.

Cắn chặt môi, Văn Khương lại mở miệng hỏi: "Ta nói, ngươi có muốn cân nhắc ở bên ta không?

Hai chúng ta có thể liên thủ." Văn Khương cũng chỉ lúc mới mở miệng có chút không tự nhiên thôi, bây giờ lời đã nói ra, cũng dần dần bình tĩnh lại.

Lời nói cũng trở nên trôi chảy hơn: "Ngươi xem, điều kiện của ta cũng không tệ, ở bên ngươi chính là cường cường liên thủ.

Nếu ngươi đồng ý, hai chúng ta có thể cùng nhau tranh bá thiên hạ." Thực lực của Đế Giang không tệ, nhưng bản thân Văn Khương cũng không yếu đi đâu, nên nếu hai người ở bên nhau, Văn Khương có tự tin, thiên hạ nhất định thuộc về họ.

Lời nói tuy là vậy, nhưng trong lòng Đế Giang lại rối bời, y chưa từng cân nhắc chuyện này.

Bất ngờ bị Văn Khương hỏi như vậy, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Y thật sự chưa từng nghĩ tới, Văn Khương lại có suy nghĩ như

vậy với mình.

Bây giờ biết rồi, cũng không biết nên vui hay nên làm gì.

Thấy y rơi vào trầm tư, Văn Khương cũng không vội, ngoan ngoãn đứng bên cạnh chờ đợi.

Chỉ thỉnh thoảng mở miệng khen ngợi: "Xem ra thế gian này ngoài ta ra, chắc cũng không có người nào khác có thể đứng bên cạnh ngươi rồi phải không?

Thực lực của ta cũng là mọi người đều thấy…" Khi Văn Khương và Đế Giang đang trò chuyện, bên ngoài phong vân biến động, chuyện về di tích thượng cổ mở ra đã làm xáo trộn cả thế giới.

Để có thể vào di tích thượng cổ thám hiểm, tìm kiếm tài nguyên, các quốc gia lần lượt tranh giành danh ngạch.

Người muốn đến di tích thượng cổ thật sự quá nhiều, nhưng nơi đó cũng chỉ lớn có vậy, nếu mỗi người đều chen chúc vào đó, chẳng bao lâu, cả thiên hạ sẽ trở nên hỗn loạn.

Một số người thực lực yếu hơn, cũng không thể đến đó được.

Để không cho những người thực lực kém hơn vào di tích thượng cổ gây rối, các quốc gia quyết định mở ra Anh Kiệt Chiến.

Lòng người các quốc gia trong thiên hạ dao động, vì Anh Kiệt Chiến sắp mở ra, liên quan đến chuyện di tích thượng cổ, hầu như không ai dám lơ là, vì nó cũng có liên quan đến sự phát triển của quốc gia.

Đế Giang biết, di tích thượng cổ này mở ra, nhưng mở ra có chút vội vàng, cảm giác như có người cố ý kích phát vậy.

"Chư vị thấy chuyện này thế nào?" Đế Giang nhìn các vị thần tử bên dưới, nói.

Chuyện di tích thượng cổ, có thể lớn có thể nhỏ.

Đối với y nó không phải là chuyện quá quan trọng, nhưng bây giờ mọi chuyện lại nằm ngoài dự liệu.

Hiện tại y nghi ngờ di tích thượng cổ này có phải là một cái bẫy không?

Tôn Vũ nhìn Đế Giang ở trên cao, đầu óc có chút không theo kịp.

Tất cả các quốc gia hiện tại đều đang gấp rút chuẩn bị cho di tích thượng cổ, chỉ có Ngô quốc là không.

"Đại vương, chúng ta bây giờ nên thống kê sức mạnh tinh anh của Ngô quốc, chuẩn bị cho Anh Kiệt Chiến sắp tới.

Hiện tại các quốc gia đều đã chuẩn bị, chỉ có Ngô quốc chúng ta là chưa." Tôn Vũ lo lắng nói, thời gian không còn nhiều, giữa tháng sau là ngày di tích thượng cổ mở ra, nếu trước đó không chuẩn bị tốt, vậy Anh Kiệt Chiến sắp tới e rằng cũng không liên quan gì đến chúng ta.

Vốn dĩ vì Đế Giang lâu ngày không ở kinh đô, Văn Khương đã chuẩn bị tấn công Ngô quốc, có thể thấy tầm quan trọng của Đế Giang đối với Ngô quốc.

Nhưng bây giờ Đế Giang dường như không nhận thức được tầm quan trọng của Anh Kiệt Chiến đối với quốc gia.

Nếu Anh Kiệt Chiến có nhiều người xếp hạng cao, thì số người của Ngô quốc có thể vào di tích thượng cổ cũng sẽ tăng lên.

"Bản vương sợ trong đó có bẫy, phải biết thời gian di tích thượng cổ mở ra quá trùng hợp, bản vương vừa mới về đã mở ra ngay lập tức, một di tích thượng cổ chưa từng nghe nói đến." Đế Giang nói có lý.

Dừng một chút, Ngũ Tử Tư lập tức hiểu ra lo lắng của Đế Giang,

đứng ra nói: “Lời của đại vương rất có lý.

Trước đây khi đại vương chưa về, thần quả thực cũng không chú ý đến vấn đề thời gian quá trùng hợp.

Bây giờ vấn đề đã nảy sinh, vậy đại vương cho rằng Ngô quốc chúng ta nên làm thế nào?” Ngũ Tử Tư nhìn sắc mặt Đế Giang, biết trong lòng Đế Giang đã có tính toán.

Chuyện như vậy cũng không thể không có tính toán, dù sao bây giờ tình hình rất khẩn cấp.

Ngũ Tử Tư biết, đối với đại sự, trong lòng Đế Giang đều có số.

Nhưng trong lòng ông ta có chút tiếc nuối, nếu đại vương trước đó đồng ý điều kiện của Văn Khương, Ngô quốc bây giờ có lẽ không cần phải lo lắng về những chuyện này.

Nhưng Ngô quốc cũng sẽ vì vậy mà trở thành phụ thuộc của Văn Khương.

Hiện tại không chỉ Ngô quốc đang thảo luận chuyện này, Văn Khương cũng đang cùng Tề Tương Công bàn bạc.

Nàng cho rằng thời gian di tích thượng cổ mở ra cũng có chút quá trùng hợp, Đế Giang vừa về, chưa kịp lôi kéo.

“Tề Tương Công, theo ý ngài, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Nếu là chuyện không có lợi cho chúng ta, tuyệt đối không thể để anh kiệt của nước ta đi chịu chết.

Từ xưa đến nay, chỉ cần có di tích thượng cổ, sẽ có người bỏ mạng trong đó.” Văn Khương lo lắng, hiện tại cũng không biết nên làm thế nào, vì mọi chuyện quá gấp gáp, thậm chí không có thời gian phản ứng.

“Không cần quá lo lắng, hiện tại Đế Giang chắc cũng lo lắng như

chúng ta.

Chương 403

Nhưng chuyện này phải xem xét, dù sao hiện tại đại sự đều do nàng quyết định, nếu không đưa ra được chủ ý, e rằng thật sự…" Lời nói phía sau của Tề Tương Công không nói hết, nhưng Văn Khương biết ý tứ phía sau rồi.

Hiện tại tất cả triều chính đều nằm trong tay nàng, sở dĩ không có ai lên tiếng, là vì triều chính trong tay nàng không có bất kỳ sai sót nào.

Nhưng chuyện này thật sự không dễ quyết định.

Văn Khương thất vọng, không khỏi nghĩ, nếu trước đó không phải Đế Giang trở về, không chừng bây giờ đã hạ được Ngô quốc, căn bản không cần lo lắng chuyện này, lúc đó quốc lực của Tề quốc đã đủ mạnh.

Di tích thượng cổ này tự nhiên không còn quan trọng như vậy nữa.

Nhưng sau khi nói chuyện với Đế Giang, mọi việc không thuận lợi như vậy, hiện tại chỉ có thể dựa vào di tích thượng cổ.

"Thực ra cũng không cần lo lắng như vậy, thần trước đây nghe nói có một di tích sơn cốc nhỏ, sẽ mở ra trước di tích thượng cổ lớn kia.

Hay là chúng ta đến xem thử, nếu thu hoạch khả quan, vậy không cần lo lắng về cái kia nữa." Tề Tương Công đưa ra chủ ý cho Văn Khương.

Ông ta cũng biết hiện tại Văn Khương như đi trên băng mỏng, nhưng không có đề nghị gì tốt hơn, đôi khi cũng thương cảm cho người em gái này.

"Được, vậy cứ làm theo lời ngài.

Sáng mai thông báo các đại thần thượng triều, trình chuyện này lên triều đình." Văn Khương cắn răng đồng ý lời của Tề Tương Công, vì hiện tại thật sự không có cách nào khác, chỉ cảm thấy đây là một cái bẫy.

Nàng đều nghi ngờ di tích thượng cổ này là giả rồi, nhưng không có nghĩa là người khác ngu ngốc, đặc biệt là người tinh ranh như Đế Giang, chuyện này phải từ từ tính.

Nếu Đế Giang không muốn liên thủ với mình, vậy tạm thời xem thử thật giả của di tích này!

Nhất định không thể để Đế Giang và người của hắn bình an vô sự trở về, chỉ có như vậy, mới có thể bảo đảm sự trỗi dậy của Đại Tề.

Suy nghĩ này không chỉ Văn Khương có, những người khác cũng đang tính toán chuyện này.

Chỉ là không ai tàn nhẫn như Văn Khương.

Lúc này, Tấn quốc cũng đang lo lắng.

Trọng Nhĩ đứng trong hoàng cung Tấn quốc, nhìn Tấn Văn Công, trong mắt đầy vẻ không thỏa hiệp: "Đại vương, việc này cần suy nghĩ kỹ, Văn Khương đó tâm cơ rất sâu." "Việc này ngươi có ý kiến gì sao?

Sớm đã ở trên triều đình ta đã nói rồi, cứ làm theo lời ta.

Chuyện của ngươi và nàng ta căn bản không thành lập, bản vương cũng có tính toán, chỉ cần ngươi làm tốt việc của mình là được." Tấn Văn Công cũng biết lời Trọng Nhĩ nói, Văn Khương tâm cơ sâu, nếu hợp tác với nàng ta, cuối cùng có thể sẽ kéo cả mình vào.

Nhưng bây giờ không phải là lúc tính toán những chuyện này, nếu không có cách nào lấy được danh ngạch, nói nhiều cũng vô ích.

Thế nhưng Trọng Nhĩ hiện tại dường như không hiểu, một khi hợp tác thành công, sau này tự nhiên phải tìm cách thoát thân.

"Đại vương, xin ngài suy nghĩ kỹ.

Hay là chúng ta tìm Đế Giang đi!

Đế Giang mạnh như vậy, thần cũng nghe nói Đế Giang hiện tại đã trở về, nếu tìm Đế Giang, không phải còn hữu dụng hơn tìm Văn Khương sao?" Mặc dù Tề quốc hiện tại do Văn Khương nắm giữ triều chính, nhưng các thần tử bên dưới chưa chắc đã nghe lời Văn Khương.

Nếu không phải vì sau lưng Văn Khương hiện tại có Tề Tương Công, căn bản không ai coi nàng ta ra gì.

Nhưng đại vương của ông ta lại đặt tất cả hy vọng vào Văn Khương, như vậy thật sự không bằng đi tìm Đế Giang.

"Bản vương nói không được là không được." Trọng Nhĩ nhìn Tấn Văn Công, trong lòng đã quyết định, lát nữa sẽ đi liên lạc với người của Đế Giang.

Dù Tấn Văn Công có trách tội, chỉ cần Tấn quốc tốt đẹp, ông ta cũng không cảm thấy thiệt thòi.

Nhưng nếu liên thủ với Văn Khương, ông ta thật sự sợ Tấn quốc có thể sẽ trực tiếp không còn tồn tại.

"Đại vương!" Trọng Nhĩ thấy Tấn Văn Công trực tiếp nhắm mắt lại, nhất thời cũng có chút nản lòng.

Hiện tại Tấn Văn Công rõ ràng không nghe lọt tai lời của ông ta, nếu cứ nói tiếp cũng vô ích.

Nghĩ vậy, Trọng Nhĩ trực tiếp nói: "Đại vương, thần cáo lui.

Bất luận thế nào, thần hy vọng đại vương có thể suy nghĩ kỹ."

Trọng Nhĩ rời khỏi hoàng cung xong, trực tiếp cho người dưới trướng mau chóng đi liên hệ với người của Đế Giang, cũng rất nhanh đã liên hệ được.

Đế Giang trước nay là người coi trọng nhân tài, đặc biệt là người như Trọng Nhĩ.

Nhưng Trọng Nhĩ lại quyến luyến mẫu quốc của mình, Đế Giang cũng không miễn cưỡng.

Biết được Trọng Nhĩ muốn gặp mình, Đế Giang trực tiếp phái người đến đón Trọng Nhĩ đến Ngô quốc, tiếp kiến Trọng Nhĩ trong hoàng cung Ngô quốc.

"Trọng Nhĩ, lần này đến đây, đã suy nghĩ rõ ràng chưa?

Muốn đến Ngô quốc của ta làm thần tử?

Yên tâm, Ngô quốc của ta chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi, nếu bạc đãi ngươi, ngươi cứ trực tiếp trở về!" Đế Giang nói, cảm giác như đang nói đùa, thực ra y thật sự đang nói đùa.

Thời điểm này, chỉ có nhân tài là thứ Ngô quốc tương đối thiếu.

Những thứ khác, Ngô quốc thật sự không thiếu.

Nhưng y cũng biết tính cách của Trọng Nhĩ, tám phần là có chuyện không giải quyết được rồi, nếu không cũng sẽ không tìm đến y.

"Ngô vương nói đùa rồi, Tấn quốc của ta hiện tại quốc thái dân an, xin Ngô vương đừng nói đùa nữa.

Trọng Nhĩ lần này đến là có việc quan trọng cầu xin!" Trọng Nhĩ nghiêm mặt nói.

Đối với sự trêu chọc của Đế Giang, ông ta cũng rất bất đắc dĩ, nhưng bây giờ tình hình là vậy, dù bất đắc dĩ cũng không có cách nào.

"Chuyện gì, cứ nói ra cho bản vương nghe.

Nếu bản vương có thể giúp, bản vương tuyệt không từ chối, chỉ hy vọng Trọng Nhĩ cũng có thể cân nhắc sự phát triển của Ngô quốc ta, tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng." Đế Giang ngay cả khi nói chuyện bình thường cũng không quên lôi kéo người tài năng này.

Nhưng bây giờ tình hình là vậy.

Nhân tài khan hiếm, ở quốc gia nào cũng vậy.

Chuyện lần trước đi Thiên Đình, Đế Giang vẫn còn nhớ rõ.

Thiên Đình cũng thiếu nhân tài, nếu không, Ngọc Hoàng Đại Đế cũng sẽ không muốn giữ y ở lại đó.

"Tấn Văn Công của ta muốn đi liên thủ với Văn Khương, sau đó cùng nhau đến di tích thượng cổ.

Ngô vương cũng biết Văn Khương là người như thế nào, nhưng trong lòng đại vương của ta dường như nhất quyết phải là Văn Khương mới được." Nghe Trọng Nhĩ nói vậy, Đế Giang cười ha ha một tiếng, nói: "Trọng Nhĩ, đừng quên, Tấn Văn Công và bản vương cũng có thù cũ, hành động này ta có thể hiểu được." "Lý do quan trọng nhất khiến Tấn Văn Công không muốn liên thủ với nước Ngô ta, có lẽ là vì bản vương nhỉ!

Chuyện này căn bản không cần nghĩ cũng biết, Tấn Văn Công chắc chắn sẽ không đồng ý hợp tác với ta." Đế Giang lắc đầu, y cho rằng chuyện đã rõ như ban ngày, Tấn Văn Công đã biết Văn Khương ở đây, chẳng phải là đang muốn đối đầu với y hay sao?

Chương 404

Nếu Tấn Văn Công không sợ giang sơn không giữ được, y cũng chẳng bận tâm.

Dù sao thì thiếu đi một trợ thủ cũng không phải chuyện lớn, mà nếu Tấn Văn Công xuất hiện ở đây, e rằng cũng sẽ rất khó xử, thực ra cũng không thể trách hắn được.

"Thật lòng mà nói, ta hy vọng đại vương của ta có thể hợp tác với Ngô vương, như vậy thì ít nhất cũng không đến nỗi sớm tối khó giữ." Trọng Nhĩ lắc đầu, y cũng cảm thấy hành động lần này của Tấn Văn Công có phần hẹp hòi, hoàn toàn không để tâm đến quốc thái dân an của đất nước.

"Chuyện này ngươi tìm ta cũng vô dụng, nhưng bản vương có thể triệu Ngũ Tử Tư đến.

Tiếp theo các ngươi định làm gì?

Lẽ nào Tấn Văn Công không phái người đi theo ngươi sao?" Đế Giang có chút không hiểu, điều này hoàn toàn khác với cách làm trước đây của Tấn Văn Công.

"Thật không dám giấu, lúc tại hạ rời đi, ta có cảm giác bị người theo dõi, nhưng đã cắt đuôi được rồi.

Ngô vương không cần lo lắng, chuyện này một mình Trọng Nhĩ ta sẽ gánh vác, sẽ không liên lụy đến bang giao hai nước." Trọng Nhĩ hiển nhiên biết Đế Giang lo lắng điều gì, nhưng hiện tại điều quan trọng nhất là Anh Kiệt Chiến, một khi trận chiến bắt đầu thì sẽ không còn đường lui, cho nên y mới sốt ruột như vậy.

"Được." Đế Giang lệnh cho nội thị bên cạnh đi triệu Ngũ Tử Tư.

Dù sao Ngũ Tử Tư cũng là một nhân tài hiếm có, hiện tại nhân tài như vậy thật sự không nhiều, nếu không y cũng chẳng cần tìm đến hắn.

Y có linh cảm rằng Ngũ Tử Tư lần này có thể sẽ mang đến một bất ngờ lớn.

Khi Trọng Nhĩ nghe người được triệu đến là Ngũ Tử Tư, y cũng không khỏi kinh ngạc.

Phải biết rằng dù các quốc gia khác nhau, nhưng họ vẫn thường trao đổi thư từ để tìm hiểu về tình hình thiên hạ.

Người mà Trọng Nhĩ ngưỡng mộ nhất chính là Ngũ Tử Tư, biết được sẽ gặp hắn, tâm trạng y cũng bớt căng thẳng hơn lúc nãy.

Không lâu sau, Ngũ Tử Tư đã đến.

Khi biết người cần gặp là Trọng Nhĩ, hắn có chút không dám tin, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, hắn mới thực sự tin.

Nhưng rồi hắn nghĩ lại, chắc chắn là vì Anh Kiệt Chiến sắp tới, nếu không Trọng Nhĩ cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Lẽ nào Anh Kiệt Chiến thật sự đã xảy ra vấn đề?

Trong lòng Ngũ Tử Tư thoáng chốc đã vẽ ra cả một vở kịch lớn.

Nhưng sự việc đã đến nước này, Trọng Nhĩ bèn kể lại toàn bộ câu chuyện, sau đó nhìn Đế Giang và Ngũ Tử Tư, y biết rằng hiện tại chỉ có họ mới có thể giải quyết được.

Ngũ Tử Tư trầm ngâm một lúc lâu, rồi mới lên tiếng: "Ngươi có biết tại sao đại vương của ngươi không cho ngươi tìm đến nước Ngô không?

Ai mà chẳng biết Trọng Nhĩ ngươi giao hảo với nước Ngô ta?

Chuyện này là do Tấn Văn Công thực sự không còn cách nào khác

nên mới không thể giữ thể diện được nữa." Trọng Nhĩ không hiểu, chuyện này có liên quan gì?

Nếu muốn hợp tác với Đế Giang, cứ trực tiếp nói là được, tuy lần trước có chút mâu thuẫn, nhưng cũng không quá sâu sắc, huống hồ đã được giải quyết cả rồi.

"Thần đoán rằng đại vương của ngài ấy có lẽ muốn dùng chuyện lần này để nối lại tình xưa với nước Ngô ta.

Nếu không, với thực lực của quý quốc và một người như Tấn Văn Công, đáng lẽ ngài ấy đã trực tiếp bắt giam ngươi rồi, làm sao có thể để ngươi đến tìm thần được?" Ngũ Tử Tư không biết mình đoán đúng hay sai, nhưng nếu là ở nước Ngô, có lẽ người này đã bị bãi miễn từ lâu, chứ không có cơ hội lên tiếng sau buổi chầu.

Trọng Nhĩ nghe vậy, cảm thấy lời nói của hắn cũng không có vấn đề gì.

Nếu thật sự là như vậy, chỉ có thể nói tâm tư của Tấn Văn Công quả thật sâu xa, đúng là túc trí đa mưu.

Lúc này Trọng Nhĩ nhìn thấy dáng vẻ tự tin như đã có kế hoạch của Đế Giang, y cũng không biết phải làm sao.

Ban đầu y vô cùng lo lắng, cũng không để ý đến những điểm bất thường của Đế Giang.

Có lẽ vì có một số chuyện Đế Giang không tiện nói thẳng với y, nên mới cho gọi Ngũ Tử Tư đến, vì dù sao quan hệ riêng của họ cũng rất tốt.

"Nếu bây giờ chúng ta đã biết chuyện này rồi, tiếp theo phải làm sao đây?" Lẽ nào phải vội vã quay về sao?

E rằng nếu Đại vương biết y đến tìm Đế Giang, có lẽ phải đợi sau Anh Kiệt Chiến lần này mới có thể trở về.

Nghĩ đến đây, Trọng Nhĩ có chút không vui, có những chuyện thực ra có thể nói thẳng.

"Nếu đã như vậy, không biết Ngô vương và Ngũ Tử Tư có cao kiến gì không?

Nếu được, ta hy vọng có thể ở lại nước Ngô cho đến khi Anh Kiệt Chiến kết thúc." Trọng Nhĩ nói những lời này với vẻ hơi ngượng ngùng, vì chuyện này vốn là của nước Tấn, nhưng bây giờ lại liên lụy đến nước Ngô.

Đế Giang nhìn Trọng Nhĩ, nói: "Ngươi muốn ở lại nước Ngô, vậy thì cứ ở lại đi.

Theo ta đoán, Anh Kiệt Chiến sẽ kéo dài một thời gian.

Hiện tại Thượng Cổ Di Tích tuy chưa mở ra, nhưng thanh thế đã rất lớn rồi.

Bản vương sẽ sắp xếp cho ngươi ở trong hoàng cung, như vậy một khi nước Tấn có động thái gì, chúng ta cũng có thể dễ dàng biết được.

Bản vương đại khái cũng hiểu ý của Tấn Văn Công.

Về phần nước Tấn, ngươi không cần quá lo lắng, Tấn Văn Công trước nay túc trí đa mưu, có thể dùng cách vòng vo như vậy để ngươi đến tìm ta, tự nhiên là có dụng ý của hắn.

Ngươi cũng là võ tướng xuất thân, không cần quá để tâm đến những chuyện mưu lược, có lẽ cũng không hợp với ngươi, có người lo liệu giúp thì ngươi chỉ cần làm tốt việc của mình là được." Đế Giang nói ra những lời này, tuy không có vấn đề gì, nhưng nghe vào tai Trọng Nhĩ lại vô cùng chói tai.

Lời nói tuy không sai, nhưng thực chất là chê y không có đầu óc, nếu không Đế Giang cũng sẽ không nói như vậy.

“Thần cũng ủng hộ cách nói của Đại vương.

Những gì Đại vương làm chắc chắn là đúng.

Ban đầu về chuyện Thượng Cổ Di Tích, Đại vương đã đoán có thể sẽ xảy ra biến cố, hoặc bản thân di tích chỉ là một cái bẫy.

Nhưng bây giờ xem ra, thời điểm di tích xuất hiện quá trùng hợp.

Dựa vào một số biến động, việc di tích xuất hiện không chỉ là ngẫu nhiên, mà có khả năng là âm mưu của một số kẻ.

Có thể lợi dụng Thượng Cổ Di Tích, chứng tỏ những kẻ đó rất quen thuộc với nó.

Di tích có thể là thật, nhưng cũng có khả năng đã bị người khác giở trò, chuyện như vậy không phải là chưa từng xảy ra.” Ngũ Tử Tư phân tích rành rọt, vì chuyện này quá đơn giản.

Trước đây khi Đại vương chưa về nước Ngô, các nước đã dàn quân đối đầu, suýt chút nữa đã thật sự đánh nhau, tình hình cũng chỉ ổn định lại sau khi Đại vương trở về.

“Chuyện lúc đầu nước Tấn chúng ta cũng không tham gia, nên hy vọng ngài cũng đừng quá so đo.

Những hiểu lầm trước đây giữa hai nước chúng ta đều đã được hóa giải, oan gia nên cởi không nên buộc mà.

Hai nước chúng ta sao không nhân cơ hội này đưa bang giao lên một tầm cao mới?” Trọng Nhĩ ngồi đó, cảm thấy có chút lúng túng.

Chương 405

Sau đó, ba người lại bàn bạc thêm một số chuyện liên quan đến Thượng Cổ Di Tích và Anh Kiệt Chiến, rồi Đế Giang cho người đưa Trọng Nhĩ về nghỉ ngơi.

Chỉ còn lại Ngũ Tử Tư và Đế Giang đối mặt với nhau, Ngũ Tử Tư có chút không hiểu, bèn trực tiếp hỏi.

"Không biết Đại vương có gì phân phó?

Trời cũng không còn sớm, nếu Đại vương không có gì dặn dò, xin Đại vương cũng nghỉ ngơi sớm, ngày mai còn có buổi chầu." Ngũ Tử Tư nhìn thời gian, có chút khó hiểu vì sao Đế Giang lại giữ mình lại.

"Thời gian còn sớm, không vội, bản vương có chuyện quan trọng muốn bàn với ngươi." Đế Giang nhíu mày, hỏi.

"Ngươi thấy ý đồ của Tấn Văn Công thật sự đơn giản như vậy sao?

Tấn Văn Công túc trí đa mưu không giả, nhưng tâm kế của hắn cũng không ai sánh bằng.

Trọng Nhĩ bây giờ đến nước Ngô chúng ta, thật sự không có gì bất ổn sao?" "Hắn, nhìn qua thì giống như một người không có tâm kế, nhưng từ đầu đến cuối đều là người do nước Tấn bồi dưỡng.

Một người như vậy nếu được chuyên tâm đào tạo và che giấu bộ mặt thật của mình, cũng không phải là không thể." Ngũ Tử Tư cười cười, nói.

"Chẳng phải Đại vương đã giữ Trọng Nhĩ lại trong cung rồi sao?

Nếu đã ở trong cung, thì cũng là ở dưới mí mắt của Đại vương.

Nếu Trọng Nhĩ muốn giở trò gì, cũng không thể nào, Đại vương có thể kịp thời ngăn chặn.

Nhưng theo những gì vi thần biết về Trọng Nhĩ, vi thần thấy việc hắn làm gián điệp có chút không khả thi.

Người này tâm tư thô kệch, bình thường cũng là kẻ vũ phu, không tinh tế, không có tâm kế, cho nên vi thần cho rằng, chuyện này có lẽ là một cái bẫy của Tấn Văn Công, chỉ để đưa Trọng Nhĩ đến nước Ngô mà thôi.

Còn về Trọng Nhĩ, rốt cuộc hắn có mục đích gì, vi thần tin rằng Đại vương cũng có thể giải quyết được, dù sao người bây giờ đang ở dưới mí mắt Đại vương, muốn khống chế cũng rất đơn giản." Tuy Ngũ Tử Tư không biết rốt cuộc Đại vương nghĩ gì, nhưng nếu đã sắp xếp Trọng Nhĩ ở trong hoàng cung, vậy thì có ý giám sát, cũng cho thấy trong lòng Đại vương cũng đang nghi ngờ dụng ý của Trọng Nhĩ khi đến nước Ngô.

"Ngươi nói không sai.

Có lẽ là bản vương có chút quá đa nghi, nhưng đại thế đang căng thẳng, bản vương cũng không thể không lo lắng!

Hắn trước nay không muốn giao thiệp nhiều với nước Ngô, vậy mà bây giờ lại ở nước Ngô.

Chắc hẳn trong lòng Tấn Văn Công cũng đang nghi ngờ." "Đại vương, Tấn Văn Công nghi ngờ thì đã sao?

Bây giờ người đang ở trong hoàng cung nước Ngô ta, muốn xử lý thế nào chẳng phải chỉ là một câu nói của ngài thôi sao." Sau đó Ngũ Tử Tư và Đế Giang lại nói thêm vài câu chuyện phiếm, nhưng sự nghi ngờ trong lòng Đế Giang không hề tan biến, ngược lại còn nặng nề hơn.

Sáng sớm hôm sau, trong buổi chầu, Đế Giang đã nói về chuyện Trọng Nhĩ đến nước Ngô.

Trên triều đình cũng vô cùng khó hiểu, có đại thần không vui khi Trọng Nhĩ ở lại nước Ngô.

"Đại vương, theo ngu ý của lão thần, hành động này của ngài thực sự không nên!

Hiện nay tình hình các nước căng thẳng, sao Đại vương có thể giữ một trọng thần của nước khác ở trong vương cung được?" "Khải bẩm Đại vương, lão thần cũng cho rằng hành động này của Đại vương thực sự không ổn.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, các nước khác sẽ nghĩ quan hệ giữa hai nước chúng ta thân thiết như một, hành động này thực sự không ổn, sẽ khiến nước Ngô ta trở thành mục tiêu công kích của mọi người." Các đại thần lần lượt bày tỏ quan điểm, tóm lại là không đồng ý cho Trọng Nhĩ ở lại vương cung.

"Đại vương có thể sắp xếp trọng thần nước khác ở dịch quán trong kinh thành.

Dịch quán mới là nơi các triều thần, sứ giả các nước nên ở.

Vương cung là nơi trọng yếu, sao có thể để trọng thần nước khác ở lại?

Lỡ như xảy ra chuyện gì, triều chính trên dưới phải làm sao?

Đại vương đừng xem đây là chuyện nhỏ, nếu là văn thần thì còn đỡ, đằng này lại là võ tướng.

Võ lực của một võ tướng chúng ta không thể xem thường, đặc biệt là sắp xếp người này ở trong vương cung, lỡ như xảy ra biến cố, thần cho rằng an nguy của Đại vương sẽ bị đe dọa!" "Xin Đại vương đừng xem đây là chuyện nhỏ, việc này hệ trọng vô cùng." Tất cả các

đại thần đều cho là không được, chỉ có Ngũ Tử Tư không lên tiếng, vì hắn biết trong lòng Đế Giang nghĩ gì.

Đợi đến khi tất cả các đại thần nói gần xong, Ngũ Tử Tư mới bắt đầu lên tiếng: "Các vị đại thần có biết tại sao Trọng Nhĩ của nước Tấn lại đến nước Ngô ta không?

Hành động này của Tấn Văn Công có ý đồ gì khác không?

Ta chỉ thấy tất cả các đại thần đều đang chỉ trích cách làm của Đại vương là sai, nhưng có ai nói được tại sao Đại vương lại làm vậy không?" Ngũ Tử Tư nhìn mọi người, đột nhiên tiếng nghị luận của mọi người im bặt.

Hắn biết, chắc chắn không có ai nghĩ đến chuyện này, nên mới gây ra tình hình hiện tại.

Những đại thần này khi lên triều, có lúc cũng không mang theo não.

Hiện nay tình hình giữa các quốc gia căng thẳng, lẽ nào Đế Giang không biết?

Chuyện Thượng Cổ Di Tích vô cùng quan trọng, lẽ nào Đế Giang không biết?

Chỉ là tầm mắt của những đại thần này quá hạn hẹp, căn bản không suy nghĩ đến những chuyện xa hơn. ... ...

Thoáng chốc, thời gian trôi qua thật nhanh, Anh Kiệt Chiến sắp bắt đầu.

Nhưng trước tiên, các nước phải từ trong số tất cả anh kiệt của quốc gia mình, chọn ra người lợi hại nhất, sau đó tham gia Anh Kiệt Chiến giữa tất cả các nước.

Anh Kiệt Chiến của nước Ngô kết thúc sớm nhất, vì Đế Giang đã

ra lệnh, chỉ cần tham gia Anh Kiệt Chiến, bất luận sống chết, đều có thể để gia đình được chăm sóc tốt.

Nhưng không có nhiều người tham gia, về cơ bản đều là người được gom góp cho đủ số.

Đương nhiên đây cũng là do Ngũ Tử Tư làm theo ý của Đế Giang, nếu không thì bây giờ các anh kiệt hẳn đã rất mạnh.

Ngũ Tử Tư nhìn Đế Giang, có chút ngập ngừng muốn nói.

Đế Giang sao có thể không chú ý?

"Ngũ Tử Tư, ngươi xem giang sơn thiên hạ này, có bao nhiêu là thuộc về bản vương?" Ngũ Tử Tư đáp rất nhanh: "Tự nhiên toàn bộ quốc thổ nước Ngô đều thuộc về Đại vương." Đế Giang chỉ cười mà không nói.

Ngũ Tử Tư suy nghĩ một lúc lâu mới hoàn hồn, nhưng vẫn không hiểu ý của Đế Giang, bèn hỏi: "Đại vương nói vậy là có ý gì?

Vi thần có chút không hiểu!" "Thiên hạ chia rồi lại hợp, cuối cùng cũng sẽ quy về một mối.

Chí hướng của bản vương là trên toàn bộ giang sơn thiên hạ, không chỉ riêng trên quốc thổ nước Ngô.

Hiện nay có kẻ xem thường trí tuệ của chúng ta.

Chúng ta cũng không cần để ý, về những chuyện còn lại, sau Anh Kiệt Chiến, Thượng Cổ Di Tích sẽ mở ra, lúc đó sẽ biết rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng có thể thấy được, chuyện Thượng Cổ Di Tích e là nhắm vào bản vương.

Chương 406

Đến lúc đó, nước Ngô cần phải dựa vào Ngũ Tử Tư ngươi một thời gian đấy!" Đúng vậy, Đế Giang đã sớm nhìn ra, mục đích của kẻ đứng sau chính là y.

Nhưng kẻ đứng sau là ai, thì không biết được.

Không còn nghi ngờ gì nữa, việc Thượng Cổ Di Tích mở ra là một cơ hội cho tất cả các nước.

"Đại vương, lẽ nào ngày đó ngài muốn tự mình dẫn người vào trong?" Trong mắt Ngũ Tử Tư thoáng qua một tia kinh ngạc, nếu Đế Giang tự mình dẫn người vào, lỡ như có chuyện gì, giang sơn nước Ngô phải làm sao?

Nước Ngô hiện nay là một miếng thịt béo trong mắt các nước, quốc gia nào cũng muốn nuốt một miếng.

Trước đây nếu không phải Đế Giang kịp thời trở về, nước Ngô bây giờ có lẽ đã không còn tồn tại.

"Nếu kẻ đứng sau đó nhắm vào ta, vậy thì ta sẽ vào xem thử, rốt cuộc là một cái bẫy như thế nào!" Trong mắt Đế Giang lóe lên một tia chiến ý, lùi bước chưa bao giờ là lựa chọn của y.

Ngũ Tử Tư cũng biết khuyên can chắc chắn vô ích, đây chính là một đế vương!

Anh Kiệt Chiến bắt đầu vội vã, kết thúc cũng vội vã.

Khi Đế Giang dẫn theo những người được gọi là 'anh kiệt' của nước Ngô rời đi, cả triều đình đều ra tiễn, không một ai dám bất kính.

Ngũ Tử Tư cũng không nói gì về ý định của Đế Giang.

Nhưng trước khi đi, Đế Giang đã giao triều chính cho Ngũ Tử Tư tạm thời quản lý, đợi sau khi chuyện Thượng Cổ Di Tích kết thúc, Đế Giang sẽ tiếp quản lại.

Nhưng Ngũ Tử Tư không chắc Đế Giang có thể bình an trở về.

Nếu đã là một cái bẫy nhắm vào Đế Giang, chứng tỏ đối phương chắc chắn đã tìm hiểu kỹ về y rồi mới có thể bày ra. ... ...

"Cảm tạ sự khoản đãi của nước Ngô, ta, Trọng Nhĩ, bây giờ cũng phải vội vã rời khỏi nước Ngô.

Anh Kiệt Chiến đã đến rồi, danh ngạch của nước Tấn ta cũng không ít, lần này e rằng cần ta dẫn đội đi!" Trọng Nhĩ trong thời gian này được chăm sóc rất tốt, mặt mày hồng hào, nếu không phải trong lòng vẫn ghi nhớ sứ mệnh của mình, e rằng thật sự sẽ có chút vui quên đường về.

Nhưng sau Anh Kiệt Chiến, Thượng Cổ Di Tích mới là điều quan trọng nhất.

Ngay cả Đế Giang cũng tự mình dẫn người đi, nước Tấn e rằng cũng có khả năng Tấn Văn Công sẽ dẫn người đi.

Y có một loại trực giác, lần này sẽ có nguy hiểm lớn.

"Đại vương của ta đã đi trước rồi.

Nếu ngươi muốn quay về, hãy nghe lời khuyên này của một người bạn tốt!

Đừng dẫn người vào Thượng Cổ Di Tích, ít nhất là đừng tự mình dẫn người vào." Với tư cách là một người bạn tốt, Ngũ Tử Tư chỉ có thể nhắc nhở đến đây.

Những người đi theo Đế Giang đều là người đã được nước Ngô sắp xếp từ trước, căn bản không có ý định sống sót trở về.

“Đa tạ!” Trọng Nhĩ ôm quyền cáo từ.

Ngũ Tử Tư nhìn qua, biết rằng những lời này của mình, Trọng Nhĩ căn bản sẽ không nghe.

Nếu là nói với Tấn Văn Công, có lẽ sẽ có chút tác dụng.

Hắn lắc đầu, trực tiếp quay vào xử lý công vụ.

Đế Giang dẫn theo tất cả mọi người đi ròng rã ba ngày ba đêm mới đến được rìa của Thượng Cổ Di Tích.

Các nước đã sớm phái người đến, chỉ khi nhìn thấy Đế Giang tự mình dẫn người đi, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bình thường vào những lúc như thế này, với tư cách là quân vương đều nên ở phía sau chỉ huy mới đúng.

Mọi người đều cảm nhận được một luồng cảm giác bất thường, nhưng bây giờ muốn rút lui cũng đã muộn.

“Đại vương, chúng ta hạ trại đóng quân!” một thuộc hạ đi đến bên cạnh Đế Giang, nói.

Đế Giang nhìn Thượng Cổ Di Tích không xa, khóe miệng nhếch lên một đường cong, sau đó nói: “Bảo các tướng sĩ, hãy nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai mới là lúc thật sự chứng kiến sự lợi hại.” Cả một đêm trôi qua, Đế Giang nhìn các tướng sĩ xung quanh, những người được gọi là anh kiệt, trong lòng bỗng cảm thấy có chút áy náy.

Vì cả cái bẫy này đều là vì y mới xuất hiện, Thượng Cổ Di Tích càng là vì nhắm vào y.

Các nước cùng nhau cử ra mấy người tinh thông trận pháp, hợp lực phá vỡ lớp trận pháp và phòng hộ bên ngoài Thượng Cổ Di Tích.

Đúng lúc tất cả mọi người đều bước vào, huyết quang tứ phía bắn ra.

Tất cả những người tiến vào trận pháp, trừ Đế Giang, toàn bộ đều biến thành một đám sương máu lơ lửng xung quanh.

"... ...Rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại biến thành như vậy?

Người của chúng ta không phải đều đã trở thành đối tượng hiến tế máu sao?" "Chuyện gì thế này?

Tại sao lại thành ra thế này?

Chúng ta không phải đến Thượng Cổ Di Tích tìm bảo vật sao?

Tại sao bây giờ tất cả mọi người đều chết rồi?

Ai biết rốt cuộc là chuyện gì không?

Ngô vương, rốt cuộc là chuyện gì?

Có phải ngài đã tự ý làm gì với Thượng Cổ Di Tích không, nếu không tại sao chỉ có Ngô vương có thể đứng trong trận pháp?" Nhanh chóng, đối tượng bị tất cả mọi người nghi ngờ đã biến thành Đế Giang, vì chỉ có y mới có thể bình an vô sự đứng trong trận pháp.

"Rõ ràng, Thượng Cổ Di Tích này có thể tiếp nhận ta, nhưng không thể tiếp nhận các ngươi." Đế Giang vừa dứt lời, liền bị Thượng Cổ Di Tích hút vào.

Sau một trận trời đất quay cuồng, Đế Giang phát hiện mình đang đứng trong một khoảng không hư vô, xung quanh toàn là màu đen, tĩnh lặng, phảng phất như ngay cả hơi thở cũng không cảm nhận được.

Đế Giang biết, đây chắc chắn là một trận pháp.

Tất cả đều là ảo giác, bây giờ y chắc chắn đang ở trong Thượng Cổ Di Tích, đây là trận pháp do kẻ muốn nhắm vào y bày ra, để y lạc lối trong ảo cảnh.

Đế Giang nghĩ thông suốt rồi, bèn nhắm mắt lại, từ từ đưa đầu vào trong hư không, cảm nhận sự tồn tại của trận pháp.

Nhưng sau một thời gian dài cảm nhận mà không thấy gì, Đế Giang mới phát hiện, trận pháp này không phải là một trận pháp đơn giản, có khả năng là trận pháp vốn có của di tích, bị những kẻ đó lấy ra sử dụng.

Đế Giang tốn một phen công sức, mới cảm nhận được mấu chốt của trận pháp.

Chương 407

Y dựa vào cảm giác, phóng thần thức đến nơi đó, trực tiếp phá hủy nền tảng của trận pháp.

Màu đen xung quanh, giống như một tấm gương vỡ tan tành.

Sau đó Đế Giang cũng cảm nhận được hơi thở của mình.

Đế Giang định thần lại, nhìn xung quanh, phảng phất như một nơi giống đào viên.

Trời cao mây nhạt, đất đai phì nhiêu, thỉnh thoảng, có tiếng kêu của một số động vật truyền đến, chỉ là những tiếng kêu đó y chưa từng nghe qua.

Ánh mắt Đế Giang lãnh đạm, chăm chú nhìn, phảng phất như cảm giác được gì đó, y ngẩng đầu nhìn lên trời, trên trời có một đôi mắt lóe lên rồi biến mất.

Thượng Cổ Di Tích sao lại có trời?

Có đất?

Rõ ràng là một ảo cảnh, có thể lồng một ảo cảnh khác vào trong ảo cảnh, chắc chắn là một trận pháp ảo cảnh cao cấp.

Do đó, Đế Giang lập tức ngồi xếp bằng xuống, ổn định tâm thần, phóng thần thức ra, để cảm ứng sự tồn tại của trận pháp xung quanh.

Đáng tiếc trận pháp vẫn chưa bị phá hủy, một người toàn thân bọc kín trong bộ đồ đen kịt đột nhiên xuất hiện trước mặt Đế Giang.

"Đế Giang, lá gan của ngươi cũng đủ lớn đấy, biết rõ Thượng Cổ Di Tích là một cái bẫy nhắm vào ngươi, vậy mà còn dám đến nộp mạng, thật không biết nên nói ngươi gan lớn, hay là không biết sống

chết.” Giọng của người áo đen khàn khàn, nghe như tiếng một cái cưa rỉ sét đang cưa đồ vật, cực kỳ thử thách thần kinh của người khác.

“Ngươi là ai?

Trước đây bản vương vân du tứ hải, chưa từng đắc tội với ai.” Người áo đen đó nghe Đế Giang nói vậy, ha ha cười một tiếng, nói.

“Có một số người không phải đắc tội ngoài mặt là đắc tội.

Thiên hạ này Nhân tộc, Yêu tộc, Ma tộc tam tộc đỉnh lập, dựa vào đâu mà Nhân tộc có thể chiếm được giang sơn rộng lớn như vậy, lại còn không biết đủ.

Đế Giang, đừng quên trước đây ngươi đã đối xử với người của Ma tộc ta như thế nào.

Bây giờ đã đến lúc Ma tộc ta đòi lại công đạo rồi.

Ngươi không phải thích Thượng Cổ Di Tích sao?

Thượng Cổ Di Tích này tặng cho ngươi đấy.” Người của Ma tộc đó nói xong, thân thể lập tức tan biến.

Đế Giang nhíu mày, Ma tộc kẻ nào cũng có thù tất báo.

Bây giờ y đang ở trong Thượng Cổ Di Tích, không có cách nào ra ngoài, Nhân tộc bên ngoài, e rằng nguy hiểm rồi.

Đế Giang chuyên tâm chìm đắm trong Thượng Cổ Di Tích, bên ngoài đã đại loạn. ... ...

“Ngũ Tử Tư, bây giờ ngài hãy nói cho ta biết, rốt cuộc lúc Đại vương đi đã nói những gì?

Hiện tại các nước đều truyền tin tức về, tất cả những người đi đều không một ai sống sót, vậy mà Ngô vương của chúng ta lại biến mất trong Thượng Cổ Di Tích đó, rốt cuộc là chuyện gì?” “Ngũ Tử Tư, tuy lúc Đại vương đi có giao cho ngài tạm thời quản lý triều

chính, nhưng đừng quên, giang sơn nước Ngô là của Đại vương.

Trước khi đi Đại vương đã dặn dò những gì?

Tại sao Đại vương lại bị hút vào Thượng Cổ Di Tích đó, rốt cuộc là chuyện gì?

Hiện nay thiên hạ các nước vì chuyện này mà đều thù địch với nước Ngô ta, bây giờ chúng ta là cá nằm trên thớt, Ngũ Tử Tư ngài không muốn nói sao?

Lẽ nào cứ phải đợi đến khi nước Ngô ta trở thành lịch sử, ngài mới chịu nói ra nguyên nhân đằng sau?" Ngũ Tử Tư nhìn các vị đại thần đang sốt ruột, biết rằng chuyện này nếu thật sự không có một lời giải thích, e rằng cũng không thể yên ổn được.

"Sớm hơn một chút trên triều đình, Đại vương đã nói với các vị, Thượng Cổ Di Tích có bẫy.

Sau đó Đại vương cũng biết di tích này nhắm vào ngài, nên ngài đã tự mình ra trận.

Ngày lên đường, Đại vương bảo ta tạm thời quản lý triều chính, vì ngài biết, e rằng sẽ tốn một phen công sức trong đó.

Bây giờ là lúc nước Ngô ta trên dưới một lòng đoàn kết.

Chúng ta phải có niềm tin vào Đại vương, Đại vương nhất định có thể trở về." Ngũ Tử Tư chưa bao giờ nghĩ lời của Đại vương sẽ thành sự thật, hắn vẫn luôn không muốn nghĩ đến phương diện đó, nhưng bây giờ chuyện đã xảy ra, chắc chắn không thể phớt lờ được.

"Thì ra là vậy, hiện nay các nước đều tập trung binh lực quanh nước Ngô ta, e rằng chỉ đợi chứng minh Đại vương của chúng ta không ra được, thì nước Ngô ta sẽ đến lúc sinh tử lâm đầu.

Ngũ Tử Tư, ngài cũng đã nói, Đại vương để ngài thay mặt quản lý

triều chính, cục diện trước mắt, theo ý ngài, nên phá giải như thế nào?" Ngũ Tử Tư tiến thoái lưỡng nan, cửa ải khó khăn trước mắt, e rằng không qua được.

Nếu Đại vương có thể trở về, thì chiến tranh giữa các quốc gia cũng không đáng kể.

"Trước mắt không có cách nào, chỉ có thể kéo dài thời gian.

Chỉ có thể kéo dài trước.

Nếu Đại vương có thể vào thời khắc quan trọng trở về, nước Ngô ta còn một tia hy vọng, nếu không về kịp, muốn tồn tại e rằng thật sự rất khó." Khi Ngũ Tử Tư đang nói những lời này, bên ngoài đột nhiên có người báo.

"Tiểu nhân có chuyện muốn bẩm báo, nước Tấn, tướng quân Trọng Nhĩ cho biết nước Tấn nhất định sẽ đứng về phía nước Ngô ta.

Lúc này đại vương nước Tấn đã xuất binh đến nước Ngô dốc sức tương trợ, để người dân nước Ngô chúng ta không hoảng loạn." "Ngươi nói thật sao?

Trọng Nhĩ, thật sự đã đến rồi?" Ngũ Tử Tư có chút không dám tin, lúc này đúng là tuyết trung tống thán (than trong tuyết - chỉ sự giúp đỡ kịp thời).

Đồng thời hắn cũng hiểu ra, lúc đầu Đế Giang và hắn đã đoán đúng, Tấn Văn Công thật sự lợi dụng Trọng Nhĩ, đến tìm Đế Giang bàn cứu binh.

Chiến tranh giữa các quốc gia, trong khoảnh khắc đã biến thành chiến tranh giữa các quốc gia với nước Ngô và nước Tấn.

Đế Giang thoát khỏi ảo cảnh, hiện ra trước mắt là một Thượng Cổ Di Tích cổ kính.

Thoát khỏi ảo cảnh tốn rất nhiều thời gian, thực sự không dễ dàng, nhưng kết quả lại đáng mừng.

Dù sao thì y đã thoát khỏi ảo cảnh, ảo cảnh đó thực sự rất khó phá.

Đế Giang một mình đi trong Thượng Cổ Di Tích, nhìn thấy những thứ khác nhau, thời gian dường như cũng có chút bị bóp méo.

Nếu không phải Ma Vũ dùng di tích này để bày mưu, e rằng bây giờ y không có cách nào vào được!

Rốt cuộc là phải cảm ơn Ma Vũ thật tốt, nếu Ma Vũ biết mình đã thành toàn cho y, e rằng cũng sẽ tức điên lên nhỉ?

Đế Giang có chút không chắc chắn nghĩ, dù sao nếu kẻ sắp chết mà làm ra chuyện gì đó, chắc chắn sẽ tức điên.

Khi Đế Giang đang nghĩ vậy, ở phía trước không xa, y cảm nhận được một luồng linh khí vô cùng nồng đậm.

Chương 408

Không cần nhìn cũng biết, phía trước không phải là linh thực vật thì cũng là bảo vật.

Linh thực vật thường có linh khí bám vào thân cây, thực vật cũng dựa vào linh khí đó để tu luyện, cuối cùng có thể trở thành yêu thực, rồi cũng có thể trở thành một loại yêu tộc.

Hiện nay trong yêu tộc có một số yêu có bản thể là thực vật, nhưng đa số là động vật.

Thực vật vốn không có thần trí, muốn tu luyện thành yêu tộc càng khó hơn.

Nhưng Đế Giang trước đây ở trên thiên đình, cũng đã thấy không ít thực vật tu luyện thành tiên.

Nhưng dù sao trở thành yêu tộc đã không dễ dàng, huống hồ là trở thành thần tiên?

Nghĩ vậy, Đế Giang càng tăng tốc bước chân về phía nơi có nhiều linh khí.

Dù không có gì, ở nơi có nhiều linh khí mà tu luyện cũng tốt.

Huống hồ bây giờ những thứ trong Thượng Cổ Di Tích chắc chắn đều đã bị Ma Vũ lùng sục một lượt, cuối cùng có thể còn lại thứ gì, cũng chỉ là chín trâu một sợi lông, thậm chí không có thứ gì tốt.

Dù sao để đồ tốt mà không lấy, chẳng phải là uổng công sao?

Nhưng Đế Giang không nghĩ, không phải Ma Vũ không lấy, mà là căn bản không lấy được.

Đế Giang nhanh chóng đến nơi cảm ứng, sau đó nhìn thấy rất

nhiều dược liệu ở đó, tỏa ra linh khí nồng nặc, rõ ràng đều đã trở thành linh dược.

Trên người linh dược cũng toàn là linh khí, dược hiệu của chúng còn tốt hơn dược liệu bình thường không chỉ gấp mười lần!

Cả một vùng linh dược rộng lớn, rõ ràng là loại chưa từng bị hái.

Nhưng Ma Vũ sao có thể bỏ qua một vùng linh dược lớn như vậy?

Đế Giang có chút không hiểu, Ma tộc là một chủng tộc như thế nào, căn bản không cần nghĩ, một khi có được thứ gì mà không có tác dụng với mình, sẽ trực tiếp hủy đi, chứ không để lại cho người khác.

Vậy mà linh dược viên này lại hoàn hảo không tổn hại gì, Ma Vũ lại để lại một nơi rõ ràng như vậy?

Lẽ nào lại là ảo cảnh?

Đế Giang nghĩ vậy, liền trực tiếp đi vào, phát hiện thật sự không có cạm bẫy, vì mùi hương dược liệu bên trong thực sự quá nồng nặc, chỉ ngửi một chút, cũng cảm thấy cơ thể như tốt hơn không chỉ một bậc.

"Chuyện gì thế này?" Không kịp nghĩ nhiều, Đế Giang trực tiếp bắt đầu hái linh dược trong linh dược viên.

Cũng vào lúc này, Ma Vũ đột nhiên xuất hiện.

Khi nhìn thấy Đế Giang xuất hiện trong linh dược viên, mắt hắn trợn to, phảng phất như sắp rớt ra ngoài, vô cùng đáng sợ.

"Đế Giang, ngươi vào đó bằng cách nào?" Ma Vũ không để ý đến những bó linh dược lớn trong tay Đế Giang.

Phải biết rằng lúc đầu khi đến đây, hắn đã chú ý đến những linh dược này, chỉ sợ mảnh đất có thể trồng ra những linh dược này cũng không tầm thường.

Nếu không, những linh dược đó sẽ không phát triển tốt như vậy, qua một thời gian dài mà không có dấu hiệu suy tàn, trong linh dược viên chắc chắn có bảo bối.

Nhưng với tư cách là Ma tộc, hắn không vào được, vì trên người Ma tộc đều là ma khí, tác dụng trái ngược với linh khí.

Hơn nữa nếu Ma tộc và linh khí gặp nhau, cuối cùng Ma tộc sẽ thảm.

Nhưng nếu ma khí của Ma tộc lợi hại hơn, cuối cùng linh khí sẽ bị ăn mòn hết.

Nhưng hiện tại rõ ràng, hắn không có cách nào đối kháng với linh khí bên trong, và linh dược viên cũng không cho phép hắn vào.

Nếu không, linh dược bên trong đã sớm bị hắn gửi về Ma tộc rồi.

Nhưng bây giờ Đế Giang có thể vào hái, thực sự khá kinh ngạc.

Nhưng Ma Vũ biết, trên người Đế Giang vốn mang linh khí, không giống hắn, nhưng kết quả cuối cùng cũng không thay đổi.

Hắn đã ở đây một thời gian, sau đó phát hiện trong Thượng Cổ Di Tích này, không chỉ có nơi này không vào được, những nơi khác, nơi cất giữ một số thứ lợi hại hơn, cũng đều không có cách nào vào được.

Nếu không, hiện tại trong Thượng Cổ Di Tích sẽ không có nhiều thứ như vậy.

Nhìn Đế Giang trong linh dược viên, ánh mắt Ma Vũ lóe lên.

Nếu Đế Giang có thể vào được, vậy thì để Đế Giang lấy ra là được rồi, cuối cùng chỉ cần Đế Giang chết, đồ vật không phải đều sẽ rơi vào tay hắn sao?

Đế Giang cảm thấy buồn cười, người của Ma tộc lẽ nào đều như vậy?

Không phải người ta đồn Ma tộc âm hiểm xảo trá sao?

Tâm tư của Ma Vũ này quá rõ ràng, thậm chí không cần đoán cũng biết Ma Vũ bây giờ chắc chắn đang nghĩ lợi dụng y lấy đồ trong linh dược viên trước, đợi y lấy hết tất cả ra, rồi sẽ cướp đi?

Rốt cuộc ai cho Ma Vũ dũng khí này?

Hiện tại Ma Vũ không phải là đối thủ của y!

Nghĩ vậy, động tác của Đế Giang không chậm lại, cũng không quá để ý đến nhất cử nhất động của Ma Vũ. ... ...

Ngũ Tử Tư bị vây trong phủ đệ.

Vì Đế Giang đã vào Thượng Cổ Di Tích, Ngũ Tử Tư tạm thời thay mặt quản lý triều đình, nên tất cả mọi chuyện đều được tiến hành trong phủ đệ của Ngũ Tử Tư.

"Ngũ đại nhân, Đại vương hiện tại rốt cuộc tình hình thế nào?

Đã qua mấy ngày rồi, người bên ngoài đã nóng lòng không thể chờ đợi, chỉ cần Đại vương truyền về tin tức không tốt, nước Ngô chúng ta cũng triệt để xong rồi a!" "Đúng vậy, Ngũ đại nhân, chúng ta bây giờ có nên phái người đi không?

Dù sao cũng sẽ có hai người may mắn chứ?

Nếu có thể vào được. ....." Ngũ Tử Tư lắc đầu, "Phương pháp này căn bản không khả thi.

Có thể vào được, thì lại làm được gì?

Ai có thể đảm bảo vào được bình an vô sự, có thể ra ngoài bình an vô sự?

Chẳng phải là xem nhẹ mạng người sao?

Ta không đồng ý làm như vậy.

Chương 409

Huống hồ hiện tại nước Ngô ta không phải là không có cách, đợi đến lúc cuối cùng, thật sự không được, cũng có cách." Tuy Ngũ Tử Tư miệng nói vậy, nhưng trong lòng không có chút tự tin nào.

Có thì bây giờ cũng không dám trực tiếp nói ra, vì tự tin thứ này thực sự không dễ có.

Thật sự không được, chỉ có thể động đến con bài tẩy của nước Ngô, nhưng hiện tại Đế Giang sống chết không rõ, thực sự khó mà quyết đoán.

"Bất luận thế nào, Ngũ đại nhân mau chóng quyết đoán mới được." Lời của vị đại nhân này vừa dứt, thân thể ông ta liền ngã ngửa ra sau.

Ánh mắt cảnh giác của Ngũ Tử Tư rơi ra bên ngoài.

Ma Vũ từ bên ngoài đi vào.

Ma Vũ trong Thượng Cổ Di Tích thực ra là bản thể, bên ngoài là phân thân, tuy thực lực không mạnh, nhưng đối phó với những kẻ chỉ biết nói suông trong nước Ngô này thì dư sức.

"Đại vương của các ngươi e rằng không ra được rồi, bây giờ có thể chuẩn bị dâng nước Ngô cho Ma tộc ta, chỉ có như vậy, nước Ngô mới có thể tồn tại mãi mãi." Ma Vũ nói xong, ánh mắt chuyển sang Ngũ Tử Tư, trong mắt hiện lên một tia hứng thú, "Ngũ Tử Tư?

Kẻ được Đế Giang sủng ái nhất?

Khi biết được tình cảnh của Đại vương ngươi bây giờ, lẽ nào không định thay thế hắn sao?" "Ta đoán, quả nhiên là người của Ma tộc, ngoài các ngươi ra, còn ai dám động thủ với Đại vương của ta?

Lá gan của ngươi cũng thật lớn, ta không tin Đại vương của ta sẽ chết trong tay ngươi, năng lực của Đại vương ta không phải là thứ ngươi có thể so sánh." Ngũ Tử Tư căn bản không tin lời của Ma Vũ, miệng của Ma tộc là quỷ lừa người.

Ma tộc sinh ra đã âm hiểm xảo trá, lời nói ra căn bản đều không đáng tin, huống hồ Đại vương Đế Giang phúc trạch sâu dày như vậy, sao có thể vì chuyện nhỏ nhặt này mà chết đi?

Căn bản không tin!

Phát giác Ngũ Tử Tư thật sự không tin lời mình, Ma Vũ cũng cảm thấy có chút bất lực, hai tay khoát khoát, sau đó ánh mắt chuyển sang các đại thần bên cạnh, phát hiện trong mắt họ ít nhiều đều có chút lợi dục.

Như vậy ngược lại lại khiến Ngũ Tử Tư trông như một dòng nước trong.

"Được rồi, thực ra Đại vương của các ngươi bây giờ vẫn còn sống, nhưng có thể sống được bao lâu thì không chắc.

Trước khi Đế Giang chết, ta đều có thể cho các ngươi thời gian suy nghĩ, dù sao đối với các ngươi, đây là một cơ hội.

Ma tộc ta bất tử bất diệt, chỉ cần các ngươi chịu quy thuận, thiên hạ này không phải là nằm trong lòng bàn tay sao?

Cần gì phải như bây giờ?" Nghe tin Đế Giang hiện tại không sao, Ngũ Tử Tư liền yên tâm.

Sự tồn vong của Đế Giang cũng liên quan đến sự tồn vong của nước Ngô.

Hiện nay trong thiên hạ, chư hầu các nước đều đang tìm cách chia một miếng bánh trong thiên hạ.

“Ta biết Đại vương sẽ không sao.

Ma Vũ, đừng tưởng Ma tộc các ngươi nhiều lần xâm phạm Nhân tộc ta, đợi Đại vương từ Thượng Cổ Di Tích ra, lúc đó chính là lúc tai họa giáng xuống Ma tộc.” Nghe vậy, sắc mặt Ma Vũ liền trở nên âm trầm, nhưng dường như lại cảm nhận được gì đó, chưa kịp ra tay, người đã trực tiếp hóa thành một đám khói đen biến mất trước mặt mọi người.

“.....” Các vị đại thần lộ ra vẻ mặt như vừa thoát chết, trong đó có người lên tiếng: “... ...Nếu Đại vương không sao, chúng ta xin cáo lui trước, về phần tin tức bây giờ cũng có thể tung ra rồi, ít nhất trong thời gian ngắn có thể khiến các quốc gia ném chuột sợ vỡ bình là được.” Quyết định này, Ngũ Tử Tư trực tiếp gật đầu đồng ý.

Ma Vũ tạm thời biến thành khói đen biến mất là vì, trong Thượng Cổ Di Tích có một số biến động, bị bản tôn của Ma Vũ triệu hồi.

Nguyên do là Đế Giang đã lấy được tất cả linh dược trong linh dược viên, nhưng chậm chạp không chịu ra ngoài, rõ ràng Đế Giang cũng biết Ma Vũ đang tính toán gì.

Ma Vũ không chuẩn bị trì hoãn, chuẩn bị trực tiếp phá hủy nơi này.

“Đế Giang, mau giao ra những thứ trong linh dược viên, nếu không, ta sẽ trực tiếp phá hủy nơi này.

Đến lúc đó e rằng ngươi cũng sẽ bị chôn vùi ở đây nhỉ?” Ma Vũ nhìn Đế Giang, trong mắt lóe lên một tia hung ác, lòng bàn tay có năng lượng màu đen đang tụ tập, chỉ cần Đế Giang không chịu giao ra linh dược bên trong, vậy thì hắn sẽ không nương tay nữa.

“Ma Vũ, ngươi không lấy được đồ bên trong, bây giờ nói cũng vô dụng.

Ta lấy được đồ, chứng tỏ ta có cơ duyên này, ngươi muốn, cũng chưa chắc có thể bình an vô sự lấy ra ngoài." Đế Giang lãnh đạm nhìn Ma Vũ, trong lòng cũng tràn đầy cảm giác không chắc chắn.

Theo lý mà nói, nếu Ma Vũ có thực lực có thể phá hủy nơi này, không có lý do gì phải đợi đến bây giờ.

Trừ phi Ma Vũ thực ra đang lừa y!

Nhưng không lâu sau, Đế Giang biết Ma Vũ thật sự không lừa, Ma Vũ thật sự có thực lực phá hủy nơi này, trước đây không làm là vì muốn linh dược bên trong.

Nhưng linh dược không thể rơi vào tay hắn, sao có thể vì linh dược bên trong mà do dự?

Huống hồ hiện tại linh dược đều đã bị Đế Giang hái xong, đợi Đế Giang chết đi, rồi lấy hết linh dược đi, cũng không phải là không thể.

Dù sao người chết rồi, đồ vật trở thành vật vô chủ, ai cũng có thể lấy đi.

Huống hồ nhiều linh dược như vậy, thực sự cũng không phải là con số nhỏ.

"A, đợi ngươi chết rồi, ta có thể lấy được." Ma Vũ nói xong, trực tiếp ra tay với kết giới bao phủ linh dược viên.

Kết giới nhanh chóng xuất hiện một vòng vết nứt, theo lực của Ma Vũ càng lúc càng mạnh, kết giới cuối cùng không chịu nổi, trực tiếp vỡ tan.

Đế Giang trước một giây Ma Vũ tấn công, đã trực tiếp rời khỏi vị trí ban đầu.

Dù vậy, trên mặt cũng bị thương một chút.

Nhưng rất nhanh, linh lực của Đế Giang đã chữa lành những vết

thương nhỏ đó, trên mặt y phảng phất một lớp sương mù màu đen, đó là ma lực của Ma Vũ lúc nãy.

"Thấy chưa?

Ngươi không giết được ta đâu!

Có thời gian đó, không bằng mau rời đi, thực lực của ta bây giờ không phải là thứ ngươi có thể so sánh." Lời của Đế Giang là thật, vì nếu linh dược viên bị phong bế, dược tính bên trong phải không xung khắc với nhau mới được, nếu không, e rằng linh dược viên căn bản sẽ không được thiết lập thành công.

Nếu đã như vậy, năm tháng dài lâu, linh khí bên trong đều vô cùng bổ dưỡng cho cơ thể.

Đế Giang vừa vào đó một lúc, cơ thể đã nhận được không ít lợi ích.

Nghe vậy, Ma Vũ nhíu mày, lúc nãy hắn quả thực cảm nhận được một luồng linh lực tinh thuần thoát ra, cơ thể hắn đều có cảm giác bị bỏng rát, rõ ràng, linh khí đó có thể bổ dưỡng cơ thể.

Lợi ích này lại bị Đế Giang lấy đi, Ma Vũ hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng hiện tại thực lực mạnh lên thực sự không phải là chuyện tốt.

Dù sao Đế Giang vừa ở trong đó một thời gian dài, chắc chắn cũng có linh khí bị cơ thể Đế Giang hấp thu, thực lực của Đế Giang chắc chắn cũng sẽ bị ảnh hưởng một phần, nhưng ảnh hưởng này như thế nào, thật sự không dễ nói.

Đế Giang hiện tại giống như một biến số chưa biết, Ma Vũ đương nhiên không thể bây giờ đi chiến đấu với Đế Giang.

Từ lần giao thủ ngắn ngủi lúc nãy xem ra, năng lực của Đế Giang quả thực đã tăng lên một chút.

Nhưng Đế Giang không cho hắn nhiều cơ hội, trực tiếp đánh về phía Ma Vũ, trên tay ngưng kết một quả cầu ánh sáng màu trắng, cũng chính xác đánh trúng người Ma Vũ.

Chương 410

Trong khoảnh khắc đó, Ma Vũ trực tiếp bay ra ngoài, khóe miệng rỉ ra máu đen.

Ma Vũ hận ý tràn đầy nhìn Đế Giang một cái, sau đó hóa thành một đám khói đen bỏ chạy.

Đế Giang xem xét trong Thượng Cổ Di Tích một lượt, những thứ chứa đầy linh khí đều không bị động đến, có thể thấy Ma Vũ thật sự không có cách nào được Thượng Cổ Di Tích này thừa nhận.

Bây giờ điều quan trọng nhất là liên lạc với người bên ngoài, nếu không người bên ngoài căn bản không biết tin tức Đế Giang còn sống.

Nhưng Đế Giang biết, nước Ngô tạm thời có Ngũ Tử Tư trấn giữ, hẳn sẽ không xảy ra vấn đề, nhưng y không thể quên được vấn đề mà nước Ngô phải đối mặt sau khi y ra ngoài trước đây.

Cục diện bị các quốc gia mạnh tấn công.

Đế Giang cảm nhận, muốn truyền tin tức ra ngoài dường như cũng không phải chuyện khó, thế là, Đế Giang trực tiếp sử dụng truyền âm phù cho Ngũ Tử Tư.

Nội dung đại khái là, hiện tại trong Thượng Cổ Di Tích hoàn toàn không có vấn đề gì, có thể phái người đến tiếp nhận những thứ bên trong.

Ngũ Tử Tư vội vàng bắt đầu chuẩn bị một loạt người để vào Thượng Cổ Di Tích.

Một loạt hành động của Ngũ Tử Tư, trực tiếp khiến các quốc gia đều nhận được tin tức, và cho rằng Đế Giang có lẽ căn bản không có chuyện gì, nếu không Ngũ Tử Tư sẽ không có động thái lớn như vậy.

Khi người của các quốc gia đang nghĩ vậy, Ngũ Tử Tư đã xuất phát đến Thượng Cổ Di Tích.

Các quốc gia thấy vậy, cũng vội vàng phái người đi theo sau Ngũ Tử Tư vào trong Thượng Cổ Di Tích.

Văn Khương tự nhiên cũng không bỏ qua cơ hội này, Tề quốc mới là nước gần gũi nhất với Ngô quốc.

Văn Khương biết Đế Giang có vận khí tốt, nhưng nàng cũng cần nó!

Điều này đã tạo nên quyết định nàng phải liên thủ với Đế Giang.

"Các vị đại thần bây giờ đang cân nhắc điều gì?

Tề quốc ta hiện đã phái người đến Thượng Cổ Di Tích, nhưng ai cũng biết vận khí của Đế Giang không phải người thường có thể so sánh.

Hiện tại Đế Giang cũng không phải là người ta có thể sánh bằng, ta chỉ có thể hợp tác." Văn Khương nhìn các vị đại thần trước mặt, thực sự không còn cách nào khác, những người này bây giờ đều chưa nhận rõ sự thật rốt cuộc là gì.

Nước Ngô của Đế Giang e rằng sau lần này sẽ không thể so sánh được nữa, đến lúc đó chỉ có khả năng trở thành nước phụ thuộc, Văn Khương vô cùng ghét chuyện này.

Trước đây nghe theo lời của Tề Tương Công, các đại thần trong triều đều có nhiều dị nghị, nên lần này Văn Khương trực tiếp triệu tập tất cả các đại thần, tạm thời trong cung bàn luận chuyện này.

"Chúng thần đều cho rằng chuyện này căn bản không khả thi.

Khương hậu, ngài nên biết, Thượng Cổ Di Tích trước đây đã tổn thất nhiều người như vậy, quốc lực của Tề quốc ta vốn đã có phần

suy giảm, hiện tại hợp tác với Ngô quốc thì có gì khác?" "Khương hậu, chuyện này xác thực không ổn, tạm thời không nói đến chuyện Thượng Cổ Di Tích, chỉ riêng Đế Giang, e rằng cũng sẽ không đồng ý liên thủ với Tề quốc ta?

Phải biết rằng trước đây khi quốc lực tương đương, thì cũng không sao, nhưng bây giờ... ...Bất luận thế nào, xin Khương hậu suy nghĩ kỹ, Đế Giang trước đây không thích ngài, ngài làm vậy cũng mất đi thân phận của mình.

Thật sự xin ngài hãy suy nghĩ kỹ." Các đại thần mỗi người một ý, cuối cùng quyết định phản đối.

Văn Khương lại không có cảm giác lúng túng khi bị người khác nhìn thấu tâm tư, ngược lại còn rất thẳng thắn.

Thích Đế Giang vốn không phải là chuyện cần che giấu.

"Đế Giang thực ra không quá quan trọng, chỉ cần có đủ lợi ích, vậy thì dù Đế Giang không đồng ý, chắc chắn cũng sẽ đồng ý, vì đây là chuyện giữa các quốc gia, chuyện cá nhân, ý muốn của Đế Giang sẽ không quan trọng đến vậy." Văn Khương tự tin nói, trong lòng gần như đã biết, Đế Giang chắc chắn sẽ không từ chối, vì Đế Giang căn bản không có lý do để từ chối.

Nếu Đế Giang vì lý do cá nhân mà từ chối, những đại thần của nước Ngô chắc chắn cũng sẽ không muốn có thêm một kẻ thù chứ?

Nghĩ vậy, Văn Khương cảm thấy mình lại có thêm mục tiêu. ... ...

"Ngũ đại nhân, rốt cuộc là chuyện gì?

Đại vương lẽ nào thật sự không có chuyện gì sao?" "Đúng vậy, Đại vương khi nào thì về?

Tại sao Đại vương không tự mình truyền tin tức về?

Lẽ nào không thể là Đại vương có vấn đề, nên mới không về được sao?" Các đại thần nhìn Ngũ Tử Tư, trong lòng đều không tin.

Nhiều người như vậy đều không thể sống sót, vậy mà bây giờ Đế Giang lại sống, sao có thể?

"Các vị, hãy tin ta, Đại vương vẫn còn sống, nếu không tin ta, ta cũng không còn cách nào khác." Ngũ Tử Tư nhìn các đại thần xung quanh, trong một thời gian ngắn, thật sự vô cùng bất lực, vì những đại thần này chuyện thực sự quá nhiều, xem ra nên tiến cử những dòng máu mới cho triều đình.

Nghĩ vậy, Ngũ Tử Tư nhíu mày, may mà Đại vương anh minh, hiện tại một số thanh niên tuấn kiệt của nước Ngô không hề có tổn thất gì, nếu không tình hình của nước Ngô hiện tại sẽ không tốt hơn các quốc gia khác.

"Bây giờ ta phải theo lệnh của Đại vương, mau chóng đưa người đến Thượng Cổ Di Tích." Ngũ Tử Tư từ chỗ ngồi đứng dậy, sau đó ánh mắt chuyển sang các đại thần khác, "Nếu Đại vương đã truyền tin ra ngoài, chứng tỏ Thượng Cổ Di Tích hiện tại không có vấn đề, sau ta, các quốc gia cũng sẽ phái người đến, đây là một cơ hội của chúng ta." Ngũ Tử Tư nói xong, vội vàng đi chuẩn bị nhân lực, dù sao hiện tại chuyện này vô cùng quan trọng.

"Ai, Ngũ Tử Tư như vậy, nói thêm một câu cũng không được.

Nếu Đại vương đã truyền tin, đại biểu Đại vương hiện tại không có chuyện gì, nếu đã như vậy, đợi những người trẻ tuổi đó vào trong rồi sẽ biết." "Ngũ Tử Tư cũng không dám giả truyền ý chỉ của Đại vương, hay là bây giờ như vậy đi!

Nghe theo sự sắp xếp của Ngũ Tử Tư, hiện tại cả triều đình đều do Ngũ Tử Tư quản, cũng đừng chuốc lấy phiền phức." ... ...

Thời gian trôi qua thật nhanh, Đế Giang đã đưa tất cả mọi người ra khỏi Thượng Cổ Di Tích.

Nhưng trừ người của nước Ngô, người của các quốc gia còn lại đều không thu hoạch được gì.

“Ngô vương, Khương hậu của Tề quốc muốn cùng ngài bàn bạc.” Sứ giả của Tề quốc nói vậy, trong lòng hối hận a!

Nhưng bị Văn Khương trực tiếp chỉ định, cũng không dám từ chối, mới thành ra như bây giờ.

“Báo với Khương hậu, bản vương từ chối hợp tác với Tề quốc.

Nếu Khương hậu của Tề quốc bỏ đi những tâm tư lộn xộn đó, thì còn có thể.” “Xin Ngô vương có thể gặp mặt Khương hậu, cũng đừng làm khó tiểu nhân.

Khương hậu hiện tại tâm tư đã nguội lạnh đi không ít, vì nước ta gần đây nhiều việc, nên Khương hậu đặc biệt bận rộn, chuyện của Ngô vương sẽ không xảy ra.” Sứ giả của Tề quốc, khi Đế Giang nói chuyện này, cũng tỏ ra vô cùng lúng túng.

Khương hậu đối với Đế Giang hiện tại quả thực có chút không quản được nữa, Tề quốc hiện tại sự vụ phức tạp, vì Tề quốc trước đây đã mất đi các anh kiệt.

Thế hệ trẻ có chút không theo kịp, Tề quốc hiện tại chuyện căn bản không thể để Văn Khương lại tốn thời gian và công sức đi tiến hành chuyện tình cảm, một khi Văn Khương làm vậy, các đại thần tự nhiên sẽ không đồng ý.

“Ngô vương có thể không cần lo lắng, cứ đi xem trước rồi nói.” Nếu không vì cái mạng nhỏ của mình, sứ giả của Tề quốc quyết không nói như vậy.

Tuy ngoài mặt sẽ không nói chuyện tình cảm, nhưng dù sao

chuyện bí mật chỉ có Đế Giang và Khương hậu hai người ở cùng nhau, tự nhiên sẽ không ai biết được.

Chương 411

"Được!" Chuyện Văn Khương xuất sứ đến nước Ngô, khiến các quốc gia đều ném chuột sợ vỡ bình.

Hiện tại mọi người đều không biết phải làm sao, cơ hội tốt rõ ràng đã bị Văn Khương cướp đi.

Các quốc gia lần lượt bắt chước Tề quốc, cử sứ giả đến nước Ngô, nhưng nước Ngô hiện tại không còn tiếp nhận nhiều sứ giả như vậy, vì mọi người đều biết chuyện giữa các quốc gia của nhau, đều là tâm chiếu bất tuyên mà thôi.

"Văn Khương, đừng vô lễ như vậy." Đế Giang dù sao cũng không thể vì chuyện trước đây mà so đo với một người phụ nữ.

Tuy trước đây khi nói chuyện với sứ thần thì không hề kiêng nể, nhưng hiện tại một mình đối mặt với Văn Khương, tự nhiên cũng không dễ dàng nói ra những lời đó.

Nhưng hiện tại chuyện đã như vậy, Văn Khương không chịu, chuyện giữa họ, cũng không thể nào.

"Đế Giang, tại sao không chịu làm người tình của ta?" Văn Khương có chút không hiểu, dù sao mỹ mạo của nàng cả các quốc gia đều biết đến, nhưng chỉ có một mình Đế Giang không có hứng thú, đó cũng là lý do Văn Khương cứ bám riết không buông.

"Tuy ta không biết ngươi nghĩ gì, nhưng rõ ràng ta không có ý đó.

Nếu chỉ vì chuyện này, vậy thì ta thật sự không có gì để nói." Đế Giang đối với Văn Khương luôn cảm thấy dường như không nên có mối quan hệ như vậy, nên mới cho Tề quốc một cơ hội nữa.

Ai ngờ Văn Khương lại chỉ chăm chăm vào chuyện này, y chắc

chắn sẽ không đồng ý.

Chưa nói đến dáng vẻ riêng tư của Văn Khương, chỉ riêng là một quân chủ một nước, không thể nào làm ra chuyện hoang đường như vậy.

Nếu thật sự thích nữ sắc, hậu cung của y bây giờ sẽ không trống không một người.

"Được, vậy bây giờ ta không nói chuyện đó nữa.

Ta biết cái gì tốt.

Bây giờ bàn chuyện hợp tác của chúng ta.

Ngươi nên biết, nếu Tề quốc và Ngô quốc hợp tác, đối với Ngô quốc trăm lợi không một hại, trừ phi ngươi muốn có thêm kẻ thù." Nếu chuyện hợp tác thật sự không thể bàn bạc ổn thỏa, vậy thì sau này sẽ xuất hiện vấn đề vô cùng nghiêm trọng, hai quốc gia thậm chí sẽ trở thành kẻ thù của nhau cũng không phải là chuyện không thể.

Huống hồ trước đây hai quốc gia đã có cách đối xử giống như kẻ thù, đều là vì chuyện giữa Văn Khương và Đế Giang.

Bây giờ khó khăn lắm chuyện giữa hai quốc gia mới tốt lên không ít.

"Ta đương nhiên cũng không muốn tăng thêm một kẻ thù, nhưng đều phải tùy thuộc vào thái độ của Khương hậu không phải sao?

Trước đây, Tề Tương Công hẳn đã nói với ngươi rồi!

Ngươi nên có sự chuẩn bị trước, nói đi!" Đế Giang biết, những thứ mang ra từ Thượng Cổ Di Tích lần này, đều khiến người ta thèm nhỏ dãi, nhưng thật sự có người dám đánh chủ ý vào những thứ này, thật sự không có.

Khả năng lớn nhất của Văn Khương là đánh chủ ý vào những thứ

mang ra từ Thượng Cổ Di Tích, nhưng hiện tại không phải là của nàng rồi.

“Ngô vương quả nhiên lợi hại.

Không sai, nếu Tề quốc và Ngô quốc hợp tác, dĩ nhiên là muốn Ngô quốc đem những thứ có được trong Thượng Cổ Di Tích trước đây ra làm phân chia cho ta.

Nhưng ta chỉ cần ba phần mười trong đó là được rồi.” Văn Khương nhìn Đế Giang, nếu đã không muốn nói chuyện tình cảm, vậy thì trực tiếp nói chuyện lợi ích đi!

Ba phần mười này, không phải là con số nhỏ.

Theo những người trở về, bên trong dường như có rất nhiều thứ.

Nếu là của Tề quốc, đương nhiên sẽ không trực tiếp phân chia ra ngoài.

Dù sao hiện tại cũng không có hòa bình để nói, nhưng hiện tại đồ vật toàn bộ đều ở nước Ngô, không giống nữa rồi.

Nếu toàn bộ đều ở nước Ngô, vậy thì sẽ có cơ hội đều có thể có được.

Nếu sớm biết những thứ này đều sẽ bị nước Ngô lấy đi, căn bản sẽ không hao phí một binh một tốt, nhưng căn bản không thể nào, không có năng lực tiên tri, cũng không có ai báo trước.

“Khương hậu thật có khẩu vị lớn, cũng không sợ bị nghẹn chết sao.” Đế Giang lãnh đạm cười nói, Văn Khương thật sự dám mở miệng.

“Không thể nào!” Sau khi Đế Giang và Khương Hậu nói chuyện xong, y không muốn nói thêm nữa, bởi vì nói nhiều cũng vô ích, nếu đã như vậy thì cũng không cần thiết phải nói thêm làm gì.

“Thật sự không muốn cân nhắc lại sao?” “Không cần, nếu đã nói đến mức này, vậy thì việc cân nhắc hoàn toàn không cần thiết.

Dù sao chuyện giữa các quốc gia hiện nay, trong lòng ngươi nên tự biết.” Nói xong, Đế Giang trực tiếp rời đi, sau đó cho người sắp xếp Khương Hậu đến ở dịch quán.

Tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp nơi, ai cũng biết chuyện, nhưng rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì thì không ai rõ.

Tuy nhiên, tin tức Khương Hậu bị từ chối rõ ràng là thật.

Khương Hậu lập tức cho người liên lạc với Tấn Văn Công, nàng ta không quên rằng trước đó Ngô quốc và Tấn quốc còn là đồng minh, cùng chung kẻ thù.

Tấn Văn Công biết Khương Hậu muốn gặp mặt, liền đồng ý ngay.

“Tấn vương, chúng ta cứ nói thẳng vào vấn đề đi!

Chuyện này ta nghĩ ngài cũng sẽ có hứng thú.

Chuyện về di tích thượng cổ chắc ngài cũng biết, nhưng Tấn quốc hình như chẳng nhận được chút gì cả, đúng không?

Ngài cam tâm sao?

Nếu không cam tâm, chi bằng chúng ta liên thủ, ép Ngô quốc giao ra, như vậy chúng ta đều có thể sở hữu bảo bối bên trong đó.

Bây giờ Ngô quốc không chịu buông tay, ngài nghĩ hắn sẽ đưa những thứ đó cho ngài sao?” Văn Khương nhìn Tấn Văn Công, nàng biết chuyện này không thể vội vàng, nhưng cứ nói thẳng ra là tốt nhất.

Dù sao đã một thời gian dài, Tấn Văn Công không nhận được gì từ Ngô quốc, rõ ràng Ngô quốc sẽ không chia sẻ những thứ mình có được cho Tấn quốc.

Cũng chính vì lý do này, nàng mới tìm đến Tấn Văn Công để bàn

chuyện.

Tấn Văn Công chỉ cười nhạt, thầm nghĩ vị Khương Hậu này đúng là có nhiều suy tính trong lòng.

"Ngô vương trước đây đã hứa với bản vương, nhất định sẽ báo thù cho bản vương, ngài thấy sao?

Khương Hậu, đừng trách ta không nhắc nhở, Đế Giang hiện tại không phải là Đế Giang của trước kia, Đế Giang bây giờ chúng ta thật sự không thể chọc vào!

Không phải ta không muốn liên thủ với ngươi, chỉ là sau khi liên thủ, an toàn của ta có được đảm bảo không?" Tấn Văn Công không phải kẻ ngốc, hiện tại ông ta đang có ơn với Ngô quốc, dù thế nào đi nữa Ngô quốc cũng sẽ không ra tay với mình.

Nhưng một khi liên thủ với Khương Hậu, tính chất sự việc sẽ thay đổi hoàn toàn, ai cũng không phải kẻ ngốc.

Văn Khương tất nhiên cũng không phải kẻ ngốc, trước khi tìm Tấn Văn Công chắc chắn đã tìm hiểu kỹ càng.

Mặc dù bây giờ không thể ép Ngô quốc đưa ra thái độ cuối cùng, nhưng nếu hắn cuối cùng hối hận cũng không có cách nào.

"Ta biết ngài chắc chắn còn đang quan sát, nhưng ta đảm bảo, cuối cùng ngài chắc chắn sẽ không nhận được thứ mình muốn." Văn Khương nói với giọng vô cùng chắc chắn, tuy Tề quốc và Tấn quốc là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, nhưng kết quả cuối cùng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Chương 412

… Tấn Văn Công vốn định xem sau này Đế Giang có chủ động đề cập đến vấn đề báo thù không.

Quả nhiên, Đế Giang có đề cập, nhưng lại không hề có ý định chia sẻ những thứ trong di tích thượng cổ.

Trái tim vốn đang nóng hổi của Tấn Văn Công lập tức nguội lạnh.

Vì thế, khi Văn Khương tìm đến lần nữa, ông ta đã không từ chối việc hợp tác.

Khi Trọng Nhĩ nghe được tin này, ông kinh hãi tột độ.

Tấn Văn Công không phải là không biết tình hình giữa các quốc gia hiện nay, căn bản không có quốc gia nào dám đối đầu với Ngô quốc, làm vậy sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Vì lẽ đó, Trọng Nhĩ cảm thấy cần phải đến Ngô quốc báo tin trước một tiếng, nếu để sau này thì thật sự không hay!

Nhưng cũng có thể nhờ vào việc cung cấp thông tin sớm mà Ngô quốc sẽ không quá so đo.

Sau đó Trọng Nhĩ trực tiếp đến vương cung, vừa hay Đế Giang và Ngũ Tử Tư đều ở đó, ông liền nói thẳng.

“Hiện tại Văn Khương đã liên thủ với đại vương của ta, nhưng hy vọng Ngô vương có thể nể tình ta báo tin mà nới lỏng yêu cầu với Tấn quốc.

Đại vương của ta cũng chỉ là nhất thời bị Văn Khương mê hoặc.” “Trọng Nhĩ huynh, lời này không đúng rồi, bị mê hoặc sao?

Nhưng với tình hình hiện tại, ai mà không biết rõ trong lòng?” Ngũ

Tử Tư vô cùng không đồng tình với lời của Trọng Nhĩ, rõ ràng là đã nổi lòng tham rồi.

Đế Giang vốn không trực tiếp đưa những thứ trong di tích thượng cổ vào trong lễ vật cảm tạ, vốn là có ý thăm dò Tấn quốc.

Không ngờ, Tấn quốc lại không chịu nổi thử thách như vậy, trực tiếp hợp tác với Văn Khương, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Những lời Ngũ Tử Tư nói không có vấn đề gì, nhưng Trọng Nhĩ lúc này mặt cũng nóng bừng, cảm thấy chột dạ, dù sao đây cũng là chuyện do quốc gia của mình gây ra.

Trước đó còn như thể đồng lòng chung kẻ thù, bây giờ lại trực tiếp chạy sang phe đối lập.

Tấn Văn Công cũng không biết nghĩ gì mà lại đồng ý liên thủ với Văn Khương, thật không biết phải nói gì.

Trọng Nhĩ biết chuyện này không ổn, nên mới muốn dùng việc báo tin này để tranh thủ một cơ hội cho quốc gia.

Các quốc gia ra về tay không, bèn liên kết lại với nhau để gây áp lực cho Ngô quốc, nhưng Đế Giang thẳng thừng tuyên bố sẽ không đưa.

"Trọng Nhĩ là một tên gián điệp, nếu không tại sao lại báo tin cho Ngô quốc?

Tuy rằng cũng không ảnh hưởng đến đại sự của ta, nhưng để một người như vậy ở bên cạnh, ngài không cảm thấy nuốt không trôi sao?" Văn Khương ném ánh mắt độc ác về phía Trọng Nhĩ đang quỳ trên đất.

Tên Trọng Nhĩ này đúng là một kẻ phá hoại, nếu không có hắn, giải quyết trong im lặng thì tuyệt đối sẽ không có nhiều chuyện như

bây giờ.

Bây giờ thì hay rồi, chuyện đã xảy ra, nhưng không có cách nào giải quyết, còn trực tiếp chọc giận Đế Giang, tình hình đang vô cùng nguy cấp.

Tên Trọng Nhĩ này lại hay, trực tiếp để lại một con đường lui cho Tấn quốc.

Văn Khương là một người phụ nữ có tâm kế, làm sao có thể không biết ý đồ của Trọng Nhĩ?

Chỉ là bây giờ mọi người đều đã ở trên cùng một con thuyền, không ai có thể thoát được.

Lúc này, chỉ có trừ khử Trọng Nhĩ mới là lựa chọn tốt nhất, đến lúc đó Ngô quốc không còn người của mình, tự nhiên cũng sẽ không cho Tấn quốc lợi lộc gì.

"Dù sao y cũng là người Tấn quốc ta, bình thường Trọng Nhĩ và người Ngô quốc có quan hệ riêng rất tốt, bây giờ cũng là chuyện bình thường.

Ta sẽ trừng phạt nghiêm khắc, còn việc Khương Hậu muốn trừng phạt thì không cần thiết." Tấn Văn Công thản nhiên nói.

Trọng Nhĩ là người có tác dụng lớn, cũng là mối liên kết giữa Tấn quốc và Ngô quốc, một khi biến mất, quan hệ ngoại giao giữa hai nước cũng sẽ tiêu tan, ông ta không phải kẻ ngốc.

Nhưng mặt khác, liệu Trọng Nhĩ có thật sự có ý định liên thủ với Ngô quốc?

Tấn Văn Công trong lòng nghi ngờ bất định, bây giờ cũng không tiện xử phạt, phải làm rõ mọi chuyện trước đã.

Văn Khương nghe vậy, vẻ mặt không giấu được sự vui mừng, rõ

ràng bây giờ Tấn Văn Công không còn tin tưởng Trọng Nhĩ như trước.

Nàng ta thực sự ghen tị khi Tấn Văn Công có một trợ thủ đắc lực như vậy.

Vì thế, nàng mới dùng cách này để loại bỏ trợ thủ của Tấn Văn Công.

Trước đó nàng ta quả thực biết Trọng Nhĩ truyền tin cho Đế Giang, nhưng không ngăn cản, cũng là có ý đồ trong đó.

May mà sự việc không phụ sự kỳ vọng của nàng ta, mọi thứ đều đang tiến triển theo hướng mong muốn, đó cũng là một tin tốt.

Hiện tại, tin tức này không tệ, nhưng mọi chuyện đã thành ra như vậy.

"Đại vương, lòng trung thành của thần Trọng Nhĩ với Tấn quốc trời đất có thể chứng giám!" Trọng Nhĩ sao có thể thừa nhận ngay?

Đó chẳng phải là cố ý để Tấn Văn Công nghi ngờ sao?

Tuy là một võ tướng, nhưng ông cũng không ngốc.

Kết quả cuối cùng, Trọng Nhĩ nhiều nhất cũng chỉ có thể sống thêm một thời gian nữa thôi.

Bây giờ có Văn Khương đứng sau lưng, lâu dần Tấn Văn Công chắc chắn sẽ xa lánh ông, đó là điều có thể thấy trước.

Ai ngờ, Tấn Văn Công nghe Trọng Nhĩ biện giải, trong lòng lại càng thêm tức giận.

Vốn dĩ ông ta đã cho rằng chính Trọng Nhĩ báo tin cho Đế Giang mới khiến kế hoạch thất bại.

Bây giờ Trọng Nhĩ còn ở đây ngụy biện, rõ ràng ông ta đã có ý muốn tha, nhưng y lại không biết điều.

Chuyện này, không phải y tự tìm sao?

"Người đâu, lôi hắn xuống cho ta!" Tấn Văn Công nói xong câu đó, liền không quan tâm nữa.

Khóe miệng Văn Khương nhếch lên một nụ cười vui vẻ, mọi chuyện thật quá tốt đẹp.

Vốn dĩ nàng ta nghĩ Tấn Văn Công sẽ tha cho Trọng Nhĩ, không ngờ lời nói của Trọng Nhĩ lại có hiệu quả như vậy.

Trọng Nhĩ có biết rằng lời nói của mình sẽ dẫn đến kết cục như thế này không? … Ở Ngô quốc xa xôi, Đế Giang và mọi người cũng đã biết tin Trọng Nhĩ bị giam giữ.

Nguyên nhân quan trọng nhất là vì Trọng Nhĩ đã truyền tin cho y, quả thật đáng sợ.

Đế Giang và Ngũ Tử Tư cũng đang bàn bạc việc cứu Trọng Nhĩ ra ngoài.

"Đại vương, lần này, vi thần nguyện ý đi, chỉ cần có thể cứu được Trọng Nhĩ ra là tốt rồi!

Chương 413

Không biết Trọng Nhĩ bây giờ có bằng lòng làm việc cho Ngô quốc chúng ta không?

Không biết có nên nói với y không?" Ngũ Tử Tư biết trong lòng Đế Giang luôn muốn Trọng Nhĩ làm việc cho Ngô quốc, dù sao Trọng Nhĩ cũng là một nhân tài hiếm có.

"Không cần, nếu Trọng Nhĩ có lòng, căn bản không cần chúng ta mở lời.

Bản vương đã nhìn thấu rồi, Trọng Nhĩ này có một tấm lòng son sắt, chỉ trung thành với một nước.

Nếu nói nhiều quá, có thể sẽ phản tác dụng." Đế Giang thở dài, chuyện này thực ra cũng không dễ giải quyết.

"Cứ cứu Trọng Nhĩ ra trước rồi nói sau!

Bây giờ tình hình chưa rõ ràng, phải cho người đi do thám trước, xem rốt cuộc là chuyện gì đã!" Sau hai ngày do thám, Ngũ Tử Tư cuối cùng cũng tìm ra nơi Trọng Nhĩ bị giam giữ.

Đế Giang liền để Ngũ Tử Tư dẫn người đi cứu Trọng Nhĩ.

Người quen đi cứu, dù sao cũng tốt hơn người lạ.

Ngũ Tử Tư ngay trong đêm đó liền đến Tấn quốc, không tốn nhiều công sức đã cứu được Trọng Nhĩ ra ngoài.

Nhưng lúc ra ngoài, Trọng Nhĩ vẫn còn lo lắng cho Tấn Văn Công, khiến Ngũ Tử Tư có chút không kiên nhẫn.

"Hắn đã đối xử với ngươi như vậy, bây giờ lo lắng còn có ích gì?" Ngũ Tử Tư nhìn Trọng Nhĩ, trong mắt hiếm khi lộ ra vẻ bất mãn.

Trọng Nhĩ tự biết mình đuối lý, không thể đòi hỏi gì thêm, bèn ngoan ngoãn đi theo Ngũ Tử Tư rời đi, ngày hôm sau đến Ngô quốc.

Sau khi đến Ngô quốc, Đế Giang gặp lại Trọng Nhĩ.

Lần này Trọng Nhĩ có vẻ hơi câu nệ.

"Ngô vương triệu kiến, vì... việc gì ạ?" Đế Giang vỗ vai ông, nói: "Trọng Nhĩ không cần câu nệ.

Hiện tại Tấn quốc đã biết tin ngươi đào tẩu, Tấn vương đã bắt đầu truy bắt, ngươi có dự định gì chưa?" Ngay khi Trọng Nhĩ rời đi, lệnh truy nã đã được ban ra từ vương cung Tấn quốc.

Bây giờ xem ra Trọng Nhĩ không thể quay về được nữa.

Nếu Trọng Nhĩ cũng không ở lại Ngô quốc lâu, sau này e rằng thật sự không còn đường sống.

Trọng Nhĩ nghe lời Đế Giang, trong lòng cũng không chắc chắn.

Bây giờ bị truy nã, không thể quay về Tấn quốc, chẳng khác nào không có tổ quốc.

Một khi quay về, e rằng cũng khốn đốn khó giải quyết.

"Ngô vương, Trọng Nhĩ hiện tại không có suy nghĩ gì, nhưng Khương Hậu kia quả thực là một đại họa.

Khương Hậu độc đoán chuyên quyền, hiện đang chuẩn bị liên hợp các quốc gia để đối phó với ngài.

Vì lẽ đó, ta Trọng Nhĩ nguyện vì Ngô vương hiệu lực, chỉ cần Ngô vương không chê bai là được." Ánh mắt Trọng Nhĩ lấp lánh, hiện tại quy thuận Ngô quốc quả thực là một con đường ra tốt nhất.

Quay về Tấn quốc e rằng cũng sẽ rất phiền phức, chuyện sau này không dễ giải quyết.

Ai cũng không phải kẻ ngốc, Trọng Nhĩ chắc chắn cũng vậy.

Hiện nay nếu có đường ra tốt hơn, không cần thiết phải tự tìm phiền não.

Huống hồ Ngô quốc có Ngũ Tử Tư trấn giữ, lại có Đế Giang bảo vệ, tự nhiên vô cùng vững chắc.

Hôm nay, tình hình các quốc gia ngày càng căng thẳng, chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Ngô quốc hiện nay đã trở thành một đại quốc, dù vẻ ngoài không thể hiện như vậy.

Tình hình các quốc gia hiện đã rõ ràng, trong đó Tề quốc do Khương Hậu quản lý, e rằng khí số sắp tận.

Tấn quốc cũng đang nguy cấp.

Chỉ có Ngô quốc là phồn vinh thịnh vượng.

"Nếu đã như vậy, Ngô quốc hoan nghênh!

Trọng Nhĩ tướng quân, ở Tấn quốc ngài giữ chức vị gì?

Bây giờ ở Ngô quốc ta cũng sẽ giữ chức vị đó.

Bản vương luôn hy vọng có được một võ tướng như Trọng Nhĩ tướng quân ở sau lưng hỗ trợ.

Trọng Nhĩ tướng quân ở Ngô quốc có thể yên tâm, những gì Tấn quốc có thể hứa hẹn, Ngô quốc tự nhiên cũng có thể.

Về ăn mặc chi dùng, bản vương cũng sẽ cho người chăm sóc chu đáo, Trọng Nhĩ tướng quân cứ yên tâm ở lại là được." Đế Giang nhìn Trọng Nhĩ, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng và hài lòng.

Tấn Văn Công cũng đã góp một phần công sức trong việc tranh thủ Trọng Nhĩ.

Nếu không phải Tấn Văn Công hạ lệnh truy nã khi Trọng Nhĩ rời khỏi Tấn quốc, có lẽ bây giờ Trọng Nhĩ sẽ không nguyện ý ở lại Ngô quốc.

"Ngô vương yên tâm, ta Trọng Nhĩ ở nước nào, sẽ trung thành với nước đó.

Ngô vương cũng đã nhiều lần cứu Trọng Nhĩ trong lúc nguy nan, có được cơ hội báo đáp như vậy cũng là lẽ đương nhiên." Trọng Nhĩ biết điều đó, Đế Giang đã nhiều lần cứu ông trong lúc nguy nan, và khi ông gặp nạn cũng nhiều lần ra tay giúp đỡ, đều chưa từng yêu cầu báo đáp.

Ý đồ của Đế Giang không thể đơn giản hơn.

Trước đây, Đế Giang đã nhiều lần bàn bạc với ông, nhưng ông đều không đồng ý.

Nay ông đã nói ở nước nào trung với nước đó, thì cứ như vậy đi.

"Nếu vậy, ta yên tâm rồi.

Trọng Nhĩ, bản vương hy vọng ngươi có thể định cư ở nước ta, đừng có thân ở Tào doanh mà lòng ở Hán nhé!

Lát nữa, bản vương sẽ hạ lệnh, những chuyện của Trọng Nhĩ tướng quân ở Tấn quốc đều đã là chuyện cũ, cũng xin đừng để trong lòng, để tránh ảnh hưởng đến công việc sau này." … Không lâu sau, Văn Khương lấy danh nghĩa Tề quốc đi sứ Ngô quốc.

"Khương Hậu tìm bản vương chẳng lẽ để bàn chuyện trước kia sao?

Bản vương đã nói rồi, sẽ không đem những linh vật lấy được từ di tích thượng cổ ra chia cho Tề quốc, Khương Hậu không cần phải tốn công vô ích." Đế Giang nhìn Văn Khương, nói thẳng vào vấn đề.

Trước đây đã bàn chuyện này, sớm đã nói rõ, tất cả những thứ lấy được từ di tích thượng cổ đều sẽ không đem ra chia sẻ.

Văn Khương cười cười, nói: "Ngô vương quả là người thẳng thắn!

Chương 414

Bản cung tìm ngài không phải vì chuyện đó, Ngô vương cứ yên tâm!

Hiện nay, Ngô quốc thế không thể đỡ, chắc hậu cung của Ngô vương cũng cần thêm một vài người mới.

Thấy hậu cung Ngô vương trống vắng, vừa hay, Tề quốc ta có được một số mỹ nhân, xin kính dâng lên Ngô vương." Đế Giang nghe Văn Khương nói vậy, sắc mặt căng thẳng.

Thiên hạ ai cũng biết, y không màng đến chuyện nhi nữ tình trường, chí ở chỗ quét sạch bốn phương, thu giang sơn thiên hạ vào trong tay.

Hiện nay, đại sự chưa thành, làm sao có thể bàn chuyện nhi nữ?

Đế Giang biết, Văn Khương nhất định đang mượn cơ hội này để cài cắm toàn bộ tai mắt của mình vào Ngô quốc, nhưng việc dâng tặng mỹ nhân này thật không tiện từ chối thẳng thừng.

Văn Khương đảo mắt, trong lòng cũng có vài cách để hiểu được suy nghĩ của Đế Giang.

Ngô quốc bây giờ phồn vinh thịnh vượng, nhưng các đại thần tiền triều đều rất bất mãn, vì Đế Giang không có ý định lập người nối dõi cho Ngô quốc.

Cũng có người cảm thán, đại vương nước khác ai mà không tam cung lục viện, thê thiếp vô số bên mình?

Chỉ có Đế Giang là một kẻ dị loại, bên cạnh không có một chút nữ sắc nào.

"Bản vương chí ở bốn phương, không có ý nhi nữ tình trường,

làm phiền Khương Hậu phải bận tâm rồi, hãy mang tất cả mỹ nhân về đi!" "Đế Giang, người thật sự không có một chút tình ý nào với bản cung sao?

Bản cung mang theo nhiều mỹ nhân như vậy, kỳ vọng duy nhất là hy vọng người có thể nhận lấy, cũng là vì cân nhắc cho người.

Lần này dâng tặng mỹ nhân không chỉ có mỹ nhân Tề quốc, mà còn có mỹ nhân Tấn quốc.

Người cũng làm đại vương nhiều năm, đáng lẽ có thể làm phong phú hậu cung, mà bên cạnh lại không có một nữ tử nào.

Nếu như bản cung biết không lầm, các đại thần tiền triều cũng có nhiều lời bàn tán.

Chi bằng nhân lúc bản cung dâng tặng mỹ nhân hai nước cho người, cũng là để thỏa lòng các đại thần Ngô quốc." Văn Khương vỗ tay, các mỹ nhân bên ngoài lần lượt đi vào.

Những nữ nhân này đều được tuyển chọn kỹ lưỡng, ai nấy đều giỏi ca múa, còn có tuyệt kỹ riêng, trông đều vô cùng xinh đẹp.

Trong đó cũng có những gián điệp được cài vào, để lấy các loại tình báo của Ngô quốc.

Tấn quốc và Tề quốc liên thủ cũng không có cách nào làm gì được Ngô quốc.

Bây giờ mọi chuyện tụ lại một chỗ, xem ra cũng có chút lợi ích, ít nhất có cơ hội cài người vào bên cạnh Đế Giang.

Đối với Đế Giang, nàng ta tự nhiên cũng chưa từ bỏ ý định, nhưng nếu bây giờ bàn chuyện đó, e rằng đến vương cung Ngô quốc cũng không vào được.

"Chuyện này không phiền Khương Hậu bận tâm.

Dù sao người cũng là vương hậu của Tề quốc, không phải của Ngô quốc ta, chuyện hậu cung Ngô quốc ta, người không cần can thiệp.

Nếu Khương Hậu có lòng, cứ trực tiếp chọn một quân vương cho Tề quốc, rồi hãy lo chuyện hậu cung đi!" Lời nói của Đế Giang không chút khách khí, dù sao bây giờ cũng không cần phải khách khí nữa.

Văn Khương đã có thể ba lần bảy lượt đến đây, chứng tỏ nàng ta không còn quan tâm đến vấn đề danh tiếng nữa.

Hiện tại Ngô quốc quả thực phồn vinh thịnh vượng, Văn Khương muốn xen một chân vào cũng không phải là không thể hiểu được.

"Nếu không phải chuyện đó, Ngô vương đừng không vui, bản cung cũng không nói nữa.

Lần này đến, bản cung có một chuyện muốn nói, liên quan đến việc hợp tác của chúng ta." Nghe đến đây, Đế Giang bật cười: "Hợp tác sao?" Văn Khương đang coi y là một kẻ ngốc sao?

Chuyện Văn Khương liên thủ với Tấn quốc, ai mà không biết?

Những lời vô ích này, không phải coi y là đồ ngốc sao?

"Chắc Ngô vương cũng đã nghe tin ta, Văn Khương, liên thủ với Tấn quốc rồi phải không?

Thực ra đó là giả.

Bản cung biết, bây giờ Trọng Nhĩ đang ở Ngô quốc.

Hy vọng Ngô vương có thể lý trí một chút, đừng tin lời kẻ tiểu nhân.

Tên Trọng Nhĩ đó bây giờ mang tội danh phản quốc, chắc Ngô vương cũng sẽ không tin tưởng hắn chứ?" Văn Khương trong lòng có chút không chắc chắn, dù sao bây giờ tình hình thật sự không tốt.

Nếu Đế Giang thực sự tin lời nàng ta, chuyện sau này sẽ không ổn.

"Trong lòng bản vương tự có cân nhắc, nhưng bây giờ cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng những chuyện đó đều không quan trọng." Bây giờ cục diện tranh bá giữa các quốc gia đã bắt đầu sáng tỏ, có chút sóng gió ở giữa cũng không phải là chuyện đặc biệt quan trọng.

Hiện tại Ngô quốc là quốc gia đỉnh cao không thể tranh cãi.

Nếu Ngô quốc muốn dùng binh, các quốc gia hiện nay, trừ khi toàn bộ liên hợp lại, nếu không thì thật sự không có cách nào chống lại.

Không chỉ Đế Giang biết điều này, trong lòng Văn Khương cũng tự biết.

Cũng chính vì vậy, Văn Khương mới muốn duy trì hòa bình bề mặt với Đế Giang, dù cho có giả tạo cũng không sao.

"Trong lòng Ngô vương đã có quyết định, bản cung cũng không nói nhiều nữa.

Nhưng Ngô vương tốt nhất đừng tin lời kẻ tiểu nhân, Trọng Nhĩ bây giờ chỉ là một con chó mất chủ.

Trọng Nhĩ trước kia tuy trung thành với Tấn quốc, nhưng bây giờ quay lưng phản bội Tấn quốc, có thể thấy cũng là một kẻ tiểu nhân." Đế Giang phất tay, không muốn nghe Văn Khương nói nhảm nữa.

Người phụ nữ này càng nói càng không có điểm dừng. … Sau khi nói chuyện với Văn Khương, Đế Giang cuối cùng không muốn trì hoãn nữa, trực tiếp thống nhất thiên hạ.

Các quốc gia lần lượt không dám chống cự, vì năng lực của Đế Giang thực sự quá khủng khiếp, điều này cũng trực tiếp định đoạt địa vị của Ngô vương từ đó về sau.

Đế Giang sau khi trở thành bá chủ thiên hạ, đã giao toàn bộ mọi việc cho Ngũ Tử Tư và Trọng Nhĩ lo liệu.

Tấn Văn Công cũng trở thành tù nhân.

Khi Trọng Nhĩ đến thăm, Tấn Văn Công đang la mắng.

"Trọng Nhĩ, ngươi làm vậy có thật sự xứng đáng với Tấn quốc không?

Tấn quốc là mẫu quốc của ngươi!" Tấn Văn Công thở hổn hển, khi nhìn thấy Trọng Nhĩ, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, ông ta không hiểu.

Làm sao một người có thể đối xử tàn nhẫn với mẫu quốc của mình như vậy?

Hiện tại tuy Tấn quốc là quốc gia phụ thuộc của Ngô quốc, nhưng cuối cùng vẫn là ở thế yếu.

Chương 415

Tấn Văn Công cũng không hiểu, tại sao mọi chuyện đột nhiên lại trở thành như vậy.

"Đại vương, Trọng Nhĩ thực ra cũng không hiểu rõ, vì sao ngài lại tin lời Văn Khương đến vậy.

Những gì Trọng Nhĩ làm hôm nay cũng là bất đắc dĩ." Văn Khương dường như đã cho Tấn Văn Công uống thuốc mê, thật sự một chút cũng không cân nhắc.

Hành động của Tấn Văn Công, ông ta thực sự không thể chịu đựng được nữa.

Tấn Văn Công bây giờ nghĩ lại hành động lúc đầu, cũng vô cùng không hiểu, nhưng bây giờ mọi chuyện đã xảy ra.

Nói thêm nữa cũng vô ích.

"Nếu ngươi đã không còn suy nghĩ gì cho Tấn quốc, tại sao lại để Đế Giang giữ lại danh hiệu Tấn quốc?" Đây mới là điểm ông ta không hiểu nhất.

Bây giờ tình hình gần như đang đi theo hướng thiên hạ hợp nhất.

"Tự nhiên là vì Tấn quốc là mẫu quốc của ta, đó không phải là điều ngài cũng hy vọng được thấy sao?

Tuy đã trở thành quốc gia phụ thuộc, nhưng tình hình Tấn quốc hiện nay, còn tốt hơn so với lúc ngài thống lĩnh.

Huống hồ, ngài nghĩ bây giờ có thể nhanh chóng thu các quốc gia đó vào túi sao?

Thật không dám giấu, đại vương hiện đã giao phần lớn chính vụ

cho ta và Ngũ Tử Tư quản lý.

Nhưng Tấn quốc không có khả năng trở thành một quốc gia độc lập.

Đại vương đối với Tấn quốc, cũng chỉ giữ lại một chút cảm kích ban đầu mà thôi!" Trọng Nhĩ nói vậy, cũng hy vọng Tấn Văn Công có thể nhận ra sai lầm của mình.

Chính vì sai lầm của ông ta mới tạo thành cục diện của Tấn quốc ngày nay.

"Haizz, lúc đầu ta cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng bây giờ mọi chuyện đã như vậy, ta cũng không còn gì để nói.

Chỉ hy vọng ngươi có thể lãnh đạo Tấn quốc sinh tồn tốt.

Phải biết rằng, thời gian dài, khó tránh khỏi Đế Giang sẽ đa nghi." Bề ngoài thì bây giờ đang dựa vào Đế Giang để sinh tồn, nhưng thời gian dài, một quốc gia như vậy đặt ngay dưới mắt.

Bất cứ ai cũng sẽ đa nghi, sẽ lo lắng một lúc nào đó sẽ bị phản công.

Thời gian dài, một núi không thể có hai hổ, chuyện sau này tự nhiên cũng không cần nói thêm.

Tuy bây giờ trông có vẻ tốt, nhưng ưu hoạn vẫn tồn tại.

Trọng Nhĩ vốn là một võ tướng, tâm tư không tinh tế, nhưng lúc này cũng có chút tác dụng.

Tấn Văn Công trong khoảnh khắc cảm thấy như già đi mấy tuổi, biến thành một lão nhân tuổi xế chiều.

Trọng Nhĩ tự nhiên biết suy nghĩ của Tấn Văn Công, nhưng chỉ cần làm tốt việc của mình, cuối cùng Đế Giang chắc chắn cũng sẽ không nhắm vào họ.

“Đại vương yên tâm đi!

Hiện tại triều chính Ngô quốc toàn bộ đều do ta và Ngũ Tử Tư nắm giữ.

Nghe nói Ngô vương gần đây có việc, có thể sẽ rời đi một thời gian, sẽ quay lại xem chúng ta.” Theo lời Ngũ Tử Tư, tiên cảnh có chút chuyện, nên Đế Giang không thể không rời đi một thời gian.

Bên này Đế Giang đang thu dọn đồ đạc, vì quả thực bên phía Tôn Ngộ Không đã xảy ra một số vấn đề.

Chân giả Mỹ Hầu Vương?

Nghe nói Như Lai bị Mỹ Hầu Vương nhốt lại.

Tôn Ngộ Không là Mỹ Hầu Vương, nhưng Như Lai tìm Tôn Ngộ Không lại không thể biết được.

Cuối cùng mới biết, Tôn Ngộ Không hiện tại ở Hoa Quả Sơn là giả, nhưng thật cũng là giả.

Cả hai đều không có cách nào chứng minh.

Nếu không phải trước đó Đế Giang can thiệp vào chuyện Thiên đình, bây giờ họ đã không có cách nào phân biệt.

Nghe nói Như Lai trước đây chuẩn bị cho Tôn Ngộ Không một cái vòng kim cô, nhưng vì Đế Giang can thiệp, chuyện đó không thành.

Ai ngờ bây giờ vì chuyện này mà gây ra họa lớn như vậy.

Tin truyền đến tai Đế Giang, Đế Giang quả thực cũng không còn gì để nói.

Lúc đầu không phải là muốn giải quyết ổn thỏa khó khăn của Thiên đình sao?

Ai ngờ Như Lai lại có chiêu này, sau này cũng có chiêu đó, nếu

cưỡng ép đưa cho Tôn Ngộ Không, e rằng cũng không sao đâu nhỉ?

Chính vì vậy, Đế Giang mới chuẩn bị gác lại toàn bộ mọi việc, sau đó xử lý tốt chuyện này, dù sao căn nguyên cũng là ở trên người y.

"Sau khi bản vương đi, các ngươi phải bảo vệ tốt giang sơn của bản vương!" Đế Giang nhìn Ngũ Tử Tư với ánh mắt trầm ngâm.

Ngũ Tử Tư cũng là người trung thành nhất, y mới có thể yên tâm!

Nếu không, giang sơn mình vất vả gầy dựng, chắc chắn y sẽ không muốn rời đi lúc này.

Trong triều chính có những chuyện lộn xộn, bây giờ cũng toàn bộ phải dựa vào Ngũ Tử Tư làm.

"Đại vương yên tâm, mong đại vương sớm đi sớm về!

Thần nhất định sẽ không làm ô danh đại vương." Ngũ Tử Tư sớm biết Đế Giang lần này đi ra ngoài, chắc chắn chuyện không đơn giản.

Đế Giang bây giờ không ai có thể địch lại, nhưng vẫn có chuyện khó giải quyết phải đi làm, chứng tỏ chuyện bên trong chắc chắn không đơn giản như vậy.

"Được!" Đế Giang ngay tối hôm đó trực tiếp rời khỏi Ngô quốc, hướng về Hoa Quả Sơn.

Đến Hoa Quả Sơn vào sáng hôm sau, Tôn Ngộ Không biết tin, vô cùng mừng rỡ, cho rằng Đế Giang chắc chắn biết ai thật ai giả.

Khổng Tước công chúa cũng ở đó, nàng và Ngưu Ma Vương bây giờ cũng rất ân ái.

"Đế Giang, ngươi đến rồi, xem xem, bây giờ Tôn Ngộ Không rốt cuộc ai là thật?

Ta sắp chịu không nổi rồi, tất cả động tác đều y hệt nhau." Khổng Tước công chúa nhìn Đế Giang, trong mắt không còn cảm giác si mê

như trước.

Ngược lại, nhìn Ngưu Ma Vương mới có cảm giác như khi nhìn Đế Giang trước đây, còn có chút cảm kích.

Nếu không có Đế Giang, e rằng nàng và Ngưu Ma Vương cũng sẽ không thành đôi nhanh như vậy!

"Ta biết rồi, chuyện này cứ để ta!" Giọng điệu của Đế Giang cũng có chút nặng nề, vì bây giờ y cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, không tiện vội vàng kết luận!

Chương 416

"Đúng rồi, Đế Giang, Như Lai muốn gặp ngươi, cả Thiên Đế cũng vậy, ngươi xem khi nào thì được?" Năng lực của Đế Giang không cần phải nghi ngờ, nhưng Tôn Ngộ Không thật giả bây giờ khiến họ đau đầu nhức óc.

Họ nghĩ rằng Đế Giang có thể sẽ biết, nên mới triệu hồi Đế Giang.

Nhưng không ngờ, Như Lai biết Đế Giang sẽ đến, liền trực tiếp để Đế Giang đi gặp.

Những tiểu yêu đó cũng không dám hoang đường, trực tiếp nói trước với Đế Giang, còn việc Đế Giang có muốn đi gặp hay không, là chuyện của Đế Giang.

"Được, ta biết rồi, Tôn Ngộ Không bây giờ ở đâu?

Dẫn ta đi đi!

Sớm quyết định, sớm xong việc!" Đế Giang nói, vẻ mặt cũng có chút khó nói.

Không phải là chuyện của Như Lai, khi ở nhân gian y cũng có chút hiểu biết.

Chuyện này dù sao căn nguyên cũng ở chỗ y.

Nếu Như Lai không tìm y, y cũng phải đi tranh cãi một phen.

Bây giờ không biết cho Tôn Ngộ Không thêm một cái vòng kim cô nữa có tác dụng không.

Nhìn vẻ mặt Đế Giang, Khổng Tước công chúa biết chuyện, liền nói: "Thực ra ta cũng không ngờ, chuyện này lại liên quan đến ngươi.

Nhưng sau khi ta bị bắt cóc, chuyện này đã xảy ra.

Sau đó Như Lai, vốn định cho Tôn Ngộ Không đội một cái vòng kim cô, nhưng vì bị trì hoãn.

Chuyện này bây giờ cần giải quyết, nhưng hiện tại không có phương pháp giải quyết tốt.

Hai Tôn Ngộ Không đều giống hệt nhau, bầy khỉ con cũng không thể phân biệt được.

Nhưng có thể khẳng định, con khỉ trước đây ở Hoa Quả Sơn chắc chắn là giả.

Trước đó khi hai con khỉ đối chất trước mặt Như Lai, chúng đã lẫn vào nhau, bây giờ ai là ai, hoàn toàn không phân biệt được." Khổng Tước công chúa kể lại ngắn gọn sự việc, tuy không biết Đế Giang có hiểu không, nhưng nói ra dù sao cũng không sai.

Thực tế, khi họ biết có Tôn Ngộ Không thứ hai, họ đã chết lặng.

Đều nói, con khỉ độc nhất vô nhị trong trời đất, thật cạn lời.

Quan trọng nhất là, con khỉ đó dường như rất hiểu Tôn Ngộ Không, tất cả mọi chuyện đều biết, một số chuyện nhỏ, cũng hiểu rất chi tiết.

Rất nhanh, hai Tôn Ngộ Không được mời đến.

Đế Giang đứng trước mặt cả hai một lúc, rồi lắc đầu.

Hơi thở của hai con khỉ đều giống nhau, rõ ràng đều là khỉ bản mệnh.

Nhưng bên trong phải có thật giả, thật sự không dễ phân biệt.

Đế Giang đột nhiên mắt sáng lên, hỏi một câu với một trong hai con khỉ, nhưng không nói ra tiếng.

Mọi người xung quanh đều nhìn một cách kỳ lạ.

Con khỉ kia cũng vậy, Đế Giang cười hiểu ý.

“Bên trái là giả!” Đế Giang quả quyết.

Câu hỏi y vừa hỏi, là một chuyện y làm riêng với Tôn Ngộ Không khi chỉ có hai người, không có bất kỳ người hay khỉ nào khác có mặt.

Con khỉ bên trái trả lời không đúng, tự nhiên con khỉ bên trái là giả.

Tôn Ngộ Không bên phải lập tức kiêu ngạo: “Tuyệt quá, Lão Tôn sớm đã nói đây là đồ giả, rốt cuộc là con khỉ nào?” Dám mạo phạm Tôn Ngộ Không, đúng là chán sống rồi.

Chắc chắn kẻ mạo danh đó cũng là một con khỉ, nếu không sẽ không giống đến vậy.

Con khỉ bên trái lập tức hiện nguyên hình, hóa ra là Lục Nhĩ Mi Hầu.

“Quả thực lợi hại, nhưng như vậy thì sao?

Như Lai không phải cũng nói, y là sư phụ của ta sao?” Lục Nhĩ Mi Hầu khinh thường nhìn Tôn Ngộ Không.

Như Lai sớm đã thiết lập tình cảm với nó, và nó cũng đủ nghe lời.

Đâu có thể so sánh với con khỉ bướng bỉnh như Tôn Ngộ Không?

Vốn dĩ Như Lai định để nó đi lấy kinh, ai ngờ giữa chừng bị Tôn Ngộ Không xen vào.

Nó sao có thể phục?

Hầu tộc vương cũng vậy.

Không phục, nó trực tiếp nảy ra ý đồ này.

Lúc này, Như Lai đột nhiên xuất hiện.

“Lục Nhĩ Mi Hầu, ngươi đã biết sai chưa?

Sao không mau thả Tôn Ngộ Không ra?

Chuyện lúc đầu ta vô ý làm sai, nhưng chuyện này không liên quan đến ngươi.” Trong mắt Như Lai cũng có chút áy náy, vì lúc đầu ngài chỉ nghĩ đến con khỉ ở Hoa Quả Sơn.

Thật sự không ngờ mọi chuyện lại biến thành như bây giờ, ngài cũng có chút hối hận.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã thành định cục, con khỉ này, trông cũng không tệ.

Có thể mang theo bên mình dạy dỗ một phen, cũng tốt để có thể thành Phật.

“Như Lai Phật Tổ, một câu sai lầm lúc đầu là xong sao?

Ta đã mong chờ biết bao, cuối cùng lại nhận được cái gì?

Ta cứ nghĩ cơ hội là của mình, ai ngờ chớp mắt đã bị tên Tôn Ngộ Không này cướp mất, ta không phục!” Lục Nhĩ Mi Hầu lớn tiếng gào lên, không phục!

“Được rồi, Hầu Nhi!

Nếu không phục, thì hãy theo bên cạnh bản tọa tu hành đi!

Cũng giống như Tôn Ngộ Không vậy.” Lục Nhĩ nhìn Như Lai, vốn đã không phục, bây giờ càng không phục hơn.

Chương 417

Như Lai rõ ràng đang bênh vực Tôn Ngộ Không, rõ ràng nó nghe lời hơn Tôn Ngộ Không, tại sao lại không được?

Cảm nhận được Lục Nhĩ sắp hắc hóa, Đế Giang bất đắc dĩ lắc đầu, Như Lai cũng nhíu mày.

"Hầu Nhi, theo bên cạnh bản tọa, chẳng lẽ không tốt hơn đi lấy kinh sao?" Như Lai cũng đau đầu.

Theo bên cạnh ngài, đều không cần phải chịu những ma nạn đó, sao con khỉ này lại không muốn?

Lục Nhĩ Mi Hầu nghĩ lại, quả thực theo bên cạnh Như Lai dường như dễ dàng hơn một chút.

Thấy Lục Nhĩ Mi Hầu xuôi lòng, Như Lai mới chuyển ánh mắt sang Đế Giang, nói: "Ngươi là Đế Giang phải không?

Theo bản tọa, bản tọa có chút chuyện muốn nói." Đế Giang đi theo Như Lai, vào trong Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không trực tiếp để tất cả mọi người ra ngoài.

Họ không biết Đế Giang lợi hại đến đâu, nhưng đều không bằng Như Lai, nên phải cung kính một chút.

"Đế Giang, lần trước ngươi can thiệp vào chuyện Thiên đình, bây giờ không có cách nào ràng buộc Tôn Ngộ Không.

Lần này cũng là vì không thể ràng buộc nên mới như vậy." Giữa hai hàng lông mày của Như Lai cũng có chút sầu não.

Nếu không phải ngay từ đầu Đế Giang can thiệp, thì mọi chuyện đều sẽ dễ giải quyết.

Bây giờ Tôn Ngộ Không không bị ràng buộc, sắp vô pháp vô thiên rồi.

"Bản vương biết, nhưng bây giờ cũng không tiện nói về chuyện của Tôn Ngộ Không, dù sao trông hắn cũng khá nghe lời!" Đế Giang không tin ngay lời của Như Lai.

Như Lai cũng không tức giận, vì biết Đế Giang dù sao cũng không tận mắt chứng kiến, tự nhiên cũng không có cách nào tin tưởng ngài.

Nhưng Tôn Ngộ Không trước mặt Đế Giang luôn không phóng túng.

Nếu là người khác nói, Đế Giang cũng sẽ không tin!

"Tôn Ngộ Không tuy trông có vẻ được, nhưng thực ra rất ngang ngược, chỉ là không thể hiện ra trước mặt ngươi mà thôi." Đế Giang nhìn Như Lai, cũng có chút bất đắc dĩ.

"Theo như ngài thấy, chuyện này phải làm sao mới tốt?" Như Lai chẳng qua là muốn ràng buộc Tôn Ngộ Không, nhưng bây giờ cũng không có cách nào ràng buộc Tôn Ngộ Không.

Nên mới tìm y.

Một mặt là vì Tôn Ngộ Không có hai người, cần phân biệt thật giả, mặt khác e là muốn y đi ràng buộc Tôn Ngộ Không.

Đế Giang cuối cùng đã cung cấp phương pháp cho Như Lai.

Tôn Ngộ Không ban đầu không muốn bị ràng buộc, nhưng sau đó lại đồng ý.

Tôn Ngộ Không lại một lần nữa bước lên con đường lấy kinh.

Đế Giang được mời đến vương cung dưới đáy biển làm khách.

Đông Hải Long Vương nhìn Đế Giang, mời Đế Giang ngồi ghế trên, sau đó mới nói: "Nhân tộc Ngô vương?

Quả là rồng phượng trong loài người.

Nhưng chuyện tiên giới, Ngô vương cũng xen vào một chân, không phải có chút không ổn sao?" Vốn dĩ tên Tôn Ngộ Không đó đã lấy đi Định Hải Thần Châm của Đông Hải, khó khăn lắm mới có thể lợi dụng Như Lai để đối phó Tôn Ngộ Không.

Kết quả chuyện này lại bị Đế Giang làm hỏng.

Khi ở Long Cung biết tin, ông ta vô cùng tức giận.

"Bản vương và Tôn Ngộ Không không đánh không quen biết, chỉ là có một số chuyện, Long vương nên nghĩ thoáng một chút đi!" Đế Giang biết, Long vương luôn canh cánh trong lòng chuyện này, nhưng đồ vật đều là của người ta.

Bảo đi lấy, cũng không lấy lại được, có gì mà tức giận?

Không phải tự tìm tội sao?

"Nghĩ thoáng một chút?

Lúc đầu Tôn Ngộ Không ở Thiên đình, ngươi xen vào một tay, bây giờ lại xen vào một tay?" Long vương trừng mắt giận dữ.

Định Hải Thần Châm là bảo bối của Long Cung, tuy bị mất như vậy, nhưng trong lòng không thoải mái.

Con khỉ đó, nhất định phải trả giá, nhưng con khỉ bây giờ được Như Lai bảo vệ, căn bản không có cách nào ra tay.

"Định Hải Thần Châm đó, là bảo bối của Long Cung ta, không giấu gì ngài, chỉ cần có thể trả lại bảo bối cho Long Cung ta, muốn gì Long Cung ta cũng sẽ hai tay dâng lên!" Long vương cảm thấy mình đã rất thành ý rồi.

Điều kiện này, chỉ cần là một người bình thường chắc chắn sẽ không từ chối.

Đế Giang biết Long vương đang có ý đồ gì.

Định Hải Thần Châm chắc không chỉ có một cây đâu nhỉ?

"Cây trong tay Tôn Ngộ Không chắc chắn không lấy lại được.

Nếu có tung tích của những cây Định Hải Thần Châm khác, ta có thể giúp!" Tôn Ngộ Không bây giờ chiến lực chủ yếu dựa vào Định Hải Thần Châm, y sẽ không đi cướp đồ của người khác, huống hồ vốn là Long Cung thua cược cho Tôn Ngộ Không.

Sau lưng dùng âm mưu muốn lấy lại, cũng không thực tế.

Chi bằng trực tiếp bán cho Long vương một cái mặt mũi.

Sắc mặt Long vương căng thẳng, nói: "Quả thực có tung tích của Định Hải Thần Châm khác, nhưng không dễ lấy được.

Long Cung ta những năm qua đã cử đi không ít binh sĩ, đều không có ai trở về." Nói đến đây, Long vương thở dài, tiếp tục nói: "Trong Vực Sâu Dưới Đáy Biển, thực ra có một cây Định Hải Thần Châm, nhưng không ai có thể lấy cây Định Hải Thần Châm đó ra.

Nghe đồn xung quanh có cự thú bảo vệ.

Long tộc ta, cũng không có chút phần thắng nào.

Nghe nói Long tộc trước đây là thức ăn của thú tộc đó.

Nhưng tổ tiên Long tộc tương đối có trí tuệ, cuối cùng cự thú nhất tộc đó bị giam cầm, Long tộc ta mới có thể phồn thịnh." Nói đến đây, Long vương không vui.

Không ai muốn kể ra chuyện xấu của tổ tiên mình, huống hồ là trước mặt một Nhân tộc mà mình coi thường, quả thật là chuyện mất mặt.

Nhưng Long vương biết, Đế Giang ngay cả Tôn Ngộ Không cũng có thể thuần phục, chắc chắn lấy cây Định Hải Thần Châm kia cũng

không tốn công sức.

Nhiều nhất là cự thú kia không dễ đối phó.

Hải tộc lâu rồi không đến đó, tình hình bên đó vẫn luôn không biết.

Chương 418

Vì những người đến đó, đều không ai sống sót trở về.

Đối với lời của tổ tiên, họ đều tin tưởng không nghi ngờ, căn bản không dám đến xem.

“Nguyên lai là vậy!

Nhưng Long vương có biết Lục Nhĩ Mi Hầu không?” Đế Giang vừa mới gặp Lục Nhĩ Mi Hầu, không biết tại sao, luôn cảm thấy có chút không yên tâm.

Chuyện Định Hải Thần Châm là chuyện nhỏ, cự thú, y cũng có nắm chắc.

Vì tiến bộ của y hiện tại gần như không ai có thể địch lại, tự nhiên cũng không sợ hãi.

Nhưng nếu vượt quá phạm vi năng lực của y, e rằng cả Thiên đình cũng không có cách nào giải quyết.

“Lục Nhĩ Mi Hầu?

Là con khỉ cùng với Tôn Ngộ Không đó phải không?

Nhớ trước đây hình như nó và một tộc người bên bờ biển, là bạn tốt nhất!” Long vương biết không nhiều về chuyện này, cũng chỉ nghe loáng thoáng mà thôi.

Biết Đế Giang muốn biết chuyện này, liền triệu tập tộc nhân ven biển, sau đó kể lại toàn bộ cho Đế Giang.

Đế Giang lúc này mới biết mối quan hệ giữa Lục Nhĩ Mi Hầu và Tôn Ngộ Không.

Nguyên lai khi Tôn Ngộ Không vừa làm Hầu vương, đã trở thành

bạn tốt với Lục Nhĩ Mi Hầu, nhưng Lục Nhĩ Mi Hầu cũng muốn làm Hầu vương.

Lục Nhĩ Mi Hầu biết biến hóa, sau đó hầu tộc không muốn nó làm Hầu vương.

Lúc đó nó tức giận, Lục Nhĩ Mi Hầu và Tôn Ngộ Không bất hòa, chuyện sau này càng không đáng nói.

Nghe nói lúc đầu Như Lai tìm là Tôn Ngộ Không, nhưng Lục Nhĩ Mi Hầu cho rằng đó là một cơ duyên tốt.

Nó cố ý đến trước mặt Như Lai để lấy lòng, sau đó mới biết nhầm đối tượng, Như Lai cũng có chút áy náy với Lục Nhĩ Mi Hầu.

Nhưng cuối cùng quả đắng do mình làm ra, chắc chắn phải tự mình nuốt lấy.

Khi Lục Nhĩ Mi Hầu đi theo Như Lai, Đế Giang luôn cảm thấy, con Lục Nhĩ Mi Hầu này chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Tư tâm của con khỉ đó thực sự quá nặng.

Lục Nhĩ Mi Hầu theo Như Lai, sau này thật sự không chắc sẽ có kết quả tốt.

Sau đó Long vương trực tiếp dẫn Đế Giang đến Vực Sâu Dưới Đáy Biển.

Chỉ ở lối vào, Long vương không muốn tiến lên nữa, vì cảm nhận được uy áp.

"Đế Giang, nơi này ta không vào được nữa.

Ngươi yên tâm, chỉ cần từ bên trong mang ra Định Hải Thần Châm cho ta là được, những thứ khác ta đều không cần!" Hiện tại đối với Long tộc, quan trọng nhất là sự tồn tại của Định Hải Thần Châm.

Nếu không có nó, đáy biển sẽ chấn động.

Căn bản không có cách nào cư trú, Long Cung lâu dần cũng sẽ trực tiếp tan rã.

Cho nên Đế Giang bằng lòng giúp đỡ là tốt nhất rồi.

Đế Giang nhìn Vực Sâu Dưới Đáy Biển đen ngòm trước mặt, cũng cảm nhận được một luồng uy áp yếu ớt như có như không.

Nhưng cảm giác này, dường như cự thú bên trong căn bản không phải là đối thủ của y, không biết có phải là ảo giác không.

Long tộc đưa mắt nhìn Đế Giang bước vào.

"Long vương đại nhân, Nhân tộc này có đáng tin không?

Long tộc chúng ta mạnh mẽ như vậy còn không làm được.

Chuyện trẻ con như vậy giao cho một Nhân tộc?

Long vương đại nhân phải suy nghĩ kỹ lại!" "Long vương đại nhân, Nhân tộc này…" Không đợi tộc nhân bàn tán, Long vương trực tiếp giơ tay, nói: "Đừng coi thường Nhân tộc này.

Tôn Ngộ Không các ngươi đều biết, chúng ta đều không phải là đối thủ, nhưng Đế Giang lại thắng.

Phải biết rằng, đây là một cơ hội cho Long tộc ta, nếu thật sự lấy ra được, Long tộc ta sẽ lại một lần nữa bay lên trời!" Trong giọng nói của Long vương chứa đựng kỳ vọng to lớn.

Cây Định Hải Thần Châm mà Tôn Ngộ Không lúc đó lấy đi, nếu muốn lấy cây trong Vực Sâu Dưới Đáy Biển.

Bắt buộc phải đánh bại cự thú.

Chỉ cần như vậy, cũng chứng minh, đối với Đế Giang, Long tộc chỉ có thể giao hảo.

Bên kia, khi Đế Giang tiến vào Vực Sâu Dưới Đáy Biển, mới phát

hiện bên trong giống như mặt đất.

Khắp nơi đều là bóng tối, trong bóng tối dường như có tiếng thở khổng lồ truyền đến.

Đế Giang nhìn một nơi không xa, từ từ đi tới.

Y thấy một thân thể khổng lồ, giống rắn, càng giống rồng.

"Ồ?

Tiểu tử Nhân tộc?

Sao ngươi vào được đây?

Bản tôn lâu rồi không gặp Nhân tộc!" Đôi mắt to như cái chuông đồng trực tiếp đối diện với thân thể Đế Giang, một đôi mắt to như một căn nhà.

Chỉ nhìn như vậy, đủ biết, cự thú này thật sự khổng lồ!

"Nhớ lần cuối cùng nhìn thấy Nhân tộc, lúc đó chỉ có lèo tèo vài người!

Cách đây không lâu có vài Hải tộc vào đây, không phải cũng giống ngươi chứ?

Muốn Định Hải Thần Châm?" Giọng nói đó cũng có chút thô ráp, như thể đã lâu không nói chuyện.

Đế Giang tạm thời không nhìn rõ cự thú đó rốt cuộc là thứ gì, nhưng có thể cảm nhận được, cự thú đang suy yếu.

"Tiền bối từ thời kỳ nào?

Nghe có vẻ như niên đại đã xa xôi." Giọng nói đó đột nhiên cười.

Chương 419

“Ngươi không phải muốn lấy Định Hải Thần Châm sao, lai lịch của bản tôn không quan trọng nữa phải không?

Bản tôn có thể cảm nhận được, ngươi hiện tại, còn lợi hại hơn bản tôn.

Bản tôn bây giờ thân thể suy yếu, cũng không muốn lao lực nhiều!

Muốn Định Hải Thần Châm có thể, nhưng phải nói chuyện với bản tôn!

Những Hải tộc trước đây, đều quá nhát gan, trực tiếp bị dọa chết, bản tôn trực tiếp cho vào bụng.” Đế Giang kinh hãi, xem ra Long tộc vào đây trước đó đều đã bị ăn thịt.

Đúng là cự thú lớn lên bằng cách ăn thịt Long tộc!

“Bản vương có một người bạn, lấy đi Định Hải Thần Châm của Long tộc, bản vương muốn thay người bạn đó làm một số việc tốt mà thôi!” “Bản vương?

Vương?” Trong giọng nói đó xen lẫn một chút khí tức, như thể có chút không hiểu.

“Tự nhiên là vương của vương quốc Nhân tộc rồi!” “Ồ, Định Hải Thần Châm mà ngươi nói, trước đây bị một con khỉ nhỏ lấy đi phải không!

Bản tôn trước đây đã thấy.

Tuy Vực Sâu Dưới Đáy Biển có thể giam cầm thân thể bản tôn, nhưng bản tôn đều biết.

Long tộc đó vốn là thức ăn của tộc bản tôn, bây giờ lại sống

không tệ.

Nhân tộc vốn cũng là thức ăn, nhưng tiểu tử ngươi lại lợi hại, có thể tu luyện đến mức này, sau này chắc chắn sẽ không giống như bản tôn.

Nhưng Định Hải Thần Châm tổng cộng chỉ có hai cây, những Long tộc đó muốn có được truyền thừa của tộc bản tôn.

Nếu đều phải cho người khác, chi bằng cho ngươi đi!

Ít nhất nhìn ngươi thuận mắt!" Giọng nói đó vừa dứt, Đế Giang kinh hãi.

Chả trách, Long vương trước đây chỉ muốn Định Hải Thần Châm, nguyên lai bên trong có truyền thừa.

Cự thú lâu lâu không nghe thấy Đế Giang nói gì, tưởng rằng Đế Giang không tin lời mình, vội vàng nói thêm: "Ngươi đừng bị đám rồng kia lừa, trong tay ngươi không chỉ có Định Hải Thần Châm mới có thể định hải!

Trong tay ngươi có Định Hải Châu, là thứ được phân tách ra từ bên trong Định Hải Thần Châm." Đế Giang lúc này mới hiểu ra, sau đó nói: "Tiền bối, ta kế thừa truyền thừa dường như có chút không ổn, dù sao ta là Nhân tộc, hay là để Tôn Ngộ Không kế thừa thì sao?" Cũng đều là thú tộc, chắc không sao đâu.

Nhưng để một Nhân tộc tiếp nhận truyền thừa của thú tộc, e rằng thật sự điên rồi.

Ai ngờ, giọng nói đó dường như đột nhiên nổi giận, nói: "Tên Nhân tộc này, thật không biết điều.

Truyền thừa đó không phân biệt Nhân tộc hay Thú tộc, đều có thể tu luyện.

Bản tôn cảm nhận được, nếu ngươi có thể tu luyện, không chừng sẽ vượt qua tộc của bản tôn.

Đừng nói nhảm nữa, con khỉ nhỏ đó căn bản không thể kế thừa truyền thừa, cũng chỉ có thể mượn dùng Định Hải Thần Châm mà thôi!

Định Hải Thần Châm bên cạnh ta có thể thao túng cây trong tay con khỉ nhỏ đó, chỉ là Long tộc không biết.

Nếu không, chắc chắn sẽ ngày ngày làm phiền bản tôn ngủ!" Nếu để đám rồng nhỏ đó biết, e rằng sẽ trực tiếp quậy trời long đất lở.

Lúc đó muốn ngủ cũng không dễ dàng như vậy.

Bây giờ khó khăn lắm mới thấy một người không tệ, chi bằng trực tiếp cho truyền thừa mới tốt.

Bây giờ sự việc đã như vậy, Long tộc đó cả đời cũng không giải được truyền thừa, nếu không, truyền thừa trong cây Định Hải Thần Châm trước đây cũng đủ dùng một thời gian.

Nhưng không có.

Chúng đều không cảm nhận được dao động quen thuộc.

Nhân tộc này lại không tệ, có thể tu luyện đến mức này, sau này siêu thoát khỏi thế giới này, quả thực không khó.

Đế Giang im lặng lùi lại một bước, nói: "Tiền bối đừng nói nhiều nữa, vãn bối hiện tại cảm thấy rất tốt, ít nhất bây giờ không có nhiều chuyện như vậy.

Long vương nếu vốn vì truyền thừa, cứ để họ tự tìm hiểu đi!

Ta là một Nhân tộc, không tham gia vào những chuyện này, e rằng cũng không tham gia vào được." Đối với công pháp của thú tộc, y thật sự không có hứng thú.

Tuy nói không có vấn đề gì, nhưng ai biết thật sự có vấn đề hay không.

Giọng nói đó dường như có chút ý vị hận sắt không thành thép, theo bóng tối tan đi, Đế Giang cuối cùng cũng thấy được hình dạng của cự thú đó.

Không hung mãnh như Long tộc, ngược lại có chút ngốc manh.

"Tên Nhân tộc này, thật đáng ghét, Long tộc chỉ là thức ăn của tộc bản tôn, tổ tiên nào dám nhòm ngó đồ của tộc bản tôn?

Ai cho chúng cái mặt đó?

Chỉ cần ngươi có được truyền thừa, bản tôn tự nhiên có thể bảo vệ tính mạng của ngươi!

Nhưng bây giờ chắc cũng không cần bản tôn bảo vệ tính mạng của ngươi nữa, thực lực ngươi đã mạnh rồi.

Không biết bên ngoài thế nào, nhưng Long tộc chắc chắn không phải là đối thủ của ngươi, không chừng chúng ta có thể coi Long tộc là thức ăn.

Bản tôn nhiều năm không ăn Long tộc, tu vi những năm này cũng càng ngày càng không theo kịp, đều là do thức ăn không theo kịp nguyên nhân." Nghe đến đây, trong đầu Đế Giang không khỏi nảy ra một ý tưởng táo bạo, không chỉ nảy ra mà còn nói ra miệng.

"Tiền bối, tộc của ngài không phải là dựa vào ăn thịt rồng để thăng cấp chứ?" Nghe vậy, cự thú lại kinh ngạc, Nhân tộc này thật thông minh.

"Không sai, thức ăn tự nhiên phải theo kịp, thịt rồng không tệ, đương nhiên nếu là Phượng tộc và các tộc khác cũng không kém." Long vương bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng không thể ngăn cản sự việc xảy ra.

Nhưng Đế Giang nhìn Định Hải Thần Châm lại phát ra sự yêu thích từ tận đáy lòng, bởi vì mục đích của y cũng rất rõ ràng, muốn Định Hải Thần Châm, vậy còn chờ gì nữa?

Lúc này Đế Giang cũng nhanh chóng thu cây Định Hải Thần Châm này vào túi.

Cũng lạ, Định Hải Thần Châm lại có thể nghe hiểu lời của Đế Giang, lại còn thay đổi kích thước, khiến Đế Giang cầm trong tay vô cùng vừa vặn.

"Thật là bảo bối tốt, bảo bối tốt…" Đế Giang lại cầm Định Hải Thần Châm múa may, tuy rằng Định Hải Thần Châm vừa rồi cũng to lớn vô cùng, căn bản không di chuyển nổi, nhưng khi niệm chú ngữ, Định Hải Thần Châm quả thực đã biến thành kích thước của một cây gậy.

Định Hải Thần Châm thật sự là một bảo bối tốt, Đế Giang cầm trong tay thật sự yêu thích không buông, đâu còn quan tâm Long vương hay không Long vương. … Đế Giang vui mừng khôn xiết, có được mà hoàn toàn không tốn công sức, sao có thể không vui?

Lúc này Đế Giang chỉ mang theo Định Hải Thần Châm nhanh chóng đào thoát khỏi đây, dù sao cũng là địa bàn của Long vương, nơi không quen thuộc, võ công có cao cường đến đâu, cũng có chút kiêng dè.

Long vương bị kinh hãi hoảng hốt, biết phải làm sao đây, Định Hải Thần Châm đã ở trong tay Đế Giang, cũng không đánh lại Đế Giang, căn bản không cướp lại được.

Tiếp theo Long tộc sẽ phải đối mặt với chuyện gì, Long vương biết rõ mồn một.

Chương 420

Bởi vì Định Hải Thần Châm sẽ triệu hồi ra quái thú truyền thừa, thật sự sẽ diệt sạch Long tộc, vì Đế Giang không biết, nên mới vui vẻ như vậy.

"Đế Giang à, ngươi hại Long tộc ta rồi, hại cả trên dưới Long tộc ta rồi, ngươi là tội nhân vạn năm đó…" Lúc này Long vương ngồi bệt trên đất, hoàn toàn không còn ý chí phản kháng.

Đã đến nước này rồi, ngăn cũng không ngăn được, thôi thì cứ để vậy đi, đều không sao cả.

Long vương từ bỏ, chỉ vì Đế Giang không ra tay tương trợ, thì còn cách nào nữa?

Đế Giang nhìn bộ dạng xấu xí của Long vương, cũng hoàn toàn không để ý.

Tuy lời của Long vương trong lòng y cũng có chút lấn cấn, cũng có chút cảm thấy không thoải mái, cảm thấy không có đạo nghĩa, nhưng y thật sự thích Định Hải Thần Châm.

Vậy còn chần chờ gì?

Do dự gì nữa?

Nhân lúc Long vương chưa kịp phản ứng, nhanh chóng rời đi là lựa chọn tốt nhất.

Vì thế Đế Giang cầm Định Hải Thần Châm, có chút áy náy mà rời đi.

Chỉ vì quái thú truyền thừa bên trong Định Hải Thần Châm đã bị kích hoạt, bị chọc giận, nên khi Đế Giang nhanh chóng lặn sâu xuống mặt biển, lại có một con quái thú bám theo sát phía sau.

Quái thú vô cùng to lớn, cũng dọa Đế Giang sợ hãi.

Lúc này Đế Giang cuối cùng cũng hiểu được chuyện Long vương nói mà chưa rõ ràng, thật sự có quái thú, Long vương không lừa y. … Nhưng quái thú một bộ dạng hung thần ác sát, hoàn toàn không cho Đế Giang rời đi, chỉ vì Đế Giang đã lấy đi đồ của nó, nên tuyệt đối không cho phép.

Quái thú cũng tấn công Đế Giang.

Thân hình quái thú to lớn, nhưng động tác cực kỳ linh hoạt.

Hai mắt quái thú, giống như hai chiếc đèn lồng khổng lồ.

Ai nhìn thấy cũng sẽ sợ đến tái mặt, sợ đến ngồi bệt trên đất, như bùn nhão.

Chỉ thấy quái thú chặn đường đi của Đế Giang, muốn cùng y mở ra một trận chiến sinh tử, chỉ để giữ lại Định Hải Thần Châm. … Đế Giang lúc này mới cẩn thận nhìn xem quái thú trông ra sao.

Quái thú không chỉ có hai mắt to như đèn lồng, lỗ mũi cũng dị thường lớn.

Lúc này quái thú vô cùng phẫn nộ, vì từ lỗ mũi không ngừng phun ra bong bóng khí nổi lên.

Lớp vảy trên người cũng lồi lõm không bằng phẳng, trên đó mọc đầy gai, gai giống như từng con dao găm nhỏ, cứng rắn vô cùng.

Chỉ cần Đế Giang không để ý, lơ là sơ suất, bị quái thú dùng đuôi quật trúng, sẽ mình đầy thương tích.

Đế Giang vừa rồi vì quá vội vàng rời đi, lúc này mệt đến thở hổn hển, nhưng nhìn quái thú trước mắt, cũng kinh hãi không nhỏ.

“Yêu quái phương nào, dám cản đường đi của ta…” Quái thú mặt không đổi sắc, nhưng không để ý đến câu hỏi của Đế Giang, chỉ tấn

công.

Chỉ thấy quái thú, hung hăng quật đuôi của mình.

Đế Giang mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nước bị khuấy động, một cây chùy sắt khổng lồ lao thẳng về phía Đế Giang.

Trên cây chùy sắt cũng phủ đầy lớp giáp sắc bén như dao.

Đế Giang thuận thế vào tư thế tấn công, chỉ thấy y vung Định Hải Thần Châm nặng nề đập vào cây chùy sắt.

Chỉ nghe một tiếng "choang", cự thú cũng lảo đảo một cái.

Đế Giang lại thuận thế tấn công quái thú, muốn chiếm thế chủ động, không thể để quái thú dắt mũi đi.

Lúc này Đế Giang tay cầm Định Hải Thần Châm.

Y lộn một vòng trong nước, sau đó lao về phía đầu quái thú mà đập.

Tuy quái thú linh hoạt, nhưng Đế Giang càng linh hoạt hơn, tay cầm vũ khí không gì phá nổi như vậy, quái thú không đỡ nổi.

Lực độ thật sự rất lớn, đập vào đầu quái thú cũng khiến quái thú choáng váng.

Nhưng chuyện khiến Đế Giang không ngờ còn ở phía sau… Lúc này Đế Giang cảm thấy con quái thú này cũng không chịu nổi một đòn.

Chẳng mấy chốc nó đã bị đánh cho tan tác, hoàn toàn không còn khả năng phản kháng, nhưng Đế Giang đã đánh giá cao đòn tấn công của mình, đúng là không thể một kích đánh gãy Định Hải Thần Châm được.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, trước mặt Đế Giang bỗng nhiên lóe lên kim quang chói lòa, khiến y không thể mở mắt.

Chuyện gì thế này?

Đế Giang thật sự không ngờ tới tình huống này, nếu biết trước, y tuyệt đối sẽ không bỏ mặc Long Vương, không nghe lời khuyên của lão.

Nhưng lúc này hối hận cũng đã muộn, chỉ có thể đối mặt.

Thứ hiện ra trước mắt Đế Giang là một con cự thú siêu cấp khổng lồ, lớn hơn con quái thú trước đó đến mấy chục lần.

"Trời đất quỷ thần ơi, thứ gì đây?

Xem ta thu phục ngươi đây!" Lúc này Đế Giang cũng đã bình tĩnh lại, cảm thấy bất kể là quái thú gì y cũng có thể đối phó được, chỉ vì trong tay đang cầm Định Hải Thần Châm, một bảo bối thuộc hàng quý hiếm nhất thế gian.

Vì vậy, đối mặt với quái thú, y cũng không hề sợ hãi, nhưng trong lòng vẫn có chút bất an, bởi vì y không biết thực lực của con cự thú này.

Chỉ thấy cự thú gầm lên một tiếng, luồng khí phun ra từ miệng nó giống như một đám mây hình nấm khổng lồ, trong nháy mắt gào thét lao về phía Đế Giang, chấn y văng ra xa.

Nhưng tay Đế Giang vẫn nắm chặt Định Hải Thần Châm.

Thân thể y va vào một rạn san hô ở phía xa, cơn đau nhói tức thì khiến sắc mặt Đế Giang trở nên méo mó.

"Quái vật khá lắm, dám đánh lén ta, tấn công mà không báo trước một tiếng để ta có sự chuẩn bị." Tuy Đế Giang nói vậy, nhưng cũng chỉ là để tự trấn an bản thân, bởi vì y cũng sợ hãi.

Đối mặt với một vật khổng lồ như vậy, đổi lại là ai cũng sẽ sợ.

Đế Giang nhìn con quái thú từ xa mới thấy rõ, nó trông cực kỳ xấu

xí và đáng sợ.

So với nó, con cự thú nhỏ lúc trước trông còn đáng yêu chán.

Đầu của quái thú cực kỳ lớn, miệng cũng to không kém, nhưng đôi mắt lại nhỏ một cách không tương xứng.

Dù vậy, đôi mắt ấy lại bắn ra những tia sáng lấp lánh, giống như hai luồng kim quang dưới đáy biển sâu.

Chương 421

Bề mặt thân thể nó lồi lõm, đầy những lỗ hổng như đá núi lửa, khiến Đế Giang cảm thấy buồn nôn vì vẻ ngoài xấu xí vô cùng.

Trên da của quái thú thỉnh thoảng lại chảy ra một ít chất lỏng, những chất lỏng này vừa hòa vào nước đã lập tức biến thành bọt khí.

Nhìn kỹ hơn, xung quanh con quái thú không có bất kỳ con cá con tôm nào bơi lội, bởi vì tất cả đều đã lật bụng trắng phớ, bị chất độc của quái thú làm choáng váng.

Phải làm sao đây?

Không thể chần chừ thêm nữa.

Tuy quái thú vô cùng to lớn, nhưng Đế Giang nhất định phải đánh bại nó, nếu không chính y cũng sẽ bị chất độc làm choáng.

Kỳ lạ là, con quái thú chỉ tấn công Đế Giang một lần, rồi nhìn y với vẻ hoàn toàn khinh thường.

"Grào...!" Âm thanh đinh tai nhức óc, không ngờ con quái thú này lại biết nói, làm Đế Giang giật mình.

Y cũng thầm nghĩ, thân thể nhỏ bé của mình, e là không đủ nhét kẽ răng nó.

"Không ổn rồi!" Chỉ thấy quái thú tung người một cái, lao thẳng về phía Long Cung.

Điều này thật sự làm Đế Giang hoảng sợ, y biết mình đã gây ra họa lớn.

Nếu quái thú xông vào Long Cung, nó sẽ quét sạch cả Long tộc, ăn thịt tất cả bọn họ.

Đế Giang biết mình đã gây họa rồi.

Nhìn vật khổng lồ lao thẳng đến Long Cung, trong lòng Đế Giang đột nhiên có chút rối rắm, không biết có nên tiếp tục nhúng tay vào chuyện này hay không.

Nếu không quản, bây giờ y chỉ cần cầm Định Hải Thần Châm rời đi là có thể toàn thân rút lui, không cần hao phí một chút thể lực nào.

Nhưng nội tâm y lại đấu tranh vô cùng, bởi vì con quái thú này là do y gây ra.

Nếu cứ thế bỏ đi, gây nên sự diệt vong của cả một chủng tộc, y sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Đế Giang nhìn con cự thú, rồi lại nhìn Định Hải Thần Châm trong tay, ngây người đứng đó, chưa thể đưa ra quyết định.

Nhìn con quái thú vụng về bơi về phía Long Cung, Đế Giang lại cảm thấy nó cũng không có gì đáng sợ, chẳng qua chỉ là một con sủng vật to xác mà thôi.

Y đã từng thấy thứ gì mà chưa thấy, có gì đáng ngại đâu?

Y dám đối mặt, dám nghênh chiến, chỉ vì cảm giác chính nghĩa trong lòng không cho phép y rời đi.

"Sủng vật, dám ở trước mặt ta mà làm càn như vậy, xem ta dạy dỗ ngươi thế nào đây!" Lúc này Long Vương đang ngồi bệt dưới đất, đau đớn khổ sở.

Nhưng rồi lão thấy một bóng đen khổng lồ đang lao tới.

Long Vương lúc này đã không còn tha thiết gì với cuộc sống, bởi vì lão biết, không cần phải giãy giụa thêm nữa.

"Trời muốn diệt tộc ta sao!" Long Vương gào lên một tiếng, tiếng hét khàn cả giọng, đau đớn đến xé lòng.

Tộc nhân Long tộc cũng kinh hãi tột độ, bởi vì cảnh tượng này thật sự quá khủng khiếp, họ cũng không có sức phản kháng.

Long Vương nhìn thấy tộc nhân của mình ai nấy đều mặt mày ủ rũ, than ngắn thở dài.

Chẳng lẽ cứ ngồi chờ chết như vậy sao?

Chẳng lẽ cứ ngồi yên đợi bị làm thịt ư?

Long Vương suy nghĩ một lát rồi cảm thấy không thể ngồi chờ chết được, phải vùng vẫy lần cuối cùng, tuyệt đối không để con cự thú tiếp tục quấy nhiễu Long tộc.

Dù có phải chiến tử thì đã sao, cũng là vì tộc nhân của mình, cũng phải ra dáng một vị thống soái, tuyệt đối không thể sợ hãi rụt rè như tộc nhân.

Không thể để mặc cho quái thú ức hiếp, tàn hại.

Lúc này, trên mặt Long Vương hiện lên vẻ chính khí lẫm liệt, lão quyết định sẽ chủ động xuất kích nghênh chiến cự thú.

Mặc dù cự thú thân thể to lớn, lão không phải là đối thủ, nhưng có hề gì, chỉ cần dám xuất kích, chỉ cần dám cùng quái thú liều một phen, thì cho dù chết cũng sẽ lưu danh thiên cổ.

Sẽ không để những tộc nhân may mắn sống sót phải chê trách.

Vì vậy lão cảm thấy, vì Long tộc, vì tất cả tộc nhân, mình phải nghênh chiến, không thể ngồi chờ chết như vậy.

Chỉ thấy Long Vương gầm lên một tiếng rồi tung người nhảy lên.

Trong nước, Long Vương lộn một vòng 360 độ, trong nháy mắt biến thân thành một con cự long.

Nhưng tuổi tác của Long Vương đã cao, thể lực có phần không đủ, không phải là đối thủ của quái thú.

Long Vương bơi nhanh trong nước, liên tục gầm thét lượn lờ quanh thân cự thú.

Nhưng sức tấn công của Long Vương quả thực có chút yếu, hoàn toàn không có tác dụng gì với quái thú.

Chất độc mà quái thú tỏa ra cũng khiến Long Vương có chút không chống đỡ nổi.

Chỉ thấy Long Vương xoay lượn trái phải, trên dưới, rồi trong nháy mắt tạo ra một quả cầu nước khổng lồ.

Long Vương dùng toàn bộ sức lực đánh quả cầu nước về phía quái thú.

Quả cầu nước đập vào người cự thú, nhưng không gây ra bất kỳ tổn thương nào, cự thú thậm chí còn không hề động đậy.

Trong khi đó, Long Vương đã mệt đến thở hổn hển, không còn sức phản kháng.

Lão cảm thấy lòng nguội lạnh, không còn cách nào khác, tộc nhân của lão đành phải chịu kiếp nạn này.

Long Vương lộ vẻ bất lực.

"Long Vương, đừng tiếp tục chống cự nữa, hãy để ta ăn một bữa no nê đi, Long tộc các ngươi đáng phải chịu kiếp nạn này." Vừa nói, quái thú vừa lao về phía đám đông, hoàn toàn không để ý đến Long Vương.

Nhưng lúc này, Long Vương lại khàn giọng gầm lên: "Súc sinh, ta liều mạng cũng phải ngăn cản ngươi!" Nhưng quái thú chỉ hung hăng vung đuôi, quật Long Vương văng ra xa.

Chỉ nghe thấy tiếng "A" đau đớn của Long Vương.

Tiếng hét đinh tai nhức óc, khiến Đế Giang nghe mà thấy xé lòng,

khiến y cảm thấy vô cùng phiền muộn khó chịu, bởi vì y biết tất cả đều là lỗi của mình.

Nếu không ra tay, không ngăn cản, thì thảm cảnh còn tồi tệ hơn đang chờ phía sau.

Vì vậy, lúc này Đế Giang không còn quan tâm nhiều nữa, cũng không màng nguy hiểm, y phải đích thân ra tay nghênh chiến.

Dù sao đây cũng là trách nhiệm của y, và y cũng là người có lương tâm.

Chương 422

“Tên ngu ngốc kia, chạy đi đâu?

Chưa cùng ta giao chiến mà đã chuẩn bị đi ăn no sao?

Sợ ta rồi à, không dám nghênh chiến với ta à, tên ngu ngốc kia mau dừng lại cho ta, cùng ta so tài một phen thế nào?” Con cự thú lúc này bị chọc giận, bởi vì từ trước đến nay chưa có ai dám nói chuyện với nó như vậy, dám khinh thường nó như vậy.

Phải biết rằng nó vô cùng lợi hại, bất kỳ ai, bất kỳ tộc quần nào nhìn thấy cũng phải kinh sợ.

Vì vậy, cự thú dừng bước, nhanh chóng xoay người lại, nhìn Đế Giang, nhìn con người nhỏ bé yếu ớt trước mắt, hoàn toàn không thèm để vào mắt.

Mặc dù trong tay y cầm Định Hải Thần Châm thì đã sao, nó cũng hoàn toàn không coi ra gì.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng cười ha hả, âm thanh đinh tai nhức óc, chấn động đến nỗi những tảng đá xung quanh cũng rung chuyển, nước dưới tác động của âm thanh cũng không ngừng sủi bọt.

“Ha ha ha ha, đồ không biết điều, một con sâu nhỏ mà cũng dám khiêu khích ta, ngươi biết không, ngươi chỉ là một con kiến hôi thôi!” Chỉ thấy Đế Giang không nói nhiều lời vô ích, giơ Định Hải Thần Châm trong tay lên, lao về phía con cự thú khổng lồ mà tấn công.

Chỉ nghe thấy tiếng Định Hải Thần Châm vang lên loảng xoảng.

Tốc độ của Đế Giang cũng vô cùng nhanh, vừa tấn công bên này lại tấn công bên kia, nhưng con cự thú không hề có phản ứng gì, nó thật sự rất mạnh.

Nhưng Đế Giang tuyệt đối không thể từ bỏ, cũng tuyệt đối không thể nản lòng.

Y lại tung ra vô số đòn tấn công, và rồi y đã phát hiện ra điểm yếu của cự thú.

Chính là phần dưới nách của nó, đó là nơi mềm nhất, cũng là nơi cần phải tấn công.

Vì vậy, Đế Giang tìm được thời cơ thích hợp, tấn công vào điểm yếu của cự thú.

Trong nháy mắt, cự thú mềm nhũn ra như một đống bùn nát.

Cuối cùng cũng đánh bại được cự thú, Đế Giang cũng đã phải tốn sức chín trâu hai hổ.

Y lại phong ấn cự thú vào bên trong Định Hải Thần Châm.

Lúc này, Đế Giang cảm thấy mặc dù đã hoàn thành một nhiệm vụ gian nan như vậy, nhưng trong lòng cũng vô cùng áy náy.

Đế Giang đỡ Long Vương ngồi xuống nghỉ ngơi, nhìn bộ dạng suy yếu của lão, trong lòng y thực sự chua xót.

"Long Vương, tại hạ thất lễ rồi, xin hãy tha thứ cho ta, ta không phải không có trách nhiệm với tộc nhân của ngài, chỉ là quá nóng lòng muốn có được Định Hải Thần Châm." "Đế Giang, ta không phải có ẩn tình gì, nhưng thực sự lo lắng.

Mặc dù những chuyện này có liên quan đến Long tộc chúng ta, nhưng cũng là sự thật hiển nhiên, ngươi cũng đã thấy rồi, vì vậy ta hy vọng ngươi kế thừa truyền thừa này, đừng từ chối nữa.

Nếu ngươi còn từ chối, tai nạn lớn hơn sẽ giáng xuống Long tộc ta, chẳng lẽ ngươi muốn thấy sinh linh đồ thán, thấy Long tộc ta vì ngươi mà bị diệt vong sao?

Ngươi cũng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Phải biết rằng, đường đường là một đại anh hùng, nếu làm ra chuyện như vậy, cũng không phải là hành vi của quân tử, đúng không?

Định Hải Thần Châm, ta đã hứa tặng cho ngươi, nhưng chỉ cần ngươi đồng ý kế thừa truyền thừa, hãy suy nghĩ kỹ lại đi." Lúc này tâm trạng của Đế Giang đã bình tĩnh lại một chút, nhưng cũng lo lắng không yên, cảm thấy thật hú vía.

Bởi vì nếu y mặc kệ con cự thú, thì Long tộc thật sự sẽ bị diệt vong trong nháy mắt như lời Long Vương nói, và y sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Vì vậy, lúc này Đế Giang thực sự có chút cảm giác áy náy, nhưng y thật sự không muốn kế thừa truyền thừa, cũng không phải không muốn, mà là không dám.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, lời của Long Vương nói không sai, đường đường là một anh hùng chính khí lẫm liệt, sao có thể thấy chết không cứu?

"Long Vương...

Đế Giang ở đây xin tạ tội với ngài, quả thực là ta đã suy nghĩ quá nhiều, cũng có chút cố chấp, nhưng ta thật sự có chút do dự, có chút băn khoăn.

Những băn khoăn của ta, ngài có lẽ không thể hiểu được, vì vậy cũng xin Long Vương lượng thứ." Lúc này thân thể Long Vương vô cùng suy yếu, cuộc đối thoại với Đế Giang cũng khiến lão tâm mệt sức kiệt.

Chỉ thấy Long Vương đột nhiên hành đại lễ với Đế Giang, khiến Đế Giang kinh hãi, bởi vì Long Vương hành đại lễ với y là điều tuyệt đối không thể, dù sao y cũng rất tôn kính Long Vương.

“Thôi được rồi, ta và truyền thừa này cũng có duyên phận, vậy thì được rồi, ta sẽ kế thừa truyền thừa.” Đế Giang bất đắc dĩ đồng ý.

Long Vương thấy y kế thừa truyền thừa cũng vui mừng khôn xiết.

Đế Giang cũng mãn nguyện cầm lấy bảo bối Định Hải Thần Châm rời khỏi Long Cung.

Nhưng tất cả những chuyện này đều bị Tôn Ngộ Không biết được, lúc này Tôn Ngộ Không đang nổi giận đùng đùng.

“Đế Giang, ngươi dám chống lại ta, ta nhất định phải cùng ngươi so tài một phen, Định Hải Thần Châm, trên đời này chỉ có thể có một, và chỉ có thể là của Tôn Ngộ Không ta sở hữu.” Đế Giang cũng không ngờ Tôn Ngộ Không sẽ tìm đến quyết đấu, vì vậy y cũng đành phải cứng rắn nghênh chiến.

Dù sao Tôn Ngộ Không là nhân vật tầm cỡ nào, là một vai cực kỳ lợi hại.

Mặc dù y cũng dựa vào bảo vật trong tay, trăm trận không thua, nhưng cũng có thực lực nhất định.

Tôn Ngộ Không đứng trước mặt Đế Giang, cẩn thận quan sát nhân vật này, trông cũng không có bản lĩnh gì, cũng chỉ tầm thường thôi, nhưng trong tay lại có bảo vật lợi hại giống như mình, trong lòng hắn không thể chấp nhận được.

Nhưng Tôn Ngộ Không sẽ không khinh địch, bởi vì hắn cảm thấy Đế Giang có thủ đoạn, nếu không có thủ đoạn thì làm sao có được bảo vật hiếm có trên đời như vậy.

“Đế Giang, bảo bối này là độc nhất vô nhị trên thế gian, ngươi biết mình có xứng với nó không?

Ngươi biết Tôn Ngộ Không ta là độc nhất vô nhị, chiến thắng không gì cản nổi, ta cầm bảo bối này thực sự không có gì phải bàn

cãi, nhưng ngươi... ta lại cảm thấy có chút không ổn.

Vì vậy, ta khuyên ngươi biết khó mà lui, giao bảo bối cho ta, ta sẽ tha cho ngươi rời đi.

Nếu không, hai chúng ta sẽ triển khai một trận sinh tử, phân thắng bại, không phân sống chết, tuyệt đối không dừng lại." Lúc này Đế Giang bị Tôn Ngộ Không sỉ nhục, vô cùng tức giận.

Đế Giang lúc này lửa giận ngút trời, bởi vì y tuyệt đối sẽ không nhận thua trước mặt Tôn Ngộ Không, y cũng biết thực lực của Tôn Ngộ Không, nhưng vậy thì có sao đâu, đều không sao cả.

Chỉ vì y có một trái tim dũng cảm, dám đối mặt với mọi chuyện.

Tôn Ngộ Không cũng là người chính khí lẫm liệt, là đại diện của chính phái, vì vậy cũng sẽ không giở thủ đoạn với y.

"Tôn Ngộ Không...

Lời nói của ngươi có phần quá cao ngạo, quá tự đại rồi.

Phải biết rằng, bảo bối trên thế gian không nhất định là ai xứng đáng sở hữu thì người đó sẽ sở hữu.

Ta biết ngươi là nhân vật lẫy lừng, nhưng Đế Giang ta không hề sợ hãi, Định Hải Thần Châm này ta lấy chắc rồi." Lúc này Đế Giang trời không sợ, đất không sợ, bởi vì y đã từng thấy cự thú, đã từng giao thủ với cự thú, cũng đã phong ấn con cự thú đó vào trong Định Hải Thần Châm.

Tất cả những chuyện này y đều đã tự mình trải qua, còn sợ gì nữa.

Tôn Ngộ Không cũng sẽ không làm ra hành động bất ngờ nào với y, cùng lắm là một trận quyết đấu chính diện, cũng không sao cả.

Chương 423

Bất kể thắng thua ra sao, Đế Giang cũng cam tâm tình nguyện.

Nếu thua, y sẽ nguyện thua cuộc, nhưng nếu thắng thì sao?

Vì vậy, Đế Giang cảm thấy không nên dễ dàng từ bỏ như vậy, bởi vì y là người không bao giờ dễ dàng từ bỏ.

"Ha ha ha ha, thật không biết điều, vậy thì được rồi, nếu đã như vậy, ta sẽ không nương tay nữa." Lúc này, trên mặt Tôn Ngộ Không hiện lên vẻ vô cùng nghiêm túc, bộ dạng đó cũng thật đáng sợ.

Nhưng bất kể Tôn Ngộ Không nhìn y thế nào, coi thường y ra sao, Đế Giang đều không quan tâm, đều không sao cả.

Bởi vì Đế Giang biết, Định Hải Thần Châm y thế nào cũng phải có được, vì vậy bất kể Tôn Ngộ Không nói gì, những lời châm chọc đó y đều không để trong lòng.

Bởi vì y thực sự thích bảo bối này, mà bảo bối này cũng không phải của riêng Tôn Ngộ Không, vì vậy một khi đã lấy được, thì nó nên thuộc về y.

Y và Định Hải Thần Châm có duyên phận như vậy, vì vậy bất kể Tôn Ngộ Không ngăn cản hay bất kỳ ai ngăn cản, y đều không sợ, đều chuẩn bị nghênh chiến.

"Tôn Ngộ Không...

Tốt cho một Tôn Ngộ Không, ta kính trọng ngươi là nhân vật lẫy lừng, là đại nhân vật trảm yêu trừ ma, nhưng không ngờ ngươi lại kiêu căng ngạo mạn như vậy, không cho ta chút đường lui nào.

Vì vậy, ta cũng sẽ không nể mặt ngươi, bất kể ngươi làm gì, ta cũng sẽ phấn lực nghênh kích.

Ta đứng trước mặt ngươi tuy nhỏ bé, nhưng ta nói cho ngươi biết, ta có dũng khí, ta cũng dám cùng ngươi ứng chiến." Lúc này Đế Giang bị Tôn Ngộ Không chọc tức đến điên người, Tôn Ngộ Không hoàn toàn không coi y ra gì, hoàn toàn xem thường y, vì vậy lòng tự tôn của Đế Giang bị giẫm đạp không thương tiếc.

Nhưng y cũng chẳng thèm để tâm.

Y hoàn toàn không quan tâm đến bất kỳ lời lẽ khiêu khích nào của Tôn Ngộ Không.

Bất kể Tôn Ngộ Không làm gì, được thôi, y đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh tiếp thử thách của Tôn Ngộ Không, không sao cả, chỉ vì muốn tranh một hơi.

"Ha ha ha ha, nếu ngươi không biết điều, không nghe lời khuyên của ta, vậy thì ngươi cũng biết bản lĩnh của ta rồi đó.

Nếu ngươi muốn cùng ta so tài một phen, ta cũng không bắt nạt kẻ yếu, ta cũng sẽ đối xử công bằng.

Nếu, nếu ngươi dám ứng chiến với ta..." Đế Giang cũng bình tĩnh như thường, thấy những lời của Tôn Ngộ Không cũng có thể chấp nhận được, vậy thì thách đấu cứ đến đi, Đế Giang cũng không sợ.

Nếu đã đến nước này, sợ cũng vô ích, cũng không thay đổi được sự thật.

"Tôn Ngộ Không, nếu ngươi nhất định phải có được Định Hải Thần Châm, vậy thì được rồi, ta đưa ra một giao ước, một cuộc cá cược, ngươi có dám ứng chiến không?

Nếu dám, thì ai thua, sẽ phải đến dưới Đại Lôi Âm Tự, tiềm tâm đả tọa ba nghìn năm.

Cuộc cá cược này, ngươi có dám ứng chiến không?" Tôn Ngộ Không lúc này ngửa mặt lên trời cười dài, bởi vì hắn căn bản không

coi Đế Giang ra gì, căn bản không xem Đế Giang là cái thá gì.

Đối thủ như vậy, hoàn toàn không đáng để hắn bận tâm, chẳng lẽ hắn lại sợ sao?

Tôn Ngộ Không lúc này dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Đế Giang.

"Đế Giang, là ngươi nói đó nhé.

Nếu đã cá cược, vậy ta ứng chiến.

Ta không bắt nạt ngươi, là ngươi cam tâm tình nguyện nói ra.

Nếu ai thua, sẽ phải đến dưới Đại Lôi Âm Tự, tiềm tâm đả tọa ba nghìn năm.

Nếu ta thua, ta sẽ làm." Tôn Ngộ Không lúc này một bộ dạng vô cùng tự tin, sau đó lại dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Đế Giang.

Đế Giang lúc này cũng bình tĩnh như thường, đối mặt với ánh mắt của Tôn Ngộ Không không hề có chút do dự mà vô cùng tự tin.

Nhìn bộ dạng tự tin của Đế Giang, Tôn Ngộ Không cũng cảm thấy buồn cười, cảm thấy nhân vật này lại dám khiêu khích mình, dám thách đấu với mình.

Phải biết rằng Định Hải Thần Châm không dễ khống chế, không phải ai cũng có thể khống chế được, điều này Tôn Ngộ Không hiểu rất rõ.

"Đế Giang, ta nói lại với ngươi một lần nữa, xác nhận lại với ngươi, ngươi suy nghĩ kỹ rồi chứ?

Nếu thua thì đừng trách ta bắt nạt ngươi, biết chưa?

Định Hải Thần Châm không phải rất dễ khống chế đâu, ngươi vừa mới có được nó, độ ăn ý chưa cao, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, đừng trách ta bắt nạt ngươi." Tôn Ngộ Không lải nhải một hồi, nói những lời lẳng nhẳng khiến Đế Giang không muốn nghe.

Lúc này tai Đế Giang đã mọc kén, muốn đánh thì đánh một cách sảng khoái đi, nói nhiều lời vô ích làm gì?

"Được rồi Tôn Ngộ Không, đừng nói nhảm nữa, ta đã chuẩn bị sẵn sàng, tâm lý chuẩn bị xong rồi, thân thể cũng chuẩn bị xong rồi.

Ta và Định Hải Thần Châm có duyên phận, có ăn ý, xin hãy yên tâm, đừng lo lắng, chỉ cần chuẩn bị nghênh chiến là được." Chỉ thấy mắt Tôn Ngộ Không lóe lên, nhanh chóng vung Kim Cô Bổng đánh về phía Đế Giang.

Đế Giang hai tay cầm chặt Kim Cô Bổng (Định Hải Thần Châm), sau đó đỡ lấy Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không.

Trong khoảnh khắc, tia lửa bắn ra tứ phía, chân Đế Giang trượt trên mặt đất lùi về phía sau một quãng rất xa, vệt đất bùn trên mặt đất cũng lún sâu xuống...

Tôn Ngộ Không này lại không nói một lời mà đột ngột tấn công cũng khiến Đế Giang tức giận vô cùng.

Một nhân vật lẫy lừng như vậy lại đột nhiên ra tay, cũng khiến Đế Giang không kịp phản ứng.

"Tốt cho một Tôn Ngộ Không, lại chưa bắt đầu đã đột nhiên tấn công ta, ngươi thừa cơ lúc người khác gặp nguy, ngươi bắt nạt ta yếu thế, nhưng ngươi sai rồi!" Lúc này Tôn Ngộ Không lại cười khì khì, khuôn mặt khỉ đó thật xấu, mặt đầy lông cũng khiến Đế Giang nhìn mà thấy buồn nôn.

"Tiểu tử kia, đừng nói những lời như vậy, phải biết rằng Tôn Ngộ Không ta là người trảm yêu trừ ma, là đại diện của chính nghĩa.

Lời nói của ngươi cũng không thể chọc giận ta, ta chỉ là, công kỳ bất bị, chỉ là chiến thuật thôi.

Vì vậy, lúc này ngươi muốn đầu hàng, vậy thì nắm chặt thời gian,

ta sẽ cho ngươi một con đường sống.

Nếu không đầu hàng, vậy thì đừng lải nhải nữa, cùng ta đại chiến ba trăm hiệp.

Ha ha, hoặc có lẽ đại chiến vài hiệp ngươi sẽ không chống đỡ nổi." Chỉ thấy Đế Giang xoay người một cái, sau đó tấn công vào hông của Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không cũng nhẹ nhàng né tránh.

Bởi vì chút bản lĩnh nhỏ này, Tôn Ngộ Không hoàn toàn không để vào mắt, không để trong lòng.

Nhìn người trước mắt đang so tài với mình, Tôn Ngộ Không cảm thấy buồn cười, cảm thấy người này thật sự gan lớn, cũng có chút bản lĩnh, vì vậy cũng có chút kính trọng Đế Giang.

Nhưng Tôn Ngộ Không vô cùng tự đại, tất cả mọi người hắn đều không coi ra gì.

Chính vì có dũng khí như vậy, mới khiến hắn trời không sợ đất không sợ, mới khiến hắn trảm yêu trừ ma.

Ngay cả thần thú của thần tiên trên trời nếu phạm sai lầm, hắn cũng sẽ hàng yêu trừ ma, cũng sẽ trừng phạt, cũng sẽ nói những lời châm chọc đối với những thần tiên đó.

"Tôn Ngộ Không...

Chương 424

Đừng nói những lời châm chọc đó nữa, ta trời không sợ đất không sợ, tuy ngươi là độc nhất vô nhị, nhưng ta cũng là cử thế vô song.

Vì vậy, ta chỉ cần so tài, đừng lải nhải lằng nhằng nữa, ta biết bản lĩnh của ngươi thì sao, nhưng ta cũng phải cho ngươi thấy bản lĩnh của ta." Nhưng trong lòng Đế Giang hiểu rõ, mặc dù trong tay cầm Định Hải Thần Châm, nhưng trong Định Hải Thần Châm lại có một luồng oán khí đang tác quái.

Y có thể cảm nhận sâu sắc được điều đó, không khống chế được Định Hải Thần Châm.

Nhưng vậy thì đã sao nào, y cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước, chỉ vì Tôn Ngộ Không quá mạnh mẽ, Tôn Ngộ Không quá kiêu ngạo tự đại.

Oán khí của quái thú trong Định Hải Thần Châm không ngừng tích tụ, oán khí cũng xung kích Định Hải Thần Châm, trong tay Đế Giang không ngừng run rẩy, tất cả những điều này Tôn Ngộ Không đều nhìn thấy.

Bởi vì lời của Tôn Ngộ Không không sai, Đế Giang lúc đầu căn bản không thể khống chế được Định Hải Thần Châm, cũng không thể hiểu được sự kỳ diệu của nó, chỉ có hắn mới hiểu rõ.

"Đế Giang, ta thích tính cách của ngươi, chỉ vì giống ta.

Nhưng ta thấy, bây giờ ngươi không khống chế được Định Hải Thần Châm, Định Hải Thần Châm trong tay ngươi cũng không thể khống chế được, sao còn cứng miệng như vậy?

Ta cũng kính trọng ngươi là một nhân tài, một anh hùng, vì vậy

mới khuyên giải như vậy, nhưng ngươi hết lần này đến lần khác không nghe lời khuyên của ta, vậy thì đừng trách ta dưới gậy vô tình." Đế Giang lúc này lại giơ Định Hải Thần Châm trong tay lên, gào thét, đập về phía đầu của Tôn Ngộ Không.

"Câm miệng, con khỉ thối!

Đừng dùng lời nói khoe khoang nhất thời, lợi hại thì sao?

Có bản lĩnh thì sao?

Muốn ta giống ngươi, đó là điều tuyệt đối không thể.

Ta là ta, ta cử thế vô song!" Lúc này Tôn Ngộ Không thật sự bị chọc giận, bởi vì Đế Giang gọi hắn là "bát hầu", câu nói này tuyệt đối đã kích thích Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không mặc dù là khỉ, nhưng hắn là con khỉ đội trời đạp đất, là con khỉ hô phong hoán vũ, vì vậy con khỉ này có thể khiến yêu ma quỷ quái kinh sợ.

Ngay cả Thái Thượng Lão Quân, ngay cả Ngọc Hoàng Đại Đế, đều phải kính nể ba phần.

Nhưng Đế Giang trước mắt lại không hề coi hắn ra gì, đối với những lời hắn nói hoàn toàn không lĩnh tình.

Vậy thì được thôi, cũng không cần phải đồng tình với Đế Giang nữa.

"Đồ không biết điều, phải biết rằng Ngọc Hoàng Đại Đế đều phải kính ta ba phần, ngươi lại nói năng ngông cuồng như vậy.

Được thôi, vậy thì đừng trách ta bắt nạt ngươi, đừng trách ta bắt nạt kẻ yếu, ta cũng chỉ có thể nói, xin lỗi." Chỉ thấy Tôn Ngộ Không né được một đòn của Đế Giang, sau đó lại vung Như Ý Kim Cô Bổng, thuận thế đánh vào hông của Đế Giang.

Lúc này Đế Giang nhảy lên không trung, nhảy rất cao né được một đòn tấn công của Tôn Ngộ Không.

Nhưng y biết lực đạo đó thật sự lớn, tiếng gió rít bên tai, cũng biết Tôn Ngộ Không đã dùng toàn lực, hoàn toàn không có ý định nương tay.

Nhưng nương tay hay không nương tay đều không sao cả, dù sao đã quyết định quyết đấu với Tôn Ngộ Không, đã suy nghĩ kỹ hậu quả, vì vậy bất kể xảy ra chuyện gì, ai thắng ai thua, y đã quyết định rồi.

Nhưng đúng lúc này, Tôn Ngộ Không tốc độ cực nhanh, lại từ mặt đất trong nháy mắt lao lên không trung, nhắm vào lưng Đế Giang mà đánh một gậy.

Nhưng một gậy này lại chỉ dùng một thành công lực.

Nếu dùng đến ba thành công lực, thì Đế Giang sẽ không chống đỡ nổi.

Vì vậy, Tôn Ngộ Không cũng có cân nhắc đến năng lực của Đế Giang.

Chỉ thấy Đế Giang bị đánh văng ra rất xa, ngã xuống đất, miệng không ngừng ho khan.

Nhưng Đế Giang hoàn toàn không có ý định đầu hàng, hoàn toàn không có ý định nhận thua, bởi vì đây mới chỉ là bắt đầu, chỉ là khởi động thôi, ai thắng ai thua chưa có kết quả, sao có thể dễ dàng từ bỏ?

Tôn Ngộ Không lúc này chiếm thế thượng phong, càng thêm dương dương đắc ý, cũng vô cùng khinh bỉ nhìn Đế Giang, bởi vì hắn đã nói rồi, nhưng Đế Giang quả thực không biết điều.

Đế Giang nắm chặt Định Hải Thần Châm trong tay, tập trung toàn bộ sức mạnh vào tay.

Định Hải Thần Châm dường như bị sức mạnh đột ngột thiêu đốt, rung động dữ dội.

Đế Giang lập tức ném Định Hải Thần Châm về phía Tôn Ngộ Không.

Nhìn thấy Định Hải Thần Châm mang theo sức mạnh cường đại lao tới, Tôn Ngộ Không lập tức đặt Định Hải Thần Châm của mình chắn ngang trước người.

Sự thật chứng minh, Định Hải Thần Châm được sức mạnh của Đế Giang thẩm thấu quả thực đã phát huy uy lực không thể lường được.

Tôn Ngộ Không mặc dù chống lại luồng sức mạnh cường đại đó, không để nó tiếp cận, nhưng cũng bị luồng sức mạnh đó ép lùi lại mấy bước.

Nhìn Tôn Ngộ Không có chút chật vật, Đế Giang nhếch mép cười, đưa tay về phía Định Hải Thần Châm.

Định Hải Thần Châm dường như hiểu được động tác của Đế Giang, đột ngột rút lực, bay về phía tay của Đế Giang.

"Hù..." Tôn Ngộ Không thở ra một hơi nặng nề, tay cầm Định Hải Thần Châm càng dùng sức hơn.

Hắn không thể tin được, Đế Giang vừa nãy còn không thể điều khiển được Định Hải Thần Châm, đột nhiên lại có thể dễ dàng khống chế nó như vậy, khiến nó phát huy tác dụng lớn đến thế.

Đột nhiên, Tôn Ngộ Không cảm thấy một luồng gió mạnh mẽ lao tới, đột ngột ngẩng đầu lên, chỉ thấy Định Hải Thần Châm đã một lần nữa lao về phía hắn.

Đế Giang không quan tâm đến tình hình hiện tại của đối phương, y muốn nhân lúc Tôn Ngộ Không đang chật vật mà giáng thêm một đòn,

ép hắn phải nhận thua, như vậy, mục đích của y mới có thể đạt được.

Bên này Tôn Ngộ Không đã không kịp phản ứng, bị lực xung kích của Định Hải Thần Châm đánh ngã xuống đất.

"Đáng ghét!" Tôn Ngộ Không nhìn Định Hải Thần Châm lơ lửng giữa không trung, lệ khí trong mắt càng thêm sâu nặng, gầm lên một tiếng, dựa vào Định Hải Thần Châm trong tay chống đỡ, đột ngột lộn một vòng, cả người lẫn gậy cùng lao về phía Đế Giang ở không xa.

Đế Giang vẫn đứng yên tại chỗ.

Khi Tôn Ngộ Không sắp tiếp cận Đế Giang, Định Hải Thần Châm đã nhanh hơn một bước, tấn công vào sau lưng Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không đột ngột xoay người, lại thấy Định Hải Thần Châm lao thẳng xuống, liền đặt Định Hải Thần Châm của mình chắn ngang trên đầu, từ dưới chống lại Định Hải Thần Châm của Đế Giang.

Nhưng Tôn Ngộ Không đã bị thương, Định Hải Thần Châm không phát huy được nhiều uy lực, vẫn luôn bị Định Hải Thần Châm của Đế Giang áp chế.

Tôn Ngộ Không có chút sắp không chống đỡ nổi, hai chân bị sức mạnh của Định Hải Thần Châm đè đến đứng cũng không vững.

Nhìn Đế Giang đứng bên cạnh với vẻ mặt lạnh lùng, hắn cắn răng, hét về phía Đế Giang: "Này!

Dừng tay!

Dừng tay!" Đế Giang nghe thấy tiếng của Tôn Ngộ Không, nhíu mày, nhưng không nhìn hắn.

Con khỉ này, quỷ kế nhiều như vậy, bây giờ kêu dừng, không biết lại muốn làm gì.

Thấy Đế Giang không có ý định để ý, Tôn Ngộ Không không khỏi có chút sốt ruột, hắn đâu có muốn đánh thật, chỉ là một cuộc so tài thôi, sắp có án mạng rồi!

"Ta bảo dừng lại, ngươi không nghe thấy sao?" "..." Tôn Ngộ Không đột nhiên cảm thấy tay mình nhẹ bẫng, trọng lực vốn đè nặng trên đầu cũng biến mất.

Chương 425

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, lập tức yên tâm, Định Hải Thần Châm đã biến mất khỏi đầu hắn.

"Vậy mới đúng chứ, hai chúng ta nói chuyện..." Lời còn chưa dứt, Tôn Ngộ Không đột nhiên trừng lớn mắt, chỉ thấy Định Hải Thần Châm vừa mới rút lực lại lao về phía hắn.

"Mẹ kiếp!" Tôn Ngộ Không lần này học được khôn rồi, hắn không còn đối đầu trực diện với Định Hải Thần Châm nữa, dù sao đánh không lại, nhưng chạy thì được chứ.

Thế là, Định Hải Thần Châm và Tôn Ngộ Không bắt đầu trò chơi đuổi bắt.

"Rốt cuộc có xong không?

Ta đã nói không đánh nữa rồi!" Tôn Ngộ Không vừa né tránh Định Hải Thần Châm, vừa hét về phía Đế Giang.

Đế Giang nheo mắt, cười khẽ một tiếng, nói với Tôn Ngộ Không: "Không vui sao?

Chẳng phải ngươi đề xuất yêu cầu sao?

Khi nào nhận thua, ta sẽ dừng lại." "Mẹ kiếp!" Tôn Ngộ Không hung hăng trừng mắt nhìn Đế Giang một cái.

Đùa à, bảo Tôn Ngộ Không nhận thua, tuyệt đối không thể!

Đế Giang dường như nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng Tôn Ngộ Không, nói: "Không nhận thua sao, vậy thì đánh tiếp, ta dù sao cũng có thời gian chơi với ngươi, dù sao người bị truy đuổi cũng không phải ta!" Câu nói này chính xác chọc vào chỗ đau của Tôn Ngộ Không, hắn khi nào phải chịu sự nhục nhã như vậy, bị một cây gậy đuổi chạy

khắp nơi, cứ thế này, uy danh Tề Thiên Đại Thánh sẽ không giữ được nữa.

Nhưng, hắn không thể đi Đại Lôi Âm Tự đả tọa, như vậy còn đau khổ hơn cả chết.

Thôi được, Tôn Ngộ Không cắn răng, đánh thì đánh, ai sợ ai!

Tôn Ngộ Không dừng bước chạy trốn, nắm chặt Định Hải Thần Châm trong tay, vung lên đánh về phía Định Hải Thần Châm của Đế Giang.

Đế Giang cũng phát lực, hai cây Định Hải Thần Châm đột nhiên quấn lấy nhau.

Hai cây Định Hải Thần Châm mặc dù giống nhau, nhưng người sử dụng lại khác nhau.

Đế Giang toàn thân tràn đầy sức mạnh, uy lực của Định Hải Thần Châm liền được thể hiện rõ rệt.

Tôn Ngộ Không vì bị thương, sức mạnh giảm đi đáng kể, nên Định Hải Thần Châm của hắn liền ở thế hạ phong.

Tôn Ngộ Không thấy sức mạnh của mình dần dần suy yếu, liền suy nghĩ trong đầu cách để chạy trốn.

Mắt đảo một vòng, lập tức khinh miệt liếc nhìn Đế Giang một cái, bảo ta tuân thủ giao ước, không có cửa đâu!

"Này, dừng tay!" Tôn Ngộ Không hét về phía Đế Giang.

"Sao, đánh không lại nên nhận thua rồi à?" Trên mặt Đế Giang đã hiện rõ vẻ không kiên nhẫn, con khỉ này, năm lần bảy lượt bảo dừng tay, nhưng lại không có ý định nhận thua, để xem thử lần này lại muốn làm gì.

"Chẳng phải ngươi muốn ta nhận thua sao, đơn giản thôi, ta nhận

rồi!” Trong mắt Đế Giang lóe lên một tia kinh ngạc, nhận thua?

Con khỉ này?

“He he, nhưng, trước tiên ngươi phải thu Định Hải Thần Châm của ngươi lại.” Tôn Ngộ Không khoanh tay trước ngực, trên mặt lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

“Làm gì?” Đế Giang không hiểu ý của Tôn Ngộ Không.

“Không thể bắt nạt một người tay không tấc sắt chứ?

Ta đã nhận thua rồi, ngươi sợ gì!

Mau thu lại đi, sau đó ta đi với ngươi.” Đế Giang suy tư nhìn Tôn Ngộ Không một cái, một lúc lâu sau, khi Tôn Ngộ Không sắp mở miệng nói lần nữa, Định Hải Thần Châm bay trở lại tay của Đế Giang, sau đó biến thành nhỏ như cây kim, được Đế Giang thu vào trong áo.

“Ừm, không tồi không tồi.” Đế Giang nhìn Tôn Ngộ Không một cái, nói với hắn: “Nếu đã nhận thua, vậy thì đi thôi.” “Đi, đương nhiên phải đi!

Ngươi đi trước dẫn đường đi!” Đế Giang không nói gì, chậm rãi đi trước mặt Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nhìn Đế Giang đi phía trước, trên mặt hiện lên một nụ cười kỳ quái.

Đế Giang đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, đột ngột xoay người, chỉ thấy một luồng kim quang từ trên trời giáng xuống, sau đó thân thể y liền bị trói buộc, không thể cử động.

“...” Trên mặt Đế Giang lộ ra vẻ ảo não, thật không nên sơ suất, tin lời của con khỉ này.

“Ha ha...” Trên mặt Tôn Ngộ Không đầy vẻ đắc ý, chậm rãi đi đến

trước mặt Đế Giang.

“Bảo ta nhận thua, ngươi nằm mơ giữa ban ngày đi!

Thấy chưa, ta đã chừa lại một chiêu đó.” Sắc mặt Đế Giang đã khôi phục lại bình thường, liếc nhìn Tôn Ngộ Không một cái, sau đó nhẹ nhàng thốt ra một câu.

“Có ích gì không, ngươi đã thua ta rồi.” “Mẹ kiếp!” Câu nói này quả thực đã chọc giận Tôn Ngộ Không, hắn từ trước đến nay chưa từng thua, chuyện mất mặt như vậy lại bị tiểu tử này nói ra!

Không, chuyện này chỉ cần hắn không thừa nhận, thì ai có thể biết được!

“Ta không thua, ta không thừa nhận, vừa rồi không tính!” Khóe miệng Đế Giang khẽ giật, Tề Thiên Đại Thánh, lại là một kẻ ăn vạ.

“Tề Thiên Đại Thánh lại cũng làm chuyện đánh lén người khác, hôm nay ta thật sự được mở rộng tầm mắt rồi.” Đế Giang nói một cách không mặn không nhạt, ý tứ châm biếm trong lời nói đầy đủ.

“Ặc, không phải không có cách sao.” Tôn Ngộ Không dường như có chút không được tự nhiên, quay đầu sang một bên.

“Được rồi được rồi, ta cũng không nói nhảm với ngươi nữa, cuộc so tài lần này đừng để trong lòng, dù sao cũng không tính, lần sau chúng ta lại so tài!” *Tiền đề là, ngươi có thể tìm được ta.* Tôn Ngộ Không thầm nghĩ trong lòng.

“Không thể, ta sẽ không thả ngươi đi.” Ánh mắt Đế Giang vẫn luôn nhìn chằm chằm Tôn Ngộ Không, dường như muốn nhìn xuyên thủng hắn.

“Ta không hiểu rồi, tại sao ngươi cứ bám lấy ta không tha?” Tôn Ngộ Không thật sự thắc mắc, nếu là vì giao ước đó, cũng quá nghiêm túc rồi, cùng lắm thì không tính là được mà!

Nghe câu hỏi của Tôn Ngộ Không, Đế Giang im lặng, sau đó cụp mắt xuống, rõ ràng là từ chối trả lời câu hỏi này.

Nhìn sắc mặt của Đế Giang, Tôn Ngộ Không bĩu môi.

"Thôi được, không hỏi nữa, ngươi cứ ở yên đó đi!" Đế Giang vừa định nói, Tôn Ngộ Không liền vung tay, sau đó Đế Giang liền ngất đi.

Tôn Ngộ Không lặng lẽ nhìn Đế Giang một cái, tự lẩm bẩm: "Thật là một người kỳ lạ." Sau đó, Tôn Ngộ Không liền cưỡi mây rời đi.

Khi Đế Giang tỉnh lại, trong lúc mơ màng phát hiện không còn bị trói buộc nữa, Đế Giang lắc lắc đầu, trong mắt lộ ra một tia cảnh giác.

Tôn Ngộ Không!

Đế Giang ngẩng mắt nhìn xung quanh.

Quả nhiên, ở đây làm gì có bóng dáng của con khỉ đó, nhất định là nhân lúc y ngất đi đã chạy mất rồi.

Trên mặt Đế Giang lộ ra vẻ lạnh lùng, chạy, không có cửa đâu!

Đế Giang vừa mới hồi phục, liền lập tức lên đường đi tìm Tôn Ngộ Không.

Chương 426

Nhưng, nhìn cảnh giới hư vô mờ mịt, trong mắt Đế Giang lóe lên một tia mê mang, con khỉ đó, sẽ chạy đi đâu chứ?

Nhớ lại câu hỏi mà Tôn Ngộ Không hỏi trước khi y ngất đi, Đế Giang khẽ thở dài một tiếng.

Trước khi tìm Tôn Ngộ Không, y đã từng gặp Như Lai.

Như Lai nói, Tôn Ngộ Không là một kẻ khó đối phó, tuyệt đối không thể bỏ mặc, nếu không, nhất định sẽ trở thành phiền phức lớn nhất của thiên giới.

Lúc đó y đối với lời của Như Lai có nhiều phần không tin, bây giờ, con khỉ này, quả thực thật sự đủ khiến người ta đau đầu.

Lúc đó đầu óc nóng lên, đồng ý yêu cầu của Như Lai, kìm hãm con khỉ này, bây giờ thật sự là tự tìm khổ.

Đế Giang khẽ thở ra một hơi, nếu đã đồng ý với Như Lai, vậy thì Tôn Ngộ Không, nhất định phải tìm được!

Đế Giang nhắm mắt lại, tiếng gió thoang thoảng hòa cùng tiếng chim hót hoa thơm lọt vào tai.

Trong đầu dần dần hiện ra đường nét của một nơi, Đế Giang lập tức mở mắt ra, trong mắt khôi phục lại vẻ trong sáng.

Chăm chú nhìn về phía xa, miệng dường như lẩm bẩm: "Hoa Quả Sơn!" Đế Giang đuổi theo Tôn Ngộ Không một mạch lên Hoa Quả Sơn.

Hoa Quả Sơn có thể nói là một nơi tuyệt đẹp.

Trên Hoa Quả Sơn, y nhìn thấy những cây đào màu hồng phấn

tầng tầng lớp lớp.

Mùa hoa đào đang nở rộ, nhìn khung cảnh này, y không khỏi cảm thấy mình đã đến đúng nơi.

Nhưng không thể không nói, con khỉ này quả thực biết hưởng thụ, một nơi địa linh nhân kiệt như vậy, thật sự bị nó chiếm mất rồi.

"Con khỉ thối." Y đuổi theo một mạch lên đây lại không thấy bóng dáng Tôn Ngộ Không đâu, con khỉ này rốt cuộc đã đi đâu rồi?

Y gần như đã lật tung cả ngọn núi, nhưng vẫn không thấy Tôn Ngộ Không trốn ở đâu.

Nhưng y lại cảm nhận được một chút khí tức không đúng, trên núi quá yên tĩnh, lại không có một con khỉ nào.

Chẳng phải trên núi của Tôn Ngộ Không toàn là khỉ, ồn ào náo nhiệt lắm sao?

Chẳng lẽ lời đồn bên ngoài đã lừa y?

"Sao lại không có ai?" Y lẩm bẩm một mình, sau đó đi về phía trước, nhìn thấy những cây đào trên núi trĩu quả.

Y cũng nhìn thấy những quả đào to lớn căng mọng dưới những cây đào đó, cảnh sắc đẹp như vậy tại sao không có con khỉ nào xuất hiện?

Y đứng đó chờ một lát liền đột nhiên hiểu ra, sợ rằng đây là trò của con khỉ thối Tôn Ngộ Không.

Một mình y đi lên đỉnh núi mới phát hiện Hoa Quả Sơn của Tôn Ngộ Không lại đẹp đến thế, đi lên đỉnh núi phát hiện những cây đào của Tôn Ngộ Không lại lớn đến vậy.

Những cây đào này mỗi cây đều kết những quả đào to lớn căng mọng, đồng thời còn xanh đến mức có thể bóp ra nước.

Tôn Ngộ Không lưu luyến chốn trần gian, chẳng lẽ là vì Hoa Quả Sơn này?

Nhưng y cũng không có thời gian để thưởng thức mỹ cảnh, bởi vì việc truy bắt Tôn Ngộ Không còn quan trọng hơn.

Thế là y lập tức không ngừng nghỉ bắt đầu truy đuổi.

Nhưng trên núi lại không một bóng người, chẳng lẽ y đã đi nhầm nơi?

Nhìn kỹ lại mới phát hiện trong núi lại đầy rẫy cơ quan.

Bất kể là nơi đỉnh núi vừa mới đi qua, những cơ quan này vừa có thể mê hoặc người, lại vừa làm tăng thêm vẻ đẹp cho Hoa Quả Sơn.

Rốt cuộc là vị đại năng nào đã bố trí những cơ quan này?

Y đi thẳng đến Thủy Liêm Động.

Trong Thủy Liêm Động, y phát hiện ra Thủy Liêm Động dường như có chút khác biệt so với những nơi khác.

Y phát hiện trong Thủy Liêm Động lại có một thế giới riêng.

Trong thế giới này, y bắt đầu suy ngẫm và tìm tòi.

Chẳng lẽ bên trong có động thiên khác, nhưng động thiên này lại không xứng xuất hiện ở nơi của Tôn Ngộ Không.

Sau khi nghi ngờ, y liền bắt đầu sờ từng tấc từng tấc những hoa văn trên vách đá của Thủy Liêm Động.

Sờ sờ, đột nhiên phát hiện trên hoa văn dường như có khắc một số thứ, nhưng nhìn kỹ lại liền hiểu ra, trên hoa văn khắc chính là bức chân dung tự họa của con khỉ đó.

Trên bức chân dung tự họa, nó đội hai chiếc vòng kim cô trông rất oai phong, thậm chí có thể nói là anh tư hiên ngang.

Đột nhiên y nhớ lại, sợ rằng đây là cảnh tượng con khỉ thối chuẩn bị đại náo thiên cung.

"Con khỉ thối này…" Y thở dài một tiếng, sau đó mở miệng, nói với Thủy Liêm Động.

"Con khỉ thối mau ra đây chịu trói, nếu không gia gia ta sẽ vào trong động bắt ngươi ra." Không một tiếng động, không có ai trả lời, nhưng y hiểu rõ con khỉ thối chắc chắn đã biết, chỉ là không động đậy mà thôi.

Con khỉ đó đang trốn ở trong.

Vậy là y hiểu con khỉ thối này còn có thể sắp đặt một số cơ quan pháp thuật, nếu không sao có thể trốn trong một cửa động nhỏ hẹp như vậy?

Không còn cách nào khác, y đành phải một mình tìm tòi, phát hiện trên vách đá quả nhiên có điều bí ẩn.

Y đưa tay ấn vào mắt của bức chân dung, chỉ nghe một tiếng "rầm", cảnh vật trong Thủy Liêm Động xoay chuyển một vòng, nước trong Thủy Liêm Động bị hút ngược trở lại, con khỉ thối cũng lộ ra một cái đuôi từ trong Thủy Liêm Động.

"Định đấu với ta à?" Tôn Ngộ Không không hề hoảng loạn, hắn đang kể cho đám khỉ con cháu nghe về dũng khí đại náo thiên cung.

Nhanh như chớp, nhìn thấy bộ dạng đó, y liền vội vàng đưa tay ra lấy Định Hải Thần Châm chuẩn bị định trụ Tôn Ngộ Không, nhưng không ngờ con khỉ thối này dù vậy vẫn có tính cảnh giác không nhỏ.

Con khỉ thối cảm nhận được không khí sau lưng di động liền lập tức quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy cảnh Đế Giang chuẩn bị dùng Định Hải Thần Châm định trụ mình.

"Hầy, người này thật không biết giữ quy củ." Tôn Ngộ Không nói

bằng giọng điệu đã thành Phật, đối mặt với người đàn ông này, vừa nói vừa lập tức bắt đầu giao đấu.

Nhanh như chớp, ngay khi hai người sắp phân thắng bại, Tôn Ngộ Không lại biến thành một con khỉ nhỏ.

Biến thành khỉ nhỏ rồi, ai còn phân biệt được Tôn Ngộ Không nữa?

Tất cả khỉ trên đời này trong mắt người khác đều giống nhau, Tôn Ngộ Không biến thành một con khỉ nhỏ rồi liền lập tức lẩn vào trong đám đông.

Đế Giang một mình đứng bên ngoài nhìn cả đám khỉ giống hệt nhau bên trong, đầu óc đau nhức, thậm chí có lúc y đã muốn bỏ đi, nhưng trách nhiệm trên vai lại bảo y không thể làm vậy, đành phải bất lực nhìn đám khỉ trước mặt.

Lúc này Đế Giang mới đột nhiên phát hiện ra mình đã trúng kế của Tôn Ngộ Không.

Chương 427

Con khỉ vừa rồi không phải là Tôn Ngộ Không, thảo nào y cảm thấy Tôn Ngộ Không sao lại yếu như vậy.

Không đến mười chiêu đã hiện nguyên hình, hóa ra là một con khỉ nhỏ biến thành Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không đã dùng một phép che mắt lừa y một cách vô vị như vậy, y vô cùng không vui nhìn con khỉ trước mặt.

Con khỉ nhỏ bị phép che mắt mê hoặc, thấy vậy cũng lập tức lẩn vào trong đám khỉ đó.

Đế Giang nhìn đám khỉ, đầu đau như búa bổ.

Phát hiện ra không phải Tôn Ngộ Không, y tức giận đến mức biến Định Hải Thần Châm thành lớn, đập xuống Thủy Liêm Động.

Thủy Liêm Động bị Định Hải Thần Châm đập một cái chắc chắn sẽ không còn nguyên vẹn.

Thậm chí cả bức chân dung tự họa của Tôn Ngộ Không cũng bị hư hại.

Nhưng Tôn Ngộ Không cũng đủ bình tĩnh, không vì thế mà xuất hiện, vẫn ở trong đám khỉ đó, hoặc có lẽ vậy, y cũng không chắc, dù sao khỉ thật sự trông giống hệt nhau.

Đứng ở đó nhìn hàng trăm hàng nghìn con khỉ nhỏ, đột nhiên y có chút hối hận tại sao lại đồng ý với cái kế sách chết tiệt đó.

Một mình tiêu diêu tự tại, bây giờ lại phải cùng đám khỉ thối này, đám khỉ phiền phức này, đám khỉ rác rưởi này ở đây tìm xem rốt cuộc con nào là Tôn Ngộ Không?

Chẳng lẽ y hạ phàm là để chơi trò tìm điểm khác biệt sao?

Y thật sự vô cùng tuyệt vọng, nhìn đám khỉ trước mặt, những con khỉ này trông đều na ná nhau, đều là lông màu vàng, rồi cái đuôi dài, mông thì đỏ chót, trông vô cùng xấu xí.

Ai, thôi được rồi, có lẽ cứ bắt đại một con đi.

Y liền tiện tay tóm lấy một con khỉ.

Con khỉ lập tức hét lên chói tai, tiếng hét của con khỉ như sắp làm thủng màng nhĩ của y.

Y vô cùng khó chịu ném con khỉ xuống đất.

Lũ khỉ này sợ rằng đều học cái tính của con khỉ thối đó, nếu không sao lại vô sỉ như vậy?

Nhìn bộ dạng của đám khỉ thối này, đột nhiên y cảm thấy trán mình giật giật, đám khỉ này sao lại phiền phức như vậy?

Chẳng lẽ đây là cái gọi là bản tính của khỉ sao?

Lũ khỉ này thật sự phiền chết người.

Y thở dài một tiếng, chuẩn bị trong đám khỉ này tìm ra con nào mới thực sự là Tôn Ngộ Không.

Nhưng những con khỉ này thật sự trông quá giống nhau, không còn cách nào khác, đành phải cẩn thận nhận dạng từng con một.

Nhưng ngay khi y đang nhận dạng, đột nhiên phát hiện nếu trong đám khỉ này đều không phải Tôn Ngộ Không thì phải làm sao?

Y cũng không biết chân thân của Tôn Ngộ Không như thế nào, rồi đột nhiên nhớ lại, lũ khỉ này sợ rằng là do lông khỉ của Tôn Ngộ Không biến thành, vậy thì tiện tay dùng pháp thuật giải trừ là được rồi.

Y tự khen mình thông minh, sau đó quay người lại nhìn đám khỉ đó mở miệng nói.

"Đừng ở đây kiêu ngạo nữa, ta đã biết cách trị lão đại của các ngươi rồi." Lũ khỉ nghe thấy câu nói này đột nhiên tất cả đều im lặng.

Đế Giang thấy vậy, vô cùng vui mừng lại nhìn chúng nói.

"Cứ chờ đấy, ta biết cách trị tận gốc rồi." Y nhìn đám khỉ thối thi pháp, sau đó chuẩn bị phá giải phép che mắt của chúng.

Nhưng đám khỉ thối lại chỉ nhìn y mà không có bất kỳ phản ứng nào, dù sao chúng cũng cảm thấy người này căn bản không có năng lực để chọn ra Tôn Ngộ Không từ trong đám khỉ này, chúng có một sự tự tin tuyệt đối.

Đế Giang tự tin nhìn đám khỉ trước mặt.

Trong đám khỉ này lại có con tự tin nhìn lại y, rốt cuộc là tình trạng gì đây?

Cả hai đều không biết.

Đế Giang tiện tay tóm mấy con nhưng phát hiện đều không phải đáp án chính xác.

Tính tình y càng ngày càng nóng nảy, cuối cùng thậm chí không muốn làm những việc vùng vẫy vô ích này nữa.

Thế là y chọn cách lợi dụng pháp thuật độc đáo của mình để đi tìm xem rốt cuộc ai mới thực sự là Tôn Ngộ Không.

Lúc đó y thở dài một tiếng, vốn dĩ không muốn làm cho mối quan hệ của hai người trở nên căng thẳng, y vẫn luôn cho rằng Tôn Ngộ Không chỉ có một số vấn đề về đạo đức và phẩm chất.

Y và Tôn Ngộ Không sẽ trở thành những người bạn tốt nhất, dù sao hai người bất kể là pháp thuật, chiến tranh hay vũ lực đều có thể

sánh ngang.

"Con khỉ thối đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, ta cũng không phải dễ chọc đâu, ta đã đủ nể mặt ngươi rồi, nhưng ngươi vẫn không cần, như vậy…" Đế Giang không nói hết lời, đến một nửa liền dừng lại ham muốn nói tiếp.

Nhìn đám khỉ hết đàn này đến đàn khác, hết đống này đến đống khác, tính tình càng ngày càng nóng nảy.

Cuối cùng không bằng cứ một mồi lửa đốt trụi Hoa Quả Sơn cho xong, dù sao đám người này cũng không đáng để y phải tốn công tốn sức đi truy bắt như vậy.

Đám khỉ nhỏ này ở đây ríu rít vô cùng ồn ào, bộ dạng của đám khỉ nhỏ này thật sự khiến người ta đau lòng.

Đám khỉ hết đàn này đến đàn khác ở đó vô cùng đáng ghét.

Chúng vây quanh cả Hoa Quả Sơn, trông như một ngọn núi do một đám khỉ tạo thành.

Y thở dài một tiếng, cuối cùng bất lực cắm Định Hải Thần Châm xuống đất, sau đó mở miệng niệm chú ngữ.

Người đàn ông vừa mới niệm chú ngữ, mấy con khỉ bị cấm đoán ở gần đó liền nghe thấy những từ người đàn ông niệm, nhớ lại những thứ đã từng học.

Đột nhiên chúng tỉnh ngộ, chú thuật mà người đàn ông niệm chính là chú thuật phá giải phép che mắt.

Thế là lũ khỉ vừa chuẩn bị chạy thoát khỏi sự kiềm chế của người đàn ông này, nhưng không ngờ chú thuật của người đàn ông đã niệm xong.

Đế Giang vừa niệm xong chú thuật liền vẩy một chén nước

xuống, những giọt nước này rơi xuống trước mặt đám khỉ liền hóa giải phép che mắt của chúng.

Lúc này y mới hiểu tại sao lại thấy đám khỉ này trông giống hệt nhau.

Hóa ra là phép che mắt của Tôn Ngộ Không, hắn đã biến tất cả những con khỉ này thành hình dạng của một con khỉ giống hệt nhau.

Những con khỉ này giống hệt nhau, cộng thêm hình thái động tác lại tương đồng, vì vậy căn bản không phân biệt được ai là Tôn Ngộ Không.

Nhưng bây giờ sau khi đám khỉ này lộ ra thân ảnh thật, liền có thể thấy trong đám khỉ này có già có trẻ.

Có một số con khỉ cường tráng, có một số con khỉ nhỏ, hoặc có những con khỉ hoàn toàn là giống khỉ khác nhau.

Y đã xác định được một phương pháp tuyệt vời như vậy, có thể phát hiện ra Tôn Ngộ Không là con nào không?

Chương 428

Nhưng y lại hoàn toàn bỏ qua một vấn đề, y căn bản không biết chân thân của Tôn Ngộ Không trông như thế nào.

Chỉ nghe đồn Tôn Ngộ Không có lẽ chỉ là hình dạng của một con Kim Ty Hầu, nhưng không thể tìm được.

Bởi vì cho dù biết được hình dạng chính xác của Tôn Ngộ Không, nhưng cũng không thể không thừa nhận trong một bầy khỉ có quá nhiều con cùng loài.

Tôn Ngộ Không lại không phải là loài đặc biệt gì.

Vì vậy, căn bản không thể lựa chọn.

Nhưng y lại phát hiện ra khi pháp thuật của mình phá giải phép che mắt của Tôn Ngộ Không, đám khỉ này không lâu sau bắt đầu chạy trốn tứ phía.

Chỉ có một con khỉ đứng yên tại chỗ nhìn y mấy cái rồi mới rời đi.

Y hiểu rằng con khỉ đó chính là Tôn Ngộ Không.

Bằng một số mánh khóe nhỏ, y đã ghi nhớ hình dạng của Tôn Ngộ Không, cũng đã để lại dấu hiệu trên người Tôn Ngộ Không.

Nhưng khi y lật tung cả ngọn núi một lần nữa lại phát hiện Tôn Ngộ Không đã không thấy tăm hơi.

"Con khỉ thối có gan thì đối mặt với ta." Y nói ra những lời nguy hiểm, nhưng lại không có một con khỉ nào chú ý đến những lời này của y.

Dù sao đối với những con khỉ này, không đau không ngứa, lời nói của y lại có ý nghĩa gì chứ?

Y lại không thể làm gì những con khỉ bình thường vô tội này, vì vậy những con khỉ này thậm chí có thể không sợ hãi mà đứng ở đó, đứng trên cây nhìn người đàn ông này.

Y vô cùng tức giận, sau đó thở dài một tiếng ra khỏi cửa núi, đứng bên ngoài cửa núi nhìn đám khỉ đầy núi.

"Xem ra cách giải quyết tốt nhất là vây cả ngọn núi này lại, không cho một con khỉ nào ra ngoài." Y lẩm bẩm một mình, sau đó khi nói xong liền bố trí pháp trận không ngừng, rồi niệm chú ngữ phong bế cả ngọn núi.

Chỉ thấy chú ngữ vừa kết thúc, ngọn núi như bị một cái lồng kính khổng lồ bao phủ.

Nơi trên núi bị cây cối bao quanh hình thành một trận pháp khổng lồ, hoặc có lẽ cả ngọn núi là một trận pháp, Hoa Quả Sơn tất nhiên là nơi có trận nhãn.

Xung quanh y đột nhiên có ánh sáng bay lượn, giống như hiệu ứng đặc biệt trong phim truyền hình mà y từng xem.

Chú thuật của y vừa mới hạ xuống, ngón tay chỉ xuống, ngọn núi liền rung động.

Cùng với sự rung động nhẹ, ngọn núi dường như có chỗ khác biệt rõ rệt.

Trận pháp của Tôn Ngộ Không đã bị phá hoàn toàn, ngọn núi dễ dàng bị trận pháp của y khống chế.

Ngọn núi có quỹ đạo vận hành, y chỉ cần thay đổi một chút, liền biến ngọn núi thành một nơi giam cầm người khổng lồ.

Chính vì sự thay đổi lần này mới dẫn đến cả ngọn núi có một số thay đổi rõ rệt, ngọn núi như bị thứ gì đó giam cầm, lá xanh dường như không còn xanh như trước nữa.

Nhưng y lại cảm thấy không sao cả, dù sao Hoa Quả Sơn là núi của Tôn Ngộ Không, lại không phải núi của y, có liên quan gì đến y chứ?

Mục đích của y chỉ có một, đó là tìm ra Tôn Ngộ Không.

Ngọn núi này nếu không phải vì Tôn Ngộ Không cũng sẽ không đến nỗi có kết cục như vậy, chỉ có thể nói là Tôn Ngộ Không tự làm tự chịu.

Tôn Ngộ Không khi phát hiện ngọn núi đã trở thành một nơi bị giam cầm, cảm thấy vô cùng tức giận, nổi giận đùng đùng trong núi mắng chửi người đàn ông này không phải là người.

"Người này cũng quá không phải người rồi, sao có thể vô cớ phong tỏa núi của ta, ta thậm chí còn không biết tại sao lại muốn bắt ta.

Ta không phải đã không còn tranh đấu với thiên cung, đánh vỡ mấy lò luyện đan, ăn mấy quả đào thôi sao, có đến mức như vậy không?

Lão Hoàng Đế cũng đủ rồi, Lão Thiên cũng thật không nói lý lẽ, tức chết đi được." Tôn Ngộ Không đối với điều này mắng chửi thậm chí còn xúc phạm đến danh húy của trời đất, nhưng không sao cả, dù sao đó là Tôn Ngộ Không dám làm dám chịu.

Nhưng hắn vô cùng tức giận, chỉ vì Hoa Quả Sơn lại bị phong ấn, nhưng hắn không thể ra ngoài, không thể trốn thoát.

Bởi vì trên núi, trên núi có hàng ngàn hàng vạn thần dân, thần dân đều tín ngưỡng hắn.

"Các con, hãy theo ta." Tôn Ngộ Không gọi đám khỉ con cháu phía sau, đưa đám khỉ này đến một nơi vô cùng an toàn để giấu đi.

Nơi này có thể đảm bảo an toàn ngay cả khi không gặp phải chuyện bất ngờ, hoặc nếu có sự cố xảy ra từ từ, cũng có thể bảo toàn

tính mạng.

Tôn Ngộ Không chỉ dặn dò xong, con khỉ già nhất trong bầy liền nói rằng nếu không có gì bất trắc, hoặc nếu không thể trở về, thì ngọn núi này sẽ do nó cai quản, hoàn toàn có thể yên tâm rằng bầy khỉ con khỉ cháu trên núi sẽ sống rất lâu.

Bởi vì năm xưa gã đã xuống tận Âm phủ Địa phủ, gạch tên của cả bầy khỉ đi, nên chúng cũng có thể trường sinh bất tử như gã.

Bầy khỉ con khỉ cháu rất đông, thấy Tôn Ngộ Không sắp rời đi, một vài con khỉ nhỏ tuổi thậm chí còn bật khóc, không muốn Đại vương của chúng đi.

Chúng có thể cảm nhận được rằng Đại vương lần này đi sẽ là mấy trăm, thậm chí mấy nghìn năm mới quay về.

Dù có được mạng sống vĩnh hằng, nhưng nếu Đại vương không trở lại, ở trên ngọn núi này còn có ý nghĩa gì nữa?

Tôn Ngộ Không nhìn dáng vẻ đáng thương của bầy khỉ, trong lòng cũng có chút xúc động, nhưng không thể không đi.

Gã đã gây họa thì không thể để đám khỉ con này gánh chịu.

Gã bèn lên tiếng an ủi vài câu rồi ra ngoài ứng chiến với gã đàn ông kia.

Sau khi ra khỏi sơn động, gã liền bay vút lên trời, nhận thấy nơi gã đàn ông kia bố trí trận nhãn, không khỏi tức giận mắng một tràng.

Không ngờ gã đàn ông đó lại tàn nhẫn đến vậy, trực tiếp đặt cả Hoa Quả Sơn vào trong trận pháp, ép gã phải ra mặt.

Nếu gã không ra, gã đàn ông kia chỉ cần khởi động trận pháp, vạn ngàn sinh linh trên Hoa Quả Sơn sẽ tan thành tro bụi.

Cho dù đã xóa tên ở Âm phủ Địa phủ thì sao?

Dù tên không còn trong sổ sinh tử thì thế nào?

Chúng vẫn là những cá thể sống, vẫn có thể chết dưới những tổn thương từ bên ngoài.

Tôn Ngộ Không kinh ngạc trước thủ đoạn của gã đàn ông kia.

Không ngờ hắn lại dám làm như vậy, không thèm truy bắt mà trực tiếp vây cả hang ổ.

Hoặc có lẽ, gã đàn ông này quá hiểu gã.

Hắn biết rằng nếu không có gì uy hiếp, gã sẽ không bao giờ ra ứng chiến, vì gã chưa bao giờ đánh trận mà mình không nắm chắc phần thắng.

Sở dĩ năm xưa gã ngông cuồng vô tri cũng là do lũ bất trung bất hiếu ở Thiên đình gây ra, chẳng lẽ không đáng mắng sao?

Nếu không phải kẻ vô tri đó phong cho gã chức Bật Mã Ôn quái quỷ kia, gã sao có thể tức giận đến thế?

Cứ tưởng đó là chức quan to lắm, ai ngờ chỉ là một tên giữ ngựa quèn.

Chương 429

Vừa phân bua không ngớt, Tôn Ngộ Không vừa tức giận mắng thẳng vào mặt gã đàn ông trước mặt: "Thứ rác rưởi, thứ phế vật, kẻ vì mục đích mà không từ thủ đoạn!

Loại người như ngươi đáng đời thất bại, loại người như ngươi không phải là người." Con khỉ mắng người lúc nào cũng chỉ có vài câu đó.

Gã đàn ông nghe mãi cũng thấy nhàm, nghĩ thầm chẳng qua chỉ là một con khỉ chưa bắt được thôi mà.

Hắn đưa tay lấy ra Định Hải Thần Châm.

Sau vài câu thần chú, Định Hải Thần Châm đột nhiên lớn lên.

Hắn cầm cây gậy sắt giao đấu với Tôn Ngộ Không.

Chung quy Tôn Ngộ Không vẫn không địch lại.

Dù sao lúc này Tôn Ngộ Không chỉ là một con khỉ tâm trạng bất ổn.

Chính vì tâm trạng của gã không ổn định nên mới để cho hắn thành công.

Sau vài cú nhảy lượn linh hoạt, hắn né được đòn tấn công của Tôn Ngộ Không.

Nhân lúc Tôn Ngộ Không không để ý, hắn liền vung cây gậy trong tay đánh vào người gã.

Tôn Ngộ Không trúng một gậy, thân thể lảo đảo lùi lại, không còn nhiều động tác phản kháng, chủ yếu chuyển sang phòng ngự.

Hắn hết né trái lại tránh phải, dựa vào sự quen thuộc địa hình Hoa

Quả Sơn mà ẩn nấp trong các hang động.

Đế Giang nhìn bộ dạng của Tôn Ngộ Không, đột nhiên cảm thấy đây có lẽ mới là chiến đấu thực sự.

Con khỉ này tuy không phải nhân vật lợi hại gì, nhưng lại biết cách tận dụng khéo léo mọi đặc tính của bản thân, bất kể là sự nhanh nhẹn hay linh hoạt.

Nếu để con khỉ này trưởng thành, tất sẽ trở thành một mối họa lớn.

Nếu tâm tư của nó không ngay thẳng, e rằng cả Thiên đình cũng sẽ bị nó thống trị.

"Khỉ con, có bản lĩnh thì ra đây đối mặt với ta!" Gã đàn ông hét lên, lao vào giao đấu, kết quả không ngoài dự đoán, Tôn Ngộ Không đã thua.

Gã bị buộc phải đồng ý lời hứa đến chỗ Phật Tổ ngồi thiền 3000 năm.

Nhưng Tôn Ngộ Không lại không thừa nhận, thấy gã định giở trò ăn vạ, gã đàn ông kia liền tóm lấy, phong ấn vào trong trận pháp.

Bị nhốt trong trận pháp, con khỉ vẫn không chịu yên tĩnh, không ngừng la hét ầm ĩ, đòi gã đàn ông kia thả mình ra.

Gã không muốn bị giam ở chùa Lôi Âm, nơi đó chẳng có gì vui.

Gã muốn tiếp tục làm mưa làm gió ở chốn này, dù sao cũng là vua một cõi, những ngày tháng sơn trung vô lão hổ, hầu tử xưng đại vương thật sự rất tuyệt vời.

Đế Giang không chút lưu tình phong ấn Tôn Ngộ Không, sau đó bèn lên đường đến chỗ Phật Tổ, chuẩn bị hỏi xem nên xử trí con khỉ này thế nào.

Đế Giang mang Tôn Ngộ Không đến trước mặt Phật Tổ, thuật lại cách mình bắt được con khỉ.

Phật Tổ nghe xong, hài lòng mỉm cười rồi nhận lấy con khỉ từ tay y.

"Ta hiểu rồi." Phật Tổ đáp lời, rồi mang con khỉ đi.

Đế Giang đứng yên trong chùa Lôi Âm, chờ đợi.

Một lát sau, y nghe thấy tiếng chửi bới ầm ĩ của con khỉ vọng ra từ bên trong, nhưng rồi âm thanh nhanh chóng biến mất.

Đế Giang muốn vào xem thử, nhưng biết mình không có tư cách, dù sao đây cũng là địa bàn của Phật Tổ.

Y chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi Phật Tổ hoàn toàn chế phục con khỉ.

Một lúc sau, y nghe thấy giọng nói từ bi của Phật Tổ vọng ra, tuy không rõ lắm, nhưng y hiểu Phật Tổ có lẽ đang thuyết pháp cho con khỉ.

Nhưng con khỉ vẫn không hề bị lay động, vẫn không ngừng chửi bới.

Y thở dài một hơi, không biết Phật Tổ rốt cuộc có trị được con khỉ này không.

Con khỉ này khó đối phó, hoàn toàn là nhờ vào cây Định Hải Thần Châm.

Cây Định Hải Thần Châm này đúng là một món đồ tốt.

Chẳng trách năm xưa con khỉ này cầm nó đại náo Long cung, đại náo Thiên cung, cuối cùng mới bị Như Lai Phật Tổ trấn áp.

Y cũng đã cầm thử Định Hải Thần Châm, nhưng không cảm nhận được uy lực lớn đến thế.

Y cảm thấy Định Hải Thần Châm dường như chưa phát huy hết uy lực, chẳng lẽ Phật Tổ đã động tay động chân gì đó?

Chờ một lát, Phật Tổ mới đi ra, tay cầm Định Hải Thần Châm gọi Đế Giang lại.

"Ngươi hãy xem Định Hải Thần Châm này.

Trước đây ta đã làm chút thủ thuật, vì sợ hắn không chịu nổi áp lực của nó, khiến kế hoạch thất bại.

Nhưng nay kế hoạch đã viên mãn thành công, ta sẽ giải phóng toàn bộ uy lực của Định Hải Thần Châm." Đế Giang nghe vậy vô cùng vui mừng.

Hiện tại cầm Định Hải Thần Châm y đã cảm thấy nó rất lợi hại, không biết khi toàn bộ uy lực được giải phóng sẽ có cảnh tượng thế nào, y cảm thấy vô cùng sung sướng.

Thế là y chờ đợi Phật Tổ giải trừ phong ấn trên Định Hải Thần Châm.

Theo sau tiếng lẩm nhẩm của Phật Tổ, uy lực của Định Hải Thần Châm được giải phóng.

Quả nhiên, nó lập tức bùng nổ một luồng ánh sáng chói lòa, rực rỡ và sáng ngời, theo sau đó là một luồng uy áp khổng lồ!

Toàn bộ pháp lực của Định Hải Thần Châm được tung ra lại lợi hại đến vậy.

Phật Tổ thấy bộ dạng của y thì quay người rời đi, cảm thấy y nên có đủ năng lực để khống chế Định Hải Thần Châm.

Ngài rất yên tâm, dù sao cũng cần phải vào xem con khỉ trong nhà kia, không biết nó bây giờ ra sao rồi.

Thế nhưng Đế Giang lại hoàn toàn không thể khống chế được uy

lực của Định Hải Thần Châm.

Y hiện tại không hiểu nên sử dụng nó như thế nào.

Y chỉ có thể thuận theo tâm ý, hồi tưởng lại cách sử dụng các vũ khí khác trước đây.

Nhưng chỉ sau vài lần thử nghiệm, uy lực của Định Hải Thần Châm lại càng lúc càng lớn, thậm chí khiến cả chùa Lôi Âm cũng lung lay sắp đổ.

Vậy mà y vẫn chìm đắm trong niềm vui sướng khi phát hiện ra sức mạnh mới.

Chương 430

Trong thời gian ngắn y không thể khống chế được Định Hải Thần Châm, y hiểu món thần vật này khó có được biết bao.

Nếu không, năm xưa Long tộc vì sao phải dùng một cây gậy để trấn định cả đại dương?

Chính vì có Định Hải Thần Châm mà Long tộc mới có được ngàn năm hưng thịnh, nếu không, chỉ cần con Kim Sí Đại Bàng Điểu kia cũng đủ ăn sạch Long tộc.

Long tộc chủ yếu dựa vào Quan Âm, nếu không phải Quan Âm nội tâm từ bi, e rằng Long tộc đã sớm không còn tồn tại giữa trời đất.

Bằng không, dựa vào một đám yêu tinh dị hợm, làm sao có thể sánh ngang và trở thành một trong các tộc chính?

Bất đắc dĩ, y đành cầm lấy Định Hải Thần Châm rồi rời khỏi Đại Lôi Âm Tự.

Trên đường đi, y quay đầu nhìn lại nơi đã giúp đỡ mình rất nhiều.

Chính vì có nơi này, y mới có thể thuận lợi đi đến địa vị hiện tại, cũng có thể thuận lợi thu phục Tôn Ngộ Không.

Nếu không có sự giúp đỡ của nơi này, hiện tại y sẽ ra sao?

Y thở dài một hơi, quyết định không nghĩ nhiều nữa.

Thế là y mang theo Định Hải Thần Châm nhanh chóng rời đi.

Nhìn những người ồn ào và các tiểu tiên nga ở nơi này, y thầm nghĩ, có lẽ lần này từ biệt, lần sau gặp lại chẳng biết là khi nào.

Khi nghe thấy Đại Lôi Âm Tự dường như có dấu hiệu sụp đổ, y không dám chần chừ, vội vàng rời xa, thở dài một hơi.

Không thể vì mình mà gây thêm phiền phức cho người ta.

Y vội vàng mang Định Hải Thần Châm rời khỏi đây, nghĩ rằng có lẽ cần tìm một nơi yên tĩnh, không người để từ từ tiêu hóa uy lực của Định Hải Thần Châm.

Y quay đầu nhìn lại lần cuối, hướng về phía Phật Tổ cáo biệt, sau đó thu nhỏ Định Hải Thần Châm trong tay, cầm nó bay về phía tây.

Y bay qua vô số ngọn núi hùng vĩ, cuối cùng chọn dừng lại trên một ngọn núi quanh năm tuyết trắng bao phủ.

Nơi này có lẽ đủ vắng vẻ, đủ yên tĩnh, đủ để y hoàn toàn hấp thụ và lĩnh ngộ uy lực thực sự của Định Hải Thần Châm.

Đế Giang bay đi rất xa, đến một dãy núi bị tuyết trắng bao phủ, nối dài liên miên không dứt, không biết là nơi đâu.

Nhưng khi y bay thấp xuống, cảm nhận được linh khí trên núi, y đột nhiên nhận ra mình đã đến Côn Luân Sơn trong truyền thuyết.

Tương truyền trên núi Côn Luân có rất nhiều kỳ trân dị thảo, là nơi vô số tiên nhân qua các năm tháng mong cầu được đến.

Nhưng lại có truyền thuyết rằng Côn Luân Sơn mấy trăm năm mới hiện thế một lần.

Đứng ở đây rồi, y mới hiểu vì sao.

Chắc là do một trận tuyết lở bất ngờ, chôn vùi cả ngọn núi trong tuyết.

Đối với người ngoài nhìn vào, đây chẳng qua chỉ là một ngọn núi tuyết khổng lồ.

Ai có thể ngờ Côn Luân Sơn nổi tiếng lại bị tuyết tích bao phủ quanh năm như vậy?

Nhiệt độ ở đây cũng rất thấp.

Y xoa xoa đôi tay hơi lạnh, thi triển một pháp thuật làm ấm cơ thể.

Thế là y mang theo Định Hải Thần Châm, đi sâu vào trong núi.

Vừa mới đặt Định Hải Thần Châm xuống đất, y không ngờ uy lực của nó lại mạnh đến thế.

Chỉ trong chốc lát, y đã cảm nhận được tuyết dưới chân Định Hải Thần Châm đang róc rách tan chảy.

Nếu không phải là tuyết tích ngàn năm, e rằng ngọn núi này cũng bị Định Hải Thần Châm thiêu rụi rồi.

May mà trên lớp tuyết ngàn năm này còn có khí tức của rất nhiều hung thú và tiên nhân, nên đến giờ ngọn núi vẫn được bảo tồn tốt.

Đế Giang cảm thấy vô cùng vui sướng, quả thật đã tìm được một nơi tuyệt diệu.

Nếu không có nơi này, y không biết nên đi đâu để tu luyện với Định Hải Thần Châm nữa.

Y vội vàng ngồi xuống, sau khi nhập định liền bắt đầu hấp thụ uy lực của Định Hải Thần Châm, hoặc bắt đầu thử nghiệm, thiết lập một mối liên kết nào đó với nó.

"Gầm!" Trong nhận thức của y, trên núi Côn Luân dường như có rất nhiều hung thú, chỉ không biết vì sao bây giờ y không cảm nhận được con nào.

Chẳng lẽ uy lực của Định Hải Thần Châm chưa đủ?

Nhưng ngay khi y vừa nghĩ vậy, một tiếng gầm rú kinh thiên động địa vang lên, kéo ký ức của y trở lại.

Trạng thái nhập định bị cắt ngang, y lắng nghe tiếng gầm và phát hiện nó đang ngày càng gần.

Y đoán có lẽ uy lực của Định Hải Thần Châm đã chiêu dụ một vài

thần thú tới.

Nhưng rồi y lại nghĩ, thần thú sao không ở yên trên trời mà lại chạy đến đây?

Vậy chỉ có thể là một đám hung thú.

Tu vi của chúng chắc chắn không thấp.

Nếu vậy, e rằng y không đủ sức để đối đầu.

Y đành mang theo Định Hải Thần Châm, vội vàng tránh xa nơi phát ra tiếng gầm.

Y mang theo Định Hải Thần Châm đi lên đỉnh núi vừa đáp xuống.

Trên đỉnh núi tuyết rất dày, y dùng pháp lực làm tan chảy một khoảng đất trống rồi ngồi xuống.

Sau đó, y bắt đầu mặc niệm, hấp thụ uy lực của Định Hải Thần Châm.

Theo sau vài tiếng mặc niệm ngắn, uy lực của Định Hải Thần Châm dần hiển hiện và ngày càng mạnh mẽ.

Y có thể cảm nhận rõ ràng một áp lực khác thường xuất hiện xung quanh.

Y đột nhiên có chút lo lắng liệu điều này có ảnh hưởng đến các tiên nhân tu luyện trong núi không, bèn cất cao giọng nói: "Ta chỉ mượn quý địa dùng tạm, hy vọng các vị không làm khó ta.

Nếu có ai gây khó dễ, hậu quả tự gánh chịu." A, một kẻ vừa ngông cuồng tự đại lại vừa có thực lực.

Chính vì có thực lực, y mới có thể luân hồi hết lần này đến lần khác, cuối cùng mới tu thành chính quả.

Cũng vì có năng lực, y mới có thể bắt được Tôn Ngộ Không và

giành được Định Hải Thần Châm.

Chương 431

So với những kẻ tu hành trên núi này, tuổi tác của y chỉ như trứng chọi đá, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc y có đủ sức để đối đầu với họ.

Chỉ là đám hung thú trên núi quả thực cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Hung thú thường không hành động một mình, chúng thích đi theo bầy đàn.

Nếu không như vậy, chúng có thể làm được gì?

Cho nên khi đối đầu với chúng, ngay cả Như Lai Phật Tổ cũng phải nhượng bộ vài phần.

Y phải tính đến cách đối phó với chúng, nên cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể tránh xa căn cứ của chúng.

Nhưng y cũng biết, trốn tránh mãi không phải là cách.

Khi uy lực của Định Hải Thần Châm ngày càng được giải phóng, đám hung thú sẽ càng trở nên hung hãn.

Có thể trốn được nhất thời nhưng không trốn được cả đời.

Y cần thời gian để tiêu hóa sức mạnh, nên nghĩ thầm hay là cứ thử đối đầu với chúng một lần.

Nếu thắng, có lẽ sẽ có được một phương thức bảo vệ tốt hơn.

Nếu thua, vậy chỉ có thể chứng minh số mệnh y không xứng sở hữu thần vật như Định Hải Thần Châm, y cũng đành chấp nhận.

Y vội vàng quay lại tìm đám hung thú, nhưng lại không thấy chúng đâu.

Đám hung thú xung quanh ngày càng nhiều, nhưng không có con

nào dám tiến lên uy hiếp.

Chúng nhìn về phía Định Hải Thần Châm, rồi từ từ quỳ xuống.

Quỳ xuống!

Đế Giang kinh ngạc nhìn chúng, rồi bỗng nhiên hiểu ra.

Có lẽ uy áp của y quá mạnh mẽ, khiến đám hung thú này thậm chí không dám có ý niệm cướp đoạt.

Chúng cho rằng người đàn ông trước mặt này có thể khống chế được thần khí mạnh mẽ như vậy, ắt hẳn tu vi phải vượt xa chúng.

Phải công nhận, trực giác của đám động vật này đã giúp Đế Giang một phen.

Ngay khi y đang vui mừng vì đám hung thú không gây sự, y nhìn kỹ lại, phát hiện chúng trông thật sự rất xấu xí.

Có con mắt to nhưng vô hồn, trên mí mắt thậm chí còn có những mụn mủ đáng sợ, trông vô cùng ghê tởm.

Y nhắm mắt lại rồi nhìn quanh.

Lại có những con tuy gầy gò nhưng lại rất đáng yêu, không có vẻ ngoài hoa lệ, có đuôi xù, thậm chí còn có đôi cánh nhỏ xinh, khiến người ta nhìn mà yêu thích.

Nhưng y biết, hung thú chung quy vẫn là hung thú.

Khi đã trở thành hung thú, chúng sẽ không còn nhân tính, không có thất tình lục dục, càng không có lòng thương xót vĩ đại như các thần thú.

Đế Giang thở dài một hơi, sau đó nén uy lực của Định Hải Thần Châm lại một chút.

Một vài thần thú cấp thấp vẫn đang quỳ lạy, nhưng một số thần

thú cấp cao hơn đã rời đi.

Y bèn hạ một kết giới để uy lực của Định Hải Thần Châm không lan tỏa ra ngoài nữa.

Y cảm thấy vô cùng may mắn khi sở hữu một vũ khí lợi hại như vậy.

Bất kể là hung thú hay không, luôn có những sinh vật cấp bậc thấp, chỉ cần bị thứ gì có uy áp mạnh hơn một chút trấn áp, chúng sẽ rơi vào trạng thái quỳ lạy không tự chủ.

Những con thỏ nhỏ, sóc nhỏ đang vây quanh y lúc này chính là như vậy.

Không phải những con vật này sẽ trở thành hung thú, nhưng y biết, một khi đã thành hung thú, điều đó chứng tỏ khí thế trong nội tâm chúng không hề chính trực và lương thiện, chỉ mong cả thế giới thần phục dưới chân mình.

Đế Giang thở dài, rồi tiếp tục hấp thu uy lực của Định Hải Thần Châm.

Nhưng sau khi hấp thu mấy ngày mấy đêm, y đột nhiên phát hiện xung quanh không còn một con vật nhỏ nào thần phục mình.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, y bắt đầu cẩn thận tìm kiếm khí tức của hung thú trên núi, lại phát hiện chúng đều trở nên vô cùng suy yếu.

Thậm chí có một vài con y còn không cảm nhận được khí tức của chúng.

Rốt cuộc trong núi đã xảy ra chuyện gì?

Ngay khi đang suy nghĩ, y đột nhiên cảm thấy một trận đất rung núi chuyển.

Chuyện gì đã xảy ra?

Y có chút hoảng hốt nhìn lên núi, thậm chí một vài cây cỏ cũng vì chấn động mà rơi rụng.

Y thở dài một hơi, đột nhiên tỉnh ngộ.

Cảnh tượng này chỉ có thể chứng minh một điều: có một đại yêu sắp xuất thế.

Rốt cuộc trong núi này ẩn giấu bí mật gì?

Y không biết, cũng không thể tưởng tượng được trong núi ẩn giấu thứ quỷ dị gì.

Y chỉ có thể tự nhủ rằng đây đều là những hiện tượng tự nhiên ngẫu nhiên thôi.

Côn Luân Sơn trăm năm tuyết phủ, đã định rằng trong núi không có biến hóa đặc biệt gì.

Ngay khi y chuẩn bị rời đi, đột nhiên phát hiện có một vài hung thú mạnh mẽ vẫn đang ở trong phạm vi ảnh hưởng của Định Hải Thần Châm.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng chói mắt từ trên thân Định Hải Thần Châm phát ra.

Y che mắt lại, tiếp theo là một trận đất rung núi chuyển còn dữ dội hơn.

Y vội vàng đi tìm xem rốt cuộc chỗ nào có vấn đề, mãi cho đến khi đến bên một cái giếng đen kịt.

Cái giếng này dường như đang phong ấn thứ gì đó, trên miệng giếng dán đầy bùa trắng.

Nhưng do sự bức xạ của Định Hải Thần Châm, những lá bùa này đã có dấu hiệu sắp rơi ra.

Y đột nhiên hiểu ra.

Dường như y đã vô ý làm một việc không tốt, dường như đã thả ra thứ gì đó.

Chương 432

Nhưng hiện tại, thứ đó vẫn đang giãy giụa dưới đáy giếng.

Trong lúc đang suy nghĩ, y đột nhiên nhận thấy sợi bùa cuối cùng đã đứt.

Đột nhiên, từ trong giếng truyền ra một tiếng gầm rú dữ dội.

Tiếng gầm này đại diện cho cái gì?

Y không biết, cũng không muốn thừa nhận rằng mình vì sai lầm mà đã thả ra một thứ tai họa cho nhân gian.

"Phải làm sao bây giờ?" Y tự lẩm bẩm, không biết nên cứu vãn thế nào, có chút thất vọng nhìn Định Hải Thần Châm trong tay.

Đột nhiên y không hiểu, Định Hải Thần Châm rốt cuộc mang lại cho y may mắn hay bất hạnh?

Nếu nói là may mắn thì đúng là may mắn, vì nhờ nó mà y có được một cơ duyên to lớn.

Nhưng nếu nói là bất hạnh thì cũng rất thật.

Vì Định Hải Thần Châm, y dường như sắp trở thành tội nhân hủy diệt thế giới.

Y chỉ có thể một mình lẳng lặng nhìn thứ trong giếng sắp phá giếng mà ra.

Nhưng chờ một lát, chỉ nghe thấy tiếng gầm rú, đột nhiên lại im bặt.

Có lẽ có thứ gì đó chưa bị phá vỡ.

Nhưng ngay khi y đang mừng thầm, lại cảm nhận được thứ bên trong đang bắt đầu giãy giụa thoát ra ngoài.

Kèm theo một tiếng "cạch", y phát hiện dây xích đã bị giật đứt.

Y biết con quái vật đó sắp xuất hiện.

Y ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện con quái vật đó chính là Hỗn Độn đã bị phong ấn từ lâu.

Hỗn Độn là hung thú đầu tiên do trời đất thai nghén mà thành, nó có những năng lực mà các hung thú khác không có, cho nên năm xưa mới bị nhiều người hợp sức phong ấn lại.

Nhưng hôm nay, lại vì sai lầm của y mà con hung thú này đã thoát ra.

Y thật sự đã trở thành tội nhân của thế giới.

Hỗn Độn nhanh chóng thoát ra khỏi cái giếng đó.

Nó không có hình dạng thực thể, nhưng vì là hung thú đầu tiên do trời đất thai nghén nên có thể nói tiếng người, thậm chí có tư duy và ý chí như con người.

Nó chỉ hy vọng thế giới sụp đổ, chứ không muốn tiếp tục hòa bình như hiện tại.

"Ngô đẳng phong ngươi vi vương!" (Chúng ta phong ngươi làm vua!).

Hỗn Độn vừa ra ngoài, nhìn thấy người đàn ông trước mặt, câu đầu tiên nói ra chính là như vậy.

Nó hy vọng người đàn ông này trở thành vua của chúng, hoặc hy vọng Định Hải Thần Châm trong tay người đàn ông này có thể trở thành nơi thử nghiệm sức mạnh cho đám hung thú.

Dù không hiểu thất tình lục dục của con người, nhưng nó hiểu rằng thần dân của nó không thể bị coi thường.

Chúng không thể vì xuất thân không thể lựa chọn của mình mà bị

mọi người kỳ thị.

Có lẽ hiện tại, đa số hung thú thậm chí còn chưa vào đời đã bị người ta gán cho cái danh hung thú.

Hung thú và thần thú chỉ cách nhau một chữ, nhưng lại có sự khác biệt rất lớn.

Nó cũng hy vọng có thể đứng vững, hoặc hy vọng có thể được một người dẫn dắt đi đến đỉnh cao của thời đại.

Sở dĩ nó hy vọng thời đại sụp đổ, chẳng qua là mong muốn mình làm vua, để các loại hung thú có thể gột rửa danh tiếng của mình, giống như những con vật nhỏ đáng thương trên mặt đất kia, còn quá nhỏ đã bị gán cho cái danh hung thú.

"Thú vương?" Đế Giang vô cùng khinh thường.

Ai lại cần cái danh hão đó chứ?

Chẳng qua chỉ là vài con hung thú quèn, năng lực của chúng không biết lợi hại đến đâu.

Nói thẳng ra, trong đám hung thú này cũng chỉ có Hỗn Độn là hơi lợi hại một chút.

Y không thể vì Hỗn Độn mà đối đầu với cả thiên hạ.

"Ta tại sao phải làm?" Hỗn Độn nghe thấy lời nói không biết điều của người đàn ông, đột nhiên vô cùng tức giận.

Nó gầm rú rồi cất tiếng nói, bắt đầu mắng nhiếc đầu óc của gã đàn ông này có vấn đề.

Dù sao chức Thú Vương cũng có biết bao nhiêu kẻ muốn làm, có bao nhiêu kẻ vì nó mà đại chiến, thậm chí không tiếc bị phong ấn dưới đáy giếng mấy vạn năm.

Vậy mà người đàn ông này lại không biết thời thế như vậy.

Nó tức giận nhìn người đàn ông trước mặt, cảm thấy gã này đúng là một kẻ ngốc hiếm có.

Hai bên bắt đầu chửi bới qua lại.

Hai kẻ không hề có phong độ, trước mặt đông đảo hung thú mà mắng chửi ầm ĩ.

Chửi qua chửi lại, lời qua tiếng lại chẳng được mấy câu đã lao vào đánh nhau.

Uy lực của Hỗn Độn ai cũng đã thấy, nếu không sao nó có thể trở thành hung thú đầu tiên được trời đất thai nghén?

Chính vì có năng lực đó, "thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội" (người thường không có tội, mang ngọc trong người là có tội).

Nếu không có những năng lực đó thì nó có lỗi gì?

Chẳng qua là nó sinh ra sớm hơn một chút, chẳng qua là nó chưa khai linh trí đã thành hình.

Chẳng qua là nó có những suy nghĩ của riêng mình.

Chỉ vì những chuyện đó mà nó trở thành hung thú, thậm chí trở thành đại danh từ cho hung thú.

Hỗn Độn vừa gầm rú vừa ra lệnh cho đám hung thú xung quanh cùng xông lên.

Nhưng đám hung thú đó vì e ngại uy lực của Định Hải Thần Châm nên không dám tiến lên.

Hỗn Độn đành chửi thầm một tiếng, rồi một mình lao lên đối đầu với uy lực của Định Hải Thần Châm.

Khi Hỗn Độn và Định Hải Thần Châm giao thủ, nó mới hiểu ra, thì ra Định Hải Thần Châm thật sự có uy lực mạnh mẽ đến vậy.

Chương 433

Vì vậy, nó càng nảy sinh ý định muốn người đàn ông này trở thành thủ lĩnh của mình.

Nếu thủ lĩnh của nó là người đàn ông trước mặt này, có lẽ ngày nó bước lên ngôi vị hoàng đế cũng không còn xa, hoặc mục tiêu thống trị thiên hạ thương sinh cũng không còn xa.

Nhưng nó không ngờ người đàn ông này lại không biết thời thế đến vậy.

Gã này thậm chí còn cảm thấy chức vị nó ban cho là một sự sỉ nhục.

Nó thật sự không hiểu tại sao gã này lại như vậy.

Chẳng lẽ vì có Định Hải Thần Châm liền cảm thấy có thể làm xằng làm bậy sao?

Hắn không biết nếu có hung thú trợ giúp sẽ càng dễ dàng thống nhất thế gian hơn sao?

Chẳng lẽ mục đích của gã đàn ông này không phải là thống nhất thế giới?

Cái đầu óc ngu ngốc như của Hỗn Độn không thể nào suy nghĩ được những gì trong lòng người đàn ông kia.

Nó chỉ có thể theo suy nghĩ của mình, hết lần này đến lần khác khiêu chiến sự kiên nhẫn của gã.

Cuối cùng, gã đàn ông kia cũng mất hết kiên nhẫn, sử dụng toàn bộ pháp lực của Định Hải Thần Châm, bắt đầu giao chiến với Hỗn Độn.

Đám hung thú xung quanh thấy vậy liền sợ hãi trốn vào trong hang động bế quan.

Hai bên giao chiến mấy vòng luân hồi, nhưng vẫn không phân thắng bại.

Mãi đến cuối cùng, cả hai đều kiệt sức, cuộc chiến mới tạm dừng lại.

Hỗn Độn vẫn vô cùng bất mãn, nhìn gã đàn ông không biết điều trước mặt.

Nhưng lần này cả hai không nói gì.

Sau một lúc nghỉ ngơi, Hỗn Độn lại một lần nữa xông lên.

Nhưng cuộc chiến này rốt cuộc ai thắng ai thua, không ai biết được kết quả.

Sau mấy vòng luân hồi, hai bên đánh hòa.

Hỗn Độn tức giận chửi bới Đế Giang.

Đế Giang hoàn toàn không nghe lời nói nhảm của Hỗn Độn, chuẩn bị quay người bỏ đi.

"Hừ, ta lại muốn xem thử, tuy ngươi có Định Hải Thần Châm là chí bảo, nhưng đối đầu với bản vương thì đúng là mắt bị mù rồi!" Hỗn Độn đại nộ, thanh âm không chút che giấu vang vọng khắp không trung.

Chỉ là, đối với lời nói của Hỗn Độn, Đế Giang căn bản không hề đáp lại.

Thậm chí, thân ở giữa vạn ngàn hung thú của Côn Luân, y vẫn thái nhiên tự tại.

"Hừ!" Điều đó khiến cho thủ lĩnh hung thú Hỗn Độn hừ lạnh một tiếng, càng thêm phẫn nộ.

Hỗn Độn hai mắt trợn trừng, nhìn chằm chằm Đế Giang khinh thường nói: "Bản vương xin lĩnh giáo, xem ngươi rốt cuộc có thực lực thế nào." "Ra tay đi!" Đế Giang thản nhiên nói.

Ầm!

Khi lời nói của Đế Giang vừa dứt, một tiếng nổ vang lên, vạn ngàn yêu thú liền thấy Hỗn Độn ra tay.

Một quyền bao bọc Hỗn Độn chi lực, hướng về phía Đế Giang đánh tới, mây mù xung quanh đều bị xung kích lực đánh tan.

Dưới khí thế kinh người này, đám hung thú xung quanh đều cho rằng Đế Giang không thể chống đỡ nổi.

Đế Giang một mặt ung dung, dùng một tay đối chọi với Hỗn Độn.

Ánh sáng trên tay Hỗn Độn liền từ từ tiêu tán, hiển nhiên đã bị Đế Giang chặn lại, không hề có chút tổn thương nào.

Sắc mặt Hỗn Độn hơi biến đổi, trong lòng dù thế nào cũng không dám tin.

"Ha ha, nói khoác không biết ngượng, một con súc sinh quèn cũng dám cùng ta một trận, ta còn chưa dùng đến một thành công lực đâu." Đế Giang vừa ngáp vừa nói một tràng khiêu khích Hỗn Độn.

Hỗn Độn kinh hãi, cũng không biết lời tên nhóc này là thật hay giả.

Kể từ khi thống lĩnh dãy núi Côn Luân đến nay, nó chưa từng gặp cao thủ mạnh mẽ như vậy.

Lần này để Đế Giang làm Thú Vương, chỉ vì e ngại Định Hải Thần Châm trong tay y.

Ai ngờ thực lực bản thân y cũng mạnh mẽ đến vậy.

Một chuỗi câu hỏi hiện ra trong đầu Hỗn Độn.

Nhưng lúc này, không phải là lúc suy nghĩ những chuyện đó, chỉ có thể toàn lực một trận.

Sau khi hạ quyết tâm, trong khoảnh khắc, toàn thân Hỗn Độn tỏa ra ánh sáng đỏ rực chiếu rọi cả Côn Luân Sơn.

Khí thế xông thẳng lên trời, như muốn đâm thủng cả bầu trời.

Hung thú trên dãy núi Côn Luân đều tràn đầy lòng kính sợ, cúi đầu lẩn trốn.

Hỗn Độn gầm lên một tiếng rồi xông về phía Đế Giang.

Nó cười nhe nanh, vung nắm đấm một lần nữa đánh vào đầu Đế Giang.

Quyền phong sắc bén, thổi tung mái tóc dài của Đế Giang, tát mạnh vào mặt y.

Thần sắc Đế Giang lạnh lùng, hai mắt sắc lạnh, không hề có chút sợ hãi.

Hỗn Độn hai quyền tiếp tục vung vẩy, Đế Giang cũng chỉ khẽ động thân hình, hết lần này đến lần khác né được những cú đấm tới tấp.

Định Hải Thần Châm trong tay Đế Giang đột nhiên tỏa sáng, đánh về phía ngực Hỗn Độn.

Hỗn Độn không dám cùng thần khí cứng đối cứng, bước chân lùi về sau một bước liền né được công kích.

Đám yêu thú Côn Luân thấy quyền phong của Hỗn Độn sắc bén, không ai không tán thưởng.

Nhưng không ai biết, trong lòng Hỗn Độn đang kêu khổ không ngớt.

Tuy công thế của hai quyền như vũ bão, nhưng dù dùng sức thế

nào cũng không chạm được vào người Đế Giang, thậm chí một sợi tóc của y cũng không chạm tới.

"Đế Giang, ngoài thân pháp ra, ngươi chỉ là một thứ rác rưởi, không đáng nhắc tới!" Thấy Đế Giang đối mặt với công kích luôn dùng thân pháp quỷ dị để né tránh, Hỗn Độn nghĩ thầm nếu mình lấy ra vũ khí, chưa chắc đã thua.

Nghĩ vậy, nó liền lấy ra vũ khí của mình.

Chương 434

Vũ khí này là một thanh đại đao cao 3 mét, nặng 1 vạn cân, được đúc từ Hỗn Độn thạch, toàn thân bao quanh bởi Hỗn Độn chi khí.

Hỗn Độn đối với vũ khí của mình dường như rất có lòng tin, một tay giơ đao chỉ vào Đế Giang mắng: "Đế Giang, có gan thì đừng né!" "Vậy sao, nếu ngươi cứ khăng khăng muốn cùng ta một trận, ta liền ra tay vậy!" Đế Giang cũng không hoảng không vội, tùy ý nói.

Y lấy ra Định Hải Thần Châm, niệm khẩu quyết: "Đại-đại-tiểu-đại-đại……" Chỉ thấy Định Hải Thần Châm quả là thần khí, lúc lớn lúc nhỏ, cuối cùng biến thành kích cỡ tương đương với chiều cao của Đế Giang.

Ầm!

Cả hai đồng thời xông về phía đối phương.

Sau đó, Hỗn Độn xuất đao.

Trên chiến đao, hỏa diễm hừng hực.

Nó dùng sức vung một cái, quét ngang về phía Đế Giang.

Đế Giang dựa vào thần khí Định Hải Thần Châm nghênh diện đón đỡ.

Trong khoảnh khắc, luồng khí do hai vũ khí va chạm tạo ra đã hất văng đám hung thú xung quanh.

Thậm chí có những yêu thú tu vi cảnh giới thấp còn bị ngất đi.

"Đế Giang, Định Hải Thần Châm cũng chỉ đến thế mà thôi." Hỗn Độn chặn được Định Hải Thần Châm, phát hiện cũng không có biến hóa gì, nhưng nó đâu biết được tiểu tâm tư của Đế Giang.

"Ồ?

Vậy sao?" Khóe miệng Đế Giang nhếch lên, miệng tiếp tục nói: "Đại, đại, đại……" Chỉ thấy Định Hải Thần Châm càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, thẳng lên tận trời cao.

Hỗn Độn bên dưới cảm thấy càng lúc càng nặng, cuối cùng không chống đỡ nổi.

Hỗn Độn bây giờ ngay cả tâm tư muốn chết cũng có, không ngờ lại đánh không lại.

Xem ra chỉ còn lại biện pháp cuối cùng, nó định trụ thân hình, từ từ lơ lửng trên không trung.

"Hài nhi, hãy cho ta mượn sức mạnh của các ngươi!" Lời nói vừa dứt, thanh thế của hung thú tứ phương Côn Luân Sơn càng thêm mạnh mẽ.

Chỉ thấy thân thể chúng tỏa ra ánh sáng ngũ sắc rực rỡ, miệng thú phun ra những luồng sáng đủ màu, một lát sau, ánh sáng đó đã chiếu rọi cả Côn Luân Sơn!

Chỉ thấy những luồng sáng đó nhanh chóng bay về phía Hỗn Độn, thân thể Hỗn Độn tỏa sáng vạn trượng.

Đế Giang thấy vết thương trên người nó đang nhanh chóng hồi phục, một lát sau, đâu còn thấy bộ dạng chật vật trên mặt nó nữa.

Hỗn Độn bùng nổ khí thế mãnh liệt xông về phía Đế Giang, tốc độ nhanh hơn vừa rồi gấp mấy lần.

Sau một hồi đao chém quyền vung, Đế Giang hai tay cầm Định Hải Thần Châm chống đỡ, nhưng công thế của Hỗn Độn vẫn không phá được tư thế phòng ngự của y.

Đám yêu thú xung quanh nhìn thấy, trong lòng cảm thấy thắng bại

đã là năm năm.

"Đế Giang, đây là bí pháp của Côn Luân Sơn ta, ta bây giờ, mạnh hơn vừa rồi một trăm lần." "Nạp mạng đi!" Hỗn Độn hai tay cầm đại đao nhảy lên một cái, trên đại đao ngưng kết khí thế bàng bạc, hắc sắc Hỗn Độn chi khí che trời lấp đất, tựa như thế giới tận thế, cuồn cuộn xông về phía Đế Giang, bầu trời lúc sáng lúc tối, dường như toàn bộ không gian xung quanh đều bị cổ khí thế đó ảnh hưởng.

Đế Giang không dám đại ý, vận chuyển hạo nhiên chính khí trong cơ thể thành Kim Chung Tráo chính diện nghênh đón.

Nếu công kích của Hỗn Độn như thế giới tận thế, thì Đế Giang lúc này tựa như một tôn cổ phật, ánh sáng vàng chiếu rọi cả dãy núi Côn Luân, về mặt khí thế còn hơn Hỗn Độn một bậc.

Công thế của Hỗn Độn va chạm vào Kim Chung Tráo, Hỗn Độn kinh ngạc phát hiện, công thế của nó tuy chưa lùi bước, nhưng Đế Giang trước mắt lại là chuyện gì thế này, giống như một tôn Bất Động Minh Vương, không lùi một phân nào.

Hỗn Độn thấy khóe miệng Đế Giang nhếch lên, trong lòng càng không có cơ sở, nội tâm điên cuồng gào thét: "Quái vật!

Tuyệt đối là quái vật!

Không-không thể nào!" Lúc này, chỉ thấy Đế Giang từ từ lấy ra Như Ý Thần Châm, trên thần châm tỏa ra ánh sáng vàng, một con rồng chân hình tựa như được đúc bằng vàng thành hình.

Theo sau một cái vung tay của Đế Giang, kim long ảnh như thế chẻ tre va vào thân thể Hỗn Độn.

Hỗn Độn liền không thể chống đỡ nổi công kích mạnh mẽ, như đạn pháo bắn ra ngoài, va vào một ngọn núi Côn Luân không xa.

Ngọn núi như đậu hũ vỡ tan.

Đế Giang tâm niệm vừa động, thuấn di ra sau lưng Hỗn Độn, tay phải tỏa ánh sáng vàng, một quyền oanh ra.

Hỗn Độn bị xung kích lực mạnh mẽ đánh nát toàn thân xương cốt, không động đậy được phân nào, như cá nằm trên thớt, mặc cho người ta xẻ thịt, rơi xuống vực sâu của dãy núi Côn Luân.

Thấy Hỗn Độn bị đánh không còn chút sức lực chống cự, những tiếng gầm gừ kiêu ngạo trợ uy trong dãy núi Côn Luân lúc này như bong bóng xà phòng vỡ tan, đột nhiên biến mất.

"Hỗn Độn chịu mấy lần toàn lực công kích của ta, mà cũng không hình thần câu diệt." "Thôi vậy, Hỗn Độn cũng là do trời đất sinh ra, phong ấn nó tại Côn Luân Sơn này, vĩnh viễn không được ra ngoài tác ác lần nữa." "Còn về các hung thú khác của Côn Luân Sơn, nếu lão đại đã chết, chỉ cần dọa dẫm một chút, với thực lực của ta, chắc chúng cũng không dám tác ác nữa!" "Nhanh chóng phong ấn hung thú Hỗn Độn đi, không lại xảy ra chuyện gì nữa!" Đế Giang trong lòng suy tính, cân nhắc các phương diện xong liền bay về phía vực sâu của dãy núi Côn Luân.

Vực sâu của dãy núi Côn Luân quả thực sâu vạn trượng, trên vách đá hai bên đều tồn tại khí tức nguy hiểm.

Một lát sau, Đế Giang đã đến nơi sâu nhất của dãy núi.

Lúc này, chỉ thấy Hỗn Độn đang hấp thu Hỗn Độn chi khí nồng đậm trong dãy núi.

Đế Giang vừa khóc vừa cười.

"Thứ này cũng thật biến thái, đến mức này rồi mà còn tự chữa lành được." "Này, Hỗn Độn, gia gia đến rồi." "Tự động đầu hàng hay để ta ra tay!" Đế Giang cố ý nói với Hỗn Độn.

Hỗn Độn lúc này trong lòng cũng bất đắc dĩ, rối bời, đánh lại

không đánh lại Đế Giang, nhưng lại không muốn bị phong ấn.

Mắt đảo một vòng, trong lòng có một ý hay.

Đế Giang thấy Hỗn Độn quỳ xuống, mặt mày nước mắt nước mũi, trong lòng không khỏi có chút buồn cười.

"Hỗn Độn, dù sao ngươi cũng là vua của hàng ngàn vạn yêu thú!

Cái đức hạnh gì thế này." Chỉ thấy Hỗn Độn lê lết hai chân, từng bước một đến trước mặt Đế Giang, giọng khóc lóc nói: "Đế gia, tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, ta sai rồi." Hỗn Độn miệng nói lời nịnh nọt, thân thể lại không ngừng hấp thu Hỗn Độn chi khí, chờ Đế Giang lơ là, nhất định phải đánh cho hắn một trận bất ngờ, rửa sạch mối nhục trước đây.

Ta, Hỗn Độn, khi nào chịu nhục như vậy.

Tiểu tâm tư trong lòng Hỗn Độn, Đế Giang đương nhiên không biết, nhưng thái độ đột nhiên chuyển biến quả thực kỳ quái.

"Gia hỏa này chắc chắn có gian trá!

Không sao, cứ chơi với nó một phen." Hai bên đều đang tính toán trong lòng.

Đế Giang tìm một cơ hội cố ý để lộ sơ hở.

Chỉ thấy ánh mắt Hỗn Độn biến đổi, tay phải đột nhiên phát lực, với thế như sấm sét đánh về phía đối phương.

"Ha ha, Đế Giang, ngươi mắc lừa rồi!" Hỗn Độn cười khằng khặc, tưởng rằng Đế Giang chắc chắn không phát hiện ra.

Chương 435

"Vậy sao?

Xem ra ngươi đã lựa chọn để ta tự mình động thủ." Hỗn Độn kinh hãi, lập tức quay người bỏ chạy.

Đế Giang sao có thể để nó như ý, một gậy đâm xuyên qua đùi Hỗn Độn, đóng chặt nó trên mặt đất.

Hỗn Độn lúc này sợ chết khiếp, đối mặt với khí thế mạnh mẽ của Đế Giang, nó không động đậy được phân nào.

Đế Giang lấy ra Định Hải Thần Châm, tâm niệm vừa động, từ trong Định Hải Thần Châm phân ra một tia ý chí.

Vận chuyển tia ý chí đó, bắn về phía Hỗn Độn.

Chỉ thấy thân thể Hỗn Độn lúc này tan rã, chỉ để lại một viên Nguyên Linh Kim Đan.

Nguyên Linh Kim Đan dường như có thế bất phục, vèo một tiếng xông về phía Đế Giang.

Đế Giang trong lòng kinh ngạc, vội vàng từ trong Định Hải Thần Châm phân ra một tia ý chí nữa, hai cỗ ý chí một trước một sau bao vây kim đan của Hỗn Độn.

Cuối cùng, kim đan bình tĩnh lại.

Đế Giang lấy ra Định Hải Thần Châm vung một cái, trước mặt xuất hiện một cái động lớn.

Đế Giang thao túng ý chí, trấn áp kim đan này trong động.

"Cuối cùng cũng xong, về nhà!" Sau khi phong ấn Hỗn Độn xong, Đế Giang liền cưỡi Cân Đẩu Vân rời khỏi Côn Luân Sơn bay về phía

Tấn quốc.

“Nhiều năm không gặp, cũng không biết tình hình phàm giới bây giờ thế nào?” “Tấn quốc ra sao rồi?

Thần dân ra sao rồi?

Còn có Trọng Nhĩ.” Đế Giang trong lòng lo nghĩ những chuyện này, Cân Đẩu Vân dưới chân tựa như có linh tính, cảm nhận được phiền não của chủ nhân, tốc độ cũng nhanh hơn mấy phần.

Đế Giang đến hoàng cung Tấn quốc ở phàm giới, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt vô cùng phẫn nộ.

Lúc này, hoàng thành đã bị tấn công, đội quân đang công phá hoàng thành treo cờ của Trần quốc, trong hoàng thành tiếng ai oán khắp nơi.

Đế Giang quan sát trong ngoài hoàng thành, thúc Cân Đẩu Vân bay vào hoàng cung.

Trên hoàng điện, Trọng Nhĩ đang lo lắng đi đi lại lại trong đại đường.

Thỉnh thoảng có tướng quân mặc chiến giáp, binh lính mặc binh phục đến báo cáo tình hình.

“Trọng Nhĩ!” Trọng Nhĩ nghe thấy giọng nói quen thuộc, nhìn về phía phát ra âm thanh, chính là Ngô Vương bệ hạ!

“Hoàng thượng vạn tuế!” Trọng Nhĩ nhanh chóng chạy đến trước mặt Đế Giang định hành lễ quỳ bái.

Đế Giang tiến lên đỡ Trọng Nhĩ, quan tâm nói: “Miễn lễ, miễn lễ, trước tiên xử lý xong chiến sự đã.

Trọng Nhĩ, kể tỉ mỉ cho ta nghe, rốt cuộc là chuyện gì!” “Lúc ta rời đi không phải vẫn ổn sao?” Trọng Nhĩ không dám chậm trễ nửa câu, tỉ mỉ kể cho Đế Giang nghe: “Năm xưa sau khi bệ hạ rời đi, Trần quốc

lôi kéo bốn quốc gia khác liền xâm phạm Tấn quốc ta." "Mấy năm nay, thành trì của bệ hạ đã toàn bộ bị chiếm đóng.

Hôm nay chính là ngày chúng phát động tổng công kích vào hoàng thành!" Nghe xong báo cáo của Trọng Nhĩ, Đế Giang phẫn nộ, lớn tiếng quát: "Lão tặc Trần quốc, khi dễ Tấn quốc ta không có người sao?" Lực đạo trong tay y vung lên, mặt đất liền xuất hiện một cái hố lớn!

"Trọng Nhĩ, bây giờ giao cho ta đi!

Ta đi giải quyết tình thế ngoài thành trước!" Trọng Nhĩ thấy vậy, trong lòng cũng kinh ngạc, ngắn ngủi mấy năm không gặp, công lực của bệ hạ lại đạt đến mức độ này!

Chưa kịp mở miệng nói, chỉ thấy Đế Giang đã đạp lên mây trắng bay về phía ngoài thành.

Đế Giang đạp Cân Đẩu Vân, chỉ trong mấy hơi thở đã đến ngoài thành, lớn tiếng quát: "Ai là chủ tướng Trần quốc, mau ra đây gặp ta!" Binh sĩ đang chiến đấu dưới thành nghe thấy tiếng trên không trung, nhìn lên, đều kinh hãi: "Thượng tiên a!" Liền vứt bỏ binh khí lạy lục.

"Thượng tiên, Trương Tam ở đây!

Trương Tam ở đây!" Chỉ thấy một người thân hình tròn vo, mặt đầy râu quai nón, mặc quân phục khấu đầu nói!

"Không biết thượng tiên có gì phân phó!" Lời còn chưa dứt!

Đế Giang liền oanh một quyền, tướng quân Trần quốc Trương Tam liền hóa thành tro bụi.

Chiến trường lập tức im lặng, dường như không dám tin cảnh tượng vừa nhìn thấy.

Nhưng trong lòng họ biết rõ.

Trận chiến này thua rồi!

Một lát sau, trên dưới Tấn quốc bùng nổ những tiếng reo hò kinh ngạc, ánh mắt đầy hy vọng nhìn lên trời.

"Bệ hạ về rồi, chúng ta thắng rồi!" "Bệ hạ vạn tuế!" Lúc này, quân đội xung quanh hoàng thành cũng đã rút lui.

Đế Giang lấy ra Định Hải Thần Châm, đạp Cân Đẩu Vân bay về phía Trần quốc.

Trong đại điện hoàng thành Trần quốc.

"Quốc sư, hôm nay chắc là thắng rồi chứ!" Người nói chính là hoàng đế Trần quốc!

"Bệ hạ yên tâm, việc này đã thành định cục, cho dù Đế Giang có về, cũng vô ích!" Trong không khí truyền đến một tiếng hừ lạnh: "Vậy sao?" Tấn vương và quốc sư kinh hãi, lúc này, trong cung điện chỉ có hai người, vậy tiếng của ai!

"Ngươi, là ai!" Tấn vương lấy ra bá khí hoàng đế lớn tiếng nói!

Chỉ thấy ở cửa điện, Đế Giang đạp lên mây trắng uy phong lẫm liệt, ánh chiều tà của hoàng hôn vừa hay chiếu rọi sau lưng, tựa như một tôn cổ phật lơ lửng trên không trung!

Tấn vương nheo mắt quan sát kỹ, trong lòng kinh hãi!

"Đế Giang!" "Xem ra ngươi chưa quên ta nhỉ!

Vậy lá gan của ngươi ở đâu ra mà dám công phá Tấn quốc ta, giết hại thần dân của ta." Tấn vương đối mặt với khí thế của Đế Giang, không thể chống đỡ nổi, ngã ngửa ra sau!

Đế Giang vận chuyển sức mạnh trong cơ thể, một đạo khí kình bắn về phía Tấn vương.

Ai ngờ quốc sư bên cạnh lại vung pháp trượng trong tay chặn lại.

“Đế Giang, được tha người thì nên tha, sau này, Trần quốc ta sẽ không xâm phạm Tấn quốc nữa!” Đế Giang nghe câu nói của quốc sư càng thêm phẫn nộ, xâm chiếm thành trì của ta, giết hại bá tánh của ta, một câu nói là muốn ta dừng tay.

Định Hải Thần Châm trong tay kim quang lóe lên, Đế Giang toàn lực vung một gậy đập về phía quốc sư và Tấn vương!

Quốc sư tự nhiên không thể chống cự, hai người như chủ tướng Trần quốc kia hóa thành tro bụi.

Trong lãnh thổ Tấn quốc, Trọng Nhĩ thấy Đế Giang trở về.

“Bệ hạ vạn tuế vạn vạn tuế!” Trọng Nhĩ cung kính quỳ bái nói!

Chương 436

Cung nữ, đại thần xung quanh... thấy vậy, đâu dám chần chừ, lập tức phủ phục quỳ bái.

"Hoàng đế vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Trong một năm sau đó, Tấn quốc nghênh đón thời kỳ phồn vinh thịnh thế, Trọng Nhĩ phụ tá Đế Giang thống nhất thiên hạ, Đế Giang sau này được gọi là Thủy Hoàng bệ hạ!

Một năm sau, Đế Giang lại lên đường, chuẩn bị đi Thiên đình gặp Ngọc Đế!

Y đem mọi việc trên dưới Tấn quốc giao cho Trọng Nhĩ, và để lại một lá truyền lệnh phù, dặn dò nếu gặp tai nạn không thể chống đỡ, hãy bóp nát truyền lệnh phù, y sẽ biết.

Giao phó xong mọi việc của Tấn quốc, Đế Giang cầm Định Hải Thần Châm chân đạp Cân Đẩu Vân, một lát sau, đã đến Nam Thiên Môn.

Thủ tướng Nam Thiên Môn thấy Đế Giang, đều cung kính nói: "Ngọc Đế đã chờ đợi từ lâu!" Ngọc Đế nhìn Đế Giang đang từng bước vững chãi tiến về phía mình, vẻ mặt chỉ có tán thưởng và kính phục.

Con người này làm việc quả nhiên chưa bao giờ khiến người ta thất vọng, luôn mang đến những bất ngờ lớn lao, năm xưa quả thật không nhìn lầm người.

Đế Giang theo lễ tiết hành lễ với Ngọc Đế, Ngọc Đế vội đỡ lấy, nói: "Đế Giang không cần đa lễ như vậy.

Chuyến đi này ngươi đã lập đại công, tất sẽ khiến người ta kính

phục, ta đương nhiên cũng vậy, đã giải quyết được việc mà ta vẫn luôn đau đầu." Nói rồi, ngài dẫn y vào cung điện, lần này phải khao thưởng thật hậu hĩnh, chuyến đi này chắc hẳn đã tốn không ít công sức.

Đế Giang khiêm tốn đi theo sau Ngọc Đế.

Lần này tuy thật sự hao phí không ít thời gian, nhưng cũng không thể không nói, thu hoạch vô cùng lớn, vì tu vi của y đã tăng lên rất nhiều.

Nếu là trước kia, sẽ không có tốc độ tăng tiến nhanh như vậy.

Y cũng đã giúp Ngọc Đế một việc lớn, chế ngự được Tôn Ngộ Không, sau này sẽ không còn nhiều chuyện phiền phức nữa.

Ngọc Đế cho y ngồi bên cạnh mình, các tiên tử hầu hạ bên cạnh không ai là không nhận ra, Ngọc Đế đã coi Đế Giang như thượng khách, đối với sự trở về của y vô cùng hoan nghênh, ánh mắt đầy tán thưởng cũng để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Vì vậy, các vị tiên tử hầu hạ bên cạnh đều vô cùng tỉnh táo và tích cực, sợ rằng sơ suất với Đế Giang sẽ khiến ngài không vui.

"Được rồi, các ngươi không cần hầu hạ nữa, đều đi lấy mỹ tửu trân quý của ta ra đây, ta muốn cùng Đế Giang uống một bữa thỏa thích, chúc mừng sự trở về thành công của hắn." Ngọc Đế hiện tại cảm thấy vô cùng vui vẻ, cảm thấy mỹ tửu cất giữ bấy lâu nay cũng đã đến lúc mở ra, nếu Đế Giang đã đến, vậy cùng nhau thưởng thức thôi.

Các tiên tử từ từ lui ra, sau đó lại có một nhóm người khác vào, hiển nhiên khí chất hơn hẳn nhóm vừa rồi, khiến người ta càng thêm hưởng thụ sự hầu hạ.

Mỹ tửu trân quý của Ngọc Đế không phải ai cũng có thể uống

được, có thể thấy Ngọc Đế thật sự coi trọng Đế Giang.

Đế Giang tự nhiên cũng sẽ bồi tiếp đến cùng.

Mỹ tửu trên trời, Đế Giang cũng cảm thấy mới lạ, vào miệng thơm nồng.

Cũng khó trách là mỹ tửu trân quý, so với các loại rượu khác, loại rượu này mang lại cảm giác vô cùng tuyệt diệu.

Hai người ở trong cung điện phẩm trà, thuận tiện trò chuyện.

Đế Giang và Ngọc Đế nói về chuyến đi lần này, Ngọc Đế cũng biết tu vi của Đế Giang lại có sự tăng tiến.

Hai người trò chuyện mãi đến khi trời tối, Đế Giang đã uống rất nhiều, có chút say, cùng Ngọc Đế thưởng thức cảnh đêm trên trời, Đế Giang nhìn mà có chút xuất thần.

"Ngọc Đế, ở trên trời nhiều năm như vậy, ngài có từng rời đi không?" Ngọc Đế không hiểu ý, chỉ nói: "Sẽ không, ta có trách nhiệm của ta, cũng có sứ mệnh phải gánh vác." Trong lúc hai người cảm khái, một ngày trên trời, một năm dưới đất, nhân gian đã trôi qua trọn một năm, mọi chuyện đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát, có chút khó khống chế.

Ví dụ như tình hình hiện tại ở nhân gian không mấy lạc quan của Trọng Nhĩ.

"Trọng Nhĩ đại nhân, hiện tại quốc gia ngày càng bất ổn, nhiều người đã sinh lòng phản loạn, cứ thế này e rằng chúng ta sẽ gặp nguy hiểm." "A, Trọng Nhĩ đại nhân, không chỉ là nguy cơ trong nước, đáng sợ hơn là có các quốc gia khác đang nhòm ngó chúng ta, tùy thời có thể tấn công, đặc biệt là…" Nhìn sắc mặt âm trầm của Trọng Nhĩ, người kia không dám nói tiếp.

Trọng Nhĩ lạnh lùng đặt tấu chương trong tay xuống, cho người

kia lui.

Từ khi Đế Giang rời đi, đã có người bắt đầu rục rịch, căn bản không ai có thể đối phó.

Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, đại quyền trong tay y có lẽ không giữ được nữa.

Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng là như vậy sẽ có vô số bá tánh bị tổn thương, họ vô tội như vậy, Trọng Nhĩ sao nỡ nhìn họ chịu khổ.

Y chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn lên trời: "Đế Giang rốt cuộc ở đâu, nếu ngài không về, có lẽ ta thật sự không giữ được Tấn quốc." Không phải không muốn, chỉ là bất lực.

Từ khi Đế Giang rời đi, y đã nhạy bén cảm nhận được sự khác thường, nhưng đều chỉ có thể âm thầm xử lý, vì thế lực đó quá mạnh mẽ, y cũng không thể ngăn cản, cho nên chỉ có thể cầu nguyện Đế Giang có thể nhanh chóng trở về.

Điều mà Trọng Nhĩ lo lắng nhất đã xảy ra, vì không lâu sau đó, Cơ Phát đã phát động chiến tranh.

Chiến tranh mang đến cho bá tánh vĩnh viễn chỉ có thống khổ.

Trọng Nhĩ vẫn luôn phái người đi chống cự, đáng tiếc không có tác dụng lớn, căn bản không thể ngăn cản công thế của Cơ Phát, chỉ có thể liên tục lui về sau.

Trọng Nhĩ tức giận, muốn đích thân đi đối kháng với Cơ Phát, không cho phép hắn làm càn như vậy, nhưng lại bị người ta cản lại: "Đại nhân không thể rời khỏi cung điện, ngài phải biết chúng ta không thể không có ngài ở đây chủ trì đại cục." Cuối cùng, Cơ Phát đã đánh đến chân thành, vào thời khắc quân địch vây thành, Trọng Nhĩ biết, không còn nhiều cơ hội nữa.

Khi cửa thành bị phá, tất sẽ bị người ta bắt giữ.

Cơ Phát vẫn luôn tuyên bố với bên ngoài rằng việc khơi mào chiến tranh là để bình định phản loạn.

Nhưng trên thực tế, những kẻ muốn phản loạn đó không có gan động thủ, dù sao phản loạn cũng không phải là chuyện dễ dàng giải quyết.

Cơ Phát đến cửa thành, một vị tướng quân đứng trên đài cao nhìn xuống: "Cơ Phát đại nhân, hà tất phải làm đến bước này?

Ngài gây ra chuyện sinh linh đồ thán, chẳng lẽ không cảm thấy bất an sao?" Tướng quân biết, e rằng người trong thành không bị bắt thì cũng bị giết, phải giẫm lên thi thể của biết bao bá tánh mới đến được đây.

Một khi Tề Trường thành bị công phá, thì thật sự không thể cứu vãn được nữa, cho nên lần này là một trận chiến sinh tử.

Cấp dưới vốn định âm thầm đưa tướng quân đi, nhưng ông biết, cho dù thật sự thoát được khỏi đây, cũng không thể yên tâm mà sống tạm bợ.

Ông đang chờ đợi một người xuất hiện, hy vọng còn kịp.

Ông đang đợi, đợi Đế Giang xuất hiện.

Từ khi y rời đi, ông đã biết quốc gia có biến động, một ngày này rồi sẽ đến, nhưng Đế Giang vẫn chưa trở về.

Hiện tại, tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cơ Phát nhìn tướng quân trên đài cao, mày nhíu chặt, trong lòng biết đây là thú bị nhốt trong lồng, căn bản không có cách nào lật ngược tình thế.

Hắn ngạo mạn hét lên: "Ta tin ngươi biết ta đến đây vì điều gì.

Chỉ cần ngươi phối hợp với ta, ta nhất định sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái.

Hoặc có lẽ, nếu ngươi làm ta vui, ta có thể tha cho ngươi một mạng." Đế Giang không ở đây, thì bọn họ căn bản không có năng lực phản kháng, cho nên hắn không vội.

Tướng quân nhìn ra được sự trào phúng của Cơ Phát, chỉ là tình hình hiện tại quả thực bất lợi cho mình.

"Im miệng, muốn tiến vào, trừ phi ta chết ở đây." Ông không chịu khuất phục như vậy, chỉ cần có cơ hội, ông sẵn sàng liều mạng một phen.

Chương 437

Cơ Phát cười lạnh: "Nếu vậy, ta thành toàn cho ngươi.

Người ở đây, ta một người cũng không tha." Hắn vừa định hạ lệnh cho quân đội bắt đầu công thành, chỉ một tiếng quát giận dữ đã khiến hắn dừng lại.

"Dám!" Là Đế Giang, đứng bên cạnh y là Trọng Nhĩ đang thở hổn hển.

Trọng Nhĩ thật sự không còn cách nào khác, mới dùng đến hạ sách này.

Tình hình nguy cấp, không thể không làm vậy.

"Đế Giang đại nhân về rồi!" "Ngài cuối cùng cũng về rồi!" Thần dân đối với sự trở về của y cảm thấy kinh ngạc, đồng thời cũng biết, chỉ cần có Đế Giang ở đây, họ sẽ không còn bị người khác uy hiếp nữa.

Cơ Phát lần này e rằng phải tay không trở về.

Cơ Phát cũng không ngờ Trọng Nhĩ lại dùng đến chiêu này, lại có thể gọi Đế Giang về.

"Không ngờ Đế Giang lại về, không phải đã chạy rồi sao, vì sao lại về." Kế hoạch của Cơ Phát bị phá hỏng, hắn cảm thấy không vui, chỉ là, hiện tại có thể gặp được Đế Giang cũng không sao, vì mục đích của hắn vốn là Đế Giang.

Hắn nhìn Đế Giang, nói ra mục đích của mình: "Đế Giang, lâu rồi không gặp.

Tình huống này trông thật có chút kinh ngạc nhỉ, không biết ta có thể nói chuyện một chút không." Nhưng Đế Giang không muốn để ý

đến hắn.

Lần này y trở về là để ngăn cản cuộc chiến này xảy ra, những chuyện khác không muốn nói nhiều với Cơ Phát.

Bất kể vì chuyện gì, dám mạo phạm đến y thì không có kết cục tốt đẹp.

"Ta cho ngươi cơ hội lựa chọn, mang quân của ngươi lập tức rời đi, hoặc là cùng ta so tài một trận, ta tin ngươi sẽ biết lựa chọn." Cơ Phát không ngờ y lại khó nói chuyện như vậy, căn bản không thể giao tiếp tốt đẹp được.

Làm như vậy, căn bản là không nể mặt hắn.

"Đế Giang, bây giờ ngươi mặt mũi lớn thế sao, ngay cả đàm phán cũng không muốn.

Đừng quên ta đã công phá Tề Trường thành, lãnh thổ Tấn quốc đã có một phần là của ta.

Ta rút lui rồi, ngươi nghĩ ta sẽ giao ra thứ ta đã có được sao?" Đế Giang và Trọng Nhĩ đứng song song, trên cao nhìn xuống.

Ánh mắt của y lúc này khiến Cơ Phát cảm thấy có chút hoảng sợ, nhưng tâm lý cứng rắn giúp hắn có thể bình tĩnh lại.

Nhìn chằm chằm y một hồi lâu, Đế Giang mới nhẹ nhàng mở miệng: "Vậy yêu cầu của ngươi, nói trước đi." Cơ Phát biết y không thể để mặc cho lãnh thổ bị chia cắt tan tác như vậy, lộ ra một nụ cười tự tin.

Trọng Nhĩ có chút lo lắng, sợ Cơ Phát sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng, căng thẳng nhìn Đế Giang, sợ y sẽ nổi giận.

Tuy muốn Cơ Phát dừng lại, nhưng cũng hy vọng không phải bằng một phương thức không thể chấp nhận được.

“Ta có thể trả lại toàn bộ lãnh thổ vốn có của Tấn quốc cho ngươi, nhưng ngươi cũng nên biết, ta không thể cho không ngươi như vậy, ngươi cũng cần phải có chút biểu thị chứ.” Có thể lấy lại lãnh thổ vốn có của Tấn quốc, đó không phải là ít, quả thực là một điều kiện khiến người ta động lòng.

Đế Giang lại không biết đã nghĩ đến điều gì, khẽ mỉm cười, khiến Cơ Phát trong lòng vui mừng, tưởng rằng Đế Giang cũng cảm thấy có thể.

Nhưng Đế Giang lại từ chối: “Không, ta chọn từ chối đàm phán của ngươi.” Cơ Phát và Trọng Nhĩ đều không dám tin vào tai mình.

Cơ Tư dùng thành trì làm mồi nhử, muốn một người đàn ông chấp nhận yêu cầu của mình, nhưng không ngờ người đàn ông này lại không biết điều như vậy.

Dù sao thì người này cũng từng từ chối Hỗn Độn, nếu không có chút năng lực thì dựa vào đâu mà dám làm thế?

Vì vậy, đây vốn là một trận chiến đã định trước không có kết quả.

Nhưng bản thân Cơ Tư lại không biết những chuyện này, chỉ cảm thấy người đàn ông trước mắt là một tên nhóc không biết thời thế, không có kế hoạch gì cho tương lai, nếu không sao lại từ chối nhiều thành trì như vậy.

Cơ Tư vô cùng tức giận, thậm chí có lúc còn muốn tống cổ người đàn ông này ra khỏi phòng, nhưng lại không thể.

Hắn đành trút hết lửa giận lên người khác.

Sau khi nghe người đàn ông đó từ chối, hắn liền ra lệnh cho quân đội tiến lên, công phá Trường thành, trên đường đi gây ra vô số thương vong.

Binh lính của hắn tiến thẳng về nước Tấn, dọc đường đi đốt giết

cướp bóc, không việc ác nào không làm, nhưng lại chẳng có ai dám lên tiếng ngăn cản.

Dù sao thì, ai dám nói lời không cho phép với một đại ma đầu như vậy chứ?

Dân chúng bất lực, chỉ đành cầu xin ông trời phái người xuống mau chóng trấn áp đại ma đầu này.

Quả nhiên trời cao có đức hiếu sinh, không để tên kia ngang ngược quá lâu, đã phái xuống rất nhiều đối thủ mạnh.

Đế Giang nghe tin người đàn ông kia vì không được gia nhập liên minh mà quay sang tàn sát dân lành, đốt giết cướp bóc, không việc ác nào không làm, y cảm thấy vô cùng tức giận, bèn hạ lệnh đi bắt giữ hắn.

"Ngươi không thấy hành vi của mình rất bỉ ổi sao?" Đế Giang giơ vũ khí, chất vấn người đàn ông trước mặt tại sao lại không có chút lòng tự trọng nào, nhưng hắn ta lại chỉ mỉm cười, gật gật đầu rồi nói: "Có sao?

Vì để đạt được mục đích, ta có thể không từ thủ đoạn, có vấn đề gì à?" Những lời hắn nói ra toàn là ngụy biện.

Vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, thật đúng là không biết xấu hổ!

Đế Giang không muốn phí lời thêm nữa, liền vung vũ khí tấn công kẻ vô sỉ kia.

Chỉ sau vài hiệp, thất bại của hắn đã được định đoạt.

Tuy nhiên, chiến thắng tiếp theo lại không hề dễ dàng như vậy.

Đầu tiên, y phải tiêu diệt đội quân tiên phong của hắn.

Phải thừa nhận rằng đội quân này cũng có chút tác dụng.

Nếu không có đội quân tiên phong này cản đường, e rằng Đế Giang đã sớm tiêu diệt sạch sẽ kẻ địch.

Không ngờ đội quân tiên phong của hắn lại lợi hại đến thế.

Sau mấy canh giờ giao chiến với quân đội, Đế Giang mới để ý thấy trong hàng ngũ có một nam tử không rõ tên họ, nhưng biết rằng hắn có sức mạnh kinh người.

Sức lực của người này vô cùng cường đại, thậm chí có thể tay không ném đi những tảng đá nặng mấy trăm cân.

Sự tồn tại của người này khiến trận chiến rơi vào thế giằng co.

Hắn rất lợi hại, lại am hiểu một số binh pháp và vận dụng chúng như cá gặp nước.

Nếu hắn không thuộc đội quân địch, Đế Giang không ngại truyền thụ cho hắn toàn bộ võ công của mình.

Tiếc rằng hai người lại đứng ở hai chiến tuyến đối lập.

Y thở dài một hơi, rồi đâm binh khí trong tay vào trái tim của người đó.

Chỉ có thể hy vọng kiếp sau người này sẽ chọn đúng phe.

Chương 438

Cuối trận chiến, Cơ Tư vẫn không ngừng nói những lời cuồng vọng tự đại, một mực hy vọng Đế Giang gia nhập đội ngũ của hắn.

Nhưng làm sao y có thể đồng lưu ô hợp với loại người này?

Những việc hắn làm đều đi ngược lại với chính nghĩa trong lòng y.

"Đã đến nước này, ngươi còn không bó tay chịu trói sao?" "Bó tay chịu trói ư?

Sự kiêu ngạo của ta không cho phép điều đó!

Muốn giết muốn xẻo, tùy ngươi định đoạt!" Cơ Tư nghiến răng.

Dù không muốn thừa nhận chiến thắng nhục nhã này, nhưng hắn cũng không còn cách nào khác.

Hiện tại hắn đang ở thế thất bại, đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ đang giãy giụa vô ích trong tuyệt vọng, nhưng vẫn cho rằng mình đúng.

Nhưng rốt cuộc đúng hay sai, ai có thể biết được?

Dù sao thì công đạo trong thiên hạ vốn ở tại lòng người.

Hơn nữa, từ xưa đến nay đều là thắng làm vua, thua làm giặc, có ai sẽ vì sự thất vọng, tổn thương của một người mà cảm nhận được nỗi đau của người khác hay không?

Vì vậy, thất bại chính là thất bại.

Hắn chỉ có thể nghiến răng, ưỡn cổ gào thét với người trước mặt, giống như một con thú nhỏ bị thương.

Khi đội quân tiên phong bị tiêu diệt, thất bại của hắn đã được định sẵn.

Hắn cứng cổ nhìn người trước mặt nhưng vẫn không chịu thua, dù sự thật bày ra trước mắt đã cho hắn biết rằng hắn đã thua, thua một cách triệt để, không có cách nào cứu vãn được thế giới vô tình này.

Cảm giác bất lực và tái nhợt bao trùm.

Chỉ bằng sức một mình, Đế Giang đã đánh cho Cơ Tư đầu rơi máu chảy, thậm chí phải bỏ chạy tán loạn.

Nhưng cũng nhờ trận chiến này, y mới biết mình nên làm gì tiếp theo, bởi quốc gia của y đã bị kẻ khác nhòm ngó bao năm nay.

Triệu Tịch và Hàn Kiền thấy Cơ Tư thất bại nên cũng quyết định rút lui.

Chính vì trận chiến này mà nước Tấn đã tránh được nỗi đau bị chia ba xẻ bảy.

Nếu một quốc gia bị chia cắt, thì bá tánh trong nước cũng không tránh khỏi cảnh lầm than.

Bất kể vị vua mới là ai, cuối cùng người chịu khổ vẫn là dân chúng.

Cũng may có trận chiến này, nếu không, đất nước sẽ ra sao, thật không dám tưởng tượng.

Cuộc chiến này cũng đã đặt nền móng cho các cuộc chiến thương trường sau này.

Mọi người đều hiểu rằng, có những người có thể chọc vào, nhưng có những người thì không thể, đồng thời cũng có cái nhìn rõ ràng hơn về thế giới này.

Có lẽ nên cảm thấy may mắn vì đã không làm tên lính tiên phong kia, nếu không với năng lực hiện tại của mình, trong lòng tự biết, e

rằng đã xương cốt chưa lạnh.

Tất cả đều thở dài một hơi, rồi đành chấp nhận số phận.

Dù sao thì kỹ năng không bằng người, cũng chỉ có thể nhận thua.

Điều đáng mừng là Đế Giang không phải là một kẻ tàn bạo, nếu không thì tất cả những người này bây giờ đều không thể sống sót.

Mọi người cũng không biết gặp được y rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh.

Nếu là bất hạnh, có lẽ là vì sức mạnh của y quá cường đại.

Nhưng nếu là may mắn, thì có lẽ là vì tấm lòng của y quá tốt.

Nếu hai điều này không song hành, chắc chắn họ đã chết không toàn thây.

Sau khi trận chiến kết thúc, tất cả đều âm thầm mừng thọ vì Đế Giang không tồi tệ như trong tưởng tượng.

Vốn dĩ họ cho rằng một người có võ lực mạnh mẽ như vậy tất phải là kẻ không việc ác nào không làm, nhưng không ngờ y lại là một người lương thiện và chính trực đến thế.

Họ thừa nhận thất bại của mình và xấu hổ cúi đầu.

Trọng Nhĩ thấy người trước mặt đánh bại một đám người, có phần kinh ngạc.

Hắn kinh ngạc vì sự tiến bộ quá nhanh của y, kinh ngạc vì sự thành công của y.

Thậm chí hắn có chút không dám tin y rốt cuộc đã trải qua những gì mà năng lực lại thay đổi nhanh đến vậy.

Nhưng may mắn là y và hắn cùng một phe, nên không cần phải đau đầu lo lắng về việc đối đầu với y trong tương lai.

“Ngươi gặp được kỳ ngộ gì sao?

Sao lại lợi hại như vậy?” Trọng Nhĩ có chút ghen tị, cảm thấy y chắc chắn đã gặp được đại cơ duyên, nếu không sao sức mạnh lại tiến bộ nhanh đến thế?

Nhưng người trước mặt chỉ lắc đầu.

Thật ra, chính y cũng không biết tại sao võ công của mình lại tăng tiến nhanh như vậy, có lẽ là do uy lực của Định Hải Thần Châm, nhưng y không thể nói ra, dù sao thì Định Hải Thần Châm và Trọng Nhĩ cũng là chiến hữu cùng chiến tuyến.

Trọng Nhĩ nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

Nếu ngay cả y cũng không biết kỳ ngộ đó là gì, vậy chắc hẳn đó là một chuyện rất riêng tư, hắn cũng không tiện hỏi nhiều.

Sau đó, Đế Giang miễn cưỡng giao Định Hải Thần Châm cho Trọng Nhĩ.

Y nhìn Trọng Nhĩ, dặn dò rằng uy lực của Định Hải Thần Châm rất lớn, hy vọng hắn có thể tìm một nơi tốt để cất giấu nó.

Dù sao thì Định Hải Thần Châm một lần nữa xuất thế, đối với mọi người đều là một sự cám dỗ khó tránh khỏi.

Trọng Nhĩ thở dài một hơi rồi nhận lấy Định Hải Thần Châm.

Hắn hiểu ý đồ của y, cũng biết uy lực của nó.

Hắn biết rằng không thể dùng sức một người để bảo vệ nó, nên chỉ có thể đem cất giấu.

Hắn đồng ý với người trước mặt.

Không đồng ý thì có thể làm gì được chứ?

Chỉ có thể đồng ý thôi, vì năng lực của y quá cường đại.

Chương 439

Trọng Nhĩ nhận lấy Định Hải Thần Châm, sau đó đặt vào túi càn khôn mang theo bên mình.

Cái túi càn khôn đó rất lớn, thậm chí có thể chứa được cả Định Hải Thần Châm, nên hắn cảm thấy rất may mắn vì đã mang theo cái túi này, nếu không cũng không biết phải làm thế nào.

Hắn và người trước mặt tạm biệt ngắn ngủi.

Đại ý là y dặn dò hắn không để Định Hải Thần Châm xuất hiện lần nữa.

Hắn đồng ý, sau đó liền mang theo Định Hải Thần Châm xoay người rời đi.

Hắn căn bản không biết cách sử dụng Định Hải Thần Châm, nên có lẽ y cũng yên tâm để hắn một mình mang nó đi tìm nơi cất giấu.

Hai người vẫy tay chào nhau rồi xoay người rời đi, trở về phe của mình, mỗi người đều có những việc khiến mình phải đau đầu.

Hai người vừa trở về nơi của mình, đều có kế hoạch riêng, không thể vì một chuyện nhỏ mà phá vỡ kế hoạch.

Hai quốc gia đều quay về để bàn bạc làm sao cho đất nước của mình trường tồn.

Đế Giang là một người rất tự phụ nhưng lại có năng lực tương xứng.

Chính vì tính cách này mà y có thể cai trị đất nước ngày một tốt hơn.

Y tin rằng đất nước của mình là tuyệt vời nhất, tốt nhất, không

cần phải liên minh với bất kỳ quốc gia nào khác.

Nếu liên minh với quốc gia nào, điều đó chỉ có thể chứng tỏ rằng y đang tự nguyện ban ơn mà thôi.

Vì vậy, trong tình huống này, y không có ý định liên minh với quốc gia khác để tấn công một quốc gia khác nữa.

Y hài lòng với đất nước của mình, cũng hài lòng với bá tánh của mình.

Nếu một quốc gia muốn để dân chúng có thể sống tốt, thì chỉ có thể chọn không có chiến tranh, không có loạn lạc.

Vì vậy, y sẽ cố gắng hết sức để không tham gia vào những cuộc tranh chấp binh lửa này.

Nước Tấn dưới sự lãnh đạo của Đế Giang ngày một cường thịnh.

Mấy quốc gia xung quanh thậm chí có chút ghen tị với sự lớn mạnh của nước này, bèn tìm mọi cách để hợp tác.

Nước Trịnh, một nước gần đó, cũng nảy sinh ý đồ, muốn liên minh với quốc gia hùng mạnh này để chống lại sự uy hiếp từ các nước khác, nhưng lại không biết liệu quốc gia này có đồng ý hay không.

Họ phái sứ thần đến giao thiệp, lúc đi còn đặc biệt dặn dò nên nói chuyện với vị quân chủ kia như thế nào, bởi ai cũng hiểu rằng một quốc gia hùng mạnh như vậy không cần phải liên minh với bất kỳ ai.

Lần này, họ không hy vọng dùng uy nghiêm của quốc gia mình để ép buộc một tiểu quốc.

Nhưng dù là vì mình hay vì người khác, đều cần phải nỗ lực một lần.

Vì vậy, cuối cùng họ quyết định nhất định phải đi giao thiệp với

quốc gia vĩ đại kia.

Nếu thành công thì đó là phúc phận của họ, nếu không thành công thì cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay.

Dù sao thì đất nước của họ quá yếu nhỏ, không có tư cách để khiêu chiến với cường quốc.

Thế là họ phái sứ thần đến quốc gia kia để giao thiệp.

Nhưng không ngờ vị quân chủ vĩ đại trong quốc gia đó thậm chí không cho sứ thần vào, mà nhốt ông ta ngay ngoài cổng thành.

Ai cũng không ngờ quốc gia này lại làm như vậy, không cho nước láng giềng một chút thể diện nào.

Người sứ thần bị nhốt một cách vô tình bên ngoài, còn vị quân chủ vĩ đại bên trong lại cho người truyền lời.

Những lời của vị quân chủ đó khiến mọi người nghe xong đều cảm thấy rất khó chịu.

Bởi vì vị quân chủ đó đã nói rất rõ ràng rằng ông ta không cần liên minh với nước ngoài.

Nếu liên minh với nước ngoài thì đó là ông ta đang ban ơn, vì đất nước của ông ta đã đủ mạnh rồi.

Cũng may nhờ cách nói thẳng thừng không kiêng nể của Đế Giang mà nước Trịnh đã hoàn toàn từ bỏ ý định đó.

Nhưng không thể không nói, những lời y nói ra thật sự quá phũ phàng.

Những lời y nói ra không hề khách sáo, dường như cảm thấy nước Trịnh đang đến cầu xin vậy.

Đất nước của y hùng mạnh, không cần sự giúp đỡ của nước khác.

Y nói với nước Trịnh rằng đất nước của y chỉ cần một mình là đủ, không cần sự giúp đỡ của nước khác, cũng sẽ không cấp cho nước khác thứ gì không cần thiết, vì y cảm thấy đất nước của mình đã đủ năng lực rồi.

Nói cách khác, y cảm thấy đất nước của mình đã đủ mạnh, các nước khác đối với y không có bất kỳ sự giúp đỡ nào.

Thậm chí y còn không chuẩn bị một vài lời khách sáo, vì đất nước của y thực sự hùng mạnh.

Chính vì sự mạnh mẽ này mới khiến y có đủ tự tin, trở thành một người tự phụ như vậy.

Nhưng không thể không thừa nhận, y có vốn liếng để làm vậy, vì y có năng lực đó.

Ngay cả khi không có sự giúp đỡ của Định Hải Thần Châm, y vẫn có năng lực như vậy.

Lời y nói với quốc gia kia vô cùng không nể mặt, thậm chí có thể coi là sỉ nhục.

Nhưng quốc gia kia có thể làm gì được chứ?

Đó chỉ là một tiểu quốc mà thôi.

Một tiểu quốc thì có thể gây ra sóng gió gì?

Vì vậy, y căn bản không sợ tiểu quốc đó.

Nếu y có năng lực nói ra những lời như vậy, thì cũng chứng tỏ y có năng lực hóa giải những tai họa mà những lời đó mang lại.

Nếu đã có năng lực đó, tại sao phải sợ một tiểu quốc chứ?

Trong lúc sỉ nhục quốc gia kia, y cũng đã thể hiện sự hùng mạnh của đất nước mình.

Nói cách khác, đất nước của y hùng mạnh, trước mặt đất nước y, một tiểu quốc nhỏ bé thì có là gì?

Dùng lời lẽ thô tục hơn một chút, đó là: "Đất nước của ta lợi hại như vậy rồi, cần ngươi có ích gì?" Hơn nữa, đối với y, một tiểu quốc nhỏ bé như vậy, nếu y không thôn tính thì đã là phúc phận của quốc gia đó rồi.

Nhưng vị sứ thần ngoài cửa lại không nghĩ vậy.

Ông ta cảm thấy người này dù lợi hại đến đâu cũng không nên sỉ nhục đất nước của mình.

Chương 440

Dù đất nước của ông yếu nhỏ, nhưng cũng được coi là một tiểu cường quốc trong số các nước xung quanh.

Vì vậy, người này vô cùng tức giận, trong lòng đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng trọng tâm vẫn là người này tuy mạnh, nhưng đất nước của ông cũng không sợ.

Một người xuất thân từ một nơi nhỏ bé, hiện tại vẫn chưa thể nhận thức rõ được sự hùng mạnh của quốc gia này, vẫn cho rằng đây chỉ là một quốc gia yếu nhỏ mà thôi.

Nhưng làm sao ông ta biết được sự hùng mạnh thực sự đứng sau quốc gia này?

Chủ nhân hiện tại của quốc gia này không phải là vị hoàng đế nhu nhược trước kia.

Vị sứ thần này chỉ bằng một bầu nhiệt huyết, đã chửi mắng quốc gia vĩ đại này, vị quân chủ vĩ đại này.

"Ngươi có tư cách gì mà sỉ nhục đất nước của ta?" Ông ta không thích kẻ mạnh này, dù hắn thực sự đã tạo ra một đế quốc vĩ đại, nhưng trong mắt vị tiểu sứ thần này, người đàn ông đó chẳng qua chỉ là mượn được một cơn gió đông mà thôi.

Người đàn ông này thực sự quá đáng, thế là ông ta đã chửi thẳng ra, đứng trước tường thành mà chửi mắng.

Lời lẽ của ông ta khiến rất nhiều binh sĩ trên tường thành cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng lại không thể làm gì.

A!

Dù sao thì lý do vị sứ thần này dám mắng chửi vô cớ trước mặt

quốc gia vĩ đại này, chẳng phải là vì câu nói "hai bên giao chiến, không chém sứ thần" đã lưu truyền từ xưa hay sao?

Sứ thần không ngừng chửi mắng người kia, hoặc là chửi vào tường thành.

Ông ta mắng quân chủ bất nhân, mắng nơi này không có lương tâm, mắng những lời không sạch sẽ.

"Đồ tạp chủng!" "Đồ rác rưởi!" "Ngươi căn bản không biết ai mới thực sự tốt cho ngươi." Những lời của sứ thần đều là những lời thật lòng ông ta muốn nói với người đàn ông kia.

Nhưng không thể không nói, vị sứ thần này hoàn toàn không lường trước được sự cuồng vọng và tự đại của Đế Giang.

Có lẽ ông ta càng không ngờ rằng mình sẽ vì mấy câu nói mà mất mạng.

Ông ta chưa kịp mắng câu tiếp theo, đã bị một thanh đại đao chém đứt cổ.

Máu tươi từ cổ phun ra, văng tung tóe, thậm chí còn mang theo hơi ấm bốc hơi trong không khí.

Quốc gia hùng mạnh này bị các nước khác để ý.

Sau khi giết người này, rất nhiều quốc gia đã đến nước Trịnh để báo tin.

Tất cả mọi người đều muốn làm ngư ông đắc lợi, muốn nhặt của hời, hy vọng châm ngòi chiến tranh giữa hai nước để ngồi sau hưởng lợi.

Nhưng sự thật có tốt đẹp như họ nghĩ không?

Chắc chắn là không!

Thế là nước Trịnh đã liên lạc với nước láng giềng là nước Tề,

chuẩn bị cùng nhau tấn công quốc gia vĩ đại kia.

Nhưng kẻ ngốc thì ít, người khác đâu có ngốc như vậy.

Nước Tề đã dứt khoát từ chối yêu cầu này.

Họ không thể vì cái gọi là nước láng giềng mà để cho thần dân của mình mất nước, cũng không muốn mất đi cuộc sống giàu sang phú quý này.

Tình yêu không bao giờ là một hiệu quả, họ cũng không hy vọng đấu tranh với quốc gia hùng mạnh kia.

Thái độ của nước Tề dường như đang nói: "Ta sợ, ta không dám đi, ta không tham gia, ta cứ như vậy, ta cảm thấy như vậy rất tốt." Nước Trịnh đối với điều này vô cùng bất lực, nhưng vì không có người giúp đỡ, cũng chỉ có thể nén xuống cơn tức giận khổng lồ trong lòng.

Họ chỉ có thể tự nhủ hết lần này đến lần khác, không được tức giận, không được buồn, không được tức giận, không cần buồn.

Đành phải nén xuống lửa giận trong lòng, rồi nhìn về phía quốc gia hùng mạnh kia, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thở dài một hơi, rồi cũng đành bất lực.

Dù sao thì cũng không đánh lại được quốc gia đó.

Vì vậy, họ chỉ có thể âm thầm chấp nhận sự thật đáng sợ này.

Chỉ có thể một mình đau khổ liếm láp vết thương, chỉ có thể một mình nuốt xuống cục tức, chỉ có thể một mình tiêu hóa cái chết của người được phái đi giao thiệp.

Mặc dù cái chết của một người không làm rung chuyển được căn cơ của họ, nhưng nếu không có bất kỳ hành động nào, thì dân chúng sẽ không còn tin tưởng họ nữa.

Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, họ hiểu sâu sắc đạo lý này.

Nếu không có sự ủng hộ của dân chúng, làm sao họ có thể ngồi lên vị trí này?

Vì vậy, nhất định phải đòi lại công đạo cho người này, dù chỉ là hình thức, cũng cần phải có hành động.

Thở dài một hơi, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, rốt cuộc nên làm thế nào để giải oan cho người này, đồng thời cũng suy nghĩ, làm thế nào để đấu tranh với vị quân chủ vĩ đại của quốc gia vĩ đại kia?

Nhất định phải nghĩ ra một kế sách mới được, nếu không, những chuyện tiếp theo thật sự rất khó giải quyết.

Đế Giang vừa giải quyết xong nhiệm vụ cấp trên, trong lòng liền có chút suy nghĩ, bèn nói với Trọng Nhĩ: "Bây giờ ta cần giao cho ngươi một nhiệm vụ, nhiệm vụ này lát nữa ta sẽ nói cho ngươi biết." Y dùng phi cáp truyền thư cho Trọng Nhĩ, nói rằng y cần hắn.

Chưa đầy một khắc, Trọng Nhĩ đã có mặt bên cạnh y.

Y thấy dạo này hắn có vẻ hơi tiều tụy.

Y hiểu được uy lực của Định Hải Thần Châm, nên cũng biết tại sao hắn lại có bộ dạng như vậy.

Y thở dài một hơi, rồi đổi giọng hỏi han hắn: "Định Hải Thần Châm có phiền phức không?" Người trước mặt gật đầu.

Dường như có nỗi khổ khó nói.

Hắn nhíu mày một lúc rồi mới mở miệng, nói rằng quả thực có chút phiền phức, nếu không khống chế được Định Hải Thần Châm, sẽ gây tổn hại đến lợi ích của mọi người.

Đế Giang đành nói với hắn, nếu một mình không giải quyết được,

thì phái thêm vài người nữa.

Trên trời có bao nhiêu Thiên Binh Thiên Tướng, chẳng qua chỉ là dùng thêm vài người mà thôi.

Nếu phong ấn được Định Hải Thần Châm cũng không phải là một công đức nhỏ!

Dù sao sau khi trở thành Thiên Binh Thiên Tướng, công đức đó sẽ ngày càng ít đi.

Nếu không có người tín ngưỡng, thì ai sẽ cung cấp sức mạnh cho họ chứ?

Vì đã hấp thụ một phần sức mạnh của Định Hải Thần Châm, nên bây giờ y cũng có thể phong ấn một phần sức mạnh của nó.

Y bảo người trước mặt lấy Định Hải Thần Châm ra.

Chương 441

Vừa rời khỏi túi càn khôn, nó liền biến lớn.

Y phong ấn một phần sức mạnh của Định Hải Thần Châm, rồi giao lại cho hắn.

Hắn nhận lấy, rõ ràng cảm nhận được sức mạnh của Định Hải Thần Châm dường như đã bị phong ấn.

Hắn có chút cảm kích nhìn người trước mặt, rồi mở miệng cảm tạ: "Cảm tạ ngài, Đế Giang nhân từ." Hắn vô cùng cảm tạ con người nhân từ này, cho rằng nếu không có y phong ấn Định Hải Thần Châm, chắc chắn hắn sẽ bị tổn thất tu vi.

Hắn cảm thấy rất vui mừng, định mang nó về rồi rời đi, nhưng chưa kịp đi đã bị y gọi lại.

"Ta có một nhiệm vụ cần ngươi hoàn thành." Hắn không biết y có nhiệm vụ gì cần hắn hoàn thành.

Nhưng hắn biết rằng nhờ có y, hắn mới có thể thuận lợi phong ấn Định Hải Thần Châm.

Thế là y nói cho hắn biết, y cần hắn giúp đỡ tiêu diệt ba nước còn lại, vì chỉ có như vậy mới có thể để bá tánh trên thế giới thực sự thoát khỏi chiến tranh.

Nếu thực sự có tấm lòng như vậy, thì thật là tốt.

Thế là hắn có chút dở khóc dở cười mà đồng ý yêu cầu này.

Mặc dù yêu cầu này đối với hắn là một chuyện nhỏ, nhưng khi kết hợp với thời gian mà y đưa ra, nó lại trở thành một việc không thể hoàn thành.

Ba ngày, chỉ có ba ngày.

Dùng ba ngày để tiêu diệt ba quốc gia.

Ai mà biết được ba quốc gia đó đã mất bao nhiêu cái ba năm mới xây dựng được thành bộ dạng như vậy, vậy mà y lại chỉ muốn dùng ba ngày để tiêu diệt chúng.

Hắn có chút dở khóc dở cười, nhưng cũng chỉ có thể đồng ý.

Dù sao đối với hắn, dùng ba năm để tiêu diệt ba quốc gia thực ra cũng không phải là chuyện phiền phức.

Hắn tin rằng chỉ cần trong lòng có chính nghĩa, là có thể tiêu diệt được các quốc gia đó.

Thế là sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng hắn quyết định đồng ý yêu cầu của y, bèn gật đầu.

Trong cái gật đầu đó xen lẫn một chút bất lực và dở khóc dở cười.

Hắn thực sự cảm thấy y quá không coi hắn là người ngoài rồi.

Thế là hắn quay lại cáo biệt y.

Lúc cáo biệt, hắn đặc biệt hỏi y về việc làm thế nào để phong ấn Định Hải Thần Châm.

Y cũng rất tỉ mỉ giải thích cho hắn về nguồn gốc và tác dụng của nó.

Sau khi hiểu rõ những điều này, hắn cũng biết nên phòng ngự như thế nào.

Việc hắn cần làm bây giờ là nhanh chóng trở về Thiên đình, sau đó tìm các Thiên Binh Thiên Tướng giúp đỡ.

Thế là hắn nói với người trước mặt: "Vậy ta đi trước, dù sao tìm người cũng cần một khoảng thời gian." Y vẫy tay ra hiệu hắn có thể

đi nhanh.

Hắn mới mang theo Định Hải Thần Châm và yêu cầu của y rời đi, trở về Thiên đình.

Lên đến Thiên đình, việc đầu tiên hắn làm là tìm gặp Ngọc Đế, sau đó yêu cầu phong ấn toàn bộ Định Hải Thần Châm, và xin Ngọc Đế cho 100 Thiên Binh Thiên Tướng giúp đỡ.

Ngọc Đế không hề do dự, vì chuyện này cần sự hỗ trợ tương ứng.

Ngài lập tức hạ lệnh điều 100 Thiên Binh Thiên Tướng đến cho hắn sử dụng để phong ấn Định Hải Thần Châm.

Định Hải Thần Châm dường như bị phong ấn hoàn toàn, không còn tác dụng gì nữa.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh nắng bên ngoài vô cùng chói chang, mọi người đều cảm thấy đây là một ngày đẹp trời.

Mấy người ngồi dưới thành trì bắt đầu thảo luận về kế hoạch cho tương lai.

Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, tất cả những điều đó đều không còn tồn tại nữa.

Bởi vì có một người đàn ông dẫn theo một đội quân đã tiêu diệt hai quốc gia.

Người đàn ông này ra tay rất nhanh, chỉ trong vài hiệp đã chém bay đầu đại tướng quân.

Khi đầu của đại tướng quân bị chém, quân lính bên dưới liền dao động.

Có người thì thầm bàn tán, thậm chí có người trực tiếp đầu hàng.

Hành động của những người này đã gieo rắc sự hoảng loạn vào lòng nhiều người hơn.

Chính vì có những người đi đầu hàng trước mà số người đầu hàng sau đó ngày càng nhiều.

Dù sao đối với họ, chỉ cần sống sót, ai quản lý thì có khác gì đâu?

Dù sao họ cũng là người bị quản lý.

Chính vì có suy nghĩ này mà họ có thể thuận lợi sống sót qua những ngày tháng thay đổi quốc gia.

Thế là họ đầu hàng mà không hề phản kháng.

A, họ đã chọn con đường đúng đắn, dù sao nếu tiếp tục phản kháng, thứ mang lại cho họ chỉ có hai chữ "tử vong" mà thôi.

Trận chiến vừa mới diễn ra được một nửa đã đủ để phân thắng bại.

Quốc gia cuối cùng còn lại gần như có thể không đánh mà thắng.

Chẳng qua chỉ là một vài quốc gia nhỏ không đáng nhắc tới.

Người đàn ông này nghĩ thầm, may mắn đã tiêu diệt được những quốc gia này, không phụ lòng yêu cầu của người kia.

Thực ra nói yêu cầu có chút không chính xác, chính xác là không phụ lòng yêu cầu mà người kia giao cho.

Sau khi giải quyết xong mấy quốc gia, hắn liền báo cáo lại cho Đế Giang, đồng thời cũng nhấn mạnh việc nước Tề gần đây gặp phải nạn đói, nhiều nơi không sản xuất được lương thực.

Đế Giang nhớ rằng quốc gia này ngày trước không đồng ý với cơ chế của quốc gia ngu xuẩn kia.

Y cảm thấy quân chủ của nước này không phải là một người hoàn toàn ngu muội.

Vậy thì nguyên nhân người dân không có lương thực để ăn chỉ có

thể là do điều kiện tự nhiên không thuận lợi.

Dù sao y sớm đã biết vị trí địa lý của quốc gia này thực ra không tốt, hoặc có thể nói quốc gia này không thích hợp để trồng lương thực.

Chương 442

Nơi này có thể hình thành một quốc gia, chẳng qua chỉ là một sự ngẫu nhiên.

Chỉ vì quân chủ của quốc gia này tương đối nhân từ, nên có rất nhiều người đến đây sinh sống.

Mặc dù cuộc sống ở quốc gia này rất khó khăn, nhưng họ vẫn yêu thương đất nước của mình.

Vì vậy, ngay cả trong thời điểm khó khăn nhất, họ cũng không rời bỏ đất nước để đến với một quốc gia khác.

Đế Giang nghe được tin này, cảm thấy vô cùng cảm động.

Y đột nhiên nghĩ, nếu huynh đệ tỷ muội của mình cũng đối với Bàn Cổ không rời không bỏ như vậy thì tốt rồi.

Tiếc là thần dân của y hiện đang hưởng thụ ưu đãi của một quốc gia giàu mạnh, nên không thể phát hiện ra, cũng không có hứng thú.

Thôi vậy, khó khăn cấp bách mà y phải đối mặt bây giờ là làm thế nào để giúp quốc gia này vượt qua nạn đói hiện tại.

Y nghĩ, quốc gia của mình hiện đang giàu mạnh, có lương thực, có mọi thứ, nếu họ có chuyện thì chẳng phải là nên mở kho phát chẩn sao?

Thế là y hạ lệnh sẽ mở kho phát chẩn, đảm bảo mỗi nhà mỗi hộ đều có đủ lương thực cho cả năm.

Người dân xung quanh nghe được tin này, cảm thấy vô cùng vui mừng, thậm chí bắt đầu ủng hộ vị hoàng đế mà trước đây họ không hề coi trọng.

Đối với bá tánh, chỉ cần có thể ăn no đã là niềm hy vọng lớn nhất.

Mục đích sống gian khổ như vậy chẳng phải là để được ăn no sao?

Có người có thể cho họ ăn no, vậy thì có khác gì vị hoàng đế trước đây đâu?

Những người dân này thực ra nghĩ cũng đúng.

Là một người dân, bất kể ai quản lý, họ đều là người bị quản lý, chỉ là xem giai cấp quản lý có thể cho họ những ưu đãi nhất định hay không mà thôi.

Vì vậy, bất kể ai quản lý, chỉ cần có thể quản lý tốt, thì không có vấn đề gì, huống hồ người quản lý hiện tại có thể cho họ ăn no.

Họ đã đói lâu rồi, bây giờ người quản lý này lại có thể cho họ ăn no, đương nhiên họ vô cùng tán thành sự thay đổi người quản lý này.

Đế Giang nhìn bộ dạng của những người này, đột nhiên cảm thấy có lẽ sự thay đổi lần này đối với họ là một chuyện tốt.

Một bên là đế quốc vĩ đại, một bên là lương thực do vị quân chủ vĩ đại ban cho.

"Cảm tạ vị quân chủ nhân từ." Những âm thanh như vậy vang lên vô số lần ở nơi này.

Tất cả mọi người đều cảm thấy nhờ có vị quân chủ này, họ mới có được cuộc sống hạnh phúc như hiện tại.

Đế Giang không ngờ một hành động nhỏ của mình lại có thể thu phục được lòng người nhiều đến vậy, y cảm thấy vô cùng vui vẻ và hạnh phúc.

Không ngờ hành động này lại có sức thuyết phục lớn đến thế.

Tuy y nhận ra rằng việc mở kho phát chẩn đã giải quyết được vấn

đề đói kém trước mắt của những người này, nhưng không thể không nói, vấn đề này sẽ không bao giờ được giải quyết triệt để, vì gốc rễ vấn đề vẫn chưa được giải quyết.

Dù những người này bây giờ có thể ăn no, nhưng tương lai thì sao?

Tương lai họ có thể ăn no không?

Nếu lương thực của quốc gia không đủ ăn, thì phải làm thế nào?

Thế là y đích thân đến quốc gia đó để tìm hiểu tình hình.

Y cải trang thành một người từ nơi khác đến, trước tiên cảm nhận phong thổ dân tình của quốc gia này.

Khi y vào trong nước, những người xung quanh không những không tỏ ra bài xích, mà còn cho y chỗ ăn chỗ ở.

Chính nhờ những điều này, y đã vượt qua được những ngày tháng gian khó đó.

Mặc dù đó chỉ là những ngày tháng y ngụy trang, nhưng thì sao chứ?

Thông qua những chuyện nhỏ này, y đã hiểu rõ con người của quốc gia này là người như thế nào.

Y vô cùng tỉnh táo, nếu không cải trang thành một người như vậy, y sẽ không biết được sự thuần phác của người dân quốc gia này.

Nhìn những người trước mặt chia sẻ cho mình chút thức ăn ít ỏi trong bát, y đột nhiên cảm thấy vô cùng vui mừng.

Trong khoảnh khắc đó, y thậm chí còn nảy sinh tâm lý muốn giúp họ vượt qua khó khăn.

Sau khi tìm hiểu sâu hơn, y mới hiểu tại sao quốc gia này lại mãi mãi không thể ăn no.

Bởi vì quốc gia này thực sự không thích hợp để sinh tồn, bản thân mảnh đất đó rất khó trồng trọt lương thực, hơn nữa mấy năm gần đây lại liên tục hạn hán.

Những trận hạn hán lớn này đã làm tiêu hao hết lương thực dự trữ trước đây của dân làng.

Họ phải dựa vào những lương thực cũ kỹ hoặc đất Quan Âm để duy trì sự sống.

Đất Quan Âm nghe tên thì hay, nhưng thực chất chỉ là đất sét thông thường.

Sau khi ăn loại đất này, người ta sẽ có cảm giác no giả.

Lợi dụng cảm giác no này, họ có thể chống chọi được các loại bệnh tật.

Nhưng khi những cục đất này tích tụ trong dạ dày, chúng sẽ không được tiêu hóa, cuối cùng sẽ biến thành một tảng đá lớn, rồi đè chết người.

Khi hiểu được cuộc sống của những người này gian khổ đến mức nào, y mới thực sự nảy sinh tâm lý muốn giúp đỡ.

Trước đây muốn giúp đỡ, chỉ là vì tính cách thuần phác của họ mà thôi, bây giờ lại là vì họ thực sự quá khó khăn.

Nếu đã trở thành thần dân của ta, vậy ta có tư cách để cho các ngươi sống tốt, ăn no.

Thế là y suy nghĩ, rốt cuộc nên giúp đỡ những người này như thế nào?

Đột nhiên y hiểu ra, nơi này không thể ăn no là vì hạn hán liên miên, chỉ cần giải quyết được vấn đề hạn hán là được rồi sao?

Chính vì hạn hán liên miên mới khiến cuộc sống của họ vô cùng

gian khổ, cũng chính vì hạn hán liên miên mới khiến họ không thể ăn no.

Con người nhân từ này liền lấy vũ khí của mình, cũng chính là cây Định Hải Thần Châm đã được phong ấn, đặt nó ở nơi này có thể giúp chống đỡ được một thời gian.

Dù chỉ là vài tháng hay vài năm, nhưng những trận mưa sẽ thường xuyên xuất hiện hơn.

Chỉ cần có mưa, họ có thể vượt qua thời kỳ khó khăn này.

Vừa nghĩ, y vừa đặt thứ trong tay xuống đất, đặt cây Định Hải Thần Châm vào chính trung tâm của quốc gia này, chính xác hơn là nơi này bây giờ cũng là quốc gia của y.

Chương 443

Khi Định Hải Thần Châm được đặt xuống, y rõ ràng cảm nhận được một luồng khí ẩm ướt tỏa ra từ xung quanh nó.

Chính nhờ luồng khí ẩm này mà trên mảnh đất gần Định Hải Thần Châm nhất đã mọc lên những mầm non xanh mơn mởn.

Có người vô tình nhìn thấy những mầm non này, thậm chí bắt đầu quỳ lạy cây cột, cho rằng đó là thứ thần linh ban cho để giúp họ vượt qua khó khăn.

Họ cảm thấy vô cùng vui mừng, cuối cùng đã có một vị quân chủ ưu tú, vị quân chủ này có thể giúp họ vượt qua khó khăn.

Đế Giang sau khi đặt Định Hải Thần Châm ở đó, liền rời đi.

Y có việc quan trọng hơn phải làm.

Định Hải Thần Châm chỉ có thể giúp họ chống đỡ khó khăn nhất thời, chứ không thể giúp đỡ mãi mãi.

Nơi có thể giúp đỡ họ mãi mãi chỉ có nơi xa xôi kia.

Y chuẩn bị một mình đến nơi xa xôi đó để cầu xin quân vương ở đó.

Người ở nơi đó hẳn sẽ giúp đỡ, dù sao đó cũng là vị thần quản lý mưa.

Vì vậy, y hy vọng người đàn ông đó thực sự có thể giúp y thoát khỏi tình thế khó khăn hiện tại.

Y đi về phía bắc, nơi y muốn đến là Bắc Hải.

Y muốn đến đó để cầu xin vị quân chủ ở đó, để ngài có thể ban mưa cho vùng đất đáng thương này.

Y tạm biệt thần dân của mình, sau đó một mình bay về phía bắc xa xôi, vào trong đó, đứng bên ngoài nhìn nước biển, nước biển vẫn sóng cả dữ dội, nhưng y lại nghĩ đến tình cảnh thần dân trong nước không có cơm ăn.

Một mình y đi về phía Đông Hải, sau khi đến Bắc Hải, đứng trên cây cầu Sơn Hải cao ngất, rồi nhìn xuống Bắc Hải.

Bắc Hải vẫn sóng cả dữ dội.

Sau khi vào Đông Hải, y suy nghĩ một lát.

Y nhanh chóng xác định được đích đến của mình.

Mặc dù không biết chính xác Lão Long Cung ở đâu, nhưng y biết đại khái phương hướng.

Thế là y một mình tiến vào sâu trong Bắc Hải.

Ở đó, y đã thấy rất nhiều thứ chưa từng thấy, cũng đã trải nghiệm rất nhiều chuyện chưa từng trải nghiệm.

Ở trong biển, vì một chuyện nhỏ mà y dừng lại một lát, lấy ra một viên trân châu lớn mà y từng có được.

Viên trân châu này có thể phát ra ánh sáng lấp lánh yếu ớt dưới đáy biển.

Chính nhờ những ánh sáng này mà Bắc Hải trở nên đẹp hơn.

Một mình y lang thang trong Bắc Hải, một lúc sau mới nhớ ra mình có việc quan trọng cần làm.

Thế là y lập tức đi về phía Lão Long Cung.

Nhưng không ngờ vì mấy nghìn năm chưa từng vào Long Cung nên y đã quên mất phương hướng.

Y đành một mình tiến vào sâu trong Bắc Hải.

Sóng cả dữ dội, nhưng đáy biển sâu, mặc dù không yên tĩnh như mặt nước, nhưng lại sạch sẽ hơn nhiều.

Ở sâu trong biển có rất nhiều sinh vật có hình thù kỳ quái.

Có con cá có ba mắt, thân to như một cái cối xay, nhưng trông lại rất ngốc nghếch.

Y khẽ gõ vào đầu con cá, nó liền lật ngửa.

Con cá ba mắt nhìn y, y liền ngoe nguẩy thân mình rồi bỏ đi.

Bất đắc dĩ, y đành phải quay người tìm người khác dẫn đường.

Lúc này, có một con cá ngựa đi ngang qua.

Y nhìn con cá ngựa, nó rất nhỏ, nhưng lại có thể nói tiếng người.

Nó mở miệng nói với y: "Tên trộm kia, tại sao lại đến Bắc Hải của ta?" Con cá ngựa biết nói này có vẻ rất ghét người ngoài tiến vào.

Y nhìn con cá ngựa rồi mở miệng nói: "Ngươi còn chưa biết ta đến làm gì, sao đã cho rằng ta là kẻ trộm?" Con cá ngựa nhìn y, đột nhiên lớn tiếng oán trách: "Trông ngươi không giống người tốt.

Nếu là người tốt, tại sao lại đến Bắc Hải của ta vào lúc này?

Bắc Hải của ta từ trước đến nay không tiếp khách ngoài." Đế Giang nhìn con cá ngựa đang lớn tiếng trước mặt, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Y bật cười thành tiếng.

Mặc dù điều này có chút bất lịch sự với con cá ngựa, nhưng nó cũng chỉ đành nín giận, rồi dẫn y đến Lão Long Cung.

Sau khi đến Lão Long Cung, y nói với Lão Long Vương rằng y cần Bắc Hải ban mưa cho nơi đó.

Lão Long Vương vừa nghe đã lập tức từ chối.

Lão Long Vương giải thích với y: "Nơi đó không thuộc quyền quản lý của ta, đó là địa bàn của Đông Hải." Không ngờ Lão Long Vương lại giải thích rằng nơi đó không thuộc phạm vi quản lý mưa của lão, nên lão sẽ không làm mưa.

Đế Giang vô cùng tức giận, chất vấn tại sao lão không làm mưa.

Thực ra đối với Long tộc, làm mưa chẳng qua chỉ là vẫy đuôi một cái.

Còn về việc quản lý khu vực nào, đó càng là chuyện vô căn cứ.

"Lão Long Vương chết tiệt!" "Ngay cả như vậy, ngài vẫn chọn không làm mưa sao?" Y vô cùng phẫn nộ, triệu hồi Định Hải Thần Châm, quyết định làm loạn một trận.

Cả vùng biển bắt đầu sóng cả dữ dội.

Y đứng trên biển, cầm Định Hải Thần Châm, khuấy đảo biển cả thành một mớ hỗn độn.

Lão Long Vương sợ hãi, dù đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý.

Lão Long Vương nhìn Long Cung bị y phá tan tành.

Giống như một cơn bão long trời lở đất dưới đáy biển, cơn bão nhanh chóng làm cho cả vùng biển đảo lộn, không còn một chút vẻ đẹp như trước.

Lão Long Vương nhìn cảnh tượng này, cảm thấy vô cùng đau lòng, thậm chí còn có chút đau nhói trong tim.

Chương 444

Không còn cách nào khác, Lão Long Vương vô cùng uất ức nhìn y, rồi gật đầu.

Lão chỉ có thể bị ép đồng ý yêu cầu của y.

Bởi vì nếu không đồng ý, lão cũng không biết Lão Long Cung của mình có còn tồn tại ở Bắc Hải hay không.

Nhưng lão biết, nếu y còn quậy phá như vậy, e rằng toàn bộ thể diện của Long Cung Bắc Hải sẽ mất sạch.

Lão thở dài một hơi, rồi bất đắc dĩ hứa hẹn với y.

Đế Giang liền hài lòng rời đi, nhưng Long Vương nào có dễ chọc như vậy!

Lão Long Vương tuy đã hứa, nhưng trong lòng lại không cam tâm tình nguyện.

Suy nghĩ một lát, lão liền hóa thành một con rồng vàng bay lên trời.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Đây có thể là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề.

Đánh không lại thì có thể chạy.

Nếu có chuyện bất trắc, cũng có thể tránh được nguy hiểm.

Vì vậy, lúc này Lão Long Vương biết rằng không thể tiếp tục cứng rắn được nữa.

Cách này vừa có thể hóa giải tình thế khó xử hiện tại, vừa có thể giữ lại đường lui cho mình, là một biện pháp vẹn cả đôi đường.

Sau khi Đế Giang đại náo nơi này, Long Vương cuối cùng đã đồng

ý cho mưa, cơn mưa kéo dài ba ngày ba đêm không ngớt.

Có lẽ y rất vui mừng, nhìn những thần dân của mình, vì có mưa mà reo hò, vui mừng, mãn nguyện.

Một số chị em thậm chí còn xúc động ôm lấy những giọt mưa mà khóc nức nở.

Họ cảm thấy dường như đã thực sự gặp được cứu tinh.

Chính vì có những người này, họ mới có thể thuận lợi sống đến bây giờ.

Họ vô cùng cảm tạ vị quân chủ hiện tại vì tất cả những gì ngài đã làm cho họ.

Thế là họ bắt đầu reo hò tên của Đế Giang, hô to vang dội, khiến tên của y vang ra khỏi quốc gia này.

Ai mà biết được, nhiều năm sau, những trải nghiệm thần kỳ này của y, đối với những người cảm thấy rất khó khăn vào thời điểm đó, vẫn là một câu chuyện có thể kể cho con cháu, cho con cháu của con cháu, cho tổ tiên nhiều đời sau.

Đương nhiên đó là chuyện sau này, bây giờ họ không biết rằng họ có thể sống lâu và tốt như vậy dưới sự lãnh đạo của y.

Những người này cuối cùng đã thật lòng phục tùng Đế Giang.

Đối với người có thể mang lại mưa cho họ, họ vô cùng ưu ái, thậm chí còn tạc một bức tượng cho y.

Trên bức tượng, người đàn ông tay chỉ trời, chân đạp đất, trên người có một cây gậy khổng lồ, trông giống như Định Hải Thần Châm.

Mặc dù người ta không biết y trông như thế nào, nhưng họ đã tạc khuôn mặt y thành một chàng trai rất tuấn tú, cho rằng chỉ có người

như vậy mới xứng đáng trở thành lãnh tụ của họ.

Rất lâu sau này, khi có người một lần nữa đến nơi này, hoặc khi trái đất bắt đầu dần thay đổi, khi con người bắt đầu làm chủ được máy bay, làm chủ được ô tô, rồi một lần nữa đặt chân lên mảnh đất này, họ mới phát hiện ra bức tượng khổng lồ được người xưa tạc nên.

Thậm chí bức tượng này năm đó còn được liệt vào danh sách một kỳ quan của giới khảo cổ.

Chính vì sự tồn tại của bức tượng này, người ta mới thực sự xác định được rằng thời đại đó thực sự có thần thoại xuất hiện.

Những câu chuyện được viết trong sách cũng thực sự trở thành sự thật.

Mặc dù những chuyện đó đã xa xôi, nhưng khi biết được những câu chuyện thần tiên mà mình nghe từ nhỏ đã trở thành sự thật, người ta cũng sẽ cảm thấy vô cùng vui vẻ và hạnh phúc.

Người dân đã dùng nước mưa và mọi thứ có thể để trồng trọt, lúa mạch được trồng, có thức ăn, có những thứ này là có thể nuôi sống được.

Thậm chí có thể có một số thực phẩm, cũng có thể nuôi sống cả gia đình, thậm chí có thể tạo ra một số tiền dư thừa.

Họ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Họ vô cùng ủng hộ vị quân chủ này, cho rằng chỉ có người như vậy mới xứng đáng làm quân chủ.

Mặc dù vị quân chủ trước đây có thể cưu mang họ, nhưng chính vị quân chủ này mới mang lại cho họ cuộc sống hạnh phúc.

Chỉ khi cuộc sống tốt đẹp được đặt lên hàng đầu, cuộc sống đó

mới là thứ họ thực sự cần.

Giống như tương lai, không biết nên nói thế nào.

Nếu không thể ăn no, thì tương lai có tốt đẹp đến đâu cũng có ích gì?

Chỉ có ăn no mới có thể sống tốt hơn!

Mọi người chính vì hiểu rõ ý nghĩa của câu nói này, nên mới yêu mến Đế Giang như vậy.

Họ tạc bức tượng này ở cổng thành của mình, vì có y mới có quốc gia này.

Thế là họ đặt tên cho ngôi làng bị ảnh hưởng nặng nề nhất trong quốc gia này là Đế Giang Thành.

Họ đã mời vị tiên sinh nổi tiếng nhất thời đó để khắc tên cho bức tượng thành, cũng may có vị tiên sinh này mới có thể khắc tên thành đẹp như vậy.

Họ cảm ơn y, cũng cảm ơn tất cả những gì y đã làm.

Bây giờ họ đã quên mất sự hoảng sợ trong lòng khi thiết kỵ của y tiến vào thành này.

Nhưng dân chúng là vậy, những người chỉ cần có một chút tốt đẹp là sẽ tôn thờ họ làm quân chủ, thật đơn thuần, thật ngây thơ, thật trong sáng.

Họ vô cùng cảm tạ cơn mưa ba ngày ba đêm.

Khoảnh khắc mưa tạnh, thậm chí có một số cây cỏ đã bắt đầu đâm chồi nảy lộc.

Nơi này cuối cùng đã từ một màu vàng úa trở nên xanh tươi.

Một số người già thậm chí còn ôm những ngọn cỏ xanh mơn mởn

mà khóc thành tiếng.

“Cảm tạ ông trời nhân từ!” Ông lão đã sống gần hết đời người, lần đầu tiên thấy cỏ xanh như vậy.

Ông cảm thấy vô cùng may mắn, may mắn vì trong những năm cuối đời có thể thấy được cỏ non như vậy.

Vốn dĩ ông cho rằng loại cỏ này chỉ tồn tại trong thần thoại mà bà nội kể.

Chương 445

Nhưng không ngờ trong những ngày cuối đời lại có thể thấy được loại cỏ như vậy.

Có người nói ông lão cuối cùng đã mỉm cười ra đi, vì ông đã mãn nguyện, đã thấy được thứ mà mình hằng mơ ước.

Có lẽ đối với người bây giờ, đó chỉ là cỏ rất bình thường, nhưng đối với những người thế hệ trước, đó là vẻ đẹp mà họ đã cầu nguyện mấy năm thậm chí mấy trăm năm cũng không thấy được.

Bắc Hải Long Vương mặc dù đã làm mưa cho nơi đó, nhưng trong lòng lại không cam tâm tình nguyện.

Sao có thể dễ dàng bị đuổi đi như vậy chứ?

Dù sao năm đó lão cũng đã trải qua trận ác chiến đó, mới giành được danh hiệu Bắc Hải Long Vương.

Lão vô cùng tức giận, Long Cung bị y phá tan tành.

Một Long Cung tan tành thì còn gọi là Long Cung gì nữa?

Năm đó lão đã tốn bao nhiêu tâm huyết mới bài trí lại Long Cung thành bộ dạng như vậy, đã dùng bao nhiêu năm tích góp mới khiến Long Cung trở nên lộng lẫy như vậy, vậy mà đều bị tên chết tiệt kia dùng một cây gậy khuấy tung lên.

Lão Long Vương vô cùng tức giận, phẫn nộ đập vỡ chiếc đèn lưu ly cuối cùng trên bàn.

Khi chiếc đèn lưu ly cuối cùng bị đập vỡ, nhìn Long Cung trở nên tối om, lão càng tức giận hơn.

Bắc Hải bị y khuấy đảo thành một mớ hỗn độn, Bắc Hải Long

Vương đương nhiên không đồng ý!

Thế là Bắc Hải Long Vương vô cùng phẫn uất rời khỏi Lão Long Cung, hóa thành một con rồng vàng bay lên trời.

Lão rồng bay thẳng đến tẩm cung của Thiên Đế.

Khi bay đến tẩm cung của Thiên Đế, Thiên Đế đang ngủ say giữa đám tiên nữ.

Bất đắc dĩ, lão đành quỳ bên ngoài cầu xin Thiên Đế chủ trì công đạo.

Một lúc lâu sau, Thiên Đế mới từ từ tỉnh lại.

Tỉnh dậy liền nhìn thấy lão rồng.

Lão rồng này đã lâu không lên trời, nhưng hôm nay không biết tại sao lại lên.

"Ngươi đến đây làm gì?" "Thần, thần đến đây cáo ngự trạng, cáo trạng tên tiểu tử vô tri Đế Giang." Thiên Đế nghe vậy, trong lòng không khỏi giật mình.

Tên đó có thể gây ra rắc rối gì chứ?

Ngay cả y cũng phải né tránh ba phần.

Nếu y không lên trời, không biết phải làm thế nào.

Thở dài một hơi, liền hỏi Lão Long Vương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lão Long Vương liền kể lại mọi chuyện một năm một mười, thêm mắm thêm muối.

Thực ra, Thiên Đế cũng không quản được y.

Dù sao năng lực của người đó quá lớn, Thiên Đế luôn cảm thấy trên người y có một chút gì đó uy hiếp đến mình.

Thế là ngài thở dài một hơi, rồi lại bất đắc dĩ, đành bảo Lão Long Vương trước tiên cứ đi làm mưa cho nơi đó.

Lão Long Vương vô cùng uất ức nói với Ngọc Đế rằng mình đã làm mưa rồi.

Ngọc Đế có chút không hiểu.

Thế là ngài đành nghe Lão Long Vương kể lại câu chuyện.

Từ Lão Long Vương, ngài đã hiểu được sự tình trước sau.

Đế Giang yêu cầu Lão Long Vương làm mưa cho nơi đó, nếu không làm mưa sẽ đập nát Long Cung.

Chuyện này có vẻ thực sự là y không đúng, nhưng Thiên Đế luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Nhưng ngài lại không có cách nào chọc vào y, đành tạm thời an ủi Lão Long Vương, bảo lão cứ đi làm mưa cho nơi đó, cũng là một công đức.

Nhưng lời an ủi ngắn ngủi của ngài làm sao có thể trấn an được Lão Long Vương?

Lão Long Vương đương nhiên không chịu bỏ qua, không ngừng cầu xin Thiên Đế đòi lại chính nghĩa.

Thiên Đế phất tay áo, ra vẻ uy nghiêm mắng: "Ngôi vị của trẫm lẽ nào ngươi muốn ngồi sao?

Vậy không bằng ngươi cứ ở trong hoàng cung đi." Lão Long Vương nghe vậy, vội vàng lắc đầu, nói mình không có ý đó.

Không còn cách nào khác, đành nhìn Thiên Đế như vậy, đành phải biến thành một con rồng, bay về tẩm điện, uất ức đi làm mưa cho nơi đó.

Mặc dù Ngọc Đế không thể cho Lão Long Vương một lời giải

thích thỏa đáng, nhưng ngài có thể làm được là hạ lệnh ban một số vàng, để Lão Long Vương tu sửa lại cung điện, để Long Cung một lần nữa trở lại vẻ lộng lẫy như xưa.

Thực ra Ngọc Đế cũng rất sợ, cảm thấy mình quá sợ sệt.

Dám vì một người mà không dám làm gì, thậm chí không dám động đến những người dân đó.

Thực sự lo lắng người đó vì nhất thời tức giận mà khiến những người dân đó nổi dậy.

Dù sao bây giờ ngài biết y coi trọng những thần dân đó đến mức nào.

Vì vậy, ngài cũng không có cách nào khác, đành tạm thời an ủi Lão Long Vương.

Lão Long Vương sau khi nhận được số vàng được ban, cũng có chút cảm thấy dường như mình đã chuyện bé xé ra to, vì vừa rồi lão rõ ràng cảm nhận được một chút công đức tiến vào cơ thể.

Thực ra mà nói, với tu vi hiện tại của lão, chút công đức này tuy không có tác dụng lớn, nhưng lại có thể tích phúc cho con cháu đời sau.

Những thứ này có thể giúp cho những long tử long tôn sau này khi từ giao long chuyển mình thành chân long có thể giảm bớt một chút tội lỗi mà trời đất giáng xuống.

Dù sao là một sinh vật như vậy, bản thân thành thần đã khó, huống hồ là chuyện nghịch thiên hành sự?

Suy nghĩ một lát, lão cũng đành nén giận, nhanh chóng ra lệnh cho đám lính tôm tướng cua dọn dẹp Long Cung.

Lần này lão đặc biệt dặn dò, nhất định phải mua ba đôi đèn lưu ly.

Lão Long Vương sau khi cầu xin Thiên Đế nhưng không được chấp thuận, đành cầm số vàng mà Thiên Đế ban thưởng, đi tu sửa cung điện của mình.

Lão thở dài một hơi, cũng đành tiếp tục hoàn thành công việc.

Lúc này, Trọng Nhĩ cũng bị phái đến nước Sở.

Chương 446

Nước Sở là một quốc gia nhỏ, rất hẹp, sự tồn tại của nó luôn phải dựa vào các quốc gia khác.

Nước Sở không phải là một quốc gia hùng mạnh, quân chủ của nước này cũng không có nhiều tham vọng chinh phục các quốc gia khác.

Quân chủ của nước này chỉ là một người như vậy, một người tốt, chỉ muốn kinh doanh tốt đất nước của mình, không bị bất kỳ ai khống chế.

Lão thở dài một hơi.

Đối với đề tài của người đàn ông trước mặt, quốc quân thậm chí còn đãi hắn rượu ngon thức ăn ngon.

Nhưng không ngờ người đàn ông này lại không hiểu phong tình như vậy.

Thế là vị quân vương nhìn hắn như vậy, thở dài một hơi, rồi lại bất đắc dĩ.

Dù sao năng lực của người này ở đó, là người có thể dùng sức một mình tiêu diệt ba nước.

Nhưng không biết mục đích hắn đến đây là gì?

Nhìn hắn, rồi nghĩ, nếu rượu ngon không thể lay động được lòng hắn, vậy thì dùng mỹ thực đi.

Thế là ông ta cho người mang những món ăn nổi tiếng của quốc gia đến tặng hắn.

Nhưng không ngờ hắn vẫn từ chối hết.

Rượu ngon mỹ thực đều không lay động được, mỹ nữ thì sao?

Ông ta cũng cho người tặng mấy mỹ nữ của quốc gia đi.

Nhưng hắn vẫn không mở miệng.

Mãi sau này ông ta mới hiểu được mục đích của hắn là gì.

Mấy ngày sau, hắn nói một câu với quân chủ của ông ta, khiến quân chủ vô cùng tức giận.

Mọi người đều tò mò đó là câu gì?

À, một cách tình cờ, một tên tiểu thái giám bên cạnh quân chủ đã kể lại câu nói đó.

Hóa ra người đàn ông đó lại nói một câu như vậy.

Hóa ra người đàn ông đó đến đây là để truyền đạt một câu nói của vị quân chủ vĩ đại của quốc gia vĩ đại kia.

Câu chuyện chuyển về mấy ngày trước, khi hắn và vị quân vương này lần đầu gặp mặt.

Hai người đều không quen biết, nhưng đều đang tâng bốc lẫn nhau.

Hắn thuật lại một câu nói của vị quân chủ vĩ đại trong quốc gia vĩ đại đó cho quân vương nghe: "Nếu không muốn bị thiết kỵ trấn áp, vậy thì đầu hàng đi." Là một quân chủ, đương nhiên sẽ không đồng ý với câu nói như vậy.

Dù sao ông ta cũng có sự kiêu ngạo của mình, không thể không đánh mà thắng.

Dưới trướng ông ta có vạn ngàn thần dân, ông ta đã nhận được tín ngưỡng của những thần dân này, có quyền lợi và nghĩa vụ bảo vệ sự ổn định của quốc gia cho họ.

Ông ta không đầu hàng.

Ông ta có thể cho phép họ chiến thắng, nhưng không thể đầu hàng.

Bởi vì ông ta đã thấy quá nhiều dân chúng vì đầu hàng mà bị những người đó đốt giết cướp bóc, không việc ác nào không làm.

Một số người thậm chí không tha cho cả phụ nữ và trẻ em, coi trẻ em như đồ chơi để tiêu khiển.

Vì vậy, ông ta không dám, không dám dễ dàng đồng ý với người này.

Thở dài một hơi, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ.

Nhìn người đàn ông trước mặt, trận chiến này đánh cũng không được, không đánh cũng không xong.

Chẳng lẽ đất nước thực sự sẽ vì thế mà diệt vong sao?

Không cam tâm, thực sự không cam tâm.

Ông ta còn có thời gian tốt đẹp để phung phí, để thực hiện hoài bão.

Thở dài một hơi, cuối cùng trong lúc trăm bề bất đắc dĩ, ông ta đã chọn hạ sách, đó là giam lỏng người đàn ông làm sứ thần này.

Bởi vì ông ta không dám làm gì hắn, sợ hãi thế lực đứng sau hắn, nên chỉ có thể bất đắc dĩ chọn cách giam lỏng.

Giam lỏng người đàn ông này, đối đãi với hắn rất tốt.

So với giam lỏng, không bằng nói là đổi một cách khác để cầm tù.

Ông ta hoàn toàn cầm tù người đàn ông này ở đây.

Nhưng không ngờ, không chỉ cầm tù hắn, mà còn xảy ra chuyện lớn như vậy.

Càng không dám tưởng tượng, chỉ vì bắt giữ hắn mà đã khiến vị

quân chủ vĩ đại của quốc gia kia nổi giận đến thế.

Ông ta không biết chuyện này.

Nếu biết, có lẽ ông ta sẽ tiếp tục cầm tù hắn.

Suy nghĩ một lát, có lẽ phương pháp của mình không đúng.

Ông ta muốn cầu xin hòa giải, nhưng lại không nhận được thư hồi âm.

Rốt cuộc vấn đề ở đâu, ông ta cũng không biết.

Hiện tại ông ta chỉ biết đất nước của mình đang ngàn cân treo sợi tóc, hoặc là đất nước của mình sắp không còn tồn tại.

Nhưng vẫn phải liều một phen.

Nếu liều thắng, vậy có thể thu phục bốn quốc gia xung quanh.

Nhưng nếu thua, thì sẽ tự sát để tạ tội.

Dù sao ông ta có nhiều thần dân như vậy, tin rằng những thần dân này cũng sẽ đấu tranh vì đất nước.

Nhưng ông ta cũng không hy vọng thần dân của mình vì nhất thời phẫn nộ mà mất mạng.

Vì vậy, ông ta đã chọn cách chờ đợi và im lặng.

Chương 447

Ông ta cũng không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn quyết định đánh cược một lần.

Sau khi nghe được một tin tức, Đế Giang vô cùng phẫn nộ.

Y không ngờ một quốc gia yếu ớt như vậy lại dám đối đầu với mình, càng không ngờ những kẻ được phái đi lại vô năng đến thế.

Y ngẩng đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Hôm nay trời quang mây tạnh, ánh nắng ấm áp chiếu lên người, nhưng lại không có được hơi ấm của máu tươi.

Những đám mây trên trời như e thẹn mà nép mình sang một bên, che đi ánh sáng chói chang của mặt trời, tìm kiếm một khoảng không mát mẻ.

Cỏ cây hoa lá trên mặt đất cũng vì thời tiết đẹp mà vươn mình khoe sắc, những cành liễu trổ lộc đâm chồi, reo lên khúc ca của sự sống.

Có lẽ, địa vị của bốn quốc gia cũng cần một sự tái sinh.

Nhìn những ngọn cỏ, bông hoa trên mặt đất, Đế Giang bỗng xuất thần, trong khoảnh khắc dường như lĩnh ngộ được điều gì đó chưa từng có.

Cơn phẫn nộ trong lòng y trỗi dậy, y quyết định một mình đến nước Sở.

Khi tiến vào lãnh thổ nước Sở, người dân nơi đây lại tưởng y là một thương nhân từ nơi khác đến buôn bán.

Nhìn những người này, trong đầu y bỗng nảy ra ý định tàn sát

cướp bóc.

Y nghĩ, nếu quân vương của họ đã không vừa ý mình, vậy thì giết hết là được.

Dù sao đối với y, trên con đường thành công, những kẻ này đều là vật cản.

Y và họ lại chẳng thân chẳng quen, họ chết thì có liên quan gì đến y?

Ở lại nước Sở vài ngày, y vẫn không thấy quân chủ nước này thả người đàn ông kia ra, thế là y quyết định đồ thành.

Cầm vũ khí trong tay, y chém về phía tất cả những người chạy tới, bất kể già trẻ.

Chẳng mấy chốc, cả một thị trấn đã bị y tàn sát sạch sẽ.

Máu tươi trên mặt đất chảy thành sông nhỏ, nhuộm đỏ cả mảnh đất đen thành màu đỏ sẫm.

Từ xa đã có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, nhưng y lại cảm thấy vẫn chưa đủ.

Thế là y đi đến thị trấn tiếp theo, máu trên vũ khí của y chưa bao giờ ngừng nhỏ giọt, tí tách suốt cả chặng đường.

Cuối cùng, quân chủ nước Sở cũng xuất hiện trên tường thành, có lẽ hắn cũng không ngờ người đàn ông này lại thật sự dám tàn sát hết dân chúng của mình.

Không biết lúc này, hắn có hối hận vì đã đối đầu và đánh cược với người đàn ông này không.

Nhìn người đàn ông trước mặt, quân chủ nước Sở cảm thấy y như một hung thú tà ác bước ra từ trong lửa địa ngục, trên người tỏa ra một luồng khí tức hắc ám, mục rữa và khát máu.

Hắn không tin một người như vậy có thể mang lại sự sống mới cho nơi khô cằn này.

Hắn định tiếp tục nói những lời ngạo mạn, nhưng người đàn ông kia chỉ làm một động tác đơn giản, giơ cao vũ khí đẫm máu rồi đặt lên cổ hắn.

Sát khí đột ngột ập đến khiến cả không gian chìm vào tĩnh lặng.

Hắn không có cách nào chống cự, vì hắn hiểu rõ khoảng cách thực lực giữa mình và người đàn ông này.

Chưa đầy một ngày, người đàn ông đó đã biến cả nước Sở thành một tòa thành trống rỗng.

Đối với hắn bây giờ, làm vua hay không đã không còn quan trọng, vì đến dân chúng cũng không còn nữa.

Không biết hiện tại hắn có hối hận về hành động của mình không?

Đương nhiên, đó không phải là điều người đàn ông kia cần suy nghĩ.

Điều hắn cần nghĩ bây giờ là làm sao để giữ được cái mạng nhỏ này.

Hắn vội vàng thả người đàn ông bị giam giữ ra, nghĩ rằng nếu giao người này cho vị quân chủ vĩ đại của quốc gia vĩ đại kia, có lẽ y sẽ không giết mình, có lẽ sẽ tha cho mình một mạng.

Thế là hắn quỳ rạp xuống đất, hèn mọn cầu xin: "Thưa quân vương nhân từ, xin hãy tha cho ta.

Ta nhất thời bị mỡ heo che mắt, sau này nhất định sẽ tôn trọng và hiếu kính ngài." "Ngay cả thần dân của ngươi cũng không còn, ngươi lấy gì để hiếu kính ta?

Dựa vào ngươi sao?" "Ta, ta, ta dựa vào… ta có thể…" Vị quân

chủ kia không nói hết câu.

Hắn có thể làm được gì chứ?

Đến cả vân tay cũng không còn, bây giờ chẳng phải chỉ là một tên tư lệnh quèn thôi sao?

Bên ngoài, thời tiết vẫn tuyệt đẹp, cỏ cây vươn mình đón nắng, mặt trời chiếu rọi khắp nơi, cả thế giới dường như thật ấm áp.

Nhưng những nơi bị ánh mặt trời chiếu rọi trên thế gian này, có thật sự ấm áp như vậy không?

Nước Sở đã bị máu tươi nhuộm đỏ, mảnh đất đen cuối cùng cũng biến thành màu đỏ.

Có lẽ trong vài thập kỷ tới, nơi này sẽ không một ngọn cỏ nào mọc nổi.

Nhưng khi người ta nhắc lại về nơi này, cũng chỉ còn lại những lời thổn thức, cảm thán.

Không ai dám nói việc làm của Đế Giang là đúng hay sai, nhưng không thể phủ nhận rằng chính nhờ những cuộc chiến tranh này mà luật lệ của y mới được thực thi.

Có lẽ chuyện này đối với y vừa may mắn lại vừa bất hạnh, dĩ nhiên những điều này chỉ có thể để nội tâm tự mình thể nghiệm, người ngoài không tiện nói nhiều.

Sau khi thấy quân chủ nước Sở thả người đàn ông kia ra, Đế Giang liền mỉa mai y mấy câu.

Dù sao với thực lực tuyệt đối, y chẳng cần lo lắng tên quân chủ nhỏ bé của nước Sở sẽ giở trò sau lưng.

“Yếu đuối, dễ dàng bị bắt như vậy, ngươi còn mặt mũi sao?” “Thật không biết bao nhiêu năm tu luyện của ngươi đã dùng vào đâu

rồi?" "Chẳng phải chỉ là một cô nương, vài ly rượu ngon thức nhắm thôi sao, có thể làm gì được ngươi?

Ngươi làm vậy thật khiến sư phụ đau lòng." "Thật hết thuốc chữa rồi." Đế Giang tuôn một tràng liên thanh, khiến người đàn ông kia tổn thương không nói nên lời.

Y có chút tủi thân nhìn Đế Giang, rồi mếu máo nói: "Có thể trách ta sao?

Là lỗi của ta sao?

Nếu không phải ngài dùng thủ đoạn của mình, ta có thể chìm đắm ở nơi đó sao?" Đương nhiên những lời nói ra có chút đuối lý, dù sao y cũng biết mình đã sai, nhưng lại không thể mất mặt trước bao nhiêu người, chỉ đành nghiến răng cố chống đỡ.

"Được rồi, được rồi, sau chuyện này thì nên đi làm việc cho tốt đi.

Đừng đi chơi bời khắp nơi nữa, như vậy sư phụ sẽ buồn lắm.

Chương 448

Ngươi xem, nếu không phải vì tu luyện không tốt, lần này sao lại bị cái lồng nhỏ bé đó nhốt lại chứ?

Cho nên sau khi chuyện này kết thúc thì hãy tu luyện cho tốt, chuyện khác cũng không cần quản nữa." Đế Giang dặn dò mấy câu, rồi bảo người khác trông chừng y đi huấn luyện.

Quay lại nhìn, nước Sở đã bị diệt vong gần hết, thậm chí có thể nói chỉ còn lại một mình quân chủ.

Sự tồn tại của kẻ này chẳng qua chỉ để phô trương sức mạnh của y mà thôi.

Y cảm thấy không nên giết tên quân chủ này ngay bây giờ, dù sao giữ lại hắn vẫn còn có chút tác dụng.

Đối với y, những kẻ có thể chống đỡ cả một quốc gia đều là người rất ưu tú, rất có năng lực.

Nếu không có năng lực đó, sao có thể khiến nhiều dân chúng ủng hộ như vậy?

Vì vậy, y chuẩn bị dùng những quân chủ này để đảm nhiệm một số chức vị quan trọng trong quốc gia mới.

Y đã chọn ra vài người, tuy bây giờ họ không cùng một lòng với y, nhưng ngày tháng còn dài, cứ chờ xem.

Thế là y quyết định bắt tên quân chủ này về, đem hắn và những kẻ bị bắt khác trưng bày trên thành trì để phô trương quốc uy.

Ba quốc gia còn lại thấy cảnh này cũng thầm thấy may mắn vì ban đầu chiến tranh thất bại mà không bị vũ nhục như vậy.

Thật may vì không trở thành kẻ địch của người đàn ông này.

Thật may vì có quan hệ cấp trên cấp dưới với y, chứ không phải quan hệ địch thù.

Mọi người đều thầm nghĩ trong lòng như vậy, mừng vì mình không đối đầu với y, nếu không chẳng biết sẽ bị y chế giễu đến mức nào.

Sau khi trải qua một sự kiện lớn như vậy, Đế Giang cũng xem như đã thông báo cho toàn thế giới một tin tức khiến người người vui mừng.

Quốc gia hùng mạnh của y bây giờ đã có thể thực sự được gọi là một quốc gia.

Nếu trước kia chỉ là một nước nhỏ, thì nhờ sự gia nhập của y, quốc gia này có thể danh chính ngôn thuận trở thành một cường quốc.

Y đã đồng ý cho các quốc gia khác sáp nhập, biến họ thành một phần lãnh thổ của quốc gia khổng lồ này.

Mọi người đều cảm tạ y, cảm tạ tất cả những gì y mang lại.

Người đàn ông kia cũng đang thầm mừng vì mình đã dùng chút thủ đoạn thu phục được mấy quốc gia.

Y đang tính toán công dụng của những quốc gia này thì đột nhiên phát hiện ra mình đã vô tình thu phục được phần lớn chủ quyền của vùng đất này.

Bây giờ nhìn hoa cỏ bên ngoài, y đột nhiên có cảm giác thứ mình đang nhìn không phải là hoa, không phải là cỏ, mà là vạn thiên tử dân.

Thu phục mấy quốc gia này cũng là gián tiếp cho các nước khác thấy rằng họ không đủ sức để đối đầu, trừ phi y cho phép những tiểu quốc đó tồn tại trong phạm vi của mình.

Nhưng y có thật sự cho phép không?

Mọi người đều không dám đoán mò, nhưng qua sự trấn áp bằng thiết kỵ của y, họ thấy rằng y sẽ không cho phép những tiểu quốc phụ thuộc này tồn tại.

Lúc này, mấy quốc gia xung quanh thấy y đã thu phục được nhiều nước như vậy, tâm tư cũng bắt đầu dao động.

Vấn đề họ phải đối mặt bây giờ là đầu hàng hay không.

Nếu đầu hàng, sẽ nhận được một vùng đất phong tốt.

Nếu không đầu hàng, thì kết cục đang chờ đợi họ là gì?

Nhìn quân chủ nước Sở là có thể hiểu được.

Vì vậy, những kẻ khôn ngoan như cáo dĩ nhiên sẽ chọn về trước.

Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt, đã có người cho cơ hội sống sót, tại sao lại không trân trọng?

Đế Giang nhìn giang sơn trước mắt, trong lòng có chút tự hào.

Cảm giác này chưa từng có, được sức mạnh to lớn như vậy chống lưng, hành động của y càng thêm quyết liệt.

"E rằng mảnh giang sơn này và tất cả lãnh thổ đều sẽ thuộc về ta.

Không ngờ những quốc gia này lại yếu ớt đến vậy, chẳng tốn chút sức lực nào đã có thể tiêu diệt từng nước một.

Có lẽ ta có thể trong một ý niệm cho các ngươi một chút hy vọng." Đế Giang cười.

Không lâu sau, các quốc gia khác biết được tất cả đất đai và lãnh thổ đều đã bị y chiếm lĩnh, trong lòng không khỏi sợ hãi, lo rằng một khi y nổi giận sẽ chiếm luôn quốc thổ của họ.

Lần này, Đế Giang đã lên kế hoạch chuẩn bị tấn công một trong

những tiểu quốc, ai ngờ chưa kịp xuất binh, hoàng đế đối phương đã phái người mang lễ vật tinh xảo đến.

Đế Giang chỉ nhếch mép cười tà mị.

"Mang nhiều lễ vật tinh xảo như vậy, chẳng lẽ muốn ta kết giao với quốc gia của ngươi?" Đế Giang nhìn vị quốc quân nói, đồng thời nhận ra vẻ sợ hãi của hắn.

"Đế… Đế Giang, xin ngài hãy tha cho tiểu quốc của ta.

Dù sao trong nước còn có những thường dân bá tánh, nếu quốc gia bị hủy diệt thì họ phải làm sao, huống hồ những thường dân đó có thể sẽ không còn nhà để về." Giọng điệu của vị quốc quân mang theo sự cầu xin, hắn đang khẩn cầu đối phương tha mạng, nhưng Đế Giang lại không nghĩ vậy.

Thực lực của nước Sở còn không chịu nổi một đòn, bị hủy diệt cũng chẳng có tác dụng gì.

Ngay từ khoảnh khắc Đế Giang tiêu diệt nước Sở, tất cả các tiểu quốc đều đã biết sự lợi hại của y, sợ rằng y sẽ chuyển mục tiêu tấn công sang những tiểu quốc không có thực lực của họ.

Tiểu quốc tặng lễ vật tuy đã giương cờ trắng đầu hàng, nhưng Đế Giang cũng không chịu buông tha.

Ngày hôm sau, tiểu quốc đó đã bị y tiêu diệt.

Chuyện này không chỉ chấn động các tiểu quốc xung quanh, khiến họ có lòng phòng bị, mà thậm chí còn khiến nhiều quốc gia khác cũng giương cờ trắng muốn đầu hàng.

"Hừ, chỉ bằng mấy tiểu quốc yếu ớt mà cũng dám chống lại ta, e là đã xem thường thực lực của ta rồi." Đế Giang nhìn những mảnh giang sơn đã bị thu phục mà nói.

Nước Sở lúc bấy giờ quốc lực cường thịnh, các tiểu quốc khác đều không thể đánh bại, thế nhưng khi Đế Giang xuất hiện, nước Sở đã bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Sáng sớm hôm sau, Đế Giang đã thấy nhiều quốc gia giương cờ trắng xếp thành hàng ngay ngắn.

Không cần nói cũng biết, những tiểu quốc đó không nghi ngờ gì là muốn giương cờ trắng cầu hòa.

"Đế Giang vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế!

Bổn quốc khẩn cầu cầu hòa với Đế Giang, để giành lại sự an ninh cho đất nước, hy vọng thế gian không còn bất kỳ cuộc chiến loạn nào, xin Đế Giang phê chuẩn." Từng tràng âm thanh vang dội khắp giang sơn.

Đế Giang cười lạnh, mục đích của y không phải là tha cho những người đó.

Chương 449

Phàm là tiểu quốc hôm nay giương cờ trắng cầu xin tha thứ, đều sẽ bị tiêu diệt từng nước một.

"Chuyện này ta phải suy nghĩ kỹ, mời các quốc quân về đại điện đi." Đế Giang rời đi, bóng lưng khiến người ta rợn tóc gáy làm cho các quốc quân càng thêm sợ hãi.

Nhưng họ cứ ngỡ Đế Giang sẽ tha cho mình một mạng, tuy có chút phòng bị, nhưng vẫn cảm thấy có một tia hy vọng, để những thường dân bá tánh được an cư lạc nghiệp, không cần phải làm thêm chuyện thừa thãi.

Nhưng họ không ngờ Đế Giang đã có kế hoạch khác.

Đêm hôm đó, Đế Giang xuất hành, nhìn những lá cờ trắng dựng trên mảnh giang sơn, y cảm thấy có chút không thoải mái.

Thay vì tha cho những người đó, chi bằng giết cho sảng khoái.

Thế là Đế Giang chặt đứt hết những lá cờ trắng, không để lại hậu hoạn.

Màn đêm đã sớm buông xuống, tất cả mọi người đều không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghe thấy một âm thanh yếu ớt từ xa dần dần tiến lại gần.

Âm thanh đó tựa như một cơn gió nhẹ, lại tựa như sóng lớn cuồn cuộn.

"Kỳ lạ, đêm nay không lẽ có mưa sao?

Sao lại có cơn gió nhẹ như vậy." Một vị hoàng đế của tiểu quốc đang phê duyệt tấu chương, dùng kinh nghiệm của mình để phán đoán có điều gì đó không ổn.

Bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng vang như sư tử gầm, một lá cờ trắng bị chặt đứt hoàn toàn, rơi xuống đất.

"Không hay rồi!" Khi vị hoàng đế đó phản ứng lại, thì phát hiện tất cả cờ trắng bên ngoài đã bị chặt đứt.

Y đoán được, là Đế Giang đã đến, y không đời nào chịu buông tha những tiểu quốc không có thực lực.

"Người đâu!

Mau triệu tập tất cả binh sĩ, chuẩn bị chiến đấu!

Đế Giang đã đến, ta đã đầu hàng rồi, nhưng y không chịu tha cho ta.

Nếu đã như vậy, ta thề chết cũng phải chiến đấu đến cùng." Lời vừa dứt, chỉ thấy những binh sĩ vừa đứng vào hàng, chưa được mấy giây đã ngã xuống đất.

Vị hoàng đế đó kinh hãi thất sắc, chưa từng nghĩ thực lực của Đế Giang lại lợi hại đến vậy.

Hắn run rẩy, nhìn Đế Giang đang hung hãn tiến tới, bắt đầu bỏ chạy.

Chưa đợi mọi người phản ứng, Đế Giang đã phá hủy những kiến trúc cao lớn, dùng những vật cứng rắn ném mạnh vào người vị quốc quân đó.

Không đợi quốc gia này chạy thoát, Đế Giang đã tiêu diệt tiểu quốc đó.

Lá cờ trắng dựng lên, trong gió đêm dần dần sụp đổ trong khói lửa.

Các quốc gia còn lại cũng không ngờ chuyện này, cũng trong tình cảnh không biết gì, bị Đế Giang tiêu diệt.

Đế Giang xuất hiện lần này, không ngừng tiêu diệt những kẻ đã đầu hàng, cảnh tượng trở nên vô cùng hỗn loạn, cũng xuất hiện thêm rất nhiều trẻ em mồ côi sau sự hủy diệt.

Khi bình minh lên, tất cả mọi chuyện đã kết thúc.

Mọi thứ trong thiên hạ đều thuộc về tay Đế Giang.

Y đã thành công thu phục tất cả lãnh địa, trở thành bá chủ của thế giới này, thiên hạ quy về một mối, bị y thống trị.

Những hôn quân của các tiểu quốc lần lượt bị tiêu diệt, thế gian cũng không còn ai dám phản kháng Đế Giang.

Mọi người đều biết thực lực của Đế Giang rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Ngay khi Đế Giang đang tận hưởng niềm vui vô tận của thành công, một vị khách không mời đột nhiên làm phiền dòng suy nghĩ của y.

Không sai, người đó chính là Trọng Nhĩ.

Đế Giang thấy vậy thì vui mừng, đang muốn khoe khoang thành quả mình vừa đoạt được.

"Ngươi thật là, không mời mà đến a." Đế Giang nói đùa, tay nghịch ngợm những món đồ nhỏ chiến lợi phẩm.

Trọng Nhĩ không nói gì, chỉ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Vì dù thế nào y cũng không ngờ, Đế Giang lại có thủ đoạn lợi hại như vậy để thống nhất thiên hạ.

"Không tệ nha, bây giờ thiên hạ đều thuộc về ngươi, thật có bản lĩnh.

Ngay cả nước Sở lợi hại nhất cũng bị tiêu diệt trong nháy mắt, bây giờ ngươi đúng là bá chủ thế gian rồi." Trọng Nhĩ nói.

Giọng điệu của y mang theo không ít kinh ngạc, đồng thời cũng tán thưởng uy lực cường đại của Đế Giang.

Chuyện mà người khác không thể làm được, rơi vào tay Đế Giang quả thật không đáng nhắc tới.

"Đâu có, ta chỉ là chưa phát huy hết thực lực thật sự mà thôi.

Nếu phát huy hết thực lực thật sự, ta e rằng cả giang sơn này đã sớm bị tiêu diệt rồi, bây giờ vẫn giữ được nguyên hình nguyên dạng." Đế Giang nói.

"Xem ra thực lực của ngươi không cạn, Trọng Nhĩ ta thật không thể không bội phục.

Ngày khác nếu có rảnh, không ngại thì truyền cho ta xem mấy chiêu diệu nghệ đó, lúc đó hai ta đối đầu một phen, xem xem rốt cuộc ai lợi hại hơn." "Đừng đùa nữa, ta đã thống nhất thiên hạ, đâu có tâm tư chơi mấy trò trẻ con đó với ngươi.

Chúng ta đều có chuyện khác phải xử lý, hay là mỗi người tự giải quyết chuyện của mình xong, rồi hãy so tài nhé." Đế Giang nói, vì y thật sự có một chuyện phải làm, không thể chậm trễ thời gian.

"Đế Giang, nếu ngươi đã hoàn thành việc thống nhất thiên hạ, vậy tiếp theo ngươi định làm gì?

Chẳng lẽ thống lĩnh giang sơn này làm chuyện gì đó có ý nghĩa sao?" Trọng Nhĩ hỏi, không có ý gì khác, chỉ là thấy Đế Giang làm mọi chuyện xuất sắc như vậy, nên hỏi rõ hướng đi tiếp theo.

"Tối qua ta có việc.

Nếu đã hoàn thành nhiệm vụ không khó này, thì nên làm chuyện nâng cao thực lực.

Không giấu gì ngươi, thật ra ta định rời đi một thời gian." Lời vừa

dứt, Đế Giang liền làm ra vẻ suy tư.

Điều này khiến Trọng Nhĩ tò mò, thực lực đã mạnh như vậy rồi, Đế Giang rốt cuộc có chuyện quan trọng gì mà phải rời đi một thời gian?

Quản lý giang sơn này không tốt sao?

Hay nơi này không thể dung chứa được người có thực lực mạnh như y nữa.

"Trọng Nhĩ huynh, Lisacấp nâm gia, ta rời đi không phải là để trốn tránh, mà là vì che giấu thực lực thấp kém này.

Theo ta thấy, thực lực hiện tại của ta cũng chẳng ra sao, chỉ có thể thống nhất được mảnh giang sơn này mà thôi." Đế Giang nói.

Chương 450

Trọng Nhĩ trừng mắt nhìn Đế Giang một cái.

Không nói dối, Trọng Nhĩ thật sự rất bội phục Đế Giang, vì y đã hoàn thành nhiệm vụ khó nhất thế gian.

"Ta phải về Côn Luân sơn bế quan tu luyện một thời gian, có thể sẽ rất lâu không trở lại.

Cho nên, hôm nay e rằng là lần cuối chúng ta gặp nhau.

Biết đâu sau này có cơ hội, chúng ta có thể gặp nhau nhiều hơn, lúc đó so tài một phen, thế nào?" Đế Giang hỏi.

Trọng Nhĩ tự nhiên đồng ý.

Dù sao được người khác mời so tài cũng là một chuyện khá thú vị, huống hồ người mời lại là Đế Giang.

Nhưng trước đó, Trọng Nhĩ có một vấn đề muốn hỏi người trước mặt.

Y không hiểu, tại sao Đế Giang lại muốn về Côn Luân sơn tu luyện một thời gian, lại còn bế quan, chẳng lẽ chỉ là cái cớ để giết thời gian làm chuyện gì đó?

"Không ngại thì hãy cho ta biết, mục đích và nguyên nhân lần này ngươi đến Côn Luân sơn bế quan tu luyện đi, nếu không ta sẽ ngày đêm suy nghĩ về vấn đề này, có chút không ổn." Trọng Nhĩ nhướng mày.

"Hỏi hay lắm.

Thật ra lần này ta đi bế quan tu luyện cũng có nguyên nhân.

Bây giờ ta phải đợi một người xuất hiện, ta mới có thể xuất quan.

Dù sao có một số chuyện phải đợi ta chờ người đó xuất hiện mới có thể giải quyết được." "Ai?" "Hừm, một người tên là Doanh Chính.

Tuy không biết lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng cũng chỉ có cách này mới có thể giết thời gian chờ đợi.

Biết đâu khi Doanh Chính vừa ra đời, thực lực của ta sẽ tăng lên không ít." Đế Giang nói.

Lúc này, y đã chuẩn bị sẵn sàng để lên đường bất cứ lúc nào.

Trong mắt Đế Giang, mọi việc đều không thể chờ đợi, thời gian quý như vàng.

Nếu chậm trễ thêm vài giờ, biết đâu thành quả tu luyện của mấy giờ đó sẽ bị lãng phí vô ích, thực lực cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

"Không nói nhiều nữa, ta về Côn Luân sơn tu luyện một thời gian đây.

Nếu có chuyện gì cần tìm ta, ta có thể ra mặt giúp đỡ." Đế Giang nói.

Trọng Nhĩ lẳng lặng nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt.

Lúc này y không có bất kỳ hành động nào, cũng không có dáng vẻ cầm trường thương xông trận chém giết địch như trước, nhưng chỉ đứng yên như vậy, vẫn toát ra một luồng đế vương chi khí.

Trọng Nhĩ cười khổ, một người thành công như vậy lại định giao cả thiên hạ cho mình.

Nắm trong tay giang sơn hoàn toàn do người khác đánh hạ, cảm giác sẽ ra sao đây?

Dường như cảm nhận được sự phức tạp trong ánh mắt của Trọng Nhĩ, Đế Giang quay người lại, con ngươi lãnh đạm lướt qua vẻ cay đắng trên mặt Trọng Nhĩ.

“Đừng tự coi nhẹ mình.

Ta đã chọn giao thiên hạ cho ngươi, tự có lý do của ta, ngươi cứ theo sự phân phó của ta mà làm cho tốt.

Ngôi vị chí tôn mà bao nhiêu người trong thiên hạ mơ ước, nay ta trao tận tay ngươi, nếu không trân trọng, thì thật không biết điều.” Trọng Nhĩ lập tức thu lại vẻ mặt, khôi phục sự nghiêm nghị: “Ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực.

Đợi ngài quay về, sẽ lại hai tay dâng trả thiên hạ.” Hai tay dâng trả?

Đế Giang trong lòng thầm cảm thán.

Tuy lúc này cảm thấy người này phẩm hạnh đoan chính đáng để phó thác, nhưng ai có thể ở trên ngôi vị chí tôn nhiều năm mà vẫn giữ được tâm tính như thuở ban đầu?

Đánh giang sơn dễ, giữ giang sơn khó, đạo lý là vậy.

Nhưng thoáng chốc lại nhìn thấy sự trịnh trọng trong ánh mắt Trọng Nhĩ, Đế Giang cuối cùng không nói ra những lời này, chỉ mất kiên nhẫn phất phất tay: “Chuyện sau này cứ để sau này lo.

Ta không biết người ta đang đợi rốt cuộc khi nào mới ra đời, lúc đó thế giới sẽ biến thành dạng gì ta cũng không biết.

Ngươi chỉ cần nhớ kỹ, bất luận lúc nào cũng phải giữ vững tâm tính, đừng đi vào con đường tà đạo, nếu không ta có thể đưa ngươi lên vị trí này, tự nhiên cũng có thể dễ dàng kéo ngươi xuống.” Trọng Nhĩ lại một lần nữa cúi người.

Khi ngẩng đầu lên, trước mắt đã không còn bóng người nào, chỉ còn lại một khoảng không trống rỗng.

Khóe miệng y khẽ nhếch lên, giữ lại cảm giác trong lòng.

Với trí tuệ của y, sao lại không đoán ra được nam chủ đang lo lắng điều gì, còn về việc có thật sự biến thành như vậy hay không, y tin là sẽ không.

Quay người cất bước, y đi về phía nội thất.

Đã rời xa cuộc sống cùng nam chủ kề vai chiến đấu, y cũng cất bước hướng tới thử thách mới, một chiến trường đấu đá tâm cơ không thấy máu.

Điều y không biết là, có một ánh mắt vẫn luôn dõi theo sau lưng y.

Chủ nhân của ánh mắt đó lúc này đang đứng trên nóc một gian phòng không xa.

Nhìn y rời đi, bóng người đó quay người biến mất, xuất hiện trong một thạch thất.

Chỉnh lại y phục, ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên đùi, điều hòa hơi thở, từ từ nhắm mắt lại.

Nếu đứng bên cạnh y lúc này, chỉ cần không đưa tay chạm vào, đều sẽ cảm thấy người này đã qua đời, không cảm nhận được bất kỳ hơi thở sự sống nào. …Thời gian trôi nhanh như nước chảy, bao phen mưa gió, mười năm thấm thoắt, bao lần hồn mơ về chốn cũ.

Trọng Nhĩ đứng trong cung điện, hai tay chắp sau lưng, đầu đội kim quan tôn quý, thân mặc kim sắc long bào, đế vương chi khí lộ rõ không thể nghi ngờ.

Trong mắt không còn sự non nớt của tuổi thơ, cũng không còn sự tranh đấu nghĩa khí của tuổi trẻ, bây giờ chỉ có sự trầm ổn và uy nghiêm.

Lúc này y vừa mới hạ triều, công văn chất thành đống vẫn còn trên bàn, nhưng suy nghĩ của y đã phiêu du đến nơi xa.

Chín năm trước: "Bệ hạ, xin hãy suy nghĩ lại!

Nay quốc lực tuy ngày càng cường thịnh, nhưng cũng không chịu nổi sự tiêu hao như vậy.

Phái ra lượng lớn nhân lực để tìm một người hư vô mờ mịt, thậm chí căn bản không tồn tại, ngài không cảm thấy tất cả chỉ là công dã tràng sao?" Một vị đại thần quỳ phục trước mặt y.

"Thiên hạ này có một nửa là của hắn, đừng quên năm đó là ai đã thống nhất nó.

Trẫm đã từng hứa, giúp hắn tìm người này, nay mọi thứ đã đi vào quỹ đạo, trẫm đi thực hiện lời hứa của mình, có gì sai?" Trọng Nhĩ lạnh lùng nói.

Chương 451

"Ngươi cảm thấy trẫm làm một kẻ nói không giữ lời thì tốt hơn sao?" Giọng lão thần run rẩy, hiển nhiên vô cùng kích động: "Bệ hạ, ngài là người đứng đầu một nước, là cửu ngũ chí tôn.

Chuyện ngài không muốn làm, không ai có thể ép buộc.

Ngài nên vì bản thân mà suy nghĩ, nếu ngài bây giờ cứ nhất quyết hạ lệnh xuất động nhiều nhân mã như vậy, tất sẽ mang danh hôn quân.

Lúc đó người khổ chính là ngài đó." "Trẫm chưa bao giờ quan tâm đến những hư danh đó, người khác nói sao là chuyện của họ." "Vậy những gì sử quan ghi chép sẽ toàn là lỗi lầm của ngài chứ không phải những nỗ lực của ngài bao năm qua." "Đủ rồi." Trọng Nhĩ đột nhiên cắt lời lão thần.

"Nếu ngươi đã hiểu thiên hạ này là của trẫm, vậy quyết định của trẫm ngươi cũng không có quyền chất vấn.

Chẳng lẽ trẫm đối với các ngươi quá phóng túng, mới khiến gan các ngươi lớn như vậy.

Cứ theo lời ta mà làm, ta tự có chừng mực." Cứ như vậy, dưới một mệnh lệnh, năm mươi vạn đại quân rầm rộ tiến về các nơi trên cả nước, ngay cả trong rừng sâu núi thẳm cũng đầy người tìm kiếm.

Mỗi một đại quân được chia thành từng nhóm nhỏ, tiến hành tìm kiếm kiểu rải thảm.

Dưới sự kỳ vọng tha thiết của Trọng Nhĩ, hai năm sau tất cả mọi người đều trở về kinh thành như dự kiến.

"Một người cũng không tìm thấy, ngay cả người giống cũng

không có?" Trọng Nhĩ sau khi nhận được kết quả không thu hoạch được gì, trong cơn tức giận đã đấm mạnh một quyền xuống chiếc bàn trước mặt.

"Tìm, tiếp tục tìm, trẫm không tin, ngay cả một người cũng tìm không ra." Mọi người đều cúi đầu lẳng lặng quỳ, không một ai nói gì, ánh mắt lấp lóe không biết đang nghĩ gì.

Đến đây, khóe miệng Trọng Nhĩ cong lên một đường cong không rõ ý vị.

Năm đó y không hiểu, bây giờ xem ra đó chính là sự chế giễu của các thần tử đối với một quyết định hoang đường của một vị đế vương.

Cuộc tìm kiếm rầm rộ năm đó kéo dài suốt chín năm, trong chín năm tiêu hao lượng lớn nhân lực vật lực, bá tánh kêu khổ không ngớt.

Mọi người đều mắng y là hôn quân.

Nhưng sau khi gánh chịu tất cả cái giá đó, kết quả nhận được vẫn là không có tin tức gì.

Trong thời gian đó, y cũng từng phái người đi tìm Đế Giang, nhưng ngay cả một chút tung tích của Đế Giang cũng không tra ra được, phảng phất như cả con người đã bốc hơi khỏi nhân gian, ngoại trừ những người đi theo năm đó, không ai biết thế gian từng có một vị anh hùng như vậy.

Không biết từ lúc nào, y đã đi đến nơi Đế Giang rời đi năm đó.

Cúi đầu, mặt hồ phản chiếu một khuôn mặt tuấn tú.

Trọng Nhĩ khẽ vuốt ve khuôn mặt mình, nhìn khuôn mặt đó từ từ di chuyển theo những gợn sóng trên mặt nước.

"A, thật là không biết tự lượng sức mình." Trọng Nhĩ lẩm bẩm.

“Mười năm, khuôn mặt của ta vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, ngay cả nếp nhăn cũng không xuất hiện một chút nào, tất cả đều là bút tích của ngươi nhỉ.

Mười năm đã qua, rốt cuộc là số mệnh đã an bài tất cả, hay chỉ là một giấc mộng không có thật?” …Bất luận bá tánh oán trời trách đất bao nhiêu, cũng bất luận Trọng Nhĩ làm sao gạt bỏ mọi ý kiến, chịu đựng áp lực, tiếp tục kế hoạch có vẻ hoang đường, thời gian vẫn cứ trôi đi không ngừng nghỉ, không vì bất kỳ ai hay một nhóm người nào mà dừng lại bước chân vội vã.

Thế hệ này nối tiếp thế hệ khác, trọng thần trên triều, người già thì già đi, người đi thì đã đi.

Bây giờ đứng ở đây, đều là con cháu của đám người năm đó.

Trọng Nhĩ vẫn giữ nguyên dung mạo của mình, cao cao tại thượng trên ngôi vị đế vương nhìn xuống chúng sinh.

Đúng vậy, một trăm năm đã trôi qua.

Nghe những lời tấu trình đã nghe vô số lần, lặp lại những nghi thức hết lần này đến lần khác, y gần như không còn cảm nhận được dấu vết của năm tháng, một trái tim cuối cùng cũng lắng đọng, không còn khí phách của tuổi trẻ.

Ngay khi y tưởng rằng cả cuộc đời sẽ chìm đắm như vậy, cuối cùng một tin tức đã thu hút sự chú ý của y.

“Khải bẩm bệ hạ, thần tối qua quan sát tinh tú, phát hiện ở phương vị đất cũ Đại Việt có dị tượng, một ngôi sao sáng đến cực điểm, các vì sao xung quanh quần tụ, ẩn hiện có thế độc chiếm bầu trời.

Càng kỳ lạ hơn, ngôi sao này bị một luồng ánh sáng thần bí bao phủ, ngay cả thần dốc hết toàn lực cũng không thể thăm dò được thân

phận thật sự của người này…" Nghe đến đây, những lời sau đó của vị thần tử này, Trọng Nhĩ một câu cũng không lọt vào tai, trong đầu chỉ xuất hiện ba chữ: Tìm thấy rồi.

"Mau, mau, tướng quân, mau phái người đến đất cũ Đại Việt tìm kiếm, điều động nhân thủ ở các châu huyện với tốc độ nhanh nhất, lần này chắc chắn không sai." Tướng quân trầm mặc nhận lệnh.

"À, đúng rồi, tất cả tin tức ở đó đều phải dùng ngựa tốt nhất, truyền về với tốc độ nhanh nhất.

Trẫm muốn biết ở đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhớ kỹ, tất cả mọi chuyện, không được có thiếu sót, nếu không xử theo quân pháp." "Tuân lệnh." Quả nhiên không ngoài dự liệu, ngày thứ ba sau khi mệnh lệnh được ban ra, một tia chớp xé toạc bầu trời quang đãng.

Cảnh tượng vạn dặm không mây trong chốc lát bị mây đen che phủ, mây đen đè nặng lên thành như muốn sụp đổ, phảng phất như có người đã làm chuyện đại nghịch bất đạo chọc giận thượng thiên, lại phảng phất như sắp có thần nhân giáng thế, trời ghen tài anh.

Vài tiếng sấm vang trời, tất cả bá tánh đều chạy ra khỏi nhà, tụ tập trên một khu đất cao trống trải, lẳng lặng quan sát một kỳ quan trăm năm khó gặp.

Không một ai nói gì, tất cả mọi người đều bất giác giữ im lặng.

Chỉ có trong một đại viện, tất cả mọi người đều bận rộn không ngơi tay.

Một nam tử mặc hoa phục đang đi đi lại lại trước cửa một gian phòng, cửa phòng không ngừng có từng chậu nước máu được mang ra, lại có từng chậu nước ấm mới được mang vào.

Tiếng la hét xé lòng cho thấy người phụ nữ bên trong đang phải chịu đựng nỗi đau tột cùng.

Sự an ủi và hỗ trợ của nha hoàn, bà đỡ bên cạnh không có chút tác dụng nào làm giảm bớt cơn đau, từng tiếng la hét như đánh vào tim nam tử.

Phu nhân bên trong đã mang thai hơn mười tháng, hôm nay cuối cùng cũng sinh, nhưng không ngờ lại gặp phải tình huống này.

Cuối cùng, một tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang vọng khắp bầu trời đêm, giọng khóc đặc trưng của trẻ con trong trẻo làm rung động lòng người.

"Sinh rồi, sinh rồi, là một bé trai.

Chúc mừng lão gia!" Trái tim thấp thỏm của nam tử cuối cùng cũng được đặt xuống, đôi lông mày nhíu chặt cũng giãn ra, thay vào đó là niềm vui không thể che giấu.

Trong một thạch thất nhỏ bé, một đôi mắt sáng rực đột nhiên mở ra.

Theo một cử động nhẹ, lớp bụi dày trên người y bay lơ lửng giữa không trung, lan tỏa khắp thạch thất.

Vẻ vui mừng trong mắt y không hề thua kém nam tử vừa mới làm cha.

"Cuối cùng cũng đã ra đời rồi sao?

Cũng không biết đã bao nhiêu năm trôi qua.

Ta, cũng nên ra ngoài rồi…" "Cuối cùng cũng hoàn thành tu luyện, có thể xuất quan rồi.

Những ngày tu hành này thật không dễ dàng chút nào, nhưng thôi, cuối cùng ta cũng có thể xuất quan rời khỏi đây." Đế Giang hoàn thành tu luyện, cuối cùng cũng có thể xuất quan.

Y nghĩ rằng mình cuối cùng cũng có thể ngắm nhìn cảnh sắc tươi

đẹp bên ngoài.

Việc bế quan tu luyện tuy giúp công lực của y tăng lên, nhưng lại khiến y không thể thấy được thế giới bên ngoài, điều này làm y cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Lần này ta cuối cùng cũng hoàn thành bế quan, có thể ra ngoài ngắm nhìn thế giới, cuối cùng cũng có thể ngắm nhìn phong cảnh tươi đẹp rồi.

Chương 452

Những thứ này ta đã lâu không được thấy, thật hy vọng ra ngoài có thể ngắm nhìn thật kỹ, cũng là một sự an ủi cho bao nhiêu ngày tu luyện của ta." Đế Giang một mình kích động lẩm bẩm.

Dù sao y cũng đã bế quan rất lâu, có thể nói là không biết gì về thế giới bên ngoài.

Nếu không xuất quan nữa, có lẽ y sẽ hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài mất.

Cho nên y phải nhanh chóng ra ngoài xem xét và tìm hiểu, thế giới bên ngoài bây giờ rốt cuộc ra sao.

Đế Giang thu dọn hành lý, chuẩn bị rời khỏi nơi bế quan tu luyện.

Lúc này không biết tại sao y đột nhiên rùng mình một cái.

"Chẳng lẽ… có nơi nào xảy ra chuyện rồi sao?

Không, không thể nào.

Ta đột nhiên có một dự cảm không lành, thật kỳ lạ." Đế Giang không biết tại sao mình lại có dự cảm không lành, và cảm thấy bên ngoài có lẽ đã xảy ra chuyện.

Y vẫn luôn cầu nguyện bên ngoài đừng xảy ra chuyện gì.

"Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, khó khăn lắm mới thu dọn xong hành lý, cứ rời khỏi nơi này trước đã.

Bên ngoài chắc chắn không có chuyện gì đâu, đừng tự dọa mình, tin rằng sau khi xuất quan cảnh sắc mình thấy nhất định sẽ càng thêm tươi đẹp." Đế Giang luôn tự nhủ rằng khó khăn lắm mới xuất quan, đừng nghĩ nhiều nữa, phải tin rằng mình có thể nhìn thấy những

phong cảnh tốt đẹp hơn.

Cuối cùng cũng thu dọn xong hành lý, Đế Giang liền lên đường trở về.

Nhưng trên đường đi, y lại có một dự cảm không tốt, thế là y cảm thấy có lẽ thật sự đã xảy ra chuyện.

Nếu không thì dự cảm của y cũng không mãnh liệt như vậy, chỉ hy vọng không phải chuyện lớn là được, Đế Giang thầm nghĩ trong lòng.

"Cuối cùng cũng sắp về rồi, chỉ hy vọng có thể nhìn thấy cảnh sắc tươi đẹp hơn, chứ không phải là cảnh tượng hỗn chiến." Đế Giang cũng sắp về đến nơi, thế là y tiếp tục lẩm bẩm, nhưng cảnh tượng tiếp theo lại là cảnh tượng y không hề mong muốn nhìn thấy.

"Nghe nói hôm nay có điển lễ kế vị mới, chúng ta có nên đi xem không?" Một người qua đường nói với người khác.

Đế Giang nghe được cuộc nói chuyện của hai người, liền hỏi họ về điển lễ kế vị.

"Chẳng lẽ ngài không biết sao?

Tần vương Trang Tương vương trước đó vì một số chuyện mà đã băng hà, bây giờ Đại Việt sẽ do Doanh Chính vương kế thừa." Đế Giang nghe xong lại rùng mình một cái, cảm ơn hai người rồi tiếp tục lên đường.

Trên đường trở về, Đế Giang cảm thấy chuyện mình không muốn thấy cũng sắp thành hiện thực rồi, và dự cảm của y bây giờ cũng mãnh liệt khác thường.

Sau khi xuất quan, Đế Giang cũng theo những người đó tham gia điển lễ kế vị của Doanh Chính.

Lúc này không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện một Lã Bất Vi võ

công cao cường.

Mọi người không ngờ Lã Bất Vi không những phá hỏng điển lễ kế vị trước mắt, mà còn bắt đi Tần vương Doanh Chính, thực hiện màn "hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu" (mượn danh thiên tử để ra lệnh cho chư hầu).

Kế hoạch của Lã Bất Vi cũng vô cùng thành công, tại đại điển đăng cơ đã bắt đi Tần vương Doanh Chính, và lợi dụng Doanh Chính để ra lệnh cho các chư hầu vương khác, khiến họ thực hiện mục đích của mình.

"Không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này, bây giờ thật là thế sự vô thường.

Một đại điển đăng cơ tốt đẹp bị người ta phá hoại thì thôi, bây giờ quốc vương Đại Việt cũng đổi người rồi, lần này thật sự là loạn cả lên." Mọi người đối mặt với việc Lã Bất Vi bắt đi Doanh Chính cũng cảm thấy vô cùng bất bình, nhưng lại không có sức mạnh để chống lại Lã Bất Vi.

Đế Giang cũng vì chuyện này mà thở dài một hơi.

Nhưng dưới sự lãnh đạo của Lã Bất Vi, sức mạnh của Đại Việt ngày càng lớn mạnh, các chư hầu cũng đều phục tùng mệnh lệnh của hắn.

Chỉ trong thời gian ngắn, Đại Việt đã trở thành một quốc gia vô cùng cường đại, đứng đầu các nước, các nước khác cũng nghe theo sự sắp xếp của Đại Việt.

Nhưng nước Ngô lại không phục việc Đại Việt có thể lãnh đạo các nước khác, Ngô vương cũng không ưa việc Lã Bất Vi dám "hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu", cho nên vẫn luôn đối đầu với Đại Việt.

Đương nhiên Lã Bất Vi cũng hạ lệnh phải đấu tranh với nước

Ngô, hai quốc gia cứ như vậy đấu tranh với nhau.

"Báo, bẩm báo Ngọc Đế, thần có một chuyện không thể không nói với Ngọc Đế." Một vị thần tiên trên thiên giới đột nhiên chạy đến trước mặt Ngọc Đế, và nói rằng có chuyện muốn tâu báo.

"Rốt cuộc là chuyện gì, mà khiến ngươi hoảng hốt như vậy?

Mau nói cho ta nghe." Ngọc Đế thấy người đó vô cùng hoảng hốt, lo lắng thật sự đã xảy ra chuyện lớn, liền bảo người đó nhanh chóng nói rõ tình hình, tại sao lại hoảng hốt như vậy.

"Thần vừa quan sát tình hình nhân giới, phát hiện có một người đã hoàn thành tu luyện và xuất quan, lo rằng người đó sẽ gây ra động tĩnh ở nhân giới, cho nên mới đến tâu báo một tiếng." "Ồ?

Rốt cuộc là ai xuất quan, mà khiến ngươi quan tâm như vậy?

Không ngại thì hãy cho ta biết đó là ai, để ta cũng nắm được tình hình.

Mau cho ta biết tên người này." Ngọc Đế thấy vị thần tiên đó cứ không chịu nói tên người xuất quan ở nhân giới, cũng vô cùng sốt ruột, muốn nhanh chóng biết được tên người đó, để họ trên thiên giới có thể kịp thời chuẩn bị đối phó.

"Khải bẩm Ngọc Đế, người đó tên là Đế Giang, trông có vẻ không phải là nhân vật dễ đối phó, nhất định sẽ gây ra một phen động tĩnh ở nhân gian, lúc đó e rằng thiên giới chúng ta cũng khó mà đối phó được với người đó." Đột nhiên lại có một vị thần tiên khác đến trước mặt Ngọc Đế nói.

Vị thần tiên đến báo cáo trước đó thấy vậy cũng vội vàng chào hỏi.

"Một phàm nhân tên là Đế Giang, thì có thể gây ra động tĩnh gì chứ?

Thái Bạch Kim Tinh, ngươi không nên lo lắng những chuyện này, hãy quan tâm đến chuyện của thiên giới đi, đừng đi quản nhiều chuyện vặt của nhân giới nữa." Ngọc Đế nói với Thái Bạch Kim Tinh trước mặt, và cho rằng Thái Bạch Kim Tinh quá lo xa.

Một phàm nhân sinh ra ở nhân giới sẽ không uy hiếp đến thiên giới, điểm này Thái Bạch Kim Tinh có thể yên tâm, và nói với Thái Bạch Kim Tinh rằng bây giờ chuyện của thiên giới mới là chuyện chính, chuyện của phàm gian không nên quản quá nhiều.

"Nhưng thần quan sát phát hiện, người này không phải là người bình thường, nhất định sẽ gây ra một phen động tĩnh ở nhân giới, hoặc là khiến phàm gian long trời lở đất." "Dù có khiến nhân gian long trời lở đất, cũng sẽ không can thiệp vào chuyện của thiên giới chúng ta.

Dù sao cũng chỉ là một phàm nhân, ta là thần tiên, cần gì phải so đo những chuyện không đâu với một phàm nhân chứ?

Ai, ngươi quá lo xa rồi không phải sao?" Ngọc Đế cũng lắc đầu, lộ ra vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ, nhưng Thái Bạch Kim Tinh lại tỏ ý muốn Ngọc Đế nghe xong lời mình rồi hãy quyết định.

"Đương nhiên cũng có khả năng đắc đạo thăng tiên, chỉ là thần vẫn chưa thể xác định được người này là tốt hay xấu, cũng không thể xác định được động cơ hành sự của y.

Nếu đợi y hoàn thành mục đích rồi thần mới hành động, e rằng lúc đó sẽ muộn." Thái Bạch Kim Tinh nói với Ngọc Đế.

Các thần tiên khác nghe Thái Bạch Kim Tinh nói với Ngọc Đế những lời này cũng thấy không phải không có lý, liền gật đầu tỏ ý những lời của Thái Bạch Kim Tinh đều có lý.

Các thần tiên khác cũng tỏ ý không thể để một phàm nhân gây ra động tĩnh quá lớn ở nhân gian làm nhiễu loạn thiên giới, như vậy đối

với họ không có chút lợi ích nào, ngược lại còn thêm một số phiền phức khó giải quyết.

Nghe những lời này, Ngọc Đế cũng sinh lòng kiêng kỵ, bắt đầu lo lắng phàm nhân tên Đế Giang đó rốt cuộc có can thiệp vào chuyện của thiên giới không.

Nếu không can thiệp tự nhiên là tốt nhất, nhưng nếu người đó can thiệp, Thái Bạch Kim Tinh và Ngọc Đế cũng sẽ có thêm phiền phức.

Là thần tiên, họ cũng không muốn có thêm phiền phức để xử lý.

"Được rồi, vậy theo ý của ngươi, rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt?

Chương 453

Có vị nào có thể lên đây hiến kế không?" Ngọc Đế vừa nói vừa nhìn mọi người.

Nhưng mọi người không ai có thể hiến kế cho Ngọc Đế, bên dưới vô cùng trầm mặc.

Thấy mọi người đều không có phương pháp tốt nào để đối phó với Đế Giang, Ngọc Đế thấy bên dưới không ai có cách nào, lập tức cũng cảm thấy vô cùng phiền não.

"Sao không ai nói gì cả?

Chẳng lẽ không một ai có thể hiến kế sao?

Vừa rồi rõ ràng đều gật đầu phụ họa, bây giờ hiến kế lại không một ai nói gì sao?" Cũng vào lúc này, Thái Bạch Kim Tinh đi đến trước mặt Ngọc Đế, và hỏi Ngọc Đế có thể mượn một bước nói chuyện không.

Ngọc Đế liền cùng Thái Bạch Kim Tinh hai người tìm một nơi riêng để bàn bạc chuyện này.

"Ngọc Đế, thần thấy chúng ta không bằng làm như thế này…" Thái Bạch Kim Tinh ghé vào tai Ngọc Đế nhỏ giọng nói ra ý kiến của mình.

Ngọc Đế cũng gật đầu tỏ ý bây giờ chỉ có cách này có thể thực hiện được, tuyệt đối không thể để Đế Giang uy hiếp tam giới.

Thái Bạch Kim Tinh và Ngọc Đế hai người dùng cách để các lộ yêu ma xuất thế.

Ngọc Đế cũng cảm thấy động cơ của Đế Giang có thể có chút không ổn, liền phát hiện ra động cơ của Đế Giang là muốn phò tá

Doanh Chính.

Ngọc Đế bất đắc dĩ phái Ngọc Cơ hạ phàm mê hoặc Lã Bất Vi, Ngọc Cơ đồng ý rồi liền hạ phàm.

Ngọc Cơ hành động rất nhanh, sau khi hạ phàm liền hóa thành một cô nương xinh đẹp như hoa.

Trong cung Tần vương, nàng trực tiếp gặp Lã Bất Vi.

Lã Bất Vi cũng nhất kiến chung tình với cô nương xinh đẹp như hoa này, liền muốn Ngọc Cơ ở lại bên cạnh.

Ngọc Cơ vì nhiệm vụ mê hoặc Lã Bất Vi mà ở lại bên cạnh hắn.

Vì mục đích của Đế Giang là phò tá Doanh Chính, người vốn nên trở thành Tần vương, cho nên y muốn vào triều Tần thương nghị đại sự với Lã Bất Vi, và tỏ rõ quyết tâm có thể giúp đỡ cai trị Đại Việt.

Thế là Đế Giang viết một phong thư nhờ binh sĩ triều Tần chuyển cho Doanh Chính, nhưng bây giờ Doanh Chính bị Lã Bất Vi khống chế, những thứ muốn giao cho Doanh Chính đều phải giao cho Lã Bất Vi trước.

Cho nên phong thư mà Đế Giang muốn vào triều thương nghị sự việc tự nhiên lọt vào tay Lã Bất Vi.

"Báo cáo, có một phong thư gửi đến, xin ngài xem qua.

Chỉ là, trên thư viết là giao cho Doanh Chính vương, cho nên thần lo lắng trên đó có gì mờ ám, nên mới phải đem phong thư giao cho ngài xem trước, nếu không có gì mờ ám, thần sẽ chuyển lại cho Doanh Chính vương." Một binh sĩ đột nhiên vào phòng của Lã Bất Vi, và đưa phong thư đó cho hắn.

"Được, vất vả cho ngươi rồi, lui xuống đi." Lã Bất Vi nói với binh sĩ đó, và ra hiệu cho anh ta có thể lui xuống.

“Vâng, ngài có phân phó gì có thể gọi thần vào bất cứ lúc nào.” Binh sĩ đó nói xong liền lập tức rời khỏi phòng Lã Bất Vi.

Trong quá trình rời đi, anh ta cũng thở dài một hơi, cảm thán cho sự bất lực của Doanh Chính vương khi bị Lã Bất Vi khống chế.

“Ai, vốn là một vị vương thượng tốt, lại bị người ta khống chế và ra lệnh như vậy, chắc chắn trong lòng cũng không cam tâm.” Binh sĩ đó vừa nói vừa lắc đầu, tỏ vẻ cũng rất bất lực, nhưng lại không có thực lực để chống lại Lã Bất Vi.

Lã Bất Vi nhận được thư cũng chú ý trên phong thư viết là thư gửi cho Doanh Chính vương, cho nên liền mở ra xem nội dung bên trong.

“Thư gửi cho Doanh Chính vương, ta lại muốn xem thử trên thư rốt cuộc có thể có nội dung gì, xem tên Doanh Chính đó có giở trò gì không.” Lã Bất Vi vừa nói vừa mở phong thư trước mặt, và nóng lòng muốn xem nội dung bên trong.

“Ồ?

Lại có người muốn phò tá Doanh Chính vương xử lý chuyện trong triều, muốn vì Đại Việt ta gánh vác một số sự vụ quan trọng.

Xem ra là một thanh niên có chí hướng, ta phải suy nghĩ xem có nên để vị thanh niên này vào triều Tần phò tá và làm việc không.” Lã Bất Vi nhìn phong thư trước mặt, lập tức cũng đang suy nghĩ có nên để thanh niên đó vào triều Tần không.

Nhưng lúc này Ngọc Cơ đột nhiên lại gần Lã Bất Vi, xem phong thư, rồi nói với Lã Bất Vi rằng nàng không hy vọng thanh niên có chí hướng đó vào triều Tần.

“Ồ?

Nàng không đồng ý sao?

Vậy tại sao lại không đồng ý cho thanh niên đó vào?

Ta lại thấy thanh niên này rất có chí hướng và hoài bão.” Lã Bất Vi nhìn Ngọc Cơ, nói với nàng.

Ngọc Cơ tỏ ý sự việc không đơn giản như Lã Bất Vi nghĩ.

“Ngài hãy xem kỹ nội dung trên thư, người đó đã tỏ rõ thái độ muốn phò tá Doanh Chính vương.

Ngài không thấy ý tứ của y sao?

Người đó vì sao lại muốn phò tá Doanh Chính, ngài không nhìn ra à?

Rõ ràng là Doanh Chính vì muốn thoát khỏi sự khống chế của ngài nên đã cài một gián điệp vào.

Nếu ngài để người này vào, chắc chắn sẽ khiến Doanh Chính có cơ hội thoát khỏi sự khống chế của chúng ta, như vậy kết cục của chúng ta cũng sẽ thảm.” Ngọc Cơ tỏ ý Đế Giang là một người muốn mưu đoạt quốc thổ Đại Việt, dù thế nào cũng không thể để loại người này vào phá hỏng sự thống trị của mình.

Lã Bất Vi cảm thấy lời của Ngọc Cơ rất có lý, và cũng không hy vọng bất kỳ ai uy hiếp mình, thế là liền từ chối yêu cầu vào triều thương nghị sự việc của Đế Giang.

Đế Giang cũng vô cùng bất lực, nhưng cũng không có cách nào.

Các binh sĩ trong triều đều không cho y vào, y cũng không thể chống lại họ, huống hồ Lã Bất Vi đã hạ lệnh.

Y biết dù làm gì bây giờ cũng đều là công cốc, cho nên đành phải trở về tìm cách khác.

Bất lực, Đế Giang đành phải thử nhờ người nói với Doanh Chính rằng y muốn vào triều gặp Doanh Chính để thương nghị triều sự.

Những người đó đã thuận lợi báo tin cho Doanh Chính.

Doanh Chính sau khi biết tin cũng muốn để Đế Giang vào triều Tần giúp mình xử lý chính sự.

Nhưng khổ nỗi Doanh Chính bây giờ không có cách nào phản kháng Lã Bất Vi, cho nên đành phải quát mắng người của Đế Giang, nói không cần tìm mình thương nghị chuyện này, chuyện này không có gì để thương lượng, và yêu cầu người của Đế Giang mau chóng rời đi, không muốn gặp lại họ nữa.

Đế Giang sau khi biết chuyện này cũng lẳng lặng thở dài, tỏ ý muốn phò tá Tần vương cũng là một nguyện vọng không thể thực hiện được.

Kể từ lần trước Đế Giang nhờ người mang tin cho Doanh Chính, bị người của hắn quát mắng từ chối.

Đế Giang khắp nơi tìm kiếm cơ hội để vào triều Tần nghị sự, nhưng đều là công cốc.

Sau đó y đột nhiên nghĩ đến một người, đó là Ngũ Tử Tư, có lẽ ông ta sẽ có đối sách hay.

Sau khi Đế Giang tìm Ngũ Tử Tư, hai người ngồi xuống, y liền kể ra chuyện này.

“Tử Tư, lần trước ta chuẩn bị vào Tần nghị sự với Lã Bất Vi, ai ngờ lại bị hắn từ chối.” Giọng điệu của Đế Giang có phần không vui.

Chương 454

Ngũ Tử Tư nghe y nói, lông mày hơi nhíu lại, nghĩ thầm cơ hội tốt như vậy, tại sao Lã Bất Vi lại từ chối.

"Sau đó, ta nhờ người truyền tin cho Doanh Chính, lại bị người của hắn quát mắng đuổi về." Đế Giang nói xong còn tự rót cho mình một ly trà.

Ngũ Tử Tư thấy sắc mặt y không tốt, cũng đoán được phần nào.

Có lẽ Đế Giang đã lâu không phải chịu uất ức như vậy.

"Có chút kỳ quái." Ngũ Tử Tư chậm rãi uống một ngụm trà, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Đế Giang lần này tìm Ngũ Tử Tư, trong lòng thật ra cũng có chỗ không hiểu, mấy lần ba lượt như vậy, thật sự rất kỳ quái.

"Không lâu trước, nghe nói bên cạnh Lã Bất Vi đột nhiên có thêm một cơ thiếp, tên là Ngọc Cơ, là một mỹ nhân hiếm có." Ngũ Tử Tư từ từ mở miệng nói.

Đế Giang lại tỏ vẻ không hiểu, chuyện này có liên quan gì sao?

Ngũ Tử Tư thấy y không hiểu, liền nói tiếp.

"Nữ tử xưa nay đều là hồng nhan họa thủy, nghe đồn Lã Bất Vi vô cùng sủng ái Ngọc Cơ này, ngay cả chuyện triều chính cũng để cho nàng ta biết." Đế Giang chăm chú nghe lời của Ngũ Tử Tư, cũng có chút kinh ngạc.

Lã Bất Vi lại cùng một nữ tử bàn chuyện triều chính, thật nực cười đến cực điểm.

"Thật hoang đường." Đế Giang kinh ngạc thì kinh ngạc, khóe

miệng lại cong lên một nụ cười tà mị, giọng điệu mang theo sự khinh thường đậm đặc.

“Chẳng phải sao?

Thủ đoạn mê hoặc lòng người của Ngọc Cơ rất lợi hại, Lã Bất Vi đã phải quỳ gối dưới mỹ nhân kế của nàng ta rồi.” Ngũ Tử Tư cũng khinh thường, nhưng sự mê hoặc lòng người của nàng ta lại khiến Đế Giang phải để tâm.

Một nữ tử bình thường sao có thể có bản lĩnh lớn như vậy?

“Xem ra Ngọc Cơ không phải là người bình thường.” Đế Giang nói ra suy đoán trong lòng.

Ai ngờ Ngũ Tử Tư lại cười, vỗ vỗ vai y.

Chỉ một ánh mắt, Đế Giang liền hiểu ra.

Nếu không phải là người, vậy thì là yêu quái họa quốc ương dân rồi.

Có suy nghĩ này, Đế Giang lại có kế hoạch mới.

“Hôm nay đa tạ Tử Tư huynh đã cho biết, khiến ta cũng nhìn rõ được một số chuyện.” Đế Giang chắp tay với Ngũ Tử Tư, tỏ ý cảm tạ.

Ngũ Tử Tư lại không để ý, cũng chắp tay đáp lễ, cười nhạt.

Nếu đã có đối sách, Đế Giang cũng không hoảng không vội.

“Tử Tư huynh, hôm nay không ngại thì ở lại thêm một chút thời gian, hai ta ngồi xuống đối ẩm một phen, thế nào?” Đế Giang cười tươi nói với ông ta.

“Như vậy thì tốt quá!” Ngũ Tử Tư cũng không phải là người câu nệ tiểu tiết, lập tức ngồi xuống.

Hai người liền vừa uống rượu say, vừa thảo luận về tình hình hiện tại.

Buổi tối, sau khi Ngũ Tử Tư rời đi, Đế Giang cũng đi ngủ sớm.

Ngày hôm sau, Đế Giang dẫn theo một số người, lấy danh nghĩa bái kiến Lã Bất Vi để gặp Doanh Chính.

"Ngươi tốn nhiều công sức như vậy rốt cuộc là muốn làm gì?" Doanh Chính sắc mặt có chút không vui nhìn Đế Giang hỏi.

Đế Giang lại mặt không đổi sắc, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống nói: "Mấy ngày nay, nghe nói Lã Bất Vi vô cùng sủng ái một nữ tử tên là Ngọc Cơ bên cạnh." Doanh Chính nghe vậy, trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng cũng không ngăn cản, mặc cho y nói tiếp.

"Sau đó Lã Bất Vi dường như rất coi trọng nàng ta, ngay cả chuyện trong triều cũng để nàng ta biết, cũng đều đồng ý." Đế Giang vừa nói vừa lắc đầu: "Nữ tử quyến rũ động lòng người thường là mối họa của quốc gia, không biết Ngọc Cơ này lai lịch thế nào." Đế Giang tự mình nói, ít nhiều cũng đang gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh cho Doanh Chính.

Có vẻ những lời này đã có tác dụng.

Doanh Chính nghe những lời này, trong lòng lại có thêm nghi ngờ.

Chuyện Ngọc Cơ, hắn có chút kiêng kỵ.

Dù sao nếu thật sự có chuyện, vì một người phụ nữ mà xảy ra chuyện, đợi chuyện này xảy ra trong nước mình, truyền ra ngoài chẳng phải sẽ bị bá tánh và láng giềng cười chê sao?

Liên quan đến chuyện triều chính, Lã Bất Vi cũng không hề kiêng kỵ nàng ta, nữ tử này thật có bản lĩnh lớn.

Doanh Chính thầm nghĩ, không biết đã dùng thủ đoạn hồ mị gì.

“Không biết Ngọc Cơ này là thần thánh phương nào?” Đế Giang lại như vô tình cảm thán, nhưng lại khiến Doanh Chính nghe rất rõ ràng.

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu Doanh Chính, chẳng lẽ Ngọc Cơ không phải là người, mà là… yêu quái?

Ý nghĩ này khiến Doanh Chính có chút kinh ngạc, nhưng y vẫn mặt không biểu cảm, không thể để người khác nhìn ra, nhưng trong lòng đã có thêm một phần suy tính.

Đế Giang luôn quan sát biểu cảm của y, sau khi nhìn thấy một tia kinh ngạc trong mắt y, y biết nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành.

“Được rồi, như vậy ta không làm phiền nữa, sau này gặp lại.” Đế Giang đứng dậy, chắp tay, để lại một nụ cười đầy ẩn ý rồi rời đi.

Sau khi Đế Giang rời đi, Doanh Chính chìm vào trầm tư, cảm thấy chuyện này có chút khó giải quyết, cũng đang tìm cách.

Nếu Ngọc Cơ thật sự là yêu quái, thì gay go rồi.

Lữ Bất Vi kia lại sẽ như thế nào đây?

Xem ra phải tìm cách nghiệm chứng thật giả, nếu là thật, vậy thì Lữ Bất Vi đúng là không có não rồi.

Doanh Chính cân nhắc trong lòng, nhưng trong tâm trí lại hiện lên một câu hỏi: “Đế Giang lại biết được bằng cách nào?” Nhưng khi liên quan đến quốc gia và thể diện quốc gia, Doanh Chính không nghĩ nhiều, chỉ muốn giải quyết chuyện này.

Cùng lúc đó, Lữ Bất Vi đang cùng Ngọc Cơ trò chuyện vui vẻ, vô cùng đắc ý.

Bỗng có một môn khách của Lữ Bất Vi ở ngoài cầu kiến.

“Cho vào.” Lữ Bất Vi phất tay ra lệnh, điều này lại khiến Ngọc

Cơ bên cạnh không vui.

"Cho tên đó vào làm gì, thật mất hứng!" Ngọc Cơ õng ẹo nói.

Lữ Bất Vi nhìn bộ dạng của Ngọc Cơ, trong mắt loé lên một tia sâu thẳm, tựa như có chút chán ghét.

Dù sao thì cứ mãi õng à õng ẹo như vậy, không ai muốn cứ phải dỗ dành một người mãi được.

Đặc biệt là người như Lữ Bất Vi, một trọng thần trên triều đình, bình thường đều là người khác dỗ dành y.

Nếu chỉ là nhất thời thì còn có chút hứng thú, nhưng lâu dài chắc chắn sẽ chán.

Chương 455

Thế nhưng Ngọc Cơ lại không hề nhận ra, vẫn cảm thấy bản thân rất tốt.

"Người đã được dẫn vào." Sau khi dẫn người vào, thị vệ tự giác lui ra.

"Có gì cứ nói thẳng." Lữ Bất Vi thấy bộ dạng rụt rè của Lạc Ải, bực bội nói.

"Nhưng..." Ý của Lạc Ải đã quá rõ ràng, không muốn để Ngọc Cơ nghe thấy.

Điều này khiến Lữ Bất Vi hơi nhíu mày, chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến Ngọc Cơ sao?

Thế là Lữ Bất Vi bảo Ngọc Cơ lui ra trước.

Nếu thật sự liên quan đến Ngọc Cơ, thì cũng liên quan đến thân phận của nàng ta.

Chuyện này, y trong lòng có chút nắm chắc, nhưng nếu để lộ ra ngoài thì lại không chắc chắn.

Dù sao thì Ngọc Cơ cũng xuất hiện rất đột ngột.

Trong khoảnh khắc xoay người, ánh mắt Ngọc Cơ hung hăng lườm Lạc Ải một cái, nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến lại thành bộ dạng xinh đẹp.

Lạc Ải bị cái nhìn đó làm cho rùng mình, không dám nhìn nữa, đè nén nỗi sợ hãi đột nhiên dâng lên trong lòng.

"Thuộc hạ nghe ngóng được một tin tức, liên quan đến Ngọc Cơ phu nhân." Lạc Ải cẩn thận quan sát biểu cảm của Lữ Bất Vi, chậm

rãi nói.

Lữ Bất Vi vừa nghe quả nhiên có liên quan đến Ngọc Cơ, tức thì tỉnh táo, ra hiệu cho hắn nói tiếp.

Lạc Ải lớn gan nói: "Có người bắt đầu nghi ngờ lai lịch của Ngọc Cơ phu nhân." Hắn dừng một chút rồi nói tiếp: "Có người nói Ngọc Cơ phu nhân là yêu quái biến thành, đến để mê hoặc đại nhân." Thực ra, tin tức nghe được còn tệ hơn thế, nhưng vì Ngọc Cơ hiện tại khá được sủng ái, dù cảm thấy trong đó không có chút tôn trọng nào, nhưng vẫn phải cân nhắc lời lẽ.

Lữ Bất Vi tức giận ném một chén rượu đi: "Nói bậy, sao có thể?" Lạc Ải chỉ tiếp tục kể hết những gì mình biết, khiến Lữ Bất Vi tức đến biến sắc.

Một lát sau, Lạc Ải nói xong, Lữ Bất Vi cho hắn lui ra, rồi nghĩ, không có lửa làm sao có khói, phải chứng minh.

Lữ Bất Vi lập tức gọi Bạch Khởi, rồi bảo y đi tìm một vị cao tăng đến phủ.

Bạch Khởi cũng không nhiều lời, lập tức đi làm theo.

Sau khi mời được cao tăng, Lữ Bất Vi bảo Bạch Khởi làm theo lời cao tăng, mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Lữ Bất Vi dẫn Ngọc Cơ xuất hiện trong đại sảnh.

"Lão gia, đây là có ý gì?" Ngọc Cơ ôm lấy Lữ Bất Vi, nhìn những vật dụng làm phép được bày trong sảnh, khó hiểu hỏi.

"Ngọc Cơ đừng sợ." Lữ Bất Vi cũng không biết giải thích với nàng thế nào, chỉ vỗ vỗ mu bàn tay nàng, bảo nàng đừng sợ.

Trong mắt Ngọc Cơ loé lên một tia chán ghét, đàn ông đều như vậy, không đáng để người ta thương hại.

“Ngọc Cơ không sợ.” Nhìn bộ dạng yếu đuối của Ngọc Cơ, Lữ Bất Vi có chút động lòng thương, lại không nỡ để pháp sư làm phép nữa.

Nhưng y bắt buộc phải chứng minh, nếu không người ngoài sẽ nhìn y thế nào?

Nếu để Doanh Chính ra tay, e rằng Ngọc Cơ đã sớm mất mạng rồi.

Một tràng pháp sự qua đi, Ngọc Cơ không có bất kỳ biểu hiện khác thường nào, cũng không có cái gọi là hiện nguyên hình, khiến Lữ Bất Vi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Ngọc Cơ, có chỗ nào không thoải mái không?” Lữ Bất Vi đến gần quan tâm hỏi.

“Không có.” Ngọc Cơ lắc đầu, mỉm cười đáp.

Sau đó, Lữ Bất Vi lại cho gọi Lạc Ải trở lại, hỏi hắn nghe tin từ ai.

Lạc Ải kể lại toàn bộ quá trình Đế Giang đến gặp Doanh Chính ngày hôm đó.

“Lại là Đế Giang!” Trong mắt Lữ Bất Vi loé lên một tia sáng: “Nếu đã như vậy, xem ta xoay chuyển tình thế.” Lữ Bất Vi không hề dừng lại, lập tức đi gặp Doanh Chính, nhân cơ hội dâng lời khuyên.

“Đại vương, lần này thần đến có việc muốn bẩm báo.” Lữ Bất Vi hành lễ với thái độ không kiêu ngạo cũng chẳng khúm núm.

Doanh Chính nhìn y rồi ra hiệu cho y nói tiếp.

“Đế Giang người này không hề vô hại như bề ngoài bệ hạ thấy đâu, Đế Giang dụng tâm hiểm ác, mục đích của hắn là thôn tính cả Đại Việt ta đó!” Lời của Lữ Bất Vi khiến Doanh Chính có vài phần kinh ngạc.

Lữ Bất Vi thấy Doanh Chính không có biểu cảm gì thừa thãi, tưởng rằng hắn không tin, bèn khoa trương lời lẽ nói xấu Đế Giang.

"Đại vương, ngài vạn vạn lần không được nghe lời đồn nhảm của người khác.

Đại vương khoan hậu lương thiện như vậy, tuyệt đối không thể bị người ta lừa gạt." Lữ Bất Vi nói một cách đầy chính nghĩa, ra vẻ một trung thần.

Đối với Doanh Chính mười ba tuổi, những lão tướng này đều là bậc trưởng bối.

Doanh Chính không nói gì, Lữ Bất Vi trong lòng có chút bất an, đứa trẻ này bình thường không như vậy, hôm nay sao thế?

Một câu cũng không nói, chẳng lẽ thật sự bị Đế Giang mê hoặc rồi?

Không được, như vậy sẽ không dễ khống chế.

Lữ Bất Vi nghĩ, đảo mắt một vòng, biết Doanh Chính có thể đã tin lời Đế Giang, cho rằng Ngọc Cơ là yêu quái.

Nếu không nghĩ ra cách, e rằng khó mà xoá bỏ được suy nghĩ đó của hắn.

"Đại vương, nếu không tin, ngài có thể phái người đi điều tra." Lời này của Lữ Bất Vi là đang cược vào sự tín nhiệm của Doanh Chính đối với y.

Doanh Chính nghe vậy, sắc mặt có chút không tự nhiên, dường như cũng có chút tức giận.

Lữ Bất Vi từ khi hắn đăng cơ đến nay, đều hết lòng trung thành với hắn, mọi việc đều giúp hắn giải quyết, nay hắn lại nghi ngờ y, thật quá vong ân phụ nghĩa.

“Ái khanh mau đứng dậy, quả nhân không phải không tin, chỉ là cảm thấy chuyện này có nhiều điểm kỳ lạ mà thôi.” Doanh Chính nghiêm túc nói với Lữ Bất Vi.

Lữ Bất Vi tạ ơn xong, khoé miệng không để lại dấu vết mà nhếch lên.

Dễ lừa gạt như vậy.

Sau khi đứng dậy, Lữ Bất Vi cũng ra vẻ nghiêm túc.

“Có gì kỳ lạ chứ, vi thần sợ Đế Giang cố ý tạo ra giả tượng, lừa gạt đại vương.

Nếu thật như vậy, thì Đế Giang người này không thể giữ lại.” Khi Lữ Bất Vi nói đến Đế Giang, mang theo vẻ phẫn nộ, khiến Doanh Chính lầm tưởng Lữ Bất Vi đang vì hắn mà dẹp trừ kẻ địch, điều này khiến Doanh Chính lại thêm vài phần tín nhiệm y.

Nhưng hắn cũng không phải kẻ lỗ mãng.

Khi nghe Lữ Bất Vi muốn phái người giết Đế Giang, Doanh Chính không lập tức đồng ý.

“E là không được, cần phải bàn bạc kỹ hơn.” Nếu Doanh Chính đã nói vậy, Lữ Bất Vi mà cứ cố chấp thì lại có vẻ kỳ quặc.

Chương 456

“Vậy vi thần xin cáo lui trước.” Lữ Bất Vi hành lễ rồi lui ra.

Sau khi Lữ Bất Vi lui ra, Doanh Chính cho gọi thân tín mà mình bồi dưỡng là Triệu Cao lên điện, cùng y thương thảo về vấn đề của Đế Giang.

“Triệu Cao, chuyện này ngươi thấy thế nào?” Doanh Chính lại ném vấn đề này cho Triệu Cao, xem Triệu Cao có ý kiến gì.

“Đại vương, chuyện này quả thực có chút kỳ lạ.

Tạm thời cứ án binh bất động, đợi ta thương lượng với Bạch Khởi xong sẽ cùng lúc trả lời ngài.” Triệu Cao hơi nhíu mày, ngữ khí khá nghiêm túc nói.

Doanh Chính cũng không vội, muốn giải quyết từ gốc rễ.

“Đi đi!” Doanh Chính nghe Triệu Cao muốn đi tìm Bạch Khởi, trong lòng cũng yên tâm, vì Bạch Khởi là đại tướng tài năng do tiên đế để lại.

Nếu nói ra, Bạch Khởi trong lòng hắn cũng là người có trọng lượng, vì vậy Doanh Chính cũng khá yên tâm.

Sau khi Triệu Cao lui ra, lập tức đi tìm Bạch Khởi.

Bạch Khởi đối với việc y đến, có chút kinh ngạc.

“Sao thế?” Bạch Khởi cả ngày bận rộn luyện binh luyện tướng, đối với tin đồn trong cung cũng biết một hai.

“Đến thư phòng của ngươi, ta có chuyện muốn nói với ngươi.” Sắc mặt Triệu Cao không hề thoải mái, khiến Bạch Khởi cũng trở nên nghiêm túc.

Nhìn sắc mặt Triệu Cao, Bạch Khởi tự nhiên cảm thấy lần này Triệu Cao tìm mình thương nghị không đơn giản như vậy.

Thế là hai người vào thư phòng, rồi cho tất cả mọi người ra ngoài.

"Nói đi, chuyện gì?" Bạch Khởi nghiêm túc hỏi.

Sau khi Triệu Cao kể hết mọi chuyện cho Bạch Khởi nghe xong, lại nhắc đến Đế Giang, rồi hỏi Bạch Khởi có ấn tượng gì về Đế Giang không.

"Đế Giang?" Bạch Khởi lẩm nhẩm cái tên này, trong đầu không có ấn tượng gì về người này, bèn thành thật lắc đầu.

"Ta chưa từng giao tiếp với hắn, không có ấn tượng." Bạch Khởi nhíu mày, như có điều suy nghĩ nói.

Triệu Cao nghe vậy, lòng trầm xuống vài phần, xem ra có lẽ lời của Lữ Bất Vi không sai, Đế Giang có lẽ thật sự không có ý tốt.

Sau khi hai người mật đàm xong, Triệu Cao quay về bẩm báo Doanh Chính.

"Bạch Khởi hoàn toàn không biết gì về hắn?" Doanh Chính nghe xong lời của y, kinh ngạc hỏi lại.

"Đúng vậy, Bạch Khởi chưa từng giao tiếp với Đế Giang!" Triệu Cao nhìn Doanh Chính nói.

Sau đó Triệu Cao lại phân tích lợi hại trong đó cho Doanh Chính, khiến Doanh Chính có chút kiêng dè Đế Giang, cảm thấy Đế Giang đối với quốc gia của hắn không có ý tốt.

Lại nghĩ đến lời Lữ Bất Vi nói trước đó, Đế Giang chẳng lẽ thật sự có ý đồ thôn tính cả nước sao?

Bất kể có hay không, tóm lại phải có lòng phòng bị.

Lỡ bị hắn lợi dụng, thì không hay rồi.

Doanh Chính trong lòng suy tính, tin tức này cũng lọt vào tai Lữ Bất Vi.

"Đại vương có sự cảnh giác như vậy, rất tốt!" Lữ Bất Vi nghe Lạc Ải báo cáo, âm u nói một câu như vậy.

Như vậy mưu kế đã thành công, cũng bảo toàn được Ngọc Cơ.

Sau khi Lữ Bất Vi bảo toàn được Ngọc Cơ, cũng không sợ có người bàn tán xôn xao, cũng không có bất kỳ e dè nào.

Lữ Bất Vi nghĩ, chỉ cần không quá đáng là được, Doanh Chính cũng không thể quản đến phủ của y được.

"Nay có mỹ tửu, món ngon và mỹ nhân, cuộc sống thật sung sướng, ha ha ha!" Lữ Bất Vi uống một ngụm mỹ tửu, cảm thán nói.

Ngọc Cơ ở bên cạnh bóc nho cho y, nghe vậy, e thẹn cười.

Lữ Bất Vi càng nhìn càng thấy thuận mắt, trong lòng đối với nàng càng thêm yêu thích.

Thử hỏi, người đàn ông nào bên cạnh có một mỹ nhân quyến rũ đa tình như vậy mà lại không sủng ái chứ?

Huống hồ Lữ Bất Vi là một người đàn ông bình thường, ôm Ngọc Cơ trong lòng, Lữ Bất Vi trong lòng vừa có cảm giác thành tựu vừa có cảm giác mãn nguyện.

"Lão gia, mấy ngày nay có chuyện gì phiền lòng không?" Ngọc Cơ tiếp tục bóc nho, ra vẻ muốn vì y phân ưu giải nạn nói.

"Không có gì, sao vậy?" Lữ Bất Vi nuốt một quả nho, hỏi lại, nhưng nhìn vào mắt Ngọc Cơ lại có thêm chút gì đó khác lạ.

Ngọc Cơ tự nhiên nhìn ra, nũng nịu nép vào lòng y, nhỏ giọng nói: "Lão gia, Ngọc Cơ muốn làm chút gì đó cho ngài, vì lão gia giải tỏa phiền muộn." Giọng nói õng ẹo đó nghe mà Lữ Bất Vi tê dại, cũng

nghĩ mình đã đa nghi, Ngọc Cơ một nữ tử yếu đuối như vậy cũng không thể làm ra chuyện gì được.

"Vậy thật là có lòng rồi!" Lữ Bất Vi véo mũi nàng, cười nói.

Ngọc Cơ biết Lữ Bất Vi vừa rồi đã không còn đề phòng mình, cười thản nhiên tiếp tục trò chuyện với y.

Buổi tối, Ngọc Cơ đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại, muốn mang nàng đi.

Khi nàng tỉnh lại, đã ở nơi quen thuộc đó.

"Ngọc Cơ!" Một giọng nói trầm hùng gọi nàng.

Ngọc Cơ ngẩng đầu nhìn thấy Ngọc Đế.

"Ngọc Đế!" Ngọc Cơ cung kính quỳ trên đất hành lễ với ông, nói: "Ngọc Đế, nửa đêm truyền tin cho Ngọc Cơ, có chuyện gì không?" Ngọc Đế bảo nàng đứng dậy.

Sau khi nàng đứng dậy, Ngọc Đế lại hỏi thăm một vài tình hình ở Đại Việt mấy ngày nay.

Ngọc Cơ tuy có chút nghi ngờ, nghĩ rằng Ngọc Đế không thể nào nửa đêm truyền tin, chỉ để hỏi mấy vấn đề này.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Ngọc Cơ vẫn thành thật trả lời câu hỏi của Ngọc Đế.

Khi nàng kể lại hết những chuyện đã trải qua và những gì mình nhìn thấy.

Ngọc Đế tỏ ra khá hài lòng với biểu hiện của nàng, gật đầu hài lòng, rồi nói với nàng: "Hôm nay ta sẽ giao cho ngươi một nhiệm vụ trọng đại." "Tại hạ xin tuân lệnh." Ngọc Cơ hành lễ, kiên định nói.

Ngọc Đế hài lòng với bộ dạng này của Ngọc Cơ, gật đầu, rồi chậm rãi nói: "Ta muốn ngươi làm loạn Đại Việt, bất kể là chuyện gì

cũng được, miễn là làm loạn Đại Việt." Ngọc Cơ hơi có chút kinh ngạc, thực ra chuyện này nàng không phải không biết, ngay từ đầu khi Ngọc Đế phái nàng xuống, nàng đã biết sẽ có một ngày phải làm như vậy.

Nhưng không ngờ lại nhanh đến thế.

Nhưng như vậy cũng tốt, để nàng tốc chiến tốc thắng, cũng tốt để sớm ngày trở về nơi thuộc về mình.

"Phải làm cho Đế Giang không lo xuể việc của mình, ta xem hắn còn thời gian rảnh rỗi đi lo chuyện của người khác không." Ngọc Đế cũng biết chuyện Đế Giang ám chỉ Ngọc Cơ với Doanh Chính.

Chương 457

Làm như vậy, cũng coi như báo thù cho việc Đế Giang trước đó đã xen vào chuyện của người khác.

Ngọc Cơ tự nhiên cũng biết ý đồ của Ngọc Đế.

"Ngọc Cơ lĩnh mệnh!" Sau khi Ngọc Cơ quỳ xuống hành lễ xong, cả người lại bị một luồng sức mạnh cường đại mang đi.

Khi tỉnh lại đã ở trong phòng của mình.

Nghĩ đến nhiệm vụ Ngọc Đế vừa giao, Ngọc Cơ nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh, khoé miệng nhếch lên một nụ cười tà mị.

"Xem ra phải chơi một trận ra trò rồi!" Ngọc Cơ nhẹ nhàng nằm xuống, tự lẩm bẩm.

Ngày thứ hai, Lữ Bất Vi ra ngoài từ sáng sớm, Ngọc Cơ ngồi trong sân đình suy tính kế hoạch.

Ngọc Cơ trong lòng đã có tính toán, nếu đột nhiên khiến Đại Việt xảy ra loạn động, tuy không khó, nhưng quá đột ngột, tất sẽ gây ra sự nghi ngờ của một số người.

Có một số chuyện phải làm từ từ, giăng một tấm lưới lớn rồi từ từ thu lưới, như vậy mới có thêm niềm vui.

Nếu một phát giải quyết hết mọi người, thì thật vô vị.

Nhưng bên Đế Giang có vẻ không dễ đối phó.

Đế Giang người này nàng chưa từng giao tiếp, không biết tâm tính thế nào, cũng không biết bên cạnh hắn có năng nhân dị sĩ hay không.

"Nhưng cuối cùng cũng đều là phàm nhân, có thể làm gì ta!" Ngọc Cơ nghĩ, khoé miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt, trong mắt loé

lên một tia sáng.

Sau đó, nơi Đế Giang quản lý không hiểu sao xảy ra đủ chuyện lớn nhỏ, nhưng may là đều được giải quyết từng cái một.

Đương nhiên những chuyện xảy ra đột ngột như vậy, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, cũng đều bị nhìn thấu.

Bên kia, Triệu Cao và Lữ Bất Vi liên thủ, Lạc Ải đề nghị với Triệu Cao về chuyện lũ lụt.

Triệu Cao, với tư cách là một gián điệp hai mang, sau khi thương lượng xong với y, lập tức quay về cung tìm Doanh Chính, báo cho Doanh Chính biết chuyện lũ lụt.

Nhưng Doanh Chính lại cho rằng Lữ Bất Vi là người đối đãi chân thành với hắn, đối với chuyện này không hề nghi ngờ.

Điều này khiến Triệu Cao bất lực, dù đã nói chuyện này với Doanh Chính, cũng không có tác dụng.

Đế quốc Đại Tần, vẫn phồn vinh thịnh vượng như trước.

Từ khi Doanh Chính bổ nhiệm Trịnh Quốc khai thông kênh Trịnh Quốc, kinh tế Đại Việt có thể nói là tiến bộ vượt bậc.

Ngay cả Đế Giang, cũng bị sự phồn hoa của Hàm Dương làm cho kinh ngạc.

Vải vóc trong chợ Hàm Dương, ngay cả ở nước Sở, một nước lớn về vải vóc, cũng hiếm thấy.

Đế Giang không khỏi cảm thán, cũng không trách sao Đại Việt hiện nay lại bị sáu nước Quan Nội kiêng dè.

Đế Giang bước vào một quán ăn, tùy tiện gọi vài món.

Sau khi ăn xong, y định đến Tần cung cầu kiến Tần vương.

Nhưng quan viên dịch quán của Đại Việt tiếp đãi y lại nói rằng vì Tần vương đã nghỉ ngơi, muốn gặp mặt thì chỉ có thể đợi ngày mai.

Sau đó, Đế Giang được sắp xếp nghỉ ngơi tại dịch quán.

Quan viên phụ trách tiếp đãi Đế Giang đã chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn cho y tại dịch quán.

Nhưng, Doanh Chính gần đây nghỉ ngơi sớm như vậy, khiến người ta kinh ngạc, không phải sao?

Hôm nay khi y ở ngoài cửa Hàm Dương cung, mặt trời vẫn còn trên đỉnh đầu, Tần vương vậy mà đã đi ngủ rồi?

Người mang thái độ nghi ngờ về việc này, rõ ràng không chỉ có một mình Đế Giang, ngay cả quan viên tiếp đãi Đế Giang cũng đang thắc mắc: "Đại nhân, thực không dám giấu, gần đây vua của chúng tôi nghỉ ngơi rất sớm, quần thần đều cảm thấy có chút kỳ lạ." "Nghỉ ngơi vào giờ này, quả thực có chút kỳ lạ.

Theo như ta biết, đại vương của quý quốc không phải là người mê đắm tửu sắc." "Haizz, nếu vua của chúng tôi mê đắm tửu sắc, mọi người cũng không thấy kỳ lạ, nhưng Tần vương…" "A, Tần vương làm như vậy, quả thực khiến người ta vô cùng khó hiểu." Đế Giang trầm tư hồi lâu, cũng không nghĩ ra được nguyên do.

Quan viên kia lắc đầu: "Không biết.

Tóm lại gần đây Đại Việt…" Nói đến đây, quan viên nhíu chặt mày, thở dài một hơi, dường như đang lo lắng cho tương lai của Đại Việt.

"Đại Tần của ta, trăm năm chinh chiến, đến thời Chiêu Tương vương, chính cục mới yên bình.

Nhưng nay đại vương lại không màng triều chính như vậy, Đại Tần của ta…" Nói đến đây, quan viên kia uống cạn chén rượu mạnh

trong tay, chắp tay cáo từ.

Đế Giang cũng bắt đầu nghi ngờ, đã lâu nghe Doanh Chính giỏi chính sự, thông kim bác cổ, sao bây giờ lại làm như vậy?

Đang nghĩ ngợi, bỗng thấy một phu nhân mặc đồ hoa lệ được một đám thị tòng vây quanh đi về phía dịch quán.

Đế Giang mặt đầy kinh ngạc, không phải là Tiên Liên trên trời sao?

Sao lại ăn mặc như người phàm?

Đế Giang kinh ngạc nhìn phu nhân kia.

Bây giờ, tên của nàng là Ngọc Cơ, vì Đế Giang nghe thấy một thị tòng gọi là "Ngọc Cơ cô nương".

Đế Giang đối với người này, không thể quen thuộc hơn, người của Thiên Đình, Tiên Liên của Thiên giới.

Chỉ là, Tiên Liên của Thiên giới sao lại xuất hiện ở kinh đô Hàm Dương của Đại Việt?

Đế Giang tuy không biết câu trả lời, nhưng y biết rõ, người phụ nữ này xuất hiện ở Hàm Dương, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Nghĩ đến đây, Đế Giang đặt chén rượu trong tay xuống, đi về phía Ngọc Cơ.

Đế Giang, một sứ thần, vậy mà dám công khai cản đường người tình của tướng quốc Đại Việt?

Không coi Đại Việt ra gì sao?

Nếu lúc này, y không làm gì, thì cũng không phải là người Đại Việt rồi!

Trong phút chốc, rất nhiều thị tòng đã bao vây Đế Giang.

Đế Giang lạnh lùng nhìn đám thị tòng, những người này, y không để vào mắt.

Nhưng, Ngọc Cơ thì sao?

Đó mới là một mối đe doạ.

Tuy Đế Giang cũng là vua một nước, nhưng hiện tại đang ở Đại Việt, mà lại ngang ngược như vậy thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Chương 458

Đế Giang không hành lễ như một sứ thần nên làm, mà nhìn thẳng vào Ngọc Cơ: "Ta không quan tâm ngươi ở Đại Việt làm gì, lập tức cút về Thiên Đình cho ta!" Ngọc Cơ cũng cười một tiếng: "Ngài đang nói gì vậy?

Ta nghe không hiểu." Lại còn giả ngu?

Đế Giang cười lạnh một tiếng: "Giả ngu sao?" "Ngô vương đại nhân, ngài điên rồi sao?

Nếu vậy, trong phủ của Lữ tướng quốc có mấy vị lương y, nếu Ngô vương cần, thiếp thân có thể mời giúp ngài." Đế Giang nheo mắt nhìn người phụ nữ này, giả vờ, cứ tiếp tục giả vờ đi: "Không cần, Ngọc Cơ cô nương, chúng ta đã quen biết, hôm nay gặp lại sao có thể không có gì để nói?" Ngọc Cơ nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại, nhưng vẫn gật đầu: "Các ngươi lui ra trước đi, ta và Ngô vương bàn luận một vài chuyện." Các thị tòng tuy có chút không muốn, nhưng lời của Ngọc Cơ sao có thể không nghe, đành phải đồng ý.

Trong đó một thị tòng vội vàng đi báo cho Lữ Bất Vi tướng quốc.

Ngọc Cơ theo Đế Giang đến một tửu điếm yên tĩnh.

Đế Giang cũng lười nói nhảm, nói thẳng: "Tiên Liên, ta cũng không nói nhảm với ngươi, bây giờ lập tức quay về Thiên Đình." "Ta không muốn thì sao?

Đế Giang đại nhân, Ngọc Đế đã giao cho ta sứ mệnh quan trọng, ta ở đây mà nghe lời ngài, xám xịt quay về, Ngọc Đế có thể tha cho ta sao?" "Nếu đã như vậy, vậy tốt nhất đừng can thiệp vào chuyện của ta, Đế Giang ta không phải quả hồng mềm, tùy tiện để Thiên Đình nhào nặn." Ngọc Cơ điềm nhiên cười: "Ta không can thiệp cũng

được, nhưng…" Đế Giang thuận theo ngón tay ngọc thon dài của Ngọc Cơ nhìn qua, chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc hoa phục đang tức giận đùng đùng đi về phía này.

Đế Giang nhận ra người đó, chính là Lữ Bất Vi tướng quốc: "Ngô vương, ngài quá coi thường Đại Việt của ta rồi nhỉ?

Ngay cả hồng nhan tri kỷ của Lữ Bất Vi ta cũng dám tùy ý khinh bạc." Đế Giang hừ lạnh một tiếng, không giải thích, y biết, với loại người như Lữ Bất Vi, cũng không nói thông được.

Sáng sớm hôm sau, Tần vương lên triều, Lữ Bất Vi báo cáo chuyện Ngô vương ngang ngược.

Doanh Chính nghe xong, lông mày hơi nhíu lại, đôi mắt sáng như sao dường như đang suy nghĩ.

"Lữ tướng quốc, Ngô vương tùy tiện ngang ngược, ta có nên gặp không?" Lữ Bất Vi nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, gặp?

Không giết là may rồi: "Tần vương điện hạ, Ngô vương cũng là vua một nước lớn, về lý mà nói, người này ngang hàng với vua của chúng ta." "Nhưng, vi thần cho rằng tuyệt đối không nên tiếp kiến Ngô vương." Doanh Chính tò mò nhìn Lữ Bất Vi: "Ồ?

Vì sao?" Lữ Bất Vi cười lạnh một tiếng: "Thực không dám giấu, hôm qua đại vương nghỉ ngơi, vi thần từng đến bái kiến Ngô vương điện hạ, cũng thật trùng hợp, vi thần vừa hay thấy Ngô vương điện hạ cùng một mỹ nữ tư thông với nhau." "Người phụ nữ kia trăm bề không muốn, Ngô vương lại đưa ra thân phận của mình, ép người phụ nữ kia phải cùng uống rượu ăn cơm." "Ồ?

Có chuyện như vậy sao?

Sao quả nhân không biết, Đế Giang người này…" Thấy Doanh Chính ngay cả "Ngô vương" cũng không gọi, Lữ Bất Vi biết, hôm nay

việc bịa chuyện đã có hiệu quả.

"Đúng vậy, người phụ nữ kia là bạn tốt của vi thần, vi thần khuyên Ngô vương điện hạ tự trọng, nhưng Ngô vương lại tát vi thần một cái, còn buông lời bất kính với đại vương." Nói đến đây, Lữ Bất Vi dừng lại, Tần vương mặt đã đen lại, hung hăng nhìn Lữ Bất Vi: "Tướng quốc sao không nói nữa?

Tiếp tục đi chứ." Lữ Bất Vi do dự một lúc, rồi tiếp tục nói: "Hắn nói, đại vương ngài thật vô lễ, một tướng quốc nho nhỏ của Đại Việt, mà lại dám khuyên bảo Ngô vương." "Hắn còn nói, Tần vương ngài gặp hắn cũng phải tam quỳ cửu khấu, vì Đại Việt chẳng bao lâu nữa sẽ thuộc về Đại Ngô." Doanh Chính nghe đến đây, dựng cả tóc gáy: "Hay cho một Đế Giang, quả nhân kính ngươi là vua, sớm đã ra lệnh đối đãi hậu hĩnh, không ngờ lại vô lễ như vậy." Nói đến đây, chén rượu trong tay cũng bị y ném xuống đất, may mà là chén rượu bằng đồng, nếu không… một cú ném xuống, mảnh vỡ e rằng sẽ văng cả lên mặt các quần thần trên điện.

"Hắn còn nói, Ngô vương, không lâu nữa sẽ phát binh, san bằng Hàm Dương, tất cả mỹ nữ trong Tần cung của đại vương, đều phải sung vào hậu cung của Ngô vương…" Doanh Chính nghe đến đây, một ngụm máu tươi suýt nữa phun ra.

Sớm đã nghe Đế Giang kia kiêu ngạo khó thuần, không ngờ ngay cả Đại Việt cũng dám đắc tội.

Chẳng lẽ hắn không biết, quốc lực của Đại Việt hiện nay có thể khiến các nước phía đông Hàm Cốc Quan phải run sợ hay sao?

Một nước Ngô nhỏ nhoi, có bản lĩnh gì mà dám nói lời ngông cuồng?

Doanh Chính vốn định phái người trực tiếp bắt giữ Đế Giang, sau đó phát binh phạt Ngô.

Nhưng đường xá xa xôi, giữa Tần và Sở cách ba nước Tấn, Kinh, Sở, ngàn dặm Việt cảnh, địa lợi không có.

Chỉ nghe lời một người mà hưng sư động chúng, nhân hòa cũng mất hết.

Đất Ngô lại giàu có, phát binh không lợi.

Không còn cách nào, Doanh Chính đành phải tạm gác lại ý định xuất binh phạt Ngô.

"Thất phu vô lễ, ta nhất định phải giết hắn.

Tướng quốc, Ngô vương dù sao cũng là một chư hầu, chúng ta nếu tránh không gặp, khó tránh khỏi bị người ta bàn tán.

Các nước phía đông Hàm Cốc Quan đang ngày ngày chờ đợi để châm chọc Đại Việt ta đó." Nói đến đây, Tần vương thở dài một hơi: "Ngô vương vô lễ trước, ta lấy lễ đối đãi, lý ở về phía ta.

Nếu Ngô vương ở trong Tần cung vô lễ, ta có lý lẽ chính đáng, sau này muốn phạt Ngô, cũng dễ dàng hơn nhiều." Trong các nước chư hầu, quốc gia nào chọc giận chúng nộ, thường không tồn tại được lâu.

Ví dụ như nước Tống bị diệt vong mấy năm trước, không phải vì chọc giận chúng nộ, bị sáu nước liên binh tru diệt hay sao?

Năm nay… nếu Đế Giang muốn làm như vậy, Tần vương cũng không ngại phát hịch văn, thảo phạt tên hôn quân vô đạo Đế Giang này: "Vua của ta anh minh, vi thần đi sắp xếp." "Ừm, nói với Đế Giang, quả nhân ở trong Hàm Dương cung chờ gặp hắn." Lữ Bất Vi gật đầu, cung kính rời khỏi Hàm Dương cung.

Nhưng, Doanh Chính đối với chuyện của Lữ Bất Vi, có thể tin có thể nghi.

Không phải sao?

Đế Giang đến, Lữ Bất Vi cung kính mời Đế Giang vào.

Đế Giang tướng mạo phi phàm, Tần vương nhìn thấy có chút khâm phục.

Nhưng lời của Lữ Bất Vi vừa rồi lại hiện lên trong đầu, hảo cảm của Tần vương đối với y tan thành mây khói.

"Ngô vương, tiểu đệ ở đây đã chờ lâu rồi." Đế Giang đương nhiên không biết chuyện Lữ Bất Vi, trong lòng y, Tần vương là người câu nệ, giữ gìn lễ pháp như vậy.

"Miễn lễ, Tần vương, tại hạ từ xa đến, có nhiều đường đột, mong đại vương lượng thứ." Tần vương nghe đến đây, trực tiếp tin lời của Lữ Bất Vi.

Nếu không làm chuyện gì, sao lại đường đột?

"Đâu có đâu có, Ngô vương là bậc tôn quý của một nước lớn, đến đây là hạ cố, là ta đã tiếp đãi không chu đáo." Nói rồi, Doanh Chính ra lệnh bày tiệc chiêu đãi Đế Giang.

Đế Giang quả thực là một nhân kiệt.

Những chuyện thiên hạ đại sự Doanh Chính hỏi, Đế Giang đều đối đáp trôi chảy.

Lữ Bất Vi ngồi dưới bồi rượu, thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sợ hãi vô cùng.

Vạn nhất Tần vương và Đế Giang nhắc đến chuyện hôm qua, Đế Giang mà trả lời thật, đó là tội khi quân.

Nhẹ nhất cũng phải bị ngũ mã phanh thây như Thương Ưởng!

May mắn, Tần vương hoàn toàn không đề cập đến chuyện đó.

Ngược lại, Đế Giang trong một vài lời nói cử chỉ, lại vô tình khiến Tần vương sinh ra ảo giác, khiến Lữ Bất Vi trong lòng, thở phào nhẹ

nhõm.

“Ngô vương, hôm nay người man di Kinh Sở giao hảo với chúng ta, không biết Ngô vương có cao kiến gì.” “Tần vương điện hạ, ngài có biết Trụ vương Ân Thọ của nhà Thương làm sao mà nước mất nhà tan không?” Sau khi bàn chuyện thiên hạ đại sự, Tần vương và Đế Giang thảo luận chuyện xưa nay.

Đế Giang chuẩn bị vòng vo đề cập đến chuyện Lữ Bất Vi.

Lữ tướng quốc đối với Đại Tần, quả thực là một tai họa.

Người này không trừ, Đại Việt sẽ không bao giờ có ngày yên ổn, Đế Giang cũng sẽ mãi mãi khó mà thoát thân, làm sao có kẽ hở để đối phó với Thiên Đình tam giới.

“Đương nhiên, Trụ vương vô đạo, sủng hạnh Đát Kỷ, khiến chư hầu ly tâm, lương tướng phản quốc.

Chương 459

Ngô vương đang khảo bài sử xưa của tiểu đệ sao?" "Không phải, Đát Kỷ tuy đẹp, nhưng sao đủ để hại nước?

Phí Trọng, Vưu Hồn mới là gian tặc loạn quốc." Doanh Chính miễn cưỡng gật đầu.

Phí Trọng, Vưu Hồn là tướng quốc của Đại Thương, Đế Giang vô duyên vô cớ đề cập đến cái này làm gì?

"Đại vương, ngài có nhớ vì sao Tam Tấn lại trở thành Tam Tấn không?" Doanh Chính đang muốn thảo luận chuyện Đại Thương, lại không ngờ Đế Giang lại chuyển chủ đề sang một chuyện khác.

"Lục khanh loạn quốc, nước không ra nước, tự nhiên sẽ nguy vong." Doanh Chính nói đến đây, tò mò nhìn Đế Giang: "Ngô vương, ngài đề cập đến những chuyện này làm gì?

Chẳng lẽ đang châm biếm quả nhân?" Đế Giang lắc đầu: "Đương nhiên không phải, Tần vương ngài anh minh thần võ, đế quốc Đại Tần quốc thái dân an." Quốc thái dân an?

Dân chúng lầm than mới đúng.

Hôm qua, Đế Giang đã đi khắp nơi trong Đại Việt để tra xét, Đại Việt hiện nay có thể nói là đang trong cơn bão tố, lũ lụt liên miên, quốc khố cạn kiệt.

Những chuyện này, Tần vương Doanh Chính hoàn toàn không biết, hoàn toàn không hiểu.

Nếu không, Tần vương sao có thể có tâm trạng rảnh rỗi để bày tiệc chiêu đãi Đế Giang?

Bày tiệc long trọng như vậy?

Tất cả, đều là do Lữ Bất Vi làm.

Đế Giang đã âm thầm tra xét rất nhiều quan viên, hiện tại lũ lụt có thể là do một tay Lữ tướng quốc gây ra.

"Ồ?

Vậy Ngô vương đề cập đến những chuyện nước mất nhà tan này, là vì sao?" Đế Giang nhìn Lữ Bất Vi ngồi dưới.

"Bởi vì, trong cung điện của đại vương, có một người rất giống Phí Trọng, Vưu Hồn, không phải ai khác, chính là vị Lữ tướng quốc đang bồi rượu ngồi dưới kia." Nói đến đây, giọng Đế Giang trở nên nghiêm khắc: "Lữ tướng quốc thao túng triều chính, dắt mũi đại vương, ra lệnh cho cả triều thần.

Đại vương cứ như vậy mãi, nguy vong đã ở trước mắt rồi." Đế Giang từ trước đến nay không phải là người vòng vo tam quốc.

Hôm nay cân nhắc đến địa vị tôn quý của Đại Việt, nên mới vòng vo nhắc nhở Doanh Chính, nhưng Doanh Chính lại hoàn toàn không hiểu được ý tứ sâu xa.

Không còn cách nào, Đế Giang đành phải nói thẳng: "Ngô vương nói Lữ khanh gia họa loạn triều cương, có chứng cứ gì?" "Hôm qua, ta đã âm thầm tra xét khắp nơi trong ngoài thành Hàm Dương, dân chúng oán thán sôi sục, lũ lụt rõ ràng.

Những chuyện này, đại vương ngài hẳn là không biết gì, phải không?" Doanh Chính nghe đến đây, mặt mày tím tái.

Hay cho một Đế Giang, không ngờ lại nói thật những lời của Lữ Bất Vi.

Một quốc chủ nước Ngô, lại quan tâm đến quốc sự Đại Việt của ta như vậy, cái gọi là dã tâm lang sói, rõ như ban ngày.

Doanh Chính biết rõ, Đại Việt hiện nay đang như thế nào, nhưng không cho phép ai nói ra trước mặt mình.

Cái gọi là đánh người không đánh mặt, mắng người không vạch khuyết điểm.

Bởi vì hai cách làm này đều sẽ chạm đến giới hạn của người ta.

Hôm nay Đế Giang vừa hay, đã chạm vào giới hạn của Doanh Chính: "Ngô vương, quả nhân hôm nay không khỏe, ngày khác gặp lại." Doanh Chính cố nén lửa giận hạ lệnh tiễn khách.

Dưới đài, Lữ Bất Vi không nhịn được mà cười thầm.

Vốn tưởng Đế Giang là cao nhân, không ngờ lại là một con lừa ngu ngốc, loại người đã định sẵn không thể cứu chữa.

Những lời như vậy mà lại nói trước mặt Tần vương.

Đế Giang, bị đuổi ra khỏi Tần cung, quả thực là có nguyên nhân.

Đế Giang thở dài một hơi, cũng bắt đầu hối hận vì đã quá thẳng thắn.

Con chim non cánh chưa cứng, phải ngã mới biết đau.

Doanh Chính đối với Lữ Bất Vi, vừa hay đang ở trong trạng thái đó.

Chỉ có đợi Lữ Bất Vi họa loạn Đại Việt đến mức không thể nhìn nổi, Tần vương Doanh Chính mới hiểu, những lời hôm nay của y, là đúng… "Được, Tần vương, vậy quả nhân không ở lại nữa, ngài nghỉ ngơi sớm.

Nếu đất Tần không có danh y, quả nhân nguyện từ đất Ngô mời danh y đến Tần chữa bệnh cho đại vương." Doanh Chính mặt trầm như nước gật đầu.

Hay cho một Đế Giang, lại dám mắng ta có bệnh?

Đơn giản là muốn chết!

Đế Giang thở dài một tiếng, rời khỏi điện.

Xem ra phiền phức mà Thiên Đình tạo ra, thật không dễ giải quyết như vậy.

Doanh Chính nén lửa giận đuổi Đế Giang đi xong, mặt trầm như nước nhìn Lữ Bất Vi: "Lữ tướng quốc, không ngờ, Đế Giang lại kiêu ngạo khó thuần như vậy?" "A, đại vương, loại thất phu đó, không giết khó mà nguôi giận.

Đại vương, vi thần tấu thỉnh, phát hịch văn, thảo phạt Ngô tặc." Thảo phạt nước Ngô sẽ có kết cục gì, Lữ Bất Vi đương nhiên biết.

Mục đích của y là muốn để Đại Việt hỗn loạn không chịu nổi.

Doanh Chính thì sao?

Vừa định gật đầu, đột nhiên nghe bên ngoài có người báo: "Báo!

Đại vương, Hàm Cốc Quan có quân tình khẩn cấp!" Tần vương vội vàng cho người báo tin vào.

Người đó là thân tín của đại tướng Hàm Cốc Quan Lý Tín: "Đại vương, tướng quân của chúng tôi dò được tin tam lư đại phu của nước Sở là Khuất Nguyên đang điều động trọng binh, thôn tính bắc cảnh, có ý xâm phạm quốc cảnh của ta." "Xuân Thân quân Hoàng Hiết gần đây cũng đã tập kết trọng binh, đang chuẩn bị mượn đường Hàn Quốc, công phá Hàm Cốc Quan của ta.

Hàm Cốc Quan binh ít tướng mỏng, tướng quân của chúng tôi thỉnh lệnh tăng binh, để chống giữ Hàm Cốc Quan." Doanh Chính suýt nữa nghi ngờ mình nghe nhầm, nước Sở điên rồi sao?

Tự dưng sao lại đột nhiên khai chiến với Đại Việt?

"Tin tức có xác thực không?" "Bẩm đại vương, hoàn toàn chính

xác!" "Các vị khanh gia, sự đã đến nước này, phải làm sao đây?" Hôm nay Đại Việt trông có vẻ hùng mạnh, nhưng thực tế nội loạn không ngừng, Đại Việt hùng mạnh chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Với tài năng của Xuân Thân quân, công phá Hàm Cốc Quan, thẳng tiến đến Hàm Dương có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Đặc biệt là bây giờ, trên Hàm Cốc Quan chỉ có Lý Tín và mấy vạn bộ binh.

Vì vậy, Doanh Chính bây giờ thực sự đau đầu, còn chuyện phạt Ngô, tự nhiên cũng đã ném ra sau đầu: "Đại vương, Đại Việt của ta có trăm vạn quân lính, sao có thể để cho lũ hề Kinh Sở hoành hành?" "Vi thần kiến nghị, Bạch tướng quân dẫn lĩnh tinh binh, đi qua Hàn, Ngụy, phạt Sở trước.

Ngăn địch ở cửa không bằng đánh địch ở ngoài nước." Ừm… lời của Lữ Bất Vi không sai, nếu Đại Việt thật sự là nước giàu binh mạnh.

Nhưng tình hình hiện tại, lại không phải như vậy, tình hình của Đại Việt rất tệ.

Vì lũ lụt liên miên, quốc khố trống rỗng, căn bản không đủ sức để hỗ trợ quân đội tinh nhuệ viễn chinh Kinh Sở.

Chương 460

Điểm này, Doanh Chính biết rõ: "Bạch tướng quân, ý ngài thế nào?" Vô duyên vô cớ đi đắc tội nước Sở?

Kẻ ngốc mới đi làm chuyện đó.

Nhưng Bạch Khởi có cách nào sao?

Nhưng hiện tại, Bạch Khởi cũng không còn lựa chọn nào khác: "Đại vương, thật sự, nếu ngài đã hạ quyết tâm, vậy vi thần không có gì để nói, chỉ có thể tuân chỉ hành sự." Doanh Chính khá hài lòng gật đầu: "Được, Võ An quân.

Hôm nay sau khi bãi triều, ngài đi chuẩn bị những chuyện đó đi." "Vâng, đại vương." Doanh Chính nói đến đây, lập tức hỏi về vấn đề tài chính.

Doanh Chính tuy thích hành sự quyết đoán, nhưng dù sao cũng không phải kẻ ngốc, y biết rõ đánh trận cần gì.

"Khố phòng lệnh, hôm nay sau tam triều, lập tức đi kiểm kê kho bạc, sáng mai, ta muốn xem tất cả vật tư còn lại trong kho bạc." Khố phòng lệnh vội vàng quỳ xuống lĩnh chỉ.

Bãi triều, ngày thứ hai, Tần vương quả nhiên không thể chờ đợi mà hỏi vấn đề này.

Khố phòng lệnh mặt lộ vẻ khó xử nói với Doanh Chính: "Đại vương, quốc khố của ta đã cạn, hiện tại trong kho còn lại quân khí hơn ba mươi vạn bộ, lương thảo mười bảy vạn đạn, vải vóc ba vạn trù, bạc trắng chín mươi vạn lượng." Những vật tư này, chỉ cần tùy tiện xảy ra một trận thiên tai, cũng sẽ khiến quốc khố không còn một xu, làm sao có thể hỗ trợ tam quân tác chiến?

“Tại sao lại thế?

Kho bạc của Đại Việt ta sao chỉ còn lại từng này?” Khố phòng lệnh vội vàng quỳ xuống tâu: “Khải bẩm đại vương, mấy năm gần đây lũ lụt không ngừng, quốc khố của ta ngày ngày xuất tiền cứu trợ, vật tư vốn đã trống rỗng, cộng thêm kỵ binh sắt của Ngụy, Yên, Triệu liên tục quấy nhiễu, biên phòng liên miên chiến loạn.” “Thôi được rồi, không cần nói nữa.” Chỉ có từng này vật tư, đánh thế nào?

Đánh cái gì?

“Nếu đã như vậy, vậy ta không còn lựa chọn nào khác.

Quả nhân chuẩn bị từ bây giờ, tăng gấp đôi thuế của dân chúng, để đối phó với sự xâm lược của bọn man di Kinh Sở.” Lữ Bất Vi nghe xong, lập tức quỳ xuống đất: “Đại vương anh minh, sự đã đến nước này, không còn lựa chọn nào khác.” Các quần thần thấy Lữ Bất Vi như vậy, không khỏi lộ vẻ mặt buồn rầu.

Cùng binh độc vũ, đây là muốn tự hủy diệt sao?

Cứ như vậy, nước không ra nước.

Lữ Bất Vi quyền thế ngút trời, có ai dám nói lời phản đối, Bạch Khởi, cũng chỉ lộ vẻ mặt lo lắng mà thôi.

Lần này viễn chinh nước Sở, đồng ý rồi, thì cũng chỉ là công dã tràng, nếu thua… mất đất mất quân, Đại Việt cách ngày diệt vong cũng không xa.

Loại chuyện tốn công vô ích này, Lữ Bất Vi lại xúi giục Tần vương đi làm, ý đồ của y, không thể rõ ràng hơn, nhưng Tần vương lại vẫn không nhìn ra được ý đồ của y.

Lời này truyền đến tai Đế Giang, mặt y lập tức u ám.

Đương nhiên y biết ý đồ của Lữ Bất Vi.

Đại Việt cứ loạn như vậy, đối với y không có chút lợi ích nào.

Với tư cách là một người ngoài, y bắt buộc phải làm chút gì đó cho Đại Việt.

Đế Giang trực tiếp đến ngoài Hàm Dương cung.

Hôm nay Tần vương phá lệ không nghỉ ngơi, mà ở trong cung.

Đương nhiên, bây giờ y cũng không ngủ được, nước Sở đang rục rịch, lúc này nếu nước Ngụy và nước Hàn lại xen vào một chân, vậy Đại Việt, cách ngày diệt vong cũng không xa.

Đó là cảnh tượng mà y không muốn thấy nhất, cho nên, với tư cách là một quốc quân, y bắt buộc phải suy nghĩ nên làm gì.

Đúng lúc này, Đế Giang tiến vào.

Thấy Đế Giang, sắc mặt Tần vương càng tệ hơn.

"Ngô vương điện hạ à?

Ngài có rảnh không?" Đế Giang không có thời gian để hàn huyên giả dối: "Tần vương, bây giờ chỉ có một lối thoát, mau chóng xử lý Lữ tướng đi, nếu không Đại Việt thật sự sắp xong rồi." "Đế Giang, ngươi quản quá rộng rồi, chuyện của quả nhân, cần ngươi nhúng tay sao?

Các hạ là ai?

Công tử Tiểu Bạch?

Cơ công tử Trùng Nhĩ?

Sở Trang vương?

Hay là Tống Tương công?" "Ta là vì tốt cho ngươi, nghe hay không là chuyện của ngươi." Nói đến đây, Đế Giang thở dài một hơi.

Xem ra chuyện của Đại Việt, phải bắt đầu từ Ngọc Cơ kia trước.

Hiện tại, Lữ Bất Vi đang thao túng triều chính Đại Việt, Lữ Bất Vi lại là chỗ dựa của Ngọc Cơ.

Lời của Ngọc Cơ, Lữ Bất Vi tự nhiên sẽ nghe.

Lữ Bất Vi nghe, Đại Việt sẽ nghe.

Đến lúc đó, Đại Việt và y ly tâm, đó là chuyện sớm muộn.

Nghĩ đến đây, Đế Giang ngẩng đầu cười một tiếng, cúi người thật sâu, rồi chậm rãi lui ra khỏi Tần cung.

Trí giả ngàn lo, ắt có một sai sót.

Hiện tại Đế Giang ở ngoài thành Hàm Dương, chờ đợi Ngọc Cơ phạm sai lầm.

Đế Giang đi rồi.

Kể từ ngày đó rời đi, Đế Giang không bao giờ đến Hàm Dương cung nữa.

Đối với Doanh Chính, đây là chuyện tốt, đối với Lữ Bất Vi càng là như vậy.

Đế Giang vướng víu đã yên tĩnh lại, khiến y có thể bớt lo đi không ít.

Vì Đế Giang không hành động gì, khiến y có thể với tốc độ nhanh hơn thao túng triều chính.

Không phải sao?

Chỉ trong một tuần ngắn ngủi, Lữ Bất Vi đã mượn cơ hội vu cáo, nắm toàn bộ quyền lực quân, chính, thương, nông của Đại Việt vào tay mình.

Còn những đại thần trung thành tận tụy trước đây?

Đã bị Lữ Bất Vi sắp xếp rõ ràng.

Hôm nay, Doanh Chính cuối cùng cũng đã tỉnh táo lại.

Động cơ xuất binh của nước Sở không rõ ràng, mạo muội xuất động hiển nhiên không tốt lắm.

Chương 461

Hiện tại quốc khố trống rỗng, lũ lụt nghiêm trọng.

Vào lúc này mà xuất binh phạt Sở, không khác gì ông già năm mươi tuổi lên núi đánh hổ, chắc chắn sẽ chết.

Tần vương đương nhiên hiểu rõ điểm này, cho nên bây giờ việc cần làm, không thể rõ ràng hơn, không sai, đó là giải quyết vấn đề khó khăn nhất hiện tại – lũ lụt.

Vì việc này, Tần vương triệu tập quần thần, bắt đầu một buổi triều kéo dài tám ngày: "Các vị, tình hình hiện tại không thể rõ ràng hơn, muốn phạt Sở, chúng ta phải giải quyết vấn đề lũ lụt trước." "Mấy năm gần đây, nước ta lũ lụt thường xuyên, lại đúng vào kỳ nước sông dâng cao.

Nước sông cuốn trôi ruộng đồng, mùa màng mất trắng, tình thế cấp bách, các vị có kế sách gì hay không?" Người đầu tiên lên tiếng, đương nhiên là thuộc hạ của Lữ Bất Vi: "Đại vương, thiên tai nhân họa, khó mà tránh khỏi.

Sự đã đến nước này, chúng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể giật gấu vá vai, cứu trợ dân chúng vùng thiên tai trước." "Sao lại giật gấu vá vai?" Người trả lời câu này, tự nhiên là Lữ Bất Vi: "Đại vương, lũ lụt thường xuyên, nhưng nước ta có một số nơi không bị thiên tai lũ lụt, hiện nay chỉ có thể cưỡng ép tăng thuế." "Để dân chúng ở những nơi không có lũ lụt góp tiền, cứu trợ người dân vùng bị nạn." "Lữ tướng, làm như vậy, không phải sẽ làm tăng sự bất mãn của nhân dân sao, cứ như vậy mãi, dân chúng khổ không kể xiết, đến lúc đó, phiền phức sẽ lớn lắm đó." Người nói lời này, là một đại thần có kiến thức.

Lữ Bất Vi lạnh lùng liếc nhìn người đó một cái: "Ồ, lời của Lương tướng quân, quả thực có lý." "Nhưng, Lương tướng quân, ngài tham ô ở đâu?" Nói rồi, Lữ Bất Vi triệu tập mấy võ sĩ vào, vậy mà lại đánh chết một vị trung thần Lương tướng ngay tại triều đình.

Doanh Chính nhìn thấy mà tức giận ngút trời, nhưng không làm gì được, không còn cách nào, ai bảo quyền lực lớn trong tay người khác chứ?

Lữ Bất Vi sau khi đánh chết Lương tướng quân, mặt không hề hấn gì nhìn Doanh Chính nói: "Đại vương, Lương tướng quân tuy tội không thể tha, nhưng lời của y cũng có chút đạo lý." "Nhưng… chúng ta bây giờ cũng không thể lo được nhiều như vậy, trước tiên giải quyết tình hình thiên tai, sau này lại giảm thuế là được." Doanh Chính đối với việc này, có thể không một lời đồng ý, nhưng lại có thể làm gì?

"Lời của tướng quốc rất đúng, cứ làm vậy đi." Thôi được, Doanh Chính thở dài một hơi, vội vàng hạ triều.

Doanh Chính bây giờ không biết Lữ Bất Vi thao túng triều chính là chuyện tốt hay xấu, nhưng có thể chắc chắn, những việc Lữ Bất Vi làm trước mắt sẽ không uy hiếp đến y.

Đợi đến lúc thật sự có uy hiếp, hừ hừ: "Bãi triều, các vị, đều lui cả đi." Lữ Bất Vi hài lòng nhìn Doanh Chính một cái, không tệ, xem ra Doanh Chính cách trở thành con rối của y không xa rồi, cũng cách trở thành đại vương của Đại Việt không xa rồi: "Tướng quốc, gần đây người bất mãn với ngài ngày càng nhiều đó?" Lữ Bất Vi liếc nhìn đám quần thần sau lưng: "Ai bất mãn với Lữ mỗ, cứ nói thẳng." Ai dám nói chứ, vừa rồi Lữ Bất Vi không phải đã xử lý một đại tướng rồi sao?

"Tướng quốc, thái hậu có lời mời." Lữ Bất Vi nghe vậy, không

khỏi nhíu mày, bà già đó tìm ta?

Có thể có chuyện gì?

Nhưng, nhìn vào thân phận thái hậu của người ta, Lữ Bất Vi cũng phải đi xem một chút.

"Tướng quốc Lữ Bất Vi, tham kiến thái hậu." Triệu Cơ mỉm cười quyến rũ: "Tướng công nói quá lời rồi, mau mau mời ngồi." Tướng công!

Lữ Bất Vi suýt nữa bị dọa cho toát mồ hôi lạnh.

Người phụ nữ này, luôn có thể mang lại cho y những bất ngờ như vậy, khiến y trở tay không kịp: "Thái hậu tự trọng, không biết thái hậu triệu vi thần vào hậu cung, có việc gì quan trọng?" "Ồ, ta nghe nói tướng quốc gần đây quyền lực trong tay à?

Tướng quốc lo toan chính vụ khá vất vả.

Ta tuy chỉ là một người phụ nữ, nhưng, có một số chuyện, ta hiểu." Mẹ kiếp… Lữ Bất Vi không khỏi chửi thầm một câu.

Quả nhiên là chuyện này, người phụ nữ này quả nhiên muốn can thiệp vào triều chính.

Lữ Bất Vi thật sự đã xem thường dã tâm của bà ta: "Thái hậu nói quá lời rồi, chúng thần tuy khổ cực, nhưng vì Đại Việt mà vất vả, cũng không hề tiếc nuối!" Nói đến đây, Lữ Bất Vi cười nhìn Triệu Cơ một cái, bà già, đấu với ta?

Cứ nằm mơ đi!

"Tướng quốc quả nhiên vì nước vì dân, bội phục bội phục, chỉ là thư ngài gửi cho Triệu vương…" Sắc mặt Lữ Bất Vi đột ngột thay đổi, chuyện này bị bà ta biết rồi?

Chết tiệt… Lữ Bất Vi mặt trầm như nước thở dài một hơi: "Ý

của thái hậu là?" "Ta không có ý gì khác, chỉ là muốn chia sẻ lo lắng với tướng quốc mà thôi." Ta tin ngươi mới là quỷ!

Cái quái gì vậy!

"Được, nếu thái hậu đã có lòng, vi thần sao có thể không tuân mệnh.

Sau này nếu có chính vụ khẩn cấp, vi thần…" "Tướng quốc thức thời vụ, tất sẽ được lâu dài.

Như vậy đi, tướng quốc gần đây vất vả, bản cung không có gì để tặng, chỉ có tỳ nữ Hà Hương, tài sắc đều tuyệt…" Lữ Bất Vi liếc nhìn Hà Hương kia, ừm, quả thực là một mỹ nữ.

Loại mỹ nữ này, cho Doanh Chính thì quá đáng tiếc… tự mình hưởng thụ thì tốt hơn.

"Nếu đã như vậy, thì xin nhận lòng tốt của thái hậu." Nói vậy, trong mắt y đầy vẻ tà dâm.

Từ đó, Lữ Bất Vi thường xuyên qua lại hậu cung.

Tần vương Doanh Chính tuy biết, nhưng mẹ mình và Lữ Bất Vi là một ổ rắn chuột, cũng đành chịu.

Một quốc chủ chư hầu quyền cao chức trọng, nay lại rơi vào cảnh mỗi ngày đi săn bắn du ngoạn.

Còn quốc chính?

Chỉ cần nghe Lữ Bất Vi báo cáo người ta đã làm gì, vì y căn bản không có quyền quyết sách.

Không thể không nói, đây là một chuyện tồi tệ.

Hôm nay, Tần vương Doanh Chính vẫn như thường lệ, đi săn ở ngoại ô.

Thuật bắn tên của y rất chuẩn, một mũi tên bắn ra, tất sẽ trúng vật sống.

Có lẽ vì buồn bực chăng?

Lúc kéo cung, đặc biệt dùng sức.

Mũi tên rời cung, lao thẳng lên trời.

Không xa, một con chim đang bay trúng tên rơi xuống đất.

Tần vương vừa định phái người đi nhặt con chim đó, chỉ thấy một mỹ nhân từ không xa lướt qua, bắt lấy con chim rơi xuống đất: "Có lý nào?

Đại Tần đường đường, lại có người dám cướp con mồi của quả nhân?" Nói rồi, Doanh Chính trực tiếp cho một thuộc hạ đuổi theo.

Nhưng thuộc hạ đó đi mãi không về.

Khoảng ba canh giờ trôi qua, Tần vương vẫn không thấy người mình phái đi đuổi theo người phụ nữ kia quay lại: "Tên vô dụng đó đi đâu mò cá rồi?" Nói đến đây, Tần vương ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời sắp lặn rồi: "Không về nữa, sẽ nguy hiểm." Tần vương đi săn tuy mang theo rất nhiều hộ vệ, nhưng thích khách của các nước trước nay đều coi hộ vệ của Đại Việt như không: "Đại vương, không quản Vương Tuấn nữa sao?" "Để hắn chết đi, đuổi theo một người phụ nữ mà mất cả nửa ngày, ta giữ hắn có tác dụng gì?

Giữ lại để ăn Tết sao?" "Cũng đúng, Vương Tuấn bình thường dũng mãnh vô địch, hôm nay…" Nói đến đây, Tần vương thở dài một hơi, gần đây thật là mọi việc không thuận lợi.

Lữ Bất Vi thao túng triều chính cũng thôi đi, còn có một thuộc hạ vô dụng như vậy, thật là.

Đúng lúc này, Vương Tuấn quay lại, nhưng tay không.

Tần vương biết, tên này chắc chắn đã làm hỏng việc: "Vương Tuấn, sao vậy?" "Đại vương, không trách mạt tướng, vị nữ tử kia thân thủ cực tốt, mạt tướng không phải là đối thủ của nàng, suýt nữa mất cả mạng." Thì ra, tên này bị người phụ nữ đó đánh ngất, vừa mới tỉnh.

Tần vương nghe vậy, lửa giận bốc cao ba thước: "Đại Việt có người phụ nữ lợi hại như vậy sao?

Quả nhân muốn kiến thức một chút!" Nói rồi, Tần vương rút bảo kiếm, đích thân thúc ngựa, định đi tìm người phụ nữ đó, chỉ thấy người phụ nữ đó đã đến.

Nữ tử tóc dài bay bay, áo xanh như tuyết.

Tần vương vừa nhìn, đã say đắm: "Dân nữ Ngọc Cơ, không biết đại vương ở đây săn bắn, đắc tội đắc tội." Tần vương vội vàng làm ra vẻ mặt tươi cười: "Ha ha ha ha, cô nương nói gì vậy, lúc đi săn, người có bản lĩnh thì được, cô nương hà tất phải bận tâm?" Không sai, người phụ nữ này chính là Ngọc Cơ.

Chương 462

Nàng đã thương lượng xong với Lữ Bất Vi, theo lệnh của Lữ Bất Vi tiếp cận Tần vương.

Lữ Bất Vi đã nói cho Ngọc Cơ biết Tần vương võ nghệ cao cường, Ngọc Cơ đã nghĩ ra cách này, lúc Tần vương đi săn cố ý chọc giận Tần vương, sau đó lại để Tần vương thấy được thực lực của mình, dùng cách này để tiếp cận Tần vương.

Quả nhiên kế hoạch thành công, Tần vương đã thành công sinh ra hứng thú với nàng.

Một hồi hàn huyên, hai bên vui vẻ chia tay.

Ba ngày sau, Tần vương phái người mời nàng vào Tần cung.

Ngọc Cơ dùng ngón chân cũng có thể đoán được Tần vương gọi mình vào làm gì, đúng ý mình, vì vậy, Ngọc Cơ không hề do dự, trực tiếp vào Hàm Dương cung.

Tần vương đang một mình uống rượu.

Sáng nay trên triều, Lữ Bất Vi lại lần nữa đề cập đến chuyện xuất binh đánh Sở.

Tần vương không ngốc, lúc này xuất binh không khác gì tự tìm đường chết.

Cho nên, Tần vương không làm chuyện ngu ngốc đó.

Lữ Bất Vi không miễn cưỡng tiếp tục trình bày, nhưng sắc mặt bất mãn, khiến Tần vương cũng có chút tức giận.

Mẹ nó, ai là đại vương chứ?

Đúng lúc này, Ngọc Cơ đến: "Đại vương, ta đến rồi, sắc mặt ngài

có vẻ không tốt lắm?" "Ồ, Ngọc Cơ à?

Đến rồi, chuyện này không liên quan đến ngươi, chúng ta cứ như cũ là được.

Ba ngày không gặp, quả nhân ngày nào cũng nhớ đến võ nghệ của ngươi đó." "Xấu hổ quá, thiếp thân từ nhỏ vụng về, chút thân thủ này khó mà đăng lên đại nhã chi đường." Một hồi hàn huyên, Tần vương quả nhiên đã quên đi những chuyện phiền lòng gần đây.

Lũ lụt còn chưa giải quyết, Lữ Bất Vi lại cứ khăng khăng đòi Tần vương xuất binh phạt Sở.

"Đại vương, ta tuy là một nữ lưu, nhưng lũ lụt và xuất binh, hình như không có quan hệ trực tiếp nhỉ?

Xuất binh chinh phạt nước khác, chỉ cần binh lực đủ, lương thảo dồi dào là được rồi mà?" "Trong lúc thời cuộc động loạn, khai chiến với bên ngoài, là tự tìm đường chết.

Huệ Văn vương mất đi, bài học của Vũ vương vẫn còn đó." "Đại vương, ngài không cảm thấy, chúng ta hiện tại cần vật tư của các nước khác để giảm bớt nguy cơ trong nước sao?" Một câu của Ngọc Cơ, như tiếng chuông cảnh tỉnh!

"Nói có lý lắm?" Tần vương đột nhiên vỗ trán, một vẻ mặt tán thưởng nhìn Ngọc Cơ.

"Quả nhân không nhận ra, Lữ tướng quốc cứ mãi tăng thuế, cứu trợ thiên tai, nhưng làm vậy chỉ là uống rượu độc giải khát." Cho nên, mấy ngày nay, vấn đề lũ lụt của Đại Việt, vẫn luôn không có tiến triển gì thực chất.

Vấn đề mấu chốt nằm ở chỗ, bảy quận huyện không bị ảnh hưởng bởi lũ lụt, không quận huyện nào chịu tăng thuế.

Như vậy, Tần vương Doanh Chính đã rơi vào thế khó xử, vấn đề

lũ lụt không biết bắt đầu từ đâu, phạt Sở tự nhiên cũng không thể bàn tới.

Nhưng câu nói vừa rồi của Ngọc Cơ, đã khiến Tần vương nảy sinh ý tưởng mới.

Giải quyết lũ lụt là để phạt Sở, vậy thì ngược lại đương nhiên cũng được chứ, cướp vật tư từ nước Sở về cứu trợ không được sao?

Nghĩ đến đây, Tần vương quyết định phạt Sở!

Tối hôm đó, y gọi Bạch Khởi vào Hàm Dương cung.

"Đại vương long thể an khang, không biết đại vương gọi mạt tướng đến…" Doanh Chính khá tán thưởng nhìn Bạch Khởi mấy cái: "Bạch Khởi, quả nhân lệnh cho ngươi ngày mai chỉnh đốn binh mã, dẫn một ngàn cỗ xe quân mã mượn đường Hàn Ngụy phạt Sở!" "A?

Đại vương, hiện tại thực sự không phải lúc xuất binh." Doanh Chính dừng lại, đem những lời vừa rồi, kể lại nguyên văn cho Bạch Khởi nghe một lần: "Tóm lại, Võ An quân, quả nhân đối với ngươi ký thác hy vọng lớn, hy vọng ngươi không làm quả nhân thất vọng." Sắc mặt Bạch Khởi trầm xuống.

Nếu vì chuyện khác mà được khen ngợi, Bạch Khởi sẽ cảm thấy vui mừng, nhưng hôm nay, Bạch Khởi một chút cũng không vui, Doanh Chính đã đưa ra một quyết định gần như là tự sát: "Đại vương, mạt tướng xin ngài thu hồi thành mệnh, hiện tại quốc thế suy bại, chúng ta cưỡng ép xuất binh, tiến hành cuộc chiến không chính nghĩa này, căn bản không có cơ hội thắng." Lời của Bạch Khởi, là lời thật, nhưng Doanh Chính đã bị Ngọc Cơ lừa, làm sao có thể nghe lọt tai?

"Bạch Khởi, nếu ta nhớ không lầm, quê hương của ngươi hiện tại cũng đang bị lũ lụt phải không?

Ngươi nỡ lòng nhìn người thân của mình cả ngày chịu đói chịu rét

sao?

Ta phạt Sở, mới là phương pháp tốt nhất để giải quyết nguy cơ lần này." "Cao kiến của đại vương, vi thần không dám đồng tình.

Phạt Sở chưa chắc đã thắng, vạn nhất đại bại, chúng ta không những không thể giải quyết được lũ lụt trong nước, mà ở ngoài còn bị các nước phía đông Hàm Cốc Quan thảo phạt.

Đến lúc đó sáu nước liên binh phạm Hàm Cốc, ta không có Mị Nguyệt tỷ tỷ…" "...Bạch Khởi, nếu ngươi muốn phạm thượng tác loạn, có thể không tuân lệnh." "Nếu tuân theo lệnh này, vi thần dù chết, cũng khó mà gặp lại các tiên vương Đại Tần." Bạch Khởi!

Hay cho một Bạch Khởi.

Tần vương bị tức đến bật cười.

Lữ Bất Vi đã đủ khiến y phiền lòng, bây giờ Bạch Khởi lại làm như vậy.

Một bên, Ngọc Cơ thấy Bạch Khởi như vậy, vội vàng khuyên giải: "Bạch tướng quân, lời của ngài có lý." "Nhưng, ta nhớ trong binh thư có câu gọi là 'đặt vào chỗ chết rồi mới sống' sao?

Chúng ta chỉ cần nói cho quân lính biết tình hình lũ lụt, như vậy, quân lính công phá nước Sở, tất sẽ dốc hết toàn lực." "Tướng dũng binh mạnh, kiếm chém bốn phương, đạo lý này, Võ An quân điện hạ chắc chắn hiểu rõ hơn thiếp thân nhiều phải không?" Bạch Khởi lạnh lùng liếc nhìn người phụ nữ này một cái, y nhận ra người phụ nữ này, chính là con hồ ly tinh bên cạnh Lữ Bất Vi cách đây không lâu, bây giờ lại ở trong Tần cung.

Bạch Khởi biết, nói nữa cũng vô ích, trước tiên cứ đồng ý đã: "Vi thần tuân mệnh, sẽ đi chỉnh đốn tam quân, mùng bốn tháng sau, đại cát đại lợi, xuất sư phạt Sở, tất sẽ đại thắng." Mùng bốn tháng sau, ừm

không có vấn đề gì.

Bạch Khởi một câu đã kéo dài chuyện này nửa tháng.

Hôm nay mới là ngày mười bảy.

Doanh Chính tuy có chút không vui, nhưng cũng không có cách nào, dù sao về mặt quân sự, Bạch Khởi hiểu biết hơn y nhiều.

Tần Sở giao binh, Đại Việt tất sẽ vì vậy mà mệt mỏi không chịu nổi.

Nghĩ đến đây, trên mặt Ngọc Cơ, lộ ra một nụ cười khó mà nhận ra.

Lần này, Đế Giang có việc để bận rồi.

Đế Giang bận, Ngọc Đế sẽ vui, vì Đế Giang bận rộn chuyện Đại Việt, sẽ không có tâm tư quản chuyện Thiên Đình, cũng không có tâm tư thi triển hoành đồ đại chí.

Như vậy, sao có thể không vui chứ?

"Được, vậy mùng bốn tháng sau, quả nhân ở ngoài Ngọ Môn, đích thân bày rượu, tiễn tướng quân." Bạch Khởi nhíu mày, thở dài một hơi, đồng ý.

Y đã cố hết sức rồi, tiếp theo phải dựa vào người khác.

Hy vọng trước mùng bốn tháng sau sẽ có chuyển biến.

Không ngờ, chuyển biến thật sự đã đến.

Ngày hai mươi hai tháng này, kế hoạch của Ngọc Cơ hoàn toàn phá sản.

Vốn định phạt Sở, nhưng ngay ngày hôm trước, Sở vương đích thân đến tận cửa.

Chương 463

Sở vương mang theo ba mươi vạn đạn lương thực và một lượng lớn vật tư cứu trợ thiên tai.

Hành động này khiến Doanh Chính giật mình, Sở vương đang giở trò gì vậy?

Ngọc Cơ cũng bất ngờ.

Mấy ngày trước rõ ràng đã lừa được đại quân của Xuân Thân quân ra khỏi biên giới, bây giờ Sở vương lại đột nhiên đánh ra một lá bài như vậy?

Người bất ngờ không chỉ có một mình Ngọc Cơ, Doanh Chính hiện tại cũng đang ngơ ngác.

Hôm trước đại binh xuất cảnh, hôm nay lại chạy sang nước địch cứu trợ?

Tuy không hiểu được cách làm của Sở vương, nhưng Doanh Chính vẫn chuẩn bị thiết yến nghênh đón Sở vương giá lâm.

Sở vương, dù sao cũng là vua một nước.

Đãi ngộ nên có, vẫn phải có: "Sở vương từ xa đến, quả nhân có thất lễ không ra đón từ xa, không biết Sở vương không ngại ngàn dặm, có gì chỉ giáo?" "Quả nhân đến đây, Tần vương lẽ nào thật sự không biết không hiểu?" "Khoảng thời gian này, giữa Sở và Tần chúng ta có phát sinh chuyện gì không vui sao?" "Hửm?" Không biết Sở vương đang có ý đồ gì, Tần vương quyết định giả ngơ.

"Giữa Tần và Sở, vốn có quan hệ nhân thân, Huệ hậu là huyết mạch nước Sở ta, Mị hậu cũng là huyết mạch nước Sở ta.

Giữa Tần và Sở, máu mủ tương liên, có lời gì không thể nói thẳng

ra được sao?

Cứ phải làm cho không khí nặng nề như vậy?" Giao tình tám trăm năm trước ư?

Ý gì đây?

Ngụy Nhiễm và Mị Hoành đều đã về trời rồi, bây giờ nước Sở và Đại Việt còn... giao tình gì sao?

Thật nực cười, Tống Đẳng hay Vị Triệu Võ vương còn thân thiết với hắn hơn Sở vương.

"Ha ha, Đại vương nói đùa rồi, Tần và Sở thân như huynh đệ, Đại vương hà tất phải để ý mấy chuyện vặt vãnh?" "Ồ, vậy thì tốt, quả nhân nói thẳng đây, gần đây biên giới phía bắc nước ta đạo phỉ hoành hành, quả nhân đặc biệt cử Xuân Thân quân và Tam Lư đại phu xuất binh thảo phạt đạo phỉ, nhưng không hiểu vì sao, quả nhân nhận được tin báo, quý quốc lại điều động hàng ngàn chiến xa, chuẩn bị thảo phạt nước ta." Sở vương tò mò nhìn Doanh Chính.

Đúng vậy, Doanh Chính vốn định làm thế, nhưng hôm nay Sở vương mang theo nhiều thứ như vậy, muốn đánh Sở nữa cũng không được rồi.

Theo kế hoạch của Ngọc Cơ, Đại Việt đánh Sở vốn là để cướp đoạt vật tư, giảm bớt lũ lụt.

Bây giờ nước Sở đã mang đến đủ vật tư để khống chế thiên tai, nếu Doanh Chính còn xuất binh, e rằng quân đội của hắn sẽ bị tiêu diệt toàn bộ trong lãnh thổ Hàn-Ngụy.

Việc chinh phạt giữa các nước chư hầu, không gì ngoài một chữ "lý".

Nếu không có lý, việc xuất binh sẽ bị các nước chư hầu khác cản trở.

Ngược lại, nếu sư xuất hữu danh, các nước không những không can thiệp, mà có khi còn muốn tham gia kiếm chác.

Vì vậy, kế hoạch đánh Sở bây giờ đã hoàn toàn đổ bể: "Quả nhân ở đây nói rõ với Đại vương, quả nhân hoàn toàn không có ý định khai chiến với quý quốc, Đại vương vạn lần đừng nghĩ nhiều." Sao lại thế này?

Ngọc Cơ đứng hầu rượu bên cạnh mặt mày tái mét, nửa tháng trước, Sở vương còn tỏ rõ ý định xuất quân đánh Tần, bây giờ lại biến thành vô cớ tặng đồ cho Đại Việt?

Ngọc Cơ biết, chắc chắn có kẻ cố tình phá đám, không cần hỏi cũng biết, người đó nhất định là Đế Giang.

Ngọc Cơ cuối cùng cũng hiểu tại sao Đế Giang lại rời khỏi Đại Việt, thì ra là y đã đi giải quyết vấn đề từ một nơi khác.

Ngọc Cơ đoán không sai, Sở vương sở dĩ đột nhiên đến Đại Việt, mang theo một đống đồ cứu tế, là vì đã nghe lời khuyên của Ngô vương Đế Giang.

"Lao sư viễn chinh, chiếm được đất của Đại Việt thì có ích gì?

Giống như năm xưa Tần-Tấn đánh Trịnh, kẻ được lợi là nước Tấn láng giềng của Trịnh, liên quan gì đến Đại Việt chứ..." "Hiện tại Đại Việt tuy lũ lụt liên miên, nhưng sức chiến đấu của quân đội họ không hề yếu, dù có đánh thắng thì tổn thất cũng sẽ rất lớn." Năm xưa, các vị tiên vương nước Sở đã vô số lần lao sư viễn chinh, kết quả đều là công cốc.

Bây giờ, rõ ràng cũng là đạo lý đó, giữa nước Sở và Đại Việt còn có Hàn-Ngụy ngăn cách, dù chiếm được thành trì cũng không giữ nổi, Đại Việt không thu hồi thì nước Hàn và nước Ngụy cũng sẽ có ý đồ.

Sở vương vốn không ngốc, được Đế Giang khuyên một câu như

vậy, đương nhiên lập tức thông suốt, thế là bèn đích thân đến Đại Việt.

Một trận đại chiến đã bị Đế Giang hóa giải trong vô hình.

Lúc này, Đế Giang đang ngày đêm tức tốc quay về Đại Việt, không cho Ngọc Cơ bất kỳ cơ hội nào để lợi dụng.

Bất kể đối phương làm gì với Đại Việt, cũng đều không có lợi cho Đế Giang, vì vậy, cách đơn giản và trực tiếp nhất là khiến mọi chuyện không thành.

Đương nhiên, những chuyện này Sở vương sẽ không nói cho Tần vương biết: "Tần vương đường đường một đấng quân vương, trẻ tuổi tài cao, không biết đã hôn phối chưa?" "Vẫn chưa, Sở vương ngài hỏi việc này làm gì?" Sở vương mỉm cười: "Quả nhân chuẩn bị cùng Đại Việt thân càng thêm thân.

Quả nhân có một người con gái, tên là Vân Tương, tuổi vừa tròn mười sáu, ôn nhu hiền thục, không biết Tần vương có ý hòa thân không?" Doanh Chính đương nhiên muốn từ chối, vị trí chính cung là dành cho Ngọc Cơ đang hầu rượu hôm nay: "Đa tạ thịnh tình, nhưng kẻ này kiến thức nông cạn, khó chiếm được trái tim người đẹp, nên thôi vậy." Hòa thân?

Hòa thân thực chất là một sự trói buộc, nếu hôm nay Doanh Chính đồng ý, ngày kia Sở vương sẽ yêu cầu giúp nước Sở làm này làm nọ.

Đức hạnh của người nước Sở, hắn là người rõ nhất.

Kể từ thời Sở Thành vương, vua nước Sở chưa có ai thành thật giữ chữ tín, trời mới biết điều kiện hòa thân là gì, có khi hôm nay hòa thân, ngày mai Vũ Toại đã thuộc về Kinh Sở của người ta.

"Tần vương nói quá lời rồi, hiện nay danh tiếng Đại Việt đang đi xuống, cần một ngoại viện mạnh mẽ, ngoại viện này có thể là nước

Sở chúng ta, ngài thấy thế nào?" Lời lẽ chắc nịch, tự tin tràn đầy, Doanh Chính quả thực cũng khó từ chối.

Hắn yêu Ngọc Cơ, đó là sự thật, nhưng ngoại viện là nước Sở quả thực rất mạnh.

Hiện tại, trong các chư hầu đang trỗi dậy, chỉ có Ngô-Sở là đất rộng của nhiều.

Đại Việt và nước Sở kết giao, có thể nói là cường cường liên thủ.

Hiện tại, Đại Việt lại có điểm yếu đang bị người ta nắm giữ, Sở vương đương nhiên nắm chắc phần thắng trong tay.

"Chuyện này, cứ từ từ thương lượng thì hơn.

Sở vương hôm nay đường xa tới đây, không nên bàn nhiều quốc sự." Nói rồi, Doanh Chính liếc mắt ra hiệu cho Lữ Bất Vi đang ngồi hầu rượu ở dưới.

Lữ Bất Vi lập tức hiểu ý: "Đại vương nói phải, Sở vương đường xa tới đây, hôm nay không nên bàn nhiều chính sự." Đối với Ngọc Cơ, Tần vương có chấp nhận hòa thân hay không thực ra cũng không sao cả, dù sao nàng cũng có đủ tự tin để khiến vị công chúa kia không chiếm được bất kỳ lợi thế nào trong cung Tần.

Nhưng hành động của Tần vương khiến nàng có chút vui vẻ: "Ha ha, nói cũng phải, chuyện này để sau hãy bàn lại." Sở vương nói vậy, nhưng trong lòng chắc chắn có chút không vui.

Xét cho cùng, nước Sở giàu có hơn Đại Việt hiện tại, ngoài Hàm Dương ra, Sở vương thật không biết Đại Việt còn nơi nào coi được.

Vì vậy, ông ta thật sự không hiểu Tần vương có lý do gì để từ chối, chẳng lẽ là vì nữ nhân hầu rượu kia?

Nghĩ đến đây, Sở vương bất giác đánh giá người phụ nữ đang

không ngừng rót rượu cho Tần vương.

Phải công nhận rằng, người phụ nữ này quả thực có thể nói là thiên hương quốc sắc, vô cùng xinh đẹp.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, Tần vương thở phào nhẹ nhõm.

Vốn dĩ hắn không muốn đánh Sở, nhưng bị nước Sở ép đến không còn cách nào khác.

Chương 464

Bây giờ, sự việc lại diễn biến thành thế này, Tần vương tự nhiên vui mừng.

Giao hảo với nước Sở, giải quyết được vấn đề lũ lụt, đúng là nhất tiễn song điêu.

Sở vương sau khi rời khỏi cung Hàm Dương, chuẩn bị lên đường về nước.

Vừa chuẩn bị ra khỏi cửa ải thì gặp Lữ Bất Vi: "Sở vương, xin dừng bước.

Hôm nay chiêu đãi không chu toàn, Lữ mỗ đã chuẩn bị tiệc rượu tại tướng phủ." Sở vương liếc nhìn Lữ Bất Vi, thầm nghĩ, Tần vương không đồng ý hòa thân ư?

Không sao, thu phục được vị quốc tướng Đại Việt này cũng được.

Dù sao, hiện tại Lữ Bất Vi đang nắm đại quyền, nắm được ông ta cũng là nắm được Đại Việt.

"Được, vậy ta xin nhận thịnh tình, Lữ tướng." Sở vương lòng có mưu đồ, Lữ Bất Vi trong lòng tự nhiên cũng có mưu đồ.

Sở vương trong lòng có kế sách, nào ngờ lại rơi đúng vào kế của người khác.

Khi Đế Giang trở về Đại Việt thì đã là nửa tháng sau.

Sau khi về Đại Việt, y đi tìm Bạch một chuyến.

Từ miệng Bạch, Đế Giang biết được những chuyện đã xảy ra ở Đại Việt sau khi y đi.

"Ngô vương đại nhân, tình hình không thể tệ hơn được nữa.

Sau khi ngài đi, Lữ Bất Vi không biết dùng cách gì đã đưa nữ nhân tên Ngọc Cơ đó đến trước mặt Đại vương." Đúng vậy, sau khi từ chối lời đề nghị hòa thân của Sở vương, Tần vương lập tức tìm cách đưa Ngọc Cơ vào cung Tần.

Ngọc Cơ là người của Lữ Bất Vi, Triệu Cơ đương nhiên giơ cả hai tay hai chân tán thành hôn sự này.

Rất nhanh, địa vị của Ngọc Cơ trong cung Tần trở nên vô cùng vững chắc, thậm chí có thể ảnh hưởng đến động thái của Tần vương.

"Đại nhân không biết nữ tử đó đáng sợ thế nào đâu.

Vốn dĩ Tần vương chuẩn bị giải quyết xong lũ lụt rồi mới đánh Sở, nhưng nữ nhân này chỉ vài lời đã khiến Đại vương thay đổi chủ ý, lại muốn dùng việc đánh Sở để giải quyết lũ lụt." Nói đến đây, trong mắt Bạch đầy vẻ lo lắng, còn trên mặt Đế Giang thì đầy phẫn nộ.

Ai mà ngờ được, y vừa ngăn chặn được cuộc chiến Sở-Tần, thì con ả Ngọc Cơ đáng chết kia lại hoàn thành được một phần lớn kế hoạch của mình.

Từ lúc này, việc Tần-Ngô ly gián chỉ là chuyện một câu nói của Ngọc Cơ mà thôi.

Bạch đã dùng ví dụ sống để chứng minh điều đó.

"Tại hạ phản đối, lại bị Tần vương mắng là họa quốc ương dân, suýt chút nữa bị ngũ mã phanh thây." Nói đến đây, trong mắt Bạch tràn ngập phẫn uất.

Đúng vậy, trong nửa tháng Đế Giang rời đi, Ngọc Cơ đã phát huy triệt để ưu thế của một mỹ nữ, mê hoặc Tần vương đến thần hồn điên đảo.

Không lâu sau, công chúa nước Sở Mị Vân Tương đến.

Theo như đã bàn bạc trước với Lữ Bất Vi, vị công chúa này được gả cho Lữ Bất Vi.

Sau khi cưới được công chúa nước Sở, địa vị của Lữ Bất Vi lên như diều gặp gió.

Ngọc Cơ cũng đúng lúc tiến cử với Tần vương, rằng Lữ Bất Vi nên được trọng dụng.

Thế là, Tần vương lại một lần nữa nâng cao quyền lực của Lữ Bất Vi, cho phép ông ta vào triều không lạy, tham bái không xưng tên, mang kiếm vào cung Hàm Dương.

Lữ Bất Vi thật sự quyền thế ngút trời.

Nghe đến đây, Đế Giang không muốn nghe thêm nữa.

Thật không ngờ, chỉ rời đi ngắn ngủi nửa tháng, sự việc lại trở nên tồi tệ đến mức này: "Ta sai rồi, ta không nên trực tiếp đến Hàm Dương cung tìm Doanh Chính." Đúng vậy, bây giờ Đế Giang mới nhận ra sai lầm của mình.

Ban đầu y cho rằng Doanh Chính có khả năng đối phó với Lữ Bất Vi, nhưng bây giờ thì sao?

Cách nhìn này thật sự là sai lầm lớn!

Đế Giang ban đầu tưởng Lữ Bất Vi chỉ là một tên hề nhảy nhót, xử lý dễ như trở bàn tay, nhưng giờ xem ra đã sai.

Lữ Bất Vi không những không phải tên hề nhảy nhót, mà còn là một khối u ác tính khó lòng nhổ bỏ.

Lần trước khi Đế Giang đi, y còn có chút e dè.

Bây giờ thì sao?

Lữ Bất Vi quyền thế ngút trời, Đế Giang cũng không biết có thể lay chuyển được gốc rễ của ông ta hay không.

Sở vương cũng không biết vì sao lại gả con gái mình là Vân Tương cho Lữ Bất Vi.

Điểm này, trước khi Sở vương đến thăm Đại Việt, hoàn toàn không hề đề cập.

Nước cờ vô tình của Sở vương đã đẩy Đế Giang vào thế vô cùng bị động.

Bây giờ, y cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tìm cách trừ khử Ngọc Cơ trước, rồi mới tính đến chuyện của Đại Việt.

"Bạch, tìm cách báo tin ta đã về cho Ngọc Cơ, nhưng đừng để Tần vương biết.

Ta phải trừ khử nữ nhân này." Bạch do dự.

Tuy có chút giao tình riêng với Đế Giang, nhưng vì chuyện này mà giấu Tần vương thì có chút khó xử.

"Bạch tướng quân, phải biết rằng, nếu ta không làm vậy, trong tương lai không xa, Đại Việt sẽ trở thành quân cờ trong tay nữ nhân này." Không có sự phiền nhiễu của Đế Giang, cuộc sống thật sự trở nên tốt đẹp hơn.

Đối với Ngọc Cơ, đúng là như vậy.

Trong nửa tháng, nàng đã thành công khiến Tần vương sa ngã, trở thành phi tần có quyền lực lớn nhất trong cung Tần.

Nàng cũng đã thành công giúp Lữ Bất Vi nắm giữ toàn bộ đại quyền của Đại Việt.

Bây giờ, Đại Việt có trở mặt với Ngô vương Đế Giang hay không, chỉ là chuyện một câu nói.

Hôm đó, Bạch đột nhiên phụng chiếu vào hậu cung tuyên dụ.

Khi đến cửa cung của Ngọc Cơ, ông ta dừng lại.

Ngọc Cơ tò mò, đích thân ra cửa, nhặt lấy một tấm thẻ gỗ mà Bạch để lại, chỉ thấy trên đó viết: "Đế Giang nhập Tần".

Bạch vẫn luôn đối đầu với mình, bây giờ đột nhiên truyền tin, nhất thời nàng không hiểu Bạch đang làm gì.

Tuy nhiên, nàng quyết định cho người đi dò la tung tích của Đế Giang.

Chương 465

Không dò la thì thôi, vừa dò la đã có tin tức thám tử báo về rằng Đế Giang đã lén lút vào Hàm Dương.

Chuyện này Tần vương Doanh Chính cũng biết, nhưng chưa kịp nói với nàng.

Hơn nữa, nàng còn nghe được một tin xấu từ chỗ thám tử, rằng Đế Giang gần đây sẽ vào cung Hàm Dương, vạch trần việc Lữ Bất Vi là nội ứng của một nước nào đó.

Đây chính là điểm yếu lớn nhất của Ngọc Cơ.

Nàng quyết định ra tay, không cầu trừ khử Đế Giang, chỉ cầu đuổi hắn ra khỏi quốc đô Đại Việt.

Loại chuyện này, thủ hạ của Tần vương hiển nhiên không làm được.

Đế Giang không phải người thường, người thường đương nhiên không thể làm gì được hắn.

Vì vậy, Ngọc Cơ không báo cho Tần vương, một mình lén ra khỏi cung, đến nơi ở của Đế Giang, lại phát hiện hắn căn bản không có ở đó.

"Tiểu nhị, vị khách trọ ở đây đâu rồi?" Một tiểu nhị đang dọn phòng nói với Ngọc Cơ: "Thưa nương nương, vị khách ở đây sáng nay đã ra khỏi thành đi săn, cụ thể đi đâu thì tiểu nhân không rõ." "Được, ta biết rồi." Trong lòng Ngọc Cơ thoáng qua một ý nghĩ bất an, nhưng không để tâm, trực tiếp ra khỏi thành.

Phi tần bình thường muốn ra khỏi thành Hàm Dương phải có văn thư đặc phê của Tần vương.

Ngọc Cơ thì có lệnh bài thông quan do Tần vương ban cho, ra khỏi thành thậm chí đi lại trong toàn cõi Đại Việt đều không bị cản trở.

Vì vậy, Ngọc Cơ thuận lợi ra khỏi thành.

Quả nhiên, nàng thấy Đế Giang bên một con đường nhỏ ven núi ngoại thành.

Đế Giang đang khoanh tay trước ngực, nhìn dòng sông cuồn cuộn chảy xiết không xa.

"Quả nhiên ngươi đã đến." Đế Giang đột ngột quay đầu lại.

Ngọc Cơ kinh ngạc nhìn hắn: "Ngươi biết ta sẽ đến?" "Ngươi có biết tại sao Bạch lại muốn báo tin cho ngươi không?

Ta đã nhẫn nhịn ngươi hết lần này đến lần khác, nhưng ngươi lại khiến ta không thể nhịn được nữa.

Ngọc Cơ, ta đã cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi không biết trân trọng." Ngọc Cơ không phải kẻ ngốc, nàng biết mình đã trúng kế: "Ngươi cố ý dụ ta ra đây?" "Đúng vậy, nếu không ở trong Hàm Dương cung, ta làm sao có cơ hội xử lý ngươi?" Ngọc Cơ trầm mặt nhìn Đế Giang.

"Ngươi thật sự dám động đến ta sao?" Ngọc Cơ có chút không dám tin, nàng là người của Thiên đình!

Là tiên liên của Thiên giới, là ái tướng của Ngọc Đế.

Đế Giang có mấy lá gan mà dám động đến nàng?

"Mục đích ngươi gây rối ở Đại Việt, cần ta nói rõ không?

Ngươi đã trèo lên đầu ta rồi, ta không còn lựa chọn nào khác, chịu chết đi!

Ngọc Cơ!" Đúng vậy, Đế Giang không muốn đắc tội với Thiên giới, nhưng bây giờ không còn lựa chọn nào khác.

Thiên giới rõ ràng không để y yên.

Là một nam nhân, là quốc quân nước Ngô, y không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể diệt trừ hòn đá dò đường này của Thiên giới.

Con ả Ngọc Cơ đáng chết này: "Ngọc Cơ, cái sai của ngươi không phải là gây loạn cung Tần, không phải là mê hoặc Tần vương vi phạm thiên điều, càng không phải là câu dẫn Lữ Bất Vi.

Cái sai của ngươi, là đã đắc tội với ta, Đế Giang.

Kẻ đắc tội với ta, chỉ có một con đường chết!" Nói rồi, Đế Giang tung pháp bảo, phi thẳng về phía Ngọc Cơ.

Ngọc Cơ biết Đế Giang không phải là kẻ dễ đối phó, tự nhiên cũng không dám chậm trễ, dốc toàn lực nghênh chiến.

Thân thủ của Ngọc Cơ vốn dưới Đế Giang, pháp lực lại càng không cần phải nói, ngay cả một đạo chân khí của Đế Giang nàng cũng không dám đỡ.

Chân khí của Đế Giang đánh vào dòng sông cuồn cuộn, làm tung lên từng đợt sóng lớn.

Ngọc Cơ thì bị những luồng chân khí liên tiếp đánh cho không còn sức chống đỡ.

Ngọc Cơ chạy tán loạn trên mặt đất, giống như một con chuột chạy trên đường.

Đế Giang bất ngờ, Ngọc Cơ quan trọng như vậy mà pháp lực và căn cơ lại kém đến thế?

Cũng không thể nào chứ?

Nhưng không, bây giờ Đế Giang không cần phải suy nghĩ những chuyện này, hắn chỉ cần giết Ngọc Cơ diệt khẩu là được.

Đế Giang tung một đòn hư chiêu về phía sau lưng Ngọc Cơ.

Ngọc Cơ biết rõ, chiêu tiếp theo chắc chắn sẽ đánh vào phía trước hoặc phía sau mình.

Vì vậy, đứng yên tại chỗ né tránh là cách tốt nhất.

Nhưng Ngọc Cơ cũng không ngờ, một đạo chân khí của Đế Giang lại đánh thẳng vào nơi nàng đang đứng.

Ngọc Cơ vội vàng nhảy sang một bên.

Bụi đất bay mù mịt, Ngọc Cơ thậm chí không nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Trong lúc hoảng hốt, Đế Giang đã đến.

Hắn xuất hiện trước mặt nàng, khoảng cách chưa đầy một trượng, đó cũng là khoảng cách giữa nàng và cái chết.

Ngọc Cơ lần đầu tiên cảm thấy cái chết gần đến vậy.

Sớm biết thế này đã bảo Tần vương mang theo vài người ra ngoài.

Ngọc Cơ đột nhiên nhớ ra, đúng rồi!

Ngọc Đế đã cho mình một thứ, bây giờ... là lúc dùng đến pháp bảo đó.

Ngàn cân treo sợi tóc, mạng sống như chỉ mành treo chuông, chỉ cần do dự một chút là sẽ mất mạng.

Thứ gì vậy?

Trước mắt Đế Giang chợt lóe lên, phát hiện Ngọc Cơ đã biến mất.

Một lúc sau, Ngọc Cơ lại xuất hiện trước mắt Đế Giang, chỉ là lần này toàn thân khoác ngũ sắc hà quang, như tiên nữ giáng trần, từ từ bay xuống.

"Đế Giang, đừng có khinh người quá đáng!" Ngọc Cơ lấy ra pháp bảo do Ngọc Đế ban tặng, niệm một tràng thần chú thúc đẩy, liền cảm

thấy quanh thân được bao bọc bởi một luồng linh khí, kinh mạch thông suốt chưa từng có.

Chương 466

Bảo vật mà Ngọc Đế cất giữ quả nhiên không tầm thường!

Đế Giang nhìn thấy Ngọc Cơ được pháp bảo gia trì, vẻ mặt vẫn không chút gợn sóng, trong lòng lại có một trận khinh thường.

Pháp bảo mạnh mẽ cũng cần người có thực lực tương xứng thúc đẩy mới có thể phát huy hết sức mạnh vốn có, nếu không cũng chỉ là minh châu phủ bụi, kẻ đáng bị đánh vẫn sẽ bị đánh.

"Ngọc Cơ, hôm nay ta phải thu phục ngươi, bất kể trên người ngươi có bao nhiêu pháp bảo, cứ lấy hết ra đi!" Nói rồi, Đế Giang liền vận toàn bộ kình lực, đánh ra một loạt linh khí về phía Ngọc Cơ.

"A!" Ngọc Cơ nhìn quả cầu linh khí màu xanh lam đang lao về phía mình, con ngươi co lại, nhất thời có chút thất sắc.

Nàng không ngờ tốc độ của Đế Giang lại nhanh như vậy, vội vàng thúc đẩy pháp bảo trong tay để chống đỡ những quả cầu linh khí không thể né tránh.

Trong chốc lát, pháp bảo và linh cầu va chạm, phát ra tiếng loảng xoảng.

Đế Giang khinh thường nói: "Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn phòng thủ thì hơn.

Pháp khí tuy tốt, nhưng cũng cần một chủ nhân xứng tầm." Ngọc Cơ vốn chỉ là yêu tinh dựa vào sắc đẹp mê hoặc người khác, thực lực là điểm yếu lớn nhất.

Lúc này bị Đế Giang hạ thấp như vậy, chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên, ngực căng tức đau nhói.

"Đừng có ngông cuồng!

Ta không tin ta mang theo pháp bảo do chủ nhân ban tặng mà không thể đánh bại ngươi!" Ngọc Cơ có chút manh động, trực tiếp mang theo pháp bảo xông thẳng về phía Đế Giang, tạo thành một luồng hỏa quang màu đỏ, rạch ngang bầu trời.

Đế Giang né tránh vài lần, nhưng luồng hỏa quang do pháp bảo hóa thành vẫn bám riết không tha.

Y nhanh chóng niệm chú, bao bọc quanh thân một lớp linh khí tráo mờ ảo.

Ngọc Cơ thúc đẩy sức mạnh của pháp bảo, muốn mạnh mẽ phá vỡ lớp linh khí tráo mà Đế Giang ngưng kết thành.

"BÙM!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Chỉ thấy Đế Giang trước mắt vẫn bình an vô sự, còn Ngọc Cơ ở phía bên kia đã toàn thân đầy vết thương, ngã gục trên đất.

Nguyên do là khi Ngọc Cơ sắp va vào Đế Giang, pháp bảo bên người nàng đột nhiên tự nổ.

Ngọc Cơ không kịp phản ứng, bị luồng linh khí thuần túy xung kích, bay thẳng ra xa và rơi xuống đất.

Nàng cau mày, giận dữ nói: "Đê tiện!" Đế Giang nhìn xuống Ngọc Cơ trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Ta đã nói rồi, pháp bảo lợi hại cũng cần người có thực lực tương đương thúc đẩy, ngươi không xứng." Ngọc Cơ toàn thân vô lực, nằm trên đất thoi thóp nói: "Nếu ta sớm biết, đã không đối đầu trực diện với ngươi, nhưng ngươi cũng đừng hòng bắt được ta." Vừa nói xong, liền hóa thành một dải ngũ sắc hà quang, biến mất tại chỗ.

Đế Giang vạn lần không ngờ, nàng lại có bản lĩnh chạy trốn như vậy!

"Để ngươi chạy thoát rồi." Trong lòng Đế Giang vừa tức vừa vội,

không thể không trút giận ra ngoài.

"Ngọc Đế lão già, để ta đến gặp ngươi!" Cùng lúc đó, Ngọc Đế đang ở Thiên đình đột nhiên hắt xì một cái.

"Bệ hạ, không hay rồi!" Thái Bạch Kim Tinh mặt mày lo lắng chạy từ ngoài Thiên đình vào, vừa thấy Ngọc Đế đã bắt đầu la hét.

Ngọc Đế nhíu mày, ra vẻ uy nghiêm nói: "Chuyện gì không hay?

Chẳng lẽ Đế Giang đánh tới rồi?" Thái Bạch Kim Tinh gật đầu lia lịa, vừa nói vừa khoa tay múa chân: "Vừa rồi thần như thường lệ dùng Chiếu Yêu Kính quan sát lục giới, lại đột nhiên phát hiện một luồng linh khí cực mạnh đang tiến về Thiên đình của chúng ta!" "Cái gì?" Ngọc Đế trong lòng thấp thỏm không yên, lo lắng đi đi lại lại, nhưng mãi không nghĩ ra được cách nào thích hợp để ngăn cản Đế Giang.

"Thái Bạch, ngươi thấy sao?" Thái Bạch Kim Tinh suy nghĩ một lúc rồi nói với Ngọc Đế: "Thần cho rằng, tẩu vi thượng sách!" Ngọc Đế suy đi nghĩ lại, cảm thấy lúc này bị người ta đánh tới cửa, lại phải làm rùa rụt cổ, nếu chuyện hôm nay truyền ra ngoài, thì mặt mũi của Ngọc Đế này còn đâu?

Ngọc Đế giằng xé nội tâm: "...

Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?" Thái Bạch râu tóc bạc phơ lắc đầu, nói với Ngọc Đế: "Thần ngu muội cho rằng, thực lực của Đế Giang không phải bất kỳ vị tướng quân nào ở Thiên đình chúng ta có thể chống lại được, huống hồ kế hoạch của Ngọc Cơ bị hắn phát hiện, lúc này chắc chắn đang lửa giận ngút trời..." Nói đến đây, Thái Bạch Kim Tinh không nói tiếp nữa, dường như để Ngọc Đế tự suy nghĩ quyết định.

Một lúc lâu sau, Ngọc Đế cuối cùng hạ quyết tâm nói: "Vậy được,

cứ theo lời ngươi, ta đi tạm lánh một thời gian!" Vừa nói xong, liền vội vã cưỡi thất thải tường vân, mang theo hai ba thị vệ thân cận, cuống cuồng bỏ chạy.

Cùng lúc đó, Đế Giang quyết tâm tìm Ngọc Đế lão già tính sổ cũng đã đến Thiên đình.

"Ngọc Đế lão già, cút ra đây cho ta!" Đế Giang vừa đến đã bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Ngọc Đế khắp nơi, nhưng y tìm khắp cả Nam Thiên Môn cũng không thấy.

Đế Giang định xông vào tẩm cung của Ngọc Đế lão già, kết quả lại bị đám Thiên binh không sợ chết chặn lại.

"Dừng lại!

Kẻ nào đó, đây là nơi Ngọc Hoàng Đại Đế quy định, người không phận sự không được vào!" Hai hàng Thiên binh tướng mạo uy vũ chặn y lại.

Vốn dĩ Đế Giang định làm như trước đây, trực tiếp giết sạch Thiên binh, nhưng tìm mãi không thấy bóng dáng Ngọc Đế.

Đế Giang quyết định giữ lại một tay, dùng chút mưu kế nói: "Ta là thám tử do Ngọc Đế phái xuống lục giới điều tra tình báo, hiện đã phát hiện tín hiệu Ma giới xâm nhập, nên phải nhanh chóng báo cáo, nếu làm lỡ chiến cơ, cẩn thận các ngươi bị lôi ra Thiên Đài hỏi trảm!" Lời này vừa nói ra, các Thiên binh đều nhìn nhau ngơ ngác.

Thấy Đế Giang một thân áo gấm, không giống sứ giả đi Ma giới điều tra tin tức, nhưng nhất thời cấp trên lại chưa có lệnh, vạn nhất thật sự làm lỡ chiến cơ...

"Có bằng chứng gì không?" Thị vệ trưởng nhíu chặt mày nói.

Đế Giang vừa định mở miệng, lại tinh mắt phát hiện Thái Bạch Kim Tinh đang trốn sau lưng đám Thiên binh.

Lòng y khẽ động, cảm thấy sự việc sắp có chuyển biến, không chừng cánh tay phải của Ngọc Đế lão già biết hắn trốn ở đâu.

"Thái Bạch Kim Tinh, đừng trốn ta!

Mau ra đây." Đế Giang bay vọt tới.

Đám Thiên binh đang thẩm tra thì phát hiện có biến, liền hô hoán xông lên chặn Đế Giang.

Thái Bạch Kim Tinh thấy Đế Giang đột nhiên lao về phía mình, mặt mày hoảng sợ, vừa giận vừa tức hét vào mặt đám Thiên binh: "Các ngươi đúng là hồ đồ!

Không có lệnh bài của Ngọc Đế mà tự ý xông vào, tất cả đều giết không tha, các ngươi còn đứng đó nghe hắn giải thích." Thiên binh không địch lại Đế Giang, những kẻ liều lĩnh xông lên đều bị linh lực trong tay y đánh lui.

Thấy Thái Bạch Kim Tinh trốn trong tẩm cung Ngọc Đế cũng không thoát, đột nhiên trước mặt cắm xuống một cây trường thương.

Thái Bạch Kim Tinh kinh hãi thất sắc: "Mau chặn hắn lại!

Mau chặn hắn lại!" Thị vệ trưởng dẫn Thiên binh bảo vệ tẩm cung cũng chỉ có thể cắn răng đối đầu trực diện với Đế Giang.

Nhưng thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, chưa đầy một nén hương, thị vệ trưởng đã bị linh khí trong cơ thể Đế Giang chấn văng ra, trong nháy mắt kinh mạch đứt lìa.

Hắn run rẩy bò đến chân Thái Bạch Kim Tinh, ôm ngực đau đớn nói: "Tiên trưởng cứu ta…" Lời chưa nói hết, đã ngất xỉu dưới chân Thái Bạch Kim Tinh.

Đế Giang uy hiếp Thái Bạch Kim Tinh: "Mau nói, Ngọc Hoàng Đại Đế rốt cuộc ở đâu?

Nếu không kết cục của ngươi cũng sẽ giống như hắn.” Thái Bạch Kim Tinh trong lòng một bên nghĩ đến lời dặn của Ngọc Đế, một bên nghĩ đến mấy vạn năm công lực của mình, đó không phải là thứ có thể dễ dàng hủy bỏ!

Sau khi cân nhắc thiệt hơn, Thái Bạch Kim Tinh nhắm chặt hai mắt, bất đắc dĩ nói: “Ngọc Đế sợ ngài tìm đến gây phiền phức, hiện đang ở chỗ Phật tổ Như Lai tị nạn.” “Hừ.” Đế Giang buông cổ áo Thái Bạch Kim Tinh ra, lửa giận trong lòng chưa được giải tỏa, liền quyết định lập tức lên đường đến Tây Thiên, tìm Phật tổ Như Lai.

Một cú lộn nhào ba vạn sáu ngàn dặm, Đế Giang không mất nhiều thời gian đã đến được địa bàn của Như Lai.

Chương 467

"Dừng lại, kẻ nào?" Trên một đám mây vàng, Mười tám La Hán chặn đường Đế Giang.

Đế Giang không thèm để ý đến họ.

Mười tám La Hán sớm đã không còn thất tình lục dục, tuy sẽ không vì sự lạnh lùng của Đế Giang mà nổi giận, nhưng vẫn phải thực hiện trách nhiệm của người gác cửa.

"Để con rùa rụt cổ Ngọc Đế kia ra đây!" Đế Giang trừng mắt lạnh lùng.

Mười tám La Hán chưa từng thấy kẻ nào ngang ngược như vậy, trong tay mỗi người đều cầm binh khí, định tiến lên bắt giữ Đế Giang.

Lúc này, trên trời đột nhiên lấp lánh kim quang, rơi xuống từng đóa hoa vàng, Đế Giang biết Như Lai sắp xuất hiện.

Trong kim quang từ từ hiện ra một bóng người ngồi trên tòa sen, xung quanh có hàng trăm vị Bồ tát ngồi, phía sau lại ẩn hiện có lầu son gác tía.

Đế Giang thấy Như Lai cũng không hành lễ, trực tiếp nhìn về phía Ngọc Hoàng Đại Đế đang trốn sau lưng ngài.

Ngọc Đế không còn mặt mũi nào để gặp y.

Đế Giang định tiến lên dạy cho kẻ không biết điều một bài học, kết quả lại bị Mười tám La Hán chặn bước.

"Như Lai Tôn Thượng ở đây, sao ngươi không hành lễ?" La Hán giận dữ nhìn Đế Giang, phảng phất như nếu không đồng ý sẽ xúc phạm thiên điều.

Như Lai khẽ lắc đầu: “Các ngươi không phải đối thủ của y, lui ra đi.

Nhân quả song hành, Đế Giang, đây là kiếp nạn của ngươi.” Đế Giang nghe lời Như Lai, chỉ cảm thấy đám người này lại đang vòng vo, rõ ràng là đã nghe lời Ngọc Đế, muốn y khuất phục, tha cho hắn một mạng.

“Làm thế nào là lựa chọn của ta, không cần các người phải nhồi sọ ta.

Ngọc Đế lão già, nếu hôm nay ngươi xin lỗi ta, và bảo đảm từ nay về sau không bao giờ thiết kế can thiệp vào chuyện của ta nữa, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.” Đế Giang mặt lạnh lòng sắt, không hề bị ngoại cảnh tác động.

Như Lai nói: “A Di Đà Phật.” Lúc này, Ngọc Đế vẫn luôn trốn ở phía sau làm rùa rụt cổ cuối cùng cũng dám ra mặt, đối diện với Đế Giang nói: “Chẳng lẽ ta đường đường là chúa tể lục giới, lại phải nghe lời một kẻ phàm nhân sao?” “Vậy là ngươi không chịu?” Đế Giang nói.

Như Lai nhìn ra lửa giận của Đế Giang, phất tay bảo Ngọc Đế lui lại, nói với Đế Giang: “Oan oan tương báo đến khi nào mới dứt, chẳng bằng buông bỏ thất tình lục dục sẽ tự tại hơn.” Đế Giang trong lòng đã có tính toán, thấy Như Lai cứ một mực bênh vực Ngọc Hoàng Đại Đế, liền hiểu rõ hôm nay ngài ấy chắc chắn đã hạ quyết tâm bảo vệ Ngọc Đế.

“Hay cho một Như Lai, miệng thì bảo ta buông bỏ thất tình lục dục, thực tế lại muốn ta tha cho Ngọc Đế lão già!

Đừng tưởng hai người các ngươi hợp lại, ta sẽ không có khả năng đòi lại công đạo!” Đế Giang vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Người thông minh đều biết y muốn làm một trận cá chết lưới rách, ngay cả mặt mũi của Phật tổ Như Lai cũng không nể, Ngọc Đế càng thêm hoảng sợ như tai họa sắp ập đến.

"Đế Giang, đừng để lửa giận khống chế." Như Lai không muốn đánh với Đế Giang, nhưng quanh thân cũng tỏa ra từng vòng kim quang hộ thể.

Năng lượng khiến các vì sao trên trời rung chuyển, ngay cả người phàm dưới đất cũng hiểu rằng, trời có dị tượng, e là phúc họa khó lường.

"Chết tiệt, Thiên đình không biết lại bị ai khuấy động rồi." Người nói có vài phần giống người, lại có vài phần giống khỉ, nhưng bất kể là người hay khỉ, diện mạo đều thuộc hàng anh tuấn.

Người này không ai khác, chính là Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không xuất thế từ Hoa Quả Sơn Thủy Liêm Động, hôm nay định đến Đại Việt tìm Đế Giang.

Tôn Ngộ Không cười hì hì gãi gãi thái dương nói: "Ngọc Đế lão già năm trăm năm trước bị Lão Tôn ta đại náo thiên cung, năm trăm năm sau lại bị người ta đuổi ra khỏi ổ, hắc hắc." Tôn Ngộ Không đang nói, mắt liền thấy từ chân trời vụt qua một luồng sáng bảy màu.

Luồng sáng không phải thần không phải ma, lại tỏa ra một luồng yêu khí!

Vừa thấy yêu quái, Tôn Ngộ Không liền ngứa tay, không nhịn được muốn tiến lên cho hai gậy.

"Này, yêu quái, ăn của Lão Tôn một gậy!" Tiếng nói vừa dứt, người đang chạy trối chết chính là Ngọc Cơ liền giật mình.

Không hay rồi!

Gây sự với ai không gây, lại gây sự với con khỉ đó!

Ngọc Cơ vội vàng vận công thúc đẩy pháp khí, lao nhanh về phía trước.

Ngộ Không thì càng thấy yêu quái pháp lực cao cường càng hưng phấn, muốn cùng nó phân cao thấp, liền cũng dùng Cân Đẩu Vân, lộn nhào mấy vòng.

Ngọc Cơ chạy thế nào cũng không thoát khỏi phạm vi của Tôn Ngộ Không.

"Yêu quái, sao không mau cùng ta phân tài cao thấp?

Gậy của Tôn gia gia đã lâu không dùng rồi." Tôn Ngộ Không không nhanh không chậm theo sau luồng ngũ sắc quang mang do Ngọc Cơ hóa thành, giống như mèo vờn chuột.

Ngọc Cơ tay chân hoảng loạn, hét lớn: "Hầu tử, ta với ngươi không oán không thù, tại sao cứ bám riết không tha?!" Tôn Ngộ Không Hỏa Nhãn Kim Tinh sáng lên, vui mừng nói: "Thì ra là con nhỏ Ngọc Cơ!

Hừ, đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, có được chẳng tốn công phu, Lão Tôn hiện tại sẽ giúp Đế Giang bắt ngươi!" Ngọc Cơ thấy tình hình không ổn, liền lập tức đổi hướng, bay về phía Tần cung.

Tôn Ngộ Không cũng cuối cùng nghiêm túc, tốc độ dưới chân ngày càng nhanh, không bao lâu nữa Ngọc Cơ sẽ bị hắn đuổi kịp.

"Chịu trói đi!" Tôn Ngộ Không một cú phi thân, tốc độ càng thêm nhanh.

Ngọc Cơ sợ bị hắn bắt được, đành phải cắn đầu lưỡi, dùng tinh huyết thúc đẩy pháp bảo, tăng tốc độ.

Tôn Ngộ Không trong mắt kim quang lóe lên, liền toàn tâm toàn ý tập trung, đồng thời hét lớn một tiếng: "Này, Ngọc Cơ đừng chạy!"

Ai ngờ lúc này Ngọc Cơ lại đột nhiên không chạy nữa, một cái lóe thân biến mất giữa không trung.

Tôn Ngộ Không chỉ có thể ngửi thấy trên mặt đất một mùi yêu khí nồng nặc, trong lòng liền hiểu rõ, Ngọc Cơ e là đã trốn vào nhân gian.

"Chút tài mọn này mà cũng lừa được Lão Tôn sao?" Tôn Ngộ Không trong lòng khinh thường.

Yêu quái này thật sự không coi hắn ra gì.

Lập tức, y liền quay người đuổi theo xuống dưới.

"Lớn mật!

Kẻ nào?" Tôn Ngộ Không vừa đáp xuống đất, liền thấy trước mắt một vị đế vương mặc hắc long bào, đầu đội miện hai mươi sáu dải.

Lúc này trong lòng ông ta đang ôm Ngọc Cơ bị thương nặng, mặt đầy vẻ giận dữ.

"Lão Tôn đi tìm Đế Giang, trên đường gặp một con yêu quái, bây giờ phải bắt nó." Khóe miệng Ngọc Cơ còn vương một vệt máu, khuôn mặt xinh đẹp thường ngày giờ đã mất đi huyết sắc, nhưng không hiểu sao lại càng thêm vẻ đáng thương, khiến Doanh Chính vô cùng đau lòng.

"Ái phi, nàng bị thương sao?" Doanh Chính nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt non nớt của Ngọc Cơ.

Ngọc Cơ khẽ gật đầu.

Ngọc Cơ đáng thương nói: "Thiếp thân hôm nay đột nhiên bị đánh bị thương, bây giờ trên người vẫn còn đau, xin Thánh thượng giúp thiếp thân đòi lại công đạo..." Doanh Chính vừa nghe Ngọc Cơ làm nũng, trong lòng liền lâng lâng, quay sang Tôn Ngộ Không giận dữ quát: "Yêu quái!

Dám ở Tần cung của ta làm càn?

Đánh bị thương ái phi của ta, thật là vô lý!" "Có!" Một đám thị vệ võ công cao cường vội vàng tiến lên ôm quyền, nhận lệnh của Doanh Chính, lập tức tấn công Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không vừa tức vừa vội, không ngờ Tần vương lại là một tên ngốc bị mỹ sắc mê hoặc đến mụ mị đầu óc!

Chương 468

Không muốn làm tổn thương những người vô tội này, y liền một cái lóe thân độn ra khỏi Tần cung.

"Thánh thượng!

Hắn biến mất rồi…" Thị vệ trưởng chưa từng thấy yêu quái, vừa rồi người kia đã biến mất ngay trước mắt hắn!

Doanh Chính tức giận nói: "Phát cáo thị rộng rãi, nhất định phải bắt được yêu nghiệt trong kinh thành, để báo mối hận trong lòng ái phi của ta!" Lữ Bất Vi đặt khối ngọc tỷ thông quan trong lòng lên bàn, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Sở vương trong lòng mừng rỡ.

Lữ Bất Vi cũng coi như đã thể hiện chút thành ý, chỉ cần lấy được khối ngọc tỷ trên tay ông ta, liền có thể ngầm giám sát Đại Việt, đánh cho Đại Việt một đòn bất ngờ.

"Nếu Lữ thừa tướng đã có thành ý như vậy, vậy ta cũng để Vân Tương ra mắt ngài." Sở vương cười tủm tỉm gọi con gái Sở Vân Tương từ sau tấm rèm ra.

Con gái của Sở vương cũng là một mỹ nữ, tuy không sánh được với vẻ quyến rũ của Ngọc Cơ, nhưng vẫn là một mỹ nhân da như ngọc đông, khí chất lạnh lùng.

Huống hồ không chỉ là một mỹ nữ, mà sau lưng nàng còn đại diện cho quyền thế của Sở vương, cũng đủ để đàn ông đổ xô đến.

Sở vương cười, phất tay nói: "Vân Tương, mau rót rượu cho vị đại nhân đây." Sở Vân Tương ngoan ngoãn bước tới, ngón tay ngọc ngà cầm một chiếc bình bằng bạch ngọc mỏng như cánh ve, từ miệng

bình, rượu ngon từ từ chảy ra.

Lữ Bất Vi suýt chút nữa bị cảnh mỹ nhân rót rượu làm cho ngây người, không kìm được mà sờ tay Sở Vân Tương ngay trước mặt Sở vương, khiến cả Sở Vân Tương và Sở vương đều nhíu mày.

Nhưng Sở vương trong lòng còn nghĩ đến lợi ích mà Lữ Bất Vi mang lại, nên không ra mặt nói giúp con gái.

"Rất tốt, rất tốt, có được một mỹ quyến như hoa thế này, lòng Lữ mỗ thật rung động a!" Ánh mắt Lữ Bất Vi cứ dán chặt vào Sở Vân Tương, như thể một miếng thịt béo bở trong bát không thể thoát được.

Sở vương tuy có chút chán ghét phẩm hạnh của Lữ Bất Vi, nhưng nếu không ra tay, thật khó tìm được đột phá từ phía Tần vương.

"Lữ thừa tướng thích là được rồi, chẳng bao lâu nữa quả nhân sẽ tìm một ngày lành, gả tiểu nữ cho ngài, hy vọng sau này ngài có thể đối xử với nó trước sau như một." Lời nói tuy vậy, nhưng những người có mặt ở đây đều biết rõ phẩm tính của Lữ Bất Vi.

Bảo một kẻ trăng hoa, háo sắc thành tính phải giữ thân như ngọc vì công chúa sao?

Thật giống như một trò đùa lớn, ngay cả con gái Sở vương là Sở Vân Tương cũng cảm thấy buồn cười.

Lữ Bất Vi học theo dáng vẻ của Sở vương ban nãy, cười tủm tỉm gật đầu, nhưng không nói gì.

Sở vương cho rằng gạo đã thành cơm, yến tiệc đàm phán này cũng không cần thiết phải ăn tiếp nữa.

"Nếu thừa tướng đã quyết định sẽ cùng Vân Tương vĩnh kết lương duyên, vậy hôm nay đến đây thôi, ta còn có một số công vụ cần xử lý." Sở vương nói rồi đứng dậy, phủi bụi trên áo bào.

Lữ Bất Vi vừa về cung, liền nhận được chiếu triệu kiến của Thái hậu Triệu Cơ.

Lệnh triệu kiến vô cùng gấp gáp, Lữ Bất Vi vừa về đến nơi, chiếu chỉ của Thái hậu đã được đưa đến.

Sau một hồi tắm rửa, loại bỏ mùi rượu trên người, y lập tức theo thái giám đang đợi bên ngoài cùng đến tẩm cung của Thái hậu.

"Thần tham kiến Thái hậu." Lữ Bất Vi quỳ một gối hành lễ.

Thái hậu trông có vẻ không vui, nhưng tuy đã có tuổi mà vẫn còn phong vận, Thái hậu mang vẻ giận dữ cũng có vài phần tư sắc.

"Ai gia hỏi ngươi, có phải ngươi đã ra ngoài gặp nữ nhân khác không?" Thái hậu từ lúc Lữ Bất Vi vừa đi đã biết từ thám tử, rằng Lữ Bất Vi lần này đi bái kiến Sở vương, yêu cầu cưới con gái ông ta là Sở Vân Tương.

Thái hậu lập tức ghen tuông bùng cháy, vội vàng triệu kiến Lữ Bất Vi.

Lữ Bất Vi trong lòng hiểu rõ, lúc này không thể thoát khỏi sự hỗ trợ quyền lực của Thái hậu, nên nở một nụ cười ôn nhu nói: "Thái hậu nương nương, Bất Vi chỉ ra cung thăm một người họ hàng oan uổng thôi." Vừa nói, y vừa tiến lại gần nhẹ nhàng vuốt ve má Thái hậu.

Thái hậu cũng bị dáng vẻ dịu dàng tình tứ này làm cho cảm động, muốn giữ y lại qua đêm.

"Ngươi... vậy đêm nay ở lại tẩm cung của ta đi." Bà phất tay cho tất cả cung nhân lui ra, đưa tay vuốt ve trên người Lữ Bất Vi.

Lữ Bất Vi lúc này cũng hiểu ý Thái hậu, nếu đã tình chàng ý thiếp, thì có gì là không thể.

Sau một trận mây mưa, Thái hậu thỏa mãn vuốt ve thái dương, run giọng nói: "Bất Vi, ta đã say mê ngươi sâu sắc rồi, xin đừng rời xa ta." "Yên tâm đi, thần sẽ mãi mãi không rời xa người, trừ phi người thật sự không muốn thần ở bên cạnh." Lữ Bất Vi tung hoành tình trường, các loại lời ngon tiếng ngọt càng dễ dàng nói ra.

Thái hậu lúc này trong lòng y phảng phất như một thiếu nữ mười tám tuổi e thẹn, cười nói: "Vậy tiên sinh sau này phải tiếp tục phò tá ai gia triều chính, Tần triều không thể thiếu ngài được.

Nếu ngài không đồng ý, ta sẽ công bố chuyện hôm nay cho thiên hạ biết." Thái hậu dù có lụy tình, cũng có thủ đoạn sấm sét, mới có thể ngồi lên vị trí này.

Bị bà ta uy hiếp, Lữ Bất Vi đành phải cúi đầu lĩnh mệnh.

Từ ngày đó trở đi, Đại Việt có hai vị vua.

Một vị là Tần vương ngồi trên triều đình chưởng chính, một vị là phe cánh Thái hậu quyền thế ngút trời.

Đế Giang từ chỗ Như Lai chịu một bụng tức trở về, lại thấy Thái hậu Triệu Cơ làm ra chuyện hoang đường như vậy!

Doanh Chính cũng không hỏi han, phảng phất như quốc gia xã tắc không liên quan gì đến hắn!

Ngày hôm sau, Đế Giang dẫn binh lực trên dưới nước Ngô đến thỉnh mệnh đế vương.

"Thánh thượng, hiện nay thế lực của phe Thái hậu ngày càng lớn mạnh, xin ngài vạn lần phải suy xét kỹ lưỡng!" Lời nói khẩn thiết của Bạch đối với Doanh Chính lại như gió thoảng bên tai.

Làm sao hắn không biết thế lực của Thái hậu đang lớn mạnh?

Nhưng nói khó nghe một chút, hiện tại hắn cũng chỉ là một vị vua

bù nhìn, căn bản không có nhiều tinh lực để quản lý bá tánh trăm họ, bản thân còn lo chưa xong.

"Trẫm đương nhiên hiểu ý của khanh, nhưng trẫm cũng là Bồ tát qua sông, tự thân khó bảo, đừng làm khó trẫm nữa." Tần vương phất tay, ý bảo Bạch từ nay lui ra.

Bạch còn muốn nói thêm, kết quả lại bị thị vệ bên cạnh Tần vương kéo đi.

Ông đấm một quyền vào viên gạch lát tinh xảo, sức mạnh khủng khiếp khiến cả viên gạch cũng bị vỡ làm đôi.

Hiện tại, ông sớm đã bị chủ thượng coi như gian thần tặc tử, vì lời nói không có trọng lượng, chủ thượng căn bản sẽ không tin lời ông.

Lập tức, Bạch nghĩ ra một cách, đó là tìm Đế Giang.

Do địa vị cao quý của Đế Giang, nếu y đến, có thể thuyết phục được chủ thượng.

Bạch trong lòng quyết định như vậy, liền lập tức đến phủ Đế Giang bái kiến.

Lúc này, Đế Giang vừa chịu một bụng tức từ Như Lai và Ngọc Đế trở về, lại nghe Doanh Chính dung túng Thái hậu Triệu Cơ can thiệp triều chính, trong lòng tức giận vô cùng, liền lập tức tập hợp binh lực trên dưới nước Ngô, đến Tần cung khuyên Doanh Chính chuyên tâm triều chính.

Bạch được Đế Giang tạm thời sắp xếp ở trong phủ, do môn khách Ngũ Tử Tư chiêu đãi.

"Ngài chính là đại tướng quân Bạch lừng lẫy của Đại Việt?" Ngũ Tử Tư lần đầu gặp Bạch.

Lúc này Bạch tuy không được trọng dụng, nhưng vẫn một lòng trung thành với Tần vương, được Ngũ Tử Tư ngưỡng mộ.

Chương 469

“Dù có lập được công lao hiển hách thì sao, lại bị một yêu cơ bên cạnh Tần vương hãm hại.” Sắc mặt Bạch mang vẻ u sầu, nhớ lại thời còn cùng long quân, liền thở dài một tiếng vật đổi sao dời.

Ngũ Tử Tư thấy vậy liền tán dương: “Thật là một quân tử có cả phẩm đức lẫn năng lực!

Dù Tần vương hiện tại không tin tưởng ngài, nhưng sau khi có Đế Giang đến nói giúp, chắc chắn sẽ có cái nhìn khác về ngài!” Nghe vậy, Bạch liền nói: “Ta một lòng trung thành với Thánh thượng, thực ra ta không phải muốn giành lại tôn nghiêm địa vị, mà là muốn Thánh thượng quan tâm nhiều hơn đến triều chính, không nên cả ngày chìm đắm trong tửu sắc.” Ngũ Tử Tư gật đầu, từ hầm rượu của mình lấy ra mấy vò rượu ngon cất giữ đã lâu, nói với Bạch: “Ta hiểu ý của ngài!

Bạch tướng quân là một quân tử, ta nguyện cùng ngài không say không về!” Bạch không do dự nhận lấy vò rượu từ tay ông, hai người như mở cờ trong bụng, càng nói chuyện càng hợp ý.

Rượu qua ba tuần, đã hoàn toàn hiểu rõ về đối phương.

Hai người tương kiến hận muộn, Bạch khâm phục Ngũ Tử Tư là quân tử nhân hậu, Ngũ Tử Tư khâm phục ý chí vững như bàn thạch của Bạch, hai người trở thành huynh đệ chí giao.

Bên kia, Đế Giang sớm đã đến Tần cung, lấy ra ngọc bội bên hông, yêu cầu thị vệ cho gặp Doanh Chính một lần.

Thị vệ thấy ngọc bội liền vội vàng cho đi.

Sau một hồi lằng nhằng, Đế Giang cuối cùng cũng gặp được

Doanh Chính trong tẩm cung của Ngọc Cơ.

Khi đó hai người đang vui đùa, cả cung điện tràn ngập sắc xuân.

"Thánh thượng!" Đế Giang gọi một tiếng, trong lòng có chút tức giận.

Một đám người đang lo lắng cho thiên hạ chúng sinh, còn đương sự thì cả ngày ở trong tẩm cung của phi tử.

Doanh Chính lúc này mới phát hiện ra Đế Giang.

Ngọc Cơ cũng nhìn thấy y, sắc mặt lập tức đại biến.

Doanh Chính quát: "Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?

Đây là tẩm cung của ái phi trẫm, là một thần tử, sao không mau ra ngoài!" Đế Giang lại không hề động lòng trước lời nói của hắn, nghĩa chính ngôn từ nói: "Thần không quan tâm đây là tẩm cung của ai, chỉ biết Thánh thượng đã mấy ngày không lên triều.

Một mặt là Thái hậu chưởng chính, mặt khác lại là Thánh thượng bị yêu cơ mê hoặc, cả ngày chỉ biết vui chơi, hoàn toàn không quan tâm đến thiên hạ của ngài." Nghe xong lời của y, Doanh Chính dường như cũng có chút xấu hổ, nhưng những điều này không đủ để thay đổi bản tính của hắn.

"Trẫm biết rồi, ngươi lui ra trước đi." Doanh Chính phất tay với Đế Giang nói.

Đế Giang nghe một câu này, liền biết Tần vương lại đang vòng vo, mượn cớ thoái thác trách nhiệm của mình.

"Thánh thượng, thần đã tập hợp binh lực trên dưới nước Ngô, nếu hôm nay ngài không lập tức làm theo lời thần, ngài biết sẽ có hậu quả gì rồi đấy." Doanh Chính nhìn thẳng vào Đế Giang, lúc này hắn đang híp một đôi mắt, trông có vẻ lạnh lùng khủng khiếp.

Đối mặt với uy hiếp, long quân căn bản không thể chống lại, đành phải ra vẻ ta đây nói: "Ngươi dám uy hiếp trẫm?

Cẩn thận, cẩn thận trẫm...!" Lời chưa nói hết, đã bị Đế Giang ngắt lời.

"Thần cũng là vì muốn tốt cho ngài, chỉ cần ngài từ nay về sau, đuổi Ngọc Cơ đi, chuyên tâm vào triều chính, thần tuyệt sẽ không làm khó ngài." Ánh mắt Đế Giang chuyển hướng sang Ngọc Cơ, khiến nàng toàn thân giật nảy.

Sau mấy lần cân nhắc, Doanh Chính đối mặt với uy hiếp của Đế Giang không còn cách nào khác, đành phải uể oải đồng ý yêu cầu của y.

Ngọc Cơ thấy Doanh Chính gật đầu, vội vàng kéo tay áo hắn nói: "Thánh thượng!

Ngài thật sự muốn đuổi thiếp thân đi sao?" Tần vương mặt lộ vẻ đau khổ, quay đầu đi không nhìn Ngọc Cơ.

Ngọc Cơ uể oải buông tay, nàng cũng hiểu rồi.

Lúc này Đế Giang đã dùng binh lực trên dưới nước Ngô để uy hiếp, tất nhiên sẽ ép Doanh Chính phải đồng ý, nàng cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ mà Ngọc Đế giao phó.

Ngọc Cơ sợ hãi nhìn Đế Giang, sợ y nhân cơ hội này báo thù trận chiến lần trước.

Lúc này, Ngọc Cơ không có công lực để đấu với Đế Giang.

"Nếu Thánh thượng đã đồng ý đuổi ngươi ra khỏi hoàng cung, vậy hôm nay khi ta rời đi sẽ đưa ngươi đi cùng, hy vọng sau này ngươi có thể tự lo liệu cho bản thân." Lúc này Doanh Chính cũng đầy vẻ đau lòng.

Hắn và Ngọc Cơ còn có vài phần tình duyên, hiện tại ngay cả nàng cũng không thể bảo vệ, huống chi là thiên hạ chúng sinh!

"Đế Giang, đưa nàng đi là được, vạn lần đừng làm hại nàng.

Sau này ta sẽ xử lý tốt triều chính, tuyệt đối không để ngươi thất vọng." Nghe xong lời của Doanh Chính, Đế Giang hài lòng gật đầu, nói với hắn: "Bạch tướng quân là một trung thần một lòng một dạ vì ngài, ta sẽ để ông ấy lúc nào cũng giám sát ngài, không để ngài làm chuyện trái đạo đức." Doanh Chính nghe những lời này vốn trong lòng tức giận vô cùng.

Một đấng đế hoàng, kết quả lại phải để thần tử phái người giám sát.

Nhưng nghĩ lại, tình quân thần bao nhiêu năm với Bạch, để Bạch giám sát cũng tốt hơn là để người khác.

"Trẫm đều đồng ý, ngươi lui ra trước đi." Đế Giang hiểu lúc này hoàng đế trong lòng e là có chút không cam lòng, chính là lúc cần bình tĩnh suy nghĩ, vì vậy liền ngoan ngoãn dẫn Ngọc Cơ lui ra.

Đế Giang đưa nàng đến một ngọn núi sâu xa xôi, cách hoàng cung rất xa, sát khí đằng đằng nói: "Bây giờ ngươi không còn chỗ dựa nữa, nếu còn dám mê hoặc Tần vương, sau này ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Nghe vậy, trên khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Cơ lộ vẻ hoảng sợ, run rẩy nói: "Thiếp thân không bao giờ dám xuất hiện trước mặt Thánh thượng nữa, xin ngài đừng làm khó thiếp thân!" Đế Giang gật đầu: "Đi đi." Nói xong, Đế Giang không còn quan tâm đến Ngọc Cơ trên mặt đất nữa, trực tiếp xoay người rời đi một cách tiêu sái.

Ngọc Cơ trong lòng chấn động, dường như đã hiểu ra điều gì đó, lập tức thi triển yêu lực, từ đó biến mất trong rừng sâu.

Vài tuần sau, toàn kinh thành vẫn không có tin tức gì về việc truy

bắt yêu hầu, nhưng vị đế vương ngồi trên long ỷ lại như biến thành một người khác.

"Thánh thượng, đây là tấu chương của ngày hôm nay." Bạch dâng một chồng tấu chương lên cho Tần vương.

Tần vương gật đầu nói: "Cứ để sang một bên trước, trẫm phê duyệt xong chồng trên tay rồi sẽ xem những cái đó." Bạch vui mừng gật đầu, đặt chồng tấu chương lên bàn trong ngự thư phòng.

Trong vài ngày ngắn ngủi, Doanh Chính như đã biến thành một người khác.

Bên kia, do Tần vương bắt đầu nhiệt tình với triều chính, Thái hậu không có việc gì làm, đành phải mỗi ngày triệu Lữ Bất Vi vào tẩm cung bầu bạn.

Cả ngày bị một phu nhân trêu đùa, dù Lữ Bất Vi trời sinh háo sắc, không bao lâu cũng vô cùng chán ghét Thái hậu.

"Thái hậu nương nương, thần cũng là thần tử của Tần triều, mỗi ngày cần xử lý công vụ, người mỗi ngày triệu thần vào cung, có phải có chút không thỏa đáng không?" Lữ Bất Vi thử dò hỏi Thái hậu.

Thái hậu cười hì hì vuốt tóc Lữ Bất Vi nói: "Ai gia càng nhìn càng thích ngươi, chỉ muốn nuốt ngươi vào bụng, để không bao giờ xa cách.

Nếu đại nhân cảm thấy công vụ mỗi ngày phiền phức, hay là để ta đi nói với hoàng thượng, để ngươi cả ngày chỉ cần bầu bạn với ai gia là được." Lữ Bất Vi đang bị Thái hậu cởi nửa áo, lúc này vì hành động của Thái hậu có chút đỏ mặt, nhưng kinh nghiệm những ngày này lại nói cho ông ta biết, tuyệt đối không thể để sự việc phát triển như vậy nữa!

Nếu không, không biết Thái hậu như lang như hổ này sẽ hành hạ

mình thế nào nữa.

Sau khi về phủ.

“Lao Ái, ta nuôi ngươi lâu như vậy, bây giờ cuối cùng cũng đến lúc dùng đến ngươi.” Lữ Bất Vi gọi Lao Ái từ biệt viện trong phủ ra, bảo hắn hiến kế.

Lao Ái rất biết điều, Lữ Bất Vi quả thực đối xử với hắn không tệ.

“Chủ tử, ngài có lời gì cứ nói thẳng, môn sinh nguyện vì ngài phân ưu.” Hắn ôm quyền hành lễ với Lữ Bất Vi.

Nghe xong lời của hắn, Lữ Bất Vi cuối cùng cũng tươi cười nói: “Vậy thì tốt!

Ngươi nghĩ cho ta một chủ ý, để ta có thể thoát khỏi sự khống chế của Thái hậu!

Chương 470

Gần đây tinh lực của bà ta thực sự quá dồi dào, ta có chút không chống đỡ nổi.” Lao Ái suy nghĩ một hồi, trong lòng cảm thấy chuyện này vô giải, trên mặt liền lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Chủ tử, tôi cho rằng Thái hậu đã nhìn trúng dung mạo của ngài, chuyện này vô giải!” Nói xong, Lao Ái cúi gằm đầu xuống, sợ bị Lữ Bất Vi trách phạt.

Nụ cười khoa trương của Lữ Bất Vi lập tức cứng lại trên mặt, ông ta một tay gạt đổ bộ đồ sứ tinh xảo trên bàn, hét lớn vào mặt Lao Ái: “Thật vô dụng!

Chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong!” Nói rồi, ông ta đưa tay véo cằm Lao Ái, ép hắn phải đối mặt.

Lữ Bất Vi nhìn dung mạo của Lao Ái, dường như đã nghĩ ra điều gì, lại cười điên cuồng nói: “Thái hậu nhìn trúng dung mạo của ta, vậy ta sẽ đưa ngươi vào cung thay thế ta!” Sắc mặt Lao Ái đại biến, chưa từng nghĩ Lữ Bất Vi có thể nghĩ ra chủ ý như vậy!

“Ngài cứ để tôi nghĩ cách khác...

Tóm lại đừng vội đưa tiểu sinh cho Thái hậu!” Lao Ái cúi đầu liên tục cầu xin Lữ Bất Vi, nhưng không biết rằng làm vậy lại càng chọc giận Lữ Bất Vi.

Lao Ái bị một cái tát đánh ngã xuống đất, Lữ Bất Vi giận dữ nói: “Hay cho một Lao Ái, ta đưa ngươi cho Thái hậu, ngươi lại từ chối như vậy, không phải cảm thấy mình trời sinh cao quý không nên làm một kẻ hầu hạ sao?

Tốt, vậy ta càng muốn ngươi cũng đi trải nghiệm!” Lữ Bất Vi

trong lòng đại nộ, càng cảm thấy Lao Ái không biết điều, thật không biết tốt xấu.

Lao Ái mắt rưng rưng, đôi mắt với hàng mi dài càng thêm vẻ đáng thương.

"Ta thấy ngươi quả thực có tướng mạo rất ưa nhìn, thật không nên làm môn khách của ta.

Nếu sớm biết điều, biết nói những lời ngon ngọt mà Thái hậu thích nghe, địa vị hiện tại của ta chưa chắc đã bằng ngươi!" Lữ Bất Vi cười điên cuồng, từng lời nói mang theo gai nhọn đâm vào tim Lao Ái.

Chỉ là một mưu sĩ, không có võ lực xoay chuyển càn khôn, cuối cùng bị Lữ Bất Vi tắm rửa sạch sẽ, đưa đến chỗ Thái hậu.

Thái hậu ngày hôm trước tưởng Lữ Bất Vi không muốn gặp mình, sinh lòng oán hận, không ngờ hôm nay có người báo tin, ông ta chủ động đến tẩm cung, liền vui mừng khôn xiết, thầm nghĩ Lữ Bất Vi đã thông suốt.

"Tham kiến Thái hậu nương nương." Lữ Bất Vi chắp tay với Thái hậu.

Dung mạo của ông ta trong đám lão già cũng khá nổi bật.

Thái hậu thấy người trước mắt trong lòng vô cùng vui mừng, vội vàng kéo tay ông ta, dẫn ông ta lại gần hơn, muốn nói vài lời tâm tình.

Nhưng Lữ Bất Vi lại không động thanh sắc né tránh.

Sau vài lần liên tiếp, Thái hậu cuối cùng cũng hiểu ý ông ta.

"Chuyện gì vậy!

Chẳng lẽ ngươi làm phản rồi sao?" Thái hậu một tay kéo Lữ Bất Vi ngã xuống đất, trừng mắt giận dữ nhìn ông ta.

Lữ Bất Vi cũng không vội không giận, từ trong tay áo từ từ lấy ra

một chiếc quạt bạch ngọc.

Mười ngón tay thon dài, kết hợp với chiếc quạt bạch ngọc, cơn giận trong lòng Thái hậu cũng không biết tự lúc nào đã nguôi đi.

"Thái hậu nương nương, người đừng vội, Bất Vi hôm nay đến tìm người là có quà tặng người." Khóe miệng Lữ Bất Vi nở một nụ cười bí ẩn, đôi mắt giống như hồ ly híp lại, như đang tính toán điều gì đó.

Thái hậu thu lại vẻ tức giận ban nãy, lại nở một nụ cười nói với Lữ Bất Vi: "Quà ư?" Lữ Bất Vi vỗ tay hai cái, phát ra tiếng "bốp bốp".

Phía sau liền có một người đàn ông tướng mạo vô cùng thanh tú bước lên.

Thái hậu trong lòng vô cùng bối rối, không hiểu Lữ Bất Vi rốt cuộc định làm gì.

Người này không ai khác, chính là Lao Ái bị ép tắm rửa trang điểm để dâng cho Thái hậu, tuy toàn thân lạnh lùng, nhưng mày thanh mắt sáng.

Thái hậu chưa từng thấy người đàn ông nào tinh xảo xinh đẹp như vậy, vội vàng tiến lên xem xét kỹ lưỡng, hỏi Lữ Bất Vi: "Hắn tên gì?" Lữ Bất Vi cười nói: "Tên gì không quan trọng, quan trọng là từ nay về sau hắn là người bên cạnh Thái hậu.

Bất Vi sau này bận rộn công việc, e là không có cơ hội hầu hạ người, chi bằng để hắn thay thế." Lao Ái ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lữ Bất Vi, lại bị ông ta dùng ánh mắt trừng lại, uy hiếp: "Nếu ngươi dám giở trò gì, ta nhất định sẽ lấy mạng ngươi." "Ai gia hiểu ý của ngươi rồi, vậy sau này cứ để hắn ở trong cung ta, ta sẽ đối đãi như người thân cận." Thái hậu và Lữ Bất Vi nhìn nhau cười, hai người đã đạt được thỏa thuận.

Sau đó vài ngày, Thái hậu ít ra ngoài, mỗi ngày đều ở cùng Lao Ái.

Chuyện Thái hậu giữ một người đàn ông chưa bị thiến bên cạnh, không bao lâu đã ầm ĩ lên, truyền đến tai Doanh Chính.

"Hoàng thượng, chúng ta e là phải đi chặn miệng lưỡi thiên hạ." Bạch thỉnh nguyện với Doanh Chính.

Chuyện này thực sự có thương phong hóa, rất nhanh Doanh Chính liền đồng ý.

"Hoàng thượng giá đáo!" Một tiếng thái giám a dua lanh lảnh từ bên ngoài truyền vào.

Thái hậu trong tẩm cung nghe tiếng vội vàng ra khỏi tẩm cung.

Nhưng sự việc càng che giấu lại càng rõ ràng.

Doanh Chính nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện trong cung Thái hậu, làm sao có thể không biết?

Doanh Chính trong lòng vô cùng đau đớn, nhưng đối với việc làm của Thái hậu cũng không còn lời nào để nói.

Hắn nghiến răng cáo giới với Thái hậu: "Mẫu hoàng, chuyện người làm đã truyền ra ngoài rồi, gần như cả thiên hạ đều biết, người giữ một người đàn ông trong cung." Thái hậu gật đầu, không hề phủ nhận, nhưng trong lòng lại không coi trọng việc này.

Chẳng lẽ vì nuôi một kẻ ăn không ngồi rồi, mà con trai bà sẽ đưa bà ra Ngọ Môn hỏi trảm sao?

"Chẳng qua là ai gia nhất thời mới lạ, thu nhận một tên sai vặt thôi." Thái hậu chỉnh lại tóc mai bên trán, đối chất với Doanh Chính.

"Huống hồ trước kia con sủng ái Ngọc Cơ kia, làm cho dân chúng lầm than, chẳng phải cũng bị đồn ra ngoài sao?" Lời của Thái hậu khiến Doanh Chính cứng họng.

Thái hậu nói xong, có vẻ vẫn chưa hết ý.

"Ai gia chỉ thấy hắn trông ưa nhìn, không nỡ bỏ.

Hoàng thượng năm đó sủng ái Ngọc Cơ không sợ bị người ta nói, còn ai gia lại phải sợ sao?" Doanh Chính tức giận đến không biết làm sao, nhưng Thái hậu lại lật lại chuyện cũ, nhắc tới chuyện của Ngọc Cơ, cũng khiến hắn không biết làm sao để thuyết phục mọi người.

Thái hậu bèn cười nói: "Không cần lo lắng, đợi khi ai gia không còn hứng thú nữa, tự nhiên sẽ không nuông chiều hắn không kiêng nể gì như bây giờ." Nói rồi, Thái hậu bật cười, Doanh Chính chỉ biết bất lực thở dài.

Ở một bên khác, Lạc Ải đang ở trong màn trướng của Thái hậu chuyên tâm lắng nghe cuộc đối thoại.

Đối mặt với vận mệnh của mình, Lạc Ải không có cách nào thay đổi, chỉ có thể ở trong trò chơi của những kẻ có quyền thế, lợi dụng một số phương pháp để khéo léo bảo vệ bản thân.

Giống như những gì hắn đã làm mấy ngày trước, chỉ cần có thể thuyết phục Thái hậu không giết hắn, thì những ngày tháng sau này chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều.

Nghe ý của Doanh Chính, dường như đã bị Thái hậu thuyết phục, không định lấy mạng của hắn.

Doanh Chính tức giận nói: "Được thôi, nếu ngài nhất quyết muốn giữ lại gã nam tử lai lịch bất minh này, vậy ngài phải bảo đảm với ta, sau này tuyệt đối không cho hắn bất kỳ cơ hội nào can dự chính sự, tuyệt đối không được cho hắn bất kỳ danh phận hay quan chức nào!" Yêu cầu của hắn không hề quá đáng, Thái hậu thậm chí còn không cần suy nghĩ, liền trực tiếp đồng ý.

Lạc Ải ở sau màn trướng, nghe mà thấy lòng lạnh đi một nửa.

Nếu sau này không có quan chức, cũng không có danh phận, vậy thì hắn đã định sẵn chỉ là một kẻ nhàn rỗi trong cung Thái hậu, vĩnh viễn không thể lật mình. ...

Chương 471

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Thái hậu, Doanh Chính gật đầu cũng không muốn nói nhiều, trực tiếp dẫn một đám người rầm rộ rời khỏi tẩm cung của Thái hậu.

"Yên tâm đi, Hoàng thượng không thể ngăn cản chúng ta ở bên nhau." Thái hậu gật đầu với Lạc Ải.

Lạc Ải trong lòng chua xót, chỉ có thể chấp nhận số phận mà chăm sóc Thái hậu. ...

Thái hậu có Hoàng đế ngầm ủng hộ, hành động càng thêm không kiêng nể.

Hôm đó, Doanh Chính vẫn như thường lệ thượng triều, nhận một đống lớn tấu chương chuẩn bị về Ngự thư phòng phê duyệt, nhưng trong tấu chương của một tiểu quan vô danh, hắn lại phát hiện ra một số thứ không thể cho người khác biết.

Tấu chương này cũng là do Doanh Chính vô tình lật ra, nếu không phải cơ duyên xảo hợp, tuyệt đối sẽ không mở tấu chương của một quan viên cửu phẩm, nhưng trong đó lại ghi chép rõ ràng một vụ án tham ô kinh thiên động địa, bao gồm cả Lữ Bất Vi.

Hắn phái tâm phúc đi điều tra, lại phát hiện sự việc liên quan ngày càng nhiều, thậm chí còn dính líu đến một số vụ việc từ tiền triều vẫn chưa được giải quyết, Doanh Chính không dám tra tiếp, cả ngày lo lắng chờ đợi, cuối cùng cũng chờ được thông tin đầu tiên.

Xem xong thông tin, Doanh Chính trực tiếp ném tấu chương trong Ngự thư phòng, giận dữ nói: "Trẫm đối xử với Lữ Bất Vi không tệ, đáng tiếc hắn lại chỉ biết cấu kết với quan viên trong triều, chống lại quyền lực của Trẫm, vơ vét mồ hôi nước mắt của dân chúng, thật

không thể nhẫn nhịn được nữa!" Bạch Khởi xin Thánh thượng cho mình xem tấu chương, trong lòng cũng thở dài.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, quan viên trên dưới triều Tần, đa số đều đã trở thành tai mắt của Lữ Bất Vi, thậm chí là chó săn, e rằng Lữ Bất Vi chỉ cần ra một mệnh lệnh, thiên hạ sẽ phải chấn động vài lần.

"Trẫm phải làm sao đây...

Giang sơn của Trẫm sắp thành giang sơn của tên Lữ tặc đó, thần tử của Trẫm sắp thành gia thần của tên Lữ tặc đó!" Doanh Chính đẩy hết tấu chương trên bàn xuống đất, Bạch Khởi vội vàng quỳ xuống.

Bạch Khởi thỉnh mệnh Doanh Chính: "Không thể để yên cho những tên loạn thần tặc tử đó ẩn náu, nhưng hiện tại phải che giấu toàn bộ sự việc, đợi khi có đủ thực lực để một lưới bắt hết bè đảng Lữ Bất Vi, mới có thể bộc lộ thực lực." Doanh Chính suy nghĩ mấy lần, liền đáp: "Ngươi nói quả thực có lý, nhưng liệu đến lúc đó, Trẫm có cơ hội để lật đổ Lữ Bất Vi không?

Cứ để hắn phát triển, bản thân chỉ càng ngày càng yếu thế." Bạch Khởi dập đầu nói: "Thần vô năng, không thể vì Thánh thượng giải ưu, nhưng thần biết có một người nhất định có thể giúp được Thánh thượng." Doanh Chính nhíu mày, bảo Bạch Khởi nói thẳng.

"Thánh thượng, chi bằng hãy cân nhắc Đế Giang, trước đây thần có tiếp xúc với ngài ấy, ngài ấy là một người tài năng trung thành với xã tắc, nhất định sẽ nguyện ý giúp ngài." Bạch Khởi đề nghị với Doanh Chính.

Doanh Chính không còn cách nào khác, coi Đế Giang như cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Mấy ngày nay, Đế Giang đang ở trong phủ tu dưỡng.

Bây giờ cách hành xử và phẩm hạnh của Doanh Chính đã tốt hơn

rất nhiều, quả thực khác một trời một vực so với vị quân vương chìm đắm trong nữ sắc trước kia, lại có Bạch Khởi ở bên cạnh trông chừng, nên y cũng yên tâm phần nào.

Ai ngờ lúc này bên ngoài lại vang lên một giọng nói quen thuộc.

"Đế Giang ái khanh." Đế Giang nhìn vị thiên tử trước mắt, lúc này đang mặc một bộ thường phục, bên cạnh chỉ có một mình Bạch Khởi, đã vào trong phủ.

Đế Giang vừa định hành lễ, kết quả lại bị Doanh Chính ngăn lại, chân thành nói: "Ái khanh không cần như vậy, hôm nay Trẫm đến đây là có việc muốn thỉnh giáo!" "Thánh thượng, thỉnh giáo thì không dám, có việc gì cứ nói thẳng." Đế Giang có chút kỳ lạ, tại sao vị hoàng đế cao ngạo không ai bì nổi đột nhiên lại hạ mình như vậy?

Tuy Đế Giang không biết hắn đang vướng mắc điều gì, nhưng Bạch Khởi lại hiểu rõ mồn một.

Chuyện này, cứ để một thần tử như ông nói ra vậy.

"Ta đã giới thiệu ngài với Thánh thượng, thế lực của Lữ Bất Vi trong triều đã phức tạp đến mức đủ để chống lại Thánh thượng." Từng lời từng chữ của Bạch Khởi bật ra khỏi miệng, trên mặt Doanh Chính cũng lộ ra vẻ hối hận.

"Trẫm quả thực không ngờ, Lữ Bất Vi lại gan to bằng trời như vậy, thậm chí dám cài tai mắt bên cạnh Trẫm, đưa người của mình vào triều đình, thao túng bá quan văn võ!" Nói rồi, Doanh Chính thở dài: "Bây giờ bá quan trong triều, không có bao nhiêu người không liên quan đến Lữ Bất Vi, e rằng cuối cùng, hắn sẽ trở thành chủ nhân của Đại Việt mất!" Đế Giang không ngờ, vị hoàng đế này lại trưởng thành nhanh như vậy, chưa đầy nửa tháng đã nhìn rõ được sóng ngầm cuồn cuộn trong triều, tìm ra được nguyên do Lữ Bất Vi lại kiêu ngạo đến thế.

“Nếu Thánh thượng đã nhận rõ thời cuộc, vậy tiếp theo ngài định làm gì?” Đế Giang không còn bận tâm đến những chuyện quá khứ hối hận cũng không kịp của Doanh Chính, mà muốn nghe xem vị quân vương này hiện tại có dự định gì.

Bạch Khởi cũng vểnh tai lên, chăm chú lắng nghe.

Doanh Chính bèn nói: “Ta và Bạch Khởi hiện tại chọn cách án binh bất động, đồng thời âm thầm tích lũy thực lực, đợi thời cơ chín muồi sẽ một lưới bắt hết thế lực của Lữ Bất Vi!” Đế Giang lắc đầu, nói với Doanh Chính: “Cách này chưa đủ chín chắn, nếu thế lực của Lữ Bất Vi mạnh đến mức ngài không có cách nào đối phó, thì lúc đó ngài còn có cơ hội tích lũy thực lực sao?” Một câu nói này, vừa vặn đánh trúng vào điểm yếu nhất trong lòng Doanh Chính, hắn liền biết, rốt cuộc Đế Giang sẽ chọn cách đối phó Lữ Bất Vi như thế nào để có thể giành chiến thắng trong cuộc chiến này?

“Xin lắng nghe cao kiến.” Doanh Chính hạ thấp tư thái, thỉnh giáo Đế Giang.

Đế Giang suy nghĩ một lát, liền nói: “Chúng ta đương nhiên có thể xử lý Lữ Bất Vi, dù sao trên người hắn cũng không có Ngọc tỷ truyền quốc, chỉ cần có thể tìm một lý do chính đáng, sau đó tạo dư luận trong dân gian, chúng ta có thể mượn sức dư luận để trừ khử hắn.” Doanh Chính gật đầu, thì ra Đế Giang tiên sinh có dự định này, bèn vội vàng hỏi: “Vậy còn một phương diện khác thì sao?

Vây cánh của Lữ thị quá nhiều, Trẫm phải làm sao để sống sót trong kẽ hở?” Lời nói chứa đựng vô vàn nỗi chua xót, một bậc đế vương, vừa mới lên ngôi đã phải chịu cảnh mẫu hậu buông rèm nhiếp chính, giờ lại lo lắng bị gian thần cướp nước.

“...Chuyện này cũng không dễ, nhưng không thể làm theo cách của Thánh thượng.” Đế Giang giải thích cho hắn.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều đổ dồn ánh mắt về phía Đế Giang.

Doanh Chính chăm chú lắng nghe: "Vậy theo ý của ngài?" "Cứ tìm kiếm các loại cơ hội, từng chút từng chút một bào mòn thế lực của Lữ Bất Vi.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, mới có thể tiêu diệt được con sâu độc trong triều!" Đế Giang không chút do dự nói.

Đế Giang trầm ngâm một lát, liền đưa ra quyết định: "Cứ làm theo cách của tiên sinh!" Năm sau, tháng ba xuân dương.

Thái hậu Triệu Cơ có thai, dư luận trong Đại Việt dậy sóng.

Trong lời đồn, Tần vương Doanh Chính tức giận đến mức ném hết tấu chương trong Ngự thư phòng, người hầu không dám tiến lên an ủi, sợ chọc giận hoàng thượng, chỉ có Đại tướng quân Bạch Khởi mới dám tiến lên, quả nhiên đã an ủi được thiên tử bình tĩnh trở lại.

"Thật hết nói nổi, Lạc Ải đó là cái thá gì?

Chẳng qua chỉ là một nam sủng lai lịch bất minh, sao có thể để hắn làm ô uế thể diện hoàng gia của ta?" Doanh Chính mặt đỏ bừng, lúc này Bạch Khởi hai tay dâng lên một phong mật thư.

Bạch Khởi nói: "Thư của Đế Giang tiên sinh gửi Thánh thượng, thời cơ đã chín muồi." Doanh Chính trong lòng vui mừng, nhưng trên mặt vẫn không lộ vẻ gì, đem toàn bộ tâm kế giữ lại cho buổi tảo triều ngày hôm sau.

"Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế." Cả triều văn võ đều quỳ lạy, nhưng Doanh Chính biết rõ đây chỉ là công phu bề ngoài của một số người, trên triều đình, số quan viên thực sự hướng về hắn không nhiều bằng số gian thần cấu kết với Lữ Bất Vi.

"Các ái khanh bình thân," Doanh Chính nhíu chặt mày, như sắp

tuyên bố một đại sự, "chắc hẳn các vị gần đây cũng đã nghe nói, Thái hậu có thai.

Hôm nay Trẫm muốn các vị bàn luận một chút, đứa bé này rốt cuộc nên xử trí thế nào." Lời này vừa nói ra, trong triều đình liền bắt đầu bàn tán xôn xao, các quan viên dường như không ngờ hoàng đế lại đem chuyện xấu trong nhà ra tuyên dương, đặt lên mặt bàn để thảo luận.

Không lâu sau, liền có người lên tiếng, không phải ai khác, chính là Lữ Bất Vi, người đã dâng Lạc Ải cho Thái hậu.

Ông ta hơi nheo đôi mắt hồ ly lại, đây là lần đầu tiên Doanh Chính nhìn thấy bộ dạng đó.

Chỉ là vị thiếu niên đế vương năm xưa đã thay đổi, đồng thời cũng hận kẻ gây họa loạn triều cương đến nghiến răng nghiến lợi.

"Thần cho rằng, Tiên hoàng đã qua đời từ lâu, Thái hậu cũng cần có người quan tâm, Hoàng thượng ngày thường bận rộn chính vụ, không có nhiều thời gian bầu bạn với Thái hậu, chi bằng cứ để Thái hậu sinh một đứa con, sau này cũng có người ở bên cạnh giải khuây." Lời của Lữ Bất Vi vừa nói ra, càng gây nên một làn sóng chấn động trong triều đình.

Lời nói này, không khác gì công khai đội cho hoàng gia một chiếc mũ xanh, thật sự là gan to bằng trời.

Các trọng thần tuy cảm thấy không ổn, nhưng cũng ngại thế lực của Lữ Bất Vi trong triều, không dám lên tiếng phản bác.

Sắc mặt Doanh Chính u ám không rõ, mọi người cũng không đoán được ý của hắn, sau một hồi im lặng, Doanh Chính cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: "Các ái khanh, có ai có cùng quan điểm với Trọng phụ không?" Kết quả là một số người phe Lữ Bất Vi bắt đầu rục rịch, cúi

lạy hoàng đế, nói: "Thần phụ nghị!" Phía sau cũng có khoảng mười người, phẩm cấp đều không cao, cũng nói với hoàng thượng: "Thần phụ nghị!" Doanh Chính nhìn đám người trước mắt, không đổi sắc mặt nói: "Tốt, lôi hết đám người này ra ngoài cho ta, chém tại chỗ!" Đám tay chân của Lữ Bất Vi đều kinh hãi, lập tức hoảng sợ quỳ xuống đất cầu xin: "Đừng mà hoàng thượng!

Tha cho thần đi!" Doanh Chính uy nghiêm mà không lộ vẻ giận dữ, trầm ổn nói: "Lời lẽ hoang đường như vậy cũng dám phụ nghị, Trẫm thấy các ngươi đều sống chán rồi, không biết thiên hạ này họ gì!" Nói rồi, đám sâu bọ đang quỳ lạy cầu xin liền bị thị vệ lạnh lùng lôi xuống.

Lữ Bất Vi nghe những lời này của Doanh Chính, chỉ cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh!

Có lẽ đây là màn giết gà dọa khỉ, Lữ Bất Vi lần đầu tiên cảm nhận được ý thức tấn công sắc bén như vậy từ vị đế vương vốn không có cảm giác tồn tại này!

Ông ta lập tức quỳ xuống nói: "Thánh thượng, thần biết sai rồi, không nên phát biểu những lời vừa rồi." Doanh Chính ngồi trên long ỷ nhìn xuống ông ta không nói một lời, mãi đến khi chân Lữ Bất Vi sắp quỳ mềm nhũn, mới cho ông ta lui.

Chương 472

Tâm trạng của Lữ Bất Vi vô cùng tồi tệ, vừa mừng vì Doanh Chính không trách phạt, lại vừa cảm thấy sắp có chuyện gì đó khó lường xảy ra.

Tháng sáu năm sau, Thái hậu Triệu Cơ sinh một đứa con trai.

Lúc này, nước trong triều đình đã bị khuấy đục, thế lực của Hoàng đế và Lữ Bất Vi thăm dò lẫn nhau, nhưng cả hai bên đều không thăm dò được điểm mấu chốt của nhau, nên vẫn luôn âm thầm tu dưỡng.

"Bạch Khởi, hiện tại Trẫm có một việc cần ngươi đi làm." Bên ngoài đêm đen gió lớn, ánh nến trong phòng lúc tỏ lúc mờ, khiến người ta không nhìn rõ.

Bạch Khởi trong lòng có chút hoảng sợ, hai năm nay, Thánh thượng thay đổi quá lớn!

Nhưng ông không chút do dự quỳ một gối xuống đất, tỏ rõ lòng mình: "Chỉ cần Thánh thượng phân phó, thần vào sinh ra tử cũng không từ nan." Doanh Chính mỉm cười nói: "Chỉ cần tìm người bí mật trừ khử đứa con của Thái hậu là được." Bạch Khởi lập tức lĩnh mệnh, tìm mấy ám vệ võ công cao cường giao nhiệm vụ, đưa họ đến tẩm cung của Thái hậu Triệu Cơ.

Lúc này, Thái hậu vì thanh xuân không còn, sau khi sinh con liền không có tinh lực chăm sóc, ngày thường đều giao cho vú nuôi trông, và để đứa bé ở cùng tẩm cung với Lạc Ải.

Thái hậu vốn dĩ đối với Lạc Ải cũng chỉ là ham của lạ, ai ngờ sau khi sinh con, dần dần lại yêu cha của đứa bé, đối với đứa con mới sinh càng thêm sủng ái.

Ám vệ nhận lệnh của Bạch Khởi, đến ám sát vị tiểu hoàng tử danh không chính ngôn không thuận.

Lạc Ải vừa mới ngủ, liền cảm thấy mí mắt phải cứ giật liên hồi, vừa hay gặp lúc tiểu hoàng tử khóc lớn, khiến hắn không ngủ ngon được, bèn dứt khoát thức trắng để trông tiểu hoàng tử.

Ám vệ muốn tìm cơ hội đột kích, ai ngờ lại bị Lạc Ải đang thức nghe thấy tiếng động!

"Ai đó!" Hắn căng thẳng nói, "Mau gọi thị vệ!" "Không hay rồi!" Mấy ám vệ biết rõ sự việc phát triển không ổn, liền thi triển khinh công, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.

Ngày hôm sau trời chưa sáng, Thái hậu đã rầm rộ đến tìm Doanh Chính, muốn lý luận với hắn về chuyện ám sát tiểu hoàng tử.

Doanh Chính không muốn để ý, ai ngờ chuyện này lại nhanh chóng truyền đến tai Lữ Bất Vi.

Ám sát thất bại, lại bị Thái hậu Triệu Cơ tìm đến cửa.

Doanh Chính tâm lực đều mệt mỏi, chỉ đành mang một cái đầu hỗn loạn đi tảo triều.

Ai ngờ Lữ Bất Vi lại mượn cớ này để phát động tấn công!

"Thánh thượng, thần cho rằng anh có em cung kính, là lời dạy của tiên nhân để lại cho chúng ta, ngài là thiên tử, càng nên lấy mình làm gương, nhưng ta lại nghe nói ngài phái sát thủ đi ám sát người em trai vừa mới ra đời của mình!

Chẳng phải đức hạnh của ngài có thiếu sót sao?" Doanh Chính lạnh lùng nhìn Lữ Bất Vi, trong lòng tức giận tột độ.

Lúc này, bè đảng của Lữ Bất Vi trên triều đình càng nhao nhao phụ họa, khí thế vượt xa buổi tảo triều lần trước!

Doanh Chính trong lòng càng tức giận, rút thanh Thượng phương bảo kiếm đặt bên cạnh long ỷ ra, với khí thế tung hoành thiên hạ nói: "Thượng phương bảo kiếm của Tiên hoàng ở đây, ai dám nhiều lời?" Lời này vừa nói ra, bá quan trên triều đình đều quỳ xuống đất triều bái.

"Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Tiếng hô lấn át sự ồn ào lúc nãy, Doanh Chính vung bảo kiếm lên không trung nói: "Lữ Bất Vi họa loạn triều chính, lôi hắn xuống đánh một trăm đại bản cho ta!" "Vâng!" Thị vệ lập tức lĩnh mệnh, lôi Lữ Bất Vi xuống.

Lữ Bất Vi trong lòng hoảng hốt, chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy mông mình lạnh toát.

"A!

Hoàng thượng tha mạng!" Sau khi về tẩm cung, Doanh Chính lo lắng Thái hậu sẽ bị kẻ có tâm xúi giục, liền bí mật giam lỏng Thái hậu.

"Ai gia, muốn gặp Đại vương!" Triệu Cơ nhìn tiểu thái giám bên cạnh, trầm giọng nói.

Gần đây, bị giam lỏng trong cung, không có cách nào ra ngoài, tình hình của Doanh Chính hiện tại cũng không rõ lắm, đứa con mình sinh ra cũng không biết bây giờ ra sao.

Quan trọng nhất là, Lạc Ải không biết thế nào rồi, không rõ Lữ Bất Vi hiện tại có bảo vệ được Lạc Ải không, nàng đối với Lạc Ải khá hài lòng, nếu không cũng sẽ không trực tiếp sinh con.

"Thái hậu, ngài cứ yên ổn ở trong cung đi!

Tuy Đại vương trước nay khá nghe lời, nhưng danh tiếng hiện tại của ngài quả thực không hay ho gì!

Đại vương tức giận cũng là lẽ thường tình, hơn nữa, Đại vương dù sao cũng là Đại vương của Đại Tần!" Tiểu thái giám nhỏ giọng

khuyên, chuyện này vốn không tốt đẹp gì.

Bây giờ Thái hậu và Lạc Ải đến con cũng đã sinh, ban đầu nô tài đã khuyên, nhưng Thái hậu bị Lạc Ải câu mất hồn, lời của ai cũng không nghe, bây giờ xảy ra chuyện như vậy, dường như cũng không khó hiểu.

Lúc này Lữ Bất Vi đang nói chuyện trước mặt Doanh Chính, "Đại vương, Thái hậu tuy là Thái hậu, nhưng chung quy vẫn còn trẻ, muốn có một cuộc sống tốt hơn cũng không phải là không thể.

Đại vương, ngài đối với Thái hậu có phải quá hà khắc rồi không?" Kể từ khi thoát khỏi Thái hậu, ông ta cảm thấy thế giới đều tốt đẹp, nhưng bây giờ Thái hậu đối với ông ta có ích lớn, tự nhiên không thể để Doanh Chính tùy tiện xử trí.

Thái hậu có thể chết, nhưng đó là khi Thái hậu không còn tác dụng, bây giờ Đại Việt vẫn do Doanh Chính làm chủ, ông ta cần Trọng phụ vị trí này, không thể thiếu sự ủng hộ của Thái hậu.

Sự ủng hộ của Thái hậu mới là quan trọng nhất, đại quyền đang nắm trong tay ông ta, ông ta chắc chắn không muốn quyền lợi của mình bị tước đoạt.

"Chuyện của Thái hậu thực sự sai quá mức, nếu không quả nhân cũng sẽ không làm vậy, bây giờ sự việc đã như vậy, Trọng phụ lại không hướng tới giải quyết, lại trách mắng quả nhân?" Sự tức giận hiện rõ trên mặt Doanh Chính, vì chuyện này, trên dưới triều đình, không biết bao nhiêu người bàn tán xôn xao, thật sự khó coi, nhưng bây giờ Trọng phụ này không chỉ giúp Thái hậu nói chuyện, một chút cũng không màng đến thể diện của hoàng gia.

Thật sự quá đáng.

Tuy hắn bây giờ tuổi không lớn, nhưng cũng biết chuyện này vốn

không tốt, nếu thật sự lại truyền ra ngoài, vậy thì thật sự mất hết mặt mũi.

"Nếu Đại vương thật sự so đo với Thái hậu, vậy thì người xui xẻo nhất trước tiên là ta.

Cần gì phải tự rước lấy phiền phức?" Lạc Ải vốn là do ông ta giới thiệu cho Thái hậu, bây giờ Doanh Chính muốn xử tử Lạc Ải và Thái hậu, chuyện này ông ta tuyệt đối không thể cho phép.

Họ đều là chỗ dựa của ông ta, chuyện này tuyệt đối không thể thuận theo Doanh Chính.

Thông suốt điểm này, Lữ Bất Vi vội vàng khuyên: "Đại vương, chuyện này bây giờ tuy không có nhiều người biết, nhưng ngài có thể đem con của Thái hậu gửi nuôi dưới gối thần, sau này tuyệt đối sẽ không trở thành gánh nặng của ngài." Bây giờ đứa bé không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là mau chóng ổn định Doanh Chính, chỉ có như vậy, mới có thể mưu tính chuyện sau này.

Ông ta đang âm thầm tra tìm tung tích của Ngọc Cơ, Ngọc Cơ từ sau chuyện lần trước, đã trực tiếp mất tích, thậm chí ông ta cho người đến nước Ngô xem tình hình bên Đế Giang, nhưng đều không thấy bóng dáng Ngọc Cơ đâu.

Lúc này ở Thiên cung cũng là một tình thế nghiêm trọng.

"Các ngươi có biết tội không?

Ngọc Cơ, thân là tiên liên của Thiên đình, cuối cùng lại thua một phàm nhân!

Đủ thấy bình thường tu luyện không hề chăm chỉ." Ngọc Hoàng Đại Đế ngồi trên vị trí cao cao tại thượng, với bộ dạng thương xót chúng sinh nhìn nữ nhân phía dưới, cũng chính là Ngọc Cơ.

Ngọc Cơ bây giờ trăm miệng cũng không thể biện bạch, trước đây

đấu pháp với Đế Giang, quả thực đã thua, thua một cách thảm hại, nhưng bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.

Vết thương lần trước thật sự nghiêm trọng, ai ngờ vừa mới đỡ không bao lâu, Ngọc Hoàng Đại Đế đã trực tiếp gọi nàng về Thiên đình, chuyện này cũng thật vô cùng bất đắc dĩ!

"Bệ hạ, việc này tuyệt không phải lỗi của tiểu yêu, Đế Giang đó ngay cả Nhị Lang Thần thần thông nhất Thiên đình cũng không phải là đối thủ của y, ta mới tu luyện mấy trăm năm sen hoa, làm sao có thể là đối thủ của y?

Chẳng qua tiểu yêu đã để Lữ Bất Vi đi gây rối cho Đế Giang, ai ngờ Doanh Chính chỉ nghi ngờ, nhưng mọi việc vẫn làm rất tốt." Ngọc Cơ tỏ vẻ phiền não, nàng cũng muốn làm tốt việc cho Ngọc Đế, nhưng ai ngờ giữa chừng lại khó khăn như vậy.

Ban đầu nàng làm theo phân phó, đi nhắc nhở Bạch Khởi, cuối cùng thành công khiến Doanh Chính nghi ngờ Đế Giang, nhưng ai ngờ Doanh Chính tuy nghi ngờ, nhưng có một số việc vẫn tìm Đế Giang để làm.

Sắc mặt Ngọc Hoàng Đại Đế tức thì thay đổi, "Đồ vô dụng, trước đây ta bảo ngươi đi trừ khử Doanh Chính.

Kết quả ngươi đã làm gì?" Ngọc Cơ nghe vậy, biến sắc.

Chương 473

"Tiểu yêu cũng muốn trừ khử Doanh Chính, nhưng Doanh Chính đó là thiên tử trời ban, tiểu yêu căn bản không có cách nào đến gần, trước đây cũng vậy, cho nên căn bản không có cách nào." Ngọc Đế cho rằng Ngọc Cơ đang nói bừa, chuyện này căn bản là một việc vô cùng đơn giản, thật sự là thiên tử trời ban thì đã sao?

Chẳng qua chỉ là một phàm nhân mà thôi.

Tùy tiện một đòn tấn công cũng có thể trực tiếp lấy mạng một phàm nhân, kết quả Ngọc Cơ lại nói với ông ta căn bản không có cách nào trừ khử người này, sao có thể không tức giận.

Thái Bạch Kim Tinh thấy Ngọc Hoàng Đại Đế thật sự tức giận, vội vàng khuyên giải: "Bệ hạ, cách làm của ngài vốn không khả thi, chuyện này chỉ có thể thuận theo tự nhiên, đó là thiên mệnh, ngài cũng không thể làm gì.

Hơn nữa tiên liên Ngọc Cơ này vốn thực lực rất thấp, ngài có tức giận nữa cũng vô ích.

Bản thân Đế Giang cũng không dễ giải quyết như vậy, hiện tại chỉ là gây chút rối loạn, nếu bệ hạ ngài dính phải mạng người, sau này thiên kiếp sẽ càng khó qua.

Dù sao ngài hiện tại cũng chưa phải là thiên quân thực sự.

Nếu đến lúc đó ngài vì chuyện này mà có sơ suất gì, Thiên giới phải làm sao đây?" Thái Bạch Kim Tinh không thật sự lo lắng chuyện này, nếu Ngọc Đế này thật sự vẫn lạc, sau này chắc chắn sẽ có người mới thay thế, cho nên đây thật sự không phải là vấn đề.

Nhưng Đế Giang vạn vạn lần không thể đắc tội, một khi Đế

Giang thật sự căm ghét Thiên đình, e rằng Thiên đình khó mà giữ được.

Nhưng vị Ngọc Hoàng Đại Đế này dường như không hề nghĩ như vậy.

Ngọc Đế nghe vậy, mới bình tĩnh lại.

Đúng vậy, ban đầu ông ta cũng không có ý định đó, nhưng sau này không biết tại sao, đột nhiên lại nảy sinh ý nghĩ như vậy.

"Nếu đã như vậy, ngươi hãy trở về bên cạnh Lữ Bất Vi.

Nhất định phải ghi nhớ toàn bộ những chuyện vừa rồi trong đầu, nhất định không được để Đế Giang thuận buồm xuôi gió như vậy." Trong mắt Ngọc Đế lóe lên một tia suy tư sâu xa, hiện tại thực lực của Đế Giang không thể lường được, cũng vì vậy mới trở thành mối họa trong mắt ông ta.

Ông ta sợ Đế Giang sẽ kéo mình xuống khỏi vị trí hiện tại, nên mới để Ngọc Cơ đi khiến cho công việc của Đế Giang không được thuận lợi như vậy.

Ngọc Cơ có bản lĩnh mê hoặc lòng người, có thể làm được, chỉ là Đế Giang quá thanh tâm quả dục.

Ngọc Cơ gật đầu, trực tiếp trở về phàm gian.

Lúc này Lữ Bất Vi cũng vừa về phủ, nhìn thấy Ngọc Cơ xuất hiện.

Trong lòng ông ta biết chắc chắn Ngọc Đế có chỉ thị mới, trước đây ông ta cũng lo lắng Ngọc Cơ sẽ đi không trở lại, nhưng bây giờ thật sự đã yên tâm.

"Ngọc Đế có chỉ thị gì không?

Nàng đi lâu như vậy, Đế Giang dường như tưởng nàng đã về rồi,

trước đây ra vào Tần cung cũng không còn kiêng dè như vậy." Lữ Bất Vi vội vàng rót cho Ngọc Cơ một tách trà, sau đó mới hỏi.

"Bệ hạ quả thực có mang tin tức đến cho ta, chỉ cần mê hoặc Doanh Chính nhiều hơn là được rồi, Thái hậu hiện tại thế nào rồi?" Ngọc Cơ nhớ lúc đi Thái hậu dường như bị giam lỏng, bây giờ theo lý, Doanh Chính nên chuẩn bị xử tử Thái hậu rồi mới phải! .....

"Đại vương, nghe nói Ngọc Cơ đã về phủ Lữ Bất Vi, trước đây ngài không phải nói, Ngọc Cơ sẽ không xuất hiện nữa sao?" Ngũ Tử Tư trông có vẻ già đi, không còn trung thành như trước.

"Ha, không biết người bên đó đang nghĩ gì, lại để một tiên liên đi làm chuyện xấu." Đế Giang nhíu chặt mày, cảm thấy chuyện này thực sự không nên, xem ra đã đến lúc y phải lên Thiên đình để tìm hiểu rõ tình hình.

Nói rồi, Đế Giang trực tiếp đi chuẩn bị cho việc này.

Khi Đế Giang đến Thiên đình, Ngọc Đế đang nói chuyện với Vương Mẫu, thật sự không ngờ Đế Giang sẽ thật sự lên Thiên đình.

"Đế Giang, ngươi đến Thiên đình có việc gì?" Ngọc Đế ra vẻ chính phái, trong lòng thực ra có chút hoảng sợ.

"Tự nhiên là vì chuyện của Ngọc Cơ, Ngọc Cơ hiện tại đang ở giai đoạn quan trọng của việc tu tiên, ngài lại để Ngọc Cơ hạ phàm?" Ngọc Đế thẳng thắn không kiêng dè: "Tự nhiên là để gây trở ngại cho ngươi, chuyện của Tần vương Doanh Chính ngươi không phải cũng đã can thiệp sao, đáng lẽ ta phải can thiệp, không thể để Doanh Chính thuận buồm xuôi gió.

Những chuyện hắn nên trải qua, không thể thiếu được." Nghe vậy, Đế Giang cũng không nói nhảm nữa, trong lòng đều đã hiểu, nếu Ngọc Đế không nể mặt, y cũng không cần do dự.

Nói rồi, Đế Giang trực tiếp động thủ với Ngọc Đế.

Vốn dĩ Ngọc Đế tuy trông có vẻ không ổn, nhưng khi động thủ lại có thể ngang sức với Đế Giang.

Đế Giang vừa đánh, trong lòng càng cảm thấy không đúng.

Gần đây y vẫn luôn bế quan tu luyện, không thể nào ngay cả Ngọc Đế cũng không đánh lại.

Phải biết trước đây họ cũng từng tỷ thí riêng, nhưng Ngọc Đế chưa bao giờ thắng.

Bây giờ sự việc thật sự có chút kỳ quặc.

Khi Đế Giang đang suy nghĩ, Thái Bạch Kim Tinh từ bên cạnh xuất hiện, vội vàng khuyên họ không nên đánh nữa.

"Bệ hạ, Đế Giang, đừng đánh nữa, nếu cứ đánh tiếp, Thiên đình thật sự sẽ bị hủy hoại mất!" Cung điện hoa lệ của Thiên đình đã bị hủy hoại một nửa.

Ngọc Cơ nói với Lữ Bất Vi: "Ta hiện tại cần tìm một số người không sợ chết để hành thích Doanh Chính, chỉ có như vậy, mới có thể không làm Ngọc Đế thất vọng." Lữ Bất Vi nghe tin này, tức thì kinh hãi, nói: "Tuyệt đối không được, Đế Giang hiện tại đang theo dõi Doanh Chính rất chặt, nếu chúng ta mạo muội làm chuyện như vậy, hậu quả e rằng chúng ta đều không gánh nổi." Lữ Bất Vi trong lòng có tính toán, dù sao lời của Ngọc Cơ cũng là ý của Ngọc Hoàng Đại Đế, nhưng thực tế ông ta ngay cả mặt Ngọc Hoàng Đại Đế cũng chưa từng thấy, làm sao có thể chắc chắn lời của Ngọc Cơ là thật.

Một khi hành thích Doanh Chính, nếu thật sự có biến cố gì, cũng không ai có thể cứu ông ta.

Hiện tại Đế Giang theo dõi Doanh Chính rất chặt, nếu không có đủ mười phần chắc chắn, bây giờ căn bản không thể động đến Doanh

Chính.

Nghe vậy, Ngọc Cơ mỉm cười, sau đó vỗ vỗ tay ông ta, nói: "Ta biết trong lòng ngài nghĩ gì, Đế Giang quả thực là một mối đe dọa, thậm chí ta cũng không phải là đối thủ của Đế Giang.

Nhưng ta hiện tại có vạn phần chắc chắn, Đế Giang hẳn là không có ở đây, có khả năng vì phát hiện ra thân phận của ta, hiện tại đã lên Thiên đình rồi.

Có Bệ hạ giúp giữ chân Đế Giang, hiện tại thời gian của ta rất dư dả.

Chỉ cần làm theo phân phó của ta, nhất định không có vấn đề gì.

Lần này trở về Thiên đình, ta cũng sẽ kể chuyện của ngài cho Ngọc Đế nghe.

Ngọc Đế đã nói, chỉ cần giúp ngài ấy làm thành đại sự, sau này chỗ tốt chắc chắn không thiếu, muốn được xếp vào hàng tiên ban, cũng không phải là không thể." "Thật sao?" Lữ Bất Vi mừng rỡ như điên, muốn trường sinh bất lão, chứng tỏ bản thân đều phải có đường tắt, không cần phải vất vả như vậy.

Ngọc Cơ gật gật đầu, tuy là để đối phó với Lữ Bất Vi, nhưng bây giờ không thể để ông ta nhìn ra.

Đúng là một tên ngốc, được xếp vào hàng tiên ban đâu phải chuyện dễ dàng như vậy?

Giữa chừng có thể phải trải qua không ít kiếp nạn mới có thể thật sự làm được chuyện như vậy.

Trở thành thần tiên cũng không nhất định là tốt.

Giống như nàng hiện tại không phải chỉ có thể làm việc dưới tay Ngọc Đế sao?

So với ở nhân gian cũng không khác gì, nhưng chỗ tốt duy nhất, có lẽ là tuổi thọ nhiều hơn một chút!

Nhưng khi thật sự sống lâu như vậy, sẽ phát hiện sinh mệnh thật sự không có ý nghĩa, có nhiều thời gian như vậy, thật sự là trống rỗng hoang vu.

Lữ Bất Vi nhận được một lời hứa chắc chắn, liền lập tức đi sắp xếp việc ám sát.

Chương 474

Xung quanh Doanh Chính có không ít người bảo vệ, Bạch Khởi trong đó là người võ công cao nhất, phải tìm cách điều Bạch Khởi đi, chỉ có như vậy mới có khả năng thành công. .....

Doanh Chính đang xử lý chính vụ trong chính vụ điện, Bạch Khởi đang ở bên cạnh báo cáo nhất cử nhất động của các đại thần ban ngày.

Triệu Cao thỉnh thoảng lại phát biểu ý kiến, trông có vẻ rất ra dáng.

"Đại vương, Trọng phụ có lẽ lại sắp có hành động, nghe nói Ngọc Cơ đột nhiên xuất hiện trong phủ Trọng phụ.

Lai lịch của Ngọc Cơ không đơn giản, có nên sớm trừ khử không." Bạch Khởi nhìn dung mạo của Doanh Chính, hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng vị đế vương trẻ tuổi này, rõ ràng biết nuôi hổ gây họa, lại cứ để yên.

Có lúc ông ta thật sự tưởng vị đế vương này là một con rối, nhưng thật sự không phải.

Ông ta cũng có chút thất bại.

"Chuyện này tạm thời không cần quản, bên Đế Giang có tin tức gì truyền về không?" Doanh Chính đột nhiên nghĩ đến sự tồn tại của Đế Giang, Đế Giang dường như vẫn luôn lấy danh nghĩa vì lợi ích của hắn mà làm việc, bây giờ Ngọc Cơ đã xuất hiện, Đế Giang không có lý do gì không xuất hiện để nhắc nhở hắn!

"Theo tin tức từ nước Ngô truyền về, Ngô vương dường như đã mất tích mấy ngày rồi, hiện tại triều chính đều do Ngũ Tử Tư nắm

giữ, bên Ngũ Tử Tư chỉ truyền tin, muốn Đại vương ngài cẩn thận là trên hết.” Doanh Chính gật đầu, trong mắt lóe lên một tia khác thường.

Xem ra Ngọc Cơ này thật sự khiến Đế Giang cũng rất kiêng dè, nếu không Đế Giang sẽ không biến mất vào lúc này.

Hẳn là Đế Giang biết người đứng sau Ngọc Cơ là ai, nhưng từ trước đến nay đều không tiết lộ.

Là thật sự vì lợi ích của mình, hay là có mưu đồ khác?

Doanh Chính nhất thời suy nghĩ trăm lần cũng không hiểu, muốn tìm hiểu rõ nguyên do trong đó, Đế Giang hiện tại cũng sẽ không xuất hiện.

Khi mấy người đang suy nghĩ, bên ngoài đột nhiên vang lên một trận âm thanh binh hoang mã loạn.

“Đại nhân, có thích khách!” Nghe thấy tiếng hô này, Bạch Khởi lập tức chạy ra ngoài, vừa hay có một bóng đen lướt qua trước mặt ông.

Bạch Khởi lập tức đuổi theo.

Triệu Cao vừa định la lên, Doanh Chính lúc này không biết nghĩ gì, trực tiếp ngăn cản Triệu Cao, sau đó hai người trở về trong điện.

Vừa mới về trong điện, có hai hắc y nhân từ trên xà nhà nhảy xuống, Triệu Cao ba chân bốn cẳng trực tiếp giải quyết hai hắc y nhân.

“Ai phái các ngươi hành thích?” Khi Triệu Cao đang tra hỏi, Bạch Khởi cũng xách một hắc y nhân tiến vào, nhìn thấy hai hắc y nhân đã chết trên đất, trong lòng may mắn, may mà Triệu Cao có võ công.

“Ngô vương.” Thái hậu nghe tin Doanh Chính bị ám sát, suýt chút nữa bị dọa chết, nếu Doanh Chính thật sự chết, bà ta cũng sẽ không

yên.

Hiện tại Doanh Chính không có việc gì, quả là một tin tức tốt.

Nói rồi, Thái hậu Triệu Cơ gọi một tiểu thái giám bên cạnh đến nói: "Mau đi mời Đại vương qua đây, ai gia có việc muốn nói." Tiểu thái giám vội vàng đi, trong lòng cũng biết đây là một cơ hội cho Thái hậu Triệu Cơ, nếu nắm bắt tốt, lệnh giam lỏng không chừng sẽ được gỡ bỏ.

Nghĩ vậy, tiểu thái giám chạy càng thêm hăng hái.

Khi Doanh Chính biết Triệu Cơ muốn gặp mình, trong mắt lóe lên một tia chán ghét, phẩm hạnh của Triệu Cơ không đoan chính, bây giờ những người biết chuyện đều cho rằng phẩm hạnh của hắn có thể sẽ giống Triệu Cơ.

Như vậy, hắn tự nhiên không chịu nghe, cho nên trước đây Triệu Cơ muốn gặp, hắn cũng không trực tiếp gỡ bỏ lệnh giam lỏng cho Triệu Cơ.

Nhưng bây giờ sự việc đã như vậy, bây giờ không đi gặp Triệu Cơ, cũng không thể giam cầm bà ta cả đời, sau này cũng phải ra ngoài.

Đến lúc đó tình mẫu tử có thể sẽ càng thêm xa cách.

Nghĩ vậy, Doanh Chính trực tiếp đồng ý đi gặp Triệu Cơ.

Khi Doanh Chính lần nữa gặp Triệu Cơ, Triệu Cơ vẫn như trước, dung nhan không có một chút thay đổi, trông vẫn trẻ trung như vậy.

Nhưng Doanh Chính biết, Triệu Cơ này bây giờ trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Tuổi của Triệu Cơ tuy không lớn, nhưng đứa con đó thật sự không thể để lại, nếu ra ngoài, không biết sẽ thành ra thế nào.

Doanh Chính hiện tại nghĩ đến lời của Trọng phụ Lữ Bất Vi, có lẽ

giao đứa bé cho Lữ Bất Vi là một biện pháp tốt!

Ít nhất hoàng thất có thể bớt đi một chút xấu hổ!

Nghĩ vậy, Doanh Chính trực tiếp đưa ra phán đoán.

Triệu Cơ hiện tại không biết đứa bé sắp bị đưa đi, nhìn Doanh Chính đã lớn như vậy, trong lòng có chút chột dạ.

Đứa con này, từ khi lên ngôi Đại vương, dường như bà ta chưa từng nhìn kỹ nó.

"Mẫu hậu tìm nhi thần, có việc gì không?" Doanh Chính nhìn Triệu Cơ phong vận không giảm, trong lòng biết lần này chắc chắn phải thả Triệu Cơ ra, liền nói thẳng.

Dù sao cũng không còn tâm tư vòng vo, chi bằng nói thẳng cho xong.

"Biết bây giờ thời điểm không đúng, nhưng Mẫu hậu cũng đã làm những việc không nên làm của một người phụ nữ.

Bây giờ mọi chuyện đã qua, ngài không chịu tha thứ cho ai gia sao?

Lạc Ải tuy do Trọng phụ sắp xếp không thỏa đáng, nhưng ai gia không phải cũng đã thuận theo ý của ngài sao?

Bây giờ ngài còn có gì không hài lòng, trực tiếp giam cầm ai gia, để thể diện của ai gia ở đâu?

Ta không phải đối xử không tốt với ngài, ai gia nghe tin Đại vương bị hành thích, đã đặc biệt cho người đến hỏi thăm quan tâm.

Cớ gì lại đối với ai gia như không thấy vậy?

Dù sao đi nữa, ngài cũng là con của ai gia!" Triệu Cơ nhận ra, đứa con này không giống đứa con trước đây nữa, bây giờ chỉ có thể dùng thân phận mẫu thân để ép Doanh Chính.

Quả nhiên từ trong mắt Doanh Chính nhìn thấy vẻ chán ghét, nhưng bà ta cũng không quan tâm.

Chỉ cần đứa con hiện tại và Lạc Ải vẫn bình an vô sự là được.

"Làm phiền Mẫu hậu lo lắng, nhi thần hiện tại rất tốt, không phiền Mẫu hậu quan tâm." Doanh Chính nhắm mắt lại, quả nhiên Mẫu hậu không còn là Mẫu hậu của hắn.

"Từ hôm nay, quả nhân sẽ trực tiếp giải trừ lệnh cấm túc của ngài, nhưng cũng hy vọng sau này ngài làm việc phải ổn thỏa hơn.

Tuy lần này ngài làm việc có chút quá đáng, nhưng nhi thần biết, lúc nên cho ngài thể diện, tuyệt đối sẽ không không màng đến cảm nhận của ngài." Thái hậu Triệu Cơ nghe vậy, sắc mặt tức thì thay đổi, vốn không phải là chuyện gì quan trọng, chỉ cần Doanh Chính mắt nhắm mắt mở là có thể qua, kết quả lại cứ phải làm to chuyện.

Bây giờ lại là lỗi của bà ta.

May mà bây giờ bà ta có đứa con khác, vạn vạn lần không thể để xảy ra chuyện với đứa con này.

"Đại vương đang chỉ trích ai gia?" Trong thần sắc của Triệu Cơ lộ ra một chút bi thương, tiếp tục nói: "Tuy ai gia khi làm việc này không cân nhắc đến suy nghĩ của ngài, nhưng ai gia đã cố gắng hết sức, nếu không thể chấp nhận Lạc Ải, ai gia cũng không còn cách nào.

Ai gia chỉ muốn cuộc sống của mình có thể như ý hơn một chút, không có ý làm mất mặt ngài, nếu ngài cảm thấy thật sự mất mặt, ai gia cũng không còn cách nào.

Chương 475

Điều duy nhất ai gia không đồng ý, là chuyện đưa Lạc Ải đi, hắn và đứa con của chúng ta đều là anh em của ngài, không thể không hòa thuận.

Chuyện này dù ai gia làm sai, nhưng nếu truyền ra ngoài, sẽ hủy hoại danh tiếng của ngài." Triệu Cơ trước nay đều biết đứa con này không thể đắc tội nhất, nhưng bây giờ chuyện mất mặt đã thành định cục, không thể thay đổi.

Điều duy nhất có thể để Doanh Chính động tay động chân, chỉ có đứa con mới sinh và Lạc Ải.

Bây giờ nguyện vọng duy nhất của bà ta là bảo toàn cho họ.

Rõ ràng, Doanh Chính cũng biết ý đồ của Triệu Cơ.

Nhưng bây giờ hắn cũng không truy cứu chuyện của bà ta, giải quyết hết mọi chuyện, mới là việc nên làm nhất hiện tại.

"Mẫu hậu nếu đã biết hành vi của mình có sai, lại vì sao phải cầu tình cho đứa con vốn không nên ra đời đó?

Quả nhân bây giờ thả Mẫu hậu ra ngoài, thật sự cho rằng thế gian thật sự không có ai biết sao?" Sau đó Doanh Chính trực tiếp rời đi, sau đó truyền lệnh cho người trong hậu cung, trực tiếp giải trừ lệnh cấm túc của Thái hậu Triệu Cơ.

Triệu Cơ vừa được giải trừ cấm túc, liền trực tiếp để Lạc Ải truyền lệnh Lữ Bất Vi vào cung, có việc cần thương nghị.

Nhưng cách làm này của Triệu Cơ không nghi ngờ gì đã làm tổn thương lòng Lạc Ải, vì hắn vẫn luôn cho rằng mình là người thường xuyên ở bên cạnh Triệu Cơ, Triệu Cơ không có lý do gì lại đi tin

tưởng Lữ Bất Vi.

Hơn nữa chuyện Lữ Bất Vi ngày đó làm với hắn khiến hắn vẫn còn ghi hận trong lòng, nhưng bây giờ trong lòng hắn biết, căn bản không thể làm vậy.

Một khi thật sự xé rách mặt với Lữ Bất Vi, sau này người xui xẻo chỉ có thể là hắn.

Nhưng bây giờ Lạc Ải đột nhiên không còn rõ ràng về kết cục như vậy nữa.

Dường như nhìn ra sự không cam lòng của Lạc Ải, Triệu Cơ trực tiếp nói: "Yên tâm đi, chỉ là bàn chuyện thôi.

Ngươi cũng biết Doanh Chính bây giờ đã biết chuyện của ta rồi, nếu không sớm tính toán bước tiếp theo, ta thật sự sợ sau này ta sẽ thảm.

Ta và con có thể cũng sẽ không giữ được mạng, ta cũng không muốn như vậy đúng không?" Nuôi dưỡng ra một đứa con như Doanh Chính, Triệu Cơ không muốn đứa con còn lại cũng trở thành như vậy.

Lạc Ải tuy không muốn, nhưng trong lòng biết Triệu Cơ vì sao lại muốn làm vậy.

Hắn không dám chậm trễ, trực tiếp vội vàng ra cung đi tìm Lữ Bất Vi.

Nhưng hắn không ngờ, Doanh Chính vẫn luôn phái người giám thị, khi Lạc Ải ra cung, có thái giám đã trực tiếp truyền tin này cho hắn.

Doanh Chính không để tin tức này vào lòng, chuyện hắn đã quyết định, chỉ cần đưa ra triều đình, Lữ Bất Vi là Trọng phụ, cũng không có cách nào công khai chống lại mệnh lệnh của hắn. .....

“Không biết Thái hậu tìm thần có việc gì không?” Giữa mày Lữ Bất Vi lóe lên một tia chán ghét, đối với Triệu Cơ này, thật sự là người có thể không gặp thì tốt nhất không gặp.

Trước đây khi hai người tư thông với nhau, không cảm thấy gì, nhưng bây giờ rõ ràng có người như Ngọc Cơ ở bên cạnh, Triệu Cơ thật sự không bì được.

Nhưng hiển nhiên Triệu Cơ không có tự giác như vậy, đều đã là mẹ của con Lạc Ải rồi, mà còn đi quyến rũ người khác.

“Lữ Bất Vi, ai gia muốn biết, Đại vương định làm gì với con của ai gia?” Triệu Cơ dù sao cũng là người sống sót trong hậu cung, suy nghĩ tự nhiên không thể ngây thơ như vậy.

Nếu Doanh Chính đã muốn thả bà ta ra, vậy thì đại biểu cho đứa con của bà ta chắc chắn sẽ không thuận lợi.

Bây giờ đã như vậy, dường như cũng không có gì là không thể. .....

Thái hậu Triệu Cơ và Lữ Bất Vi thương nghị một hồi, hai người dường như đã đạt được một thỏa thuận.

Sau đó Lữ Bất Vi công khai trên triều đình đề xuất ý định tấn công nước Sở, tự nhiên có người phản đối.

Nhưng Lữ Bất Vi kiên trì ý kiến của mình, tất cả mọi người đều phản đối cũng vô ích.

Khi Sở vương nhận được tin tức, trong lòng cũng thắc mắc, mình căn bản không có mâu thuẫn gì với Lữ Bất Vi, bây giờ Lữ Bất Vi lại bám riết không tha là sao?

Thật sự kỳ quái.

Rất nhanh, Sở vương liên lạc với Lữ Bất Vi, sau đó hai người gặp

mặt tại phủ Lữ Bất Vi.

"Đã lâu không gặp, Sở vương dường như vẫn phong thái như xưa, vẫn không già đi!" Lữ Bất Vi cười ha hả, tự nhiên biết Sở vương đến vì chuyện gì, bây giờ là một thời kỳ nhạy cảm, nhưng ông ta là Trọng phụ, tự nhiên không sợ suy nghĩ của người khác.

"Lữ huynh hẳn là biết rõ, ngài hiện tại là Trọng phụ của Tần vương, đại quyền trong tay.

Hai nước Tần Sở chúng ta dường như quan hệ vẫn luôn tốt, không biết vì sao Lữ huynh đột nhiên lại muốn tấn công nước Sở của ta?" Nghe vậy, Lữ Bất Vi vốn đã rõ trong lòng bây giờ càng thêm rõ.

"Tự nhiên là vì ta đã để ý con gái của ngài." Sau đó hai người mật đàm gì thì không rõ, nhưng không bao lâu, phủ Lữ Bất Vi bắt đầu treo đèn kết hoa, rõ ràng là có hỷ sự.

Sau đó hỷ sự của Lữ Bất Vi cũng được tổ chức cực kỳ long trọng, dù sao cũng là Trọng phụ của Tần vương, không thể keo kiệt.

Khi Doanh Chính biết Lữ Bất Vi sắp lấy vợ, quả thực sắp tức điên, nhưng không có cách nào.

Sở vương trước đây định gả con gái cho hắn, bây giờ đã trở thành chuyện không có thật.

Hỷ sự của Lữ Bất Vi thanh thế lớn, Tần vương Doanh Chính cũng không xuất hiện, nhưng đã cho người chuẩn bị lễ vật hậu hĩnh.

Lữ Bất Vi tuy trong lòng không vui, nhưng cũng không quá để ý.

Thời gian yên bình, dường như mỗi lần đều rất ngắn ngủi.

Trong hai năm ngắn ngủi, Doanh Chính đã trưởng thành đến một cảnh giới mà ngay cả Lữ Bất Vi cũng rất kiêng dè.

Dù sao hai năm trước hắn chỉ là một đứa trẻ cần dựa dẫm vào

người khác, bây giờ đã có thể một mình đảm đương.

Tẩm cung Thái hậu.

"Thái hậu, ngài vạn vạn lần không thể sinh đứa bé này, đứa bé trước nếu không phải thần cơ trí, có lẽ ngài đã không thấy được nó.

Bây giờ đứa bé trong bụng ngài tuyệt đối không thể giữ lại, Doanh Chính bây giờ và hai năm trước, quả thực là trời đất khác biệt.

Ngài cũng biết đấy, chúng ta thực sự không cần thiết phải mạo hiểm như vậy!" Lữ Bất Vi nhíu chặt mày, quả thực sắp bị cái gan của Triệu Cơ này làm cho khâm phục.

Bây giờ họ đã không chiếm lý, mà còn có con rồi muốn sinh ra?

Đứa con trước, nếu không phải lúc đó năng lực của ông ta đủ mạnh, cũng không có cách nào trực tiếp bảo vệ được.

Huống chi tình hình hiện tại và tình hình lúc đó lại không giống nhau, bây giờ nếu muốn có con, có thể sẽ phải trả giá bằng mạng sống vì điều này.

Lữ Bất Vi không muốn thấy điều đó, dù sao Triệu Cơ và Lạc Ải đối với ông ta có tác dụng lớn.

Doanh Chính đó lại không phải kẻ ngốc, sao lại không biết bây giờ Triệu Cơ lại có thai?

Chương 476

Vậy mà người phụ nữ này lại còn tự cho là thông minh, cũng chịu thua.

Triệu Cơ không nghe lời Lữ Bất Vi, Lữ Bất Vi chẳng qua chỉ là một người không tìm được ai để thương lượng đối sách, sao có thể cho ông ta cơ hội xen vào?

Cho nên, Triệu Cơ vào tháng ba năm sau sinh ra một bé trai, đứa bé này khi Doanh Chính biết, đã được ba tuổi.

"Mẫu hậu, ngài có còn để nhi thần vào mắt không?" Doanh Chính mặt đầy âm trầm nhìn đứa bé ba tuổi trước mặt, trong lòng phẫn nộ tột độ, đứa bé trước, hắn không xử tử, không ngờ, Triệu Cơ lại có gan sinh thêm một đứa nữa.

"Đại vương, ai gia muốn phong cho đứa bé này một tước vương, nó là em của ngài, sau này sẽ phò tá ngài." Triệu Cơ nhìn Doanh Chính, hoàn toàn không lo lắng, Doanh Chính cuối cùng không phải cũng không có cách nào sao?

Doanh Chính tức quá hóa cười, nói: "Tốt, chuyện này cũng không phải của một mình quả nhân, vậy ta đi hỏi các đại thần xem có nên phong vương không." Nói xong, Doanh Chính trực tiếp rời đi.

Nếu Triệu Cơ không cần mặt mũi, hắn cũng không cần thiết phải giữ mặt mũi cho Triệu Cơ.

Ngày hôm sau, Doanh Chính trên triều đình trực tiếp đề xuất chuyện này.

"Đại vương, xin hỏi đứa bé đó là ai?" Một đại thần nhìn Doanh Chính với vẻ mặt không rõ ý vị.

Tin tức Thái hậu Triệu Cơ ngày thường hành vi không đoan trang, sớm đã ít nhiều nghe được một số, chỉ không ngờ Triệu Cơ lại ngang nhiên muốn chính danh cho con hoang.

Chuyện này, Doanh Chính cũng đã đồng ý, mới là chuyện khiến người ta kinh ngạc nhất.

"Đại vương, không biết là con hoang ở đâu, ta sẽ không đồng ý, Đại Việt không thể bị những con hoang đó hủy hoại danh tiếng." "Đại vương, lời của những người này đều không đúng, nếu là con của Thái hậu, theo lý là em của Đại vương, tự nhiên phải phong vương." Lời này là do Lữ Bất Vi nói ra, vì ông ta sớm đã cùng thuyền với Triệu Cơ, chỉ không ngờ Triệu Cơ sẽ trực tiếp sinh con.

Ngày đó chỉ là thương nghị, nhưng bây giờ sự việc đã thành định cục, chỉ có thể làm vậy, nếu không với tình hình hiện tại, cũng chỉ có thể đồng ý.

Nếu không, sau này Lạc Ải e rằng sẽ không để ông ta yên.

Lần lượt có các đại thần phản đối, nhưng cũng có người tỏ ý ủng hộ.

Trong một lúc, toàn bộ cục diện trở nên bế tắc.

Tần vương Doanh Chính cũng không ngờ, sẽ có nhiều người ủng hộ như vậy, vốn định tìm cớ này để từ chối ý của Thái hậu.

Xem ra những người này toàn bộ đều là người của Lữ Bất Vi và Thái hậu.

Khi Doanh Chính đang nghĩ vậy, hắn ra hiệu cho Triệu Cao, sau đó Triệu Cao cũng không động thanh sắc ghi lại hết những người ủng hộ, để sau này từng người một xử lý.

"Quả nhân biết, nhưng bây giờ đã trở thành cục diện bế tắc, vậy thì số người không đồng ý nhiều hơn một chút, quả nhân cũng có tâm

lý đi theo số đông, vậy thì chuyện này bỏ đi!" Doanh Chính vừa nói xong, sắc mặt Lữ Bất Vi tức thì thay đổi.

"Đại vương, việc này không ổn.

Đứa bé đó dù sao cũng có quan hệ huyết thống với Đại vương ngài, truyền ra ngoài e rằng cũng không hay ho gì?" Lữ Bất Vi rõ ràng đang lợi dụng dư luận bên ngoài để ép Doanh Chính đồng ý.

Nhưng không ngờ, Doanh Chính trực tiếp từ chối, dù sao hắn cũng rất kiêu ngạo.

"Nếu có chuyện gì, quả nhân tự nhiên sẽ đi giải quyết, Ngô vương Đế Giang của nước Ngô không phải cũng ủng hộ ta sao?

Ngô vương hiện tại mạnh mẽ như thế nào hẳn các vị đều biết, có Ngô vương ủng hộ, ta sợ gì?" Doanh Chính không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết lúc nên dùng người thì dùng người.

Chuyện tiền triều bị truyền đến hậu cung, Thái hậu tức giận vô cùng, Lạc Ải ở bên cạnh Thái hậu dâng lời khuyên.

"Thái hậu, Đại vương không để ngài vào lòng, thời gian dài, e rằng Đại vương thật sự sẽ muốn lấy mạng cả nhà chúng ta!

Tuy ta hiện tại cũng là Trọng phụ của Đại vương, nhưng..." Lạc Ải nhìn Thái hậu, nói tiếp, thực ra đây đều không phải là chuyện quan trọng, chủ yếu là ban đầu Lữ Bất Vi đưa hắn đến bên cạnh Thái hậu, mới có chuyện bây giờ.

Nhưng bây giờ sự việc rõ ràng bất lợi cho mình, lúc này chắc chắn không thể nhân nhượng, vạn nhất thật sự bất lợi cho mình, sau này sự việc sẽ rất khó giải quyết.

Thái hậu hiển nhiên cũng biết tình huống này, nhất thời cũng không đi tìm lỗi trong lời nói của Lạc Ải.

Nếu là bình thường, Lạc Ải này cũng bị coi là nam sủng, tuyệt đối sẽ không dính dáng gì đến quan hệ với bà ta, dù sinh con cũng vậy.

"Ai gia lẽ nào không biết?

Nhưng bây giờ không có biện pháp khác, tiếp tục làm vậy chắc chắn không được, chỉ có tạm thời án binh bất động mới là tốt nhất, sau này ngươi đi mời Lữ Bất Vi vào cung, ta cần phải thương nghị kỹ, chuyện này rốt cuộc phải làm sao mới tốt." Thái hậu nhìn Lạc Ải, tuy khi ở bên cạnh Lữ Bất Vi hắn rất thông minh, nhưng những sự thông minh đó của Lạc Ải đặt vào hậu cung thì thật sự không ổn.

Nếu không bây giờ bà ta cũng sẽ không để Lạc Ải đi tìm Lữ Bất Vi về xem rốt cuộc phải làm sao.

Trước đây bà ta đã nói, để Lữ Bất Vi nhất định phải ủng hộ trên triều đình, nhưng xem tình hình hiện tại, Lữ Bất Vi trên triều đình cũng không có nhân duyên tốt như vậy!

Thái hậu đang nghĩ, thấy Lạc Ải có vẻ có lời muốn nói, liền trực tiếp phất tay, muốn nghỉ ngơi, trực tiếp để hắn lui ra.

Triệu Cơ nhìn con mình, còn nhỏ như vậy, nhưng cũng rất bất đắc dĩ, vì với tình hình hiện tại, có thể họ đều sẽ không giữ được mạng.

Doanh Chính trong chính vụ điện ánh mắt lạnh lùng nhìn Triệu Cao, trầm giọng nói: "Đối với chuyện của Thái hậu, ngươi có kế sách gì hay không?" Triệu Cao nhìn sắc mặt không được tốt của Đại vương, trong lòng căng thẳng, nhưng nhanh chóng đưa ra một kế sách tương đối tốt.

"Đại vương chi bằng tạo ra một cảnh tượng Thái hậu và đứa con bị thích khách ám sát, như vậy, sau này có thể thoát khỏi hiềm nghi, như vậy, sau này cũng sẽ không có ai đổ hết chuyện này lên người ngài.

Sau đó ngài lại tìm một cái cớ, trực tiếp xử quyết Lạc Ải, chắc cũng không ai dám nhiều lời.

Về phần Lữ đại nhân, tạm thời không thể động, ít nhất ngài không thể trực tiếp lấy mạng ông ta." Trong ánh mắt của Triệu Cao lóe lên một tia âm hiểm, hắn vẫn luôn biết điểm kiêng dè của Doanh Chính, cho nên nói chuyện, cũng rất không kiêng dè.

Doanh Chính hơi suy nghĩ, cảm thấy đây là một biện pháp tốt.

Đế Giang nghe tin về chuyện của Đại Việt, biết Tần vương hiện tại chắc chắn tâm tình không tốt, thậm chí cũng không biết cách xử lý sự việc.

Dù sao trong mắt y hắn cũng chỉ là một đứa trẻ.

Đế Giang đến Đại Việt, Doanh Chính trực tiếp tìm Đế Giang, và để Triệu Cao đưa y vào cung.

Doanh Chính kể toàn bộ kế sách của Triệu Cao cho Đế Giang nghe, Đế Giang cảm thấy cách làm này có chút tàn nhẫn, nhưng hiện tại quả thực cũng không có cách nào tốt hơn, dù sao chuyện đã đến nước này.

Nếu không phải Triệu Cơ làm quá đáng, Doanh Chính chắc chắn cũng sẽ không làm vậy.

Đế Giang tìm cho Doanh Chính một cái cớ.

Sau đó Doanh Chính bí mật phái người đi xử tử Thái hậu và hai đứa con, và giao việc này cho Triệu Cao làm.

Triệu Cao làm việc thỏa đáng, nhanh chóng tìm được một đám người, sau đó nhân đêm tối giải quyết xong mọi việc.

Nhưng không ngờ, Lạc Ải lại trở về đúng lúc Thái hậu và hai đứa con sắp chết.

Toàn bộ kế hoạch đều thất bại.

Khi Triệu Cao báo cáo toàn bộ sự việc cho Doanh Chính, Doanh Chính quả thực sắp tức điên, nhưng trên mặt không hề lộ ra chút gì.

Đế Giang cũng nhíu mày, biết đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Bây giờ Lạc Ải biết con và Thái hậu suýt chút nữa không giữ được mạng, tuyệt đối sẽ mượn cớ này để ra oai.

Chương 477

Đế Giang nhìn Doanh Chính, "Chuyện này vẫn còn có thể cứu vãn, bây giờ cũng đừng hoảng loạn.

Ngươi là Đại vương của Đại Việt, cũng không thể như vậy, bây giờ quan trọng nhất là phải làm gì?" "Nếu không thể xử tử, vậy thì cũng phải biến mất, Lữ Bất Vi cũng vẫn luôn lợi dụng thân phận Trọng phụ, cùng Thái hậu làm chuyện bất chính, quả nhân sớm đã nhịn không thể nhịn được nữa." Người bình thường đều không thể chịu đựng được người khác coi mình là kẻ ngốc, huống chi là một đế vương của Đại Việt như Doanh Chính.

Đế Giang gật đầu, quả thực không thể dung túng.

Nhưng y không quên chuyện của Ngọc Cơ, nếu Ngọc Đế đã phái Ngọc Cơ hạ phàm, vậy có khả năng chuyện này cũng sẽ nằm trong đó.

Nhưng Đế Giang cho rằng không cần thiết phải lo chuyện này, liền trực tiếp rời đi.

"Không ngờ tâm cơ của Ngọc Đế lại nặng đến vậy, thủ đoạn cũng cao minh thế này, vì để phá hoại sự thống trị của Đại Việt mà lại cài một tên nội gián bên cạnh Lữ Bất Vi." Đế Giang thầm nghĩ tâm cơ của Ngọc Đế thực sự quá nặng nề, cũng không ngờ Ngọc Đế lại dùng đến thủ đoạn như vậy.

Xem ra tình hình trước đây mọi việc đều không thuận lợi chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến Ngọc Đế.

Nghĩ đến đây, Đế Giang liền cảm thấy tức đầy bụng.

Ngọc Đế cản trở việc giúp đỡ Đại Việt như thế, lại còn dùng kiếp nạn vốn có của Đại Việt làm cái cớ để ép buộc, Đế Giang càng nghĩ

càng thấy không ổn, trong lòng tự nhiên nảy sinh vô số bất mãn và tức giận với Ngọc Đế.

"Xem ra ta cũng cần phải đến Đại Việt một chuyến, báo chuyện này cho Tần vương Doanh Chính, nếu không Tần vương cũng sẽ gặp nguy hiểm nhất định; dù sao Ngọc Đế và Ngọc Cơ kia đều tâm cơ trùng trùng muốn đối phó Doanh Chính, lại thêm triều đình hiện tại đang động loạn, nếu không hành động nữa, e là không cứu vãn được cục diện." Đế Giang cũng cảm nhận được cục diện hiện tại, mũi dao tứ phía đều đang chĩa vào Tần vương Doanh Chính.

Nếu không hành động, e rằng mọi kế hoạch thật sự sẽ đổ sông đổ bể, bởi vì người của Tam giới đã bắt đầu dùng toàn lực để cản trở y.

Đế Giang càng nghĩ, càng cảm thấy cần phải đến Đại Việt một chuyến để báo cho Tần vương Doanh Chính.

Nhưng hiện tại Lữ Bất Vi cũng đang cản trở khắp nơi, đặc biệt là những chuyện liên quan đến Tần vương Doanh Chính; cộng thêm trong triều có những thế lực bất ổn, khiến Đế Giang cảm thấy vô cùng không yên tâm.

"Chuyện không thể trì hoãn, ta phải hành động ngay lập tức rời khỏi nơi này, nếu không một mình Doanh Chính vương chưa chắc đã đối phó được những mối uy hiếp này.

Theo tình hình hiện tại, ta cũng lo không biết Đại Việt có xảy ra biến động gì không, chỉ hy vọng là không có chuyện gì thì tốt hơn." Đế Giang nghĩ vậy liền cảm thấy càng phải đến Đại Việt gặp Doanh Chính một chuyến.

Hiện tại Tam giới cũng bắt đầu vẩy nước bẩn vào y, nếu không hành động nữa thì cũng không thể vãn hồi cục diện do Ngọc Đế và Ngọc Cơ tạo ra.

Đế Giang càng lúc càng cảm thấy chuyện này phải làm ngay, không thể chậm trễ dù chỉ một chút thời gian.

Vì vậy, y lập tức thu dọn hành lý, lên đường đến Đại Việt, mục đích là để thay đổi cục diện hiện đang vô cùng bất lợi này.

Ngọc Đế ở trên Thiên giới đương nhiên cũng dễ dàng biết được chuyện Đế Giang muốn đi giúp Đại Việt, bèn thiết kế một vài chướng ngại trên đường để cản trở y.

Chỉ là công lực của Đế Giang cũng rất mạnh, y dễ dàng phá hủy những chướng ngại vật mà Ngọc Đế đã sắp đặt.

Sau khi trải qua một phen trắc trở, Đế Giang cũng đã đến được Đại Việt.

Y định đi gặp Tần vương Doanh Chính, trong lòng bất đắc dĩ cảm thán rằng Ngọc Đế đã làm mọi cách để cản trở mình giúp đỡ Đại Việt.

"Không ngờ Ngọc Đế vì không muốn ta đến đây mà đã hao tổn tâm tư đến vậy.

Chỉ tiếc là những tâm tư đó đều uổng phí.

Trải qua bao nhiêu gian khổ, cuối cùng ta cũng đến được nơi này.

Bây giờ chuyện không thể trì hoãn, nên lập tức đi gặp Tần vương Doanh Chính." Đế Giang vừa lẩm bẩm một mình, vừa đi về phía cung điện của Tần vương.

"Cuối cùng cũng đến nơi rồi, xem ra phải vào báo cáo tình hình với Tần vương ngay." Đế Giang định vào gặp Tần vương, không ngờ lại bị thị vệ của Tần vương chặn lại.

Đế Giang cũng phải dùng một vài biện pháp mới vào được trong Tần vương cung, bèn cảm thán rằng con đường này đi thật gian nan.

Doanh Chính trước đó đã trải qua một loạt vụ ám sát, lại bị Ngọc

Cơ nói rằng những kẻ đó là người do Đế Giang phái xuống.

Bây giờ nhìn thấy Đế Giang ở trước mặt mình, y tự nhiên lộ ra vẻ mặt vô cùng bất mãn, đồng thời hỏi Đế Giang rốt cuộc có ý gì, sao không tự mình ra tay ám sát.

Dĩ nhiên, Tần vương cũng đã vào tư thế cảnh giác.

"Lần này ta đến gặp Tần vương tuyệt đối không có ý gì khác, hy vọng Tần vương có thể nghe ta giải thích một vài chuyện.

Những chuyện này vô cùng quan trọng đối với sự phát triển của Đại Việt sau này, cho nên ta hy vọng Tần vương có thể để ta nói ra.

Dù sao đi nữa, một mình ta đến Tần vương cung, tự nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ." Đế Giang nói với Tần vương Doanh Chính.

Doanh Chính suy nghĩ một lúc, liền ra hiệu cho Đế Giang nói ra chuyện cần nói, y sẽ đứng một bên lắng nghe.

"Lần này bản vương đến là vì chuyện của Thái hậu muốn thương lượng với Tần vương ngài.

Nhưng hiện tại có một chuyện vô cùng quan trọng ta không thể không nói cho Đại vương biết, nếu không ta cũng lo Đại vương sẽ gặp nguy hiểm." Đế Giang nhìn quanh bốn phía, liền nói với Tần vương rằng bên cạnh ngài hiện có một nội gián, chính là Ngọc Cơ.

Ngọc Cơ là người do Ngọc Đế phái xuống, mục đích là để làm cho chính quyền của Tần vương bất ổn.

Sau khi biết được chuyện này, Doanh Chính vô cùng tức giận, bèn dùng một vài thủ đoạn đoạt lấy Ngọc Cơ từ tay Lữ Bất Vi, đồng thời lợi dụng Ngọc Cơ để đả kích Lữ Bất Vi.

Lữ Bất Vi cũng lập tức vô cùng tức giận, không biết tại sao mọi

chuyện lại phát triển thành thế này.

"Không ngờ tên Doanh Chính đó thật sự có bản lĩnh, trước đây là ta đã quá xem thường hắn.

Bây giờ ta chỉ sơ suất một chút, đã để hắn cướp Ngọc Cơ từ tay ta, thật tức chết ta rồi." Lữ Bất Vi càng nghĩ về chuyện này càng thấy không ổn và tức giận, đồng thời cảm thấy Doanh Chính đang cố ý khiêu khích, xem hắn là kẻ yếu đuối bất tài.

"Tên Doanh Chính đó cũng quá coi trời bằng vung rồi, dám cướp Ngọc Cơ ngay trước mắt ta, lẽ nào hắn cho rằng ta bất tài không đối phó được hắn sao?" Lữ Bất Vi vô cùng tức giận nói.

Người bên cạnh Lữ Bất Vi thấy bộ dạng này của hắn cũng vô cùng sợ hãi, lo lắng không biết Lữ Bất Vi có gây ra động tĩnh lớn gì không, như vậy thì các nước chắc chắn sẽ rơi vào cục diện hỗn loạn, triều chính bất ổn.

Nhưng cũng có một vài kẻ tiểu nhân hy vọng triều chính hỗn loạn, như vậy chúng có thể ngồi không hưởng lợi.

Đối với cơ hội không thể bỏ lỡ này, một đám người liền xúi giục Lữ Bất Vi nên nhân cơ hội này thu thập Doanh Chính một phen, để Doanh Chính biết hắn không phải là nhân vật dễ chọc.

"Tên Doanh Chính đó đã công khai cướp đi Ngọc Cơ, e rằng trong mắt hắn căn bản không có ngài, cũng không biết thân phận của ngài là gì.

Hoặc có lẽ Tần vương đó cố ý muốn làm ngài mất mặt, cho nên mới dùng cách này để sỉ nhục ngài.

E rằng Tần vương đó cũng có chút ý tứ muốn trừ khử ngài vì ngứa mắt." Một kẻ ở bên cạnh Lữ Bất Vi gièm pha, thực chất là muốn Lữ Bất Vi và Doanh Chính xảy ra một trận chiến quy mô lớn,

dựa vào việc thông báo tin tức cũng có thể kiếm được chút lợi lộc, cho nên kẻ đó cứ liên tục gièm pha, muốn hai người họ gây chiến.

"Hay cho một Doanh Chính, đã thể hiện rõ thái độ không coi ta ra gì.

Xem ra chuyện này ta cũng không cần phải thương lượng với tên Doanh Chính đó nữa.

Doanh Chính sỉ nhục ta như vậy, ta tự nhiên cũng không cần nể mặt hắn quá.

Bây giờ ta phải suy nghĩ xem làm thế nào để đoạt lấy chính quyền từ tay Doanh Chính, như vậy cũng là báo thù được tên Doanh Chính đó." Lữ Bất Vi nói xong liền triệu tập người của mình lại, cùng họ thương lượng việc đánh bại Doanh Chính, nhất cử đoạt lấy chính quyền Đại Việt.

Mấy người đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý, và cho rằng Lữ Bất Vi có thể phát động binh biến để trừ khử Tần vương hiện tại, nếu không e rằng Lữ Bất Vi cả đời sẽ bị Tần vương của Đại Việt sửa trị.

Tin Lữ Bất Vi muốn dấy binh truyền ra ngoài, trong phút chốc lòng người hoang mang.

Chương 478

Doanh Chính thậm chí có thể cảm nhận được sự sợ hãi của các tiểu thái giám bên cạnh, tất cả mọi người đều đang sợ hãi.

Sáng hôm sau lên triều, Doanh Chính cũng đề cập đến việc này, cố ý hay vô ý muốn có người chủ động xin đi dẹp loạn.

"Chư vị ái khanh, Lữ Bất Vi dấy binh làm loạn, chư vị ái khanh có cao kiến gì không?" Các đại thần bên dưới nhìn nhau, trong phút chốc không một ai chủ động đứng ra nói lời nào, cả triều đình im phăng phắc.

"Chư vị ái khanh lẽ nào không có cao kiến gì sao?

Quả nhân lại không bắt các khanh phải xông pha trận mạc, sao đều câm hết vậy?" Doanh Chính vẫn nhìn mọi người, quét mắt một vòng, trong giọng nói ẩn chứa sự tức giận.

Cuối cùng, một lão giả đứng ra: "Khải bẩm bệ hạ, lão thần cho rằng nên nghị hòa, cùng Lữ Bất Vi đàm phán tử tế, không chừng vẫn còn đường xoay chuyển." "Thần phụ nghị, vi thần cũng cho rằng nên nghị hòa, chiến loạn vừa tốn công tốn của lại hại dân." "Thần phụ nghị..." Doanh Chính nghe một vòng, toàn bộ đều là cầu hòa, không một ai nguyện ý xuất chiến.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Doanh Chính tự nhiên cũng vô cùng uất ức.

Xem ra trong tình thế này, tất cả đều chỉ có công phu múa mép, không một ai nguyện ý chủ động ra trận.

"Đại vương, thần nguyện ý dẫn binh xuất chiến!

Dù thế nào đi nữa, thần cũng muốn đất nước ta được yên bình

hơn, có thể tránh được việc những phần tử tạo phản phát động binh biến.

Nay có kẻ muốn phá hoại nền hòa bình mà chúng ta đang có, cũng là coi thường Đại Việt ta, cho nên thần nguyện ý chủ động xuất chinh để đả kích kẻ địch, để chúng biết ta không phải là người dễ bắt nạt." Lúc này, đột nhiên có một người nói với Doanh Chính.

Người này tên là Bạch, dĩ nhiên cũng là một đại thần của Doanh Chính, cho nên cũng vô cùng quan tâm đến chuyện của Đại Việt.

"Hay cho một người có gan có tầm, chủ động xin đi kháng địch.

Các vị ái khanh có ý kiến gì không, nếu không có ý kiến gì thì ta chuẩn tấu." Những người khác cũng không có ý kiến, Tần vương liền chuẩn y việc Bạch dẫn binh xuất chinh.

Bạch liền mang theo một số binh lực, đi kháng cự Lữ Bất Vi đang muốn tạo phản.

Nhưng cũng có người chế giễu Bạch tuổi còn trẻ mà lại không sợ chết như vậy, dẫn binh kháng cự Lữ Bất Vi là một nhiệm vụ gian nan mà lại có thể chủ động xin đi.

Chỉ là Bạch không có thời gian để ý đến những người đó.

Lữ Bất Vi cậy mình có binh quyền trong tay, liền bắt đầu tấn công kinh thành, chỉ là Doanh Chính đã phái đại tướng quân Bạch ra nghênh chiến.

Lúc này, thế lực thuộc về triều đình không hề hùng mạnh, quân đội trong tay Bạch có thể chỉ huy không nhiều.

Triều đình lấy ít địch nhiều, trong dư luận, tỷ lệ chiến thắng không lớn.

Nhưng Đế Giang và Doanh Chính trong lòng lại không nghĩ vậy.

Thứ nhất, đội quân của hai người là đội quân tinh nhuệ được thao luyện ngày đêm, tuy số lượng ít, nhưng lại có thể địch lại đám quân già yếu trong tay Lữ Bất Vi.

Dưới sự dẫn dắt của tướng quân Bạch, ba mươi vạn đại quân trong tay Lữ Bất Vi liên tục bại trận.

"Chết tiệt!

Bây giờ đám người đó đi đâu rồi?" Lữ Bất Vi đứng trên tường thành khói lửa mịt mù, nhìn ra xa, nghiến răng nghiến lợi nói.

Ở phía xa, dường như có thể lờ mờ nhìn thấy quân đội do Doanh Chính phái tới đang đóng trại, có vẻ như đang tìm cơ hội đột phá thành trì này.

Lữ Bất Vi trong lòng hoảng sợ, Yến La Thành là lãnh địa cuối cùng mà y có thể chiếm giữ.

Trước đó, Bạch đã suất lĩnh mười vạn tinh binh, thế như chẻ tre đánh lui y đến đây.

Lữ Bất Vi áp dụng chiến thuật phòng thủ, tử thủ Yến La Thành.

Thái hậu vẫn mặc một thân lụa là, chỉ là hiện giờ mặt cũng mang vẻ sầu muộn, nói với Lữ Bất Vi: "Thừa tướng, ngài bây giờ định làm thế nào?

Quân đội của Bạch đã đánh đến trước mắt rồi, nếu chúng ta không ra ngoài, sẽ bị chết đói ở trong này!" Nghe những lời này, lòng Lữ Bất Vi càng thêm phiền não.

Đúng lúc này, Thái hậu từ phía sau đưa tay đẩy đẩy, Lữ Bất Vi không kiên nhẫn hất tay ra.

"Còn không phải chuyện tốt ngươi làm sao!

Sắc đẹp làm mờ mắt nên mới sinh hạ hai đứa con, nếu không ta

cũng không đến nông nỗi này.” Trên mặt Lữ Bất Vi gân xanh nổi lên, trông như ác quỷ mặt xanh từ địa ngục bước ra, trong lòng Thái hậu Triệu Cơ run lên dữ dội.

“Ta cũng không muốn đến nông nỗi này!

Vốn định dựa vào việc đoạt được ngọc tỷ truyền quốc để chấp chưởng triều chính, bây giờ xem ra cũng là thứ không đáng tin cậy!” Thái hậu hung hăng phất tay áo, quay người định chạy đi nhưng lại bị Lữ Bất Vi tóm lấy.

Gia tộc của Bạch xuất thân võ tướng, Lữ Bất Vi cũng chỉ là một kẻ dã tâm dựa vào quyền mưu để nuốt chửng thiên hạ.

Hai người đối đầu trên triều đình, Bạch có lẽ không bằng Lữ Bất Vi, nhưng gặp nhau trên chiến trường, Lữ Bất Vi giữ thành bị Bạch công phá cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Lữ Bất Vi trong lòng rõ ràng: nếu thành bị phá, thì thứ chờ đợi y chỉ có cái chết.

Lữ Bất Vi hung hăng nói: “Bây giờ chỉ có một cách, đó là ngươi ra mặt đàm phán với Doanh Chính.

Chúng ta có thể đáp ứng vài yêu cầu của hắn, ít nhất như vậy có thể giữ được mạng trước đã!” Thái hậu có chút không vui.

Ban đầu bà ta đứng về phía Lữ Bất Vi, cũng chỉ vì y nắm giữ binh quyền trong tay, định đợi Lữ Bất Vi đoạt được thiên hạ từ tay Doanh Chính rồi ngồi không hưởng lợi.

“Ai gia không có cái mặt mũi đó.” Thái hậu thở dài, không ngờ cuối cùng lại nhìn nhầm người.

Lữ Bất Vi tức giận nói: “Hôm nay không đi cũng phải đi!

Người đâu!

Chải chuốt trang điểm cho Thái hậu một phen, đưa bà ta vào doanh trại địch cho ta!" Thái hậu trừng lớn mắt, không ngờ y lại nói ra những lời như vậy, lập tức muốn chạy trốn, nhưng lại bị hai thị vệ đuổi kịp tóm lấy.

Trưa hôm đó, Doanh Chính đang ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, trong lòng lo lắng cho tình hình của Bạch ở tiền tuyến.

Đột nhiên từ ngoài ngự thư phòng, một thái giám giọng the thé bước vào nói: "Hoàng thượng, quân ta ở tiền tuyến phát hiện Thái hậu, muốn gặp ngài một lần, để hòa giải với ngài." Doanh Chính thầm nghĩ, Thái hậu trước phản quốc theo Lữ Bất Vi tạo phản, bây giờ lại muốn hòa đàm, thật sự trong đầu không chứa nổi thứ gì.

"Hòa giải?

Quân của trẫm đã bao vây dưới thành, lẽ nào không đầu hàng còn có cách nào khác sao?" Nói rồi, Doanh Chính không chút suy nghĩ ra lệnh: "Trực tiếp bắt giữ Thái hậu, giao cho Đế Giang quốc sư xử trí." "Vâng!" Thái giám lĩnh mệnh xong, lập tức mang theo khẩu dụ của Doanh Chính đến tiền tuyến.

Bên kia, Đế Giang cũng nhận được tin tức, lập tức đến doanh trại của Bạch để gặp Triệu Cơ này một phen.

"Buông ra!

Buông ai gia ra, nếu không sẽ trị tội chu di cửu tộc!" Thái hậu ra vẻ uy quyền, nhưng hai thị vệ phía sau không chút sợ hãi vẫn áp giải bà ta.

Đế Giang vừa vào đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy, y vẫy tay ra hiệu cho lính tạm thời cởi trói cho Thái hậu, muốn nghe xem bà ta có lý do gì để đàm phán.

"Bà muốn hòa giải với Thánh thượng, vậy thì lý do bà đưa cho ta

là gì?" Đế Giang cười như không cười nhìn Thái hậu, trong mắt y không có chút hơi ấm nào, khiến Thái hậu toàn thân rùng mình.

Chương 479

Triệu Cơ nói: "Trước kia ta theo Lữ Bất Vi chỉ vì bị uy hiếp.

Nếu ta không đồng ý mang binh quyền ra ủng hộ y, thì y sẽ giết con của ta.

Xin quốc sư đem toàn bộ sự việc bẩm báo lên Thánh thượng, tha cho ta một mạng." Lúc này Thái hậu cũng không quan tâm có thật sự hòa giải được với Doanh Chính hay không, nhưng Lữ Bất Vi đã đối xử với bà ta như vậy, chọn cách giữ mạng mình trước cũng không có gì sai.

Đế Giang lắc đầu nói: "Ta đã sớm phái người đi điều tra, con của bà không hề bị Lữ Bất Vi uy hiếp.

Thậm chí có người nhìn thấy lúc binh biến, bà đã chủ động theo Lữ Bất Vi phản quốc." Lòng Thái hậu lạnh đi, bắt đầu luống cuống tay chân, cũng không biết rốt cuộc nên lừa gạt người trước mắt này như thế nào.

Trong mắt y dường như có thể nhìn thấu bộ mặt thật của bà ta.

Đế Giang nói với hai vị thị vệ đang giữ Thái hậu: "Lôi bà ta ra ngoài chém đầu, bên phía Thánh thượng ta tự sẽ đi giải thích." "Ai gia muốn gặp Thánh thượng!

Ngươi không thể tùy ý xử trí ai gia!" Thái hậu Triệu Cơ mặt đầy vẻ không thể tin nổi, đưa tay ra túm chặt lấy vạt áo của Đế Giang.

Thị vệ không kéo nổi người phụ nữ này ra, lại lo dùng sức quá sẽ làm rách y phục của quốc sư.

Đế Giang "hừ" nhẹ một tiếng, rút dao găm ra cắt đứt mảnh áo bào mà Triệu Cơ đang túm lấy, sau đó nói với thị vệ: "Lôi bà ta ra ngoài,

lập tức chém đầu!" "Vâng!" Hai vị thị vệ lập tức lĩnh mệnh, lôi Triệu Cơ đang khóc lóc không ngừng ra ngoài, rút bội đao bên hông, tay đao hạ xuống, trên mặt đất liền có thêm một cái đầu tròn vo.

Thái hậu Triệu Cơ đã chết, việc Đế Giang cần giải quyết bây giờ là kẻ phản bội Lữ Bất Vi và Lao Ái.

Hai người từ sau khi bại trận vẫn luôn co rúm trong Yến La Thành không chịu ra ngoài.

Yến La Thành là một nơi tốt có ba mặt giáp núi, dễ thủ khó công, không thích hợp để cường công.

Đế Giang và Bạch đã lập ra một kế hoạch chu toàn, "bắt giặc phải bắt vua trước", sẽ do Đế Giang ra tay, lẻn vào Yến La Thành, trước tiên giải quyết Lao Ái và Lữ Bất Vi.

Lao Ái và Lữ Bất Vi đang trốn trong tường thành kiên cố, không hề phòng bị mối nguy hiểm từ bên trong, nhanh chóng đã để Đế Giang lẻn vào thành tìm được cơ hội.

"Ngươi?" Vào lúc chạng vạng, Lữ Bất Vi sau khi tắm rửa chuẩn bị lên giường thì nhìn thấy bóng dáng của Đế Giang, giật mình kinh hãi nói: "Ngươi vào đây bằng cách nào?" Nói xong, y liền co cẳng bỏ chạy, vừa chạy vừa lớn tiếng gọi thị vệ, hoàn toàn không còn vẻ ung dung tự tại thường ngày ngụy trang.

Đế Giang cười nói: "Đừng chạy, bây giờ ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu, ngoan ngoãn theo ta đi gặp Thánh thượng đi." Lời vừa dứt, Lữ Bất Vi đang liều mạng chạy ra ngoài liền phát hiện, phía trước bỗng thổi một trận cuồng phong, lá cây bên ngoài đều bị cuốn đầy đất.

Đế Giang vốn đang ở phía sau, đột nhiên xuất hiện trước mặt y, đưa một tay ra bóp chặt cổ Lữ Bất Vi.

“Cứu... cứu mạng.” Lữ Bất Vi chưa nói hết một câu, liền thấy trước mắt tối sầm rồi ngất đi.

Đế Giang buông tay ra, khinh miệt cười nói: “Cứ phải như vậy mới chịu nghe lời.” Theo cách tương tự, y cũng đánh ngất Lao Ái, trực tiếp bí mật vận chuyển hai người vào hoàng cung.

Doanh Chính đột nhiên nhìn thấy Lữ Bất Vi và Lao Ái, những kẻ trước đó vẫn đang làm loạn, bị Đế Giang trực tiếp mang về, kinh ngạc nói: “Tiên sinh quả là thần nhân, Bạch tướng quân vừa mới báo với ta, Yến La Thành dễ thủ khó công, e rằng hai kẻ đó rất khó xử lý.” Đế Giang cười lắc đầu nói: “Thánh thượng, hay là bây giờ dùng nước lạnh tạt cho chúng tỉnh lại, thẩm vấn xong liền xử trí mấy tên tiểu nhân này.” Doanh Chính nghe theo lời y, cho gọi hai thị vệ từ bên ngoài vào, tạt nước cho hai kẻ đang hôn mê tỉnh lại.

Đồng thời cũng nói với Đế Giang: “Quốc sư, ta nghe nói trước đó ngài đã ở trong doanh trại xử trí Thái hậu rồi, phải không?” Đế Giang gật đầu, trong lòng cũng hiểu làm như vậy mà không bẩm báo rõ ràng với hoàng đế thì có chút không ổn.

Y chắp tay hành lễ với Doanh Chính nói: “Thánh thượng, không phải ta không bẩm báo cho ngài, chỉ là tự mình cho rằng Thái hậu Triệu Cơ nhiều lần phạm lỗi, thực sự không thể tha thứ, giải quyết sớm ngày nào hay ngày đó, tránh đêm dài lắm mộng.” Doanh Chính thở dài một tiếng: “Trẫm vẫn luôn xem bà ta như mẹ mình, đã cho bà ta đủ thể diện, nhưng bà ta lại nhiều lần không sửa đổi.

Ngài đã thay trẫm đưa ra quyết định.” “Xin hoàng thượng trách phạt.” Doanh Chính không trách mắng Đế Giang, ngược lại còn đưa tay đỡ y dậy, nói: “Quốc sư, Đại Việt có thể trở lại trong tay trẫm, đều nhờ công lao của ngài.” Lúc này, hai kẻ vẫn đang giả chết cuối cùng cũng bị thị vệ tạt nước cho tỉnh.

Lữ Bất Vi mở mắt ra, kết quả phát hiện người xuất hiện trước mắt là hoàng thượng đã lâu không gặp, lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha mạng: "Hoàng thượng, tha cho ta, ta thật sự là nhất thời bị ma xui quỷ khiến!" "Hoàng thượng!

Lão thần sai rồi, ta cũng là trọng phụ của ngài, cầu xin ngài tha cho ta một lần, ta sau này bảo đảm không tái phạm!" Trong mắt hoàng đế lóe lên sát ý.

Lữ Bất Vi tuy trên danh nghĩa vẫn luôn là trọng phụ, nhưng y biết, vị trọng phụ này thực tế có dã tâm lớn đến mức nào.

"Tha cho các ngươi?

Vậy ai tha cho trẫm đây?

Hôm nay hai ngươi, đừng hòng rời khỏi đây nguyên vẹn." Giọng Doanh Chính trầm ổn hùng hồn, dường như đã sớm hạ quyết tâm.

Lữ Bất Vi nghiến chặt răng, nói với Doanh Chính: "Hoàng thượng, trong tay ta nắm giữ binh quyền ở Yến La Thành.

Nếu hôm nay ngài giết ta, thì binh quyền đó sẽ vĩnh viễn lưu lạc trong dân gian!" Doanh Chính nhíu mày, nói với y: "Nếu đã như vậy, thì ngươi hãy trở về giao binh quyền cho ta, sau đó tự mình ẩn dật, không hỏi đến thế sự." Cuối cùng, Doanh Chính tha cho Lữ Bất Vi một mạng, nhưng Lao Ái ở bên cạnh không có may mắn như vậy.

Y bị gán cho tội danh hoành hành hậu cung, bị lôi ra ngoài chém đầu thị chúng.

"Ngô vương, tuy ngài là Đại vương của nước Ngô, nhưng cũng là sư phụ của quả nhân.

Về chuyện của Lữ Bất Vi, ngài thấy sao?

Hiện tại Lữ Bất Vi đã bị quả nhân tước đoạt quyền thế bên

người, dù lợi hại đến đâu, bây giờ cũng không thể làm gì được.

Nhưng hắn ta chung quy vẫn mang danh là trọng phụ của quả nhân, quả nhân xử lý thế nào cũng không thỏa đáng lắm.

Bây giờ nên làm thế nào mới tốt?" Thực ra trong lòng Doanh Chính đã có cách, nhưng cách này không thể do chính miệng y nói ra.

Mối quan hệ giữa Đế Giang và y bây giờ mọi người đều có thể thấy được, tự nhiên có thể cho y một vài kế sách.

Chỉ là chuyện của y, phải từ miệng người khác nói ra mới là tốt nhất, nếu không chuyện này sẽ không hay lắm.

Đế Giang hiển nhiên cũng hiểu được suy nghĩ này của Doanh Chính.

Hiện tại các quốc gia đều có xu hướng kiệt quệ, chỉ có Đại Việt vẫn luôn có cảm giác thịnh vượng hơn.

Bây giờ Doanh Chính quản lý triều chính, quốc lực của Đại Việt cũng mạnh mẽ chưa từng thấy.

Y vốn không quan tâm đến vị trí quốc quân, thấy Doanh Chính vẫn luôn cần cù chăm chỉ, cũng có thể bao dung cho chút tâm tư đó của Doanh Chính.

Đế Giang nghĩ vậy, liền trực tiếp nói: "Đại Việt không phải có một vùng đất Ba Thục sao?

Nghe nói nơi đó tiếp giáp khá gần với nước Sở phải không?

Vừa hay Lữ Bất Vi cũng đã cưới công chúa của quốc quân nước Sở, tự nhiên không thể tùy tiện xử tử, đày đến đó cũng được.

Như vậy vừa giữ thể diện cho Sở vương, cũng không phải mang tiếng xấu.

Kế này, có thể cân nhắc." Cách mà Đế Giang đưa ra cho Doanh

Chính thực sự rất tốt.

Bởi vì nước Sở hiện tại không biết tình hình, tự nhiên không thể trực tiếp xử lý Lữ Bất Vi, dù sao bên cạnh Lữ Bất Vi hiện tại có một công chúa nước Sở.

Nếu không có nàng ta, tùy tiện tìm một cái cớ, sau đó tìm người xử lý y là xong.

Đế Giang bây giờ cảm thấy sâu sắc rằng thà trực tiếp lên Thiên đình còn hơn, sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Nhưng Ngọc Đế cũng sẽ không đồng ý, y biết Ngọc Đế vẫn luôn e dè y, nếu không thì đã không xảy ra tình huống như vậy.

Giết chết một Ngọc Cơ, e rằng sau này sẽ có yêu tinh mới xuất hiện.

Chương 480

Dù sao Thiên đình cũng không thiếu những yêu tinh này, trên người chúng đều mang khí tức của Thiên đình, đạo nhân bình thường thật sự không phân biệt được.

Nhưng chuyện như vậy, trong mắt Đế Giang, cũng không dễ xử lý.

Nếu y ra tay, e rằng bây giờ không phải là đối thủ của hai người họ.

Nếu đã vậy, bây giờ không bằng cứ để Ngọc Đế yên tâm trước, chuyện sau này sau này hãy xử lý.

Doanh Chính thấy Đế Giang thất thần, trong mắt loé lên một tia âm u.

Tuy Đế Giang tương đương với sự tồn tại của sư phụ, nhưng Đế Giang thực sự có chút coi trời bằng vung.

Y là một Tần vương, nhưng mỗi lần bị Đế Giang giáo huấn, trong lòng y đều có chút không phục.

"Ngô vương?

Bây giờ?" Doanh Chính gọi, trực tiếp gọi hồn Đế Giang trở về, dù sao bây giờ chuyện xử lý Lữ Bất Vi quan trọng hơn một chút.

"Bản vương nghe rồi, vậy cứ làm thế đi!

Chuyện này phải giải quyết càng sớm càng tốt, e rằng chậm trễ sẽ sinh biến!

Đạo lý này ngươi nên rõ." Đế Giang nói xong, liền trực tiếp rời đi.

Doanh Chính nhìn bóng lưng Đế Giang rời đi không biết đang nghĩ

gì, nhưng từ ánh mắt có thể thấy, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Sau đó, Doanh Chính trực tiếp đày Lữ Bất Vi đến đất Ba Thục.

Lữ Bất Vi biết, chuyện này không còn đường lui.

Thậm chí Doanh Chính bây giờ chắc hẳn hận chết y, chẳng qua là vì người vợ công chúa nước Sở, cho nên Doanh Chính bây giờ căn bản không có cách nào động thủ với y.

Phải thừa nhận, Lữ Bất Vi thật sự đã đoán trúng.

Sở Vân Tương đứng bên cạnh nhìn Lữ Bất Vi thu dọn đồ đạc, tâm trạng không tốt chút nào.

Vốn dĩ phụ vương của nàng gả nàng đến Đại Việt, là nhìn vào thân phận trọng phụ của Lữ Bất Vi, ít nhất sau này sẽ có vinh hoa phú quý hưởng không hết.

Thậm chí, Lữ Bất Vi vị trọng phụ này có thể thao túng Doanh Chính, nhưng không ngờ, mới gả đến chưa được bao lâu, Lữ Bất Vi đã tự tìm đường chết.

Sở Vân Tương biết, Doanh Chính không trực tiếp xử quyết Lữ Bất Vi, chính là vì có sự tồn tại của nàng.

Nhưng Sở Vân Tương bây giờ thật sự hận không thể chết đi cho rồi.

"Phu quân, chuyện lần này đối với ngài không có chút ảnh hưởng nào sao?" Sở Vân Tương nhìn Lữ Bất Vi trước mặt, vốn dĩ vì Lữ Bất Vi tuổi không còn trẻ, nghe nói ở Đại Việt có chút hoang dâm, nên nàng không muốn gả.

"Có ảnh hưởng gì?

Nàng cũng đoán được rồi, ta bây giờ không thể so sánh với tướng công của nàng, nhưng chỉ cần ta còn ở đây, đừng hòng hòa ly.

Nếu thật sự rời đi, cũng chỉ có thể bị ta bỏ.” Lữ Bất Vi đã tính toán kỹ, y vẫn luôn biết người vợ này không thích mình, bây giờ phải dựa vào người vợ này để sống, tự nhiên phải nắm chắc nàng ta.

Nghe vậy, sắc mặt Sở Vân Tương đột nhiên thay đổi.

Sở Vân Tương giơ tay, định tát vào mặt Lữ Bất Vi, liền bị Lữ Bất Vi chặn lại, sau đó đẩy ngã.

“Đánh ta?

Xem ra thời gian qua ta đối với ngươi quá tốt rồi!” Lữ Bất Vi trực tiếp đẩy ngã Sở Vân Tương xuống đất, sau đó gọi người vào, giam Sở Vân Tương lại.

“Không có lệnh của lão phu, tất cả mọi người không được cho cơm ăn nước uống, ai dám cho, cứ chờ bị lão phu đánh chết.” “Đồ vô dụng.” Tiếng la hét của Sở Vân Tương ở bên trong, khiến Lữ Bất Vi trong phút chốc đen mặt, y chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Lữ Bất Vi trực tiếp phất tay áo bỏ đi.

Người hầu thấy chủ nhà như vậy, cũng không dám lên tiếng.

Sở Vân Tương nghe tiếng bước chân bên ngoài dần nhỏ đi, biết lão già Lữ Bất Vi đã rời đi, cũng ngừng la hét.

Trong Tần cung, ánh mắt Doanh Chính âm u, Triệu Cao bên cạnh cũng có chút run rẩy, bầu không khí có vẻ không bình thường.

“Đại vương, chuyện này tuyệt đối không phải do thần làm?

Hiện tại Sở Vân Tương bị giam cầm, nghe nói hình như là trọng phụ tức giận quá hóa giận.” Triệu Cao cẩn thận nói.

Từ khi Doanh Chính biết Lữ Bất Vi giam cầm Sở Vân Tương, y cũng nơm nớp lo sợ.

Những ngày sống trong lo lắng thực sự không dễ chịu, nhưng với

tình hình hiện tại, không lo lắng cũng không được.

Nếu sớm biết Lữ Bất Vi có thể làm ra chuyện như vậy, đã sớm giải cứu Sở Vân Tương ra ngoài.

Ai ngờ Sở vương sau khi biết chuyện ở Đại Việt, liền trực tiếp hỏi về tình hình hiện tại của Sở Vân Tương.

Đi dò la mới biết được tình hình như vậy, nếu trực tiếp nói cho Sở vương, e rằng hai nước sẽ lập tức khai chiến.

Bây giờ Doanh Chính không biết có nên lập tức khai chiến hay không, thời cơ này cũng có chút không đúng.

Bởi vì xung quanh nước Sở có nước Triệu đang lăm le, nếu nhân lúc hai nước giao chiến mà ngồi thu ngư ông chi lợi, thì cũng không có cách nào.

Triệu Cao lập tức nói: "Hiện tại thế lực của nước Sở không tốt lắm, chúng ta có thể tạm thời không để ý đến, đợi nước Sở qua được giai đoạn này rồi hãy nói!" Doanh Chính há lại không biết?

Chuyện mà một thái giám như Triệu Cao cũng biết sao?

Thật sự cho rằng Sở vương thật sự không liên lạc được với Sở Vân Tương sao?

Chắc chắn là Sở vương quá lâu không liên lạc được với Sở Vân Tương, cũng đã phái người đi điều tra, cho nên mới tìm người gây chuyện.

Đừng tưởng rằng ai cũng không biết cái bàn tính này, thật sự tính toán hay lắm!

Nhưng chuyện đã đến nước này, Doanh Chính cũng không có ý định giấu giếm.

Dù sao cách làm như vậy cũng rất không thực tế.

Sở vương đã truyền lời như vậy, chứng tỏ Sở vương bây giờ chắc chắn đã chuẩn bị sẵn sàng để đón Sở Vân Tương trở về.

Chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra.

"Triệu Cao, bây giờ phái người đi truyền lời cho Lữ Bất Vi, gõ đầu một chút, để hắn biết rằng bây giờ hắn còn sống là nhờ ai." Ban đầu vì nguyên nhân của Sở vương, nên mới giữ lại cho Lữ Bất Vi một mạng, nếu không Lữ Bất Vi tưởng mình là cái thá gì?

Thật sự tưởng rằng trọng phụ là bất tử sao?

Chương 481

Nếu không phải vì y còn nhỏ tuổi, căn bản sẽ không cho Lữ Bất Vi cơ hội thao túng.

Cùng lúc đó, nước Ngô cũng nhận được tin này.

Ngũ Tử Tư đem toàn bộ tin tức báo lại cho Đế Giang, nhưng Đế Giang không có bất kỳ động thái nào, khiến Ngũ Tử Tư có chút không hiểu.

"Đại vương, sao người không hành động?

Bây giờ chính là cơ hội để chúng ta giúp Sở vương mà!

Chỉ cần có được hảo cảm của Sở vương, sau này chúng ta muốn khai chiến, chắc chắn sẽ vô cùng thuận lợi." Ngũ Tử Tư không hiểu nhất, dĩ nhiên y cũng biết Đế Giang vẫn luôn muốn chỉ điểm cho Doanh Chính, nhưng dù sao cũng là hai quốc gia khác nhau.

Nếu Đế Giang muốn đề bạt Doanh Chính, chuyện như vậy truyền ra ngoài mà không có hành động gì, các đại thần trong triều chắc chắn cũng không đồng ý.

Trước đây đã có đại thần nói Đế Giang thân là Ngô vương, không nên đến Đại Việt dạy dỗ Doanh Chính.

Nhưng Đế Giang vẫn luôn không để vào mắt.

Trong mắt y, Đế Giang là nhân vật như thần, dường như không có chuyện gì mà Đế Giang không làm được.

Nhưng nhân vật như thần này lại không hướng về mình, tình huống này tất cả người nước Ngô đều không vui.

Đế Giang lắc đầu: "Bây giờ Sở vương chẳng qua không phải thật

lòng đau xót cho công chúa của mình thôi.

Đợi đến khi Sở Vân Tương thật sự cầu cứu Sở vương, ta lại đi cũng không muộn.

Tuy bây giờ thời cơ cũng tốt, nhưng theo ta thấy, thời cơ chưa đủ tốt.

Hiện tại chiến sự giữa nước Yến và nước Triệu sắp bùng nổ, mà cả hai đều không xa nước Sở, Sở vương sẽ không vào lúc này mà làm ra chuyện bức ép Doanh Chính.

Nếu quốc thổ của Sở vương yên ổn, chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Nếu ta mạo muội xuất binh, thì người đắc tội có thể sẽ là người của ba nước còn lại.

Ngươi cho rằng dựa vào thực lực của Sở vương, thật sự có thể liên hợp với nước Ngô của chúng ta sao?" Ngũ Tử Tư suy nghĩ kỹ lại, quả thật, mọi chuyện dường như đúng như Đế Giang nói.

Một khi thật sự xảy ra chuyện, Sở vương tuyệt đối sẽ phủi sạch quan hệ.

Dù sao nước Sở không phải là một nước lớn, căn bản không thể so sánh với các quốc gia trước đây.

Lúc này chỉ có thu tay lại mới là cách làm ổn thỏa nhất, nếu không nước Ngô thật sự sẽ trở thành cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt của ba nước còn lại.

Không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ đã giật mình.

Ngũ Tử Tư bây giờ cảm thấy như vậy.

Y vốn không quá để ý, chỉ nghĩ đến việc xử lý quan hệ giữa nước Ngô và các quốc gia khác.

Nhưng bây giờ xem ra, y vẫn chưa đủ dụng tâm, kế mưu nhỏ như vậy cũng không nhìn thấu.

"Xin lỗi, Đại vương, đều là do thần không đủ chu toàn." Đế Giang biết Ngũ Tử Tư đều vì nước Ngô, nhưng bây giờ cũng phải quan sát kỹ, không thể tùy tiện nóng vội cầu thành, như vậy không được.

Ngũ Tử Tư bây giờ hiển nhiên cũng biết như vậy là không được, cũng không nói gì nữa, sợ thật sự nói ra, có thể lại bị phản bác.

"Bây giờ ta muốn tĩnh quan kỳ biến.

Đừng quên, Đại Việt còn có một Ngọc Cơ, một nhân tố bất định.

Nếu Ngọc Cơ thật sự giống như Ngọc Đế nói, thì những rắc rối của Đại Việt chắc chắn chưa hết đâu.

Ta chỉ cần yên lặng quan sát sự phát triển của tình hình, sau đó tìm một cơ hội trực tiếp giải quyết chuyện này, cuối cùng người hưởng lợi chính là ta." Ngũ Tử Tư cảm thán, quả nhiên là Đại vương, suy nghĩ và tầm nhìn của ngài ấy không cùng một đẳng cấp.

Nếu y có được tầm nhìn như vậy, cũng sẽ không chỉ ở chức vị này.

Nhưng cũng phân biệt được, tại sao Đế Giang có thể đi đến vị trí này, còn y thì không.

Đó là do trời sinh.

Ngũ Tử Tư trong lòng cảm thấy buồn cười, nhưng trên mặt không hề biểu lộ ra, ngược lại cho rằng Đế Giang như vậy mới là Đế Giang chân thực nhất.

Đế Giang trước đây dường như quá chú trọng đến Doanh Chính, bây giờ Doanh Chính cũng không còn là một đứa trẻ, Đế Giang dường như không quan tâm nữa.

Đặc biệt là sau khi Lữ Bất Vi sụp đổ.

Ngũ Tử Tư trực tiếp hỏi: "Đại vương, trước đây ngài không phải rất quan tâm đến chuyện của Doanh Chính sao?

Bây giờ không quan tâm nữa à?" Đế Giang cũng không do dự, những chuyện này để Ngũ Tử Tư biết cũng là một điều tốt, ít nhất sau này có lúc y không ở nước Ngô, cũng có người có thể một mình gánh vác.

"Khí vận trên người Doanh Chính không phải người thường có thể so sánh, cũng vì nguyên nhân này, ta mới muốn đi giúp Doanh Chính một tay.

Bây giờ khí vận của Doanh Chính đã hoàn toàn bộc phát, khí vận trước đây là do có Lữ Bất Vi cản trở.

Cả đời của Doanh Chính dường như liên quan đến cả đời của tất cả chúng ta, cho nên sau này nếu Đại Việt có cần, có thể giúp thì giúp.

Nhưng phải biết rằng, gốc rễ của ta là vì sự phát triển của nước Ngô." Đế Giang cảm thấy chỉ điểm cho y như vậy là đủ rồi, sự chỉ điểm này cũng sẽ không để nước Ngô đi đến diệt vong.

Ngũ Tử Tư tỏ vẻ đã hiểu, vốn dĩ y cũng không có ý kiến gì, bây giờ tình hình biến thành như vậy, ít nhất xem ra cũng rất tốt.

Xem ra bây giờ, Đế Giang đã đủ thâm mưu viễn lự.

Đế Giang thấy Ngũ Tử Tư đã hiểu, cũng không còn lo lắng nhiều.

Sau đó nói: "Nếu ngươi đã hiểu rồi, vậy thì ta phải đi đến nước Triệu và nước Yến xem sao, nước Ngô tạm thời giao cho ngươi." Nghe vậy, Ngũ Tử Tư kinh ngạc, vội nói: "Đại vương, sao được?

Bây giờ chính là lúc thiên hạ đại loạn, nếu ngài thật sự xảy ra chuyện gì, trên dưới nước Ngô chúng ta phải làm sao?" "Ngươi quá

xem thường ta rồi.” Đế Giang cười cười, nói.

Ngũ Tử Tư nghe vậy không nói nên lời, nhưng ai mà nói trước được, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì phải làm sao đây?

Y hoàn toàn là vì nước Ngô mà lo lắng, bây giờ y sai ở đâu?

Quả thực không biết phải nói sao cho phải.

Nhưng nhất cử nhất động của Đế Giang bây giờ đều được chú ý.

Bởi vì các quốc gia đều biết nước Ngô và Đại Việt trước nay đều giao hảo, nhưng cũng có người đang xem trò cười.

Bởi vì Doanh Chính trước đây đều bị Lữ Bất Vi thao túng, bây giờ Lữ Bất Vi đã hoàn toàn xong đời.

E rằng có không ít người phải mất ngủ rồi?

Chương 482

Bên kia, Sở vương nhận được tin con gái mình bị ngược đãi, tức đến đỏ cả mắt.

Quan trọng nhất là Thái hậu cũng ở trên đó gây rối.

Lúc này, trong tẩm cung của Thái hậu, Sở vương cũng cúi đầu, không biết phải làm sao.

"Đại vương, Vân Tương là con gái của ngài, nếu không phải vì Vân Tương, nước Sở chúng ta cũng sẽ không có thời gian hòa bình lâu như vậy.

Bây giờ Vân Tương bị tên Lữ Bất Vi đó ngược đãi, Đại vương làm cha, làm phụ vương, lại không có hành động gì, như vậy sẽ làm người ta thất vọng lắm!" Thái hậu nhìn Sở vương, giọng điệu thấm thía nói.

Bây giờ bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào nước Sở và Đại Việt, bởi vì hai nước đã liên hôn.

Hậu cung nước Sở vốn không thích Sở Vân Tương xuất giá, đặc biệt là Vương hậu.

Trước đây không biết cảnh ngộ của Sở Vân Tương tốt hay xấu, nhưng bây giờ đều đã biết, không có hành động gì là không được.

Đặc biệt là vào lúc này, phụ thân của Sở Vân Tương, nước Sở thật sự không thể không hành động.

Nếu không tất cả mọi người đều sẽ thất vọng, đó mới là chuyện lớn.

Nhưng Sở vương cũng có cái khó của mình, tình hình hiện tại không giống như Thái hậu nghĩ.

Nếu nước Sở mạo muội xuất binh, có thể sẽ trở thành mục tiêu của mọi người.

Nhưng chuyện trên triều đình, sao có thể thảo luận với phu nhân hậu cung?

Đó cũng là nguyên nhân tại sao Sở vương im lặng lâu như vậy.

Nhưng Thái hậu không đợi được nữa, trực tiếp vỗ vào người Sở vương, nói: "Đừng tưởng rằng không nói gì có thể giải quyết được mọi chuyện, bây giờ chuyện không phải không nói gì là giải quyết được.

Ban đầu ta đã nói với ngươi, Đại Việt không phải là một nơi tốt để đến, Đại Việt bây giờ so với Pháp Thương thì thế nào?

Ngươi cũng thấy kết cục của con gái mình rồi, bây giờ lại không mau chóng đón con gái về, ngươi định làm gì?

Người ta Đại Việt đã làm ra chuyện đó, ngươi lại cứ không chịu làm như vậy?

Lập tức phát binh thì sao chứ?

Không phải chỉ là đánh một trận thôi sao, không thể để con cái mình chịu khổ." Nghe vậy, Sở vương cuối cùng cũng không chịu nổi nữa.

Sở vương nói: "Thái hậu, người cho rằng bản vương không muốn giải quyết nhanh chuyện này sao?

Chỉ là bây giờ thời cơ không thích hợp, người nói cũng vô dụng thôi.

Hiện tại cục diện của các quốc gia đều rất căng thẳng, nếu không, nước Sở ta thật sự không sợ Đại Việt.

Nhưng ta sợ nước Sở cuối cùng sẽ vì chuyện này mà trở thành

mục tiêu của mọi người!

Nhưng Thái hậu, người yên tâm, bản vương đã phái người đến Đại Việt về chuyện này, tin rằng Tần vương sẽ có hành động." Nghe Sở vương nói về chuyện trên triều đình, Thái hậu mới không nói gì nữa.

Chuyện trên triều đình, phu nhân hậu cung cũng không thể hỏi, nhưng cũng không thể vì vậy mà để con mình bị người khác bắt nạt!

Nhưng chuyện trên triều đình, quả thực rất khó giải quyết, khó trách Sở vương từ lúc mới vào đến giờ mới nói những lời này.

Thái hậu cũng biết những lời mình nói trước đây có chút quá đáng, nhưng không có cách nào, nếu không nói, cả nước Sở sẽ nhìn hoàng thất thế nào?

Cả hoàng thất trong cung đều không thể làm chuyện phụ lòng người.

"Nếu đã như vậy, chuyện này nên được xử lý thỏa đáng.

Đại vương, ai gia chỉ nói một câu, nếu không xử lý tốt chuyện của Vân Tương.

Lòng của người trên dưới cung điện nước Sở thật sự sẽ nguội lạnh.

Năm xưa, phụ vương gả hai người chị của ngài đi xa, ai gia cũng rất đau lòng.

Nhưng ít nhất phụ vương ngài còn biết lý lẽ, trong đó cũng xảy ra chuyện như vậy, nhưng phụ vương ngài đều có thể xử lý thỏa đáng, bây giờ đến lượt ngài rồi." Sở vương há lại không biết lời của Thái hậu?

Nhưng lúc phụ vương còn tại vị, nước Sở cường thịnh, lúc đó

quốc gia nào mà không nể mặt nước Sở?

Nhưng bây giờ nước Sở đã không còn như xưa, lúc này chắc chắn không có cách nào làm được như trước đây.

Bây giờ như vậy cũng tốt, ít nhất nước Sở vẫn còn nguyên vẹn.

Nước Ngô cũng ở khá gần Đại Việt, trước đó cũng đã có tin nhắn gửi đi, nhưng Đế Giang bây giờ không có bất kỳ động thái nào, chắc cũng biết được ý đồ của y.

Sau này cũng không cần trông mong nữa.

Nói rồi, Sở vương trực tiếp đi ra ngoài.

"Vốn dĩ Đại vương tìm Ngô vương, nhưng Ngô vương không để ý đến ngài.

Hiện tại tình hình của nước Sở mọi người trong lòng ít nhiều cũng biết, vào lúc này đi tìm Ngô vương, chắc chắn không được.

Nhưng Ngô vương không phải rất lợi hại sao?

Trước đây nghe nói Ngô vương dường như có quan hệ với Doanh Chính?

Quan hệ của hai nước cũng rất tốt." Nghe vậy, Sở vương khẳng định cách nói của Thái hậu, nói: "Không sai, ban đầu vì quan hệ giữa Đại Việt và Ngô vương khá tốt, nên bản vương mới để Vân Tương gả qua đó, ai ngờ giữa chừng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Cuối cùng Vân Tương lại gả cho lão già Lữ Bất Vi đó.

Nhưng cuối cùng cũng làm cho quan hệ giữa ba nước chúng ta có phần hòa hoãn, sau này nếu không xảy ra chuyện Lữ Bất Vi làm tình hình xấu đi, chắc chắn sẽ không như bây giờ." Nói rồi, Sở vương cũng rất cảm thán, nếu không phải vì chuyện của Lữ Bất Vi trước đây, thì bây giờ đã là một quang cảnh khác rồi.

“Bây giờ đều đã muộn, nhưng bên Lữ Bất Vi chắc chắn không thể để Vân Tương tiếp tục ở đó.

Đại vương, ngài hãy suy nghĩ kỹ.” Thái hậu nói xong những lời này, liền trực tiếp rời đi, bởi vì bây giờ tiếp tục nói cũng không có ý nghĩa gì, vì Sở vương căn bản không cùng phe với bà.

Một bên khác, tại Đại Việt, Triệu Cao trực tiếp đến phủ của Lữ Bất Vi.

Lữ Bất Vi đang chuẩn bị rời đi, Triệu Cao liền chặn ngay trước mặt y.

“Triệu công công?

Có chuyện gì?” Lữ Bất Vi mặt đầy khó chịu, y đã chuẩn bị đi rồi, tên Doanh Chính này định làm gì?

Dù sao cũng đã làm trọng phụ nhiều năm, ít nhất cũng đã có một số cống hiến cho Đại Việt.

Triệu Cao vừa nhìn sắc mặt Lữ Bất Vi, biết mình chắc chắn đã nghĩ nhiều rồi, vội vàng nói: “Đại vương nghe nói ngài đã giam cầm công chúa nước Sở, đặc biệt sai nô gia đến xem tình hình.

Chương 483

Lữ đại nhân, tuy ngài sắp phải rời Hàm Dương, nhưng phong độ nên có vẫn phải có, nếu không, không biết công chúa nước Sở cuối cùng có trở về hay không, ngài nói xem?" Lữ Bất Vi là một người tinh ranh, sao có thể không biết ý trong lời của Triệu Cao.

Y lập tức nở nụ cười, nói: "Triệu công công nghe tin ở đâu vậy, nội tử đang ở trong nhà rất tốt mà." "Nô gia không quan tâm, bây giờ phải vào xem!" Nghe vậy, Lữ Bất Vi vội vàng ra hiệu cho người phía sau, sau đó một bên dẫn Triệu Cao vào, một bên lại lo lắng không yên.

May mắn là, Sở Vân Tương không làm khó y.

"Thật sự phiền Triệu công công rồi, Vân Tương không có chuyện gì, sắp phải theo phu quân rời đi, phải cảm tạ công công trước đây đã chiếu cố cho vợ chồng chúng tôi." Lữ Bất Vi và Sở Vân Tương rời khỏi Hàm Dương, trực tiếp giải quyết một mối họa lớn trong lòng Doanh Chính.

Không chỉ vậy, nước Ngô cũng tương tự coi đây là một mối họa lớn.

Nhưng y biết, bây giờ nước Ngô không thể tùy tiện động vào.

Lữ Bất Vi vừa đến đất Ba Thục, người nước Sở liền trực tiếp đón Sở Vân Tương trở về nước Sở, Lữ Bất Vi không có cách nào ngăn cản.

Y cũng biết tấm ô che chở duy nhất cũng không còn, biết thời gian không còn nhiều, liền trực tiếp uống độc tự vẫn, như vậy cũng tránh để người khác làm khó dễ.

Khi Doanh Chính biết được, Lữ Bất Vi đã chết.

Y vẫn theo chức vị trọng phụ trước đây, tổ chức cho Lữ Bất Vi một tang lễ.

Cả nước Đại Việt để tang, đồng thời ca ngợi Doanh Chính hiếu thuận.

Không lâu sau, nước Triệu và nước Yến trực tiếp giao chiến.

Đế Giang lúc này đang du ngoạn ở nước Triệu, thấy quốc thái dân an của nước Triệu tốt hơn nước Yến, cũng biết nước Triệu chỉ là vẻ bề ngoài phong quang mà thôi.

"Vị tiểu ca này, nghe nói nước Yến sắp đánh đến chỗ chúng ta rồi, sao ngài không mau đổi chỗ khác mà ở?" Một người trông giống tiểu nhị, sau lưng đeo một cái bọc, nhìn thấy bộ dạng ung dung tự tại của Đế Giang, vội vàng nói.

Y cũng nghe nói chiến sự phía trước căng thẳng, nước Yến bây giờ không biết tại sao lại mạnh mẽ như vậy, nên mới chuẩn bị mau chóng rời khỏi đây.

Vừa hay về tìm người nhà.

Ai ngờ giữa đường lại gặp một người không hề vội vã như vậy, vì là người hậu đạo thật thà, tự nhiên không nỡ nhìn người khác đi toi mạng.

"Tiểu ca mau rời đi đi, bản... ta không vội." Vốn định nói bản vương, nhưng thấy tiểu nhị này có thể không nghe, nên đổi lại.

Nhưng không ngờ Đế Giang lại như vậy, bởi vì tiểu nhị trực tiếp đặt bọc xuống, sau đó nhìn Đế Giang, nói: "Tiểu ca này, sao ngài không nghe khuyên bảo, bây giờ chiến sự phía trước căng thẳng, nghe nói sắp đánh đến chỗ chúng ta rồi, sao ngài không hoảng không vội gì cả.

Lỡ bị ngộ thương thì sao?" Đế Giang bất đắc dĩ xua tay, người ta

cũng là có ý tốt, không thể nào tranh cãi với người khác, liền trực tiếp rời đi.

Tiểu nhị thấy bộ dạng không quan tâm của Đế Giang, biết mình cũng nói vô ích, vội vàng cầm bọc của mình lên, trực tiếp rời đi.

Đây chỉ là một tình tiết nhỏ trong chuyến tuần du của Đế Giang mà thôi.

Đế Giang đi lại giữa hai nước Triệu và Yến, nhìn thấy những điều không hay.

Bị ảnh hưởng bởi chiến sự của hai nước, người dân đều lưu lạc mất nhà cửa, thậm chí thương vong vô số.

Đế Giang thầm nghĩ, nếu là nước y, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện như vậy, ít nhất nước Ngô của y chắc chắn sẽ không.

Nhưng mỗi thời mỗi khắc ở những nơi khác đều có chuyện như vậy xảy ra.

Trong lúc Đế Giang đang thất thần, không xa đột nhiên truyền đến tiếng cướp bóc, đối tượng bị cướp dường như là người già yếu, phụ nữ và trẻ em.

Đế Giang bình thường ghét nhất những chuyện như vậy, liền đi lên, nói: "Lũ giặc các ngươi, e rằng không tìm được cách chết nào khác rồi phải không?" Nói xong, Đế Giang trực tiếp xông lên, ba chân bốn cẳng, trực tiếp xử quyết toàn bộ bọn cướp.

Mấy mỹ nữ như hoa như ngọc nhìn Đế Giang, dường như chưa từng gặp nhân vật hùng vĩ như vậy.

Tiểu thư đi đầu, khi bị ánh mắt của Đế Giang nhìn vào, liền đỏ mặt, nói: "Không biết vị công tử này từ đâu đến?

Hay là chúng ta cùng đi chung một đường nhé!

Cũng có người làm bạn." Đế Giang nhìn tiểu thư này đỏ mặt một cách khó hiểu, không hiểu tại sao.

Ngay sau đó, tiểu thư này liền mời y đi cùng.

Thật sự không sợ y cũng có ý đồ xấu sao?

Nhưng nghĩ vậy thì nghĩ vậy, Đế Giang không trực tiếp nói ra.

Y nhìn mấy người phụ nữ này nói: "Mấy người phụ nữ đi đường như thế này không an toàn, đi đường quan đi!" Ai ngờ, Đế Giang vừa nói xong, biểu cảm của mấy người phụ nữ này có chút không đúng.

"Công tử chắc không biết rồi!

Bây giờ đường quan không đi được, khắp nơi đều đang giới nghiêm.

Vì nguyên nhân chiến sự." "Đúng vậy, nếu đi được, chúng tôi có đi con đường này không?

Vốn tưởng công tử cũng biết, không ngờ công tử lại không biết." "Chúng ta mau rời đi thôi!" Sắc mặt mấy người phụ nữ rõ ràng không ổn, đi đường quan thì cũng được.

Nhưng trên đường quan toàn là binh lính, mấy người phụ nữ đi trên con đường như vậy, e rằng cũng không an toàn lắm.

Chỉ là công tử trước mặt này không biết đường quan bây giờ không đi được, thật kỳ lạ, trừ phi vị công tử này căn bản không phải người nước Triệu.

Nghĩ vậy, mấy người phụ nữ cũng không dám nói gì nữa, trực tiếp rời đi.

Đế Giang ở phía sau cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng cũng bớt được phiền phức.

Trong lòng Đế Giang, phụ nữ đồng nghĩa với đại từ của phiền

phức.

Không chỉ Đế Giang như vậy, mà cả Ngũ Tử Tư cũng vậy.

Từng có lần, Đế Giang hỏi Ngũ Tử Tư như vậy, lúc đó câu trả lời của Ngũ Tử Tư cũng giống như y.

Cho nên bây giờ cả hai đều không có một hậu cung nào xuất hiện.

Sau đó Đế Giang trở về nước Ngô, Ngũ Tử Tư thấy Đại vương trở về, vui mừng khôn xiết, nhưng chưa kịp vui mừng bao lâu, đã nghe tin Đế Giang muốn rời đi.

"Đại vương, vào lúc này, sao ngài có thể rời đi?

Lẽ nào bây giờ chỉ có Đại Việt cần ngài, nước Ngô chúng ta lẽ nào không cần nữa sao?" Trong mắt Ngũ Tử Tư nhìn Đế Giang hiếm khi có sự phẫn nộ, vốn dĩ mọi người đều gần như nhau.

Kết quả Đế Giang lại đi lo chuyện của Đại Việt, bây giờ Lữ Bất Vi đã nhận tội chịu pháp, công chúa nước Sở cũng đã trở về.

Ngũ Tử Tư không hiểu, tại sao Đế Giang lại muốn đến Đại Việt nữa, lẽ nào vì nước Yến và nước Triệu đã khai chiến?

Bây giờ nước Triệu và nước Yến khai chiến, thì có liên quan gì đến Đại Việt?

Chương 484

Theo y thấy, bây giờ Đế Giang đang cố đến Đại Việt để tìm cảm giác tồn tại.

Nếu nước Ngô cũng có thể được Đế Giang quan tâm như vậy, thì nước Ngô đã sớm xưng bá tất cả các quốc gia rồi, tuy rằng địa vị hiện tại dường như không có thay đổi.

Nhưng trên danh nghĩa, và trên thực tế, có sự khác biệt lớn.

Ngũ Tử Tư bây giờ có thể tưởng tượng, những người khác phản đối chuyện này đến mức nào.

Dù sao tình hình bây giờ thật sự không tốt, Đế Giang cứ nhất quyết muốn đi giúp đỡ Đại Việt, nhưng nước Ngô thì ai quản đây?

Sắc mặt Đế Giang lập tức thay đổi, sau đó nói: "Ngũ Tử Tư, những lời bản vương mới nói với ngươi trước đây, đều quên hết rồi sao?" Ngũ Tử Tư sao có thể quên?

Quên lời của ai, cũng không thể quên lời của Đế Giang.

Nhưng hai lời này có mâu thuẫn với nhau không?

Nếu không, bây giờ căn bản không cần phải làm như vậy.

Chuyện của Đại Việt, bây giờ Doanh Chính đang chủ quản, chuyện như vậy lẽ nào không có cách nào giải quyết sao?

Nếu vậy, thì Doanh Chính thật sự không thích hợp làm một Đại vương.

Đế Giang tự nhiên biết Ngũ Tử Tư trong lòng đang nghĩ gì, nhưng chuyện như vậy tự nhiên không thể nói thẳng.

Đế Giang trực tiếp rời đi, bây giờ nói với Ngũ Tử Tư, căn bản

không có cách nào trực tiếp hiểu được cách làm của y, ngược lại sẽ làm hỏng chuyện giữa hai người.

Khi Đế Giang đến Đại Việt, một đám đại thần nước Ngô đang hỏi Ngũ Tử Tư xem Đế Giang ở đâu.

Dù sao Đế Giang vừa mới thông báo trở về, nhưng các triều thần không có mấy người gặp được Đế Giang, tự nhiên không tin tin tức này.

Dù sao tin tức mà mọi người trước đó đều biết là Đế Giang đi giúp đỡ Doanh Chính, lẽ nào bây giờ nước Triệu và nước Yến khai chiến, ngài ấy không trở về?

Ngũ Tử Tư cũng bất đắc dĩ, trực tiếp nói: "Tin tưởng ta, sẽ không có ai muốn biết Đại vương đã đi đâu, bây giờ làm tốt chuyện của mình là được rồi.

Đại vương sẽ trở về, chỉ là Đại vương vừa mới rời đi, đừng hỏi nữa." Bên kia, Ngọc Cơ trước đó nhận được chỉ lệnh của Ngọc Đế, tạm thời không cần làm gì, kết quả không bao lâu, nước Triệu và nước Yến trực tiếp giao chiến.

Bây giờ thật sự có trò hay để xem rồi, nhưng Ngọc Cơ biết, e rằng mình đã bị Ngọc Đế từ bỏ, nếu không, sẽ không đến bây giờ vẫn chưa giao nhiệm vụ gì cho mình làm.

Ngọc Cơ trở về Thiên đình đã được một thời gian, nhưng đều không ra ngoài, tự nhiên cũng không biết bên ngoài bây giờ Ngọc Đế đang nghĩ gì.

Ngược lại có mấy tiểu tiên ở bên cạnh ao của nàng đang bàn tán.

Một tiểu tiên trong số đó, nàng nhận ra, vì trước đây mọi người đều là yêu tinh, nhưng không hiểu sao lại được liệt vào tiên ban.

"Nghe gì chưa?

Ngọc Cơ bây giờ bị vứt bỏ hoàn toàn rồi, vì lần trước không hoàn thành tốt việc Ngọc Đế bệ hạ giao." Tiểu yêu tinh đó nói vậy, ánh mắt như có như không liếc nhìn vào trong ao.

Ngọc Cơ đang trốn trong ao thật sự rất tức giận, không phải nàng không muốn làm việc, mà nhiệm vụ thực sự quá khó.

Đổi người khác đi, e rằng cũng không có gì thay đổi lớn.

Nhưng bây giờ tất cả mọi người đều biết?

Không phải là phải giữ bí mật sao?

Ngọc Cơ tuy không đặc biệt thông minh, nhưng lúc này cũng có thể nhận ra mấy người này đang cố ý nhắm vào mình.

"Trước đây nghe nói Ngọc Đế bệ hạ rất tức giận, nhưng đã bị Nhị Lang Thần ngăn lại, một tiểu yêu tinh mà đến một việc cũng làm không xong, làm liên lụy tất cả yêu tinh chúng ta." "Nếu sớm biết có nhiệm vụ như vậy, ta nhất định đã giành đi, sau đó hoàn thành tốt công việc rồi trở về, lúc đó mới thật sự là phong quang vô hạn!" "Ai mà không nói thế?

Chỉ là không biết tình hình của tiểu yêu tinh đó thế nào?

Một lần hai lần đều làm hỏng việc.

Ngọc Đế bệ hạ đương nhiên sẽ tức giận rồi, thật sự tưởng ngài không có tính khí sao?" Tiểu yêu tinh quen biết Ngọc Cơ lại bắt đầu nói: "Ây da, cũng đừng nói vậy, dù sao cũng chỉ là một tiểu yêu tinh chưa từng làm việc gì, không liên lụy chúng ta mới là lạ.

Làm sai chuyện cũng không biết nói một lời xin lỗi, haizz!" Nghe mấy tiểu tiên yêu này nói, Ngọc Cơ cuối cùng không nhịn được nữa liền bước ra.

"Các ngươi nói bậy bạ gì đó?

Không biết việc Ngọc Đế giao cho ta là một nhiệm vụ tuyệt mật sao!

Bây giờ các ngươi bàn tán như vậy, đều sẽ bị trừng phạt đó." Nàng tiểu tiên quen biết Ngọc Cơ thấy nàng ra mặt, vẫn không hề thu liễm, ngược lại còn trào phúng nói: "Ồ, ra rồi à!

Cũng không uổng công bọn ta ở đây nói nửa buổi trời!" "Sao nào?

Dám làm mà không dám để người khác nói à?

Chẳng phải Ngọc Đế phái ngươi đi làm mà đến nửa việc cũng không xong hay sao?

Nếu lúc đó ta ở Thiên Đình, đâu đến lượt ngươi!" Nói xong, nàng tiểu tiên kia dẫn theo mấy tiểu tiên khác quay người, vênh váo bỏ đi.

Vốn dĩ họ làm vậy chỉ để chọc tức Ngọc Cơ, ở Thiên Đình lâu như vậy, kết quả lại cứ co ro một chỗ, tin tức gì cũng không biết.

Nếu không phải nhìn không vừa mắt, họ cũng chẳng thèm nói.

Kết quả bây giờ lại không biết lòng tốt của người khác.

Nhưng xem ra tình hình hiện tại cũng không đến nỗi khó coi, ít nhất Ngọc Cơ không thể kiêu ngạo được nữa.

Họ sợ Ngọc Cơ kiêu ngạo, vì nàng xinh đẹp hơn họ, mà Thiên Đình cũng là nơi trọng nhan sắc!

Ngọc Cơ tức đến phát điên một mình, nhưng không có cách nào cả. ...

Chiến sự giữa Yến quốc và Triệu quốc, ban đầu Yến quốc khá mạnh mẽ, nhưng không biết từ lúc nào, Yến quốc lại tỏ ra hụt hơi.

Triệu quốc ngược lại trở nên cường thế, Yến vương thấy vậy, đoán chừng sắp không cầm cự nổi, vội vàng cho người liên hệ với Tần vương Doanh Chính, hy vọng nhận được sự hỗ trợ của Tần

vương.

Ai cũng biết, quan hệ giữa Doanh Chính và Đế Giang không tệ, chỉ cần có được sự hỗ trợ của Doanh Chính, cũng đồng nghĩa với việc có được sự hỗ trợ của Đế Giang, Triệu vương có lẽ sẽ không dám làm càn nữa?

Biết được Yến vương tìm đến Doanh Chính, và Doanh Chính đã gặp ông ta, Triệu vương có chút bất an, cũng muốn đến gặp Doanh Chính, nhưng bị từ chối thẳng thừng.

Lúc này, Yến vương đang ngồi ngay ngắn trong đại điện của Doanh Chính, nhìn Doanh Chính mà trong lòng cũng thấp thỏm không yên.

"Tần vương, Yến quốc của bản vương sắp bị diệt vong, nhìn vào tình giao hảo không tệ giữa hai nước chúng ta, Tần vương lẽ nào không định trực tiếp phái binh chi viện sao?" Vì chiến sự khẩn cấp, Yến vương cũng không còn tâm trí hàn huyên nhiều, nên nói thẳng vào vấn đề, chuyện này cũng là điều ai cũng biết.

Doanh Chính biết tâm tư của Yến vương, nhưng không ngờ Yến vương lại nói thẳng ra như vậy, có phần làm mất đi thân phận.

Chương 485

Nếu Yến vương biết được suy nghĩ trong lòng Doanh Chính lúc này, chắc chắn sẽ nói cho hắn biết, quốc gia sắp bị diệt, còn cần thân phận làm gì?

Một khi quốc gia bị diệt, ai cho ông ta thân phận?

Chẳng phải là người si nói mộng sao?

Rõ ràng, Doanh Chính cũng cảm thấy suy nghĩ của mình có chút không thích hợp, bèn ho khan một tiếng, nói thẳng: "Yến vương, tướng sĩ Đại Việt của bản vương đâu thể vô duyên vô cớ khai chiến?

Huống hồ Yến vương cũng biết, tình giao hảo giữa hai nước chúng ta không tệ, nhưng quan hệ giữa Triệu quốc và Đại Việt của ta cũng không tồi.

Chuyện này bản vương bị kẹp ở giữa cũng khó xử." Yến vương đâu không biết suy nghĩ của Doanh Chính, chắc hẳn Đế Giang đã bày kế cho Doanh Chính rồi!

Dù sao trước đó cũng nghe thuộc hạ báo tin, Đế Giang hiện đang ở Đại Việt!

Nếu nói Đế Giang không bàn bạc chuyện này với Doanh Chính, ông ta cũng không tin.

Đó là chuyện hoàn toàn không thể.

"Bản vương tin rằng, nếu có Tần vương đứng ra dàn xếp, nhất định có thể giải quyết được không ít chuyện, Tần vương hà cớ gì không ra mặt?

Nếu Tần vương có yêu cầu gì, Yến quốc của ta có thể làm được, nhất định sẽ không từ chối." Yến vương đã bày tỏ hết thành ý của

mình ra trước mặt, chỉ xem Tần vương có bằng lòng hay không, nếu Tần vương bằng lòng, chỉ cần có thể bảo vệ được Yến quốc, những chuyện khác đều có thể thương lượng.

Doanh Chính sao lại không biết?

"Yến vương nói quá lời rồi, chuyện này bản vương cần phải thương nghị với các đại thần trong triều.

Yến vương đường xa đến đây.

Người đâu, đưa Yến vương xuống nghỉ ngơi, bản vương cùng các đại thần khẩn cấp nghị sự." Doanh Chính nói xong, hai người bước ra, đưa Yến vương rời đi.

Triệu Cao đi thông báo cho các đại thần khác đến nghị sự, không bao lâu sau, mọi người đã tề tựu đông đủ.

"Chắc hẳn chuyện Yến vương đến Hàm Dương, các vị đều đã biết, không biết các khanh gia có suy nghĩ gì?" Doanh Chính mở lời trước, để mọi người có thể tiếp nối câu chuyện.

Nhưng sau khi Doanh Chính mở lời, không ai nói gì, vì hiện tại không ai biết được tâm tư của Doanh Chính.

Các triều thần, không ai dám lên tiếng.

Úy Liễu là một trong số đó, tuy là một võ tướng, nhưng trí mưu không thua kém gì các văn thần.

Hắn cũng là người mà Doanh Chính khá tin cậy.

"Khải bẩm Đại vương, chuyện này đối với Đại Việt chúng ta có lợi, Đại vương có thể nhân cơ hội này, yêu cầu Yến quốc nhượng lại quốc thổ, để chúng ta từng bước chinh phục!

Đây là điều thứ nhất.

Thứ hai, Yến quốc hiện tại thế tất phải dựa vào Đại Việt chúng ta

mới có thể đảm bảo hòa bình và phồn vinh thịnh vượng, nhân cơ hội này, nếu có thể khiến Yến quốc cúi đầu xưng thần cũng là một cơ hội không tồi.

Thần nghe nói trước đây Ngô vương đã tìm Đại vương, chắc hẳn trong lòng Đại vương đã có quyết định." Lời của Úy Liễu rất được lòng người, đặc biệt là lòng Doanh Chính, phải biết rằng lời của Úy Liễu cũng là những gì Đế Giang đã nói, tự nhiên không thể quên được.

Nhưng không ngờ Úy Liễu và Đế Giang lại có cùng suy nghĩ, việc tâm ý tương đồng lúc này thật không có gì lạ.

Mà tình hình hiện tại quả thật rất tốt, có lợi cho Đại Việt.

Ý kiến của Úy Liễu nhận được sự ủng hộ của các triều thần, vì đây là chuyện trăm lợi không một hại.

Rõ ràng Doanh Chính cũng biết điều đó, nên cũng rất ủng hộ ý kiến của Úy Liễu.

Nhưng vẫn có một vài người phản đối, đều là những lão thần, khá ủng hộ Lữ Bất Vi.

"Đại vương, lão thần cho rằng ý kiến của Úy Liễu đại nhân có nhiều chỗ không ổn.

Phải biết rằng hiện tại quan hệ giữa Đại Việt và Ngô quốc khá tốt, Yến vương chắc chắn đang lợi dụng Đại Việt chúng ta.

Nhưng ở giữa có một Ngô vương của Ngô quốc, cho dù ngài muốn yêu cầu quốc thổ của Yến quốc, chắc chắn cũng không dễ dàng như vậy." Cứ giữ nguyên hiện trạng không tốt sao?

Có thể lấy được quốc thổ của Yến quốc, ai biết được quốc thổ đó có bị Yến vương thu lại không?

Hiện tại Yến vương không tìm được ai khác, nên mới tìm đến Đại

Việt, một khi ông ta tìm được Ngô quốc, và Đế Giang đồng ý.

Vậy thì có liên quan gì đến Đại Việt nữa?

Điều quan trọng nhất là, Đế Giang vẫn luôn đang suy nghĩ cho Doanh Chính, nhưng ngài ấy cũng là người của Ngô quốc!

Không thể nào vô tư như vậy, lão thần trước sau vẫn tin vào câu "người không vì mình, trời tru đất diệt".

Tự nhiên sẽ không ngây thơ như Úy Liễu.

Lý Tư thấy vậy, liền bước ra phản bác.

"Nếu ngài cho rằng không khả thi, vậy bây giờ, đối với Yến vương, nên làm thế nào?

Yến vương đã đến Đại Việt, điều đó đại diện cho việc Yến vương công nhận thực lực của Đại Việt chúng ta, kết quả ngài lão vừa mở miệng, Đại Việt chúng ta liền chẳng biết đi về đâu.

Nếu không phải vì ngài thật sự là người của Đại Việt, ta, Lý Tư, thật sự sẽ nghĩ ngài là người do ai phái tới." Lời của Lý Tư vừa dứt, Úy Liễu bật cười, phải biết rằng Lý Tư trước đây không phải người như vậy, sao bây giờ lại biến thành thế này?

Úy Liễu biết, Lý Tư vẫn luôn đều khá thô lỗ, cũng chỉ là một kẻ vũ phu giống hắn.

Nhưng bây giờ đâu có chút dáng vẻ nào của kẻ vũ phu?

Ngược lại giống như những văn thần kia, biết cả tranh đấu tâm kế.

Nhưng Lý Tư như vậy cũng không tệ, ít nhất còn biết nói đỡ cho Úy Liễu một câu!

Chỉ có một điểm không tốt lúc này, là vị lão thần kia trông như sắp tức đến ngất đi bất cứ lúc nào.

“Cường từ đoạt lý, ta không phải đang nghĩ cho Đại Việt chúng ta sao?

Chỉ là lúc các ngươi nói, có cân nhắc đến quốc lực hiện tại của Đại Việt chúng ta không?” Lão thần tức đến mặt đỏ bừng, thật không biết bên trong có gì mờ ám.

Đặc biệt là Lý Tư, vẫn luôn đều không ưa hắn.

Bây giờ Lý Tư lên tiếng, thật sự không có gì lạ, nhưng những người khác lại không như vậy.

“Ta thấy Lý Tư nói đúng, đây là một cơ hội cho Đại Việt chúng ta, chỉ có cơ hội như vậy, mới khiến Đại Việt chúng ta trở thành một quốc gia hùng mạnh.

Lẽ nào không làm chuyện mà tất cả mọi người đều đã đồng thuận sao?

Đã có một cơ hội bày sẵn trước mắt, tại sao phải đẩy nó đi?

Chương 486

Huống hồ Yến quốc hiện tại khó tự bảo vệ, chỉ có thể chấp nhận điều kiện của chúng ta, nếu không thì cứ khoanh tay đứng nhìn là được." Ngay lập tức, các đại thần trên toàn triều đình cãi nhau ầm ĩ.

Nhưng số người không ủng hộ vẫn chiếm phần lớn.

Doanh Chính cũng không thể trực tiếp bỏ qua những người đó, mặc dù Đế Giang và hắn đều cho rằng đây là một cơ hội tốt.

Nhưng không có người tạo ra cơ hội thì cũng vô dụng.

"Đủ rồi, đều là trọng thần trong triều, cãi vã như vậy, ra thể thống gì.

Bản vương nhận được tin tức từ phía Ngô vương, cũng nói rằng chúng ta có thể tham gia vào chuyện này.

Đến lúc đó có thể nhận được bao nhiêu lợi ích, đều là của chúng ta." "Đại vương nói đúng, chúng thần đều có suy nghĩ như vậy, nhưng có lão thần không ủng hộ việc chủ động ra tay trước, cũng là chuyện không có cách nào." Lý Tư đầu tiên hưởng ứng lời của Doanh Chính, vì hắn biết đây là kết quả thảo luận của Doanh Chính và Đế Giang.

Ngày hôm đó khi Doanh Chính và Đế Giang thảo luận, hắn tình cờ ở bên cạnh nghe được, nên bây giờ tự nhiên biết rõ.

Doanh Chính đối với hắn cũng vô cùng tin tưởng, sự tin tưởng như vậy có thể tốt cũng có thể xấu, vì nếu không hợp ý, e rằng sẽ bị nghi kỵ.

Tâm tư của Doanh Chính khá sâu sắc.

Chuyện như vậy, không chỉ Lý Tư biết, Úy Liễu cũng biết, nhưng bây giờ không ai đi so đo.

Vì chuyện đã rõ ràng như vậy, không ai lại không biết.

Huống hồ Đế Giang hiện đang ở trong cung, nếu có vấn đề gì, trực tiếp hỏi Đế Giang là được.

Hiện tại địa vị của Đế Giang trong lòng họ rất cao, nhưng họ cũng cho rằng Đế Giang đang đứng trên lập trường của Đại Việt.

Đế Giang thực ra đã sớm biết, nên đã cho mình một thuật ẩn thân, trực tiếp đứng trên triều đình xem đám người này cãi vã.

Trước đây khi ở Ngô quốc, vì có uy quyền tuyệt đối, nên không ai dám cãi vã nhiều lời.

Nhưng Doanh Chính bây giờ không giống, dù sao hắn cũng là một đế vương vừa mới nắm quyền, về điểm này, không thể so sánh với y.

Nhưng cũng đã rất không tồi.

Đế Giang biết Doanh Chính có thể làm được như hiện tại, đã rất không dễ dàng.

Nhưng tình hình hiện tại là thế, có người không ủng hộ cách làm của Doanh Chính.

Lý Tư và Úy Liễu là những người duy nhất có thể nhìn rõ vấn đề, cũng là những người được Doanh Chính trọng dụng, bây giờ xem ra, quả nhiên không trọng dụng sai người.

"Đại vương, chuyện này thật sự không thể làm như vậy, một khi đã làm, các quốc gia khác sẽ nhìn Đại Việt chúng ta thế nào?

Là thừa nước đục thả câu!

Đại vương phải suy nghĩ cho kỹ.

Tên Đế Giang kia không đưa ra cho ngài một biện pháp tốt nào, hiện tại chưa đồng ý với Yến vương, chúng ta vẫn có cơ hội hối hận, nhưng một khi đã đồng ý, chúng ta thật sự không còn cơ hội hối hận

nữa." "Xin Đại vương suy nghĩ lại!" Một đám lão thần đều quỳ xuống, xin Doanh Chính suy nghĩ kỹ.

Trước đây khi Lữ Bất Vi còn tại vị, căn bản không cần như vậy, chỉ cần quan hệ tốt với Lữ Bất Vi là được.

Nhưng bây giờ đến lúc cần, sự bất tiện đó liền hiện ra.

Tình hình hiện tại là như vậy.

Doanh Chính có chút đau đầu xoa xoa thái dương, nhiều người phản đối như vậy, không thể trực tiếp coi như không thấy mà xử lý, cách làm đó cũng không thực tế.

Nhưng cách xử lý tốt nhất là gì?

Trong lúc đó, Lý Tư trực tiếp cau mày lạnh lùng nói: "Chúng ta là văn thần, chỉ cần ở trên triều đình múa bút làm văn là được, căn bản không cần suy nghĩ đến những chuyện này.

Hiện tại có một cơ hội, chỉ cần Đại Việt chúng ta nắm bắt được, cần gì phải sợ ai?

Nhưng bây giờ xem ra mọi người đều khá quan tâm đến cách nhìn của người khác.

Một khi Đại Việt chúng ta thật sự trở thành đại quốc, cần gì phải sợ người khác nói này nói nọ?

Căn bản không cần để ý.

Chỉ có kẻ yếu mới đặc biệt để ý đến cách nhìn của người khác." Nghe Lý Tư nói vậy, các văn thần còn lại đều không dám nói gì.

Sợ bị Lý Tư tóm được mà mắng cho một trận.

Dù sao lời của Lý Tư cũng có mấy phần đạo lý, nhưng văn thần luôn khá chú trọng lễ nghi phiền phức, những chuyện ảnh hưởng đến danh tiếng như thế này, họ không muốn làm.

Nhưng lời của Lý Tư, cũng đúng.

Chỉ cần Đại Việt trở thành đại quốc, những người khác cũng không có cách nào nói gì được, vì đã là đại quốc rồi.

Không ai dám chọc vào.

Thấy vậy, Doanh Chính cũng hiểu ra ý của hắn.

Đã vậy, tất cả mọi người bây giờ đều gần như đồng ý, tự nhiên cũng không có gì tốt để nói nữa.

Doanh Chính trực tiếp tuyên bố bãi triều, sau đó tìm Yến vương, nói rõ chuyện này, Yến vương sảng khoái đồng ý ngay.

Hiện tại trước mắt ông ta chỉ có hai con đường, chỉ có đồng ý với Đại Việt, mới có thể thật sự thoát khỏi khó khăn.

Hiện tại không thể chống lại Triệu quốc, ngay từ đầu đã như vậy.

Đêm khuya, Đế Giang không trở về Ngô quốc, sau đó đến tẩm điện của Doanh Chính.

"Doanh Chính, chuyện này ngươi làm không tệ, ban ngày bản vương đã xem, thật sự trưởng thành ngoài dự liệu của bản vương.

Nhưng ngươi cũng phải biết chuyện này có lợi cho Đại Việt, chứ không có lợi cho Ngô quốc của ta.

Chuyện này phải nhanh chóng thực thi, để tránh có người khác cũng nhân cơ hội gây sự." Chuyện của Đế Giang, Doanh Chính cũng có cân nhắc, nhưng không phải tất cả mọi chuyện đều nghe theo Đế Giang.

Nếu không, kế Lữ Bất Vi, sau này, Đế Giang sẽ là một trọng phụ mới.

Trải qua chuyện của Lữ Bất Vi, hắn cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

“Bản vương tự nhiên biết, nhưng tình hình hiện tại như vậy, bản vương không tin có người có thể lay động được nền tảng của bản vương.” “Yến vương kia chỉ cần không ngốc, sẽ không trực tiếp từ chối ta, hiện tại cũng chỉ có Đại Việt của ta mới có thể quản chuyện bao đồng.

Nếu đổi lại một quốc gia khác, có thể không giàu có như Đại Việt của ta, tự nhiên không có cách nào chia binh lực đi quản lý.” Doanh Chính nói không có chút vấn đề gì, nhưng chuyện bây giờ là vậy, sớm phát binh giải quyết, cũng là một chuyện khá tốt, tránh cho thật sự có người chui vào kẽ hở.

Doanh Chính nghĩ đến chuyện lâu dài hơn, một khi Đại Việt nhận được đất đai mà Yến vương hứa hẹn, vậy Đại Việt sẽ hoàn toàn vượt trội hơn các quốc gia khác về diện tích lãnh thổ.

Chương 487

Như vậy, Đại Việt ngày càng hùng mạnh, chỉ có Ngô quốc mới có thể sánh vai.

"Ngô vương, bản vương vẫn luôn đều có một vấn đề muốn hỏi." Doanh Chính nhìn Đế Giang, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu, sau đó nói.

Thực ra vấn đề này hắn vẫn luôn đều không biết, trước đây cũng có một lần hỏi Đế Giang, nhưng không nhận được câu trả lời.

Lúc đó Đế Giang chỉ nói, bây giờ hắn không có cách nào biết được câu trả lời, vì câu trả lời này hắn không muốn.

Đế Giang hiển nhiên cũng biết Doanh Chính muốn hỏi gì, dù sao cũng là đứa trẻ mình nuôi lớn, sao có thể một chút cũng không hiểu?

Nếu không hiểu, bây giờ cũng không có cách nào nói thẳng.

"Bản vương biết ngươi muốn hỏi gì, nhưng bây giờ không phải lúc ngươi biết, chỉ có đợi đến khi thống nhất thiên hạ, bản vương mới có thể nói cho ngươi.

Nhưng ngươi phải tin ta, Lữ Bất Vi và Ngọc Cơ trước đây chỉ là một bài luyện tập mà thôi, không cần phải để tâm đến sự tồn tại của họ.

Nhưng ngươi bây giờ cũng không còn nhỏ, về chuyện này, bản vương tin ngươi nhất định sẽ biết, bản vương tin vào trực giác của mình." Đế Giang nói vậy, Doanh Chính quả thực biết, nhưng cũng không phải nhất định phải biết, Đế Giang không muốn nói, chắc chắn có lý do của y.

"Ngài biết bản vương nhất định có thể thống nhất thiên hạ?

Nếu bản vương không có cách nào thống nhất thiên hạ, thì phải làm sao?" Doanh Chính không phải không tự tin, nhưng luôn có một số bất ngờ xảy ra, nếu thật sự có bất ngờ như vậy, chẳng phải thật sự không có cách nào biết được chuyện này rốt cuộc là sao?

"Nhất định sẽ được, bản vương tin, nếu không thể, vậy là bản vương nhìn lầm người, nhưng nhất định sẽ có người tiếp theo có thể." Đế Giang nói vậy, sắc mặt Doanh Chính đều thay đổi, vì chuyện như vậy thật sự không tốt.

Một khi chuyện như vậy thật sự xảy ra biến cố, vậy Đế Giang thật sự có thể làm ra chuyện như vậy.

Vì hắn biết tuổi thọ của Đế Giang dường như khá dài, ít nhất mấy năm nay vẫn luôn đều thấy Đế Giang dường như vẫn một dáng vẻ, từ trước đến nay chưa từng thay đổi.

Từ đó có thể thấy, Đế Giang thật sự sẽ không thay đổi dáng vẻ.

"Được." Doanh Chính trực tiếp kết thúc cuộc đối thoại này, vì cuộc đối thoại như vậy cũng không có tác dụng, nếu thật sự có tác dụng, có lẽ thật sự phải nỗ lực rồi.

Nhưng Doanh Chính biết bây giờ nỗ lực, cũng có thể được.

Sau đó Doanh Chính để Lý Tư và Úy Liễu trực tiếp dẫn người đi bình định chuyện giữa Yến quốc và Triệu quốc.

Nhưng chuẩn bị đợi đến khi Yến vương sắp không xong, mới đi, lúc đó chi viện thì những chuyện khác thật sự không tốt nữa.

Nhưng bây giờ trông khá tốt.

Đế Giang cũng biết cách làm của Doanh Chính, chỉ cần cách làm này không dùng trên người Ngô quốc là được.

Đế Giang cứ đi lại giữa Triệu quốc và Yến quốc, sau đó thấy dân

chúng của Yến quốc và Triệu quốc đều lầm than.

Cứ tiếp tục như vậy, sẽ xảy ra chuyện cả quốc gia tan rã.

Y không tin Doanh Chính không biết chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Nhưng điều Đế Giang không biết là, sau khi Doanh Chính định ra chuyện như vậy, có văn thần đã thú vị tìm đến Doanh Chính.

Doanh Chính nhìn văn thần trước mặt, sắc mặt âm trầm.

"Trước đây trên triều đình, không phải đã nói rồi sao, chuyện đã quyết định cuối cùng, lại tìm đến bản vương, bản vương đã mở lời, sẽ không hối hận." Doanh Chính nói vậy, nhưng trong lòng biết những văn thần này, không phải là tìm phiền phức thì là gì.

Doanh Chính nhìn các văn thần bên trong, đa số đều là những người do Lữ Bất Vi để lại, nếu không, cũng không cần phải thỏa hiệp.

Dù sao bây giờ cũng không phải là thiên hạ của Lữ Bất Vi, mà là thiên hạ của Doanh Chính, kế thừa Lữ Bất Vi bây giờ cũng không có tác dụng.

"Đại vương, ngài không thể không quan tâm đến sự phản đối của chúng thần!

Những võ tướng đó đều chỉ biết đánh trận, nếu không có chiến tranh, võ tướng chẳng phải không có chút tác dụng nào sao?

Đại vương nên nhìn thoáng một chút, chuyện như vậy cuối cùng sẽ không đơn giản như vậy.

Hiện tại Yến quốc tuy nói ngon nói ngọt, nhưng không phải vì bây giờ đang ở thế yếu sao, mấy ngày trước Triệu quốc không phải cũng đã đến sao?" "Vương Tiễn, bản vương mệnh lệnh cho ngươi đi công đả Yến quốc, những lời hứa trước đây đều có thể, nhưng chúng ta

cũng không thể trực tiếp đi giúp đỡ đúng không?

Tuy nói là chi viện, nhưng thực chất là công đả, chuyện như vậy Vương Tiễn đi làm khá thích hợp, Lý Tư và Úy Liễu ở bên cạnh phụ trợ.

Bản vương tin rằng, nhất định sẽ khiến bản vương hài lòng.

Lần này Yến quốc nhất định sẽ là vật trong túi của Đại Việt chúng ta." Doanh Chính có sự tự tin mạnh mẽ chưa từng có, vì chuyện như vậy thực sự không phải lần đầu.

"Xin Đại vương yên tâm, lần này vi thần nhất định sẽ cho Đại vương một câu trả lời hài lòng." Vương Tiễn mặt đầy kinh hỉ, vốn tưởng rằng Lý Tư và Úy Liễu sẽ là chủ soái, không ngờ cuối cùng mình lại trở thành chủ soái.

Hắn vốn không giỏi ăn nói, nhưng bây giờ phát hiện Lý Tư lại phải phụ trợ cho mình, thực sự kinh hỉ.

Trước đây Lý Tư ở trước mặt hắn đắc ý, không phải đều là vì làm việc cho Đại vương sao, cũng không có gì, nhưng bây giờ rõ ràng không giống.

Lý Tư biết được chuyện này, quả thực sắp tức nổ tung, nhưng chuyện như vậy không có cách nào, vì Đại vương đã nói vậy, chắc chắn không có cách nào thay đổi.

Úy Liễu thì tốt hơn, vì quan hệ với Vương Tiễn cũng tốt, không giống như Lý Tư ở trước mặt Vương Tiễn đắc ý.

Nhưng lần này Vương Tiễn trở thành chủ soái khiến mọi người kinh ngạc.

Vào ngày ba người cầm quân xuất chinh, Doanh Chính đích thân ra tiễn, và nói rằng chờ họ khải hoàn trở về.

Vương Tiễn và Lý Tư cùng Úy Liễu trong lòng đều nóng hừng hực.

Vốn tưởng không có cơ hội ra chiến trường nữa, nhưng không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy.

Hiện tại ngày tháng tuy đã tốt hơn, nhưng đánh trận đều là để mở mang bờ cõi.

Yến vương biết Tần vương phái người đến, vô cùng kinh hỉ, nhưng không ngờ, sau đó không phải là kinh hỉ, mà là kinh hãi.

Yến vương nhìn Vương Tiễn và ba người, nói với người bên cạnh.

"Người Tần vương phái đến, lần này chúng ta phải chiêu đãi thật tốt, đợi sau khi Triệu quốc thất bại, chúng ta sẽ giao những thứ đã hẹn trước cho họ." Yến vương có lẽ cũng nhìn ra đám người này có chút không dễ đối phó, liền nói như vậy.

Nhưng không đợi Yến vương chiêu đãi, Vương Tiễn trực tiếp dừng lại trước mặt Yến vương.

"Yến vương, Tần vương của ta phái binh mã đến chi viện Yến quốc, hiện tại chúng ta cần một nơi để nghỉ ngơi.

Đợi đến khi có chiến sự, xin Yến vương trực tiếp thông báo cho ta, còn có một chuyện, hy vọng Yến vương có thể giữ lời, nếu không, Yến vương cũng biết hậu quả." Nghe vậy, Yến vương đâu không biết, Tần vương đang dùng Vương Tiễn để uy hiếp mình.

Dù sao bây giờ binh mã đều ở Yến quốc, chỉ cần Tần vương một tiếng ra lệnh, e rằng mình sẽ gặp xui xẻo.

Đế Giang cũng đang ở không xa quan sát, khi nhìn thấy cảnh này, biết được cách làm của Tần vương Doanh Chính.

Không ngờ, Doanh Chính lại có cách làm như vậy, một mặt cho Yến quốc một bài học, nhưng việc quân Tần trực tiếp tiến vào Yến quốc, cũng khiến y cạn lời.

Chương 488

Nếu Vương Tiễn bây giờ động thủ với Yến quốc, Yến quốc căn bản không có sức phản kháng.

Ngay sau đó, Đế Giang phát hiện, Vương Tiễn trực tiếp yêu cầu Yến vương giao Kế Thành.

Phải biết Kế Thành là thủ đô của Yến quốc, không thể nào giao cho họ được.

Thái tử Đan cũng trừng mắt giận dữ, "Đừng quá đáng, vốn dĩ phụ vương ta đi tìm chi viện.

Kết quả bây giờ lại thừa nước đục thả câu, Đại vương các ngươi dạy như vậy sao?

Đơn giản là đang bôi đen Đại Việt, bây giờ vẫn còn cơ hội hối hận.

Yến quốc chúng ta cũng sẽ trực tiếp giao hết những thứ trước đây, nhưng Kế Thành là thủ đô của Yến quốc chúng ta, sẽ không giao cho các ngươi." Thái tử Đan trực tiếp nói chết câu chuyện, Yến vương cũng không còn cách nào, đây là người con trai mà ông ta khá coi trọng.

Chỉ là không ngờ đứa con trai luôn thông minh, lại nói ra những lời như vậy, quả thực khiến người cha này phải nhìn bằng con mắt khác.

Tuy Kế Thành là thủ đô của Yến quốc, nhưng nếu Yến quốc không còn, Yến quốc đâu còn thủ đô, lúc đó Kế Thành cũng không biết sẽ biến thành dạng gì.

Nhưng ai ngờ người tức giận đầu tiên lại là Vương Tiễn, vì là võ tướng, nên tính khí khá nóng nảy, tự nhiên không nghe lọt tai những

lời như vậy của người khác.

Đặc biệt là biết tính khí của hắn, căn bản không ai dám ở trước mặt hắn nói như vậy.

Lý Tư và Úy Liễu lại thấy thái tử Đan này khá thú vị, nhưng tình hình hiện tại không thể nói như vậy.

Ý của thái tử Đan rõ ràng là không cần Đại Việt chi viện nữa.

Đã vậy, chi viện bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành tiến công, đặc biệt là bây giờ đã ở trong Yến quốc.

Những người Tần vương phái đến đều là dũng sĩ, tự nhiên không phải Triệu quốc có thể so sánh.

Muốn công hạ Yến quốc cũng là chuyện vô cùng đơn giản!

Yến vương không biết suy nghĩ của Vương Tiễn, Úy Liễu và Lý Tư bây giờ, nhưng từ sắc mặt không tốt của họ có thể thấy, chuyện nhất định càng thêm không ổn.

Nhưng bây giờ cũng không còn cách nào.

Nếu có cách, Yến vương nhất định sẽ không đi tìm Đại Việt chi viện, bây giờ đúng là lấy đá đập chân mình.

Quả là tai bay vạ gió, vốn chỉ cần đối phó với một Triệu quốc là được.

"Các vị tướng quân đừng tức giận, đều là thái tử của bản vương không tốt, nhưng cũng có thể hiểu được đúng không?" Yến vương cũng chỉ có thể hạ mình cầu xin họ tha thứ, chuyện như vậy, ông ta không hy vọng thấy lần thứ hai.

"Dù sao tình hình hiện tại các vị tướng quân cũng đều có thể thấy, bây giờ chuyện biến thành như vậy, cũng không phải điều ta muốn thấy.

Đã các vị tướng quân đến đây, tự nhiên không hy vọng có chuyện xấu, trong tình huống này, mau chóng xử lý thì tốt hơn.

Các ngài thấy sao?" Yến vương hiện tại vô cùng uất ức, nếu ban đầu có thể trực tiếp giải quyết, nếu Triệu quốc không mạnh mẽ như vậy, bây giờ căn bản không cần phải đi cầu xin người khác.

Tể tướng bên cạnh Yến vương nhìn Yến vương, rồi lại nhìn Vương Tiễn và mấy người.

Dường như đang suy nghĩ điều gì, một lúc lâu sau mới nói.

"Các vị tướng quân đường xa đến đây, trước tiên hãy đi nghỉ ngơi, còn những chuyện khác chúng ta quay lại nói sau!

Ý các vị tướng quân thế nào?" Tể tướng nói, ánh mắt cứ đều đang chú ý sắc mặt của các vị tướng quân, chỉ sợ câu nào nói không đúng, trực tiếp khiến mọi chuyện vỡ lở.

Dù sao não của võ tướng cũng không giống người thường, tính khí của họ đều rất nóng nảy, một khi thật sự khiến họ không vui, vậy thì người gặp xui xẻo chỉ có thể là mình.

Yến quốc hiện tại không chịu nổi sóng gió nữa, Triệu quốc còn chưa giải quyết xong.

Quốc lực Yến quốc hiện tại không ổn, không có cách nào đối kháng với binh sĩ của Đại Việt.

Lý Tư và Úy Liễu lại đều được Tần vương trọng thị.

Đều không thể lơ là, người duy nhất có thể bị lơ là chỉ có Vương Tiễn một người.

Nhưng người đó lại tính khí nóng nảy, tự nhiên cũng không dễ giải quyết.

"Thái tử Đan, không từng trải sự đời, nếu có đắc tội với các vị

tướng quân, hy vọng các vị tướng quân có thể nể mặt bản vương mà bỏ qua chuyện này.

Nếu các vị tướng quân có thể bỏ qua chuyện này, bản vương sẽ thịnh tình khoản đãi." Yến vương hiện tại cũng không biết nên làm thế nào, binh lực Triệu quốc ở phía trước, thủ đô Kế Thành, tuy khá quan trọng, nhưng nếu Yến quốc không còn, vậy cần Kế Thành để làm gì?

"Nếu Yến vương ngài đã nói vậy, huynh đệ chúng ta tự nhiên không có gì để nói, thái tử Đan không hiểu chuyện, cần ngài quản thúc nhiều hơn.

Hôm nay chỉ đắc tội với mấy huynh đệ chúng ta, thì không có gì, đều là làm việc dưới trướng Tần vương, tự nhiên cũng biết chừng mực.

Nhưng nếu ngày sau đắc tội với người khác, thái tử Đan e rằng kết cục cũng không tốt." Không rõ, lời của Lý Tư hiện tại là để nhắc nhở, hay là uy hiếp, dù sao Yến vương cũng phải để tâm đến thái tử Đan một chút.

Dù sao thái tử Đan hiện tại chưa từng trải, tự nhiên có một số chuyện không nắm bắt được chừng mực, chuyện như vậy một khi xảy ra, kết cục sau này đều sẽ không quá tốt đẹp.

Hiện tại tuy miệng nói không kết thù, nhưng thực tế lại không biết, một khi thật sự kết thù, thật sự không tốt.

May mà những võ tướng này đều là người rộng lượng, không giống như văn thần đặc biệt thù dai.

"Đa tạ các vị tướng quân có thể tha cho thái tử Đan, bản vương ở đây vô cùng cảm tạ, sau này các vị tướng quân ở Yến quốc nếu có bất cứ chuyện gì, cứ để bản vương đi xử lý.

Nay Triệu quốc binh lâm thành hạ, bản vương hụt hơi, xin các vị của Đại Việt có thể giúp đỡ.

Nếu việc này thành, Kế Thành, hai tay dâng lên cho các vị, lại có thể thế nào?" Thái tử Đan nghe phụ vương nói vậy, lập tức không muốn, nhưng bị Yến vương trực tiếp ngăn lại.

Khó khăn lắm mới dập tắt được lửa giận của các vị tướng quân, nếu bây giờ lại châm lửa giận của các vị tướng quân, thì phải làm sao đây?

Thái tử Đan quả nhiên chưa từng trải, quá không hiểu chuyện.

May mà các vị tướng quân đều là người đại độ, bây giờ không so đo, nếu không bằng những binh lính của Đại Việt này đủ để san bằng Yến quốc.

Không phải Yến vương nói quá, khí thế của tướng sĩ Đại Việt và khí thế của tướng sĩ Yến quốc không giống nhau, một bên cao ngút, một bên uể oải không phấn chấn.

Không thể so sánh, năng lực chiến đấu chắc chắn cũng không thể so sánh, ai mạnh ai yếu, mọi người đều có thể thấy rõ.

Thái tử Đan tuổi còn nhỏ, nhưng những chuyện cơ bản cũng nên biết, đều bị người khác nuông chiều làm hư.

Yến vương một chút cũng không nhận ra chỗ thiếu sót của mình, ngược lại đổ chuyện này lên đầu người khác.

Tuy bây giờ Lý Tư và mấy người đã nói không so đo, nhưng không có nghĩa là họ sẽ không báo cáo chuyện này cho Doanh Chính biết.

"Xin Yến vương cho tướng sĩ của ngài dẫn tướng sĩ Đại Việt chúng ta đi nghỉ ngơi, sau đó chúng ta sẽ bàn chuyện Triệu quốc." Lý Tư nói.

Lúc hắn đi, Doanh Chính đã nói, Kế Thành của Yến quốc phải chiếm được, vì đó là thủ đô.

Chương 489

Chỉ có chiếm được Kế Thành, Yến vương mới tâm phục khẩu phục, vì Kế Thành là mạng sống của ông ta.

Tướng sĩ Đại Việt chỉ kịp nghỉ ngơi hai ngày, liền nhận được tin binh sĩ Triệu quốc tiến công, và khi nhận được tin, binh sĩ của Triệu quốc đã chiếm được một thành trì.

Lúc này Lý Tư mới vừa chuẩn bị xong, điểm quân số đi.

Binh sĩ của Triệu quốc liên tiếp bại trận.

Triệu vương cũng tức giận.

Nhưng Triệu vương tức giận cũng vô ích, vì không phải là đối thủ của Tần vương.

"Chết tiệt, rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao Tần vương lại xen vào chuyện này?

Yến vương thật sự thỉnh cầu thành công à!" Triệu vương nhìn thuộc hạ quả thực sắp bị tức chết, tin tức quan trọng như vậy không một ai biết.

Cũng không một ai báo trước cho ông ta, nếu có người báo trước, có thể đã tránh được chuyện lần này.

Nhưng rõ ràng không một ai sẽ nói cho ông ta chuyện này, vì chuyện này căn bản không ai biết.

Yến vương tuy đi gặp Tần vương rầm rộ, nhưng những chuyện thảo luận sau đó đều được tiến hành rất bí mật.

Triệu vương không biết họ rốt cuộc đã thỏa thuận được chuyện gì cũng là điều đương nhiên, nếu biết mới thật sự đáng sợ.

“Đại vương, chuyện này cũng không phải lỗi của thần, thần cũng không biết họ rốt cuộc đã thảo luận những gì, nhưng rõ ràng thần không thể biết được.

Vốn dĩ chúng ta cũng đã phái người đi theo dõi, muốn điều tra xem họ rốt cuộc đã thảo luận những gì, nhưng xung quanh Tần vương có người bảo vệ, chúng ta cũng không có cách nào ra tay.

Sau đó Yến vương trở về càng thêm im hơi lặng tiếng, thần cũng không biết Yến vương rốt cuộc trở về lúc nào.” Thuộc hạ của Triệu vương người nào người nấy run rẩy, không biết nên làm thế nào.

Nên trực tiếp đẩy một người ra, tóm tắt lại chuyện này.

Nhưng khi trước đó không biết, may mà Triệu vương không tức giận đến thế, khi biết được thuộc hạ vô năng như vậy, quả thực sắp tức điên.

“Một đám thùng cơm, bảo làm một chuyện nhỏ cũng làm không xong.” Triệu vương nhìn thuộc hạ, trong mắt thoáng qua một tia hận sắt không thành thép.

Nếu không phải vì đám thuộc hạ ngu ngốc này, cục diện hiện tại có lẽ sẽ không tồi tệ như vậy.

Nhưng không có cách nào, cá đã vào lưới, hỏi cũng không có cách nào, nếu có cách, ông ta thà không cần đám thuộc hạ này.

“Đều cút hết cho bản vương, bây giờ nên làm thế nào?

Yến quốc được Đại Việt chống lưng, chúng ta bây giờ làm gì cũng không thích hợp.

Nếu không chiếm được được Yến quốc, cứ chờ bản vương, bản vương nhất định sẽ lấy đầu trên cổ các ngươi để kỷ niệm hoành đồ vĩ nghiệp của bản vương.” Triệu vương vô cùng tức giận, nhưng lại không có cách nào.

Hiện tại có Đại Việt chống lưng, Yến quốc không thể động đến được, vì Đại Việt và Ngô quốc lại có quan hệ như hình với bóng.

"Hồi bẩm Đại vương, hiện tại chuyện Yến quốc thật sự không dễ xử lý, vì Yến quốc và Đại Việt đã đạt được thỏa thuận, quan hệ giữa Đại Việt và Ngô quốc vẫn luôn đều rất tốt.

Đế Giang và Doanh Chính lại có quan hệ như cha con.

Chúng ta không thể dễ dàng động đến, nếu muốn động, e rằng chúng ta cũng sẽ gặp đại họa.

Như vậy không bằng trực tiếp tạm hoãn xử lý, nếu Yến quốc không thể chiếm được thì trực tiếp đàm phán hòa bình.

Không thể để người khác lấy được lợi ích sau khi chúng ta công đả Yến quốc được." "Thuộc hạ cho rằng ngài nói đúng, Yến quốc do Triệu quốc chúng ta công đả, tự nhiên không thể để người khác lấy được lợi ích này.

Yến vương đi mời Tần vương xuất binh, vậy chứng tỏ Tần vương chắc chắn đã nhận được không ít lợi ích.

Nhưng những lợi ích này không có cái nào thuộc về ta, cuối cùng có khả năng sẽ bị Đế Giang chia phần.

Như vậy đều không thoải mái." Triệu vương biết mấy thuộc hạ nói đúng, nhưng không có cách nào bình tâm tĩnh khí đi làm chuyện này.

Nhìn mấy thuộc hạ biết gì nói nấy, không nói không xong, biểu cảm cũng khó nói thành lời.

"Mấy người các ngươi mà thông minh một chút, cũng không cần phải vội vàng như vậy.

Người ngu ngốc đều vô dụng.

Nhưng có một điểm nói đúng.

Yến quốc hiện tại thật sự không thể động đến.” Đây là chuyện Triệu vương lo lắng nhất.

Yến quốc không thể động đến, Triệu quốc sẽ nguy kịch.

Trước đây để có thể điều động đủ binh lực đi công đả Yến quốc, ông ta đã dốc toàn lực của cả nước.

Bây giờ đột nhiên Yến quốc không thể bị công đả, vậy thì tâm huyết đầu tư vào trước đó đều uổng phí.

Trong tình huống này, tất cả mọi thứ đều uổng phí, một bầu tâm huyết của Triệu vương cũng uổng phí.

Ai có thể can dự?

Ai có thể bằng lòng?

Vốn dĩ mọi chuyện đều đang phát triển theo hướng tốt, nhưng từ sau khi Yến vương trở về, mọi thứ đều thay đổi.

Nhưng hiện tại, Lý Tư và mấy người đã vào ở Kế Thành.

Điều đó đại diện cho việc ông ta đã mất đi thời cơ tốt nhất để ra tay, bây giờ không thể tiếp tục ra tay.

Rất nhanh Triệu vương nhận được tin tức mới.

“Cái gì?” Triệu vương hiện tại mặt mày vui mừng, quả thực không có tin tức nào tốt hơn.

“Người Tần vương phái đến và thái tử Đan đã xảy ra xung đột, nghe nói hiện tại đều không hài lòng với thái tử Đan!” Thuộc hạ lập tức báo cáo, đây cũng là một tin tốt.

Trước đây cứ tưởng hợp tác bền vững, xem ra cũng không bền vững, nếu ở giữa chọc gậy bánh xe, Yến vương chẳng phải sẽ trực

tiếp sụp đổ sao?

Nếu không sụp đổ, đối với Triệu quốc cũng là chuyện tốt tuyệt đối, không phải sao?

"Đã vậy, phải mau chóng đi dò la tình hình rốt cuộc thế nào, nếu không có tin tức chính xác, bản vương không thể yên tâm." Nếu thật sự không hài lòng với thái tử Đan, thật sự có cách trực tiếp khiến liên minh Đại Việt và Yến quốc tan rã.

Nhưng bây giờ phải xem thái tử Đan có phối hợp hay không.

Trong khi Triệu vương nghĩ vậy, Yến vương cũng nghĩ vậy.

Chương 490

Chủ yếu là không tìm sai người, nếu không, hiện tại Triệu quốc sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Tể tướng nhìn dung mạo của Yến vương, nói: "Đại vương, tuy hình thế hiện tại của chúng ta rất tốt, nhưng ai biết được có xảy ra biến cố hay không, ngài cũng biết, Triệu vương kia túc trí đa mưu.

Nếu thật sự Triệu vương nghĩ ra kế sách không hay, quan hệ giữa chúng ta và Đại Việt có thể sẽ nguy kịch.

Hiện tại nếu Triệu vương muốn động đến Yến quốc chúng ta, chắc chắn sẽ ra tay từ điểm này.

Đại vương, phải chú ý nhiều hơn một chút, còn thái tử Đan, cũng phải chú ý kỹ, thái tử Đan hiện tại tuổi cũng không lớn.

Lời nói việc làm, khó tránh khỏi không được như ý người." Tể tướng nói lời gan ruột, trước đây khi không có so sánh, thật sự không thể nói thái tử Đan không tốt.

Nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện như vậy, chắc Tần vương cũng biết có một vị thái tử như vậy.

Sau này Đại Việt và Yến quốc có thể giao hảo hay không, đều phải xem thế hệ sau.

Đế Giang hiện đang ở Tần cung, Doanh Chính thấy y đều rất cung kính.

"Doanh Chính, gần đây, bản vương có thể sẽ có một khoảng thời gian không ở phàm gian, chuyện giao chiến hai nước, ngươi phải chú ý nhiều hơn." Đế Giang dặn dò Doanh Chính, những hành động nhỏ trước đó, y trực tiếp không so đo, bây giờ so đo cũng không có ý nghĩa.

Doanh Chính tỏ ý đã biết, sau đó Đế Giang trực tiếp rời đi.

Thực ra Đế Giang muốn lên Thiên Đình xem một chút, dù sao Ngọc Cơ đã lâu không xuất hiện, nếu Ngọc Đế có chiêu trò âm hiểm nào khác, thật sự khó lòng phòng bị.

Đế Giang lên Thiên Đình, binh sĩ gác ở Nam Thiên Môn thấy Đế Giang cũng rất cung kính.

Không có cách nào, căn bản không đánh lại người ta, nếu đổi lại người có thể đánh được, tuyệt đối sẽ không có đãi ngộ giống như Đế Giang.

Đế Giang đi qua Nam Thiên Môn, đột nhiên nghĩ đến việc hỏi về hành tung của Ngọc Đế, binh sĩ Nam Thiên Môn chắc chắn biết rõ nhất.

Nên y quay lại, binh sĩ gác cổng khi nhìn thấy Đế Giang lần nữa, không tự chủ được mà run rẩy.

"Bản vương có một vấn đề, với tư cách là binh sĩ gác Nam Thiên Môn, các ngươi chắc chắn biết." Đế Giang nhìn binh sĩ gác cổng, nói.

Binh sĩ gác cổng đâu dám không nói, vội vàng nói: "Đại nhân, ngài có vấn đề gì cứ hỏi, chúng ta biết gì chắc chắn sẽ nói hết." "Tốt!" Đế Giang chờ câu nói này.

Sau đó hỏi: "Có biết gần đây Ngọc Đế có ra ngoài không?" Nghe Đế Giang hỏi về hành tung của Ngọc Đế, hai binh sĩ gác cổng lập tức không nói nữa.

Hành tung của Ngọc Đế không thể nói nhiều, đặc biệt là khi Đế Giang hỏi.

Trước đây Ngọc Đế đã dặn dò rõ ràng, tuyệt đối không được nói cho Đế Giang chuyện này.

Đế Giang cũng nhìn ra sự do dự của hai binh sĩ gác cổng, trực tiếp nói: "Không sao, cứ nói đi, nếu có chuyện gì, bản vương gánh vác." Nghe Đế Giang nói vậy, hai binh sĩ gác cổng vẫn không nói, vì chuyện này thật sự không tốt.

Nếu nói ra, có thể trực tiếp mất mạng.

Nhưng Đế Giang lại gánh vác, cũng được chứ?

Dù sao ánh mắt của Đế Giang hiện tại thực sự có chút đáng sợ, nếu không nói, có thể bây giờ sẽ trực tiếp mất mạng.

"Ngọc Đế mấy ngày trước ra ngoài, hình như là đến chỗ Như Lai Phật Tổ.

Còn những chuyện khác, huynh đệ chúng ta thật sự không biết, nếu ngài biết thì đi hỏi đi!" Dù sao Đế Giang hiện tại rất lợi hại, bình thường không có thần tiên nào có thể đánh lại.

Hình như Ngọc Đế cũng không chắc có thể đánh lại.

Nhưng lần trước hình như nghe nói không lâu trước đó đánh nhau, hình như là hòa.

Thực lực của Ngọc Đế hiện tại đã tăng lên rất nhiều, vốn tưởng Đế Giang chắc chắn không đánh lại, kết quả lại chỉ là hòa.

Nhưng chuyện như vậy cũng rất không dễ dàng, có thể đạt được kết quả hòa.

Đế Giang biết năng lực của mình, tự nhiên cho rằng Ngọc Đế có chỗ đáng ngờ.

Trước đây Ngọc Đế không phải là đối thủ của y, đột nhiên trở nên lợi hại hơn, trừ phi coi y là kẻ ngốc, nếu không.

Sự thay đổi rõ ràng như vậy cũng chỉ có kẻ ngốc mới không biết.

Nhưng đi đến chỗ Như Lai Phật Tổ?

Ngọc Đế không dưng không việc gì đi đến đó làm gì?

Trước đây Ngọc Đế không phải cũng kiêng kỵ Như Lai Phật Tổ sao?

Bây giờ cũng không có loại rượu đó nữa?

Quả thực như đang đùa giỡn.

Nhưng chuyện bây giờ là vậy, huynh đệ đều đã nói, Đế Giang cũng sẽ bảo vệ tính mạng của họ.

Đế Giang từ trên người lấy ra một thứ giống như thư giản, hai huynh đệ mỗi người một cái, nói: "Cầm đi, thứ này có thể bảo vệ tính mạng của các ngươi." Thứ đó được ngưng luyện từ thần hồn của y, không phải thứ bình thường có thể so sánh.

Nếu Ngọc Đế muốn động thủ với họ, y sẽ nhanh chóng cảm nhận được khí tức của mình.

Tự nhiên cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì, trừ phi năng lực hiện tại của Ngọc Đế lợi hại hơn y, nếu không tuyệt đối không làm gì được hai binh sĩ gác cổng.

"Cảm ơn Ngô vương, cảm ơn Ngô vương." Hai binh sĩ gác cổng liền tiếng cảm ơn, đến lúc đó nếu Ngọc Đế tìm phiền phức, cũng có cách trực tiếp giải quyết.

Đế Giang thấy không có chuyện gì nữa, trực tiếp vào Thiên Đình.

Thiên Đình ngàn năm như một ngày, không có bất cứ thay đổi gì, có thay đổi là những thần tiên đó.

Mỗi năm đều sẽ có một số thần tiên mới xuất hiện, cũng có một số thần tiên mất tích.

Đế Giang trước tiên đến thần điện của Nhị Lang Thần, Nhị Lang Thần và Hao Thiên Khuyển tình cờ đang ở bên trong huấn luyện, Hao

Thiên Khuyển thấy Đế Giang đến, tỏ ra kinh hỉ.

“Đế Giang, ngươi đến rồi, chủ nhân ta đang chờ ngươi đó!

Không biết khi nào ngươi về, làm chủ nhân ta chờ khổ quá.” Hao Thiên Khuyển nhìn Đế Giang nói, Đế Giang này và lần trước gặp không có gì thay đổi.

Không phải thời gian ở phàm gian nhanh hơn trên trời sao?

Cũng không thấy trên người Đế Giang lưu lại bất cứ dấu vết năm tháng nào, thật sự là thần linh.

Lần trước đi nhân gian đã là chuyện từ rất lâu rồi, khi về phát hiện mình đã già đi không ít!

Hao Thiên Khuyển ghen tị nhìn Đế Giang, người này quả thực khiến người ta ghen ghét.

Hao Thiên Khuyển vừa nói xong, Nhị Lang Thần trực tiếp từ bên trong đi ra.

Chương 491

Khi nhìn thấy Đế Giang, ánh mắt cũng rõ ràng có vẻ vui mừng.

Lần trước sau khi Đế Giang đi, hắn chờ y về mới chịu tỉ thí, đã chờ rất lâu rồi, lại thêm lần trước y về đánh nhau với Ngọc Đế.

Ngọc Đế không biết làm sao, thực lực tăng lên không ít, cũng là phúc âm của Thiên Giới!

"Nhị Lang Thần, lần này ta không tìm ngươi đánh nhau, có chuyện khác." Đế Giang vội vàng xua tay, lần này y chỉ tìm Ngọc Đế, chứ không đánh nhau với Nhị Lang Thần.

Nếu đánh nhau, lại phải mất rất lâu mới có thể giải quyết.

Hiện tại chuyện ở phàm gian không biết thế nào, Doanh Chính cũng không biết có làm theo lời y không.

"Vậy tìm ta làm gì?" Nghe Đế Giang không đánh nhau, Nhị Lang Thần đặc biệt thất vọng, nhưng bây giờ đã là bạn bè, giúp một tay cũng có thể.

"Đương nhiên có chuyện tìm ngươi rồi, nếu không ta đã không đến, được không?" Đế Giang liếc mắt một cái, rồi nói: "Ngọc Đế gần đây có tu luyện chăm chỉ không?

Lần trước thực lực tăng nhanh như vậy?

Ngươi ở Thiên Đình, nên biết chứ?" Nhị Lang Thần nghe Đế Giang lại hỏi chuyện này, lập tức lắc đầu, tỏ ý không biết.

"Ta cũng không biết, bản thần vẫn luôn đều không có chuyện gì sẽ không ra ngoài, đâu biết hiện tại Thiên Giới xảy ra chuyện gì?

Nhưng lần trước ngươi tỉ thí với Ngọc Đế, ta biết, hình như

không phải là đối thủ của Ngọc Đế đúng không?

Tuy người khác không nhìn ra, nhưng ta có thể.

Nhưng ngươi nói đúng, thực lực của Ngọc Đế tăng lên quả thực có cổ quái, nhưng hiện tại ta cũng không biết.

Trước đây chỉ nghe thực lực của Ngọc Đế đột phá mạnh mẽ, nhưng đều nói là phúc âm của Thiên Đình, nên không để ý nữa." Nhị Lang Thần hồi tưởng lại chuyện trước đây, nói.

Sau đó mời Đế Giang vào trong nói chuyện.

Dù sao cứ đứng ở cửa nói chuyện, cũng không tốt, không biết sẽ bị ai nghe được.

Dù sao Thiên Đình cũng có không ít người thích hóng chuyện.

"Vậy ngươi có biết Ngọc Cơ không?" Đế Giang tiếp tục hỏi.

Nhị Lang Thần biết Ngọc Cơ, chỉ gật đầu, trước đây Đế Giang không phải vì Ngọc Cơ mới lên Thiên Đình sao?

Chuyện này hắn không quên, sau đó còn đặc biệt đi điều tra Ngọc Cơ, kết quả chỉ là một tiểu yêu tinh chưa được liệt vào tiên ban mà thôi.

Nhưng bây giờ cũng đã ở Thiên Đình tu luyện.

"Biết, trước đây ngươi đánh nhau với Ngọc Đế, là vì chuyện của Ngọc Cơ." "Vì ấn tượng sâu sắc, nên ta đã đi tra, ngươi sẽ không trách ta chứ?" Nhị Lang Thần có chút không chắc chắn nói, tính cách của Đế Giang vẫn luôn đều không dễ đoán.

Có thể vì một chuyện nhỏ mà tức giận, cũng có thể vì một chuyện lớn, tóm lại người bình thường không hiểu được.

Đế Giang lắc đầu, "Trách?

Chuyện này ít người biết thì tốt hơn!" Nghe vậy, Nhị Lang Thần cười, "Ít người biết mới tốt?

Hiện tại cả Thiên Đình đều biết rồi, và còn lưu truyền ra các phiên bản khác nhau.

Ta đoán ngươi cũng không biết, có người nói ngươi và Ngọc Cơ có tình cảm, kết quả Ngọc Đế ngăn cản không cho ở bên nhau.

Có cả ân oán tình thù, nhiều lắm, nhưng ta không tiện nói cho ngươi, nếu có cơ hội ngươi tự nghe sẽ thú vị hơn." Nghe vậy, Đế Giang cũng cạn lời.

Nhị Lang Thần lại có suy nghĩ này, Nhị Lang Thần trước đây trong ký ức mờ nhạt của y không phải như vậy!

"Nói chuyện chính!

Trước đây ta nghi ngờ thực lực của Ngọc Đế có vấn đề, nhưng vẫn luôn đều không có thời gian, hiện tại có thời gian rồi, ta ở Thiên Đình tra Ngọc Đế sẽ không tiện lắm." Lời của Đế Giang chưa nói xong, Nhị Lang Thần trực tiếp tiếp lời.

"Nên ngươi muốn trốn ở chỗ ta?

Đến khi tìm ra được thứ không đúng thì thôi?" Nhị Lang Thần có chút không dám tin, Đế Giang lại có suy nghĩ như vậy.

"Đúng, ta luôn nghi ngờ chuyện này không đơn giản, có thể Ngọc Đế không phải là Ngọc Đế thật.

Dù sao chuyện của Ngọc Cơ ngươi cũng biết, Thiên Đình trước nay không quan tâm đến chuyện phàm gian, nhưng lần này Ngọc Đế lại đặc biệt coi trọng." Nghe vậy, Nhị Lang Thần mới hồi thần, nói: "Ra là vì chuyện này à!

Ta có thể nói cho ngươi, vì Doanh Chính trước đây là đối thủ của

Ngọc Đế, lần này hạ phàm là để lịch kiếp.

Có lẽ cũng là Ngọc Đế không muốn Doanh Chính trải qua kiếp nạn quá dễ dàng, nên mới bày ra chuyện này!

Nhưng chuyện này thực ra cũng không tốt, Ngọc Đế đã can nhiễu trật tự phàm gian, theo lý mà nói, tu vi không nên có tiến triển mới đúng chứ!" Đến đây, Nhị Lang Thần cuối cùng cũng nhận ra có điều không đúng.

Đúng vậy, một khi xen vào chuyện phàm gian, tu vi của người đó không thể tăng lên, nếu xen vào nghiêm trọng, có thể thực lực sẽ giảm mạnh.

Như vậy, Ngọc Đế thực sự có vấn đề.

Nhưng Ngọc Đế cứ đều không ra ngoài, cũng không biết có gì không đúng.

"Bây giờ ngươi cũng thấy có điều không đúng rồi?" Đế Giang vừa thấy dáng vẻ của Nhị Lang Thần, biết chắc chắn có chỗ không đúng, nếu không Nhị Lang Thần sẽ không có dáng vẻ này.

"Phát hiện ra rồi?" "Hiện tại không rõ, phải đợi tra chứng xong mới biết." Trong lúc Nhị Lang Thần và Đế Giang đang tra chứng xem Ngọc Đế rốt cuộc có gì không đúng, Như Lai Phật Tổ cũng đến Thiên Đình.

Và khi gặp hai người, biết được chuyện, Như Lai Phật Tổ mới cười, nói là một trận hiểu lầm.

"Hiểu lầm?" Hai người đồng thanh hỏi!

"Đúng, là hiểu lầm!

Bần tọa sẽ không lừa các ngươi.

Thực lực của Ngọc Đế đột nhiên tăng lên, là vì đã dùng một loại

đan dược, loại đan dược này có thể nâng cao thực lực.

Về phần chuyện của Doanh Chính, cũng giống như Nhị Lang Thần nói, cũng vì thực lực của Ngọc Đế giảm mạnh, nên mới tìm đến bản tọa, lấy viên thuốc đó.

Các ngươi cũng không cần tiếp tục tra nữa, theo sự hiểu biết của bản tọa đối với Ngọc Đế, chuyện này sẽ không đơn giản như vậy!

Ngọc Đế chắc chắn có chiêu trò khác, không có cách nào phòng bị.

Có thời gian đó, không bằng tu luyện cho tốt.

Đế Giang, theo bản tọa đi gặp Ngọc Đế đi!

Ông ta đã sớm biết ngươi ở Thiên Đình, đang xem hai ngươi diễn trò đó!" Nghe vậy, Đế Giang sa sầm mặt, không ngờ Ngọc Đế lại là người như vậy, thất vọng!

Chương 492

Đế Giang theo Như Lai Phật Tổ đi gặp Ngọc Đế, Nhị Lang Thần đương nhiên không đi, trực tiếp ở phủ đệ của mình bắt đầu tu luyện.

Dù sao hai ngày nay cùng Đế Giang hồ nháo cũng lãng phí không ít thời gian, bây giờ đều biết tại sao rồi, có cần thiết phải lãng phí thời gian nữa không?

Huống hồ qua hai ngày tiếp xúc, hắn biết, mình không phải là đối thủ của Đế Giang, nếu không, đã sớm trực tiếp đề nghị đánh nhau với Đế Giang rồi.

"Phật Tổ, sao ngài biết bản vương ở Thiên Đình?" "Không phải ngươi đã vào Nam Thiên Môn sao?

Binh sĩ gác Nam Thiên Môn mỗi ngày đều sẽ báo cáo người ra vào, tưởng giấu được à!

Nếu không tưởng Thiên Đình vững như thành đồng sao?

Nếu thật sự ai cũng có thể tùy tiện ra vào, vậy thật sự loạn cả rồi.

Nếu thật sự có, đó cũng là lỗi của binh sĩ gác cổng.

Chuyện như vậy, không phải từ sau lần đó, binh sĩ gác cổng đã được lệnh nghiêm ngặt sao." Nghe vậy, Đế Giang mới biết, ra là vì một nguyên nhân như vậy.

Chắc là chuyện do con khỉ gây ra lúc đi thỉnh kinh, nếu không, e rằng binh sĩ gác cổng bây giờ cũng sẽ không nghiêm ngặt như vậy.

Nhưng như vậy đối với Thiên Đình cũng là một chuyện tốt.

Lúc Đế Giang gặp Ngọc Đế, Ngọc Đế đang chuẩn bị nói chuyện với Ngọc Cơ.

Vì gần đây lời đồn thổi ở Thiên Đình thực sự quá nhiều, quan trọng nhất là, không biết nguồn gốc từ đâu.

Nên đã tìm Ngọc Cơ đến hỏi chuyện.

"Ngọc Cơ, ngươi có biết tội không?

Lời đồn rốt cuộc từ đâu ra?

Hiện tại cả Thiên Đình đều đang nói chuyện mà bản tọa bảo ngươi làm trước đây!" Sớm biết miệng của Ngọc Cơ này không đáng tin cậy như vậy, lúc đầu không nên nói!

Không nên tìm Ngọc Cơ, mà nên tìm một người kín miệng hơn!

Nhưng bây giờ cũng đã muộn, nếu không, mười phần thì chín phần sẽ đổi người.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc đổi người, Ngọc Cơ này làm việc thực sự không được.

Gần đây ông ta thấy một người đặc biệt thích hợp, không biết có thể thành công không.

Chỉ cần Đế Giang còn ở bên cạnh Doanh Chính đó, sẽ không thành công.

Chuyện này, vô cùng phiền não, tuy Ngọc Đế cũng biết, chuyện này và bản thân Ngọc Cơ không có quan hệ quá lớn.

Nhưng không nhịn được mà giận cá chém thớt.

Nếu không sẽ không có nhiều người bị giận cá chém thớt như vậy, mỗi ngày đều có.

"Hồi bẩm Ngọc Đế, tiểu yêu không biết chuyện này, tiểu yêu cũng rất hoang mang, sau khi về Thiên Đình đã chuyên tâm tu luyện!" Ngọc Cơ biết, chắc chắn là chuyện nhiệm vụ trước đây, nhưng bây giờ không phải lỗi của nàng.

Lúc đầu cũng vì Đế Giang thực sự quá lợi hại, mỗi lần kế hoạch đều bị phá hỏng, nàng cũng bất lực.

Về Thiên Đình nghe nhiều lời không hay, cũng rất suy sụp.

Nhưng bây giờ tốt rồi, Ngọc Đế từ sáng đã cấm tất cả mọi người thảo luận chuyện này, nên bây giờ đều không nghe thấy người khác nói gì nữa.

Nghe vậy, Ngọc Đế nhíu mày, quả thực không biết phải làm sao.

Một lúc lâu sau, chỉ có thể phất tay, để Ngọc Cơ lui xuống.

"Nhớ tu luyện cho tốt, sớm ngày được liệt vào tiên ban!

Lui xuống đi!" Ngọc Cơ nghe vậy, ngoan ngoãn rời đi.

Trong lòng cũng biết, Ngọc Đế chắc hẳn đã thật sự thất vọng, sau này nhiệm vụ chắc sẽ không liên quan đến mình nữa.

Dù sao cũng đã làm hỏng nhiều chuyện như vậy.

Ngọc Cơ vừa rời khỏi Lăng Tiêu Điện, liền nhìn thấy Đế Giang, lập tức cúi đầu, tuy ghét Đế Giang, nhưng không có cách nào ghét trước mặt Đế Giang.

Dù sao con người Đế Giang cũng không tệ, nếu không xét đến lập trường của hai người, có lẽ có thể trở thành bạn bè cũng không chừng.

Khi Như Lai Phật Tổ và Đế Giang đi tìm Ngọc Đế, Ngọc Đế đang chuẩn bị nghỉ ngơi, dù sao vừa mới nói chuyện với Ngọc Cơ.

Ngọc Cơ là một tiểu yêu tinh không quá thông minh.

Có lẽ hơi xứng đôi với Đế Giang.

Ngọc Đế không nghỉ ngơi, gặp Như Lai Phật Tổ, đầu tiên đích thân ra nghênh đón, dù sao Như Lai Phật Tổ thật sự mà nói bối phận

lớn hơn ông ta một chút, vị trí cao hơn một chút.

Vị trí không cho phép bị coi thường, tự nhiên chuyện này cũng chỉ có Đế Giang mới có thể làm được, dù sao thực lực của Đế Giang bày ra ở đó, có thể coi thường.

"Ngọc Đế cũng là một người ham chơi, Đế Giang vẫn luôn đang tra chuyện của ngài, cũng may ngài giữ vững được, nếu không thì tiêu rồi." Như Lai Phật Tổ dùng một giọng điệu vui đùa nói một phen, nghe ra cũng không có gì trách móc, ngược lại có cảm giác như giữa những người bạn tốt.

Ngọc Đế theo bản năng liếc nhìn Đế Giang.

Sắc mặt Đế Giang không tốt, có thể thấy được trò đùa trước đó thực sự đã chọc giận y.

"Bản tọa cũng vì sự không tin tưởng của Đế Giang mới làm ra chuyện như vậy.

Chuyện này không thể trách bản tọa, dù sao khi tìm binh sĩ Nam Thiên Môn dò la hành tung của bản tọa thì nên biết.

Đế Giang, lần này bản tọa có thể tha cho ngươi, nhưng phải biết hành tung của Ngọc Đế không thể bị dò la, lỡ xảy ra chuyện thì sao?

Chuyện ở nhân gian cũng vậy, với tư cách là vương giả, là thống soái, hành tung không thể bị tùy ý tiết lộ.

Bản tọa hy vọng ngươi có thể nhớ kỹ bài học lần này, như vậy bản tọa cũng không cần phải lo lắng hành tung của mình có bị phát hiện hay không.

Nếu có chuyện gì, có thể hỏi bản tọa.

Không cần phải đoán mò." Đế Giang ở đây bị một phen đỏ mặt, cũng có chút không vui, vì chuyện này vốn là do Ngọc Đế chọc trước.

Nếu không phải vì trước đây khi đánh nhau với Ngọc Đế phát hiện, thực lực của Ngọc Đế tăng lên không ít, và không bình thường, có vẻ đáng ngờ, y cũng sẽ không nghi ngờ.

Sau đó cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Khiến cả hai người đều vô cùng khó xử.

Chương 493

Đương nhiên Ngọc Đế cũng biết trong đó có một phần nguyên nhân của mình, nhưng chắc chắn không thừa nhận, đã làm người đứng đầu mấy vạn năm, sao có thể chịu được sự chất vấn của người khác.

"Chuyện lần này, Đế Giang, ta không so đo với ngươi.

Nhưng nếu có lần sau, ngươi cũng nên phải chịu trách nhiệm mà mình nên chịu." Không phải ai mỗi lần phạm sai lầm đều có thể được khoan thứ, phải xem mức độ lớn nhỏ của sai lầm.

Ở Thiên Đình cũng không phải ai cũng có cơ hội phản đối quan điểm của ông ta, phản bác quan điểm của ông ta, phản bác cách làm của ông ta.

Lần này là do nể tình mối quan hệ không tệ giữa dã nhân và Đế Giang nên mới biến thành như vậy.

Mặc dù trước đó hai người vì đủ thứ chuyện mà đánh nhau một trận, nhưng tục ngữ có câu, không đánh không quen biết.

"Lần sau những chuyện như vậy ngươi phải chú ý đấy, Đế Giang.

Mặc dù lần này ta không so đo với ngươi, nhưng đó là trong tình huống không có ai nhìn thấy.

Nếu có người trông thấy, ta bắt buộc phải xử trí ngươi." Ngọc Đế nói, cũng đưa ra một lời cảnh cáo cho Đế Giang, nếu y còn giống như trước kia, hậu quả sẽ rất thảm.

Dù sao thì Đế Giang trước đây chưa bao giờ coi một Ngọc Đế ra gì, có lẽ là do nguyên nhân võ lực!

Nhưng bây giờ rõ ràng y không có võ lực mạnh mẽ như vậy nữa,

phải biết rằng sau khi dùng thứ mà Phật Tổ đưa, tự nhiên không thể giống như trước.

Lúc so tài với Đế Giang trước đó, ông ta cảm giác được Đế Giang dường như không còn là đối thủ của mình nữa.

Đây là một phát hiện đáng mừng, nhưng Đế Giang cũng là một kẻ tinh ranh, nên đã nhanh chóng rời đi.

"Bản vương hiểu rồi, nhưng chẳng phải ngôi vị Ngọc Đế cũng có thể đổi người ngồi hay sao?

Dám trêu đùa bản vương, nếu không phải bản vương không so đo thì..." Đế Giang không nói hết những lời còn lại, nhưng Ngọc Đế cũng gần như hiểu ra, chẳng qua là y cho rằng mình không nên làm vậy.

Nhưng việc Đế Giang tự ý xuống Thiên đình cũng không báo trước, nên chuyện này vốn dĩ y phải gánh chịu.

"Thôi được rồi, cũng đừng vì chuyện này mà cãi vã nữa.

Hiện tại phàm gian đã xảy ra vấn đề.

Vì hai nguyên nhân, một trong số đó có liên quan đến Doanh Chính." Nghe vậy, Ngọc Đế và Đế Giang đồng thời nhìn về phía Phật Tổ.

"Chuyện này phải bắt đầu từ lúc Ngọc Đế để Ngọc Cơ hạ phàm.

Sau khi Ngọc Cơ hạ phàm đã làm nhiều chuyện ác, dẫn đến một số việc ở phàm gian phát sinh biến hóa.

Những biến hóa này vốn không nên xảy ra, trong đó lại có Đế Giang xen vào làm một số chuyện, cho nên bây giờ sự tình rất khó giải quyết!" Đế Giang nghe mà không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì?

"Phật Tổ, ngài nói rốt cuộc là chuyện gì?

Bây giờ không nói ra được một hai ba bốn!

Bản vương ở phàm gian làm chút chuyện riêng, tích lũy công đức, ngài cảm thấy có vấn đề sao?

Nếu không phải vì Ngọc Đế thả Ngọc Cơ xuống gây thêm phiền toái cho bản vương, hiện tại Doanh Chính sẽ không có nhiều tâm tư như vậy, ít nhất theo bản vương thấy là không có.

Kết quả bây giờ Doanh Chính lại biến thành bộ dạng đó.

Lúc bản vương đi, đã giao cho Doanh Chính một nhiệm vụ là thu phục nước Yến.

Những chuyện xảy ra trong đó, bản vương quả thực không nỡ nói, các vị tự xem đi!" Đế Giang trực tiếp đưa thứ mình tạo ra cho Phật Tổ và Ngọc Đế xem, khiến cả hai trố mắt kinh ngạc.

Phải biết rằng, lúc Doanh Chính đi chuyển thế, ai cũng biết hắn là một người không có thất tình lục dục.

Mặc dù thần tiên luôn chủ trương phải vứt bỏ thất tình lục dục, nhưng không ai được như Doanh Chính.

Vì vậy, Doanh Chính vẫn luôn không có cách nào lịch kiếp.

Phật Tổ mới nghĩ ra cách để hắn hạ phàm lịch kiếp.

Doanh Chính cảm thấy không sao cả, liền trực tiếp đi xuống.

Ngọc Đế trước đây có chút khúc mắc với Doanh Chính, nhưng Doanh Chính hoàn toàn không biết.

Nhân lúc Doanh Chính hạ phàm lịch kiếp, ông ta liền trực tiếp báo thù, cũng rất tốt.

Vì vậy, Ngọc Đế đã làm càn làm bậy, sau đó tìm Phật Tổ xin đan dược, nếu không, hiện tại Ngọc Đế chỉ là một trò cười.

"Doanh Chính hiện tại đã có thay đổi, nhưng thay đổi này không phải là chuyện tốt, cuối cùng Doanh Chính sẽ chết trong kiếp nạn

này!" Ngọc Đế trước đó không phát hiện ra, nhưng càng xem về sau, càng cảm thấy không ổn, mãi đến khi nhìn thấy cảnh Doanh Chính lòng dạ đen tối như vậy.

Lúc đó ông ta mới biết mình đã luôn xem thường Doanh Chính.

Nếu Doanh Chính cứ tiếp tục như vậy, lịch kiếp thất bại, sẽ hôi phi yên diệt.

Đến lúc đó, e rằng ngay cả linh hồn cũng không có ngày tái sinh.

Nghe vậy, Đế Giang trầm mặc, hóa ra Doanh Chính có lai lịch lớn như vậy.

Một nhân vật có thể khiến Phật Tổ và Ngọc Đế lo lắng đến thế, chắc chắn không phải là nhân vật đơn giản.

Trước đây y cũng biết khí vận của người này tương đối mạnh.

Bây giờ xem ra, hẳn là vì hắn chỉ chuyển thế lịch kiếp, cho nên khí vận lúc còn là thần tiên vẫn còn.

Chỉ là y chưa từng nghe nói trên Thiên đình cũng có một Doanh Chính.

"Xong đời lần này rồi!" Ngọc Đế kêu rên một tiếng, sau đó nhìn về phía Phật Tổ, nói: "Phật Tổ, ngài nhất định có cách mà phải không?

Doanh Chính này tuyệt đối không thể xảy ra chuyện được!

Vạn nhất xảy ra chuyện, chúng ta đều tiêu đời cả!" Phật Tổ lắc đầu: "Hiện tại cũng khó nói, xem hắn có cố gắng hay không.

Theo phương pháp trước đây của Ngọc Đế, e rằng bây giờ phải phái một yêu tinh xuống mới được, thần tiên cũng có thể.

Sau đó Doanh Chính phải trải qua tình kiếp, cứ xem rồi sắp xếp đi!" Phật Tổ kích động đến nỗi nói cũng không được rõ ràng.

Lúc này ở phàm gian, Doanh Chính đang chuẩn bị tấn công nước Yến, vì Thái tử Đan bất kính, hắn muốn dùng đầu của Thái tử Đan để tế điện.

Doanh Chính đã thông báo cho Lý Tư, Úy Liêu và cả Vương Tiễn, nhưng Úy Liêu không đồng ý.

Dù sao đó cũng là thái tử nước Yến, nếu chuyện này truyền ra ngoài, danh tiếng của Đại Việt e rằng sẽ xấu đi rất nhiều.

Đến lúc đó, những văn thần trên triều đình lại có lời để nói, giống như tụng kinh, thật sự nghe không nổi.

Chương 494

Giải quyết xong chuyện nước Yến, chỉ có một mình Úy Liêu quay về phục mệnh, vì Úy Liêu muốn khuyên nhủ Doanh Chính, nhưng không khuyên được.

Cùng lúc đó, ở nước Yến, Yến Vương đang nhìn Thái tử Đan với vẻ mặt hận rèn sắt không thành thép.

"Ngươi có biết không, chỉ vì một vài lời nói trước đây của ngươi mà bây giờ Tần Vương của Đại Việt đã căm hận chúng ta?

Vừa rồi phụ vương đi dò la tin tức, Tần Vương muốn dùng đầu người để tế điện vì sự bất kính của ngươi.

Lúc đó ngươi nói những lời đó làm gì?

Ngươi không thấy phụ vương đều không nói gì sao?

Tình thế lúc đó như thế nào?

Đồ ngu này, ngươi không nhìn ra sao?

Ta cứ tưởng ngươi hiểu chuyện, ngoan ngoãn, nghe lời, bây giờ ngươi nghe lời ở đâu?

Quả thực là muốn lấy mạng người!

Ngươi nói xem, bên phía Tần Vương thì sao?

Bây giờ có ai cứu được tính mạng của ngươi?" Trong mắt Thái tử Đan cũng toàn là vẻ sợ hãi kinh hoàng, nhưng không còn cách nào khác, hắn biết nước Yến không phải là đối thủ của Đại Việt.

Nhưng hắn cũng thật sự sợ chết như vậy, dù sao ngôi vua còn chưa ngồi lên!

"Phụ vương, cứu nhi thần với!

Nhi thần còn trẻ, còn chưa thay phụ vương gánh vác lo âu!" Thái tử Đan khổ sở cầu xin, Yến Vương cũng một mặt thất vọng.

Điều không may nhất là, theo tin tức nhận được, hiện tại Đế Giang không biết đã đi đâu.

Bây giờ cũng chỉ có lời của Đế Giang mới có tác dụng, nhưng hiện tại không tìm được y ở đâu.

Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể trơ mắt nhìn người tóc bạc tiễn kẻ tóc xanh?

Yến Vương không muốn, nhưng không còn cách nào khác.

Tần Vương đã hạ thông báo cuối cùng, nếu không giao thủ cấp của Thái tử Đan ra, hắn sẽ trực tiếp san bằng nước Yến.

Yến Vương vô cùng áy náy nhìn con trai Thái tử Đan, giọng điệu nặng nề nói: "Bây giờ không còn cách nào khác, phụ vương phải bảo vệ nước Yến.

Con trai, nếu có lần sau, ngàn vạn lần nhớ đừng làm như vậy!

Phụ vương bây giờ cũng không có cách nào bảo vệ tính mạng của con!" Yến Vương nói xong, không dám nhìn Thái tử Đan thêm một lần nào nữa, trực tiếp cho người lôi Thái tử Đan ra ngoài.

Từ xa, dường như có thể nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Thái tử Đan.

Khóe mắt Yến Vương chảy ra nước mắt.

Không lâu sau, người lôi Thái tử Đan ra ngoài, xách một cái túi vải đen lớn đi vào, nói: "Đại vương.

Thủ cấp của Thái tử ở đây, thật sự phải..." Đây là một sự sỉ nhục rõ ràng, không ai nghĩ rằng đại vương thật sự có thể nhẫn tâm làm vậy.

Thái tử Đan chết rồi, Kế Thành chẳng mấy chốc cũng sẽ trở thành của Đại Việt!

Lúc Tần Vương nhận được thủ cấp của Thái tử Đan, vô cùng vui vẻ.

Bởi vì nước Yến đã nợ hắn!

Thái tử Đan đã nợ hắn!

Nếu không phải Thái tử Đan ăn nói xấc xược, hắn đều có thể tha cho, nếu không thì để mặt mũi của Đại Việt ở đâu?

Chẳng lẽ lại tự dâng mình đến cửa cho người khác giải quyết khó khăn?

Sau đó Triệu Vương đến bái kiến Tần Vương Doanh Chính, không bị bất kỳ cản trở nào, Triệu Vương trực tiếp gặp được Doanh Chính.

"Ta vẫn luôn nghe danh uy vũ của Tần Vương, hôm nay được gặp quả nhiên bất phàm, Tần Vương vừa nhìn đã có tư chất thiên long!

Chẳng trách Đại Việt có thể phát triển nhanh chóng như vậy." Triệu Vương tâng bốc Doanh Chính, nhìn thấy vẻ mặt của hắn, biết mình đã không khen vô ích.

Doanh Chính quả thật uy nghi đường đường, chỉ không ngờ, thủ đoạn lại độc ác như vậy.

Vốn dĩ chỉ tung ra một tin giả rằng Thái tử Đan không kính trọng Đại Việt, không ngờ Doanh Chính lại để trong lòng, lấy thủ cấp của Thái tử Đan để tìm lại sự tôn trọng.

"Lời khách sáo không cần nói nhiều, Triệu Vương tìm bản vương chắc chắn không phải vì chút chuyện này chứ?

Có chuyện gì thì nói nhanh đi!" Doanh Chính nhìn thấy Triệu Vương, cảm thấy không giống người tốt, quả nhiên, vừa mở miệng là

có thể cảm nhận được.

Nhưng hiện tại cũng tốt, ít nhất không phản cảm như vậy.

"Tần Vương sao không giúp Triệu quốc một tay, đến lúc đó nhất định sẽ chia một nửa quốc thổ của Yến quốc cho Đại Việt." Ánh mắt Doanh Chính trầm xuống, biết Triệu Vương này không có ý tốt.

Chỉ chia một nửa?

Phải biết rằng, Đại Việt là nơi quốc thái dân an, chẳng lẽ xuất binh một lần, chỉ có chút lợi ích như vậy?

Chỉ cần đồng ý giúp Yến quốc, sau đó lợi ích nhận được không ít, đâu có để ý đến chút ít của Triệu quốc?

"Nếu Triệu Vương bằng lòng cắt đất nước mình, bản vương đều vui lòng vô cùng." Sau đó, Tần Vương Doanh Chính khoanh tròn tất cả những vùng đất mình muốn, Triệu Vương xem xong, sắc mặt đều thay đổi.

Những nơi Tần Vương khoanh tròn, toàn bộ đều là những nơi quan trọng của đất nước.

Ở một bên khác, trên Thiên đình, Đế Giang, Ngọc Đế và Phật Tổ đang ngồi cùng nhau, trước mặt họ là một tiểu yêu tinh.

Tu vi của họ cao hơn tiểu yêu tinh này, Tô Dật chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu bản thể của tiểu yêu tinh này, đó là một đóa hoa sen.

Là hoa sen của Thiên giới, trên người luôn mang theo hương thơm của hoa sen, vô cùng dễ chịu.

Nếu Đế Giang không nhớ lầm, Doanh Chính hình như rất thích hoa sen!

"Đây là?" Đế Giang cố ý giả vờ không hiểu, hỏi.

"Ta chuẩn bị dùng nó cho Doanh Chính, Hà Hoa Tinh làm nhiệm

vụ tương đối giỏi, trước đó có mấy nhiệm vụ hoàn thành không tệ.

Quan trọng nhất là, Doanh Chính thích hoa sen, cho nên mới bày ra màn này.

Hy vọng Hà Hoa Tinh này có thể khiến Doanh Chính trở lại như trước.

Chương 495

Nếu không phải vì thời gian không thể quay ngược, bản tọa chắc chắn sẽ không để Ngọc Cơ đi gây rối, nhất định sẽ đổi một yêu tinh khác đi." Ngọc Đế nói, trên mặt thật sự không có một chút biểu tình áy náy nào.

Bây giờ đã chết một Thái tử Đan, có chết thêm một người nữa, chỉ hai người đó cũng sẽ không ảnh hưởng đến Doanh Chính.

Phật Tổ nhìn Hà Hoa Tinh trước mặt, trên mặt cũng hiếm có vẻ tán đồng.

Ai cũng biết, trước đây Doanh Chính thích nhất là hoa sen.

Lần này đúng sở thích của hắn, chỉ hy vọng thật sự có thể trở lại như cũ!

Không thể trở lại như cũ, giữ nguyên hiện tại cũng được.

Hà Hoa Tinh đối diện toàn thân run rẩy, vì sợ hãi.

Mấy vị đại lão đối diện thật sự quá lợi hại, một tiểu yêu tinh cảm giác như có thể chết bất cứ lúc nào.

"Bệ hạ, Phật Tổ, và vị tiên tôn này.

Không biết cần tiểu yêu làm gì?

Tiểu yêu nhất định sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành mọi việc, tuyệt đối sẽ không làm mất mặt các vị!" Hà Hoa Tinh nói, cả người dường như cũng không còn vẻ uể oải như trước, trông cũng có tinh thần hơn.

Nghe vậy, Ngọc Đế ngồi uy nghiêm, sau đó đơn giản giao phó chuyện của Đế Giang và Doanh Chính, Hà Hoa Tinh nghe rất chăm

chú.

Sau đó Hà Hoa Tinh tỏ ý đã biết, có thể đi làm nhiệm vụ.

Đây chỉ là một nhiệm vụ nhỏ đơn giản, nhưng đợi đến khi Hà Hoa Tinh đi rồi, mới phát hiện nhiệm vụ này thật sự không đơn giản.

"Nếu đã như vậy, bản tọa trực tiếp ban cho ngươi tên, gọi là Hà Tinh Tinh, nhớ kỹ, có vấn đề gì cứ trực tiếp tìm Đế Giang, cũng chính là vị bên cạnh bản tọa là được." Hà Hoa Tinh, à không, phải là Hà Tinh Tinh liên tục tỏ ý đã biết, mới được Ngọc Đế cho đi.

Sau đó Phật Tổ giao cho Hà Tinh Tinh một thứ tương đối quan trọng, xá lợi tử, có thể tịnh hóa tâm linh, nếu Doanh Chính có gì không đúng, cứ trực tiếp dùng là được.

"Được rồi, Hà Tinh Tinh, mau hạ phàm đi, chuyện sau này, Đế Giang sẽ giúp ngươi sắp xếp!". … Sau khi mọi chuyện đều đã được giải quyết ổn thỏa, Đế Giang trực tiếp đưa Hà Tinh Tinh trở về phàm gian.

Hà Tinh Tinh lần đầu tiên đến phàm gian, mọi chuyện đều tỏ ra vô cùng mới lạ.

Đế Giang cũng tận tình tận trách nói cho Hà Tinh Tinh biết mọi chuyện, mới bắt đầu chuẩn bị giới thiệu cho Doanh Chính.

Trong Tần cung, lúc này chỉ có một mình Doanh Chính ở trong điện.

"Tần Vương!" Doanh Chính đang chợp mắt, đột nhiên nghe thấy một cái tên quen thuộc, vội vàng ngồi thẳng dậy.

Nhìn quanh bốn phía, đều không thấy bóng người.

Mãi đến khi quay người lại mới thấy hai người đang ở sau lưng mình.

Suýt chút nữa bị dọa chết.

"Ngô vương, ngài đã về, vị này là?" Ánh mắt Doanh Chính rơi vào trên người cô gái nhỏ bên cạnh Đế Giang, trên người cô gái nhỏ tỏa ra mùi hương hoa sen mà hắn thích nhất.

Quả thực vô cùng hợp khẩu vị.

"Vị này là Hà Tinh Tinh, vừa mới đến phàm gian, có nhiều chuyện không hiểu, nếu Doanh Chính có rảnh, thì giúp đỡ một chút!

Bản vương có việc phải xử lý, tạm thời không có thời gian quản lý tiểu yêu này." Đế Giang trực tiếp nói ra thân phận của Hà Tinh Tinh, Doanh Chính hiện tại đa nghi, thay vì để hắn đoán mò, chi bằng trực tiếp nói cho biết.

Nghe vậy, Doanh Chính cuối cùng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, không ngờ lại là một tiểu yêu quái.

Ấn tượng mà Ngọc Cơ trước đây để lại cho hắn tương đối sâu sắc.

"Có quan hệ gì với Ngọc Cơ?" Doanh Chính trực tiếp hỏi.

Tiểu yêu này trông có vẻ hơi ngây thơ, cũng không tệ.

Sẽ khiến người ta có chút không bình thường.

Nhìn thấy Doanh Chính như vậy, Đế Giang cuối cùng cũng yên tâm, chỉ cần Doanh Chính có cảm giác là được rồi.

Doanh Chính đưa Hà Tinh Tinh trực tiếp rời đi, cũng không để ý Đế Giang rời đi lúc nào.

Nhưng sau khi Đế Giang rời đi, đã trực tiếp truyền tin cho Ngọc Đế và Phật Tổ, mọi chuyện đã thành công. … "Ngươi tên là Hà Tinh Tinh?

Hà Hoa Tinh?" Doanh Chính nhìn Hà Tinh Tinh, trong ánh mắt

mang theo vẻ mới lạ, không ai biết hắn thích hoa sen.

Bây giờ bên cạnh lại có một Hà Hoa Tinh, nghe có chút không thực tế.

"Đúng vậy, ta là Hà Hoa Tinh, ta được đại nhân Đế Giang tìm đến để bầu bạn với ngài!

Đại nhân Đế Giang nói ngài có chút cô đơn!" Ngọc Đế phái Hà Hoa Tinh quả thật có dung mạo xinh đẹp như ngọc, khiến người ta phải thương tiếc, chỉ là lúc này Doanh Chính cũng không có loại tình cảm rung động như khi gặp Ngọc Cơ trước đây, hoặc có lẽ hắn đã trưởng thành hơn nhiều, không còn bộc lộ quá nhiều tình cảm trong lòng.

"Thánh thượng, vị Bình phi mới này dung mạo quả thật xinh đẹp, nhưng ngài cũng phải nhớ bài học lần trước, Bình phi hôm nay cũng giống như Ngọc Cơ ngày trước vậy." Đế Giang nói với Doanh Chính với giọng điệu thấm thía.

Doanh Chính lơ đãng gật đầu, Đế Giang thở dài một hơi, trong lòng lại biết nhân vật mà Ngọc Hoàng Đại Đế phái tới, muốn mê hoặc một phàm nhân quả thực quá dễ dàng.

Nhưng lịch sử Đại Việt không thể bị Ngọc Đế một tay thay đổi như vậy.

Thấy tình huống này, Đế Giang quyết định phải hành động một chút, vãn hồi cục diện sắp sụp đổ.

Ngày hôm đó, thời tiết không trong xanh, tràn ngập không khí áp bức, nhưng Yến Vương và Hàn Vương lại chọn một ngày như vậy để lặng lẽ bắt đầu một bữa tiệc.

Chủ đề của bữa tiệc không có gì khác, chính là hai nước thương thảo về Đại Việt ngày càng lớn mạnh.

Nếu chỉ đơn thuần là thương thảo, có lẽ không khí sẽ không căng thẳng đến vậy.

Nước Yến đã giết thái tử Đan, còn cắt nhượng một vùng đất lớn, mỗi vương công quý tộc nước Yến khi nhắc đến chuyện này đều hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Hàn Vương, hôm nay mạo muội làm phiền, không vì chuyện gì khác mà chính là vì Đại Việt có thế như hổ lang kia.

Nếu chúng ta không có biện pháp phòng bị, sớm muộn gì cũng sẽ bị lòng tham của họ nuốt chửng!" Quốc chủ nước Yến kéo tay Hàn Vương, nói một cách thấm thía.

Hàn Vương lại có chút do dự, dù sao đối mặt không phải ai khác, mà là Đại Việt thực lực cường hãn.

Nếu không thể một lần đánh bại Đại Việt, thì sẽ phải đối mặt với sự báo thù hung ác của họ.

Nếu bàn về đơn đả độc đấu, cả Yến quốc và Hàn quốc đều chỉ là những quốc gia thực lực bình thường, huống chi một bên Yến quốc vừa mới đại xuất huyết, nguyên khí không biết có thể hồi phục hay không.

Chương 496

Yến Vương khóc lóc kể lể: "Mưu kế của Đại Việt thật sự độc ác, châu báu đỉnh khí, mỹ nữ gấm vóc trong nước ta, tất cả đều bị Tần Vương cướp đoạt đi.

Nếu không phải thái tử hiện thân, e rằng chúng ta đã bị đồ sát cả nước rồi." Nói xong, kích động kéo tay Hàn Vương nói: "Môi hở răng lạnh a!

Ta chỉ là một lão già cô quả, không có người kế vị đủ ưu tú để khôi phục sự phồn vinh của Yến quốc, chỉ có thể gắng gượng tập hợp binh lực, tìm những quốc gia cùng căm hận Đại Việt để kết minh!" Hàn Vương hoàn toàn không có lý do để từ chối yêu cầu của Yến Vương, chỉ là trong lòng cũng hiểu rõ, dã tâm thôn tính gia quốc của Đại Việt rành rành ra đó, chính như lời quốc vương Yến quốc nhắc nhở "môi hở răng lạnh" vậy.

Không khí lúc đó chính là áp bức, các vũ nữ trong yến hội đang uyển chuyển rời đi, dung tư mỹ lệ, nhưng hai vị quân chủ lại không có tâm tình thưởng thức nữa.

Hơn nữa, Đại Việt trước đó cũng đã nhắm vào Hàn quốc, chỉ là lúc đó chỉ là một chút thăm dò, không thực sự đưa mọi chuyện ra ánh sáng, cho nên đã cắt cho Hàn quốc một mảnh đất để cho qua chuyện.

"Lúc Đại Việt đang mạnh, Hàn quốc chúng ta đối với họ cũng hận đến nghiến răng, nhưng lại không đánh lại người ta, cho nên cuối cùng đành phải cắt đất cầu hòa." Hàn Vương thở dài một hơi nói.

"Ta đồng ý kết minh, chỉ là hai nước chúng ta kết minh, e rằng chỉ có thể tạm thời trấn áp khí thế của Đại Việt, không thể hoàn toàn tiêu diệt được." Lúc này quốc chủ Yến quốc đã bị thù hận làm mất đi lý

trí, vừa nghe thấy Hàn quốc đồng ý kết minh, liền lập tức đồng ý, và nói rằng sau này sẽ đồng tâm hiệp lực, cùng nhau đối kháng Đại Việt.

Một bên khác, tai mắt mà Đại Việt cài cắm ở Yến quốc cũng đã phát hiện ra điều này.

"Hay cho các ngươi, hai nước liên hợp, đối kháng trẫm?" Doanh Chính ném tấu chương trong tay xuống, trong lồng ngực bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Thị vệ bẩm báo lập tức sợ hãi cúi đầu, trong lòng không ngừng run rẩy.

"Bẩm báo thánh thượng, quả thật là như vậy, quốc vương Yến quốc đó bất mãn với việc chúng ta tước đoạt của họ, cho nên muốn tìm một đồng minh đáng tin cậy, liên hợp đối kháng chúng ta!" Doanh Chính lại tỏ ra khinh thường với cách nói này, khinh bỉ nói: "Những kẻ phế vật như vậy, dù có liên thủ cũng không làm nên chuyện kinh thiên động địa gì.

Trước đây Hàn Vương kia chẳng phải vì cầu hòa mà chủ động dâng cho chúng ta một mảnh đất sao." Huống hồ Đại Việt tọa lạc ở nơi hiểm yếu, dễ thủ khó công, vật tư tài nguyên trong nước phong phú, dù hai nước có dốc hết quốc lực, bao vây Đại Việt, thì họ cũng có thể tự cung tự cấp bên trong vòng vây.

Nhưng, sau khi suy nghĩ một chút, Doanh Chính lại cảm thấy quyết định như vậy không ổn, liền cho thị vệ triệu cả Đế Giang đến.

"Đi triệu Quốc sư đến cho trẫm, trẫm muốn cùng ông ấy thương thảo một số việc." Doanh Chính vừa dứt lời, thị vệ vẫn luôn cúi đầu liền thở phào nhẹ nhõm, hai chân mềm nhũn đi ra ngoài.

Không bao lâu, Đế Giang thân mặc một bộ hoa bào, hướng Doanh Chính hành lễ.

“Thánh thượng, giờ này triệu thần đến có việc gì cần thương lượng?

Phải chăng là vì chuyện Yến quốc và Hàn quốc kết minh?” Đế Giang vừa dứt lời, trên mặt Doanh Chính liền nở nụ cười, vui vẻ nói: “Quốc sư quả nhiên thần cơ diệu toán, trẫm còn chưa nói, ngài đã đoán ra rồi.” Đế Giang lắc đầu nói: “Hoàng thượng thật quá khen, thần chẳng qua chỉ từ một vài manh mối mà phát hiện ra quy luật phát triển của sự việc mà thôi.” Doanh Chính lập tức hỏi: “Vậy Quốc sư có biết chuyện này rốt cuộc nên giải quyết như thế nào không?

Yến quốc kia vừa mới bị đè bẹp, e rằng không gây ra được sóng gió gì lớn, chỉ là Hàn quốc kia lại cần phải đề phòng nhiều hơn.” “Thánh thượng nói không sai.” Đế Giang khen ngợi, nhanh chóng đưa ra một bộ đối sách, đó chính là tuyên truyền dư luận rộng rãi, để dân chúng Hàn quốc đều biết Hàn quốc là một quốc gia nhu nhược vô dụng, Đại Việt mới là nơi đáng nương tựa.

“Thần cho rằng, chúng ta cần phải công phá từ bên trong Hàn quốc, tốt nhất là không tốn một binh một mã.” Doanh Chính lại cảm thấy cách nói này có chút đáng sợ, từ xưa đến nay chưa có ai có thể không tốn binh lực mà thu phục được địch quốc.

Đế Giang dám ở trước mặt hắn đưa ra lời hứa như vậy!

“Quốc sư, vậy ngài có thể nói cụ thể cách làm của ngài không?” “Thánh thượng, ngài chỉ cần phái một nhóm người ngụy trang thành thương nhân làm ăn ở Hàn quốc, rồi ra lệnh cho họ tung tin đồn ở Hàn quốc, không đầy một tháng, dân chúng Hàn quốc sẽ lòng người hoang mang, thậm chí muốn gia nhập Đại Việt chúng ta.” Doanh Chính cảm thấy cách này không tệ, nếu như vậy, Đại Việt có thể tuyên bố đối xử tốt với dân chúng của bất kỳ quốc gia nào, như vậy không chỉ làm suy yếu thực lực của các nước, mà dân số trong nước cũng được tăng lên.

“Thật là diệu kế!

Vậy cứ theo lời Quốc sư mà làm!” Tâm trạng của Doanh Chính không cần phải nói cũng biết thoải mái đến mức nào, trực tiếp thưởng cho Đế Giang mười mỹ nữ, mấy rương châu báu để tạ ơn.

Đế Giang cũng không từ chối, dù sao những thứ này để ở chỗ Doanh Chính hay để ở chỗ y cũng như nhau.

“Vậy xin đa tạ Ngô hoàng!” Không bao lâu, ở Hàn quốc liền có một lời đồn lan truyền.

Hàn Vương đức không xứng vị, gặp chuyện chỉ biết cắt đất, không biết ngày nào Hàn quốc sẽ gặp phải tai họa diệt vong.

Đúng lúc này, quốc chủ Đại Việt mở cửa quốc gia, đối xử tốt với tất cả dân chúng các nước.

Hai tin tức này ở Hàn quốc có thể nói là gây chấn động.

Thường nói có người vui có kẻ sầu, Hàn Vương liền mặt mày sầu não chất vấn Đế Giang: “Tiên sinh vì sao lại làm như vậy?

Phải biết mục đích của chúng ta là trấn áp Đại Việt, hiện tại lòng dân Hàn quốc đều hướng về Đại Việt, căn bản không tin tưởng ta là quốc chủ này.” “Bảo ta sau này phải xử sự như thế nào?” Đối mặt với lời chất vấn của Hàn Vương, Đế Giang miệng nói: “Hàn Vương ngài không cần lo lắng, đây chỉ là một phần trong kế hoạch của ta mà thôi.” Nói xong câu đó, Đế Giang liền im lặng không nói, ngay cả Hàn Vương cũng không làm gì được y.

Lúc này, Tần Vương đang từ miệng của thám tử trở về từ Hàn quốc biết được, người thương thảo với Hàn quốc để trấn áp Đại Việt không phải ai khác, chính là Đế Giang!

Trong lòng một trận tức giận, ném hết tất cả tấu chương trên bàn sách xuống.

“Trẫm thật là ma xui quỷ khiến, chuyện gì cũng tin lời hắn, tức chết ta rồi!” Doanh Chính rút thanh bội kiếm bên cạnh ra, cắm mạnh xuống đất, thanh bảo kiếm chém sắt như bùn liền cắm thẳng vào mặt đất.

Đồng thời Doanh Chính chất vấn thám tử: “Ngươi không phải cũng lừa gạt trẫm chứ?

Tại sao không sớm hơn truyền tin này cho trẫm.” Thám tử bẩm báo tin tức run rẩy nói: “Thánh thượng, thần cũng là do cơ duyên xảo hợp mới biết được, bỏ lỡ thời cơ xin thánh thượng trách phạt!” Doanh Chính rút bảo kiếm từ dưới đất lên, một đao đâm chết thám tử, liền nói với thị vệ ngoài cửa: “Hai ngươi các ngươi đi triệu Lý Tư đến cho ta!” “Vâng!” Hai vị thị vệ liền chạy ra ngoài.

Không bao lâu, Lý Tư hoảng hốt chạy đến.

Lúc này ngọn lửa giận trong lòng Doanh Chính không có chỗ phát tiết, liền nói với Lý Tư: “Ngươi và Đế Giang quen biết nhau, hôm nay hắn dám phản bội trẫm.

Trẫm phái ngươi đi truyền lời cho hắn, hỏi hắn tại sao lại đứng về phía đối lập với trẫm.

Nếu ngươi không truyền đạt được lời nói, vậy thì đừng quay về nữa!” Lý Tư hiểu rằng Tần Vương luôn là người nói một là một, hai là hai, cho nên lập tức liên thanh đáp ứng.

“Thần tuân chỉ, sẽ lập tức lên đường đến Hàn quốc tìm Đế Giang!” Lúc này, Đế Giang đang ở trong một biệt viện xa hoa do Hàn Vương sắp xếp, mỗi ngày đều có mỹ thực giai hào bầu bạn, nếu không biết đây là Quốc sư của Đại Việt, e rằng có người sẽ lầm tưởng là thái tử của Hàn quốc.

Lý Tư tốn hết chín trâu hai hổ, ngụy trang thành một thương nhân

lén vượt biên trở về Hàn quốc.

Đúng lúc này cửa ải Hàn quốc đang canh gác nghiêm ngặt, tất cả mọi người đều phải được kiểm tra thông tin rõ ràng mới cho vào.

Đợi Lý Tư vào được Hàn quốc, việc đầu tiên là đi dò la tung tích của Đế Giang, may mà sự tồn tại của Đế Giang không phải là bí mật, không tốn nhiều công sức đã tìm được.

"Đế Giang!

Thánh thượng đối đãi với ngươi không tệ, tại sao ngươi lại báo đáp như vậy?" Lý Tư nghiêm giọng chất vấn Đế Giang.

Đế Giang nhất thời không nói nên lời, dù sao kế hoạch này cũng không thể báo trước cho những người này biết, liền nói: "Đây không phải là ý định ban đầu của ta." Lý Tư đem lời của Đế Giang chuyển cáo cho Tần Vương, Tần Vương trầm mặc, nhìn Lý Tư trước mặt, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng lắc đầu: "Ta không tin, ta cảm thấy Đế Giang căn bản là cố ý." Lý Tư nhìn vẻ mặt của Tần Vương, vốn định không nói nữa.

Nhưng ngay lập tức lại nghĩ, nếu mình không nói gì, Tần Vương không chừng sẽ nhanh chóng bùng nổ, thay vì như vậy, chi bằng trước khi bùng nổ, dập tắt ngọn lửa trong lòng hắn.

Nghĩ vậy, Lý Tư nhẹ nhàng thở dài: "Thực ra ta cảm thấy lời của Đế Giang có lý, vì Đế Giang căn bản không nhận được bất kỳ lợi ích nào từ việc này." Chưa đợi hắn nói xong, Tần Vương đập mạnh bàn, đứng phắt dậy chỉ vào mũi Lý Tư hét lớn: "Ngươi dám nói đỡ cho hắn?

Không phải sống không kiên nhẫn rồi chứ!" Lý Tư sợ đến toàn thân run rẩy, vội vàng chắp tay: "Vi thần không dám, ta chỉ cảm thấy, Đế Giang..." Tần Vương không kiên nhẫn ngắt lời: "Không cần nói

nhiều nữa, bây giờ ngươi đi gọi Đế Giang đến đây cho ta, ta muốn hỏi hắn cho ra nhẽ!" Lý Tư cầu còn không được, lập tức xoay người đi tìm Đế Giang.

Đế Giang dường như đã sớm liệu được Lý Tư sẽ quay lại, khi Lý Tư một lần nữa xuất hiện trước mặt, y cũng không cảm thấy bất ngờ.

Ngược lại, y mỉm cười nhìn Lý Tư: "Ta biết ngươi nhất định sẽ quay lại." Lý Tư cười khổ lắc đầu: "Ta đã nói ý của ngươi cho Tần Vương, nhưng ngài ấy dường như không tin, lát nữa khi gặp mặt, ngươi nhất định phải cẩn thận." Đế Giang thản nhiên lắc đầu, làm một động tác mời: "Mời ngươi đi trước dẫn đường." Lý Tư muốn nói lại thôi nhìn Đế Giang, môi mấp máy, cuối cùng không nói gì, thở dài đi về phía trước.

Đế Giang đi sát phía sau.

Không bao lâu, hai người đến trước mặt Tần Vương.

Đế Giang biết Tần Vương sẽ không khách khí với mình, nên cũng không chắp tay hành lễ.

Tần Vương cũng lười để ý những tiểu tiết này, đi thẳng vào vấn đề: "Ý của ngươi, Lý Tư đã chuyển cáo cho ta rồi, bây giờ ta muốn nghe chính miệng ngươi giải thích, rốt cuộc ngươi định làm gì?" Đế Giang mặt mày điềm tĩnh, mỉm cười nhìn Tần Vương: "Nếu đã nói cho ngài ý của ta, vậy hà tất phải làm chuyện thừa thãi, gọi ta đến đây làm gì?

Chương 497

Trước mặt ngài...” Tần Vương không đợi y nói xong, từ trên bảo tọa đứng dậy trừng mắt nhìn Đế Giang: “Ngươi làm vậy không sợ ta giết ngươi sao?” Hiếm có người dám nói chuyện với Đế Giang như vậy, y cũng không khỏi có chút tức giận, cũng trừng mắt lại: “Dù sao ta cũng đã nói rõ rồi, ngài muốn tin thì tin, không muốn tin thì thôi!” Nói rồi xoay người định đi, nhưng khi đi đến cửa đại điện đột nhiên lại quay người nhìn Tần Vương: “Ngài tự lo cho mình đi!” Tần Vương nghe mà không hiểu gì, nhưng cũng biết đám thuộc hạ không thể ngăn được y, đành phải nhìn y đi xa.

Đợi y đi rồi, Tần Vương mới nặng nề ngồi xuống ghế, mặt mày sầu não.

Cùng lúc đó, Hà Hoa Tinh đã thành công mê hoặc Triệu Cao.

Triệu Cao vô cùng hài lòng với Hà Hoa Tinh, đột nhiên trong lòng nảy ra một ý, nghĩ rằng nếu dâng mỹ nhân như Hà Hoa Tinh cho Tần Vương, Tần Vương không chừng sẽ trọng thưởng.

Đã quyết định, hắn lập tức đưa Hà Hoa Tinh đến gặp Tần Vương.

Tần Vương nhìn thấy Hà Hoa Tinh, mắt liền sáng rực.

Là Tần Vương, dĩ nhiên đã gặp vô số mỹ nữ, nhưng những mỹ nữ đó so với Hà Hoa Tinh, quả thực là một trời một vực.

Triệu Cao thấy bộ dạng của Tần Vương, trong lòng thầm đắc ý, chắp tay với Tần Vương: “Đại vương có hài lòng với nữ tử này không?” Tần Vương suýt chút nữa chảy nước miếng, không ngừng gật đầu: “Hài lòng, ta thực sự quá hài lòng.” Nói rồi vẫy tay với Hà Hoa Tinh: “Lại gần một chút, để ta nhìn cho kỹ.” Hà Hoa Tinh mỉm cười quyến rũ tiến lên vài bước, Tần Vương một tay nắm lấy tay

nàng, cười nói: “Mỹ nhân như vậy, bản vương quả thực hiếm thấy.” Hà Hoa Tinh nhân thế dựa sát vào Tần Vương, bên tai thổ khí như lan: “Ta có thể được Đại vương sủng ái, cũng là tam sinh hữu hạnh.” Tần Vương đại hỷ, lập tức ôm Hà Hoa Tinh vào lòng, xoay người xua tay với Triệu Cao: “Lui xuống đi!” Nói rồi cùng Hà Hoa Tinh đi vào nội phòng.

Lúc này đang là buổi chiều.

Sau đó, thị vệ trong cung không còn thấy Tần Vương nữa, cứ đợi đến sáng sớm hôm sau, các đại thần trong triều lên triều, Tần Vương vẫn chưa lộ diện.

Đến buổi chiều, vẫn không thấy Tần Vương ra, các đại thần cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Tất cả các đại thần đều bắt đầu xì xào bàn tán, có người cau mày: “Đại vương thật là, chìm đắm trong nữ sắc như vậy, e rằng nguy hiểm rồi.” Một đại thần khác lập tức đứng ra: “Nói phải lắm, từ xưa đến nay, quân vương vì chìm đắm trong nữ sắc mà dẫn đến nước mất nhà tan không phải là ít, quả thực không đếm xuể.

Nếu Đại vương cũng đi con đường này, Đại Việt chúng ta nguy trong sớm tối.” Người khác lập tức hạ thấp giọng ngăn lại: “Nói nhỏ thôi.” Tin tức Tần Vương chìm đắm trong nữ sắc nhanh chóng truyền khắp thiên hạ.

Hàn quốc vui mừng khôn xiết, cho rằng bây giờ Tần Vương không lo triều chính, chính là thời cơ tốt để xuất binh công đả Đại Việt.

Nếu lúc này có thể đánh hạ Đại Việt, vậy thì Hàn quốc từ nay về sau sẽ trở thành đế quốc lớn nhất, sẽ không còn ai dám xâm phạm Hàn quốc nữa.

Hàn Vương càng nghĩ càng đắc ý, thậm chí nằm mơ cũng cười ra

tiếng, cho nên ban ngày, lập tức triệu tập các đại thần bí mật thương nghị, làm thế nào để công đả Đại Việt.

Đế Giang tự nhiên cũng tham dự trong đó.

Sau khi nghe ý của Hàn Vương, y lập tức đứng ra ngăn cản: "Ta cảm thấy bây giờ công đả Đại Việt có chút vội vàng, làm như vậy một khi để Tần Vương trở tay, Hàn quốc sẽ có tai họa diệt vong, xin ngài suy nghĩ kỹ." Hàn Vương nghe xong giận không thể át, chỉ vào mũi Đế Giang hét lớn: "Ngươi nói gì?

Bây giờ Tần Vương đã có Hà Hoa Tinh kia, đâu có tâm trạng lo triều chính?

Chính là thời cơ tốt để tráng đại Hàn quốc ta, chính là cái gọi là cơ hội không thể bỏ lỡ, thời cơ không trở lại.

Nếu bỏ lỡ cơ hội này, ta cảm thấy ta sẽ hối hận cả đời!" Đế Giang nghe xong hừ lạnh một tiếng: "Với sự yếu kém của Hàn quốc mà dám mạo muội xuất binh đánh Đại Việt, quả thực là lấy trứng chọi đá, bản chất không phải như vậy." Hàn Vương trừng lớn mắt: "Bản chất ta là thế nào?

Ngươi nói rõ cho ta nghe." Đế Giang trầm mặc, không biết bây giờ nói ra lời trong lòng sẽ có hiệu quả gì, nhưng có lúc lời nói đến miệng nếu không nói ra, lại cảm thấy có chút không phải.

Y bèn cắn răng: "Hàn quốc vô cùng yếu kém, điểm này ngài chắc chắn rất rõ.

Tần Vương không lo triều chính, cho dù tiến thêm một bước, Tần Vương chết, đổi một đứa trẻ không hiểu chuyện nào lên ngôi, Hàn quốc cũng không có nắm chắc có thể đánh hạ..." Hàn Vương càng thêm tức giận, lồng ngực phập phồng kịch liệt, hung hăng nhìn chằm chằm Đế Giang: "Ngươi dám xem thường ta!" Đế Giang cười khổ lắc

đầu: “Ta không có ý đó, ta chỉ nói sự thật thôi.

Cách đây không lâu ngài mới đồng ý hòa hảo với Tần Vương, bây giờ lại muốn xuất binh đánh người ta, các quốc gia khác chắc chắn sẽ cười nhạo ngài là cỏ đầu tường hai bên ngả!” Hàn Vương vừa định lên tiếng phản bác, Đế Giang lại không cho y nói, đưa tay ngăn lại, tự mình nói tiếp: “Còn nữa, nếu may mắn đánh thắng Đại Việt, thì còn đỡ một chút, người khác đối với ngài sẽ có chút dị nghị, lúc đó ai nấy đều lo cho thân mình...” Đế Giang cố ý dừng lại, ngẩng đầu nhìn y, muốn từ vẻ mặt y nhìn ra suy nghĩ sâu trong lòng.

Nhưng y thất vọng rồi, Hàn quốc nghe có vẻ nghiêm túc, Đế Giang đành phải thầm thở dài, chậm rãi nói tiếp: “Các nước khác cũng sẽ lo lắng bước tiếp theo ngài sẽ tấn công ai, cũng không dám nói nhiều nữa.” Hàn Vương im lặng gật đầu: “Vậy tại sao ngươi lại ngăn cản ta?” Đế Giang thở dài một hơi: “Đó là nếu vạn nhất đánh thắng, còn có một khả năng khác, nếu Hàn quốc binh bại, ngài có từng nghĩ đến sẽ có kết cục gì không?” Hàn Vương trầm mặc, vừa rồi sở dĩ quyết định công đả Đại Việt, là vì chắc chắn Tần Vương hiện tại không lo triều chính, có mười phần nắm chắc có thể đánh thắng.

Nhưng bây giờ nghe Đế Giang hỏi vấn đề này, y mới ý thức được mình căn bản chưa từng nghĩ đến.

Y bèn nhẹ nhàng thở dài, nhìn Đế Giang trước mặt: “Nếu thua, vậy thì kết cục chắc chắn vô cùng thê thảm.” Đế Giang gượng cười: “Cho nên bây giờ không phải là thời cơ để xuất binh đánh Đại Việt.” Hàn Vương trừng lớn mắt nhìn Đế Giang: “Vậy ta nên làm gì?

Ta thực sự không muốn cùng Tần Vương làm việc chung nữa.” Đế Giang mỉm cười: “Vậy chúng ta chi bằng rút khỏi liên minh...” Hàn Vương không hiểu nhìn Đế Giang: “Rút khỏi?

Nếu Tần Vương không đồng ý thì sao?” Đế Giang thản nhiên:

“Vừa rồi ngài không phải cũng nói rồi sao?

Tần Vương chìm đắm trong nữ sắc, bây giờ sớm đã không có tâm trạng quản thiên hạ đại sự, không chừng trong lòng còn đang mong chúng ta rút khỏi liên minh, từ nay về sau không phiền đến hắn nữa, để hắn yên ổn hưởng thụ khoái lạc trong ôn nhu hương.” Hàn Vương trầm mặc một lát, cảm thấy lời của Đế Giang có lý, bèn gật đầu, nhưng ngay lập tức lại ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Y nhìn Đế Giang: “Sau khi rút khỏi liên minh, sức mạnh của chúng ta càng thêm yếu kém, vạn nhất bị nước khác thừa cơ xâm nhập...” Đế Giang xua tay ngắt lời: “Ta đã chuẩn bị đường lui rồi, tuy chúng ta không liên minh với Đại Việt nữa, nhưng chúng ta có thể liên minh với nước khác.” Hàn Vương nghe xong gật đầu: “Chúng ta đi tìm ai?

Trong năm nước còn lại có ai là đối tượng liên hợp của chúng ta không?” Đế Giang không vội nói ra đối tượng trong lòng, ngược lại dùng một ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Hàn Vương, vẻ mặt này khiến Hàn Vương có chút không hiểu.

Một lúc sau cuối cùng không nhịn được hỏi: “Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?

Chẳng lẽ trên mặt ta có thứ gì kỳ quái sao?” Đế Giang nhẹ nhàng lắc đầu, mới mỉm cười nói ra hai chữ: “Ngụy quốc.” Hàn Vương lập tức trừng lớn mắt, khó tin nhìn Đế Giang: “Ngụy quốc?

Ngụy quốc công sẽ đồng ý sao?

Ta cảm thấy ông ta luôn nhìn ta không thuận mắt, có ý xem thường ta...” Đế Giang khẽ thở dài: “Điểm này ta cũng đã từng nghĩ đến, chỉ là Ngụy quốc dường như là lựa chọn thích hợp nhất của chúng ta hiện tại.” Hàn Vương vẫn không hiểu, do dự: “Lý do.” Đế Giang trầm ngâm, một lúc sau mới mỉm cười: “Hiện tại tình hình bảy nước phức tạp như vậy, nếu Hàn quốc công sáng suốt, hẳn cũng đang tìm cách để

đạt thành liên minh với nước khác, nếu không một khi phát động chiến tranh, Ngụy quốc chỉ với sức mình, e rằng cũng khó ứng phó." Hàn Vương im lặng gật đầu: "Ngươi nói cũng có lý, nhưng Ngụy quốc công kia e rằng sẽ không đồng ý liên minh với ta, vì Hàn quốc ta yếu kém..." Đế Giang ngắt lời: "Dù thế nào cũng phải thử một lần, nếu ông ta đồng ý, vậy thì tự nhiên không còn gì tốt hơn, nếu không đồng ý chúng ta lại nghĩ cách khác." Hàn Vương trầm mặc một lúc, cuối cùng cắn răng, gọi thị vệ: "Bây giờ lập tức xuất sứ đến Ngụy quốc, chuyển đạt rõ ràng ý của ta cho ông ta." Thuộc hạ lập tức cung kính hành lễ, xoay người đi.

Ngụy quốc công nghe ý của Hàn Vương, trước tiên hừ lạnh một tiếng: "Hàn quốc nhỏ bé mà muốn trèo cao, quả thực có chút si tâm vọng tưởng!" Nói rồi ngửa mặt lên trời cười lớn, cười xong mới trừng mắt nhìn thị vệ trước mặt: "Trở về nói cho đại vương nhà ngươi, nói với ông ta kiếp sau, ta cũng sẽ không dính dáng gì đến ông ta!" Hàn quốc thị vệ do dự, lúc đó trong lòng đang đánh trống, cảm thấy đây không phải là một công việc tốt.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, nhưng đối mặt với Ngụy quốc công, trong lòng lại giận mà không dám nói.

Đành phải chắp tay cắn răng nghiến lợi: "Ta sẽ trở về nói cho đại vương nhà ta biết ý của đại vương." Nói rồi xoay người định đi.

Nhưng một mưu sĩ của Ngụy quốc công lập tức gọi hắn lại.

Hắn lại xoay người mỉm cười nhìn Ngụy quốc công: "Vương gia xin hãy suy nghĩ lại, ta có một ý, ngài không ngại nghe thử." Ngụy quốc công nhìn mưu sĩ: "Có gì thì nói." Mưu sĩ mỉm cười nhìn Ngụy quốc công: "Người ta không đánh người thân đến cửa, nếu Hàn Vương có ý muốn liên minh với chúng ta, chúng ta cũng không nên từ chối như vậy.

Ta cảm thấy đối phương nên đưa ra một chút thành ý thì tốt hơn, đại vương thấy sao?" Ngụy quốc công lập tức hiểu ý, nhìn thị vệ kia cười mà như không cười: "Hiểu chưa?

Nếu Hàn Vương thật sự muốn đạt thành liên minh với ta, phải đưa ra một khoản tiền, để thể hiện thành ý, nếu không chuyện này không cần bàn nữa..." Thị vệ đành phải chắp tay với Ngụy quốc công: "Không biết đại vương muốn chúng ta đưa ra bao nhiêu thành ý?" Ngụy quốc công ha ha cười lớn: "Vậy phải xem đại vương nhà ngươi có thành ý muốn đạt thành liên minh với ta đến mức nào!" Thị vệ kia định nói gì đó, nhưng ngay lập tức nhận ra mình thân phận thấp kém, nói nhiều e rằng chỉ tự rước lấy nhục, bèn đành phải gượng cười: "Vậy ta sẽ trở về chuyển đạt ý của ngài cho đại vương nhà ta." Nói xong xoay người đi.

Ngụy quốc công và mưu sĩ dưới trướng nhìn nhau cười, cảm thấy lần này có thể kiếm được một món hời lớn từ Hàn quốc.

Hàn Vương nghe lời của thị vệ, lập tức đập bàn, giận dữ chỉ về phía Ngụy quốc: "Quả thực khi người quá đáng!" Đế Giang ở bên cạnh nghe mà trầm ngâm, đột nhiên cười: "Tục ngữ nói việc nhỏ không nhẫn sẽ loạn mưu lớn, nếu Ngụy quốc công muốn bạc, chúng ta cho ông ta là được, nếu không chúng ta rút khỏi liên minh mà lại không có ai giúp đỡ, Hàn quốc có thể lâm vào nguy hiểm." Hàn Vương suy nghĩ kỹ lưỡng, cuối cùng cắn răng, đưa cho Ngụy quốc công một khoản tiền lớn.

Cuối cùng cũng được như ý nguyện, đạt thành liên minh với Ngụy quốc.

Ở Đại Việt, Hà Hoa Tinh nhanh chóng biết được chuyện này, luôn cảm thấy có chút không ổn, bèn nhanh chóng chuyển tin này cho Tần Vương.

Tần Vương nghe xong giận không thể át, lạnh lùng: "Đế Giang và Hàn Vương này quả thực không biết điều!" Hà Hoa Tinh ở bên cạnh thêm dầu vào lửa: "Đại vương bớt giận, Hàn Vương như vậy, cho hắn một chút màu sắc xem xem..." Đế Giang cảm thấy đã đạt thành liên minh với Ngụy quốc, có một số chuyện nên đích thân diện kiến Tần Vương nói rõ thì tốt hơn.

Đã quyết định, y cáo biệt Hàn Vương, một mình đến Đại Việt.

Nhưng vừa mới đến Đại Việt, chưa kịp nghỉ chân, Triệu Cao đột nhiên xuất hiện trước mặt y.

Lạnh lùng nhìn y: "Nơi này không hoan nghênh ngươi, cho nên trước khi ta đối với ngươi càng thêm không khách khí, từ đâu đến thì về đó đi thì tốt hơn." Trong lòng Đế Giang vô cùng không kiên nhẫn, chính vì Triệu Cao này đã dâng Hà Hoa nữ cho Tần Vương nên mới dẫn đến y và Hàn Vương hạ quyết tâm thoát ly liên minh.

Bèn Đế Giang sa sầm mặt nhìn Triệu Cao: "Nếu ta không muốn thì sao?

Ngươi sẽ làm gì?" Triệu Cao hừ lạnh một tiếng, giơ ra binh khí sắc bén của mình: "Vậy đừng trách ta trở mặt vô tình!" Đế Giang không nhớ lần cuối cùng có người giơ binh khí với mình là khi nào, nhìn Triệu Cao tay cầm binh khí, mặt mày giận dữ, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Y bèn thong thả đứng trước mặt Triệu Cao, mỉm cười: "Ngươi nghĩ với chút công phu mèo cào đó có thể đánh thắng được ta sao?" Triệu Cao không phải là hạng tầm thường, ở Đại Việt cũng hiếm có địch thủ, nhưng khi đối mặt với Đế Giang, đột nhiên từ sâu trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh.

Chương 498

Hắn không thể giải thích được tâm lý sợ hãi này đến từ đâu, vì Đế Giang trước mặt cũng không hề để lộ sát ý.

Y dường như rất hòa ái dễ gần, nhưng chính vì Đế Giang bình tĩnh tự nhiên như vậy, khí thế đó mới khiến Triệu Cao cảm thấy có chút kinh hãi.

Hắn bất giác lùi lại vài bước, đưa binh khí trong tay chắn ngang trước người, cảnh giác: "Ngươi muốn làm gì?" Đế Giang cười.

Y đột nhiên cảm thấy Triệu Cao này thật thú vị, bèn vẫn mỉm cười: "Câu hỏi của ngươi ngược rồi, rõ ràng vừa rồi là ngươi bảo ta rời khỏi đây, nếu ta không đồng ý, ngươi sẽ cho ta một chút màu sắc xem xem." Nói đến đây, y đột nhiên lại thở dài: "Nhưng ta thấy bây giờ ngươi có vẻ sợ hãi, chẳng lẽ ta là rắn độc mãnh thú sao?" Nói rồi y tiến lên một bước, Triệu Cao bất giác lại lùi một bước.

Thậm chí giọng nói cũng có chút run rẩy: "Đứng lại, tiến thêm một bước nữa ta sẽ liều mạng với ngươi!" Đế Giang như điếc không nghe, chậm rãi đến gần Triệu Cao.

Triệu Cao cắn răng, binh khí trong tay chém xuống đỉnh đầu Đế Giang.

Đế Giang ngay cả né cũng không né, thậm chí không thèm nhìn binh khí đó, một tay đưa ra nắm lấy lưỡi kiếm của hắn.

Chỉ hơi dùng sức, Triệu Cao lập tức đứng không vững, loạng choạng chạy về phía trước vài bước.

Hắn biết binh khí của mình sắc bén đến mức nào, không phải chém sắt như bùn, nhưng hắn cũng không tin, Đế Giang chỉ bằng một

đôi tay có thể ngăn được.

Nhưng tay của Đế Giang quả thực không hề bị thương.

Hắn mới biết được khoảng cách giữa mình và Đế Giang lớn đến mức nào.

Lúc này trong đầu hắn chỉ có một chữ duy nhất "chạy", nhưng chưa kịp động thân, Đế Giang đã một tay nắm lấy vai hắn.

Triệu Cao chỉ cảm thấy có một ngọn núi lớn đè lên lưng, khiến hắn không thể động đậy.

Chưa kịp nói gì, ngay sau đó cảm thấy đầu gối bị đá một cái, khiến hắn bất giác quỳ xuống đất.

Kiếm trong tay cũng tuột ra, rơi xuống đất.

Chưa kịp phản ứng, đã nghe một loạt tiếng "bốp bốp".

Mãi sau này hắn mới biết, đó là Đế Giang đang tát vào mặt hắn, nhưng lúc đó hắn không hề cảm thấy đau.

Một thời gian dài sau khi hồi tưởng lại đoạn ký ức này, hắn giải thích là lúc đó đã sợ đến suy sụp.

Đợi khi tỉnh lại, mới phát hiện không biết từ lúc nào đã ngã xuống đất, trên mặt một trận nóng rát, vô thức sờ lên mặt, mới cảm thấy mặt đã sưng vù.

Đế Giang đã không biết từ lúc nào đã không còn tung tích.

Triệu Cao nhặt kiếm lên, cắn răng nghiến lợi: "Tốt cho một Đế Giang!

Đừng tưởng chuyện này có thể cứ thế cho qua, sẽ có một ngày ta trả lại cả vốn lẫn lời!" Nói xong, hắn gắng gượng đứng dậy, mới cảm thấy toàn thân trên dưới không có khớp nào không đau, đặc biệt là đầu gối, quả thực ngay cả đứng cũng không vững.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải dùng kiếm chống xuống đất, làm gậy chống từng bước một đi gặp Tần Vương.

Tần Vương nhìn bộ dạng của hắn, suýt chút nữa không nhịn được cười ra tiếng, cuối cùng cũng nhịn được, nhưng trong mắt lại lộ ra ý cười.

"Ngươi đi đâu vậy?

Mới một lát không gặp đã biến thành bộ dạng này?" Trong lòng Triệu Cao vô cùng không kiên nhẫn, nhưng lại không dám nổi giận với Tần Vương, đành phải chắp tay với Tần Vương: "Khải bẩm Đại vương, vừa rồi thần gặp phải Đế Giang, vốn định đuổi hắn ra khỏi Đại Việt, nhưng không ngờ thần không phải là đối thủ của hắn, cho nên mới biến thành bộ dạng này." Tần Vương kinh ngạc: "Đế Giang đến rồi?

Hắn đang ở đâu, mau cho hắn vào gặp ta!" Triệu Cao trong lòng thầm kêu khổ, thầm nghĩ ta nào biết Đế Giang đi đâu!

Lời này dĩ nhiên không dám nói ra, đành phải cúi đầu nói: "Khải bẩm Đại vương, thần bị Đế Giang đánh ngất, đợi khi thần tỉnh lại thì hắn đã sớm không thấy bóng dáng." Tần Vương thở dài một hơi: "Hắn và Hàn quốc không phải đã rút khỏi liên minh rồi sao?

Hôm nay tại sao lại đến đây?" Triệu Cao tuy không biết ý đồ thực sự của Đế Giang, nhưng lại cảm thấy bây giờ chính là thời cơ tốt để nói xấu Đế Giang với Tần Vương.

Bèn ở trước mặt Tần Vương không ngừng thêm dầu vào lửa nói xấu Đế Giang.

Tần Vương cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, trầm mặc một lúc, đột nhiên lẩm bẩm: "Lần này không phải là đến tuyên chiến với ta chứ?

Hiện tại hắn và Hàn quốc, Ngụy quốc ba nước cấu kết với nhau, nếu hai nước kia không dám phát binh đánh ta, vậy thì bây giờ không phải là có dũng khí rồi sao?" Càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này rất có khả năng, không khỏi hừ lạnh một tiếng, đập bàn!

Đang lúc không biết phải làm sao, đột nhiên Hà Hoa Tinh xuất hiện trong đại điện.

Tần Vương vừa nhìn thấy Hà Hoa Tinh, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười: "Mỹ nhân đến rồi?

Sao không ở hậu cung nghỉ ngơi cho tốt?" Hà Hoa Tinh cười quyến rũ: "Ta ở phía sau nghe nói Triệu Cao bị Đế Giang đánh, trong lòng cảm thấy Đế Giang thật to gan, tưởng rằng kết thành liên minh với Ngụy quốc là có năng lực chống lại Đại vương, quả thực không biết trời cao đất rộng." Lời này nói trúng tim đen của Tần Vương, Tần Vương cười càng vui vẻ hơn, vẫy tay với Hà Hoa Tinh, bảo nàng ngồi bên cạnh mình, dùng tay nâng cằm nàng, cười dê: "Mỹ nhân thức thời đại thể." Hà Hoa Tinh cười càng quyến rũ hơn, nhưng lại cố ý bĩu môi: "Bọn họ bây giờ thật không biết điều, ta thấy Đại vương mau phát binh thảo phạt đi, nếu không đợi thời gian dài, không biết sẽ gây ra loạn gì!" Tần Vương trầm mặc một lúc, cuối cùng gật đầu, định đồng ý.

Nhưng chưa kịp nói, một thị vệ chạy vào chắp tay với Tần Vương: "Khải bẩm Đại vương, Đế Giang đến!" Triệu Cao vừa nghe, lập tức mặt mày giận dữ, nhưng mặt hắn bị Đế Giang đánh sưng vù, bộ dạng lúc này không khiến người khác cảm thấy sợ hãi, ngược lại càng thêm hài hước.

Hắn đứng ra chắp tay với Tần Vương: "Đại vương, đúng là không biết đi đâu tìm thì hắn tự tìm đến cửa, xin Đại vương nhất định phải bắt lấy hắn làm chủ cho thần!" Tần Vương xua tay: "Ngươi lui xuống

trước đi, ta tự có lý lẽ." Rồi lại nói với thị vệ: "Mau mời Đế Giang lên điện." Tiếng nói vừa dứt, một tràng cười sang sảng vang lên, ngay sau đó một thiếu niên tuấn tú như ngọc xuất hiện trong đại điện.

Chính là Đế Giang.

Y lên đại điện cũng không hành lễ, chỉ cúi đầu mỉm cười nhìn Tần Vương.

Tần Vương cư nhiên cũng không nổi giận, chỉ thản nhiên: "Ta nghe nói ngươi đã đánh Triệu Cao một trận, có phải hắn có chỗ nào đắc tội với ngươi không?" Đế Giang nhẹ nhàng thở dài: "Triệu Cao này thật vô lễ, gặp ta xong không nói hai lời, rút kiếm giết ta.

Ta bất đắc dĩ, đành phải cho hắn một chút bài học, để hắn nhớ lâu." Tần Vương không tỏ ý kiến, dường như cũng không đặc biệt để ý chuyện Triệu Cao bị đánh, xua tay: "Chuyện này tạm gác lại, ngươi đến đây có việc gì không?" Đế Giang đột nhiên lại thở dài: "Ta nghe nói Đại vương muốn xuất binh công đả Hàn quốc, cảm thấy việc này không ổn, cho nên đặc biệt đến khuyên can." Tần Vương lập tức nổi giận, nhưng vẫn không phát tác, kiên nhẫn hỏi: "Lý do." Đế Giang đột nhiên ha ha cười lớn: "Vì hiện tại Hàn quốc và Ngụy quốc đã đạt thành liên minh, nếu một khi xuất binh đánh Hàn quốc, thì Ngụy quốc chắc chắn sẽ không ngồi yên..." Lời chưa nói xong, đã vội hừ lạnh một tiếng ngắt lời, tưởng rằng bằng một liên minh nhỏ bé của Hàn quốc và Ngụy quốc có thể chống lại đại quân Đại Việt của ta sao?" Đế Giang cười: "Nếu chỉ hai quốc gia này e rằng không đáng lo, nhưng Đại vương đừng quên, một khi ngài phát binh đánh Hàn quốc, ngài nghĩ các nước khác sẽ cảm thấy thế nào?" Tần Vương trầm mặc một lúc: "Ta không tin bọn họ dám liên hợp chống lại ta!" Đế Giang cười càng vui vẻ hơn: "Thường nói dưới tổ vỡ nào có trứng lành, chỉ cần ngài phát binh đánh Hàn quốc, những người khác nhất định sẽ đồng lòng căm thù..." Tần Vương nghe mà vô cùng không kiên nhẫn,

chưa đợi y nói xong, lập tức hét lớn: “Người đâu!

Bắt tên Đế Giang yêu ngôn hoặc chúng này lại cho ta!” Thị vệ lập tức tiến lên bao vây Đế Giang ở giữa.

Đế Giang công khai không sợ, dùng ánh mắt quét qua mặt các thị vệ này: “Nếu các ngươi nghĩ thật sự có thể bắt được ta, vậy không ngại thử xem!” Tần Vương lớn tiếng thúc giục: “Còn ngây ra đó làm gì?

Không mau bắt hắn lại!” Thị vệ không dám do dự, lập tức ra tay với Đế Giang.

Không biết tại sao, những thị vệ đó rõ ràng đã vây Đế Giang ở giữa, nhưng khi vừa ra tay, Đế Giang đột nhiên lại ở bên ngoài.

Y vẫn một bộ dáng thong thả cười nhìn họ, phảng phất như không hề động đậy.

Không chỉ những binh sĩ đó, ngay cả Tần Vương cũng hít một hơi khí lạnh: “Không ngờ ngươi có bản lĩnh như vậy.” Đế Giang cười, không đáp lời.

Tần Vương lại không kiên nhẫn: “Nhưng đừng tưởng rằng chút tiểu xảo này có thể cản được vạn quân của Tần binh ta, nhân lúc ta chưa thay đổi chủ ý, mau cút khỏi đây cho ta!” Đế Giang tuy biết lúc này muốn lấy đầu Tần Vương dễ như trở bàn tay, nhưng lúc này không nên nói nhiều, bèn xoay người im lặng đi ra ngoài.

Lần này Tần Vương lại có chút ngây người, vì theo sự hiểu biết của hắn về Đế Giang, vốn tưởng rằng Đế Giang sẽ nói gì đó rồi mới đi, nào ngờ Đế Giang đi dứt khoát như vậy.

Đợi khi hắn phản ứng lại, Đế Giang đã không còn bóng dáng.

Ra khỏi cửa đại điện, Đế Giang đột nhiên cảm thấy Hà Hoa Tinh bên cạnh Tần Vương có vẻ rất đáng ngờ, không khỏi lẩm bẩm:

“Chẳng lẽ tất cả đều là do nữ nhân này giở trò quỷ sao?” Nghĩ đến đây, Đế Giang cảm thấy không thể để ả sen tinh kia tiếp tục làm càn như vậy được nữa, phải ngăn cản trước khi ả gây ra rắc rối lớn hơn.

Nhưng biết tìm ở đâu bây giờ?

Đế Giang dĩ nhiên biết ả sen tinh đang ở trong cung Tần, nhưng cung Tần rộng lớn như vậy, làm sao để tìm được mà không bị người khác phát hiện?

Dù y có đủ tự tin rằng dù bị binh lính Tần phát hiện cũng chẳng làm gì được mình, nhưng một khi bị phát hiện, chắc chắn sẽ cản trở tiến độ tìm kiếm ả sen tinh.

Lỡ như bị Tần vương phát hiện rồi giấu ả đi, thì việc tìm kiếm sẽ càng thêm phiền phức.

Chương 499

Đang lúc do dự, y đột nhiên nảy ra một ý: Tần vương vừa có được mỹ nhân, chắc chắn sẽ không rời nửa bước, chỉ cần âm thầm theo dõi Tần vương thì việc tìm ra ả sen tinh chẳng khác nào thuận tay mò dưa.

Nghĩ vậy, Đế Giang không rời khỏi cung Tần mà tìm một nơi vắng vẻ để ẩn náu, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của ả sen tinh.

Cuối cùng, thấy ả sen tinh đi một mình, không có Tần vương bên cạnh, Đế Giang cảm thấy đây là cơ hội không thể bỏ lỡ.

Y bèn từ chỗ nấp đi ra, lặng lẽ bám theo ả sen tinh.

Giữa thanh thiên bạch nhật, Đế Giang vẫn còn e dè, nếu đột ngột ra tay chắc chắn sẽ bị người khác phát hiện, tất sẽ lại gây ra một trận phiền phức.

Bây giờ Đế Giang không muốn rước lấy những phiền toái như vậy.

Vì thế, y bám theo ả sen tinh cho đến một nơi không người, rồi mới lóe mình lên chặn đường.

Ả sen tinh cũng không phải hạng tầm thường, sớm đã cảm nhận được có người theo sau, bằng trực giác, ả biết người đó chắc chắn là Đế Giang, nhưng lại không hề sợ hãi.

Bởi vì ả biết, với bảo vật Ngọc Đế ban cho, đừng nói một Đế Giang không làm gì được mình, dù có thêm mười cao thủ như Đế Giang cũng đừng hòng động đến một sợi lông của ả.

Vì vậy, khi thấy Đế Giang xuất hiện trước mặt, ả liền bật cười, nụ cười trông thật thản nhiên, thật không biết sợ là gì.

Đế Giang thấy bộ dạng này của ả thì lửa giận càng bốc cao, y lạnh giọng hỏi: "Tại sao lại xúi giục Tần vương xuất binh đánh Hàn quốc?" Ả sen tinh đột nhiên hừ lạnh một tiếng: "Ta muốn làm gì chẳng lẽ phải giải thích với ngươi sao?" Giọng Đế Giang càng lạnh hơn: "Ngươi đương nhiên có thể không giải thích, nhưng cũng đừng trách ta không khách sáo!" Biết rằng nói nhảm thêm cũng vô ích, ả sen tinh cũng không chịu yếu thế.

Vì có bảo vật của Ngọc Đế hộ thân, đánh không lại cũng có thể toàn thân rút lui, nên ả cũng nhân cơ hội này thử tài của Đế Giang.

Hai người vừa giao thủ, ả sen tinh mới phát hiện mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Đế Giang, trong lòng thầm kinh hãi.

Ả không phải là thân xác phàm trần, cũng rất hiểu rõ thực lực của mình.

Ở nhân gian, người có thể đấu tay đôi với ả gần như đếm trên đầu ngón tay, nhưng Đế Giang này lại mạnh đến mức khiến người ta có chút sợ hãi.

Vì vậy, sau khi miễn cưỡng chống đỡ vài chiêu, ả sen tinh lập tức lấy ra bảo vật Ngọc Đế ban cho, huơ huơ trước mắt, nhìn Đế Giang cười lạnh: "Ta biết mình không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi muốn làm ta bị thương cũng không dễ dàng như vậy, chúng ta hẹn ngày gặp lại!" Đế Giang thấy ả lấy ra một thứ, trong lòng cảm thấy không ổn, vừa định xông lên thì một làn khói trắng đột nhiên bốc lên quanh người ả sen tinh.

Với tốc độ mắt thường có thể thấy được, thân hình ả từ từ trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

Đế Giang thở dài một tiếng, biết đó chắc chắn là bảo vật của Ngọc Đế.

Y không nhịn được ngẩng đầu nhìn trời lẩm bẩm: "Ngọc Đế, ta vốn không muốn nhanh chóng gặp lại ngươi như vậy, nhưng sự việc đã đến nước này, nếu ta không tìm ngươi tính sổ thì có lẽ cũng hơi có lỗi với bản thân." Nói rồi, Đế Giang dậm chân bay vút lên không.

Chẳng mấy chốc đã đến Nam Thiên Môn.

Vệ binh gác cổng thấy Đế Giang đến, không dám ngăn cản, vội chắp tay: "Không biết Đế Giang hôm nay lên trời có việc gì không?" Đế Giang chắp tay sau lưng, thản nhiên nói: "Ta tìm Ngọc Đế có chút chuyện muốn hỏi, xin mấy vị đừng ngăn cản." Các vệ binh nhìn nhau rồi nhường ra một lối đi.

Đế Giang hơi chắp tay đáp lễ rồi nghênh ngang đi vào Nam Thiên Môn.

Sau khi gặp Ngọc Đế, y cũng lười nói những lời khách sáo, đi thẳng vào vấn đề: "Có phải ngươi đã đưa bảo vật bảo vệ cho ả sen tinh không?" Vốn tưởng rằng Ngọc Đế nghe xong sẽ chối bay chối biến vấn đề này, nào ngờ Ngọc Đế trả lời rất dứt khoát, mang theo vẻ 'ta làm đấy, ngươi làm gì được ta'.

Lửa giận trong lòng Đế Giang càng bùng cháy, nhưng y vẫn kiên nhẫn hỏi: "Tại sao Ngọc Đế lại làm như vậy?" Lần này Ngọc Đế trả lời không còn dứt khoát như vừa rồi, mà lại trầm mặc một lúc rồi mới thở dài một hơi: "Phàm việc gì cũng có định số, ả sen tinh hạ phàm cũng là định số, Tần vương xuất binh đánh Hàn quốc cũng là định số, ngươi có biết định số nghĩa là gì không?" Đế Giang buột miệng nói: "Thay vì nói là định số, chi bằng nói thẳng là thiên ý.

Nhưng thiên ý là gì?

Nói cho cùng, cũng chẳng qua chỉ là ý của Ngọc Đế mà thôi." Ngọc Đế phá lên cười ha hả: "Ngươi có biết ngay cả trẫm cũng phải quy phục dưới sự quản lý của Đại Đạo, phàm chuyện gì trẫm muốn

thế nào là có thể được thế ấy sao?" Nghe những lời này, Đế Giang suýt nữa không nhịn được mà trở mặt với Ngọc Đế, nhưng cuối cùng y vẫn nhịn xuống, chỉ cười nhạt: "Lời này của ngươi e là có phần không công bằng, ta cũng không dám gật bừa." Ngọc Đế trừng mắt: "Có cao kiến gì cứ nói, trẫm xin rửa tai lắng nghe." Đế Giang khẽ thở dài: "Nếu không phải vì được ngươi dung túng, ả sen tinh sẽ không đến bên cạnh Tần vương, Tần vương sẽ không gặp ả, vậy thì sẽ không chìm đắm nữ sắc, và một loạt những chuyện sau đó cũng sẽ không xảy ra…" Nói đến đây, y trừng mắt nhìn Ngọc Đế: "Ngươi hiểu ý ta rồi chứ?

Ngươi chỉ biết là thiên ý đã định, nhưng lại quên mất ở nhân gian có một câu gọi là nhân định thắng thiên." Rồi y lại cố ý thở dài một hơi: "Hiểu ý ta chứ?

Luôn có một số chuyện có thể dùng sức người để khống chế, ta cũng sẽ nỗ lực không ngừng vì chuyện này, sẽ có một ngày ta cho ngươi thấy thành quả nỗ lực của ta, đến lúc đó ngươi hãy nói với ta xem, đó có phải là thiên ý đã định không!" Ngọc Đế nghe xong, tức giận đứng bật dậy, dùng ngón tay run rẩy chỉ vào Đế Giang: "Thật là to gan!

Ngươi có biết nói những lời này trước mặt trẫm sẽ có hậu quả gì không?" Đế Giang không những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn ưỡn thẳng lưng, lạnh lùng nhìn hắn: "Có hậu quả gì cứ để một mình ta gánh chịu, dù sao nói lý với ngươi cũng không thông!" Ngọc Đế nghe xong, ngược lại từ từ ngồi xuống, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên thở dài một tiếng: "Nếu đã như vậy, trẫm cũng không có gì để nói với ngươi nữa, mau biến khỏi mắt trẫm đi, trong thời gian ngắn trẫm không muốn gặp lại ngươi." Đế Giang cũng cảm thấy tiếp tục ở lại đây cũng không thể thảo luận ra được kết quả gì với Ngọc Đế, bèn hơi chắp tay: "Nếu đã vậy thì chúng ta cứ chờ xem!" Nói xong, y quay

người rời khỏi điện Lăng Tiêu.

Khi đi ra Nam Thiên Môn, mấy vị thủ vệ ban nãy chào y: "Nhanh vậy đã đi rồi sao?" Đế Giang dù trong lòng bực bội, nhưng Ngọc Đế ngu muội, mấy người lính gác lại không có tội, bèn khách sáo cười nói: "Việc xong rồi thì đương nhiên phải đi, mấy vị bảo trọng, hẹn ngày gặp lại." Nói xong, y cưỡi mây hạ giới.

Đế Giang trở về không lâu, Tần vương quả nhiên xuất binh đánh Hàn quốc.

Hàn quốc biết với quốc lực của mình không thể chống lại Đại Việt, nhưng trước đó đã cho Nguỵ Quốc Công một khoản tài sản lớn như vậy, lúc này Hàn quốc gặp nạn, Nguỵ Quốc Công không thể ngồi yên không lo.

Vì vậy, Hàn quốc lập tức phái người đến cầu cứu Nguỵ Quốc Công.

Lúc này, một mưu sĩ dưới trướng Nguỵ Quốc Công cũng tiến cử: "Đại vương, Đại Việt tấn công nước Hàn, Tần vương bây giờ chắc chắn đã biết chúng ta đã lập liên minh." Nói đến đây, hắn ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của Nguỵ Quốc Công, không thấy có dấu hiệu tức giận mới nói tiếp: "Nếu chúng ta không xuất binh, không những sẽ bị các nước khác chê cười, mà đợi Tần vương diệt Hàn xong, kẻ tiếp theo sẽ là chúng ta." Nguỵ Quốc Công thở dài một hơi: "Thật ra, lúc kết liên minh với Hàn quốc, ta đã đoán sớm muộn gì cũng có ngày hôm nay, nên mới muốn từ chối." Nói rồi, ánh mắt ông ta lướt qua mặt các vị đại thần, bất đắc dĩ nói tiếp: "Nhưng có mưu sĩ nói với ta rằng có thể nhân cơ hội này tống tiền Hàn quốc một phen, nên ta mới đòi một khoản tiền lớn như vậy." Tất cả các đại thần đều không dám lên tiếng, đặc biệt là vị mưu sĩ đã hiến kế lúc đầu, càng run lẩy bẩy.

Nguỵ Quốc Công đi đến trước mặt ông ta, nhẹ nhàng vỗ vai: "Ta

không có ý trách ngươi, vì quyết định cuối cùng là do ta đưa ra." Nói rồi, ông ta sa sầm mặt, hạ lệnh cho tất cả mọi người: "Lập tức xuất binh chi viện Hàn quốc!" Cấp dưới nhận lệnh, lập tức lui xuống chuẩn bị.

Nguỵ Quốc Công biết nếu lần này không thể chống cự thành công Đại Việt, thì những trận chiến sau này sẽ ngày càng gian khổ, vì vậy ông ta hạ lệnh dốc toàn bộ lực lượng, nhất định phải trong một trận đánh bại Đại Việt.

Nhưng, Đại Việt cuối cùng vẫn quá mạnh, liên minh giữa nước Vệ và Hàn quốc cũng không phải là đối thủ của họ.

Vì vậy, Đại Việt gần như không tốn chút sức lực nào đã diệt được Hàn quốc, còn Nguỵ quốc cũng không còn sức để tổ chức kháng cự mới.

Nguỵ Quốc Công đau đầu nhức óc, vội triệu tập quần thần, bảo họ hiến kế.

Các mưu sĩ ai nấy đều mặt mày ủ dột, sớm đã liệu được tình hình sẽ không lạc quan, nhưng không ngờ liên minh hai nước lại thất bại nhanh đến vậy.

Nguỵ Quốc Công chờ đến mất kiên nhẫn, đột nhiên đập mạnh bàn đứng dậy: "Tất cả đều câm hết rồi à?

Bây giờ xảy ra chuyện bảo các ngươi đưa ra một chủ ý cũng không ai lên tiếng sao?" Đột nhiên, một thị vệ xông vào đại điện, vừa vào đã quỳ xuống trước mặt Nguỵ Quốc Công: "Bẩm Đại vương, Tần vương phái người gửi thư đến." Nguỵ Quốc Công lập tức nhận lấy lá thư, vội vàng mở ra xem đi xem lại mấy lần, sắc mặt lập tức thay đổi, lẩm bẩm: "Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ…" Quần thần nhìn nhau, không biết đã xảy ra

chuyện gì trọng đại.

Có một mưu sĩ bạo gan đứng ra: "Không biết nội dung trong thư Tần vương viết gì?" Nguỵ Quốc Công bực bội đưa lá thư trong tay ra: "Tự xem đi." Vị mưu sĩ đó run rẩy bước lên nhận lấy lá thư.

Các mưu sĩ khác cũng lập tức xúm lại, sau khi xem xong lá thư, vẻ mặt họ cũng lập tức trở nên giống hệt Nguỵ Quốc Công.

Họ cũng lẩm bẩm: "Làm sao bây giờ?" Nguỵ Quốc Công tức giận chỉ vào họ: "Ta đang hỏi các ngươi đấy!

Lũ ăn hại các ngươi chỉ biết ăn thôi sao?

Đến lúc này lại không nghĩ ra được một chủ ý nào à?" Không ai dám lên tiếng, ai cũng biết lúc này nói sai một câu có thể đầu sẽ phải dọn nhà.

Không biết qua bao lâu, mới có một người bạo gan nói: "Bẩm Đại vương, sự tình đã đến nước này, e là chỉ có thể đồng ý với điều kiện của họ." Nguỵ Quốc Công lập tức trừng mắt: "Ngươi có xem điều kiện viết trong thư không?

Nếu chúng ta thật sự làm theo lời Tần vương, nước Nguỵ chúng ta còn lại bao nhiêu lãnh thổ?" Khi có người đi đầu lên tiếng, triều đình lập tức trở nên náo nhiệt, các mưu sĩ khác cũng đứng ra: "Bẩm Đại vương, cái gọi là còn non xanh thì không sợ thiếu củi đốt, chúng ta cắt đất cho họ thì ít nhất vẫn bảo toàn được nguyên khí." Một mưu sĩ khác tiếp lời: "Đúng vậy, chỉ cần chờ thời gian, chúng ta có thể đông sơn tái khởi, nhưng nếu không đồng ý, một khi Đại Việt tấn công, chúng ta bây giờ căn bản không có binh lực để đối kháng." Nguỵ Quốc Công trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nghiến răng, gật đầu đồng ý với điều kiện của Đại Việt, cắt nhường mấy chục tòa thành trì mới tránh được họa diệt vong.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, trong thời gian ngắn, nước Nguỵ tuyệt đối không có sức mạnh để chống lại Đại Việt nữa.

Hàn quốc bị diệt, năm nước còn lại cũng kinh hồn bạt vía, lo lắng mình sẽ là kẻ tiếp theo.

Trong đó, lo lắng nhất có lẽ là nước Sở.

Vì trước đây đã từng hiến công chúa Sở quốc cho Lã Bất Vi, mà Lã Bất Vi lại vừa hay gây gổ với Tần vương, kết cục cũng không tốt đẹp.

Lý do Tần vương vẫn chưa tìm đến tính sổ với Sở quốc là vì đang chờ một thời cơ thích hợp.

Chương 500

Bây giờ diệt xong Hàn quốc, Tần vương đang hăng hái, ý chí ngút trời.

Có lẽ sắp quay sang tìm Sở quốc.

Sở vương đêm không thể ngủ, triệu tập đại thần thương nghị, kết quả thương lượng cũng chỉ là ra sức chấn chỉnh đất nước, chuẩn bị cho việc Đại Việt xâm lược.

Nhưng qua một thời gian dài, không có chút động tĩnh nào, ngay khi Sở vương cảm thấy có thể thở phào một hơi, đột nhiên thị vệ ngoài cửa báo: "Bẩm Đại vương, Tần vương phái sứ giả đến." Sở vương kinh hãi, mặt đầy sợ hãi nhìn các quần thần: "Tần vương lúc này phái sứ giả đến làm gì?

Chẳng lẽ là hạ chiến thư cho ta?

Một khi thật sự như vậy, chúng ta nên ứng đối thế nào?" Không ai lên tiếng, gần như tất cả các đại thần đều đang nghĩ, nếu Đại Việt thật sự xuất binh đánh Sở quốc, vậy thì cả nhà già trẻ nên trốn đi đâu?

Sở vương đương nhiên không biết trong lòng họ nghĩ gì, nhưng dù vậy, thấy ai nấy đều im lặng không nói, lửa giận không nhịn được nữa.

Ông ta đưa tay chỉ vào các đại thần: "Đều giả câm hết rồi à?

Sứ giả Đại Việt đang đợi bên ngoài, gặp hay không gặp?" Các đại thần nhìn nhau, cuối cùng có một người chắp tay với Sở vương: "Người ta đã đến rồi, nếu đóng cửa không gặp chắc chắn không được, đó chính là cho Đại Việt lý do để xuất binh đánh chúng ta, vì vậy dù sứ giả này đến làm gì, chúng ta cũng không có lý do gì để từ

chối.” Sở vương bất đắc dĩ gật đầu: “Ta cũng nghĩ vậy trong lòng, nhưng…” Ông ta không nói hết những lời phía sau, đột nhiên nghiến răng: “Cho sứ giả đó vào đi, dù sao phúc không phải họa, là họa cũng không tránh được.” Người gác cửa lập tức quay người đi ra ngoài, một lúc sau sứ giả Đại Việt thong thả bước lên đại điện.

Sau khi nhìn thấy Sở vương, thái độ của hắn rất kiêu ngạo: “Ta đến để truyền lời cho Đại vương.” Sở vương đành phải lắng nghe.

Vừa nhìn thấy bộ dạng của sứ giả này, ông ta đã hận không thể một cước đá chết hắn, nhưng đá chết sứ giả này thì dễ, dọn dẹp phiền phức do việc đá chết hắn gây ra thì không dễ dàng như vậy.

Vì thế, ông ta đành dùng giọng điệu hòa hoãn nhất có thể: “Tần vương bảo ngươi gửi lời cho ta, cứ nói thẳng đi.” Sứ giả đó cười lạnh: “Đại vương của ta, muốn Sở quốc công khai mở các cửa ải dọc đường.” Câu nói này vừa dứt, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Nếu mở cửa ải dọc đường, điều đó có nghĩa là Sở quốc không còn phòng bị, vậy thì đại quân Đại Việt áp sát biên giới, như vào chốn không người.

Nếu lúc đó Đại Việt không có ý định thảo phạt Sở quốc thì tốt, nhưng một khi Đại Việt đổi ý, thì Sở quốc lúc đó ngay cả phòng bị cũng không kịp chuẩn bị.

Sứ giả cười lạnh nhìn Sở Quốc Công: “Lời vừa rồi ngài đã nghe chưa?

Nếu nghe rồi, xin ngài cho một câu trả lời, để ta còn về báo cáo với Đại vương của ta.” Sở Quốc Công bị thái độ của tên sứ giả trước mắt làm cho tức giận, đang định lên tiếng quát mắng.

Các đại thần khác lúc này cũng không nhìn nổi nữa, bước lên trước nhìn tên sứ giả lạnh lùng nói: “Đối với Sở Quốc Công mà vô lễ

như vậy, ngươi không sợ ta chặt đầu ngươi xuống sao!" Tên sứ giả cười khẩy: "Hai nước giao chiến không chém sứ giả.

Ta chỉ là người truyền lời, còn ngài nghe hay không, không liên quan gì đến ta, ta chỉ cần đem ý của ngài nguyên văn báo cáo lại với Đại vương của ta là có thể hoàn thành nhiệm vụ." Ánh mắt hắn lướt qua mặt các đại thần, dùng giọng điệu khiêu khích: "Ta không tin hôm nay các ngươi dám làm gì ta." Hoặc là hắn đột nhiên dừng lại một chút: "Cũng có thể các ngươi thật sự dám giết ta, nhưng vậy thì sao?

Các ngươi có nghĩ đến, một khi ta thật sự chết ở đây, Sở quốc sẽ có kết cục như thế nào không?" Tất cả các đại thần đều không nói gì nữa.

Ngay cả Sở Quốc Công cũng mặt mày u ám, im lặng nhìn chằm chằm tên sứ giả trước mắt.

Nếu làm theo lòng mình, đương nhiên ông ta hận không thể chặt đầu tên sứ giả này, cũng nhân đó để tỏ thái độ với Tần vương về yêu cầu vô lý như vậy.

Nhưng, là một vị vua của một nước, không thể chỉ nghĩ đến sự sung sướng nhất thời trước mắt, phải nghĩ cho tính mạng của hàng vạn bá tánh Sở quốc.

Tên sứ giả thấy mọi người đều không nói gì, cười càng đắc ý hơn, thậm chí còn thúc giục Sở vương: "Ngài có hiểu không vậy?

Không mau trả lời cho ta, ngài nghĩ ta muốn ở lại cái nơi rách nát này sao?" Sở Quốc Công tức không thể nhịn, nắm chặt nắm đấm.

Sứ giả lại công khai không sợ, thậm chí còn ngẩng đầu, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Sở Quốc Công: "Có bản lĩnh thì giết ta đi, nếu không có dũng khí đó, ta khuyên ngài mau đồng ý đi!" Các đại thần nhìn nhau, cảm thấy lúc này đồng ý là hợp lý hơn, vì bây giờ nước Sở

thực sự không có khả năng đối kháng với Đại Việt, nếu không đồng ý điều kiện này, nước Anh… à không, Đại Việt thật sự sẽ xuất binh đánh Sở quốc… hậu quả đó quả thực ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Sở Quốc Công cuối cùng thở dài một hơi, nhìn tên sứ giả trước mắt: "Về nói với Tần vương, ta đồng ý với điều kiện của hắn." Tên sứ giả khinh bỉ nhìn Sở Quốc Công, rồi lại dùng biểu cảm tương tự nhìn các quan trong triều, hừ lạnh một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Hắn vừa ra khỏi cửa, đại điện lập tức như ong vỡ tổ, gần như tất cả các đại thần đều bày tỏ với Sở Quốc Công rằng điều kiện này thực sự không nên dễ dàng đồng ý như vậy.

Sở Quốc Công bực bội xua tay: "Bây giờ thì dám nói rồi à?

Bộ dạng rụt cổ như rùa ban nãy chẳng lẽ đều quên hết rồi sao?" Một câu nói khiến tất cả các đại thần không nói nên lời.

Tên sứ giả sau khi trở về, đã bẩm báo ý của Sở Quốc Công cho Tần vương.

Tần vương đắc ý ngửa mặt lên trời cười dài, cười xong mới nghiêm mặt lại: "Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ta vốn tưởng Sở Quốc Công là kẻ cứng đầu, không ngờ cũng chỉ là một tên vô dụng." Đại thần dưới trướng nịnh nọt cười nói: "Sở Quốc Công thì sao chứ?

Chẳng qua chỉ là một người phàm, phải biết tự lượng sức mình, nếu không đồng ý với điều kiện của Đại vương, Sở quốc e rằng có họa diệt vong, nếu Sở quốc không còn tồn tại thì ông ta làm sao làm Đại vương được nữa?" Tần vương càng thêm đắc ý, cảm thấy chẳng bao lâu nữa có thể thống nhất thiên hạ.

Từ đó về sau, thương đội của Đại Việt mỗi khi đi qua Sở quốc, không cần phải nộp thuế nữa.

Điều càng khiến binh lính cửa ải Sở quốc khó chịu hơn là, những thương đội đó mỗi lần đi qua cửa ải Sở quốc, đều cố ý tỏ ra vẻ nghênh ngang, phách lối, như thể sợ quan binh Sở quốc không biết rằng họ không coi ai ra gì.

Có thương đội khi đi qua cửa ải còn cố tình nhổ một bãi nước bọt xuống đất, miệng lẩm bẩm những lời không sạch sẽ.

Binh lính Sở quốc không phải đều là đồ ăn hại, cuối cùng cũng có một số nam nhi nhiệt huyết, có người bày tỏ nên cho những thương đội này một bài học, để họ biết điều hơn.

Nhưng chưa kịp ra tay, đã bị quan binh Sở quốc biết được tin tức, lập tức bị quan lớn hơn áp chế.

Binh lính đành phải mặc cho những thương đội Đại Việt kia diễu võ dương oai.

Một số người cuối cùng không nhịn được đã bẩm báo thái độ của những thương nhân đó cho Sở Quốc Công.

Sở Quốc Công chỉ có thể căm hận nghiến răng nghiến lợi, sau đó lại tỏ ra vẻ hòa ái, an ủi những đại thần đến báo cáo, dặn đi dặn lại phải nhẫn nhịn.

Đợi đến khi Sở quốc thật sự đủ mạnh để quyết một trận tử chiến với Đại Việt, sẽ tính cả vốn lẫn lời với họ.

Cùng lúc đó, địa long ẩn mình ở Triệu quốc cũng nhận được mệnh lệnh của Ngọc Đế.

Ngọc Đế bảo nó trở mình dưới lòng đất Triệu quốc.

Địa long nghe xong, lúc đầu cũng không hiểu, cảm thấy bây giờ trở mình có phải hơi sớm không.

Nhưng người truyền chỉ nói: “Dù sao cũng là ý chỉ của Ngọc Đế,

nghe hay không, tùy ngươi tự quyết." Địa long đương nhiên không dám nói thêm gì, vì vậy sau khi người truyền chỉ đi, nó lập tức trở mình.

Vừa trở mình, Triệu quốc lập tức xảy ra động đất lớn.

Vô số nhà cửa sụp đổ, bá tánh ly tán, ai nấy đều khóc trời than đất.

Triệu Quốc Công thấy thiên tai như vậy, trong lòng vô cùng lo lắng, vội triệu tập đại thần dưới trướng thương nghị, nên cứu trợ thiên tai như thế nào.

Các đại thần nhìn nhau, mặt mày ủ rũ, vì họ biết thực lực của Triệu quốc hiện tại căn bản không có cách nào đối phó với thiên tai như vậy.

Triệu Quốc Công tức giận, lạnh lùng nhìn những đại thần trước mắt: "Từng người một đều không nói gì nữa sao?

Lão bá tánh ly tán, không nhà để về, chẳng lẽ các ngươi làm đại thần một chút cũng không hổ thẹn, một chút cũng không đau lòng sao?

Ta cần các ngươi để làm gì?" Họ vẫn không dám nói gì, vì có bột mới gột nên hồ, kế sách hiện tại chỉ có thể mở kho phát lương, nhưng quốc khố Triệu quốc hiện tại căn bản không có nhiều lương thực như vậy để dùng cứu trợ.

Một lúc sau, cuối cùng có người run rẩy bước lên trước, chắp tay với Triệu Quốc Công: "Bẩm Đại vương, thiên tai nhân họa là chuyện khó tránh khỏi, hiện tại ngoài việc cứu trợ ra căn bản không có cách nào khác, không thể trơ mắt nhìn những bá tánh đó chết đói được." Khi có người mở đầu, họ lập tức lần lượt phát biểu, có người nói, chỉ mở kho phát lương căn bản không đủ để an ủi lòng dân, nên xây dựng lại nhà cửa, nếu không để họ ổn định lại, không biết sẽ gây ra loạn lớn đến mức nào.

Triệu Quốc Công thở dài một tiếng: “Những lời này quả thật vô nghĩa, ta đương nhiên biết, nhưng vấn đề là cứu trợ như thế nào, và nên xây dựng nhà cửa như thế nào?

Chẳng lẽ các ngươi không biết hiện tại quốc khố đã trống rỗng rồi sao?” Không ai dám nói gì nữa, ban nãy họ im lặng không nói vì biết quốc khố hiện tại không lấy ra được tiền.

Chương 501

Nhưng Triệu Quốc Công cứ ép họ nói, họ lại không dám không nói.

Nhìn đám đại thần dưới trướng bộ dạng đó, Triệu Quốc Công không nhịn được lại thở dài một tiếng: "Ta hiện tại hận không thể đuổi từng người một về quê, từ nay về sau không bao giờ muốn gặp lại nữa, lúc quan trọng ngay cả một người đưa ra chủ ý cũng không có, thật quá làm ta thất vọng!" Nói rồi ông ta nặng nề ngồi xuống ghế than thở.

Không biết đã im lặng bao lâu, các đại thần trong lòng biết nếu không đưa ra được một kế hoạch khả thi, e là Triệu Quốc Công sẽ không để họ về nhà.

Vì vậy có một người cuối cùng không nhịn được bước lên trước: "Có thể xem xem trong quốc khố kho lương rốt cuộc có thể lấy ra được bao nhiêu, ngài biết đấy, bây giờ chúng ta chỉ có thể có bao nhiêu sức thì dùng bấy nhiêu lực." Các đại thần khác lập tức phụ họa: "Nói có lý, nếu chúng ta không làm gì, những bá tánh đó không chừng sẽ tạo phản, đến lúc đó sự tình e là chúng ta càng khó thu dọn." Triệu Quốc Công nhướng mày, lạnh lùng nhìn vị đại thần vừa nói: "Lương thực có thể lấy ra trong quốc khố đều đã phát hết rồi, căn bản ngay cả một đấu lương thực cũng không lấy ra được nữa!" Các đại thần lập tức lại im lặng.

Một lúc sau mới có người đột nhiên nảy ra ý, chắp tay với Triệu Quốc Công: "Nếu chúng ta thật sự không lấy ra được lương thực, sao không cầu cứu Sở quốc?" Một câu nói nhắc nhở tất cả mọi người, mắt các đại thần sáng lên.

Triệu Quốc Công cũng tự hỏi trong lòng, tại sao ban nãy mình không nghĩ ra nhỉ?

Nhưng lập tức lại nghĩ ra một vấn đề rất nghiêm trọng, lạnh lùng nhìn người vừa nói: "Ngươi nói thì nhẹ nhàng quá, vậy ta hỏi ngươi, nếu Sở Quốc Công không chịu cho chúng ta mượn lương thực, thì phải làm sao?" Vị đại thần đó mặt đỏ bừng, cười gượng: "Đại vương không thử, làm sao biết được?" Triệu Quốc Công im lặng gật đầu: "Nói cũng đúng, dù sao bây giờ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể ngựa chết coi như ngựa sống, nếu Sở quốc đồng ý cho chúng ta mượn lương thực, thì chứng tỏ bá tánh của ta mệnh không đến nỗi tuyệt, nhưng lỡ như…" Ông ta không nói ra những lời sau chữ 'lỡ như', vì trong đầu đột nhiên hiện ra một khung cảnh vô cùng khủng khiếp, đó là một bãi xương trắng vô tận, nhiều thi thể như vậy không ai thu dọn, tất sẽ dẫn đến ôn dịch.

Sự tình e là sẽ càng khó giải quyết.

Vì thế ông ta đành im lặng gật đầu: "Ai đi Sở quốc một chuyến." Mọi người đùn đẩy nhau, cuối cùng có một người đứng ra tự tiến cử: "Thần nguyện đi." Triệu Quốc Công miễn cưỡng cười: "Được rồi, chỉ cần ngươi thật sự có thể hoàn thành việc này một cách tốt đẹp, sau khi trở về ta sẽ trọng thưởng." Vị đại thần không nói gì thêm, quay người đi.

Sau khi đến Sở quốc, ông ta chuyển lời của Triệu Quốc Công cho Sở Quốc Công, Sở Quốc Công trong lòng vô cùng khó xử.

Nếu cho mượn lương thực, quốc khố Sở quốc sẽ trống rỗng, càng không có cách nào rèn luyện binh mã, vậy thì thời hạn đi tìm Đại Việt quyết một trận tử chiến, chỉ có thể hoãn lại vô thời hạn.

Nhưng nếu không giúp đỡ Triệu quốc, lại lo Triệu Quốc Công sẽ vì thế mà ghi hận trong lòng, một khi Đại Việt thật sự xuất binh đánh

Sở quốc, đến lúc đó Triệu quốc chắc chắn sẽ ngồi trên núi xem hổ đấu.

Bây giờ cho mượn lương thực, cũng là một ân tình lớn, đợi sau này giao chiến với Đại Việt, Triệu quốc không có lý do gì để ngồi yên không lo.

Lần trước ả sen tinh bại trong tay Đế Giang, sau khi trốn thoát, một thời gian dài vẫn chưa hoàn hồn.

Dù trên người không bị thương, nhưng nhớ lại cảnh tượng trận đấu ngày hôm đó, thực lực đáng sợ của Đế Giang vẫn khiến ả lòng còn sợ hãi.

Ả trốn ở một nơi yên tĩnh dưỡng thương mấy ngày, cảm thấy tâm trạng đã bình ổn lại.

Ả mới lẩm bẩm một mình: "Mình không thể như vậy được, mình phải tiếp tục quay về bên cạnh Tần vương, nếu không có mình ở đó thổi gió bên tai, e là Lục quốc còn tồn tại được một thời gian dài, Tần vương thống nhất thiên hạ sẽ còn xa vời." Hơn nữa, nếu Tần vương không thống nhất thiên hạ thì nhiệm vụ ở nhân gian cũng không hoàn thành được.

Nếu không hoàn thành được nhiệm vụ, không biết thượng giới sẽ trừng phạt thế nào.

Vì vậy ả lẩm bẩm: "Không được, tìm Đế Giang báo thù là chuyện sau, bây giờ quan trọng nhất là phò tá Tần vương, để hắn nhanh chóng thống nhất Lục quốc." Đã quyết định, ả không do dự nữa, lập tức quay về bên cạnh Tần vương.

Tần vương đang vì mấy ngày không gặp ả sen tinh mà cảm thấy buồn bực không vui.

Dù vì diệt được Hàn quốc mà có chút hưng phấn ngắn ngủi, tạm

thời quên đi ả sen tinh, nhưng bây giờ một khi bình tĩnh lại, lại cảm thấy trong lòng trống rỗng vô cùng.

Đang lúc một mình uống rượu giải sầu, đột nhiên bên tai truyền đến một giọng nói quen thuộc: "Đại vương làm gì vậy?

Tại sao một mình lén uống rượu mà không gọi ta?" Mắt Tần vương lập tức sáng lên, nhưng đầu không ngẩng lên, chỉ lấy thêm một cái ly rót một ly rượu, thản nhiên nói: "Nếu đã đến rồi sao không uống hai ly." Lời vừa dứt, một mùi hương thoang thoảng truyền đến, đó đương nhiên là mùi trên người ả sen tinh.

Ả sen tinh mỉm cười ngồi đối diện Tần vương, cầm ly rượu lên: "Mấy ngày nay có nhớ ta không?" Tần vương một tay kéo lấy ả sen tinh, cười nói: "Lần này ngươi không thoát được nữa rồi, ngươi có biết mấy ngày không gặp, trong lòng ta sắp chết vì nhớ không." Ả sen tinh bĩu môi: "Bớt nói nhảm đi, không có ta một mình ngài vẫn sống vui vẻ, xem lúc ta không có ở đây, ngài uống rượu ngon lành thế kia, đâu có tâm trạng nào mà nhớ ta?" Tần vương thở dài một tiếng: "Nàng không biết đó thôi, ta là mượn rượu giải sầu đó." Nói xong mới nhìn ả sen tinh đầy tình cảm: "Chưa nói cho ta biết mấy ngày không gặp nàng đã đi đâu?" Ả sen tinh đương nhiên không dám nói thật là đã đánh một trận với Đế Giang, chỉ tùy tiện nói qua loa vài câu.

Rồi cầm ly rượu trên bàn đưa đến miệng Tần vương: "Đừng nói những chuyện không vui đó nữa, hôm nay có rượu hôm nay say đi." Nếu ả sen tinh đã trở về, Tần vương cũng lười hỏi xem mấy ngày trước rốt cuộc nàng đã mất tích vì sao, hai người vui vẻ uống cạn ly này đến ly khác.

Cùng lúc đó, Ngọc Đế cảm thấy nên phái Thái Bạch Kim Tinh hạ phàm, để tỏ rõ thiên ý trước mặt Tần vương.

Vì vậy, hắn gọi Thái Bạch Kim Tinh đến bên cạnh, nói: "Ngươi có

biết trẫm gọi ngươi đến đây có chuyện gì không?" Thái Bạch Kim Tinh trong lòng thắc mắc, làm sao ta biết được?

Nhưng miệng lại không dám nói ra, đành chắp tay mỉm cười: "Xin Ngọc Đế chỉ thị." Ngọc Đế im lặng gật đầu: "Ta cảm thấy đã đến lúc phái ngươi xuống hạ giới xem xét rồi, xuất hiện trước mặt Tần vương, bảo hắn làm việc đừng dây dưa lề mề nữa, việc gì cần làm thì mau làm đi." Thái Bạch Kim Tinh không hiểu ý của Ngọc Đế, đang định hỏi.

Ngọc Đế đột nhiên xua tay: "Tần vương sẽ hiểu ý của ta, không cần hỏi nhiều nữa." Thái Bạch Kim Tinh đương nhiên không dám nói gì khác, lập tức quay người hạ giới.

Tần vương đang uống rượu cùng ả sen tinh, đột nhiên thấy trước mắt xuất hiện một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ.

Giữa đại sảnh đột nhiên phát ra một luồng sáng trắng, đang lúc không hiểu chuyện gì thì luồng sáng trắng đó từ từ biến thành hình người.

Cuối cùng, cùng với sự tan biến của luồng sáng trắng, hình người đó dần dần rõ nét.

Ả sen tinh biết có thần tiên thượng giới sắp hạ phàm, nhưng lại không đoán ra được vị thần tiên này rốt cuộc là ai, lo lắng tiếp tục ở lại đây sẽ gây phiền phức, nên nhân lúc Tần vương không chú ý, lén lút lui xuống.

Sự chú ý của Tần vương hoàn toàn bị luồng sáng trắng thu hút, căn bản không chú ý đến việc ả sen tinh đã đi lúc nào.

Khi thấy chỗ luồng sáng trắng xuất hiện một ông lão râu bạc, ông ta mới cảm thấy sợ hãi, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Thái Bạch Kim Tinh mắt nhanh tay lẹ, lập tức đưa tay đỡ lấy Tần

vương, mỉm cười: "Đại vương không cần lo lắng, ta là người tốt, không làm hại ngài đâu." Tần vương trừng mắt nhìn Thái Bạch Kim Tinh, nửa ngày không nói nên lời.

Thái Bạch Kim Tinh lại đỡ Tần vương ngồi vào ghế.

Tần vương nửa ngày sau mới hoàn hồn, nhìn Thái Bạch Kim Tinh run giọng hỏi: "Ngài là thần thánh phương nào?

Tìm ta có việc gì?" Thái Bạch Kim Tinh mỉm cười: "Đại vương không cần sợ hãi, ta là Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh Ngọc Đế, phụng ý chỉ của ngài hạ phàm xem xét." Tần vương nghe mà mắt tròn mắt dẹt, lắp bắp: "Ngọc Đế phái ngài đến có việc gì?" Thái Bạch Kim Tinh từ ánh mắt của Tần vương nhìn ra được ông ta có chút nghi ngờ về thân phận của mình.

Ông không nhịn được thầm thở dài, Tần vương cuối cùng cũng chỉ là thân xác phàm trần, không nhận ra thần tiên.

Vì vậy, ông từ từ nói: "Chuyện Triệu quốc xảy ra thiên tai nghiêm trọng, chắc ngài đã biết." Tần vương ngơ ngác gật đầu: "Ta có nghe nói về việc này, cũng biết Sở quốc đã cho Triệu quốc mượn lương thực, giúp họ vượt qua khó khăn." Thái Bạch Kim Tinh đột nhiên cười: "Chẳng lẽ Đại vương không có ý định gì sao?" Tần vương ngẩn người, tưởng rằng ông ta cũng muốn mình cho Triệu quốc mượn lương thực, không nhịn được trong lòng tức giận, vì ông ta vốn định nhân cơ hội này cũng tiêu diệt luôn Triệu quốc.

Nhưng lại nghĩ đến cảnh tượng thần kỳ khi Thái Bạch Kim Tinh vừa xuất hiện.

Lời đến miệng đột nhiên lại đổi: "Ta vốn cũng không muốn nhìn bá tánh khổ cực như vậy, nhưng nếu Sở quốc đã cho mượn lương thực, số lương thực đó cũng đủ để Triệu quốc vượt qua khó khăn, Đại Việt thực sự không tiện nhúng tay vào nữa." Thái Bạch Kim Tinh

phất phất phất trần trong tay, cười nói: “Ta không có ý đó.” Lúc này, Thái Bạch Kim Tinh mới hiểu tại sao Ngọc Đế lại bảo mình xuất hiện trước mặt Tần vương, bèn nói thẳng: “Ta cảm thấy ý của Ngọc Đế có lẽ là thấy Triệu quốc trời long đất lở, chuyện này chắc chắn là trời phạt, ngài nên thay trời hành đạo, san bằng Triệu quốc.” Tần vương do dự nhìn ông lão râu bạc trước mắt, dù biết chắc chắn không phải người thường, nhưng cũng không muốn tin rằng trời lại để sinh linh lầm than như vậy.

Thái Bạch Kim Tinh thấy bộ dạng của Tần vương, lập tức cười: “Ta biết ý của ngài, trời có đức hiếu sinh, không nên trừng phạt Triệu quốc như vậy.” Tần vương lúc này mới gật đầu thừa nhận, vì đó thật sự là điều ông ta nghĩ trong lòng.

Thái Bạch Kim Tinh lại không nói gì, từ từ đi đến trước mặt Tần vương, đưa tay cầm lấy bình rượu trên bàn cũng tự rót một ly, rồi đặt dưới mũi ngửi ngửi, thở dài một tiếng: “Ta lâu rồi không uống rượu nhân gian, Đại vương không mời ta uống hai ly sao?” Tần vương vội đẩy bình rượu về phía Thái Bạch Kim Tinh, miễn cưỡng cười: “Lão thần tiên cứ tự nhiên.” Thái Bạch Kim Tinh cũng không khách sáo, lúc đầu còn rót từng ly uống, sau đó dứt khoát ngay cả ly cũng không dùng, cầm bình rượu đổ thẳng vào miệng.

Tần vương nhìn mà mắt tròn mắt dẹt, nhưng lại không dám nói gì, lúc này trong lòng càng thêm nghi ngờ ông lão này có thể không phải người tốt, nhưng lại e dè năng lực mà ông ta đã sử dụng khi xuất hiện.

Thái Bạch Kim Tinh uống xong rượu trong bình, đặt bình rượu lên bàn, lau miệng, mới nói với vẻ chưa đã thèm: “Không ngờ rượu nhân gian lại ngon như vậy.” Tần vương chỉ đành lắng nghe.

Thái Bạch Kim Tinh nhìn Tần vương, đột nhiên cười: “Dù lời của

ngài cũng có lý, nhưng ta không ngại nói cho ngài biết một cách có trách nhiệm, đó thật sự là trời trừng phạt Triệu quốc, nếu ngài không thuận theo ý trời, nhân cơ hội này diệt Triệu quốc, không chừng trời sẽ sớm trừng phạt Đại Việt, ngài có nghĩ đến hậu quả đó không?" Vấn đề này quả thực không cần nghĩ cũng biết, dù sao bây giờ quốc khố Triệu quốc trống rỗng, dù không có thiên tai, Triệu quốc cũng không thể là đối thủ của Đại Việt.

Vì thế, ông ta im lặng gật đầu: "Ta đương nhiên nguyện ý thay trời hành đạo, lão thần tiên yên tâm, ta sẽ lập tức xuất binh đánh Triệu quốc." Thái Bạch Kim Tinh nở nụ cười hài lòng, lại chỉ vào bình rượu rỗng trên bàn: "Trong cung ngài chắc có không ít rượu ngon nhỉ, cũng không sợ ngài chê cười, một bình rượu quả thật không đủ." Tần vương lập tức vỗ tay: "Người đâu, mang thêm mấy bình rượu ngon lên." Lời vừa dứt, có người bưng một cái khay gỗ lớn, trên khay đặt đầy mấy bình rượu.

Tần vương một mạch đẩy hết những bình rượu đó đến trước mặt Thái Bạch Kim Tinh: "Lão thần tiên không cần khách sáo." Thái Bạch Kim Tinh cũng thật sự không khách sáo, lại cầm một bình rượu đổ vào miệng.

Đợi đến khi uống hết bình rượu đó, ông ta mới bỏ mấy bình còn lại vào túi, cười khì khì với Tần vương: "Đa tạ rượu ngon của ngài, đợi ta trở về nhất định sẽ nói tốt cho ngài trước mặt Ngọc Đế." Nói xong, ông ta quay người đi ra ngoài, đi được nửa đường, trên người ông ta lại lóe lên ánh sáng chói mắt, Tần vương không dám chớp mắt, sợ bỏ lỡ.

Chỉ thấy luồng sáng trắng đó càng lúc càng sáng, Tần vương thậm chí còn có chút không mở nổi mắt, vội dùng tay áo che mắt, trong chớp mắt, Thái Bạch Kim Tinh đã biến mất.

Ở phương xa, Đế Giang cảm nhận được có thần tiên hạ giới, nhanh chóng đoán ra đó là Thái Bạch Kim Tinh, lập tức có một dự cảm không lành, cảm thấy Thái Bạch Kim Tinh đến đây chắc chắn không có chuyện gì tốt.

Vì thế, y lặng lẽ đợi trên con đường mà Thái Bạch Kim Tinh nhất định phải đi qua khi rời đi.

Thái Bạch Kim Tinh hoàn thành công việc Ngọc Đế giao, lại lấy được rượu ngon của Tần vương, chuẩn bị rời khỏi Đại Việt.

Chương 502

Đang lúc đắc ý, đột nhiên nghe phía trước có tiếng quát lớn: "Lâu ngày không gặp, vẫn khỏe chứ?" Thái Bạch Kim Tinh sợ đến toàn thân run rẩy, đương nhiên nhận ra giọng nói này, lập tức cũng dâng lên một dự cảm không lành, cảm thấy gặp phải người này tuyệt đối không có quả ngon để ăn.

Quả nhiên, lời vừa dứt, Đế Giang chắp tay sau lưng, thong thả đi đến trước mặt ông ta.

Thái Bạch Kim Tinh nặn ra một nụ cười: "Thì ra là Đế Giang, lâu ngày không gặp, thời gian qua bận gì vậy?

Trong lòng ta thực sự có chút nhớ mong, vừa rồi từ chỗ Tần vương lấy được rượu ngon, hay là hai chúng ta tìm một chỗ uống hai ly?" Nói rồi ông ta lấy hết rượu ra, khen không ngớt lời: "Đừng nói chứ, rượu nhân gian thật sự rất có hương vị, ta vừa uống hai bình, bây giờ đang có chút lâng lâng, chẳng phải vừa hay gặp ngươi sao, tục ngữ có câu, một mình vui không bằng mọi người cùng vui…" Đế Giang vốn định đợi ông ta nói xong mới lên tiếng, không ngờ uống rượu xong lại trở nên phiền phức như vậy.

Vì thế, y lạnh lùng ngắt lời: "Nói xong chưa?

Thái Bạch Kim Tinh mà ta biết hình như không phải là người thích nói nhảm như vậy." Thái Bạch Kim Tinh vội im bặt, chắp tay với Đế Giang: "Chẳng phải vì quá lâu không gặp cố nhân, nên nhất thời cao hứng, lại thêm uống vài ly rượu, nên nhất thời không kìm được miệng." Đế Giang không có tâm tư nói nhảm với ông ta, lạnh lùng nhìn: "Là Ngọc Đế bảo ngươi đến phải không?

Bảo ngươi xuống đây làm gì?

Tốt nhất là nói cho ta biết tất cả những gì ngươi biết, nếu dám nói nửa câu dối trá, hôm nay ta sẽ cho ngươi không xong!" Thái Bạch Kim Tinh nhìn ánh mắt lạnh lùng của Đế Giang, lập tức cảm thấy một luồng hơi lạnh từ trong lòng, nhưng trên mặt vẫn miễn cưỡng cười nói: "Nếu không có ý chỉ của Ngọc Đế, ta đương nhiên không dám tự tiện hạ phàm." Đế Giang trừng mắt: "Vậy Ngọc Đế bảo ngươi làm gì?" Ánh mắt Thái Bạch Kim Tinh do dự, có ý định tùy tiện nói qua loa vài câu, nhưng Đế Giang lập tức nhìn thấu tâm tư của ông ta.

Y lạnh lùng nói: "Ta biết ngươi tuổi đã cao, tai cũng ít nhiều có chút không tốt, nhưng ta tin rằng những lời ta vừa nói ngươi chắc chắn đều hiểu hết, nếu thật sự dám tùy tiện nói vài câu dối trá, định dùng cách đó để qua mặt…" Thái Bạch Kim Tinh lập tức dẹp tan ý nghĩ vừa rồi, nhìn Đế Giang với vẻ mặt khổ sở: "Vốn dĩ mọi chuyện đều thuận lợi, không ngờ lại gặp phải ngươi." Đế Giang càng thêm mất kiên nhẫn, đưa tay tóm lấy cổ áo Thái Bạch Kim Tinh: "Dám nói nhảm nữa!" Thái Bạch Kim Tinh hoảng hốt vội xua tay: "Có gì từ từ nói." Đế Giang buông ra: "Tốt nhất là nói thật." Thái Bạch Kim Tinh lại thở dài: "Ngọc Đế lần này bảo ta đến nói Tần vương xuất binh đánh Triệu quốc, tiêu diệt họ một lưới." Đế Giang dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe câu nói này, không khỏi ngẩn người.

Đang định hỏi cho rõ ràng, đột nhiên Thái Bạch Kim Tinh biến mất.

Phương xa truyền đến tiếng cười đắc ý của Thái Bạch Kim Tinh: "Đế Giang, vốn định cùng ngươi uống hai ly, nhưng xem bộ dạng của ngươi hình như cũng không có tâm trạng, vậy nên chúng ta chỉ có thể hẹn ngày gặp lại." Lời vừa dứt lại là một tràng cười ngông cuồng.

Nhưng nhanh chóng ông ta không cười nổi nữa, vì đột nhiên thấy Đế Giang vốn ở phía sau không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt.

Y đang khoanh tay mỉm cười nhìn ông ta.

Thái Bạch Kim Tinh kinh hãi, quay người định chạy về hướng khác.

Nhưng chưa đi được bao xa, lại thấy Đế Giang xuất hiện trước mặt, vẫn cười tươi rói.

Thái Bạch Kim Tinh trong lòng phát hoảng, run rẩy hỏi: "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Những gì ngươi muốn biết ta đều đã nói cho ngươi rồi, tại sao không tha cho ta?" Đế Giang khẽ thở dài: "Ta vốn cũng định tha cho ngươi, nhưng ta đột nhiên cảm thấy ngươi rất đáng ghét, hôm nay ta không đánh ngươi một trận, e là cũng hơi có lỗi với bản thân." Thái Bạch Kim Tinh chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy cơ thể mình chùng xuống, bị Đế Giang một cước đá xuống mây, nặng nề ngã xuống đất.

Thái Bạch Kim Tinh ngã đầy đất, chưa kịp bò dậy, đã cảm thấy sau lưng bị đạp một cước, lại khiến ông ta ngã sấp xuống đất.

Lần này ông ta không nhịn được mà lớn tiếng mắng: "Đế Giang ngươi giỏi lắm, biết ta là Thái Bạch Kim Tinh mà dám đánh ta như vậy, chẳng lẽ không sợ ta về thiên đình tố cáo với Ngọc Đế sao!" Đế Giang căn bản không thèm để ý, cưỡi lên người Thái Bạch Kim Tinh, đấm tới tấp.

Nếu Triệu Cao thấy cảnh tượng này, chắc chắn sẽ mắt tròn mắt dẹt.

Bởi vì lúc Đế Giang đánh Triệu Cao, còn cân nhắc hắn chỉ là một người phàm, nên ra tay ít nhiều cũng có chừng mực.

Nhưng Thái Bạch Kim Tinh không có được đãi ngộ tốt như vậy, Đế Giang gần như mỗi quyền đều dùng hết toàn lực.

Ngay khi Thái Bạch Kim Tinh cảm thấy mắt nổ đom đóm sắp

không chịu nổi nữa.

Đế Giang mới chưa đã thèm dừng tay, lại nhổ một bãi nước bọt xuống đất, lạnh lùng nói: "Có giỏi thì về mách với Ngọc Đế, ta lại muốn xem thử, hắn có thể làm gì ta!" Thái Bạch Kim Tinh liên tục xua tay: "Không dám, không dám, nếu Ngọc Đế hỏi, ta sẽ nói là ta không cẩn thận bị ngã." Đế Giang lạnh lùng nhìn Thái Bạch Kim Tinh: "Không cần phải ngoài mặt thì vâng dạ nhưng trong lòng thì chống đối trước mặt ta, ngươi cứ việc đi tố cáo ta, ta muốn xem Ngọc Đế có thể làm ra trò trống gì!" Thái Bạch Kim Tinh liên tục xua tay: "Ta đâu dám?

Ta tuyệt đối không dám, xin ngài cứ yên tâm." Đế Giang trừng mắt: "Đứng đó làm gì?

Chẳng lẽ muốn ta đánh thêm một trận nữa à?" Thái Bạch Kim Tinh giật mình, không dám ở lại đó nữa, quay người bỏ đi.

Đế Giang nhìn bóng mây của ông ta dần dần xa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khó nhận ra: "Thần tiên thì sao chứ?

Chẳng phải cũng bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh sao!" Thái Bạch Kim Tinh như chạy trốn quay về thiên đình.

Ở Nam Thiên Môn, những vệ binh đó suýt nữa không nhận ra Thái Bạch Kim Tinh.

Nếu không phải mái tóc trắng và bộ râu trắng đặc trưng, cùng với giọng nói nghe đến quen tai, thì tuyệt đối không nhận ra được.

Nhưng sau khi nghe giọng nói của Thái Bạch Kim Tinh, những người đó lập tức trừng lớn mắt: "Thái Bạch Kim Tinh sao thế này?

Sao lại ra nông nỗi này, chẳng lẽ Tần vương dám phái binh đánh ông sao?

Nhưng không đúng, ông cũng là một vị thần tiên đường đường,

sao có thể ngay cả một đám binh lính nhân gian cũng không đối phó được?" Mặt già của Thái Bạch Kim Tinh đỏ bừng, cuối cùng không nói là đã đánh nhau với Đế Giang, lắc đầu thở dài xông vào Nam Thiên Môn.

Những thị vệ đó đương nhiên không dám ngăn cản, nhìn Thái Bạch Kim Tinh đi xa, vẫn nhìn nhau, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thái Bạch Kim Tinh diện kiến Ngọc Đế, lập tức kể lại toàn bộ sự việc vừa rồi.

Ngọc Đế thấy bộ dạng này của Thái Bạch Kim Tinh trở về, không nhịn được cũng suýt bật cười, nhưng lập tức lại nghĩ, nếu cười ra tiếng lúc này thực sự có chút không thích hợp.

Vì vậy hắn cố nhịn cười, trừng lớn mắt nhìn: "Ta biết pháp lực của ngươi tuyệt đối không thể so sánh với Đế Giang, nhưng nói đi cũng phải nói lại, đánh không lại chẳng lẽ không biết chạy sao?

Nhất định phải để hắn đánh thành ra thế này à?" Thái Bạch Kim Tinh thở dài một hơi: "Bệ hạ không biết đó thôi, trước mặt Đế Giang thần ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Cuối cùng thần chạy thoát nhanh, nếu không thì bây giờ không chừng chưa về được đâu!" Hắn thở dài một hơi rồi hung hăng đập bàn: "Đế Giang này thật đáng ghét!

Sẽ có một ngày ta phải cho hắn biết lợi hại của ta!" Cùng lúc đó, địa long nhận được mệnh lệnh, liên tiếp trở mình trên đất Triệu quốc.

Bá tánh Triệu quốc càng thêm khổ không tả xiết.

Vốn vì Triệu Quốc Công mở kho phát lương, bá tánh đã nhen nhóm hy vọng, cảm thấy nếu có sự giúp đỡ của triều đình, dù thế nào cũng có thể vượt qua tai nạn này.

Nhưng, động đất liên tiếp xảy ra, sụp đổ vô số nhà cửa, những bá tánh này cuối cùng cũng mơ hồ cảm thấy có phải là ý trời muốn diệt vong Triệu quốc không.

Triệu Quốc Công nhanh chóng cũng nhận được tin tức, nghe lão bá tánh lại bị nạn đói, lập tức trừng lớn mắt không thể tin được: "Những lương thực lấy từ Sở quốc không phải đều đã phân phát cho lão bá tánh rồi sao?

Chẳng lẽ có tham quan ô lại đã giữ lại số lương thực đó?" Tất cả các đại thần đều kêu oan: "Bẩm Đại vương, đối mặt với tai nạn như vậy, dù quan lại có lòng dạ đen tối đến đâu cũng không dám tham ô lương thực, thực sự là vì tai họa liên tiếp xảy ra, số lương thực Sở quốc cho chúng ta sớm đã không đủ dùng." Tần vương vẫn luôn theo dõi sát sao tình hình tai nạn ở Triệu quốc, lại thêm có chỉ lệnh của Thái Bạch Kim Tinh, nên trong lòng càng thêm không biết sợ, cảm thấy nếu lúc này không diệt Triệu quốc, thì thật có lỗi với ân đức của trời cao.

Vì thế, hắn lập tức triệu Vương Tiễn và Dương Đoan vào cung.

Hai vị tướng quân nghe tin, lập tức hiểu được ý đồ của Tần vương.

Dù trong lòng cũng không muốn thừa nước đục thả câu, nhưng cũng biết đây là cơ hội ngàn năm có một, nếu bây giờ không công đánh Triệu quốc, đợi họ khôi phục lại nguyên khí, Tần vương muốn chinh phục sẽ khó khăn hơn.

Vì thế họ không dám chậm trễ, lập tức lên đường diện kiến Tần vương.

Quả nhiên, Tần vương thấy họ thậm chí còn không nói vài câu khách sáo, lập tức phân phó: "Tình hình Triệu quốc các ngươi chắc đã biết, bây giờ ta ra lệnh cho các ngươi, lập tức triệu tập tất cả tinh binh

cường tướng đi công đánh Triệu quốc, không được có sai sót!" Vương Tiễn và Dương Đoan hiểu ý cười, cùng chắp tay với Tần vương: "Mạt tướng không dám có sai sót!" Nói rồi quay người đi, nhưng vừa định đi, Tần vương lại gọi họ lại: "Các ngươi biết bây giờ Triệu quốc nội ưu ngoại hoạn tuyệt đối không thể là đối thủ của các ngươi, các ngươi có biết nếu không đánh hạ được, sẽ phải đối mặt với hình phạt gì không?" Vương Tiễn và Dương Đoan quỳ xuống: "Nếu không đánh hạ được Triệu quốc, xin Đại vương tùy ý xử trí!" Tần vương lúc này mới hài lòng gật đầu: "Có câu nói này là tốt rồi, hy vọng các ngươi luôn ghi nhớ trong lòng!" Vương Tiễn và Dương Đoan lại chắp tay một lần nữa, mới quay người rời đi.

Sau khi trở về, họ lập tức triệu tập tất cả tinh binh cường tướng, phát động tấn công toàn diện vào Triệu quốc.

Triệu Quốc Công dù sao cũng không phải kẻ ăn hại, một mặt sắp xếp cứu trợ thiên tai, mặt khác vẫn luôn theo dõi sát sao động tĩnh của Đại Việt.

Vì vậy khi Vương Tiễn và Dương Đoan bài binh bố trận, Triệu Quốc Công đã nhận được tin tức.

Trong lòng lập tức căng thẳng, triệu tập tất cả các đại thần thương nghị đối sách.

Bây giờ các đại thần đã ở trong cung một thời gian dài, mọi người đều không nói một lời, nhìn tôi, tôi nhìn anh, dường như đều đang đợi người khác phát biểu.

Chương 503

Triệu Quốc Công thấy cảnh tượng này, không nhịn được nữa, mạnh mẽ đập bàn: "Lần trước đã ra bộ dạng này, bây giờ vẫn bày ra vẻ mặt tương tự cho ai xem?

Nếu hôm nay các ngươi không nghĩ ra được một chủ ý, ta lập tức cho đầu các ngươi dọn nhà, tin không?" Không ai không tin, tất cả mọi người đều biết đạo lý 'làm bạn với vua như làm bạn với hổ', nhưng bây giờ bảo họ nghĩ ra chủ ý, thật sự có chút khó khăn.

Lại im lặng một lúc, cuối cùng có một đại thần cảm thấy cứ như vậy không phải là cách, bèn đứng ra chắp tay với Triệu vương: "Bẩm Đại vương, nếu chỉ dựa vào sức của chúng ta e là không có cách nào chống lại Đại Việt." Vừa nói xong câu đó đột nhiên không nói nữa, cảnh giác nhìn trái phải, muốn từ mặt các đại thần khác xem có ai có ý kiến tương tự không.

Tất cả mọi người đều đang đợi ông ta nói tiếp, vị đại thần đành phải nói tiếp: "Xin Đại vương nghĩ xem, tin tức Đại Việt công đánh chúng ta e là sẽ nhanh chóng truyền khắp tất cả các quốc gia, họ nhất định sẽ không ngồi yên không lo, cái gọi là thỏ chết cáo thương, vật cùng loại." Triệu Quốc Công mất kiên nhẫn xua tay: "Bỏ qua tất cả những lời sáo rỗng, có gì nói thẳng đi." Vị đại thần cười gượng: "Ý của thần là, tại sao Đại vương không cầu cứu các nước khác?" Triệu Quốc Công im lặng, chủ ý này trước đây không phải là không có, vì lần trước mở miệng xin lương thực với Sở quốc đã khiến ông ta có chút tự tin.

Ông ta cảm thấy thật sự gặp khó khăn, cầu viện các quốc gia khác, một mặt không có gì đáng xấu hổ, mặt khác cũng là một cách hiệu

quả.

Dù sao hôm nay anh giúp tôi, ngày mai tôi lại trả anh một ân tình là được.

Nhưng trước tiên nên mở miệng với ai?

Triệu Quốc Công trong lòng do dự.

Sở quốc sao?

Mới đây vừa mượn lương thực của người ta, bây giờ thật sự không tiện mở miệng nữa, vậy các quốc gia khác thì sao?

Trong lòng lại không có nhiều tự tin như vậy, nếu người ta đồng ý thì tốt, nhưng nếu người ta không đồng ý, mặt già này biết để đâu?

Vì thế ông ta không nhịn được thở dài, nhìn vị đại thần vừa nói: "Vậy không ngại cho ta một chủ ý, chúng ta trước tiên nên gửi yêu cầu viện trợ đến quốc gia nào?" Vị đại thần trong lòng thầm lo lắng: "Bây giờ chỉ có thể gửi yêu cầu đến tất cả các quốc gia, dù sao chúng ta không biết rốt cuộc ai sẽ viện trợ, nên chỉ có thể giăng lưới lớn một chút." Triệu Quốc Công im lặng gật đầu: "Cứ làm theo ý ngươi đi, việc này ta giao cho ngươi." Vị đại thần không dám nói gì khác, sau khi trở về lập tức viết một bức thư cho tất cả các quốc gia, nhưng các quốc gia đó hoặc là trực tiếp trả lời rằng quốc lực cũng rất trống rỗng, căn bản không có sức để giúp đỡ, hoặc là như đá chìm đáy biển, ngay cả một bức thư hồi âm cũng không có.

Đế Giang nhận được tin tức, cảm thấy lúc này dù thế nào cũng phải gặp Tần vương một lần nữa, y không nỡ nhìn lão bá tánh lầm than, cảm thấy nếu thật sự có thể thuyết phục được Tần vương, ít nhất cũng là một công đức.

Y không có ý định để lão bá tánh cảm ơn đội đức, chỉ là không nỡ nhìn họ vì các nước tranh đoạt địa bàn mà chịu khổ.

Đã quyết định, y đến trước mặt Tần vương.

Tần vương thấy y không mời mà đến, đang định hạ lệnh cho thị vệ bắt lấy.

Đế Giang đột nhiên xua tay: "Lần này ta tìm ngươi có chính sự muốn thương lượng, vì vậy xin đừng vội vàng, nếu ta nói xong mà ngươi không đồng ý với ý kiến của ta, lúc đó lại cho người bắt ta cũng chưa muộn." Tần vương đành phải dừng tay, lạnh lùng nhìn Đế Giang: "Hy vọng lần này ngươi có thể nói ra một số thông tin có giá trị, ít nhất đừng để ta lại sinh lòng phản cảm với ngươi." Đế Giang thở dài một tiếng: "Lần này ta đến để nói chuyện thật lòng với ngươi." Nói xong y chọn một chiếc ghế ngồi xuống trước mặt Tần vương, nhìn Tần vương với vẻ mặt nghiêm túc: "Ta biết ngươi muốn thống nhất thiên hạ, cũng biết căn bản không thể ngăn cản được ngươi." Nghe những lời này, Tần vương kích động nắm lấy tay Đế Giang: "Ngươi cuối cùng cũng thông suốt rồi sao?

Vậy lần này ngươi cố ý đến giúp ta à?" Đế Giang nhẹ nhàng lắc đầu: "Nghe ta nói hết đã." Tần vương đành phải lắng nghe.

Đế Giang lại thở dài một hơi: "Ta biết sớm muộn gì ngươi cũng sẽ thống nhất Lục quốc, nhưng ngươi có thể đồng ý với ta một chuyện được không, đừng tạo nhiều sát lục, chỉ cần chiếm lĩnh quốc thổ là được, căn bản không cần thiết phải để những lão bá tánh đó đầu rơi xuống đất." Tần Vương thấy Đế Giang không hề ngăn cản thì ấn tượng về y đã thay đổi lớn.

Hắn mỉm cười nói: "Chuyện này thực ra không cần phải suy nghĩ nhiều, ta vốn không muốn làm hại những bá tánh đó, xét cho cùng thì từ lợi ích cá nhân của ta mà nói, để họ sống vẫn tốt hơn nhiều so với việc giết đi." Đế Giang lặng lẽ gật đầu.

Thật ra, khi nói những lời này, lòng y vô cùng rối rắm, thực sự

không muốn một người như Tần Vương có thể thống nhất thiên hạ.

Nhưng bất đắc dĩ, Tần Vương hiện tại đang thuận theo thiên ý.

Y không phải tin vào thiên ý, mà cảm thấy Tần Vương sau khi trải qua nhiều năm nỗ lực xây dựng, quốc lực đã cường đại đến một mức độ nhất định, các nước còn lại trong Lục quốc khó mà sánh bằng.

Trong tình hình hiện tại, trừ khi Lục quốc có thể liên hợp lại để cùng đối phó với Đại Việt, nếu không thì căn bản không có cách nào chống lại.

Nhưng Đế Giang cũng biết, bây giờ muốn Lục quốc liên minh còn khó hơn lên trời, cho nên mới bất đắc dĩ nói với Tần Vương những lời này.

Tần Vương im lặng nhìn y, muốn biết rốt cuộc trong lòng y đang nghĩ gì.

Nhưng Đế Giang lại lảng sang chuyện khác, đột nhiên cười cười nhìn Tần Vương: "Ta nghe nói trong tay Thái Bạch Kim Tinh có rượu ngon, vì để có thể uống được, sao chúng ta lại phải ngồi đây nói chuyện phiếm nhỉ?" Tần Vương lúc này mới hoàn hồn, lập tức cho người mang rượu ngon lên, cùng Đế Giang ngồi đối ẩm.

Đế Giang thấy rượu đã được mang lên nhưng không động đũa, chỉ mỉm cười nhìn Tần Vương: "Ta chỉ muốn xem thử ngài có thật lòng chiêu đãi ta không." Tần Vương phá lên cười ha hả: "Ta dù có keo kiệt đến đâu cũng không tiếc mấy vò rượu, chúng ta tiếp tục chủ đề vừa rồi đi." Đế Giang lặng lẽ gật đầu: "Thực ra ta chưa nói ra những lời trong lòng mình..." Tần Vương rộng lượng xua tay: "Nhưng không sao." Đế Giang thở dài một hơi: "Ta nói ra hy vọng ngài đừng để ý.

Hiện tại Triệu quốc đang nội ưu ngoại hoạn, Đại Việt nếu thật sự xuất binh cố nhiên là một cơ hội rất tốt, nhưng e rằng không phù hợp

với nhân đạo.” Tần Vương trầm mặc, một lúc lâu sau mới nặng nề gật đầu, ánh mắt ảm đạm nói: “Ta hiểu ý của ngươi, nhưng...” Đế Giang cầm lấy vò rượu trên bàn, cũng bắt chước bộ dạng của Thái Bạch Kim Tinh, trực tiếp rót vào miệng.

Đợi uống cạn cả vò rượu, y mới nhìn Tần Vương với vẻ chưa thỏa mãn: “Thực ra Triệu quốc vừa trải qua một kiếp nạn lớn, muốn khôi phục nguyên khí e rằng cần rất nhiều năm.

Sau này vẫn còn nhiều cơ hội, nếu bây giờ tấn công, e rằng sẽ khiến các lão bá tánh cho rằng ngài bất nhân bất nghĩa.” Tần Vương nghe xong, suy nghĩ hồi lâu rồi cuối cùng cũng lặng lẽ gật đầu: “Lời của ngươi sao lại không có lý?

Nhưng ta đã hạ lệnh, cho Vương Tiễn và Dương Đoan phái toàn bộ tinh binh cường tướng đi công đả Triệu quốc.” Đế Giang nhẹ nhàng xua tay: “Cũng không sao, chỉ cần ngài hạ lệnh triệu hồi họ về là được.” Tần Vương không nói gì, vì hắn biết đạo lý “tướng ở ngoài, quân lệnh có thể không tuân theo”, thực sự không chắc chắn bây giờ hạ lệnh cho Vương Tiễn và Dương Đoan trở về họ có tuân mệnh hay không.

Hơn nữa, từ sâu trong lòng hắn thực sự không muốn từ bỏ một cơ hội tốt như vậy.

Đế Giang dường như nhìn thấu tâm tư của hắn, không nhịn được lại khẽ thở dài: “Xem ra lần này ta đến đây vô ích rồi.

Đại vương cứ làm theo những gì lòng mình mách bảo đi.” Nói xong, y đứng dậy định rời đi.

Tần Vương vội vàng kéo y lại: “Có chuyện gì chúng ta có thể từ từ thương lượng, ngươi vừa đến đã muốn đi, há chẳng phải quá không nể mặt ta rồi sao?” Đế Giang đành phải ngồi xuống lại, nhìn Tần Vương đầy ẩn ý: “Những lời ta vừa nói, ngài không thể cân nhắc

lại sao?" Tần Vương cuối cùng nghiến răng gật đầu: "Người đâu!" Tiếng nói vừa dứt, hai thị vệ lập tức xuất hiện ở cửa.

Tần Vương nghiêm mặt nói: "Bây giờ lập tức báo cho tướng quân Vương Tiễn và Dương Đoan, bảo họ tạm thời không được phát binh tấn công Triệu quốc." Thị vệ kia đáp một tiếng rồi quay người chạy đi.

Nhưng không ngờ, từ lúc Đế Giang vào cung Tần, Hà Hoa Tinh đã lập tức phát giác.

Nàng ta vẫn luôn không lộ diện, chính là để nghe xem rốt cuộc Đế Giang định làm gì.

Lúc này nghe được những lời của Đế Giang, trong lòng nàng ta thầm hận.

Nội tâm nàng ta hy vọng Tần Vương lập tức phát binh tiêu diệt Triệu quốc, không ngờ nửa đường lại xuất hiện một Đế Giang, ngăn cản chuyện này.

Trong lòng vô cùng không cam tâm, lại thấy tên thị vệ kia đã chạy đi, nàng ta lập tức di chuyển thân hình, chặn đường tên thị vệ.

Thị vệ đang phi ngựa không ngừng nghỉ, bỗng thấy trước mắt xuất hiện Hà Hoa Tinh.

Hắn nhận ra Hà Hoa Tinh là mỹ nhân bên cạnh Tần Vương, lập tức xuống ngựa chắp tay: "Nương nương sao lại ở đây?" Hà Hoa Tinh mỉm cười nhàn nhạt: "Ta vốn cũng không muốn đến, nhưng Tần Vương đột nhiên đổi ý rồi.

Ngài ấy không cho ngươi đi báo cho Vương Tiễn và Dương Đoan nữa, cảm thấy tiếp tục công đả Triệu quốc thì tốt hơn.

Cho nên bây giờ ngươi không cần phải đi một chuyến vô ích nữa, mau làm việc của mình đi." Tên thị vệ ban đầu không tin, nhưng lại

nghĩ Hà Hoa Tinh là người bên cạnh Tần Vương, có lý do gì phải đắc tội với mình chứ?

Nghĩ đến đây, hắn lại mỉm cười chắp tay với Hà Hoa Tinh: "Nếu đã như vậy, vậy thần không cần đi tiếp nữa.

Vừa hay thần đã hẹn mấy huynh đệ cùng uống vài chén, bây giờ quay về là vừa." Hà Hoa Tinh cười càng rạng rỡ: "Vậy thì tốt quá rồi." Tin tức cứ như vậy bị Hà Hoa Tinh chặn lại.

Vương Tiễn và Dương Đoan vì không nhận được mệnh lệnh của Tần Vương, nên vẫn tiếp tục phát binh tấn công Triệu quốc.

Hà Hoa Tinh đuổi người đưa tin đi xong, lập tức đến bên cạnh Vương Tiễn và Dương Đoan.

Hai vị tướng quân nhìn thấy Hà Hoa Tinh cũng giật mình kinh ngạc, vạn lần không ngờ mỹ nhân bên cạnh Tần Vương lại xuất hiện trên chiến trường.

Trong lòng họ tuy nghi ngờ nhưng không dám thất lễ, hai người đồng thời chắp tay với Hà Hoa Tinh.

Hà Hoa Tinh cười càng thêm rực rỡ: "Hai vị tướng quân không cần đa lễ như vậy, ta vốn là một nữ nhi, hôm nay đến chiến trường có phần đường đột, mong hai vị tướng quân đừng trách." Vương Tiễn và Dương Đoan nhìn nhau, trong lòng tuy đầy nghi hoặc nhưng miệng vẫn khách sáo nói: "Nào có, nương nương đại diện cho Tần Vương đến thị sát tiến trình tấn công, chúng thần tự nhiên phải lấy lễ đối đãi." Hà Hoa Tinh nghe vậy thì im lặng, trong lòng lại thầm nghĩ, thì ra hai vị tướng quân này xem mình là người do Tần Vương phái đến, vậy thì mọi việc tiện hơn nhiều rồi.

Nàng ta bèn xua tay: "Các ngươi cứ đi làm việc của mình trước đi, lát nữa có chuyện ta sẽ tìm các ngươi." Vương Tiễn và Dương Đoan

lập tức lui xuống.

Hà Hoa Tinh lại nhân cơ hội đến trước mặt Vương Tiễn, mỉm cười nhìn hắn: "Triệu quốc phản kháng kịch liệt lắm phải không?" Vương Tiễn không biết vì sao Hà Hoa Tinh lại hỏi vậy, đành phải thành thật trả lời: "Triệu quốc xưa nay không phải nước yếu, muốn công hạ e rằng phải tốn rất nhiều công sức." Hà Hoa Tinh cười, nụ cười như hoa nhìn Vương Tiễn: "Tướng quân có phần quá cứng nhắc rồi.

Chương 504

Nếu đã không thể công phá, tại sao không dùng trí mưu?" Vương Tiễn ngơ ngác nhìn Hà Hoa Tinh: "Xin lắng nghe cao kiến." Hà Hoa Tinh nhàn nhạt nói: "Tướng quân sao không dùng phản gián kế?

Nếu cài một người của chúng ta vào bên cạnh Triệu Vương, vậy thì nhất cử nhất động của Triệu quốc đều khó thoát khỏi pháp nhãn của tướng quân.

Đến lúc đó muốn tấn công chẳng phải sẽ không tốn chút sức lực nào sao?" Vương Tiễn trầm mặc.

Hắn là một trang hán tử đường đường chính chính, bất luận ở nơi nào của Đại Việt, chỉ cần nhắc đến tên Vương Tiễn thì ai nấy đều như sấm bên tai.

Dù thế nào hắn cũng không muốn dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy để đối phó với Triệu quốc.

Triệu quốc hiện đang trong lúc nội ưu ngoại hoạn, căn bản không có năng lực chống cự mạnh mẽ, tiêu diệt Triệu quốc chỉ là chuyện sớm muộn, lúc này càng không cần phải sử dụng phản gián kế.

Nhưng Hà Hoa Tinh đã có chút không chờ được nữa, nàng ta nóng lòng muốn tiêu diệt Triệu quốc rồi tiếp tục tiêu diệt các quốc gia khác, để hoàn thành nhiệm vụ ở nhân gian.

Nàng ta bèn nhìn Vương Tiễn: "Tướng quân há chẳng nghe binh pháp có câu, không chiến mà khuất phục được quân địch mới là thượng sách trong thượng sách sao?

Tướng quân nếu có thể dùng phản gián kế thì nên dùng phản gián kế thì hợp lý hơn." Nàng ta biết không thể thuyết phục được Vương

Tiễn, nên khi nói chuyện, nàng ta lấy ra một chiếc khăn tay từ trong túi, nhân lúc Vương Tiễn không chú ý, đột nhiên vung tay một cái.

Vương Tiễn lập tức ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ, sau đó liền không biết gì nữa.

Hà Hoa Tinh cười càng đắc ý: "Bây giờ ta không tin ngươi không nghe theo sự sắp đặt của ta." Nói xong, nàng ta bước đến trước mặt Vương Tiễn, đưa tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối của hắn: "Bây giờ lập tức thực hiện phản gián kế cho ta, nghe rõ chưa?" Vương Tiễn giống như một người gỗ, lặng lẽ gật đầu: "Ta nghe rồi." Hà Hoa Tinh cười cười: "Vậy bây giờ còn không mau đi chọn một người thích hợp nhất?" Vương Tiễn máy móc lặp lại: "Ta bây giờ đi chọn một người thích hợp." Nói xong, hắn lặng lẽ bước về phía trước.

Vương Tiễn dùng số vàng lớn mua chuộc sủng thần của Triệu Vương là Quách Khai.

Quách Khai vốn cảm thấy Triệu quốc không thể nào chống cự được cuộc tấn công của Đại Việt, bị diệt vong chỉ là chuyện sớm muộn.

Vì vậy, khi nhìn thấy Vương Tiễn, hắn lập tức tươi cười, nịnh nọt chào đón.

Vương Tiễn lạnh lùng nói: "Ta đến đây, ngươi ắt hẳn biết ý đồ của ta." Quách Khai liên tục gật đầu: "Tướng quân e là đến khuyên ta đầu hàng." Vương Tiễn lặng lẽ lắc đầu: "Không chỉ có vậy, ta không những muốn ngươi đầu hàng, mà còn muốn ngươi giúp Đại Việt tiêu diệt Triệu quốc.

Ý của ta ngươi nghe hiểu chưa?" Quách Khai nghe xong sững sờ.

Hắn biết năng lực của mình, cũng biết mình rất được Triệu Vương tin tưởng.

Nếu thật sự giúp Đại Việt, vậy thì Triệu quốc chỉ sẽ diệt vong nhanh hơn.

Nhưng làm vậy có thật sự thích hợp không?

Quách Khai rơi vào do dự.

Vương Tiễn lại lạnh lùng nhìn hắn: "Dù sao không có sự giúp đỡ của ngươi, Đại Việt cũng có thể nhanh chóng diệt vong Triệu quốc.

Đến lúc đó cái đầu của ngươi có còn trên cổ hay không, thì khó nói lắm." Nói xong, hắn đứng dậy khỏi ghế: "Lời ta đã nói đến đây, còn làm thế nào, ta tin ngươi là người thông minh, nhất định sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn." Nói rồi, hắn đứng dậy đi ra ngoài.

Quách Khai rơi vào mâu thuẫn vô cùng.

Một mặt, hắn là sủng thần của Triệu Vương, Triệu Vương đối với hắn không tệ, trong lòng hắn hiểu rõ.

Mặt khác, hắn lại đối mặt với tai họa diệt vong của Triệu quốc, huống chi Vương Tiễn đã đưa ra một số vàng bạc khổng lồ, số lượng này những bá tánh bình thường có mơ cũng không thấy được.

Quách Khai không thể không động lòng.

Thấy Vương Tiễn sắp đi, Quách Khai lập tức gọi lại: "Xin tướng quân dừng bước." Vương Tiễn lập tức cười trở lại, nhưng khi quay người, nụ cười biến mất, hắn lạnh lùng nhìn Quách Khai: "Ngươi hiểu rồi chứ?" Quách Khai liên tục gật đầu, nhìn số vàng bạc trên bàn, nịnh nọt cười: "Đối mặt với nhiều tiền như vậy, bất kỳ ai cũng không thể chống lại được sự cám dỗ.

Huống chi Triệu quốc bị diệt vong đã là định cục, thần tiên có đến e rằng cũng không thể xoay chuyển.

Ta hà cớ gì phải tiếp tục trung thành với Triệu Vương?" Vương

Tiễn lập tức lại cười: “Ta sớm đã biết ngươi là người thông minh.

Nếu đã như vậy, những chuyện còn lại ta cũng không cần dặn dò nữa, ta biết ngươi sẽ làm thế nào, cũng biết ngươi nhất định sẽ làm ta hài lòng.” Nói xong, hắn ngửa mặt lên trời cười ngạo nghễ rồi bước ra khỏi cửa.

Những thị vệ của Quách Khai thấy Vương Tiễn kiêu ngạo như vậy, lập tức dùng binh khí chặn đường.

Vương Tiễn quay người nhìn Quách Khai: “Ý gì đây?” Quách Khai lập tức xông ra, tát tên lính chặn đường một trận, lớn tiếng quát: “Lũ các ngươi mù hết rồi sao?

Không biết đây là Vương tướng quân của Đại Việt à?

Dám cản đường ngài ấy, ta thấy các ngươi từng đứa đều sống không kiên nhẫn nữa rồi phải không?” Những binh lính kia vạn lần không ngờ, mình lại vì chặn đường Vương Tiễn mà bị Quách Khai trừng phạt.

Từng người một cúi đầu đứng im, không dám nói thêm lời nào.

Quách Khai nịnh nọt cười nhìn Vương Tiễn: “Tướng quân, mời.” “Tốt, tốt.” Vương Tiễn nghênh ngang bước ra ngoài.

Hôm sau, lúc lâm triều, Quách Khai vu hãm Đại tướng quân Lý Mục trước mặt Triệu Vương: “Đại vương, Đại Việt binh cường mã tráng là điều ai cũng thấy, mọi người đều biết.

Nhưng Triệu quốc của chúng ta cũng không phải ngồi không.

Bao nhiêu năm nay dốc lòng xây dựng, chẳng lẽ lại không chống đỡ nổi chút binh lực của Đại Việt sao?” Triệu Vương nhìn Quách Khai đầy ẩn ý, hắn tin tưởng Quách Khai đến cực điểm, vạn lần không ngờ hắn đã sớm bị Vương Tiễn mua chuộc.

Lúc này nghe lời của hắn, Triệu Vương lạnh lùng nhìn Lý Mục: "Lý tướng quân có cảm nghĩ gì?" Lý Mục ngày thường vốn không ưa bộ dạng của Quách Khai, nhưng cũng không biết hắn đã bị Vương Tiễn mua chuộc, lúc này chỉ nghĩ rằng Quách Khai nói vậy là vì những suy nghĩ sâu xa trong lòng.

Vì vậy, ông lạnh lùng hừ một tiếng: "Quách Khai, ngươi có biết mình đang nói gì không?

Ta là Đại tướng quân của Triệu quốc, nếu có khả năng, ta nguyện lập tức đánh tan toàn bộ binh lính xâm phạm của Đại Việt.

Nhưng Triệu quốc hiện tại quốc nội trống rỗng..." Lời chưa nói hết, Quách Khai đã chắp tay với Triệu Vương: "Đại vương, ngài nghe thấy chưa?

Đại tướng quân bây giờ không những không có lòng sám hối, ngược lại còn đùn đẩy trách nhiệm, quả thật tâm địa đáng tru diệt!" Triệu Vương lạnh lùng nhìn Lý Mục: "Vậy thì Đại tướng quân hãy giải thích cho ta, tại sao quân Tần lại thế như chẻ tre, nhanh chóng chiếm lĩnh nhiều thành trì của Triệu quốc như vậy?

Ngươi đang làm gì?" Lý Mục thấy Triệu Vương và Quách Khai như mặc chung một cái quần, hoàn toàn không tin mình, lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta đang làm gì không cần phải báo cáo với ngươi, nhưng ta tin bá tánh Triệu quốc đều nhìn thấy.

Ta tự thấy lòng mình không thẹn.

Còn về việc tại sao quân Tần tấn công nhanh như vậy, e rằng phải hỏi lão thiên." Câu trả lời này nếu là lúc bình thường, Triệu Vương có thể sẽ nể tình Lý Mục xưa nay dũng mãnh thiện chiến, lập được công lao hiển hách cho Triệu quốc mà không chấp nhặt.

Nhưng hiện tại, lòng hắn như lửa đốt, Triệu quốc đang nguy trong

sớm tối, làm sao có thể nhẫn nhịn những lời này của Lý Mục?

Vì vậy, mặt hắn lập tức sa sầm, lạnh lùng nhìn Lý Mục: "Ta thấy đúng như lời Quách Khai vừa nói phải không?

Ngươi thấy Triệu quốc của ta sắp xong rồi, nên mới nảy sinh lòng mưu phản, muốn giúp Đại Việt nhanh chóng hủy diệt Triệu quốc?" Lý Mục kinh ngạc vô cùng.

Trong thâm tâm ông cảm thấy Triệu Vương dù có nghĩ vậy cũng không nên nói ra trước mặt tất cả các đại thần.

Nhưng hiện tại...

Nghĩ đến đây, trong lòng ông không khỏi có chút lạnh lẽo, bèn lạnh lùng nhìn Triệu Vương: "Lòng trung thành của ta với Triệu quốc, trời đất có thể chứng giám, hoàn toàn không có chút lòng dạ nào khác." Nói xong, ông phất tay áo bỏ đi.

Thấy Lý Mục vô lễ như vậy, cả triều văn võ lập tức xì xào bàn tán.

Triệu Vương cũng cảm thấy mất mặt, nhưng lại đang cần Lý Mục đối kháng với quân Tần.

Chương 505

Mặc dù lúc này hoàn toàn có thể hạ lệnh bắt Lý Mục, nhưng hắn lại nghĩ, nếu bây giờ bắt Lý Mục, vậy thì Triệu quốc càng không có tướng quân nào có thể phái đi đối kháng quân Tần.

Vì vậy, hắn thầm nghĩ trong lòng: "Chuyện này tạm thời tha cho ngươi, nhưng một khi quân Tần rút lui, món nợ này ta sẽ từ từ tính với ngươi!" Quách Khai còn muốn thêm dầu vào lửa, nhưng Triệu Vương lại mất kiên nhẫn xua tay: "Không cần nói nhiều!" Quách Khai đành phải im miệng, trong lòng lại cười lạnh.

Dựa theo sự hiểu biết của hắn về Triệu Vương, hôm nay Lý Mục không nể mặt Triệu Vương như vậy, Triệu Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua, sau này chắc chắn sẽ có kết cục không tốt.

Vì vậy, hắn cũng không vội vàng nữa.

Ở một diễn biến khác, Đế Giang cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì y đột nhiên thấy Vương Tiễn và Dương Đoan không còn tấn công Triệu quốc dữ dội như trước nữa mà đã dừng lại.

Điều này khiến y nảy sinh nghi ngờ, mơ hồ cảm thấy trong đó chắc chắn có quỷ kế.

Y có chút hiểu biết về Vương Tiễn, còn Dương Đoan tuy không rõ ràng bằng, nhưng y cũng biết người có thể ngồi lên vị trí tướng quân như vậy e rằng không phải là người hay dùng âm mưu quỷ kế.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đế Giang càng thêm nghi hoặc.

Trong đầu y hiện lên một bóng hình, yêu kiều đa dạng, muôn vẻ phong tình.

Nghĩ đến người này, Đế Giang không nhịn được lắc đầu cười

khổ, lẩm bẩm: "Hà Hoa Tinh, ta biết tất cả chuyện này nhất định là do ngươi giở trò.

Nhưng đừng đắc ý, ta sẽ sớm tìm ra ngươi thôi.

Một khi để ta gặp lại, ta tuyệt đối không để ngươi thoát khỏi tay ta." Đã quyết định, Đế Giang lập tức đi tìm Hà Hoa Tinh.

Hà Hoa Tinh vạn lần không ngờ, Đế Giang lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình.

Thực lực của y thật đáng sợ, sắc mặt Hà Hoa Tinh tái nhợt.

Nhưng nàng ta vẫn cố gắng trấn tĩnh hỏi: "Ngươi tìm ta làm gì?" Đế Giang chắp tay sau lưng, mỉm cười nhìn nàng ta: "Ta tìm ngươi làm gì, e rằng trong lòng ngươi còn rõ hơn ta.

Rốt cuộc ngươi đã dùng thủ đoạn gì để mê hoặc Vương Tiễn, bảo hắn dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy để công đả Triệu quốc?" Hà Hoa Tinh trong lòng lạnh toát, vạn lần không ngờ Đế Giang lại biết nhanh như vậy.

Nhưng bây giờ nàng ta cũng không có tâm tư đi nghĩ xem y dùng thủ đoạn gì để biết được.

Nếu thừa nhận, vậy thì Đế Giang sẽ lập tức ra tay với mình.

Đánh thì từ từ không nói, dù có bảo bối của Ngọc Đế ban cho, nhưng dùng một lần được, lần thứ hai Đế Giang trong lòng đã sớm có phòng bị, muốn thoát khỏi tay y nữa e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Nghĩ đến đây, Hà Hoa Tinh không nhịn được lại lùi về sau một bước, vẻ mặt sợ hãi nhìn Đế Giang.

Đế Giang lập tức nhìn thấu tâm tư của nàng ta, lạnh lùng nói: "Ta biết ngươi đang nghĩ gì.

Ta khuyên ngươi nên thông minh một chút, sai lầm tương tự ta tuyệt đối sẽ không phạm lần thứ hai." Hà Hoa Tinh giả vờ ngơ ngác: "Ta không biết ngươi đang nói gì.

Ta bây giờ phải đi tìm Tần Vương, hy vọng ngươi không cản đường ta!" Đế Giang biết ý của câu nói này là lấy Tần Vương ra để áp chế mình.

Vì vậy, y lập tức lại cười: "Đừng nói bây giờ chỉ là ngươi nhắc đến tên Tần Vương, cho dù hắn có thật sự đứng trước mặt ta, ngươi cũng phải kể hết những chuyện tốt mà ngươi đã làm, nếu không thì đừng hòng thoát khỏi tay ta!" Hà Hoa Tinh không nói gì nữa, Đế Giang trước mắt thật sự khiến nàng ta có chút đau đầu.

Nàng ta bèn nghiến răng: "Xem ra hôm nay ta không cho ngươi biết tay một chút, ngươi sẽ không biết lão nương lợi hại rồi!" Nếu người khác nghe câu nói này, lập tức sẽ run rẩy, nhưng Đế Giang dường như đã chờ đợi câu nói này từ lâu, nhàn nhạt cười: "Nếu ngươi có thủ đoạn gì, ta thấy nên sớm dùng ra đi, cũng để chúng ta không lãng phí thời gian ở đây..." Trong mắt Hà Hoa Tinh lóe lên hai tia hàn quang.

Đế Giang biết nàng ta sắp ra tay, nhưng sau trận đấu lần trước, Đế Giang đã có đủ hiểu biết về thực lực của Hà Hoa Tinh.

Trừ bảo vật trong tay nàng ta có chút khiến người ta kiêng dè, bản lĩnh thực sự chỉ ở mức bình thường, hai Hà Hoa Tinh cũng chưa chắc là đối thủ của y.

Nghĩ đến đây, Đế Giang lại bước lên một bước, lạnh lùng nhìn Hà Hoa Tinh: "Hôm nay ta muốn xem thử rốt cuộc ngươi có bao nhiêu cân lượng!" Hà Hoa Tinh không nói thêm lời nào, đột nhiên tung một quyền về phía mặt Đế Giang.

Đế Giang thậm chí còn không thèm né, lạnh lùng hừ một tiếng:

“Nếu chỉ có thực lực ở mức độ này, ta thấy ngươi ngoan ngoãn bó tay chịu trói thì hợp lý hơn.

Tiếp tục đánh với ta nữa, chỉ tự rước lấy nhục mà thôi!” Hà Hoa Tinh liên tiếp tung ra hơn mười quyền, nhưng đến cả vạt áo của Đế Giang cũng không chạm tới.

Điều này khiến Hà Hoa Tinh càng đánh càng nóng vội, nàng ta không phải không hiểu thực lực của Đế Giang, nhưng không ngờ sức mạnh của y lại đáng sợ đến mức độ này.

Đế Giang cảm thấy thời gian cũng không còn sớm, nên cho nàng ta biết tay một chút.

Y bèn từ từ tung ra một quyền.

Hà Hoa Tinh rõ ràng đã thấy phương hướng của cú đấm, cũng đã chuẩn bị đường lui, nhưng khi cú đấm thật sự được tung ra, Hà Hoa Tinh lại ngây người.

Bởi vì bất kể né tránh theo hướng nào, dường như cũng không thể thoát khỏi phạm vi bao trùm của cú đấm của Đế Giang.

Nàng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn cú đấm của Đế Giang đánh trúng vai mình.

Lập tức, nàng ta cảm thấy vai mình đau nhói, đau đến nhe răng trợn mắt.

Nàng ta dùng tay phải ôm lấy vai trái, không ngừng lùi lại mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững được.

Đế Giang nhìn nàng ta cười lạnh một tiếng: “Ta sớm đã nói ngươi không phải đối thủ của ta, nhưng ngươi lại cứ không chịu tin.

Bây giờ tin rồi chứ?” Hà Hoa Tinh nghiến răng nghiến lợi nhìn Đế Giang: “Ta tin cái con khỉ!” Nói xong, nàng ta lấy ra bảo vật mà Ngọc

Đế đã ban cho.

Đế Giang thấy nàng ta lấy ra thứ đó, lập tức biết nàng ta muốn chạy trốn, bèn vội vàng xông tới, muốn ngăn lại.

Nào ngờ, đã không kịp nữa.

Đế Giang vốn nghĩ mình đã có lòng cảnh giác, Hà Hoa Tinh dù có mọc cánh cũng khó thoát, nhưng không ngờ cuối cùng lại để nàng ta chạy thoát ngay dưới mí mắt mình.

Điều kỳ lạ hơn là, khi Hà Hoa Tinh biến mất, nàng ta dần dần trở nên trong suốt.

Trong lúc nàng ta dần trở nên trong suốt, tay của Đế Giang đã chạm vào người nàng ta.

Nhưng một chuyện không thể tin nổi đã xảy ra, Đế Giang vạn lần không ngờ mình lại vồ hụt.

Nhìn nơi trống không trước mắt, Đế Giang rơi vào trầm tư.

Y biết Hà Hoa Tinh chắc chắn không phải là hạng tầm thường, nhưng rốt cuộc nàng ta đến từ đâu thì Đế Giang không thể đoán chắc.

Y lẩm bẩm: "Có được bảo vật như vậy, e rằng không phải là đồ vật của phàm gian.

Có thể là từ trên trời, cũng có thể là một loại tinh linh nào đó.

Sớm muộn gì cũng phải điều tra cho rõ ràng, đến lúc đó tuyệt đối sẽ không để người này chạy thoát nữa." Nhưng y lại nghĩ, bây giờ không phải là lúc suy nghĩ vấn đề này, nên đến Triệu quốc, tìm Lý Mục.

Quyết định xong, Đế Giang lập tức tăng tốc đến phủ của Lý Mục.

Lý Mục căn bản không quen biết Đế Giang, nên khi y xuất hiện trước mắt, ban đầu ông còn lấy lễ đối đãi.

Nhưng khi Đế Giang nói Vương Tiễn đã mua chuộc Quách Khai, định dùng phản gián kế để ly gián, Lý Mục lập tức trừng lớn mắt, vẻ mặt nghi ngờ nhìn y.

Đế Giang trong lòng thầm kêu không ổn, bởi vì ánh mắt của Lý Mục rõ ràng cho thấy ông đang nghi ngờ y là gián điệp.

Chương 506

Y nghĩ thầm, tốt nhất là mau chóng rời khỏi đây, những chuyện còn lại sau này hãy nói.

Nhưng Lý Mục lại không cho y cơ hội này.

Đế Giang nhìn những binh lính đang vây quanh mình, lại nhìn vẻ mặt sắp ra tay của Lý Mục, trong lòng dâng lên một nỗi bi ai sâu sắc.

Nhưng trên mặt y lại không lộ ra vẻ gì, nhìn Lý Mục nhàn nhạt nói: "Nếu ngươi thật sự cho rằng ta là gián điệp, cứ tự mình ra tay.

Nhưng ta nói cho ngươi biết, một khi ngươi thật sự giết ta, ngươi nhất định sẽ hối hận, bởi vì ta căn bản không phải người như ngươi nghĩ!" Lý Mục thấy Đế Giang dù sao cũng khó thoát, lúc này ngược lại bình tĩnh lại, muốn nói thêm vài câu với y.

Ông bèn mỉm cười nhìn y: "Vậy ngươi nói xem, ngươi đến đây vì chuyện gì?" Đế Giang lạnh lùng hừ một tiếng: "Mục đích của ta vừa nãy đã nói rồi, tin hay không là chuyện của ngươi." Nói đến đây, ánh mắt y lướt qua mặt những binh lính đang vây quanh.

Y lại khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Ngươi cho rằng dựa vào những người này có thể chặn được ta sao?

Ta nói cho ngươi biết, đừng nói là mấy binh lính trong phủ của ngươi, cho dù là toàn bộ binh mã của cả Triệu quốc cộng lại, ta vẫn muốn đến là đến, muốn đi là đi, tuyệt đối sẽ không có một ai có thể cản được ta!" Lý Mục do dự nhìn Đế Giang, đột nhiên lại lắc đầu: "Thực ra lời khoác lác ai cũng biết nói, chỉ là rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng, e rằng chỉ sau khi giao thủ mới biết được!" Đôi mắt Đế Giang sáng lên, y phát hiện ra Lý Mục là một người cứng nhắc tự phụ, nếu không cho ông ta thấy một chút lợi hại, ông ta sẽ không tin lời mình.

Mặc dù y không tin những binh lính này có thể làm gì được mình, nhưng y cũng không muốn bị người ta đánh cho chạy trối chết.

Nghĩ đến đây, Đế Giang lại hừ lạnh một tiếng: "Nếu ngươi thật sự muốn giao thủ với ta, hãy để những binh lính của ngươi lui xuống, chúng ta đơn đấu." Nào ngờ Lý Mục lại nhẹ nhàng lắc đầu: "Ta thực sự không muốn đánh nhau với ai.

Vừa nãy ta đã nói rồi, vì sự sinh tồn của Triệu quốc, ta bây giờ để những binh lính này vây quanh ngươi đã là chuyện bất đắc dĩ, càng không thể đánh nhau với ngươi." Nói xong, ông xua tay, để những binh lính đang vây quanh lui xuống.

Sau đó, ông lại đi đến trước mặt Đế Giang: "Có lẽ ngươi có ý tốt, cũng có lẽ không.

Nhưng những điều đó đều không quan trọng nữa.

Ta chỉ nói cho ngươi một chuyện, ta ở Triệu quốc vị cao quyền trọng, Triệu Vương e rằng cũng không dám tùy tiện động đến ta." Đế Giang lạnh lùng hừ một tiếng: "Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe câu 'công cao cái chủ' sao?

Ta nói cho ngươi biết, Triệu Vương hiện tại đã nghi ngờ ngươi, chỉ cần có bất kỳ động tĩnh nào, hắn sẽ giết ngươi!" Lý Mục nhẹ nhàng lắc đầu: "Những lời này nếu nói với người khác, có lẽ có thể làm họ động lòng.

Nhưng nói với ta, ta thấy ngươi không cần phải tốn công vô ích nữa.

Bởi vì trên thế giới này không có ai hiểu Triệu Vương hơn ta.

Giết ta rồi, hắn dùng binh lực nào, dùng tướng quân nào để đối kháng Đại Việt?" Không để Đế Giang nói, ông tiếp tục: "Phải biết rằng Quách Khai tuy là sủng thần của Triệu Vương, nhưng Triệu

Vương cũng không hoàn toàn tin tưởng hắn.

Trên triều đình còn có những đại thần trung thành, họ cũng sẽ không trơ mắt nhìn Triệu Vương làm vậy với ta!" Nói đến mức này, Lý Mục không hề nghe lọt tai.

Đế Giang biết lần này e rằng mình đã đến vô ích.

Y bèn thở dài một hơi: "Ta biết sẽ có kết quả này, ta thực sự không nên đến tìm ngươi.

Bởi vì người như ngươi nên để Triệu Vương cho cái đầu ngươi dọn nhà đi." Y cố ý dừng lại, muốn từ trên mặt Lý Mục nhìn ra tâm tư của ông, nhưng y đã thất vọng.

Lý Mục dường như không nghe thấy lời của y, vẫn đứng ngây ngốc như vậy.

Đế Giang đành phải thở dài trong lòng, từ từ tiếp tục: "E rằng chỉ khi chết, ngươi mới biết được tự phụ sẽ có kết cục như thế nào.

Bây giờ những gì ta nên nói đều đã nói rồi, thậm chí cả những điều không nên nói ta cũng đã nói rõ ràng với ngươi.

Còn nghe hay không thì chỉ có thể xem ngươi thôi." Nói xong, y phất tay áo bỏ đi.

Nhưng vừa mới động thân, trước mắt lập tức lại xuất hiện binh khí, chặn đường đi của y.

Đế Giang lập tức lại cười, quay người nhìn Lý Mục đầy ẩn ý: "Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng những thị vệ này của ngươi có thể chặn được ta sao?" Nói rồi, y lại thở dài một hơi: "Nếu không muốn những binh lính của ngươi chết vô ích, ta khuyên ngươi mau để họ tránh ra thì hợp lý hơn.

Bởi vì tâm trạng của ta cũng đang rất không tốt, nếu thật sự chọc

giận ta, đừng nói là mấy người dưới trướng ngươi, cả Triệu quốc của ngươi, ta cũng sẽ giết sạch sẽ." Lý Mục tuy không tin Đế Giang thật sự có thực lực như vậy, nhưng cũng không muốn đối đầu với người này.

Bởi vì lúc này, trong thâm tâm ông mơ hồ có một cảm giác, cảm thấy lời nói của Đế Giang dường như có mấy phần đạo lý, nhưng ông lại không muốn tin rằng Triệu Vương thật sự là người như vậy.

Ông bèn xua tay, để những binh lính kia lui xuống.

Đế Giang lúc này mới hài lòng cười: "Có lẽ một ngày nào đó ngươi sẽ hiểu những lời ta nói với ngươi.

Hy vọng lúc đó vẫn chưa quá muộn." Nói xong, y quay người bỏ đi.

Nhưng trong lòng y vẫn chưa từ bỏ, bởi vì y thực sự không nỡ nhìn Triệu quốc bị Đại Việt tiêu diệt như vậy.

Một mặt đương nhiên là vì bá tánh Triệu quốc, không nỡ nhìn cảnh sinh linh đồ thán, không nhà để về.

Mặt khác cũng vì không muốn để Ngọc Đế đắc ý.

Y biết tất cả đều là do Ngọc Đế sắp đặt, bởi vì lần trước khi gặp ngài ta, ngài ta đã nói rất rõ ràng.

"Không được, phải mau nghĩ ra một cách mới được." Đế Giang thầm nói với mình.

Đã quyết định, Đế Giang lập tức quay về Đại Việt diện kiến Tần Vương.

Tần Vương không ngờ Đế Giang lại quay về nhanh như vậy.

Mặc dù trong lòng vô cùng không muốn gặp người này, nhưng hắn vẫn giả vờ rất hoan nghênh.

Hắn mỉm cười nhìn y: "Thật không ngờ chúng ta lại gặp nhau nhanh như vậy.

Lần này không cùng ta uống vài chén sao?" Đế Giang ngồi đối diện Tần Vương, nhẹ nhàng thở dài: "Lần này ta thực sự không có tâm trạng uống rượu, chỉ có một chuyện muốn nhắc nhở ngài." Tần Vương bị khơi dậy hứng thú, nhìn y đầy ẩn ý: "Có lời gì cứ nói, nhưng ta cảm thấy chúng ta vừa uống vừa nói chuyện thì hợp lý hơn." Nói rồi, hắn cho thuộc hạ mang lên mấy vò rượu ngon.

Rượu đã được mang lên, Đế Giang không khách khí nữa, đưa tay cầm lấy vò rượu, tự rót cho mình một ly.

Tần Vương cũng không nói gì, đợi Đế Giang uống cạn ly rượu đó, mới trừng lớn mắt nhìn y: "Vừa nãy ngươi có chuyện muốn nhắc nhở ta, bây giờ nói cũng không muộn." Đế Giang lại không nói gì, lại rót thêm một ly rượu, rồi lại uống cạn.

Y mới trừng lớn mắt nhìn Tần Vương: "Chuyện ta muốn nói là một chuyện rất khó tin.

Ta cũng biết sau khi nói ra ngài chắc chắn sẽ không tin, nhưng ta suy đi nghĩ lại vẫn cảm thấy nên nói cho ngài biết thì tốt hơn." Tần Vương nghe mà sững sờ, trong mắt lóe lên một tia hung ác khó nhận ra, nhưng trong chớp mắt lại trở lại bình thường, vẻ mặt vân đạm phong khinh nhìn Đế Giang, nhàn nhạt nói: "Ngươi phải nói cho ta biết chuyện gì, sau đó ta mới có thể đưa ra kết luận." Đế Giang không nhịn được lại uống thêm một ly rượu: "Mỹ nhân bên cạnh ngài, cũng chính là Hà Hoa Tinh, là gián điệp do Ngọc Đế phái xuống.

Nếu không muốn Đại Việt diệt vong, ta thấy ngài không nên tiếp tục tin tưởng nàng ta thì hợp lý hơn." Tần Vương quả nhiên tỏ vẻ khó tin.

Đế Giang nhàn nhạt nói: "Ngài còn nhớ có một Ngọc Cơ không?"

Sắc mặt Tần Vương quả nhiên biến đổi: “Nếu lời ngươi nói là thật, vậy sau này ta nhất định sẽ không bạc đãi ngươi.

Nhưng nếu ngươi dám lừa ta, ngươi biết sẽ có kết cục như thế nào rồi đấy!” Đế Giang nhẹ nhàng lắc đầu, thầm nghĩ, ở Triệu quốc gặp phải một Lý Mục tự phụ, không ngờ Tần Vương cũng như vậy.

Tần Vương thấy Đế Giang lắc đầu, trong lòng càng thêm không vui: “Lời của ta ngươi nghe thấy chưa?” Đế Giang lại uống thêm một ly rượu, rồi mới thở dài một hơi: “Nếu ngài thật sự nhất định phải tin Hà Hoa Tinh, e rằng ta cũng không còn lời nào tốt để nói nữa.

Chỉ là ta nói trước, đến lúc đó ngài đừng hối hận.” Hai người đang nói chuyện, Đế Giang nhìn vẻ mặt của Tần Vương thì biết hắn đã có chút nghi ngờ đối với Hà Hoa Tinh, bây giờ chỉ thiếu một chút thời gian và một chút chứng cứ mà thôi.

Nhưng không ngờ, Triệu Cao lúc này lại đột nhiên đứng ra làm chứng cho Hà Hoa Tinh: “Đại vương, vạn lần không được tin lời của Đế Giang này.

Bởi vì thân phận của người này vốn rất đặc biệt, không ai biết rốt cuộc hắn từ đâu đến, và mang theo mục đích gì.” Tần Vương lập tức gật đầu, lại dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Đế Giang: “Đối với sự nghi ngờ của Triệu Cao, ngươi có giải thích gì không?

Nếu ngươi thật sự có thể nói rõ ngọn ngành, không chừng ta sẽ thật sự tin ngươi, nhưng...” Đế Giang không để hắn nói tiếp, ngắt lời hắn, nhàn nhạt nói: “Không ngại nghĩ xem, tại sao ta lại phải vu hãm Hà Hoa Tinh?

Chương 507

Ta lại có thể nhận được lợi ích gì từ đó?

Nếu ngài nghĩ thông được đạo lý này, mà vẫn cảm thấy ta có ý đồ xấu, vậy thì ta cũng không còn gì để nói nữa." Tần Vương trầm mặc.

Triệu Cao thấy thái độ của Tần Vương, trong lòng lo lắng, lập tức quỳ xuống đất, chắp tay với Tần Vương: "Đại vương, vạn lần không thể tin Đế Giang này." Câu nói này hắn vừa mới nói một lần rồi.

Tần Vương vốn rất tin tưởng Triệu Cao, lại nhìn sang Đế Giang, tuy không biết y vì mục đích gì mà nói những lời này, nhưng lại biết chuyện này chung quy có chút không rõ ràng.

Bây giờ chỉ có lời nói một phía của Đế Giang nói Hà Hoa Tinh là gián điệp, nếu thật sự giết nàng ta, vạn nhất sau này chứng minh không phải như vậy, thì lại đi đâu tìm một mỹ nhân như vậy nữa?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Vương càng thêm do dự.

Đế Giang đành phải lại uống một ngụm rượu, nhìn Tần Vương nhàn nhạt nói: "Nếu ngài nghi ngờ lời của ta, vậy không ngại gọi Hà Hoa Tinh đến đây đối chất trực tiếp.

Ta muốn xem thử nàng ta có thể nói được những gì." Tình hình này, Tần Vương cảm thấy đây cũng là một ý hay, bèn lập tức phái người gọi Hà Hoa Tinh đến.

Hà Hoa Tinh sớm đã trốn trong bóng tối quan sát mọi chuyện, lúc này nghe Tần Vương thật sự có chút nghi ngờ, trong lòng lập tức hoảng loạn.

Nàng ta bèn không đợi người ta đến mời, đã chạy ra, quỳ xuống trước mặt Tần Vương: "Đại vương, thần đã theo ngài lâu như vậy,

ngài vạn lần đừng tin lời yêu ngôn hoặc chúng của người này.

Hắn căn bản là có ý đồ bất chính!" Nói rồi, nàng ta dùng tay chỉ vào Đế Giang, vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi: "Rốt cuộc người này là ai, ngài có biết không?

Không chừng là Triệu Vương biết Triệu quốc không giữ được nữa, nên mới bất đắc dĩ dùng thủ đoạn này, để hắn đến đây sử dụng một chiêu phản gián kế!" Đế Giang trong lòng vừa tức vừa buồn cười.

Nếu ở nơi khác, những lời nói như của Hà Hoa Tinh căn bản không đáng để bác bỏ.

Bây giờ y vẫn giữ vững niềm tin đó, nhưng nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Tần Vương, Đế Giang biết nếu mình không nói thêm vài câu, e rằng sẽ rước lấy phiền phức.

Nghĩ đến đây, Đế Giang đứng dậy, nhìn Hà Hoa Tinh nhàn nhạt nói: "Có lúc ta cũng có chút bội phục ngươi, bởi vì tâm cơ của ngươi thật sự sâu, thật sự có thể giữ được bình tĩnh.

Bây giờ người như ngươi quả thật không nhiều, đặc biệt là một cô gái như ngươi, càng hiếm thấy." Hà Hoa Tinh đành phải nghe.

Triệu Cao ở bên cạnh không bỏ lỡ cơ hội nói: "Đại vương nghe thấy chưa?

Đế Giang này dường như có ý với Hà Hoa Tinh, cho nên mới cố ý nói nàng ta là gián điệp do Ngọc Đế phái xuống!" Tần Vương trầm mặc một lúc, cảm thấy lời của Triệu Cao thật sự có lý.

Hắn bèn lạnh mặt nói với Đế Giang: "Ta không quan tâm ngươi nghi ngờ gì, nếu ngươi không đưa ra được bằng chứng xác thực, ta tuyệt đối sẽ không tin lời ngươi..." Cùng lúc đó, ở Triệu quốc, trên triều đường, Quách Khai tiếp tục vu hãm Lý Mục.

Lý Mục vì lòng dạ ngay thẳng, nên công khai không sợ hãi.

Nhưng vạn lần không ngờ, chuyện Đế Giang tìm mình, không biết bằng cách nào, lại bị Quách Khai phát hiện.

Vì vậy, hắn ta ở trước mặt Triệu Vương tùy ý tô vẽ, nói Đế Giang căn bản là gián điệp do Tần Vương phái đến, đã đạt được thỏa thuận với Lý Mục.

Nếu bây giờ không giết Lý Mục, vậy thì Triệu quốc sẽ nguy trong sớm tối.

Triệu Vương vốn đã lo lắng đề phòng, vì gần đây tiền tuyến liên tục truyền về tin tức Lý Mục thất bại, hắn vốn đã bất mãn với Lý Mục rồi, bây giờ lại thêm Quách Khai không ngừng thổi gió thêm lửa.

Triệu Vương cuối cùng cũng nảy sinh nghi ngờ đối với Lý Mục.

Lý Mục lúc này mới cảm thấy sự tình có chút không ổn.

Nhưng lúc này đã không thể rút lui được nữa, tất cả các đại thần vì kiêng dè Quách Khai, nên đều hùa theo lời của Quách Khai, không ngừng vu hãm.

Quách Khai trong lòng càng thêm đắc ý, quỳ trước mặt Triệu Vương khóc lóc: "Xin Đại vương nhất định phải giết Lý Mục này, nếu không lão Quách thật sự không có ngày ngóc đầu lên được!" Tất cả các đại thần đều phụ họa: "Xin Đại vương nhất định phải giết Lý Mục..." Triệu Vương trong lòng tuy cảm thấy làm vậy có phần quá đường đột, nhưng thấy nhiều đại thần như vậy nhất định muốn giết Lý Mục, huống chi hắn cũng đã sớm bất mãn với ông ta, lúc này vừa hay thuận theo tình thế.

Hắn bèn thở dài một hơi, xua tay: "Kéo Lý Mục này ra ngoài trảm thủ!" Lý Mục lúc này mới thật sự kinh ngạc, trừng mắt nhìn Triệu Vương quát lớn: "Đồ ngu ngốc!

Nếu ngươi giết ta, ngươi trông cậy vào ai đi đối kháng Đại Việt?" Triệu Vương chưa kịp mở miệng, Triệu Cao đã lạnh lùng hừ một tiếng: "Bớt tự đại ở đó đi, chẳng lẽ Triệu quốc ngoài ngươi ra không còn ai có thể dẫn binh đánh trận nữa sao?

Ngươi quá coi trọng bản thân, quá coi thường Triệu quốc rồi?" Lý Mục hận Triệu Cao đến cực điểm, mắt thậm chí còn đỏ ngầu, hung ác nói: "Triệu Cao, ngươi yên tâm đi, ta làm ma cũng sẽ không tha cho ngươi!

Sớm muộn gì ta cũng sẽ băm ngươi thành vạn mảnh!" Triệu Cao đắc ý cười ha hả, dùng mắt lướt nhìn các quần thần, rồi lại nhìn Lý Mục: "Nghe thử câu nói vừa rồi của ông ta xem, quả thật là hồ đồ rồi.

Một vị tướng quân hồ đồ như vậy, sao có thể dẫn binh giúp Triệu quốc đánh bại Đại Việt được?" Lý Mục lúc này mới ý thức được câu nói vừa rồi của mình, thật sự có chút tiền hậu bất nhất.

Đã chết rồi, còn băm Triệu Cao thành vạn mảnh?

Nhưng ông lại không cam tâm bị giết như vậy, nên lạnh lùng nhìn Triệu Vương: "Ta khuyên ngươi tốt nhất nên suy nghĩ kỹ lại.

Ta đã lập được công lao hiển hách cho Triệu quốc, chém giết công thần như vậy, chẳng lẽ ngươi không sợ các đại thần dưới trướng ngươi lạnh lòng sao?" Triệu Vương sớm đã nghe không kiên nhẫn nữa, xua tay với những binh lính kia: "Còn ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau kéo tên Lý Mục ăn cây táo rào cây sung này ra ngoài chém cho ta!" Binh lính không dám chậm trễ nữa, mấy người cùng nhau khiêng Lý Mục ra ngoài.

Lý Mục đau lòng gào lên: "Triệu Vương, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ hối hận!" Nhưng Triệu Vương không nghe thấy nữa.

Quả nhiên như lời Lý Mục nói, sau khi giết ông ta, Triệu quốc thật

sự không thể phái ra được một tướng quân ra hồn để dẫn binh.

Triệu Vương lúc này mới biết giết Lý Mục có chút vội vàng, nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Cùng lúc đó, Tần Vương cũng biết được, Vương Tiễn và Dương Đoan không hề nhận được tin tức của mình, ngược lại còn không ngừng tấn công Triệu quốc.

Ban đầu hắn cũng có chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng lại có tin tức truyền đến rằng Triệu Vương đã giết Lý Mục, vị tướng quân duy nhất có thể dẫn binh đánh trận của Triệu quốc.

Hắn bèn ngửa mặt lên trời cười ngạo nghễ: "Quả thật là trời giúp ta!

Tên hôn quân Triệu Vương này lại giết Lý Mục, quả thật là tự tìm đường chết!" Thuộc hạ tuy thường xuyên thấy Tần Vương cười ngạo nghễ như vậy, nhưng lần này lại cảm thấy tiếng cười của hắn có chút khác biệt.

Tất cả mọi người đều nhìn nhau, sau đó lại nghe thấy câu nói của hắn, mọi người mới hiểu tại sao Tần Vương lại như vậy.

Tất cả binh lính đều đồng loạt quỳ xuống, chúc mừng Tần Vương: "Chúc mừng Đại vương sắp tiêu diệt Triệu quốc." Nghe nhiều binh lính chúc mừng như vậy, Tần Vương lại do dự.

Hắn đột nhiên cảm thấy thắng lợi lần này có được quá dễ dàng, mơ hồ cảm thấy có chút bất an.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, hắn lại cảm thấy có lẽ mình đã quá lo xa.

Hắn bèn lại cười, nhìn các binh lính trước mắt: "Các ngươi cũng cảm thấy lần này là trời diệt Triệu quốc sao?" Không có ai bày tỏ ý kiến khác, trong lòng dù thật sự không đồng tình với câu nói của Tần

Vương, nhưng miệng lại không dám tỏ ra chút nghi ngờ nào.

Tần Vương thấy thuộc hạ đồng lòng, trong lòng càng thêm đắc ý.

Hắn đang định hạ lệnh, cho Vương Tiễn và Dương Đoan thừa thắng truy kích, tiêu diệt toàn bộ Triệu quốc.

Nhưng đột nhiên hắn lại ý thức được một vấn đề khác, nếu tiếp tục tấn công, dù có thể đánh bại Triệu quốc, vậy thì các quốc gia khác sẽ nhìn thế nào?

Nếu các quốc gia khác thấy Triệu quốc bị diệt, từ đó liên hợp lại để cùng đối phó Đại Việt, vậy thì phải làm sao?

Nhưng hắn nhanh chóng lại nghĩ, Đại Việt hiện tại đã cường đại đến một mức độ nhất định, năm nước còn lại dù có thật sự liên hợp, e rằng cũng không phải là đối thủ của mình.

Huống chi mỗi nước đều có tâm tư riêng, căn bản cũng không thể nào đoàn kết lại được.

Chương 508

Lùi một bước, cho dù Đại Việt thật sự không phải là đối thủ của liên quân năm nước, đến lúc đó cũng có thể thi triển ly gián kế, để họ nghi ngờ lẫn nhau, từ đó tan rã.

Nghĩ đến đây, Tần Vương hạ quyết tâm, bởi vì hắn biết nếu lúc này không diệt vong Triệu quốc, đợi mấy năm nữa họ khôi phục lại nguyên khí, không chừng sẽ lại tấn công Đại Việt.

Chính cái gọi là "chém cỏ không trừ gốc, hậu hoạn vô cùng." Những binh lính đang quỳ đều nhìn nhau, bởi vì Tần Vương đã lâu không nói gì, không biết hắn đang nghĩ gì.

Có một binh lính cuối cùng không chờ được nữa, định hỏi, thì đột nhiên nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Tần Vương.

Tên lính đó sợ đến toàn thân run rẩy, những lời định nói ra đã quên sạch.

Tần Vương thở dài một hơi: "Lập tức hạ lệnh, cho Dương Đoan và Vương Tiễn tiếp tục công đả Triệu quốc, không được có sai sót!" Các binh lính đồng thanh hô vang đáp ứng.

Có một người tự nguyện đứng ra: "Đại vương, thần đi truyền lệnh." Tần Vương không nhận ra hắn, nhưng thấy hắn trông có vẻ tinh thần, tuổi còn trẻ, những việc chạy vặt như vậy rất thích hợp cho những người trẻ tuổi như hắn làm.

Hắn bèn nặng nề gật đầu: "Đi đi, trên đường không được lười biếng!" Tên lính đó nhận lệnh, lập tức có người chạy ra ngoài.

Đế Giang biết lúc này nếu không nói gì nữa, e rằng thật sự không kịp.

Y bèn gọi tên lính đó lại, chắp tay với Tần Vương: “Đại vương xin chờ một chút.” Tần Vương thở dài một hơi: “Ngươi còn có chuyện gì?

Nếu là khuyên ta không nên tiếp tục công đả Triệu quốc, ta khuyên ngươi không nên tốn công vô ích nữa.

Bởi vì ta nhất quyết cho rằng bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để chính thức công đả Triệu quốc, bỏ lỡ cơ hội này, ta không biết đến khi nào mới có lại...” Lời chưa nói hết, Đế Giang đã thở dài một hơi: “Ta chính là muốn khuyên Tần Vương vạn lần không nên làm chuyện bốc đồng như vậy.

Bởi vì Triệu quốc không phải hạng tầm thường, trong sáu nước còn lại cũng là một trong những nước mạnh nhất.

Nếu ngài thật sự hành động hấp tấp như vậy, cái gọi là ‘tổn thương địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm’, cuộc mua bán này thật sự có chút không đáng.

Xin Đại vương suy nghĩ kỹ lại.” Tần Vương nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta đã từng nghe lời khuyên của ngươi, nhưng sau đó sự thật chứng minh lời của ngươi hoàn toàn không đáng tin cậy.

Bây giờ thời cơ tốt như vậy ngươi lại muốn ta từ bỏ công đả Triệu quốc, khiến ta cảm thấy dường như ngươi có ý đồ xấu, không chừng có âm mưu gì khác?” Đế Giang dở khóc dở cười, thầm nghĩ, nếu không phải vì Ngọc Đế và thiên ý, muốn nghịch thiên hành sự, mình căn bản không cần phải lo nhiều chuyện phiền phức như vậy.

Nhưng những lời này lại không có cách nào nói rõ với Tần Vương.

Y đành phải lại thở dài một hơi: “Vẫn là câu nói đó, nếu ngài thật sự cảm thấy công đả Triệu quốc sẽ không khiến ngài có tổn thất, hoặc

là cái giá phải trả rất nhỏ, vậy thì ngài cứ đi thử.

Nhưng ngài thật sự cho rằng sẽ dễ dàng như vậy sao?" Tần Vương không nói gì nữa, cẩn thận suy nghĩ những lời của Đế Giang.

Một lúc sau, hắn cuối cùng ngẩng đầu nhìn Đế Giang: "Ngươi không biết bây giờ vị tướng quân duy nhất có thể đánh trận của Triệu quốc đã chết rồi sao?

Ngươi cảm thấy ta bây giờ xuất binh, Triệu Vương có thể phái ra một vị tướng quân ra hồn nào không?" Đế Giang cũng không nói gì nữa, trong đầu y cẩn thận tìm kiếm tất cả các tướng lĩnh nổi tiếng của Triệu quốc, cuối cùng phát hiện lời của Tần Vương quả nhiên không sai, Triệu quốc thật sự không thể phái ra được người có thể đánh trận nữa.

Nhưng Đế Giang lại không phải là người dễ dàng từ bỏ, y lại một lần nữa chắp tay với Tần Vương: "Cả nước Triệu quốc trên dưới bây giờ đều biết, Triệu quốc đã đến lúc sinh tử tồn vong, lúc này họ nhất định sẽ không tiếc công sức phản kháng..." Tần Vương mất kiên nhẫn ngắt lời: "Đừng nói nữa, bây giờ bất kỳ ai cũng không thể làm ta thay đổi chủ ý!" Lúc này, thuộc hạ của Tần Vương là Lý Tư bất ngờ đứng ra chắp tay với Tần Vương: "Đại vương, thần đột nhiên cảm thấy Đế Giang này rất đáng nghi.

Tại sao hắn lại hết lần này đến lần khác ngăn cản chúng ta công đả Triệu quốc?

Không chừng trong lòng hắn có ý đồ gì khác?

Hoặc là muốn nhận được lợi ích gì từ đó?" Nói rồi, hắn lại do dự nhìn sang Đế Giang, dường như đã hạ một quyết tâm lớn lao: "Đại vương, thần bây giờ gần như có thể khẳng định Đế Giang này chắc chắn có ý đồ xấu!" Lời nói này đã gãi đúng chỗ ngứa của Tần Vương.

Hắn trừng lớn mắt nhìn Đế Giang, lại nghĩ đến những lần nói chuyện trước đây, cuối cùng lại nảy sinh nghi ngờ đối với Đế Giang.

Nhưng, lần trò chuyện tâm sự lần trước lại khiến hắn cảm thấy kết luận này không nên hạ quá sớm.

Hắn bèn nhìn Lý Tư nhàn nhạt nói: "Nói như vậy có căn cứ không?" Lý Tư vội vàng chắp tay: "Đại vương xin nghĩ xem, Đế Giang này từ trước đến nay đều có quan hệ mật thiết với Triệu quốc, điều này tất cả mọi người trong nước đều biết.

Cách đây không lâu, có người thấy hắn đi tìm Lý Mục của Triệu quốc, chắc chắn là đang mật mưu muốn đạt được thỏa thuận với Lý Mục..." Đế Giang lập tức ngắt lời: "Xin Đại vương cẩn thận nghĩ lại, nếu ta thật sự đã đạt được thỏa thuận với Lý Mục, vậy tại sao Triệu Vương lại muốn giết Lý Mục?" Tần Vương quả nhiên quay mặt nhìn Lý Tư: "Đối với vấn đề này, ngươi có giải thích gì không?" Lý Tư bị câu nói này hỏi khó, nhưng đột nhiên mắt đảo một vòng, lập tức lại có ý mới.

Hắn lại chắp tay với Tần Vương: "Thần tuy không biết tại sao Triệu Vương lại muốn giết Lý Mục, nhưng chính cái gọi là 'lòng hại người không thể có, lòng phòng người không thể không'.

Đế Giang này thật sự quá đáng nghi, Đại vương vạn lần không thể tin." Đế Giang không bỏ lỡ cơ hội hỏi: "Đó chỉ là suy đoán của ngươi mà thôi.

Trừ phi ngươi có thể đưa ra được bằng chứng, nếu không Đại vương anh minh như vậy sẽ không tin lời ngươi." Câu nói này tuy là nói với Lý Tư, nhưng khi nói, mắt y lại nhìn Tần Vương.

Lúc này, trong lòng y không thể không có chút lo lắng, nếu Tần Vương thật sự hạ lệnh ra tay với mình, mình phải có chút phòng bị.

Quả nhiên, trong mắt Tần Vương lóe lên một tia hung ác.

Đế Giang biết hắn nhất định đã nảy sinh nghi ngờ đối với mình, vì để tránh phiền phức lớn hơn, y đành phải im lặng không nói.

Trong lòng y lại hồi tưởng lại lần gặp mặt Ngọc Đế, những lời nói của ngài ta, y không nhịn được lẩm bẩm: "Chẳng lẽ thật sự là thiên ý sao?" Thấy Đế Giang không nói gì nữa, Tần Vương nhìn tên lính vừa tự nguyện đi truyền lệnh: "Ngươi không phải muốn đi sao, sao còn không đi?

Chẳng lẽ đột nhiên lại không muốn đi nữa?" Tên lính đó vốn định đi, nhưng nghe những lời của Đế Giang với Tần Vương, trong lòng hắn nảy sinh do dự, đột nhiên cảm thấy trận chiến này có thể không phải là một cuộc chiến chính nghĩa.

Nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một binh lính, Đế Giang còn không khuyên được Tần Vương, hắn hà tất phải tốn công vô ích?

Nghĩ đến đây, hắn lập tức chắp tay với Tần Vương: "Xin Đại vương yên tâm, thần lập tức đi truyền lệnh." Lần này Hà Hoa Tinh lại không ngăn cản, nên binh lính nhanh chóng truyền tin tức đến cho Vương Tiễn và Dương Đoan.

Họ vốn đã liên tiếp chiếm được mấy thành trì của Triệu quốc, hiện đang thế như chẻ tre, mắt thấy sắp đến được đô thành của Triệu quốc.

Nhưng lúc này lại vấp phải sự phản kháng liều mạng của Triệu Vương.

Hắn đích thân suất lĩnh binh mã Triệu quốc phát động phản kháng.

Lần này cả nước Triệu quốc trên dưới một lòng, Vương Tiễn và Dương Đoan sau khi xuất binh công đả Triệu quốc lần đầu tiên gặp phải sự phản kháng mạnh mẽ như vậy.

Nhưng họ cũng biết Triệu quốc đã là "cung cứng hết đà".

Nếu đánh bại được đội quân do Triệu Vương suất lĩnh này, vậy thì Triệu quốc cũng sẽ theo đó mà diệt vong.

Nghĩ đến đây, trong lòng họ càng thêm hưng phấn, lập tức hạ lệnh cho các binh lính, nhất định phải không tiếc công sức, một lần công hạ Triệu quốc.

Dưới tình thế như vậy, Triệu quốc lại mất đi một hai thành trì.

Triệu Vương lúc này cũng đã bị thương.

Lúc này hắn mới nhớ đến Lý Mục, không nhịn được ngửa mặt lên trời thở dài: "Đều tại ta cả!

Nếu không phải ta nhẹ dạ tin lời gièm pha, bây giờ nếu có Lý Mục ở đây giúp ta suất binh đánh trận, Triệu quốc của ta không thể nào thua nhanh như vậy!" Quách Khai ở xa xa nghe thấy câu nói này, lo lắng Triệu Vương sẽ vì thế mà đổ hết tội lỗi lên đầu mình, rồi lại giết mình.

Hắn bèn nhân lúc mọi người không chú ý, lẻn đi xa.

Đế Giang lạnh lùng quan sát mọi chuyện, cảm thấy lúc này Triệu Vương thật sự không còn năng lực để chống cự với quân Tần nữa.

Nếu cứ tiếp tục đánh tiếp, vậy thì chỉ có thể khiến bá tánh Triệu quốc chịu thêm nhiều khổ nạn.

Thay vì như vậy, không bằng để Đại Việt diệt Triệu quốc đi.

Quyết định xong, y bèn âm thầm thi triển sức mạnh của mình.

Chương 509

Tuy không thể làm binh lực Triệu quốc yếu đi, nhưng lại có thể làm cho sức chiến đấu của Đại Việt mạnh lên.

Vì vậy, mặc dù Triệu Vương đích thân suất binh, binh lính dưới trướng cũng sĩ khí ngút trời, nhưng cuối cùng vẫn không chống đỡ được đại quân Đại Việt áp sát.

Sau khi miễn cưỡng chống đỡ được mấy ngày, cuối cùng quân Tần đã công phá đến dưới đô thành của Triệu quốc.

Đế Giang giúp đỡ Đại Việt, vốn là vì muốn bá tánh Triệu quốc bớt chịu khổ nạn.

Vì vậy, mắt thấy đại công sắp thành, y lại một lần nữa khuyên Tần Vương: "Đại vương xin nghe ta một lời." Tần Vương vốn đã không còn thiện cảm như trước đối với y, lúc này nghe y lại muốn nói, trong lòng vô cùng mất kiên nhẫn.

Nhưng hắn lại không muốn từ chối ngay tại chỗ, để tỏ ra mình là người hẹp hòi.

Hắn bèn nhàn nhạt nói: "Có lời gì cứ nói, chỉ là ta hy vọng bây giờ ngươi không nói những lời như bảo ta ngừng công đả Triệu quốc nữa." Đế Giang nhẹ nhàng lắc đầu cười khổ: "Đại vương lo xa rồi.

Bây giờ Triệu quốc sắp diệt vong rồi, ta hà tất phải nói những lời vô ích gây phiền nhiễu cho người khác?

Ta chỉ là có một chuyện khác muốn nói với ngài." Câu nói này đã khơi dậy sự tò mò của Tần Vương.

Hắn trừng lớn mắt nhìn Đế Giang, trầm mặc một lúc, rồi mới đột nhiên thở ra một hơi dài: "Vậy ngươi nói xem." Đế Giang không vội

nói, mắt nhìn về phía xa, nơi chiến hỏa khói lửa ngút trời.

Tần Vương lại có chút mất kiên nhẫn: "Không phải ngươi có lời muốn nói với ta sao, bây giờ lại im lặng không nói nữa?" Lý Tư ở bên cạnh cười khẩy: "Đại vương, ta thấy Đế Giang này chắc chắn lại đang có quỷ kế gì đó.

Ngài vạn lần đừng nghe lời hắn nữa!" Tần Vương lạnh lùng nhìn Lý Tư: "Ta muốn nghe người khác nói, chẳng lẽ phải được ngươi đồng ý sao?

Mau cút sang một bên cho ta.

Trước khi ta gọi, vạn lần không được xuất hiện nữa, nếu không..." Hắn không nói hết về sau, bởi vì hắn biết Lý Tư đã hiểu rõ ý của mình.

Lý Tư quả nhiên sợ đến run rẩy, lui sang một bên, không nói gì nữa.

Tần Vương lại chuyển ánh mắt về phía Đế Giang.

Bộ dạng của Đế Giang hiện tại thật sự đã khơi dậy sự tò mò của hắn.

Hắn bèn đi đến bên cạnh y, ghé vào tai y nói nhỏ: "Không phải ngươi có điều gì khó nói sao?

Nếu thật sự như vậy, ta có thể để các binh lính và đại thần lui xuống." Đế Giang lại nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt suy tư: "Hiện tại bá tánh Triệu quốc sinh linh đồ thán, người người không nhà để về.

Công đả Triệu quốc là chuyện giao tranh giữa các quốc gia, không liên quan đến những bá tánh đó.

Vì vậy, ta hy vọng sau khi Triệu quốc thật sự diệt vong, ngài có thể đối với những bá tánh đó mà khoan hồng độ lượng, vạn lần không

được lạm sát người vô tội.” Nói xong câu này, y dùng đôi mắt chân thành nhìn Tần Vương.

Tần Vương hiện tại thật sự có chút nghi ngờ đối với Đế Giang, nhưng nhìn đôi mắt này, hắn cũng biết, y đang thật lòng nghĩ cho bá tánh.

Tần Vương không nhịn được cười sang sảng: “Sao?

Trong mắt ngươi, ta là loại ác ma giết người không chớp mắt à?” Đế Giang không có ý đó, y chỉ đang nghĩ, không biết có bao nhiêu bá tánh đã chết trong trận chiến này.

Mặc dù Vương Tiễn và Dương Đoan không lạm sát người vô tội, nhưng chiến tranh vốn không có mắt, bớt được một mạng nào hay mạng nấy.

Vì vậy, khi y nói ra những lời này, Tần Vương cười càng vui vẻ hơn, vỗ mạnh vào vai Đế Giang: “Yên tâm đi, ta sẽ hạ lệnh không được giết người vô tội, để cho những bá tánh đó có một cuộc sống tốt.

Chỉ cần ta chiếm được Triệu quốc, ta cũng sẽ không đối xử với họ như Triệu Vương.” Đế Giang lập tức trừng to mắt, có chút không hiểu ý của câu nói này.

Tần Vương đành phải giải thích thêm: “Ta cảm thấy Triệu Vương đối xử với bá tánh không được tốt cho lắm, cho nên một khi ta chiếm được Triệu quốc...” Câu nói chưa dứt lời, y nhìn Đế Giang với ánh mắt đầy thâm ý: “Chắc ngươi hiểu ý của ta rồi chứ.” Trong lòng Đế Giang vô cùng vui mừng, cảm thấy cuối cùng mình đã không nhìn lầm người.

Tần Vương tuy chưa chắc là một quân chủ nhân từ, nhưng ít nhất vẫn còn chút nhân tính.

Không lâu sau đó, Triệu quốc không thể chống cự được nữa.

Đúng như câu nói, ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu, không có người biết cầm quân đánh trận, sĩ khí có cao đến đâu thì cũng làm được gì?

Chỉ tiếc là đạo lý này, Triệu Vương hiểu ra quá muộn, chỉ có thể trơ mắt nhìn quân Tần công phá thành trì của mình mà không có cách nào.

Lúc này Quách Khai đã sớm không biết trốn đi đâu, Lý Tư cũng thấy Triệu quốc đã hết thời, liền lén lút bỏ đi trong lúc Triệu Vương không để ý.

Vương Tiễn và Dương Đoan sớm đã nhận được mệnh lệnh nên sau khi tiến vào đô thành của Triệu quốc liền lập tức ra lệnh phải đối xử tốt với bá tánh trong thành.

Bá tánh vì một thời gian trước gặp phải địa chấn, lại thêm Triệu Vương dù đã cố gắng hết sức cứu tế, nhưng lương thực vay được từ Sở quốc lại vô cùng có hạn, nên không thể làm cho mọi người đều hài lòng, nhà cửa hứa hẹn xây dựng cũng không được dựng lên kịp thời.

Vì vậy, trong thâm tâm họ cũng không mong Triệu Vương có thể thống trị Triệu quốc lâu dài, ngược lại còn hy vọng nước Đại Việt thật sự đánh tới, đó chưa chắc đã là một chuyện xấu.

Bây giờ lại thấy Vương Tiễn và Dương Đoan đối xử với bá tánh như vậy, dân chúng Triệu quốc đều vô cùng cảm kích.

Vương Tiễn và Dương Đoan nhìn nhau cười, nghĩ rằng nên mau chóng trở về lĩnh thưởng từ Tần Vương.

Thế nhưng Hà Hoa Tinh sau khi nghe tin Triệu quốc bị diệt, lại nghe Tần Vương đã đồng ý với Đế Giang không giết bá tánh Triệu quốc, trong lòng lại nảy sinh bất mãn.

Nàng ta liền không ngừng thổi gió bên tai Tần Vương: "Chúc mừng Đại vương cuối cùng đã đánh bại Triệu quốc, bây giờ năm nước còn lại chắc chắn đang run rẩy, khẳng định đang thương nghị làm sao để sớm quy phục Đại vương đây." Tần Vương nghe vậy cười ha hả, một tay ôm lấy Hà Hoa Tinh: "Mỹ nhân nói rất đúng, trong lòng ta cũng nghĩ vậy, chỉ là không biết năm nước còn lại đến bao giờ mới chịu dâng tấu chương, đưa ra kết quả, ta không muốn đợi quá lâu đâu." Vốn tưởng rằng Hà Hoa Tinh sẽ nói thêm vài câu làm mình vui lòng, nhưng không ngờ nàng ta lại thay đổi thái độ, trong mắt loé lên một tia sầu khổ.

Tần Vương lập tức trừng mắt: "Không vui à?

Có ai chọc giận nàng sao?

Nói cho ta biết, ta lập tức giúp nàng trút giận." Hà Hoa Tinh lại nhẹ nhàng lắc đầu: "Thiếp là người của ngài, dù ở Đại Việt hay ở Triệu quốc, làm gì có ai dám chọc thiếp tức giận chứ, chỉ là thiếp nghĩ đến một chuyện, trong lòng thực sự có chút lo lắng." Tần Vương tò mò nhìn Hà Hoa Tinh: "Chuyện gì, cứ nói ra xem." Hà Hoa Tinh bỗng thở dài một tiếng: "E rằng nói ra sẽ khiến Đại vương phiền lòng, cho nên không nói thì hơn." Phải công nhận rằng Hà Hoa Tinh đã nắm bắt tâm lý Tần Vương rất rõ ràng, biết làm thế nào để khơi dậy sự tò mò của người khác, cũng biết phải làm sao để Tần Vương không thể không hỏi.

Quả nhiên lần này cũng không ngoại lệ, Tần Vương trừng mắt, ra vẻ sắp nổi giận: "Ta ghét nhất là người ta nói chuyện nửa vời, rốt cuộc là sao?" Hà Hoa Tinh lúc này mới thở dài: "Đại vương tuy đã công phá Triệu quốc, nhưng những bá tánh ở đó chưa chắc đã cam tâm làm thần dân của Đại Việt.

Thiếp lo lắng một khi họ nổi dậy tạo phản sẽ mang lại phiền phức

lớn cho toàn cõi Đại Việt." Câu nói này đã đánh trúng vào tâm can của Tần Vương, y cũng thở dài một hơi: "Vậy theo ý nàng, ta nên làm gì?" Hà Hoa Tinh chính là đang chờ câu nói này của Tần Vương, nhưng miệng lại tỏ ra vô cùng khó xử: "Thiếp có chút không dám nói, sợ nói ra Đại vương sẽ cho rằng thiếp là một nữ nhân tàn nhẫn." Lần này Tần Vương thật sự có chút sốt ruột, hai tay nắm chặt tay Hà Hoa Tinh, nhìn vào mắt nàng: "Nàng có thể đừng úp úp mở mở nữa được không?" Hà Hoa Tinh lúc này mới nhìn Tần Vương, giả vờ ra vẻ bi thiên mẫn nhân: "Thực ra thiếp cũng biết làm vậy có phần quá tàn nhẫn, nhưng vì giang sơn của Đại vương được vĩnh cửu, đôi khi hy sinh là điều khó tránh khỏi." Không để Tần Vương lên tiếng, nàng tự nói tiếp: "Thiếp thấy những bá tánh Triệu quốc kia trong thâm tâm chắc chắn không muốn thần phục, cho nên không bằng cứ giết sạch bọn họ đi.

Như vậy một mặt có thể khiến bá tánh các nước khác phải kính sợ ngài, mặt khác cũng có thể loại bỏ những kẻ không chịu thần phục." Tần Vương vốn cảm thấy những lời này có lý, nhưng lập tức lại nhớ đến những lời Đế Giang nói mấy hôm trước, bèn nhẹ nhàng lắc đầu: "Những bá tánh đó không làm gì có lỗi với ta cả, chỉ có Triệu Vương và đám đại thần kia muốn chống lại ta thôi." Nói rồi, y bỗng thở dài, trìu mến nhìn Hà Hoa Tinh trước mặt: "Tuy nói vậy, nhưng trong lòng ta rất cảm động, vì nàng thật sự đang lo nghĩ cho giang sơn của ta." Hà Hoa Tinh lại nhẹ nhàng lắc đầu: "Nếu ngài không giết họ, sẽ không thể xây dựng được uy vọng của ngài trong lòng họ, một khi..." Tần Vương dứt khoát lắc đầu: "Không cần nói thêm nữa, những yêu cầu khác của nàng ta nhất định sẽ đáp ứng, nhưng bảo ta lạm sát người vô tội, ta thực sự không xuống tay được." Hà Hoa Tinh nghe vậy đành phải từ bỏ ý định tiếp tục thuyết phục Tần Vương giết hại bá tánh Triệu quốc, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng ta sẽ không tiếp tục kế hoạch này.

Ngược lại, nàng ta đã chuyển mục tiêu sang Triệu Cao và Lý Tư.

Nàng ta cảm thấy nếu thuyết phục được hai người này, để họ khuyên Tần Vương, thì những bá tánh Triệu quốc kia có thể sẽ thật sự bị giết sạch như nàng mong muốn.

Nghĩ đến đây, nàng ta liền tỏ vẻ tủi thân nhìn Tần Vương trước mặt: "Nếu ngài không tin thiếp thì sau này thiếp sẽ không nói những lời như vậy làm ngài tức giận nữa." Tần Vương cười ha hả: "Ta vốn không hề tức giận, ta vừa nói rồi mà, sẽ ban thưởng thêm cho nàng, vì nàng thật lòng lo nghĩ cho ta, ta không thể nào không phân biệt tốt xấu như vậy được." Vào đêm hôm đó, Hà Hoa Tinh đến trước mặt Triệu Cao.

Đang đọc sách, Triệu Cao thấy Hà Hoa Tinh liền giật nảy mình, vội vàng đứng dậy chắp tay: "Không biết đêm khuya đến đây có việc gì quan trọng?" Hà Hoa Tinh cười nhìn hắn: "Ta có việc gì, chẳng lẽ ngài thật sự không đoán ra sao?" Tim Triệu Cao đập thình thịch, bất giác lùi lại mấy bước, vẻ mặt sợ hãi nhìn Hà Hoa Tinh: "Sao lại phải đùa với ta như vậy?

Có chuyện gì cứ nói thẳng." Hà Hoa Tinh cười càng thêm ngọt ngào, từng bước tiến đến trước mặt Triệu Cao.

Nhưng mỗi bước nàng tiến lên, Triệu Cao lại bất giác lùi lại một bước, trên mặt thậm chí còn đổ mồ hôi.

Hà Hoa Tinh cười càng vui vẻ hơn: "Sao lại trốn ta?

Chẳng lẽ ta trông rất khó coi sao?" Triệu Cao nuốt nước bọt, muốn nhìn nhưng lại không dám nhìn vào mắt Hà Hoa Tinh: "Nếu ai nói cô nương trông khó coi, e rằng mắt người đó đã mù rồi, cô nương quả thực là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ." Lúc này Hà Hoa Tinh đã đến trước mặt Triệu Cao, kề sát tai hắn, hơi thở như lan: "Vậy tại sao không dám mở mắt nhìn ta một cái?" Triệu Cao đành phải mở mắt ra.

Nhưng vừa mở mắt, hắn lập tức thấy trước mặt dâng lên một làn sương trắng, sau đó thì không còn thấy gì nữa.

Chương 510

Hà Hoa Tinh nhìn Triệu Cao ngất xỉu trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng: "Đúng là vô dụng.

Bây giờ đã giải quyết xong một tên, Lý Tư còn lại chắc sẽ dễ dàng hơn." Nói rồi, nàng quay người rời đi.

Nhanh chóng gặp được Lý Tư, nàng ta lại dùng chiêu thức vừa rồi với Triệu Cao để đối phó với Lý Tư.

Xong xuôi, nàng mới hài lòng trở về bên cạnh Tần Vương.

Tần Vương đương nhiên không biết Hà Hoa Tinh đã đi đâu làm gì, bèn thuận miệng hỏi: "Nửa đêm không ở trong cung, nàng đi đâu chơi vậy?" Hà Hoa Tinh nũng nịu chạy đến trước mặt Tần Vương: "Thiếp vừa đi chuẩn bị một món quà cho ngài, nhưng lúc về không cẩn thận lại làm rơi mất, nên đành thôi." Tần Vương nghe Hà Hoa Tinh chịu bỏ công sức chuẩn bị quà cho mình, lập tức cười không khép miệng được.

Tuy món quà đó cuối cùng không xuất hiện trước mặt y, nhưng trong lòng y cho rằng Hà Hoa Tinh chỉ cần có tấm lòng đó là đủ rồi.

Đương nhiên y không thể nào biết được Hà Hoa Tinh đã lén dùng thủ đoạn mê hoặc Triệu Cao và Lý Tư.

Vì vậy, khi ngày hôm sau hai người cùng xuất hiện trước mặt Tần Vương, và cùng khuyên Tần Vương giết sạch bá tánh Triệu quốc, Tần Vương vẫn không hề nghi ngờ Hà Hoa Tinh, ngược lại còn tức giận nhìn Triệu Cao và Lý Tư: "Hai người sao lại tàn độc như vậy!

Những bá tánh của Triệu quốc không hề đắc tội với chúng ta, tại sao không chịu cho họ một con đường sống?" Lý Tư tiến lên chắp tay:

“Đại vương, thần đã theo ngài nhiều năm, thực sự không phải là loại người lòng dạ sắt đá, nhưng nếu giữ lại những bá tánh Triệu quốc này, quả thực là lòng nhân từ của đàn bà.

Vạn nhất họ tụ tập lại gây bất lợi cho Đại Việt, lúc đó hối hận cũng đã muộn!” Tần Vương thở dài một hơi rồi lại nhìn sang Triệu Cao: “Ngươi cũng có cùng ý kiến sao?” Triệu Cao cười gượng gạo, quay người nhìn Lý Tư bên cạnh, rồi lại chắp tay với Tần Vương: “Đại vương, thần cảm thấy Lý Tư cân nhắc vô cùng đúng đắn.

Những bá tánh Triệu quốc đó vốn không phải bá tánh của Đại Việt, thay vì giữ lại lãng phí lương thực, không bằng giết sạch bọn họ đi.” Tần Vương không nhịn được lại thở dài, nhìn các văn võ quần thần: “Chẳng lẽ ý của các khanh cũng giống hai người họ, đều muốn ta giết sạch những bá tánh đó sao?” Tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống: “Đại vương, trảm thảo nhất định phải trừ căn!

Những bá tánh Triệu quốc đó tuyệt đối không thể giữ lại.

Trong số họ có cả quý tộc cũ của Triệu quốc, giữ lại họ, khẳng định sẽ có ngày họ phất cờ hiệu triệu, hình thành một đội quân chống đối vô cùng mạnh mẽ.” Lúc này, dù Đế Giang có xuất hiện lại trước mặt Tần Vương, nói lại những lời hôm đó một lần nữa, y cũng sẽ không nghe.

Bởi vì người ngăn cản việc giết hại bá tánh Triệu quốc chỉ có một mình y, còn người khuyên trảm thảo trừ căn lại là cả triều văn võ.

Nghĩ đến đây, Tần Vương cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu: “Nếu tất cả mọi người đều có chủ ý này, vậy cứ đi làm đi, chỉ cần trong lòng các khanh biết rõ đây không phải là ý của ta.” Những đại thần này sớm đã bị Hà Hoa Tinh mê hoặc, lúc này đã mất hết lý trí, chỉ máy móc nói: “Đây đều là ý của chúng thần, không liên quan đến Đại vương.” Tần Vương thở dài nặng nề, quay người thất thần bỏ đi.

Mặc dù đã miễn cưỡng đồng ý với ý kiến của các đại thần, nhưng trong thâm tâm y thực sự không muốn tạo thêm sát lục.

Nhưng một mình y làm sao có thể chống lại được sự khuyên can của nhiều đại thần như vậy?

Y vừa âm thầm bước đi, vừa cầu nguyện trong lòng cho những bá tánh Triệu quốc kia.

Nhưng chẳng có tác dụng gì, bá tánh Triệu quốc thương vong thảm trọng.

Lúc này trong lòng họ cũng không hiểu, tại sao lúc mới phá thành, Dương Đoan và Vương Tiễn đối xử với bá tánh trong thành tốt như vậy, mà chỉ mới mấy ngày đã thay đổi thành một bộ dạng hung thần ác sát.

Đế Giang sau khi nhận được tin tức này, trong lòng thầm trách Tần Vương nói không giữ lời, lại có thể tàn nhẫn như vậy, giết hại nhiều bá tánh Triệu quốc đến thế.

Nhưng y lại nghĩ, trong chuyện này chắc chắn có Hà Hoa Tinh giở trò.

Nếu không trừ khử Hà Hoa Tinh, sau này dù y có nói gì, Tần Vương bề ngoài đồng ý, nhưng không bao lâu sau, bị Hà Hoa Tinh thổi gió bên gối, chắc chắn lại thay đổi chủ ý.

Dựa vào sức mạnh của mình, muốn đánh bại Hà Hoa Tinh tự nhiên không khó, nhưng y lại không có cách nào ngăn cản nàng ta trốn thoát khỏi mình.

Vì vậy, Đế Giang quyết định phải tìm một người giúp đỡ để cùng bắt giữ Hà Hoa Tinh.

Nhưng tìm ở đâu bây giờ?

Đột nhiên trong đầu y lóe lên một ý nghĩ, Đế Giang đã nghĩ đến một nhân vật tuyệt vời, đó là Tôn Ngộ Không ở Hoa Quả Sơn.

Nghĩ đến Tôn Ngộ Không, khóe miệng Đế Giang nhếch lên một nụ cười, không nhịn được lẩm bẩm: "Chỉ cần có hắn giúp đỡ, Hà Hoa Tinh dù có bản lĩnh thông thiên cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta!" Nói là làm, Đế Giang nhanh chóng đến Hoa Quả Sơn.

Sau khi gặp Tôn Ngộ Không và nói rõ ý định của mình, Tôn Ngộ Không vui mừng khôn xiết, không nhịn được gãi tai gãi má: "Ngươi đúng là hiểu ta nhất.

Lão Tôn ở đây đã quá lâu rồi, bình thường đến một bóng người cũng không thấy.

Khó khăn lắm mới có dịp để ta hoạt động gân cốt, mau nói cho ta biết con yêu tinh Hà Hoa đó ở đâu?" Nói rồi, hắn nắm lấy tay Đế Giang đòi dẫn đường.

Đế Giang cười khổ lắc đầu: "Ta biết con khỉ nhà ngươi tính tình lúc nào cũng nóng nảy, nhưng có thể để ta nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta hãy quay lại được không?" Tôn Ngộ Không sốt ruột: "Bớt nói nhảm đi, nếu ngươi thật sự đi đường mệt mỏi thì có thể ngồi lên Cân Đẩu Vân của ta, chưa chắc đã chậm hơn ngươi đâu." Đế Giang thầm nghĩ, tốc độ của Cân Đẩu Vân quả thực không ai dám bì kịp, có thể sánh ngang với Tôn Ngộ Không, bèn lẳng lặng gật đầu: "Nếu ngươi đã vội như vậy, vậy chúng ta mau đi thôi." Tiếng nói vừa dứt, Tôn Ngộ Không đã cưỡi Cân Đẩu Vân bay lên, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hà Hoa Tinh.

Nếu chỉ có một mình Đế Giang, Hà Hoa Tinh đương nhiên không sợ, nhưng khi nhìn thấy kẻ mặt lông mỏ nhọn đứng bên cạnh Đế Giang, nàng ta lập tức hít một hơi khí lạnh.

Đương nhiên nàng ta nhận ra đó là Tôn Ngộ Không, cũng hiểu rõ

thủ đoạn của hắn.

Tôn Ngộ Không lúc này cũng đã nhìn thấy Hà Hoa Tinh, từ trong tai lấy ra Như Ý Kim Cô Bổng, chỉ thẳng vào mặt nàng ta: "Ngươi chính là Hà Hoa Tinh đó à?" Đế Giang lặng lẽ gật đầu, cười khổ nói: "Chỉ có người có dung mạo như vậy mới có thể mê hoặc được Tần Vương.

Cho nên ngươi tuyệt đối đừng nói nhảm với nó, để tránh cũng bị mê hoặc." Đế Giang trịnh trọng gật đầu: "Nếu đã như vậy, ta không nói nhiều nữa, giúp ta bắt được Hà Hoa Tinh, sau này ta sẽ mời ngươi uống vài chén thật ngon!" Hà Hoa Tinh đứng bên cạnh nghe thấy những lời đó, trong lòng lại đang tính toán nên trốn theo hướng nào.

Nhìn thấy đôi mắt láo liên của Hà Hoa Tinh, Tôn Ngộ Không biết nàng ta đang nghĩ cách trốn thoát, bèn cười khẩy.

Hắn dùng cây Kim Cô Bổng trong tay chỉ vào nàng ta: "Ngươi có biết rằng trước mặt Lão Tôn, chưa từng có con yêu quái nào chạy thoát được không?

Cho nên ta không cần biết ngươi có pháp bảo gì, đều đừng phí công vô ích.

Ngoan ngoãn bó tay chịu trói, không chừng ta còn cho ngươi một cái chết thống khoái!" Hà Hoa Tinh đương nhiên không chịu nhận thua, cũng biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Tôn Ngộ Không, cũng lười tiếp tục dây dưa với hắn, lập tức từ trong túi lấy ra bảo vật mà Ngọc Đế đã ban cho, định trốn thoát.

Nhưng không ngờ Đế Giang đã sớm có phòng bị, cho nên ngay khi bảo vật đó vừa phát sáng, Đế Giang đã chăm chú quan sát hướng biến mất của Hà Hoa Tinh.

Đế Giang đã nhìn thấy Hà Hoa Tinh thi triển bảo vật này hai lần,

biết rằng không ai có thể biến mất tại chỗ như vậy, chắc chắn là đã chạy trốn theo một hướng nào đó, ánh sáng mà bảo vật phát ra chỉ để mê hoặc mắt người.

Lần này y càng trừng to mắt nhìn chằm chằm vào bảo vật trong tay Hà Hoa Tinh.

Quả nhiên đã bị y nhìn ra manh mối, Hà Hoa Tinh vốn tưởng rằng chỉ cần lấy ra bảo vật này là có thể toàn thân rút lui, nhưng không ngờ, nàng ta vừa quay người né được một gậy của Tôn Ngộ Không, thì ngay sau đó đã thấy một Đế Giang với nụ cười khả ái.

Hà Hoa Tinh sợ đến hoa dung thất sắc, run rẩy chỉ tay vào Đế Giang: "Ngươi… làm sao ngươi biết ta sẽ đi theo hướng này?" Đế Giang cười ha hả: "Một trò không thể dùng mãi được, câu này ngươi chưa nghe qua sao?

Ngươi đã thi triển bảo vật này trước mặt ta mấy lần rồi, nếu ta không đề phòng thì chẳng phải quá vô dụng sao?" Hà Hoa Tinh không nói nên lời.

Lúc này Tôn Ngộ Không nghe thấy tiếng cũng đã đuổi tới, vừa nhìn thấy Đế Giang liền trừng to mắt: "Vừa rồi rõ ràng thấy con yêu tinh Hà Hoa này chết dưới cây Kim Cô Bổng của ta, sao đột nhiên lại biến mất, không ngờ lại chạy đến đây." Đế Giang thở dài một hơi: "Hà Hoa Tinh có một bảo vật trong tay, đã trốn thoát khỏi tay ta mấy lần rồi, chỉ có lần này cuối cùng mới bị ta bắt được.

Hai chúng ta nhất định phải tóm được nàng ta." Tôn Ngộ Không liên tục gật đầu: "Nếu để Hà Hoa Tinh này trốn thoát khỏi tay hai chúng ta, ta thấy chúng ta cũng không cần phải lăn lộn trên giang hồ nữa, mau chóng từ đâu đến thì về đó đi!" Hai người một trước một sau, bao vây và khống chế Hà Hoa Tinh.

Hà Hoa Tinh lại lấy ra bảo vật đó định thử lại một lần nữa, nhưng

Tôn Ngộ Không mắt nhanh tay lẹ, dùng Kim Cô Bổng đánh rơi bảo vật trong tay nàng ta xuống đất.

Hà Hoa Tinh định vươn tay ra nhặt, nhưng Tôn Ngộ Không không cho nàng ta cơ hội đó nữa.

Đế Giang không nhịn được lại thở dài một tiếng: "Hà Hoa Tinh tác oai tác quái, hôm nay chính là báo ứng của ngươi." Hà Hoa Tinh giả vờ ra vẻ đáng thương, biết rằng Đế Giang không dễ bị lừa, nên cố ý nhìn Tôn Ngộ Không, đột nhiên xoay người quỳ xuống: "Ta biết Tề Thiên Đại Thánh, cũng biết bản lĩnh của ngài vạn lần không phải là thứ ta có thể chống lại, nhưng ta thật sự không làm chuyện xấu mà?" Tôn Ngộ Không bị mấy câu nói này làm cho trong lòng vô cùng thoải mái, thấy nàng ta quỳ gối trước mặt mình, bộ dạng thành tâm hối lỗi đó khiến bất kỳ ai nhìn thấy cũng sẽ không nghĩ rằng trong đó có âm mưu quỷ kế gì.

Chỉ có Đế Giang cảm thấy có gì đó không ổn, vẫn đang âm thầm đề phòng.

Vốn tưởng rằng Hà Hoa Tinh sẽ đột ngột tấn công, nhưng nàng ta dường như thật sự thành tâm hối lỗi, ở đó không ngừng khóc lóc, nước mắt sắp làm ướt cả đất bùn, nếu không phải Đế Giang đã hiểu sâu về Hà Hoa Tinh, lúc này chắc chắn sẽ cho rằng nàng ta đã thành tâm hướng thiện.

Đế Giang trong lòng nghĩ, sớm biết như vậy sao lúc trước còn làm, nếu không xúi giục Tần Vương giết nhiều bá tánh của Triệu quốc như vậy, ta cũng sẽ không đuổi cùng giết tận ngươi.

Cái này gọi là tự làm tự chịu, hôm nay dù thế nào ta cũng không thể tha cho ngươi nữa, trừ khi ngươi có thể làm cho những bá tánh Triệu quốc đã chết sống lại.

Chương 511

Ngay lúc y đang than thở, chuyện không ngờ đã xảy ra, hóa ra Hà Hoa Tinh chỉ cố ý giả vờ ra vẻ như vậy, mục đích là để Đế Giang và Tôn Ngộ Không lơ là cảnh giác.

Nàng ta biết rằng muốn mê hoặc Đế Giang có độ khó nhất định, cho nên từ đầu cũng không có ý định mê hoặc Đế Giang, mà đã chọn Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không vốn cũng tưởng rằng nàng ta đang không ngừng cầu xin tha thứ, trong lòng thậm chí vì những lời nói đó mà có chút mềm lòng, đang định bước lên đỡ nàng ta dậy.

Đột nhiên trong lòng linh đài một trận mê thất, sau đó không biết mình đang ở đâu.

Đế Giang tưởng rằng Tôn Ngộ Không đã bị cảm động, đang định lên tiếng nhắc nhở, không ngờ nàng ta chỉ dùng huyễn thuật đã mê hoặc được Tôn Ngộ Không.

Đế Giang giật mình, nhưng vẫn không muốn tin Tôn Ngộ Không lại dễ dàng trúng kế của Hà Hoa Tinh như vậy, đợi đến khi y lao lên định cứu Tôn Ngộ Không, mới phát hiện Tôn Ngộ Không đã sớm trở thành con rối của nàng ta, bị nàng ta điều khiển.

Đế Giang lúc này mới thật sự kinh hãi, mắt chữ A mồm chữ O nhìn Hà Hoa Tinh, trong lòng thầm nghĩ, Hà Hoa Tinh rốt cuộc có lai lịch gì?

Sao lại có thực lực đáng sợ như vậy?

Y không phải không hiểu thực lực của Tôn Ngộ Không, cũng biết Tôn Ngộ Không tuyệt đối không thể dễ dàng bị người khác mê hoặc

như vậy, nhưng Hà Hoa Tinh này lại không tốn chút sức lực nào đã biến Tôn Ngộ Không thành con rối của mình.

Nghĩ đến đây, ngay cả trong lòng Đế Giang cũng ẩn ẩn cảm thấy một luồng khí lạnh.

Hà Hoa Tinh lại đắc ý cười, nhìn Đế Giang: "Bây giờ đã biết sự lợi hại của ta chưa?

Ta nói cho ngươi biết, đừng nói là hai người các ngươi liên thủ không làm gì được ta, ngay cả Đại La Thần Tiên đến đây cũng phải nể ta ba phần, ngươi có biết ta có thân phận gì không?" Đế Giang chỉ có thể cười khổ chắp tay: "Thành thật mà nói, từ lần đầu tiên ngươi trốn thoát khỏi tay ta, ta đã tự hỏi ngươi rốt cuộc có lai lịch từ đâu, nhưng ta nghĩ mãi cũng không ra." Hà Hoa Tinh hừ lạnh một tiếng: "Ngươi có vắt óc suy nghĩ cũng không thông đâu." Đế Giang nhẹ nhàng thở dài: "Hôm nay ta biết mình đã thật sự nhìn lầm rồi, ta cũng biết mình có thể không phải là đối thủ của ngươi, huống hồ bây giờ ngươi còn biến Tôn Ngộ Không thành con rối của mình, một mình ta đối phó với hai người thật sự thiệt thòi không nhỏ." Hà Hoa Tinh lại hừ lạnh một tiếng: "Biết là tốt rồi.

Chỉ vì chúng ta đã gặp nhau mấy lần trước đây, ta có thể cho ngươi chết một cách minh bạch." Mắt Đế Giang sáng lên, vì y hiện tại đang dùng chính thủ đoạn mà Hà Hoa Tinh vừa dùng với Tôn Ngộ Không, tỏ ra yếu thế để Hà Hoa Tinh xem thường, như vậy mới có cơ hội bắt được nàng ta.

Đế Giang biết rằng mình quả thực đã xem thường Hà Hoa Tinh, nhưng ngay cả khi bây giờ thấy Hà Hoa Tinh có thể mê hoặc được Tôn Ngộ Không, Đế Giang cũng không tin mình sẽ chịu thiệt dưới tay Hà Hoa Tinh.

Đây không phải là tự tin mù quáng, mà là biểu hiện của thực lực.

Vì vậy y vẫn cười khổ lắc đầu, nhìn Hà Hoa Tinh: "Ta biết mình sắp bị giết rồi, trước khi ta chết, có thể cho ta biết ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào không?" Hà Hoa Tinh đột nhiên im lặng, trong mắt tràn đầy khao khát vô hạn, lại tràn đầy hồi ức vô tận, chỉ nghe nàng dùng một giọng điệu vô cùng thần bí, chậm rãi nói: "Nói cho ngươi biết cũng không sao, ta vốn là một đóa hoa sen dưới tòa của Phật Tổ." Đế Giang sớm đã đoán thân phận của Hà Hoa Tinh có thể liên quan đến Phật Tổ, nhưng vạn lần không ngờ lai lịch của nàng ta lại lớn như vậy.

Nếu những gì Hà Hoa Tinh nói là thật, vậy y có thật sự nắm chắc có thể thu phục được nàng ta không?

Trong lòng Đế Giang không có câu trả lời, nhưng y không muốn để Hà Hoa Tinh tiếp tục gây hại cho nhân gian như vậy, bèn cắn răng hạ quyết tâm trong lòng, hôm nay dù thế nào cũng phải trừ khử con yêu tinh Hà Hoa này.

Hà Hoa Tinh đột nhiên nhìn Đế Giang hừ lạnh một tiếng: "Ta biết trong lòng ngươi đang có ý đồ xấu, nhưng ta khuyên ngươi nên từ bỏ ý định đó đi!" Nói rồi, nàng ta lạnh lùng nhìn Tôn Ngộ Không trước mặt: "Bây giờ mau giết tên Đế Giang này cho ta!" Tôn Ngộ Không lặng lẽ quay người nhìn Đế Giang, ánh mắt đã không còn vẻ sắc bén ngày xưa, cũng không còn phong thái của Tề Thiên Đại Thánh năm nào, Đế Giang trong lòng thở dài một hơi.

Y thậm chí bắt đầu có chút hối hận, cảm thấy mình thực sự không nên kéo Tôn Ngộ Không vào chuyện này, bây giờ Tôn Ngộ Không đã trở thành bộ dạng này, làm sao mới có thể gọi tỉnh hắn đây?

Ngay lúc trong lòng y đang suy nghĩ vất vả, Tôn Ngộ Không đã máy móc đi đến trước mặt Đế Giang, vung tay giơ lên cây Kim Cô Bổng.

Đế Giang tuy biết rõ nếu thật sự đánh với Tôn Ngộ Không, thật sự dùng hết toàn lực, Tôn Ngộ Không nhiều nhất cũng chỉ có thể bị thương, tuyệt đối không thể có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng y vẫn không muốn đối đầu với hắn.

Hà Hoa Tinh ở bên cạnh xem náo nhiệt: "Tôn Ngộ Không sao lại vô dụng như vậy?

Ngay cả một Đế Giang nhỏ bé cũng không thu thập được, chẳng lẽ danh tiếng Tề Thiên Đại Thánh truyền ra chỉ để dọa người thôi à?" Chỉ thấy động tác của Tôn Ngộ Không ngày càng linh hoạt, Đế Giang trong lòng càng thêm kinh ngạc, hóa ra bộ dạng đờ đẫn vừa rồi của Tôn Ngộ Không không phải là trạng thái cuối cùng bị Hà Hoa Tinh mê hoặc.

Lúc đó động tác cứng nhắc như vậy, căn bản là vì thần trí chưa hoàn toàn biến mất, trong thâm tâm hắn, hắn đang chống lại loại sức mạnh mê hoặc đó của Hà Hoa Tinh.

Nhưng bây giờ theo động tác linh hoạt, Đế Giang hiểu sâu sắc rằng Tôn Ngộ Không hiện tại đã hoàn toàn mất đi thần trí.

Nhưng phải làm sao bây giờ?

Nếu chỉ bị động chịu đòn, không chừng Tôn Ngộ Không một gậy đập xuống, y có khả năng bị thương.

Nếu muốn ra tay, y thực sự không muốn làm tổn thương Tôn Ngộ Không, dù sao cũng là người mình mời đến giúp đỡ, bây giờ lại rơi vào tình cảnh này, một đời anh danh của Tôn Ngộ Không coi như đổ sông đổ biển, sau này cũng khó mà gặp lại người ta nữa.

Vì những tâm sự này, ra tay không khỏi có chút chậm lại, nhưng Tôn Ngộ Không lại càng đánh càng gấp, cây Kim Cô Bổng đó múa lên như hành vân lưu thủy.

Đế Giang lại trong lòng âm thầm kêu khổ, nghĩ rằng phải mau chóng tìm cách, nếu không cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện y không muốn thấy.

Trên trời mây trôi lãng đãng, sắc trời dần dần tối sầm lại.

Không biết tự lúc nào, Đế Giang và Tôn Ngộ Không đã giao đấu mấy trăm hiệp, dần dần Đế Giang có chút thể lực không chống đỡ nổi.

Đế Giang hét lớn một tiếng: "Tôn Hầu Tử, ngươi còn không tỉnh ngộ sao?

Lại đi giúp Hà Hoa Tinh như vậy." Dưới sự điều khiển của Hà Hoa Tinh, Tôn Ngộ Không dừng lại, nheo mắt nhìn Đế Giang, vẻ mặt nửa hiểu nửa không.

Đột nhiên, Tôn Ngộ Không ôm đầu, đau đớn không chịu nổi, miệng hét lên: "Đau, đau, đau." "Hà Hoa Tinh to gan, ngươi đã làm gì?" Hà Hoa Tinh cười nói: "Ta có làm gì đâu.

Ta chỉ dùng chút tiểu kế thôi, ngươi đừng hòng đánh thức Tôn Ngộ Không.

Dưới sự điều khiển của ta, hắn là một kẻ ngoan ngoãn nghe lời, ngươi cố gắng đánh thức hắn như vậy, chỉ làm hắn thêm đau khổ thôi." "Lên nào, Tôn Ngộ Không, cho Đế Giang thấy bản lĩnh của ta." Hà Hoa Tinh đổi giọng, tiếp tục điều khiển Tôn Ngộ Không tấn công Đế Giang.

Gió thổi, cuốn theo lá đỏ đầy trời, đất trời tràn ngập vẻ thê lương, sát khí.

Dưới sự điều khiển của Hà Hoa Tinh, Tôn Ngộ Không không biết sợ hãi, giống như một con rối nghe lời mặc người điều khiển.

Lúc này Tôn Ngộ Không như biến thành một người khác, tuy vẫn

là dáng vẻ cũ, lông khỉ vẫn bù xù, y phục vẫn không chỉnh tề, nhưng ánh mắt đờ đẫn, lại khiến người ta không thể không cảnh giác.

Mắt hắn tràn đầy sát khí, trên mặt tỏa ra một loại ánh sáng chói lòa.

Hắn ra tay rồi.

Từ trong tai lấy ra thần khí, Như Ý Kim Cô Bổng, đừng nhìn nó bây giờ chỉ nhỏ như một cây kim thêu.

Thần khí này nặng một vạn ba ngàn năm trăm cân, là thần thiết do Thái Thượng Lão Quân luyện ra, sau bị Đại Vũ mượn đi trị thủy, sau khi trị thủy xong thì còn lại là Định Hải Thần Châm Thiết, sau này bị Ngộ Không lấy được.

Chuyện này khiến Đông Hải Lão Long Vương đau lòng rất lâu, nhưng khổ nỗi không phải là đối thủ của Tôn Ngộ Không, không có cách nào lấy lại, đành phải làm người tốt thuận nước đẩy thuyền tặng cho Tôn Ngộ Không.

Thần khí vừa xuất hiện, liền thấy vạn đạo kim quang.

Chỉ nghe Tôn Ngộ Không miệng hét lớn: "Lớn lên, lớn lên, lớn lên." Thần khí liền theo đó mà lớn dần, biến thành kích cỡ vừa vặn, trở thành binh khí pháp bảo của Tôn Ngộ Không.

Lúc này, trong tay Tôn Ngộ Không có thêm Như Ý Kim Cô Bổng, càng tăng thêm sát khí.

Gió càng gấp, xuyên qua rừng cây.

Như Ý Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không vung lên theo gió, chỉ thẳng vào Đế Giang.

Như Ý Kim Cô Bổng chưa đến, nhưng phong mang của pháp khí đã khiến người ta cảm nhận được.

Đế Giang bước chân lướt đi, lùi lại mấy bước, lưng dựa vào một thân cây.

Đế Giang thầm nghĩ: “Không ổn rồi, phải làm sao bây giờ?

Chương 512

Phải nghĩ cách mới được.” Ngay lúc Đế Giang đang suy nghĩ, Tôn Ngộ Không đã thừa cơ xông vào.

Như Ý Kim Cô Bổng đã theo đó biến đổi, thẳng tắp tấn công Đế Giang.

Đế Giang không còn đường lui, thân hình theo thân cây trượt xuống, cố gắng thoát khỏi đòn tấn công chính diện của Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không không chịu bỏ cuộc, lại một lần nữa bay vọt lên, Như Ý Kim Cô Bổng cũng hóa thành một đường cong.

Lúc này, người và gậy hợp nhất, thế như chẻ tre.

Khí thế bức người của cây gậy khiến người ta không rét mà run.

Lá đỏ gần đó bị khí gậy cuốn đi, trải đầy mặt đất, trông như một trận mưa máu tanh.

Lúc này tiếng gió càng thêm gào thét.

“Giết!” Tôn Ngộ Không hét lớn một tiếng.

Đế Giang lộn nhào trên không, một cú nghiêng người, cũng đã né được đòn tấn công này.

Hà Hoa Tinh cười lạnh một tiếng: “Ồ, cũng không tệ nhỉ, tiếp theo ta sẽ không khách sáo nữa đâu.” Đế Giang liếc Hà Hoa Tinh một cái: “Bây giờ thả Tôn Ngộ Không ra, ta tha cho ngươi không chết.” “Ai chết ai sống đây?

Thật không chắc đâu nhé.” “Tôn Ngộ Không, tiếp tục lên.” Sát khí của Tôn Ngộ Không lại bao trùm khắp nơi.

Chỉ nghe một tiếng "đùng", cây đại thụ phía sau Đế Giang bị Tôn Ngộ Không chém thành hai nửa.

Đế Giang cũng đã né được đòn tấn công này.

Như Ý Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không vẫn còn trong tay.

Đế Giang âm thầm điều hòa hơi thở.

Hắn im lặng nhìn Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không cũng im lặng nhìn hắn, Hà Hoa Tinh ở một bên cười lạnh.

"Xem các ngươi đánh nhau, ta thật sự rất sảng khoái, vui quá đi." Hà Hoa Tinh cười phóng túng.

Cả Đế Giang và Tôn Ngộ Không đều không có chút biểu cảm nào trên mặt.

Tôn Ngộ Không đang tích tụ sức lực cho đòn tấn công tiếp theo.

Đế Giang đang nghĩ cách làm sao để thoát thân, làm sao để thoát khỏi tình thế khó khăn này.

Một lát sau, Tôn Ngộ Không lại ra tay lần nữa.

Lần này, hắn chọn chiến thuật triền đấu.

Phải nói thuật khống chế của Hà Hoa Tinh thật vi diệu, có thể khống chế người, lại có thể khiến người đó động não theo.

Vì vậy hắn từng bước áp sát, Đế Giang chỉ có thể từng bước lùi lại.

Đột nhiên, Tôn Ngộ Không chân trượt một cái, xông về phía trước, áp sát trước mặt Đế Giang, Như Ý Kim Cô Bổng đâm thẳng tới.

Đế Giang không còn đường lui, vừa hay phía sau có một cái cây, Đế Giang bay người lên cây, khéo léo né được một đòn.

Tôn Ngộ Không vung thẳng Như Ý Kim Cô Bổng, "bốp" một tiếng, cây bị chặt ngang.

Lúc này, cả hai người đều đứng yên, dường như đang chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo.

Mảnh lá đỏ cuối cùng cũng đã rơi xuống.

Rừng cây lại trở lại yên tĩnh, lúc này rừng cây yên tĩnh đến đáng sợ.

Đột nhiên, Đế Giang mở miệng nói: "Ta thua rồi." Hà Hoa Tinh hứng thú nhìn Đế Giang: "Hử?

Chuyện gì vậy?

Đây là lời của Đế Giang lừng lẫy danh tiếng sao?

Ta có nghe lầm không?" "Ha ha ha, ta thua rồi, ta thua rồi." Đế Giang ngược lại rất thẳng thắn đáp lại, thực ra trong lòng đã có kế hoạch.

Đế Giang từng bước nhượng bộ thực ra chỉ là không nỡ làm tổn thương Tôn Ngộ Không, dù sao Tôn Ngộ Không cũng là người y mời đến giúp đỡ, nếu ra tay làm tổn thương Tôn Ngộ Không, e rằng sẽ làm người ta thất vọng.

Đế Giang có một kế sách vẹn toàn, vừa có thể bắt được Hà Hoa Tinh lại vừa có thể cứu Tôn Ngộ Không.

Đế Giang thầm nghĩ: "Đúng là ta đã đánh giá thấp chiêu trò của Hà Hoa Tinh, không ngờ lại lợi hại đến vậy." Hà Hoa Tinh thấy Đế Giang thừa nhận thua như vậy, ngược lại có chút bất ngờ, nhưng lại vì bản lĩnh của mình mà tự đắc, hoàn toàn không biết kế hoạch nhỏ của Đế Giang.

Đế Giang lại mở miệng nói: "Hay là, chúng ta hòa giải, được

không?

Ngươi thả ta và Tôn Ngộ Không, ta thả ngươi.” Hà Hoa Tinh cười nói: “Xem trời cũng không còn sớm nữa, ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày à?” Đế Giang không giận: “Vốn là một đóa sen dưới tòa của Phật Tổ, chỉ cần theo Phật Tổ một lòng tu luyện, sớm ngày thành tiên không tốt sao?” “Ta có sứ mệnh của ta, ngươi sẽ hiểu sao?” Đế Giang cố gắng hỏi ra người đứng sau: “Sứ mệnh?” Hà Hoa Tinh cười cười: “Phật viết, không thể nói, không thể nói.” Đế Giang cũng cười: “Ha ha ha ha.” Hà Hoa Tinh nhìn Đế Giang, không hiểu, hỏi: “Ngươi cười cái gì?” “Ta cười ngươi ngu xuẩn, cười ngươi phí công vô ích.” Mặt Hà Hoa Tinh tức đến đỏ bừng, khuôn mặt vốn xinh đẹp lại thêm một lớp hồng, càng thêm xinh đẹp, trách không được lại có thể khiến Tần Vương say mê trong vòng tay mỹ nhân.

“Ngươi thì tốt đẹp gì?

Chẳng phải bị Tần Vương vứt bỏ sao.

Theo ta thấy, chúng ta hợp tác là tốt nhất.” “Im miệng.

Yêu nghiệt.” Hà Hoa Tinh nhanh chóng phản ứng, Đế Giang chỉ đang câu giờ.

“Đừng phí lời nữa, để Tôn Ngộ Không tiễn ngươi một đoạn đường đi.

Ngắm kỹ bầu trời bây giờ đi, ngày mai không thấy được đâu.” “Không phiền ngươi lo lắng rồi, còn ta, sau này cảnh đẹp tùy ta thưởng thức.” Hà Hoa Tinh tức giận: “Đồ miệng cứng.” “Tôn Ngộ Không, lên.” Hà Hoa Tinh lại một lần nữa điều khiển Tôn Ngộ Không tấn công Đế Giang.

Tôn Ngộ Không lại một lần nữa tấn công Đế Giang.

Đế Giang liên tục né tránh mấy chiêu, phát hiện cứ một mực né

tránh như vậy không có chút tác dụng nào, phải tìm cơ hội bắt được Hà Hoa Tinh mới là chính đạo.

Tình thế đột nhiên thay đổi, Đế Giang bay lượn, chuyển từ thủ sang công, tay phải tích tụ sức lực chờ phát.

Hà Hoa Tinh thấy tình thế không ổn, liền thúc giục Tôn Ngộ Không xông lên.

Đúng lúc này, một chưởng đánh về phía Hà Hoa Tinh.

Hà Hoa Tinh khéo léo né được, nhưng cũng bị chưởng khí của Đế Giang làm bị thương, thổ ra một ngụm máu.

"Đế Giang, đây mới là bản lĩnh thật sự của ngươi sao?

Ta đúng là đã xem thường ngươi rồi.

Bây giờ, ta sẽ nghiêm túc." Đế Giang không nói, chỉ chăm chú nhìn Hà Hoa Tinh và Tôn Ngộ Không.

Chương 513

Hà Hoa Tinh bắt đầu nghiêm túc, cũng tham gia vào trận chiến.

Đế Giang bắt đầu vận động não bộ nhanh chóng, phải kết thúc nhanh, nếu còn tiếp tục tiêu hao, khí lực của y không còn nhiều nữa, lúc đó chỉ có thể bó tay chịu trói.

Không được, không được, tuyệt đối không được như vậy, như vậy không chỉ y, mà cả Tôn Ngộ Không cũng sẽ gặp độc thủ.

Đế Giang quyết định tử chiến đến cùng, xuất kỳ bất ý.

Đế Giang lướt đến bên cạnh Hà Hoa Tinh, tay trái chộp về phía mặt nàng ta.

Hà Hoa Tinh vội né sang phải.

Đế Giang tay phải thuận thế hạ xuống, đã tóm được cổ tay Hà Hoa Tinh.

Quả là một chiêu "Long Trảo Thủ".

Đúng lúc này, Hà Hoa Tinh điều khiển Tôn Ngộ Không chém vào cổ tay hai người, Đế Giang bất đắc dĩ chỉ có thể buông tay Hà Hoa Tinh ra.

Hà Hoa Tinh và Đế Giang đều lùi về sau, lại kéo dãn khoảng cách giữa hai người.

Tôn Ngộ Không ở bên cạnh Hà Hoa Tinh.

Đế Giang cười nói: "Ngươi cũng tàn nhẫn thật nhỉ?

Nếu ta không buông tay, chẳng phải ngươi cũng bị thương sao?" Hà Hoa Tinh nói: "Ta cược ngươi sẽ buông tay, không cần thiết vì một tiểu nữ tử như ta mà mất một cánh tay, phải không, Đế Giang đại

nhân.” Đế Giang ngược lại gật gật đầu, nói: “Điểm này thì ngươi thông minh.” Sắc đêm dần buông xuống, trời càng lúc càng tối.

Gió thổi lá cây xào xạc, dường như đang cổ vũ cho trận chiến này.

Hai bên đang giằng co, Đế Giang thực sự không nỡ làm tổn thương Tôn Ngộ Không, chỉ đành cùng Hà Hoa Tinh loanh quanh như vậy, nhưng đây không phải là một cách hay.

Đúng lúc này, linh quang lóe lên, một cách mới xuất hiện.

Đế Giang nói với Hà Hoa Tinh: “Như vậy chúng ta không phân được thắng bại, bây giờ ta sẽ dùng toàn lực.

Ta sẽ diệt Tôn Ngộ Không trước, sau đó diệt ngươi.” “Cứ thử xem.” Hà Hoa Tinh ngược lại không tin, qua trận đấu lâu như vậy, nàng ta biết, Đế Giang cố ý không làm tổn thương Tôn Ngộ Không, chỉ cần Tôn Ngộ Không còn trong tay nàng ta, không cần lo lắng, bây giờ Đế Giang nói vậy cũng chỉ là dọa dọa mà thôi.

Đế Giang không đợi Hà Hoa Tinh nghỉ ngơi, liền tấn công Tôn Ngộ Không.

Hà Hoa Tinh nhìn thấy, không ổn, Đế Giang làm gì vậy.

Nhưng tình huống không cho phép suy nghĩ nhiều, nàng ta điều khiển Tôn Ngộ Không tấn công Đế Giang.

Chỉ thấy Đế Giang một cú bay vọt, lộn qua đầu Tôn Ngộ Không, tay phải chỉ thẳng vào Hà Hoa Tinh.

Hà Hoa Tinh trong lòng giật mình, không ổn, ngoài mặt tấn công Tôn Ngộ Không, nhưng ngầm lại đánh ta.

Hà Hoa Tinh vội vàng lùi về sau, nhất thời quên cả điều khiển Tôn Ngộ Không.

Đế Giang muốn hiệu quả này, muốn Hà Hoa Tinh không kịp trở

tay, như vậy mới có thể tránh được Tôn Ngộ Không.

Không đợi Hà Hoa Tinh tiếp tục trốn thoát, Đế Giang thuận thế tiến lên, tay phải bóp lấy cổ Hà Hoa Tinh, dùng Khổn Yêu Tác trói chặt nàng ta.

Không còn sự khống chế của Hà Hoa Tinh, Tôn Ngộ Không thẳng tắp ngã xuống.

"Tôn Ngộ Không!" Đế Giang thấy Tôn Ngộ Không ngã thẳng xuống đất thì hoảng hốt, hét lớn một tiếng, cũng không quan tâm có tác dụng hay không.

Tôn Ngộ Không không có phản ứng, đã ngất đi.

"Hà Hoa Tinh to gan, mau khai, ngươi đã làm gì Tôn Ngộ Không?" Đế Giang chỉ vào mũi Hà Hoa Tinh, chất vấn nàng ta.

Bị trói, Hà Hoa Tinh ngược lại không hoảng không vội.

Nàng ta bắt đầu mặc cả với Đế Giang: "Gấp gáp làm gì, thả ta ra, ta nói cho ngươi biết làm sao để cứu Tôn Ngộ Không." Đế Giang cười lớn.

"Đã bị ta bắt rồi, còn có tư cách mặc cả sao?

Ngoan ngoãn cứu Tôn Ngộ Không, ta sẽ xem xét cho ngươi chết nhẹ nhàng một chút, thấy sao?" Hà Hoa Tinh cười tà mị.

"Không thể nào, ta chỉ có một yêu cầu, xem ngươi có muốn nghe ta không thôi.

Muốn cứu Tôn Ngộ Không, phải nghe lời ta, không có cách nào khác." Đế Giang đi đi lại lại trước mặt Hà Hoa Tinh, lo lắng như kiến bò trên chảo nóng.

Một bên suy nghĩ cách cứu Tôn Ngộ Không, một bên nghĩ xử lý Hà Hoa Tinh thế nào cho tốt.

Nội tâm y đang đấu tranh: “Làm sao bây giờ?

Ta vừa phải cứu Tôn Ngộ Không lại vừa phải xử trí Hà Hoa Tinh.

Nhưng Hà Hoa Tinh lại không chịu hợp tác, ta lại không cứu được Tôn Ngộ Không, thế này thì phải làm sao.” Lúc này, suy nghĩ của Đế Giang bắt đầu phân chia, dường như có hai tiểu nhân đang tranh cãi.

Một người nói: “Nghe lời Hà Hoa Tinh đi, thả nàng ta ra, cứu Tôn Ngộ Không, sau này lại bắt nàng ta về.” Người kia liên tục lắc đầu: “Không được, Hà Hoa Tinh gian xảo đa mưu, không thể nghe lời nàng ta, nếu lại để nàng ta chạy mất, bắt lại lần nữa không dễ đâu.” “Vậy phải làm sao?” “Ta mà biết phải làm sao thì ta có ở đây tranh cãi với ngươi không?” Một người nói: “Vậy không thể không cứu Tôn Ngộ Không được.” Người kia lại phản bác: “Cứu thì chắc chắn phải cứu, phải nghĩ ra cách.” Đế Giang vội vàng lắc lắc đầu, xua đi những suy nghĩ lộn xộn này.

Y cũng muốn có một cách giải quyết tốt, nhưng thật khó.

Y lại trầm tư một lát.

Đột nhiên giật mình ngồi dậy: “Đúng rồi, ta biết rồi, ta có thể đi tìm người giúp.” Hà Hoa Tinh thản nhiên cười khẩy: “Tùy ngươi, ngoài ta ra, trên thế giới này không ai giải được đâu.” Đế Giang cũng cười: “Ai cần giải, ha ha ha.” Hà Hoa Tinh không hiểu, truy hỏi: “Vậy ngươi tìm ai làm gì?” Đế Giang buông hai chữ: “Như Lai.” Hà Hoa Tinh bắt đầu có chút hoảng sợ, nàng ta vốn là người dưới trướng Phật Tổ, bây giờ lại phải gặp lại Như Lai Phật Tổ, khó tránh khỏi có chút sợ hãi.

Như Lai đối với nàng ta như một người cha già, dạy dỗ nàng.

Nhưng nàng cũng không có cách nào, phải nghe theo lời của Ngọc Đế.

Nàng đã học được không ít Phật pháp kinh văn dưới trướng ngài.

Gặp Như Lai giống như học trò nhỏ gặp thầy giáo, có chút căng thẳng, sợ bị trách mắng.

Đế Giang nghĩ: "Bây giờ phải đặt Hà Hoa Tinh ở đâu cho an toàn, như vậy ta mới có thể yên tâm đi tìm Như Lai, nếu không đợi ta tìm được Như Lai, Hà Hoa Tinh biến mất, vậy ta lỗ to rồi." Suy đi nghĩ lại, y quyết định đưa Hà Hoa Tinh và Tôn Ngộ Không cùng lên thiên đình, như vậy mang theo bên mình là cách làm an toàn nhất.

Hà Hoa Tinh thấy Đế Giang làm thật, không giống như giả vờ, bèn bắt đầu hoảng sợ.

Nàng ta thăm dò hỏi: "Ngươi thật sự muốn đi tìm Như Lai à?

Như Lai không phải ai muốn gặp là gặp được đâu, ngươi hiểu không?" Đế Giang nhìn ra sự giả vờ của Hà Hoa Tinh, cười nói: "Sợ rồi à?

Bây giờ giải trừ khống chế cho Tôn Ngộ Không, ta thả ngươi, ha ha ha." Hà Hoa Tinh không tin lời này, biết Đế Giang đang thăm dò, nàng ta lại không ngốc, bây giờ thả Tôn Ngộ Không, là tự tìm đường chết.

Hà Hoa Tinh liếc Đế Giang một cái, quay đầu đi.

Giống như một cô gái nhỏ kiêu ngạo: "Ta không sợ, thích tìm ai thì tìm." Đế Giang ngược lại cảm thấy Hà Hoa Tinh rất thú vị, không hiểu tại sao nàng ta lại đi mê hoặc Tần Vương, gây họa cho nhân gian, nếu chăm chỉ tu luyện cũng không thiếu một hạt giống tốt, không chừng sau này phải gọi một tiếng Thượng Thần.

Chương 514

Con đường tu luyện này, đi sai một bước, dễ dàng lạc lối.

Ai, tu hành không dễ dàng a.

Đế Giang thở dài một hơi.

Hà Hoa Tinh không hiểu: "Thở dài làm gì, bây giờ ngươi là người thắng cuộc, ta bây giờ phải nghe theo ngươi, ta còn chưa thở dài." Đế Giang đáp lại: "Ta thở dài vì ngươi không chăm chỉ tu luyện, lại cứ phải đi con đường này, có thể nói là một tay bài tốt lại đánh thành nát bét." Hà Hoa Tinh kiên trì với suy nghĩ của mình, không biết có phải bị Ngọc Đế tẩy não hay không.

Nàng ta cố chấp cho rằng mình đang làm sứ mệnh, vì lợi ích của mọi người, hy sinh một người có thể cứu mọi người, là đáng giá.

Hà Hoa Tinh thực ra trong lòng đang mong Ngọc Đế đến cứu, dù sao nàng ta cũng là do Ngọc Đế phái xuống.

Nhưng Ngọc Đế đã dặn nàng phải giữ bí mật, không được tiết lộ cho người khác, cho nên bây giờ không thể nói cho Đế Giang biết.

Hà Hoa Tinh lắc đầu, quật cường nhìn Đế Giang, chậm rãi mở miệng: "Đây là sứ mệnh của ta." Đế Giang nhìn nàng ta, cười cười, giống như một cô bé không hiểu chuyện, không biết vị trí của mình, tương lai, không biết sợ hãi.

Đế Giang đối với Hà Hoa Tinh vừa phẫn hận, lại vừa đáng tiếc, nhưng lại không thể làm gì, việc cấp bách bây giờ là cứu Tôn Ngộ Không trước.

Đế Giang lắc lắc đầu, dọn dẹp những suy nghĩ lộn xộn, quyết định bây giờ lập tức đi tìm Như Lai Phật Tổ, để Như Lai Phật Tổ cứu Tôn

Ngộ Không, xử lý Hà Hoa Tinh, chuyện này không thể trì hoãn nữa.

Thế là, Đế Giang bắt đầu lên đường đi tìm Như Lai Phật Tổ.

Đế Giang gọi Cân Đẩu Vân của Ngộ Không, phải nói Cân Đẩu Vân cũng là một đám mây nhận chủ, thấy Tôn Ngộ Không nằm trên đất bất động, nó lo lắng.

"Đế Giang nhà ngươi, ngươi đã làm gì Tôn Ngộ Không?" Cân Đẩu Vân tức giận chất vấn Đế Giang.

Đế Giang thấy bộ dạng của Cân Đẩu Vân, ngược lại cảm thấy buồn cười, lại đáng yêu, bèn nổi hứng trêu chọc, quyết định đùa với Cân Đẩu Vân.

Đế Giang hắng giọng, làm ra vẻ mặt đau khổ khó nói: "Tôn Ngộ Không bị thương nặng, ta cũng bất lực." Phải nói Cân Đẩu Vân rất đơn thuần, bộ dạng như vậy bị Đế Giang dọa cho sợ.

Nhìn vẻ mặt của Đế Giang, và những giọt nước mắt sắp rơi, nó chưa từng thấy cảnh tượng này, cũng không nghĩ Tôn Ngộ Không sẽ bị thương nặng như vậy.

Cân Đẩu Vân ở một bên thút thít, vừa thút thít, vừa chửi mắng Đế Giang: "Đế Giang nhà ngươi, Tôn Ngộ Không giao đấu bị thương nặng, ngươi lại không bảo vệ." Đế Giang cười: "Ha ha ha ha ha." Cân Đẩu Vân thấy Đế Giang đang cười, càng tức giận hơn, mắng: "Ngươi có lý không?

Còn cười được à?" Đế Giang thấy Cân Đẩu Vân tức giận thật sự, vội vàng giải thích.

"Tôn Ngộ Không chỉ bị Hà Hoa Tinh khống chế, ta bây giờ đã bắt được Hà Hoa Tinh." Đế Giang chỉ chỉ Hà Hoa Tinh ở bên cạnh, ý là chuyện này do nàng ta làm, không liên quan đến y.

Cân Đẩu Vân lau lau nước mắt, lườm Hà Hoa Tinh một cái.

Đế Giang nói tiếp: “Ta tuy đã bắt được Hà Hoa Tinh, nhưng không giải được khống chế, ta cũng không biết phải làm sao.

Hà Hoa Tinh lại không chịu giải trừ khống chế cho Tôn Ngộ Không.” Cân Đẩu Vân vội vàng chạy đến trước mặt Hà Hoa Tinh: “Mau giải trừ cái khống chế chết tiệt của ngươi đi, ta muốn thấy Tôn Ngộ Không hoạt bát nhảy nhót, đi chơi với ta.” Hà Hoa Tinh bị thái độ của Cân Đẩu Vân làm cho bật cười.

Nàng ta mở miệng: “Giải trừ khống chế không được đâu, như vậy không tốt sao?

Hay là, ngươi thả ta ra, ta giải trừ khống chế cho hắn, được không?” Đế Giang vội vàng ra mặt ngăn cản, với chỉ số thông minh của Cân Đẩu Vân này, không chừng thật sự sẽ làm ra chuyện ngốc nghếch, ngoan ngoãn nghe lời Hà Hoa Tinh, thả nàng ta đi cũng không chừng.

Đế Giang ngăn cản: “Cân Đẩu Vân, đừng bị nàng ta mê hoặc, nàng ta đang lừa ngươi đó.

Ta bây giờ tìm ngươi vì chuyện này, đưa ta lên thiên đình một chuyến đi, như vậy nhanh hơn, ta đi tìm Như Lai.” Cân Đẩu Vân là do sư phụ của Tôn Ngộ Không ban tặng, nghe nói cưỡi lên nó, có thể nhanh chóng đến thiên đình, và hành động tự nhiên, người khác không đuổi kịp, Tôn Ngộ Không rất thích pháp bảo này.

“Như Lai à?

Ngài ấy không dễ tìm đâu.” Cân Đẩu Vân đưa ra nghi vấn.

Đế Giang gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: “Ta biết, nhưng bây giờ chỉ có Như Lai mới có thể cứu Tôn Ngộ Không, Hà Hoa Tinh trước đây là người dưới trướng Như Lai.

Hơn nữa Phật pháp của Như Lai cao cường, chắc chắn có thể.”

Cân Đẩu Vân gật đầu, bay thấp xuống một chút, để Đế Giang và mọi người có thể lên được.

Đế Giang nhanh chóng hiểu ra, đầu tiên đặt Tôn Ngộ Không lên, đặt nằm phẳng, sau đó xách Hà Hoa Tinh cũng ngồi lên.

Cân Đẩu Vân thấy mọi người đã lên, liền nói: "Ngồi vững nhé, xuất phát đến thiên đình." Đế Giang thấy Hà Hoa Tinh có vẻ muốn giở trò, liền nói: "Ngồi yên, đừng có suy nghĩ gì." Hà Hoa Tinh bất lực.

Nhanh chóng, ngồi Cân Đẩu Vân đã đến thiên đình.

Đầu tiên, hiện ra trước mắt là cung điện lộng lẫy, trên đó viết: Nam Thiên Môn.

Cân Đẩu Vân mở miệng: "Ta chỉ đưa đến đây thôi.

Ngươi phải vào trong tìm." Đế Giang đành phải đi xuống.

Đế Giang thấy Nam Thiên Môn có hai người lính gác.

Y mở miệng hỏi: "Như Lai Phật Tổ có ở bên trong không?

Ta có việc tìm ngài." "Có việc tìm Phật Tổ?

Phật Tổ không phải ai muốn gặp là gặp được đâu." Đế Giang giải thích: "Ta là Đế Giang, ta đã bắt được yêu tinh gây họa cho nhân gian là Hà Hoa Tinh, một đóa sen dưới trướng Phật Tổ.

Bây giờ nàng ta khống chế bạn ta là Tôn Ngộ Không, ta thỉnh cầu Phật Tổ có thể cứu bạn ta, hàng phục Hà Hoa Tinh." Lính gác Nam Thiên Môn nghe xong lời của Đế Giang liền trao đổi ánh mắt với nhau.

Một người trong số họ mở miệng nói: "Phật Tổ không ở thiên đình, ngài ở Linh Sơn, ngươi phải đến đó tìm." Đế Giang gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, và cảm ơn.

Đế Giang lại một lần nữa gọi Cân Đẩu Vân.

Cân Đẩu Vân thấy Đế Giang lại gọi mình, không hiểu: “Xong rồi à?

Không đúng à?

Không tìm được à?” Đế Giang lắc đầu: “Lính gác nói Phật Tổ ở Linh Sơn, ta phải đến Linh Sơn.” “Được.” Đế Giang và mọi người xuất phát đến Linh Sơn, một lát sau đã đến.

Chỉ thấy Linh Sơn tiên khí bao quanh, quả thật là thánh địa tu luyện của Phật Tổ.

Cân Đẩu Vân chỉ có thể đưa đến chân núi, ngọn núi thần này dường như đã bị hạ cấm chế, pháp thuật ở đây dường như mất linh, không thể sử dụng, Cân Đẩu Vân tự nhiên cũng không thể lên núi.

Đế Giang cảm ơn Cân Đẩu Vân.

Cân Đẩu Vân đi rồi, để lại một mình Đế Giang.

Ngay lúc Đế Giang đang suy nghĩ làm sao để lên núi, có một tiểu tiên đồng xuất hiện.

“Xin hỏi, ngài có phải là Đế Giang không?” Tiên đồng lên tiếng trước.

Đế Giang gật đầu, chắp tay làm lễ: “Phải, chính là ta, ta là Đế Giang, xin hỏi?

Phật Tổ có ở đây không?” “Tiên sinh, ta biết ngài hiện tại có nghi vấn, nhưng, xin hãy nghe ta nói trước, ta là tiên đồng dưới trướng Như Lai Phật Tổ, ngài phái ta đến dẫn đường cho ngài, xin mời theo ta.” Đế Giang sợ có bẫy, cảm thấy cẩn thận là hơn.

Y hỏi tiên đồng đó: “Dưới trướng Như Lai Phật Tổ?

Chương 515

Vậy ngài biết ta đến đây làm gì không?

Có gì chứng minh không?" Tiên đồng cười cười: "Ha ha ha, Phật Tổ sớm đã biết ngài sẽ hỏi như vậy, sớm đã nói cho ta cách tự chứng minh thân phận." Tiên đồng nhìn Đế Giang, Đế Giang quả nhiên có vẻ hơi kinh ngạc.

Tiên đồng tiếp tục nói: "Phật Tổ nói với ta, ngài đến đây vì chuyện của Tôn Ngộ Không và Hà Hoa Tinh, đúng không?" Đế Giang gật đầu, ý bảo tiên đồng tiếp tục nói.

Tiên đồng tiếp tục nói: "Phật Tổ nói vạn sự đều do duyên, Phật viết không thể nói, ngài biết phải làm gì, theo ta đến trước mặt lão nhân gia, hỏi cho rõ ngọn ngành." Đế Giang lúc này mới tin lời của tiên đồng.

"Xin mời dẫn đường, ta sẽ theo sau." Đế Giang chỉ chỉ con đường núi phía trước.

Chỉ thấy tiên đồng tay phải vung lên, liền đến đỉnh núi.

Hóa ra là chướng nhãn pháp, cao, thật sự cao.

Trên đỉnh núi, liền thấy một ngôi chùa.

Tiên đồng chỉ vào ngôi chùa: "Phật Tổ đang ở bên trong đợi ngài.

Ngài vào đi." Tiên đồng cúi người, liền lui xuống, chỉ còn lại Đế Giang và mọi người.

Đế Giang quyết định vào trong xem xét, tiện thể hỏi Như Lai làm sao quản giáo Hà Hoa Tinh, đương nhiên rồi, quan trọng nhất là cứu Tôn Ngộ Không trước.

Đế Giang đến gần ngôi chùa, đẩy cửa chùa ra.

Bên trong Phật quang phổ chiếu.

"Đế Giang, ngươi đến rồi." Chỉ nghe thấy một tiếng vang trên đầu, Đế Giang đoán là Như Lai Phật Tổ.

Giọng nói tràn đầy uy nghiêm.

Đế Giang vội vàng đáp lại: "Là con, Như Lai Phật Tổ." Nói xong, liền chuẩn bị quỳ xuống hành lễ.

Như Lai như nhìn thấu: "Không cần hành lễ, Phật ở trong tâm." Đế Giang cũng không khách sáo nữa, liền đứng dậy.

Y hắng giọng: "Vậy Phật Tổ chắc chắn biết ta đến đây vì sao rồi, chúng ta người ngay thẳng không nói vòng vo, mau để Hà Hoa Tinh giải trừ khống chế cho Tôn Ngộ Không." Phật Tổ cười cười.

"Ta Phật từ bi.

Ta đã hiểu rõ ngọn ngành." Phật Tổ tiếp tục: "Hà Hoa Tinh vốn là một đóa sen dưới trướng ta, theo ta tu tập Phật pháp, cũng thông minh, có huệ căn, nghe ta giảng đạo, cũng tu luyện thành người.

Cũng không dễ dàng a." Đế Giang gật đầu, thế gian tu tập pháp thuật cực kỳ gian khổ, phải có huệ căn, phải có nỗ lực, lời của Phật Tổ khiến y nhớ lại quá trình tu luyện trước đây, cũng gian nan vô cùng.

Phật Tổ đổi giọng tiếc nuối: "Chỉ không ngờ lại uổng phí bao nhiêu năm tu luyện, hạ phàm đi mê hoặc Tần Vương, giết hại bá tánh, gây ra hỗn loạn cho phàm gian, thật sự đáng ghét." Nói đến đây, Đế Giang tức giận, chỉ vào Hà Hoa Tinh nói: "Ngươi có biết lỗi không?" Phật Tổ cũng nhìn về phía Hà Hoa Tinh.

Hà Hoa Tinh ở một bên run lẩy bẩy.

Phật Tổ mở miệng: "Ngươi nói xem, nên xử lý thế nào.

Ngươi đừng nói gì cả." Lúc này Hà Hoa Tinh nghe thấy giọng của Phật Tổ.

"Nghe đây, đừng nói gì." Hà Hoa Tinh ngẩng đầu nhìn Phật Tổ, nhưng Phật Tổ lại không hề mở miệng, nàng không hiểu, nhưng rõ ràng là giọng của Như Lai Phật Tổ.

Hà Hoa Tinh lại nghe thấy giọng của Phật Tổ.

"Không cần nhìn nữa, là ta, ta đang dùng ý niệm và truyền âm, chỉ có hai chúng ta mới nghe được.

Nếu hiểu thì gật đầu." Hà Hoa Tinh gật đầu.

Đế Giang chỉ thấy Hà Hoa Tinh một mình im lặng gật đầu, nhưng lại không có ai nói chuyện, tưởng rằng Hà Hoa Tinh bị dọa sợ rồi.

Nào biết Hà Hoa Tinh và Phật Tổ đang truyền âm.

Phật Tổ tiếp tục dùng ý niệm và truyền âm với Hà Hoa Tinh: "Ta đã hiểu rõ nguyên nhân sự việc, ta biết ngươi hạ phàm mê hoặc Tần Vương là nhận lệnh của Ngọc Đế.

Chuyện này Ngọc Đế đã thương lượng với ta, việc ngươi làm quả thực là cần thiết hiện tại, nhưng không có nghĩa là cần phải tàn hại bá tánh, chuyện này ngươi có biết tội không?" Hà Hoa Tinh gật đầu, co rúm ở một bên.

"Nhưng ta niệm tình ngươi làm việc có công, tội không đến chết, nếu giao cho Đế Giang xử lý, chắc chắn sẽ lấy mạng ngươi.

Lát nữa hãy tìm cơ hội trốn đi.

Ta chỉ tha cho ngươi một lần này.

Lần sau không có cơ hội nữa đâu.

Hiểu chưa?" Hà Hoa Tinh lại một lần nữa gật đầu.

"A di đà Phật, Phật ta từ bi." Phật Tổ nói với Đế Giang: "Ngươi nói xem, xử lý thế nào?" Đế Giang nói một cách chính nghĩa: "Trước tiên để Hà Hoa Tinh giải trừ khống chế cho Tôn Ngộ Không, sau đó lấy đi nguyên thần của Hà Hoa Tinh, để nàng ta vĩnh viễn không có cơ hội gây họa nữa." "A di đà Phật, thiện tai thiện tai.

Hà Hoa Tinh, ngươi có biết lỗi không?" Hà Hoa Tinh tỏ ra hoảng sợ, bò trên đất: "Con biết lỗi rồi." Đế Giang không nhịn được xen vào: "Lỗi ở đâu?" "Con sai ở chỗ không nên tự ý hạ phàm, không nên mê hoặc Tần Vương, không nên hại chết nhiều người vô tội như vậy." "Ngươi sai ở chỗ không nên nghe lời Ngọc Đế, phải biết phân biệt đúng sai, sau này không được nghe theo lời hắn nữa." Phật Tổ nói.

Rồi tiếp: "Thôi, nể tình ngươi biết lỗi, nguyên thần của Hà Hoa Tinh thì tha đi, giao nàng ta cho ta, ta sẽ quản giáo thật tốt." Đế Giang thấy sự việc đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác.

Phải nể mặt Phật Tổ, huống hồ xem ra sau này Hà Hoa Tinh sẽ được quản giáo tử tế, nên Đế Giang đồng ý, đành phải thả ả ra.

"Thu." Đế Giang ra lệnh một tiếng, Khốn Yêu Tỏa liền nới lỏng khỏi người Hà Hoa Tinh, bay thẳng vào tay y.

Đế Giang cất kỹ rồi cho vào trong tay áo.

Mất đi sự trói buộc của Khốn Yêu Tỏa, Hà Hoa Tinh mềm nhũn ra đất, thở hổn hển từng ngụm lớn, vừa rồi Khốn Yêu Tỏa trói quá chặt.

Thấy Hà Hoa Tinh đã thở lại bình thường, Phật Tổ liền mở miệng nói với ả: "Giải trừ khống chế đối với Tôn Ngộ Không đi." Không còn bị trói buộc, Hà Hoa Tinh nhanh chóng thi triển pháp thuật.

"Xong rồi." Hà Hoa Tinh nói.

Đế Giang nhìn sang Tôn Ngộ Không, nhưng hắn vẫn chưa tỉnh, y

có chút sốt ruột.

Y ngờ vực nhìn Hà Hoa Tinh: "Chuyện gì thế?

Sao chưa tỉnh?

Ngươi không lừa gạt ta đấy chứ?" "Sau một nén hương, Tôn Ngộ Không sẽ tỉnh lại." Hà Hoa Tinh vô cùng tự tin, nói với vẻ khoe khoang: "Đây là bí thuật độc môn của ta, Hà Hoa Tinh, ngài cũng đã thấy rồi đấy, làm sao có thể tỉnh lại nhanh như vậy được, nó rất lợi hại, dư âm cũng đủ mạnh, ha ha ha ha." Phật Tổ liếc nhìn Hà Hoa Tinh, ra hiệu cho ả im miệng.

Hà Hoa Tinh vội ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Nhưng vẫn không yên tâm, ả bồi thêm một câu: "Bằng hữu của ngài đừng lo, sắp tỉnh rồi, không có di chứng gì đâu." Đế Giang thấy bộ dạng đắc ý vênh váo của Hà Hoa Tinh có chút bất mãn, nhưng ngại Phật Tổ ở đây, chỉ có thể nén giận trong lòng.

Y gật đầu, tỏ ý đã biết.

Phật Tổ thấy chuyện của Tôn Ngộ Không đã xử lý xong, liền mở miệng nói: "Bây giờ giao Hà Hoa Tinh cho ta, ta sẽ để tiên đồng đưa nó xuống, tiếp theo sẽ do ta quản giáo cẩn thận." "Được." Thấy Đế Giang đã đồng ý, Như Lai liền gọi tiên đồng lên.

Chương 516

"Hồng Hài Nhi, đưa Hà Hoa Tinh xuống đi, nhốt nó ở Liên Hoa Bảo Tọa, nơi đó có kết giới ta thiết lập, dù có mọc cánh cũng khó thoát." Tiên đồng đáp: "Vâng." "Xuống đi." Rất nhanh, tiên đồng đã đưa Hà Hoa Tinh đi.

Sau một nén hương, Tôn Ngộ Không tỉnh lại.

Tôn Ngộ Không dụi dụi mắt: "Ta đang ở đâu đây?" Phật Tổ cười nói: "Ngươi đang ở chỗ của ta, Linh Sơn." Tôn Ngộ Không mở mắt ra nhìn, thấy Phật Tổ, vội vàng quỳ xuống: "Bái kiến Phật Tổ." "Đứng dậy đi." Tôn Ngộ Không thấy Đế Giang cũng ở đây, liền hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Đế Giang kể lại toàn bộ sự việc cho Tôn Ngộ Không, bao gồm việc hắn bị Hà Hoa Tinh khống chế, rồi Đế Giang bắt sống ả, đến Linh Sơn, và cứu hắn tỉnh lại.

Tôn Ngộ Không lúc này mới hiểu rõ ngọn ngành, ngại ngùng gãi đầu.

"Thật quá xấu hổ, huynh đệ mời ta đến giúp, kết quả ta lại giúp ngược." Đế Giang thản nhiên xua tay: "Dù sao bây giờ cũng đã bắt được Hà Hoa Tinh rồi, không sao, không sao." Đế Giang và Tôn Ngộ Không nhìn nhau cười.

Tôn Ngộ Không sảng khoái nói: "Lần sau có việc gì cứ nói thẳng, ta nhất định sẽ giúp.

Chúng ta đi thôi, ta mời huynh đến Hoa Quả Sơn uống rượu." "Chính có ý này." Đế Giang và Tôn Ngộ Không chuẩn bị cáo từ, đến Hoa Quả Sơn uống rượu, nghỉ ngơi một lát, vì còn có việc lớn hơn đang chờ Đế Giang xử lý.

Đế Giang cáo từ với Phật Tổ: "Như Lai Phật Tổ, nếu không có

chuyện gì, ta xin đi trước." Phật Tổ gật đầu.

Đúng lúc hai người chuẩn bị rời đi, giọng nói gấp gáp của tiên đồng vang lên.

"Không hay rồi, không hay rồi, đại sự không ổn, Hà Hoa Tinh trốn thoát rồi!" Phật Tổ hỏi: "Đừng vội, cứ từ từ nói." Tiên đồng lúc này mới kể, thì ra trên đường áp giải Hà Hoa Tinh đến Liên Hoa Bảo Tọa, hắn bị ả mê hoặc, nhân lúc hắn không để ý, ả đã đánh ngất hắn rồi bỏ trốn.

Tiên đồng khóc lóc thảm thiết: "Đều là lỗi của con, con quá sơ suất rồi." Phật Tổ nghe xong đầu đuôi câu chuyện, an ủi tiên đồng: "Không sao, không trách con, lần sau cẩn thận là được.

Chắc chắn sẽ bắt được Hà Hoa Tinh." Đế Giang sốt ruột: "Làm sao Hà Hoa Tinh có thể trốn thoát được?

Ta rõ ràng đã hạ cấm chế lên người nó." Tiên đồng lắc đầu, tỏ ý không biết gì.

Đế Giang bực bội: "Không ngờ Hà Hoa Tinh lại lợi hại đến vậy, ngay cả cấm chế của ta cũng có thể cưỡng ép phá vỡ.

Yêu quái này không trừ, sau này chắc chắn là một phiền phức lớn." Phật Tổ nói: "Chuyện này xảy ra là lỗi của ta.

Ta sẽ tìm cách truy bắt Hà Hoa Tinh về." Đế Giang thấy sự tình đã diễn biến như vậy, cũng không còn cách nào khác, bèn chuẩn bị rời đi.

"Ta về phàm gian trước rồi tính sau." "Được, đi đi." Đế Giang và Tôn Ngộ Không cùng nhau cáo từ Phật Tổ, khom người nói: "Cáo từ." Phật Tổ cũng không tiện giữ lại nhiều, bèn phất tay.

Tiên đồng cũng lui xuống.

Đế Giang và Tôn Ngộ Không lại cưỡi Cân Đẩu Vân rời đi.

Chỉ còn lại một mình Phật Tổ.

Thực ra, ngài không hề kinh ngạc chút nào về việc Hà Hoa Tinh trốn thoát, chuyện này chính là do ngài âm thầm ra tay giúp đỡ ả, dù sao cũng đã hứa giúp Ngọc Đế.

Phật Tổ lẩm bẩm một mình: "Hà Hoa Tinh cũng thông minh lanh lợi, không uổng công đã ngồi dưới trướng ta nghe Phật pháp lâu như vậy, hy vọng sau này có thể hướng thiện, có một kết cục tốt.

Không biết Ngọc Đế đang làm gì." Phật Tổ nhìn về phía xa, nhìn về hướng Tôn Ngộ Không và Đế Giang rời đi.

"Thiện tai, thiện tai." Sau khi phát hiện Hà Hoa Tinh bỏ trốn, Đế Giang vô cùng phẫn nộ, nhưng sau khi bình tĩnh lại, y càng ngày càng cảm thấy sự việc có điểm đáng ngờ.

Y bèn đến tìm Như Lai hỏi rõ sự tình.

Ánh mắt Như Lai có chút né tránh, nói rằng Hà Hoa Tinh đã nhân lúc không chú ý mà cưỡng ép đột phá cấm chế y đã thiết lập.

Đế Giang hiểu rõ cấm chế của mình, nếu không có ngoại lực giúp đỡ, Hà Hoa Tinh không thể dễ dàng trốn thoát được.

Y bèn dọa dẫm, mở miệng hỏi: "Chẳng lẽ ngài cố ý thả nó đi?" Đế Giang định thông qua việc quan sát biểu cảm của Như Lai để tìm chút manh mối.

Nhưng Như Lai giảo hoạt, đương nhiên không thể để y được như ý.

Chỉ thấy Như Lai kiên quyết lắc đầu.

Đế Giang bán tín bán nghi, nhưng rồi cũng gạt chuyện này sang một bên, vì y biết việc cấp bách hiện tại là tìm ra Hà Hoa Tinh.

Thế là y vội vã trở về phàm gian tìm manh mối.

Nhìn bóng lưng Đế Giang rời đi, Như Lai thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngài biết Đế Giang không phải người dễ lừa.

Không sai, đúng là ngài đã âm thầm giở chút thủ đoạn, nhưng không đến mức ngu ngốc để Đế Giang phát hiện ra rõ ràng.

Trong đầu Như Lai hiện lên cảnh Ngọc Đế tìm ngài nói chuyện không lâu trước đó.

"Chắc ngài cũng biết Đế Giang đang đối đầu với Hà Hoa Tinh rồi chứ." Như Lai gật đầu, nhưng trong lòng lại mờ mịt.

Ngọc Đế tiếp tục nhắc nhở rằng Hà Hoa Tinh là người dưới trướng Như Lai, nếu Đế Giang không có cách nào thu phục, cách duy nhất là để ngài ra tay cứu giúp.

"Vậy ý của ngài là sao?

Xin Ngọc Đế chỉ rõ." Như Lai nhìn Ngọc Đế, chờ đợi chỉ thị.

Ngọc Đế nhìn ngài, cười gật đầu.

Ngọc Đế tỏ ý, chỉ cần Đế Giang tìm đến, ngài cứ thuyết phục Hà Hoa Tinh, chỉ cần bề ngoài ả phục tùng, nhưng thực tế phải để Hà Hoa Tinh trốn thoát thành công.

Như Lai gật đầu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Ngọc Đế, Đế Giang thật sự đã tìm đến.

Ngài không thể làm quá lộ liễu, bèn âm thầm truyền tăng pháp lực cho Hà Hoa Tinh, để ả trốn thoát.

Ở một nơi khác, Đế Giang không tìm thấy tung tích của Hà Hoa Tinh ở phàm gian.

Lẽ nào ả ở trên Thiên Đình?

Nhưng ngoài chỗ của Như Lai, ả còn có thể đi đâu?

Một loạt nghi vấn xoay quanh trong đầu Đế Giang.

Như Lai thấy Đế Giang vẫn chưa từ bỏ việc tìm kiếm Hà Hoa Tinh, bèn cung cấp một tin tức nửa thật nửa giả, nói với Đế Giang rằng ngài đã thấy bóng dáng Hà Hoa Tinh trên Thiên Đình.

Nhưng Thiên Đình lớn như vậy, có bao nhiêu thần tiên, tìm kiếm chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Thực ra, Hà Hoa Tinh đã bị Ngọc Đế giấu đi, ngoài ngài ra, không ai có thể tìm được.

Chưa kịp để Đế Giang bắt đầu tìm kiếm Hà Hoa Tinh trên Thiên Đình, Đại Việt lại xảy ra vấn đề cần y đến xử lý.

Thì ra, vì Tần Vương tàn bạo, dân chúng nước Triệu đã phát động một cuộc khởi nghĩa quy mô lớn.

Tần Vương vì muốn ổn định cục diện, đã để Đế Giang xử lý việc này.

Chương 517

Đế Giang không còn cách nào, chỉ có thể tạm gác chuyện Hà Hoa Tinh lại.

Cuối cùng, sau khi xử lý xong xuôi mọi việc, Đế Giang vội vã lên Thiên Đình tìm kiếm tung tích của Hà Hoa Tinh.

Sau mấy ngày tìm kiếm không có kết quả, Đế Giang vô cùng phiền não.

Đột nhiên, y nghĩ đến Ngọc Đế.

Ngọc Đế cai quản toàn bộ Thiên Đình, nhất định biết tung tích của Hà Hoa Tinh.

Y bèn đi cầu cứu Ngọc Đế.

Chuyện Đế Giang tìm kiếm Hà Hoa Tinh trên Thiên Đình, Ngọc Đế đã sớm biết.

Vì vậy, hắn đã sớm dặn dò Thiên binh gác cổng, chỉ cần Đế Giang tìm hắn thì cứ lấy lý do Ngọc Đế gần đây không ở Thiên Đình để từ chối.

Có thể đoán được, Đế Giang tự nhiên không gặp được Ngọc Đế.

Y hỏi Thiên binh khoảng bao lâu Ngọc Đế sẽ về Thiên Đình, Thiên binh liền tiện miệng nói bảy ngày.

Thời gian bảy ngày đối với Đế Giang mà nói vô cùng dài đằng đẵng.

Cuối cùng, sáng sớm ngày thứ tám, y đến trước cửa nhà Ngọc Đế, nhưng lại được thông báo là hoãn lại.

Đế Giang cuối cùng cũng nhận ra có điều không ổn, biết rằng

Ngọc Đế cố ý tránh mình.

Y bèn ngồi lì ở cửa nhà Ngọc Đế không chịu rời đi.

Cuối cùng, Ngọc Đế biết không thể trốn tránh được nữa, bèn cho người dẫn y vào.

Đế Giang vừa gặp Ngọc Đế liền kể lại một loạt tội trạng của Hà Hoa Tinh, từ việc mê hoặc Tần Vương Doanh Chính gây rối chính sự đến việc khống chế Tôn Ngộ Không.

Ngọc Đế biết rõ ngọn ngành câu chuyện, chuyện Hà Hoa Tinh bỏ trốn cũng là do hắn âm thầm sắp đặt.

"Cho nên, ngươi muốn ta giúp cái gì?" Ngọc Đế nhìn mặt Đế Giang, giả vờ ngây ngô hỏi.

Đế Giang nói thẳng, yêu cầu Ngọc Đế triệu Hà Hoa Tinh về Thiên Đình.

Ngọc Đế làm sao có thể đồng ý, mọi thứ hắn đã dày công sắp đặt, sao có thể vì Đế Giang mà từ bỏ.

Ngọc Đế tỏ vẻ mình cũng không biết nơi ẩn náu của Hà Hoa Tinh.

Đế Giang nghi ngờ, cúi đầu suy nghĩ kỹ lại quá trình phát triển của sự việc, càng cảm thấy đáng ngờ.

Đột nhiên, y dường như đã hiểu ra.

Lẽ nào tất cả đều do Ngọc Đế sắp đặt?

"Có phải Hà Hoa Tinh là do ngài cố ý sắp đặt không?" Đế Giang nhìn chằm chằm vào mắt Ngọc Đế, chờ đợi câu trả lời.

Ngọc Đế biết sự việc không thể giấu được nữa, bèn thừa nhận.

Đế Giang vô cùng phẫn nộ, hỏi vì sao lại làm như vậy.

"Ta chỉ thuận theo thiên ý, Tần Vương tàn bạo không thôi, lại còn

ham mê nữ sắc.

Nếu Doanh Chính thật sự là một vị đế vương yêu dân, sao có thể xuất hiện cục diện triều chính hỗn loạn.

Cho nên, Đại Việt mệnh trung chú định tất có một kiếp, ai cũng không thể ngăn cản." Nghe lời của Ngọc Đế, Đế Giang cũng biết rõ Tần Vương quả thực có lúc tàn bạo, nhưng y vẫn muốn tranh thủ cơ hội.

Đế Giang đề xuất sẽ khuyên Tần Vương, hy vọng Ngọc Đế có thể triệu Hà Hoa Tinh về Thiên Đình.

Ngọc Đế nói thẳng là không thể.

Ngọn lửa giận mà Đế Giang vừa nén xuống lập tức bùng phát.

Y phi thân một cái, một chân đá về phía Ngọc Đế.

Ngọc Đế không ngờ y dám động thủ ngay trên địa bàn của Thiên Đình, một vòng xoay người linh hoạt né được, chỉ thấy chiếc ghế sau lưng hắn lập tức vỡ tan tành.

Thiên binh Thiên tướng nghe thấy động tĩnh trong nhà lập tức chạy vào vây chặt lấy Đế Giang.

Đế Giang nhìn những người này, khinh miệt cười một tiếng.

Bọn họ căn bản không phải là đối thủ của y.

Đế Giang xoay người tóm lấy một tên lính, giơ lên rồi ném vào đám đông, lực đạo mạnh đến nỗi lập tức làm ngã cả một đám binh lính.

Ngọc Đế đứng ở nơi không xa nhìn mọi chuyện, không khỏi thầm than công lực của y thật thâm sâu.

Số lượng Thiên binh Thiên tướng ngày càng đông, Đế Giang biết đây không phải kế lâu dài, phải tìm cách giải quyết đám Thiên binh

Thiên tướng này.

Thế là y sử dụng cấm chế cố định tất cả binh lính lại.

Chỉ còn lại một mình Ngọc Đế không bị cấm chế khống chế.

"Bây giờ cuối cùng cũng đến lượt hai chúng ta đối quyết." Đế Giang nhìn Ngọc Đế nói.

Nói xong y liền chủ động tấn công, bay lên đứng trên đỉnh hòn non bộ, sử dụng Đại Lực Thần Chưởng, Ngọc Đế lập tức phản ứng, phi thân một cái liền đứng ở một nơi khác.

Trong nháy mắt, tảng đá y vừa đứng lập tức xuất hiện năm dấu chưởng sâu hoắm.

Ngọc Đế nhìn cảnh tượng đó, hiểu rằng đối đầu trực diện có lẽ mình không phải là đối thủ.

Chưa kịp suy nghĩ xong, Đế Giang lại phát động một đợt tấn công mới.

Y phi thân đến trước mặt Ngọc Đế, một tay vươn ra đánh vào ngực hắn, Ngọc Đế một tay tóm lấy cổ tay y.

Đế Giang lại dùng tay kia đánh lén, kết quả bị đối phương phát hiện.

Hai người nắm tay nhau, bốn mắt nhìn nhau.

Hai bên giằng co không dứt, chỉ thấy Đế Giang cười một tiếng, dùng chân đá về phía đối phương, Ngọc Đế đau đớn buông tay, Đế Giang liền thoát khỏi sự kìm kẹp của Ngọc Đế.

Ngọc Đế phi thân lùi về phía sau, Đế Giang thấy cơ hội này lại tung ra một chưởng.

Ngọc Đế vội vàng ngửa người ra sau, sượt qua đòn tấn công của Đế Giang.

Ngọc Đế lo lắng mình không phải là đối thủ, bèn phái linh điểu do chính mình nuôi đi tìm Như Lai đến ngăn cản.

Chương 518

Hắn cẩn thận suy tính, nếu không chủ động hành động, sẽ rơi vào thế bị động, đến lúc đó nhất định không phải là đối thủ, thế là hắn quyết định dùng huyễn thuật để đối phó.

Ngọc Đế miệng lẩm bẩm, trong khoảnh khắc, hơn mười người giống hệt Ngọc Đế xoay tròn vây quanh Đế Giang.

Đế Giang vung tay về phía những người này, phát hiện những thứ mình chạm vào đều là ảo ảnh.

Đế Giang chưa từng thấy chiêu thức này, lập tức có chút mông lung.

Nhìn những Ngọc Đế đang không ngừng xoay tròn, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Y bực bội tung chưởng, nhưng lần nào cũng đánh vào không khí.

Tiếng cười của Ngọc Đế vang vọng xung quanh, càng khiến y tức giận hơn.

"Không thể nào không phá được trận này." Đế Giang không tin, bình tĩnh lại, cúi đầu suy nghĩ cách phá giải.

Đột nhiên nhìn thấy bóng trên mặt đất, y phát hiện chỉ có một cái chân đang đi trên mặt đất, chân của những người khác đều lơ lửng trên mặt đất.

"Thế nào, ta nói một điều kiện nhé.

Nếu ta phá được pháp thuật này, ngươi phải gọi Hà Hoa Tinh về Thiên Đình.

Nếu ta không phá được, vậy thì ta sẽ không bao giờ tìm Hà Hoa

Tinh nữa.” Đế Giang dụ dỗ, vì y đã tìm ra cách phá giải.

Ngọc Đế không biết gì, bèn đồng ý.

Chỉ thấy Đế Giang một chân đá vào chân Ngọc Đế, Ngọc Đế bị đá văng ra, những ảo ảnh khác lập tức biến mất.

Ngọc Đế nặng nề ngã xuống đất, bò trên đất định nhân cơ hội trốn thoát, Đế Giang đã nhìn thấu ý đồ của hắn, bèn một chưởng vỗ vào lưng hắn.

Ngọc Đế lập tức phun ra một ngụm máu.

Đế Giang nhanh chóng bước tới yêu cầu Ngọc Đế thực hiện lời hứa triệu hồi Hà Hoa Tinh.

Ngọc Đế lại phủ nhận không đồng ý yêu cầu của y và cũng sẽ không để Hà Hoa Tinh về Thiên Đình.

Ở một nơi khác, Như Lai nhận được tin tức của linh điểu, liền lập tức chạy đến Thiên Đình.

Đế Giang nghe Ngọc Đế sống chết không chịu, tức giận dùng chân đá về phía hắn, Ngọc Đế một vòng lộn nhào né được.

Thấy hắn né được đòn tấn công của mình, Đế Giang lửa giận bốc cao ba trượng.

Y từng bước tiến gần Ngọc Đế, sau đó một tay tóm lấy hắn, Ngọc Đế nhân lúc y không để ý đánh lén, âm thầm tích lực một chưởng vỗ về phía Đế Giang.

Đế Giang ánh mắt căng thẳng, xoay người né được.

Ngọc Đế nhân lúc y không chú ý, âm thầm truyền lực cho Thiên binh Thiên tướng bị kẹt trong cấm chế, giải khai cấm chế.

Lập tức Thiên binh Thiên tướng vây công Đế Giang.

Đế Giang tuy có công lực mạnh mẽ, nhưng cũng không địch lại được nhiều người vây công như vậy.

Y nhanh chóng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Ngọc Đế lại nhân cơ hội này khôi phục võ lực.

Đế Giang gầm lên một tiếng, trong chốc lát, một luồng khí diễm màu lam bốc lên sau lưng, khí tràng mạnh mẽ tỏa ra xung quanh làm cho binh lính trong phạm vi mười mét đều ngã xuống đất.

Ngọc Đế cảm nhận được khí tràng mạnh mẽ của Đế Giang, không khỏi cảm thán công lực của mình quả thực không bằng.

Xem ra chỉ có thể dùng trí chứ không thể dùng sức.

Ánh sáng tỏa ra từ khí diễm màu lam chiếu rọi lên bầu trời Thiên Đình, người trên Thiên Đình thấy nó xuất hiện từ chỗ Ngọc Đế, trong lòng đoán rằng Ngọc Đế có thể đã xảy ra chuyện, lần lượt kéo đến chỗ ở của Ngọc Đế.

Như Lai đang trên đường cũng xa xa nhìn thấy ánh sáng trên bầu trời, trong lòng thầm nghĩ đại sự không ổn.

Đế Giang xử lý xong đám binh lính này, liền đi thẳng về phía Ngọc Đế.

Chỉ thấy khi sắp chạm vào Ngọc Đế, đột nhiên Ngọc Đế biến mất.

Chỉ thấy ánh sáng xung quanh đột nhiên trở nên u ám, y mò mẫm tiến về phía trước trong bóng tối, nghe thấy tiếng gió bên tai, Ngọc Đế một chưởng vỗ vào vai y.

Đế Giang cứng rắn chịu một chưởng.

“Lão già Ngọc Đế, chỉ giỏi đánh lén, có bản lĩnh thì ra đây đối mặt.” Đế Giang dùng kế khích tướng để Ngọc Đế hiện thân, nhưng Ngọc Đế không hề mắc lừa.

Hắn vẫn âm thầm quan sát mọi thứ trong bóng tối.

Đột nhiên, ánh sáng xung quanh trở nên sáng sủa, xung quanh là một khoảng không rộng lớn.

Y đi thẳng về phía trước, đột nhiên va phải một chướng ngại vật, nhưng lại không có thứ gì cản trở.

Tiếp đó y lại lùi về phía sau, lại thử sang trái phải cũng không ra được.

Y nhận ra mình bị kẹt trong một không gian kín.

Ngọc Đế đột nhiên xuất hiện bên ngoài, Đế Giang thấy vậy liền kích động vỗ vào màn chắn.

"Đây là món quà ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi, vui không?" Ngọc Đế cười một tiếng, sau đó nói với Đế Giang rằng Hà Hoa Tinh là do hắn cố ý sắp đặt đến Đại Việt, đồng thời cũng ra hiệu cho Như Lai thả Hà Hoa Tinh đi.

Đế Giang tức giận trừng mắt nhìn hắn, Ngọc Đế khuyên y đừng phí công sức chống lại thiên mệnh.

Đế Giang lại tỏ vẻ mình xưa nay không tin thiên mệnh.

Ngọc Đế lắc đầu, rồi biến mất khỏi tầm mắt y.

Nhìn những chướng ngại vật vô hình xung quanh, trong lòng y vô cùng sốt ruột.

Trong lòng suy nghĩ cách phá giải.

Y thử dùng nội lực của mình để chấn vỡ, nhưng nhanh chóng phát hiện nội lực không thể thi triển toàn bộ, và chỉ cần sử dụng nội lực, tinh khí sẽ bị mất đi một phần.

Bị kẹt trong này lâu, Đế Giang càng lúc càng sốt ruột, y nhớ lại đã học được Dẫn Lực Đại Pháp, lập tức trong đầu hình thành một kế

hoạch.

Y hét lớn ra ngoài rằng đã thông suốt, sẽ không tìm kiếm Hà Hoa Tinh nữa, sẽ trở về phàm gian giúp Tần Vương vượt qua khó khăn.

Không bao lâu sau, Ngọc Đế xuất hiện trước mặt y, vẻ mặt hoài nghi nhìn Đế Giang.

Đế Giang bề ngoài thuận theo, nguyện ý từ bỏ chỉ cần hắn thả mình ra.

Chương 519

Thực tế y đang âm thầm thao túng dẫn lực, chỉ trong chốc lát Ngọc Đế liền phát hiện mình bị một sức mạnh bí ẩn hút đi, cố gắng trốn thoát, nhưng không có tác dụng gì.

Chỉ thấy Đế Giang di chuyển Ngọc Đế đến trước mặt mình, sau đó, miệng lẩm bẩm chú ngữ, Ngọc Đế cảm thấy nội lực và võ lực của mình đang từ trong cơ thể trôi đi.

Ngọc Đế trong lòng vô cùng hoảng sợ, Đế Giang lại thuận thế vận dụng nội lực của Ngọc Đế chấn vỡ tất cả chướng ngại vật.

Ngọc Đế thấy vậy vẻ mặt không thể tin nổi.

Hắn lập tức nhận ra tình cảnh của mình, lập tức rút lui biến mất.

Hắn đánh cược một phen, thiết lập cửa ải cuối cùng, nếu một khi bị Đế Giang phá giải, linh lực của hắn sẽ tổn thất hơn một nửa.

Sau khi phá giải thành công chướng ngại vật, Đế Giang gặp phải cửa ải cuối cùng do Ngọc Đế thiết lập.

Cửa ải cuối cùng là một bản đồ trận hình rừng cây.

Trận hình này cần phải dựa vào việc nắm bắt mối liên hệ giữa các sự vật mới có thể phá giải.

Chỉ thấy y đang ở trong một khu rừng rậm, xung quanh đều là cây cối cao thấp không đều, nhưng những cây này có thể di chuyển, chỉ khi cây cối di chuyển thành một hình dạng nhất định mới có thể đi ra khỏi khu rừng này.

Lần thử đầu tiên của Đế Giang thất bại, kích hoạt cơ quan ẩn giấu, may mà thân thủ đủ nhanh né được.

Đế Giang nhìn những cái cây này, suy ngẫm về những thứ này, trong lòng không tự chủ được mà chửi thầm cách làm của Ngọc Đế.

Đế Giang nhìn những thứ này trong lòng có chút sợ hãi.

Cuối cùng trong những lần thử nghiệm, y đã có được một chút linh cảm, cuối cùng đã biết được mối liên hệ nội tại trong đó, thành công thoát khỏi khu rừng rậm.

Màn hình chuyển cảnh, Đế Giang vẫn ở vị trí cũ trên Thiên Đình.

Thì ra đó là ảo cảnh do Ngọc Đế sắp đặt.

Ngọc Đế sau khi y ra ngoài mới hiểu mình đã thất bại, nội lực của hắn do bị Đế Giang hút đi một phần, bây giờ lại vì ảo cảnh bị giải, nội lực còn lại không nhiều.

Đế Giang nhìn Ngọc Đế ở nơi không xa, chậm rãi bước đến trước mặt hắn, một chân đá đi, Ngọc Đế bị đá văng ra xa mấy mét, một ngụm máu tươi phun ra.

Đế Giang lại đi đến trước mặt, định cho hắn thêm một chưởng, Như Lai kịp thời xuất hiện vào lúc này, nhìn thấy Ngọc Đế bị thương nặng.

Như Lai vội vàng dùng nội lực của mình kịp thời ra tay ngăn cản, đỡ Ngọc Đế dậy, sau đó ngồi xuống dùng nội lực của mình trị thương cho hắn.

Đế Giang thấy Như Lai đã thả Hà Hoa Tinh đi, liền châm biếm.

"Ồ, đây không phải là Như Lai dưới trướng Ngọc Đế sao, sao không nói cho ta biết tung tích của Hà Hoa Tinh đi." Sau khi Như Lai truyền lực cho Ngọc Đế, Ngọc Đế cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Như Lai nghe lời của Đế Giang, biết rằng y đã biết tất cả mọi chuyện.

Thế là ngài cũng không giấu giếm nữa.

Ngài thừa nhận quả thực đã giúp Hà Hoa Tinh trốn thoát, Đế Giang hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

Cùng lúc đó, Hằng Nga và những người khác cũng đã đến chỗ Ngọc Đế trên Thiên Đình.

Chỉ thấy trên mặt đất nằm la liệt rất nhiều Thiên binh Thiên tướng, Ngọc Đế cũng bị thương, biết rằng ở đây đã xảy ra một trận đại chiến.

Bọn họ đi tới trước mặt Ngọc Đế thỉnh an, sau đó thấy Đế Giang đang đứng ở nơi không xa, cũng chào hỏi Đế Giang, nhưng người sau không hề đáp lại.

Như Lai nhìn Đế Giang và Ngọc Đế, thấy hai người cứ giằng co như vậy cũng không phải cách, phải tìm cách hòa giải mối quan hệ giữa hai người.

Ngài kéo Đế Giang sang một bên, nói với y: "Ta biết chuyện lần trước là ta không đúng, nhưng lần này ta có thể giúp ngươi khuyên Ngọc Đế giúp ngươi." Đế Giang cúi đầu suy nghĩ, thấy y có chút do dự, Như Lai lại nhân cơ hội nói, nếu Ngọc Đế cứ mãi không chịu đồng ý, y sẽ không thể nào tìm được Hà Hoa Tinh.

Đế Giang trong lòng cân nhắc lời của Như Lai, cảm thấy có chút đạo lý, thế là y im lặng không nói gì.

Như Lai nhìn thần sắc của y, liền xoay người đi tìm Ngọc Đế.

Ngài đề nghị Ngọc Đế giao Hà Hoa Tinh cho Đế Giang, Ngọc Đế không chịu đồng ý, nhưng Như Lai nói pháp lực của Đế Giang cao cường, hắn không phải là đối thủ.

Nếu cứ khăng khăng từ chối, e rằng sẽ gây ra phiền phức không cần thiết.

Chi bằng mỗi bên lùi một bước để sự việc có thể được giải quyết tốt hơn.

Ngọc Đế nghe xong cảm thấy lời của ngài có chút đạo lý.

Nhưng Ngọc Đế nói với Như Lai rằng giao ra Hà Hoa Tinh cũng không phải không được, nhưng phải để Hà Hoa Tinh ở lại phàm gian.

Như Lai chuyển ý của Ngọc Đế cho Đế Giang, Đế Giang nghe xong lập tức tỏ vẻ không đồng ý.

Hà Hoa Tinh tiếp tục ở lại phàm gian nhất định sẽ lại gây họa loạn chính trị triều Tần.

Như Lai lại khuyên Đế Giang lùi một bước, nói rằng việc cấp bách bây giờ là tìm ra Hà Hoa Tinh.

Đế Giang lại kiên quyết nói với Như Lai rằng y sẽ không đồng ý, Ngọc Đế phải giao ra Hà Hoa Tinh, nếu không y không ngại huyết tẩy Thiên Đình.

Như Lai nghe lời của Đế Giang, bị ngữ khí của y chấn động.

Ngài biết Ngọc Đế không phải đối thủ của Đế Giang, nhìn khắp Thiên Đình không một ai có thể đối kháng với y.

Nếu sự việc thật sự không thể khống chế, sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu.

Như Lai nói lại lời của Đế Giang cho Ngọc Đế, sắc mặt Ngọc Đế càng thêm nặng nề.

Như Lai khuyên Ngọc Đế phải suy nghĩ thận trọng.

Ngọc Đế nghe xong, đồng ý giao ra Hà Hoa Tinh, nhưng Đế Giang cũng phải lùi một bước, đồng ý sau này không tham gia vào chuyện của Đại Việt.

"Ý của ngài là ngài sẽ sắp xếp một yêu tinh khác đến tai họa Đại

Việt chứ gì.” Đế Giang nghe ý của Như Lai, châm biếm nói.

Như Lai vội vàng phủ nhận.

Đế Giang tỏ vẻ sẽ không đồng ý điều kiện của Ngọc Đế.

Rõ ràng lần hòa giải này đã thất bại.

Đế Giang phi thân về phía Ngọc Đế, Ngọc Đế nhìn bóng người đang lao tới, đứng dậy bay về phía tảng đá bên cạnh, Đế Giang cũng phi thân theo sau, Ngọc Đế đột nhiên dừng lại, một vòng xoay người đá về phía Đế Giang, Đế Giang một vòng xoay người hoàn mỹ né được.

Mắt thấy một chân của Ngọc Đế sắp va vào tảng đá sau lưng Đế Giang, Ngọc Đế một vòng lộn nhào, nhẹ nhàng né được.

Tiếp đó Đế Giang bắt đầu phản công, hai người đối đầu trên không trung.

Tay trái của Ngọc Đế kìm hãm được đòn tấn công của Đế Giang, nhưng đối phương nhanh chóng phát hiện ra sơ hở, một vòng xoay người, Ngọc Đế nhanh chóng lùi về phía sau.

Chương 520

Như Lai ở dưới nhìn, trong lòng vô cùng lo lắng, vừa rồi khi trị thương cho Ngọc Đế, ngài phát hiện nội lực và võ lực của hắn bị tổn hại nghiêm trọng, e rằng không chống đỡ được bao lâu sẽ bại dưới tay Đế Giang.

Đúng như Như Lai dự đoán, Ngọc Đế phát hiện nội lực không đủ, có chút lực bất tòng tâm, phản ứng cũng ngày càng chậm chạp, khi chưa kịp phản ứng, đã ăn một chưởng của Đế Giang.

Ngọc Đế ôm lấy vết thương, ho khan.

Đế Giang nhìn Ngọc Đế nói: "Thế nào, còn muốn đánh nữa không, chỉ cần ngươi gọi Hà Hoa Tinh về Thiên Đình, ta sẽ dừng tay." Ngọc Đế ha ha cười lớn, tỏ vẻ sẽ không đồng ý.

Đế Giang mắt híp lại, lại bắt đầu phát động một đợt tấn công mới.

Mọi người trên mặt đất nhìn hai người giằng co đấu đá, được chứng kiến nội lực thâm hậu của Đế Giang, đều từ trong lòng cảm thán.

Đồng thời cũng lo lắng cho Ngọc Đế.

Chỉ thấy Đế Giang vận dụng nội lực, hung hăng đánh về phía Ngọc Đế.

Ngọc Đế lập tức hai mắt trợn trừng, từ trên trời nặng nề ngã xuống đất, một ngụm máu tươi từ miệng phun ra.

Mọi người vội vàng chạy lên đỡ hắn, Đế Giang từ trên trời bình ổn hạ xuống.

"Ta hỏi ngươi lần cuối cùng, rốt cuộc có gọi Hà Hoa Tinh về Thiên Đình hay không." Đế Giang nhìn chằm chằm Ngọc Đế hỏi.

Ngọc Đế nghe xong, nhắm mắt lại.

Đế Giang từng bước tiến lại gần, đồng thời tay phải vận khí tiến về phía Ngọc Đế.

Hằng Nga chú ý đến động tác của Đế Giang, lập tức quỳ xuống cầu xin y dừng tay.

Mọi người cũng lần lượt quỳ xuống cầu xin cho Ngọc Đế.

Như Lai khuyên Đế Giang suy nghĩ kỹ.

"Ngọc Đế là chủ của Thiên Đình, hôm nay ngươi giết hắn, cũng không thoát khỏi sự truy sát của Thiên Đình, ta biết mục tiêu của ngươi là đắc đạo thành Thánh Nhân, một khi giết Ngọc Đế, mục tiêu đó sẽ ngày càng xa vời." Đế Giang dừng lại, lời của ngài quả thực không sai.

Thấy Đế Giang dừng lại, Như Lai tiếp tục khuyên.

"Chuyện Hà Hoa Tinh chỉ là một kiếp nạn của Đại Việt, chỉ cần ngươi một lòng phò tá giúp đỡ Doanh Chính, Hà Hoa Tinh cũng không gây ra được sóng gió gì lớn." Như Lai ra hiệu cho mọi người, mọi người đồng loạt quỳ lạy xin Đế Giang đại nhân suy nghĩ kỹ.

Đế Giang nhìn mọi người suy nghĩ một lúc, đem nội lực trong tay hướng về phía hòn non bộ đối diện, trong chốc lát, hòn non bộ hóa thành tro bụi.

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đế Giang nói với Như Lai: "Hôm nay ta có thể tha cho ngươi, nhưng lần sau không có cơ hội này nữa đâu." Nghe theo lời khuyên nhủ kiên nhẫn của Như Lai, Hằng Nga và những người khác, Đế Giang cuối cùng đã dừng cuộc chiến.

Nhưng Đế Giang vẫn dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm

Ngọc Đế, cảm thấy ngọn lửa giận dữ trong lòng khó mà dập tắt.

Một mảnh yên tĩnh, một mảnh lặng im!

Dường như mọi chuyện có thể kết thúc ở đây, nhưng không khí lại tràn ngập một tia oán hận.

Thái Bạch Kim Tinh đột nhiên xuất hiện, cố ý phát ra tiếng "ừm ừm", ho khan hai tiếng, chỉ để thu hút sự chú ý của Đế Giang, nhưng Đế Giang không hề để ý.

"Ở đây vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?

Trải qua sóng to gió lớn à!" Thái Bạch Kim Tinh ra vẻ nói, đương nhiên ông ta biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng không ai để ý!

Thái Bạch Kim Tinh nhẹ nhàng lướt đến bên cạnh Như Lai, khóe miệng động đậy mấy cái, dường như đã nói gì đó, lại dường như chưa nói gì, Như Lai nhếch miệng, sờ sờ đầu, cảm giác không hiểu ý của Thái Thượng Lão Quân.

Những người khác đều nín thở, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh đi đến bên cạnh Đế Giang, thở dài một hơi, dừng lại vài giây, suy nghĩ làm thế nào để khuyên Đế Giang buông bỏ.

Ông ta nhìn Ngọc Đế, bị thương nặng, nói với Đế Giang: "Đế Giang à, chuyện Đại Việt này không có quan hệ gì với Ngọc Đế cả!

Tại sao phải làm như vậy?" "Nói bậy, đều là do hắn sắp đặt, đều là do hắn sắp đặt cái con Hà Hoa Tinh chết tiệt kia!" Đế Vương chỉ vào Ngọc Đế và hét lớn, ánh mắt lại tràn đầy vẻ muốn xé xác Ngọc Đế.

"Nếu không có yêu tinh do Thiên Đình phái xuống, cũng sẽ có yêu tinh khác đến gây họa loạn triều chính Đại Việt." Thái Bạch Kim Tinh

vội vàng nói tiếp, và đi đến trước mặt Đế Giang.

Sợ rằng câu nói đó sẽ lại gây ra cuộc chiến.

Đế Giang trong lòng cũng biết, nhưng trong lòng lại cảm thấy nếu không có Hà Hoa Tinh thì đã bớt đi một phiền phức, tại sao lại phải tự thêm phiền phức vào người!

Trong lòng rối bời, y hung hăng đấm một quyền vào ngực mình.

Thái Bạch Kim Tinh cảm thấy lời khuyên của mình dường như đã có chút hiệu quả, vội vàng tiếp tục: "Hoàn toàn không phải lỗi của ngài, đều là số mệnh, là kiếp nạn của Đại Việt!

Không ai có thể giúp được." Đế Giang bực bội trừng mắt nhìn Thái Bạch Kim Tinh một cái, dường như đang nói nếu tiếp tục nói nữa, ông nên biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Thái Bạch Kim Tinh dường như đã hiểu ánh mắt của Đế Giang, lập tức không nói nữa, ra hiệu bằng mắt cho Như Lai.

Như Lai không hiểu ý của ông ta, Thái Bạch Kim Tinh vội vàng tiếp tục ra hiệu bằng mắt, và đi sang một bên, gật đầu hai cái về phía Đế Giang.

Như Lai hiểu ra, thì ra là muốn ngài giúp khuyên.

"Đúng vậy!

Đế Giang, quả thực là kiếp nạn của Đại Việt!

Ngài xem cái tính háo sắc của Tần Vương kia, không thể thay đổi được." Đế Giang tức giận nói: "Hừ!

Không phải đều do con Hà Hoa Tinh chết tiệt kia sao, lúc đầu không thả nó xuống, hoặc sớm triệu hồi nó về, thì có xảy ra những chuyện này không?" Như Lai phát hiện sự việc lại đổ lên đầu mình, trong lòng có chút bối rối.

“Ta biết ngài vì Đại Việt, vì Đại Việt mà chiến đấu!

Nhưng thiên ý có ai có thể thay đổi được, phẩm tính của Tần Vương có ai có thể thay đổi được!

Đổi một yêu tinh khác xinh đẹp như hoa, Tần Vương cũng sẽ mê mẩn như thường.” Thái Bạch Kim Tinh lại vội vàng nói tiếp.

“Ai!” Đế Giang thở dài một hơi.

“Ta không thể trơ mắt nhìn Tần Vương như vậy được!

Nhìn hắn bị mỹ sắc dụ dỗ, làm hại bao nhiêu dân lành vô tội, tàn sát bao nhiêu sinh mạng.

Còn có Tôn Ngộ Không bị Hà Hoa Tinh khống chế đau khổ như vậy, sao ngài không mau ra tay.” Lửa giận trong lòng Đế Giang lại bắt đầu bùng cháy.

“Đừng tức giận, đừng tức giận, nguôi giận đi!” Thái Bạch Kim Tinh vội vàng đi đến trước mặt Đế Giang.

“Ta biết ngài một lòng tốt, ta cũng biết ngài là người trượng nghĩa.” “Vấn đề của Hà Hoa Tinh quả thực có sơ suất của ta, mong ngài nguôi giận.” Như Lai nói.

Chương 521

Lúc này Đế Giang bị hai câu nói này làm cho dường như bình tĩnh lại.

Lại một mảnh im lặng.

Sau vài chục phút, Thái Bạch Kim Tinh nói: "Vậy chuyện này kết thúc ở đây nhé!

Sự việc cũng đã phát triển như vậy, thuận theo tự nhiên đi!" "Kết thúc ở đây?

Thuận theo tự nhiên?

Ngươi có nhân tính không vậy." Đế Giang tiếp tục: "Chẳng lẽ bắt ta trơ mắt nhìn dân lành vô tội tiếp tục bị sát hại sao?

Tôn Ngộ Không cứ bị yêu tinh khống chế mãi sao?

Chuyện này ta mà không quản thì sao còn là Đế Giang." Thái Bạch Kim Tinh hít một hơi thật sâu, rồi lại thở mạnh ra.

"Dân lành vô tội bị sát hại cũng khiến ta đau lòng, nhưng giữa các đại quốc nhất định sẽ có tranh chấp, có tranh chấp sẽ có thương vong, tất cả đều là mệnh!" Như Lai lại nói: "Chuyện của Tôn Ngộ Không ta sẽ xử lý, chuyện của dân chúng ta cũng bất lực!" "Chuyện này ta cũng không quản được, làm sao có thể thay đổi được sự sắp đặt của thiên ý?" Thái Bạch Kim Tinh tiếp lời.

"Đúng vậy, sự việc đã đến nước này rồi, bỏ đi!" Như Lai lại vội vàng phụ họa một câu.

Trước cơn bão thường là bình lặng, trong vài phút mọi người đều nín thở.

“Hừ!

Bỏ đi, đều bỏ đi, các người cho là như vậy!

Ta chưa hề nói ta không can thiệp vào chuyện này.” Đế vương vừa xua tay vừa tức giận nói.

Oán khí trong người Đế Giang, như một ngọn núi lửa, tích tụ hàng ngàn năm, sau khi được mọi người phụ họa, y hét lên một tiếng “A!”, rồi chuyển hướng tấn công Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh thấy tình thế trước mắt không ổn, biết rằng Đế Giang bây giờ sắp bùng nổ.

Mọi người cũng cảm thấy không khí trở nên căng thẳng.

Thái Bạch Kim Tinh thử hỏi một câu: “Thế nào?” Thái Bạch Kim Tinh tay trái cầm phất trần, tay phải làm một tư thế chỉ lan hoa.

Ông ta biết khó đánh với Đế Giang, nhưng chỉ có thể cứng rắn đánh tiếp, xem có thể xả bớt lửa giận trong lòng y hay không.

Xoẹt!

Mũi kiếm bạc của Đế Giang lóe lên ánh sáng mờ ảo, bóng kiếm dài và mảnh theo gió lay động.

“Gay go!” Thái Bạch Kim Tinh lập tức theo phản xạ dùng phất trần đỡ lấy.

Đế Giang tiếp tục tấn công, cầm kiếm dùng một chiêu kiếm pháp cực nhanh và mờ ảo đâm về phía Thái Bạch Kim Tinh, may mà ông ta nhanh nhẹn né được chiêu này.

Thái Bạch Kim Tinh hừ lạnh một tiếng, may mà tốc độ phản ứng đủ nhanh.

Nếu không có lẽ đã ngã gục.

“Đủ rồi, dừng lại đi!” Thái Bạch Kim Tinh nói.

“Chúng ta lại không có thù hận gì!” Đế Giang gầm lên: “Ai khuyên ta ngăn cản yêu tinh, giúp Ngọc Đế nói chuyện, đều là kiếp nạn của Đại Việt.” “Ta có lỗi gì?

Chỉ là khuyên ngăn thôi mà.” Thái Bạch Kim Tinh cũng có chút tức giận, gầm lên.

Đế Giang nghe câu nói này càng tức giận hơn, trong lòng đối với Ngọc Đế lửa giận không có chỗ trút, cảm thấy bọn họ đều là một phe.

Chỉ thấy Đế Giang bay lên không trung, tay cầm kiếm như dải ngân hà lấp lánh rơi xuống.

Đột nhiên xuất hiện sau lưng Thái Bạch Kim Tinh, ông ta vội né một cái, tay áo bị rạch một đường!

Thấy tình hình này, Đế Giang cũng dừng lại.

Thái Bạch Kim Tinh thực sự bắt đầu tức giận, xoay tròn phất trần, dùng thủ pháp độc đáo đánh về phía Đế Giang, nhưng gần như đều bị né một cách hoàn hảo, dù sao thân thủ của Đế Giang nhanh nhẹn, võ thuật cao siêu.

Cứ như vậy vài hiệp, cũng không phân thắng bại, Đế Giang vì trước đó đã đánh một trận với Ngọc Đế, thể lực có chút không chống đỡ nổi.

Hai người đều lùi lại vài bước, mọi người đều tưởng trận chiến này đã kết thúc.

“Thế này đi, ta thấy thể lực của ngươi có chút không chịu nổi, hai chúng ta vốn không có thù hận, không cần phải chém giết lẫn nhau!” Thái Bạch Kim Tinh lớn tiếng nói.

Đế Giang thở hổn hển, “Nếu không phải vừa rồi đánh một trận

với Ngọc Đế, ngươi đã sớm bị ta đánh ngã rồi.” “Hừ, đó là ta nhường ngươi, chưa dùng hết toàn lực.” Thái Bạch Kim Tinh nói.

Quả thực ông ta chưa dùng hết toàn lực, từ đầu đến cuối không chủ động tấn công, chỉ một mực phòng ngự.

Đế Giang trong đầu cứ hiện lên lời nói của Thái Bạch Kim Tinh, đều là kiếp nạn của Đại Việt, không thể thay đổi được.

Những lời này cứ vang vọng bên tai Đế Giang, y dùng hai tay ôm đầu, tư duy bị mấy câu nói này hoàn toàn hỗn loạn, đối với Ngọc Đế thù hận càng sâu.

Y gầm lớn: “Có bản lĩnh thì dùng hết toàn lực đi!

Chẳng lẽ ta sợ sao.” Lúc này Đế Giang đã coi ông ta là một phe với Ngọc Đế.

Mọi người lúc này mới biết cơn bão chưa tan, Thái Bạch Kim Tinh cũng biết đây nhất định là một trận chiến khó khăn.

Thái Bạch Kim Tinh cũng không biết từ đâu lấy ra một thanh thần kiếm, khoảnh khắc rút kiếm ra khỏi vỏ, phát ra âm thanh trong trẻo.

Đế Giang thấy tình hình như vậy, nắm chặt kiếm trong tay đâm tới.

“Ầm!” Thái Bạch Thần Kiếm và kiếm của Đế Giang va vào nhau, vang lên âm thanh như sấm sét, mọi người nghe thấy cũng phải run rẩy.

Thái Bạch Kim Tinh lộn một vòng lên không trung, đứng trên không, Đế Giang theo sát phía sau.

Thái Bạch Kim Tinh ở trên không trung vung kiếm xuống, Đế Giang vẫn theo sát.

Tốc độ của Đế Giang nhanh hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng

tượng của Thái Bạch Kim Tinh, một vòng xoay người, dường như đã đột phá giới hạn của thời gian và không gian, bóng người đó đã ở sau lưng Thái Bạch Kim Tinh.

"Xem một kiếm của ta đây." Chỉ nghe y hét lên.

"Ầm." Lại một tiếng nổ lớn, kiếm của Thái Bạch Kim Tinh và kiếm của Đế Giang lại một lần nữa va chạm, tia lửa tóe ra từ ma sát cũng khiến người ta cảm thấy chói mắt, Thái Bạch Kim Tinh đều có thể né một cách hoàn hảo.

"Xem ra ta đã xem thường ngươi rồi!

Công phu không tệ." Đế Giang nói.

Thái Bạch Kim Tinh cũng trả lời một cách kỳ quái: "Không có không có, đều là tu luyện mà ra." Hai người lại giằng co với nhau một lúc lâu, Đế Giang luôn ở trạng thái tấn công, Thái Bạch Kim Tinh luôn ở trạng thái phòng ngự.

Đại chiến nhiều hiệp, Thái Bạch Kim Tinh cũng đã dùng hết sức lực, biết rõ không thể thắng, trong lòng muốn dừng trận chiến này, nhưng khí thế lại không thể thua.

Chương 522

"Chúng ta giao đấu lâu như vậy đều bất phân thắng bại, hay là dừng ở đây đi!" Thái Bạch Kim Tinh nói.

Đế Giang nói: "Ta thấy ngươi không chịu nổi nữa rồi phải không!" "Đâu có đâu có." "Vậy hay là chúng ta tiếp tục so tài!" Đế Giang nói tiếp rồi lao thẳng về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh cảm thấy thể lực không chống đỡ nổi, biết rằng như vậy không phải là cách, trực tiếp bỏ chạy, tránh tiếp tục đấu tranh.

Ông ta điên cuồng lùi lại hơn mười bước, nhưng Đế Giang như hình với bóng, truy đuổi không tha, từng bước tiếp cận.

"Ầm!" Kiếm của hai người lần thứ ba ma sát va chạm tạo ra tiếng vang, Đế Giang cũng không ngờ mình ra tay quá nặng.

Thái Bạch Kim Tinh lập tức ngã xuống đất, lần này không né được, ngực bị đâm, xuất hiện một vết thương kiếm, máu tươi chảy ròng ròng.

Đế Giang thấy mình đã nói bao nhiêu đạo lý với Thái Bạch Kim Tinh, mà ông ta vẫn cứ khăng khăng quan điểm của mình, một mực đứng về phía Ngọc Đế nói giúp hắn, Đế Giang thực sự không thể nhẫn nhịn được nữa, bèn động thủ với Thái Bạch Kim Tinh.

Đế Giang trước tiên đã thu liễm thực lực, ở chiêu đầu tiên chỉ dùng ba phần công lực bình thường, chỉ thấy tay trái vận khí, khí trầm đan điền, đem nội lực của mình tập trung trên tay, sau đó lại dùng Hồn Viên Chi Lực xuất chưởng.

Thái Bạch Kim Tinh lại là nhân vật lợi hại cỡ nào, mắt thấy Đế

Giang sắp sử dụng Hồn Viên Chi Lực, lập tức lấy ra phất trần thường mang bên mình, hướng về Hồn Viên Chi Lực của Đế Giang mà vung mạnh.

Phải biết rằng, phất trần trong tay Thái Bạch Kim Tinh là pháp bảo hạng nhất, đừng nhìn vẻ ngoài trắng muốt mềm mại, thực chất là ngoại nhu nội cương, dùng làm vũ khí thì không gì tốt hơn.

Giống như người ta thường nói, nhu có thể khắc cương mà, đừng nhìn phất trần vung nhẹ nhàng, Thái Bạch Kim Tinh hành tẩu trên Thiên Đình bao nhiêu năm đã dùng nó đánh bại không ít kẻ khiêu chiến.

Phất trần của Thái Bạch Kim Tinh phảng phất như có hiệu ứng ánh sáng, khi va chạm với Hồn Viên Chi Lực đã tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt, ngay sau đó kim quang hướng về Hồn Viên Chi Lực của Đế Giang với tốc độ ánh sáng, và suýt nữa đã nuốt chửng Hồn Viên Chi Lực của Đế Giang.

Vào thời khắc mấu chốt, Đế Giang lại rót thêm linh lực vào Hồn Viên Chi Lực, để phòng linh lực của Hồn Viên Chi Lực bị phất trần của Thái Bạch Kim Tinh hút mất.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong nháy mắt năng lượng của Hồn Viên Chi Lực tăng vọt, năng lượng khổng lồ khiến phất trần của Thái Bạch Kim Tinh chưa kịp tiếp xúc lần nữa đã bị đánh bật ra.

"Bốp" một tiếng, phất trần của Thái Bạch Kim Tinh từ trên không trung bị đánh rơi, ngã xuống đất, vỡ thành hai nửa.

Đây quả là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, phải biết rằng bảo bối phất trần của Thái Bạch Kim Tinh không phải là linh vật bình thường, ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ cũng chưa chắc có bản lĩnh làm rơi một sợi lông của phất trần đó.

Các thần tiên thấy cảnh này đều kinh ngạc đến ngây người, trong chốc lát cả Thiên Đình đều là cảnh các thần tiên há hốc mồm kinh ngạc.

Thấy bảo bối phất trần của mình bị làm gãy, Thái Bạch Kim Tinh nhất thời lửa giận bùng cháy, thế là ông ta sử dụng linh khí lợi hại hơn cả bảo bối phất trần để đối phó với Đế Giang.

Đế Giang cũng không ngờ sự tình lại biến thành như vậy, trong lòng có chút áy náy, nhưng áy náy thì áy náy, Đế Giang không định bắt tay giảng hòa với Thái Bạch Kim Tinh.

Chưa được bao lâu, Đế Giang ngẩng đầu lên đã thấy linh khí bảo bối trong miệng Thái Bạch Kim Tinh đang lao về phía mình, Đế Giang kinh ngạc hít một hơi lạnh, thì ra linh khí bảo bối trong miệng Thái Bạch Kim Tinh chính là tọa kỵ của ông ta, Thanh Ngưu Tinh.

Chỉ thấy con Thanh Ngưu Tinh bình thường chất phác hiền lành, lúc này dưới sự xúi giục của Thái Bạch Kim Tinh, đã biến thành một con thần thú hung mãnh, trợn đôi mắt to như chuông đồng gầm thét lao về phía Đế Giang.

Lúc này Đế Giang lại tỏ ra bình tĩnh lạ thường, nguyên nhân là vì dưới thế công hung mãnh của Thái Bạch Kim Tinh, y đã bị chọc giận, Đế Giang quyết định sử dụng toàn bộ công lực để đối phó với Thái Bạch Kim Tinh.

Thế là Đế Giang sử dụng mười phần công lực để tác chiến, trong chốc lát, vì bị ảnh hưởng bởi cuộc đối quyết của họ, Thiên Đình nổi lên cuồng phong sóng dữ, ngay cả nước trong Dao Trì cũng bị linh lực của hai người khuấy động không ngừng, cuộn lên thành sóng.

Nhưng do Đế Giang và Thái Bạch Kim Tinh hai vị đương sự quá mải mê quyết đấu, lúc này hai người đều không hề hay biết về ảnh hưởng do hành động của mình gây ra.

Trong cuộc đối quyết tiếp theo, vốn dĩ Thanh Ngưu Tinh của Thái Bạch Kim Tinh sắp thắng, ai ngờ lúc này Đế Giang lại muốn sử dụng toàn bộ công lực để đối phó với Thanh Ngưu Tinh.

Dưới sự tấn công của mười phần công lực của Đế Giang, Thanh Ngưu Tinh không bao lâu đã bị đánh bại, chuẩn bị rút lui, nhưng Đế Giang không chịu tha cho nó dễ dàng như vậy, ai bảo nó trợ Trụ vi ngược, muốn giúp Thái Bạch Kim Tinh.

Thế là Đế Giang dứt khoát làm tới cùng, phế đi linh lực của con Thanh Ngưu Tinh đó, trực tiếp biến nó trở lại hình dạng con tiểu thanh ngưu trước đây.

Như vậy, Thái Bạch Kim Tinh liên tiếp hai ván đều thua Đế Giang, các thần tiên trên Thiên Đình có người cảm thấy quá mất mặt Thiên Đình, có người cảm thấy Thái Bạch Kim Tinh thua quá thảm, tóm lại lần lượt quyết định lên giúp.

Đầu tiên, người tiên phong là Thái Thượng Lão Quân, ông ta quyết định dùng đan dược mới nghiên cứu ra để tăng công lực, nhưng chưa kịp ăn đan dược, đã bị Đế Giang một chiêu đánh bại.

Kết cục thực sự có chút bi thảm!

Nhưng cũng không thể trách Đế Giang, cũng giống như binh lính trên chiến trường mới bắt đầu mài kiếm, chưa kịp mài xong, đã bị đối phương hạ gục, có thể trách ai đây?

Chỉ có thể trách chính mình.

"Thái Thượng Lão Quân xưa nay đã quen thanh tâm quả dục, đã lâu không tự mình ra tay, thua cũng là điều có thể tha thứ, trong phạm vi hợp lý," các thần tiên lần lượt an ủi.

Tiếp theo là Trư Bát Giới, thực ra hắn không tự nguyện đối quyết với Đế Giang, chỉ là dù sao cũng là Thiên Bồng Nguyên Soái của

Thiên Đình, các thần tiên đồng loạt đề cử Thiên Bồng Nguyên Soái xuất chiến.

Thiên Bồng Nguyên Soái miệng lưỡi vụng về, không tiện từ chối nên đã đồng ý.

Nhưng dù Thiên Bồng Nguyên Soái đã sử dụng Cửu Xỉ Đinh Bá cũng không thể đánh lại Đế Giang.

Thiên Bồng Nguyên Soái thấy mình sắp thua Đế Giang, liền vội vàng cầu xin tha mạng, mới kịp thời thoát được một kiếp, nếu không để Đế Giang bắt đầu ra tay thật, lúc đó e rằng sẽ bị Đế Giang đánh cho bầm dập mặt mày.

Ngay cả thuốc hối hận cũng không cứu được Thiên Bồng Nguyên Soái, dù sao thực lực của Đế Giang trên Thiên Đình cũng đã được mọi người chứng kiến.

Lúc này Xích Cước Đại Tiên tự mình xung phong ra trận: "Ta lại muốn xem thử Đế Giang rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến đâu, mà dám ở Thiên Đình ta ra tay đánh nhiều thần tiên như vậy." Đế Giang nghe thấy lời này tỏ ra tức giận: "Nếu không phải các ngươi một mực che chở cho Thái Bạch Kim Tinh, căn bản không hỏi rõ trắng đen phải trái của sự việc đã loạn xạ đứng về một phía, ta cũng sẽ không gây ra cục diện này, đúng là vừa ăn cướp vừa la làng." Nhưng lúc này hai bên đều đã đánh đỏ mắt, các thần tiên trên Thiên Đình căn bản không chịu nghe Đế Giang giải thích.

Hai bên lại bắt đầu một vòng chiến đấu mới.

Xích Cước Đại Tiên lấy ra toàn bộ linh lực của mình để đối kháng với Đế Giang, vì người bạn tốt bao năm nay là Thái Bạch Kim Tinh, ông ta cũng rất nghĩa khí.

Chỉ thấy tay phải ông ta nắm chặt Bát Phẩm Linh Kiếm, vung vẩy

nhanh chóng, sau đó lại nhân lúc Đế Giang không kịp phòng bị, dùng hết sức lực toàn thân đâm về phía người Đế Giang.

Lúc này Đế Giang kịp thời nghiêng người sang trái một chút, mới không bị thương, nếu không nhìn khí thế của thanh linh kiếm kia, e rằng sẽ đâm một lỗ lớn trên người Đế Giang.

Nhưng minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, bên trái tuy kịp thời né tránh, nhưng Đế Giang không ngờ tay trái của Xích Cước Đại Tiên cũng cầm một thanh linh kiếm, đang đâm về phía y.

Đế Giang căn bản không ngờ Xích Cước Đại Tiên lại giở trò này, quả thực là phòng không xuể, trở tay không kịp, giống như chim sợ cành cong bị dọa suýt mất hồn.

Dù sao thì Bát Phẩm Linh Kiếm đó không phải là bảo vật bình thường, chỉ cần một kiếm là có thể khiến người ta hồn bay phách tán, dân gian có một câu nói rằng ngay cả thần tiên cũng không cứu được người bị Bát Phẩm Linh Kiếm đâm thương.

Tuy Đế Giang không phải người bình thường, nhưng dù Đế Giang lợi hại đến đâu cũng sẽ sợ Bát Phẩm Linh Kiếm đó, từ đó có thể thấy nó lợi hại đến mức nào.

Đế Giang lúc này chỉ có thể nhanh chóng di chuyển vị trí để né tránh những đòn tấn công liên hoàn của Xích Cước Đại Tiên, trước tiên từ bên trái nhanh chóng di chuyển sang bên phải, sau đó lại bị kiếm của Xích Cước Đại Tiên truy đuổi từ Nam Thiên Môn chạy một mạch đến Quảng Hàn Cung của Hằng Nga.

Thật sự là làm cho Đế Giang mệt muốn chết, Xích Cước Đại Tiên cứ như đang đạp Phong Hỏa Luân dưới chân, ngay cả đối quyết với người ta cũng vội vội vàng vàng, hấp tấp như vậy.

Liên tục giao đấu với nhiều thần tiên như vậy, cộng thêm việc bị

Xích Cước Đại Tiên truy đuổi suốt đường, khiến cho thể lực của Đế Giang lúc này không chiếm ưu thế, Đế Giang nhận ra cứ tiếp tục như vậy không ổn.

Nếu cục diện cứ mãi bị động như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ thua.

Thế là Đế Giang muốn đột phá cục diện bất lợi này.

Lúc này Đế Giang một lòng chỉ muốn thắng cuộc quyết đấu, bắt đầu thử hóa bị động thành chủ động, muốn để Xích Cước Đại Tiên cũng nếm thử mùi vị khó chịu khi bị truy đuổi chạy khắp nơi này.

Thế là Đế Giang sử dụng chiêu thức mới để đối phó với Bát Phẩm Linh Kiếm của Xích Cước Đại Tiên, chiêu thức mới này có thể khóa chặt linh lực của linh kiếm ở mức độ lớn nhất, là khắc tinh của linh khí, chuyên trị các loại linh khí khó đối phó.

Trước đây Đế Giang vẫn chưa sử dụng chiêu này vì không muốn dồn Xích Cước Đại Tiên vào đường cùng, nhưng đã Xích Cước Đại Tiên vô tình trước, Đế Giang cũng không còn nể nang nhiều như vậy nữa.

Chương 523

Dù sao Xích Cước Đại Tiên vô tình trước, y vì để chống cự mới sử dụng tuyệt chiêu, như vậy Ngọc Đế cũng không thể nói thêm gì về việc Đế Giang sử dụng chiêu thức mới.

Quả nhiên Đế Giang vừa sử dụng chiêu thức mới, Bát Phẩm Linh Kiếm của Xích Cước Đại Tiên liền không còn tác dụng, thanh linh kiếm đó như bị trói buộc, mặc cho Xích Cước Đại Tiên dùng hết mọi cách cũng không thể giải khai linh lực của linh kiếm.

Xích Cước Đại Tiên chỉ có thể trơ mắt nhìn linh kiếm biến thành một thanh kiếm bình thường không thể bình thường hơn.

Xích Cước Đại Tiên đang giãy giụa trong tuyệt vọng, mong muốn khôi phục linh lực của linh kiếm, Đế Giang bèn nói: "Xích Cước Đại Tiên, linh kiếm của ngươi đã bị ta khóa chặt linh lực, bây giờ ngay cả Khốn Tiên Tác cũng không chém đứt được, huống chi là dùng để đâm ta." Xích Cước Đại Tiên tức giận, căn bản không tin lời của Đế Giang, cho rằng Đế Giang đang lừa mình, thế là ông ta vẫn cố gắng dùng linh kiếm đối phó với Đế Giang, nhưng căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, vì lúc này linh kiếm không thể thông linh.

Lúc này Xích Cước Đại Tiên cuối cùng cũng không giãy giụa nữa, bị ép buộc chỉ có thể dùng tay không đối phó với Đế Giang, trước đây có linh kiếm trong tay Xích Cước Đại Tiên còn không đánh lại Đế Giang, huống chi là bây giờ.

Nhanh chóng, không có linh kiếm trong tay, Xích Cước Đại Tiên không chống đỡ nổi các đòn tấn công của Đế Giang, không bao lâu đã bị Đế Giang đánh bại.

Xích Cước Đại Tiên thấy mình thua Đế Giang, trong lòng tức

giận, thế là trừng mắt nhìn Đế Giang.

Nhưng Đế Giang không thèm để ý, dù sao Xích Cước Đại Tiên đã chiến bại, sự thật này không thể thay đổi được gì nữa, cho nên ông ta sẽ tức giận và trừng mắt nhìn mình cũng là chuyện bình thường.

Huống hồ Đế Giang còn phong tỏa linh lực của thanh linh kiếm mà Xích Cước Đại Tiên luôn xem như trân bảo, như vậy, càng không nên so đo nữa.

Đúng lúc này, Thanh Nữ tiên tử chuyên phụ trách giáng sương gieo tuyết đi ngang qua, vốn dĩ chỉ đi ngang qua đó, ai ngờ vô tình nghe được các thần tiên khác đang bàn tán nhỏ về việc Đế Giang lần này đối đầu với các thần trên Thiên Đình, liền nảy sinh nghi ngờ.

Thế là Thanh Nữ tiên tử liền dừng lại hỏi rõ sự tình, nhưng các thần tiên đó chỉ nói về việc Đế Giang đánh bị thương nhiều thần tiên, mà lại không hề nhắc đến nguyên nhân tại sao Đế Giang lại ra tay.

"Thanh Nữ tiên tử, ngài đều thấy cả rồi chứ, Đế Giang ngông cuồng như vậy, chạy đến Thiên Đình gây rối, ra tay đánh các lão thần tiên chúng ta, từ đó có thể thấy Đế Giang là một kẻ vô liêm sỉ, thập ác bất xá," một thần tiên than thở.

Điều này khiến Thanh Nữ tiên tử sau khi chỉ nghe được những lời phiến diện đã nảy sinh hiểu lầm với Đế Giang, lầm tưởng rằng Đế Giang là phe ác, mục đích thật sự của chuyến đi này là để đánh bị thương các thần tiên, thể hiện bản lĩnh cao cường của mình.

Cộng thêm việc Thanh Nữ tiên tử vừa hay nhìn thấy bộ dạng tức giận của Xích Cước Đại Tiên sau khi vừa đối quyết với Đế Giang xong, liền thực sự tin vào suy nghĩ trong lòng mình, càng làm sâu sắc thêm ấn tượng không tốt về Đế Giang.

Thế là nàng tuyên chiến với Đế Giang, tỏ ý muốn thay mặt các

thần tiên trên Thiên Đình đòi lại công đạo: "Đế Giang, ngươi bắt nạt các lão thần tiên này không thấy xấu hổ sao?

Có bản lĩnh thì nhắm vào ta này, ta đánh với ngươi." Đế Giang vội vàng giải thích nguyên do và diễn biến của sự việc, nhưng cũng giống như các thần tiên khác, Thanh Nữ tiên tử cũng không đợi Đế Giang nói hết đã vội vàng xen vào.

"Ta sẽ không tin lời ngon tiếng ngọt của ngươi, ta tận mắt thấy ngươi đang bắt nạt họ, ta chỉ tin những gì ta tận mắt thấy, bớt nói nhảm đi, muốn đánh thì nhanh lên, hôm nay ta nhất định sẽ không dễ dàng tha cho ngươi." Đế Giang nghe xong lời này, biết rằng Thanh Nữ tiên tử đã bị che mắt, không nghe lọt bất kỳ lời giải thích nào, đành phải ứng chiến.

Lúc này Thanh Nữ tiên tử bắt đầu bố trí trận băng sương và mưa tuyết, không bao lâu sau Thiên Đình đã tích một lớp tuyết dày, lớp tuyết đó cao đến cổ các thần tiên, lạnh đến mức mọi người đều run rẩy.

Điều đáng sợ hơn là những lớp băng sương đó đều có gai, đừng xem thường những lớp băng sương nhỏ bé mỏng manh đó, dưới sự khống chế của Thanh Nữ, những lớp băng sương đó đều biến thành những thanh kiếm thu nhỏ, từng phiến từng phiến đều đâm về phía Đế Giang.

Theo thời gian, tốc độ rơi xuống từ trên trời của những lớp băng sương đó càng lúc càng nhanh, số lượng cũng càng lúc càng dày đặc, Đế Giang vội vàng né tránh.

Thanh Nữ thấy Đế Giang sắp bị đâm trúng, liền càng tăng thêm linh lực để khống chế sương tuyết, trong chốc lát Đế Giang căn bản không thể chống đỡ được những lớp băng sương đang lao nhanh về phía mình, đặc biệt là khi những lớp băng sương đó ngày càng nhiều.

Thể lực của Đế Giang dần dần không theo kịp tốc độ di chuyển của những lớp băng sương, cuối cùng bị băng sương đâm trúng, những lớp băng sương nhỏ bé sắc nhọn đó rạch trên da Đế Giang, cảm giác đó quả thực vô cùng khó chịu.

Nếu như những lần đối quyết trước đó của Đế Giang với các thần tiên đều là toàn thắng, thì lần đối quyết này có thể được coi là hoàn bại.

Nhưng trong lòng Đế Giang lại không cam tâm thua Thanh Nữ tiên tử như vậy, thế là Đế Giang bắt đầu suy nghĩ khổ sở rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể kịp thời né tránh nhanh chóng những lớp băng sương của Thanh Nữ tiên tử.

Khi một phiến băng sương nữa đâm vào người Đế Giang, Đế Giang đột nhiên hiểu ra, lúc này đối thủ quá mạnh, chỉ có thể dùng trí, không thể dùng sức.

Y bắt đầu cẩn thận suy nghĩ trong đầu rốt cuộc có pháp bảo nào có thể đối phó với những lớp băng sương này.

Nhìn những lớp băng sương dày đặc như vậy, Đế Giang đột nhiên nghĩ chỉ cần có pháp bảo có thể che chắn được những lớp băng sương này thì có thể đối phó với Thanh Nữ tiên tử, thế là y từ trong túi Bách Bảo lấy ra Tráo Thiên Thảm.

Đế Giang tung Tráo Thiên Thảm lên không trung, lập tức chặn được tất cả những lớp băng sương đó, Đế Giang nhân cơ hội này vội vàng tranh thủ thời gian đối phó với Thanh Nữ tiên tử.

Thanh Nữ tiên tử ngoài việc bố vũ thi sương ra thực chất không có linh lực gì lớn, dưới sự tấn công hung mãnh của Đế Giang, nàng căn bản không thể chống cự, chỉ có nước bị đánh, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Đế Giang biết rõ điểm này, thế là y nắm chặt điểm yếu của Thanh Nữ tiên tử không buông, cuối cùng Thanh Nữ tiên tử cũng không còn khả năng chống cự.

Đế Giang dựa vào công lực thâm hậu và kinh nghiệm đối quyết nhiều năm đã nhanh chóng đánh bại Thanh Nữ tiên tử.

Thanh Nữ tiên tử có thể làm được đến bước này đã là không tồi rồi, các thần tiên thấy nàng bị Đế Giang đánh bại, lần lượt tiến lên xem thương thế của nàng thế nào, có bị thương nặng không.

Các thần tiên lần lượt an ủi Thanh Nữ tiên tử, nhưng Thanh Nữ tiên tử không định kết thúc cuộc đối quyết ở đây, lại phát động một đợt tấn công mới.

Đế Giang không chú ý đến cú đánh lén của Thanh Nữ tiên tử, thế là thật sự để nàng đánh lén thành công, may mà công lực của Thanh Nữ tiên tử không sâu, Đế Giang chỉ bị thương nhẹ.

Đế Giang bị thương không thể dập tắt được sự phẫn nộ của các thần tiên, các thần tiên đến chỗ Như Lai cáo trạng Đế Giang, Đế Giang dựa vào nguyên tắc có lý đi khắp thiên hạ, không sợ các thần tiên đi cáo trạng.

Các thần tiên nghe xong lời của Đế Giang, càng thêm lửa giận bùng cháy, dọa rằng sẽ để Như Lai Phật Tổ trị tội Đế Giang, Đế Giang cũng như trước, căn bản không hề sợ hãi trước sự uy hiếp của các thần tiên.

Chúng thần thật sự đã chạy đến chỗ Như Lai Phật Tổ, sau khi trình bày rõ ngọn ngành, họ muốn Như Lai ra tay đối phó với Đế Giang.

Như Lai bèn hỏi Đế Giang chuyện gì đã xảy ra, Đế Giang liền giải thích cặn kẽ chân tướng sự việc trước mặt đông đảo thần tiên.

Y nói rõ cho mọi người rằng "mọi chuyện thực ra đều có nguyên nhân, ta không hề vô cớ ra tay với chúng thần, tất cả là vì Thái Bạch Kim Tinh và những kẻ khác đã bao che cho Ngọc Đế làm bậy, dung túng Ngọc Đế cho tiểu yêu họa loạn triều cương Đại Việt." Chính vì những lẽ đó nên y mới có hành vi không hay, mới ra tay đánh chúng thần.

Các thần tiên đều đứng đó lắng nghe Đế Giang giải thích, nhưng không tin lời y, cho rằng Đế Giang đang nói năng hồ đồ, bịa chuyện trắng trợn.

Họ yêu cầu Như Lai dù thế nào cũng phải cho một lời công đạo, muốn Như Lai đứng ra chủ trì công lý.

Như Lai cuối cùng cũng không thể đứng nhìn được nữa, dù sao chuyện Đế Giang đánh bị thương các thần tiên cũng là điều mọi người đều đã chứng kiến, chuyện nào ra chuyện đó.

Thế là Như Lai ra tay dạy dỗ Đế Giang.

Như Lai đã lâu không động thủ, tuy năm đó ngay cả Tôn Ngộ Không cũng không thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của ngài, nhưng người hùng không nhắc lại dũng khí năm xưa.

Cũng không biết là Như Lai cố ý thua cho Đế Giang, hay ngài muốn dùng một chiêu thức mới để đối phó với y, nên đã không sử dụng chiêu năm xưa đối phó Tôn Ngộ Không, mà đổi sang một chiêu thức mới chưa thành thạo lắm.

Đế Giang đợi Như Lai ra tay thì kịp thời phát huy toàn bộ công lực để chống trả, nhưng do y đã liên tục tác chiến nhiều lần trong thời gian ngắn, nên cục diện có ít nhiều bị ảnh hưởng.

Lần này tuy Đế Giang đã dùng hết toàn bộ công lực, nhưng dù sao cảnh giới và thực lực của Như Lai cũng ngang ngửa với y, nên Đế

Giang đã không thể giành được thắng lợi trong cuộc đối đầu.

Đế Giang không thể chiến thắng, vốn là một chuyện đáng mừng, nhưng kết quả đối đầu còn phải xem đối tượng là ai.

Chúng thần tiên không phục, cảm thấy Như Lai cố ý nhường Đế Giang, nên mới sử dụng chiêu thức mới học chưa thành thạo để đối phó.

Các thần tiên yêu cầu Như Lai một lần nữa giao đấu với Đế Giang, và ngài phải toàn lực ứng phó, không được tiêu cực đối chiến, phải giành lấy thắng lợi chứ không phải hòa.

Như Lai cảm thấy oan ức, rõ ràng đã dốc toàn lực, lại bị chúng thần cho là cố ý nương tay, cố ý thua cho Đế Giang.

Nhưng Như Lai cũng không tiện nói gì, dù sao cũng do nhất thời hứng khởi mới dùng chiêu thức mới học, dẫn đến kết quả hòa với Đế Giang, khiến chúng thần không phục.

Thế là Như Lai lại giao đấu với Đế Giang một lần nữa.

Lần này Như Lai vô cùng nghiêm túc, ngài thậm chí đã dùng đến bản lĩnh sở trường để đối đầu với Đế Giang, cốt để thắng y, khiến chúng thần không còn nói là ngài tiêu cực nữa.

Ngài muốn cho các thần tiên thấy thực lực chân chính của mình, dù lần này có thua thì cũng mất mặt, nhưng nếu thật sự đánh không lại thì cũng đành chịu thôi.

Chương 524

Thế là trong lần tái đấu với Đế Giang, Như Lai đã chứng minh cho mọi người thấy ngài thật sự không hề che giấu thực lực, mà là thật sự đánh không lại Đế Giang.

Đế Giang và Như Lai đã giao đấu nhiều lần nhưng kết quả đều giống như trước, không hề có chuyển biến bất ngờ nào.

Nhưng dù vậy, Như Lai cũng chỉ có thể đấu hòa với Đế Giang, bởi vì thực lực của Đế Giang rành rành trước mắt mọi người, y vốn đã vô cùng mạnh mẽ.

Nếu không thì làm sao có thể đánh thắng nhiều thần tiên như vậy?

Các thần tiên chỉ đành quay về phủ, mỗi người tự chữa thương.

Nhưng chuyện chưa xong, Như Lai đã cho các thần tiên một lời công đạo, nhưng vẫn chưa cho Đế Giang một lời giải thích.

Đế Giang bèn đòi Như Lai một lời giải thích.

Như Lai và Đế Giang chỉ có thể đấu hòa, thế là Như Lai hứa sẽ khuyên giải Ngọc Đế cho tốt trong chuyện của Thiên đình, để hắn không tiếp tục làm bậy nữa.

"Đế Giang, ta vốn không muốn nhúng tay vào chuyện của các ngươi, nhưng đã chúng ta đã đánh thành hòa, vậy thì chuyện này ta cũng không thể thoái thác được nữa.

Thế này đi, ta hứa sẽ giúp ngươi khuyên giải Ngọc Đế, không để hắn tiếp tục làm bậy nữa." "Cứ quyết định vậy đi, cũng không cần dây dưa nữa, nếu không cả hai chúng ta đều sẽ khó xử." Đế Giang nghe Như Lai hứa hẹn, liền không dây dưa nữa, dù sao Như Lai đã lên tiếng, Đế Giang tin tưởng con người của ngài sẽ không thất tín như

vậy.

“Được thôi, vậy chuyện này giao cho ngươi.

Hy vọng ngươi có thể giữ lời hứa, tuyệt đối đừng để Ngọc Đế lại làm bậy, nếu không thật sự sẽ nhiễu loạn triều cương Đại Việt, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.” “Dù sao, bất kể Ngọc Đế vì lý do gì mà tự ý thả yêu tinh xuống hạ giới đều đã vi phạm thiên quy, bản thân chuyện này đã là sai hoàn toàn.” Như Lai nghe lời Đế Giang, cũng biết lần này quả thực là lỗi của Ngọc Đế, là sự thật không thể chối cãi.

Nếu không phải Ngọc Đế cứ nhất quyết phái người đi nhiễu loạn triều cương Đại Việt, sự tình cũng sẽ không đến nông nỗi ngày hôm nay.

Như Lai sắp phải đi khuyên giải Ngọc Đế, cảm thấy đau đầu, đối với ngài, việc khuyên giải một Ngọc Đế có tính khí ngang bướng không phải là chuyện dễ dàng.

Thế là Đế Giang liền quay trở về phàm gian.

Đế Giang chân đạp tường vân, sau khi nhận được lời giáo huấn của Như Lai Phật Tổ liền quay về nhân gian.

“Hoàng...

Hoàng thượng!” Bên cạnh, một người trông giống thái giám hoảng hốt chạy lên đại điện.

Lúc này Doanh Chính đang thưởng thức ca múa, kết quả đột nhiên lại nhận được tin tức như vậy.

Doanh Chính kinh hãi thất sắc, cẩn thận hỏi lại thái giám một lượt.

Kết quả nhận được tin, Đế Giang quả thật đã quay về, chân đạp tường vân từ Nam Thiên Môn hạ xuống!

“Chỉ...” Doanh Chính hai tay ghì chặt vai thái giám, vẻ mặt căng thẳng nói, “Chỉ nhìn thấy mỗi Đế Giang thôi sao?

Bên cạnh ngài ấy chắc không có ai khác chứ?” Thái giám bị bộ dạng sợ hãi của Doanh Chính làm cho giật nảy mình, liền xua tay lia lịa.

“Bẩm hoàng thượng, thần chỉ nhìn thấy mỗi Quốc sư Đế Giang một mình, thật sự không có ai khác ạ!” Doanh Chính nghe thái giám nói không có ai khác, trong lòng cuối cùng cũng thở phào một hơi, nhưng khi chưa nhìn thấy người thật, trong lòng vẫn có chút thấp thỏm.

“Mau dẫn trẫm đi.” Doanh Chính đẩy thái giám về phía trước, kẻ đáng thương đó liền loạng choạng ngã ngửa ra đất.

Nhưng vì uy áp của Doanh Chính, hắn đành phải lập tức phủi mông đứng dậy, dẫn đường về hướng Nam Thiên Môn.

Doanh Chính dẫn theo một đoàn người đông đảo, mỹ danh là để nghênh đón Quốc sư, nhưng thực chất là để đề phòng Hà Hoa Tinh có ý đồ chiếm nước kia.

Đế Giang vừa quay về nhân gian không lâu, đã thấy xa xa một bóng người màu vàng sáng đang đi tới, sau lưng là một đoàn tùy tùng đông đảo, trông rất uy phong.

“Không ngờ, Quốc sư sau khi phi thăng thành công vẫn có ngày quay về.” Doanh Chính nói mấy lời hay ho, cố gắng lấy lòng Đế Giang.

Vẻ mặt Đế Giang không có gì đặc biệt, thực tế lần này y lên Thiên đình cũng không phải để tranh giành gì, mà là vì chuyện của Hà Hoa Tinh lần trước.

Y tin rằng Doanh Chính cũng đang giả vờ ngây ngô.

Quả nhiên, không lâu sau Doanh Chính liền lên tiếng, tuy hỏi rất uyển chuyển, nhưng ý tứ lại vô cùng rõ ràng.

"Quốc sư, triều cương xã tắc của ta vừa mới ổn định, chắc sẽ không có thứ gì hại người gây nguy hiểm cho bá tánh chứ?" Mặc dù miệng nói "thứ hại người", nhưng Đế Giang biết rõ hơn ai hết, thứ đó chính là Hà Hoa Tinh.

Đế Giang cũng trả lời lấp lửng, "Nếu bệ hạ một lòng vì dân, Thiên đình sẽ không giáng xuống tai họa nữa.

Nếu có, đó cũng là thử thách đối với bệ hạ." Doanh Chính nghe vậy, trong lòng vô cùng bất an.

Hồi lâu sau, y lại hỏi: "Vậy...

Hà Hoa Tinh trước kia có quay lại không?" Đế Giang không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Doanh Chính.

"Tôn Ngộ Không đã bị Hà Hoa Tinh khống chế." Nói xong câu đó, y không nói thêm gì nữa.

Trong lòng Doanh Chính lại giật nảy mình, không nói thêm lời nào, chỉ cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Nếu Tôn Ngộ Không pháp lực cường đại như trước kia cũng bị khống chế, vậy chẳng phải Hà Hoa Tinh bây giờ có khả năng quay lại sao?

Nếu như vậy, đất nước chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm lớn sao?

Không biết đến lúc đó người đàn bà kia lại gây ra chuyện gì nữa.

Chỉ có thể kết giao tốt với Doanh Chính, chỉ có như vậy đất nước mới có chút khả năng tồn tại.

"Quốc sư, bây giờ chỉ có ngài mới có thể giúp bá tánh.

Nếu yêu nghiệt đó lại quay về, ngài nhất định phải ra tay tương

trợ!" Doanh Chính gần như dùng giọng cầu xin nói với Đế Giang.

Đế Giang gật đầu, việc nên giúp tự nhiên sẽ giúp, còn việc không nên giúp, như Doanh Chính bị người ta mê hoặc, y cũng không tiện nói nhiều.

Thấy Đế Giang gật đầu, vẻ mặt Doanh Chính cuối cùng cũng trở nên cứng rắn hơn nhiều, ít nhất khi sự việc xảy ra còn có người có thể cứu vãn tình thế, y tin tưởng vào năng lực của Đế Giang.

"Truyền lệnh xuống!" Doanh Chính vung tay, mấy tên tùy tùng bên cạnh liền lập tức lĩnh mệnh, "Quốc sư hôm nay khải hoàn trở về, cho nên trẫm muốn mở tiệc lớn, vì Quốc sư tẩy trần!" "Vâng!" Một đám tùy tùng sau lưng liền đồng loạt quỳ xuống, dập đầu lạy Doanh Chính và Đế Giang.

Đế Giang trong lòng hơi kinh ngạc, lần đầu tiên thấy Doanh Chính bề ngoài kính trọng mình như vậy.

Nhưng trong lòng Đế Giang cũng hiểu rõ, trong lòng Doanh Chính quan trọng nhất vẫn là hoàng vị, nếu không cũng sẽ không căng thẳng như vậy.

"Đa tạ mỹ ý của bệ hạ." Đế Giang cúi đầu chào Doanh Chính.

Hoàng thượng đã đề xuất mở tiệc, nếu y không đồng ý thì quả thật có chút không biết điều.

Thế là, tiếng nhạc hoành tráng vang lên từ ngự hoa viên, Doanh Chính mời tất cả trọng thần trong triều đến dự tiệc, cả nước trên dưới đều một phen hân hoan.

Ở một nơi khác, Như Lai cưỡi tường vân đến Thiên đình, trong Lăng Tiêu Bảo Điện đang ngự tọa Ngọc Hoàng Đại Đế.

Ngọc Hoàng Đại Đế vừa thấy Như Lai đến, trên mặt liền lộ vẻ vui mừng khó giấu, vội vàng đứng dậy khỏi long ỷ.

Chương 525

"Đế Giang bắt được chưa?" Ngọc Đế vừa đến liền kéo tay áo Như Lai hỏi, vẻ mặt đầy mong đợi.

"A Di Đà Phật." Như Lai lắc đầu, trong ánh mắt vẫn mang vẻ vô bi vô hỷ như cũ, nhìn Ngọc Hoàng Đại Đế nói.

Ngọc Hoàng Đại Đế thấy vẻ mặt Như Lai có điều khác lạ, kinh hãi thất sắc.

"Ngài không lẽ đã thả tên Đế Giang đó đi rồi chứ?" Ngọc Đế bỗng cảm thấy đầu óc quay cuồng, "Sau này ta làm sao lập uy tín trong tam giới đây?" Như Lai bất đắc dĩ thở dài một hơi.

"Bệ hạ là Cửu Ngũ Chi Tôn của Thiên đình, đã tích lũy huệ căn không mỏng, có những lúc cái gì nên buông thì hãy buông, nếu không chỉ thêm phiền não." Như Lai Phật Tổ niệm một câu Phật hiệu, ngầm ám chỉ Ngọc Hoàng Đại Đế đừng nên níu kéo chuyện này nữa.

Nhưng Ngọc Hoàng Đại Đế lại không chịu, vung tay áo kích động nói: "Đế Giang ba lần năm lượt gây sự ở Thiên đình của ta, lẽ nào ta, đường đường là Cửu Ngũ Chí Tôn, lại phải nuốt cục tức này vào bụng?" Như Lai nhìn Ngọc Hoàng Đại Đế, không nói thêm lời nào, chỉ là trong ánh mắt lại mang vẻ hết sức không tán thành.

"Nhiều lần phái Hà Hoa Tinh can nhiễu trật tự nhân gian, e là đã không biết tích lũy bao nhiêu dân oán rồi.

Hãy hối cải cho tốt đi, đừng đi đối đầu với y nữa." Ngọc Hoàng Đại Đế nắm chặt quyền, nhưng lại không thể làm gì được.

Luận về võ lực, ngài cũng chỉ có thể đấu hòa với Đế Giang, dù có phái hết thiên binh thiên tướng xuống cũng chỉ là kéo dài thời gian mà

thôi.

Huống hồ bên phía Đế Giang còn có Như Lai Phật Tổ xin tha?

Bây giờ Ngọc Hoàng Đại Đế chỉ cảm thấy trong lòng uất ức từng cơn.

Thân là Cửu Ngũ Chí Tôn tôn quý biết bao, nhưng chuyện này vốn là do Đế Giang không có quy củ, nhiều lần gây sự ở Thiên đình, kết quả lúc nào cũng có người xin tha cho y!

"Thiên binh thiên tướng vô tội, bá tánh nhân gian cũng vô tội, hãy tự lo liệu cho tốt đi." Như Lai Phật Tổ nói xong câu đó, liền đạp tường vân trở về Tây Phương Cực Lạc, không còn quản chuyện giữa Ngọc Hoàng Đại Đế và Đế Giang nữa.

Ngọc Hoàng Đại Đế tuy là một tên hỗn cầu không hiểu chuyện, nhưng trong lòng cũng e ngại dư luận do Như Lai dẫn đầu, nên không phái Hà Hoa Tinh xuống nữa.

Chỉ là, trong lòng y lại nảy ra một kế.

Như Lai muốn y từ bỏ cuộc chiến với Đế Giang, không cho Hà Hoa Tinh hạ phàm nữa.

Nhưng ngài lại không nói, những yêu vật mới sinh ra ở nhân gian thì phải xử trí thế nào?

Ánh mắt y tối sầm lại.

Chỉ cần nhân gian sinh ra yêu quái lợi hại, y lại phái người xuống hạ phàm chỉ điểm một chút, đến lúc đó cũng không sợ Như Lai sẽ đổ hết kết quả lên đầu Ngọc Hoàng Đại Đế.

Nghĩ đến đây, Ngọc Hoàng Đại Đế cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mấy ngày sau, giữa trời đất bỗng xuất hiện một màu sắc kỳ lạ,

trên núi biển xuất hiện một vầng huyết nguyệt.

Truyền thuyết kể rằng, có một con hồ ly bái lạy vầng huyết nguyệt, hấp thu hết linh khí của nó, cuối cùng hóa thành hình người.

Con hồ ly này có thể nói là cơ duyên xảo hợp, vừa có vẻ đẹp khuynh thế đặc trưng của tất cả hồ ly tinh, pháp lực cũng vô cùng mạnh mẽ.

Cho nên vừa mới ra đời không lâu, đã có những con hồ ly cùng tông tộc đến bái kiến làm vương, mong được che chở.

Hồ ly tinh ở trong núi biển không được bao lâu thì được một tiên nhân thần bí điểm hóa, nói rằng trong mệnh chỉ có một kiếp, chỉ cần có thể vượt qua kiếp nạn này là có thể phi thăng thành tiên.

Cơ hội ngàn năm có một như vậy, hồ ly tinh làm sao có thể không động lòng?

Thế là nàng lập tức muốn bái tiên nhân làm sư, vội vàng hỏi rốt cuộc phải vượt qua kiếp nạn nào.

Tiên nhân ra vẻ huyền bí bói một quẻ, mới mở miệng nói: "Hoàng đế Đại Việt đương kim hoang dâm vô đạo, khiến cho sinh linh lầm than, cũng đến lúc khí số tận rồi.

Chỉ cần ngươi có thể mê hoặc Doanh Chính, khiến Đại Việt diệt vong, đó chính là lúc ngươi phi thăng thành tiên." Tiên nhân vuốt vuốt bộ râu trắng phau, đứng sừng sững giữa gió biển, trông vô cùng tiên phong đạo cốt.

Thế là hồ ly tinh liền tin thật lời của lão tiên nhân đắc đạo này, không hề nghi ngờ thật giả, ngay lập tức quyết định đi mê hoặc Doanh Chính.

"Chúng ta đã có tình nghĩa thầy trò, ta tự nhiên phải truyền cho ngươi một ít pháp thuật, để tránh lúc đến Đại Việt lại cô lập không

nơi nương tựa.” Lão tiên nhân đưa ra một bàn tay, ấn lên đầu hồ ly tinh.

Tức thì, trên đỉnh đầu hồ ly tinh linh quang lóe lên, tương ứng với vầng trăng đỏ trên trời.

Hồ ly tinh chỉ cảm thấy như được đả thông kinh mạch, không chỉ pháp lực trở nên cao cường hơn, mà đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều.

“Đa tạ tiên nhân chỉ điểm!” Hồ ly tinh vô cùng cảm kích cúi đầu lạy tiên nhân.

Tiên nhân cười tủm tỉm vuốt râu, “Không sao, chúng ta đã có duyên thầy trò, chút pháp lực này vi sư nên truyền thụ cho ngươi.” “Nhưng có một chuyện cần chú ý: bên cạnh long quân Đế Giang có một người vô cùng giảo hoạt, tên là Đế Giang.

Chuyến đi này ngàn vạn lần phải cẩn thận Đế Giang.

Những người khác đều không cần để tâm.” Hồ ly tinh ra vẻ nghiêm túc gật đầu, nghe rất chăm chú.

Dung mạo của nàng quả thực không tệ, thậm chí còn thêm mấy phần vũ mị, so với Hà Hoa Tinh lần trước không hề thua kém.

Nếu nàng ra tay, xác suất thành công rất lớn.

Lão tiên nhân trong đầu không ngừng tính toán, cuối cùng đưa ra một kết quả hài lòng.

Lão cười tủm tỉm nói với hồ ly tinh: “Từ nay về sau, ngươi tên là Ngưng Nhị.” “Đa tạ tiên nhân ban tên!” Hồ ly tinh tạ ơn lão tiên nhân xong, liền vui vẻ chuẩn bị thu dọn đồ đạc lên đường đến Đại Việt.

Vừa hay khoảng thời gian đó không lâu, chính là lúc Đại Việt tuyển tú nữ đợt mới.

Nàng chuẩn bị trà trộn vào trong đó, chờ thời cơ lấy lòng Doanh

Chính.

Lão tiên nhân đứng sừng sững giữa núi biển, nhìn bóng lưng hồ yêu rời đi, trong ánh mắt lộ ra vẻ suy tư sâu xa.

Chỉ thấy lão vung tay áo, liền hóa thành một ông lão tóc bạc da mồi, chính là bộ dạng của Thái Bạch Kim Tinh.

Hồ ly tinh đến một gia đình quan viên, nơi đó tuy không gần kinh thành, nhưng lại là vùng đất linh tú mỹ nữ xuất hiện nhiều, cho nên mỗi năm nơi này đều cung cấp một lượng lớn huyết mạch tươi mới cho cung Tần.

"Tiểu thư, sáng nay triều đình đã phái kiệu đến đón người, nô tỳ đã chuẩn bị xong hết đồ đạc cho người rồi." Một nữ đồng trông như nha hoàn đã sắp xếp xong hành lý cho tiểu thư, chuẩn bị đưa nàng lên kiệu đón tú nữ của triều đình.

Nhưng từ vết lệ còn vương trên khóe mắt nữ tử, có thể thấy nàng không hề muốn đi.

"Chờ một chút, ta đi bái biệt phụ mẫu.

Lần này đi có thể là nhiều năm, sau này không biết khi nào mới có thể gặp lại." Khóe mắt nữ tử đỏ hoe, nàng vào trong nhà dập đầu bái biệt cha mẹ, để lại một tiểu nha đầu ở ngoài cửa trông chừng.

"Ngưng Nhị à." Một người đàn ông mặc quan phục, tóc đã điểm bạc đưa tay đỡ nàng dậy, "Một mình trong thâm cung, con phải tự chăm sóc mình cho tốt nhé!" Hai người chưa nói được mấy câu, tiểu nha đầu đã chạy vào báo kiệu của quan phủ đã đến.

Hai ông bà già đành ngậm ngùi đưa Ngưng Nhị vào kiệu, dặn dò nàng vào cung phải cẩn thận hành sự.

Ngưng Nhị gật đầu, vẫy tay từ biệt cha mẹ rồi ngồi lên kiệu.

Nhưng không ai ngờ, chiếc kiệu lại xảy ra sự cố giữa đường!

“Ngươi là ai!” Ngưng Nhị nhìn nữ tử xinh đẹp đột nhiên xuất hiện trước mặt, trừng lớn mắt, “Nếu ngươi có ý đồ bất chính, ta sẽ kêu người đó.” Hồ ly tinh nhìn Ngưng Nhị trước mắt, chỉ là một phàm nhân mà thôi, không muốn nhiều lời, trực tiếp nhập vào người Ngưng Nhị.

Chương 526

"Ư!" Ngưng Nhị phát ra một tiếng kêu đau đớn, nhưng âm thanh quá nhỏ, căn bản không thể thu hút sự chú ý của người bên ngoài.

Bỗng nhiên, chỉ thấy dung mạo nàng dần dần thay đổi, biến thành bộ dạng vũ mị đa tình của hồ ly tinh.

"Ngưng Nhị" chớp chớp mắt, đưa tay ra, phát hiện da dẻ trở nên trắng nõn mịn màng, so với con người trước đó không biết kiều diễm hơn bao nhiêu lần.

Vốn dĩ tiểu nữ nhi của Lễ bộ Thị lang được nuôi dưỡng trong khuê phòng chưa ai biết mặt, trước khi lên kiệu phải đội khăn voan đỏ, nên căn bản không ai có thể biết được, Ngưng Nhị thật sự đã bị đánh tráo.

Nàng hài lòng cong môi cười.

Từ nay về sau, nàng chính là tiểu nữ nhi của Lễ bộ Thị lang - Ngưng Nhị, lên kinh thành tham gia tuyển tú.

Thời gian chớp mắt trôi qua, chẳng mấy chốc tất cả tú nữ cả nước đều đã lần lượt đến kinh thành, đã đến lúc bắt đầu tuyển chọn.

Doanh Chính hôm nay tâm trạng rất tốt, bởi vì Hoàng công công báo rằng tú nữ được tuyển chọn hôm nay dung mạo đặc biệt linh khí, cho nên từ sáng sớm y đã chuẩn bị một phen, chờ tú nữ vào cung.

Đúng ngọ ba khắc, tất cả tú nữ đều đã vào cung, chờ đợi hoàng đế tuyển chọn.

Các tú nữ quả thật trông rất xinh đẹp, mỗi người một vẻ, nhưng khi nhìn đến một tốp tú nữ, có một nữ tử thân hình yểu điệu khí chất động lòng người, Doanh Chính rõ ràng đã ngẩn người.

Hoàng công công cất giọng a dua: "Ngẩng đầu lên." Doanh Chính nói với đám tú nữ bên dưới, và khi nhìn thấy dung mạo thật của nàng, y đã kinh ngạc đến ngây người!

Trên đời lại có nữ tử xinh đẹp đến vậy sao?

Ngũ quan xinh đẹp cộng với khí chất vũ mị thanh linh, quả thực là con cưng của trời.

Không chỉ Doanh Chính ngây người, mà những người có mặt ở đó cũng vậy.

"Người phương nào?" Doanh Chính ngơ ngác hỏi.

Nữ tử được gọi tên liền đứng dậy phúc thân, "Tiểu nữ tử Ngưng Nhị, là con gái của Lễ bộ Thị lang." Doanh Chính liếc mắt ra hiệu cho Hoàng công công bên cạnh, Hoàng công công liền nhanh chóng hiểu ý.

"Cuộc tuyển tú lần này đến đây là kết thúc, mời Ngưng Nhị và mấy vị nữ tử khác vào cung." Mới chọn được Ngưng Nhị mà đã không chọn thêm tú nữ phía sau nữa sao?

Các tú nữ có mặt đều cảm thấy mất mặt.

Hoàng thượng thiên vị Ngưng Nhị đến mức này, xem ra nhà Lễ bộ Thị lang sắp được thăng quan phát tài rồi.

Thực tế, Doanh Chính quả thực vô cùng thích Ngưng Nhị, không chỉ vì dung mạo xinh đẹp, mà nàng thậm chí còn có nhãn quan độc đáo trên triều đình.

Có mấy lần vấn đề y suy nghĩ mãi không giải quyết được, chỉ cần Ngưng Nhị nhẹ nhàng điểm một cái, y liền có cách giải quyết!

Cho nên từ đó về sau, Doanh Chính liền coi Ngưng Nhị như hải đường trong lòng bàn tay, một đóa hoa giải ngữ của quân vương, ngày càng tin tưởng nàng.

Thậm chí sau mười ngày ngắn ngủi ở bên nhau, y đã muốn lập Ngưng Nhị làm Hoàng Quý phi.

Mặc dù trước đó đã trải qua chuyện của Hà Hoa Tinh, trở nên có chút hoảng sợ, nhưng sau khi hỏi đi hỏi lại Hoàng công công về lai lịch của Ngưng Nhị, phát hiện nàng quả thực là con gái của Lễ bộ Thị lang, y liền thở phào nhẹ nhõm.

Trong một thời gian, Ngưng Nhị được thánh sủng sâu sắc, Doanh Chính cũng thích mỗi ngày đều dính lấy nàng.

Đế Giang gặp Ngưng Nhị, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng khi nói với Doanh Chính, y lại tỏ ra vô cùng không tin.

Huống hồ y đã nghe tin đồn trong triều trước đó, rằng Ngưng Nhị can thiệp vào triều chính.

Bây giờ y càng cảm thấy nên đi nhắc nhở Doanh Chính một phen, nếu không có lòng đề phòng, e rằng bị lừa mà không biết.

"Quốc sư, ái phi của trẫm có vấn đề gì, không biết vấn đề ở đâu?" Doanh Chính nhíu mày khó hiểu hỏi.

Đế Giang thấy Doanh Chính không tin mình, lại đi tin một người phụ nữ mới quen chưa đầy nửa tháng, trong lòng thực sự tức giận.

"Hoàng thượng lẽ nào không cảm thấy, tình trạng hiện tại của ngài và khi gặp Hà Hoa Tinh năm đó rất giống nhau sao?

Lẽ nào ngài muốn dung túng cho một Hà Hoa Tinh thứ hai xuất hiện?" Lời của Đế Giang vừa dứt, Ngưng Nhị ngồi bên cạnh Doanh Chính liền lộ vẻ mặt vô cùng uất ức.

"Hoàng thượng, thần thiếp một lòng vì ngài, thật sự không phải là kẻ họa loạn triều cương như Quốc sư nói." Lông mi dài của Ngưng Nhị chớp chớp, "Lẽ nào chỉ vì thần thiếp đưa ra vài chủ ý cho ngài mà

phải bị trừng phạt sao?" Doanh Chính thấy mỹ nhân đau lòng, lòng bảo vệ liền trỗi dậy, giận dữ nhìn Đế Giang nói: "Quốc sư, nàng chỉ là một nữ tử, hà tất phải làm khó nàng?

Hà Hoa Tinh trước kia là yêu quái, nhưng ái phi của trẫm là người!" Đế Giang thấy Doanh Chính không những không tin, mà còn nổi giận với mình, bỗng cảm thấy một phen lòng tốt của mình đã cho chó ăn, bèn vứt bỏ quan mão rồi quay về phủ.

Doanh Chính thấy Đế Giang nổi giận, không những không tính toán chuyện y bất kính, mà còn định phái người giữ lại, nhưng lại bị Ngưng Nhị bên cạnh kéo lại.

Ngưng Nhị ngẩn người, không ngờ Đế Giang lại có thể diện lớn như vậy trước mặt Doanh Chính, chẳng trách tiên nhân lại bảo nàng phải cẩn thận Đế Giang.

"Hoàng thượng, tuy thần thiếp chỉ là một nữ tử trong hậu cung, không có quyền nói này nói nọ, nhưng ngài không cảm thấy, quyền lực của Quốc sư Đế Giang quá lớn sao?

Dám trực tiếp tỏ thái độ với ngài như vậy." Động tác định đứng dậy của Doanh Chính bỗng dừng lại, y quay đầu nhìn Ngưng Nhị.

"Ái phi cũng cảm thấy thể diện của Quốc sư quả thực quá lớn sao?

Nhưng không có cách nào, trước đây Đại Việt gặp nạn, là Quốc sư đã cứu Đại Việt khỏi nguy nan." Ngưng Nhị lại không cho là vậy, "Hoàng thượng, ngài xem cho rõ đi.

Quốc sư thấy ngài dễ nắm bắt, nên mới lập ngài làm hoàng đế Đại Việt thôi.

Nói không chừng, ngài chỉ là một con rối, y mới là Tần Vương thật sự." Lời nói này của Ngưng Nhị vừa dứt, trong lòng Doanh

Chính liền bị chấn động cực lớn!

"Người đâu!" Doanh Chính tức giận gọi Hoàng công công, "Gọi Trấn Viễn tướng quân đến cho trẫm, lĩnh binh quyền chuẩn bị tấn công Quốc sư phủ!" Hoàng công công nghe vậy liền sững sờ...

"Hoàng thượng, lời này là thật sao?" Hoàng công công với vẻ mặt khó tin nhìn Doanh Chính, dường như từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ y sẽ đột nhiên nói ra những lời như vậy.

Doanh Chính lại như bị người ta dẫm phải chỗ đau, liền ném một cái chén rượu bên cạnh vào người Hoàng công công!

"To gan, ngay cả ngươi cũng dám không nghe lời trẫm nữa sao?" Doanh Chính nhìn chằm chằm vào Hoàng công công, ánh mắt đó khiến Hoàng công công hai chân mềm nhũn, suýt nữa tè ra quần.

"Bẩm hoàng thượng, nô tài không dám ạ, nô tài đi làm ngay!" Nói xong, Hoàng công công liền ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi đại điện.

Chẳng mấy chốc, Trấn Viễn tướng quân đã nhận được lệnh thảo phạt Quốc sư phủ, lý do là vô thị quân uy, soán quyền đoạt nước.

Đế Giang khi nghe cái danh hiệu này, trong lòng không khỏi cảm thấy uất ức.

"Hay cho một Doanh Chính, thật sự tin lời của người đàn bà đó, dám phái tướng quân chinh thảo ta sao?" Đế Giang vung tay áo, nói với tùy tùng bên cạnh: "Mở cửa phủ ra, hôm nay chúng ta sẽ nghênh đón một vị khách quý." Y cười lạnh nói xong, tùy tùng có chút không hiểu, nhưng vẫn tuân theo mệnh lệnh của y, mở toang cửa lớn phía đông.

Không lâu sau, bên ngoài liền vang lên tiếng vó ngựa kinh thiên động địa, nghe như sắp có động đất.

Tùy tùng trong Quốc sư phủ đều có chút căng thẳng, không biết

hôm nay rốt cuộc là ngày gì mà lại có tiếng vó ngựa kinh thiên động địa như vậy.

"Đến rồi." Đế Giang đặt chén trà trong tay xuống, đứng dậy đi ra cửa đông nghênh đón.

Đế Giang vừa đến, Trấn Viễn tướng quân liền lật người xuống ngựa, chuẩn bị ở cửa lớn gọi vào trong.

"Tiền Quốc sư đại nhân, ngài có biết hôm nay tôi đến đây làm gì không?" Trấn Viễn đại tướng quân cúi đầu chào Đế Giang.

Chương 527

Đế Giang mày ngang mắt lạnh, y làm sao không biết Trấn Viễn tướng quân đến đây làm gì?

"Ít nói nhảm đi, đã Doanh Chính đã phái ngươi đến chinh thảo ta, vậy thì cứ dùng bản lĩnh của ngươi ra cho ta xem!" Đế Giang vừa dứt lời, Trấn Viễn đại tướng quân liền ra tay, vẻ mặt nghiêm túc, chưởng phong lạnh lẽo, trông vô cùng uy nghiêm.

Nhưng đối thủ của hắn là ai?

Là Đế Giang dám đối đầu với Thiên đình, há lại là một phàm nhân có thể đánh bại sao?

Kể cả không sử dụng pháp thuật, Đế Giang cũng không hề rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn có thể ung dung đối phó.

Trấn Viễn đại tướng quân thấy chiêu số của mình không làm gì được y, tức thì lửa giận bốc lên từ trong lòng.

Hắn ra chiêu càng thêm nhanh chóng và tàn nhẫn, nhưng lại bị Đế Giang một chiêu hạ gục!

Doanh Chính lúc này như một con quỷ hồ đồ, bị người ta đùa giỡn trong lòng bàn tay, phái người đi ám sát Đế Giang.

Nhưng may mắn thay, thực lực của Đế Giang vô cùng mạnh mẽ, ngay cả Như Lai cũng không thể áp chế được y.

Đế Giang tuy đã đánh bại những kẻ đến ám sát, nhưng trong lòng cũng có chút không thoải mái.

Đế Giang không ngừng bôn ba giữa nhân gian và thiên giới, vì Tần Vương Doanh Chính làm biết bao nhiêu chuyện, vì Đại Việt.

Chỉ là Tần Vương Doanh Chính thật sự là một A Đẩu không thể đỡ nổi, khiến người ta bất đắc dĩ.

Thế là lúc này Đế Giang cũng không đi ép hỏi Doanh Chính, đối với chuyện này coi như không thấy.

Cùng lúc đó, ở Thiên giới.

Ngọc Đế vì có Như Lai khuyên can, nên không phái Hà Hoa Tinh hạ phàm gây rối nữa.

Thế là Như Lai liền đi tìm Hà Hoa Tinh, định bàn với nàng một vài chuyện.

Hà Hoa Tinh đang ngẩn người không có việc gì làm, bỗng phía trước có vạn trượng quang mang tỏa ra, một người béo tròn ngồi trên kim sắc liên hoa, bay về phía nàng.

Như Lai?

Tìm ta làm gì, lẽ nào lại lật lại chuyện cũ tìm ta gây phiền phức?

Hà Hoa Tinh thầm nghĩ, rồi không khỏi căng thẳng.

Người trên đóa sen đó chính là Như Lai, sau khi khuyên Ngọc Đế đừng đối đầu với Đế Giang nữa, ngài lại có ý định mới.

Như Lai thấy ánh mắt nghi ngờ lại có chút căng thẳng của Hà Hoa Tinh, không khỏi lộ ra nụ cười khổ.

"Hà Hoa Tinh, ngươi vốn là một đóa sen dưới tọa của ta, hấp thu tinh hoa trời đất, có ta hun đúc, mới có được đạo hạnh như ngày hôm nay.

Nể tình nhân quả duyên phận giữa chúng ta, ta muốn báo cho ngươi một chuyện." Như Lai thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc nói với Hà Hoa Tinh.

"Thực lực của Đế Giang sâu không lường được, ngay cả ta cũng

có chút không nhìn thấu.

Tần Vương Doanh Chính của Đại Việt, cả con khỉ đá Tôn Ngộ Không kia, đều là người của Đế Giang!" Nghe lời này, Hà Hoa Tinh trong lòng kinh hãi, biểu cảm không tự chủ được mà hiện ra trên mặt.

"Không thể nào, Như Lai, thực lực của ngài có thể nói là đỉnh thiên lập địa, không gì không làm được.

Hắn làm sao có thể so sánh với ngài!

Tôi có chút không dám tin." Hà Hoa Tinh lắc đầu, tỏ vẻ không tin.

Nhưng lời này là do chính miệng Như Lai nói ra.

Như Lai là nhân vật thế nào chứ, là người lãnh đạo chúng sinh.

Ở Thiên giới có địa vị cực cao, ngay cả Ngọc Đế gặp khó khăn cũng phải cầu cứu ngài.

Hà Hoa Tinh trong lòng không khỏi giằng xé.

"Ngươi thấy ta giống đang nói đùa với ngươi sao?

Ngươi và ta có duyên phận, ta không hy vọng ngươi vì đối kháng Đế Giang mà mất mạng.

Cho nên ta mới đích thân đến khuyên can, nghe ta một lời, kịp thời dừng tay." Như Lai khuyên can.

Hà Hoa Tinh nghĩ đến chuyện trước kia, có chút không phục, nhưng vì tính mạng, lại không thể không nhịn.

Hà Hoa Tinh sau một hồi giằng xé, cân nhắc lợi hại, đã lựa chọn buông tay, không còn đối đầu với Đế Giang nữa.

"Còn một chuyện nữa, cấm chế ngươi để lại trên người Tôn Ngộ Không cũng phải gỡ bỏ, nếu không mối liên hệ giữa ngươi và Đế Giang sẽ không bị cắt đứt, Đế Giang có thể sẽ tìm đến ngươi." Như

Lai bổ sung.

“Toàn bộ nghe theo lời chỉ dạy của Như Lai.” Hà Hoa Tinh khom lưng, tỏ lòng cảm tạ Như Lai.

Thế là, Như Lai và Hà Hoa Tinh hai người đi tìm Tôn Ngộ Không.

“Hừ, tiểu nhân âm hiểm, dám lén lút ám hại Hầu gia gia, Hà Hoa Tinh chết tiệt, có bản lĩnh thì chính diện đánh một trận với Hầu gia gia đi, cứ lén lút dùng thủ đoạn hạ lưu, ta phi...” Vừa thấy Hà Hoa Tinh, Tôn Ngộ Không đã buông lời chửi mắng, không hổ là con khỉ đá tính khí nóng nảy, đầu óc bướng bỉnh.

Hà Hoa Tinh đối với lời nói của Tôn Ngộ Không, tai trái vào tai phải ra, không hề để tâm mà đi về phía hắn.

Tôn Ngộ Không thấy vậy, liền chửi càng dữ hơn.

“Ngươi tưởng mắt của Hầu gia gia chỉ để ngắm phong cảnh thôi sao?

Chẳng phải chỉ là đóa sen dưới tọa của lão già Như Lai thôi sao, may mắn được hóa hình thành người, có bản lĩnh gì!” Tôn Ngộ Không đắc ý dương dương châm chọc.

Như Lai đi theo sau, thấy mình cũng bị vạ lây chửi bới, trong lòng cũng một trận bất đắc dĩ.

Chỉ có thể bất lực lắc đầu, thầm nghĩ ta chỉ đến khuyên giải, tại sao lại chửi cả ta, thật oan uổng quá.

“Được rồi, Tôn Ngộ Không, Hà Hoa Tinh là ta dẫn đến, ta chủ yếu là.....” Như Lai chưa nói xong, đã bị Tôn Ngộ Không cưỡng ép ngắt lời.

“Lão già Như Lai, đều tại ngươi, nếu không phải do ngươi sơ suất, yêu tinh này làm sao có thể hạ giới tai họa chúng sinh!

Ngươi cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì!" Tôn Ngộ Không thấy Như Lai, tính khí càng thêm nóng nảy.

"Đừng tưởng hạ cấm chế trong người Hầu gia gia là có thể khống chế được Hầu gia gia, không thể nào!

Nếu ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Đế Giang cũng sẽ không tha cho các ngươi." Tôn Ngộ Không có Đế Giang chống lưng, cũng không sợ hãi.

Nghe hai chữ Đế Giang, Như Lai cũng có chút đau đầu, đối với Đế Giang thật sự bất lực, không chỉ thực lực của y mạnh mẽ, mà những việc y muốn làm cũng khó mà khuyên can.

"Tôn Ngộ Không, ta đến đây là để giải trừ cấm chế cho ngươi.

Chương 528

Đế Giang đã thương lượng ổn thỏa với ta, chuyện Hà Hoa Tinh trước kia sẽ cho qua, chuyện của ngươi cũng vậy.” Như Lai nghe Tôn Ngộ Không lải nhải cũng đau đầu, vội vàng nói ra mục đích của mình, để giải thích rõ ràng mọi chuyện.

Hà Hoa Tinh nhìn Tôn Ngộ Không cũng không vừa mắt, tăng tốc đi về phía hắn, giải khai cấm chế, kết thúc chuyện này.

Hà Hoa Tinh đến trước mặt Tôn Ngộ Không, hai tay giơ lên, lòng bàn tay có ánh sáng trắng nhàn nhạt xuất hiện, không ngừng lơ lửng phía trên.

Hà Hoa Tinh trực tiếp phớt lờ lời mắng chửi của Tôn Ngộ Không, cúi đầu khẽ niệm chú ngữ giải trừ cấm chế.

Theo tiếng niệm chú của Hà Hoa Tinh, ánh sáng trắng trong lòng bàn tay không ngừng hội tụ thành một khối năng lượng, bên trong dường như đang thai nghén thứ gì đó.

Bỗng nhiên, Hà Hoa Tinh ngẩng đầu, trong con ngươi có một đóa sen trắng xinh đẹp.

Quả cầu ánh sáng trắng trên tay Hà Hoa Tinh cũng biến thành một đóa sen trắng, người bình thường nhìn thấy một lần, cả đời cũng khó quên.

Khi chú ngữ hoàn thành, Hà Hoa Tinh tiến lên, muốn đánh đóa sen trắng vào trong cơ thể Tôn Ngộ Không, như vậy là có thể giải trừ cấm chế.

Nhưng lúc này Tôn Ngộ Không lại không vui, cảm thấy như bị sỉ nhục.

“Phi, cứ thế này mà âm mưu với Hầu gia gia là xong sao?

Ta không phục.” Sau đó lại là một trận chửi mắng.

Tôn Ngộ Không giãy giụa, Hà Hoa Tinh liền không tiện đánh đóa sen trắng vào cơ thể hắn.

Như Lai thấy vậy cũng bất lực, liền ra tay tạm thời trấn áp Tôn Ngộ Không.

Như Lai chỉ thuận tay vươn ra, tóm lấy Tôn Ngộ Không, liền trấn áp hắn dưới năm ngón tay, mặc cho Tôn Ngộ Không phản kháng cũng không được.

Tôn Ngộ Không muốn phản kháng, nhưng cũng không thể phản kháng, đành mặc cho Hà Hoa Tinh động thủ.

Khi đóa sen trắng được đánh vào trong cơ thể Tôn Ngộ Không, trong cơ thể hắn liền truyền ra tiếng “cạch cạch”, phảng phất như có thứ gì đó trong cơ thể bị phá vỡ.

Lúc này Như Lai cũng thu lại năm ngón tay đang trấn áp Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không phá vỡ cấm chế, cảm thấy thực lực hoàn toàn khôi phục, trong lòng vui mừng khôn xiết, liền nhảy cẫng lên.

Nhưng vừa quay người, liền lấy Kim Cô Bổng từ trong tai ra, một gậy gõ về phía Hà Hoa Tinh.

Hà Hoa Tinh thấy tình cảnh này, đang định ra tay, lại thấy một ngón tay vàng óng hơi cong lại, chỉ về phía Tôn Ngộ Không.

Ngón tay vàng óng đó khẽ búng một cái, liền búng Tôn Ngộ Không bay đi không biết bao xa.

“Con khỉ nóng nảy này thật khiến người ta đau đầu, cho ngươi một bài học.

Hà Hoa Tinh, đợi con khỉ đó theo kịp ta rồi hãy đi.” Như Lai vẫn mỉm cười như thường lệ.

Cấm chế trong cơ thể Tôn Ngộ Không đã được giải trừ, chuyện này xem như kết thúc.

Cú búng vừa rồi của Như Lai không hề dùng lực, chỉ là để Tôn Ngộ Không đừng gây rối nữa mà thôi.

Đúng như Như Lai dự đoán, không bao lâu, Tôn Ngộ Không liền cầm Kim Cô Bổng xông về, muốn tìm Như Lai báo thù.

Như Lai thấy vậy, cũng lựa chọn khai đạo cho Tôn Ngộ Không.

“Con khỉ ngốc, chuyện trước kia là lỗi của ta, bây giờ ta xin lỗi ngươi.

Hà Hoa Tinh cũng không phải cố ý đối đầu với ngươi, nàng xuất thân từ dưới tọa của ta, cùng ta đều có duyên.” Như Lai khẽ nói.

Lúc này Tôn Ngộ Không như không nghe thấy, vung Kim Cô Bổng đập về phía Như Lai, nhưng Như Lai lại không hề né tránh hay phòng ngự, lựa chọn để Tôn Ngộ Không gõ một côn.

Tôn Ngộ Không thấy Như Lai không né tránh, tốc độ đập xuống càng nhanh hơn.

Hà Hoa Tinh đứng bên cạnh thấy cảnh này, theo tiềm thức vận động pháp lực.

Thực lực của Hà Hoa Tinh ngay cả Đế Giang cũng không khỏi tán thưởng, có thể thấy thực lực của nàng cao thâm.

Pháp lực của Hà Hoa Tinh từ trong cơ thể không ngừng tuôn ra, xoay quanh nàng.

Mặc dù Như Lai đã ngăn cản, nhưng dù sao cũng có ơn với mình.

Hà Hoa Tinh đang định ra tay tương trợ, tình huống lại thay đổi.

Chỉ thấy Kim Cô Bổng sắp rơi xuống người Như Lai, Như Lai nhắm mắt lại.

Tôn Ngộ Không thấy vậy, không khỏi tức giận hừ một tiếng.

Cách Như Lai chỉ còn một ngón tay ngắn ngủi, liền đột nhiên dừng lại.

Luồng gió mạnh từ Kim Cô Bổng phất qua mặt Như Lai, thổi tan hết những đám mây phía sau.

Như Lai cũng mở mắt ra, mỉm cười với Tôn Ngộ Không.

"Lão già Như Lai đáng ghét, tại sao không né!" Tôn Ngộ Không hung hăng hỏi.

"Bởi vì ngươi sẽ không thật sự đập xuống, ta biết tính khí của ngươi." Như Lai cũng đáp lại.

"Hừ, biết cái gì mà biết, Hầu gia gia lười tính toán với ngươi." Tôn Ngộ Không cũng quay đầu đi, không thèm nhìn khuôn mặt tươi cười của Như Lai nữa.

"Hầu gia gia sẽ không đánh người không có sức phản kháng, không thèm!" Tôn Ngộ Không lại bổ sung.

"Ta biết rồi.

Chuyện đã giải quyết xong, ngươi cũng theo ta về đi.

Hãy nghỉ ngơi cho tốt, chuyện phàm gian không cần ngươi quản nữa, đó đều là chuyện của Đế Giang." Nói xong, ngài quay người nhìn Hà Hoa Tinh bên cạnh.

"Hà Hoa Tinh, ta phải về rồi, chuyện này kết thúc rồi.

Nhưng tội chết có thể tha, tội sống khó miễn.

Ngươi phải đi xin lỗi Đế Giang một tiếng, để tránh Đế Giang còn

bất mãn trong lòng.” Như Lai nói vậy.

Hà Hoa Tinh nghe vậy, trong lòng cũng không có tư vị gì, nhưng nghĩ đến chuyện trước kia và lời dặn của Như Lai.

Hà Hoa Tinh cũng im lặng gật đầu.

Như Lai thấy Hà Hoa Tinh gật đầu đồng ý, trong lòng cũng rất hài lòng.

Dù sao Đế Giang có vẻ không tính toán, nhưng chuyện đã xảy ra khó tránh sau này lại có bất ngờ.

Chương 529

Lần này Hà Hoa Tinh xin lỗi cũng đã cho Đế Giang đủ mặt mũi, nếu sau này Đế Giang lại nhắc đến chuyện này, về tình về lý cũng không ổn, đó là khí độ mà một nhân vật lớn nên có.

Sau khi Hà Hoa Tinh đồng ý, Như Lai liền ngồi trên kim sắc liên hoa, quay về phủ.

Đồng thời ngài nhìn Tôn Ngộ Không một cái, mỉm cười không nói gì, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Tôn Ngộ Không nhìn Như Lai đi, cũng thầm bĩu môi, tỏ vẻ bất mãn.

Nhưng bây giờ lựa chọn tốt nhất là theo Như Lai về, thế là hắn cũng không tình nguyện mà đi theo sau Như Lai.

Tôn Ngộ Không đối với Hà Hoa Tinh có sự bất mãn lớn, lúc rời đi trong tay cầm Kim Cô Bổng, vẫy vẫy về phía Hà Hoa Tinh, phảng phất như đang khiêu khích, hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

Hà Hoa Tinh biết Tôn Ngộ Không sẽ không ra tay nữa, cũng đảo mắt một cái, phản kích lại Tôn Ngộ Không, rồi đi về hướng khác.

Nơi Hà Hoa Tinh muốn đến, chính là phàm gian!

Hà Hoa Tinh nghe theo lời dặn của Như Lai, định đi tìm Đế Giang xin lỗi, kết thúc chuyện này.

Nhưng Hà Hoa Tinh cũng có chút mờ mịt, không biết nên xin lỗi Đế Giang như thế nào.

Hà Hoa Tinh nghĩ nửa ngày cũng không ra cách nào hay, liền lắc đầu, không nghĩ nữa, định tìm thấy Đế Giang rồi tính.

Nhưng điều khiến nàng bất lực là, từ lúc xuống Thiên giới đến giờ vẫn luôn tìm Đế Giang, nhưng không thấy tung tích của y đâu cả, không biết y đã đi đâu.

"Đế Giang đã về phàm gian, chắc đang giải quyết chuyện Đại Việt, đến Đại Việt trước đã." Hà Hoa Tinh thầm nghĩ.

Thế là nàng liền vận động pháp lực, bay về hướng Đại Việt.

Thực lực của Hà Hoa Tinh cao cường, tốc độ cũng nhanh, không bao lâu đã cách Đại Việt không xa.

Hà Hoa Tinh không biết tại sao, càng đến gần Đại Việt càng có cảm giác kỳ lạ, nhưng lại mờ mờ ảo ảo.

Hà Hoa Tinh nghĩ là mình quá mệt mỏi, nên không suy nghĩ nhiều.

Đến Đại Việt, Hà Hoa Tinh vẫn tìm kiếm Đế Giang, nhưng vẫn không thấy y đâu, trong lòng vô cùng hoang mang.

Hà Hoa Tinh đang định đi nơi khác tìm, thì cảm giác kỳ lạ đó càng thêm nồng đậm.

"Đại Việt dường như không giống với trước kia, có cảm giác không chân thực, lẽ nào..." Hà Hoa Tinh phảng phất như ý thức được điều gì, lập tức phóng thích pháp lực, tỏa ra bốn phía.

"Là ai, tại sao lại bố trí huyễn thuật với ta!" Hà Hoa Tinh lớn tiếng quát, đồng thời cảnh giác xung quanh.

"A a, xem ra ngươi cũng cảnh giác lắm nhỉ, tiểu Hà Hoa Tinh." Một phụ nữ nhà nông bình thường từ trong đám đông đi ra, nhưng ánh mắt của người phụ nữ này lại tràn đầy yêu mị quyến rũ.

"Ta tên là Ngưng Nhị, trước kia Đại Việt là của ngươi, bây giờ là của ta, không cho phép ngươi gây rối đâu nhé~" Ngưng Nhị chậm rãi nói.

“Hừ, bất kể ngươi là yêu tinh gì, dám ra tay với ta, ta bây giờ sẽ bắt ngươi, giao cho Đế Giang.” Hà Hoa Tinh uy hiếp, nếu có thể bắt được con yêu tinh này giao cho Đế Giang, vậy thì chuyện của mình chắc chắn có thể kết thúc.

“Ồ~ vậy sao, xem ra ngươi chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề nhỉ, vậy bây giờ ngươi bắt ta đi, ha ha ha ha.” Nói xong, thân hình Ngưng Nhị đột nhiên biến mất, bá tánh xung quanh đột nhiên tấn công Hà Hoa Tinh.

Hà Hoa Tinh không chịu yếu thế, một mắt nhìn thấu tất cả đều là huyễn giác, trực tiếp thôi động pháp lực, phát động tấn công.

Lúc này Ngưng Nhị đứng trên một đài cao nhìn Hà Hoa Tinh không ngừng thôi động pháp lực, không khỏi lộ ra nụ cười đắc ý.

Thực lực của Hà Hoa Tinh cao cường, những bá tánh huyễn giác đó không một ai là đối thủ của nàng, nhưng những bá tánh này lại không thể giết chết, không ngừng tái sinh, xuất hiện và chiến đấu với Hà Hoa Tinh.

Thời gian không ngừng trôi, pháp lực của Hà Hoa Tinh bắt đầu rõ ràng không đủ.

Trên đầu Hà Hoa Tinh mồ hôi to như hạt đậu, miệng cũng thở hổn hển.

Rõ ràng đã bị tiêu hao thể lực.

Hà Hoa Tinh không khỏi thầm mắng một tiếng, không chiến đấu nữa mà định lập tức đào thoát khỏi Đại Việt.

Chính lúc Hà Hoa Tinh quay người bay đi, một cái đuôi lớn đầy lông từ trong đám đông đột nhiên lao ra, trực tiếp trói chặt Hà Hoa Tinh, khiến nàng ngã thẳng xuống đất.

Hà Hoa Tinh thôi động pháp lực còn lại không ngừng giãy giụa,

nhưng số pháp lực ít ỏi không thể giúp nàng thoát khỏi cái đuôi lớn này.

"Hóa ra là một con hồ yêu, đáng ghét." Hà Hoa Tinh trong lòng cũng hối hận, nhất thời sơ suất không nhận ra chân thân của Ngưng Nhị, liền lỗ mãng phát động chiến đấu.

Chỉ là bây giờ hối hận cũng không kịp, cái đuôi hồ ly nhanh chóng thu về, cảnh tượng xung quanh cũng lập tức thay đổi.

Đuôi hồ ly trói chặt Hà Hoa Tinh trước mặt Ngưng Nhị.

Ngưng Nhị tiến lại gần nhìn Hà Hoa Tinh, hai tay nâng mặt nàng, nụ cười âm hiểm khiến Hà Hoa Tinh phản cảm.

Hà Hoa Tinh trông rất xinh đẹp, nhưng gặp phải một con hồ yêu còn yêu mị hơn mình, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trong ánh mắt của Ngưng Nhị, Hà Hoa Tinh luôn cảm thấy mình như một con mồi bị tùy ý nắm bắt.

"Tiểu Hà Hoa Tinh, ngươi đến thật không đúng lúc, bây giờ ta không thể để ngươi gây rối được, tạm thời ngươi cứ ở một nơi đi nhé." Ngưng Nhị nheo mắt, cười nói.

Hà Hoa Tinh đang định nói gì đó, liền bị Ngưng Nhị thổi một hơi, lập tức hôn mê đi.

Hồ yêu nhìn bá tánh qua lại bên ngoài, nhìn cảnh sắc phồn hoa của Đại Việt, ánh mắt hoảng hốt, thậm chí còn xuất thần.

"Biết trước ngươi sẽ làm chuyện ở Đại Việt, đương nhiên phải đề phòng một chút rồi.

Bây giờ Đại Việt không thể để ngươi quấy rầy, ta có chuyện quan trọng phải làm, ngủ ngon nhé." Hồ yêu cười lạnh một tiếng, quay người nhanh chóng rời khỏi tòa lầu cao.

Hà Hoa Tinh tỉnh lại cảm thấy đầu óc mê man, cử động thân thể, nhưng dường như không cử động được, đành phải mở mắt ra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt liếc nhìn thân thể mình, phát hiện thân thể không những không cử động được, mà còn bị người ta định trụ.

Nàng ý thức được mình đã bị người ta đánh lén.

Nàng nhắm mắt lại hồi tưởng lại vì sao mình bị đánh lén.

Nàng phụng mệnh Như Lai, hạ phàm tìm Đế Giang, đến nhận lỗi.

Tuy không tình nguyện, nhưng là mệnh lệnh của Như Lai, nàng cũng không dám không tuân theo.

Khi vừa hạ phàm đến Đại Việt, còn chưa tìm thấy Đế Giang!

Bỗng nhiên mình bị một làn khói xông vào người.

Hà Hoa Tinh nhớ rằng làn khói đó thật sự rất khó ngửi, dường như có một mùi hôi thối, đặc biệt giống mùi trên người một loại động vật nào đó, nhưng lại nhất thời không nhớ ra là loại động vật nào.

Hà Hoa Tinh đau đầu, nàng là đóa sen dưới tọa Như Lai huyễn hóa thành, thần tiên trên trời thấy cũng phải nhường ba phần.

Chương 530

Cách đây không lâu, ngay cả Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không cũng không làm gì được nàng, còn bị nàng khống chế.

Ngay cả quân vương Đại Việt đường đường cũng bị vẻ đẹp của nàng mê hoặc.

Muốn hái sao trên trời, y cũng sẽ tìm mọi cách lấy cho nàng.

Bây giờ thì hay rồi, không những bị người ta bắt sống, còn bị người ta không biết đã đưa đến xó xỉnh nào.

Thật đúng là kim thời bất đồng vãng nhật!

Hà Hoa Tinh nhìn xung quanh một lượt, nơi nào cũng có mùi hôi thối đó, thật khó ngửi.

"Rốt cuộc là ai, tại sao lại bắt ta, ra đây đi!

Nói cho ta rõ ràng đi!" Hà Hoa Tinh tức giận hét lớn về phía cửa động, nhưng không có ai đáp lại.

Hà Hoa Tinh tuyệt vọng nhìn ra cửa, không biết người đó bắt mình rốt cuộc để làm gì.

Hỏi cũng không lên tiếng, thật khiến người ta tức chết.

Có phải người đó muốn lấy cánh hoa của nàng nấu canh không?

Nàng rõ ràng tác dụng của mình, nếu ai ăn cánh hoa của nàng, người đó có thể tăng thêm mấy ngàn năm công lực.

Đây không phải là Hà Hoa Tinh suy nghĩ lung tung, nàng là đóa sen dưới tọa Như Lai đó!

Không phải chuyện đùa đâu, trước kia khi nàng còn ở dưới tọa của Như Lai, ngay cả Ngọc Hoàng Đại Đế cũng muốn xin Như Lai

cánh hoa của nàng.

Nhưng Như Lai lúc đó quý hiếm lắm, Ngọc Hoàng Đại Đế cầu xin Như Lai rất lâu, mà ngài cứng rắn không cho.

Từ đó có thể biết nàng quý giá đến mức nào.

Tuy Hà Hoa Tinh tự hào về giá trị của mình, nhưng hy vọng lần này không phải là nhắm vào cánh hoa của nàng, bởi vì nàng sợ!

Mặc dù đã làm chuyện xấu, nhưng nàng chưa từng hại chết ai cả!

Cho nên nói chung nàng chưa từng giết người, hy vọng Như Lai có thể sớm phát hiện nàng chưa trở về Cửu Trọng Thiên, mau chóng cứu nàng.

Nàng không hy vọng kết cục cuối cùng của mình là một nồi canh hoa sen.

Như vậy thật quá không đáng, nàng còn chưa sống đủ!

Nàng không muốn chết!

Nếu không phải Như Lai bảo nàng đi xin lỗi Đế Giang, nàng cũng sẽ không bị kẻ có ý đồ, không, bị yêu quái bắt được.

Nàng cũng thật xui xẻo, sớm một phút hoặc muộn một phút cũng được, tại sao lại phải gặp phải con yêu quái này chứ!

Hà Hoa Tinh vừa oán trách Đế Giang, vừa cảm thán mình thật là lưu niên bất lợi.

Trong lúc Hà Hoa Tinh đang khổ não, cửa động đột nhiên bị người ta mở ra.

Một tia sáng từ khe cửa chiếu vào.

Hà Hoa Tinh bị tia sáng đó chiếu vào mắt, lập tức nhắm mắt lại.

Nhưng Hà Hoa Tinh muốn nhìn rõ rốt cuộc là ai đã bắt mình, cố

gắng mở mắt ra, nhưng ánh sáng thật sự quá chói mắt, nước mắt của Hà Hoa Tinh sắp bị làm cho chảy ra.

Có lẽ người đó cố ý, thấy Hà Hoa Tinh bị ánh sáng chiếu đến khó chịu, lại càng vui vẻ, dường như muốn nàng đau khổ, cứng rắn không đóng cửa động lại.

Hà Hoa Tinh bị bóng người mờ ảo trước mắt làm cho tức giận, lại muốn làm gì nữa đây, lẽ nào mình đã đắc tội với ai sao?

Lại bị hành hạ như vậy.

"Tỷ tỷ à!

Một ngày không gặp đúng là phải nhìn bằng con mắt khác xưa a!

Muội muội vẫn khỏe chứ!" Hà Hoa Tinh vốn đã khó chịu, khi nghe thấy giọng nói này liền bừng tỉnh, giọng nói này không phải là giọng của con hồ ly tinh chết tiệt đó sao?

Lẽ nào nó bắt cóc mình, rốt cuộc muốn làm gì đây.

Ban đầu nàng nghĩ mình bị người ta bắt cóc, có khả năng là do Đế Giang làm, có thể vì trong khoảng thời gian này nàng đã đắc tội với Đế Giang.

Mấy lần đều khiến nhiệm vụ của Đế Giang không hoàn thành, có thể tưởng tượng được sự phẫn nộ của Đế Giang!

Ban đầu nàng nghĩ con yêu quái này chắc chắn là do Đế Giang phái đến, nghĩ rằng Đế Giang muốn trừng phạt mình, lại không tiện ra mặt, nên đã phái một con yêu quái đến bắt mình.

Nhưng ai ngờ lại là con hồ ly tinh giảo hoạt này.

Thật là thiên đạo hữu luân hồi, thương thiên tha cho ai bao giờ!

Năm xưa nàng đã dùng cách này để bắt cóc con hồ ly tinh đó, bây giờ lại bị con hồ ly tinh đó báo thù.

“Tỷ tỷ, không hổ là quý nhân hay quên nhỉ!

Có cần muội muội nhắc lại những chuyện tốt mà tỷ đã làm với muội những năm đó không!” Hồ ly tinh thấy Hà Hoa Tinh sau khi mình lên tiếng hồi lâu vẫn không nói một lời, tưởng rằng Hà Hoa Tinh làm chuyện xấu quá nhiều, ngay cả những chuyện tốt đã làm với mình trước kia cũng sắp quên rồi.

Mặc dù Hà Hoa Tinh đã quên, nhưng vết sẹo trong lòng hồ ly tinh thì vĩnh viễn không bao giờ quên, không, phải nói là đời đời kiếp kiếp đều sẽ nhớ con Hà Hoa Tinh này đã đối xử với mình như thế nào.

“Ta làm sao quên được!

Năm đó khi ta quen biết ngươi, ngươi mới ngây thơ hoạt bát, thẳng thắn đáng yêu biết bao.

Lúc đó tuy ngươi là hồ ly tinh, nhưng trên người lại hiếm có không có mùi hôi đặc trưng của hồ ly tinh.” Hà Hoa Tinh vì ánh nắng chói chang vừa rồi không nhìn rõ bộ dạng của con hồ ly tinh trước mắt, nhưng sau khi đã thích ứng với ánh nắng, người trước mắt nàng bây giờ lại đầy vẻ phong trần, không khác gì những con hồ ly tinh thô tục kia.

Hà Hoa Tinh thật muốn cảm thán một câu, đều là thế sự nhân phi!

Đều là tạo hóa trêu ngươi!

“Xa không bằng sự thay đổi lớn của ngươi bây giờ!” Hà Hoa Tinh thấy hồ ly tinh sau khi mình nói xong những lời đó, sắc mặt của nó có thể thấy rõ từ đắc ý biến thành nộ khí trùng trùng bây giờ.

Nhưng Hà Hoa Tinh là ai chứ!

Nàng bây giờ cảm thấy mình đã rơi vào tay con hồ ly tinh này, theo những gì mình đã đối xử với nó trước kia, lần này chắc chắn không thoát được.

Cho nên Hà Hoa Tinh quyết định giữ vững nguyên tắc "lợn chết không sợ nước sôi", không có chút ý chí cầu sinh nào.

Hồ ly tinh không ngờ Hà Hoa Tinh năm xưa không thể một đời bây giờ lại trở nên như vậy.

Chương 531

"Bây giờ ngươi còn cười được, nhưng hãy nhìn cho rõ, bây giờ ngươi đã rơi vào tay ta.

Ngươi cũng biết ta đã thay đổi, lát nữa ta sẽ cho ngươi xem ta đã trở nên tàn nhẫn độc ác như thế nào, những thứ đó đều là ta học được từ ngươi năm đó." Hà Hoa Tinh nhìn bộ dạng đắc ý dương dương của hồ ly tinh, không hề cảm thấy kỳ quái chút nào.

Năm đó, nhân lúc Như Lai đang ngủ, nàng đã lén lút rời khỏi Cửu Trọng Thiên, một mình đến nhân gian.

Vì là lần đầu tiên hạ phàm, nên đối với mọi thứ ở nhân gian nàng đều cảm thấy mới lạ.

Nhưng khi đang đi dạo trên phố, nàng đã không cẩn thận làm hỏng một gánh hàng rong bên đường, đều do không khống chế được lực đạo, dẫn đến không cẩn thận đã phóng thích pháp lực ra ngoài.

Nhưng lại là lần đầu tiên đến phàm gian, nàng không biết đến thứ gọi là ngân lượng của chủ quán.

Nhưng lại thấy người xung quanh vây xem ngày càng đông.

Khi chưa hạ phàm, nàng đã nghe đệ tử của Như Lai nói, phàm nhân đều là những người không biết võ công, càng không biết đến pháp lực, họ đều là những khu vực mù kiến thức.

Nếu để phàm nhân biết mình có pháp lực, cảnh tượng sẽ rất phiền phức, phàm nhân sẽ sợ hãi, thậm chí sẽ giết mình.

Mặc dù nàng không tin một phàm nhân nhỏ bé lại có khả năng giết được những thần tiên như mình, nhưng để không cho Như Lai biết mình đã hạ phàm, bị người ta biết thân phận.

Lúc đó nếu Như Lai biết được, chắc chắn sẽ bị trừng phạt nặng.

Lén lút hạ phàm đã là giấu Như Lai rồi, nếu bị biết được, chắc chắn sẽ phải ở Tư Nhai diện bích mấy ngàn năm.

Nàng không muốn ở nơi đó mấy ngàn năm, lúc đó chắc chắn sẽ không chịu nổi sự cô đơn đó.

Nhưng tình hình trước mắt thực sự vượt quá khả năng của nàng, căn bản không có thứ gọi là ngân lượng trong miệng họ, phải làm sao đây!

Nếu không lấy ra được thứ đó, sẽ bị đưa đến nơi gọi là nha môn, nơi đó nghe tên đã biết không phải là nơi tốt lành gì.

Trong lúc Hà Hoa Tinh đang phiền não không biết phải làm sao.

Có một cô gái thấy nàng khó xử như vậy, dường như đã biết được thân phận của nàng, cho nên vì là đồng loại, đã đưa ngân lượng cho chủ quán đó.

Để cảm tạ, nàng đã giúp cô gái đó nâng cao pháp lực.

Sau này nàng cũng biết cô gái đó hóa ra là một con hồ ly tinh, nhưng lúc đó nàng không tin, hồ ly tinh không phải đều nên có một mùi hôi đặc biệt khó ngửi của hồ ly sao?

Nhưng tại sao cô gái này lại không có!

Hà Hoa Tinh nghĩ.

Nhưng hồ ly tinh lại nói, nàng sinh ra đã khác với những con hồ ly khác, mẹ nàng nói, chỉ cần lớn lên, sẽ có mùi hôi tượng trưng của hồ ly.

Hà Hoa Tinh nửa tin nửa ngờ nghe theo lời cô gái.

Cứ như vậy, hồ ly tinh vì biết Hà Hoa Tinh là đóa sen dưới tọa của Như Lai, lúc đó hồ ly tinh đã ngưỡng mộ rất lâu!

Cảm thấy có thể được Như Lai chỉ đạo, đã có thể bắt đầu làm thần tiên trên trời.

Không cần phải giống như mình, phải tốn hết tâm tư khổ công tu luyện.

Nhưng Hà Hoa Tinh lại không để ý, cho rằng ở bên cạnh Như Lai quả thực vô cùng nhàm chán, căn bản không vui bằng ở nhân gian.

Hồ ly tinh ngày nào cũng dẫn hà hoa tinh đi chơi, tình cảm của cả hai cũng vì thế mà ngày càng sâu đậm, ai không biết còn tưởng họ là chị em ruột!

Càng ở nhân gian lâu, hà hoa tinh đột nhiên không muốn quay về bên cạnh Như Lai nữa.

Nàng thậm chí còn nảy sinh một suy nghĩ, rằng ở bên cạnh Như Lai còn không bằng làm một yêu tinh bình thường nơi trần thế.

Mãi cho đến một hôm, khi đang dạo chơi ở khu chợ nhân gian, nàng và hồ ly tinh đã gặp phải một đạo sĩ chuyên hàng yêu trừ ma, cả hai đều vô cùng hoảng sợ.

Nhưng nỗi sợ của hà hoa tinh và hồ ly tinh lại không giống nhau.

Hà hoa tinh không sợ bị đạo sĩ thu phục, nàng tin rằng vị đạo sĩ này chắc chắn có thể nhận ra mình là hà hoa tinh dưới trướng Như Lai.

Nàng chỉ sợ sau khi đạo sĩ biết chuyện sẽ kinh động đến Như Lai, lúc đó nàng sẽ không thể ở lại nhân gian được nữa, mà phải quay về đối mặt với mấy ngàn năm diện bích sám hối.

Nếu vậy, hà hoa tinh tuyệt đối không thể chấp nhận kết cục này.

Nghĩ đến đây, lòng nàng hoảng loạn, lập tức dùng pháp thuật cao cường độn thổ bỏ chạy, đi không một dấu vết.

Còn hồ ly tinh lại sợ bị đạo sĩ thu phục, như vậy chỉ có con đường chết.

Tuổi yêu của nàng còn trẻ, vẫn chưa sống đủ, chưa đắc đạo thành tiên, chưa hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân.

Vì vậy, nàng rất sợ vị đạo sĩ trước mặt.

Khi nàng quay đầu lại định nhìn hà hoa tinh, thì phát hiện nàng ấy đã biến mất từ lâu.

Lúc đó, hồ ly tinh tuyệt vọng bật cười, nàng cười vì sự ngốc nghếch của mình, đã coi hà hoa tinh như chị em, vậy mà nàng ta lại bỏ rơi mình để chạy trốn.

Thậm chí một lời chào cũng không có, để lại một mình nàng đối mặt với vị đạo sĩ có pháp thuật cao cường hơn mình.

Nhưng sau khi hà hoa tinh chạy đến nơi an toàn, nàng lại hối hận.

Nàng nhớ lại những điều tốt đẹp mà hồ ly tinh đã đối xử với mình trước đây, cảm thấy không thể để nàng ấy một mình đối mặt với đạo sĩ.

Vì vậy, nàng đã quay trở lại.

Nhưng khi quay lại, nàng phát hiện cả đạo sĩ và hồ ly tinh đều không còn ở đó.

Nàng thấy một vệt máu cách đó không xa, đoán rằng hồ ly tinh nhất định đã gặp chuyện không may.

Thế là nàng đi tìm vị đạo sĩ kia, lúc này nàng đã hiểu rõ, dù có bị Như Lai trừng phạt cũng không thể vong ân bội nghĩa.

Kết quả, khi tìm được đạo sĩ, nàng chất vấn có phải ông ta vừa thu phục một con hồ ly tinh không.

Mặc dù đạo sĩ không vui khi bị một yêu tinh như nàng chất vấn.

Nhưng khi biết nàng là người dưới trướng Như Lai, ông ta đã trả lời thành thật câu hỏi của nàng.

Hà hoa tinh biết được hồ ly tinh không bị đạo sĩ bắt mà đã trốn thoát.

Lúc đó, nàng mừng cho hồ ly tinh, cảm thấy may mắn vì nàng ấy không bị thu phục.

Nhưng nàng không hề hay biết, một khi trái tim đã bị tổn thương, người ta sẽ nhớ mãi không quên, huống chi là yêu loại, tâm tư của chúng thường nhạy cảm hơn nhiều.

Hà hoa tinh nhớ lại vết thương mà mình đã gây ra cho hồ ly tinh, có lẽ nàng ấy không thể nào quên được, việc nàng rơi vào tay hồ ly tinh cũng không có gì đáng oán hận.

Chương 532

Ai bảo năm xưa nàng lại bỏ chạy cơ chứ!

Tất cả đều là báo ứng.

“Muốn giết muốn lóc thịt tùy ngươi!

Đều là ta sai, ta không nên bỏ ngươi lại một mình mà chạy trốn.” Hồ ly tinh lại nghe thấy hà hoa tinh dùng giọng điệu bình tĩnh như vậy để nói ra nỗi đau trong lòng, nàng ta hận đến cực điểm.

Nàng ta thầm oán hà hoa tinh trước mắt sao lại vô sỉ đến thế, rõ ràng đã làm sai mà lại tỏ ra như mình vô tội.

“Sẽ thôi, yên tâm đi!

Nhưng không phải bây giờ, ta còn chưa nghĩ ra cách chết nào hay ho, đợi ta nghĩ ra rồi, ta sẽ cho ngươi tận hưởng cảm giác sống không bằng chết!

Ha ha ha!” Hồ ly tinh vui vẻ bước ra khỏi cửa động.

Hà hoa tinh thấy hồ ly tinh đã đi khỏi, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thầm nghĩ: May quá, hà hoa tinh không đòi mạng mình ngay bây giờ, nếu không thật sự đã chết ở đây rồi.

Mặc dù năm xưa mình đã có lỗi với hồ ly tinh, nhưng sau này cũng biết sai mà sửa rồi mà!

Người ta thường nói, biết sai có thể sửa, không gì tốt hơn.

Tội chưa đến mức phải chết, nên hà hoa tinh nàng không muốn chết sớm như vậy.

Trên Cửu Trùng Thiên, Như Lai đang tìm kiếm hà hoa tinh.

Như Lai phát hiện đã phái hà hoa tinh hạ phàm đến Đại Việt tìm Đế Giang, mục đích là để hà hoa tinh xin lỗi y.

Việc này là để bày tỏ sự áy náy của ông, nếu không phải do ông quản giáo không nghiêm, khiến nàng gây thù chuốc oán với Đế Giang, thì sau này sẽ thiệt thòi lớn.

Nếu sau này muốn tìm Đế Giang giúp đỡ sẽ khó càng thêm khó, không đáng chút nào, vì vậy theo giờ giấc nhân gian, sáng sớm ông đã để hà hoa tinh đi tìm Đế Giang xin lỗi.

Nhưng tính theo thời gian đó, ở phàm gian đã là hai ngày, mà hà hoa tinh được cử đi xin lỗi Đế Giang vẫn chưa thấy quay về bên cạnh ông.

Điều này khiến Như Lai không khỏi lo lắng hà hoa tinh có phải vì quyến luyến nhân gian, lấy cớ đi xin lỗi Đế Giang để một lần nữa trốn khỏi ông hay không, vì đã có tiền lệ như vậy.

Nhưng Như Lai nghĩ lại, hà hoa tinh hẳn không dám làm thế, nàng rất quý mạng sống của mình, điều này có thể thấy qua việc nàng chưa bao giờ dám kháng lệnh ông trong nhiều năm qua.

Vì vậy, hà hoa tinh sẽ không chống lại mệnh lệnh của ông, càng không dám lấy tiền đồ ra để đánh cược.

Khả năng lớn nhất là hà hoa tinh đã gặp phải khó khăn trên đường đi tìm Đế Giang.

Như Lai càng nghĩ càng thấy có khả năng, bèn gọi Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không đến.

Tôn Ngộ Không thấy Như Lai tìm mình có việc, không chút do dự đã đến bên cạnh ông.

"Như Lai, ngài tìm yêm lão Tôn có việc gì?" Tôn Ngộ Không mong chờ câu trả lời của Như Lai, từ sau khi phò tá thỉnh kinh Tây Thiên,

trở thành Đấu Chiến Thắng Phật, hắn đã không còn được ra ngoài rèn luyện nữa.

Đến nỗi lần trước bị Như Lai phái đi đối phó với hà hoa tinh, lại bị một con hà hoa tinh quèn khống chế.

Đây thật sự là nỗi sỉ nhục lớn nhất trong đời hắn!

Nhưng hắn cho rằng đó là do lâu ngày không rèn luyện, nếu không chỉ cần vung gậy một cái, con hà hoa tinh kia yêm lão Tôn cũng có thể khiến nó điêu đứng.

"Ta muốn ngươi xuống dưới xem xét tung tích của hà hoa tinh, trước đó ta đã phái nó đi xin lỗi Đế Giang, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy về phục mệnh, nên ta lo nó đã gặp chuyện không may." Như Lai nói cho Tôn Ngộ Không biết nhiệm vụ lần này.

Nhưng Tôn Ngộ Không sau khi nghe nhiệm vụ của Như Lai, vẻ mặt khó coi như vừa nuốt phải ruồi.

Hắn không muốn nhận nhiệm vụ này!

Mặc dù muốn ra ngoài rèn luyện, nhưng cái này...

"Được, ta sẽ xuống dưới tìm Đế Giang hỏi cho rõ hà hoa tinh rốt cuộc đang ở đâu?

Ta nhất định sẽ đưa nó về phục mệnh ngài." Tôn Ngộ Không trong lòng tuy không muốn, nhưng cũng không từ chối nhiệm vụ này.

Nếu không, Như Lai chắc chắn sẽ nghĩ rằng hắn vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện lần trước!

Hắn không muốn để Như Lai coi thường.

Vì vậy, nhiệm vụ lần này không đi không được.

Tôn Ngộ Không sau khi nhận lệnh, lập tức lên đường đến Đại Việt tìm Đế Giang.

Đế Giang ở Đại Việt có một biệt cung riêng, điều đó cho thấy địa vị của y trong lòng Tần Vương.

Vì vậy, Tôn Ngộ Không vừa đến Đại Việt liền đi thẳng đến cung của Đế Giang để tìm.

Kết quả là Đế Giang thật sự ở đó, Tôn Ngộ Không mừng rỡ, thầm nghĩ không cần phải đi nơi khác nữa.

Đến trước cửa cung của Đế Giang, Tôn Ngộ Không để tỏ lòng kính trọng, đã không dùng Cân Đẩu Vân bay thẳng vào mà dừng lại ở cửa, đổi sang lễ tiết của người phàm.

Đế Giang khi thấy Tôn Ngộ Không được người hầu dẫn vào cũng cảm thấy kinh ngạc, không ngờ Tôn Ngộ Không lại tìm đến mình.

"Ồ!

Tề Thiên Đại Thánh, cơn gió nào đã thổi vị Đại Phật như ngài đến đây vậy." Tôn Ngộ Không vừa nghe giọng điệu nói đùa của Đế Giang, liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

"Ta phụng mệnh Như Lai, đến đây tìm một người." "Là ai mà cần ngài phải tự mình ra tay." Đế Giang ngạc nhiên, hình như bên cạnh mình không có người của Như Lai.

"Là hà hoa tinh, hôm qua nàng được Như Lai phái đến xin lỗi ngài, nhưng đến giờ vẫn chưa quay về phục mệnh, nên ngài ấy bảo ta đến xem thử." Đế Giang vừa nghe liền cảm thấy sự việc có lẽ không đơn giản, không chỉ là chuyện hà hoa tinh mất tích, chắc chắn có kẻ đứng sau giở trò.

"Xem ra hà hoa tinh hiện đã gặp chuyện không may, ta đi điều tra xem sao." Đế Giang nói xong, không đợi Tôn Ngộ Không phản ứng, đã đi điều tra.

Tôn Ngộ Không ngơ ngác nhìn theo hướng Đế Giang rời đi, thở

dài một hơi rồi ngồi thẳng vào vị trí Đế Giang vừa ngồi để uống trà.

Chưa hết một tuần trà, Đế Giang đã quay lại.

Tôn Ngộ Không lập tức đứng dậy hỏi Đế Giang tình hình thế nào.

"Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, hà hoa tinh đã bị một con hồ ly tinh bắt đi." Tôn Ngộ Không vừa nghe đã hiểu ra, hắn đang chờ mang hà hoa tinh về phục mệnh đây!

Đế Giang lập tức dẫn Tôn Ngộ Không vào cung tìm con hồ ly tinh kia đòi người.

Đế Giang đến cung điện nơi hồ ly tinh ở, đang định xông vào bắt nàng ta thì bị thị vệ chặn lại.

"Tránh ra!

Chương 533

Nếu không đừng trách ta không khách sáo.” Đế Giang thấy họ không tránh, liền phất tay áo, hất đám thị vệ sang một bên.

Khi y xông vào, hồ ly tinh đang hoảng hốt tìm chỗ trốn, nhưng chưa kịp có hành động gì thì y đã vào.

Tôn Ngộ Không vừa vào liền dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh quan sát bốn phía, phát hiện hà hoa tinh đang ở trong một cái hang dưới cung điện.

Hắn lập tức đi về phía cửa hang, hồ ly tinh thấy Tôn Ngộ Không phát hiện bí mật của mình, đang định ngăn cản thì bị Đế Giang một chưởng đánh ngã xuống đất.

Không lâu sau, hà hoa tinh được Tôn Ngộ Không cứu ra.

Sau đó cả hai hợp sức đánh chết hồ ly tinh.

Doanh Chính nghe thấy động tĩnh, thấy ái phi mình sủng ái đã chết, lòng vô cùng đau xót.

Nhưng Đế Giang lại nói, nếu Doanh Chính cứ tham luyến nữ sắc như vậy, sớm muộn gì giang sơn Đại Việt này cũng sẽ diệt vong.

Doanh Chính nghe xong cảm thấy không thể tiếp tục u mê như vậy nữa, quyết định từ nay không còn tham luyến hậu cung.

Hà hoa tinh và Tôn Ngộ Không trở về Cửu Trùng Thiên.

Hà hoa tinh biết vì mình gặp lại hồ yêu năm xưa ở nhân gian mà không kịp thời về phục mệnh Như Lai.

Bây giờ đã mấy ngày trôi qua, nếu không mau quay về bẩm báo, e rằng cái mạng nhỏ này khó giữ!

“Phải rồi, Tôn Ngộ Không, ta phải cảm ơn ngươi, nếu không có ngươi và Đế Giang, ta thật sự đã chết dưới tay con hồ yêu đó rồi.” Hà hoa tinh trước khi về phục mệnh Như Lai, không quên cảm ơn Tôn Ngộ Không đã cứu mình.

Mặc dù trước đó ở nhân gian đã có chuyện không vui.

Nhưng bây giờ đã trở về Cửu Trùng Thiên, trở lại dưới trướng Như Lai, xem như đã là đồng liêu, những chuyện cũ không cần thiết phải mang vào cuộc sống hiện tại nữa.

“Không sao, trước đây lập trường của chúng ta khác nhau thôi!

Thật ra trước khi ta trở thành Đấu Chiến Thắng Phật, cũng từng phạm tội tày trời.

Chúng ta đều còn trẻ, hãy để quá khứ theo gió bay đi!” Tôn Ngộ Không dùng thái độ của một người từng trải nói với hà hoa tinh, rằng thực ra không cần phải cảm ơn hắn, tất cả đều là phụng mệnh hành sự, người thật sự cần cảm ơn nên là Đế Giang và Như Lai.

Nếu không phải Như Lai phát hiện hà hoa tinh đã lâu không về phục mệnh, sẽ không phái hắn đi tìm.

Nếu không phải phát hiện hà hoa tinh đến phủ đệ của Đế Giang, hắn sẽ không tìm Đế Giang giúp đỡ cứu người.

Kẻ đầu tiên phát hiện ra tình cảnh của nàng và việc nàng bị hồ yêu bắt đi chính là Đế Giang.

“Vậy lần sau gặp Đế Giang ta sẽ chân thành cảm ơn ngài ấy!

Tuy vậy, nhưng ta vẫn phải trịnh trọng nói với ngươi một tiếng cảm ơn.

Sau này chúng ta là đồng liêu, mong được chỉ giáo nhiều hơn!” Hà hoa tinh từ khi trở về bên cạnh Như Lai, đã trở thành một yêu tinh

khác trước.

Xem ra việc ở bên cạnh Như Lai lâu như vậy cũng có chút tác dụng.

Chính khí bên người Như Lai là điều mà bao nhiêu kẻ bầu bạn với đèn xanh kinh cổ hằng mong ước!

Bây giờ hà hoa tinh có được vinh dự này, chắc hẳn kiếp trước đã làm rất nhiều việc tốt mới được đầu thai dưới trướng Như Lai.

"Nếu đã đều là đệ tử dưới trướng Như Lai, ta chắc chắn sẽ không làm ra chuyện bán đứng đồng liêu.

Điều này ta lấy danh dự của yêm lão Tôn ra bảo đảm, sẽ không còn ghi hận chuyện xưa." Tôn Ngộ Không tưởng rằng hà hoa tinh cứ nhấn mạnh mãi là vì sợ hắn sẽ gây khó dễ cho nàng khi làm việc công nên mới liên tục cảm ơn.

Vì vậy Tôn Ngộ Không để nàng yên tâm, đã trực tiếp dùng danh dự trăm năm của mình ra bảo đảm.

"Tôn Đại Thánh, ta không có ý đó, ta chỉ đơn thuần muốn bày tỏ lòng biết ơn thôi!

Ngươi nghĩ nhiều rồi." Hà hoa tinh cảm thấy Tôn Ngộ Không chắc chắn đã hiểu lầm, nếu không sẽ không nói ra những lời như vậy.

"Bây giờ chuyện quan trọng nhất là đi phục mệnh Như Lai, đừng ở đây nói chuyện cảm ơn với ta nữa." Tôn Ngộ Không cảm thấy hà hoa tinh thật sự lơ là rồi, đến việc về phục mệnh Như Lai cũng sắp quên.

Một mặt cũng vì hà hoa tinh quá phiền phức, đã lâu lắm rồi hắn mới nói chuyện phiếm với một yêu tinh lâu như vậy.

"A!

Phải rồi, ta phải về phục mệnh Như Lai!

Ngươi xem, ta vừa từ nhân gian về, còn chưa quen với cuộc sống trên Cửu Trùng Thiên!

Vậy ngươi về cẩn thận nhé!

Ta không tiễn." Hà hoa tinh nói xong những lời này liền vội vã đi phục mệnh Như Lai.

Tôn Ngộ Không cũng ngạc nhiên, thầm nghĩ, con hà hoa tinh này thật sự ở nhân gian lâu quá rồi, tưởng đây là hoàng cung Đại Việt chắc!

"Xin cứ tự nhiên, yêm lão Tôn muốn ở bao lâu thì ở.

Cần ngươi quản sao!

Thật không biết trời cao đất rộng, nếu không phải sau này ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, ta lười để ý đến ngươi!" Tôn Ngộ Không sau khi hà hoa tinh đi, mới lộ ra bộ mặt thật.

Hắn vốn không ưa yêu tinh, năm xưa đi thỉnh kinh Tây Thiên, đám yêu ma quỷ quái đó lúc nào cũng ra gây rối.

Khiến hắn gặp không ít khó khăn.

"Đệ tử Hà Hoa Tinh xin đến phục mệnh." Hà hoa tinh quỳ thẳng tắp bên cạnh đài sen của Như Lai, cung kính không dám có chút mạo phạm.

"Hà hoa tinh, ngươi có biết tội không." Như Lai vốn đang nhắm mắt niệm kinh, khi nhìn người vừa đến, mới khẽ mở mắt.

"Đệ tử biết tội, xin Như Lai trừng phạt, con tuyệt không oán hận, tất cả đều là đệ tử đáng phải nhận." Hà hoa tinh vừa nghe Như Lai nói mình có tội, không dám có chút nghi ngờ nào, vội vàng nhận lỗi là tốt nhất.

“Ngươi có biết mình phạm tội gì không?” Như Lai nhìn thân thể run rẩy của hà hoa tinh, nhất thời muốn biết xem nàng có biết mình phạm tội gì không.

“Đệ tử...

đệ tử không nên tự ý rời khỏi Cửu Trùng Thiên, chạy xuống nhân gian... dụ dỗ Tần Vương Doanh Chính, khiến ngài ấy cả ngày chìm đắm trong ôn nhu hương.” Hà hoa tinh cảm thấy Như Lai trách tội mình chắc chắn chỉ có những chuyện này, không ngờ.....

“Còn gì nữa?” Như Lai dường như không hài lòng với những tội trạng mà hà hoa tinh nói ra, trầm giọng hỏi tiếp.

“Còn...

đệ tử thật sự không biết, xin Như Lai nhắc nhở một hai.” Hà hoa tinh thật sự không làm chuyện gì thương thiên hại lý ở nhân gian.

Chương 534

“Còn con hồ yêu kia thì sao!

Ngươi có biết, chính vì ngươi mà nó mới chạy đến Đại Việt gây họa.

Ngươi có biết, nếu không phải Đế Giang kịp thời cứu ngươi ra khỏi tay nó, mạng của ngươi đã mất rồi không.” Hà hoa tinh thầm nghĩ, mình vậy mà lại quên mất chuyện này, hình như mọi chuyện xảy ra đều là do hồ yêu muốn báo thù mình nên mới xuất hiện ở Đại Việt.

Nhưng nàng cũng không ngờ con hồ yêu đó đã không còn là con hồ yêu mà nàng quen biết năm xưa, thủ đoạn mê hoặc lòng người của nó lợi hại hơn nhiều.

“Đệ tử biết tội, nhưng đệ tử thật sự không muốn làm hại hồ yêu, mong Như Lai xem xét tình của đệ tử, đừng để hồ yêu phải hồn bay phách tán.” Hà hoa tinh cho rằng hồ yêu tuy hãm hại mình, nhưng nguyên nhân sâu xa vẫn là do nàng.

Nếu không phải năm xưa vào thời khắc nguy nan nàng đã bỏ đi.

Thì sẽ không có những chuyện này xảy ra.

“Được rồi, nhưng vì hồ yêu và ngươi, Tần Vương Doanh Chính đã trở thành một vị hoàng đế hôn quân vô năng, những chuyện này đều do ngươi gây ra.” Như Lai thấy hà hoa tinh không chỉ gây họa cho Doanh Chính, vốn dĩ mọi chuyện đã được Đế Giang đưa về đúng quỹ đạo.

Nhưng ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một kẻ phá đám!

Giờ không chỉ Tần Vương Doanh Chính biến thành như vậy, nếu Doanh Chính cứ tiếp tục thế này, cả Đại Việt sẽ trở thành một quốc

gia sắp diệt vong trong tay hắn.

“Đệ tử tội đáng muôn chết.

Nhưng hồ yêu không hề muốn hủy diệt cả Đại Việt, nó chỉ muốn mượn cớ báo thù con thôi, chỉ vậy mà thôi.

Xin ngài xem xét tất cả đều là lỗi của đệ tử, hãy tha cho hồ yêu đi!” Hà hoa tinh thật sự không muốn nhìn thấy hồ yêu năm xưa hồn bay phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Nếu thật sự như vậy, nàng sẽ hối hận suốt đời.

“Thôi được rồi, nếu ngươi nhất quyết muốn cứu hồ yêu, vậy phải trả một cái giá tương xứng.” Như Lai bảo hà hoa tinh suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, thực ra ông cũng không phải là không có cách khoan thứ cho hồ yêu.

“Đệ tử đã nghĩ kỹ rồi.

Con nguyện dùng mình để bù đắp những lỗi lầm mà hồ yêu đã gây ra ở Đại Việt.” Hà hoa tinh bây giờ đã trở về Cửu Trùng Thiên, tâm tính cũng đã trở lại như xưa, không còn là hà hoa tinh gây họa khắp nơi ở Đại Việt nữa, bây giờ nàng chỉ là đóa sen một lòng hướng Phật dưới trướng Như Lai.

“Nếu ngươi có thể khiến Đại Việt hỗn loạn vì hồ yêu trở lại như xưa, ta sẽ tha cho hồ yêu một con đường sống.” Như Lai cảm thấy nếu hà hoa tinh thật sự có thể đưa Đại Việt trở lại đúng quỹ đạo, thì chuyện tha cho hồ yêu cũng dễ giải quyết.

“Đệ tử sẽ đến Đại Việt giúp Doanh Chính chấn chỉnh lại đất nước, tin rằng đệ tử nhất định sẽ khiến Đại Việt trở lại như xưa.” Nói xong, hà hoa tinh lập tức bước ra khỏi chính điện, chuẩn bị đến nhân gian Đại Việt.

Hy vọng Đại Việt có thể sớm ngày trở lại như xưa.

Hà hoa tinh không ngờ Như Lai lại có thể đồng ý tha cho hồ yêu, mặc dù bộ dạng hiện tại của hồ yêu rất đáng ghét, nhưng người khiến nó trở nên như vậy là nàng, vậy nên những lỗi lầm mà hồ yêu gây ra hãy để nàng gánh chịu!

Như Lai thấy hà hoa tinh quay về Đại Việt, liền lập tức đích thân đến tìm Ngọc Đế thương lượng về việc chấn chỉnh đại nghiệp Đại Việt sắp tới.

Như Lai không nói cho hà hoa tinh biết, thực ra muốn chấn chỉnh đại nghiệp Đại Việt đâu phải chuyện dễ dàng!

Chẳng qua thấy bộ dạng quyết tâm của hà hoa tinh thật đáng thương.

Hà hoa tinh cũng là người đã ở bên cạnh ông lâu nhất trong dòng sông thời gian dài đằng đẵng này, dù về tình hay về lý ông cũng sẽ đồng ý với lời thỉnh cầu vô lý này.

"Như Lai, ngài đến rồi.

Mấy ngày nay ta lo chết đi được, đều tại con hồ yêu chết tiệt đó, nếu không phải nó xuất hiện, bây-giờ ta có đến nỗi tiều tụy thế này không?" Ngọc Đế thấy Như Lai đến, liền kích động.

Tình cảnh hiện tại của Đại Việt thật sự rất tồi tệ, nếu không mau chóng có biện pháp, Đại Việt có khả năng sẽ vong quốc!

"Ngài có biết những chuyện này không?" Như Lai nhìn bộ dạng của Ngọc Đế, quầng mắt thâm đen.

Xem ra Ngọc Đế mấy ngày nay đều không được nghỉ ngơi tử tế.

Như Lai đã thấy bộ dạng này của ông lần thứ hai trong mấy ngàn năm qua.

Lần đầu tiên là khi Tôn Ngộ Không, con khỉ đó đại náo thiên cung,

cảnh tượng lúc đó còn nguy cấp hơn tình hình hiện tại của Đại Việt nhiều.

Khi đó Ngọc Đế đã đến nhờ ta hàng phục con khỉ đó.

Lần thứ hai là lần này, vì hồ yêu làm loạn đại nghiệp của Đại Việt.

Vốn dĩ chuyện này không nên do Ngọc Đế quản, nhưng vị thần tiên quản lý nhân gian vì cái lỗ hổng do hồ yêu gây ra quá lớn, thật sự không quản nổi, nên mới để Ngọc Đế ra mặt xử lý.

Kết quả là cái mớ hỗn độn ở Đại Việt này khiến Ngọc Đế cũng phải đau đầu, thật sự quá khó giải quyết.

"Ta dự đoán nếu Đại Việt không mau chóng khôi phục lại quỹ đạo ban đầu, thời gian thống trị của Đại Việt chỉ còn vỏn vẹn trăm năm thôi!" Ngọc Đế nói hết những gì mình dự đoán cho Như Lai, hy vọng Như Lai có thể cho ông một vài gợi ý và giải pháp.

"À phải, con hồ yêu bị Đế Giang và Tôn Ngộ Không hàng phục đã đi đâu rồi.

Mau giao nó ra đây, ta phải xử trí nó, để giải tỏa mối hận trong lòng." Ngọc Đế lúc này mới nhớ ra thủ phạm chính là con hồ yêu gây chuyện kia, bây giờ hắn chỉ muốn tìm con hồ yêu đó.

"Con hồ yêu đó, thật không dám giấu giếm, là một cố nhân năm xưa của hà hoa tinh dưới trướng ta, mọi nhân quả đều do nàng ấy gây ra." Như Lai thấy Ngọc Đế tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống hồ yêu, vội vàng ngăn cản.

"Hóa ra con hồ yêu đó lại là cố nhân của hà hoa tinh dưới trướng ngài, do một tay nàng ta gây ra.

Ta không quan tâm, chuyện này đã do người của ngài gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy, thì chuyện này đương nhiên phải do người

của Cửu Trùng Thiên các người giải quyết." Ngọc Đế biết chuyện hà hoa tinh dưới trướng Như Lai gây ra công vụ phiền toái như vậy, vừa rồi còn thương lượng với Như Lai, nhưng bây giờ biết tất cả đều là lỗi của Cửu Trùng Thiên.

Ngọc Đế dứt khoát đẩy cái nồi này cho Như Lai, để ông tự xem xét giải quyết.

"Chuyện này vốn dĩ Cửu Trùng Thiên của ta có trách nhiệm không thể chối cãi, ta nói rõ cho ngài biết, ta đã có cách giải quyết, nhưng ta có một điều kiện." Ngọc Đế vừa nghe Như Lai đã có đối sách, vừa rồi còn chán nản không muốn quản chuyện này.

Nhưng lại nghe ông còn giữ lại một tay, liền vui vẻ giục Như Lai mau nói điều kiện.

"Ta muốn hồ yêu được an toàn trở về nhân gian, ý của ta là, bản tính của hồ yêu không xấu, nhưng vì gặp người không tốt nên mới lầm đường lạc lối, vì vậy không nên quy hết mọi tội lỗi cho nó." "Vậy theo ý của ngài, là muốn thả con hồ yêu gây họa cho Đại Việt đó đi, để nó an toàn vô sự, không hề hấn gì mà đi.

Không được, ta không đồng ý, nhân chi sơ, tính bản thiện.

Ban đầu ai cũng hướng thiện cả." Ngọc Đế sau khi nghe yêu cầu của Như Lai, liền nổi giận, sao có thể để cho con hồ yêu đó được hời như vậy!

"Vậy ngài nói xem, phải làm thế nào với hồ yêu, ngài mới đồng ý thả nó đi." Như Lai biết yêu cầu này quá đáng, nhưng đã hứa với hà hoa tinh rồi, phải làm cho xong chuyện.

"Muốn thả nó đi cũng được, nhưng phải phế hết tu vi của con hồ yêu đáng ghét đó, và xóa hết mọi ký ức của nó, như vậy mới có thể đảm bảo nó không quay lại nhân gian làm ác nữa." Ngọc Đế thầm

nghĩ như vậy mới là hình phạt mà hồ yêu đáng phải nhận!

Mặc dù hình phạt này đối với một con hồ yêu vốn bị phán tử hình, đã là quá hời rồi.

"Được, vậy cứ theo ý của ngài mà làm.

Còn chuyện ở nhân gian, ta đã phái hà hoa tinh đến hỗ trợ Tần Vương Doanh Chính chấn chỉnh đại nghiệp, xem như là để hồ yêu chuộc tội đi!" Như Lai nghe Ngọc Đế không nhất quyết đòi hồ yêu phải hồn bay phách tán thì yên tâm rồi, hà hoa tinh mà nghe được tin này chắc sẽ là người vui nhất.

Mặc dù công lực toàn thân của hồ yêu đã bị phế, nhưng tu vi có thể tu lại mà!

Chỉ cần giữ được tính mạng, sau này số mệnh phải do hồ yêu tự nắm giữ.

Chương 535

Thiện ác đều nằm trong sự lựa chọn của hồ yêu, sau này họ đều không có quyền can thiệp, chỉ cần sau này hồ yêu không làm chuyện thương thiên hại lý, có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Sau khi Như Lai và Ngọc Đế sắp xếp xong chuyện của Đại Việt.

Đột nhiên tiên đồng bên cạnh Ngọc Đế vội vã tiến đến ghé vào tai Ngọc Đế không biết nói gì đó.

Ngọc Đế sau khi tiên đồng bẩm báo xong, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi.

Sau khi tiên đồng rời đi.

Như Lai lo lắng hỏi.

“Sao vậy Ngọc Đế, có phải ngài gặp chuyện khó khăn gì không, có cần ta ra tay giúp đỡ không.” “Cũng không phải chuyện gì lớn, ta có một chuyện vẫn chưa quyết định được, không biết có thỏa đáng hay không.” Ngọc Đế ngập ngừng nhìn Như Lai.

“Ồ!

Vậy ngài cứ nói ra xem, ta có thể giúp ngài quyết định được không.” “Trước đó Lý Thiên Vương ở nhân gian, phát hiện một con hổ yêu võ lực cao cường.

Con hổ yêu đó lợi hại lắm!

Ngay cả Trấn Yêu Tháp của Lý Thiên Vương cũng vô dụng, phải nhờ Nhị Lang Thần và Na Tra Tam Thái Tử mới bắt được nó.” Ngọc Đế kể lại chuyện xảy ra mấy hôm trước.

“Lại có yêu tinh lợi hại như vậy, thật là hiếm thấy!” “Ta nghĩ thế

này!

Doanh Chính ở Đại Việt cách đây không lâu bị hồ yêu mê hoặc đúng không!

Vậy mà hắn lại bắt đầu nghi ngờ cả Đế Giang, cho rằng Đế Giang muốn đoạt giang sơn Đại Việt, nên mới dung túng cho hồ yêu làm càn mà không báo cho hắn biết, thật là nực cười!" Ngọc Đế trước đó khi nói chuyện phiếm với Tôn Ngộ Không, nghe nói Đế Giang ở nhân gian chịu uất ức lắm!

Lúc đó còn không tin, Đế Giang là nhân vật lớn cỡ nào chứ!

Ngay cả ông cũng phải nể ba phần!

Không ngờ ở nhân gian lại thành ra như vậy.

"Vậy nên, ngài định thả con hổ yêu bắt được mấy hôm trước xuống hạ giới để dạy dỗ Doanh Chính?" Như Lai lập tức biết được ý đồ của Ngọc Đế.

"Đúng vậy!

Ta còn đặt cho con hổ yêu đó một cái tên cao sang, quyền quý nữa!

Gọi là Yêu Vương, ngài thấy thế nào." Ngọc Đế muốn để Doanh Chính bị con hổ yêu được thả xuống hạ giới quấy nhiễu đến ngày đêm không yên, xem như đã báo được một phần mối thù mấy ngày không được nghỉ ngơi tử tế của mình.

"E rằng không đơn giản như vậy đâu!" Như Lai cười nói Ngọc Đế cũng sẽ không làm ăn thua lỗ như vậy, nếu con hổ yêu đó sau này ở hạ giới không nghe lời, con hổ yêu đó không phải cần đến cả Nhị Lang Thần và Na Tra mới hàng phục được sao?

"Ây da!

Đúng là không có chuyện gì giấu được Hỏa Nhãn Kim Tinh của

ngài!

Chẳng phải ta thấy Đế Giang ở nhân gian chịu uất ức quá sao!

Nên muốn giúp một tay thôi!" "Ngài xem bộ dạng Đế Giang đối xử với ta thường ngày, ta thật sự đau lòng lắm!

Doanh Chính lúc đó không thu phục được hổ yêu chắc chắn sẽ tìm Đế Giang đầu tiên, lúc đó Đế Giang hàng phục hổ yêu, chẳng phải sẽ lấy lại được lòng tin của Doanh Chính sao?" Ngọc Đế chìm đắm trong ảo tưởng tốt đẹp vô hạn.

"Lúc đó Đế Giang biết ta ra tay giúp đỡ, chẳng phải sẽ nợ ta một ân tình sao!

Đối với Đế Giang đó chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần Tần Vương tin tưởng Đế Giang, vậy chuyện chấn chỉnh đại nghiệp Đại Việt còn xa sao?" Như Lai thấy ông không chỉ tính toán cả mặt lợi và mặt hại, chỉ có lợi không có hại.

"Làm như vậy, quả thật có lý.

Nếu Đế Giang can thiệp, Đại Việt chắc chắn sẽ nhanh chóng trở lại quỹ đạo." Như Lai nghe xong kế hoạch của Ngọc Đế, cảm thấy có tính khả thi.

"Vậy là ngài cũng ủng hộ ta làm như vậy sao?

Nếu chúng ta đã đạt được sự đồng thuận, vậy ta sẽ lập tức gọi Thác Tháp Lý Thiên Vương thả hổ yêu, bảo nó ngoan ngoãn ở lại khu vực Đại Việt, không làm phiền Doanh Chính đến chết thì không thôi." Chỉ trong vài ngày, khu vực Đại Việt xuất hiện một yêu quái tự xưng là Yêu Vương.

Yêu Vương này gây họa cho bá tánh Đại Việt, chuyên gây rối ở Đại Việt, khiến bá tánh cả ngày sống trong lo sợ, không dám ra đường, thợ săn không dám lên núi săn bắn.

Ban đầu có đại thần địa phương định giấu Doanh Chính, nhưng không ngờ con hổ yêu này quá mức ngông cuồng, lại chạy đến cả kinh thành Đại Việt gây rối.

Trong chốc lát, các đại thần thấy không giấu được nữa, đành phải lên triều bẩm báo Doanh Chính, hy vọng hoàng thượng có thể phái binh hàng phục Yêu Vương này, trả lại cho bá tánh một Đại Việt yên bình.

"Vậy các vị đại thần có ai là ứng cử viên để hàng phục hổ yêu không?" Doanh Chính nhờ có hà hoa tinh phụ đạo, đã không còn là vị Tần Thủy Hoàng hôn quân vô năng, chỉ biết chìm đắm trong tửu sắc nữa.

Hắn bắt đầu dần dần khôi phục lại sự quyết đoán sát phạt năm xưa.

Các đại thần dưới đài vừa rồi khi bàn luận về Yêu Vương, tiếng nói không ngớt, nhưng vừa nghe Tần Vương muốn có người chủ động xin đi đánh giặc, đại điện liền yên tĩnh như tờ.

So với cảnh tượng vừa rồi quả là một trời một vực, Tần Vương thấy vậy liền nổi giận đùng đùng, không ngờ một đại quốc đường đường mà toàn là những kẻ tham sống sợ chết, quốc nạn trước mắt mà không có một ai dám đứng ra.

"Khải bẩm điện hạ, thần và hai con trai nguyện đi đối phó với Yêu Vương, xin hoàng thượng chuẩn hứa cho lão thần đi." Trong chốc lát, Mông Vũ và hai con trai Mông Điềm và Mông Nghị, sau khi nghe lão phụ thân xin đi đánh giặc, cũng không chút do dự mà quỳ xuống giữa đại điện.

"Xin hoàng thượng ân chuẩn!" Mông Điềm và Mông Nghị đồng thanh nói.

“Tốt tốt tốt!

Bản vương rất vui mừng!

Mông ái khanh mau mau đứng dậy, vậy Yêu Vương giao cho khanh, hy vọng khanh sẽ không làm bản vương thất vọng.” “Mạt tướng tuân mệnh!” Mông Vũ cùng Mông Điềm, Mông Nghị lập tức mang theo binh lính tinh nhuệ đến hiện trường gây án của Yêu Vương để điều tra.

“Phụ thân, chúng ta làm vậy sẽ không dụ được Yêu Vương ra đâu, không bằng chúng ta dán cáo thị ở tất cả các thành trì, nói rằng con sẽ dẫn binh hùng tướng mạnh, đánh cho Yêu Vương không còn mảnh giáp.” Mông Điềm nghĩ ra một cách hay để dụ Yêu Vương ra nhanh hơn.

“Là một cách hay, người đâu!

Lập tức làm theo cách của Mông Điềm tướng quân, nhất định dán đầy cáo thị bắt Yêu Vương ở tất cả các thành trì.” Vì gần đây sống quá thoải mái, Yêu Vương nghe tin binh lính Đại Việt lại định bắt mình, thật sự là chuyện cười hay nhất mà hắn nghe được trong năm nay.

Phải biết rằng ngay cả Thác Tháp Lý Thiên Vương trên trời cũng không làm gì được hắn, không biết bọn họ có hối hận vì đã nói những lời ngông cuồng ở nơi này không.

“Các tiểu đệ!

Niềm vui của ta đến rồi, có người lại muốn bắt hết chúng ta, ta bây giờ sẽ đi cho chúng xem sự lợi hại của ta, khiến chúng có đi không có về.” Yêu Vương đã lâu không gặp chuyện thú vị như vậy, đang định bắt hết đám binh lính Đại Việt không biết tự lượng sức mình đó.

Đột nhiên, thuộc hạ của Ngọc Đế báo cho Yêu Vương, không được làm hại Mông Vũ và hai con trai của ông ta.

Giữ lại họ có việc khác.

Yêu Vương bực bội nhìn vị tiên quân do Ngọc Đế phái đến.

"Đây là điều kiện khi Ngọc Đế thả ngươi xuống hạ giới, ngươi bắt buộc phải hoàn thành, nếu không đến lúc đó đừng trách Ngọc Đế lại nhốt ngươi vào thiên lao." Tiên quân nhìn Yêu Vương trước mặt với vẻ ngang tàng bất tuân, sợ hắn sẽ không tuân theo thánh chỉ của Ngọc Đế, đành phải dùng thiên lao ra uy hiếp.

Chương 536

Yêu Vương nghe đến thiên lao, cuối cùng cũng ngoan ngoãn đồng ý với Ngọc Đế, sẽ tha cho Mông Vũ và hai con trai của ông ta.

Lập tức, Yêu Vương liền dẫn theo đám tiểu yêu đi gặp ba cha con Mông Vũ đang khoác lác kia.

"Nghe nói, ngươi muốn bắt hết Yêu Vương ta, rồi ngũ mã phanh thây?" Ba cha con Mông Vũ nghe thấy tiếng nói truyền đến từ sau lưng, toàn bộ binh lính đều giật mình.

"Yêu Vương, ngươi dám ở Đại Việt ta gây hại tứ phương, quả là không biết tự lượng sức mình." Người nói là Mông Vũ đại tướng quân, ông tức giận trừng mắt nhìn bản thể Yêu Vương kiêu ngạo trước mặt.

"Ồ~ ai không tự lượng sức mình còn chưa biết đâu!

Lát nữa bị ta đánh cho tơi tả, đừng có mà gọi gia gia ta tha cho." Yêu Vương hoàn toàn không coi đám binh lính Đại Việt này ra gì, trong mắt hắn, những người này chỉ là đồ chơi ở nhân gian, nếu không phải Ngọc Đế ra lệnh không được làm hại ba vị tướng quân trước mắt.

Ai!

Ngọc Đế chỉ bảo không được làm hại ba cha con Mông Vũ, chứ không có nói không được làm hại những người khác!

"Ta sẽ cho các ngươi thấy sự lợi hại của bản Yêu Vương, để các ngươi biết tội vẽ ta xấu xí trong cáo thị." Yêu Vương nói xong liền vẫy tay, ra lệnh cho đám tiểu yêu đi xử lý đám binh lính trừ ba cha con Mông Vũ ra.

Ba cha con Mông Vũ để hắn đối phó.

“A!

Xông lên!” Trong chốc lát, cảnh tượng hỗn loạn.

Binh lính Đại Việt thất vọng vì không có chút yêu lực nào, nên ngay từ đầu đã rơi vào thế hạ phong, đương nhiên binh lính Đại Việt nhanh chóng bị đám tiểu yêu quái áp đảo đến mức chẳng còn lại bao nhiêu.

Mông Vũ nhìn đám binh lính trước mắt, cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Yêu Vương, ta và ngươi không đội trời chung!” Nói xong Mông Vũ liền lập tức vung thương, đâm thẳng vào yếu hại của Yêu Vương.

Nhưng đáng tiếc, Mông Vũ dường như đã quên, Yêu Vương có pháp lực vô biên, một phàm nhân căn bản không thể làm hại được.

Khi Mông Vũ còn đang ngơ ngác, Yêu Vương nhẹ nhàng ưỡn người, cây thương vừa được Mông Vũ đâm vào ngực đã bị bật ra.

Mông Vũ nhìn vào lồng ngực không hề hấn gì của Yêu Vương, kinh ngạc.

Hiện tượng này khác xa với yêu quái bình thường.

Yêu Vương một bên nhẹ nhàng đánh Mông Vũ ngã xuống đất, một bên khiêu khích hai anh em Mông Điềm và Mông Nghị, ý bảo hai người cùng lên, đừng làm lãng phí thời gian của hắn.

“Yêu vật, đừng quá kiêu ngạo.” Mông Điềm và Mông Nghị thật sự không thể nhìn nổi nữa, mặc dù biết không phải là đối thủ của Yêu Vương, nhưng họ sẽ không làm một kẻ đào binh, gia quy của nhà họ Mông cũng là nguyên tắc suốt đời của họ.

“Vậy ta sẽ cho các ngươi xem ta rốt cuộc ngông cuồng đến mức

nào.” Yêu Vương vừa dứt lời, chỉ thấy hắn đưa tay lên miệng thổi nhẹ một cái.

Trong chốc lát, gió tà nổi lên từng trận, sức gió mạnh đến mức khó tin, cảm giác như sắp thổi bay cả hai người đàn ông trưởng thành.

Khi cả hai đang đau đớn vì bị gió tà thổi, Yêu Vương thong thả đi đến bên cạnh, nhẹ nhàng điểm một cái, định trụ cả ba người tại chỗ.

“Cứ ở đây mà tận hưởng gió mát từng trận đi!

Ha ha ha!!!” Yêu Vương nhìn bộ dạng thê thảm của ba cha con Mông Vũ, vui vẻ cười lớn.

Trong nháy mắt, Yêu Vương cùng đám thuộc hạ biến mất khỏi nơi hoang vu này.

Tần Vương Doanh Chính nhìn bộ dạng trở về của ba cha con Mông Vũ mà tức giận, không ngờ mình đã đánh giá thấp thực lực của Yêu Vương.

Ái tướng đắc lực của mình lại bị Yêu Vương sỉ nhục thành ra thế này, thật là quá đáng.

Doanh Chính biết bây giờ chỉ có một người có thể giúp hắn vượt qua khó khăn này, đó là Đế Giang.

Chỉ có Đế Giang mới có thể thu phục được tên Yêu Vương kiêu ngạo này.

“Đế Giang, chuyện trước đây đều là lỗi của ta, hy vọng ngài không tính toán chuyện cũ, dù sao bá tánh Đại Việt cũng vô tội!

Xin hãy cứu họ!” Doanh Chính mặt dày nói, nếu không phải ba cha con Mông Vũ không thu phục được Yêu Vương, hắn cũng sẽ không cầu xin Đế Giang.

“Thật sự có chuyện này sao, ta trước đây vẫn luôn bế quan tu

luyện, vừa mới xuất quan, không rõ chuyện nhân gian.

Đợi ta đến biên giới Đại Việt xem xét, nếu thật sự có chuyện này, ta tuyệt đối sẽ không ngồi yên mặc kệ." Đế Giang tuy không thích tác phong của Doanh Chính, nhưng có một câu nói rất đúng.

Bá tánh Đại Việt vô tội, nếu có trách tội cũng không nên để những người dân vô tội này gánh chịu.

Doanh Chính thấy Đế Giang đồng ý ra tay giải quyết chuyện này, lập tức mừng rỡ.

Khi Doanh Chính định nói gì đó với Đế Giang, Đế Giang "vút" một tiếng, một luồng sáng trắng tuyệt đẹp bay vút lên trời.

Đế Giang đến biên giới phát hiện Doanh Chính không lừa mình, quả thực có một Yêu Vương đang gây rối ở biên giới Đại Việt.

Khi Đế Giang thâm nhập vào nội bộ của Yêu Vương, có một thuộc hạ của Yêu Vương, vừa hát ca, vừa ngó nghiêng quan sát.

Đế Giang phát hiện ra liền lập tức tìm một nơi kín đáo để trốn.

Khi tiểu yêu quái đó đang sơ hở, Đế Giang nhân cơ hội đó lập tức đánh ngất nó.

Đế Giang thuận thế biến thành bộ dạng ban đầu của tiểu yêu quái, giả vờ như vừa đi vệ sinh xong quay trở lại hang động của Yêu Vương.

Đế Giang sau khi vào hang động, thấy Yêu Vương đang uống rượu ăn thịt thỏa thích.

Kẻ lanh lợi khi thấy rượu trong tay Yêu Vương sắp cạn, vội vàng rót đầy cho hắn.

"Ây, thật biết điều.

Ngươi tên gì, mau báo danh." Yêu Vương thích tiểu yêu quái biết

điều trước mắt này, cảm thấy tiểu yêu quái này có chút lạ mặt.

Có lẽ thuộc hạ của hắn quá nhiều, không nhớ hết cũng là chuyện thường tình.

"Tiểu nhân tên Tiểu Hổ Tử, là một hổ yêu vừa mới thành tinh." Yêu Vương nghe xong càng thích tiểu yêu quái trước mắt hơn, hóa ra cùng là một loại hổ yêu!

Thuộc hạ của hắn không ai biết bản thân hắn là một hổ yêu.

"Vậy sau này, cứ theo bản Yêu Vương ta đi, rót đầy đi." Yêu Vương vui vẻ nói một câu.

"Vậy tiểu nhân cảm tạ Yêu Vương, uống, uống, uống!" Yêu Vương bị Đế Giang chuốc cho say khướt.

"Sao lại biến thành hai cái đầu rồi, Tiểu Hổ Tử mau biến về đi, nếu không ta sẽ cho ngươi biết tay." Đế Giang thấy Yêu Vương say đến mức xuất hiện ảo giác, cảm thấy bây giờ là thời cơ tốt.

"Yêu Vương, ngài thật sự là yêu quái mà tại hạ sùng bái nhất.

Không biết ngài sư thừa ở đâu!

Chương 537

Tiểu nhân vẫn luôn là một tiểu yêu quái yếu đuối, thường xuyên bị người ta bắt nạt, nếu biết được sư phụ của Yêu Vương là ai thì tốt quá." Đế Giang nhìn Yêu Vương, muốn biết yêu quái lợi hại như vậy rốt cuộc là tọa kỵ của vị tiên quân nào lén lút chạy ra ngoài.

"Ta là.....khò khò khò~" Khi Yêu Vương sắp nói ra, lại ngủ thiếp đi.

Đế Giang nhìn Yêu Vương trước mắt thật sự hận sắt không thành thép, sắp biết được chân tướng, nếu Yêu Vương nói ra kẻ chủ mưu đằng sau là ai, có thể lần theo manh mối, tra ra rốt cuộc là ai muốn hại Đại Việt.

Đế Giang nhìn Yêu Vương đã ngủ say, nhất thời không biết nên xử quyết Yêu Vương như thế nào, không biết kẻ chủ mưu đằng sau, hay là để Yêu Vương tiếp tục gây rối ở nhân gian?

Khi Đế Giang định đánh vào thiên linh cái của Yêu Vương.

Yêu Vương vốn nên ngủ say, đột nhiên nắm lấy tay Đế Giang.

"Tiểu Hổ Tử, ngươi muốn làm gì?" Yêu Vương nhìn tay Đế Giang, lớn tiếng chất vấn.

Bộ dạng say rượu vừa rồi của Yêu Vương thực ra đều là giả vờ, hắn cảm thấy tiểu yêu quái trước mắt này thật sự quá đáng nghi.

Nên mới giả vờ say rượu xem xem, rốt cuộc nó đang có ý đồ gì.

Nhưng không ngờ, tên Tiểu Hổ Tử này dã tâm cũng không nhỏ, muốn đẩy mình vào chỗ chết.

"Ta đâu có làm gì?

Ta thấy trên trán Yêu Vương có một con muỗi.

Ngài xem!" Đế Giang đưa con muỗi trong tay cho Yêu Vương xem, không ngờ thật sự có một con muỗi trong tay Đế Giang.

"Nếu vậy, ngươi có biết khẩu hiệu của ta không?

Ta là một băng nhóm yêu quái có hoài bão, không có khẩu hiệu sao được!

Nào, Tiểu Hổ Tử, mau nói, khẩu hiệu của ta là gì!" Yêu Vương rõ ràng không hoàn toàn tin tưởng Đế Giang, nên cố ý dùng khẩu hiệu trong băng nhóm yêu quái để thử thách.

"Cái này, đương nhiên rồi Yêu Vương, tiểu nhân sao dám quên khẩu hiệu trong băng nhóm yêu quái của chúng ta chứ!

Ta thuộc làu làu rồi!

Không cần phải thử thách tiểu nhân cái này đâu!" Đế Giang ra sức từ chối câu hỏi về khẩu hiệu của Yêu Vương, hắn làm sao biết yêu quái lại có khẩu hiệu chứ!

"Tiểu Hổ Tử, sau này ngươi là người theo ta, không thể không nói một câu khẩu hiệu trong băng nhóm của ta!" Yêu Vương không tha cho Đế Giang, cứ ép Đế Giang nói ra khẩu hiệu mới thôi.

"Ta... ta... ta....." Khi Đế Giang còn đang do dự.

Cửa hang động đột nhiên xuất hiện một yêu quái giống hệt Đế Giang.

Trong chốc lát, toàn bộ yêu quái trong hang động đều nhìn chằm chằm vào Đế Giang.

"Hay lắm!

Tiểu Hổ Tử, ngươi lại dám lừa ta, thật đáng chết." Yêu Vương nhìn yêu quái ở cửa hang và Đế Giang bên trong liền lập tức nghi ngờ

Đế Giang là giả.

“Đâu có!

Yêu Vương, ta mới là Tiểu Hổ Tử!

Đừng tin nó!” Đế Giang tiếp tục giãy giụa, cố gắng để Yêu Vương tin rằng mình mới là Tiểu Hổ Tử.

“Đại vương, hắn mới là giả, ta mới là thật.

Hắn đã đánh ngất tiểu nhân!

Ngài phải làm chủ cho ta!” Yêu Vương ánh mắt sắc bén nhìn Đế Giang.

“Ngươi rốt cuộc là ai?

Ngay từ đầu ta đã nghi ngờ ngươi không phải thuộc hạ của ta, chỉ là lúc đầu không chắc chắn, cho đến vừa rồi ta bảo ngươi nói ra khẩu hiệu của băng nhóm yêu quái của ta, ta mới biết ngươi là gián điệp.” “Bởi vì băng nhóm yêu quái của ta không có khẩu hiệu, ngươi lại cứ nghĩ ta có khẩu hiệu, ha ha ha!

Không ngờ phải không!

Mau nói, ngươi rốt cuộc là ai?” Đế Giang lúc này mới biết mình đã sớm lộ tẩy.

Hắn nhanh chóng hóa thành một luồng sáng di chuyển ra khu đất bên ngoài.

Đế Giang khi ở trên khu đất rộng rãi, trước tiên thi triển một pháp thuật, muốn thử năng lực của Yêu Vương rồi mới tính bước tiếp theo.

Đế Giang không ngờ Yêu Vương lại dễ dàng né được pháp thuật của mình, xem ra thật sự đã xem thường năng lực của Yêu Vương.

Yêu Vương lúc này trực tiếp ném ra một vòng sáng.

Đế Giang biết không thể né tránh kịp, có khả năng sẽ bị thương, liền nhanh chóng tóm lấy một tảng đá bên cạnh, nhưng vạn lần không ngờ khi tảng đá vỡ nát, nó lại lao thẳng tới, xem ra lợi hại hơn nhiều so với dự đoán trước đó.

"Ngươi muốn chơi trò ném bom ở đây à?" "Nếu không chẳng lẽ lại phá động huyệt của ngươi sao, làm vậy ta có chút không nỡ." "Thật không ngờ trong đời ta, có thể thấy Đế Giang đường đường lại có lòng trắc ẩn, thật là hiếm thấy." Đế Giang cười mà không nói gì, đối phương lại ném một thứ gì đó về phía y.

Khoảnh khắc cầm lấy nó, Đế Giang sững sờ, không ngờ hắn lại dùng thứ này để đối phó với mình, xem ra đúng là nghé con không sợ hổ.

Vậy thì không ngại dạy cho hắn biết ai là nhất ai là nhì.

"Ở địa bàn của ta phải nghe lời ta, điểm này ngươi nên biết chứ, bây giờ lại ngông cuồng như vậy, chẳng lẽ ngươi nghĩ ở nơi này có thể giải quyết được mọi vấn đề sao, vậy thì thật sự đã xem thường ta rồi." "Ta đâu có nói vậy, tất cả đều là do ngươi tự mình đa tình." Nghe những lời này của Đế Giang, Yêu Vương cũng không khỏi nhìn y, chuyện lần này thật sự vượt ngoài dự liệu của hắn, nhưng dựa vào sự hiểu biết của hắn về Đế Giang, nhất thời y sẽ không tung ra bản lĩnh thật sự, vì vậy chỉ cần trước khi y hạ quyết tâm giải quyết được y, thì mọi chuyện đều không đáng nhắc đến.

"Ngươi đến đây làm gì?" "Tiểu yêu tinh vừa rồi không phải đã nói hết cho ngươi rồi sao?" "Mang nó đi có ích gì?

Nó cũng không phải nhân vật quan trọng." "Ngươi không cần biết, ta làm việc tự có cách của ta." Nghe lời nói có mấy phần tự tin, chẳng lẽ hắn muốn làm chuyện gì khác.

Yêu Vương cũng không dám chậm trễ ở nơi này, nhanh chóng tung ra bản lĩnh thật sự, một thanh đao dài hai mét chắn ngang trước mặt mọi người, trên đao còn dính những khí tức đó.

"Không ngờ ngươi lại nghiêm túc ngay từ đầu?" "Nếu không thì sao, đánh nhanh lên, tốc chiến tốc thắng, bớt nói nhảm ở đây đi." Đế Giang thấy bộ dạng đó, không khỏi bật cười, tuần tự tiệm tiến mới là mục đích lần này của y.

"Đừng vội quá, ta còn chưa nói xong." Lúc này Yêu Vương liếc nhìn Đế Giang một cái, dường như đang đợi y nói xong, nhưng không ngờ đối phương lại lấy ra một viên dạ minh châu, Yêu Vương sắc mặt đại biến, lập tức cầm đao xông lên, không cho y cơ hội nói chuyện.

"Thấy chưa, đó là thủ lĩnh của ngươi." Vừa bị đánh lui liên tiếp, Đế Giang không quên khiêu khích ở nơi này, điều này làm cho người trước mặt tức điên lên.

"Bớt nói lời châm chọc ở đây, có gan thì đánh một trận ra trò đi!" Nghe đối phương nói những lời này, Đế Giang cũng nghiêm túc, cẩn thận nhìn người trước mặt, thực lực quả thật không đáng kể, nhưng đừng quên còn có những người khác cũng đang nhắm vào điểm này.

Khi hai người binh khí giao nhau ở nơi này, một luồng sóng ánh sáng từ xung quanh khuếch tán ra, mọi người đều ở nơi này không biết phải làm sao, giống như vừa rồi chỉ là một trò hề.

Nhưng lúc này, y lại biết sâu sắc rằng chuyện lần này xa không đơn giản như trước đây.

Chương 538

Thanh đại đao dài hai mét đó cứ thế chém qua đỉnh đầu Đế Giang, y cười cười, nhìn sợi tóc bị chém xuống, nhẹ nhàng nắm lấy rồi ném xuống đất bên cạnh.

Yêu Vương thấy bộ dạng đó, tưởng rằng y đang tỏ vẻ khinh thường, liền nhanh chóng mắt đỏ ngầu, trực tiếp xông lên, đám tiểu yêu bên cạnh một đám đứng ngây ra, cộng thêm sức mạnh tỏa ra quá lớn, khiến mọi người đều chưa hoàn hồn.

Yêu Vương lúc này nhìn về một góc nhỏ bên cạnh, ở đó có một khu vực vừa vặn, chỉ cần có thể đặt thứ đó vào, lần này chắc chắn sẽ thắng, nhưng không biết có kịp không.

Ở đó là một cái bẫy, nếu dẫn y đến đó, có lẽ sẽ có cơ hội thắng, không chút do dự, Yêu Vương trực tiếp chạy đến đó, đám tiểu yêu khác cũng biết ý đồ của hắn, nhưng lúc này phải ngăn cản.

Nhưng ở đây Yêu Vương là Yêu Vương, một sự tồn tại không thể lay chuyển, hắn quét sạch tất cả, trực tiếp lao về phía đó, Đế Giang cũng không nghĩ nhiều mà theo sau, đợi đến khi thật sự đến khu vực chật hẹp đó, Yêu Vương cười, lấy ra một bảo vật, đó là một sợi Khổn Thần Tác.

Ban đầu y không phản ứng, nhưng sau khi bị trói buộc tự do, Đế Giang nhanh chóng bắt đầu giãy giụa, lúc này Yêu Vương lại cười.

"Sự giãy giụa vô ích không có tác dụng, sợi dây này chỉ cần trói vào người ngươi, đừng hòng thoát ra được." "Chưa chắc đâu, ai thắng ai thua còn chưa biết." Yêu Vương không thể phủ nhận mà cười, cũng không để ý đến sự cứng miệng của y.

Đế Giang ở đây nhìn sợi dây trên người, nhắm mắt lại mặc niệm

chú ngữ, muốn rời khỏi đây, nhưng không ngờ chuyện lại xảy ra sau đó.

Khi y đang không ngừng suy nghĩ, Yêu Vương đột nhiên vỗ vỗ vai y.

“Người trẻ tuổi đừng giãy giụa nữa, sợi dây này chỉ cần trói vào người ngươi, không có chú ngữ của ta thì tuyệt đối sẽ không cởi ra được.” Đế Giang cũng không để ý đến lời nói của hắn, ở đây không ngừng cử động thân thể, chỉ là năng lực của y, trong một sợi dây cũng bị ràng buộc, xem ra không chỉ hành động bị cản trở.

Lúc này Đế Giang trực tiếp bị Yêu Vương giam giữ.

“Hai ngươi ở gần đây, nhất định phải canh giữ cẩn thận cho ta, nếu có người đến đây cứu hắn đi, thì hai ngươi sẽ không yên đâu, hy vọng các ngươi không làm ta thất vọng.” Hai tên lính gật đầu, tiễn Yêu Vương đi, lúc này trong rừng cây phía sau đột nhiên ló ra một cái đầu, dường như đang quan sát tình hình.

Quay lại nhìn người bị áp giải vào, sau đó lập tức cúi đầu đội mũ rời đi, Tần Vương lúc này cũng nhận được tin tức do thám tử báo về.

“Cái gì?!” Tần Vương ở đây tức giận đập bàn.

“Đế Giang...

Đế Giang bị bắt rồi.” Tần Vương ở đây đi đi lại lại quanh bàn.

Suy nghĩ một hồi, hắn cảm thấy chỉ có một người có thể đảm nhận nhiệm vụ này.

“Đi gọi Vương Tiễn đến cho ta.” “Tham kiến Đại vương.” “Được rồi, đừng bày ra bộ dạng đó với ta, tin rằng ngươi cũng biết tin tức Đế Giang bị bắt, ta gọi ngươi đến là phái ngươi đi cứu người, người nhất định phải sống sót mang về cho ta.” “Ta biết lần này chắc chắn nguy hiểm, cũng biết nếu ngươi thật sự đi thì ta cũng không yên tâm,

ta sẽ ở đây cố gắng hết sức chăm sóc tốt cho những người phía sau ngươi.” Tần Vương thấy Vương Tiễn ở đây không nói gì, tự nhiên cũng biết ý của hắn.

“Lần này chắc chắn nguy hiểm, trên đường nhất định phải chú ý nhiều hơn, gặp người không quen cũng đừng nói chuyện, để tránh bị uy hiếp, ngươi cũng biết Yêu Vương bình thường giảo hoạt, bây giờ dặn dò một chút sau này có thể bớt thiệt thòi.” “Lãnh địa của Yêu Vương đó có gì khác biệt không?” “Cũng không có gì, chỉ là lá cờ treo trên đó sẽ khác với những lá cờ khác, đến lúc đó dựa vào lá cờ đó để phân biệt là được.” Đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, Tần Vương lật một tờ giấy trên bàn sách.

“Trước khi đi hãy đến một khách sạn tìm ông chủ, xin bức vẽ về lá cờ đó, nếu không đến lúc đó nhận nhầm thì phiền phức.” Vương Tiễn gật đầu, Tần Vương lại kéo hắn dặn dò thêm một vài chuyện khác.

“Hai người đều phải bình an trở về, đế quốc Đại Tần của ta thiếu ai cũng không được.” “Yêu Vương có một đặc tính, tuy rằng hắn sẽ tuần tra ở nơi đó, nhưng cơ bản cũng chỉ xem qua loa một vòng, vì vậy nếu có lỡ bị nhìn thấy, cũng không cần lo lắng.” “Ý ngài là thị lực của hắn có vấn đề?” “Đúng vậy, bên cạnh hắn sẽ có một người đi theo, nhưng đó chỉ là một tiểu yêu thôi, chỉ cần nín thở, tránh bị phát hiện, chín phần mười đều có thể giải quyết được.” Vương Tiễn gật đầu, trước khi đi, thái giám phía sau đuổi theo.

“Tần Vương bảo ta đưa cho ngươi.” Đối phương ở đây xòe tay ra, lại phát hiện trong lòng bàn tay là một thứ giống như trường mệnh tỏa, Vương Tiễn cười cảm ơn.

Vương Tiễn lúc này cũng chuẩn bị lên đường, vì đường đi khá xa, cộng thêm hoàn cảnh xung quanh và con người sống khác nhau, nên

không định mang xe ngựa đi, chỉ tùy tiện chọn một con ngựa chạy được xa hơn một chút.

Ông chủ khách sạn đó cũng ở đây kể cho hắn nghe những chuyện liên quan đến phía Yêu Vương.

"Nhớ kỹ, ở phía đó, khứu giác của mỗi con yêu quái đều rất nhạy bén, vì vậy đừng mong đi đường tắt để tránh né." "Nếu bị phát hiện thì làm thế nào?" "Cố gắng hết sức chạy thoát, hoặc nếu có cách thông minh, cũng có thể tìm sự giúp đỡ của những người khác ở đó, xung quanh có những người khá thân thiện." Vương Tiễn gật đầu nhưng không định dùng cách này, phải biết rằng lỡ gặp phải người không hợp, vậy chẳng phải xui xẻo rồi sao.

"Cho ngươi một lá bùa hộ mệnh, là thứ ta để lại khi đến đó hai năm trước." Vương Tiễn cười nhận lấy, không ngờ vị tiên sinh này lại có lịch sử phong phú như vậy, nhưng hiện tại cũng không tiện suy đoán, dù sao cũng là người ngoài, nhưng bất luận thế nào, chuyện lần trước hắn vẫn ghi nhớ trong lòng.

Chuẩn bị lên đường lại phát hiện trên đường trở ngại trùng trùng, hình như có người cố ý làm ra những chuyện này, chẳng lẽ Yêu Vương biết mình đến đây cứu người?

Nghĩ nghĩ lại lắc đầu, tình huống này không đúng lắm, nếu biết rồi, Tần Vương sẽ không phái mình đến đây giúp đỡ.

Hắn lại lấy ra chiếc trường mệnh tỏa đó, nếu Tần Vương đã cho thứ này, chắc chắn đã lường trước được hiện tại sẽ gặp phải phiền phức.

Không biết trên con đường sắp tới rốt cuộc có bao nhiêu chuyện như thế này, Đế Giang trên đường đã gặp không ít cơ quan cạm bẫy như vậy, xem ra nên có người cố ý để lại ở đây, mục đích của những thứ này là để cản trở y tiến sâu hơn vào.

Nhưng thật sự không biết trong khu rừng rậm đó có gì, lần này Đế Giang đi tìm Yêu Vương, thực ra ngay từ đầu hắn đã biết, nhưng sau đó vì một số nguyên nhân tiềm ẩn, mới không thể tiếp tục chuyện này.

Nhưng lúc này có một tiểu yêu đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của Vương Tiễn, quan sát một hồi, phát hiện hắn cũng không phải yêu tộc, mà giống một con người hơn.

Lập tức quay về bẩm báo tin tức này, khiến người bên cạnh có mấy phần ngạc nhiên, sao có thể đột nhiên trà trộn vào người khác chứ?

Chẳng lẽ đến đây để cứu Đế Giang sao?

"Nếu đã phát hiện, vậy ngươi giúp ta tiếp tục theo dõi, tiện thể xem xem hắn rốt cuộc có thể làm được gì." "Vậy có cần thiết phải trực tiếp ra tay khi cần thiết không?" "Xem tình hình, nếu cần thiết thì ra tay, nếu không gây hại gì, thì đặt một ảo thuật ở đây, chỉ cần có thể cản trở hắn là được." Tiểu yêu gật đầu, liền rời khỏi nơi này, Yêu Vương ở đây ngồi, ngón tay không ngừng gõ vào tay vịn bên cạnh ghế.

"Thật không ngờ Đế Giang lại được lòng người như vậy, lại có người nguyện ý cứu hắn." Lúc này Vương Tiễn đang không ngừng đi đường, nhìn những phong cảnh tươi đẹp trên đường, cũng không khỏi dừng lại liếc nhìn vài cái, những cảnh này hắn chưa từng thấy ở nơi trước đây.

Nhưng vì có nhiệm vụ trong người, chuẩn bị lên đường nhanh chóng xuất phát thôi, đợi đến nửa đường nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đột nhiên xảy ra biến hóa, trước đó là một khu rừng hoang vắng không người, nhưng đột nhiên lại xuất hiện một nơi giống như một ngôi làng, vừa hay Vương Tiễn cũng mệt rồi, ở đây nghỉ chân một chút, nhưng vạn lần không ngờ nơi này lại là giả.

Lúc này, hắn phát hiện trước mặt có một con sư tử đặc biệt khỏe mạnh, đang từ từ tiến về phía mình.

Điều này làm hắn sợ hãi, Vương Tiễn lập tức né sang một bên, trong tay nắm chặt thứ mà Tần Vương và lão tiên sinh đã cho.

"Đừng sợ!

Ta có pháp bảo ở đây có thể bắt được ngươi!" Nghe lời nói này, tiểu yêu tinh cười mà không dám cười thành tiếng.

Ở đây ai có thể đánh bại hắn, chỉ có Yêu Vương mới là vua thật sự ở nơi này, hắn chỉ là một người bình thường, chẳng lẽ tưởng mình lợi hại lắm sao.

Thế là tiểu yêu tinh, muốn tiếp tục thử dò xét một chút, nhưng trực tiếp phát hiện hình như hắn không chịu nổi đùa giỡn, ở đây bắt đầu sợ hãi, điều này làm tiểu yêu tinh sợ hãi, nó chỉ đùa giỡn thôi, chứ không muốn mạng của hắn.

Hơn nữa Yêu Vương có lệnh không được ra tay với hắn ở đây, ít nhất là tạm thời trước khi Đế Giang được giải cứu, không thể ra tay ở đây.

Bất đắc dĩ đành phải nhìn sang một góc bên cạnh, hy vọng có thể tìm thấy thứ gì đó, nhưng vẫn không nhìn rõ.

Cảm giác như có một lớp sương mù che mắt, ở đây, không nhìn thấu được đầu, cũng không có cách nào mò ra đuôi.

Sau đó lại có một trận âm thanh trời long đất lở xuất hiện, lúc này hắn hoàn toàn không biết xung quanh đã xảy ra chuyện gì, nhưng người lại run lên dữ dội.

Thấy bộ dạng đó, tiểu yêu tinh có thể cười rất vui vẻ, nhưng Vương Tiễn lại cho rằng đó chỉ là ảo giác của mình, dù sao mình mới đến đây, sao lại có vấn đề gì được chứ?

Hắn cũng biết là không thể.

Vương Tiễn ở đây tùy tiện tìm một góc khuất, lại thấy trên bàn phía trước đặt một ly rượu, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Vương Tiễn không hề tiến lên lấy ly rượu đó.

Nhìn sang bên cạnh, dường như trong ngôi làng này không có ai, con tiểu yêu tinh đó đứng trên cây sau lưng hắn không ngừng quan sát, dường như người này khác với những người hắn tiếp xúc trước đây.

Nhưng điểm chung là cả ngôi làng thực ra đều do ảo thuật tạo thành, căn bản không có cái gọi là bàn, ngay cả cái ghế hắn đang ngồi cũng chỉ là một tảng đá bình thường.

Hắn bị lừa dối, tiểu yêu tinh rất vui vẻ, thậm chí còn không ngừng liếc nhìn về phía góc, trong đó dường như chỉ cần nhìn một cái là có thể xuất hiện thứ gì đó.

Nhưng hiện tại không ai đoán chắc được, trong một ngôi làng lớn như vậy, thậm chí còn xuất hiện một thứ khác, một thứ ngoài dự liệu của tiểu yêu tinh.

Chương 539

Dù sao nó cũng không hiểu rõ về thế giới loài người, càng không biết những thứ họ thường dùng trong cuộc sống, vì vậy hiện tại xuất hiện liền nhét vào, ai ngờ lại phán đoán sai lầm.

"Ở đây có thể có thứ gì sao?" Có lẽ là hoa mắt rồi, Vương Tiễn lắc đầu, ngồi xuống ở đây.

Vừa ngồi ổn định lại, Vương Tiễn lại nghe thấy âm thanh như trời long đất lở, hắn lại một lần nữa nhảy dựng lên khỏi ghế.

Tiểu yêu tinh trên cây thấy bộ dạng đó, miệng cười toe toét đến tận mang tai, trông vô cùng khoái trá.

Vương Tiễn cũng nghe thấy một chút âm thanh, nhưng lại cho rằng đó là một phần tạp âm mà mình không nghe rõ.

Vì vậy, Vương Tiễn lập tức tiếp tục tìm kiếm manh mối ở nơi này, hy vọng có thể tìm ra chút gì đó, nhưng dù nhìn thế nào cũng không thấy điểm đáng ngờ.

Lúc này, trong cả thôn trang vang lên một trận tiếng quạ kêu, dường như có người đang truyền tin, nhưng lại giống những âm thanh kỳ lạ khác, nhất thời Vương Tiễn cũng không phân biệt được.

Hắn chỉ cảm thấy nơi này tuyệt đối không thể có yêu tinh xuất hiện được, khoảng cách tới chỗ của Yêu Vương những mười vạn tám nghìn dặm, nếu lại xảy ra vấn đề thì sau này phải làm sao.

Thế nên, lúc này Vương Tiễn lại đứng dậy, dường như muốn tìm kiếm chút manh mối, nhưng lần nào cũng chỉ thấy một màn sương mù mịt.

Nơi này chẳng có gì cả, đó chính là nguyên nhân hắn do dự không

quyết.

Huống hồ khi nhìn sang phía đối diện, hắn phát hiện có một vệt sáng bạc lướt qua trước mắt.

"Không thể nào." Vương Tiễn dụi dụi mắt, giữ nguyên tư thế, tiếp tục nhìn về phía trước, dường như muốn tìm kiếm bí mật ở nơi này.

Thấy đối phương chăm chú như vậy, tiểu yêu quái lập tức thu liễm toàn bộ khí tức quanh thân.

Thấy hoàn cảnh xung quanh đã khôi phục lại bình thường, Vương Tiễn cứ ngỡ là ảo giác, nhưng ngay giây tiếp theo hắn lại thấy trên bức tường đối diện xuất hiện những hoa văn kỳ lạ.

Ban đầu hắn chỉ nghĩ mình nhìn lầm, bèn ra sức dụi mắt, nhưng ngay sau đó hắn đã thấy một chuyện ngoài sức tưởng tượng.

Vệt hoa văn đó lại có thể di chuyển!

Vương Tiễn siết chặt lá bùa hộ thân trong tay, thầm niệm Thanh Tâm Chú, cho rằng đây chỉ là ảo giác.

Dù sao thì hắn ở đây lâu như vậy cũng chưa từng gặp chuyện thế này, huống hồ nơi này cách xa địa bàn Yêu Vương đến mười vạn tám nghìn dặm, chắc chắn Yêu Vương không thể tác quái ở đây, còn đám tiểu yêu quái kia cũng không thể rời khỏi sự bảo hộ mà chạy xa như vậy.

"Ta đã đi trong khu rừng này bao nhiêu vòng rồi, cũng không phát hiện điều gì đặc biệt, chẳng lẽ trực giác của mình sai rồi sao?" Nghĩ vậy, hắn cũng cảm thấy có mấy phần kỳ lạ.

Vương Tiễn vẫn quan sát xung quanh, hy vọng tìm được chút manh mối, nhưng cũng như trước đó, nơi này chỉ có một màn sương mù mờ mịt, cũng không có bất kỳ đặc trưng của sinh vật sống nào,

dường như chỉ là một khoảng không khí.

Tiểu yêu tinh lúc này liền ném ra một thứ, muốn dọa Vương Tiễn một phen chết khiếp, nhưng Vương Tiễn nào hay biết.

Hắn cứ thế đi thẳng về phía trước, đúng lúc mặt đất đột nhiên xuất hiện một thứ giống như cành cây, khiến hắn vấp ngã sõng soài.

"Rốt cuộc là sao?" Vương Tiễn từ dưới đất bò dậy, nhìn hoàn cảnh xung quanh, phát hiện nơi này hoàn toàn khác xa so với dự tính của mình.

Hắn vốn tưởng chỉ có trên địa bàn của Yêu Vương mới nguy hiểm, không ngờ cách xa mười vạn tám nghìn dặm mà vẫn xảy ra vấn đề.

Khi hắn chuẩn bị đi vào trong, hắn phát hiện cả một thôn trang lớn như vậy lại không có nơi nào để đi, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Càng nghĩ càng thấy không phải là không có khả năng.

Vương Tiễn cất bước đi vào trong, tìm một nơi để ở, nhưng lại phát hiện xung quanh đều là những căn nhà đóng chặt cửa, dường như bên trong có người.

Hắn đề cao cảnh giác nhìn quanh, sợ có vật thể lạ đột nhiên bay ra từ bên cạnh.

Nhưng đột nhiên, hắn thấy một căn nhà cửa mở toang, chẳng lẽ đó là nơi dành cho mình sao?

Khi Vương Tiễn xuất hiện ở cửa, hắn mới phát hiện cảnh tượng bên trong hoàn toàn ngoài dự đoán.

Bàn ghế xiêu vẹo, đồ đạc trên bàn cũng lộn xộn bừa bãi, dường như đã bị cướp.

Vương Tiễn rút vũ khí ra, quan sát bốn phía.

Thôn trang kỳ lạ thế này, e là có vấn đề.

Đột nhiên, hắn nghe thấy tiếng một chiếc cốc rơi xuống đất.

Lúc này, tiểu yêu tinh nhanh chóng trèo lên thân cây, sợ bị phát hiện.

Kỳ thực nó cũng đã nấp rất kỹ, nhưng đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức đuổi theo từ phía sau, sợ đến mức chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Đúng lúc này, bộ dạng thảm hại của nó lại bị người ta nhìn thấy.

Nó vội vàng lao đi với tốc độ cực nhanh, như thể sợ bị bắt lại.

Vương Tiễn cũng không kịp nhìn rõ rốt cuộc là ai đã làm rơi chiếc cốc, nhưng lúc này hắn lại gặp một chút phiền phức nhỏ.

Đột nhiên xuất hiện mấy con chuột vây quanh hắn, không biết chúng đang dò xét cái gì, nhưng lại khiến hắn cảm thấy rợn người.

Nhưng lúc này tuyệt đối không thể lùi bước.

Vì vậy hắn không ở lại trong thôn trang mà ra ngoài tìm một gốc cây, dựa vào đó ngủ thiếp đi.

Trong lòng hắn cảm thấy một gốc cây có lẽ còn bình thường hơn cả thôn trang kia rất nhiều.

Nhưng hắn vẫn không hề nghi ngờ đám tiểu yêu tinh.

Đến nửa đêm canh ba, hắn đột nhiên thấy một bóng đen từ trên cây rơi xuống.

Vương Tiễn lim dim mắt, tưởng rằng mình hoa mắt nên trở mình ngủ tiếp.

Nhưng giây tiếp theo, tiểu yêu quái kia lại một lần nữa xuất hiện trước mắt hắn.

Ngay khi hắn định nhìn kỹ xem nó trông thế nào, đối phương lại đột ngột biến mất.

Tiểu yêu tinh sau khi trốn thoát biết mình đã bị Vương Tiễn nhìn thấy, đành phải tìm cách khác, nhưng tình hình lúc này cũng khá khó khăn.

Vương Tiễn lập tức ngồi dậy, quan sát tình hình xung quanh, sợ bất cẩn bị tiểu yêu tinh bắt đi.

Nhưng nói thật, hoàn cảnh và khí tức nơi đây cũng khiến hắn cảm thấy có phần không quen.

Có một chuyện khiến Vương Tiễn không hiểu, nơi này cách chỗ cũ xa như vậy, sao có thể có tiểu yêu tinh đến gần được?

Chẳng lẽ có người đang dựng một vở kịch chuyên để cho hắn xem?

Do dự mãi, Vương Tiễn rút vũ khí bên người ra, từ từ tiến lại gần thôn trang.

Chẳng trách hắn cảm thấy nơi này có chút kỳ quái.

Chương 540

Hóa ra khi nhìn từ xa, bên trong đèn đuốc sáng trưng, hoàn toàn không giống như lúc trước.

Nơi hắn đến gần lúc nãy căn bản không phải nhà ở, mà là một chuồng ngựa.

Chẳng trách đồ đạc bên trong lại vương vãi như vậy.

Bên cạnh mấy con ngựa, có một thứ gì đó rất nhỏ đang cuộn tròn, hắn nhìn kỹ lại.

Phát hiện ra đó là một con tiểu yêu tinh.

Chẳng trách trên đường đi lại gặp nhiều chuyện kỳ lạ như vậy, quả nhiên có kẻ đứng sau giật dây.

Mọi chuyện không thể nào đều là ảo giác của hắn được, quả nhiên không sai.

Tiểu yêu tinh kia thấy hắn đã phát hiện ra sự tồn tại của mình, không khỏi cúi đầu thấp hơn, sợ đối phương biết nó là vật sống, nhưng thân thể nó cứ run lên không ngừng.

Bộ dạng này lại khiến Vương Tiễn nảy sinh mấy phần thương cảm.

Hắn cũng không nói gì, cầm vũ khí ngồi xuống bên cạnh tiểu yêu tinh.

Đối phương lập tức quỳ rạp xuống, cầu xin hắn tha mạng.

“Nói đi, ngươi ở đây làm gì?

Đừng có giấu giếm, nếu thanh đao của ta nghe thấy ngươi nói dối, nó sẽ không còn chịu sự khống chế của ta mà chém về phía ngươi

đâu.” Nghe những lời này, tiểu yêu tinh sợ hãi đến mức run lẩy bẩy, bèn đem mọi chuyện vừa rồi kể lại hết một lượt, dường như sợ thanh đao kia bay đến đầu mình.

Thấy bộ dạng đó, Vương Tiễn cũng có mấy phần hài lòng.

Chuyện này nếu không phải do nó gây ra thì tốt nhất, tránh cho hắn lại gặp phải những chuyện kỳ quái ở đây.

Đi dọc theo con đường này, Vương Tiễn phát hiện hai bên đường toàn là cỏ dại.

Nghe những lời tiểu yêu tinh kể, hắn cũng nhíu mày.

Đế Giang đơn thương độc mã xông vào trại địch, cuối cùng sau khi lấy được một thứ gì đó thì bị phản công bắt giữ, điều đó cũng có nghĩa là bảo bối kia hắn vẫn còn trên người y.

Nếu không thì trước đó đã không có tin tức như vậy truyền ra.

Lần này hắn phải nhanh chóng đi ứng cứu, nếu không muộn sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng lúc này lại có một số vấn đề khiến hắn cảm thấy kỳ lạ.

“Tại sao trước đây không xuất hiện tình huống như vậy?

Tiểu yêu tinh này vẫn luôn ở đây, là do Yêu Vương phái đến đây để gài bẫy.” “Vậy những cạm bẫy đó đều là ngươi đặt cho ta?” “Ta cũng đã biến thôn trang này thành một hình thái khác, khiến ngươi không nhận ra bộ dạng ban đầu của nó, còn có một số ảo thuật kỳ lạ để gây nhiễu tầm nhìn của ngươi, dù sao thì ta đã đồng ý với Yêu Vương.” “Đồng ý với Yêu Vương?” Dường như nhận ra mình đã lỡ lời, nó lập tức nuốt lại câu nói đó, không nói tiếp nữa.

“Thế này đi, chúng ta làm một giao dịch.

Nếu ngươi nói cho ta biết ngươi đã đồng ý với Yêu Vương

chuyện gì, ta sẽ nghe lời ngươi, ở đây nghỉ ngơi một chút rồi rời đi." Tiểu yêu tinh do dự, nhưng đây là mệnh lệnh do Yêu Vương đại nhân tự mình hạ xuống, không chỉ không thể vi phạm, mà còn không thể bán đứng.

Thế là mắt nó đảo một vòng, định dùng kế hoãn binh.

"Hay là thế này đi, ta đảm bảo sẽ đi theo ngươi, nhưng ngươi phải nghe lời ta trước." Vương Tiễn đương nhiên biết tỏng mưu mẹo của nó, nhưng cái trò này hắn đã chơi không biết bao nhiêu lần rồi, dùng một chuyện để khống chế hắn là không thể nào, e là phải tranh thủ làm xong việc này trước nó.

"Vậy được rồi, ta đồng ý ở trong thôn nghỉ ngơi một chút, nhưng ngươi đừng quên chuyện đã hứa với ta, nếu ngươi không nói thật cho ta biết…" Lúc này Vương Tiễn mỉm cười, nhìn tiểu yêu tinh, nửa câu sau không cần nói ra, nó tự nhiên cũng hiểu.

"Yên tâm đi, ta đã nói thì chắc chắn làm được.

Nhưng ta hy vọng ngươi có thể ở lại đây thêm một thời gian, dù sao chuyện ta tiết lộ lần này có liên quan đến Yêu Vương đại nhân." Vương Tiễn gật đầu, không tiếp tục dây dưa với nó.

Nhưng khi hai người trở lại thôn trang, tiểu yêu tinh liền giở trò ăn vạ, không chịu kể chuyện đó cho hắn nghe.

Vương Tiễn chỉ cười cười, sớm đã liệu được cảnh này, chỉ là không ngờ mọi chuyện lại đến nhanh như vậy.

Nhưng nếu nó muốn, hắn cũng không ngại chơi đùa với nó một lúc, dù sao bây giờ cũng đã đêm khuya, lên đường cũng không kịp nữa.

"Ngươi xem ta đây, chẳng phải nên giữ lời hứa, nói cho ta biết những chuyện đó sao?" "Đừng vội, ta đã nói rồi, lẽ nào lại thiếu một câu nói sao?" Vương Tiễn cười, nhưng trên mặt không hề biểu lộ

cảm xúc gì, vì hắn biết tiểu yêu tinh này đang cố tình kéo dài thời gian.

Còn về chuyện của Yêu Vương, e là phải từ từ khai thác, chờ tiểu yêu quái này tự mình khai ra hết mọi chuyện, e là hơi khó.

"Ta hỏi ngươi, lúc trước khi bắt được Đế Giang, Yêu Vương đại nhân có phải đã thể hiện hết uy phong không?" "Ngươi hỏi đúng người rồi!

Lúc đó Yêu Vương thật sự đã xoay chuyển càn khôn, một tay tóm gọn người kia, khí thế đó thật sự như thần tiên hạ phàm.

Ngươi không thấy cảnh đó đâu, Yêu Vương đại nhân lấy ra Khổn Thần Tác, trực tiếp bắt lấy hắn." Vương Tiễn tỏ vẻ ngưỡng mộ nhìn tiểu yêu tinh.

Thấy ánh mắt đó, cảm giác tự mãn trong lòng tiểu yêu tinh được thỏa mãn tột độ, thế là nó liền đem tất cả những gì mình biết ra kể hết.

"Lúc đó thật sự rất gấp gáp, sau đó Yêu Vương đại nhân dùng Khổn Thần Tác trói hắn vào cột rồi giam vào địa lao.

Nhưng quả thật Đế Giang cũng rất mạnh, hắn đã cầm cự với Yêu Vương một thời gian, phải biết nếu là người khác, e rằng nửa khắc cũng không chống đỡ nổi." Vương Tiễn thấy nó đang hăng hái, liền nói: "Hay là rèn sắt khi còn nóng." "Vậy lúc đó có thứ gì đặc biệt khác không?

Chứ chỉ dựa vào một sợi dây thừng thì làm sao bắt được Đế Giang, hắn chắc chắn sẽ tránh được." "Ngươi không biết đó thôi, trong sơn động có một nơi trống trải, chỉ cần dụ được người vào đó, cơ bản là nắm chắc phần thắng.

Yêu Vương và ta đã diễn một vở kịch, dụ hắn đến đó, vừa hay bắt được hắn.

Nhưng quả thật Đế Giang mạnh như lời đồn, chỉ là không địch lại số đông nên đã bị bắt." "Vậy Yêu Vương có kỹ năng đặc biệt nào khác không?" Vương Tiễn hỏi với vẻ ngưỡng mộ.

Tiểu yêu tinh lúc này cũng nhận ra có gì đó không ổn, liền không nói tiếp về chủ đề này nữa, muốn đi, nhưng người trước mặt lại không chịu buông tha, hy vọng nó có thể nói cho biết.

"Ta thấy không cần thiết phải nói nữa, nói tiếp sẽ tiết lộ tin tức của Yêu Vương đại nhân.

Nếu không có chuyện gì, ta đi trước đây." "Nhưng Yêu Vương đại nhân bảo ngươi giữ ta ở đây, nếu ngươi đi rồi, ai sẽ trông chừng ta?" "Nhưng ngươi là người được Yêu Vương đại nhân đích thân điểm tên, chẳng phải cao quý hơn nhiều sao?

Lần này lại để ngươi tự mình ra tay, ngươi không thấy có gì đó không ổn à, hay là có người cố tình đẩy việc khó này cho ngươi?" Nghe những lời này, tiểu yêu tinh cảm thấy có chút không đúng.

Ừ nhỉ, theo lý thì trước đây chuyện này tuyệt đối không phải do nó quản, sao đột nhiên lại tìm đến nó?

"Vậy phải làm sao?" "Đừng vội, đừng bứt dây động rừng ở đây.

Kẻ hãm hại sau lưng ngươi chắc chắn sẽ xuất hiện lại lần nữa, dù sao bây giờ ngươi cũng chỉ là một quân cờ, bất cứ lúc nào cũng có thể lộ ra bộ mặt thật." "Nhưng nếu ta quay về thì phải làm sao?" "Từ từ thăm dò, nếu trực giác của ngươi mách bảo thì cứ tin vào nó.

Dù sao những chuyện này chẳng qua là xuất hiện từ sự nghi ngờ của chúng ta, nghi ngờ càng sâu, chuyện chẳng phải càng phức tạp sao?" Nghe những lời này, nó cũng do dự.

Nói vậy cũng không sai, nhưng cũng không dám chắc chắn, mọi chuyện bên trong hoàn toàn là thật.

“Nghe ý của ngươi có vẻ không tệ, hay là ngươi nói thêm một chút để ta ghi nhớ, đợi khi quay về sẽ làm theo.” Vương Tiễn nói thêm một vài điều, khơi gợi sự tò mò của nó, thuận tiện dò hỏi thêm một số chuyện về Yêu Vương đại nhân.

Không ngờ tiểu yêu quái lại đặt bẫy ở đây.

Chương 541

“Nhưng ta hỏi ngươi, những cạm bẫy này ngươi học từ đâu vậy, cảm giác khá quen thuộc.” “Đều là những thứ ghi chép trong sách, ta cũng không biết học từ đâu, góp nhặt mỗi nơi một chút thôi.

Mà trước đây Yêu Vương đại nhân có đặc biệt dặn ta, ngươi là người học thức uyên bác, muốn lừa được ngươi không phải chuyện dễ.

Ta không lừa được ngươi, ta nghi là ngươi đang nhường ta.” Nghe những lời này, Vương Tiễn không khỏi bật cười.

Tiểu yêu quái này cũng khá thú vị.

Nếu không phải ở phe địch, có lẽ hắn có thể cân nhắc trêu chọc nó một phen.

Nhưng không còn cách nào khác, dù sao xuất phát điểm đã khác nhau, hắn còn phải vội đi cứu Đế Giang nữa.

Nhưng không ngờ đối phương đột nhiên nói về chuyện của Đế Giang, Vương Tiễn đành phải đặt mông ngồi xuống ghế, nghe xem nó có thể nói ra được điều gì.

“Đế Giang vì bất kính với Yêu Vương đại nhân của ta nên đã bị giam dưới địa lao, nhưng xem ra thực lực cũng không phải dạng vừa.

Chỉ là quá tâm cao khí ngạo, cứ muốn chứng tỏ thực lực ở đó.

Vậy Yêu Vương đại nhân chắc chắn không thể tha cho hắn, nhanh chóng chém đứt mớ bòng bong, trực tiếp giam cầm hắn.

Như vậy hẳn là sẽ không có vấn đề gì chứ?” “Đương nhiên là không, ta đến đây là để đàm phán với Yêu Vương đại nhân, hy vọng có thể thả huynh đệ tốt của ta ra.

Dù sao đó cũng chỉ là hành động vô ý, bây giờ hắn đã biết sai, nên ta nhân cơ hội này trực tiếp đưa người về." Lúc này tiểu yêu quái lắc đầu, vẻ mặt ra vẻ tiếc nuối.

"Cái đó e là không thể nào.

Lão đại của ta trước đó cũng đã nói, không để những chuyện này xảy ra, huống chi là muốn cứu hắn về." "Vậy không còn cách nào khác sao?" "Không thể nào, mọi người và Yêu Vương đại nhân đều trên dưới một lòng, nếu muốn tìm manh mối kiểu này, e là phải đi nơi khác tìm, chứ ở trên địa bàn của Yêu Vương đại nhân thì chắc chắn không có khả năng." Lúc này Vương Tiễn lại đột nhiên nhìn về phía tiểu yêu quái trước mặt, có lẽ có thể bắt đầu từ nó.

Nhưng tiểu yêu lúc này lại cười, dường như biết hắn định làm gì.

Đương nhiên, sau khi thấy nụ cười bí ẩn đó, hắn đã thu lại suy nghĩ của mình.

Nếu thật sự làm như vậy, có lẽ cũng sẽ có một số chuyện không thể nắm chắc mười phần, dù sao chuyện trước mắt xem ra cũng không đơn giản như vậy, hắn cũng không muốn vô cớ rước thêm phiền phức.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, đối phương đã gọi ra một nhóm tiểu yêu quái khác, tất cả đều đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Nó cũng gọi không ít người.

Xem ra đây là nơi ở của chúng.

Khi nhìn kỹ lại, hắn phát hiện những người dân trong thôn thực sự chỉ là người bình thường.

Vậy xem ra hắn phải dụ chúng đến nơi khác.

Vì vậy, Vương Tiễn khó khăn lắm mới quay đầu bỏ chạy.

Lúc này, thấy hắn rời đi, tiểu yêu tinh liền ra hiệu cho mấy tên khác.

Chúng lập tức xông lên bắt hắn.

Vương Tiễn né tránh đòn tấn công của chúng, đáp xuống một tảng đá bên cạnh.

"Định không cho ta đi sao?" "Đúng vậy, ta chỉ bảo ngươi ở trong thôn nghỉ ngơi một đêm, nếu ngươi không chịu, vậy ta tự nhiên phải giúp ngươi một tay.

Dù sao ta cũng không phải tự tiện làm bậy, đều là phụng mệnh hành sự, hy vọng ngươi có thể thông cảm." "Vậy nếu ta không chịu thì sao?" Tiểu yêu tinh không nói gì thêm, vẫy tay ra hiệu cho người phía sau xông lên.

"Vậy không còn cách nào khác, ta chỉ có thể dùng vũ lực giải quyết vấn đề này." "Để ta xem vũ lực của đám tiểu yêu quái các ngươi mạnh đến đâu mà có thể giữ ta lại đây." Nghe những lời này, tiểu yêu tinh nheo mắt nhìn hắn.

Như vậy là chắc chắn rồi, xem ra hắn cũng là người biết chuyện.

Càng như vậy càng cảm thấy có tính thử thách, dù sao tất cả tình huống ở đây, không thể nào mỗi chuyện đều xảy ra đúng như ý muốn, cho nên bây giờ phải đảm bảo rằng, những chuyện khác cũng phát triển theo cách nghĩ của hắn.

Tiểu yêu tinh kia trực tiếp xông lên, dường như thật sự muốn đánh nhau với hắn, nhưng Vương Tiễn lại lắc đầu thở dài.

Hắn biết rõ thực lực giữa hai người, nghiền ép hoàn toàn không thành vấn đề, không biết tại sao nó cứ nhất quyết phải đấu một trận sống mái ở đây.

"Nghe ta khuyên một câu, bây giờ thu tay lại vẫn còn kịp, không

cần thiết phải tự tìm phiền phức, huống hồ ngươi cũng biết thực lực của ta." "Không còn cách nào khác, ta cũng là phụng mệnh hành sự, hôm nay dù có mất mạng, cũng phải giữ ngươi lại!" Nghe những lời này, Vương Tiễn bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu đã như vậy thì không cần ngăn cản nữa, huống hồ bên cạnh tiểu yêu tinh này còn có nhiều người giúp đỡ như vậy, không giống như hắn đang cô lập không có viện trợ.

Cho nên lúc này hắn không định tiếp tục đấu võ mồm nữa mà trực tiếp xông lên.

Lúc này, đám người bên cạnh tiểu yêu quái cũng đồng loạt xông tới, dường như muốn thay nó cản đòn tấn công.

Nhưng đối với hắn bây giờ, chuyện này cũng chẳng phải lần đầu.

Chỉ là hắn tạm thời chưa cân nhắc, nếu xảy ra vấn đề, việc đi cứu Đế Giang có bị trì hoãn không?

"Chỉ cần kéo dài thời gian của ta một đêm?" "Không phải ngươi đã biết rồi sao, kế hoạch của ta cơ bản đã nói đại khái cho ngươi rồi.

Vừa rồi hoàn toàn là ta vô ý, ngươi nghĩ bây giờ còn có thể moi được tin tức từ ta sao?" Nghe những lời này, Vương Tiễn cười.

Quả nhiên có lòng đề phòng là khác hẳn, chỉ là vừa rồi cũng là hành động vô ý, vốn định moi thêm một số thông tin khác.

Nhưng lúc đó nó đã nói vậy, chắc chắn hắn phải hỏi một câu, không ngờ trong quá trình đó lại làm sai.

Tiểu yêu tinh lấy ra một sợi Khổn Thần Tác bên hông, là do Yêu Vương đại nhân tự tay tặng.

Bây giờ nó phải tìm một cơ hội tốt để hạ gục hắn.

Nhưng tình hình khẩn cấp, nó cũng biết, tình huống này e rằng

cũng không đơn giản.

Trong thời gian ngắn, phải đảm bảo mọi thứ đều nằm trong phạm vi dự tính của mình.

Đám tiểu yêu tinh bên cạnh lần lượt lao lên người hắn.

Vương Tiễn cầm vũ khí, đỡ hết tất cả.

Nhưng không chịu nổi số lượng địch quá đông, bên hắn lại chỉ có một người.

Đánh một lúc đã có thể thấy rõ, Vương Tiễn bây giờ thể lực đã suy giảm.

Đúng lúc này, tiểu yêu tinh cũng nhìn thấy cảnh này.

Nếu làm theo cách đó, bây giờ chắc chắn là được, chuyện này mười phần chắc chín, không biết tình hình tiếp theo có khả quan hơn không?

Dù sao trong khoảng thời gian này, Vương Tiễn có thể đã giữ lại một đòn tất sát.

Tiểu yêu tinh quan sát trái phải, một con yêu quái bên cạnh ghé vào.

Chương 542

“Không ra tay à?

Mọi người ở đây đều mệt rồi.” “Chống đỡ thêm một lúc nữa, ta đang xem có thể hạ gục hắn không, lỡ như kế hoạch có vấn đề, thì gay go.” Tiểu yêu quái kia bất đắc dĩ gật đầu.

Nó nói cũng đúng, chỉ là lúc này không thể lãng phí một sợi Khổn Thần Tác được.

Nếu ném ra rồi lại thu về, chắc chắn sẽ kinh động hắn.

Để không bứt dây động rừng, phải đợi đến lúc mười phần chắc chín mới có thể ra tay.

Nhưng có thể thấy rõ, đám tiểu yêu quái đang triền đấu với hắn đã kiệt sức, nhưng đây cũng là một tình huống cực đoan.

“Ngươi và ta, dụ hắn ra, chỉ cần có thể ngáng chân hắn một cái, để hắn tạm thời mất khống chế.” Người bên cạnh gật đầu, cách này cũng không phải chưa từng cân nhắc, tình hình có chút nguy cấp.

“Chắc chắn làm vậy có thể hạ gục hắn không?” “Gần được rồi.” “Tốt nhất là có thể hoàn thành, bây giờ tổn thất của ta rất nặng nề.” Tiểu yêu tinh gật đầu, một tên khác trực tiếp đi thực hiện.

Một lúc sau, Vương Tiễn phát hiện chúng đều không lao lên nữa, dường như đang sắp xếp lại chiến lược.

Vì vậy, hắn vừa chuẩn bị rời đi, lại phát hiện một sợi dây thừng được ném ra, theo sau là một đám tiểu yêu quái lao tới đè hắn xuống, cảm giác như mưa rơi đầy trời.

Điều này khiến hắn cảm thấy có mấy phần bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn làm hại chúng, nhưng chúng cứ liên tục như vậy, thì

đừng trách hắn.

Vì vậy, Vương Tiễn vận khí, định đánh bay hết đám tiểu yêu quái trước mặt.

Nhưng giây tiếp theo lại xảy ra một chuyện lúng túng.

Khi đám tiểu yêu quái lao lên, hắn không ngờ chúng lại làm như vậy, liền né tránh đòn tấn công của chúng.

Đương nhiên, sợi dây thừng đó lại vòng ra sau lưng hắn, trói chặt tất cả tiểu yêu quái phía trước.

Tiểu yêu quái chỉ huy quay đầu nhìn lại một cái.

"Sao lại thế này!" "Chỉ cho phép ngươi đặt bẫy, không cho phép ta cũng làm một cái sao?" Nghe những lời này, tiểu yêu quái cười, xem ra hắn quả nhiên cũng là một người lanh lợi.

Nó biết Yêu Vương phái đến đây đối phó hắn chắc chắn không phải là những kẻ tầm thường.

Nhưng Vương Tiễn lúc này lại cười với nó, trong ánh mắt dường như có điều gì đó không nói nên lời, không biết hắn định làm gì.

"Nếu ngươi đã biết hành vi và mục đích của ta, vậy không bằng chúng ta thỏa hiệp đi.

Chỉ cần ngươi đảm bảo không đến địa bàn của Yêu Vương, ta tuyệt đối sẽ không làm hại ngươi một chút nào." "Điều đó thì không chắc, ta phải đi cứu Đế Giang, có lẽ phải bắt đầu từ ngươi." Đối phương cũng cười, một bầu không khí lan tỏa ra.

Hai người hoàn toàn không ưa gì nhau, nhưng cũng không còn cách nào khác, dù sao chuyện này cũng không phải lần đầu.

Có lẽ có một số tình huống đã sớm xuất hiện, chỉ là chưa phát hiện ra thôi.

Nhưng dù sao đi nữa, tình hình hiện tại quả là một vấn đề nan giải, không thể đảm bảo mọi chuyện đều diễn ra đúng như ý muốn.

Huống hồ lúc này bên cạnh còn có một người, đối phương quả nhiên đã ra tay.

Không chỉ chuẩn bị trốn thoát, xem ra lần này muốn bắt được hắn là một chuyện khó.

Nhưng dù thế nào cũng tuyệt đối không thể để hắn chạy thoát, cũng là để có cái ăn nói với cấp trên.

Dù sao chuyện này cũng không phải là một tình huống đơn giản.

Bây giờ không hiểu cũng không sao, nhưng nếu cứ mãi không hiểu, vậy sẽ xảy ra vấn đề.

Cho nên trong quá trình này, Vương Tiễn nỗ lực quan sát xung quanh, hy vọng có thể tìm kiếm được bằng chứng có lợi, nhưng lại phát hiện nơi này không có gì đặc biệt, thậm chí có thể nói, có những thứ đã bị giấu đi, có khả năng trong quá trình này đã sớm biết được bí mật.

Đối phương thu lại Khổn Thần Tác, dùng ánh mắt chăm chú nhìn hắn, dường như muốn từ trên mặt hắn nhìn ra bí mật, chỉ là đối phương lại cười một cách ẩn ý.

Vương Tiễn cũng không định tiến thêm một bước, nếu muốn làm màu, vậy tự nhiên phải giúp tiểu yêu tinh thu lại Khổn Thần Tác, tiếp tục phái những người xung quanh tiến lên bắt hắn.

Vương Tiễn lúc này vẫn tránh né giao đấu với nó.

Huống hồ binh lính của hắn đang đợi ở bên ngoài, bây giờ hắn đã dò đường lâu như vậy, e là cũng sắp đến rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong số binh lính có mấy người

có tầm nhìn xa, lập tức nhìn xung quanh, dường như đang xem xét rốt cuộc sẽ xảy ra tình huống gì.

Đám tiểu yêu tinh tiếp tục vây quanh, tên cầm đầu dường như khuyên nhủ.

“Chỗ của ta thật sự không có gì xấu cả.

Huống hồ Đế Giang hiện đã bị ta bắt giữ, vì trước đó hắn làm sai chuyện, ngươi đến cứu hắn, hai người chẳng phải là đồng lõa sao?” “Dù thế nào đi nữa, huynh đệ của ta ở đó, ta nên đi cứu.

Tất cả những kẻ cản đường ta, ta đều xem là kẻ gây phiền phức.” Lúc này tiểu yêu tinh thở dài, đành phải cầm chắc Khổn Thần Tác, để đám tiểu yêu tinh xung quanh lần lượt lao lên.

Vương Tiễn né được tên đầu tiên, nhưng lại phát hiện tên thứ hai, thứ ba lại nối thành một hàng, rồi phía sau lại có một hàng nữa, chẳng lẽ chúng muốn kết thành một cái lưới để vây hắn ở bên trong sao?

Có ý nghĩ này, Vương Tiễn lập tức nhảy lên không trung, muốn né tránh đòn tấn công này, nhưng không ngờ phía trên cũng có một đám, cứ thế rơi xuống, vừa hay đè lên người Vương Tiễn, bị vây chặt không thể phản kháng.

Lúc này tiểu yêu tinh cười đi tới, dường như mọi thứ đều nằm trong dự tính của nó.

Vương Tiễn dùng vũ khí, lại một lần nữa xoay tròn.

Tất cả tiểu yêu tinh đều có chút sợ hãi, đó là một thanh kiếm sắc bén nhất, cũng là danh hiệu mà chúng từng nghe nói đến.

Nếu không, Vương Tiễn và Đế Giang cũng không đến mức được đặt ngang hàng với nhau.

Theo tốc độ xoay chuyển của thanh kiếm ngày càng nhanh, luồng

khí xung quanh cũng ngày càng mạnh, dường như muốn nuốt chửng tất cả.

Điều này cũng không thể tránh khỏi.

Con tiểu yêu tinh bên cạnh, vừa lấy ra Khổn Thần Tác, lại bị binh lính bên ngoài vây lại.

“Sao bây giờ các ngươi mới đến cứu ta?” “Xin lỗi, thuộc hạ đến muộn!” Binh lính tự giác tiến lên, bắt từng con tiểu yêu tinh trên người Vương Tiễn xuống, rồi dùng dây thừng trói lại.

“Được rồi, ta cũng không trách các ngươi.

Chỉ là bây giờ nhất định phải đối xử tốt với chúng, đến lúc đó Yêu Vương sẽ có ích.” Binh lính gật đầu đồng ý.

Thực ra chúng cũng không biết trong lòng lão đại đang nghĩ gì, dù sao có lúc, không ai đoán được người đàn ông này đang nghĩ gì.

Nhưng chuyện trước mắt không nghi ngờ gì là một phương pháp tốt, có lẽ có thể cân nhắc tiến hành tuần tự trong quá trình này, dù sao có nhiều cách thì giải pháp cũng nhiều.

Đây mới là chuyện nên xử lý nhất bây giờ.

Nhưng đồng thời, có một điểm lại khiến hắn có chút không rõ, nếu thật sự như hắn đã suy nghĩ trước đó, vậy tại sao từ đầu luôn có người muốn tránh né điều đó?

Chương 543

Chẳng lẽ vấn đề này có sai sót?

Ngoài ra, hắn không cho rằng có thể phát triển thuận lợi.

"Tướng quân, chúng ta phải mang nó theo bên mình sao?" "Không thì sao, dùng nó để cứu Đế Giang, chẳng lẽ đổi nó cho Yêu Vương à?" Đối phương trực tiếp đi dặn dò những người xung quanh, phải đối xử tốt với nó.

"Có gan thì giết ta đi, đối xử tốt với ta ở đây là có ý gì?

Không sợ ta lấy mạng ngươi à?

Ta còn có cách khác, ta khuyên ngươi mau giết ta đi!" "Lão đại, nó nói thật sao…" "Ngươi biết cái gì?!" Thấy lời của mình bị người nhà vạch trần, trên mặt nó cũng không khỏi có chút không kìm được.

Lũ trẻ này sao lại ngu ngốc như vậy, tưởng rằng có thể khiến hắn nói ra lời hay ý đẹp sao.

Dù sao bây giờ đã như vậy rồi, cũng không còn gì để nói.

Chuyện trước mắt chắc chắn sẽ xảy ra một số vấn đề.

Nhưng làm thế nào trong quá trình này, tự nhiên cũng trở thành một điểm nghi vấn chung.

Nhưng đồng thời, trong lòng nó biết, lúc này không có gì là không thể làm được.

Tiếp theo là chờ đợi một thời cơ thích hợp, có người xuất hiện, mang tất cả đi, mới là thuận lợi nhất.

Chỉ không biết lúc nào mới có thể gặp được người như vậy.

Huống hồ chuyện trước mắt cũng ngày càng khẩn cấp, có khả

năng lúc này không lấy được đồ, chuyện này sẽ lật trời.

Cho nên có thể phải tránh tình huống như vậy xuất hiện, vậy tiếp theo là lúc hắn đại triển thần thông.

"Tướng quân, ngài thấy chuyện này thế nào?" "Lời ta có thể nói đều đã nói hết.

Nhưng có một điểm ta phải xác nhận trước với ngươi, lần này đối tượng hành động chủ yếu của chúng ta là nó.

Cho nên bất luận thế nào cũng phải trông coi nó cho tốt, nếu xảy ra vấn đề, ta sẽ hỏi tội các ngươi." Tất cả mọi người đều gật đầu, dường như đang nghĩ làm thế nào để làm tốt chuyện này.

Nhưng đối với hắn bây giờ lại là một cảnh tượng khác.

Dù sao trong quá trình này, những chuyện hắn suy nghĩ thực ra khá nhiều.

Nếu mỗi chuyện đều được chăm sóc chu đáo, thực ra không phải là không có khả năng.

Chỉ là trong quá trình này có thể hơi khó khăn, dù sao chuyện này cũng không phải lần đầu, nhưng không dám đảm bảo có xuất hiện một số vấn đề kỳ lạ hay không.

Lúc này, hắn cũng nhìn ra, e là có chuyện cần phải giải quyết ở đây.

Bọn họ ngày đêm chạy đi, cuối cùng đã đến được địa bàn của Yêu Vương.

Tất cả binh lính đều ở bên ngoài chờ lệnh.

Hắn và đám tiểu yêu quái đi vào, thuận tiện mang theo một tiểu đội.

Đám tiểu yêu quái ở đó nói năng lộn xộn.

“Đến nơi này rồi thì đừng hòng ra ngoài nữa, Yêu Vương đại nhân nhất định sẽ lấy ngươi ra khai đao!” “Đến lúc đó sẽ biết, ngươi cũng đừng quá đắc ý.

Huống hồ chuyện lần này ta đã biểu đạt rất rõ ràng.” “Ngươi nói rõ ràng thì có ích gì, trong lòng ngươi không phải đều nghĩ như vậy sao?” “Ngươi xem, ai cũng biết, lần này ta chỉ muốn cứu đồng bạn của ta thôi, ta có sai sao?” “Nhưng ngươi đã làm hại người của ta, lấy đồ của ta, sao có thể để ngươi dễ dàng rời đi như vậy.” “Chuyện đó à, xem Yêu Vương đại nhân có nỡ lấy đồ ra đổi ngươi về không.” Nghe tin báo hắn đã đến, không khỏi khiến Yêu Vương có mấy phần ưu sầu.

Khó khăn lắm mới bắt được một người, bây giờ lại phải chắp tay dâng ra.

Chuyện này cũng không phải do hắn gây ra, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Huống hồ chuyện trước mắt ngày càng nhiều, nếu cứ tiếp tục trì hoãn, không chừng sẽ xảy ra một số vấn đề khác.

Xem ra cũng đến lúc nên đẩy nhanh tiến độ.

“Ngươi chắc chắn cách này khả thi chứ?” “Ta dám đảm bảo hắn tuyệt đối không nhận ra được thật giả.

Dù sao chỉ trong một thời gian ngắn, ta không tin hắn có thể nhận ra được một người giả.

Huống hồ lần này ta cũng chỉ có thể làm như vậy, nếu thật sự đem người thật chắp tay nhường cho người khác, thì chuyện lấy đồ của ta trước đó, chẳng phải cả đời cũng không tra ra được kết quả.” “Cũng đúng, nhưng làm như vậy, liệu có ý kiến gì khác không?” “Chỉ cần hắn không nhận ra đó là người giả, thì không có chuyện gì cả.

Nhưng ta lại nghĩ ra một điểm." Nó tiến lên một bước, ghé vào tai Yêu Vương nói một câu.

Yêu Vương nghe xong liền gật đầu lia lịa.

"Ngươi nói đúng, ta thấy kế sách này không tồi.

Cho ngươi một cơ hội, bây giờ đi làm tốt chuyện này đi, ta chờ tin tốt của ngươi." Nghe những lời này, đối phương cười, gật đầu rồi trực tiếp rời đi.

May mà có một kế sách thích hợp như vậy xuất hiện, đều là nhờ vào nó.

Nếu không có sự giúp đỡ của nó, e là căn bản không thể thành công.

Nhưng không thể không nói, chuyện lần này khiến hắn có mấy phần nghi ngờ.

Sáng sớm hôm sau, Vương Tiễn nhận được lời đồng ý trao đổi của Yêu Vương.

Xem ra đám tiểu yêu tinh này quả thật có chút tác dụng.

"Đại vương không thể đổi ta đi, đại nghiệp của ngài chưa hoàn thành, tuyệt đối không thể làm như vậy!" "Ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể như vậy, không thể trơ mắt nhìn ngươi rơi vào tay hắn được." Nghe những lời khóc lóc thảm thiết đó, cũng không khỏi khiến nội tâm hắn có chút phiền não.

Vì vậy, hắn quay đầu nhìn người bên cạnh một cái, đối phương gật đầu, ra hiệu là được, thế là hắn ra tay trực tiếp xử lý.

"Trao đổi người, một người đổi một đám, ta thấy cũng đủ rồi." Yêu Vương gật đầu, ném người qua.

Vương Tiễn thấy Đế Giang xong liền trực tiếp mang người rời đi,

không ngờ lại có chuyện xảy ra sau đó.

Hắn thấy người này không giống lắm so với người hắn từng gặp trước đây, ít nhất là về tinh thần, có vẻ hơi thiếu hụt.

Chẳng lẽ ở bên trong đã chịu khổ?

Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng thực tế hắn lại phải suy nghĩ những chuyện khác.

Nhưng bây giờ cứ rời khỏi đây trước đã rồi tính.

Hắn không thể tiếp tục ở lại đây, tổng cảm thấy không có chuyện gì tốt đẹp.

Ánh mắt của đám tiểu yêu quái kia nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Chương 544

Lúc này, Đế Giang cảm kích nhìn hắn một cái, sau đó liền trở về quân đội để tu chỉnh.

Vương Tiễn liền cho đóng trại ở ngoại vi, để Đế Giang hồi phục trạng thái trước.

Nhưng tối hôm đó, Đế Giang chạy vào lều của hắn.

"Ta cảm thấy chúng ta không nên như vậy.

Tấn công vào lúc này có thể sẽ gây ra những chuyện khác.

Hay là chúng ta rút lui, sau đó về bẩm báo với Tần Vương, tiếp tục phái binh tăng viện." Vương Tiễn suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Thực ra đây chưa hẳn là chuyện tốt, chỉ là bây giờ không chắc chắn, Tần Vương có thể tiếp tục phái binh tăng viện hay không.

"Ngươi chắc chắn phải làm như vậy sao?

Ta thấy bây giờ chúng ta nên rèn sắt khi còn nóng, trực tiếp tấn công lên là được rồi, tại sao lại phải rút lui?" "Chẳng phải chúng ta chưa vạch ra chiến lược sao?

Huống hồ ngươi không biết địa hình bên trong phức tạp thế nào, nếu không có chuẩn bị gì mà xông vào, chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề." "Nhưng bây giờ ta không phải đã cứu được ngươi rồi sao, thuận tiện trực tiếp vây quét chúng luôn." Lúc này Đế Giang đảo mắt một vòng, không nói tiếp nữa, dường như biết chuyện gì đó.

Thấy hành động này, Vương Tiễn không khỏi cảm thấy có chút khó hiểu.

Theo tính cách thù dai của Đế Giang trước đây, bây giờ chắc chắn

sẽ la lối đòi tấn công ngay trong đêm nay, lấy đầu Yêu Vương.

Nhưng bây giờ không những không như vậy, mà còn đề nghị rút lui.

"Vậy phái binh tăng viện là để làm gì?" "Ta chỉ nói tạm thời rút lui, nhưng sau này chắc chắn sẽ đánh lại, sao có thể bỏ qua như vậy." "Nói thì dễ, e là đợi đến khi chúng ta quay lại, nơi này đã khác rồi.

Huống hồ chuyện lần trước ngươi cũng biết, ta chưa kịp phản ứng, bọn chúng đã xông tới rồi." Lời nói của hắn có mấy phần thăm dò, quyết định chuẩn bị trực tiếp tấn công lên.

"Đám tiểu yêu quái kia xem ra không đơn giản như ta dự liệu, chắc chắn có mưu kế khác.

Theo ta thì đừng làm những chuyện đầu cơ trục lợi này nữa, cứ trực tiếp đi thôi." Nhưng Đế Giang lại cứ tránh né cách nói này, thậm chí còn lôi kéo, muốn hắn nhanh chóng rút lui.

Trông thật kỳ quái, không giống người hắn từng gặp trước đây.

Chẳng lẽ đã bị cho uống thuốc mê, không đúng, hắn là có khả năng khác.

Có lẽ người hiện tại đã bị tráo đổi, miêu tả như vậy chẳng phải chính xác hơn sao.

Vương Tiễn không ngừng quan sát Đế Giang, dường như muốn từ trên mặt hắn nhìn ra chút chân thành, nhưng cũng không có, hắn chỉ chăm chú nhìn, dù sao chuyện trước mắt cũng không chắc chắn, nhiều chuyện như vậy, không thể nào mỗi chuyện đều ghi nhớ trong lòng.

"Tiếp theo hãy theo dõi chặt chẽ Đế Giang, tạm thời không giao cho bất kỳ tướng quân nào quyền lợi, cũng nói với mọi người tạm thời không được tin tưởng hắn." "E là không phải người trước đây." Nghe những lời này, trên mặt binh lính hiện lên vẻ do dự và khó hiểu.

Lúc này Vương Tiễn tự nhiên biết tại sao.

Hắn chỉ vỗ vai họ chứ không giải thích thêm, dù sao lúc này, phải đảm bảo mọi chuyện đều làm theo cách nghĩ trước đó.

Dù sao mệnh lệnh mà hắn nhận được, là do Tần Vương gọi hắn đến hạ đạt riêng.

Điều đó cũng có nghĩa là, lần này phải lật tung hang ổ của chúng mới có thể trở về phục mệnh.

Cho nên bây giờ hắn không định thông qua sự đồng ý của y, dù sao lúc này Đế Giang có chút không bình thường, hắn sẽ không nghe theo ý kiến của y nữa, mà sẽ tự mình quyết định.

Những binh lính này cũng đều do hắn tự mình mang ra, nghe theo ai thì rõ ràng có thể thấy được.

Nếu đã như vậy, hắn cũng yên tâm rồi.

Lúc này, Đế Giang đang bị giam trong động phủ của Yêu Vương, không khỏi nhìn ra ngoài.

"Thật sự đi rồi, lỡ như cứu nhầm người thì phải làm sao, lại không thể xông lên được." Nhưng không ngờ, Vương Tiễn lại tấn công trở lại.

Đương nhiên lúc này Yêu Vương sợ hắn gây ra chuyện gì, cản trở đại nghiệp vạn năm, liền phong bế toàn bộ tu vi của hắn, sợ hắn gây ra rắc rối.

Quan Âm thì lén lút lẻn vào động của Yêu Vương.

"Quan Âm đại nhân, sao ngài lại đến đây?" "Không phải vì chuyện ngươi làm sao.

Lần này giúp được ngươi, vậy lần sau thì sao?

Lần nào cũng như vậy, không hề cân nhắc đến chuyện khác."

Nghe những lời này, Đế Giang không khỏi gãi đầu.

Chuyện đó không thể hoàn toàn đổ lỗi cho y được.

“Vì lần này không có sự chuẩn bị đầy đủ, hơn nữa nơi này người đông thế mạnh, một mình ta sao đánh lại được một đám.” “Trước đây ngươi không phải như vậy.

Đừng tìm cớ nữa.

Ta không chỉ đến để cứu ngươi ra, mà còn phải nói với ngươi một chuyện khác.

Lần này, Yêu Vương có khả năng là đại kiếp nạn trăm năm của Đại Tần đế quốc, cho nên phải có đối sách tốt.” Nghe những lời này, Đế Giang nhíu mày.

Nói thì nói vậy, nhưng thực sự làm chắc chắn không đơn giản như vậy.

Bây giờ hoàn toàn không cân nhắc những chuyện này, lỡ như sau này xảy ra vấn đề, ai sẽ gánh vác?

“Ngài chắc chắn chuyện này có liên quan đến đại kiếp nạn trăm năm của Đại Việt?” “Nếu thật sự không liên quan, ta cũng không đến đây tìm ngươi, cứ để ngươi tự sinh tự diệt, chờ bị Yêu Vương hầm ăn.” “Bây giờ ta phải làm sao?” “Phải chờ đợi một thời cơ tốt, sau đó quay về cứu người.

Bây giờ bạn của ngươi không biết đã nhận ra hay chưa.” “Vương Tiễn sao?” “Yêu Vương đã cho hắn một người giả, không biết hắn có nhận ra không, xem tình nghĩa của hai người sâu đậm đến đâu.” Nghe những lời này, Đế Giang cười.

Dù có hóa thành tro, Vương Tiễn cũng có thể nhận ra y, cho nên y không hề nghi ngờ một chút nào.

Thậm chí có thể nói, chắc chắn sẽ biết được ai mới là thật.

Nhưng ngược lại bây giờ, tu vi của y đã bị phong ấn, chắc chắn là một chuyện phiền phức.

Nhưng nếu thật sự có liên quan đến đại kiếp nạn trăm năm của Đại Việt, vậy Thiên đình chắc chắn cũng không thoát khỏi liên quan.

Lần này Quan Âm lén lút thả y đi chắc chắn có nguyên nhân, huống hồ Quan Âm từ đầu đến cuối đều không đứng về phía nào, cho nên có lẽ có thể bắt đầu từ bà, xem có thể tìm được phương pháp không.

"Lần này Thiên đình bên kia quản lý cũng khá nghiêm, ta có thể cứu ngươi ra đã là may mắn trong bất hạnh, những chuyện còn lại phải xem ngươi.

Ta chắc chắn không giúp được gì, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi một điểm, tuyệt đối đừng hy vọng dùng những phương pháp khác để giải quyết.

Lần này trên Thiên đình mỗi người đều không muốn thừa nhận, cho nên từ từ sẽ tốt hơn." Nghe những lời này, Đế Giang gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Ngài có thể giải phong tu vi của ta không?" "Điều đó ta không làm được, nhưng ta có thể đưa ngươi về, ở đó có thảo dược, hái vài loại phối hợp lại, xem có hiệu quả không." Đế Giang gật đầu, liền cùng Quan Âm trở về Nam Hải, thuận tiện tìm kiếm một số thứ.

Nhiều thảo dược như vậy, không biết loại nào mới có thể giải được, cứ từ từ thôi, biết đâu giây tiếp theo điều chế ra được thứ gì đó có ích.

Chương 545

Quan Âm ở bên cạnh nhìn y bận rộn, vẻ mặt lo lắng, cũng không khỏi thở dài.

Đại kiếp nạn trăm năm của Đại Tần đế quốc tuyệt đối không phải chuyện đùa, có khả năng sẽ hủy diệt cả một quốc gia.

Đế Giang lại là người có duyên với Đại Tần đế quốc.

Vương Tiễn bên kia thì đang do dự có nên tấn công Yêu Vương hay không, nhưng lại đột nhiên nhận được một bức thư nặc danh, nói với hắn rằng người giả có thể giữ lại, nhưng nhất định phải rút toàn bộ người về, tuyệt đối không được tấn công.

Vương Tiễn tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng cho rằng đó là một trò đùa, để sang một bên không xem, vẫn làm theo kế hoạch.

Đúng lúc này, Đế Giang đã điều chế ra được một loại thuốc có thể giúp y hồi phục trạng thái.

"Ta sắp thành công rồi, Thiên đình bên kia có hé lộ tin tức gì không?" "Tạm thời chưa có, bên đó e là định giấu giếm thêm một thời gian nữa." Nghe những lời này, Đế Giang không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Thật không ngờ những kẻ này lại kiêu ngạo đến vậy, chuyện lớn như thế mà cũng không báo cho y một tiếng sao?

Sau khi uống thuốc, Đế Giang ngồi trên đất đả tọa hồi phục.

Khi mở mắt ra lần nữa, cả người tinh thần sảng khoái.

Đế Giang lại một lần nữa lên Thiên đình, muốn hỏi về tin tức của Yêu Vương, nhưng lại bị một số thị vệ chặn ở cửa.

“Người không phận sự không được vào!” “Mở to mắt ra, nhìn kỹ xem tiểu gia đây là ai!” Thị vệ lúc này nhìn kỹ, phát hiện là Đế Giang liền vội vàng bồi tội.

“Gần đây Ngọc Đế hạ lệnh, bảo ta ở đây canh gác cẩn thận, đã nhận nhầm người, mong Đế Giang đại nhân lượng thứ.” Đế Giang gật đầu, thuận tiện dò hỏi, gần đây có chuyện gì.

“Đã xảy ra chuyện gì mà phải canh cửa nghiêm ngặt như vậy?” “Hình như có người trốn ra ngoài, những chuyện còn lại tiểu nhân cũng không biết, dù sao Ngọc Đế cũng không nói với ta những chuyện này.” Đế Giang lúc này khen ngợi vỗ vai hắn.

“Làm tốt lắm, xem ra sau này có tiền đồ!” Đối phương nịnh nọt cười.

“Đa tạ Đế Giang đại nhân khen ngợi!” Đế Giang cứ thế nghênh ngang đi vào gần Thiên đình.

Vốn định đến tìm Thái Bạch Kim Tinh, nhưng lại vừa hay nghe thấy giọng của Ngọc Đế, thế là Đế Giang lập tức xông vào.

“Ta đi có mấy ngày mà các ngươi đã gây ra chuyện lớn như vậy, nếu không phải ta phát giác, e là không còn cơ hội nào nữa.” Ngọc Đế nghe thấy tiếng liền ngẩng đầu lên, thấy Đế Giang xong, không khỏi sắc mặt tối sầm lại.

Bên kia không phải báo lại là y đã bị bắt trong động của Yêu Vương sao?

Lại trốn ra được rồi?

E là lại có một trận phiền phức, chắc chắn cũng không dễ dàng lấp liếm.

Vì vậy, ông ta liền cho người dọn một chỗ ngồi cho Đế Giang.

Lúc này, tất cả mọi người trên triều đình đều không khỏi nhìn về phía Đế Giang.

Tuy đã nghe nói về những lời đồn liên quan đến y, kiêu ngạo ngang ngược ở đây, không ngờ lại đến mức này.

“Ta nói này, lần này các ngươi làm có phải hơi quá đáng không?

Yêu Vương là người thế nào?

Sao lại tùy tiện thả xuống nhân gian, không sợ hắn giết hết những người đó sao?” Ngọc Đế giả vờ không biết.

“Ngươi đang nói gì vậy?

Thiên đình từ trước đến nay không tồn tại Yêu Vương.” “Ngươi nói bậy, hắn đã đích thân thừa nhận, có liên quan đến Thiên đình, chẳng lẽ ngươi định chối cãi?

Hắn đang mượn danh nghĩa của ngươi làm việc, ngươi không bắt hắn lại còn chờ gì nữa?” Nghe câu này, Ngọc Đế càng khó trả lời, bèn giả câm giả điếc, chỉ để y nói một mình ở đó.

Thấy bộ dạng của Ngọc Đế, Đế Giang tự nhiên biết tại sao, liền quay đầu đi về phía Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh.

Thấy y đi về phía mình, Thái Bạch Kim Tinh cũng cảm thấy không ổn.

“Ngươi cũng định lấp liếm với ta sao?” Nghe những lời này, Thái Bạch Kim Tinh cười cười.

“Không thể nào, ta từ trước đến nay chưa bao giờ giấu giếm ngài.” “Ồ, không giấu giếm, chỉ là tìm mọi cách để lảng tránh vấn đề này.

Ta không biết các ngươi đang nghĩ gì, mà có thể thả một con Yêu Vương xuống nhân gian!” Lúc này, cha con Lý Tĩnh và Na Tra bên

cạnh nhíu mày.

“Chuyện lần này e là cũng không phải cố ý.

Hơn nữa đừng ở đây vô cớ gây sự, Ngọc Đế đã nói không liên quan đến ngài.” “Ta làm gì liên quan đến ngươi, lo cho mình đi.” Nghe những lời này, sắc mặt Lý Tĩnh không khỏi đen như đít nồi.

Na Tra bên cạnh không chịu được, nhưng lại bị Lý Tĩnh một tay giữ lại.

Đế Giang này không phải người thường, thay vì ở đây tranh đấu với y, không bằng tìm cách khác.

Thái Bạch Kim Tinh lúc này khéo léo nói lảng.

“Hay là điện hạ đến chỗ ta uống chút trà, chúng ta bàn kỹ chuyện này, ở đây làm ầm ĩ lên cũng không hay.” Nghe những lời này, Đế Giang không khỏi khinh thường cười lạnh một tiếng.

“Ngươi biết ta không đùa, ta muốn giải quyết nhanh chóng, sau đó còn phải quay về.” Thái Bạch Kim Tinh vốn định ngẩng đầu nhìn xem Ngọc Đế có ra hiệu gì không, nhưng thấy ông ta đang xem tấu chương, dường như không liên quan đến mình, Thái Bạch Kim Tinh liền biết, chỉ cần một mực phủ nhận, y cũng không làm gì được.

“Điện hạ đừng ở đây gây phiền phức nữa, Ngọc Đế chắc chắn không làm chuyện đó.” “Chẳng lẽ chỉ dựa vào vài lời của ngươi, ta phải tin sao?” “Ngài có thể không tin, nhưng sự thật rành rành ra đó.” Nghe những lời này, Đế Giang cười.

“Chuyện như vậy nhiều vô kể, ngươi giải thích cho ta sao?” Lúc này sắc mặt Thái Bạch Kim Tinh cứng đờ, quả là không ổn.

Na Tra cũng không nhìn nổi nữa, nhanh chóng đứng ra.

Lý Tĩnh bên cạnh không kịp giữ lại, không khỏi dậm chân đấm

ngực, lần này chắc chắn phiền phức rồi, phải biết Đế Giang là người thù dai.

"Vậy không bằng ta nói cho ngươi nghe một chút, xem bộ dạng không tha người của ngươi, chẳng giống Đế Giang kiêu dũng thiện chiến trong lời đồn chút nào." "Tại sao ta phải giống như trong lời đồn, ta đâu phải người sống trong lời đồn." Nghe những lời này, Na Tra bị chặn họng, nhưng trong lòng lại càng thêm khó chịu, định ra tay với Đế Giang.

Thái Bạch Kim Tinh lên khuyên can, nhưng lại bị Na Tra lườm cho một cái.

"Na Tra không được vô lễ." "Nói lễ số, nếu đã gây chuyện ở Thiên đình, chắc chắn đã có cách giải quyết rồi!" "Ta không nói, ta chỉ đang cầu chứng thôi.

Chỉ là các ngươi một mực không cho ta câu trả lời thật sự, mà cứ liên tục lấp liếm, vậy ta có thể làm gì?" "Hay là ngươi cho ta một ý kiến đi?" Na Tra không để ý, dường như biết mình đuối lý, nhưng lại không định từ bỏ, dường như muốn tiếp tục cãi nhau một lúc nữa.

"Người ta thật sự đang cãi nhau, không phải ở đây sao?" Na Tra lườm một cái, không nói hai lời liền rút ra Hồng Anh Thương.

"Ta làm gì liên quan đến ngươi, lần này sao lại kiêu ngạo như vậy." "Hay là chúng ta cứ đánh một trận cho xong, nếu đã không phục như vậy, thì ta sẽ cho ngươi biết thế nào mới là thực lực chân chính!" Ngọc Đế cũng không lên tiếng, Na Tra không khỏi kiêu ngạo.

Nếu không có ai bảo vệ y, vậy đây là cơ hội tốt để ra tay.

Nếu là người khác, e là phải đắn đo vài phần, nhưng y thì khác, cha của y là Thác Tháp Thiên Vương ở đây.

Nếu thật sự làm gì, e là phải đắn đo.

Chương 546

Nhưng không biết rằng Đế Giang cũng là một người không hề kiêng dè, thế là hai người liền xông vào nhau.

Trong chốc lát, trên triều đình một phen đại loạn, hai người đánh nhau làm liên lụy đến người vô tội.

Thấy bộ dạng đó, cũng khiến Thái Bạch Kim Tinh tim đập thình thịch.

Hai vị này đều là tổ tông, lỡ như ở đây chọc giận Ngọc Đế, thì không ai thoát được.

Chủ yếu là thấy sắc mặt Lý Tĩnh cũng đen như đít nồi, thế là hai người thay phiên nhau khuyên can.

"Hai người đừng đánh nữa, có chuyện gì không thể nói chuyện đàng hoàng sao." "Không thể nói chuyện đàng hoàng được, từ đầu đến cuối ngươi đã không tôn trọng ta!" "Nói buồn cười, tại sao ta phải tôn trọng ngươi?

Có những chuyện không phải như vậy sao?

Rõ ràng là chuyện mọi người đều thuận lý thành chương trong lòng, tại sao ta cứ phải nhường ngươi!" Hai người lập tức cãi nhau, chuẩn bị ra tay.

Nhưng dù sao đi nữa, bây giờ cũng khiến người ta cảm thấy có chút phiền phức, không ổn, chuyện này trong quá trình này chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề.

Nhưng hai người như trẻ con cãi nhau ở đây, cũng khiến Lý Tĩnh có chút phiền não.

Nhưng khi ông ta định tiếp tục khuyên can, hai người đã đánh nhau

rồi.

Na Tra rút ra Hồng Anh Thương, Đế Giang thì rút ra thanh kiếm kia, hai bên giương cung bạt kiếm.

Na Tra cầm Hồng Anh Thương trực tiếp xông lên, Đế Giang đỡ một đòn rồi phản công, tay khẽ lướt, trực tiếp đánh bay Hồng Anh Thương xuống đất.

"Thấy chưa, chênh lệch thực lực." Nghe những lời này, Na Tra càng xông lên đấm một quyền.

Đương nhiên trong lòng nghĩ vậy, thực tế cũng làm vậy.

Tất cả mọi người đều sững sờ, cả Đế Giang cũng vậy.

Hắn nhìn thấy người trước mặt vẻ mặt đầy không thể tin được, đây là lần đầu tiên có người dám ra tay với hắn.

Hai người vứt vũ khí, dùng tay không đấu nhau, ngươi một quyền ta một quyền, không ai nể nang thân phận của ai.

Lúc này Lý Tĩnh ở bên cạnh hét lớn, muốn hai người dừng lại, nhưng không có ai nghe.

"Ngươi cũng đừng vội, dù sao trẻ con còn nhỏ, biết đâu hai người đánh mệt rồi sẽ dừng lại." Chỉ là tình hình chiến sự ngày càng kịch liệt, thậm chí có xu hướng ngày càng gay gắt.

Lý Tĩnh nhìn sang Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh, đối phương lau mồ hôi trên trán, lập tức đứng ra, ngăn hai người lại.

"Bây giờ đang ở trước mặt Ngọc Đế, hai người thu liễm một chút!" Hai người lập tức tách ra, nhưng lại thở hổn hển nhìn chằm chằm vào người trước mặt, dường như muốn từ trên mặt đối phương nhìn ra được thắng thua.

Lúc này, Thái Bạch Kim Tinh tự nhiên cũng không dám nói gì, sợ

hai người trút giận lên mình.

May mà Lý Tĩnh ở bên cạnh lúc này xuất hiện.

"Thật không ngờ hai ngươi dám đánh nhau trước mặt Ngọc Đế, mau thu tay lại!" Đế Giang đương nhiên cũng nghe thấy lời khuyên can của Lý Tĩnh, y liếc nhìn Lý Tĩnh với vẻ mặt lo lắng, cân nhắc xem có nên nể mặt mà tha cho Na Tra hay không.

Thực ra, Đế Giang vốn không muốn dây dưa với Na Tra, lần này chỉ là để chứng thực suy đoán của mình, moi một chút thông tin từ miệng Ngọc Đế, xem có thể hiểu thêm về lai lịch của Yêu Vương không.

Đương nhiên, việc Ngọc Đế sẽ phủ nhận cũng nằm trong dự liệu của Đế Giang, nếu đã không chịu thừa nhận thì cũng khó mà vạch trần, dù sao trong tay cũng không có chứng cứ.

Thôi được, nếu Ngọc Đế đã chối bỏ quan hệ giữa Thiên đình và Yêu Vương, vậy thì khi đối phó với Yêu Vương, y sẽ không cần phải kiêng dè quá nhiều nữa.

Lý Tĩnh cũng đã lên tiếng, vậy thì cứ cho Na Tra một lối thoát vậy.

Nghĩ rồi, Đế Giang liền ngừng tấn công, lạnh lùng nhìn về phía Na Tra, hy vọng hắn có thể hiểu ý mà tự giác lui về.

Nhưng Na Tra lại quá quật cường, trong lòng lại đang ôm một bụng lửa giận, căn bản không nghe lọt lời khuyên của Lý Tĩnh.

Thấy động tác đỡ đòn của Đế Giang chậm lại, hắn tưởng Đế Giang đã đuối sức, đang mừng thầm trong bụng, chuẩn bị một đòn đánh bại y thì lại bị hành động dừng tay của Đế Giang làm cho rối loạn.

Na Tra không hiểu, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Đế Giang uy nghi như chiến thần hạ phàm, toàn thân toát ra khí thế của kẻ chiến thắng,

vô cùng chói mắt.

Đôi mắt lạnh lùng đó phảng phất như đang chế nhạo, khiến lửa giận trong lòng Na Tra càng bùng lên, không khỏi hét lớn: "Đế Giang, khi người quá đáng!

Lần này ta nhất định sẽ thắng!" Hét xong, hắn đột nhiên dùng hết sức lực siết chặt Hỏa Tiêm Thương đâm tới, chiêu thức hung mãnh nhắm thẳng vào Đế Giang đang dừng tay.

Đế Giang nhìn Hỏa Tiêm Thương trong tay Na Tra ngày càng gần, khi đến gần thân, nó lại vạch ra một góc độ quỷ dị, thủ pháp hiểm hóc nhắm thẳng vào đôi mắt của y.

Mạnh mẽ vung tay gạt Hỏa Tiêm Thương ra, trong mắt Đế Giang sục sôi sát khí nồng đậm, y liếc nhìn Lý Tĩnh đang đứng bên cạnh, nhếch lên một nụ cười lạnh đầy chế giễu.

Lý Tĩnh cũng không ngờ Na Tra không chỉ ngang ngược, mà còn nhân lúc Đế Giang dừng tay để ngầm hạ sát thủ.

Nhìn thấy nụ cười lạnh của Đế Giang, trong lòng Lý Tĩnh chợt thấy bất an.

Khoảnh khắc tiếp theo, Đế Giang không chút giữ lại mà lao lên, chiêu nào chiêu nấy đều mang theo sát cơ, không còn chút tình cảm nào.

"Không hay rồi!" Lý Tĩnh hoảng hốt kêu lên: "Đế Giang!

Đừng làm bừa!" "Hừ." Đế Giang cười lạnh một tiếng, ra tay lại thêm mấy phần lực đạo.

Na Tra bị Đế Giang tấn công dồn dập bất ngờ nên có chút choáng váng, một thoáng sơ sẩy liền ăn một quyền, phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt càng thêm phẫn nộ.

Quả nhiên, lúc trước Đế Giang căn bản không hề xem hắn ra gì!

“A a, Đế Giang!

Quả là một tên tiểu nhân bỉ ổi vô sỉ!

Nhận lấy!” Nói rồi, Na Tra lấy ra Càn Khôn Quyển, hung hăng ném về phía Đế Giang.

Đế Giang hơi nghiêng người, né được Càn Khôn Quyển đang bay tới, buông một tiếng hừ lạnh.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình.” Loáng một cái, Đế Giang đã xuất hiện sau lưng Na Tra, u ám nói: “Ngươi thua rồi, nhóc con.” Dứt lời, y nhấc một chân, đá văng Na Tra ra ngoài.

Bị một cước đá bay, Na Tra mặt đỏ bừng, lảo đảo đứng dậy.

Sự xấu hổ và tức giận chiếm lấy nội tâm, hắn lại không cam lòng nhìn về phía Đế Giang.

“Vô sỉ!

Đấu lại lần nữa!” Na Tra đã chịu thiệt, trở nên cẩn trọng hơn, không dám khinh suất nữa.

Mắt hắn đảo một vòng, thi triển phép thuật gọi ra Hỗn Thiên Lăng, định nhân lúc Đế Giang không đề phòng mà đánh lén.

Na Tra không ngờ rằng, trước đó Đế Giang đã bị Yêu Vương dùng kế trói một lần, vốn đang tức giận, nên tự nhiên đã đề cao cảnh giác với những tiểu xảo này.

Chương 547

Phát hiện Na Tra định đánh lén, y càng nhíu mày, trong lòng quyết tâm ra tay ác hơn, chủ động phát động tấn công.

Na Tra đương nhiên không phải là đối thủ của Đế Giang, nhanh chóng bại trận, nhưng lại vô cùng quật cường không chịu nhận thua, cứ cố sống cố chết đánh tiếp.

Nếu là bình thường, Đế Giang chắc chắn sẽ không so đo với Na Tra, nhưng lần này y đã thật sự nổi giận.

Nếu Lý Tĩnh không dạy dỗ được, vậy thì để y quản giáo giúp.

Trong chốc lát, cục diện hoàn toàn thay đổi, Đế Giang áp đảo Na Tra không hề có ý định dừng tay, Na Tra cũng cố sống cố chết không chịu chạy, nhưng thế đỡ đòn ngày càng yếu đi.

Cuối cùng, Lý Tĩnh đứng bên cạnh không nhịn được nữa, một bước lao lên, thay Na Tra đỡ lấy thế công hung mãnh của Đế Giang.

Đế Giang cuối cùng cũng dừng tay, lạnh lùng nhìn Lý Tĩnh, chỉ thấy ông ta cúi đầu, khom lưng, chắp tay nói: "Đế Giang!

Lý Tĩnh ta thất trách, không quản giáo tốt Na Tra, xin hãy tha cho tiểu nhi một lần!" Cứ đánh tiếp thế này, Na Tra có thể thật sự mất mạng.

Dù Na Tra có ngang ngược đến đâu, cũng là con của ông ta.

"Hừ, lệnh lang ngang ngược, Lý tướng quân nên quản giáo cho tốt, nếu không sau này gặp phải người khác, e rằng không phải lúc nào Lý tướng quân cũng bảo vệ được đâu." Đế Giang lạnh lùng nói, lời lẽ đầy uy hiếp.

Na Tra tự nhiên nghe ra được ý trong lời của Đế Giang, tính nóng

nảy bộc phát, lại xông lên.

"Ngươi!" Lý Tĩnh mắt lanh tay lẹ chặn Na Tra lại: "Trá nhi không được hồ đồ!" Nói xong, ông ta liếc mắt ra hiệu, cầu cứu Ngọc Đế.

Ngọc Đế đang đứng một bên xem kịch rất hào hứng, thấy Na Tra không địch lại Đế Giang, trong lòng cũng có chút bực bội, cảm thấy Đế Giang không biết chừng mực.

Bây giờ nhận được lời cầu cứu của Lý Tĩnh, tự nhiên phải ra mặt dàn xếp.

"Đế Giang, đủ rồi." Ngọc Đế nói xong, bước lên phía trước, liếc nhìn Na Tra: "Na Tra còn nhỏ, hà tất phải so đo như vậy." Không để lại dấu vết, Ngọc Đế đứng chắn giữa hai người, rồi lại nhìn về phía Đế Giang: "Chẳng phải ngươi còn có việc phải xử lý ở hạ giới sao?

Đừng trì hoãn nữa, mau đi đi." Nhìn Ngọc Đế rõ ràng đang bao che cho hai cha con nhà họ Lý, Đế Giang im lặng.

Ngọc Đế nói không sai một điểm, y thật sự có việc quan trọng cần xử lý.

Thôi vậy, y hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Ngọc Đế có chút bất mãn với thái độ của Đế Giang, nhưng cũng không tiện nói nhiều, liếc nhìn Na Tra rồi cũng quay người rời đi.

Na Tra thì vô cùng tức giận, nhìn bóng lưng Đế Giang rời đi, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng, nhưng đã không còn sức để chiến đấu nữa, chỉ có thể để Lý Tĩnh đưa đi. ...

Ở hạ giới, Vương Tiễn cảm thấy Đế Giang giả có gì đó không ổn, nhưng lại không cách nào chứng thực, đành phải quay về.

Để cho chắc ăn, hắn quyết định thử thăm dò một phen.

Đêm hôm đó, Vương Tiễn hẹn "Đế Giang" đến mật đàm, bàn bạc

chuyện xuất binh quan trọng, nhưng thực chất là ngầm thăm dò.

Đế Giang giả nhận lời mời, nhất thời không biết phải làm sao, bèn viện một cái cớ, trì hoãn một lúc, rồi lén lút đi báo cáo cho Yêu Vương.

Yêu Vương nghe tin Vương Tiễn không lập tức rút lui theo kế hoạch thì trong lòng hiểu ra có lẽ Đế Giang giả đã bị lộ.

Suy nghĩ một lát, hắn quyết định thay đổi kế hoạch, bắt Vương Tiễn trước.

Thế là Yêu Vương lệnh cho Đế Giang giả cứ đến điểm hẹn, trước tiên ổn định Vương Tiễn, sau đó lại cử tiểu yêu đi, chuẩn bị đánh lén trong lúc hai người mật đàm.

Yêu Vương ra lệnh cho tiểu yêu đi đánh lén Vương Tiễn, dặn dò phải gây ra động tĩnh lớn, và giả vờ tung sát chiêu về phía Vương Tiễn.

Đồng thời, hắn còn dặn, trong lúc đánh lén, nhân cơ hội báo cho Đế Giang giả, để Đế Giang giả cứu Vương Tiễn.

Hai yêu quái sẽ diễn một màn kịch trước mặt Vương Tiễn để xóa tan nghi ngờ của hắn.

Bên này, Đế Giang giả theo lệnh của Yêu Vương đến lều của Vương Tiễn.

Thấy Vương Tiễn vẻ mặt ngưng trọng, lo lắng bị bại lộ, hắn nhất thời có chút hoảng hốt.

Vương Tiễn cũng nhận ra sự hoảng loạn của Đế Giang giả, trong lòng càng thêm nghi ngờ, quyết định mở miệng thăm dò.

"Nghe nói dạo gần đây người không khỏe, có phải do quá lao lực không?" Đế Giang giả nghe Vương Tiễn nói vậy, liền giả vờ ho khan

hai tiếng, gật gật đầu, làm ra vẻ mệt mỏi.

"...Ừm, gần đây có hơi mệt." Vương Tiễn nhíu mày, trước đây chưa bao giờ nghe Đế Giang kêu mệt...

Nhưng Vương Tiễn không thể xác nhận thân phận của Đế Giang giả, chỉ có thể an ủi vài câu rồi chuyển sang bàn bạc quân tình.

Trong lúc đó, Đế Giang giả liên tục ám chỉ Vương Tiễn rằng tình hình nguy cấp, phải cử người chi viện, vì sự an toàn của Vương Tiễn, khuyên hắn nên rút lui trước để tránh bị thương.

Vương Tiễn càng nghe càng thấy không ổn, nhưng cũng không tiện nổi giận, chỉ có thể thuận theo lời của Đế Giang giả, nhưng lại không cam lòng từ bỏ như vậy.

Thế là, Vương Tiễn đồng ý ngay, thở phào một hơi, giả vờ vô tình bắt đầu trò chuyện với Đế Giang giả về chuyện cũ.

Nhưng Đế Giang giả làm sao biết được chuyện cũ, chỉ có thể ậm ừ thuận theo Vương Tiễn, thỉnh thoảng đáp lại hai tiếng.

Vương Tiễn trong lòng nghi ngờ, cố ý nói: "Còn nhớ lần đầu gặp mặt, Tần Vương đã nổi giận rất lớn, nếu không phải ta hết sức bảo vệ, e rằng người đã sớm bị bắt rồi." Đế Giang giả nghe xong, nhất thời càng hoảng loạn.

Nhớ lại lời dặn của Yêu Vương, hắn hiểu ra Vương Tiễn đang thăm dò mình.

Nhưng hắn lại nghĩ, lỡ như Vương Tiễn thật sự đã cứu Đế Giang thì phải làm sao?

Suy đi nghĩ lại không biết phải làm thế nào, Đế Giang giả tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng hoảng loạn.

Vương Tiễn thấy Đế Giang giả mãi không nói gì, trong lòng cảm

thấy suy đoán của mình không sai, Đế Giang này nhất định là giả, bèn lên tiếng thúc giục: "Sao không nói gì?" Đế Giang giả liếc nhìn Vương Tiễn, thầm nghĩ không ổn rồi.

Vừa định nói lảng sang chuyện khác thì nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận ồn ào.

Bành!

Một tiếng nổ lớn khiến Vương Tiễn giật nảy mình, khó hiểu nhìn ra ngoài lều, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"A!" Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài truyền vào, vô cùng thê lương.

Lại nghe thấy bên ngoài có người bắt đầu hoảng loạn la hét: "Có người đánh lén!

Mau gọi người!

Có người đánh lén!" Ngay sau đó, trong doanh trại vang lên từng trận tiếng bước chân dồn dập, kèm theo mùi máu tanh nồng nặc truyền vào trong lều.

Vương Tiễn không còn tâm trí đâu mà thăm dò Đế Giang giả nữa, quay người chạy ra ngoài xem xét tình hình.

Đế Giang giả thở phào nhẹ nhõm, thầm cảm thấy mình đã thoát được một kiếp.

Chương 548

Thấy Vương Tiễn đi ra ngoài, hắn vội vàng cầm lấy bình rượu bên cạnh, uống một ngụm.

Bên ngoài lều, tiểu yêu đến đánh lén động tác nhanh nhẹn, đã làm bị thương không ít người.

Bóng đen trong đêm tối không ngừng di chuyển, ngay khoảnh khắc Vương Tiễn bước ra, nó như đã khóa chặt mục tiêu, đột ngột lao về phía Vương Tiễn.

Vương Tiễn giật mình, vội vàng né tránh tiểu yêu đang lao tới, liếc nhìn những binh lính bị thương, nhất thời có chút tức giận.

"Gào!" Nghe thấy một tiếng gầm, Vương Tiễn quay người, con tiểu yêu đánh lén không thành kia lại lao về phía binh lính sau lưng hắn, móng vuốt sắc bén đột ngột đâm vào ngực, khiến người ta nhìn mà rùng mình.

"Mau!

Bắt lấy nó!" Vương Tiễn vô cùng phẫn nộ, Yêu Vương quá đáng quá rồi, trước đó bắt Đế Giang thì thôi, bây giờ lại còn cử người đến đánh lén!

Trong chốc lát, cả doanh trại náo loạn, binh lính lần lượt cầm vũ khí, bắt đầu chiến đấu với tiểu yêu đánh lén.

Do tiểu yêu động tác vô cùng linh hoạt, móng vuốt lại cực kỳ sắc bén, binh lính đều bị thương.

Vương Tiễn cũng không ngoại lệ, trên quần áo, cánh tay, khắp nơi đều là vết thương.

Tiểu yêu này không hổ là yêu quái có thể ở bên cạnh Yêu Vương,

đồng thời cũng là tiểu yêu được Yêu Vương tin tưởng, thực lực của nó không thể xem thường.

Ngay cả Vương Tiễn cũng bị nó đánh lén thành công, thậm chí việc Đế Giang bị bắt cũng có liên quan nhất định đến nó.

Tình cảnh của Vương Tiễn hiện tại có thể nói là khá khó khăn.

Xét theo thực lực chân chính, Vương Tiễn căn bản không sợ tiểu yêu, nhưng khổ nỗi con tiểu yêu này thật sự quá giỏi ẩn nấp.

Hơn nữa, Vương Tiễn vốn không tin tưởng Đế Giang này, thậm chí cảm thấy có gì đó không ổn, chỉ là tạm thời chưa phát hiện ra.

Vì vậy mới bị tiểu yêu đánh cho một trận bất ngờ.

Nhưng Vương Tiễn cũng không hề sợ hãi, trực tiếp giao chiến với nó.

Vương Tiễn thân nhẹ như yến, trên người hiện lên pháp lực ngưng tụ, trực tiếp lao về phía tiểu yêu, mặt mang theo nộ khí.

Dù sao thì, ai bị đột kích trong lòng cũng sẽ không vui, nên Vương Tiễn hiện tại cũng đang tức giận ngút trời.

"Tiểu yêu, mau chịu chết, xem một chiêu của ta đây." Vương Tiễn hét lớn, chỉ thấy pháp lực ngưng tụ nhanh chóng tụ lại, hình thành một hư ảnh giống như một cái chuông cổ.

"Trấn Yêu Chung!" Vương Tiễn hô lên tên chiêu thức, tay bắt pháp quyết.

Thấy tiểu yêu, hắn liền đẩy về phía trước, cái chuông cổ hư ảnh liền như biến ảo xuất hiện trên đỉnh đầu tiểu yêu, trở nên chân thực như thật.

Tiểu yêu tuy có thực lực nhất định, nhưng lại không phải là đối thủ của Vương Tiễn.

Mặc dù dựa vào đánh lén đã khiến Vương Tiễn bất ngờ, nhưng bây giờ bị phát hiện thì không thể dễ dàng như vậy nữa.

Tiểu yêu thấy vậy, phản ứng đầu tiên là lựa chọn chạy trốn.

Chỉ thấy thân hình tiểu yêu trở nên hư ảo, khiến người ta không thể nắm bắt, cộng thêm trời đã tối, nên người thường căn bản không nhìn rõ động tác của nó.

Thân hình tiểu yêu trở nên hư ảo, chạy về phía ngoài phạm vi bao phủ của chuông cổ, tốc độ cực nhanh.

Vương Tiễn thấy vậy, căn bản không cho nó cơ hội.

Thủ quyết thay đổi, hai tay dang ra, ấn xuống dưới.

Chỉ thấy tốc độ rơi xuống của chuông cổ càng nhanh hơn.

Tiểu yêu thấy thế, mở miệng phát ra một tiếng kêu chói tai, lan tỏa ra bốn phía, truyền vào tai Vương Tiễn.

Vương Tiễn nghe thấy âm thanh này, não bộ cảm thấy một trận đau nhói, thân thể không khỏi làm ra động tác phòng bị.

Theo phản ứng của cơ thể Vương Tiễn, pháp quyết trên tay hắn khựng lại, tốc độ rơi của chuông cổ cũng chậm lại một nhịp.

Thân hình tiểu yêu tăng tốc, mắt thấy sắp lao ra khỏi phạm vi tấn công.

Vương Tiễn cắn mạnh vào đầu lưỡi, khiến bản thân tỉnh táo lại, thủ quyết lại một lần nữa siết chặt.

"Ầm!" Chuông cổ mạnh mẽ đập xuống mặt đất, tạo ra một lực phá hoại cực lớn, mặt đất bị lún xuống một mảng lớn.

Có thể thấy, với thực lực của tiểu yêu, nếu bị đập trúng, vết thương sẽ không nhẹ chút nào.

Vương Tiễn lơ lửng trên không, hai mắt híp lại nhìn chằm chằm vào nơi phát nổ, phảng phất như đang xác nhận xem tiểu yêu có trúng chiêu bị thương hay không, cũng đang đề phòng tiểu yêu có hậu chiêu.

Dù sao thì không lâu trước đó, hắn đã bị con tiểu yêu âm hiểm này đánh lén, khiến Vương Tiễn bất ngờ.

Vương Tiễn khắc sâu trong lòng, nên đứng cách xa nơi phát nổ, phòng ngừa bị đánh lén.

Tiếng nổ vang lên, bụi bặm bao phủ khu vực đó, nhưng không cản trở Vương Tiễn nhìn vào bên trong làn bụi.

Vương Tiễn âm thầm vận chuyển pháp lực, dồn pháp lực vào hai mắt.

Pháp lực nhanh chóng dung nhập vào hai mắt, mắt của Vương Tiễn trở nên sáng hơn, phảng phất có chức năng nhìn xuyên thấu, có thể phát ra ánh sáng chói mắt, chỉ về phía nơi chuông cổ rơi xuống.

Vương Tiễn chăm chú nhìn vào nơi đó, cẩn thận thăm dò.

Chỉ trong vài hơi thở, Vương Tiễn đã dò ra được máu và mảnh vụn cơ thể của tiểu yêu, nhưng kỳ lạ là những thứ này đều không phải là bộ phận quan trọng, không khỏi khiến Vương Tiễn sinh nghi.

"Đều là những chỗ không quan trọng, chẳng lẽ..." Vương Tiễn thầm suy đoán, càng nghi ngờ tiểu yêu có cạm bẫy.

Vì vậy, hắn sinh lòng phòng bị, dùng pháp lực hình thành hộ thuẫn bao quanh cơ thể.

Vương Tiễn xông vào trong làn bụi, cẩn thận di chuyển.

Bụi bặm xung quanh đột nhiên lưu động nhanh chóng, bao quanh Vương Tiễn, giống như bụi bặm muốn bao bọc lấy hắn.

"Chết rồi, trúng kế rồi." Vương Tiễn thầm mắng trong lòng.

Thế là hắn liều mạng vận chuyển pháp lực, muốn nhanh chóng đột phá.

Lúc này, một bóng đen hư ảo lao về phía Đế Giang giả.

Đế Giang giả thấy bóng đen nhưng không hề hoảng hốt, vì bóng đen đó chính là con tiểu yêu đang giao chiến với Vương Tiễn, chỉ là lúc này đang bị thương.

Tốc độ chạy trốn của tiểu yêu cực nhanh, nên chỉ bị thương nhẹ, không bị mắc kẹt.

Tiểu yêu tung bom khói để bẫy Vương Tiễn, nhằm mục đích nói cho Đế Giang giả biết sự sắp xếp của Yêu Vương, để tiện cho kế hoạch sau này.

Chương 549

Đế Giang giả ghi nhớ từng điều một, gật đầu đồng ý.

Vương Tiễn lúc này sắp đột phá được cạm bẫy.

Tiểu yêu thấy vậy, sau khi giao phó xong mọi việc liền lập tức bỏ chạy, không dám nán lại chút nào.

Đế Giang giả lại điều chỉnh lại trạng thái, coi như vừa rồi không có ai tìm đến.

"Phá!" Vương Tiễn hét lớn một tiếng, phá vỡ cạm bẫy của tiểu yêu, liền lập tức lao về phía Đế Giang giả.

Bởi vì Vương Tiễn lo lắng Đế Giang có thể bị tiểu yêu đánh lén, trong lòng rất lo lắng.

Nhưng hắn nào biết Đế Giang này không phải là Đế Giang kia.

Vương Tiễn hỏi han Đế Giang giả một hồi, Đế Giang giả nói không có ai tấn công.

Vương Tiễn cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù trước đó khi đối thoại với Đế Giang giả, Vương Tiễn đã nhận ra có gì đó không ổn, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ lưu tâm trong lòng.

Khi gặp nguy hiểm, hắn vẫn rất quan tâm đến Đế Giang.

Dù sao thì Đế Giang vừa mới bị bắt, khó tránh khỏi bị thương.

Là tướng sĩ được Tần Vương cử đi cứu Đế Giang, trách nhiệm trong lòng hắn rất lớn.

Sau khi xác nhận Đế Giang an toàn, Vương Tiễn không hề thả lỏng cảnh giác.

Trải qua mấy lần giáo huấn, Vương Tiễn có thể nói là đã cẩn thận hơn rất nhiều, sợ lại bị ám toán.

Vương Tiễn vận chuyển pháp lực dung nhập vào mắt, nhìn ra bốn phía, đồng thời thi triển vài đạo pháp thuật thăm dò, tấn công ra xung quanh, định dùng tấn công phạm vi rộng để ép tiểu yêu ra mặt.

Đế Giang giả nói rằng, dùng nhiều pháp lực như vậy thi triển pháp thuật mà vẫn không thăm dò ra được tiểu yêu, có khả năng tiểu yêu đã chạy trốn.

Tiếp tục thăm dò nữa cũng chỉ lãng phí pháp lực.

Vương Tiễn thầm suy nghĩ, cảm thấy lời của Đế Giang giả cũng có lý.

Nếu tiếp tục sử dụng pháp lực, chưa chắc đã ép được tiểu yêu ra mặt, mà pháp lực của mình lại cạn kiệt, như vậy càng nguy hiểm hơn.

Lúc này trời đã dần sáng, mặt trời đang từ từ mọc lên từ phía đông, ánh nắng chiếu rọi khắp mặt đất.

Vương Tiễn nghĩ, ban ngày rồi, uy hiếp của tiểu yêu đối với mình gần như có thể giảm đi một nửa, không cần phải cẩn thận như vậy nữa.

Thế là hắn liền thu toàn bộ pháp lực đang vận chuyển vào trong cơ thể, để tránh pháp lực khô cạn.

Nhưng trong lòng vẫn giữ cảnh giác, đồng thời suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì.

Hành động lần này chủ yếu là để hoàn thành nhiệm vụ Tần Vương giao cho là giải cứu Đế Giang.

Bây giờ Đế Giang đã được cứu ra, nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, tiếp theo chỉ cần chờ viện binh là được.

Chỉ là trong lòng Vương Tiễn vẫn còn một số khúc mắc chưa được giải đáp, dù sao thì trước đó hắn đã nghi ngờ Đế Giang được cứu ra này và đã thăm dò một phen, mặc dù cuối cùng bị tiểu yêu cắt ngang.

Trước mắt xem ra Đế Giang này không có vấn đề gì lớn.

Vương Tiễn thầm nghĩ.

Vương Tiễn suy đi nghĩ lại, định sẽ rút lui trước, chờ viện binh đến, sau đó sẽ ra tay với Yêu Vương.

Dù sao thì, không ai muốn có một Yêu Vương thực lực mạnh mẽ làm kẻ địch, nếu không sẽ là một mối đe dọa lớn đối với đế quốc.

Ngay cả cường giả như Đế Giang cũng đã thất thủ, có thể thấy không thể không cẩn thận.

Lúc này, trong lòng Đế Giang bên cạnh, lại không hề giống như những gì Vương Tiễn đang nghĩ.

Dù sao thì, hắn không phải là Đế Giang thật!

Đế Giang bên cạnh híp mắt lại, lén lút nhìn về phía nơi ở của Yêu Vương, đang suy nghĩ về những gì tiểu yêu đã nói về kế hoạch của Yêu Vương, trong lòng không ngừng tính toán.

Vương Tiễn trước đó đã có phòng bị với hắn, nếu lần này lộ ra sơ hở, thì sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Trong lúc Đế Giang giả đang suy nghĩ, Vương Tiễn đã quyết định sẽ rút lui, hội quân với viện binh phía sau.

Đang chuẩn bị hành động thì Đế Giang giả đột nhiên nảy ra một ý tưởng hay hơn.

“Vương Tiễn, bây giờ con tiểu yêu kia đã bỏ chạy, chắc chắn sẽ về động phủ của Yêu Vương.

Đây chính là cơ hội tốt của chúng ta!" Đế Giang giả nghiêm túc nói.

"Ồ?

Chẳng lẽ ngài có cách gì hay sao?" Vương Tiễn hỏi.

Bởi vì nếu bây giờ đánh trở lại thì quá hiển nhiên, thực lực của Yêu Vương mắt thường có thể thấy, không thể đối đầu trực diện!

Đế Giang giả thấy vẻ mặt của Vương Tiễn, trong lòng liền có thêm tự tin, sau đó tiếp tục nói.

"Tuy ta nhất thời sơ suất bị Yêu Vương bắt được, nhưng trong lúc bị bắt đến động phủ của Yêu Vương, ta đã dùng thủ đoạn của mình, phát hiện ra một nơi có thể đánh Yêu Vương một trận bất ngờ!" Đế Giang giả tiếp tục dụ dỗ.

Vương Tiễn vừa nghe, trong lòng vô cùng vui mừng, thậm chí quên cả việc trước đó đã nghi ngờ Đế Giang này.

Dù sao thì, trước việc đánh bại Yêu Vương, chút chuyện đó không đáng kể.

Thế là Vương Tiễn vội vàng truy hỏi: "Xin Đế Giang đại nhân nói cho ta biết toàn bộ, đợi binh lính của ta đến, liền có thể một lần đánh vào động phủ, đánh bại Yêu Vương." Đế Giang giả trong lòng cười lạnh, quả nhiên ném ra một miếng mồi là cắn câu ngay.

Còn muốn đánh bại Yêu Vương đại nhân, đúng là si tâm vọng tưởng!

Mặc dù trong lòng đầy khinh bỉ, nhưng trên mặt vẫn nghiêm túc nói với Vương Tiễn về cách của mình.

"Trước đó khi ta bị Yêu Vương bắt, Yêu Vương đã bịt mắt ta, khiến ta không thể cảm nhận được đã vào động phủ từ đâu.

Mặc dù thần thức của ta cũng bị che lấp một phần, nhưng vẫn có thể cảm nhận được thế giới bên ngoài." Vương Tiễn nghe xong cũng tin, dù sao thì danh tiếng của Đế Giang ở Đại Việt rất lớn.

Là một đại Thánh Nhân, thực lực của y không cần phải nghi ngờ.

Cho dù bị bắt, đó cũng chỉ là một sơ suất mà thôi.

"Theo ý của ngài, lúc ngài bị bắt không phải đi vào từ chính diện động phủ, mà có con đường khác?" Vương Tiễn phản ứng rất nhanh hỏi.

Chương 550

“Không sai, ta đi vào một con đường bí mật khác.

Cho nên bây giờ chúng ta có quyền chủ động, một quyền chủ động có xác suất thắng lợi cực lớn.” Đế Giang giả vẻ mặt đầy tự tin nói.

“Không sai, chỉ cần chúng ta đi vào từ con đường đó, là có thể đánh một trận bất ngờ!” Vương Tiễn trong lòng vui mừng khôn xiết, nghiêm túc suy nghĩ về cách này.

Đế Giang bên cạnh đều nhìn thấy hết.

Tin tức này đối với Vương Tiễn có thể nói là vô cùng quan trọng.

Nắm được cách này, bên mình có khả năng một lần đánh bại Yêu Vương, trừ đi một kẻ địch mạnh cho Đại Việt.

Nếu tấn công chính diện động phủ của Yêu Vương, có khả năng sẽ lưỡng bại câu thương, dù sao thì thực lực của Yêu Vương và thuộc hạ của hắn rất mạnh.

Đại Việt không thể dốc toàn bộ binh lực để đối kháng với Yêu Vương.

Trong lòng Vương Tiễn, Đế Giang gặp phải chuyện như vậy, thực lực chắc chắn chưa hoàn toàn hồi phục.

Nếu ngay cả Vương Tiễn cũng không thể đối kháng với Yêu Vương, vậy thì có khả năng không ai đánh lại được Yêu Vương.

Cho nên khi biết được tin tức này, Vương Tiễn mới phấn khích như vậy, đến nỗi một chút nghi ngờ đối với Đế Giang này cũng không còn.

“Vậy thì nghe theo sự phân phó của đại nhân, ta sẽ rút lui trước, đi

tìm viện quân Đại Việt của chúng ta, sau đó sẽ do ngài dẫn chúng ta đến con đường bí mật đó." Vương Tiễn kích động nói.

Đế Giang giả gật đầu đồng ý.

Hắn làm sao có lý do không đồng ý chứ, dù sao thì tất cả đều nằm trong kế hoạch.

Vương Tiễn và Đế Giang giả sau khi thương lượng xong, liền tăng tốc đi về phía viện quân.

Vương Tiễn trong lòng vô cùng vui vẻ.

Nhưng, tất cả chỉ là một âm mưu.

Đế Giang thật sự lúc này đang chiến đấu ở Thiên đình trên thượng giới. ...

Trên mảnh đất hoang lương, vốn dĩ nên yên tĩnh như cõi chết, nhưng lúc này lại không còn bình yên.

Bởi vì có một đám đông binh sĩ đang vội vã đi đường, hung hăng giẫm đạp lên mặt đất, tung lên một mảng bụi bặm.

Binh sĩ cưỡi ngựa, thân mặc giáp dày ánh bạc lấp lánh, tay cầm vũ khí, hành động chỉnh tề tiến về phía trước.

Không sai, đây chính là đại bộ đội mà Đại Việt cử đi cứu viện Đế Giang và Vương Tiễn.

Do khi dùng tiểu yêu để trao đổi Đế Giang, Yêu Vương đã có phòng bị, nên yêu cầu chỉ có một mình Vương Tiễn đi đến, vì vậy Vương Tiễn đã để binh sĩ ở cách xa nơi này một chút.

Sau đó lại có tiểu yêu đánh lén, hai người đánh nhau vô cùng kịch liệt, lại một lần nữa cách xa nơi ở của binh sĩ, đến nỗi lúc này phải toàn lực chạy tới.

Rất nhanh, Vương Tiễn đã hội quân với binh sĩ.

Vương Tiễn lập tức đem chuyện đã thương lượng với Đế Giang giả nói lại cho binh sĩ.

May mắn là, những binh sĩ này đều là những người lính thiện chiến, nhanh chóng ghi nhớ những gì Vương Tiễn giao phó.

Vương Tiễn sau khi chỉnh đốn đội hình binh sĩ xong, định trực tiếp xuất phát, thì Đế Giang giả lại ngăn Vương Tiễn lại.

"Vương Tiễn, không cần phải vội vàng như vậy.

Ta cho rằng chúng ta nên đợi đến tối hãy xuất phát.

Nhân lúc trời tối, mới có thể đánh Yêu Vương một trận bất ngờ!" Đế Giang giả nghiêm túc nói.

Vương Tiễn nghe xong, nghiêm túc suy nghĩ một chút, cũng đồng ý, cảm thấy mình cũng có chút nóng vội.

Vì sự thành công của hành động lần này, Vương Tiễn quyết định nghỉ ngơi tại chỗ, suy tính lại phương án lần này.

Vì có nhiều thời gian, Vương Tiễn liền để binh sĩ bắt đầu mô phỏng hành động lần này trong phạm vi nhỏ, còn Vương Tiễn thì tự mình giám sát.

Trong lúc Vương Tiễn đầy tự tin huấn luyện binh sĩ, Đế Giang giả lại làm một việc mà Vương Tiễn không hề nhìn thấy.

Đế Giang giả nhân lúc Vương Tiễn huấn luyện binh sĩ, quay người lại, hai tay nhanh chóng bắt pháp quyết, thi triển một pháp thuật thần bí.

Tốc độ thi triển pháp thuật của Đế Giang giả rất nhanh, chỉ trong vài cái chớp mắt đã thi triển xong.

Một con chim ưng nhỏ màu đen xuất hiện trên lòng bàn tay của Đế Giang giả.

Đế Giang giả đối với con chim ưng được triệu hoán ra này mặc niệm vài câu, sau đó tay phải vung lên, con chim ưng nhỏ liền bay đi, hướng bay chính là hướng động phủ của Yêu Vương.

Trời đã tối, Vương Tiễn nhanh chóng chỉnh đốn binh sĩ, bắt đầu xuất phát về phía động phủ của Yêu Vương.

Cách con đường bí mật không xa, Yêu Vương và tiểu yêu xuất hiện ở đó.

"Tiểu yêu, bây giờ hãy ẩn nấp ở đây, chờ Vương Tiễn xuất hiện.

Ta nhận được tin tức của Đế Giang giả, dự kiến bọn họ đã xuất phát rồi." Yêu Vương giao phó.

"Vâng, thuộc hạ bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ của đại vương." Tiểu yêu cung kính đáp. ...

Không lâu sau, Vương Tiễn và những người khác đã đến trước con đường bí mật.

"Quả nhiên có một con đường, xung quanh không có cạm bẫy gì." Vương Tiễn dung nhập pháp lực vào mắt, quan sát xung quanh một chút.

Thế là, Vương Tiễn và Đế Giang giả liền dẫn binh sĩ tiến vào con đường này.

Trong lúc Vương Tiễn định đánh Yêu Vương một trận bất ngờ, thì tai nạn đã xảy ra.

Đột nhiên, một âm thanh chói tai từ bên ngoài con đường vang lên, truyền vào tai của mọi người, khiến họ rơi vào tình thế khó khăn.

Vương Tiễn phản ứng nhanh, làm ra động tác phòng bị, quay đầu lại nhìn, kinh hãi tột độ.

Bởi vì âm thanh này rất quen thuộc.

Không sai, bên ngoài con đường chính là con tiểu yêu đã giao thủ với hắn.

Con tiểu yêu đó vẻ mặt hung tợn cười với Vương Tiễn.

Chương 551

“Tại sao lại...” Vương Tiễn đột nhiên nhớ lại việc trước đó đã nghi ngờ Đế Giang.

Sau đó liền nhìn về phía Đế Giang, định chất vấn hắn.

Vương Tiễn chưa kịp mở miệng, Đế Giang kia đã lên tiếng trước.

“Dễ dàng trúng cạm bẫy của ta như vậy, thật quá buồn cười.

Không sai, trước đó ngươi nghi ngờ ta là đúng rồi, ta là một Đế Giang giả!” Đế Giang giả cười lớn, hai tay vung lên, trực tiếp hiện ra nguyên hình.

Vương Tiễn nhìn thấy, liền phản ứng lại, Đế Giang giả này là người của Yêu Vương.

Chết rồi, trúng kế rồi.

“Những binh sĩ Đại Việt ngu xuẩn, còn muốn đánh bại ta, thật buồn cười!” Lại một giọng nói nữa vang lên trong con đường.

Vương Tiễn định thần nhìn lại, kinh ngạc nhận ra đó là Yêu Vương.

“Xem ra lần này không thoát được rồi, không ngờ ta lại trúng kế, quả nhiên là ta đã quá khinh suất sao.” Vương Tiễn trong lòng vô cùng bất an.

“Hừ, bây giờ hối hận rồi chứ, hối hận cũng vô dụng, đi cùng với Đế Giang đi, ha ha ha ha.

Tiểu yêu quái, bắt lấy chúng!” Yêu Vương chế giễu một hồi rồi hạ lệnh.

Vương Tiễn sắc mặt âm trầm: “Binh sĩ, cùng ta chiến đấu, dù có

phải liều mạng cũng không được đầu hàng, Tần Vương sẽ báo thù cho chúng ta!" Cuộc chiến bùng nổ ngay lúc này!

Vương Tiễn đi đầu, trực tiếp tấn công Yêu Vương.

Hai tay nhanh chóng bắt pháp quyết, pháp lực hùng hậu lại một lần nữa tuôn ra khỏi cơ thể, bao quanh cơ thể Vương Tiễn.

Pháp quyết hoàn thành, một thanh trường kiếm vô cùng sắc bén xuất hiện sau lưng Vương Tiễn, chỉ thẳng vào Yêu Vương.

Đồng thời, dưới chân Vương Tiễn cũng có pháp lực tuôn ra, tăng tốc độ một cách đáng kể, lao về phía Yêu Vương.

"Hừ, vậy sao?" Yêu Vương thấy vậy, cũng cười lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Sau đó cơ thể hơi cúi xuống, hai mắt hiện lên ánh mắt hung ác lạnh lùng.

Yêu Vương là một con hổ yêu, tốc độ vồ mồi cực nhanh, sức mạnh cực lớn.

Lần tấn công này cũng vậy, Yêu Vương định dùng móng vuốt sắc bén để xé xác Vương Tiễn.

Ầm một tiếng, chân phải Yêu Vương mạnh mẽ đạp đất, thân hình lập tức như ảo ảnh lao ra.

Tốc độ này còn nhanh hơn cả khi Vương Tiễn dùng pháp lực tăng tốc, khiến người ta không thể nhìn rõ bóng dáng.

"Kiếm xuất, trảm!" Vương Tiễn tay trái che trước người, tay phải từ trên xuống dưới nhanh chóng chém xuống.

Thanh trường kiếm sau lưng cũng theo động tác của Vương Tiễn chém xuống, đồng thời mang theo tiếng nổ âm, hiển nhiên vô cùng sắc bén.

Nếu gặp phải kẻ địch khác, chiêu này có thể có hiệu quả, nhưng đáng tiếc là, Vương Tiễn đụng phải Yêu Vương được xưng là vua của loài hổ yêu!

Chỉ thấy trường kiếm của Vương Tiễn chém xuống, bên kia Yêu Vương lại xuất hiện ba vệt sáng kim loại màu vàng sẫm.

Bành!

Ba vệt sáng vàng sẫm trực tiếp xé nát trường kiếm của Vương Tiễn, không hề gặp phải bất kỳ trở ngại nào.

Hiển nhiên, vệt sáng vàng sẫm còn sắc bén hơn.

Ba vệt sáng vàng sẫm chính là do móng vuốt sắc bén của Yêu Vương tạo thành.

Là vua của loài hổ yêu, móng vuốt của nó trở nên càng sắc bén hơn, đến nỗi trường kiếm của Vương Tiễn cũng không thể gây ra một chút trở ngại nào cho nó.

Vương Tiễn thấy vậy, trong lòng kinh hãi.

Não bộ nhanh chóng chuyển động, đồng thời động tác trong tay cũng trở nên nhanh hơn.

Vương Tiễn hét lớn một tiếng, pháp lực hùng hậu toàn bộ tụ lại trước người, ngưng tụ thành một tấm khiên màu xanh đậm dày năm thước, trông vô cùng vững chắc, phảng phất không thể bị phá vỡ.

Nhưng sự thật lại tàn khốc.

Khi móng vuốt của Yêu Vương tiếp xúc với tấm khiên, tấm khiên lập tức xuất hiện vô số vết nứt dày đặc, phảng phất như giây tiếp theo sẽ vỡ tan.

Vương Tiễn nghiến chặt răng, tiếp tục dồn pháp lực vào tấm khiên, chống đỡ lại đòn tấn công này.

“Như vậy mà cũng muốn chống đỡ sao?

Cười chết bản vương.” Yêu Vương cười lớn, mở miệng, không ngừng hít vào.

Vương Tiễn thấy vậy lập tức phản ứng, chuẩn bị chạy trốn, nhưng đã muộn một bước.

Gầm!

Một tiếng gầm hùng hồn mạnh mẽ phát ra từ miệng Yêu Vương.

Là vua của bách thú, tiếng gầm của hổ chắc chắn có sức uy hiếp.

Là Yêu Vương được xưng là vua của loài hổ yêu, có thể biết, uy lực của tiếng gầm của nó đã đến mức nào.

Vương Tiễn cảm giác như bị tiếng gầm của Yêu Vương xé nát, trên người không ngừng xuất hiện vết thương, máu tươi cũng chảy ra, như một người máu.

Nhưng vẫn đang nghiến răng kiên trì.

“Rất có nghị lực, nhưng chỉ bằng ngươi mà muốn đối kháng với ta, nằm mơ đi!” Yêu Vương vừa nói, vừa ra sức vỗ vào tấm khiên.

Mặc dù Vương Tiễn rất nỗ lực chống đỡ Yêu Vương, nhưng thực lực chênh lệch quá lớn.

Bành một tiếng, tấm khiên vỡ nát, Vương Tiễn trực tiếp bị Yêu Vương một chưởng đánh ngã xuống đất, mất đi sức kháng cự.

Bên kia, binh sĩ thua còn nhanh hơn.

Vì có Đế Giang giả gây rối, binh sĩ còn chưa kịp bày trận hình đã bị yêu quái đột phá.

Trận chiến kết thúc quá nhanh, Vương Tiễn và tất cả mọi người đều bị bắt.

Lúc này, Đế Giang thật sự vừa mới đánh bại Na Tra, hạ giới.

Do hành động lần này đột ngột, Đế Giang trực tiếp đến Đại Việt, định nói cho Tần Vương biết sự việc.

Chương 552

“Cái gì?

Vương Tiễn đi cứu ta?

Chết rồi, bây giờ chưa về, chắc chắn đã xảy ra vấn đề.

Ta phải nhanh chóng đi xem tình hình.” Nói xong, Đế Giang vội vàng đi về phía động phủ của Yêu Vương.

Cùng lúc Đế Giang rời đi, Yêu Vương cũng đã về đến nơi của mình.

Lúc này cũng xảy ra một chuyện thú vị, Yêu Vương phát hiện Đế Giang thật mà mình bắt được đã biến mất, khiến hắn vô cùng kinh ngạc, cũng vô cùng tức giận.

“Đế Giang chết tiệt, không biết quỷ không hay mà trốn thoát.

Nhưng ta đã bắt nhiều người như vậy, ngươi chắc chắn sẽ quay lại, cứ chờ đấy cho ta!” Yêu Vương gầm lên trong động phủ.

Lúc này, Đế Giang vẻ mặt u sầu, sắc mặt ngưng trọng bay về phía động phủ, suy nghĩ làm thế nào để cứu được Vương Tiễn và những người khác.

Nếu không được thì chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Đế Giang!

Đang trên đường đến!

Lúc này đang là nửa đêm, trong ngoài động phủ của Yêu Vương đều một mảnh yên tĩnh, giống như không có người ở, yên tĩnh đến đáng sợ.

Lúc này, một bóng người cao lớn thẳng tắp, xuất hiện trên đỉnh

núi không xa động phủ của Yêu Vương.

Đôi mắt y như chứa đựng tinh tú, nhìn chằm chằm vào bên trong động phủ của Yêu Vương, định trực tiếp nhìn xuyên qua động phủ.

Bóng người đó chính là Đế Giang vừa mới hạ giới, Đế Giang thật sự!

Đế Giang lòng nóng như lửa đốt muốn cứu người, nên chỉ không lâu đã đến động phủ của Yêu Vương.

Đế Giang nhíu mày, lắc đầu.

"Quả nhiên không nhìn xuyên qua được động phủ của Yêu Vương này, xem ra có một số kết giới đặc biệt ngăn cản.

Bây giờ chỉ có thể trực tiếp lẻn vào động phủ." Mặc dù thực lực của Đế Giang vô cùng mạnh mẽ, nhưng không phải mọi phương diện đều đạt đến viên mãn, chưa đạt đến cảnh giới khác, nên không phải là vạn năng.

Nếu không thì trước đó cũng sẽ không phạm phải sai lầm nhỏ, bị Yêu Vương bắt được, cần Quan Âm cứu giúp.

Là một cường giả tối cao, Đế Giang nói làm là làm, trực tiếp nhảy xuống đỉnh núi, pháp lực tuôn ra, bao bọc cơ thể, phòng ngừa khí tức của mình bị Yêu Vương cảm nhận được.

Dù sao thì đối với cường giả như Yêu Vương, khí tức vô cùng quan trọng.

Đế Giang đến cửa động, vừa bước vào động phủ, liền cảm nhận được bên trong cửa động hai bên có khí tức của yêu quái.

Thế là y không động thanh sắc thi triển pháp thuật, biến ảo ra hai luồng khí màu đen, lần lượt mò về phía hai bên có khí tức yêu quái.

Quả nhiên, Đế Giang có thể thông qua luồng khí màu đen cảm

nhận được sự vật gần đó.

Thông qua hai luồng khí màu đen, Đế Giang liền phát hiện ra hai bên vách tường bên trong cửa động có cửa ngầm, yêu quái đang trốn ở bên trong.

Thế là Đế Giang liền điều khiển hai luồng khí chui vào từ khe hở của cửa ngầm, lặng lẽ tiếp cận yêu quái sau cửa ngầm.

Lúc này, yêu quái sau cửa ngầm theo sự phân phó của Yêu Vương trốn sau cửa ngầm, chờ Đế Giang đi vào từ cửa động, liền triển khai tấn công.

"Buồn ngủ quá, ai, Đế Giang kia bao giờ mới đến đây, muộn nữa là ta buồn ngủ chết mất." Sau cửa ngầm, một con yêu quái đầu chó nói với một con yêu quái đầu heo khác.

"Ta cũng buồn ngủ lắm, nhưng phải đứng gác cho tốt, nếu không lúc đó lơ là, sẽ bị đại vương cho vào nồi ăn thịt.

Chúng ta cứ canh gác cho tốt đi, được không?" Yêu quái đầu heo có chút căng thẳng nói.

Nhưng đợi vài giây mà không nghe thấy tiếng của yêu quái đầu chó, nó định quay đầu lại xem tại sao yêu quái đầu chó đột nhiên không lên tiếng nữa, dù sao thì bình thường yêu quái đầu chó là một kẻ lắm lời, thích phàn nàn.

Chỉ đáng tiếc, yêu quái đầu heo không bao giờ còn nghe được tiếng của yêu quái đầu chó nữa, thậm chí cả nó cũng không thể phàn nàn được nữa.

Yêu quái đầu heo vừa quay đầu lại liền nhìn thấy yêu quái đầu chó đã ngã xuống đất, trên cơ thể nó có một luồng khí màu đen.

Yêu quái đầu heo nhát gan, vừa định lớn tiếng cầu cứu, chưa kịp kêu lên, luồng khí màu đen đã tiến vào cơ thể yêu quái đầu heo, cơ thể

nó cũng theo đó ngã xuống.

"Xem ra đã giải quyết xong yêu quái gần đây, lúc này có thể vào trong rồi." Đế Giang khẽ nói.

Sau khi vào trong động phủ, Đế Giang phát hiện động phủ quả thực có rất nhiều yêu quái tuần tra.

Mặc dù muốn đánh bại tất cả chúng, nhưng vừa tốn thời gian lại có khả năng bị yêu quái khác phát hiện, chỉ đành lặng lẽ lẻn vào.

Đế Giang không ngừng đi sâu vào động phủ, đi theo con đường đã ghi nhớ lúc bị bắt vào.

Chỉ là ngoài dự liệu, thiếu đi một số yêu quái canh gác, nhưng lại có thêm cạm bẫy.

Mặc dù những cạm bẫy này đều ẩn giấu, nhưng không thể qua mắt được Đế Giang đã hồi phục thực lực!

Đế Giang lần lượt né tránh những cạm bẫy này, đồng thời thi triển ảo thuật có độ khó cao.

Với thực lực của Đế Giang thi triển ảo thuật để đối phó với những con yêu quái nhỏ này có thể nói là vô cùng dễ dàng, đủ để tránh được sự thăm dò của chúng.

Lợi dụng ảo thuật, Đế Giang thuận lợi đến trước nhà lao giam giữ Vương Tiễn và những người khác.

Những yêu quái canh gác nhà lao đều bị Đế Giang dùng ảo thuật điều đi.

Vương Tiễn và những người khác lúc này đều đang hôn mê.

Đế Giang thấy vậy trong lòng cũng phẫn hận.

Bởi vì Vương Tiễn và những người khác đều vì cứu mình mà rơi vào nguy hiểm, Đế Giang lúc này làm sao không tức giận.

Đế Giang quả quyết thi triển pháp thuật, biến ảo ra một cây kéo màu đồng xanh, như thật tồn tại, không chút do dự cắt về phía xích sắt trên cửa nhà lao.

Hoàn toàn không cân nhắc liệu có cấm chế do Yêu Vương bố trí hay không.

Đế Giang quả quyết một nhát cắt, cho dù là xích sắt cứng đến đâu, trước cây kéo được biến đổi từ thực lực mạnh mẽ của Đế Giang, cũng như tờ giấy mỏng manh.

Xích sắt bị cắt đứt rơi xuống đất, phát ra tiếng loảng xoảng.

Cùng với tiếng loảng xoảng, tất cả đuốc trên đường đều sáng lên, phảng phất như đã có dự mưu từ trước.

Đế Giang trong lòng trầm xuống, nhận ra mình quá vội vàng, không phát hiện ra đây đều là cạm bẫy do Yêu Vương sắp đặt.

Chương 553

Hai lần đều vì sơ suất mà rơi vào cạm bẫy của Yêu Vương, lúc này sắc mặt Đế Giang âm trầm, pháp lực quanh thân không ngừng tuôn ra, bao quanh bên người, như biển cả hung dữ, khí thế bùng nổ!

"Đế Giang, ngươi quả nhiên đã đến.

Lần này xem ngươi chạy đi đâu!" Yêu Vương vô cùng kiêu ngạo hét lên, từ từ đi về phía Đế Giang.

Trong lúc Yêu Vương định chế giễu Đế Giang, Đế Giang đột nhiên bộc phát, lao về phía Yêu Vương.

Yêu Vương cũng phản ứng nhanh chóng làm ra tư thế tấn công.

Cuộc chiến giữa Đế Giang và Yêu Vương, một lần nữa bắt đầu!

Nội tâm Đế Giang như sóng cả cuộn trào, pháp lực quanh thân cũng trở nên bất ổn.

Dù thực lực của Đế Giang có mạnh đến đâu, nhưng cảnh giới vẫn chưa đạt đến Thánh Nhân hoàn mỹ thực sự, nên nội tâm không thể giữ được sự bình tĩnh tuyệt đối.

Chỉ là lúc này, Đế Giang vẫn giữ đủ lý trí.

Đế Giang đột nhiên bộc phát, pháp lực quanh thân nhanh chóng biến thành hàng vạn thanh phi kiếm, không gian trong động phủ gần như bị lấp đầy.

"Vạn Kiếm Quy Tông!

Tật!" Đế Giang hét lớn.

Hàng vạn thanh phi kiếm mạnh mẽ đâm về phía trước.

"Hổ Khiếu!" Yêu Vương lại một lần nữa sử dụng chiêu thức đã

dùng để đối phó với Vương Tiễn.

Gầm!

Một tiếng gầm bá đạo mạnh mẽ phát ra.

So với lúc đối phó với Vương Tiễn, sóng âm phát ra từ tiếng gầm lần này gần như có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Dù sao thì, đối phó với Đế Giang, Yêu Vương không dám nghĩ rằng có thể dễ dàng thành công lần nữa, nên ngay từ đầu đã dùng đến phần lớn thực lực.

Chỉ là, lúc này Đế Giang nội tâm phẫn hận, vừa ra tay cũng đã sử dụng phần lớn thực lực.

Yêu Vương muốn chặn lại toàn bộ phi kiếm của Đế Giang, tuyệt đối không thể.

Tiếng gầm của Yêu Vương tạm thời chặn được hơn một nửa số phi kiếm, nhưng có một phần phi kiếm lại lao về phía những tiểu yêu quái khác.

Thực lực của Đế Giang cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả Như Lai cũng không dám chắc có thể đánh bại, khoảng cách thực lực giữa những tiểu yêu này và Đế Giang, như trời với đất, như mây với bùn.

Cho nên cảnh tượng cũng có thể đoán được.

Trừ những tiểu yêu tụ tập lại, những yêu quái còn lại như bị giẫm lên kiến, một cuộc tàn sát một chiều, không chịu nổi một phần chiêu thức của Đế Giang.

Chỉ trong vài hơi thở, trừ tiểu yêu, những yêu quái còn lại đều bị tàn sát sạch sẽ.

Yêu Vương nhìn thấy, lửa giận trong lòng lập tức bùng lên.

“Cút ngay!” Lồng ngực Yêu Vương phập phồng dữ dội, lại một

lần nữa phát ra Hổ Khiếu, uy lực càng lớn hơn, lần này trực tiếp đánh bật những phi kiếm bị chặn lại, sau đó tay phải quét ngang về phía Đế Giang.

Đế Giang không chịu thua kém, tay trái nắm quyền, pháp lực hùng hậu bao bọc tay trái, trực tiếp đối đầu trực diện.

Ầm!

Quyền đối quyền va chạm, trực tiếp bùng nổ một luồng khí lưu mạnh mẽ, lan ra bốn phía.

Mọi thứ trong động phủ đều bị thổi bay, ngay cả vách tường cũng rung chuyển dữ dội, phảng phất như sắp sập.

Thực lực của Đế Giang mạnh mẽ, chỉ lùi lại ba bước, còn Yêu Vương lại liên tục lùi lại mấy bước.

Từ đó có thể thấy, Yêu Vương tuy mạnh, nhưng so với Đế Giang vẫn kém một chút, có thể thấy rõ.

Yêu Vương không phục, định xông lên lần nữa, thì nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của tiểu yêu.

Nguyên do là cú va chạm giữa Yêu Vương và Đế Giang đã khiến chúng không còn chống đỡ được phi kiếm của Đế Giang nữa, lúc này đều đang bị tàn sát.

Yêu Vương thấy vậy, không chút do dự quay người lao về phía tiểu yêu, định cứu chúng.

Nhưng Đế Giang là nhân vật nào, căn bản không cho Yêu Vương cơ hội này, muốn trừ cỏ phải trừ tận gốc.

Thế là Đế Giang hai tay nắm quyền, ngón trỏ và ngón giữa duỗi thẳng, như đang điều khiển phi kiếm, hai ngón tay vẽ ra những quỹ đạo kỳ diệu.

Tốc độ chém giết của phi kiếm cũng theo đó tăng nhanh.

Yêu Vương gầm nhẹ, tăng tốc lao về phía tiểu yêu.

"Hổ Liệt Trảo!" Yêu Vương gầm lên một tiếng, ba móng vuốt màu vàng sẫm lại xuất hiện, xé về phía phi kiếm.

Nhưng đáng tiếc, Yêu Vương vẫn chậm một bước, phi kiếm vỡ nát, tiểu yêu cũng đều bị tàn sát sạch sẽ, bao gồm cả con tiểu yêu đã đánh lén Vương Tiễn trước đó.

"Đế Giang, ngươi tìm chết!

Đều là ngươi ép ta." Yêu Vương ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng.

Sau đó, hai mắt Yêu Vương trở nên đỏ như máu, thân hình vốn đã to lớn, lại một lần nữa phình to, trở nên càng khổng lồ hơn, như một người khổng lồ nhỏ.

Nhưng Đế Giang đối với điều này không hề để tâm, chỉ nhíu mày một cái, liền chủ động lao về phía Yêu Vương.

Khóe miệng Yêu Vương nhếch lên, cả người như một quả bóng thịt lớn lăn về phía Đế Giang.

Hai bên va chạm, lần này lại là Yêu Vương chiếm thế thượng phong, Đế Giang không ngừng bị đẩy lùi về phía sau.

Đế Giang trong lòng hiểu rõ, phía sau là Vương Tiễn và binh sĩ, Đế Giang tuyệt đối không thể lùi lại, nếu không sẽ làm hại họ.

Hai mắt Đế Giang đột nhiên lóe lên ánh sáng chói mắt, những phi kiếm vỡ nát đều hóa thành những điểm sáng, dung nhập vào cơ thể Đế Giang, bao gồm cả pháp lực quanh thân cũng cùng lúc dung nhập vào cơ thể.

Đế Giang như một người bình thường.

Nhưng bước chân lùi lại của Đế Giang đã dừng lại, đồng thời cơ thể Đế Giang từ từ phát ra ánh sáng, như một vật phát sáng, lấp lánh chói mắt.

“Biến hình không phải là đặc quyền của ngươi đâu, Yêu Vương!” Đế Giang lạnh lùng nói.

Sau đó hai tay hơi cong lại, rồi mạnh mẽ đẩy về phía trước, trực tiếp đâm Yêu Vương vào vách tường, động phủ rung chuyển dữ dội, những tảng đá trên đỉnh không ngừng rơi xuống.

“Ồ?

Chương 554

Vậy sao, thế thì trước đó tại sao lại bị ta bắt được, xem ra lời của ngươi cũng thật buồn cười." Yêu Vương phẩy phất như không bị thương, đứng dậy, tiếp tục chế giễu việc Đế Giang bị bắt trước đó.

"Đế Giang à Đế Giang, ngươi mạnh, ta biết.

Nhưng ta cũng không yếu, ta có thể bắt ngươi một lần, thì có thể bắt thêm một lần nữa." Yêu Vương cười lớn nói.

"Đừng tưởng rằng ngươi có hậu chiêu mà ta không có, cứ nhớ lại xem trước đó ta đã bắt ngươi như thế nào, chờ đấy, trận chiến mới chỉ bắt đầu." Thế là, hai người lại một lần nữa va chạm vào nhau.

Một trận khói mù lan tỏa, yêu khí của Yêu Vương không ngừng bành trướng, chỉ thấy thân hình hổ của Yêu Vương ngày càng giống người hơn.

Đế Giang không mấy để tâm, rút kiếm đâm về phía Yêu Vương, Yêu Vương nghiêng người né tránh.

"Đế Giang khá lắm, thân là đại năng cũng đừng quản chuyện vặt vãnh ở nhân gian, ngươi cũng không thể ngăn cản được.

Mỗi một kiếp nạn ở nhân gian đều là không thể tránh khỏi, chấp nhận hiện thực đi." Yêu Vương kiêu ngạo nói.

"Câm miệng, con hổ yêu vô danh từ đâu tới, cũng dám xưng là Yêu Vương.

Mau giao Vương Tiễn ra đây, nếu không ta sẽ cho ngươi hồn bay phách tán." Dứt lời, Đế Giang tung người nhảy lên đỉnh đầu Yêu Vương, dùng thế lao thẳng xuống mặt đất.

Lần này Yêu Vương cũng không né tránh, trực tiếp nghênh chiến.

Lần này thực lực của Yêu Vương đột nhiên trở nên mạnh mẽ lạ thường, cứng rắn đỡ được đòn tấn công của Đế Giang, khiến Đế Giang kinh ngạc.

"Không ngờ phải không, thực lực của bản vương có thể tăng lên từng ngày.

Lần trước không thể đánh bại ngươi là do ta sơ suất, lần này sẽ không như vậy nữa.

Lần này ta muốn đường đường chính chính quyết một trận thư hùng với ngươi." Yêu Vương cười lớn nói.

Đế Giang cảm nhận được luồng khí trên người Yêu Vương này vừa chính vừa tà, không giống loại yêu vương cực ác tu luyện ngàn năm, cụ thể cũng không rõ.

Chỉ thấy Yêu Vương phất tay áo, triệu hồi ra rất nhiều tiểu yêu, chúng vây quanh Đế Giang không kẽ hở.

Đế Giang cười lạnh, tung một quyền mạnh xuống đất, Tử Sắc Ác Mộng Chi Khí thế như chẻ tre, các tiểu yêu lần lượt bị đánh cho hồn bay phách tán.

"Nha nha nha, tìm chết." Yêu Vương cuối cùng cũng ra mặt, trực tiếp lao tới vung kiếm, Đế Giang cũng không hề nao núng, tay không bắt lưỡi đao, chỉ dùng một tay.

Dù sao thực lực của Yêu Vương có tăng thêm nữa cũng không thể vượt qua Ngọc Đế.

Ở trên trời, ngay cả Ngọc Đế cũng không phải là đối thủ của Đế Giang, cùng lắm chỉ là năm năm, bây giờ Yêu Vương này có tài cán đến đâu, trong mắt Đế Giang cũng không đáng lo ngại.

Đế Giang chỉ muốn dây dưa với hắn, để moi thêm thông tin từ miệng hắn, ví dụ như có ai đứng sau chỉ đạo không.

“Đế Giang, suy nghĩ trong lòng ngươi ta đều biết cả.

Chẳng phải muốn hỏi ta từ đâu đến sao?

Nói thật cho ngươi biết, không có ta, cũng sẽ có những yêu vương khác làm loạn thiên hạ.

Thiên hạ này là vậy, chia tất hợp, hợp tất chia, phân phân hợp hợp, không thể tách rời.” Dứt lời, Yêu Vương xông lên, lao thẳng về phía Đế Giang.

Đế Giang rút kiếm, sử dụng Hỗn Độn Kiếm Thần, bách kích trọng phá.

Yêu Vương vốn định đánh lén, không ngờ Đế Giang căn bản không hề phân tâm, mà dù có phân tâm cũng có thể phản ứng lại.

Tốc độ của Yêu Vương và Đế Giang giống như cuộc đấu giữa mèo và rắn.

Yêu Vương dù là con rắn độc đến đâu, cũng không cắn được mèo.

Trong mắt mèo, tốc độ di chuyển của rắn chỉ là động tác chậm, dễ dàng né tránh và cân nhắc cách phá chiêu.

Yêu Vương nhảy lùi lại, cố gắng giữ khoảng cách với Đế Giang.

Bây giờ Yêu Vương chỉ cần kéo dài thời gian với Đế Giang, không để y có bất kỳ hành động nào khác là được.

“Đế Giang, chẳng phải ngươi muốn đánh ta hồn bay phách tán sao, vậy thì đến đi.

Ta muốn xem xem ngươi đánh ta hồn bay phách tán trước, hay Vương Tiễn kia bị ta đánh cho thất khiếu chảy máu trước.” Yêu Vương chỉ về phía một cái động, bóng dáng Vương Tiễn thấp thoáng hiện ra.

Đế Giang không hề bị lay động, bởi vì y chỉ muốn cứu người, cứu

được người ra là được, những chuyện khác Đế Giang không có tình cảm dư thừa để suy nghĩ.

"Nạp mạng đi, lão yêu." Đế Giang giơ kiếm đâm về phía Yêu Vương.

Yêu Vương dùng phân thân hóa ảnh, đột nhiên biến thành hai Yêu Vương.

Đế Giang nhìn trái nhìn phải, vì e ngại sợi dây thừng lần trước của Yêu Vương, y không dám dễ dàng tung kiếm kết liễu hắn.

Đúng lúc này, xuất hiện rất nhiều Tôn Ngộ Không, mỗi người cầm một cây gậy gõ một cái, đánh cho Yêu Vương không kịp trở tay, kêu oai oái.

"He he, Đế Giang, Lão Tôn ta cũng đến rồi." Hầu Tử trêu chọc nói.

"Đại Thánh, người đến đúng lúc lắm.

Ta đang định đi cứu Vương Tiễn, Yêu Vương này giao cho người." Đế Giang cười hì hì nói.

Vì thực lực của y vượt xa Yêu Vương này, sợ rằng nếu diệt hắn, người đứng sau sẽ không kịp trở tay, vậy thì gay go rồi.

May mà có Tôn Ngộ Không đến, hắn và Yêu Vương chắc có thể đánh lâu một chút, như vậy y có thể đi cứu Vương Tiễn mà không bị cản trở.

Đế Giang trong lòng tính toán một hồi, cảm thấy cách này khả thi.

"Đại Thánh, nơi này giao cho người." "Không không không, sao có thể đi được chứ?" Không đợi Tôn Ngộ Không nói xong, Đế Giang đã bay vút đi.

Bay đến giữa không trung, y ném xuống một cái kết giới, như vậy cả hai người đều không chạy được, cứ để họ đánh nhau ở đó.

Đế Giang phất tay áo bỏ đi.

Tôn Ngộ Không thấy Đế Giang như vậy cũng không nói gì, may mà sớm đã có chuẩn bị, cộng thêm bây giờ cũng đã hồi phục gần như hoàn toàn, có thể chiến một trận.

"Con khỉ từ đâu tới, nhận chiêu." Yêu Vương dùng một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm, Tôn Ngộ Không lộn một vòng nhẹ nhàng né được.

"Con khỉ đầu láo, đừng chỉ biết chạy trốn." Yêu Vương nói.

Tôn Ngộ Không cũng không chịu thua kém nói.

"Vậy thì ăn một gậy của Lão Tôn ta đây." Dứt lời, hai người lao vào nhau.

Đế Giang khó khăn lắm mới thoát ra được, đi lang thang trong vương động tìm kiếm tung tích của Vương Tiễn.

Chương 555

Tìm mãi, cái vương động này như một mê cung, đi một hồi lâu khiến Đế Giang cũng chóng mặt.

"Biết vậy lúc nãy ở lại cùng Tôn Ngộ Không bắt tên Yêu Vương kia, có thể ép hỏi ra tung tích của Vương Tiễn, bây giờ phải làm sao đây." Đế Giang bị chính mình làm cho ngu ngốc, không khỏi tự than thở.

Đúng lúc này, trong vương động có động tĩnh, đột nhiên từ sâu trong vương động lao ra rất nhiều yêu quái dơi, dưới đất bò ra rất nhiều thằn lằn chúa, chặn đường đi của Đế Giang.

Đế Giang cười lạnh một tiếng, phất tay áo, tất cả đều lui ra.

Nhưng một lúc sau, bên trong lại liên tục xuất hiện thêm nhiều yêu ma quỷ quái.

"Vương động này, yêu quái giết mãi không hết, phải làm sao đây?" Lúc này, một con lão yêu quái dơi đầu đàn hóa thành hình người, xuất hiện trước mặt Đế Giang.

Con lão yêu dơi này răng máu môi đỏ, trông vô cùng đáng sợ.

"Đại ca của ngươi còn không đánh lại ta, đám tiểu yêu các ngươi cũng muốn đến nộp mạng sao!" Đế Giang nói.

Lão yêu dơi cũng cười nói.

"Ta tuy không đánh lại ngươi, nhưng ngươi cũng không thể ra khỏi vương động này được.

Nơi này vốn là một cái lồng chỉ có thể vào không thể ra." "Các con, xông lên cắn chết hắn cho ta." Lão yêu dơi lập tức triệu hồi thêm rất nhiều tiểu yêu quái.

“Ngươi nghĩ như vậy là có thể làm gì được ta sao?” Đế Giang vừa định ra chiêu, cơ thể bỗng nhiên đau nhói.

“A...” “Ha ha ha ha, bây giờ tốt nhất ngươi đừng dùng chiêu thức đặc biệt.

Vương động này là địa ngục yêu quái siêu việt tam giới vô kết giới, yêu khí ở đây đủ để áp chế bất kỳ ai.

Nếu cưỡng ép sử dụng, chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.” Lão yêu dơi đắc ý cười nói.

“Chẳng trách con yêu quái này tự tin như vậy, ngay cả Yêu Vương kia cũng không tự tin có thể đối đầu trực diện với mình.

Gã này dựa vào ưu thế địa lý, muốn đặt mình vào chỗ chết.” Nếu Đế Giang không thể tiêu diệt đám yêu quái này ngay lập tức, chúng sẽ chỉ ngày càng nhiều, cuối cùng vây khốn y, như vậy việc thoát thân đi cứu Vương Tiễn càng thêm khó khăn.

Đế Giang rút ra Hỗn Độn Kiếm, nếu đã không thể sử dụng chiêu thức đặc biệt, vậy thì dùng cận chiến để tiêu diệt đám yêu quái này vậy!

Lúc này Đế Giang ngay cả việc bay cũng thành vấn đề, chỉ có thể đi nhanh để chém giết yêu quái.

Lão yêu dơi phun ra một viên đạn độc khí, Đế Giang dùng kiếm chặn lại, không ngờ viên đạn độc khí phát nổ, Đế Giang hít phải khí độc.

Cơ thể Đế Giang lập tức suy yếu.

“Thế nào, Đế Giang, đừng tưởng mình thiên hạ vô địch, hôm nay ngươi sẽ phải bỏ mạng ở đây.” Đế Giang cười nói.

“Tên ngu xuẩn, ngươi nghĩ mình đang nói chuyện với ai vậy, chút

độc nhỏ này có thể làm ta bị thương sao." Đế Giang dùng kiếm rạch một vết trên đầu ngón tay, một giọt máu tươi nhỏ xuống, trong nháy mắt yêu khí xung quanh đều tan biến.

"Cái, cái gì!" Yêu quái dơi kinh ngạc, không ngờ Đế Giang lại miễn nhiễm với độc, bất kỳ loại độc khí nào cũng không có tác dụng với Đế Giang, dù có cũng bị thân thể bất hoại của Đế Giang pha loãng.

"Được rồi được rồi, đến lúc kết thúc rồi." Đế Giang vung Hỗn Độn Kiếm, một luồng sát khí chém ra, nơi nào khí lưu đi qua, yêu quái đều hồn bay phách tán.

Đế Giang nhảy lên một cái, một kiếm chém chết lão yêu dơi, định rời đi.

Lúc này, khu vực Đế Giang đang đứng chao đảo dữ dội, đá trên đỉnh đầu rơi xuống lả tả.

Đế Giang dùng vài bước di chuyển tức thời rời khỏi khu vực đó.

Nhìn sang phía bên kia, Tôn Ngộ Không dùng hết sức lực để quyết đấu sinh tử với Yêu Vương.

Khí thế Đấu Chiến Thắng Phật của Tôn Ngộ Không cũng bộc phát ra, Yêu Vương cũng không dám khinh địch, cũng xuất toàn lực.

Lúc này, Tôn Ngộ Không nhổ một sợi lông, thổi một cái, biến thành hàng trăm Tôn Ngộ Không.

Yêu Vương không phân biệt được cái nào là thật, đành phải một mình địch trăm.

Thực ra tất cả đều không phải Tôn Ngộ Không thật, Tôn Ngộ Không thật đang quan sát Yêu Vương từ một nơi kín đáo, muốn tìm ra điểm yếu của hắn.

Đế Giang trong lúc bất lực, đành phải thử dùng Hiển Thần Nhãn xem có thể tìm thấy Vương Tiễn ở đâu không.

Đế Giang hai tay che mắt, làm tư thế mở mắt, trong nháy mắt mắt phát ra ánh sáng, xuyên thấu cả vương động.

"Nguyên lai ở nơi này." Đế Giang thông qua Hiển Thần Nhãn, cuối cùng cũng tìm thấy nơi Vương Tiễn bị giam giữ.

Đúng lúc này, một con dao găm từ sau lưng Đế Giang đâm tới.

Nguyên lai là một đám Bạch Cốt Tinh, ánh sáng từ Hiển Thần Nhãn vừa rồi đã làm cho những Bạch Cốt Tinh không thấy ánh mặt trời này sống lại.

"Chết tiệt, thật là phải cẩn thận khắp nơi, đám yêu quái trong bóng tối này thật khó phòng bị." Không chỉ có mấy bộ xương trắng trước mặt Đế Giang, giữa các Bạch Cốt Tinh còn có liên lạc, chỉ cần một con sống lại, thì liên tiếp, những Bạch Cốt Tinh đang ngủ say trong vương động này đều sống lại.

Bạch Cốt Tinh không sợ đau, đòn tấn công của Đế Giang đối với chúng không hề hấn gì, dù bị gãy tay cũng tiếp tục xông lên.

"Nếu đã như vậy, thì để ta cho các ngươi hồn bay phách tán." Đế Giang lại một lần nữa sử dụng Tử Sắc Ác Mộng Chi Khí, một kiếm trảm yêu ma.

Đế Giang ném ra Hỗn Độn Kiếm, nơi nào kiếm đi qua đều là tro cốt trắng xóa.

Đế Giang cứ thế đi theo Hỗn Độn Kiếm, trên đường đi, yêu quái trong sơn động cũng đã rút lui không ít.

Nhìn đám yêu ma đông như kiến cỏ trước mặt, Đế Giang trong lòng quyết tâm, xem ra trận ác chiến này phải tiếp tục rồi.

Đế Giang quay đầu nhìn sang Tôn Ngộ Không bên cạnh.

Lúc này, Tôn Ngộ Không đang nhe răng, cầm Kim Cô Bổng chiến đấu với Yêu Vương, yêu khí bên phía Yêu Vương bốc lên ngùn ngụt.

Vừa lơ đãng một chút, một tiểu yêu đã hét lớn rồi vung đao chém về phía Đế Giang.

Đế Giang vung kiếm đáp trả, đao quang kiếm ảnh loang loáng, tiên khí quanh thân dâng trào, chỉ một chiêu đã đánh tan hồn phách của tên tiểu yêu kia.

Yêu khí xung quanh ngày càng dày đặc, Đế Giang khẽ nhíu mày, siết chặt thanh hàn kiếm trong tay, thầm thề phải phá vòng vây thoát ra.

"Lão yêu, xem lão Tôn ta làm sao một gậy đánh cho ngươi hiện nguyên hình đây." Trong mắt Tôn Ngộ Không thoáng lên một tia sát ý, không ngờ Yêu Vương này lại khó đối phó đến vậy.

Yêu Vương kia bất giác nhíu mày, tay trái dần siết chặt thành quyền, yêu lực trong tay không giảm mà còn tăng lên.

Tôn Ngộ Không tuy không dễ đối phó, nhưng dù sao hắn cũng là một đại Yêu Vương.

Yêu Vương hừ lạnh một tiếng, nói: "Bằng ngươi ư!

Vọng tưởng!" Chỉ là một con khỉ thôi mà, chẳng qua là dựa vào chút linh khí đất trời, tu luyện nhiều năm cũng không phải là vô ích, hôm nay cả Tôn Ngộ Không và Đế Giang đều là vật trong túi hắn.

Yêu Vương gầm lên một tiếng với Tôn Ngộ Không, sau đó giơ tay lên trời, miệng lẩm nhẩm một câu pháp quyết.

Chương 556

Trong khoảnh khắc, mây đen kéo đến, yêu phong cuồn cuộn.

"Tch, một con hổ yêu mà cũng bày trò." Dứt lời, Tôn Ngộ Không liền đạp Cân Đẩu Vân, siết chặt Kim Cô Bổng, lao thẳng về phía Yêu Vương.

Tốc độ của Tôn Ngộ Không cực nhanh, mắt thấy sắp tiếp cận Yêu Vương thì hắn lại nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, rồi nói: "Tôn Ngộ Không, hôm nay là ngày chết của ngươi." Dứt lời, đám mây trên trời bỗng xoay chuyển cực nhanh, từ trung tâm vòng xoáy đột nhiên lóe lên vô số tia sét, sấm rền vang trời, từng luồng sét đều nhắm thẳng vào Tôn Ngộ Không.

Dị tượng cũng kinh động đến Đế Giang ở bên cạnh.

Y liếc nhìn Tôn Ngộ Không ở phía xa, trong lòng có chút lo lắng, nhưng tình hình trước mắt không cho phép y phân tâm.

Việc cấp bách bây giờ là phải nhanh chóng cứu Vương Tiễn và các binh sĩ ra ngoài.

Đế Giang mím chặt môi, đám tiểu yêu trước mặt tuy yêu lực không mạnh, nhưng số lượng lại quá đông.

Một người sao địch lại vạn người, cứ kéo dài thế này, chậm một khắc thì Vương Tiễn và binh sĩ sẽ thêm một phần nguy hiểm, không thể trì hoãn thêm nữa.

"Lên!" Bên tai lại vang lên tiếng gào thét của đám yêu ma.

Y không thể để mình phân tâm nữa, về phía Tôn Ngộ Không, Đế Giang chỉ có thể âm thầm cổ vũ trong lòng.

Trên đỉnh đầu là từng luồng sét giáng xuống, may mà Tôn Ngộ

Không thân thủ nhanh nhẹn, né được hết lần này đến lần khác.

"Yêu Vương, không ngờ ngươi lại có bản lĩnh thế này, lão Tôn ta đã xem thường ngươi rồi." Tôn Ngộ Không nghiến răng, rồi lại xoay ngang Kim Cô Bổng.

Trong mắt lóe lên vẻ kiên định, y cứ thế lao thẳng vào Yêu Vương mặc cho mây đen sấm sét.

Quả không hổ là Tôn Ngộ Không, ngay khoảnh khắc lao đến Yêu Vương, y đã siết chặt Kim Cô Bổng rồi bổ mạnh xuống.

Lúc này, Yêu Vương lại dùng yêu lực ngưng tụ thành một cây Hổ Nha Bổng, cứng rắn đỡ lấy đòn đánh của Kim Cô Bổng.

Chỉ cách nhau một nắm đấm, Tôn Ngộ Không nhe răng nói với Yêu Vương: "Yêu quái, đợi lão Tôn ta một gậy đập nát cái đầu hổ của ngươi." Dù sao đây cũng là Định Hải Thần Châm của Đông Hải, vừa rồi Yêu Vương đã dùng không ít yêu lực để tạo thành Hổ Nha Bổng, nhưng chung quy vẫn có sự chênh lệch.

Chỉ một đòn, tay Yêu Vương đã hơi run lên.

Sự khác thường nhỏ nhặt này tất nhiên đã bị Tôn Ngộ Không phát hiện.

Y không khỏi cười khẩy nói: "Chỉ có thế thôi sao." Dứt lời, lực đạo trong tay Tôn Ngộ Không lại mạnh thêm vài phần.

Thấy Yêu Vương có vẻ không chống đỡ nổi, hắn liền vận yêu lực vào tay còn lại, đánh lén về phía Tôn Ngộ Không.

"Ầm~" Đòn yêu lực đó trông có vẻ không nhỏ, đánh bay Tôn Ngộ Không đập thẳng vào sườn núi đối diện.

Đá vụn rơi lả tả, khóe miệng Tôn Ngộ Không bất giác rỉ ra một vệt máu.

Y nhíu mày, đưa tay lau đi vết máu, ánh mắt tối sầm lại: "Yêu ma hạ đẳng, chỉ biết dùng thủ đoạn đánh lén." Yêu Vương không cho Tôn Ngộ Không một giây nghỉ ngơi, lập tức cầm Hổ Nha Bổng lao tới.

Tôn Ngộ Không nheo mắt, vận dụng linh lực toàn thân, trong lòng lẩm nhẩm một đoạn pháp quyết, sau đó toàn thân tỏa ra một luồng ánh sáng vàng rực.

Yêu Vương trong lòng kinh ngạc, chỉ một thoáng lơ đãng, Tôn Ngộ Không trước mắt đã biến mất.

Trong lúc hắn còn đang kinh hãi, Tôn Ngộ Không lại đột ngột xuất hiện ngay trước mặt.

"Lão yêu quái, lão Tôn ta ở đây này." Dứt lời, Kim Cô Bổng liền hung hăng đập xuống Yêu Vương.

Yêu Vương muốn né cũng không kịp, đành dùng pháp thuẫn để chống đỡ, nhưng vẫn bị Kim Cô Bổng đánh cho nứt toác.

Uy lực của Kim Cô Bổng vô cùng mạnh mẽ, đánh cho Yêu Vương lún sâu xuống đất, tạo thành một cái hố lớn.

Cú đánh vừa rồi đã tiêu hao không ít linh khí của Tôn Ngộ Không, vốn đã bị Yêu Vương đánh trọng thương, nay lại hao tổn thêm nhiều linh lực như vậy.

Nhìn cái hố lớn trên mặt đất, khóe miệng Tôn Ngộ Không lại rỉ thêm một vệt máu tươi.

Lão yêu này cực kỳ khó đối phó, một đòn tuy làm hắn bị thương nhưng không chí mạng.

"Kim Cô Bổng." Tôn Ngộ Không nhắm mắt, thầm niệm.

Sau đó, Kim Cô Bổng liền biến lớn thêm vài phần, rồi Tôn Ngộ Không lao thẳng về phía Yêu Vương.

Yêu Vương ho ra một ngụm máu, rồi nở một nụ cười đầy ẩn ý: "Tôn Ngộ Không, chút sức này không đủ để gãi ngứa cho bản vương đâu." Dứt lời, toàn thân Yêu Vương đột nhiên bao trùm bởi một luồng yêu khí màu đen.

Ngay lúc đối mặt với đòn tấn công của Kim Cô Bổng, yêu khí quanh thân Yêu Vương đột nhiên bùng phát.

Luồng yêu khí đậm đặc trong nháy mắt ngưng tụ thành vô số gai nhọn, bắn về phía Tôn Ngộ Không.

"Trò mèo." Tôn Ngộ Không hừ lạnh một tiếng, rồi vung cây Như Ý Kim Cô Bổng trong tay, chặn đứng những mũi gai nhọn đó.

Nào ngờ, Yêu Vương lại nhân cơ hội này, một lần nữa đánh lén Tôn Ngộ Không.

"Phụt!" Tôn Ngộ Không phun ra một ngụm máu tươi, rồi lập tức phản đòn, đánh trả Yêu Vương một đòn.

Yêu Vương lại nhanh như chớp né được.

Đám tiểu yêu trước mặt Đế Giang cũng đã bị dọn dẹp một nửa, nhưng sự chú ý của y lại bị động tĩnh bên phía Tôn Ngộ Không thu hút.

Vừa quay đầu lại đã thấy Tôn Ngộ Không dính phải một đòn không chí mạng của Yêu Vương, không ngờ thực lực của hắn lại kinh khủng đến vậy.

Yêu Vương cũng nhìn về phía Đế Giang, đắc ý cười nói: "Tôn Ngộ Không quái gì chứ, Đấu Chiến Thắng Phật cũng chỉ đến thế mà thôi." Dứt lời, hắn liền bay về phía Đế Giang, nhưng lại bị Tôn Ngộ Không chặn lại.

"Lão yêu quái, đối thủ của ngươi là ta." Tôn Ngộ Không vung gậy nhắm thẳng vào mặt Yêu Vương.

Trong mắt Yêu Vương hiện rõ vẻ mất kiên nhẫn, hắn lại một lần nữa hóa ra Hổ Nha Bổng, rồi tiếp tục tấn công Tôn Ngộ Không.

Phía Đế Giang cũng không hề lơ là, đám tiểu yêu trước mặt cứ lớp này đến lớp khác, tinh lực của y cũng đã tiêu hao không ít.

Mùi máu tanh trong không khí ngày càng nồng nặc, đám yêu ma quỷ quái trước mặt lại càng thêm hưng phấn, yêu khí đen kịt bốc lên ngút trời.

"Yêu quái, tiểu yêu dưới trướng ngươi cũng không ít nhỉ." Tôn Ngộ Không lạnh lùng nói.

Yêu Vương liếc nhìn Đế Giang, thấy đám tiểu yêu trước mặt y ngày càng ít đi, liền bấm một pháp quyết khác, rồi mở mắt nói với Tôn Ngộ Không: "Yêu ma dưới trướng bản vương, có thể so với số lượng thiên binh thiên tướng của Thiên Cung." Sau đó, ngọn núi phía xa bỗng nứt ra, trên vách đá cũng bốc lên từng làn khói đen, rồi hóa thành một đám yêu ma đen kịt.

Yêu Vương nhếch mép, nhìn về phía Đế Giang, cười nói: "Đế Giang, hôm nay ngươi đừng hòng thoát khỏi yêu ma trận này, cũng đừng mong cứu được đám người kia." Cơn giận trong mắt Tôn Ngộ Không không ngừng dâng lên, y lại một lần nữa cầm Kim Cô Bổng lao vào ác chiến với Yêu Vương.

Nhìn đám yêu ma đột nhiên xuất hiện thêm, trong lòng Đế Giang dấy lên một cảm giác bất an.

Vốn dĩ y định dùng đòn cuối cùng để mở một đường máu thoát ra, không ngờ lại xuất hiện thêm nhiều yêu ma như vậy.

"Gầm~" Một tiếng gầm giận dữ vang lên, Đế Giang nhìn về phía trước.

Trong thung lũng phía trước, một con ngưu yêu khổng lồ bước ra

từ trong màn sương đen.

Chương 557

Trên người con ngưu yêu chằng chịt những sợi xích sắt, hốc mắt đỏ như máu, yêu lực trên người cũng ngút trời.

Sau đó, con ngưu yêu gầm lên một tiếng về phía Đế Giang rồi lao thẳng tới.

Ngay cả những tiểu yêu xung quanh cũng bị nó giẫm chết vài con, có thể thấy nó hung tàn đến mức nào.

Sau khi Đế Giang ra tay chém chết vài tiểu yêu trước mặt, tốc độ của con ngưu yêu đã nhanh đến lạ thường, yêu khí khổng lồ ập về phía y.

Y giơ kiếm lên đỡ, chặn ngay trên đầu con ngưu yêu.

Con ngưu yêu lại vung cả hai tay, hất văng Đế Giang sang một bên, sau đó dùng tay không đập nát những tảng đá lớn xung quanh.

Tiếng động vang trời, Tôn Ngộ Không ở bên cạnh lúc này lại không thể quan tâm, Yêu Vương trước mặt thực sự quá khó đối phó.

"Tôn Ngộ Không, năm đó ngươi cũng từng đối đầu với đám thần tiên thối tha kia, ngươi và bản vương cũng là người cùng một đường.

Vốn dĩ là yêu, hà cớ gì phải đi làm thần tiên giả nhân giả nghĩa, chẳng được tự tại chút nào." Ánh mắt Yêu Vương trầm xuống, thực lực của Tôn Ngộ Không không hề yếu.

Tuy bây giờ Tôn Ngộ Không đã có tiên vị, nhưng nếu có thể lôi kéo y vào yêu đạo, như vậy ngay cả Bồ Tát hắn cũng không sợ, Yêu Vương có thể thống nhất lục giới.

Tôn Ngộ Không khinh miệt nhìn Yêu Vương, nói: "Thứ như ngươi mà cũng xứng là người cùng đường với lão Tôn ta năm xưa

sao?

Lão Tôn ta không đi con đường của yêu ma.” Dứt lời, y lại vung gậy tấn công Yêu Vương, chỉ là lần này linh lực rót vào Kim Cô Bổng nhiều hơn một chút, các chiêu thức cũng ngày càng dồn dập, khiến Yêu Vương không có thời gian để lôi kéo y nữa.

Đối mặt với con ngưu yêu như vậy, cùng với đám tiểu yêu ngày càng đông xung quanh, Đế Giang cũng bắt đầu thở dốc.

Sức mạnh của con ngưu yêu vô cùng lớn, đám tiểu yêu xung quanh cũng không ngừng tấn công, một mình y có chút không chống đỡ nổi.

“Gầm!” Con ngưu yêu lại một lần nữa lao tới, Đế Giang không còn thời gian để ý đến những thứ khác, cầm kiếm bắt đầu chống đỡ đòn tấn công của nó.

Tốc độ của ngưu yêu cực nhanh, sức lực lại vô cùng hung hãn.

Mỗi khi Đế Giang chiếm được chút thế thượng phong, đám tiểu yêu xung quanh liền chớp thời cơ tấn công.

Lúc này, trán Đế Giang đã lấm tấm mồ hôi, toàn thân cũng dính không ít máu, có máu của mình, cũng có máu của yêu ma.

Trong thung lũng vẫn không ngừng tuôn ra tiểu yêu, Đế Giang lần này mới biết thế lực của Yêu Vương không thể xem thường.

“Ngưu yêu!

Ngươi phải chết!” Nhìn con ngưu yêu trước mặt, Đế Giang trầm giọng nói, sau đó bấm một pháp quyết.

Thấy người trước mặt đột nhiên biến mất, con ngưu yêu rõ ràng sững sờ, sau đó bắt đầu ngửi mùi trong không khí.

Nhưng trận chiến lần này quá ác liệt, không khí toàn là mùi máu

tanh nồng nặc.

"Ở đây." Đế Giang lạnh lùng nói, rồi một kiếm đâm vào lồng ngực con ngưu yêu, sau đó lại bấm một pháp quyết, một luồng kim quang lóe lên, con ngưu yêu gầm lên một tiếng rồi tan thành mây khói.

Một kiếm này cũng đã hao tốn không ít pháp lực của Đế Giang, đám tiểu yêu xung quanh lại một lần nữa ập lên.

Đế Giang không để ý, bị một con lang yêu phía sau cào rách cánh tay.

Móng vuốt của con lang yêu lại tẩm độc.

Đế Giang vung kiếm về phía nó, rồi nhảy lên, giữa không trung bấm một pháp quyết để ép chất độc trên tay ra ngoài.

"Tôn Ngộ Không!" Yêu Vương hét lớn, siết chặt Kim Cô Bổng, giằng co với Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không thầm niệm một câu pháp quyết, cưỡng ép nâng cao tu vi của mình, sau đó áp chế Yêu Vương.

Yêu Vương vô cùng âm hiểm, lại một lần nữa dùng chiêu đánh lén, hắc khí xung quanh đột nhiên tấn công về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không không khỏi rên lên một tiếng, rồi lớn tiếng mắng Yêu Vương vô sỉ.

Một đòn này quả thực đã gây tổn thương lớn cho Tôn Ngộ Không.

Mất thăng bằng, y rơi thẳng từ trên không xuống.

Lúc này, Yêu Vương lại một lần nữa bay về phía y, chuẩn bị tung ra một đòn nữa.

Đúng lúc này, trên trời đột nhiên lóe lên một luồng ánh sáng chói mắt, sau đó một luồng thánh quang chiếu xuống.

Một luồng thánh quang xuất hiện ngay trước mặt Tôn Ngộ Không.

Sau khi nhìn rõ luồng sáng trước mặt, Tôn Ngộ Không trong lòng không khỏi kinh ngạc, lại là Bồ Tát.

"Bồ Tát?" Sau khi Yêu Vương nhìn rõ người đến là ai, trong lòng kinh hãi, không ngờ lại kinh động đến Bồ Tát.

Nhưng như vậy thì sao, Yêu Vương hắn có gì phải sợ?

Dứt lời, Yêu Vương lại một lần nữa vung Hổ Nha Bổng, yêu khí đen kịt lại bao vây lấy Bồ Tát.

Luồng thánh quang vừa rồi, Đế Giang tất nhiên cũng chú ý tới.

Vừa nhìn đã biết là Bồ Tát, như vậy là có một viện binh cực lớn rồi.

"Tôn Ngộ Không, ngươi đi tìm Đế Giang đi." Bồ Tát quay đầu nói với Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không tất nhiên là người hiểu chuyện, biết bây giờ trọng điểm là đám người của Vương Tiễn, liền gật đầu, rồi đi về phía Đế Giang.

Yêu Vương đương nhiên không chịu để Tôn Ngộ Không đi, vừa định ra tay ngăn cản thì bị một sợi phất trần của Bồ Tát chặn lại.

"Hổ yêu, hôm nay ngươi thật to gan." Bồ Tát lạnh lùng nói, rồi đưa tay bấm một quyết, trong nháy mắt sau lưng hiện ra mười mấy sợi phất trần, đánh về phía Yêu Vương.

Một đòn này đã cản trở Yêu Vương tấn công Tôn Ngộ Không.

"Bồ Tát, bản vương chưa chắc đã thua đâu." Dù sao cũng là vua của loài yêu, Yêu Vương trong lòng biết rõ thực lực của mình, nhưng vừa rồi giao đấu với Tôn Ngộ Không đã hao tổn không ít yêu lực, e rằng trận chiến với Bồ Tát lần này sẽ phải chịu chút thiệt thòi.

“Cẩn thận!” Thấy một tiểu yêu bên cạnh Đế Giang định đánh lén, Tôn Ngộ Không liền vung Kim Cô Bổng một gậy đánh chết con xà yêu bên cạnh, rồi nói với Đế Giang: “Bồ Tát đến rồi, chúng ta đi cứu Vương Tiễn trước đi.” Đế Giang gật đầu, rồi cùng Tôn Ngộ Không vung kiếm giết chóc.

Đấu Chiến Thắng Phật của Tôn Ngộ Không không phải là danh hiệu suông, có y giúp sức, Đế Giang tất nhiên nhanh chóng thoát khỏi vòng vây của bầy yêu.

“Phì!” Tôn Ngộ Không nhổ ra một ngụm máu, nói: “Máu của yêu giới thật bẩn thỉu, vừa nhìn đã biết đã hấp thụ không ít tim của kẻ ác, làm bẩn cả mũi lão Tôn ta.” Đế Giang cũng không khỏi nhăn mũi, mùi máu tanh quả thực không dễ ngửi.

“Đi về phía đó.” Đế Giang bấm một quyết, sau đó xác định vị trí cụ thể của Vương Tiễn, liền lập tức lao đi.

“Ây!

Đợi lão Tôn với.” Tôn Ngộ Không cưỡi Cân Đẩu Vân lập tức đuổi theo Đế Giang.

Chương 558

Đến một thung lũng, Đế Giang phát hiện yêu lực ở đây cũng không hề yếu, các binh sĩ bên trong cũng bị nhốt trong một yêu trận.

"Phá!" Đế Giang đưa tay bấm quyết, quát một tiếng, trong nháy mắt phá tan yêu trận ở đây.

"Đại nhân?" Vương Tiễn quay đầu lại, phát hiện là Đế Giang.

Đế Giang liếc nhìn, binh sĩ và Vương Tiễn đều không sao, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Bây giờ các ngươi an toàn rồi, mau chóng trở về doanh trại đi." Đế Giang nói với Vương Tiễn và các binh sĩ trước mặt.

Các binh sĩ xung quanh nhìn thấy Đế Giang và Tôn Ngộ Không, biết mình đã được cứu, trong lòng vô cùng vui mừng, không khỏi hoan hô.

"Đa tạ đại nhân." Vương Tiễn chắp tay cảm tạ Đế Giang.

Tôn Ngộ Không lại bước lên, nói với Vương Tiễn: "Tiểu tử, lão Tôn ta cũng là ân nhân của ngươi đấy." Sau khi trở về doanh trại, các binh sĩ chưa được nghỉ ngơi bao lâu lại bị Vương Tiễn sắp xếp thêm không ít bài huấn luyện.

"Không ngờ, tướng quân cũng ra dáng lắm." Tôn Ngộ Không vừa gặm một quả đào vừa nói với Vương Tiễn.

Vương Tiễn mím môi, không nói gì.

"Phải rồi, lần này đa tạ đại ân của hai vị, mấy vạn tướng sĩ của ta mới có thể được giải cứu." Vương Tiễn nói.

Đế Giang đang chuẩn bị xua tay nói rằng đây là việc nên làm thì

Vương Tiễn lại nói tiếp: "Lần này, ta sẽ báo cáo sự việc lên Tần Vương." Vương Tiễn không ngờ lại có người mạo danh Đế Giang lừa gạt mình, vì không đủ cẩn thận mà suýt chút nữa đã đẩy mấy vạn binh sĩ vào chỗ chết.

Như vậy, Vương Tiễn cảm thấy tội lỗi của mình rất nặng.

Tôn Ngộ Không nheo mắt nhìn lên bầu trời, trong lòng không khỏi nghĩ, lúc này Yêu Vương kia chắc đang bị Bồ Tát hành cho thê thảm rồi.

Thực lực của Bồ Tát, Tôn Ngộ Không biết rất rõ, y đã chịu không ít khổ sở trong tay Bồ Tát, huống chi Yêu Vương kia cũng đã ăn mấy gậy của y.

"Đang nghĩ gì vậy?" Đế Giang nhìn thấy bộ dạng trầm tư của Tôn Ngộ Không, không khỏi hỏi.

Tôn Ngộ Không khẽ cười một tiếng, nói: "Đế Giang, ngươi nói xem Yêu Vương kia có bị Bồ Tát thu phục không." Ánh mắt Đế Giang không khỏi trầm xuống, Yêu Vương kia vốn âm hiểm xảo trá, tiểu yêu dưới trướng lại đông như vậy, e rằng Bồ Tát cũng chưa chắc có thể bắt được.

E rằng, Yêu Vương kia sớm đã biết địch không lại, dùng âm mưu gì đó để trốn thoát rồi.

"Chưa chắc, con hổ yêu đó bản tính âm hiểm, sợ là đã trốn rồi." Đế Giang nói.

Gặm xong quả đào trong tay, Tôn Ngộ Không tán đồng gật đầu: "Cũng phải." Một ngày sau, Vương Tiễn đang cùng Đế Giang và Tôn Ngộ Không trong doanh trại thảo luận về tình hình chiến sự hiện tại.

Ngoài cửa lại có một tiểu binh báo cáo.

"Tướng quân, Vương thượng phái đến một vị đạo sĩ." Tiểu binh

kia quỳ trên đất, ôm quyền hành lễ.

"Đạo sĩ?" Vương Tiễn không khỏi nhíu mày, sau đó thoáng nghĩ, có lẽ Tần Vương biết chuyện này nên phái viện binh đến.

Đang định mở miệng bảo đạo sĩ kia đợi ở ngoài thì một người đã bước vào.

"Bái kiến tướng quân." Một đạo sĩ áo lam thuận tay gác phất trần lên cánh tay, sau đó hành lễ với Vương Tiễn.

"Mau đứng dậy đi, đạo trưởng." Vương Tiễn nói với vị đạo trưởng kia.

Sau đó, vị đạo trưởng liền nói với Vương Tiễn về lai lịch của mình, và trọng trách mà Tần Vương giao phó.

"Nghe nói tướng quân ở đây đang gặp rắc rối với yêu ma, bệ hạ mới đặc biệt phái tiểu đạo đến." Vị đạo trưởng kia vô cùng cung kính nói với Vương Tiễn.

Sau đó, ngẩng đầu liếc nhìn Đế Giang và Tôn Ngộ Không bên cạnh.

Không biết vì sao, lúc bốn mắt nhìn nhau, Đế Giang lại cảm thấy vị đạo sĩ kia có một tia sát ý.

"Xem bộ dạng này, hai vị cũng là do tướng quân mời đến à?" Vị đạo sĩ áo lam nhìn thẳng vào Tôn Ngộ Không, rồi khẽ cười khẩy.

"Đúng vậy." Vương Tiễn đáp.

Tôn Ngộ Không nhìn ánh mắt của vị đạo sĩ áo lam, tất nhiên thấy được sự khinh miệt trong đó.

"Không biết vị này là người hay là yêu?" Vị đạo sĩ áo lam cười lạnh một tiếng, nói với Tôn Ngộ Không.

Lần này thì chọc giận Tôn Ngộ Không thật rồi.

“Lão Tôn ta là Đấu Chiến Thắng Phật, ngươi dám nói ta là yêu, đúng là mắt chó coi thường người.” Lông khỉ của Tôn Ngộ Không dựng cả lên vì tức giận.

Sau đó, vị đạo sĩ áo lam lại cười khẩy một tiếng, nói với Đế Giang: “Vị thiếu niên này, trông tuổi còn trẻ, không biết có bao nhiêu thực lực.” Đế Giang nheo mắt, vị đạo sĩ này dường như có địch ý với y và Tôn Ngộ Không.

Vương Tiễn tất nhiên cũng cảm nhận được không khí không đúng, liền lập tức đứng trước mặt Đế Giang, nói với vị đạo sĩ áo lam: “Đạo trưởng, đường xa mệt nhọc, chắc cũng vất vả rồi, hay là cùng ta dự tiệc trước đi.” Vị đạo trưởng kia lại nở một nụ cười hòa nhã với Vương Tiễn: “Vậy thì nghe theo tướng quân vậy.” Dứt lời, liền bước ra ngoài.

Tôn Ngộ Không lại gần Đế Giang, nói: “Đạo sĩ này thật tự đại.” Đế Giang không nói gì, nhưng nhìn bóng lưng của đạo sĩ kia không khỏi trầm tư.

Không biết vì sao, đạo sĩ này lại cho Đế Giang một cảm giác bất an khó tả, không phải vì thái độ nói năng ác ý kia, mà là vì trong ánh mắt liếc nhìn y vừa rồi, lại ẩn chứa một tia sát ý.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Đế Giang không khỏi lắc đầu, dù sao y cũng không quen biết vị đạo trưởng kia.

“Đi thôi, Đế Giang.” Tôn Ngộ Không vỗ vai Đế Giang.

Sau khi dự yến tiệc xong, tâm trạng của Tôn Ngộ Không càng tệ hơn.

Tôn Ngộ Không trong lòng không khỏi thầm nghĩ, đạo sĩ mới đến này thật khó ở, không biết điều, suốt bữa tiệc, không biết đã nói bao

nhiêu lời châm chọc nhắm vào y và Đế Giang.

Tôn Ngộ Không nhảy một cái lên cây đại thụ bên cạnh, uống cạn bình rượu trong tay, nhìn vầng trăng tròn trên trời, trong lòng càng thêm u uất.

Đúng lúc này, một luồng sát khí ập đến.

Tôn Ngộ Không nhanh nhẹn lộn một vòng, sau đó một con dao găm đã nằm trong tay y.

"Kẻ nào?" Tôn Ngộ Không nói, không ngờ trong doanh trại lại có kẻ to gan dám đánh lén.

"Là ta." Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Tôn Ngộ Không cúi đầu nhìn, lại là vị đạo sĩ áo lam, trong lòng càng thêm phẫn nộ.

"Ngươi có ý gì?" Tôn Ngộ Không hỏi.

Vị đạo sĩ lạnh lùng nói: "Bộ dạng này, chắc chắn là yêu quái." Dứt lời, liền tấn công Tôn Ngộ Không, lần này còn rút ra một thanh hàn kiếm.

Tôn Ngộ Không trong lòng ngạc nhiên, đạo sĩ mà lại dùng kiếm?

Nhưng thân thủ của đạo sĩ này cũng không tệ, khá nhanh nhẹn, lúc lao về phía Tôn Ngộ Không, miệng không quên hét lớn: "Yêu quái, ta nhất định phải thu phục ngươi." Tôn Ngộ Không trong lòng cười lạnh, sau đó nói một câu: "Như Ý Kim Cô Bổng." Dứt lời, một luồng kim quang lóe lên.

Chương 559

Kim Cô Bổng trong tay liền hướng về phía vị đạo trưởng kia.

Trước đó đại chiến với Yêu Vương, Tôn Ngộ Không trong lòng vốn đã có cục tức, bây giờ đạo sĩ này lại chủ động gây sự, Tôn Ngộ Không đang sầu không có chỗ xả, liền một gậy đánh vào người đạo sĩ.

"Tên đạo sĩ thối, lão Tôn ta là yêu quái sao?

Lão Tôn ta là thần!" Dù sao cũng là một đạo sĩ, Tôn Ngộ Không cũng sợ dùng sức quá mạnh đánh chết hắn, khó mà giải thích.

Nên chỉ dùng Kim Cô Bổng đánh thêm mấy gậy nữa.

Không ngờ đạo sĩ này cũng chỉ được cái mồm mép, chứ đánh đấm thì mười tên đạo sĩ thối cũng bị y một gậy đánh gục.

Sau khi giải tỏa xong, Tôn Ngộ Không phủi tay rồi lại cưỡi Cân Đẩu Vân bay đi.

Lúc này, vị đạo sĩ kia lại từ từ đứng dậy, sau đó quanh thân tỏa ra từng tia hắc khí.

Đạo sĩ đi đến một nơi, rồi vung tay ngưng tụ một kết giới, dần dần lộ ra bộ mặt thật của mình.

Vung tay một cái, một tiểu yêu xuất hiện.

Tiểu yêu kia vừa nhìn thấy người trước mặt, liền lập tức quỳ xuống: "Bái kiến Yêu Vương." Yêu Vương lúc này lại cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi, đi báo cho các yêu chủ ở biên giới Đại Việt, có thể động thủ rồi." Dứt lời, Yêu Vương lại lập tức xóa bỏ kết giới, một lần nữa ẩn đi yêu lực, sau đó trên mặt không khỏi nở một nụ cười lạnh lẽo.

Sau khi trở về phòng, nhìn mình trong gương đồng không khỏi cười lạnh một phen.

Ngày đó một trận chiến với Bồ Tát, nếu không phải trốn kịp, e rằng đã bị Bồ Tát kia thu phục rồi, mối thù với Đế Giang và Tôn Ngộ Không nhất định phải báo.

Nhưng cũng thật trùng hợp, lúc đang dưỡng thương lại gặp được đạo sĩ do Tần Vương phái đi.

Thực lực của đạo sĩ kia cũng không tệ, chỉ tiếc là ngu ngốc một chút, chỉ cần dùng một vài tiểu xảo, đạo sĩ kia liền rơi vào bẫy của hắn.

"Lại đi đâu làm gì vậy?" Đế Giang vừa ngẩng đầu đã thấy Tôn Ngộ Không trên Cân Đẩu Vân, liền mở miệng hỏi.

Tôn Ngộ Không cười một tiếng, rồi kể lại cho Đế Giang chuyện vừa rồi, không quên chế nhạo pháp lực của đạo sĩ kia thực sự quá yếu.

"Lúc ngươi giao đấu với hắn, có phát hiện ra pháp thuật của hắn là loại nào không?" Đế Giang hỏi.

Tôn Ngộ Không cẩn thận hồi tưởng, sau đó lắc đầu: "Một đạo sĩ quèn, dùng pháp thuật tầm thường trong núi thôi, trông có vẻ lợi hại, thực ra thì không, chẳng phải vẫn bị lão Tôn ta một gậy đánh gục sao." Dứt lời, Tôn Ngộ Không lại một lần nữa cười ha hả.

Đế Giang không khỏi lắc đầu, rồi nói với Tôn Ngộ Không: "Ngươi có biết tung tích của Yêu Vương kia không." Tôn Ngộ Không lúc này mới nghiêm túc trở lại, nói với Đế Giang: "Ta cũng đã hỏi địa tiên, ngày đó sau khi ta đi cứu Vương Tiễn, Bồ Tát đã đánh cho Yêu Vương kia một trận ra trò, nhưng bị hắn trốn mất rồi." Nhắc đến Yêu Vương kia, Tôn Ngộ Không nghiến răng, hận không thể cho hắn thêm

mấy gậy nữa, rồi lại nói: "Nhưng, Yêu Vương kia cũng bị thương không nhẹ, chắc bây giờ đang trốn trong động nào đó dưỡng thương, tạm thời chưa thể ra ngoài gây sóng gió được." Đế Giang nghe vậy cũng gật đầu, trong lòng yên tâm hơn không ít, rồi lại nói với Tôn Ngộ Không: "Đừng đi gây sự với đạo sĩ kia nữa, ta cảm thấy hắn có chút kỳ quái." Suy đi nghĩ lại, Đế Giang vẫn tin vào trực giác của mình, vị đạo sĩ áo lam kia chắc chắn không phải là người dễ chọc.

Lúc này là thời kỳ then chốt, với tính cách của Yêu Vương kia, ngày đó y và Tôn Ngộ Không đã chém giết không ít yêu binh, sau đó Bồ Tát đến, cũng đã cho Yêu Vương một đòn trọng thương, chắc chắn hắn sẽ không chịu bỏ qua.

Hơn nữa, bây giờ y và Tôn Ngộ Không đang ở trong doanh trại của Vương Tiễn, nếu xảy ra sai sót gì, ở đây là tính mạng của mấy vạn người.

Sáng sớm, Vương Tiễn tìm Đế Giang và Tôn Ngộ Không, lại dẫn theo cả vị đạo sĩ áo lam kia.

Có lẽ đêm qua Tôn Ngộ Không đánh hơi mạnh tay, hôm nay vết thương trên mặt đạo sĩ kia trông rất rõ ràng.

Tôn Ngộ Không không khỏi cười khẩy, trong mắt toàn là sự khinh miệt đối với đạo sĩ kia.

Vị đạo sĩ kia lại không để ý đến Tôn Ngộ Không, sau đó nói với Vương Tiễn: "Tướng quân, thực ra ta là đệ tử dưới trướng Như Lai, thu yêu có chút tâm đắc." Lời này vừa nói ra, Tôn Ngộ Không không khỏi phun cả ngụm trà trong miệng ra ngoài.

Đêm qua y đã thử thân thủ của vị đạo sĩ áo lam này rồi, chút võ mèo cào đó mà dám tự xưng là người của Như Lai.

Khi nào mà người của Như Lai lại có loại phế vật này.

Đế Giang ở bên cạnh nghe vậy cũng không khỏi lắc đầu, người này chắc chắn là kẻ lừa đảo, không biết Tần Vương tìm đạo sĩ này từ đâu ra.

"Nguyên lai là vậy, đạo trưởng." Vương Tiễn nghe đạo sĩ tự báo gia môn, lập tức lại hành lễ với y.

Dù sao cũng là danh xưng của Như Lai, Vương Tiễn cũng biết rõ sự lợi hại của ngài, nếu như vậy cũng không cần quá phiền phức đến Đế Giang và Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nói với Đế Giang: "Có chuyện gì thì cứ nói tiếp đi, lão Tôn ta phải ra ngoài hít thở không khí." Dứt lời, Tôn Ngộ Không liền bước ra ngoài, nhìn bóng lưng của y, đạo sĩ không khỏi lộ ra một nụ cười.

Đế Giang liếc nhìn Vương Tiễn, Vương Tiễn đang cùng y bàn luận về việc trong quân thì đạo trưởng kia liền xen vào.

"Tướng quân, ngài cứ bàn luận với đạo trưởng trước đi, ta ra ngoài xem Tôn Ngộ Không thế nào." Đế Giang nói, không phải y ghét đạo trưởng kia nên cố ý kiếm cớ, mà là vừa nghĩ đến tính cách của Tôn Ngộ Không là y đã thấy đau đầu.

Nếu không trông chừng, không biết Tôn Ngộ Không lại gây ra chuyện gì.

Phải đi dọn dẹp mớ hỗn độn cho Tôn Ngộ Không, Đế Giang liền cảm thấy đau đầu, nên lại tăng tốc bước chân.

Tôn Ngộ Không cưỡi Cân Đẩu Vân đến một thị trấn gần đó, bộ dạng của y quả thực cũng có chút gây chú ý.

Để tránh phiền phức, Tôn Ngộ Không đã biến hóa thành một người khác, sau đó đến trước một sạp hoa quả.

"Ây, đào ngon đây." Người bán hàng rong giơ hai quả đào to

tướng lên nói.

Tôn Ngộ Không bước tới, không nhịn được, may mà Đế Giang trước đó đã cho y một ít ngân lượng.

Mua đủ một giỏ đào xong, Tôn Ngộ Không lại ngồi trong một quán trà.

"Ai da, không biết chứ, thị trấn Viên bây giờ không còn ai ở.

Nghe nói mấy ngày trước đột nhiên xuất hiện một con hổ yêu, đáng sợ lắm!

Đã ăn thịt mấy người rồi." Một người đàn ông mập mạp nói với một ông lão bên cạnh.

Tôn Ngộ Không vốn đang uống trà không khỏi dỏng tai lên nghe.

Chỉ nghe người đàn ông mập mạp kia nói tiếp: "Dì ta chính là người ở thị trấn Viên, hôm nay gửi thư đến, muốn vội vàng trở về nhà ta để lánh nạn." Tôn Ngộ Không đi đến trước mặt người đàn ông mập mạp kia hỏi: "Lời này có thật không?" Người đàn ông mập mạp kia thấy Tôn Ngộ Không đột nhiên xuất hiện, chỉ nghĩ y cũng là người hóng chuyện, sau đó nói với y: "Tất nhiên là thật, lừa ngươi làm gì." Sau đó Tôn Ngộ Không liền lập tức ra ngoài, vừa ra ngoài đã gặp Đế Giang.

Nhìn thấy Tôn Ngộ Không bình an vô sự, Đế Giang không khỏi thở phào nhẹ nhõm, may quá, không gây phiền phức gì, còn biết biến hóa hình dạng.

"Đế Giang, không hay rồi." Tôn Ngộ Không nói, sau đó kể lại cho Đế Giang nghe lời của người đàn ông mập mạp trong quán trà.

Nguyên hình của Yêu Vương chính là hổ yêu, cộng thêm thời gian mà người đàn ông mập mạp kia nói, chính là lúc Yêu Vương trốn thoát, không chừng Yêu Vương đang ở thị trấn Viên đó.

Không ngờ Yêu Vương lại bắt đầu gây họa cho nhân gian.

Người đàn ông mập mạp kia nói Yêu Vương đã ăn thịt không ít người, Tôn Ngộ Không không khỏi siết chặt nắm đấm.

Đế Giang lại bình tĩnh hơn một chút, nói với Tôn Ngộ Không: "Chúng ta đến thị trấn Viên xem tình hình trước rồi hãy nói." Dứt lời, Đế Giang liền bấm quyết ngự kiếm, Tôn Ngộ Không cũng cưỡi Cân Đẩu Vân bay về phía đông.

"Bên kia có yêu khí." Nửa đường, Đế Giang cảm nhận được sự tồn tại của yêu khí, liền lập tức dừng lại.

Tôn Ngộ Không cũng theo sau Đế Giang.

Quả nhiên, liền thấy một con lang yêu đang tấn công nhà của một nông phu.

Chương 560

"Yêu nghiệt to gan." Tôn Ngộ Không vừa thấy con lang yêu kia hướng về phía một đứa trẻ bên cạnh, liền lập tức vung Kim Cô Bổng, một gậy đánh cho con lang yêu kia tan thành mây khói.

Yêu khí của con lang yêu này vô cùng quen thuộc, ngày đó y đã giao đấu với yêu ma dưới trướng Yêu Vương lâu như vậy, lúc con lang yêu chết, Đế Giang càng thêm chắc chắn đó là yêu ma dưới trướng Yêu Vương.

"Không ngờ, Yêu Vương thật sự đã trốn đến thị trấn Viên." Đế Giang nói.

Dứt lời liền bước ra ngoài chuẩn bị đến thị trấn Viên.

Lúc này, Tôn Ngộ Không lại cảm nhận được một lực kéo từ phía sau, quay đầu lại nhìn, nguyên lai là đứa trẻ của người nông phu vừa rồi.

"Đa tạ ơn cứu mạng." Người nông phu lập tức ôm con quỳ xuống trước mặt Tôn Ngộ Không và Đế Giang.

"Vừa rồi thấy đạo trưởng thần thông quảng đại, gần đây yêu quái ngày càng nhiều, xin đạo trưởng cứu lấy thị trấn nhỏ này." Người nông phu lại một lần nữa nói với Đế Giang và Tôn Ngộ Không.

Mọi người đều từ miệng tiểu yêu biết được, Yêu Vương thật sự đã xuất hiện ở thị trấn biên giới Đại Việt.

Tin đồn đã không còn là tin đồn nữa, chỉ là không ai chú ý đến tên tiểu yêu rụt rè kia, đáy mắt lóe lên một tia sáng.

Càng không ai chú ý đến sự chế giễu trong mắt vị đạo sĩ.

Đế Giang mơ hồ cảm nhận được điều gì đó, thoát ra khỏi dòng suy

nghĩ, ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy đạo sĩ đang nghiêm túc nhìn chằm chằm vào tên tiểu yêu.

Mặc dù đã xác thực được nơi ở của Yêu Vương, nhưng cũng cách vị trí hiện tại một khoảng.

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ thương lượng.

"Không ổn, nếu tất cả mọi người cùng mệt mỏi chạy đến, ngược lại sẽ mất đi chiến lực lớn nhất của chúng ta." Đạo sĩ chỉ ra vấn đề một cách sắc bén.

"Vậy để ta đi gặp tên Yêu Vương kỳ quái đó trước!" Vương Tiễn tự mình xung phong quyết định đánh trận đầu.

Đạo sĩ lại không có ý ngăn cản, chỉ khẽ hừ một tiếng.

Duy chỉ có Đế Giang không đồng ý.

Tính cách của Vương Tiễn, Đế Giang tự nhiên hiểu rõ.

Nhưng Vương Tiễn cố chấp, y cũng đành để hắn đi.

"Đi thì đi, trên đường vạn phần cẩn thận, gặp yêu quái cũng tốt, gặp người xấu cũng được, mọi việc tính mạng là trên hết, chớ có cậy mạnh." Có lẽ không quen nhìn bộ dạng lo lắng như gà mẹ của Đế Giang, đạo sĩ kia khoanh tay, khinh thường nói: "Bây giờ ngay cả chút máu lửa cũng không có, cái gọi là Đế Giang cũng chỉ đến thế thôi." Vương Tiễn tức giận trừng mắt nhìn đạo sĩ kia, chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào.

Đế Giang vội vàng kéo Vương Tiễn lại, mặc dù y cũng không ưa tên đạo sĩ thối kia, nhưng không chắc hắn có âm mưu gì không.

Trong thời điểm then chốt Yêu Vương xuất hiện, không nên có thêm bất kỳ sự cố nào nữa.

Mặc dù trong lòng Đế Giang lo lắng cho Vương Tiễn, nhưng trên

mặt không hề biểu hiện, vỗ vai Vương Tiễn, ý bảo hắn đừng manh động nữa.

Vương Tiễn tuy có chút phẫn uất, nhưng dưới sự an ủi của Đế Giang cũng đã kiềm chế tính tình của mình.

"Tên đạo sĩ kia thật đáng ghét." Đế Giang nhìn dãy núi xa xa, thở ra một hơi.

"Hy vọng lần này đi có thể thuận lợi." "Xin đại nhân yên tâm." Vương Tiễn chắp tay với Đế Giang.

"Nếu đã như vậy, nói nhiều vô ích, đi sớm đi." "Vâng." Thế là Vương Tiễn dẫn theo vài người đi suốt đêm đến thị trấn đó.

Ngựa không ngừng nghỉ.

Đúng lúc Vương Tiễn và vài người đang dắt ngựa, để ngựa thong thả ăn cỏ.

Đột nhiên từ trong bụi cỏ bên cạnh nhảy ra một đám người.

Tay những người đó cầm đao kiếm sáng loáng.

Ai nấy đều mặt mày hung dữ, không giống người tốt.

Và thực sự là như vậy.

Kẻ cầm đầu thân hình khôi vĩ, nói: "Núi này ta mở, cây này ta trồng, muốn qua đây, hoặc là để lại tiền mãi lộ hoặc là để lại mạng!" Chưa đợi Vương Tiễn trả lời, mấy tên yêu quái cường đạo kia đã vung vũ khí lao lên, xem ra không định để họ đi yên ổn.

Vương Tiễn cũng không yếu đuối, quay đầu lại hét lớn với mấy người đi tiên phong: "Mọi người cẩn thận, đừng để bị thương." Mấy người còn lại nghe vậy, lần lượt gật đầu tỏ ý đã nghe rõ.

Ngược lại đám yêu quái đối diện nghe thấy, khinh thường la lên: "Xem kìa, chậc chậc chậc, người của đô thành Đại Việt, trông bộ

dạng chắc chắn chỉ là đám yếu đuối ra vẻ." Vương Tiễn nghe xong nhíu mày, cầm binh khí ngang trước mặt: "Không biết thật giả, vậy thì thử xem, cũng để ta xem các ngươi có bản lĩnh thật sự không." Mấy tên yêu quái kia cười một cách kỳ quái.

Vương Tiễn và mấy người không biết tại sao chúng đột nhiên cười.

Chỉ là cơ hội đã lớn hơn một chút.

Đám yêu quái này tuy trông kỳ hình dị dạng, nhưng đông người.

Ngược lại, số người của Vương Tiễn so với chúng thì quá ít.

Không nói nhiều, Vương Tiễn và mấy người lao lên, cùng cường đạo chém giết.

Trong lúc đao quang kiếm ảnh sáng loáng.

Chỉ thấy Vương Tiễn một mình đương quan, vạn người không thể qua.

Nhưng thực ra cũng chỉ có Vương Tiễn một người địch lại mấy người, còn lại đều ngang sức ngang tài.

Nhìn thấy máu, yêu quái càng đánh càng hăng.

Chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên trái phải, Vương Tiễn đã không phân biệt được là tiếng của yêu quái hay tiếng của người bên mình.

Bởi vì Vương Tiễn không thể phân tâm để chú ý đến những thứ đó.

Lối thoát duy nhất chỉ có giết.

Đẫm máu phấn chiến, giết ra một con đường sống.

Không biết từ đâu, Vương Tiễn và tên thủ lĩnh cường đạo yêu

quái đang chém giết.

Nếu có Đế Giang đại nhân ở đây, có lẽ sẽ không gian nan như vậy.

Suy cho cùng, Vương Tiễn quá yếu.

Cho nên mới để cho huynh đệ đi theo mình chết thì chết, bị thương thì bị thương.

Nghiêng đầu nhìn thấy một người đi cùng mình bị yêu quái đâm trúng, máu tươi đầm đìa vết thương, nhưng vẫn phải tiếp tục chiến đấu.

Chương 561

Tên thủ lĩnh đối diện Vương Tiễn không chịu nổi nữa: "Hả, xem thường ta sao?" Vương Tiễn trừng mắt, giận dữ nói: "Lũ tiểu nhân các ngươi, cuối cùng sẽ bị ta tiêu diệt." Thủ lĩnh như nghe được chuyện cười.

Chỉ là chưa cười xong, đã miệng phun máu tươi, trừng to mắt, ngã thẳng về phía Vương Tiễn.

Vương Tiễn không kịp phản ứng.

Chỉ nghe thấy tiếng của Đế Giang đại nhân vang lên.

"Ta đến muộn rồi." Vương Tiễn nhìn về phía Đế Giang, sau đó người ngựa của Đế Giang nhanh chóng chi viện.

Đáng tiếc đám yêu quái cường đạo kia vừa thấy lão đại chết liền tan tác bỏ chạy.

Đế Giang không kịp bắt ai để hỏi, đành phải để Vương Tiễn kiểm kê thương vong trước.

Vương Tiễn kiểm kê số người, bên mình tổn thất một nửa, yêu quái cường đạo cũng tổn thất một phần.

Vương Tiễn muốn đuổi theo đám yêu quái cường đạo đã tan tác kia để lật tung hang ổ của chúng.

Đế Giang mở miệng nói: "Không được, cùng đường chớ đuổi." Huống chi Vương Tiễn thương vong lớn như vậy, đối phương chỉ tổn thất một phần nhỏ, đã chứng minh mạnh yếu.

Đạo sĩ bên cạnh như không chịu nổi bộ dạng do dự của Đế Giang.

Thẳng thắn nói: "Vương Tiễn đừng quên là do Tần Vương điện

hạ phái đến, huống chi chỉ là mấy con yêu quái, Đế Giang sợ rồi sao?" Đế Giang biết đạo sĩ kia trước nay không ưa mình, nhưng không đơn giản như lời hắn nói.

"Nhưng…" Đế Giang chưa kịp nói xong đã bị đạo sĩ kia cắt ngang.

"Không có nhưng gì cả, ta tuy cùng là người lo việc cho Tần Vương điện hạ, nhưng suy cho cùng là Tần Vương điện hạ phái ta đến, Đế Giang không có quyền can thiệp vào mệnh lệnh của ta." "Cho nên ta ra lệnh tiên phong Vương Tiễn đi truy bắt hang ổ của đám yêu quái cường đạo đó, Đế Giang ở lại trinh sát." Vương Tiễn nhìn Đế Giang, cuối cùng không lên tiếng, chỉ gọi mấy người cùng mình đi đến nơi đám yêu quái cường đạo kia chạy trốn.

Đế Giang bất lực nhìn Vương Tiễn đuổi theo đám người kia.

Lại nhìn chằm chằm vào đạo sĩ.

Cuối cùng Đế Giang không ngăn Vương Tiễn.

Chỉ cũng cưỡi ngựa đuổi theo Vương Tiễn.

Vương Tiễn trên ngựa không quay đầu lại, mặc cho Đế Giang gọi.

Giống như một đứa trẻ đang giận dỗi.

Nghe tiếng vó ngựa của y đến gần.

Đế Giang nói: "Tên đạo sĩ kia không phải người tốt." Vương Tiễn nghe xong, mới quay đầu lại: "Vậy theo lời đại nhân, trốn ở xa không động mới là hành vi của người tốt?" Đế Giang cảm thấy đau đầu, tính cách bốc đồng hiếu chiến của Vương Tiễn thật khó đối phó.

"Đương nhiên không phải, chỉ là ta chưa biết sâu cạn của địch, mạo hiểm đi tấn công hang ổ của giặc thực là hạ sách." Đôi mắt sâu thẳm của Đế Giang nhìn Vương Tiễn.

Vương Tiễn thất thần một lát.

Hồi thần lại quay đầu nhìn về phía trước, theo dấu vết yêu quái để lại.

Vương Tiễn không biết vì sao, tim đập nhanh hơn.

"Vậy như lời đại nhân nói, nhưng đại nhân lợi hại như vậy lại sợ một hang ổ nhỏ của giặc sao?" "Lợi hại hay không không quan trọng, tự đại sẽ hại chết tất cả những người mạnh mẽ." Đế Giang vuốt ve bờm ngựa dưới thân.

Vương Tiễn không phục, tuy không thích đạo sĩ kia, nhưng lần này lại cảm thấy hắn phản đối đúng.

Tại sao phải để đám người kia quay về, đã có thể giết sạch chúng.

Như vậy mới xứng đáng với những người đã chết.

Nghĩ đến những huynh đệ đã chiến đấu và hy sinh, lòng Vương Tiễn chùng xuống.

Bất luận là Đế Giang đại nhân cũng không thể lùi bước.

Không thể tha thứ cho sự bất lực của mình, cho nên Vương Tiễn nhất định phải giết sạch đám giặc yêu quái kia.

Không chỉ vì dân mà còn vì những anh linh đã khuất.

Bên kia, đám yêu quái tan tác trở về hang ổ, việc đầu tiên là đi bẩm báo với trại chủ của chúng.

Một tên tiểu đầu mục bước ra từ đám yêu quái, trông có vẻ là một con yêu quái tinh ranh.

Tên tiểu đầu mục yêu quái nắm quyền quỳ một chân xuống đất, bi thương nói: "Trại chủ, nhị đương gia đã bị đám người Đại Việt kia giết rồi." Tên khôi ngô to lớn ngồi trên ghế cao kinh ngạc bóp nát quả cầu xương trong tay.

"Hay lắm, hay lắm, ngay cả người của ta cũng dám động vào!"

Tên tiểu đầu mục yêu quái cùng đám tiểu yêu quái xung quanh bị dọa đến mức cúi gằm đầu.

"Ừm, trên người ngươi có gì vậy?" Chỉ thấy trại chủ nhìn thấy một con bọ nhỏ bằng giấy gấp trên người tên tiểu đầu mục.

Tên tiểu đầu mục yêu quái gãi đầu, ngơ ngác: "Lão đại, ta không biết là cái gì." Lại kinh hãi nói: "Chẳng lẽ là thủ đoạn giám thị của đám người Đại Việt kia để lại?" Ngay lập tức tên tiểu đầu mục yêu quái xé nát con bọ giấy nhỏ đó.

Trại chủ yêu quái giơ tay liền hút con bọ giấy nhỏ đó lại.

"Không cần căng thẳng, trên đó đầy yêu khí, chắc không phải do đám người Đại Việt kia để lại." Chỉ thấy con bọ giấy nhỏ đó vừa đến tay trại chủ yêu quái liền hóa thành một tờ giấy có chữ.

Trại chủ yêu quái xem xong, trước tiên là kinh ngạc sau đó từ từ hiểu ra.

Trại chủ yêu quái một bộ mặt ra vẻ hiểu rồi.

Đám tiểu đệ yêu quái bên dưới đều ngơ ngác.

Trại chủ yêu quái nhìn chằm chằm ra cửa nói: "Lời tiếp theo phải nghe cho kỹ." Đám yêu quái đều gật đầu.

Không lâu sau, đám yêu quái tan tác như chim vỡ tổ.

Chỉ còn lại tên tiểu đầu mục yêu quái ở lại.

Trại chủ yêu quái liếc nhìn một cái, hỏi: "Tại sao không đi?" "Tiểu nhân từ nhỏ không có chí lớn, trước khi hóa hình suýt bị thợ săn bắt đi, may nhờ trại chủ cứu mạng, bây giờ cũng không thể để trại chủ một mình ở lại chống đỡ, hy vọng trại chủ có thể để tiểu nhân ở lại bên cạnh cùng trại chủ vượt qua khó khăn." Trại chủ yêu quái nghĩ mãi cũng không nhớ ra mình đã cứu một tên tiểu đầu mục yêu quái

nào.

Nhưng cũng thôi, xua tay bảo hắn tự xử lý. …… Trời dần tối sầm lại.

Lúc Vương Tiễn và Đế Giang cùng mọi người đang trên đường, Tôn Ngộ Không không chịu nổi nữa, bản lĩnh thông thiên tự nhiên không sợ gì.

Cho nên Đế Giang cũng không quản, để y đi.

Tôn Ngộ Không gọi Cân Đẩu Vân đi trước tìm theo dấu vết yêu quái để lại.

Đợi Tôn Ngộ Không dò xét hang ổ của đám yêu quái cường đạo kia, trực tiếp một gậy đập nát cổng lớn, xông vào.

Chương 562

Cổng lớn của hang ổ yêu quái bị đập nát, nhưng kỳ lạ là không có một con yêu quái gác cửa nào.

Tôn Ngộ Không thò đầu nhìn trái phải, quá kỳ lạ.

Tôn Ngộ Không quyết định vào sâu trong động phủ xem thử, nhưng đi một mạch, chỉ thấy đồ đạc vứt lung tung, không thấy một con yêu quái nào còn sống sót, trong động phủ lạnh lẽo, thỉnh thoảng có những cơn gió lạnh thổi qua.

Tôn Ngộ Không trấn tĩnh lại, tiếp tục kiểm tra.

Mãi đến khi Tôn Ngộ Không đi vào sâu trong động phủ, mới thấy có một hai con yêu quái ngồi ở đó.

Trại chủ yêu quái ngồi ở vị trí sâu nhất tự nhiên cảm nhận được khí tức của Tôn Ngộ Không.

Trại chủ yêu quái cầm chén rượu mà tiểu yêu quái bên cạnh vừa rót, ngửa đầu uống cạn.

Ném chén rượu xuống đất.

Trại chủ yêu quái lau miệng, cười nói: "Chẳng phải là ai đó ở Hoa Quả Sơn sao." Trại chủ yêu quái tuy cười nhưng trong mắt không có ý cười.

Tôn Ngộ Không cầm Kim Cô Bổng đứng đó.

"Chúng ta đều là yêu, hà cớ gì phải làm khó nhau, sao không giúp đỡ lẫn nhau?" Trại chủ yêu quái khuyên nhủ.

"Đạo bất đồng bất tương vi mưu, lão Tôn ta không làm loại người vô sỉ đó." Trại chủ yêu quái nghe xong lại cười.

“Đều là đạo, sao lại ‘đạo’ bất đồng?” Trại chủ yêu quái nhìn chằm chằm vào Như Ý Kim Cô Bổng trong tay Tôn Ngộ Không.

Sắc mặt Tôn Ngộ Không trầm xuống, “Tự nhiên là bất đồng, ngươi là đạo tặc, ta là vì người khác mà tự vệ.” Trại chủ yêu quái không để ý, quay đầu lấy bình rượu từ tay tên tiểu đầu mục yêu quái bên cạnh.

Cầm thẳng bình rượu uống.

“Vậy là ta hiểu lầm sao?

Ha ha.” Trại chủ yêu quái ngửa đầu uống hết một bình rượu, tiện tay lấy một món vũ khí bên cạnh lao lên.

Trại chủ yêu quái tự biết không địch lại Tôn Ngộ Không, lúc này xông lên đánh nhau chẳng qua là để kéo dài thời gian.

Trước khi đánh, một chưởng đánh tên tiểu đầu mục yêu quái ra khỏi động phủ.

Tên tiểu đầu mục yêu quái đáng thương bị đánh ra ngoài ngất đi.

Trại chủ yêu quái nói: “Cuộc chiến giữa chúng ta không nên có người khác quấy rầy.” Tôn Ngộ Không cầm Như Ý Kim Cô Bổng xông lên.

Không lâu sau, trại chủ yêu quái đã thổ huyết nằm trên đất.

Trước khi ngất đi, trại chủ yêu quái chỉ thấy Tôn Ngộ Không cầm sợi dây thừng, liền nhắm mắt lại.

Đợi trại chủ yêu quái tỉnh lại, đã thấy Đế Giang, Vương Tiễn và mọi người.

Nhưng trước khi hắn tỉnh lại, Tôn Ngộ Không, Đế Giang, Vương Tiễn và mọi người đã nói về một số chuyện kỳ quái ở đây.

“Lúc ta đến, cửa động phủ không có một con yêu quái nào.” Đế

Giang lúc đó nghĩ rằng thi thể đã bị xử lý, nhưng không ngờ lại không có một con yêu quái nào.

Đế Giang nheo mắt, quá kỳ lạ, là một hang ổ yêu quái, không thể nào chỉ có một hai con.

Chắc chắn có điều gì đó không đúng.

Vương Tiễn lại không cảm thấy có gì, chắc chắn là đã chạy rồi.

Đế Giang nhìn trại chủ yêu quái đã tỉnh, hỏi Tôn Ngộ Không: "Hắn là ai?" Tôn Ngộ Không cầm Như Ý Kim Cô Bổng đã thu nhỏ lại chơi đùa, lơ đãng đáp: "Chắc là thủ lĩnh của động phủ này." Đế Giang không để ý đến thái độ của Tôn Ngộ Không, ngồi xuống nhìn trại chủ yêu quái.

"Ngươi biết chuyện gì đã xảy ra chứ?" Đế Giang khẳng định.

"Chuyện gì?" Trại chủ yêu quái một mặt mất kiên nhẫn nói.

"Tất nhiên là trong động phủ này không có một tiểu yêu quái nào." Đế Giang rút ra một con dao, đặt lưỡi dao sắc bén lên cổ trại chủ yêu quái.

Ấn mạnh đến mức rỉ ra một chút máu.

"Ngươi nên cẩn thận một chút, nếu không đao kiếm không có mắt, không có thuốc hối hận đâu." Đế Giang thấp giọng nói.

Trại chủ yêu quái mặt lộ vẻ kinh hoảng.

"Từ từ, ta biết, là vì Yêu Vương đến, trưng dụng tất cả tiểu yêu quái của ta, cho nên động phủ này của ta mới không có một tiểu yêu quái nào." Chỉ thấy Đế Giang nghe xong không thả ra, ngược lại tay càng dùng sức.

"Ta biết nhiều chuyện hơn thế nữa, giết ta cũng vô dụng." Trại chủ yêu quái mặt đầy sợ hãi.

“Yêu Vương bây giờ ở đâu?” Đế Giang hơi thả lỏng lực tay.

“Ở thị trấn gần đây.” Trại chủ yêu quái muốn để cánh tay của mình xa con dao của Đế Giang hơn một chút nhưng phát hiện không còn đường lùi.

Chỉ thấy Đế Giang nghe xong, thu dao lại.

Vương Tiễn cùng Đế Giang rời đi.

Không ai chú ý đến ánh mắt của trại chủ yêu quái trong nháy mắt trở nên u ám.

“Mang theo con yêu quái đó.” “Vâng.” …… Đế Giang triệu tập tất cả thuộc hạ của mình.

Đạo sĩ kia cũng đến, đứng ở không xa, quan sát.

Đế Giang ổn định lại hơi thở.

“Chư vị, Yêu Vương đã đến, ở thị trấn kia, hy vọng mọi người có thể cùng ta đi, không cần sợ, Yêu Vương đó cũng chỉ là một con yêu quái hữu danh vô thực thôi.” Đạo sĩ nghe xong, nhếch mép cười.

Vương Tiễn đi đến bên cạnh đạo sĩ.

Nghiêm túc hỏi: “Đại nhân cảm thấy Đế Giang đại nhân buồn cười lắm sao?” Sắc mặt đạo sĩ trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, lạnh lùng nói: “Không có, chỉ cảm thấy vô vị.” Đế Giang thấy đạo sĩ đang nói chuyện với Vương Tiễn.

Chỉ không rõ tại sao sắc mặt đạo sĩ kia đột nhiên thay đổi.

Y vẫn luôn chăm chú quan sát đạo sĩ kia.

Luôn cảm thấy đạo sĩ có điều gì đó không đúng.

Có lẽ cái đuôi của hắn sắp lộ ra rồi.

Sau khi Đế Giang phát biểu xong, mọi người lần lượt hưởng ứng,

tỏ ý nhất định sẽ dũng cảm tiến lên.

Sẽ không sợ hãi loại tiểu nhân như Yêu Vương.

Chương 563

Vương Tiễn cũng ở trong đó phụ họa.

Sắc mặt đạo sĩ càng thêm mất kiên nhẫn, càng thêm ghét bỏ những người này.

Con người thật đáng ghét.

Sau khi Đế Giang cổ vũ lòng người, mọi người chỉnh trang chờ xuất phát.

Một đêm không mộng.

Trời hơi hơi sáng, chỉ có khói bếp gần đó đang từ từ bay lên.

Chính vì vậy, mọi người mới biết sắp đến thị trấn.

Đã đi một quãng đường dài.

Tinh thần của mọi người không những không mệt mỏi, ngược lại càng thêm phấn chấn.

Sau khi cho ngựa uống nước, ăn cỏ.

Mọi người tiếp tục xuất phát. …… Cùng với tiếng vó ngựa dồn dập, bụi bay mù mịt.

Mọi người mới thấy quang cảnh rộng mở.

Thì ra đã đến cửa thành.

Mấy người lính gác ở cổng thành đang kiểm tra giấy thông hành của người qua lại.

Sau khi kiểm tra xong ở cổng thành, đang định tùy tiện kéo một người hỏi chuyện trong thành.

Có một người ăn mặc rách rưới đi tới.

“Xin hỏi các vị từ nơi khác đến phải không?” Đế Giang đáp: “Đúng vậy.” “Vậy có cần người dẫn đường không?” Đôi mắt của người ăn mặc rách rưới sáng lên.

“Tôi… tôi rẻ lắm, tôi không lấy nhiều tiền đâu.” Người ăn mặc rách rưới có chút ngượng ngùng.

Đế Giang trực tiếp lấy ra một nén bạc.

Người ăn mặc rách rưới lập tức nhận lấy, sắc mặt vô cùng vui vẻ.

“Đi theo tôi, tôi biết khách sạn nào tốt nhất.” “Vậy ngươi có biết gần đây có tin đồn Yêu Vương xuất hiện không?” Người ăn mặc rách rưới nghe xong, ánh mắt tối sầm lại.

“Yêu Vương à, tôi biết, nhưng nguy hiểm lắm.” “Không sao, cứ dẫn đường, có phiền phức gì tôi sẽ giải quyết.” Đế Giang đột nhiên quay đầu lại nhìn đạo sĩ, chỉ thấy hắn vẫn bình thản, không chút hoảng loạn.

Người ăn mặc rách rưới nhìn tiền trong tay, thở ra một hơi thật mạnh, bình tĩnh nói: “Đi theo tôi.” Tất cả mọi người bao gồm cả Đế Giang đều đi theo người ăn mặc rách rưới đó.

Thực ra Đế Giang có chút đề phòng người ăn mặc rách rưới đó, chỉ là không rõ ràng.

Đi được một lúc, đi vào một con hẻm cụt, bước chân của người ăn mặc rách rưới dần dần nhanh hơn, lúc Đế Giang định kéo hắn lại thì phát hiện hắn đã biến mất từ lâu.

Chỉ tóm được một cái bóng ảo.

“Ây da, chuyện gì vậy, rõ ràng ở đây không có gì cả…” Đế Giang nhìn bức tường không khí trước mặt.

Biết rằng đã rơi vào trận pháp.

Từ hang ổ yêu quái không có một con yêu quái nào đến trận pháp hiện tại.

Mọi thứ đều toát lên sự kỳ quái.

Khiến Đế Giang không thể không nghi ngờ có người đang âm thầm giở trò.

Trong đó, người đáng nghi nhất có lẽ là mấy vị trên trời kia. …… Đế Giang có một loại trực giác, có lẽ là người của Thiên Đình.

Vương Tiễn đi bên cạnh Đế Giang, nhìn Đế Giang lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Không biết đại nhân có thể giải quyết vấn đề này không. …… Tôn Ngộ Không thì trước nay không quan tâm, trực tiếp một gậy đập lên, đáng tiếc không có tác dụng gì.

Chỉ có bụi trên mặt đất nhiều hơn một chút.

Trận pháp đã phản lại đòn tấn công của Tôn Ngộ Không.

Những người khác cũng một mặt kinh hoảng.

Vương Tiễn hỏi: "Đại nhân, bây giờ nên làm gì?" Đế Giang không có biểu cảm gì, "Tất nhiên là phá trận, chỉ có phá trận mới có thể ra ngoài." Đạo sĩ quan sát trong bóng tối, đã đến lúc ra tay rồi.

Trận pháp này không phải là trận pháp lợi hại.

Chỉ có thể nhốt người ở trong đó như quỷ đả tường, bất luận từ đâu nhìn vào cũng không thấy có người, người bên trong cũng không thể ra ngoài.

Cho đến chết.

Đế Giang cẩn thận quan sát trận pháp, không ngờ đạo sĩ lại đi tới.

Thật là hiếm thấy.

Bình thường không hòa hợp, nhưng Đế Giang không quan tâm, chỉ không biết đạo sĩ bây giờ muốn làm gì.

“Ta thấy trận pháp này kỳ quái, Đế Giang đại nhân thấy thế nào?” Ánh mắt đạo sĩ nhìn về phía Đế Giang.

“Cũng được.” Đế Giang không tỏ thái độ.

“Không biết Đế Giang đại nhân có cách phá trận không?” Đạo sĩ thăm dò Đế Giang.

“Đang tìm.” “……” Đạo sĩ trong lòng mệt mỏi.

Thế là dứt khoát không nói nữa, nhìn Đế Giang sờ bên trái sờ bên phải biên giới của trận pháp.

Lúc Đế Giang sắp đến gần trận nhãn, ánh mắt đạo sĩ co lại.

Cười đứng trước mặt Đế Giang.

“Đế Giang đại nhân rốt cuộc đang làm gì vậy?” “Ta đang tìm mấu chốt phá trận.” Đế Giang vòng qua đạo sĩ tìm trận nhãn, quay đầu lại nhìn đạo sĩ, không nói gì.

Chương 564

Có lẽ chỉ là trùng hợp.

Đế Giang thầm nghĩ.

Ánh mắt đạo sĩ tối sầm lại.

Quay đầu lại quả nhiên một bộ mặt ra vẻ hiểu rồi, "Đế Giang đại nhân tìm được trận nhãn rồi sao?" Đế Giang nghiêm túc nhìn đạo sĩ mấy lần, gật đầu.

Lấy ra thứ ở trung tâm trận nhãn.

Một khối ngọc thạch tràn đầy linh khí.

Đế Giang đang chuẩn bị đưa khối đá màu xanh điện đó cho Vương Tiễn, không ngờ đạo sĩ đột nhiên giật lấy.

"Thứ quan trọng như vậy giao cho ta bảo quản đi." Đế Giang nhìn đạo sĩ một mặt chân thành, miệng không nói gì.

Tay trong ống tay áo đang nghịch một khối ngọc thạch màu xanh điện khác.

Trận nhãn có thể là giả để lừa người.

Tên đạo sĩ này rốt cuộc có âm mưu gì cũng đến đây là hết.

Đế Giang tìm bốn người từ trong đám đông.

"Nhớ kỹ đông nam tây bắc, tuyệt đối không được di chuyển lung tung, niệm mấy câu ta dạy." "Vâng." "Vâng." "Vâng." "Vâng." Đạo sĩ đứng một bên, không biết đang nghĩ gì.

"Tại sao không để ta đi." Vương Tiễn đứng bên cạnh nói.

Đế Giang thở ra một hơi, nói: "Cũng không thể đảm bảo là thật sự

có thể phá trận, cuối cùng xem sao đã, đạo trưởng, đá đâu?" Đế Giang nhìn về phía đạo sĩ.

Đạo sĩ từ từ lấy ra từ trong ống tay áo, chỉ thấy một người đột nhiên chạy tới vừa hay đụng vào đạo sĩ, hòn đá bay ra ngoài biên giới.

Người kia và đạo sĩ sắc mặt trắng bệch.

Đế Giang hiểu ra.

"Nếu đã như vậy, vậy thì đành thôi." Đạo sĩ sững sờ nhìn Đế Giang lại lấy ra một viên trận nhãn từ trong ống tay áo.

Kinh ngạc, từ lúc nào?

Nhưng cũng không có nhiều thời gian, trận pháp liền bị phá.

Lúc sắp đi, Đế Giang nhìn sâu vào đạo sĩ đang cúi đầu.

Vừa mới bắt đầu phá trận, Đế Giang đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Xung quanh đây tràn ngập yêu khí, nhưng y không để tâm.

Ai mà ngờ được, phía sau lại có một tên Yêu Vương đội lốt đạo sĩ đang giở trò.

Đế Giang một lòng phá trận, chắc chắn không chú ý phía sau có nội gián đang phá rối.

Nhưng dù không nhận ra ngay, Đế Giang cũng không phải kẻ ngốc, y vẫn cảm nhận được có người đang gây rối xung quanh.

Một bên, gã đạo sĩ phá đám rất vui vẻ, một bên, Đế Giang cũng chẳng phải dạng vừa, mấy trò vặt vãnh không thể làm khó được y.

Tuy chỉ là vài chiêu trò nhỏ nhặt, nhưng nhiều lần thì cũng thành phiền phức.

Đế Giang vốn đã bực bội vì không giải được trận pháp, giờ lại

thêm kẻ gây rối phiền nhiễu.

Sắc mặt y càng lúc càng tệ, vẻ mặt vốn đã không thân thiện giờ lại thêm mấy phần bực dọc.

Gã đạo sĩ thấy sắc mặt Đế Giang càng lúc càng khó coi thì lại càng kiêu ngạo, quấy nhiễu y phá trận.

Nhưng càng kiêu ngạo thì lại càng lộ nhiều sơ hở.

Đế Giang không hề trở nên nóng nảy hơn, lý trí nhắc nhở y rằng chuyện này không đơn giản như vậy.

Một trận pháp cỏn con không thể cầm cự lâu đến thế, chắc chắn có kẻ giở trò, nếu không y đã phá được từ lâu rồi.

Nếu là người khác có lẽ sẽ càng lúc càng phiền não, nhưng cường giả sẽ suy xét vấn đề từ nhiều góc độ khác nhau.

Đế Giang tĩnh tâm lại, quả nhiên phát hiện có một luồng sức mạnh đang gây rối.

Y dùng tâm cảm nhận, phát hiện luồng sức mạnh đó ở ngay bên cạnh mình.

Đế Giang quan sát bốn phía.

Quả không ngoài dự đoán, y thấy gã đạo sĩ đang lén lén lút lút thi pháp ở kia.

"Ngươi đang làm gì?

Lén lén lút lút như vậy?

Ta ở đây phá trận, ngươi lại gia cố trận pháp sao?" Đế Giang dùng đôi mắt đầy uy hiếp nhìn chằm chằm gã đạo sĩ.

"Ta… ta đang giúp ngươi phá trận mà!

Sao lại oan uổng ta?" Dù ban đầu gã đạo sĩ có hoảng hốt, nhưng

đã là Yêu Vương, lại trà trộn được vào bên cạnh Đế Giang, diễn kỹ chắc chắn phải qua cửa.

"Thật sao?" Đế Giang dùng ánh mắt dò xét, lúc này y đã nảy sinh nghi ngờ với gã đạo sĩ.

Tên Yêu Vương đội lốt đạo trưởng trông có vẻ cứng rắn, nhưng thực chất trong lòng đang hoảng như cầy sấy.

Tâm trạng của Đế Giang lúc này tệ vô cùng, phá trận nửa ngày không xong, giờ lại phát hiện có kẻ phá rối.

Không nói hai lời, Đế Giang không kìm nén được cảm xúc, lập tức ra tay tấn công gã đạo trưởng.

Lần này, Đế Giang ra tay chiêu nào chiêu nấy đều kinh người, chiêu chiêu bức ép.

Đế Giang lao về phía gã đạo sĩ giả, một luồng kình phong sắc bén đánh ra khiến Vương Tiễn đứng bên cạnh cũng giật mình không nhẹ.

Vương Tiễn đứng ngây người ra, Đế Giang đã hoàn toàn nổi giận rồi.

Gã đạo sĩ giả này cũng chỉ đỡ được vài chiêu.

Gã đạo sĩ tuy là Yêu Vương, nhưng cũng không phải là đối thủ của Đế Giang.

Hoàng hôn buông xuống, hai người cũng không thể gọi là giao đấu được, vì gã đạo sĩ giả chỉ có thể miễn cưỡng đỡ được vài chiêu mà thôi.

Chương 565

Gã đạo sĩ giả thầm nghĩ không ổn, đánh tiếp nữa e là mất mạng, thế là vội vàng mở miệng, dùng chuyện Tần Vương làm con bài tẩy: "Ngươi có muốn gặp Tần Vương không?

Ngươi nên biết là ta biết tất cả mọi chuyện, bây giờ ngươi đánh chết ta thì phải làm sao?" Nghe câu này, Đế Giang từ từ dừng chiêu thức lại.

"Hơn nữa, ngươi không có bằng chứng nào chứng minh vừa rồi ta đang gia cố trận pháp chứ không phải phá giải nó." Gã đạo sĩ thấy Đế Giang dừng tay, liền bắt đầu kiêu ngạo, quả nhiên điểm yếu của người này đã bị nắm chặt rồi. 'Đấu với ta à?

Nhãi con!

E là còn non lắm.' Gã đạo sĩ thầm nghĩ trong lòng.

Vẻ mặt cũng ngày càng đắc chí và đắc ý.

Đế Giang nhìn bộ mặt đắc ý vênh váo của gã đạo sĩ, chỉ hận không thể lao lên đấm cho một trận nữa.

Đúng lúc Đế Giang lại chuẩn bị xông lên giao chiến, Vương Tiễn vội vàng kéo y lại.

"Làm gì vậy?

Ngươi không thấy hắn đang giở trò sao!" Đế Giang trừng mắt giận dữ với Vương Tiễn.

Nhìn thấy ánh mắt đó, Vương Tiễn cũng kinh hồn bạt vía, Đế Giang thật sự nổi giận rồi, khí thế đó giống như sư tử nhìn con mồi từ trên cao, một khí thế khiến người ta phải khuất phục.

Nhưng dù vậy cũng phải khuyên vị tổ tông này, không thể để y đánh chết gã đạo sĩ được.

"Đừng nóng vội, Tần Vương là con cá lớn đang nằm trong tay hắn.

Sợ gì không trị được hắn?

Cứ nhịn một chút đi!" Vương Tiễn kéo Đế Giang lại.

Đương nhiên hắn cũng biết gã đạo sĩ này chắc chắn có vấn đề, nhưng bây giờ án binh bất động mới là thượng sách.

"Ta đương nhiên biết hắn có vấn đề, ngươi xem cái bộ dạng lén lút vừa rồi của hắn đi.

Nhưng mà Đế Giang, vì Tần Vương, chúng ta nhịn được một lúc thì hay một lúc.

Đợi đến khi moi được thông tin về Tần Vương rồi, ngươi sợ gì hắn chứ?

Không phải mục đích của chúng ta là vậy sao, nhịn đi, nhịn đi." Vương Tiễn vừa kéo vừa khuyên, hy vọng vị tổ tông này có thể tỉnh táo một chút.

Bây giờ nhịn một lúc, sau này không phải sợ, cả Vương Tiễn và Đế Giang đều nghĩ như vậy.

"Được rồi, nghe lời ngươi." Đế Giang lúc này mới đè nén cơn giận trong lòng xuống.

Nhưng cả hai đều không ngờ rằng, gã đạo sĩ này là giả.

Một con sói đội lốt cừu, kẻ thù thực sự của họ.

Lúc này, Đế Giang chỉ quan tâm đến Tần Vương.

"Được rồi, ta không so đo với ngươi nhiều như vậy, cuối cùng

nếu không gặp được Tần Vương thì ngươi xong đời.” Đế Giang lạnh lùng buông lời đe dọa.

“Ta lại không lừa gạt ngươi, sao ngươi không tin ta.” Gã đạo sĩ giả làm ra vẻ mặt ‘hãy tin tôi đi’.

“Đừng nói nhiều nữa, mau lên đường thôi.” Vương Tiễn thấy Đế Giang đang cố hết sức kiềm chế cơn giận, còn vị đạo sĩ này lại cứ khiêu khích, không biết là thật sự không biết nhìn sắc mặt hay là cố ý.

Nhưng Vương Tiễn không muốn tìm hiểu sâu, chỉ cần không để hai người họ đánh nhau là được rồi, nếu không sẽ rất khó giải quyết.

Đế Giang tự nhiên hiểu ý của Vương Tiễn, lúc này y cũng đang cố hết sức kiềm chế.

Nếu tên đạo sĩ chết tiệt này còn dám nói thêm một câu.

E là tính mạng của hắn khó giữ.

Gã đạo trưởng giả tự nhiên biết Đế Giang đang cố nhẫn nhịn, hắn cũng có tài nhìn sắc mặt người khác.

Hắn thích nhìn dáng vẻ tức giận mà không thể phát tác, khó chịu của người đàn ông này, thật sự quá vui.

“Biết rồi, biết rồi, mọi người theo sát ta.” Gã đạo trưởng giả thong thả cầm lấy đồ của mình, ra vẻ đại ca dẫn đầu đi trước.

Đế Giang không thèm nhìn gã đạo trưởng giả một cái, lẳng lặng đi theo sau Vương Tiễn.

Mấy người họ đến một trấn nhỏ có dấu vết của sự sống trước đây.

Màn đêm buông xuống, trấn nhỏ không một bóng người lại càng thêm âm u.

Màn đêm bao trùm cả thị trấn, thỉnh thoảng có gió đêm thổi qua,

quần áo của người xưa còn treo bên ngoài, bay phất phơ theo gió, giống như những bóng ma của người đã khuất.

Khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

"Ngươi chắc là đi đúng đường không?" Vương Tiễn nuốt nước bọt, không khí ở đây quỷ dị vô cùng, nhưng sự đáng sợ này cũng không bằng sự đáng sợ của Đế Giang.

"Sợ rồi à?

Người như ngươi cũng biết sợ sao, thế thì bắt yêu quái kiểu gì?" Gã đạo sĩ giả châm chọc Vương Tiễn.

"Câm miệng, ngươi nói nhiều thế làm gì?

Ta cho ngươi nói à?" Đế Giang lạnh lùng liếc gã đạo sĩ giả một cái.

Cái nhìn này khiến gã đạo sĩ giả sợ không nhẹ, không vì gì khác, hắn lại nhớ đến Đế Giang lúc nổi giận ban nãy.

Chậc chậc chậc, thật quá đáng sợ.

Thế là gã đạo sĩ giả rùng mình một cái, vội vàng ngậm miệng lại, không dám nói nữa.

Sợ Đế Giang lại nổi giận.

Dù trong tay có con bài tẩy Tần Vương, nhưng có những lúc dùng một thứ để thử thách quá lâu, thứ đó sẽ mất đi giá trị.

Vì vậy, gã đạo sĩ giả ngoan ngoãn đi theo là tốt nhất.

"A~~ đừng như vậy, tránh ra, lũ khốn này." Một giọng nói vọng ra từ phía rừng trúc, kèm theo đó là tiếng hét thảm thiết của con người.

"Hình như bên rừng trúc có tiếng ồn, chúng ta qua đó xem thử đi." Vương Tiễn đề nghị.

“Ừm.” Đế Giang gật đầu rồi đi về phía rừng trúc.

Chương 566

Lúc này gã đạo sĩ giả cũng ngẩn người, đột nhiên có tiếng người kêu?

Chẳng phải ở đây không còn ai sao?

Thấy hai người đều đi về phía rừng trúc, gã đạo sĩ giả cũng đành lóc cóc chạy theo sau Đế Giang và Vương Tiễn.

Cứ ngỡ có người gặp nguy hiểm, kiểu nguy hiểm như cạm bẫy đơn thuần trong rừng trúc.

Nào ngờ, khi đến nơi, họ phát hiện mấy con tiểu yêu đang quấy rối một con người.

"Dừng tay, lũ cầm thú, các ngươi đang làm gì?" Chỉ thấy khi đám tiểu yêu đang đắc ý, Vương Tiễn lên tiếng.

Dường như người vừa rồi có chút sợ hãi thị trấn này không phải là Vương Tiễn.

"Ồ, lại có hai kẻ đến góp vui à, vừa hay, chúng ta lại có một bữa tối thịnh soạn!" Một con tiểu yêu không biết trời cao đất dày nói.

"Đang nằm mơ à!" Đế Giang và Vương Tiễn nhìn nhau cười, rồi nhìn đám tiểu yêu không biết tự lượng sức mình.

Với tốc độ như gió lốc, cả hai lao về phía đám tiểu yêu.

Đám tiểu yêu còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra đã mất mạng.

Gã đạo sĩ giả đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát, cũng không hề giúp đỡ.

Người được giải cứu lúc này lập tức bò dậy từ dưới đất, quỳ

xuống trước mặt Đế Giang và Vương Tiễn.

"Ấy!

Lão bá làm gì vậy?" Vương Tiễn lập tức hỏi, Đế Giang cũng vội vàng đỡ lão bá dậy.

"Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn đại nhân đã cứu mạng!" Lão bá nắm lấy tay Đế Giang nói.

"Không sao, không sao." Đúng lúc Đế Giang định nói gì đó, phía thị trấn lại có tiếng động.

Hai người thầm nghĩ không ổn, chắc chắn lại là đám tiểu yêu đó đang bắt nạt người dân.

Thế là Đế Giang và Vương Tiễn lập tức chạy về phía thị trấn.

Cả hai dùng tốc độ nhanh nhất đời mình để đến nơi.

Chỉ thấy một đám tiểu yêu đang cười cợt, dùng lửa đốt những ngôi nhà tranh của người dân.

Vương Tiễn và Đế Giang thấy thế sao chịu nổi, để cho đám tiểu yêu này kiêu ngạo ư?

Không trừng trị chúng một trận, chúng sẽ không biết địa bàn của loài người không phải là địa bàn của yêu tộc.

Đám tiểu yêu đang đắc ý, không ngờ bị Vương Tiễn và Đế Giang đánh cho một gậy bất ngờ.

Vài con tiểu yêu lập tức chết dưới tay Đế Giang, những con còn sống nào đã từng thấy cảnh này.

Một đám tiểu yêu lập tức hoảng loạn bỏ chạy.

Gương mặt đắc ý ban nãy đã được thay thế bằng sự hoảng loạn.

Tiểu yêu hoảng quá không chọn đường, có con muốn chạy lại

chạy ngay trước mặt Đế Giang và Vương Tiễn.

Đúng là đồ ngốc, uổng công làm tiểu yêu.

Nếu là người, chắc chắn là một kẻ ngốc, Vương Tiễn thầm chửi trong lòng.

Đế Giang thậm chí không cần ra tay, chỉ cần liếc mắt một cái là đám tiểu yêu bị giết chết ngay lập tức.

Lòng thương hại của y chỉ dành cho đồng loại, những con yêu quái làm điều ác không đáng được y thương hại.

Vương Tiễn trong lòng thầm mặc niệm cho những con yêu quái này, nhưng giết vẫn giết, đánh vẫn đánh, không tha một con nào.

Hắn ra tay như muốn đồ sát tứ phương, giết sạch đám yêu quái không còn một mảnh giáp.

Những người được cứu đều vô cùng cảm kích Vương Tiễn và Đế Giang, tất cả tụ tập lại ca ngợi, mặt mày hớn hở.

"Anh hùng, có thể nhờ các vị một việc được không?" Lão bá vừa được cứu lúc nãy nói, vẻ mặt mang theo sự thành khẩn.

"Sao vậy ạ?

Lão bá, có chuyện gì ngài cứ việc phân phó." Vương Tiễn cười tủm tỉm nói với lão bá, không khỏi có chút tò mò, rốt cuộc là muốn nhờ việc gì?

"Có thể giúp chúng tôi dọn dẹp đám quái vật đang làm loạn trong trấn này được không?" Lão bá tha thiết nói.

Thực ra không cần lão bá nói, Vương Tiễn và Đế Giang cũng chắc chắn sẽ làm.

Giúp người thì giúp cho trót mà.

“Đương nhiên là được rồi!” Vương Tiễn lập tức đồng ý.

Sau đó, hắn và Đế Giang bắt đầu hành động, dọn dẹp thị trấn bị tiểu yêu tàn phá.

“Ngươi đang làm gì vậy?

Tên đạo sĩ thối!

Mau lại giúp một tay!” Vương Tiễn thấy gã đạo sĩ mặt mày tái nhợt, tưởng rằng bị tiểu yêu dọa sợ.

“Chẳng lẽ ngươi sợ yêu quái à?” Vương Tiễn châm chọc gã đạo sĩ giả.

“Không thể nào, ta đang có việc, ta sẽ giúp ngay!” Gã đạo sĩ giả không chịu bị trách móc, hắn thực ra bị thực lực của Đế Giang và Vương Tiễn dọa sợ, đồng thời cũng thương tiếc cho đám tiểu yêu.

Xem ra, trình độ cũng chỉ có vậy, không chịu nổi một đòn.

Đế Giang trong lòng chế nhạo gã đạo sĩ giả, nhưng không ngờ rằng gã chính là Yêu Vương.

“Chờ đã, ta đột nhiên đau bụng, đợi ta đi nhà xí một lát!” Chỉ thấy gã đạo sĩ giả ôm bụng, ra vẻ nghiêm trọng nói.

Gã đạo sĩ giả không cần biết Vương Tiễn và Đế Giang có đồng ý hay không, liền chạy về phía rừng trúc.

Hoàn toàn không hỏi dân làng nhà xí ở đâu.

Điều này khiến Vương Tiễn và Đế Giang nảy sinh nghi ngờ, chẳng lẽ người này đi nhà xí cũng không cần biết nhà xí ở đâu sao?

Dù nghi ngờ nhưng họ không vạch trần ngay, đợi xem hắn định giở trò gì, hôm nay nhất định phải moi ra mục đích của hắn.

Chương 567

Vương Tiễn và Đế Giang nhìn nhau cười, cả hai đều hiểu ý nhau.

Thế là hai người giả vờ dọn dẹp một lúc, nhưng sau khi gã đạo sĩ giả vào rừng trúc, cả hai liền bám theo sau.

Gió đêm thổi qua rừng trúc xào xạc, thỉnh thoảng có tiếng cú mèo kêu, cả khu rừng trúc tĩnh lặng không một bóng người.

Đôi lúc có tiếng quạ kêu, đáng sợ đến rợn người, giống như tâm trạng của Đế Giang và Vương Tiễn lúc này.

Khiến người ta hoang mang.

Hai người theo sau gã đạo sĩ giả, chỉ thấy gã vào rừng trúc rồi cũng không còn hành động ôm bụng nữa, cả người cảm thấy tinh thần sảng khoái gấp trăm lần.

"Hắn rốt cuộc định làm gì?" Vương Tiễn lén lút hỏi Đế Giang.

"Suỵt!

Đừng nói chuyện, xem hắn rốt cuộc muốn làm gì." Đế Giang vội vàng ra hiệu cho Vương Tiễn.

Gã đạo sĩ giả dường như cảm giác được có gì đó không ổn, quay đầu nhìn lại phía sau, không thấy gì cả, nhưng hắn trở nên cẩn thận hơn.

Vì vậy, hai người đành phải từ từ đi theo gã đạo sĩ giả, sợ hành tung bị bại lộ.

"Lão đại, ngài đến rồi!" Chỉ thấy gã đạo sĩ giả dừng lại trước mặt một con tiểu yêu, con tiểu yêu mặt mày tươi cười nói.

Cả hai đều không ngờ gã đạo sĩ giả lại cùng một giuộc với tiểu

yêu.

Không chỉ kinh ngạc, họ vội vàng tiếp tục quan sát hành vi của hắn.

Vốn tưởng gã đạo sĩ giả có bí mật không thể cho ai biết, nào ngờ gã lại là một con yêu quái.

Một tiếng kinh hô thoát ra từ miệng Vương Tiễn.

Đế Giang vội vàng bịt miệng Vương Tiễn lại.

"Làm gì vậy?" Đế Giang ra hiệu tay với Vương Tiễn.

"Không kiềm chế được!" Vương Tiễn cũng vội vàng bịt miệng mình, vẻ mặt kinh hãi.

Nhưng may là gã đạo sĩ giả không phát hiện ra, tiếp tục nói chuyện với thuộc hạ tiểu yêu của mình.

Thế là hai người càng trở nên cẩn thận hơn, sợ một chút sơ suất sẽ bị gã đạo sĩ kia phát hiện.

"Lão đại, lão đại, hôm nay rất nhiều đồng bạn của tôi đã bị hai con người đó làm hại." Tiểu yêu kích động báo cáo tình hình cho gã đạo sĩ, giọng điệu mang theo chút phẫn nộ.

"Ta biết, ta biết hết rồi, lúc xảy ra chuyện ta cũng ở bên cạnh.

Không cần quan tâm nhiều, gần đây bảo thuộc hạ trốn cho kỹ là được." Gã đạo sĩ giả đáp lại lời của tiểu yêu, ánh mắt có chút u ám.

Hai người bên này đang chìm trong thông tin gã đạo sĩ giả và tiểu yêu có gian tình, không thể thoát ra được.

Vốn tưởng gã đạo sĩ giả chỉ hơi vênh váo, hoặc nhân phẩm có chút vấn đề, nhưng không ngờ hắn lại cấu kết với yêu quái.

Điều này khiến Vương Tiễn và Đế Giang có chút thất vọng.

Rõ ràng họ đã nghĩ rằng có lẽ tên đạo sĩ thối này, trong lòng sẽ còn một chút lương thiện và chính nghĩa chứ?

Nào ngờ lại như vậy.

Đúng lúc hai người đang lắng nghe nội dung cuộc trò chuyện, lại phát hiện không nghe thấy gì nữa.

Điều này khiến cả hai lo lắng.

Đế Giang và Vương Tiễn lén lút nấp sau một gốc cây lớn.

Gã đạo sĩ quả thực tinh ranh, cố ý chọn một nơi khá xa hai người để "giải quyết nỗi buồn".

Hắn cởi áo, chuẩn bị đi vệ sinh, sau đó quay đầu nhìn lại, dường như đang thăm dò.

Thấy xung quanh không có ai, gã đạo sĩ lập tức mặc lại quần, rồi vẫy vẫy tay.

Lúc này, Vương Tiễn không nhịn được nữa, buột miệng một câu: "Gã đạo sĩ này có liên quan đến tiểu yêu?

Hừ, thảo nào dọc đường gặp tiểu yêu mà hắn không ra tay, đúng là tìm chết!" Vương Tiễn tức giận nói.

Vương Tiễn vừa định bước ra từ sau gốc cây thì bị Đế Giang kéo lại.

"Lúc này mà ra ngoài, ngươi tìm chết à?

Chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến, tránh bứt dây động rừng.

Gã đạo sĩ này tuyệt đối có vấn đề, kẻ xấu rồi cũng sẽ lộ mặt thôi.

Nói thật, ta còn rõ câu trả lời hơn ngươi." Đế Giang sớm đã nghi ngờ gã đạo sĩ này, lai lịch không rõ ràng quả thực khiến người ta khó đoán.

Nhưng nghĩ lại, nếu là đệ tử của một vị nào đó, xét về linh lực của hắn cũng đáng tin.

Nhất thời, Đế Giang không biết phải làm sao.

"Không đúng, nếu gã đạo sĩ thật sự muốn giúp, vậy tại sao lúc ta phá trận pháp, hắn lại phá rối?" Đế Giang thầm nghĩ, rồi dùng tay huých Vương Tiễn bên cạnh.

"Này, ngươi thấy gã đạo sĩ kia thế nào?" Đế Giang nói nhỏ, sợ tiếng quá lớn sẽ bứt dây động rừng.

Vương Tiễn liếc nhìn gã đạo sĩ ở xa, lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Ta cũng thấy lạ, lai lịch gã đạo sĩ này không rõ ràng, tốt nhất chúng ta đừng kinh động hắn vội.

Ta phải đề phòng hắn mọi lúc mọi nơi.

Ngươi xem, nếu hắn thật lòng giúp chúng ta, tại sao lại phá rối lúc ta phá trận pháp chứ?" Đế Giang gật đầu, nói: "Ta cũng nghĩ vậy.

Ngươi còn nhớ con tiểu yêu chúng ta gặp trên đường không?" Vương Tiễn sửng sốt, khẽ đáp: "Biết chứ, sao vậy, có vấn đề gì à?" "Đó không phải là một âm mưu sao, hoặc là có kẻ cố ý sắp đặt." Đế Giang nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Vương Tiễn chìm vào suy tư.

Lời của Đế Giang không phải không có lý, hoàn toàn có khả năng này.

Nếu Yêu Vương biến hóa khôn lường, biến thành hình dạng đạo sĩ, rồi lừa gạt rằng biên giới Đại Việt có Yêu Vương tác oai tác quái.

Xét kỹ các hành vi của gã đạo sĩ, tuy ra tay bất phàm, linh lực và Đế Giang không phân trên dưới, nhưng nếu hắn là Yêu Vương, hoàn toàn có thực lực đó.

Yêu Vương và tiểu yêu đang trò chuyện, thỉnh thoảng lại quay đầu quan sát tình hình xung quanh.

Chương 568

Thấy vậy, hai người không khỏi bật cười.

Bộ dạng gian manh của gã đạo sĩ quả thực có chút hài hước.

Nhưng giây tiếp theo, biểu cảm của cả hai thay đổi hoàn toàn.

Gã đạo sĩ và tiểu yêu trò chuyện, có thể đang mưu tính kế hoạch gì đó.

Nếu hắn thật sự là Yêu Vương, hai người có thể khó giữ được tính mạng.

Tiếng trò chuyện của Yêu Vương và tiểu yêu rất nhỏ, thậm chí còn không lớn bằng tiếng muỗi kêu.

Điều này khiến hai người lo lắng, lúc này, Đế Giang rất cần biết bí mật giữa chúng.

"Này, ngươi có nghe thấy chúng nói gì không?" Đế Giang hỏi.

Vương Tiễn lắc đầu, nói: "Tiếng nhỏ như vậy, làm sao ta nghe được.

Hay chúng ta dùng linh lực để thăm dò?" Đế Giang vội vàng muốn nghe nội dung cuộc trò chuyện mà quên mất việc vận dụng linh lực để thăm dò.

"Ý hay!

Hai ta cùng làm." "Được!" Hai người đứng cạnh nhau để linh lực hội tụ nhanh hơn.

Đế Giang do đã giao thủ với gã đạo sĩ nên linh lực có chút chống đỡ không nổi, lúc này, phải mượn linh lực của Vương Tiễn.

Không khí bắt đầu ngưng tụ, linh lực bắt đầu lan tỏa, một ngọn

lửa màu xanh nhạt từ lòng bàn tay hai người bốc lên.

Khói xanh như những sợi tơ vô hình bay về phía gã đạo sĩ và tiểu yêu.

Cuộc thăm dò tinh vi như vậy, người có linh lực bình thường khó mà phát hiện được.

Nhưng hai người lại quên mất, tiểu yêu tuy không phát hiện được, nhưng gã đạo sĩ sao lại là người bình thường.

Thực ra, ngay khoảnh khắc hai người vận dụng linh lực, gã đạo sĩ đã cảm nhận được sự biến động của linh lực, nhưng hắn vẫn không động đậy, sớm đã biết ý đồ của hai người.

Đột nhiên, sắc mặt gã đạo sĩ thay đổi, vẻ mặt hiền hòa ban đầu bỗng trở nên hung ác.

Hắn đá bay con tiểu yêu đang lắng nghe ra xa bảy tám mét, sau đó dùng linh lực khống chế cơ thể tiểu yêu trên không trung.

"Đừng trách ta!" Gã đạo sĩ hét lớn một tiếng, ra vẻ chính khí lẫm liệt, hiển nhiên là diễn cho Đế Giang và Vương Tiễn xem.

Chỉ thấy cơ thể tiểu yêu từ trên không rơi mạnh xuống đất.

Không đợi tiểu yêu phản ứng, cơ thể nó lại bay lên lần nữa, rồi lại rơi mạnh xuống đất, nhưng hắn thủy chung không hạ sát thủ.

"Hừ, đi thôi, xem ra gã đạo sĩ đã phát hiện chúng ta rồi." "Không thể nào, ta dùng linh khí nhẹ nhất để thăm dò, nhẹ như vậy cũng có thể phát hiện sao?" Đế Giang nhếch mép, không cho là đúng nói: "Ngươi không thấy sao, gã đạo sĩ đang diễn kịch cho chúng ta xem.

Dựa vào công lực của hắn, tiểu yêu đã sớm chết rồi, cao thủ sẽ không để lại cho đối thủ bất kỳ cơ hội thở dốc nào." Vương Tiễn gật đầu, cho rằng lời của Đế Giang có lý.

Thân phận của gã đạo sĩ quả thực đáng ngờ, vừa rồi quả thực đã quá sơ suất.

Gã đạo sĩ này khá lợi hại, tiểu yêu ban đầu còn ở thế cân bằng, nhưng sau đó càng lúc càng không chịu nổi đòn tấn công của đối phương.

Cứ thế này thì chết chắc.

Nhìn từ xa, trận đấu cứ thế diễn ra.

Gã đạo sĩ sau đó tấn công càng lúc càng mạnh, bạo lực hơn ban đầu vài phần.

"Yêu quái kia, xem ngươi chạy đi đâu!" Gã đạo sĩ lớn tiếng quát mắng.

Hành động này không ai biết được rốt cuộc có ý đồ tốt gì, bề ngoài chỉ là cố ý làm ra vẻ mà thôi.

Đế Giang và Vương Tiễn ở một góc khuất phía sau lén lút quan sát tình hình, sắc mặt cả hai đều nặng trĩu, trong lòng đồng thời cũng nảy ra đủ loại suy nghĩ.

Vừa mới nói chuyện với tiểu yêu tinh ở đó, bây giờ lại đánh nhau như vậy.

Động cơ của gã đạo sĩ dường như có chút không trong sáng, không ai biết trong lòng hắn rốt cuộc đang nghĩ gì, dù sao lòng người cách một lớp da.

Hai người chỉ thấy gã đạo sĩ càng lúc càng dùng sức, con tiểu yêu quái dường như đang dần dần thất thế.

Cho đến cuối cùng, con tiểu yêu tinh đó thực sự không chịu nổi nữa, nhìn ngang ngó dọc.

Có thể thấy, con tiểu yêu tinh đó muốn bỏ chạy, quả nhiên vài phút

sau nó đã bỏ trốn.

Bị gã đạo sĩ ép lùi một cách cứng rắn.

Đế Giang và Vương Tiễn nhìn nhau, rồi lại quay ánh mắt về phía gã đạo sĩ.

Dù cả hai không nói gì, nhưng trong lòng đại khái đã hiểu rõ tình hình hiện tại.

Gã đạo sĩ đã đánh đuổi con tiểu yêu tinh đó đi, nhưng trong lòng họ vẫn không cho rằng vì vậy mà gã đạo sĩ đã rửa sạch mọi nghi ngờ.

Đối với gã đạo sĩ này, họ vẫn giữ thái độ xem xét như ban đầu.

"Biết đâu đây là một màn kịch, dù sao chúng ta cũng không phải người trong nhóm của hắn.

Đối thủ ở ngoài sáng, ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì!" Đế Giang nói một câu đầy ẩn ý.

Vương Tiễn nhanh chóng hiểu ý đối phương, lập tức gật đầu, thực ra trong lòng hắn cũng giữ suy nghĩ này.

Hành động lần này của gã đạo sĩ không mang lại cho hắn chút lợi ích nào, Đế Giang và Vương Tiễn đều cảm thấy có nghi ngờ.

E rằng phải tốn một phen công phu nữa mới có thể khiến đối phương hoàn toàn tin tưởng.

Hành vi trước đó của gã đạo sĩ đã khó hiểu, hành vi bây giờ lại càng khó hiểu hơn, khiến người ta không thể nào đoán được.

Những đòn tấn công liên tiếp trong tình hình hiện tại đã cho người ta không ít lý do để nghi ngờ.

Gã đạo sĩ thực ra cũng biết phía sau có người đang nhìn, nếu không cũng không thể nào cố ý tấn công tiểu yêu quái.

Sớm đã phát hiện sự tồn tại của họ, tự nhiên sẽ có cách đối phó với tình hình hiện tại.

Gã đạo sĩ không định quay về một cách thẳng thừng, như vậy sẽ lãng phí công sức, dù sao cũng đã tốn bao nhiêu công sức thì cũng phải duy trì hiệu quả.

Thế là hắn cố ý đi về phía bên này, giả vờ tình cờ gặp, va phải Đế Giang và Vương Tiễn trên đường.

Màn giả vờ này có chút quá lố, Đế Giang và Vương Tiễn trong lòng đều có chút nhận ra.

Chương 569

Dù sao hai bên trước đó đã có tranh chấp, lúc dễ dàng gặp nhau, không khí xung quanh không mấy hòa bình.

Có chút mùi thuốc súng, những vấn đề đó vẫn chưa được giải quyết hoàn toàn.

"Thật là trùng hợp nha, đường lớn mỗi người đi một ngả, vậy mà cũng gặp được!" Gã đạo sĩ ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt nói.

Câu nói này nghe khiến người ta không mấy thoải mái.

Đế Giang và Vương Tiễn trong lòng thực ra cũng không mấy vui vẻ, nhưng cả hai đều không thể hiện ra, sắc mặt không lộ rõ nhiều.

Nụ cười trên môi ẩn chứa một tầng thành phủ, không còn nông cạn như ban đầu nữa.

Gã đạo sĩ bây giờ vẫn chưa hoàn toàn chiếm được lòng tin của họ, ngược lại trong lòng bị xem là phe địch.

Giao tiếp giữa mấy người họ là một chuyện phức tạp, thường một nụ cười, một hành động đơn giản, trong đó đều ẩn chứa ngụ ý sâu sắc.

Trong câu nói ngắn gọn cũng ẩn chứa vô số nội dung để phân tích.

Gã đạo sĩ dường như không có ý định ở lại đây lâu, lúc bộc phát cũng có chút thờ ơ, qua loa.

Vương Tiễn cười một tiếng, mở miệng nói: "Vậy thật là trùng hợp, lát nữa chúng tôi có việc, không có thời gian ở đây nói chuyện nhiều với ngài!" Gã đạo sĩ cũng cười một cách đại nghĩa lẫm liệt, nụ cười đó ẩn chứa vài phần hương vị không giống bình thường.

Mọi thứ dường như từ khoảnh khắc đó trở nên phức tạp.

Ba người trong lòng đều ẩn chứa tâm sự riêng, đứng cùng nhau không chỉ là vài câu giao lưu.

Sau đó, mấy người quyết định chia tay.

Gã đạo sĩ bước đi với dáng vẻ phóng khoáng về phía nam, Đế Giang và Vương Tiễn hai người luôn ở bên nhau.

Trước khi đi không quên quay đầu nhìn lại gã đạo sĩ một cái, bóng lưng đó tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

Ba người mỗi người một tâm sự mà chia tay, sau khi trở về khó tránh khỏi một phen suy nghĩ.

Mỗi người trong lòng đều có những chuyện không giống nhau.

Mỗi người đều cố gắng hết sức để biết thêm một chút thông tin tại hiện trường, đều đang đoán xem trong lòng đối phương thực sự nghĩ gì.

"Trong lòng hiểu rõ là được rồi, một số tình huống vĩnh viễn không thể đơn giản như lời nói!" Vương Tiễn nặng nề gật đầu.

Trải qua chuyện này, hắn càng hiểu rõ Đế Giang rốt cuộc có tâm lý như thế nào.

Đế Giang muốn tiêu diệt lão Yêu Vương sớm một chút, không thể để tai họa này tiếp tục làm hại người vô tội.

"Phải sớm tìm ra hang ổ của hắn, xem rốt cuộc nó ở đâu.

Kẻ như vậy nếu tiếp tục để lại sẽ có đại họa!" Thông qua những dấu hiệu trước đó, tất cả đều chỉ về phía lão Yêu Vương.

Rất có khả năng hắn là kẻ chủ mưu đứng sau, tất cả mọi chuyện đều do hắn bất chấp tất cả mà phá rối.

Dù sao thì thân phận của kẻ xấu đã được xác định, tiếp theo phải tiêu diệt hắn cho tốt.

Trong lòng Đế Giang đã có mục tiêu, sau đó liền nỗ lực vì mục tiêu này.

Y bắt đầu đi hỏi thăm người ngoài về nơi ở thực sự của lão Yêu Vương.

Ở đây không lâu, tin tức dù sao cũng không linh thông, không thể biết được.

Để có được những thông tin không biết đó, phải đi hỏi thăm người khác.

Tự mình tìm kiếm từng chút một thì quá mất thời gian.

Người xưa đã biết rồi, vậy tại sao không đi hỏi thăm tình báo?

"Lão Yêu Vương rốt cuộc ở đâu?

Cụ thể là ở phương nào?" Thông qua nhiều lần hỏi thăm và đi lại, cuối cùng y cũng biết được một chút thông tin, hiểu được tin tức đằng sau.

Biết được nơi ở của lão Yêu Vương, điều này giúp ích rất nhiều cho hành động tiếp theo, có một phương châm rõ ràng hơn.

Đế Giang sau khi có được thông tin này rõ ràng đã tự tin hơn, không còn lộn xộn như ban đầu.

Ý định tiêu diệt đối phương dần dần trở nên mãnh liệt.

Dường như không xử lý hắn một trận thì không cam lòng!

"Cứ chờ xem, ta xem tiếp theo sẽ có tình huống khó xử như thế nào, là ta xử lý ngươi hay ngươi xử lý ta!" Đế Giang trong lòng đã có mục tiêu, dần dần nhận rõ phương hướng, không còn như trước đây giống như một kẻ ngốc nghếch xông bừa nữa.

Màn đêm dần buông xuống, mọi thứ xung quanh bị bóng tối bao trùm.

Nhưng xung quanh doanh trại lại đèn đuốc sáng trưng, ngoài những binh sĩ canh gác, những binh sĩ khác về cơ bản đã ngủ.

Mấy vị tướng lĩnh trong quân đội đều ở trong một doanh trại, đều là những người có tiếng nói, có quyền quyết định.

Đế Giang và Vương Tiễn tự nhiên cũng không ngoại lệ, cũng tham gia vào cuộc họp lần này.

Cùng mấy người khác thảo luận tình hình.

Đế Giang là người đầu tiên mở miệng hỏi mọi người: "Đối với tình thế hiện tại, mọi người có ý kiến gì cứ mạnh dạn phát biểu, đừng cứ ngồi bên cạnh ngậm miệng!

Chẳng lẽ mọi người không muốn đánh bại đối phương sao?" Lúc này, sắc mặt mọi người xung quanh đều nặng trĩu, dù sao đây không phải là chuyện dễ dàng, mỗi một ý kiến và thảo luận của mọi người đều có khả năng được thực hiện.

Lỡ như phát biểu một số lời nói sai lầm, vậy thì đối với kế hoạch tiếp theo sẽ là một đòn giáng không nhỏ, có khả năng phải gánh trách nhiệm.

Không khí trên sân cũng không mấy thoải mái, mọi thứ đều nặng nề.

Khi nói về chủ đề này, mọi người đều suy nghĩ kỹ càng mới trả lời ý kiến trong lòng.

Lúc đó có một người mở miệng nói: "Việc cấp bách của chúng ta là phải tiêu diệt Yêu Vương, nếu không tiếp theo sẽ có phiền phức cho chúng ta chịu.

Chỉ có tiêu diệt được linh thú của đối phương, vậy thì tiếp theo chúng mới rơi vào tình trạng không có người chỉ huy!" Ý kiến này được mọi người nhất trí ủng hộ.

Từ xa xưa đã có câu 'bắt giặc phải bắt vua trước'.

Trí tuệ của người xưa thật không nông cạn.

"Nói đúng, vậy thì, chúng ta nên tiêu diệt Yêu Vương như thế nào?

Có phương án cụ thể nào không?

Chương 570

Nói ra nghe thử xem, khi nào thì phát động tấn công?" Vương Tiễn từ lúc bắt đầu, thực ra đã có một ý tưởng trong lòng, chỉ là vẫn luôn đều không mở miệng nói ra.

Thấy mọi người im lặng không nói gì, trong lòng dần dần có ý tưởng và ý kiến, định tiết lộ ý tưởng thực sự trong lòng cho mọi người.

"Ta có một cách không biết trong tình hình này có nên nói hay không?

Có thể xem có chút quá khích, nhưng ta cảm thấy mức độ khả thi rất cao, xác suất thành công cũng không thấp!" Đế Giang nghe đối phương miêu tả một hồi như vậy, trong lòng cũng rất tò mò về ý tưởng này.

Những người khác cũng gần như vậy, đều muốn biết rốt cuộc là ý tưởng gì.

Vương Tiễn dưới sự chú ý của mọi người từ từ mở miệng: "Bây giờ chúng ta đã biết được hang ổ của Yêu Vương, chẳng lẽ mọi người không cảm thấy bây giờ là thời cơ tốt sao?

Đêm đã khuya, lợi dụng lúc này tấn công đối phương!" Bây giờ bên ngoài mọi thứ đều bị bóng tối bao trùm, tự nhiên cũng có không ít người lơ là cảnh giác.

Yêu Vương không chừng đang ngủ, nếu lúc này đột nhiên đi tập kích, chắc chắn sẽ khiến đối phương bất ngờ.

Không kịp chuẩn bị sẽ thua hoàn toàn trận đấu này.

Lợi dụng cơ hội tập kích nhanh chóng như vậy, giành lấy thắng

lợi trong trận chiến này.

"Ý kiến của ngươi hay đấy, chúng ta có thể đánh một trận bất ngờ, khiến chúng không kịp phản ứng, bị chúng ta toàn bộ tiêu diệt!" Đế Giang trên mặt cũng lộ ra vẻ tán thưởng, hiện tại cũng chỉ có phương pháp như vậy là khả thi, và xác suất thành công cuối cùng cao.

So với việc tấn công một cách ổn thỏa vào ngày mai, cách này mạo hiểm hơn một chút.

Nhưng rủi ro và thắng lợi, thường tồn tại song song.

Gã đạo sĩ vẫn luôn âm thầm quan sát tình hình.

Sau khi nghe mọi người thảo luận, hắn dần dần tin vào phương châm chiến lược sắp tới.

Hắn tin chắc rằng cuộc tấn công sẽ diễn ra như vậy, không hề có chút nghi ngờ nào.

Khi mọi người giải tán giữa chừng, hắn lén lút mang tin tức này đến cho đám tiểu yêu tinh trong hang động.

Đám tiểu yêu tinh trong hang ổ nghe tin này xong thì sợ chết khiếp, vội vàng hỏi.

"Vậy rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Liệu lúc đó có thật sự bị họ đánh bại không?" Gã đạo sĩ lại không hề sợ hãi như vậy, trong tình huống này, hắn lại tỏ ra có chút thâm sâu khó lường.

"Chuyện này không cần vội, bây giờ chẳng phải vẫn chưa bị tấn công sao?

Họ sẽ tập kích vào ban đêm ư?

Chúng ta chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng trước khi họ tập kích là

được!" Gã đạo sĩ quả thực rất giỏi trong việc ổn định lòng quân, sau câu nói đó, dường như mọi người đã không còn căng thẳng như vậy nữa.

Đám tiểu yêu tinh trong hang ổ, từng người một ngồi ngay ngắn, kiên nhẫn lắng nghe phương án xử lý tiếp theo.

Gã đạo sĩ mở lời trước, giúp họ bố trí: "Nếu họ muốn tấn công, vậy chúng ta chuẩn bị trước, để khi họ tấn công không thể làm gì được chúng ta, cuối cùng lại tự lấy đá ghè chân mình!" Đám tiểu yêu tinh bên cạnh nghe rất chăm chú, dần dần tin vào phương án xử lý tiếp theo, và bắt đầu dự đoán những việc cần làm.

Gã đạo sĩ thâm sâu khó lường nói: "Muốn bảo vệ an toàn của mình, vậy thì phải đặt đủ cạm bẫy!

Trong hang ổ thiết lập đủ loại cạm bẫy, để họ bước vào rồi không có cách nào thoát ra!" Ý tưởng của gã đạo sĩ khá cao thâm, lại nghĩ ra chiêu trò âm hiểm là thiết lập cạm bẫy.

Đám tiểu yêu tinh nghe những lời này cũng không có ý kiến gì.

Sau khi gã đạo sĩ rời đi, chúng bắt đầu lóc cóc chuẩn bị những cạm bẫy đó.

Mỗi người đều góp sức để lên kế hoạch cho việc này.

Gã đạo sĩ như không có chuyện gì xảy ra mà quay trở lại quân doanh.

Vẻ mặt hắn bình thản như mây trôi nước chảy, che giấu tất cả mọi chuyện, như thể chưa từng có gì xảy ra, mọi thứ đều bình lặng như mặt nước.

Hắn tiếp tục ngụy trang, chưa từng nói ra mục đích và thân phận thật sự của mình.

Cuộc thảo luận của mọi người dần đến hồi kết, sau đó buổi thảo luận này cũng giải tán.

Đế Giang với tư cách là người lãnh đạo, trong lòng tự nhiên đã có phán đoán của riêng mình.

Nhưng ngay khi chuẩn bị phát động tấn công vào ban đêm, Vương Tiễn đột nhiên kéo y vào một góc của doanh trại.

Sắc mặt Vương Tiễn vô cùng nặng nề, trước đó hắn còn nhìn ngang ngó dọc bốn phía, xác định không có ai mới cùng nhau đi vào.

Đế Giang cũng bị ảnh hưởng bởi không khí của hành động này, trong lòng thực ra cũng đã nhận ra có điều gì đó không ổn, có thể là một chuyện lớn.

Nếu là chuyện nhỏ, có lẽ sẽ không cẩn thận như vậy, e rằng đã nói ra chuyện này ngay trên đường đi rồi.

Chỉ có chuyện lớn thực sự mới cẩn thận như vậy, cuối cùng phải trốn vào nơi không có người, nhỏ giọng nói ra chuyện này.

Đế Giang cũng xác định xung quanh không có ai, sau đó chủ động hỏi đối phương: "Rốt cuộc có chuyện gì cứ nói thẳng đi!" Vương Tiễn khẽ gật đầu, cuộc đối thoại giữa những người thông minh đơn giản như vậy, đôi khi căn bản không cần chủ động nói rõ ràng cả câu chuyện.

Khi có hành vi và hành động, đối phương có thể đã sớm hiểu ý.

"Lần này ta gọi ngươi đến, chỉ muốn nói một chuyện, hành động của chúng ta không thể võ đoán như vậy!

Bây giờ không phải là lúc phát động tấn công!" Đế Giang nghe vậy thì ngẩn người, người chủ động đề xuất tấn công trước đó rõ ràng là Vương Tiễn.

Lúc đầu muốn đề xuất tấn công, bây giờ đột nhiên thay đổi ý định, không thể tiến hành tấn công, chẳng lẽ đằng sau có ẩn ý sâu xa?

Đế Giang trong lòng nghĩ mãi, cũng không tìm ra được câu trả lời, chuyện này e rằng chỉ có chính người đó mới biết tại sao lại có suy nghĩ như vậy.

"Trong lòng ngươi nghĩ gì?

Đối với chuyện này có cái nhìn thế nào?

Tại sao lại đột nhiên thay đổi ý định?" Vương Tiễn trước khi nói lại nhìn bốn phía, sau đó mới ghé vào tai y nhỏ giọng nói: "Chuyện này có khả năng đã bị tiết lộ ra ngoài!

Tiếp theo có thể lại là một cuộc tấn công khác!

Ai cũng không biết rốt cuộc họ nghĩ gì!" Tấn công một cách mạo hiểm nghe thì hay, nhưng hành động này không nhất định an toàn, ngược lại sẽ gây ra ẩn họa lớn hơn.

Hiện tại mọi người đều không rõ gã đạo sĩ rốt cuộc là người tốt hay người xấu, để tránh khả năng tin tức bị tiết lộ, bâyg ờ dừng tấn công mới là ổn thỏa nhất.

"Chúng ta thực ra có thể đổi một phương pháp khác, không nhất thiết phải cứ bám vào đây, có thể đổi sang điểm tấn công khác.

Ta sợ chúng ta đến nơi, đối phương đã thiết kế sẵn cạm bẫy rồi!" Đế Giang nghe những tin tức này xong, sắc mặt cũng trở nên nặng nề.

Lời nói như vậy không phải là hoàn toàn không có khả năng.

Chương 571

Lỡ như trong đội ngũ thật sự có gián điệp, vậy thì những tin tức này rất có khả năng đã bị tiết lộ ra ngoài.

Những nguy hiểm trong đó là không thể tránh khỏi, phương pháp để giải quyết triệt để những chuyện này, dường như cũng chỉ có thay đổi sách lược.

Vương Tiễn lén lút nói: "Có một số chuyện người khác không biết, cũng chỉ có hai chúng ta trong lòng biết rõ." Đế Giang gật đầu, thông qua một loạt phân tích của đối phương, y cũng dần dần hiểu được tính nghiêm trọng của tình hình.

Tuyệt đối không thể giải quyết vấn đề này một cách dễ dàng như trước đây, trước khi đưa ra quyết định phải trải qua một quá trình suy nghĩ dài.

Xác định mọi việc mình làm không có vấn đề gì rồi mới tiến hành hành động.

Nếu không, có khả năng sẽ bị hành động của chính mình đánh bại.

Hoàn toàn rơi vào bẫy của đối phương.

Vương Tiễn nói một câu đầy ẩn ý: "Chúng ta cẩn thận là hơn, ta sợ đối phương đã đặt cho chúng ta quá nhiều cạm bẫy!

Một khi không cẩn thận rơi vào trong đó, lúc đó khóc cũng không kịp!" Hai người nói chuyện rất đơn giản nhanh chóng, không có giao lưu thừa thãi, nhanh chóng kết thúc rồi tản ra.

Đế Giang đầu tiên đến doanh trại của mình, nói với binh sĩ dưới quyền, bảo họ tạm thời không phát động tấn công, án binh bất động.

"Không có lệnh của ta thì không được ra ngoài, bây giờ cứ ở đây

một lúc đi, tiếp theo ta sẽ có chỉ thị khác!" Đế Giang đột nhiên chọn án binh bất động là vì những lời nói đó của Vương Tiễn thật sự đã nhắc nhở y, chuyện này tuyệt đối không thể làm một cách dễ dàng như vậy.

Đế Giang định tìm một cơ hội khác, tiến hành đột kích khi đối phương không hề hay biết, như vậy đột kích mới thật sự có hiệu quả.

Nếu tin tức đã bị tiết lộ ra ngoài, đối phương đã có ý thức, vậy thì chắc chắn không có hiệu quả.

Cũng không thể thực sự đánh vào yếu hại của đối phương, có khả năng sẽ bị thương.

Đế Giang ở trong lều, tâm tư càng lúc càng nặng nề.

Đột nhiên nghĩ, nếu không thể tấn công vào ban đêm, vậy tại sao không xử lý những chuyện này vào lúc rạng sáng?

Tin tức đã lan truyền ra ngoài là tập kích vào ban đêm, nhưng ban đêm lại không phát động tấn công.

Đợi đến lúc rạng sáng, suy nghĩ trong lòng đám người kia chắc chắn đã giảm đi không ít.

Chắc chắn sẽ lơi lỏng cảnh giác, cho rằng đối phương sẽ không tiến hành tập kích nữa.

Nhưng vào lúc này, một đội quân xuất hiện trước mặt chúng.

Tấn công khi đối phương thực sự lơi lỏng phòng bị, lúc đó mới có thể phát huy hiệu quả tốt nhất, không đến nỗi cuối cùng bị đối phương kìm hãm một cách tàn nhẫn.

Đế Giang nghĩ đến đây lại quay trở lại, đi thương lượng với số binh sĩ còn lại.

Y định dẫn một tiểu đội đi tập kích vào lúc rạng sáng.

Nếu thất bại, một tiểu đội cũng không phải là thương vong quá

lớn.

Nếu có thể thành công, vậy thì tiếp theo sẽ tiết kiệm được không ít công sức, không cần phải vất vả như vậy.

"Sáng sớm nghe lệnh của ta, nếu ta gọi, cùng ta ra ngoài tập kích!

Bây giờ cứ nằm đó ngủ một lúc đi, lúc đó nhớ phải tỉnh táo!" Vương Tiễn trong lòng đại khái cũng đã đoán được tình hình hiện tại, càng nhìn gã đạo sĩ kia càng cảm thấy không giống người tốt, giống như cố ý làm nội gián.

Tình hình hiện tại tự nhiên cũng không thể thoát khỏi mối liên hệ với hắn.

Vương Tiễn định thử gã đạo sĩ này một phen.

Hắn làm ra vẻ hoàn toàn tin tưởng, để gã hòa nhập vào môi trường này, như vậy mới có thể thuận tiện cho mọi hành động tác chiến tiếp theo.

Vương Tiễn dẫn một đội binh sĩ đến, sau đó giao những binh sĩ đó cho gã đạo sĩ.

Khi nói những lời này, hắn giả vờ rất nghiêm túc, như thể có rất nhiều tâm tư.

"Chuyện này ta giao cho ngươi xử lý, rạng sáng hôm nay ngươi dẫn những binh sĩ này đi tập kích!

Ta ở phía sau chờ đợi chiến quả của ngươi!" Gã đạo sĩ lúc này rõ ràng có chút ngơ ngác, hai mắt trợn tròn.

Vương Tiễn bên cạnh nói một cách chân thành: "Ta thực ra đã sớm giao chuyện này cho ngươi rồi, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội." Gã đạo sĩ bề ngoài tuy tỏ ra không hiểu, nhưng trong lòng đã sớm nở hoa.

Hắn kiên nhẫn hỏi đối phương về những việc cụ thể của chuyện này, ra vẻ rất nhiệt tình, muốn làm tốt những chuyện này.

Vương Tiễn cũng tương kế tựu kế, giao toàn bộ chuyện này cho hắn, như thể có kỳ vọng không nhỏ vào hắn.

Hai bên thực ra đều đang trong một cuộc chiến tranh, thật sự tạo ra cảm giác của bộ phim Vô Gian Đạo.

Rốt cuộc ai là kẻ thua, ai là người thắng, bây giờ vẫn chưa có phán đoán.

"Khi gà gáy sáng, ngươi dẫn một đội quân nhỏ lẻn vào hang ổ!

Nhớ trên đường đi nhất định phải cẩn thận, không để họ phát hiện, đừng quên nhiệm vụ ta giao cho ngươi là tập kích, chứ không phải là rầm rộ đi tấn công người ta, sự khác biệt giữa hai cái nhất định phải phân biệt rõ!" Gã đạo sĩ nửa tin nửa ngờ gật đầu, thậm chí còn đưa ra lời hứa của mình, nhất định có thể làm tốt mọi việc.

Đế Giang nghe tin này thì suýt nữa không chịu nổi, trước đó còn luôn miệng nói có thể, bây giờ đột nhiên thay đổi ý định.

Đế Giang nhận ra chuyện này tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài, có khả năng có kẻ đứng sau cố ý thao túng, dẫn đến tình huống khó xử này.

"Ngươi có giỏi thì nói lại lần nữa xem?

Thật sự không có cách nào chữa trị?" Đế Giang tức giận hỏi.

Lúc nói chuyện, giữa hai hàng lông mày của y tăng thêm mấy phần anh khí, trông vừa đáng sợ vừa bức người.

Không còn vẻ hòa bình như ban đầu nữa.

Thái Thượng Lão Quân khi nghe câu này cũng bị dọa giật mình, không ngờ đối phương lại hung hãn như vậy.

Nhưng vì phiền phức từ phía Ngọc Đế, ban đầu hắn cũng không biểu lộ nhiều.

Vẫn kiên trì với lời nói ban đầu.

“Ta đã đánh giá thấp rất nhiều người, ta có lẽ không có cách nào giải quyết dễ dàng!

Hãy để người lợi hại hơn ta giải quyết tình huống này, ta có lẽ căn bản không có năng lực đó!” Thái Thượng Lão Quân nói xong câu này liền muốn rời khỏi đây.

Việc nói dối này thật sự có chút không ổn, dù sao bao nhiêu năm qua hắn vẫn luôn đều thành thật nói chuyện với người khác.

Đột nhiên phải nói dối, thật sự không tự nhiên như trong tưởng tượng.

Lúc nói chuyện cứ đều chột dạ, suýt nữa thì lộ tẩy.

Chương 572

Đế Giang không phải là một kẻ ngốc, gặp phải chuyện như vậy y có một bộ quyết đoán tuyệt vời.

"Ngươi chắc chắn muốn tiếp tục như vậy sao?" Đế Giang có thể đoán được đối phương rõ ràng đang qua loa.

Thực ra bản thân hắn có thực lực chữa trị, chỉ là không muốn.

Thái Thượng Lão Quân nghe xong câu này thì chột dạ.

Nhưng trên miệng không nhanh chóng thừa nhận như vậy, cứ đều hạ thấp bản thân không có năng lực đó.

Đế Giang nghe xong thật sự bị tức chết, cảm xúc đó đã lên đến đỉnh điểm.

Sao y có thể trơ mắt nhìn huynh đệ của mình chết như vậy?

"Ngươi chắc chắn thật sự không có cách nào chữa trị?

Đừng để ta cuối cùng phải ép ngươi chữa trị, lúc đó tình hình, ngươi cần phải gánh chịu cái giá lớn hơn!" Thái Thượng Lão Quân bị câu nói này dọa lùi lại mấy bước, lúc này hắn cũng không biết đối phương sẽ dùng chiêu gì.

Hắn thật sự sợ hãi sức mạnh của cả hai bên, không biết lúc này đắc tội bên nào, bên nào cũng không dễ đối phó.

Đế Giang cũng lấy ra võ lực của mình, dùng phương pháp quản lý đơn giản thô bạo này để uy hiếp Thái Thượng Lão Quân.

"Ta nghĩ cuối cùng ngươi nên nói thật một chút, rốt cuộc là muốn cứu người hay để người chết?" Thái Thượng Lão Quân sau khi thấy thực lực mạnh mẽ của đối phương thì sợ chết khiếp.

Nhưng lại vô cùng sợ hãi Thiên Đế.

Thực lực của Ngọc Đế cũng không phải là không thể xem thường, nếu để hắn biết, e rằng lúc đó cũng không chịu nổi sự trả thù này.

Đế Giang sau khi thấy đối phương do dự, y khẳng định đối phương chắc chắn có thực lực đó, chỉ là không muốn làm.

Đế Giang lại một lần nữa sử dụng chiêu của mình: "Nếu ngươi không muốn, cuối cùng chỉ có một con đường chết!

Hôm nay ngươi ngay cả cửa cũng không ra được, có thể sẽ chết trong căn phòng này!" Thái Thượng Lão Quân cuối cùng cũng lung lay, quyết định giúp Đế Giang một tay.

Dù sao nếu không cứu, thật sự có khả năng chết ngay tại chỗ.

Đế Giang thực sự quá mạnh mẽ, hắn không có năng lực để chống lại đối phương.

"Ta biết rồi, ta miễn cưỡng thử một lần, cũng không biết rốt cuộc có thể chữa khỏi không!" Thái Thượng Lão Quân không tình nguyện đi đến bên người bệnh, từ đó có thể phân tích ra thông tin.

Đế Giang bây giờ không quan tâm nhiều như vậy nữa, để cứu huynh đệ của mình y đã tốn không ít công sức.

Thái Thượng Lão Quân chọn thỏa hiệp với đối phương, một mình đứng bên cạnh loay hoay, bóng lưng đó trông có chút cô đơn.

Không còn thoải mái như khi làm việc bình thường, vì hoàn toàn bị ép buộc, không phải là hành vi tự nguyện.

Đế Giang trong quá trình này lớn tiếng thúc giục đủ kiểu, vô cùng mất kiên nhẫn, chỉ hận không thể giải quyết sớm hơn.

"Nếu người không cứu sống được, lúc đó ta chắc chắn sẽ cho ngươi biết tay, đừng có mà kéo dài thời gian, ngươi sẽ không thấy

được mặt trời ngày mai đâu!" Thái Thượng Lão Quân nổi hết da gà, chuyện này thật sự có chút quá đáng sợ.

Dưới áp lực từ nhiều phía, cuối cùng thông qua nỗ lực không ngừng, hắn đã nghiên cứu ra thuốc giải.

Bao nhiêu năm qua không phải là lãng phí vô ích, người ta có thực lực thật sự, nếu không cũng không thể nghiên cứu ra loại thuốc này.

"Thuốc giải đây rồi, ta đã tốn rất nhiều công sức để chế tạo ra nó!

Sau khi uống xong, người bệnh sẽ lập tức tỉnh lại, nếu có tình huống đặc biệt có thể cần nghỉ ngơi một hai ngày!" Đế Giang nhanh như chớp giật lấy loại thuốc đó từ tay đối phương, đối với y đây thực sự là tin tức tốt không thể tốt hơn.

Vương Tiễn cuối cùng cũng có thể tỉnh lại, không cần phải tiếp tục ở trong bóng tối.

Đế Giang nhanh chóng cho Vương Tiễn uống thuốc.

Y dùng nước ấm hòa tan thuốc vào bụng hắn.

Vương Tiễn lúc đó đã có một số dấu hiệu phản ứng tốt hơn, xem ra tình hình không còn nghiêm trọng như vậy nữa.

Vài phút sau, độc tính được giải trừ.

Cơ thể Vương Tiễn đã hồi phục phần lớn, hắn tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Đế Giang thấy huynh đệ đột nhiên hồi phục sức khỏe, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Nhưng lúc này lại có một số chuyện khác khiến y bận tâm.

Thái Thượng Lão Quân trước đó vẫn luôn đều có thể chữa trị, tại sao lại đột nhiên thay đổi lời nói.

Đế Giang nhạy bén ý thức được đằng sau có thể có kẻ giật dây, có khả năng vẫn luôn đều đang thao túng tình hình, khiến y không thể cứu sống được huynh đệ của mình.

Lúc này mà còn lấy mạng người ra đùa.

"Làm đến mức này thật sự tốt sao?

Ngươi có cách giải quyết, nhưng từ đầu đến cuối đều không muốn nói cho ta!" Đế Giang trong lòng thật sự chứa một bụng lửa, chuyện này phải được giải quyết nhanh gọn.

Phải nhanh chóng nhìn rõ chân tướng đằng sau, nếu không có thể sẽ không bao giờ thoát ra được, cứ bị vấn đề này quấy nhiễu.

Trong lòng y nhanh chóng có đối tượng nghi ngờ, đó là Thiên Đế vẫn luôn ngạo mạn trên thiên đình.

Hắn vẫn luôn quản lý thiên đình, được mọi người tôn kính gọi là Thiên Đế.

Thái Thượng Lão Quân ở thiên giới cũng là một người có uy tín, ngay cả hắn cũng bị người khác sai khiến như vậy, chứng tỏ địa vị của kẻ đứng sau chắc chắn không tầm thường.

E rằng chỉ có Ngọc Đế mới có sức mạnh đó, những người khác có lẽ không thể nào chống lại được.

Hơn nữa, giữa hai người họ có mâu thuẫn, điều này không nghi ngờ gì lại càng làm tăng thêm động cơ của đối phương.

Đế Giang càng lúc càng cảm thấy chuyện này không thể thoát khỏi mối liên hệ với hắn.

Ở nơi này, chắc chắn sẽ có người báo cáo tin tức lên trên, e rằng đối phương đã sớm biết rồi.

"Đúng là không biết điều, đều chĩa mũi dùi vào đầu ta rồi.

Ta vốn không muốn quan tâm, nhưng lại bị ép buộc, cứ phải bắt ta nhúng tay vào những chuyện này!" Đế Giang càng lúc càng cảm thấy, sự nghi ngờ và không khí này thực sự quá rõ ràng, cuối cùng quyết định tự mình đi xem.

Y phải làm rõ chuyện này, moi ra câu trả lời chính xác từ miệng đối phương, không thể dễ dàng từ bỏ.

Đế Giang cứ thế đi đến thiên cung, gặp được Ngọc Đế cao cao tại thượng.

Ngọc Đế ngồi ngay ngắn trên đại điện, hoàn toàn là một dáng vẻ cao ngạo.

Chương 573

Đôi mắt đó coi thường tất cả.

Đế Giang sau khi nhìn thấy trong lòng cảm thấy không thoải mái, rốt cuộc hắn có ý đồ gì?

Cố ý bày ra trò này, chỉ để làm bị thương đội hữu của y sao?

Đế Giang càng nghĩ về những điều đó càng cảm thấy phẫn nộ, thực sự muốn trực tiếp mở miệng chất vấn.

Mặc dù địa vị của đối phương cao hơn, nhưng y cũng hoàn toàn không che giấu, không vì thế mà tỏ ra quá sợ hãi.

"Giải thích cho ta cho rõ ràng.

Rốt cuộc là tình huống gì, tại sao Thái Thượng Lão Quân lại đột nhiên đổi ý, nói là không thể chữa trị?" Đế Giang vô cùng phẫn nộ hỏi.

Đế Giang thực ra đã kiềm chế tính khí của mình, nếu không, có lẽ sẽ còn gấp mấy vạn lần bây giờ.

Ngọc Đế nghe xong tỏ ra vô cùng phẫn nộ, dù sao cũng là người có quyền cao chức trọng, đột nhiên bị đối xử như vậy, mặt mũi không giữ được.

Lúc này, lời nói có chút nghiêm trọng.

Ngọc Đế lúc đó ngồi không yên, một mực biện giải cho mình.

"Ngươi thật có gan, lại dám nói ta làm ra chuyện như vậy, ngươi có biết ngươi có bằng chứng không?

Dám mở miệng hỏi ta như vậy có được không?

Lúc đó ta sẽ trị tội ngươi!" Đế Giang vẫn như trước, đứng thẳng

ở đó, sống lưng cũng thẳng tắp kiên nghị.

Ngọc Đế nói ra những lời đó rõ ràng là có chút phẫn nộ, trong lòng cũng nghĩ như vậy.

"Thái Thượng Lão Quân ngoài ngươi ra còn ai có thể sai khiến được hắn?

Ta tin rằng không có người nào khác có năng lực đó!" Đế Giang cố ý nói một câu như vậy.

Ngọc Đế sau lưng thật sự rất chột dạ, hắn thật sự đã làm ra chuyện như vậy, nhưng vì mặt mũi, không muốn thừa nhận chuyện này.

"Ngươi nói như vậy có phải quá nghiêm trọng rồi không, sao lại kéo chuyện đi xa như vậy?

Không thể tạm thời kiềm chế một chút sao?" Đế Giang vẫn như trước, làm theo ý mình, hôm nay đến đây phải có một câu trả lời, không có câu trả lời sao có thể dễ dàng từ bỏ?

"Những lời này thật nực cười, ta còn lười tranh cãi với ngươi!

Ta đã biết sự thật rồi!" Ngọc Đế phẫn nộ nói: "Nhóc con, đừng có ở trước mặt ta mà ra vẻ!" Nụ cười trên mặt Đế Giang đầy ẩn ý.

"Ta biết ta nên làm gì, nếu không phải ta đã điều tra rõ ràng, ta có nói ra không?" Thiên Đế trở nên có chút kỳ lạ, trong lúc cấp bách lại lỡ lời.

Hắn tuôn ra toàn bộ sự thật.

Đế Giang thật sự càng phẫn nộ hơn, trước đó trong lòng đã có không ít cảm xúc, bây giờ chân tướng này càng khiến y tức giận hơn.

Ngọc Đế thật đáng chết, bao nhiêu năm qua vẫn chưa có ai dạy dỗ, xem ra không biết điều.

Việc hắn làm thật sự càng lúc càng quá đáng, đã lên đến tầng thứ này rồi.

“Tất cả đều là ngươi tự chuốc lấy khổ!

Huynh đệ của ta từ trước đến nay chưa từng làm gì quá đáng!

Nếu không phải ngươi hết lần này đến lần khác chà đạp lên giới hạn của ta, những chuyện này đã không xảy ra!” Đế Giang đột nhiên đến bên cạnh hắn, không biết từ đâu lấy ra pháp bảo, cứ thế phô bày ra trước mặt.

Đế Giang vô cùng phẫn nộ nhìn Ngọc Đế trước mặt. "Tại sao ngươi lại nhúng tay vào?

Không cho phép Thái Thượng Lão Quân cứu bằng hữu của ta.

Rốt cuộc là vì mục đích gì?" Nghe Đế Giang tra hỏi, sắc mặt Ngọc Đế lập tức trở nên khó coi.

Ngồi trên vị trí này đã lâu, chưa từng có ai dám lớn tiếng quát tháo với hắn.

Đối với Ngọc Đế quyền cao chức trọng mà nói, những lời này của Đế Giang không khác gì đang khiêu khích.

Ngọc Đế vô cùng tức giận. "Thứ gì thế này, lại dám khiêu khích uy nghiêm của ta." Trong khoảnh khắc, Ngọc Đế nổi giận, hận không thể đày thẳng Đế Giang xuống nhân gian. "Ngươi dựa vào cái gì mà dám chỉ tay năm ngón với ta?

Chuyện này là ta làm đấy, ngươi làm gì được ta nào?" Ngọc Đế chậm rãi lên tiếng, giọng điệu đầy vẻ khinh thường.

Đế Giang nghe vậy cũng đành bất lực, quả thật hiện tại y không thể làm gì được Ngọc Đế. "Tứ Đại Thiên Thần có đó không?" Ngọc Đế quát lớn. "Có!" Ngay trước cửa đại điện, bốn bóng người uy vũ vô

song đột nhiên xuất hiện. "Đày Đế Giang và Vương Tiễn xuống nhân gian cho ta, phế bỏ toàn bộ tu vi của chúng.

Để chúng bắt đầu lại từ một tu luyện giả bình thường, một lần nữa bước vào luân hồi." Ngọc Đế ngồi trên đại điện, sắc mặt lạnh lùng nói.

Bốn vị thiên thần nghe lệnh, lập tức lôi Đế Giang và Vương Tiễn ném vào trong Nam Thiên Môn.

Thái Thượng Lão Quân đứng ngoài đại điện chứng kiến cảnh này.

Trong lòng lão quân có chút không đành lòng, bởi vì lão vốn biết Đế Giang sẽ đi cứu Vương Tiễn, nhưng không những không ra tay giúp đỡ mà còn thoái thác.

Nhìn sự việc phát triển đến bước này, lòng Thái Thượng Lão Quân ngổn ngang trăm mối. "Haiz!" Nhìn bóng lưng của Đế Giang và Vương Tiễn, lão chỉ khẽ thở dài một hơi, bởi vì lão cũng không dám làm trái ý Ngọc Đế.

Trước mặt Ngọc Đế, Vương Tiễn và Đế Giang căn bản không có chút sức phản kháng nào, cả hai bị áp giải thẳng đến Nam Thiên Môn, chuẩn bị đày xuống nhân gian.

Vương Tiễn nhìn Đế Giang đang quỳ bên cạnh, nói: "Huynh đệ, bất kể xuống nhân gian thế nào, kiếp sau chúng ta vẫn là huynh đệ tốt." Lúc nói những lời này, ánh mắt Vương Tiễn ngấn đầy lệ.

Đế Giang bên cạnh cũng không kìm được nước mắt. "Huynh đệ, dù thế nào đi nữa, cho dù ở nhân gian, ta cũng sẽ dốc hết sức mình tìm kiếm ngươi.

Tin ta, ta nhất định sẽ tìm được ngươi." Thiên Đình Chiến Thần Hiên Viên đứng sau lưng nhìn cảnh này, nội tâm không chút gợn sóng, hắn đã thấy quá nhiều cảnh tượng như vậy rồi.

Chương 574

Năm xưa khi Thiên Bồng Nguyên Soái và Hằng Nga lén lút hẹn hò bị Ngọc Đế phát hiện, Ngọc Đế đã nổi trận lôi đình, lúc đày Thiên Bồng xuống nhân gian cũng chính là hắn ra tay. "Xong chưa?

Xong rồi thì lên đường thôi." Hiên Viên Chiến Thần đứng phía sau lạnh nhạt nói. "Được, ta không còn gì hối tiếc.

Chỉ cần ngày nào đó ta lại đặt chân lên nơi này, nỗi oan ức phải chịu hôm nay, ngày mai chắc chắn sẽ trả lại gấp mười!" Vương Tiễn vừa dứt lời đã bị Hiên Viên Chiến Thần đạp một cước bay thẳng xuống tầng mây.

Trong lúc rơi xuống, tu vi của hắn dần dần tiêu tán.

Ký ức cũng từ từ, từ từ biến mất.

Không biết sẽ đầu thai vào nhà nào.

Ngọc Đế này thực sự quá ngang ngược, trước mặt y, Đế Giang không có cách nào chống cự.

Hiên Viên Chiến Thần cũng đạp một cước tiễn Đế Giang xuống dưới.

Thế là cả hai đều bị đày xuống nhân gian, đầu thai chuyển thế.

Sau khi xử lý xong chuyện này, Hiên Viên Chiến Thần quay về Thiên Thanh Cung nơi Ngọc Đế ở. "Bẩm báo Ngọc Đế.

Việc ngài giao cho thần đã làm xong." "Tốt lắm, nhưng phải liên tục giáng thiên kiếp trên con đường trưởng thành của chúng, tốt nhất là đừng để chúng lớn lên được." Ngọc Đế lạnh nhạt nói.

Có thể thấy, Ngọc Đế dường như đã động sát tâm.

Hiên Viên Chiến Thần gật đầu. "Ngọc Đế yên tâm, thần nhất định sẽ quan sát tình hình trưởng thành của chúng mọi lúc mọi nơi, một khi có gì không ổn, thần sẽ trực tiếp xóa sổ chúng." Nhưng hiện tại Ngọc Đế lại lo lắng về phía Địa Phủ.

Nếu Vương Tiễn và Đế Giang chết ở nhân gian, cả hai sẽ đến thẳng Địa Phủ.

Nếu Địa Phủ không kịp thời phán xử tử vong, vậy thì bọn họ sẽ trường sinh bất lão.

Cũng chính là cái gọi là "nhảy ra ngoài Tam Giới, không ở trong Ngũ Hành".

Dù sao thì bây giờ Địa Phủ làm việc cũng có chút mờ ám không thể để người ngoài biết, Ngọc Đế cũng không quản nhiều, mặc kệ bọn họ. "Được rồi, ngươi lui xuống trước đi, có việc ta sẽ gọi ngươi sau." Ngọc Đế mặt không biểu cảm nói.

Toàn bộ Tam Giới đều phải nghe theo hiệu lệnh của hắn, một Đế Giang nhỏ nhoi dựa vào đâu mà dám lớn tiếng gào thét với hắn chứ?

Dám đắc tội với hắn, kết cục chỉ có một đường chết thê thảm hơn.

Ở núi Võ Đang có một nam tử kỳ lạ.

Mỗi khi ra ngoài hay đi xa, hắn đều cưỡi hạc di chuyển.

Người trên núi Võ Đang đều gọi hắn là Lão tổ.

Tên hắn là Trần Kiếm.

Trong tay hắn có một thanh kiếm có thể chém đứt mọi chuyện bất bình trong thiên hạ, trong tay hắn có một thanh kiếm có thể khiến cho ngàn vạn thanh kiếm khác phải lu mờ.

Người trên núi Võ Đang đều là lão quái vật.

Từng có người dùng một tay khiến nước sông Trường Giang chảy ngược.

Thực lực như vậy kinh động cả thế gian.

Lại có lão già Côn Luân dùng sức mạnh áp đảo, biết dùng bốn lạng bạt ngàn cân.

Những nhân vật võ hiệp đủ mọi hình sắc này đã tạo nên giang hồ.

Trong giang hồ, chính vì những người này mà hình thành nên võ lâm.

Có Kiếm Thánh một kiếm phá vạn pháp, có Hùng Bá của Thiên Hạ Hội một tay che trời, xưng bá võ lâm.

Một ngày nọ, Đế Giang bị đày xuống phàm trần.

Y đầu thai vào một gia đình bình thường, thật trùng hợp, người ở kiếp này vẫn tên là Đế Giang.

Ký ức của y thức tỉnh vào năm ba tuổi.

Nhà y ở trong một thôn nhỏ, sống một cuộc sống không tranh với đời.

Rất nhanh, Đế Giang đã lớn đến tám tuổi.

Một hôm, mẹ dẫn y ra chợ, chuẩn bị mua sắm một ít đồ.

Chợ nằm ở Tương Dương thành, cũng là một thành thị lớn.

Đế Giang đi theo mẹ, nhìn đám người qua lại xung quanh, không biết đang nghĩ gì.

Bỗng nhiên, hai đứa trẻ trạc tuổi Đế Giang xuất hiện trong tầm mắt y, trên tay mỗi đứa cầm một xiên kẹo hồ lô.

Đế Giang nhìn kẹo hồ lô, có chút thèm thuồng.

Cảnh này đã bị hai đứa trẻ kia nhìn thấy. "Ca ca, đứa bé kia hình

như cũng muốn ăn kẹo hồ lô trên tay chúng ta đó?" "Ừ, ta lấy một xiên cho cậu ấy." Hai đứa trẻ đi đến trước mặt Đế Giang. "Cảm ơn." Đế Giang nhận lấy xiên kẹo hồ lô.

Mẹ y đứng bên cạnh mỉm cười. "Ta tên là Bộ Kinh Vân, đây là đệ đệ của ta, Nhiếp Phong." Bộ Kinh Vân lúc nhỏ mỉm cười nói, cử chỉ giơ tay nhấc chân đều toát lên một luồng hiệp khí.

Ba đứa trẻ cùng nhau chơi đùa một lúc, lại phát hiện ra cả ba đều sống chung một thôn.

Mẹ của Đế Giang mỉm cười, dẫn ba đứa trẻ quay về thôn.

Trong Thiên Hạ Hội, bang phái đệ nhất võ lâm.

Một người đàn ông trung niên đang ngồi ở vị trí cao nhất trong chủ điện của Thiên Hạ Hội.